ΗΣΥΧΙΟΣ

HESYCHII ALEXANDRINI

LEXICON

POST

IOANNEM ALBERTUM

RECENSUIT

MAURICIUS SCHMIDT

VOLUMEN TERTIUM

Λ — Ρ

IENAE

SUMPTIBUS FREDERICI MAUKII

MDCCCLXI

Λ.

Λᾶ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ λίαν ἐτάσσετο. ὅθεν καὶ λακάνη ἡ μεγάλως κεχηνυῖα
λᾶαν· λίθον. ἢ ὁρᾶν. ῥηγμείν. π. καὶ θυλάκιον, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι τὰς μάστιγας ἀποτίθενται. τινὲς δὲ μάστιγα· [καὶ λίθον]
λάανα· ἐπίστατον
λᾶας· λίθος, πέτρα, ἢ πέτρος
5. λαβά· σταγών
λαβάς· ἀντιλήψεις
λαβάβηρ· λακανίσκη
λάβδα· ὅπλον. ἢ στοιχεῖον ὑγρὸν καὶ ἀμετάβολον
λάβεν· ἔλαβεν
10. λάβε γούνων· λαβοῦ τῶν γονάτων
λαβή· ἀφορμή. ὁρμή. καὶ ἡ τοῦ ξίφους λαβή
λαβήν· αἰτίαν
λαβήροις· ποτιστη[τη]ρίοις
λάβιρος· βόθυνος
15. λαβίς· σκεῦος χρυσοχοϊκόν
λαβόμενος· δραξάμενος
λαβ(ρ)αγορεῖν· σφοδρῶς δημηγορεῖν
λαβραγόρης· λάβρος ἐν τῷ λέγειν, προπετὴς ἐν τοῖς λόγοις. τινὲς ἄκαιρον ἐν τῷ δημηγορεῖν
λαβράζει· λάβρος γίνεται. ἀκολασταίνει. προπετεύεται
20. λαβρεία· ἡ τοῦ λόγου ἔκληψις
λαβρεύονται· ῥέουσι μεγάλα βουλεύονται. θορυβοῦσι σφόδρα
λαβρεῦσαι· λάβρως καὶ ἀθρόως λαλεῖν
λαβρεύεαι· μεγαληγορεῖς. προγλωσσεύῃ. ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως
λάβρον· ἀθρύον. προπετές, ταχύ. μαινόμενον. βορόν

SCR. *Λ.* 2. *B* 319. 585. 4. λ 597. 6. Aesch. Choe. 498. 8. Eupol. fr. XXXVII vol. II 561 Teleclid. fr. XVI II p. 820. 9. *Λ* 387. 10. *Λ* 407. 11. Alcaeus fr. 33, 2 *λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.* [Iudic. III 22]. 12. Arist. Eqq. 851. 15. Iesai. VI 6. 16. 17. *Ψ* 479. Ac vide ne prior etiam glossa scr. sit λαβραγόρην· δημηγοροῦντα. 21. Meinek. Theocr. XIV 38 p. 295 *λαβρεύονται* suasit pro *μᾶλα ῥέοντι.* 23. *Ψ* 474. 24. *O* 625.

ADNOT. *Λ.* 1. *λεκάνη* cod., em. Suid. 2. *ῥηγμίν. πόλις* Mus. fortasse recte, quamquam *πό* potest etiam *ποταμός* esse. Ac fluvium ita vocari testis Choerob. EM. 553, 3. Ceterum confundit λᾶαν· λίθον (λάγας· λίθος Cyr. 39) cum λάειν s. λᾶν· ὁρᾶν et Λάαν· πόλιν. — Cf. *σάργαλος* apud Polluc. VII 116 p. 302 Bekk. 3. Glossa obscura. 5. Latetne Persae nomen proprium, ut *Πηγασταγών* (Aesch. Pers. 35)? λιβάς· σταγών Guyetus. 7. Non liquet. Pearsoni Laconica videtur dialectus. 8. Malim *ὅπλα;* cf. Phot. 200, 10 et IGReichard (praeside I. F. Scherer) animadvers. ad Hesychii lexicon (Argent. 1750. 4) p. 7. De seqq. vid. Meinek. Philol. XII 604. 10. *λαβαγούνων* cod., em. Mus. 13. *λειβήθροις?* [τη] Mus. 17. (ρ) Mus. 18. λαβραγορεῖς· λάβρως cod., em. Mus. Idem *οἱ δὲ δημηγορεῖν* voluit, quae tamen correctio typothetam latuit. 20. *ἔκκληψις* Phavor. *ἡ μὴ τοῦ λόγου ἔκλειψις?* 22. Imo *λαβρεύεσθαι* vel *λαβρεύεαι* et *λαλεῖς.* 23. Apoll. lex. Hom. 106, 15. *λαβρεῦσαι* cod., em. Mus. 24. *ἀθροῆν* cod., *ἀθρόον* Mus., *ἀθροῦν?*

25. λαβρόνιον· εἶδος ποτηρίου πλατέ[υ]ος
λάβρος· πολύ(ς), σφοδρός
λαβροσιάων· χορτασμῶν ἀκόσμων
λαβροστομία· ἡ διάχρηστος λαλιά
λαβρότατος· σφοδρότατος
30. λαβρόϊον· εἶδος ποτηρίου
λαβρύσσει· λαβρεύει
λαβρύσσει· δειλαίνει
λαβύρινθος· κοχλιοειδὴς τόπος. λέγεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν φλυάρων, παρὰ τὸ πολλοῖς κύκλοις λόγων κεχρῆσθαι
λαγαρίττεται· μετριεύεται
35. λαγαρόν· τὸ μὴ ναστόν
λάγανα· εἶδος πλακουνταρίου, ὡς (κα)πυρώδη, ἀπὸ σεμιδάλεως ἐν ἐλαίῳ τηγανιζόμενον, καὶ ἄρτοι βραχέντες ἐλαίῳ
λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες. δηλοῖ δὲ τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν, πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα
* λαγαγεῖ· ἀφρίζει
λαγάσσαι· ἀφεῖναι
40. λαγβατόν· ἀνατετραμμένον. οἱ δὲ λάγαν ἐμβάλλοντες
λάγγα· ἡ τῇ τροφῇ διδομένη μερίς
λαγγάζει· ὀκνεῖ. οἱ δὲ λαγγεῖ
λαγγανώμενος· περιϊστάμενος. στραγγευόμενος
λαγγάσαι· περιφυγεῖν
45. λαγγεύει· φεύγει
* λαγηίς· δόρυ
* λαγγαρεῖ· ἀποδιδράσκει
λαγγών· [μετάβολος, ἔμπορος]

SCR. 25. ADN. 26. *B* 148. 28. Ar. Ran. 838. 36. Ar. Eccl. 843 teste Ath. III p. 110 A, ubi nunc *πόπανα* legitur. 37. Pherecr. fr. VI vol. II 1 p. 313. 42. Antiph. vol. III p. 19.

ADNOT. 25. [υ] Mus. Glossae ipsius scriptura ambigua est. *λαβρόϊον εἶδος ποτηρίου* Hes. infra loco non suo, *λαβρωνεῖον* (h. e. *λαβρώνιον*) Phot. 200, 23 *λαβώριον* (l. *λαβρώνιον*) EtGud. 359, 55 C. 63 *λαβρώνιος* Theognostus 55, 6 Clem. Alex. Paed. 2, 3 Bernhardy ad Suid. II 1 c. 482, 17 Boetticher Aric. p. 21 Com. lect. ind. II p. 562. 26. (ς) Mus. 27. *χορτασμὸν ἀκόσμου* cod., em. Mus. *λαβροσυνάων* post Toup. Em. III p. 231 (Tryphiod. 411) LDindorf. Thes. V c. 11 A. 28. *ἄχρηστος* HSt. et Toup. Em. III p. 277 *ἀδιάκριτος* Guyetus. Neutrum displicet. 30. Cf. λ 25. 33. De voc. *κοχλιοειδής* vid. Bernhardyum ad Suid. II 1 c. 482, 19. 34. Lob. rhem. p. 243 n. Ahrens. Dial. I p. 176 Meinek. Comic. II 1 p. 313. 35. *μηναστόν* cod., em. Martin. 36. *πυρώδη* cod. Mus., em. Cyr. Mar. 11. 63 Phot. 201, 5 Suid. *ἀρτιβραχὴν* cod., *ἀρτιβραχεῖ* Mus. *ἄρτος βραχεὶς* e Cyr. Marino Schowius. 37. Phot. 201, 9 *λαγαρύζω* offert Theognost. 142, 28. *σκαλεύονται* cod., em. Mus. 38. Nec *λαταγεῖ*, quae Vossii coniectura est, nec *σαλαγεῖ* Ruhnkenii in Ep. Crit. I p. 53 emendatio satis placent. Adludit ad *λάπη· ἀφρός*. 39. *Χαλάσσαι* Ruhnken. Ep. Crit. II p. 18 coll. *ἐχάλασεν· ἀφῆκεν*. Similiter pro *λελασμένα· ἀφειμένα* corrigunt *κεχαλασμένα*. 40. *λάγβατον*? Postrema a Musuro in *λάγανον ἐμβάλλοντα* corrupta alio pertinere videntur Thes. V c. 13 B, fortasse ad gl. 37. Nisi leg. *λὰξ ἐμβαίνοντες*. 41. *τροφῷ* Mus. vereor ut recte. *Pullos* intellegit. Cf. *λόγχη λάχη λάξις λαῦξις* et Lob. Parall. 108. 42. Bekk. 106, 5. Cf. Hemsterh. ad Poll. IX 136 et ap. Koppiers Obss. p. 19 quocum facit G. Curtius in *Grundz. d. gr. Etymol.* p. 152. Utitur hoc voc. ipse s. v. *λανίζει* et *ὀκλάζειν*, purior sermo praeferebat *λογγάζειν*. 43. *στρατευόμενος* cod., em. Sylburgus alii; cf. Phot. 228, 22. De *περιιστάμενος* disputat Hemsterh. ad schol. Ar. Plut. 954. 45. Coni. *λαγγονεύει*, quo ducit Phot. 228, 22. 46. Videtur potius *λαγκίς* quam *λαγγίς*, quorum illud Guyeto in mentem venit, hoc Vossio placuit. *λαγκία* Gallis vindicat Diodor. V 30, *λάγκη* e scriptoribus Byzantinis memorat Ducang. 47. Conferunt *λασκωρεῖ*. Sed initium vocabuli ad *λαγγάζει* etiam adludit. 48. At Glossae: *λαγγών· cessator*. Confundit igitur *λαγγών* et *μάγγων* quod glossae similiter *μετάβολος* explicant. (Cf. tamen Ducang. Gl. 1096 *λήκων papaver* pro *μήκων*.) Vidit Pierso ad Moer. p. 264. Graeci interpretis voc. *λαγγών* explicationem servavit EM. 554, 15 *ὁ εὐθέως λανθάνων τοῦ ἀγῶνος καὶ φόβου* (l. *φοβούμενος*).

λαγερός· σμῖλαξ
50. Λάγεσις· θεός. Σικελοί
λαγέτης· ἡγεμὼν ὄχλου συναγαγών
[λαγεινά· δεινά
λάγκει· ἔῳκει
λαγής· ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφ(ε)ρής]
55. λαγήναρχος· ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου
λάγνα· κάμπ(τ)ρα. κιβωτός
λάγνης· καταιφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια
λάγνος· ὁ αἰσχρός, περὶ πορνείαν ἐπτοημένος, πόρνος
λαγοθήρας· ἀετοῦ εἶδος
60. λαγόνες· σχίσμα γῆς
λαγορεῖς· ἐκκλησίαι
[λαγόσι, λαγόνας]
λαγρονίτης· εἶδος πλακοῦντος
λαγρόν ἢ λαγρός· κραββάτιον
65. λαγχάνειν· κληροῦν
λαγωΐνης· ὄρνις ποιός
λαγών· ὁ κενεών. τὸ ἰσχίον
λαγώνεια· λαγοῦ κρέα
λαγώς· ὁ χερσαῖος, λαγὸς δὲ ὁ θαλάσσιος καὶ ποτάμιος
70. λαγὼς καθεύδων· παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν
λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν· δειλὸν ἄγαν τὸ ζῶον ὁ λαγώς. ἐλέχθη δέ, ἐπεὶ ἐκωμῴδουν ἐπὶ δειλίᾳ τοὺς Ῥηγίνους. καὶ ἐλέχθη ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων τὰς ψυχάς, καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων
λάδανον· τὸ μὲν ἀπὸ τῶν πωγώνων τῶν αἰγῶν [καὶ τὸ κρέας]. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς βοτάνης λήδωνος
λάδας· ἔλαφος νεβρίας
λαδοίατο· λαμβάνοιτο
75. λάδομαι· γνώμην τίθεμαι
Λαδωγενής· ἡ Ἀφροδίτη. ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμῷ Λάδωνι ἐγέννησεν
Λάδων· ποταμὸς Ἀρκαδίας

SCR. 51. Pind. Pyth. X 31. 60. Vid. Callim. fr. CLXXXV. 62. *λαγόνας* Callim. lav. Min. 88. 69. Amips. com. II vol. II 2 p. 708. 72. Herod. III 112. 128. 77. Antimachus.

ADNOT. 49. *σμίλαξ* cod. 50. Similiter Phot. 201, 10. 52. *ἀλγεινά* recte Taylor Lectt. Lysiac. p. 704 B. 53. Corruptum ex *ἀλίγκιος· ἐοικώς* (Θ 174) esse statuunt Albertus et Lob. rhem. p. 60. Sed potest etiam (μα)λ' ἄγχι ἐῴκει latere. 54. Imo *λάγνης*. (ε) Mus. 55. *λαγίναρχος* cod., em. HSt. 56. (τ) Sopingus coll. *λάρναξ* unde haec glossa depravata videtur. *λαῖνθη· λάρναξ. ξυλίνη* C. 63. 60. Rectius *σχίσματα* HSt. 61. *ἀγοραῖς· ἐκκλησίαις* Albertus. Malim *ἐκκλησιάζεις*; *ἐκκλησιασταί* Pearso. 62. Om. Mus. 63. Lob. Proll. 245. 64. Curtius Etym. p. 103. 66. *λαγώς* avis memoratur ab Artemidoro Onir. IV 56 Anton. Lib. c. 21 *λαγωδίας* ab Alexandro Myndio ap. Ath. IX p. 390 F. 68. *λαγῷα* Pierso Moer. p. 248 *λαγώεια* Lobeck. Phryn. p. 187. Vocabulum e varia lectione supra scripta natum videtur *λαγῷα* (ει supra scriptum); dicebant enim et *λάγεια* et *λαγῷα*. 70. Zenob. IV 84 p. 107. 71. *ζῶον. ὅθεν καὶ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη. καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ ἐκωμῴδουν* Zenob. IV 85 p. 108. Hinc facilis Hesychii correctio. 72. *καὶ τοῦ κέρως* Palmerius, qui non vidit haec verba revocanda esse post *ψυχάς*. *ληδῶν* cod., em. Salmasius Plin. Exx. p. 258 b E; idem etiam *λήδου* dici posse animadvertit. 73. Lob. Proll. p. 54. 74. *λαδοίατο· λαμβάνοιτο* cod. *λασδοίατο· λαμβάνοιντο* Mus., cui non paruit Phavor. 1146, 9; *λαδδοίατο* Koenius ad Greg. Cor. p. 598; *λάδδοιτο* Ahrens II p. 96. Cf. *λαζοίατο* (e Hom. Β 418)· *λαμβάνοιντο* unde haec detorta videtur. 75. Penitus ignotum dicit Lobeck. technol. p. 71. 76. *λαδωγεν.ς* et *ἐγέννησεν* cod., *λαδωγενὴς* et *ἐγεννήθη* recte Mus. qui literam ι aut literarum ει compendium expunxit. *Δάφνη* pro *Ἀφροδίτη* Guyetus, probante Thes. V c. 32 A.

λάε· ἐψόφησεν. οἱ δὲ ἐφθέγγετο·
ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων
λάεσι· λίθοις
80. λάετε· σκοπεῖτε, βλέπετε.
* λαεντιάριος· λιθοξόος
λάζειν· ἐξυβρίζειν
λάζεσθαι· λαμβάνειν
λάζετο μῦθον· ἐλάμβανε τὸν λόγον
85. λαζίνης· χαραδρίας, καλλαρίας ἰχθῦς
λαζοίατο· λαμβάνοι(ν)το
᾿λαζών· ἀλαζών
λαζύμεναι· λαμβάνουσαι
λαήμεναι· φθέγγεσθαι
90. λάηται· βούληται
λαθάδαν· λάθρα
λάθαργοι· σκώληκες. ἢ τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν ἀρβήλων. ἢ κύνες κρυφίως δάκνοντες
λαθάργῳ· λαθραίῳ
λαθασμῷ· νίη. λήθη. λησμοσύνη
95. λάθει· ἀκηδίᾳ
λαθεῖν· ἑκόντα παραπέμψαι. ἢ ὅλως εἰς ν(ο)ῦν οὐκ ἦλθεν. διὸ ἐβλήθη
λαθήβας· γέροντας
λαθικήδεα· λανθάνειν ποιοῦντα[ς]. λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦντα τοῖς παισίν
λαθικηδές· λυσίκακον. πανσίλυπον
100. λαθίποιν(ον)· οὐ τιμωρούμενο[ς]
λαθίνοστος· ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν
λαθίφρων· ἄφρων. ἐπιλήσμων
λάθρα· κρυφίως, ἠρέμα, ἡσύχως
λάθρα· αἱ δίκαι. Ἠλεῖοι

SCR. 78. τ 236. 79. Γ 80. 84. Δ 357. 85. ADN. 86. Β 418. 87. Ar. Pac. 1069. 88. Theocrit. XVIII 46. 92. Nic. Ther. 423. 96. Ι 533. 98. Alcaeus Ath. X 430 D 481 A (fr. 41, 3).

ADNOT. 78. νεβρῶν τὰ cod., em. Mus. 79. λάεσσι Mus. 80. λάετεται· σκοπεῖται βλέπεται cod., λάετε Guyetus reliqua Mus. emendarunt. 81. Suspectum Ducangio, qui λαϊνάριος suadebat. Coniciebam Λάας· Πάριος λιθοξόος, scriptorem περὶ λίθων γλυφῆς intellegens; nunc λα(ξ)ευτήριον· λιθοξόον (ἐργαλεῖον) malim. 82. λαπίζειν coniciebat Nauck. Ar. Byz. p. 202. Sed vid. schol. ad Eur. Hec. 65 allatum a Pearsone in advers. II p. 463, 35 et Lob. rhem. p. 76, et schol. Lycophr. 137. 85. καλαρίας male Mus. Glossa ipsa e μαζίνης corrupta videtur; cf. Theophr. ap. Ath. VIII 332 B et Dorion. ap. Ath. VII 315 F Xenocr. de alim. c. 10 p. 32 Epicharm. fr. 47 p. 443 Ahr. 86. Cf. λαδοίατο. 87. Damnabat Lobeck. Path. El. p. 18, quod rectene factum sit an secus diiudicare certius possemus si superesset integer Arcadii canon p. 10, 14. Ut nunc comparata res est aut λάζων legendum videtur aut ὦ ᾿λαζών ex Ar. Pac. 1069. 89. Lob. rhem. p. 6, 8. 90. Koen. Greg. Cor. 252. Legendum videtur λῆτε· βούλησθε vel λῇ τε· καὶ βούληται; δήληται· βούληται minus arridet. 91. λαθρηδά vel λαθρηδόν coni. Thes. V c. 34 B. Fortasse ad Eur. Hel. 829 pertinet, ubi λάθρᾳ δ᾿ ἂν οὐ restituit Dindorf. 92. Nicand. Ther. 423 eiusque schol. p. 34 (ed. HKeil) laudarunt Toup. Emend. IV 46 et Arnaldus lect. Gr. p. 87. — Cf. Phrynich. app. soph. 50, 30 et Hes. λήθαργος et λαίθαργοι. 93. Cf. λαιθάργῳ ποδί. 94. λαθασμός· λήθη. λησμοσύνη videtur Thes. V c. 34 D probari; tum vero delenda est glossa recentissimae Graecitatis. Λαθασμονίη vel λαθασμονή Graecum esse negaverim. Λάθα. Σιμωνίδης λήθη ordinem confundit. 95. λᾶθος ap. Theocr. XXIII 24 legitur. Sin λάθος accinendum, haec etiam glossa Byzantinorum est. 96. παραπέμψασθαι Apoll. lex. Hom. p. 106, 20 unde etiam ἦλθεν reposui pro ἔσχεν. 98. Accentus si recte habet non Il. Χ 83 sed Alcaeus respicitur. Λαθηκήδεα cod., λαθικηδέα Salmasius. 99. λαθηκῆδες cod. λῆσίκακον πανσίλῶπον codex a pr. m. correctus. Similiter discrepant libri Theognidis 476. 103. λάρθαι (pro λάσθαι) αἰκίαι?

λαθρακάζων· χαλιναγωγῶν. Σικελοί
λαθρέως· ἀγνώστως
λαθρός· λαθραῖος, κρυφός, μυχός
λαθροῦν· βλάπτειν
λάθυρος· εἶδος ὀσπρίου
λαθών· ἀγνώστως πράξας τι
λαί· ἐπὶ τῆς αἰσχρουργίας
λαιά· ἀριστερά
λαίαν· [ἐκκλησίαν] κτῆσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας
[λαιᾶναι· λεπτῦναι]
λαίας· ἀσπίδας. Κρῆτες
λαίβα· ἀσπίς. τρίβων. πέλτη
* λαῖγμα· περικεφαλαίας κόσμος
λάϊγγες· λίθοι, ὑπὸ ὕδατος λελ(ε)ιασμένοι. ἔνιοι φράγγες. ἄλλοι χάλικες, μικροὶ λίθοι
λαίγματα· πέμματα. οἱ δὲ σπέρματα. ἱερὰ ἀπάργματα
λαίγνος· λάσταυρος
[λαίδιον· ἀριστερόν, εὐώνυμον]
λᾶιδος· λῆδος. τριβώνιον
λαιδρή· [ἀριστερά.] θρασεῖα
λαιδρός· λαμυρός. ἀναιδής. δεινός. θρασύς. ταχύς. [ἀριστερός]
λαίειν· φθέγγεσθαι
λαίεται· καταλ(ε)ύεται. ἀπὸ τοῦ λᾶος
[λαίεται· [καὶ] κατελεύσεται]
λαιή· ἀριστερά
λαιθάργῳ ποδί· λαθραίῳ
λαίθαργοι· κύνες κρύφα δάκνοντες
λαιθαρύζειν· λαμυρῶσαι. διαπράξασθαι. [Margo: λαικαστής· ὁ πόρνος. καὶ λαικάστρια· ἡ πόρνη]

SCR. 106. Vid. ADN. λαθραίως exstat e. g. ap. Aesch. Prom. 1079 Eur. fr. 697, 5. 9. Theophr. HPl. VIII 3, 1. 10. Soph. fr. 23 p. 107. 12. Tyrtaeus. fr. 15, 3. 18. ε 433. 22. Alcman. 23. Nic. Ther. 689. 28. Scriptor Ionicus. 29. Trag. adesp. fr. 182 p. 682 Nck.

ADNOT. 5. Imo λάθρα ὀλκάζων vel λάθ' ὀλκάζων. Infra ὀλκάζει· χαλιναγωγεῖ. Notum est ποθολκίς = χαλινός. 6. λαθραίως Guyetus, ordo λαθρίως (e Iob. IV 12) postulat. 7. Suspecta sunt, nec admissis Martini et Thes. V c. 38 A emendationibus κρύφιος et μύχιος omnis difficultas remota. Explicari videntur verba λαθραῖος μυχός vel λάθριος μυχός vocabulo κρύφιος. 8. λυθροῦν· βάπτειν (αἵματι) an ἀθροῦν· βλέπον. 11. αἰσχρολογίας Phot. 202, 9 ThBergk reliq. 260. 13. λαιάν — Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείαν cod. λαιάν — Δωριεῖς. λαῖαν, ἐπὶ τῆς λείας Mus. Glossa ipsa λάιαν h. e. λᾴαν scribenda videtur Ahrenti Dial. II 142 λαίαν Thes. V c. 38 D; ἐκκλησίαν recte Dorvillius ad ΛΑΙΑΝ retulit. 14. λεάναι Iens. Luc. Hes. 148. 15. ἀσπι cod., quod etiam ἀσπίδος esse potest. λαίβας· ἀσπίδας Mus. Cf. λαίβα λαῖτα λαῖφα λαφθία. Apud Theognost. 9, 15 reperio λαίδας ἡ ἀσπὶς τὸ ἀπὸ βύρσης idemque ap. Zonar. c. 1284. Cf. Ahrens II 49. 16. τρίβος cod., em. Salmasius. 17. Coniciebam glossam truncatam esse ex (ἀγ)λάϊσμα. Sed in mentem venit etiam Aesch. Spt. 367 λόφους σείει κράνους χαίτωμ'. 18. Apoll. lex. 106, 29. φάραγγες Salmasius. — (ε) LDindorf. laevigati. 19. Cf. Zonar. c. 1288 Theognost. 9, 13 et Hesych. λαιτμάθημα. λάγματα· ἱερὰ ἀπάργματα Phot. 201, 14. λαῖγμα Bentleius restituit Ar. Av. 1562. 20. Vide λαῖπος et λαίσιτος hinc emendenda iudice Valcken. ad Amm. I 9 p. 45; λάγνος Salmas. 21. Pro λαιόν. 22. Cf. Ahrens Dial. II p. 142 Didym. reliq. p. 342. 24. λεῖνος cod., λῖρος Salmas., δεινὸς Guyet. probante Ruhnk. ep. crit. I p. 56. De glossae prosapia disputat Ahrens Philol. VII p. 416, ad Theocr. schol. 475. ἀριστερά et ἀριστερός ad λαιή et λαιός refer. 25. Hainebach de redupl. p. 4. Cf. λάε et λαήμεναι. 26. λαί.ται cod., λαίεται Mus. qui literam erasit. καταλύεται Suid. Zonar. c. 1290, κλύεται Theogn. 9, 10, καταλεύεται Palmerius, qui et λαός in λᾶος mutabat. Cf. ἀπολελααμένον. 27. Eadem est atque praecedens et καταλεύεται scribendum. καὶ delevit LDind. Thes. V c. 49 A. 30. λαιθαργοί cod. 31. λαιθυράζω· χλευάζω Suid. Zon. c. 1292. Idem c. 1290 λαιθυράζειν· τὸ ψόφον ποιεῖν διὰ στόματος ἐπὶ τῷ μαζῷ. Similiter Theognost. p. 9, 8. 9. C. 39 p. 388.

λαιλάξαι· τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν
λαιλάπετος· ὅταν συννεφὴς καὶ ἀνεμώδης ὁ ἀὴρ ἐστιν
λαίλας· ὁ τύραννος, ὑπὸ Λυδῶν
135. λαῖλαψ· καταιγίς, ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ
λαιμά· λαμυρά
λαιμᾷ· εἰς βρῶσιν ὥρμηται
λαιμάζουσιν· ἐσθίουσιν ἀμέτρως
[λαιμαλαιόν· ῥυσόν]
40. λαιμᾶν· ἐσθίειν ἀμέτρως
*λαιμάζειν· ὁμοίως
λαίμαργος· φάγος, ἄπληστος, ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης
λαιμός· ὁ φάρυγξ. ὁ τράχηλος. ὁ λάρυγξ. ὁ βρόγχος
λάϊνον· λίθινον. πελαργόν. ἢ πύργος λίθινος
45. λαινόχειρ· σκληρόχειρ
ΛΑΙΟΝ· καὶ ἡ σιτόσπορος γῆ. καὶ ἀριστερόν
λαιός· ἀριστερός. καὶ λαός
λαῖπος· κίναιδος, λάσταυρος
λαιπτύηρον· ἀναπεπλασμένον, ἰσχυρόν
50. λαισαινοφόρος· ὁπλοφόρος
λαισάς· ἡ παχεῖα ἐξωμίς
λαίσεα· μήλη
λαισήϊα· θυρεοῦ γένος
λαι(σ)ήϊα· ἐπεὶ δασέα ἐστὶ τῷ βύρσαις αἰγείαις περιβεβλῆσθαι. Πτερόεντα [εἶναι], ἢ πάνυ κοῦφα, ὡς καὶ τῇ λαιᾷ χειρὶ δύνασθαι βαστάζεσθαι. ὅπλα λάσια, ὅπερ ἐστὶ δασέα, αἰγείαις βύρσαις περιβεβλημένα ἔτι τὰς τρίχας ἐχούσαις
55. λαίσιτος· κίναιδος. πόρνη
λαίσκαπραν· λαμυράν
λαίσπαις· βούπαις. Λευκάδιοι
Λαισποδίας· ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ τὸν Ἀλκμέωνα ᾠήθησαν λέγεσθαι. οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα

SCR. 35. Marc. IV 37. 36. Menandr. vol. IV p. 100. 42. Aristot. HA. VIII 2 iungit *λαίμαργος* et *ἄπληστος*. 44. Teleclides com. II p. 372 *M* 177 *τεῖχος λάϊνον* in loco supposito. 53. 54. *E* 453. 58. ADN. et Com. lect. ind. vol. II p. 563.

ADNOT. 32. Infra *λαλάξαι* scriptum est. 33. *ἢ* Mus. *λαιλαπώδης* LDindorf. Thes. c. 40 D. Nisi *Π* 365 respicitur. 34. *ὁ μὴ ἐκ γένους τύραννος* Suidas. Quibus *ἀλλ᾽ ἐπιθέμενος* addunt Theognost. 9, 13 Zonar. c. 1281. 36. Ad Menandr. ap. schol. Ar. Avv. 1559 referebat Bentleius. 37. *λαίμαι — ὅρμηται* cod. *λαίμεται — ὥρμηται* Mus., em. Schowius; cf. Theognost. 9, 21 et gl. λ 140. Fallitur Lob. rh. 118. 39. *λιμαλέον* infra rectius legitur. Indidem depravata vidimus *αἱμαλέον* et *δειμαλέτα*. 41. Ordo *λαιμάξειν* futuri formam Doricam poscit. *λαιμάσσειν* Albertus voluisse videtur. 44. *πελασγικόν*? 45. *λαϊνόχειρ* Vossius, cf. Lob. Path. El. 402 n. 46. *ἀριστερός* (l. *όν*)] Si glossa mendo careret *ν* epentheticum haberet ut *φλοινός ποινά δευτερίναρ οἰνός* pro *φλοιός ποιά δευτερίας* quae Laconicae sunt dialecti. Sed pro *λαῖνος* scribendum *λάϊον* (cf. Ahrens II 142) quod cum *λαιόν* confundit. 27. *Λαός*] Fortasse *Λᾶος* scribendum, quae forma Apoll. Dysc. de adv. 567, 7 memoratur, ut hoc dicat *λαιός* significare *laevum*, *Λάϊος* vero vocabuli *Λᾶος* solutam esse formam. 48. *κίδναιδος* cod. Aldus, em. Mus. Cf. *λαίγυος λαισιτός λασιτός*, *λεσιτός* non magis sana. 49. *λαπτυήρ· σφοδρῶς πτύων* quo iure conferant ipsi viderint. 50. *λαισηϊοφόρους* HSt. 51. Imo *λάσια*. 52. Rectius ni fallor infra *λασιόμηλον· τὸ ἔχον χνοῦν*. Si cui non displicuerit Vossii coniectura *μηλωτή*, sublato divisore legat oportet *ἐξωμίς, δασεῖα μηλωτή*. 53. *θυραιοῦ* cod., em. Mus. 54. *λαιήϊα..τὸ..αἴγαις περιβλαβεῖσθαι..εἶναι..ἀργαῖς..ἔχουσαι* cod., em. Mus. Cf. Apoll. lex. Hom. 106, 25. 55. Vide *λαίγυος λαῖπος λασιτός*. 56. *λαισκάπραν* Mus. Vid. EM. 558, 40 Suid. II 1 c. 516, 12 Zon. c. 1283 Ruhnken. epist. crit. p. 172. Bergk. Com. Att. p. 260. 57. *λαίσπης* Theognost. 9, 18 et *λαισκίδης* 9, 17. Infra noster *λαόπαις· βούπαις* quod in *λάσπαις* mutari iubebat Valcken. ad Ammon. p. 53, in *λαίσπαις* Ruhnken. epist. crit. 86. 58. *Λαισποδίας — Ἀλκμέωνα* (recte) codex, *Λαισποδίας — Ἀλκμαίωνά* Mus., *Λαιποδίας ἀνδρωνύμιος ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι ἐπιφανῶν* Theognost. 9, 22. Cf. schol. Ar. Avv. 1569.

* λάισασθαι· κτήσασθαι
160. [λαῖστρον· ξυστῆρα. πτύον]
Λαιστρυγόνες· οἱ νῦν Λεοντῖνοι
Λαιστρυγονίη· ἡ τῶν Λαιστρυγόνων πόλις
λάϊτον· τὸ ἀρχεῖον
λαΐτων· τῶν δημοσίων τόπων
65. λαῖτα· πέλτη
λαῖτμα· πέραμα. γέφυρα. οἱ μὲν ὅρμημα. οἱ δὲ τὸ κύτος. ἄλλοι τὸ διάστημα τοῦ πελάγους, ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ πλατύ. καὶ τὸ κῦμα
λαῖτμα· [θῦμα]. σφοδρὸν ὅρμημα· ἀπὸ τοῦ θοοῦ
[λαῖτος· ἀκήρατος. καὶ ὄνομα κύριον]
λαῖφα· ἀσπίς
70. λαιφαί· ἀναιδεῖς. θρασεῖς. στυγναί. τολμηραί
* λαίφεα· ῥάκη
λαιφάσσον(τ)ες· ψηλαφοῦντες
λαίφεσιν· ἁρμένοις
λαῖφος· τὸ ἱστίον, ἤγουν τὸ ἄρμενον
75. λα[ι]φύς· δάπανος ἢ βορός
λαιψηρόν· ταχύ
λαιψηρά· ταχέως, ἢ ταχέα
λαιψηρῶς· ταχέως. ταχὺ γὰρ τὸ λαιψηρόν
λακάζει· λέληκε, βοᾷ. ἀπὸ τοῦ λακεῖν
80. Λάκαινα· κυλίκων τι εἶδος
λακάρτη· λακάρη. δένδρον τι
λάκας· φάραγγας
[λακκατήσας· πατήσας]
λάκε· ἰδίωμα ἤχου. ἐθλάσθη, συνετρίβη. ἤχησεν
85. λακεδάμα· ὕδωρ ἁλμυρὸν ἁλσὶ πεποιημένον, ὃ πίνουσιν οἱ τῶν Μακεδόνων ἀγροῖκοι
* Λακεδαίμων· ἡ Σπάρτη. καὶ ποτὲ μὲν [ἡ Πελοπόννησος] ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ

SCR. 61. κ 119. 62. κ 82. 66. ε 174. 71. υ 205. 73. Greg. Naz. Carm. 2, 279. 74. Homerus et tragici. 76. Iambus ap. Stob. flor. I p. 123. 77. Κ 358. 79. Verbum Aeschyleum. (Sept. 186 Suppl. 872). 80. Aristoph. fr. XIX vol. II p. 1038. 81. ADN. 84. Ν 616. 86. Β 521.

ADNOT. 59. λαίσασθαι· κτίσασθαι cod., κτήσασθαι recte Guyetus; nam λᾶαν· κτῆσιν dicebant Dorienses. Ac recte infra ληΐσασθαι· κτήσασθαι ἀφελέσθαι, quod fugit Cobetum in Mnem. 1859 p. 30 λάσασθαι· κτήσασθαι invito ordine exhibentem. 60. ‚Corrupte pro λίστρον, ut et ῥίστρον (et ἄλυστον)' Salm. Ληϊστόριον quod conferunt e λικμητήριον detortum videtur. 64. λαϊτῶν cod., em. HSt. Ceterum non vidi peius habitum in vocabulorum farraginibus. λαίετον enim λαιτρόν λαιτόν pingunt Suid. Zon. 1288 Theognost. 9, 11. 16. 18. Ad rem cf. Plut. Romul. c. 26 probl. Rom. p. 280 A. 65. λαιϝά Ahrens II 49 n. Cf. λαίας. λαῖβα. λαῖφα. λαφός. 66. Apoll. lex. 106, 27. 67. λαιτμάθημα cod. Confundit λαῖγμα· θῦμα (λαῖτμα· τὸ κῦμα Cyr. 39) et λαῖτμα· ὅρμημα. Pro θοοῦ legendum videtur ψόφου ex Apoll. l. c. 68. H. e. latinum *laetus*. De altera significatione vide Arcad. p. 78, 10. Sed Λήϊτον dicat (Dor. Λᾷτον) an *Laetum* non liquet. 69. Cf. λ 165. 70. λαιδραί Ruhnken. ep. crit. I p. 56; imo ΛΙΡΑΙ, λιραί. 71. Boeoticum videri possit pro λαίφεα, sed cum ordine λαίφαια requiratur legendum potius est λαιφεα. 72. (τ) Guyetus. Vide Lob. rhem. p. 240; ἀφάσσοντες Kusterus. 74. Lob. rhem. 301. 75. δαπανωσιβόρος cod., em. Albertus (Lob. rhem. 246). Idem latet ap. Theognost. 9, 18. 81. λακάρη Vind. Med. Theophr. Hist. Pl. III 4 λάκαρα Urbin. Theophr. VII 6, 1 ubi alii λευκάρα et λακάθη. Haud scio igitur an Hesychius scripserit λακάρτη ἢ λακάρη. 82. Lobeck. Path. El. p. 89 Parall. 96 Curtius Etym. 129. 83. λακατήσας Vossius. Leg. λακπατήσας. 84. Cf. λέλακε. 85. Mihi vocabuli altera pars ἄλμη (ἅλμα) fuisse videtur, cf. σκοροδάλμη. 86. Phot. 202, 20 ex Aelio Dionysio ap. Eustath. 294, 40. Strab. VIII 367. De h. v., quod cum λακεδάμα componit, et v. λακερόν vide Curtium l. l.

λακεῖν· ψοφῆσαι

λακερόν· εἰκαῖον

λακέρυζα· κράκτρια. λοίδορος. φλύαρος. μεγάλα κράζουσα κορώνη. ἢ λάλος

190. λακερύζεσθαι· τὰ αὐτά

λακερωτάν· συνεσταλμένον

λάκη· ῥάκ[κ]η. Κρῆτες

λακηδῆξαι· διαῤῥῆξαι

λακηθμόν· ὃν οἱ Ἀττικοὶ γλωσσοκόμον καλοῦσιν

95. λακῆσαι· πατάξαι

Λακιάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ῥαφανίδας φέρων, ὃν ἐπιβοῶνται κατὰ τῶν μοιχῶν

λακίδαι· βάλλει

99. λακίδες· σπαδόνες. σπαράγματα ἱματίων

98. λακιδαίμονος· ψοφοῦντος, ἠχοῦντος

200. λακίδες· τὰ λεπτὰ τῶν ἁρμένων σχίσματα

*λακιδοφορῶν· οὐχ ὑγιής

λακίζει· θωπεύει. ῥηγνύει. ῥήσσει

[λακιναρίδιον· Ῥωμαῖοι, ὑπόδημα]

λακίς· ῥαγάς. ἐμβολή. ῥαφή. τραῦμα. σχίσμα

5. λάκισμα· τὰ αὐτά

λακισθῆναι· ῥαγῆναι

λακὶς χθονός· χάσμα γῆς

λακκόπεδα· τοῦ σκελετοῦ· φησὶν διαχαλασθέντος ὀσχέου καὶ τῶν διδύμων κρεμασθέντων καλεῖσθαι λακκόπεδα· τοὺς δὲ διαπαντὸς καθειμένον ἔχοντας αὐτὸ λακκοσχέας· Εὐφρόνιος. ἐπεὶ ὄσχεα λέγεται τὸ ἀγγεῖον, ὅπου οἱ δίδυμοι ἐμβέβληνται· ἀπὸ μέρους τὸ μόριον. οὐκ εὖ. φασὶ γάρ, τοῦ ὀσχέου πάντοθεν καθειμένου λακκοσχέας προσαγορεύεσθαι τοὺς τοιούτους

λακκοσκάπερδον· λακκόπρωκτον

10. λακκόπλουτος· ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν, διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ

* λακέμεναι· φαγέσθαι

SCR. 87. Aesch. Ag. 614. 89. Hes. Opp. 745. 99. Aesch. Cho. 28. 200. Alc. fr. 10 Ahr. 4. Pers. 124. 5. λακίσματα Eur. Tro. 497. Quaerendum igitur num λακίσματα· τὰ αὐτά fuerit. 7. Tragicus. 8. cf. Aristag. com. II p. 762 fr. VII. 10. anon. fr. CLV com. vol. IV p. 643.

ADNOT. 90. λακεράζεσθαι cod., em. Guyetus. Cf. Phot. 202, 17 Suid. Excidit fortasse λακερύζειν quod ponit EM. 555, 31. 91. Non expedio. Fortasse Κρῆτες huc trahendum. 92. [κ] Voss.; cf. Ahrens Dial. II 85 Curt. Etym. p. 129. λάκος cum λακίς conferebat Salmas. Exx. Plin. p. 99 b, G. 93. Imo λακίξαι, ut μερίς μερίζω. λακηδίξαι HSt., et Guyetus, λακιδίξαι Valcken. ep. ad Roev. p. LXVII. 94. λακηθμόν non temptaverim. — γλωσσοκόμον codex, γλωσσοκομεῖον Albertus, κλωγμόν Hemsterh. 95. Infra ληκῆσαι· πατάξαι ὑλακτῆσαι. 96. Append. prov. V 43 p. 467. 97. Non liquet. Infra λιχάξαι· βάλαι (sic) Cretensibus tribuit, unde elicias λιχάδδει, *praecipitat*. Fortasse etiam αἰκάζει· καλεῖ scribendum est λιχάζει· βάλλει. 98. λακεδαίμονος Thes. V c. 54 A. Ioculari comici poetae nescio cuius audacia fictum videtur. 200. σχήματα cod., em. Florens. Glossam si recte refero ad Alcaei locum notissimum, λάκιδες scribendam esse patet. 2. Infra λασκάζει· θωπεύει, ῥηγνύει. 3. λάκινα· ῥαίδιον Salmasius. Falli Hesychium arbitratur Meursius, nihil enim aliud esse quam *laciniam*. 8. λάκκος, πέδα — λακὸς πέδα — καθημένον — λακὸς σχέας — καθημένους λάκκους σχέας cod., λακκοσπέδα — λακοσπέδα — καθειμένον — λακὸσχέας — καθειμένους λακκοσχέας Mus.; cf. Phot. 204,
υσ
17. διαχαλασθέντος suspectum. 9. Phot. 204, 14. 10. χρόνον — βεβλημένον cod., em. Mus. 11. Lob. rhem. 10 confert latinum *cibicida*. Glossa non diversa videtur a praecedente λαήμεναι· φθέγγεσθαι.

λακοπεῖν· πυνθάνεσθαι

λακόπιον· πυθίον

λάκοποι· ἀρχή τις, ἔνθα οἱ κλέπται κρίνονται

215. λάκος· ἦχος, ψόφος

λακπατῆσαι· λακτίσαι. καταπατῆσαι. ἀνατρέψαι

Λακρατίδης· Ἀριστοφάνης φησὶ παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες

[λακρίς καὶ] λάκτις· κώπη. τορύνη

Λακτίδες· αἱ τῆς Δήμητρος ἱέρειαι· ἀπὸ τόπου

20. λάκτιμα· λάκτισμα

λάκυρος· στεμφυλίας οἶνος

Λάκων· εἶδος παρὰ τακτικοῖς. ἢ ὁ Σπαρτιάτης ἄντικρυς τῶν Ἀθηνῶν

* Λακωνικὸς χιτών· λεπτὴ ἐσθής. λίανλανή

λακωνίζειν· παιδίοις χρῆσθαι

25. Λακωνικαί· ὑποδήματα, ἃ καλεῖται Ἀμυκλάδες

Λακωνικὸν τρόπον· τὸ περαίνειν, καὶ παιδεραστεῖν, τὸ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις. ἥκιστα γὰρ φυλάττουσι Λάκωνες τὰς γυναῖκας

λακωνικός· στερ(ρ)ός. ἀνδρεῖος

λάλαγες· χλωροὶ βάτραχοι περὶ τὰς Λίμνας, οὓς ἔνιοι κεμβέρους, οἱ δὲ ὀρνέου εἶδός φασι

λαλαγεῦσαι· λαλοῦσαι. ἀθρόαι οὖσαι

30. λαλαγή, καὶ λαλαγῆς· κρυμός, κραυγή

λαλαγητής· ματαιολόγος

λάλαζε· βόα

λάλα κόνις· ψοφώδης κόνις

λάλαβις· λαίλαψ. ἀντὶ τοῦ λαλαμίς λαιμάτμησις γράφουσιν

35. λαλάξαι· τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν

λαλάξαντες· βοήσαντες

λαλεῖν· λέγειν. βλέπειν. λαμβάνειν

λάληθρον· λάλον

λαλίστατον· κατὰ λόγον σοφόν

SCR. 17. Ar. Ach. 220. 18. Nic. Ther. 109. 20. Aesch. Ag. 1601? 23. cf. Theopomp. com. fr. V vol. II 2 p. 796. 24. Arist. fr. XXVI vol. II 1088. 25. Ar. Thesm. 142. 28. λαλάγων, κύκνων? Ar. Rann. 206. 32. Anacr. Ath. X 447 A.

ADNOT. 15. Lob. rhem. 278. 16. λακτῆσαι cod., em. Mus. 17. Cf. schol. Ar. Ach. 220 Phot. 205, 1. 18. λακτρίς Lob. Phryn. 257 vereor ut recte. Hesychio favent EM. schol. Nic. Ther. 109 Arcad. 35, 6. τορύνη cod., τρυγών Arcad., em. Mus. Pro κώπη in EM. legitur σκυτάλην, quod Ducang. Gl. 776 cum Suida et Eustath. 1675, 56 κώταλιν scribit, in EM. ms. Bastii ap. Greg. Cor. 388 κουτάλη; nihil opus tamen videtur ut h. l. κωταλίς rescribamus. Aliam viam iniit Bernhardyus ad Suid. II 1 p. 493, 1 qui λακτίς· τορύνη καὶ λάκτις· κωτίλη (propter τρυγών) coniecit. 19. Λυκτίδες Meinekius in Philol. XII 614. 22. Ἀθηναίων? Sed Ἀθηνῶν sustentat C. 63. 23. λίανλανή om. Mus., λίαν μανή Meinek. Philol. XII 614, διαφανής voluisse Sopingus videtur. 25. Cf. Ἀμυκλαΐδες. 26. ἑαυτόν cod., em. Suid. II p. 492. Cf. Mueller Doriens. II p. 287. 27. (ρ) Mus. 28. Infra λάσαγγες· οἱ περὶ τὰς Λίμνας χλωροὶ βάτραχοι. Cf. Lob. Parall. 141. 29. θρυλοῦσαι Meinek. 30. καὶ ἀλαλαγή· κραυγμός? κραυγμός etiam Kust. et Guyetus voluerant. 31. λαλαγήτης cod., em. Thes. V c. 61 A. 33. λάλα· κόνις ψηφώδης cod., em. Meinek. 34. λαλαμίς· λαίλαψ Mus., sed exspectaveris potius λαιλαμίς· λαίλαψ, ut χηραμίς i. q. χῆραψ. Quae cum ita sint, ad λαιμάτμησις minus recte Albertus λαιτμάθημα (q. v.) contulisse videtur, spreta emendatione facillima: ἀντὶ τοῦ λαλαμίς λαιλαμίς γράφουσιν, sc. ἄλλοι. 35. Supra λαιλάξαι cum eadem interpretatione habuimus. Aut αἷμαξαι scribendum aut ἐξελεῖν de mendo suspectum est. 37. Confundit λαλεῖν· λέγειν, λάειν· βλέπειν, λαχεῖν· λαβεῖν. Cf. Muncker ad Anton. Liber. c. 10 p. 81. 38. Phrynich. app. soph. 50, 6. 39. Cf. ἀλύστατος et Phot 205, 5.

240. λαλίστερον· ἀδολεσχέστερον

λάλλαι· λάλλας λέγουσι τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίους ψήφους

λάλος· φλύαρος

λαλούμενον· ....

λαλοῦντα· ......

45. [λαλύνει· πάσσει. πατεῖ]

λαλῶν· φθεγγόμενος

λάμας· μύξας

λάμαχος· ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος

Λάμια· Ἀριστοφάνης φησίν, ὡς τ' ἐκούσης ἐν τῇ ἀγορᾷ τινος λαμιώδους γυναικὸς ἐνδιατριβούσης. τινὲς δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ περδουμένην γυναῖκα

50. Λάμια· θηρίον. καὶ γυνή τις ἀρχαία οὕτω καλουμένη Λίβ(υ)σσα

λάμιαι· τὰ φάσματα. ἢ οἱ μόνοι τῶν ἀνθρώπον. καὶ ἰχθῦς

Λαμίαν τὸν πρίονα ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς· ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμῳδεῖτο....... λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεύς τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος

Λάμος· ἡ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων. ἢ ἐπιχώριός τις ἥρως, ἀφ' οὗ ἡ χώρα ὠνομάσθη

λαμόπτης· ὁ ἐπὶ τηλίας

55. λαμπάδες· ὀφθαλμοί. τινὲς ἀστέρες

λαμπάδιον· τὴν λεπτὴν κειρίαν, ἐν ᾗ ἐπιδιδέασιν

λαμπάς· λαμπάδος ἀγών. καὶ ὁ νικήσας λέγεται λαμπαδηφόρος

Λαμ(π)ετίη· Ἡλίου κόρη

λαμπετόωντι· λάμποντι

60. λάμπη· τὸν παχὺν ἀφρὸν τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ φασίν

λαμπηδών· λαμπυρίς. σπινθήρ

SCR. 40. Menand. fr. XIII p. 195. 41. Ruhnken. ap. Theocrit. XXII 39. 42. e. g. Eubul. com. III p. 254. 43. Ar. Thesmoph. 578. 44. (Polyb. XXX 1, 6) Menand. fr. III vol. IV p. 74. 49. Ar. Vesp. 1178. Crat. fr. I vol. II 240. 52. Com. anon. fr. CLVI. CLVII. 53. κ 81. 56. Ar. Ach. 1176. 57. Ar. Vesp. 1202. 58. μ 132. 59. Λ 104. 60. Hippocratis? cf. Erotian. p. 238.

ADNOT. 40. ἀδολεσχότερον cod., em. Phot. l. c. 41. παρὰ ποταμοὺς cod., em. Mus. cf. Philoxen. ap. Orion. 95, 18 EM. 555, 47. 43. 44. separavi et Vossium secutus correxi. λάμμενον· λαλοῦντα codex. 45. L. παλύνει· πάσσει πάττει ut Kusterus et Ruhnkenius proposuerunt. 47. λαμάς· μῦς cod., corrigo λάμας· μύξας vel γλάμας· μύξας. 48. Similiter tragici μαίμακον τὸν δύσμαχον dixerunt. 49. Λάμια· γυνὴ Ἀθήνησιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβουσα, σκύταλον ἔχουσα καὶ ἐπιψοφοῦσα, ἔστι δὲ καὶ θηρίον Phot. 205, 26. Itaque falli videtur Heinsius in explicatione lacunosa τεκούσης corrigens. Sed ...ἐχούσης, an ἐπιψοφούσης scripserit Hesychius non liquet. 50. Λίβ.σσα cod., in quo Λίβισσα fuisse videtur, Λίβυσσα Mus. qui literam expunxit. Cf. Durid. ap. Phot. 205, 9. Idem 205, 8 Λάμια· θηρίον, quo de cf. Nicand. fr. 136 p. 205 OSchneid. 51. Λάμβαι· τὰ χάσματα cod., Λάμια· τὰ φάσματα Meinek. Com. IV p. 678, improbantibus Lob. rhem. p. 301 Rank. Hesych. p. 46 sq. Ac χάσματα confirmare sane videntur Diogenianus ap. EM. 555, 54 Choerob. Cram. II 239, 13 schol. Horat. epist. I 13, 10 significationem voraginis tribuentes vocc. λάμια et lama, sed rectius schol. Aristid. III p. 42 λαμίας καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα iungit. — Pro μόνοι Guyetus βοροί; μῶροι Meinekius. 52. Λάμιαν cod. Λάμιον Mus. Debebat Λαμίαν si qua fides habenda schol. Ar. Eccl. 77 Λαμίαν dici ἀρσενικῶς scribenti. ἦν τοῖς cod., em. Mus. ὁ Λάμιος πέλεκυς cod. ὃν ἐκωμῴδει cod., em. Guyetus. Deinde excidisse ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν statuit Meinekius Com. IV p. 643 coll. schol. Ar. Eccl. 77. Μνησίθεος Phot. 206, 21. 54. „Qui propter λήμην aegre cernit“ interpretatur Schneiderus. Male; non dubitandum enim quin Sopingus pro ἐπιτηλείας recte ἐπὶ τηλίας correxerit. Formatum est ut οἰνόπτης λινόπτης similia. 56. κηρίαν ἐν ᾗ ἐπιδιδοῦσιν cod. κειρίαν ᾗ ἐπίδεσμον Sopingus et Valesius, κειρίαν — ἐπιδέουσι Wesselingius, coll. Phot. 206, 5 schol. Ar. Ach. 1176 Suid. Poll. X 149 p. 1333. Correxi; cf. Schaef. Greg. Cor. 619 sqq. 58. (π) Mus. 60. Lob. rhem. 271. Idem est λάπη. 61. λαμπυρίς suspectum LDindorfio Thes. V c. 93 C.

λαμπήνη· εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἢ ἅρμα ἁμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς. ἢ ῥήδιον. περὶ κεφαλήν ἐστιν ἅρμα σκεπαστόν

λαμπίας· ὁ ἥλιος. [λαμπεύς. φῶς

λάμπουρις· ἀλώπηξ

265. Λαμπρὰ καθύπερθεν καὶ Λαμπρὰ ὑπένερθεν· δῆμοι Λαμπραὶ Ἀθήνησιν· αἱ μὲν παράλιοι, αἱ δὲ καθύπερθεν

λαμπρ(ε)ίμων· λαμπρὰ ἱμάτια ἔχων

λαμπρόν· φαιδρόν. τηλαυγές

λαμπρύνεται· φαιδρύνεται

λαμπτήρ· φέγγος, φῶς. λαμπάς. ἐσχάρα, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν (ο)ἴκων εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς ξηρὰ ξύλα καὶ δᾳδία. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς καιομένους λύχνους λέγουσιν

70. λαμπυρίς· ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον [καὶ ἀλώπηξ]

λαμ[π]υρόν· εὔλαλον. εὐτράπελον. καταπληκτικόν

λαψεῖταν· δώσουσιν

λαμ[μ]ωδεῖ· δραπετεύει

λᾶν· ὁρᾶν. ἢ λίθον

75. λανηθάς· δευτερίας οἶνος

λανθανόντως· κρυφαίως

λανίζει· λαγγάνει. βρέχει

[λανὸν κῆρ· σοφωτάτη ψυχή

λανόν· λίθον]

80. λάξ· λάκτισμα

Λαξάδαι· ...... Ἀθήνησι

SCR. 62. Soph. fr. 415 Menand. IV p. 78 Posidipp. IV p. 516 Iesai. LXVI 20. 64. Aeschyl. fr. 424 p. 95 Nck. 65. Demosth. 1236, 15. 66. ADN. 68. Aeschyl. Eum. 107. 69. Aesch. Ag. 22. 70. Aristot. de part. an. I 3. 71. Epicrat. vol. III p. 368. 78. *Π* 481.

ADNOT. 62. Lob. Path. El. p. 111. *ἀπήνη*] *λαπήνη*? Statim probabiliter corrigunt *ἢ ἅρμα ἢ εἶδος ἁμάξης*, Salmasius fortasse rectius *ἢ εἶδος ἁρμαμάξης*. *ῥάδιον* cod., *ῥαβδίον* Mus., *ἱρδιον* (h. e. *ἥρδιον* = *ῥήδιον*, rheda) Suid. II c. 496, 12 Phot. 206, 16. Correxi. Pro *περὶ κεφαλήν ἐστιν*, quod qui de deorum sanctorumque capitibus nimbo circumdatis interpretantur ineptiunt, in Cyr. 11 legitur *ἢ ῥέδιον περιφανὲς ὅ ἐστιν*. An *ῥέδιον. παρὰ Κεφαλλῆσι*? Ceterum frustra quaeras in Thes. L. Gr. schol. Ptolem. tetrab. p. 49 *λαμπήνη λέγεται ἡ ἕδρα ἡ ἀργυρᾶ ὑψηλή, ἐν ᾗ ὁ ἄρχων ἱδρυνθεὶς λαμπρότερος φαίνεται. θρόνος δὲ ὁ τούτου κατώτερος καὶ ἐκ ξύλων ἀποτελεσθείς*. 63. Cf. *ἀλλάμπαν· τὸν ἥλιον Λάκωνες*. A voce *λαμπεύς*(?) Iensius Luc. Hesych. p. 149 invito ordine novum inchoat articulum. 64. *λάμπουρις* codex ut videtur, *λαμπουρίς* post Phavor. 1149, 13 male Albertus e Phot. 206, 18 aliis. Rectum accentum ponit EM. 474, 4, falsum idem 190, 55 e schol. Lyc. 1393. Cf. *λαμπυρίς*. 65. Imo *Λαμπτρὰ* et *Λαμπτραί*. *Λαμπροὶ..οἱ μὲν — οἱ δὲ* cod., em. Phot. 207, 7. Servari tamen etiam codicis lectio poterit, modo pro *Λαμπροὶ* scripseris *Λαμπτρεῖς* vel *Λαμπτρῆς* quod ipsum latet fortasse sub *Λαμπεύς* gl. 63. 66. *λαμπρίμων* cod., *λαμπροΐμων* Phot. 206, 24 in *λαμπροείμων* sec. m. correctus, *λαμπρείμων* Mus. Cyr. 11 Hippocr. 1277, 48 epist. 138. 69. Apoll. lex. 106, 32. 70. Meinek. Vindic. Strab. 191 Theocrit. p. 204. *ἀλώπηξ* ad *λάμπουρις* referendum est. 71. [*π*] Guyetus. 72. Sic codex, om. Mus. *λαψεῖ τὰν δώσουσι* (*δώσοντι*) *δόσιν* Meinek. Philol. XII 605. Sed cum ordine requiratur *λαμψεῖταν* haud scio an Ionica potius futuri forma *λάμψῃ* lateat. Cf. Herod. I 199 *οὐκ οὕτω μέγα τί οἱ δώσεις ὥς μιν λάμψεαι*. 73. [*μ*] literario ordini repugnantem literam expunxit Salmasius. Glossa non magis cognita quam *λασκωρεῖ βερρεύει et σκοτεύει*. 74. Supra *λᾶαν· λίθον ἢ ὁρᾶν*. 75. *δευτερεῖος* cod., em. HSt. 76. *κρυφαίως* vel *κρυφίως* pro *κρυφέως* recte Iensius Luc. Hes. p. 149. 77. *χλανίζει* Salmasius coll. Hes. *περιχλανίζεται· στραγγεύεται*. Animadvertas tamen in codice non esse *λαγγάζει* quod Musurus posuit a Phavorino in *λαγχάζει* mutandum sed *λαγγάνει*. Confundi igitur videntur *λαγγανίζει· λαγγανεῖ* et *διανίζει· βρέχει*; nam *βρέχει* ad *διανίζει* respicere Kusterus vidit. 78. *λάσιον κῆρ* HSt. Imo *ἀδινὸν κῆρ* quod supra *πυκνὴν ψυχὴν* explicat. 79. *λᾶν· λίθον* Albertus, malim *λάϊνον· λίθινον*. 80. Lob. Parall. p. 96. *λακτίσματι*? *λὰξ ἐντείνων· λακτίσματι τύπτων* infra. 81. Ad *Λακιάδαι* adludit. Excidisse *γένος ἰθαγενῶν* non dubium est.

λάξαι· λακτίσαι

λάξασθαι· κληρώσασθαι

λάξιων· λήξεων, κληρώσεων

285. λαξόοι· οἰκοδόμοι. λιθουργοί

* λὰξ ἐντ(ε)ίνων· λακτίσμασι τύπτων

* λαξευτήριον· λιθοτόμον σιδήριον

* λαξευτηρίῳ· λίθῳ ὀξυτάτῳ τέμνοντι

λὰξ ποδὶ κινήσας· τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχ ὑβριστικῶς λακτίσας

90. λαοβότων· ἀνθρωποτρόφων

Λαοδίκην ἐσάγουσα[ν]· πρὸς Λαοδίκην πορευομένη[ν]. Λαοδίκην δὲ οἱ νεώτεροι Ἠλέκτραν λέγουσιν

λαοί· ὄχλοι, δῆμοι. δύνανται δὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἄνθρωποι διὰ τὸ εἶναι λάλ[ι]οι. ἔνθεν καὶ μέροπες, ἀπὸ τοῦ μεμερισμένην (ἔχειν) τὴν ὄπα, ὅ ἐστι φωνή(ν)

Λαομεδοντιάδης· πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος· ἦν γὰρ παῖς Λαομέδοντος

λαόπαις· βούπαις

95. λαοργός· ἀνόσιος. Σικελοί

λαοσσόος· τοὺς λαοὺς σώζουσα· ἢ σοοῦσα, τουτέστι παρορμῶσα εἰς τὸν πόλεμον· ὅ ἐστιν ἐπίθετον Ἀθηνᾶς

* λαοπίζειν ἢ λαπίζειν· τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν διὰ τῆς ἀλαζον(ε)ίας

λα(ο)φόνον· ἀνδροκτόνον

λαοφόρον· δημοσίαν ὁδόν, δι' ἧς οἱ λαοὶ φέρονται, ἥνπερ ὁδεύουσι. λεωφόρον

300. * λεπάγματα ἢ λαγαρά

λαπαγμῶν· ἐκκενώσεων

* λαπάξειν· ἐκκενοῦν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρυγμα

λάπαθον· ὄρυγμα. καὶ βοτάνη

λαπάξαι· κενῶσαι

5. λαπάξαι· ἀφανίσαι. ἀλαπάξαι

λαπάραι· τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκήνους. Διοκλῆς δὲ τὴν ἐκ(κε)κενωμένην κοιλίαν

λαπαραί· κατωφερεῖς πρὸς τὰ ἀφροδίσια

SCR. 83. Herod. η' 144. 84. Herodot. δ 21 (cf. Callim. h. Iov. 80). 88. Psalm. l. c. 89. *K* 158 ο 44. 91. *Z* 252. 93. *O* 527. 96. *N* 128. 98. Theocr. XVII 53. 99. *O* 681. 302. Aeschyl. Sept. 47. 3. Theophr. HPl. VII 1, 2.

ADNOT. 82. λακτῆσαι cod., λακτίσαι Mus. Cf. schol. Lyc. 137 λάξας· λακτίσας καταπατήσας. Hinc λαχμῶν· λακτισμῶν, q. v. 83. λάξεσθαι· κληρώσεσθαι LDindorf. Thes. V c. 23 B. 85. EM. 425, 3. 86. λαξεντίνων cod., em. Phavor. 1153, 7 Phot. 207, 13. 88. Phot. 207, 16 C. 39. 63. 11 Gl. MS. in Psalm. LXXIII 7. 89. Apoll. lex. 106, 33. 90. λαοβότον· ἀνθρωποτρώφου (sic) cod., em. Thes. V c 102 BC. 92. (ἔχειν) Mus. cf. Apoll. lex. 107, 1. λάλιοι cod., h. e. λάλοι vel λαλιοί. (ν) addidi. 94. Cf. λαίσπαις Bergk. Comment. p. 260. 95. Σικελός cod., em. Salmasius. Cf. λεωργός (λεουργός Dorice) λιωργός. Welcker. ad Simonid. Amorg. p. 63. 96. Apoll. lex. 107, 3. — λαοσσῶος cod., em. Mus. 97. Cf. gl. λ 317. ὀπὴν — ἐπιστροφὴν — ἀλαζονίας cod., ἐπιστροφὴ Aldus, ἀλαζωνίας Mus., em. Albertus. Apposite Eustath. 537, 42 παρὰ τὸ τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν οἷς πείθει τινὰ περιαυτολογούμενος. 98. (ο) Phavor., idem ἀνδροκτόνον pro ἀνδρακτόνον. 99. λεοφόρον cod., em. Mus. 300. Sic codex, λεπάγματα ἤγουν Mus., λαπάγματα HSt. Forte λελαπαγμένα. 5. λαπαξαίη· ἀφανησαίη ἀπαλλαξαίη cod., λαπάξαι· ἀφανίσαι, ἀπαλλάξαι Mus., λαπάθαι vitium Aldinae, ἀλαπάξαι Guyetus. Copulandae videntur 4 et 5 hunc in modum ut alterum λαπάξαι eiciatur et bis inseratur particula ἤ. 6. (κε) Mus. 7. λαισκάπρας· κατωφερεῖς coni. Ruhnken. Ac verum videtur κατωφερεῖς: codex enim λαπαράϊ (sic) κατωφερὴς porrigit a Musuro in λαπάρας mutatum.

λαπάρας· λαγόνας. καὶ λαπάρην ὡσαύτως. ἢ κοιλίας ἐκ(κε)κενωμένας
λαπαρύς· ἰσχνός. ὑπεσταλμένος
λαπάσσειν· λαπάζειν. κενοῦν
λαπάττων· μαλάττων, λαγαρὸν ποιῶν
Λαπέρσαι· Λαπέρσας Δίδυμος τοὺς Διοσκούρους· ἀπὸ Λᾶ[πέρση] πόλεως
[λαπετεῶντι· λάμποντι]
Λαπήθιον· ἡ λέξις ἀπὸ Λαπήθου πόλεως. τὸν ἠλίθιον
λαπῆναι· λεπισθῆναι
λαπίζει· γαυροῦται
λαοπίζει· αἱ γὰρ
Λαπίθαι· ἔθνος Θεσσαλίας· ἀπὸ Λαπίθου, τοῦ Ἄρεως παιδός
[λαπάθιον· ὄρυγμα. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον]
λαπικτήν· καυχητὴν καὶ ἄλλα
λαπιστής, στεφάνη, [πειστής], φλύαρος. τρυφηλός, μὴ ἔχων φροντίδα, ἐγγὺς τοῦ προπετοῦς
λαπίστρια· ῥεμβομένη. μετεωριζομένη. θέλουσα εὐωχεῖσθαι
λάπος· θής, δοῦλος
* λαπτής· λαπτὴν ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρόν, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ πηλώδη. ἄλλοι βόρβορον, ἰλύν. ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἅλμῃ ἐφιστάμενον καὶ ταῖς λίμναις. οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος ὑμενώδη πηλόν
λάπτας· τοὺς [ὁ]ροφοῦντας
λάπτει· ἀναλαμβάνει. πίνει
λάπτοντες· πίνοντες τῇ γλώσσῃ. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνῶν (ἢ) τῶν τοιούτων, οὕτω πινόντων μετὰ ψόφου
λαπτυήρ· σφοδρῶς πτύων

SCR. 8. Hippocr. 480, 48. — Γ 359 — Hippocr. 40, 12. 12. Lycoph. 511. Sed cf. Meinek. Philol. XIII 512. 15. Aristoph. fr. XVII p. 1011. 16. Soph. fr. 954 p. 276. 18. Μ 128. 21. Siracid. XX 16. 24. Diphil. fr. 1 15 vol. IV 381. 26. Arist. HA. VIII 6.

ADNOT. 8. (κε) Mus. Confundit λαπάρας et λαπαρός. 11. λάγορον ποιοῦν cod., em. Mus. Cf. Phot. 208, 1. 12. Λαμπέσας cod., Λαμπέρσας Phavor. 1155, 48, em. Heinsius et Potter ad Lycoph. 1369. Statim Λαπέρσης Mus. Phavor., (Didym. reliq. p. 87), nisi πέρση inducendum scribendumque est Λᾶ πόλεως. Cf. Lob. Parall. 78. 13. Sic codex, in quo Musurus posterius ε̄ expunxit et λαμπετόωντι contra ordinem literarium reposuit. 14. Codicis scripturam Vossius divinaverat a Musuro temere novatam Λαπάθιον — Λαπίθου. Cf. Engel Kypros I p. 507 CFHermann *Gesammelte Abh. und Beitr.* p. 92, n. 15. λαπισθῆναι cod., em. post alios Cob. orat. p. 151 Var. Lectt. p. 367. Fallitur Lob. rhem. p. 37 n. Glossa integra fuit ni fallor ἐκλαπῆναι. 16. σταυροῦται cod., γαυροῦται recte Guyetus. Cf. EM. Bekk. 277, 27 Phot. 208, 6. 2. Haud dubie enim quae sequuntur verba in codice unam glossam cum sua explicatione constituentia ita sunt dispescenda, ut λαοπίζει αἱ (sic cod., οἱ male Mus.) γαρ (imo γράφεται) ad gl. 316 retrahantur, Λάπιθαι vero novae glossae caput sit. De λαοπίζει vero cf. gl. λ 297. Videndum igitur ne scripserit noster: λαπίζει· γαυροῦται. καὶ λαοπίζει γράφεται. Λαπίθαι· ἔθνος. 19. λαπίθιον cod. Scripsi λαπάθιον (h. e. λάπαθον). 20. 21. Seiunxit Mus. 20. λαπιτήν cod., λαπιστήν Salmasius, Λαπίθην Heinsius, neutrum recte. Cf. not. seq. 21. Sic codex, λαπιστής· ψεύστης Mus., λεπιστής· ψεύστης καὶ τὰ ὅμοια infra, λαπιστής· φεναχιστής ψεύστης Meinek. Philol. XIII 511. Cf. Phot. 208, 7. Mihi legendum videtur λαπιστής τ' ἐφάνη· φλύαρος. Nam πειστής correctio est glossae praecedentis quam, cum in exitu vocabuli a librario peccatum videret, corrector λαπειστής h. e. Dorice λαπικτής (Phot. 208, 2) scribi iussit. τρυφελὸς cod., τρυφερός Mus., τριφερός Aldus, em. Meinek. Cf. Ahrens Dial. II 93, n. 5. 22. Phot. 208, 8. 23. θᾶπος vel θαπός Lob. rhem. 277, λάτρις LDindorf. Thes. V c. 112 D, λάϊτος Meinek. Philol. XII 615. 24. Imo λάπης· λάπην. Vidit Sopingus. — ὕλην cod., em. Mein. 25. [ὁ] Mus. Musurus intellegit sanguisugas quas Elii δάπτας, Cretenses θάπτας dicebant. 26. ἀναλαμβάνει] λάπτει· (λαίπτει MS. Dorv. λάμπτει Vindob.) Βακχεῖος γράφει λάζεται. ἔστι δὲ λαμβάνει (ἔστι κτλ. om. Vindob.) Erotian. p. 242, 3 confert Foesius ad Hippocr. 268, 25 referens. 27. (ἢ) addidi. 28. Minus recte conferunt λαιπτύηρον.

λα[μ]πτώμενος ἢ λάπτων· ἀναλίσκων. ἀπὸ τοῦ λάπτειν
330. * λάγανον· ὀπὸς δριμύς
λάρεις· λάραβες. τοὺς κυρίτας Ῥωμαῖοι οὕτως
Λάρεισα· πόλις Συρίας κοίλης, καὶ Θεσσαλίας
λαρίεθος· φλόϊνον στεγάστριον
λαριναῖον κύρτον· οἱ ἁλιεῖς τὸν ἐκ λε(υ)κέας, ἢ μέγαν
35. λαρινευτής· ἁλιεύς
λαρινοὶ βόες· εὐτραφεῖς
λαρινεύεσθαι· σιτεῖσθαι
λάρινος· ἰχθῦς ποιός
Λαρκάνη· ἡ Θεσσαλία
40. λάρκον· πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὑτὲ δὲ καὶ ἰσχάδας
λάρκος, ἀνθράκων φορμός
λάρναξ· κιβωτός, σορός, κάμπτρα
λαρόν· ἡδύ, προσηνές, γλυκύ, ἀπολαυστικόν, καλόν. σπάνιον. ἄπληστον. λάβρον
λάρος· ὄρνις. [καὶ ἰχθῦς ποιός
45. λαρυγγίζων· λάρυγγα θεραπεύων
λαρυγγός· ματαιολόγος
[λαρυδοί· στῦλοι οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ]
λαρύζει· βοᾷ. ἀπὸ τοῦ λάρυγγος
Λάρυμνα· πόλις Βοιωτίας
50. λαρωντίδων· ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν ἔλεγον, ὡς ἐπῳδῶν
λᾶς· λᾶας. λίθος
λάσα· τράπεζα πληρεστάτη
λάσαγγες· οἱ περὶ τὰς Λίμνας χλωροὶ βάτραχοι
Λάσαν· τὴν Λάρισ[σ]αν
55. λάσανα· χυτρόποδες. καὶ τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ τῆς δασύτητος. διὰ τοῦτο καὶ τὰ βάραθρα, τοὺς ἀφ[ρ]οδευτηρίους δίφρους
λασάσθω· χλευαζέτω

SCR. 32. *B* 841. 36. Ar. Pac. 925. 37. Sophro. 40. Alexid. fr. III p. 478. 41. Ar. Ach. 350. 43. *P* 572 alibi. 44. Ar. Eqq. 965. 45. Demosth. 323, 1. 49. Polyb. XX 5, 7. 50. Aristoph. l. c.? 55. Ar. Pac. 893 (Pherecr. fr. XII vol. II 291 (com. lect. ind. II p. 572).

ADNOT. 29. Aliter Phot. 208, 10 λαπτώμενος· ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται ὁ αἰσχρολοιχός (h. e. *ligurrilor, fellator*), ad cuius normam si redigendus est Hesychius, ἢ λάπτων eicienda videntur. Sub ἀναλίσκων latuerit λείχων. 30. Ordo λάρανον poscit, quae vitiosa scriptura est pro λάσαρον. 31. Λάρεις. λάρβας. τοὺς κυρίτας οὕτως οἱ Ῥωμαῖοι gloss. vett. verb. iur. CHFabrott. Not. ad tit. cod. Theodos. de pagan. sacrif. § 12 p. 1221. Albertus τοὺς κυρίττους (sive κυρίττας) coll. Hes. κυριττοί. Vid. Lobeck. in Seebod. Misc. I 732. 32. Λάρισσα cod., ordine requirente scripsi Λάρεισα, h. e. Λάρισα secunda producta. Cf. Steph. Byz. 33. λαρίεθος e λάρικος (λάρκος) corruptum videtur. στέγαστρον Alb. 34. (υ) Sopingus. Videtur igitur λάρινος (hoc acc.) non piscis quidam esse sed piscis quivis ut ἔλλοψ ἄσπαλος καμασήν. Cf. Oppian. Hal. III 399. Hes. gl. λ 338. 35. λαρνευτής Aldi vitium. 39. ΛΑΡΙCΑΙΙΙΙΙΙΘΕCCΑΛΙΑC h. e. Λάρισαι ι' (δέκα) πόλεις. Θεσσαλίας .... coni. Meinekius Philol. XII 632. Ipse conieceram λάρνακι θαλασσίᾳ vel λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ e Simonid. fr. 37. 42. σωρός cod., em. C. 11. Cf. λάγνα et Apoll. lex. 107, 6. 43. ἄπληστον λαβρόν (l. λάβρον) ad λάρον pertinere vidit Hemsterh. ad Lucian. Tim. p. 121. Cf. Apoll. lex. 107, 5. 44. ἰχθῦς fortasse ad λάρινος pertinet. 46. λαρυγγικός? cf. Pherecr. vol. II p. 266 fr. I. 47. Cf. gl. α 1211. 48. λαρύνει ap. grammat. de voce. anim. ap. Valck. Ammon. p. 231. 50. Glossa obscura. 51. λαᾶς cod. 53. Supra λάλαγες. 54. λαρίσσαν cod. Lob. Proll. 147. De re Meinek. Philol. XII 631 sq. 55. [ρ] Mus. 56. Leg. χλευασάτω aut λάσθω· χλευαζέτω quod praefero.

λάσθας· συμφοράς
λᾶσθαι· παίζειν. ὀλιγωρεῖν. λοιδορεῖν
λασθαίνειν· κακολογεῖν
360. λάσθη· χλεύη. λήθη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. αἰσχύνη
λάσθον· αἰσχρόν
λάσθω· χλευαζέτω
λάσθων· κακολογῶν
λάσια· δασέα
65. λασῖνος· ἄφρων. ἐπιλήσμων
λάσιοι· πολύτριχοι, δασεῖς
λασιόμαλον· μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν
* λασίοισι· δασέσι·
,στήθεσ(σ)ι λασίοισ(ι)
ἐκδέχονταί τινες ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἐπιφανείας ἀνδρώδεσιν. ἄλλοι πυκνοῖς καὶ συνετοῖς
* λασιδεύς· θρασύς. ἄπληστος
70. * λασιοκώφους· τοὺς κωφούς
λάσιον κῆρ· ἡ πυκνή, καὶ σώφρων, καὶ λίαν θεία ψυχή, καὶ συνετή, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὸ γὰρ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῷ στέρνῳ, ὅπερ ὡς ἐπιτοπλεῖστον δασύ ἐστιν. καὶ ἰσχυρόψυχον
λάσιον· ὕφος τὸ δασύ
λάσιος· δασὺς τὸ στῆθος. ἢ συνετός. δασύμαλ(λ)ος. πολύτριχος
λασιουργίας· ἱστουργίας. δημιουργίας
75. Λασίσματα· ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυπλόκου
λασιτός· κίναιδος. ἢ λεσιτός· πόρνη
λασιχνεύουσα· πλανωμένη. Σικελοί
Λασιών· πόλις. ἢ χωρίον. οἱ δὲ δρυ(μοὺς) λασιῶνας
λασκάζει· φλυαρεῖ. [θωπεύει. ῥηγνύει
80. λάσκειν· λέγειν, φθέγγεσθαι
λάσκεις· λέγεις
λάσκουσι κύνες· ὑλακτοῦσιν
λασκωρεῖ· διαφεύγει
λασταγεῖ· ψοφεῖ

SCR. 60. Aeschrio Ath. VIII 335 al. 68. *Λ* 189. 70. ADN. 71. *B* 851. 72. Theopomp. com. II p. 806. 73. *Ω* 125. 78. Xen. Hell. III 2, 30. 81. Eur. Andr. 662. 82. Hom. h. Merc. 145 conf. Lob. Path. El. 86.

ADNOT. 57. λασθαι (sic) συμφοραί Phot. 209, 19 ἀλάστας συμφοράς Ruhnken. Ep. crit. I p. 54. 58. λάσθαι cod., em. Lob. rhem. p. 79. Cf. λάζειν. λάξαι. 59. Cf. ἐλασθαίνομεν et λάσθων. 60. λαίσθη· ἡ αἰσχύνη λαίσθα· ἡ ἀκολασία Theognost. 9, 19. Cf. Lob. rhem. 259 et gl. λ 103. α(σ)θη cod., em. Mus.; λήθη ad λάθα refero. 61. Supra ἄλαζα· αἰσχρά. 62. Cf. λασάσθω. 63. Cf. λασθαίνειν. Conicio λασθῶν· κακολογιῶν. Vid. Lob. rhem. p. 87. 65. Lob. Proll. p. 203. Λασίνους Ruhnkenius. 68. ἀνδρώσεσιν cod., em. Mus. (σ) et (ι) Albertus. Infra στήθεσσι λασίοισι legitur. 69. Corruptam glossam esse ordo clamat, sed λαιδρός latere non persuadet LDindorfius. Suspicor vocabulum formatum esse ut κλεπτιδεύς, tamquam λάσθου υἱός, λασθιδεύς. 70. Fefellit grammaticos librorum quorundam vitium in Platon. Phaedr. p. 253 E. 73. (λ) Mus. 74. Imo Ταλασιουργίας· ἱστουργίας ἐριουργίας, q. v. Similiter Sopingus. 75. Schneidewin. de Laso p. 18. 76. Cf. λαισιτός et λάσται. Λαισπός et λασπός coni. ThBergk. Comment. p. 260. 78. λασίων cod. δρυλασίωνας codex, em. Meinek. Vind. Strab. p. 101. Cf. Nic. Ther. 25. 489, ubi δρυμοὺς καὶ λασιῶνας iungit poeta, scholiasta vero explicat δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις. 79. Supra λακίζει· θωπεύει ῥηγνύει. ῥηγνύοι codex. Pro θωπεύει malim λωποδυτεῖ. 83. λασκαρεῖ Mus., cuius interpolatione seducti Kusterus et Ruhnkenius δασκάζει vel ἠλασκάζει proposuerunt. Scripturam codicis Vossius divinavit. 84. λαταγεῖ Kusterus. Nisi latet Syracusanorum βλασταγεῖ (h. e. παταγεῖ) de pueris puellisque dictum, qui amore capti folia rosacea digitis contunderent, ut sonus editus ipsis pro oraculo esset.

385. λάσται· πόρναι

λαστάρνη· μάστι[γ]ξ

λάσταυροι· οἱ περὶ τὸν ὀῤῥὸν δασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες

λαστρυγυλίας· λίθος τετριμμένος

Λάστος· ὁ Ἀκράγας, τὸ παλαιόν· καὶ ἡ .μῆλος

90. λα.ῶν· λίθων

λατάγη· [κροτάλῳ] τῷ ἀποῤ(ῥ)ιπτομένῳ ἀπὸ τῶν ποτηρίων, καὶ ἦχον ἀποτελοῦντι

λαταγεῖ· ψοφεῖ. τύπτει

λάταξ· ψόφος, κότταβος, ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος

λάταξ· τὸ πλεκτόν. αὕτη εἰσεφέρετο ἐπὶ τοῖς ἐρωμένοις. ἔβαλον δὲ αὐτὴν ἐπ' αὐτόν. οἱ δὲ εἰς κοττάβιον, ὃ κόσαβον ἔλεγον· οἱ δὲ εἰς ὀξύβαφα κενὰ ἔν τισιν ἀγγείοις, λουτῆρσιν ἐοικόσιν

95. Λατῖνοι· Ῥωμαῖοι

λατμενεία· δουλεία

Λάτμος· πόλις. καὶ ἥρως. καὶ ποταμός. καὶ ἴχνη

λατόμος· λιθοξόος

λατράζειν· βαρβαρίζειν

400. λατραβί[ά]ζειν· ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λαλεῖν

λατραβύς· λαμυρός

λατραβῶν· ἀλαζονευόμενος

λατραπία· λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως

λάτραψ· ὑετός

5. λατρεία· δουλεία

λατρεύει· ἐλεύθερος ὢν δουλεύει

λατρευτόν· δουλικόν

λατρεύω· σέβω, δουλεύω

λάτριες· δοῦλοι

10. λάτρ(ι)ον· μίσθιον

λάτρις· μισθουργός. λειτουργός. ἢ μίσθιος ἐργάτης. θεραπαίνη, παιδίσκη ὑπηρετοῦσα, ἢ δούλη

λάττα· μυῖα. Πολυῤ(ῥ)ήνιοι

λα(τ)ταία· παραξιφίς. καὶ ἡ περὶ ζώνην μάχαιρα

λατύπη· λίθου τὸ ἀποπελέκημα

SCR. 87. Comicus teste Eustath. 259, 4. 405. Tragici. 6. Solon. eleg. 13, 48. 7. Exod. XII 16 Num. XXIX 7. 8. Eur. I. T. 1115. 10. λάτρον· μίσθον Callim. fr. CCXXXVIII. 11. Tragici.

ADNOT. 85. Lobeck. Proll. 259; cf. gl. 376. ἀλάστωρ· πόρνος CDresd. suo loco. 86. Lob. Proll. p. 289 n. Μαράγνη· μάστιγι? 87. λάσταρνοι cod., em. Florens Christianus ad Ar. Lys. 217. 88. λᾶς στρογγυλίας Vossius, λᾶς τρυμαλίας· τετρημένος Tollius, ἀστραγαλίας Ruhnkenius. Laesus est ordo. 89. ἡ .μῆλος cod., scriptum videtur θμῆλος; ἡ Μῆλος Musurus qui primam literam delevit. Λᾶστος (vel Λᾶστος) et Ὅμιλος coni. Meinek. Philol. XIII 512 coll. Hippocr. Epid. V, 7. 28. 30. 31. 90. λα.ῶν cod., duas literas delevit Musurus, quarum posterior ῶ fuit et λάσων scripsit. Λᾶσες, unde λάσων, pro λᾶες dici potuisse statuit Meinek. Philol. XII p. 632. 91. λατάγει — ἀποριπτομένω cod., (ρ) et λαταγή Mus., λαταγῇ Hagen. ed., λάταγι Salmasius alii, λατάγῃ Verweius. Κροτάλῳ ad πλατάγῃ refero. 92. κτυπεῖ bene Ruhnkenius. 94. ἐπ' αὐτὴν (λεκάνην) — κοτταβεῖον Tollius. — λουτῆρσιν Mus. λ.τῆρσιν codex una tantum litera erasa. 96. Labe affectum pro ἀτμενεία. Lob. Path. El. p. 111. 97. ὄρος probabiliter Heinsius. De fluvio Latmo nihil compertum habeo; confundit Λάτμος et Λατῷος (EM.). ἴχνη ad πάτος refero, λάτος· ἰχθῦς Albertus, Λάτμος· — λίμνη Faehsius. 99 — 403. Lob. Proll. p. 147. Cf. ἐλατράβιζον. 10. λάτρον cod., λάτριον· μίσθιον Guyetus, λάτρον· μισθὸν Abreschius. Λάτριον μισθόν Pind. Ol. XI 29. 11. λεπτουργός cod., em. LBos Obss. p. 170. ἡ cod., em. Albertus. 12. λατταμυῖα, πολυρήνιοι cod, + Mus., em. Salmasius et Valesius. Cf. θάπτα· μυῖα. Κρῆτες et Philol. XI p. 398. 13. (τ) Sopingus HSt. 14. ἀποπελέκκημα male Mus.

415. λατύσσει· πτερύσσεται. νήχεται. ταράσσει. τ[ε]ινάσσει. τύπτει. λακτίζει
λαυκανία· τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος, λαιμός, φάρυγξ
λαυκανίης· ὁμοίως
λαύκη· φοβερά
[λαῦξις· κλῆρος, μερίς]
20. λαύξει· κρατεῖ. δαίνυται. εὐφραίνει
λαυξία· δαρήσ... Κρῆτες
λαύρα· ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ φλόξ. οἱ δὲ τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ ἄμφοδα. οἱ δὲ στενωπούς. καὶ δίοδοι
* λαύρη· δημόσιος στενωπός, καὶ ἄμφοδον, ῥύμη, ὁδός, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν
Λαύρεια· τὰ Ἀθήνησι χρύσεια(?) μέταλλα λεγόμενα
25. λαύρην· ὁδόν, τὴν ῥύμην
* λαύρη· ῥύμη στενή
λαῦρον· τὴν δάφνην. ἢ μέταλλον ἀργύρου παρὰ Ἀθηναίοις
λαυροστά[ν]ται· οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοὶ ὄντες ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεωρούμενοι. οἱ δὲ χείρους μέσοι ἵστανται. οἱ δὲ ἐπιτεταγμένοι πρῶτοι καὶ ἔσχατοι
λαῦσαι· περιπτεῦσαι τοῖς δεσπόταις
30. λαυστήρ· μοχθηρός. ὅμοιον δὲ τῇ δυνάμει τὸ ὄνομα. ἢ οἴκου λαύρα
λαύστρανον· τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἅρπαγα
λαυχάνη· γλῶσσα
λαυφθάσσει· λάβρως ἐσθίει
λαυφθάζει· σπεύδει
35. λαφθία· ἡ ἀσπίς, ὅπλον
λάφνη· δάφνη. Περγαῖοι
* λάφωνοι· λίαν ἄφωνοι
λαφός· ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος

SCR. 17. Ω 612. 24. Herod. VII 141. 25. χ 128. 28. Cratin. fr. LXXI vol. II 1 p. 201.

ADNOT. 15. Ruhnk. ep. crit. p. 86 Lob. rhem. p. 247. Λακτίζει ad λακτίσσει refero; scriptum quidem in codice est λατικτει (κ ξ supra), sed mendum ipse scriba correxit. 16. Apoll. lex. 107, 8. 18. Lob. Path. El. p. 96 incertum videtur utrum vitiose scriptum sit pro γλαυκή (sic HSt.) an propter proprietatem significationis huc demutatum sit. 19. Imo λάξις. Proposuit hoc Salmasius. 20. δαίνυται Mus. Lob. rhem. 103 priorem interpretationem convenire voc. λάζει λάζυται reliquas voc. λαύει monet. 21. λαυξία· δαρή (σ supra) cod., λαυξία· δαρήσει Mus. Non liquet. Explicatio ad χαιρήσει adludit. 22. ἡ φλόξ] Fortasse ὡς Φιλόξενος. Philoxeni enim Alexandrini hanc esse explicationem constat. Cf. Phil. VI p. 662. 24. χρυσετάλλα (α supra) cod., χρυσᾶ μ. Mus. ‚χρύσεια, debebat ἀργύρεια' AM. Cf. Boeckh. Act. Acad. 1815 p. 85. 27. Prior interpretatio refertur ad laurus, nisi etiam Graece ita dictum fuit (nam λαυρεών ap. Theognost. 28, 29 videtur lauretum significare), posterior ad Λαύρειον. Mire Cyr. Voss. 63: λάειρα· δάφνη. 28. λαυροστάται· μέσοι τοῦ χοροῦ, οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσι. φαυλότεροι δὲ οὗτοι. οὕτω Κρατῖνος Phot. 210, 10. ζυγοῖς Iungerm. ad Poll. IV 106 p. 198, ubi Bekker. p. 167 pro vulg. λαιοστάτης non λαυροστάτης edidit, quod Thes. V c. 135 A probat, sed δευτεροστάτης. 29. παριππεῦσαι Mus., malim περιττεῦσαι. 30. μοχθηρός Valcken. ad Ammon. p. 35 referebat ad αὐστηρός. Non expedio. 31. αὔστραν· ἣν Valcken. l. c. Labe affectum etiam Lobeckio Path. El. p. 111 videtur. 32. Adludit ad λαυκάνια. Dixerim Creticum esse, si λαυχάνα scriptum esset. Cf. Lobeck. Proll. 186. 33. Lob. rhem. p. 240. λαφύσσει post Vossium proposuit Kusterus; λάβρως pro λαύρως recte Guyetus. 34. Infra λαφύσσει· σπεύδει. 35. Cf. λαίας et λαῖφα. Fugit Ahrentem Dial. II 49 n. 36. Boeckh. C. I. p. 861 Ahrens II 85. 37. λάφονοι vel λάφνοι (Voss.) ordo, quod cum λαοφόνοι componebat Albertus. Λαφοινοί· φοίνιοι Ruhnken. epist. crit. I p. 53. Λάφωνοι· λίαν ἄφωνοι recte habet (λα = λαι, αἰσχρόν) nisi explicatio fuit λίαν ἀφνειοί ut glossa ad analogiam voc. ῥυηφενής mutanda sit? 38. ‚λαιφός λαιFός laevus' Kusterus.

Λαφριάδα(ι)· φρατρία ἐν Δελφοῖς

440. λαφύειν· τὸ εἰς αὐτὸν ἀσχημονεῖν

λαφύξαι· καταπιεῖν, ἀναλῶσαι

λαφύξας· διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος

λάφυρα· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα

λαφυροπωλεῖ· αἰχμαλωτίζει

45. λαφύρων· αἰχμαλωσιῶν

λαφύσσει· μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει. σπαράσσει. λάπτει, καταπίνει. σπεύδει. μετὰ θυμοῦ ἐσθίει

Λαφύστιον· ὄρος τῆς Βοιωτίας. καὶ Λαφύστιος· ὁ ἐντεῦθεν

λαχαίνειν· ὀρύσσειν, σκάπτειν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λάχανον· τὸ μεγάλως χαῖνον

λάχα.να· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται

50. λάχεια· εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς

λαχεῖν δίκην· γράψασθαι, δικάσασθαι

λάχη· λῆξις. ἀποκλήρωσις

λαχήνας· σκάψας

[λαχμία· ἐν ὕλῃ οὖσα]

55. λαχμῶν· ἱππείων λακτισμῶν

λαχμόν· κούρης βάρος. λακισμός

λαχμῷ στεινόμενος· τῇ δασύτητι καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκνωμένος

λάχνη· δασεῖα θρὶξ. . χαίτη. κόμη. ὕλη. δασύτης παρὰ τὸ λάσιον. δηλοῦται δὲ καὶ οὕτως, καὶ ἡ κροκ..., ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις. [ἢ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης]

λαχνήεντα· τετριχωμένα, δασέα, ἢ τριχώδη. ἢ ὄροφον, τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους, ὃς ἔχει τινὰ δασύτητα. Ὄροφος γὰρ κάλαμος· ἀπὸ δὲ τοῦ καλάμου καὶ τὸ ἐρέφειν τὸ στεγάζειν εἴρηται

60. λαχνοῦται· τριχοῦται. δασύνεται

[λαχνοστηνομένον, τοῖς μαλοῖς πεπυκνωμένον]

λαχόντα· τυχόντα, κληρωσάμενον

λάχος· μέρος, κλῆρος ἐκ κλήρου

λαχών· ὁ κληρωσάμενος

65. λάψα· γογγυλίς. Περγαῖοι

SCR. 43. Aesch. Sept. 278. 45. Eur. Rhes. 179. 46. Δ 176 P 64. 50. ι 116. 52. ADN. 55. Antimach. fr. LXXX p. 89 Stoll. 57. ι 445. 58. K 134. 59. Σ 415 — Ω 451. 60. Solon person. ap. Philon. vol. I p. 25, 28. 62. Σ 327. 63. e. g. Aesch. Eum. 5. Respicit, ni fallor, Legg. V 745 D. Cf. Tim. 64. 64. ε 40.

ADNOT. 39. (ι) Angli. Laphrius Delphi nepos traditur ap. Paus. VII 18, 8. 40. αὐτὸν cod. 44. αἰχμαλωτίζει ad elapsum λαφυραγωγεῖ referre videtur Thes. V c. 139 B. 46. σκιλμοῦ cod., em. Heinsius. Vid. Lob. rhem. 240. 246. Apoll. lex. 107, 9. 48. Apoll. 107, 10—13. χᾶναν cod., em. Mus. nisi χῆναν malis. 49. λάχα.να cod., in quo λάχαννα scriptum fuisse videtur; λάχανα Mus. qui literam erasit. Πλόχανα coni. Ruhnken. 50. λυχεία cod., em. Apoll. lex. 107, 13 Mus. 51. Phot. 210, 19. 211, 1. Vid. Cob. Var. Lectt. 385 sq. 52. λαχαί schol. A. B Aesch. Sept. 914, λάχαι LDindorf. Cf. λάξις et λόγχη, nec non λάγγα. 54. λοχμία Ruhnkenius. λοχμαία? 55. Ordo accusativos requirit λαχμόν· ἵππειον λακτισμόν a Vossio repositos, quos ad Antimachi locum respicere recte animadvertit Albertus. λαχμῶν ἱππείων· λακτισμῶν Thes. V c. 143 B. 56. λαχμόν· κούρης βάρος cod. λαχμὸν κούρης· βάρος Mus. λακισμός cod., λακτισμός Mus., λαχησμός? Glossa obscura. 57. λαχμῶς, τεινόμενος — μαλοῖς cod., em. Mus. Apoll. lex. 107, 14. 58. θρὶξ ἡ Mus., qui duas erasit literas. κώμη cod., em. Valesius. κροκ..' cod., κροκὸς scriptum erat Schowio teste, κροκὶς Mus. — ἀφρός] Hoc est ἄχνη. In Photio 211, 2 explicatur ὁ τῆς κεφαλῆς ἀφρός (sic). 59. ὃν cod., ᾧ Mus. 61. Sic codex, om. Mus. Nata glossa est e 457.

λάψαι· πιεῖν τῇ γλώσσῃ
λαψάνη· τῶν ἀγρίων λαχάνων ἐσθιομένη
λαψάρων· τῇ χειρὶ ποτίζων, ἢ ἀπτόμενος
λάψ.· ὑποκοιλαίνων τὴν γλῶσσαν ἀναφέρει τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου
470. λάψοι· πίοι τῇ γλώττῃ
λάψονται γλώσσῃ· τῷ ἄκρῳ τῆς γλώσσης πίνονται
λαώ, λαός, δυϊκῶς
λάωμεν· λάθωμεν
λαῶ· λαούς, ὄχλους
75. λάων· οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ λαός ὁ βλέπων· οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώττῃ· οἱ δὲ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων. ἀλαός γὰρ ὁ μὴ βλέπων
* λαιά· ἀριστερά
λεάδα· ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν
λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος· σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον
λεαίνεται· λ(ε)ιοῦται. ἐξαλείφεται
80. λεαντικῶς· λ(ε)ιῶσαι δυνάμενος
λεανῶ· λεπτυνῶ
λεάς· τὰς ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας
Λέβα· πόλις ὑπὸ Θρακῶν
Λεβάδεια· πόλις Βοιωτ[ε]ίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον Διὸς τὸ ἱερὸν κατεσκεύαστο
85. [Λεβήδων· τόπος τῶν Λεβητῶν, ἔνθα ἐθυσίαζον]
λεβηρίς· τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύεται. τινὲς δὲ ἄνδρα Λέβηριν γενέσθαι πτωχόν. οἱ δὲ τὸ λέπος τοῦ κυάμου
λέβης· χάλκειος ποδονιπτήρ. τρίπους
λεβία(ι)· τὰ λεπίδας ἔχοντα ταρίχη. καὶ ἰχθῦς λιμναῖοι
λέβινθοι· ἐρέβινθοι

SCR. 71. *Π* 161? 75. *τ* 229. 78. ADN. 81. Psalm. XVII 46. 82. Aristot. l. c. 85. Iesai. XV 2. 87. Toup. Em. IV 236 refert ad Diocl. fr. 1 vol. 2, 838. Mihi ad Aesch. Atham. fr. 1 p. 3 Nck. pertinere videtur. 88. Aristoph. fr. XVIII p. 1123.

ADNOT. 67. λαμψάκη perperam EM. 209, 18 pro λα[μ]ψάνη. Infra σκύβα· λάχανον ἢ λαψάνη, ubi σκύβα est idem quod Plinio *Cyma*. Post ἐσθιομένη Heinsius addi iubet ἑφθή coll. Diosc. II 142 Ducang. 68. λὰψ ἀρύων — λαπτόμενος Vossius. 69. λάψη codex habuisse videtur, λάψων Mus., qui literam erasit, et ἀναφέρων scripsit; λάψει corr. Schow. 70. πίει cod. πίοι Mus. 71. πίονται Mus. Coni. λάψοντες γλώσσῃ(σιν)... πίνοντες, conf. Apoll. lex. 107, 18. 72. Om. Mus. Cf. 474 quae huius continet emendationem. 73. Lob. rhem. p. 94 coll. λῆτο et λελάσθαι. Dores pro λάσωμεν etiam λάωμεν dixisse non contenderim. Forte λαῶμεν (a λαόω) λιθῶμεν; cf. λαίω, ἀπολελασμένος, Λᾶστος. 74. Om. Mus. 75. Recte Heinsius et Muncker ad Anton. Lib. c. 10 p. 81 verba ἀλαός κτλ. post ὁ βλέπων transponunt. Cf. Apoll. lex. 107, 15. 76. λεά propter ordinem Vossius. 77. λε.δα cod., λεάδα Mus., qui literam expunxit. Infra λεδδά· ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν. Δειράδα· ἐξοχήν non ausim componere. Πέδδα = πέζα? 78. Schol. Ar. Lys. 231. Phot. 211, 11. 79. ἐξαλείφεται ad *ΛΛΕΙΝΕΤΑΙ* referre malim. Sed cf. 481 et λεαίνεται· ἐξαλείφεται C. 63. (ε) Mus. 80. (ε) Mus. λεαντικός ed. Hagen. Salmas. 81. ἐκτρίψω ἀπαλείψω addit C. 11, 63 solum ἐκτρίψω C. 39. 82. λεῖαι Poll. VII 36 λαιάς libri Aristot. de gener. anim. 5, 7 λαιὰς et λαῖας ibid. 1, 4 λέα EM. 558, 57. Cf. Schneider ind. SRR. IV p. 380. 84. Phot. 211, 13. 85. Sic cod., Λευϊτῶν Mus. Λεβηδών· τόπος ἐν ᾧ ἐθυσίαζον (C. 39) οἱ κατὰ τὴν Λιβανησίαν Ἀραβίαν Μωαβῆται Cyr. Marin. 63 et lex. MS. Alberti. Cf. Λεβίδων. Utrobique Δεηβών e Iesaia XV 2 recte corrigunt Harkenroth et Tamnav. in Biblioth. Brem. Class. VIII 2, 7 p. 336 et 4, 8 p. 664. 86. Zenob. II 95 p. 56. 87. λήβης cod., em. Guyetus. — χαλκεῖος cod., χάλκειος vel χαλκεῖον. AM. 88. λέβια cod. Mus., λέβις· ἰχθύς et λέβητος· ὄνομα ἰχθύος C. 39. λεβιαι (sine acc.) Phot. 215, 5. τὰ ῥύγχη male Mus., λεβίαι et ταρίχη scribendum putabant Sopingus et Casaub. in Ath. VII p. 529 ad p. 301 C. (coll. III p. 118 B.) Cf. Lob. Proll. p. 19, 1. 89. λεβίνθιοι cod., exhibui Vossii emendationem. Possis etiam λεβίνθινοι· ἐρεβίνθινοι. Hinc mensis Cretensium Labinthius appellabatur idem fortasse atque πυανεψιών iudice CFHermann *Griech. Monatsk.* p. 78. Cf. Lob. Path. El. p. 52 Proll. 368. Cf. etiam Hes. γάλινθοι γέλινθοι γέρινθοι (ῥάβινθοι).

490. λέγειν· εἰπεῖν. οἰκοδομεῖν. ἀριθμεῖν. καὶ ὀνομάζειν. Ἀττικοί
λέγεσθαι· συνάγειν, ἀθροίζειν. ἐκλέγεσθαι
Λεβίδων· τόπος, ἐν ᾧ ἐθυσίαζον οἱ κατὰ τὴν Λιβαδησίαν Ἀραβίαν Μωαβῖται
λεγεών· πλῆθος στρατεύματος, ἢ τάγματος, ἓξ χιλιάδων ἑξακοσίων ἑξήκοντα ἕξ
λέγμα· τὸ εἰπεῖν
95. λέγνα· τὸ ἔσχατον
λέγνη· τὸ παρυφαινόμενον τῇ παραστροφίδι, ὅπερ ἦν παχὺ περὶ τὴν ᾤαν ἐκ ῥάμματος
λέγνος· ἄνανδρος, σῖτος ὁ μὴ ἁδρός
λεγνώδεις· ποικίλας
λεγνῶσαι· ποικῖλαι
500. [λέγξ· ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν]
λεγοίμεθα
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα
οἷον, εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι
λέγοιτο· συλλέγοιτο
λέγοντες· ἢ ἐκλέγοντες. ἢ συνάγοντες, ἢ συναθροίζοντες
λέγοντο· συνήγοντο. καὶ τὰ ὅμοια
5. λεδδά· ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν
λεδρεῖται· φροντίζει. θέλει, βούλεται
λέη· ὁμοίως
λεηλασία· αἰχμαλωσία. μάχη. λῃστεία. ἁρπαγή. ἀδικία
λεηλατῶν· πορθῶν σφόδρα
10. λεία· ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις, λάφυρα
[λειάδες· οἱ λειμῶνες. καὶ κάθυγροι τόποι]
λείαν· κτῆσιν λαφύρων. ἢ πόρθησιν
λειανῶ· λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω
λείας· ὁμαλάς. εὐθείας
15. λείβηθρον· ῥεῖθρον. ὀχετόν. κρουνόν, καὶ τόπος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ... τὸν Ἑλικῶνα
Λειβῆνος· ὁ Διόνυσος
λείβειν· σπένδειν
Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
καὶ δακρύειν, ὅ ἐστι [τοῖς δακρύοις] ῥέειν. δάκρυα λείβων, καὶ στάζων

SCR. 92. Iesai. XV 2. 93. Luc. VIII 30. 500. Δ 125. 1. Ν 276. 3. Λ 755. 4. Θ 547. 8. Xen. Hier. I 36. 9. Xen. Hist. Gr. IV 4, 15. 10. Strattid. fr. III vol. II 2 p. 776. Eur. Tro. 610. 12. Soph. Ar. 145. 13. ADN. 14. Luc. III 5. 17. Ζ 266.

ADNOT. 90. Phot. 211, 19. 91. ἐκλείεσθαι cod., em. Iunius. 92. Λιβαδησίαν — Μωαβίτην cod., Μωαβῖτιν Mus., em. Harkenroth et Salmasius. Cf. 485. 94. Cf. Apoll. lex. 107, 32. 95. Galen. lex. Hipp. 514. 96. παραστροφῇ, διόπερ cod., em. Is. Vossius, ope ni fallor ipsius Hesychii s. vv. ἐπιδούριτον et ἐπίξυλον. 97. ἄναδρος Phavor. Salmasius. Λέγνος et λάγνος· ἄνανδρος confundi suspicatur Albertus coll. λευκόπυγος. 98. Phot. 211, 20. 99. ποικίλλαι male Mus. 500. ποῖον [imo ποιὸν] ἦχον Sopingus

* ἐ

recte ad Δ 125 λίγξε βιός referens. 1. π cod., περὶ Mus., em. Heinsius. 1. 2. Sic codex; διαλέγοι, συλλέγοι Mus. eiecto λέγοιτο. Cf. Apoll. lex. 107, 28. 5. Cf. 477. 6. λεεῖται Pearso II 467, 18. Imo λῇ· αἱρεῖται, φροντίζει, θέλει, βούλεται. Iam vides quid sibi λέη· (l. λέῃ) ὁμοίως velit, quod Vossius ad λεδδά et Albertus ad λεία retulerunt. Recte igitur Dindorfius Epicharmeum καὶ τῷ γα μὴ λεῶντι non temptavit, quod Ahrens cum de forma λεάω non crederet in μηδὲ λῶντι mutari iubebat. 11. λειβάδες HSt. Salmas.; infra λειμάδες. 12. πρόθεσιν cod., em. Arnald. Lect. Gr. p. 90. 13. λειανέω probabiliter Suicerus Specim. Lex. Hes. p. 344 apposito Ο 261. 15. λήβηθρον — Μακεδωνίᾳ cod., em. Mus. κατὰ inserit Albertus. 17. δάκρυα. Λείβων· καὶ στάζων codex, copulavit Musurus. Pro δακρύεις ῥέειν fortasse δακρυῤῥοεῖν legendum est. Sed τοῖς δακρύοις om. Apoll. lex. 108, 3.

λείβω· σπένδω. στάζω

λείη· ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. ἢ προσηνής, καὶ καλή. καὶ (ἐκ) πολέμου ὠφέλεια

520. λειηλατεῖν· προνομεύειν. βιάζεσθαι

λείκρικα· σειραί, σχοινία, πλέγματα

λει.ναν δὲ χορόν· τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔμελλον χορεύειν, λεῖον ἐποίησαν

λεῖκνα· κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθεσαν. οὕτως δὲ ἔλεγον τοὺς πυρίνους καρπούς

λείκνοισι προ(σ)τρέπεσθε· λεῖκνα ἱστάντες προσάγεσθε· ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι

25. λ[ε]ιλαιομένην· προθυμουμένην, ἐπιθυμοῦσαν

λείμακες· νοτεροὶ καὶ π(ο)ιώδεις τόποι. ἔστι δὲ καὶ ζῶον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λείμα(κα)

λείμακος· λειμῶνος

λεῖμαξ· χωρίον, ἐν ᾧ λειμών. ἢ χωρίον ἐπίπεδον

λειμωνοειδής· ἀνθηρὸς τόπος. ἢ λειμών

30. λειμών· αὐλών. θάλασσα. ἢ ἀνθηρὸς τόπος

λειμωνιάς· ἄρκτος. νύμφαι· ἐπειδὴ αἱ νύμφαι ἐν τοῖς λειμῶσιν

λείν.· ἔρια. Κύπριοι

[λειξοῦρα· τὸ δῶρον. ἐκ τοῦ λείχω]

λειόβατος· ἰχθῦς τις τῶν λευκοσάρκων

35. λειοκόνιτος· ἡ τελείως ὡς κόνις διαλελυμένη. λείως γὰρ τελείως

λεῖον· ὁ σῖτος. ἢ ὁμαλόν

* λειόμερος· ταχυδιάνοιος

[λείουρος· αἴλουρος]

λείους· ὁμαλούς

40. λειούσματα ἢ λεγούσματα· εἶδος καταφράκτου. Γαλάτα(ι)

λ[ε]ιπαρῶ· παρακαλῶ

λεῖπετ' ἄεθλα· ἀπετυγχάνετο

λεῖπε φορῆναι· ἔλιπε φορεῖν

λ[ε]ιπογνώμων· ὁ μηκέτι βόλον ἔχων· ὁ δὲ τέλειος, καὶ γεγηρακώς, μὴ ἔχων γνωρίσματα τῆς ἡλικίας

45. λείποιτο· καταλείποι

λ[ε]ιπομορία· δένδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίου κατεαγός, ἐκ δὲ τῆς ῥίζης φέρον βλαστούς

SCR. 19. *Δ* 484. 22. *θ* 260. 24. Sophocl. fr. 759 Nck. 27. Eur. Bacch. 867. 31. ADN. 34. Plat. Com. IV vol. II p. 662 Archestr. Ath. VII 319 E Arist. HA. II 16. 36. Plat. Critiae p. 118 A. 39. Xenoph. Anab. IV 4, 1. 42. *Ψ* 640. 43. *B* 107.

ADNOT. 19. ἀγέλη ἢ male Mus. 20. λειϊλατεῖν cod., em. Voss., λεηλατεῖν Mus. 21. Cf. λέκρικα; δὲ κρίκοι coni. Albertus. 22. λει.ναν — λεῖαν cod., λείηναν — λεῖον Mus. 24. προτρέπεσθαι — προσάγεσθαι cod., em. Ios. Scaliger et Sopingus. 25. Sic cod. et Voss., [ε] Mus. 26. λειμάδες — πιώδεις — λεῖμα cod., ποιώδεις vel ποώδεις Guyetus, λείμακες — λείμα(κα) correxerunt illud Arnaldus Lect. Gr. p. 89 hoc Salmasius probante IGSchneid. in ind. Scr. RR. s. v. *Limax* p. 237. Alius malit λιβάδια. 28. λείμαξ cod. 31. λειμωνίας cod., λειμωνίαι νύμφαι, omissa media voce ἄρκτος exhibet Phavor. 1162, 39; λειμωνιάδες νύμφαι Heinsius referens ad Soph. Philoct. 1454 quod placet. Ἄρκτος, quod frustra defendere studet Toup. Emend. IV p. 194, fortasse Ἄρατος scribendum esse suspicatur Meinekius. 32. Musurus literam erasit et λεῖνα scripsit. Infra λίνφ· ἐρίῳ; cf. Lob. rhem. 302 Gesen. monum. Phoen. 401. 33. *Lixa* latinum potius quam Graecum videtur. Vid. Lob. Proll. 272. 34. Phot. 212, 2 Hes. λεώβατος Choerob. Cram. An. Oxx. II 237, 29. 35. τελείωσις cod., em. Thes. V c. 163 B repudiatis iis quae Barker ad EM. p. 1100. 1103 disputavit. Infra: λεωκόριτος et λεωκόνιτος habebimus, λεωκόρητος Phot. 218, 2, λεωκόνητος (bene) Theognost. 9, 32. 37. λειοπόρος (imo λειόπορος) Pergerus favente serie. 38. αἰέλουρος· αἴλουρος Meineke. 40. (ι) Palmerius. 41. Cod. Voss., [ε] Mus. 42. λείπετα· ἔθλα cod., λείπετο· ἔθλα Mus., em. Valesius. 43. λειπεφορεῖναι cod., em. Mus. 44. Nauck. Ar. Byz. p. 99. 101.

λ[ε]ιποτακτήσας· φεύγων, ἢ φυγών
λεῖπον· τὸ ἐλλ[ε]ιπὲς ὄν
λείρια· ἄνθη. κρίνα
550. λειριόεντα· ἁπαλά. λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· διὰ τὴν λειότητα. διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ γραπτέον. ἢ ποικίλον, εὔχρουν. τὸ δὲ λῖρος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ῑ. Καλλίμαχος·
λῖρος ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέσεισα φόβον;
παρὰ τὸ λίαν. ἀμέτρως γὰρ ὑδεύονται οὗτοι. τὸ δὲ χρόα λειριόεντα καὶ ὄπα λειριόεσσαν τὴν προσηνῆ καὶ ἡδεῖαν
λειρώς· ὁ ἰσχνός καὶ ὠχρύς. καὶ ληρίας λέγουσι κύνας, τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας. ἢ τὸν μικρὸν λαγών
Λ[ε]ιταί· ἱκεσίαι. [ἢ συνέστηκεν
[λείτειραι· ἱέρειαι]
λειτῖνος· πέμματος εἶδος
55. λειτόν· βλάσφημον
[λείτορες· ἱέρειαι]
λειτουργεῖν· μοχθεῖν. δουλεύειν
λειτουργικάς· ἱερατικάς
λειτουργός· ὑπηρέτης
60. λ[ε]ιφαιμήσας· ἐπιλείψας τῷ α(ἵ)ματι
λ[ε]ίφητρα· λείψανα
λ[ε]ιχανός· φθόγγος τῆς κιθάρας. ἀπὸ τοῦ φθόγγου
λειχῆνες· τῆς σαρκὸς κάκωσις. καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν φυκίων τινά. καὶ τῶν χωρίων τὰ ψιλά
λεῖψαν· κατέλιπον
65. λείψανα· περισσεύματα
λειψανδρία· λεῖψις ἀνδρῶν
Λειψύδριον· χωρίον τι ὑπὲρ Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων
λειωκόρης· ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων

SCR. 49. Nic. Ther. 543. 50. ADN. N 830 Γ 152. 53. ADN. 58. Exod. XXXI 9. 59. Philipp. II 25. 62. Aristot. Probl. 19, 9. 65. e. g. Soph. El. 1113. 67. ADN.

ADNOT. 47. λειποτακτίσας cod., em. Mus. Infra λιποτακτήσας· φυγὼν τὴν τάξιν. 48. λειπόν cod., h. e. λιπόν vel λεῖπον (Iens. Luc. Hes. p. 150). 50. Similia habet Apoll. lex. 107, 24; Photius 212, 22 rectius ἁπαλὰ διὰ τὴν λειότητα· λείριον γρ. διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ κτλ. — διὰ τούτου καὶ τοῦ . γραπτέον — τίδες, ὅταν δὲ ἐπέθηκα — π τὸ λίαν — ληριόεντα, καὶ ὅπλα ληριόεσσα — ἰδίαν cod., διὰ τοῦτο διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ γραπτέον — † τίδες — παρὰ τὸ λίαν — λειριόεντα καὶ ὄπα λειριόεσσαν — ἡδεῖαν Mus., qui ante γραπτέον literam expunxit. ποικίλων cod., em. Sopingus. Callimachi verba restituerunt Bentl. fr. CCXXIX p. 394 et Meinek. ZfAW. 1849 p. 416; ὃ παλειριόεσσαν Aldus. 51. λειρός Mus.; λειρίας λέγουσι Guyetus. κατισχνομένους cod., em. Mus. 52. [ε] Mus., λειταί Voss. ἢ συνέστηκεν in ἢ συντετηκότα mutatum ad λειρός referunt. 53. Imo λήτειραι; cf. Blomfield ad Callim. fr. 123 p. 239. Infra habebimus λείτορες (l. λήτορες vel λητῆρες) ἱέρειαι. ληΐτη· (l. ληιτή) ἱέρεια, οἱ δὲ λιτή (l. λητή). ληϊτοάρχαι — καὶ ἀρχαὶ καὶ ἱερεῖς (λήταρχοι Lycoph. 901). λήϊοι· ἱεροί. καὶ ἄγγελοι (l. λήϊτοι vel λῆτοι· ἱεράγγελοι). λητῆρες. λήτειραι. λῆται. λίταρας, ac supra habuimus ἀλήτωρ ἀλήπτωρ ἀλήπτορον, indidem detorta omnia. 55. (φι)λαίτιον? Cf. εἰλέτις. 67. Cf. ἐπὶ Λιψυδρίῳ et Λιψύδριον. Herod. V 62 schol. Ar. Lys. 655 Ath. XV 695 E. ἐτείχισαν cod., em. Phavor. 68. λειοχόρης cod., λειωκόρης Vossius. Statim ἐκκεκομμένους Guyetus. — τελείους cod., em. Mus. Comparantibus nobis gl. λειοχόνιτος et λεωκόνιτος — ἢ λεωκόριτος dubium esse nequit veterem lectionis discrepantiam turbas facere. Genuinum esse suspicor λεωκόνητος (a λεώς et κονεῖν necare).

λείως· ῥαδίως. δεινῶς, σφόδρα. τελείως. καλῶς
570. λεκανίδες· κεράμεαι λοπάδες. καὶ ἐν αἷς ἀνθρυπτὰ ἔφερον τοῖς νεογάμοις
λεκανίσκη· τὸ ἐκ πετάλων τρύβλιον. ἡ λεκάνη
[λέκαιος· ὁ ἀποτεταλμένος]
λέκιθον· τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον
λεκίς· παροψίς
75. [λέκκη· χλαῖνα]
[Λέκκον· δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς]
λέκος· λεκίσκιον, λεκάριον. τρύβλιον. οἱ δὲ λεκάνιον
λεκροί· ὄζοι τῶν ἐλαφ(ε)ίων......
[λέκρανα· τοὺς ἀγκῶνας]
80. λέκρικα· σειραί. σχοινία
[λακτῆρες· εἰδός τι λαμνῶν]
λεκτοί· ἀριστεῖς
* λακτή· χλαῖνα
λέκτο· ἐκοιμήθη. ἐπελέξατο. ἠρίθμει
85. Λεκτόν· ὡς σεμνόν. ἢ ἀκρωτήριον
λέκτρα· κραββάτια. ἡ κατὰ τὴν πόλιν ἐξέδρα. καὶ προσωπεῖα Λάκωνες
λεκτρίτη θρόνῳ· ἀνάκλισιν ἔχοντι
λέκτροισι· κοίταις
λελάθη· λήθην ποιήσῃ. παύσῃ
90. λελάθοντο· ἐπελάθοντο
λέλακεν· ἐβόησεν
[λελακκωμένη· βεβοημένη]
λελακυῖα· φωνοῦσα, βοῶσα, ἠχοῦσα

SCR. **69.** Hippocratis locus me fugit. Theaet. Platon. p. 144 B apposuit Valcken. **71.** Aristoph. fr. CC p. 1214. **72.** Hipponax fr. 58. **73.** Pherecr. fr. IV vol. II 263. **74.** Epicharm. Poll. X 86. **79.** Dixerat nescio quis τὠλέκρανα. **82.** Soph. OT 19. **84.** δ 453. **85.** Ξ 284 (Apoll. lex. 108, 7). **88.** *X* 503. **89.** *O* 60. **90.** *Δ* 127. **91.** Eur. Hippol. 55. Aesch. Prom. 407. **92.** λελακκωμένη pro λελαϊκωμένη *profanata* Ruth. I 12. **93.** μ 85.

ADNOT. **69.** λείρως cod., em. Voss. λίως· τελείως Erotian. p. 240. **70.** λεκανεις (sic)· ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον· ἐν μὲν κοίτησι (κοιτίσι Porso) χρυσία· ἐν δὲ ταῖς λεκανεισι (λεκανίσι Porso) παρθενικὰ παίγνια Phot. p. 213, 6. ἔνθρυπτα Soping. Salm. et Iungerm. Poll. VI 77 p. 611, 15. Imo ἀθρήματα, quod etiam s. v. ἑσμοῖς Hesychio reddere memini. **71.** λελανίσκη codex, ut videtur. **72.** ἀποτεταγμένος (αι) Mus. Videtur λέκος· τὸ ἀναπεπταμένον .... latere, quod ap. Phot. etiam 213, 12 in λάλαικος corruptum est. **73.** αὐγοῦ C. 11, ut solent recentiores. **74. 75.** Separavit ed. Hag. et Hemsterh. Poll. X 86 p. 1258, 34. **75.** Albertus e λεκτή natum putat conferens λακτή (ante λέκτο) λεκτή δεκτή. Imo λόκκη. Fallitur etiam Albertus, quem sequitur Thes. V c. 179 A, cum e Cyr. Voss. profert λεκτός· ἀποίκιλτος πέπλος. Nam Petri Bondami apographum habet λειτός (h. e. λιτός). **76.** Corrigo Λευκονόη. Cf. gl. λ 745. **77.** λεκός λύχιον λυχάριον τρυβλίον (sic invito Herodiano) οἱ δὲ λυχάριον cod., correxi ope Phot. 213, 17. 214, 1 praeeuntibus Sopingo et Hemsterh. Poll. X 87 p. 1258. **78.** λεκροιόζοι cod., λεκροί· ὄζοι Phavor. 1164, 44. Infra λικροί· οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων, quod δίκροι scribi iubebat Guyetus. Recte λέκροι et λίκροι eiusdem vocabuli formas diversas esse statuebat IThSchneider Lex. II 12. **79.** ἡ ὠλέκρανα inseruit Mus. voci truncatae solitam addens scripturam. λέκρανα· οἱ ἀγκῶνες Phot. 215, 19; cf. Lob. Path. El. 80. **80.** Supra λείκρικα, unde Albertus h. l. pro σχοινίου rescripsit σχοινία. **81.** Falluntur in alia omnia abeuntes interpretes. Confidenter corrige mecum ἠλακατῆνες quod supra ἠλακτῆνες minus recte scriptum habuimus. Εἶδος τὶ λάμνων codex; correxit Pearso coll. δράλαινα. **82. 83.** Divisit Musurus. **83.** Cf. λέκκη. Supra δεκτή· χλαῖνα. **84.** Vide ἄλεκτο. **85.** λεκτόν, ὡς σεμνόν. (Λέκτον) εἰ ἀκρ. Meinek. verissime. **86.** Nonne προνώπια? **87.** λεκτρίτη· θρόνῳ cod., em. Sopingus. **89.** ποιήσει, παύσει cod., em. Mus. **91.** Vide λάκεν et λέληκεν.

* λελαχεῖν· (θ)άψαι
95. * λελάχωσι· θάψωσι. λαχεῖν ποιήσωσιν, ὅ ἐστι· τυχεῖν τῶν δεόντων, καὶ νομιζομένων νεκροῖς
* λελάσθαι· λαθέσθαι. [λαβέσθαι]
* λελασμένα· ἀφειμένα
λέλαπται· εἴληπται
λέλαφας· πέπωκας
600. λελάχασι· τετεύχασι
λελάχ[ησ]ωμεν· λαχεῖν ποιήσωμεν
λελάχνωσαι· δασὺς εἶ
λέλεγα· εἴρηκα
Λέλεγες· ἔθνος βαρβαρικόν
5. Λελεγηΐς· ἡ Λακεδαίμων πάλαι
λελέγια· κόχλακες, ἢ κοχλώδεις τόποι
λελεπασμένον· εἰς πέ[μ]ψιν ἧκον
λέλεκται· εἴρηται
λελέξεται· λεχθήσεται
10. λελεπρίς· ἰχθύς ποιός, ἡ καλουμένη φυκίς
λελεγμένος· διαλογιζόμενος, ἢ διαλεγόμενος
λεληθότως· λανθανόντως
λέληκε· βοᾷ, φθέγγεται
λεληκώς· κεκραγώς, φθεγγόμενος, κραυγάσας
15. λεληϊσμένη· μεμερισμένη
[λεληϊμένος· προθυμούμενος]
[λελήϊται· τεθέρμανται]
λελημάτωμαι· λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον
[λελημμένοι· λεληϊμένοι, διανοούμενοι, ἐν τούτῳ τὸ λῆμα ἔχοντες. Λεληματίσθαι γὰρ τὸ τῇ διανοίᾳ πρὸς πᾶν ὁρμητικῶς ἔχειν]
20. λελησμένη· ἐπιλαθομένη
λέλη(σ)ται· ἐπελάθετο

SCR. 95. *Η* 80 *Ο* 350. 96. Cf. *Ε* 834. 99. Aristoph. fr. inc. XV. 704. *Κ* 429. (Apoll. lex. 108, 10). 607. Strattid. fr. XIX p. 791, quod λελεπισμένον scribi volebat Pearso Adv. II p. 468. 8. Eur. fr. 594. 9. Aesch. Agam. 170, ubi alii λέξεται alii δέξεται coniciunt. 10. ADN. 12. II Maccab. VI 11. Axioch. 365 C. 13. Simonid. Amorg. de mul. 15. 14. *Χ* 141. 15. Eur. Med. 259. 21. (Plat. Phaedr. p. 252 A) Greg. Nazianz. de reb. suis 484.

ADNOT. 94. .άψαι cod., Mus. erasa litera initiali θάψαι scripsit. 95. λελέχωσι — νεκρῶν cod., em. Mus. 96. λαβέσθαι del. Thes. V c. 34 A. 74 A. Cf. Lob. rhem. p. 94 cui λέλασθαι accinendum videtur. 97. Ruhnkenio mendose scriptum videbatur pro κεχαλασμένα, coll. λαγάσσαι. Sed qui ab Hom. *Ν* 269 dicitur λελασμένος ἀλκῆς remissius agit. Forte λελασμένον· ἀφέντα μένος. 98. λέλᾱπται an λέλαμπται voluerit non liquet. 99. λέμφας· πέπωκας male Phot. a Bergkio ad Ar. fr. inc. XV correctus. 600. λελόγχασι malit LDindorf. Thes. V c. 27 A. 1. λελαχήσωμεν cod., λελάχωμεν Thes. V c. 26 C, recte sed invito ordine. 2. Cf. λαχνοῦται. 3. Cf. λέλογας et Lob. Paral. p. 9. Ac λέλογα vel λέλεχα scribendum esse monet etiam LDindorf. Thes. V c. 155 C. λέλεχα EM. 561, 16. 5. Λελεγκίς cod., em. Salmasius; Λελεγία Paus. IV 1, 1. 6. λελεγίες cod., em. Strab. VII. p. 321. 7. λελαπασμένον Aldus mendose. [μ] Mus. Cf. Phot. 214, 3. λελεμμένον· λελεπισμένον Cobet Mnem. 1859 p. 30. 9. λέξεται Phot. 214, 18. 10. Prorsus alienum est quod Thes. contulit λέπραι et λέβια· ταρίχη. Nimirum ap. Hippocr. de victu 2 p. 357, 46 ubi nunc φυκίς et ἐλεφιτίς iuncta habemus, lectiones variae circumferebantur λελεπρίς et ἐλέποκες, quod vide. 11. λελεχμένος probabiliter Is. Vossius. 16. λελιημένος Pearso et Kusterus. 17. λελίηται (a λιαίνω s. χλιαίνω) Lob. rhem. p. 30, post HSt. et Vossium. 18. Expectaveris λημματιῶ (pro λημματιάω). 19. Alterum alterius est correctio a scriba corrupta. Leg. λελιημένοι ex Il. *Μ* 106. Λεληματίσθαι (λελιῆσθαι LDindorf. Thes. V c. 252 D) quid cum glossa commune habeat non apparet. Quominus λεληματίσθαι caput novae glossae esse iubeamus et ordo obstat, et additum γάρ. 21. (σ) Mus.

λελιῆσθαι· θέλειν. ὁρμᾶν. σπεύδειν
λελιημένος· προθυμούμενος. καὶ ἔνθερμος ὤν
λελιημένοι· προθυμούμενοι, ὁμοίως
625. λελικμημένη· κοσκινευθεῖσα, πτυασθεῖσα ἐπ' ἀνέμῳ
λελικκός· ἰχθῦς ποιός
[λελιμμένος· ληφθείς. νικηθείς]
[λέλιξε· διέσεισεν]
λέλογας· εἴρηκας
30. λελόγχασιν· ἔλαχον
λέλογχε· ἠξίωται
33. λελο[γ]χυῖα· λεχὼ γενομένη
32. λελογχώς· τυχών
λελύθμωται· χωρίον ἀπεῤῥωγός
35. λελυκωμένα πρόβατα· τὰ λυκό(σ)παστα
λέλυται· διαλέλυται
λέλυνται· ἀσθενῆ εἰσιν
* λελώφηκεν· ἐπέσχηκεν
λελώβηνται· ἐβλάβησαν
40. λέμβαρχοι· [λιπόδερμοι]
λέμβος· τὸ μικρὸν πλοιάριον, τὸ ἐφόλκιον. καὶ οἱ ἐφολκίοις πλέοντες
λέμμα· φλοιός. λέπισμα
[λεμός· λάρυ(γ)ξ. φάρυ(γ)ξ]
λέμφοι· αἱ πεπηγμέναι μύξαι
45. λέμφος· ὁ μυξώδης. καὶ μάταιος. δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον, καὶ ἀπόπληκτον
[λενλαστῶν· λεηλατῶν. πυρθῶν]
λέντιον· περίζωμα ἱερατικόν
Λεόντ(ε)ιος πόρος· ὁ Ἀλφειός· καθότι ἐπὶ ταῖς πηγαῖς· αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἀφίδρυται
λεόντειος δορά· τὸ δέρμα αὐτοῦ
50. λεοντόκρανον· Ἀμαζονικὸν ὅπλον
λεοντοφόνον· θηρίδιόν τι, πλανώμενον ἐν Συρίᾳ
* λέξαι· εἰπεῖν, ἐπιλέξαι, ἐπειπεῖν

SCR. 23. *Δ* 465 *E* 690. 24. *M* 106. 28. Pro δ' ἐλέλιξε invenit δὲ λέλιξε. 30. λ 303. 32. III Macc. VI 1. 36. Xen. *KΠ* VIII 3, 41. 38. ADN. 41. Theocr. XXI 12. 42. Ar. Avv. 673. 47. Ioann. XIII 4. 48. Ionis tragici? 51. Aristot. Mirab. c. 146 (158). 52. η 319.

ADNOT. 22. λεληῖσθαι cod., em. Vossius. 23. λεληϊμένος cod., em. Vossius, Heinsius. 24. λεληϊμένοι cod., em. Apoll. lex. 107, 21. 25. λεληκμημένη· κοσκυνευθεῖσα cod., em. Mus. 26. Ordini consulere voluit Vossius scribendo λελιχχός. Βριχχός comparabat Sopingus; forte δελκανός. 27. Sic cod. Voss., λελειμμένος· λειφθείς Mus. 28. Imo ἐλέλιξε. 29. Lob. Parall. p. 9. Cf. Phot. 213, 25 et supra λέλεγα. 33. [γ] Phavorin. 34. Forte λελύθρωται χωρίον ἀπεῤῥωγός· ..... 35. λελύκωμεν cod., em. Mus. (σ) Iunius. 38. λελύφωκεν cod., em. Ruhnken. Cf. Unger Parad. Theb. p. 376 qui ad Philoct. fr. III p. 283 refert. 39. λελώβωνται cod., correxi. 40. 41. Cf. EM. 560, 56 Phot. 214, 8 e Pausan. ap. Eustath. 1761. Scribendum aut λέμβαρχοι — καὶ οἱ ἐφολκίος πλέοντες aut λέμβος· τὸ — ἐφόλκιον. καὶ λέμβαρχοι οἱ ἐφολκίοις πλέοντες. Λιπόδερμοι infra explicatio est voc. λέπανος. 42. Moeris p. 243. 43. Byzantini teste Ducangio pro λαιμός, quod restituebat Guyetus. (γ) bis inseruit Albertus. 44. 45. Piers. Moer. 251 Thom. M. p. 573 Phot. 214, 17. Nauck. Ar. Byz. 172. 173, qui πεπηγυῖαι corrigit. 46. Corruptae glossae emendatio est λεηλατῶν. 47. Boeckh. C. I. I p. 383. Hinc λεντιάριος lentiarius. Cf. gl. ε 5599. 48. Mueller Dor. II 443. (ε) Vossius. 49. Toupius ad Aesch. Ceryc. fr. 104 Nck. referebat. Mihi λεοντῆ· λέοντος δορά scribendum videtur, suadente ordine. Favet Phot. 214, 21. 50. ἀλαζονικόν coni. Meinek. Philol. XIII 511 verba ὅπλον λεοντόκρανον tragoediae vindicans. 51. Aelian. N. A. IV 18. Plin. HN. VIII 38.

* λέξασθαι· ἐπιλέξασθαι. κοιμηθῆναι
* λέξασθε· ἐπιλέξασθε. ἐκοιμήθητε
655. * λέξεται· λήξῃ. κοιμηθῇ
* Λεοβίδας· ἀπὸ Λέσβου τῆς νήσου
* λεοντηδόν· ἰσχυρῶς κατὰ τὸν λέοντα
[λεός· Ἀττικῶς, ὄχλος, λαός
λεοφόρος· ὁδὸς λαὸν φέρουσα]
60. λεπάδες· τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω
62. λέπαδνα· ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν
61. λεπαδευόμενος· συνάγων λεπάδας. εἰσὶ δὲ θαλάσσιαι κόγχαι μικραί, προσφυόμεναι ταῖς πέτραις
λέπανος ἢ λέπανθος· λιπόδερμος. Ταραντῖνοι
λεπάργου βοός· τοῦ λαπάρας λευκὰς ἔχοντος, ἢ ὅλον τὸ δέρμα
65. λέπας· τὸ ἄναντες. καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσσχόμενον κογχύλιον. ἢ ὑψηλόν, ἀκρότατον. ὀρεινόν
λεπαστή· κύλιξ
λέπαστις· οἰνοχόη. καὶ εἶδος κύλικος
λέπαστρον· σκεῦός τι ἁλιευτικόν
λέπειν· τύπτειν
70. λεπίζω· ἐκδέρω
[λεπιστής· ψεύστης. καὶ τὰ ὅμοια]
λέπος· λέπιον. φλοιός
λέπρα· πάγος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος
Λεπρεᾶται· οἱ πάλαι Καύκωνες
75. Λέπρεον ἢ Λεπρεᾶται· τὴν Τρυβλίαν. οἱ δὲ τῆς Τρυφαλίας, ἀπὸ Λεπρέου πόλεως ὠνομασμένοι
λεπταλέον· ἰσχνόν, λεπτόν
λεπτὰς καὶ παχείας· Ζάλευκος ἐν Νόμοις τὰς δραχμάς· λεπτὰς μὲν τὰς ἐξωβόλους· παχείας δὲ τὰς πλέον ἐχούσας

SCR. 53. *Β* 125 *Θ* 350. 55. *δ* 413. 56. *Ι* 129. 57. II Macc. XI 11. 62. *Ε* 730. 64. *βοὸς λεπάργου* tragici videntur. 65. Ar. Vesp. 105 Plut. 1096. Aesch. Ag. 284 al. 66. Comici. 69. Plat. com. fr. V vol. II 2 p. 617. 72. Alexis Ath. II 55 C. 74. Thucyd. V 31. 75. Callim. h. Iov. 39.

ADNOT. 54. *ἐπελέξασθε* Mus. 56. Sic cod. et Cyr. 63 ut ordo postulat, *Λεσβίδας* ut infra legimus Schrewel. 57. *λεοντίδιον* cod., em. Salmasius. Vero propius *λεοντιδών· φοβερὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὸν λέοντα* C. 63 et Bondami apographum, non *λεοντιδόν· φοβερῶς* ut habet Albertus. 58. *λεὼς Ἀττικός* cod., *λεός* Cyrillus 63 ut ordo requirit. 59. Sic Cyr. 63. Voss. *λεωφόρως* cod., *λεωφόρος* recte Iunius. Cf. Aristoph. Byz. p. 168 Nck. 62. Recte *λέπαδνα* HSt. Salm. pro *λεπάδια*. Apoll. lex. 108, 11. 61. Phot. 214, 24 *λεπάδας συλλέγων*. 63. *Βλέπανος* Salmasius. *ἢ λέπαθος* Phavor. Forte *λέπανδρος* (a *λέπειν* et *ἀνήρ*) *recutitus* quasi *ἄνδρα ἀποσκολύπτων*. 64. *λεπαργοῦβος τοῦ λεπάρας* cod., *λεπαργοι·* (sic) *οἱ τὰς λαπάρας λευκὰς ἔχοντες* 214, 26. em. Sopingus Heinsius coll. Eustath. 1430, 59. 1676, 6 schol. Theocr. IV 45. schol. Nic. Ther. 349. 65. *πρόσαντες* Theognost. 9, 24. *προσσχόμενον* cod., *προϊσχόμενον* Mus. 66. Arcad. 115, 3. Nauck. Ar. Byz. p. 220. 29. 67. *λέπας, τις* cod., *λεπαστίς* Mus., *λεπαστή* Osann. Philem. p. 205 IHKrause Angeiol. p 342 *λεπαστής* Nauck. Ar. Byz. p. 221. 69. *λεπεῖν* cod., em. Phryn. app. soph. 51, 5 schol. Ar. Ach. 723. 70. De forma cf. Henr. Iacobi ad Comic. V p. 60 sq. 71. Supra *λαπιστής*. Sic post Salmasium Nauck. Ar. Byz. 202. 73. *πάθος* Arcer. *σπίλος* C. 39. 74. 75. Exhibui codicis scripturam vitiosissimam, nisi quod bis *Λεπρεάται* penultima circumducta scripsi. *Λέπρεοι ἢ Λεπρεάται τῆς τρυφαλίας ἀπὸ* Mus., omissis verbis *τὴν τρυβλίαν*, quod *τῆς Τρυβλίας* scribendum esse et variam lectionem seqq. esse vidit Schowius. Conicio: *Λεπρεᾶται ἢ Λεπρεῆται* (sic Herod. IX 28)· *οἱ πάλαι Καύκωνες ἀπὸ Λεπρέου πόλεως ὠνομασμένοι. Λέπρεον* (s. *Λέπρειον*)· *τόπος τῆς Τριφυλίας*. Cf. Tzetz. Chil. V 682. Sed ne opus quidem est ut *τόπος* addatur; cf. schol. Ar. Av. 149. 76. 77. Separavit Meibomius. 77. Vide Bentl. de Phalar. epist. p. 346, Scherer animadv. in Hesychii lex. p. 8 et Boeckh. *Staatsh.* I p. 26.

λεπτή· ἀσθενής. ἰσχνή, [λεπτή]

[λεπτὴν, αὐτόν· σινδὼν λεπτή.] [στενή. ἢ ἀκριβής

680. λεπτήκεα· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα

λεπτὴν πλέκειν· ἐπὶ τῶν πενιχρῶν τ[οι]οῦτο λέγεται

* λεπτὴ δ' εἰσὶ θμη· στενὴ ὁδός

* λεπτὴ δέ[ν] τε μῆτις· ἀσθενὴς βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια

λεπτήκεις· λεπτάς

85. λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα· λεπτὰ μηρύματα ἀπὸ τῆς ἠλακάτης νήθουσα. τὸ γὰρ ἔτυμόν ἐστιν, οἷον ἠλακάτη ἀπὸ τοῦ ἐνειλίσσειν συνεχῶς. τινὲς δὲ ἠλάκατα τὸν στήμονα

λεπτόγεα· κακὸς ἀγρός. ἡ λεπτὴ γῆ καὶ μὴ λιπαρά

λεπτομερῶς· μικρομερῶς

λεπτόμητις· ἡ δασεῖα ψυχή

λεπτόμιτον φᾶρος· λεπτὸν ἱμάτιον

90. λεπτόν· ἀσθενές. ἀόρατον, ἀφανῆ

λεπτὸν ἄωτον· ἰσχνὸν ἄνθος

λεπτυξίς· ἀπὸ τοῦ λέπους, καὶ τῆς χωρίσεως

λεπυριῶσαι· ἐξαχυριῶσαι

Λερναία χολή

95. Λέρνη κακῶν· παροιμία· διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους (τὰ) καθάρματα εἰς αὐτὴν βάλ(λ)ειν· ἢ διὰ τὸ τὸν Δαναὸν τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἐκεῖ κα[τα]θεῖναι τὰς κεφαλάς

Λέρνη θεατῶν· παροιμία τίς ἐστιν Ἀργολικὴ Λέρνη κακῶν, ἣν ἀποδιοπομπούμενοι ἔλεγον. τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλ(λ)ον. Λέρνην οὖν θεατῶν ἔφη ὁ Κρατῖνος τὸ θέατρον· διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν

λεσβιάζειν· πρὸς ἄνδρα στόματύειν· Λεσβιάδας γὰρ τὰς λαικαστρίας ἔλεγον

Λεσβίδας· ἀπὸ Λέσβου τῆς νήσου

Λέσβιος ᾠδός· οἱ μὲν τὴν Εὐαινετίδαν ἀκούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντίσ(σ)ης· οἱ δὲ Φρῦνιν, ὃ καὶ μᾶλλον....· ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος, ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. καὶ παροιμία δὲ ἐντεῦθεν ἐλέχθη· μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. οἱ δὲ μετὰ τὸν Τέρπανδρον. μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις

SCR. 82. ξ 264. 83. Κ 226. 85. ρ 97. 86. Thucyd. I 2? 89. Eur. Androm. 814. 90. λεπτὸν et ἀσθενές iungit e. g. Xen. Cyrop. p. 83 Ar. Eq. 539. 91. I 657. 94. Trag. adesp. fr. 183. 96. Cratinus. 98. Pherecr. II p. 339. 99. vers. 967.

ADNOT. 78. ἰσχνὴ λιτή Pergerus. 79. Sic codex, λεπτήναυτον Mus. λεπτόνητον· σινδὼν λεπτή Heinsius, λεπτήνυτον Albertus. Latet λεπτὸν ἄωτον. Reliquae explicationes aut cum praec. gl. copulandae sunt, aut ad 81 retrahenda. Hoc malim propter Append. prov. III 59. Phot. 215, 12. 82. λεπτὴδ' εἰσὶ μὴ cod., em. Mus. 83. λεπτήδευτε, μῆτις — καὶ ἡ cod., em. Mus., nisi quod ἡ delevit. Cf. Apoll. lex. 108, 16. 84. λεπτηκεῖς cod. 85. λεπτῆλα, καταστροφῶσα — ἕτοιμον cod., em. Mus. Lobeck. rhem. 95, 34. 86. λεπτόγεων Mus. λεπτόγεα Suid. Phot. 215, 3 λεπτόγεια Bernhardyus. 88. λεπτόμιτυς cod., em. Mus. 89. Cyr. 39. Zonar. 1297 Phot. Suidas, ubi cod. V λεπτόμιτι. 92. Λέπτυνις Proserpinae cognomen (Lycophr. 49) latere suspicanti Is. Vossio non accedo. 94. Zenob. IV 86 p. 108 et vol. I p. 471, 4 ed. Gotting. 95. Λέρνηκαχὸν cod., em. Mus. βαλεῖν cod. 96. (λ) Thes. 97. λεσβιάσαι· τὸ αἰσχρῶς μολῦναι τὸ στόμα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρόν φησιν ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην Eustath. 741, 15 p. 11 ed. Meier. Arsen. p. 334 Suid. II 2 p. 540, 10. στόματύειν — λεκάστριας cod., στόμα τύειν — λεκαστρίας Mus., πέος ἀνδρὸς στόματι μύζειν OSchneider *N. Jen. Lit. Zeit.* 1848 p. 978; λαικαστρίας Sopingus. 98. Supra mendose Λεοβίδας. 99. Λεσβιόσοδος — εὐενετίδα — ἀντίσης — λέσβιον ὁδὸν cod., em. Mus., nisi quod Εὐενετίδην scripsit a LDindorf. Thes. III c. 1182 in Εὐαινετίδαν mutatum. Φρύνιν cod., τὸν Φρύνιχον οἱ δὲ Εὐαίνετον male ap. Phot. 215, 23; mox Τέρπανδρον pro δρέπανον Sopingus. Verba μέμνηται... Νεφέλαις Fritzsche ad Ar. Rann. p. 398 retrahit post τρέπων. De re cf. interpp. Zenob. V 9 p. 118. 99. 700. Separabant Schottus et Heinsius.

700. Λεσβίων (δεξιά)· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων
Λέσβι.αι· αἰτίας εἶχον ἀτόπους αἱ ἀπὸ Λέσβου
Λέσβος· νῆσος. καὶ πόλις
[λεσήϊά τε πτερόεντα· τὰ ἀσπιδίσκια. τὰ κοῦφα]
λέσπιν· μεγάλην. ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ τὴν νοτεράν. ἄλλοι δεσπίδα βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχμην
5. λέσχαι· φλυαρίαι. πολλαὶ ὁμιλίαι
λεσχαῖος· ἐξηγητής. ὁμιλητής
λέσχη· ὁμιλία. καὶ ἡ φλυαρία. καὶ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις. σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τύπους λέσχας καλοῦσιν
λεσχηνεῖ· ὁμιλεῖ. μυθολογεῖ
λεσχηνευθέντα· μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα
10. [λεσχηρεῖ· κόπτει. ὁμιλεῖ]
λετμὸς ἀναδρήσσει· τὸ σῶμα μερίας φησί
λετωνῆσαι· ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχίων
λευγαλέη(ν)· ὀλεθριώδη. οἰστρώδη. οἰκτρόν. κακόν, ἢ χαλεπόν
λευγαλέοιο· ὀλεθρίου. δεινοῦ
15. λευγαλέῳ· εὐτελεῖ. καὶ τὰ τοιαῦτα
λευγαλέῃσι· χαλεπαῖς. καὶ τὰ ὅμοια
λεύγη· μέτρον τι γάλακτος
λευκά· φαιδρά. λαμπρά
* λευκανθίζοντα· λάμποντα
20. * λευκάδα πέτρην· διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς, τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι· αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται
* λεύκαινον ὕδωρ· κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ συντόνως ἤρεσσον
λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι. [λαμπραί, ἀγαθαί, ἥμεραι
* λευκανίη· φάρυγξ

SCR. 702. *Ω* 544. 3. *Ε* 453. 7. *σ* 328 teste Apoll. lex. 108, 15. Hesiod. Opp. 491. 12. ADN. 14. *Ν* 97. 15. *Φ* 281. 16. *Ι* 119. 18. *Λ* 480. 19. Legitur ap. Herod. VIII 27, verumtamen cum glossa loco non suo compareat, Levit. XIII 38 respici suspicor. 20. *ω* 11. 21. *μ* 172. 22. Pind. Pyth. IV 194. 23. *Χ* 325.

ADNOT. 700. Post *Λεσβίων* excidisse *δεξιά* vel *ἀξία* (*ἄξια*) e Zenob. IV 88 p. 109 patet. 1. *Λεσβίσαι* Mus. 3. λεσήϊα· τὰ cod., correxi. Scribendum erat *λαισήϊα*. 4. Cf. Didym. reliq. p. 31 — 34. Lobeck. Path. El. p. 52 *ἔλεσπις* corrigit, quod cum *ἔλειος* componit, parilia vocabula esse monens *θέσπις* pro *θεῖος*, *λίσπος* pro *λεῖος*. *ἰδρυλήν* cod., em. HSt. Is. Voss. *δὲ σπιλάδα* pro *δεσπίδα* coni. Pergerus; nisi *βαθεῖαν* potius coniungendum est cum *λόχμην* et sub *ἄλλοι δεσπίδα* latet lectionis varietas *ἄλλοι δὲ ἐλεσπίδα* (sc. *γράφουσι*) quo ducor schol. ad Apoll. Rhod. I 1266. 8. Cf. 709. *λεσχηνεύει* coni. Dorvill. ad Charit. p. 285, [142] *λεσχαίνει* Toupius Em. 3 p. 498. 10. *σκώπτει* Toupius l. c. et Trillerus Obs. crit. p. 206. Rectius Guyetus interpretatur *sermones caedit*, unde *κόπις*. 11. 12. *σῶ μα μερίας — πέσαι* cod., *σῶμα. Ἀμερίας — παῖσαι* Mus., glossas coniunctas recte separavit LDindorfius. Hoc video *ἀναπρήσει* et *φύσει* (a *φύω*) vel *φυσήσει* legendum esse, nec de Ameria cogitandum. *Λετμός* sitne *δετμός* quod Hesychius per *πνεῦμα* explicat an *λαιμός*, non satis scio. 12. λεγωνῆσαι· *ἀντὶ τοῦ παῖσαι οὕτως Ἀριστοφάνης* Phot. 211, 21; *λαγονίσαι* dubitans LDindorfius. Thes. Infra μοττωνῆσαι· *τῇ πτέρνῃ τύψαι*. 13. (*ν*) Mus. 15. *εὐτελῆ* cod., em. Mus. 17. *τὶ γάλακτος* cod., *τι Γαλατικόν* Valesius ad Marcellin. p. 98 *leucas* sive *leugas* intellegens. Apud Strab. IV 193 *Λεῦκοι* memorantur inter populos Gallicos. 20. *λευκαδεπέτρην* cod., em. Mus. 21. λευκαῖνα· *ὕδωρ — ἠρέσσειν* cod., em. Mus. Sed fortasse *ἐρέσσειν* sustentandum est. 22. Duos articulos esse vult Pierso ad Moer. p. 477 λευκαὶ φρένες· *μαινόμεναι* et λευκαὶ ἡμέραι· *λ.* *d*. probante Thes. V c. 222 D. *φρέναι* cod., em. Mus.

Λευκάδος· Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ·
εὐφημείσθω
τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς

725. * λευκάσπιδα· λευκῇ ἀσπίδι χρώμενον

* λευκὰ ἄλφιτα· τὰ ἐκ κέγχρων. καὶ ἡ λευκὴ κέγχρος

λευκέα· σχοῖνος

λεύκ' ἐλέφαντι[να]· λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα

λευκερίνεως· εἶδος συκῆς

30. λεύκη· πάθος τι τῶν περὶ τὸ σῶμα γινομένων. καὶ ἐν ταῖς χωνείαις ἡ ὑφισταμένη ἄμμος. καὶ δένδρον

λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθή

λευκὴ θάλασσα· ἡ καταλυζομένη

λευκὴν μᾶζαν φυρῶ σοι· παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων

λευκὴ στάθμη· ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, παροιμία. λέγεται δέ· [ἐν] λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. Στάθμη δέ ἐστι σπάρτος τεκτονική

35. λευκὴ ψῆφος· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως ἢ δυστυχῶς ζώντων

λευκοδίφθεροι· λευκοδέρματοι

λευκόζωτος· τῆς γῆς ἡ μὲν καλεῖται λευκόζωτος, ἡ δὲ μελάνζωτος

Λευκοθέαι· πᾶσαι αἱ ποντίαι

λευκοί· οἱ δειλοί

40. λευκοῖο γάλακτος· τοῦ φύσει λευκοῦ καὶ ἀσκίου

λευκόκρας· λευκοκέφαλος

λευκόκ[έ]ρατες· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι· ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς

λευκόν· τό τε σύνηθες καὶ τὸ λαμπρόν. ἢ θεώρημά τι ἐν μουσικῇ

SCR. 24. Addebat haec Bentleius Menandri versibus a Strab. X p. 452 (348, 6) citatis, falsus arbitro Meinckio in Vind. Strab. p. 172. 25. Χ 294. 26. Λ 639. 28. Ε 583. 29. Hermipp. l. c. 30. Herod. I 138. 31. Sophocl. fr. 5 p. 104, alii Menandri Leucadiam alii Eupolidis Adulatores laudant. Plura dabit Thes. V c. 213 C. 34. Soph. fr. 306 p. 160. 40. ι 246.

ADNOT. 24. *Λεύκαδος — λευκάδεσι — π — ἀκτίς* cod., *Λευκάδος — Λευκάσεσι — περὶ — ἀκτῆς* Mus. Quaerendum tamen Menandri sint hi versus, annon. Nam cum Zenobius Prov. VI 13 p. 164 haec habeat: *Μένανδρος δέ φησιν ἐν Λευκαδίᾳ τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι* suspiceris, Menandri mentionem a glossa 722 vel 731 huc aberrasse. Ceterum ap. Diogenianum resectis spuriis hunc gl. ordinem fuisse persuasum habeo: *λεύγη. Λευκάδος. λευκαὶ φρένες. λευκέα*, nisi ante *Λευκάδος* excidit *Λευκάτης ἤ*. Cf. Phot. 216, 19, ubi *λευκαὶ φρένες* et *Λευκάτης σκόπελος* sese excipiunt. 25. *ἀσπίδα χρώμενος* cod., em. Mus. Hesychius *λευκὴν ἀσπίδα χρώμενον* scripserat. 27. *λευκαία* tituli Rhodii Boeckh. C. I. II p. 392ᶜ Ath. V 206 F Artemid. III 59 Hes. s. v. *σιλλόν*; *λευκέα* Hes. s. v. *λαριναῖον* Eustath. 1453, 10 Athen. epitome. Glossae: *λευκαία ἐν θεάτροις spartum*. 28. *λευκελεφάντινα* cod., em. Valcken. Misc. Obss. VIII 2 p. 166. 29. *λευκερινεός* cod., em. LDindorf. vid. Ath. III p. 766 Eustath. 1205, 5. 30. *ἄνθος* cod., em. gloss. Herodot. p. 612 Frz. 31. Cf. gl. 722. 724. Phot. 217, 5 Bekk. Anecd. I 106. 32. *καταχλ. ζομένη* codex in quo *καταχλεζομένη* sibi legere videbatur Schowius, *καταχλυζομένη* Mus. Forte *ἡ μή*; cf. Odyss. κ 94. 33. *φυράσοι* cod., *φυρᾶ σοι* Mus., em. Diogen. VI 12; *φυράσω* Meineke. 34. Zenob. IV 89 p. 109. *λευκοστάθμη* cod., em. Soping. 35. VB Diogen. VI 9 p. 271 in verbis *ἢ δυστύχως* cum Hes. consentiunt. Itaque Schotto ex interpretatione adagio *ἡ μέλαινα* addendum videbatur, vel ut in Apostolio omittendum *ἢ δυστυχῶς*. Posterius Bernhardyo placuit. Alii *εὐτυχῶς*. 38. „Forte *νύμφαι* addendum" AM. 42. [ἑ] Salmasius. Magis hanc coniecturam commendat series, quam alteram Alberti *λευκοκέρωτες*. Vid. Lob. Parall. 179. 43. *θεώρημα*] Non intellego.

λευκόπυγος· ὁ ἄνανδρος. ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον

745. Λευκοπύρα· τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς δῆμος

λευκοστεφῆ· τὰ κεραυνόβλητα

Λευκόσυρος· Βαβυλώνιος λευκόχροος

Λεύκου πεδίον· τοῦ Μεγαρικοῦ χωρίον

Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι

50. λευκώλενος· λευκόπηχυς. ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκὴ καὶ καλή· ὠλέναι γὰρ οἱ πήχεις

λευκῶν πραπίδων· κακῶν φρενῶν

λευκωπίας· λευκὸς ὀφθῆναι

λευρά· λεῖα

λεῦραι· εὑρίσκω

55. λευρᾶς σωφροσύνης· τελείας. καὶ ταπεινῆς. κοίλης. ὁμαλῆς, μὴ τραχείας

λευρῷ· ὁμαλῷ. πλατεῖ

λεύσει· βλέψει, θεωρήσει

λεύσετε· ὁρᾶτε, βλέπετε

λευσθείς· λιθοβοληθείς

60. λευσίμου δίκης· τῆς λιθοβολήτου τιμωρίας

λεύσοντες· βλέποντες. μαίνοντες

λεύσουσα· βλέπουσα. τρέπουσα

λευστά· ὁρατά. λιθοβόλητα

λευστῆρα· φονέα λίθοις ἀναιροῦντα

65. λεύσων· βλέπων

λέ[υ]χεται· κοιμᾶται

Λέ[υ]χαιον· ἐπίνειον Κορινθίοις. εἰς τούτους τοὺς τόπους ἀπεδίδρασκον οἱ οἰκέται

λεχεποίην· τὴν πολλὴν πόαν ἔχοντα καὶ βαθεῖαν, εὔ(αυ)ξῆ, ἐν ᾗ ἔστι καὶ λέξασθαι, τουτέστιν κοιμηθῆναι

λεχέρνα· ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ

70. * λευχείμων· λευκὰ ἱμάτια φορῶν

SCR. 44. Alexis l. c. 50. Λ 55. 54. 55. Eur. Hec. 699? 56. η 123. 57. Γ 116 Soph. OC. 705. 58. λεύσσετε] Α 120 sed λεῦσέ τε Aesch. Eum. 253. 60. Eur. Bacch. 349. 62. Τερπόμενοι λεύσσουσιν θ 171 unde legendum videtur λεύσσουσι· βλέπουσι τερπόμενοι. 64. Aesch. Sept. 199? 65. Ε 771 Soph. Trach. 407 |alii. 67. Simonid. ap. schol. Eur. Med. 20. 68. Δ 385.

ADNOT. 44. Eustath. 863, 29. 45. Vereor ne vocabulum Theophrasteum λευκόπυρρα (de color. 44) absque explicatione positum cum interpretatione voc. Λευκονόη vel Λευκονοῆς coaluerit, licet non ignorem Leuconoen pagum Atticum Leontidis tribus dici a Phot. 217, 13 Harpocr. 120, 6. Vid. Boeckh. C. I. I p. 151 et Λέκκον ubi similiter Ἀντιοχίδος dicitur pagus. λιμός cod., em. Mus. relicto pravo accentu Ἀντιόχιδος. 47. Λευκόσυρος· Βαβυλώνιος. (Λευκόχρως·) λευκόχροος Pierso ad Moer. p. 252. 48. EM. 561, 43 schol. Hom. ι 334, ubi male Λευκοῦ. 49. Plin. HN. V 31 Conon. Narr. 29. Cf. Wesseling. ad Diod. Sic. p. 398. 52. λευκωπίαι LDindorf. etiam Eustath. 455, 37 restitui iubebat, ubi legendum λευκόπυγοι. 54. Sic cod., εὑρίσκειν Mus., ὑρίσκῳ vel ἀρίσκῳ?
π β
an λευρᾶ· Εὔρι Ἐκα? 58. λεύσετε· ὁρᾶτε βλέπετέ cod., cf. SCR. 60. λευσιμωδίκτης cod., λευσιμωδίκτου Mus., em. Cyr. 63 HSt. 61. μιαίνοντες Mus., coni. διαίνοντες quod ad δεύοντες pertinet. 63. λιθόβλητα (sic enim malim, licet Suidas quoque et Phot. 223, 12 ō tueantur) ad λιθόλευστα refero. 66. In vitiosum Diogeniani codicem etiam Theognostus p. 139 incidit. Lob. rhem. p. 68. λέχεται Guyetus, Sylburg. in Clenard. p. 500. 67. Λεχαῖον ἐπινίκιον cod., exhibui Musuri manum, sed malim ἐπινήϊον. 68. λευκοποίην — εὐ.ξῆ (scriptum fuit εὐεξῆ) cod., em. Mus. 70. λευχειμονῶν Toup. Em. 3 p. 522.

λεχέων στυγερῶν· γάμων στυγνῶν
λέχεσι· κοίταις
[λεχηρί· πλάγια]
λέχη· ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσιν
775. λεχήρια· ἐνήλατα
* λεχῶεν· ὑλῶδες. βοτανῶδες
λεχόες· κατακοιμηθείς
λέχος· κοίτη, κλίνη. γάμος, μίξις, συνουσία. γυνή
[λεχόοντο· συγκάθηντο]
80. λεχμάδ..· ἤλεκτρον
λέχνη· τρόπος
λεχρίη· πλαγία
λέχριον· πλάγιον. λοξόν
λεχώ· προσφάτως τετοκυῖα
85. [λεψιρῶ· ταχύς]
λεῴ· λαοί. Ἀττικῶς
λεώβατος· ὁδός. καὶ ἰχθῦς σελαχώδης
λεωκόνιτος· [λεωλέθριος.] ἢ λεωκόριτος. παντελῶς ἐξωλοθρευμένος
Λεωκόριον· τῶν Λεὼ θυγατέρων μνημεῖον, τὸ καλούμενον Λεωκό-
ρ(ε)ιον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ
90. λεώλεθρος· παντελῶς ἐξωλοθρευμένος
λεώλης· τελείως ἐξώλης
λέῳμι· θέλοιμι ἄν
λέων· τὸ θηρίον. καὶ παρθένος. καὶ ἰχθῦς
Λεωντίς· φυλὴ Ἀθήνησι
95. λεωπετρία· λίθος λεῖος
λεωργόν· κακοῦργον. πανοῦργον. ἀνδροφόνον

SCR. 71. Eur. Tro. 593. 72. Γ 391. 84. Eur. El. 652. 86. Susarion. 89. Thucyd. I 20. 95. LXX. 96. Aesch. Prom. 4.

ADNOT. 71. λέχ.ον στυγερόν· γάμον στυγνόν cod., λέχος Mus., scriptum erat λέχεον, em. Kirchhoffius. 72. λέχοισι cod., λέχεσι Mus. 73. λεχηρὶ cod., λέχρια Mus. Scriba ad gl. 82 aberrasse videtur. Nam λεχήρη (Eur. Phoen. 1555) non admittit interpretatio. 74. κομίζουσι scite Heinsius. 75. Vide κραστηρίαι et κναστήριον. 76. λεχῶεν cod., λεχόεν Vossius Lob. rhem. p. 181 n., ut ordini consulerent. Latet aliud quid, fortasse λεχαῖον pro λοχαῖον quod apud Theophrastum significat *herbosum*. 77. Sic codex, λεχοέσας Mus., unde Lobeck. l. l. elicuit, quod Pearsoni etiam placuit p. 471, λεχοέσσας· κατακοιμισθείσας. Imo λεχθείς· κατακοιμηθείς vel potius ἀριθμηθείς. 79. Sic cod., λεχόωντο· συνεκάθηντο Mus., λοχόωντο Lob. rhem. p. 187. 80. λεχμάδες cod., λεχμάδα Mus. qui duas literas delevit; ἤλεκτρον aut ex ἢ λέκτρον natum videtur aut scr. ἐκλεκτόν quod ad λογάδα referendum. Cf. tamen I. Th. Schneider Lex. Gr. s. vv. λεχμάς et ἤλεκτρον nr. 3. 81. τόπος Mus. Non expedio. 85. λαιψηρός Mus., forte λαιψηρῶς· ταχέως. 86. λεώ· λαοὶ cod., em. Meinek. Philol. XII p. 615. 87. λεωβάτος cod., cf. λειόβατος. 88. Sic cod., λεωκόρητος Mus. Statim ἐξολοθρευόμενος cod., corr. LDindorf et λεωλέθριος proscripsit coll. Phot. 218, 2 λεωκόρητος· ἐξωλοθρευμένος. τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχίλοχος· λείωι (λείως Porso) γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον (ἐφρόνευν?). — Λεωκόνητος Theognost. 9, 32 recte ni fallor, ut s. v. λειοκόνιτος et λειωκόρης dicere memini. Cf. et gl. κ 2089. 89. (ε) Harpocr. 120, 13. 90. ἐξολοθρευμένος cod., em. Mus. 91. Barker ad EM. p. 1102. Male λεώδης Theognost. 9, 32. Forte πεώλης vel πειώλης (EM.) 92. λεῷμι Mus., cf. Ahrens Dial. II p. 348 Meinek. Exx. in Ath. I p. 20. 93. παρθένος] πάθος? cf. Aretaei diut. m. sign. 2, p. 69, 14. 94. Λεοντίς cod., Vossius reposuit quod ordine requiritur Λεωντίς hic illic in libris scriptis et ap. EM. 397, 19, in titulis non obvium. Cf. Thes. V c. 188 AB. Sed Λεωντίς navis ap. Boeckh *Urkund.* X, c, 96. Ἀθηνᾶς cod., em. Phot. 214, 22 Palmer. coll. Αἰγηΐς. 95. λεωπετρία Cyr. Lex. MSS. schol. Ezech. XXVI 4 λεοπετρία Phot. 218, 17 loco non suo, λειοπετρία Zon. 1296; λεωπέτρα codex, em. Heinsius. Infra λιοπέτριον· λίθος λεῖος. 96. Infra λιωργός (l. λειωργός, non λεωργός quod voluit Ruhnk. ep. crit. p. 88)· κακοῦργος; ὁλοεργός· κακοῦργος; supra λαοργός· ἀνόσιος Σικελός (Σικελοί Salmasius). Cf. Polluc. III 134 Phot. 218, 18 schol. Aesch. Prom. 5 EM. 563, 10.

λεώς· Ἀττικῶς, ὄχλος, λαός
λεωφόρος· δημοτικὴ ὁδὸς πλατεῖα, λαὸν φέρουσα πολύν
λῇ· θέλει
800. [ληαρίσιν· ἡδυτάταις. χλιαραῖς]
ληβόλε· λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι
ληβολία· δημοσία κοπρία
λῆγε· παύου
ληγω· παύομαι
5. [ληγείει· ἡδυπάτη]
[ληδεῖν· κοπιᾶν, κεκμηκέναι]
[ληδήσας· κεκμηκώς, κοπιάσας]
λήδιον· τριβώνιον εὐτελές
ληθαία· λαθραία
10. ληθάνει· λανθάνειν ποιεῖ
λήθαργος· ἐπιλήσμων. ἐπίβουλος. καὶ κύων ὁ προσ(σ)αίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νωθροί. καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ
ληθεδών· λῆσις
λήθη· ἀμέλεια
ληθηκέα· εἰς λήθην ἄγοντα φάρμακα
15. ληθημόνοισι· ληθάργοις
λήθιος· λαθραῖος
λῆθον· βαλιόν
λήθω· λανθάνω
λήϊα· [κτήνη]. [βρώματα ἐφόδια]. [χρήματα. ἢ] σιτοφόρα χωρία
20. ληϊάδας· ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλληφθείσας
[ληϊάδης· αἰχμάλωτος]
ληϊάνειρα· ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναικῶν ἐρᾶν
ληϊβοτείρης· τῆς τὸ λήϊον [πεδίον] καταβοσκομένης. νομάδος
ληίδα· μερίδα. ἢ λείαν. τὴν ψιλὴν κτῆσιν
25. [ληίδας· αἰχμαλώτους]
λήϊδιον· εὐτελὲς ἱμάτιον
ληϊδιώδεις· τριβωνίδες
ληιζόμενος· σφετεριζόμενος. αἰχμαλωτιζόμενος

SCR. 97. e. g. Soph. OC. 43. 98. Eur. Rhes. 881. 99. Epicharm. fr. 19, 5. 803. *A* 224. 5. ADN. 10. *η* 221. 11. Menander l. c. 18. *A* 561. 20. *Y* 193. 23. *σ* 29. 24. *ξ* 86. 26. Macho Ath. XIII p. 582 D.

ADNOT. 97. Ἀττικός male Mus. 99. Ahrens dial. II p. 348 n. — θέλῃ? 800. λιαρῆσιν latere vidit Mus. 2. ληβόλιτα Pierso ad Moer. p. 96. 5. ληγείει· ἡδυπάτη cod., λίγεια· ἡδυτάτη Mus. (Alcm. fr. 1). Imo λιγείη· ἡδυτάτη (*I* 186). 6. 7. ἀηδεῖν et ἀηδήσας recte Salmasius. 11. πειρετῷ cod., em. Mus. Cf. Phrynich. p. 416. 464 Lob. Pierso Moer. p. 471. Foes. Oecon. Hippocr. s. v. 12. λήθεδον· λύσις cod., em. Heinsius. Fortasse inter 12. 13 divisor tollendus erit. 14. ληθηκέ., — ἄγων, τὰ φάρμακα cod., ληθηκές — ἄγον τὸ φάρμακον Mus. qui literam erasisse videtur; em. Thes. V c. 243 D. Cf. gl. 859 ληθύθινον et λαθικηδές et Phot. 218, 24 Suid. II c. 558, 9 λήθην κυνῶν (quod ληθακινόν [ut φυζακινόν] fuisse videtur.] Vide Pierson. ad Moer. p. 79. 15. ληθημόνεσσι Salmas. ληθήμοσι Thes. V c. 244 A ληθομένοισι Lob. Proll. 159. ληθάργοις cod. 16. ληθί[δι]ος Meineke. 17. ἐμβάλλων (εἰς λήθην)? 19. ἐφώδια cod., em. Salmas. Refero ad ἤϊα; κτήνη χρήματα ad ληίη vel λεία. Vid. λήϊτα. 20. συλλειφθείσας cod., em. Mus. 21. Imo ληϊάδας· αἰχμαλώτους. 22. Δηϊάνειρα Pearso et Thes. s. v. βωτιάνειρος. Cave credas, est enim epitheton deae Veneris, quod a λῶ vel λιλαίομαι deducendum videtur. 23. Apoll. 108, 22. 25. Apoll. lex. 108, 17, uterque vitiose pro ληϊάδας licet recte etiam ληΐδας habere apparet ex Aeschyl. Sept. 331 c. schol. 27. ληΐδιω δὲ τριβωνώδης ἡ χλαμύς Phot. 218, 25. Utrobique ληδιώδης· τριβωνιώδης vel ληδιῶδες· τριβωνιῶδες scribendum videtur. 28. ληιζόμενος τελώνης Poll. IX 32 Anth. Pal. III 410, 2.

λ η ί η· προνομ(ε)ία. [οἰκονομία.] βοσκήματα
830. *λ ή ι . ο ι· ἱεροί. καὶ ἄγγελοι]*
λ ή ι μ ν ο ς· εὔβοτος
λ ή ι ο ν· σιτοφόρον χωρίον· ἀπὸ τοῦ λ(ε)ιαίνειν τὴν τροφήν. ἀγριοῦνται γὰρ οἱ λι(μώσ)σοντες. βέλτιον δὲ (ε̄) ψιλῷ, διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατὰ καιρὸν λειότητα τῶν ἀσταχύων
λ η ΐ ς· κτῆσις ἡ ἐκ τῶν λαφύρων. καὶ βούλησις
λ η ί σ α σ θ α ι· κτήσασθαι. ἀφελέσθαι
35. *λ η ι σ θ έ ν τ ο ς· κλαπέντος, ἀφαιρεθέντος*
λ η ι σ θ ι ῶ ν· τρεπόμενος
λ η ϊ σ μ α δ ί α· αἰχμάλωτος. λεληϊσμένη
λ η ΐ σ σ α τ ο· ἀπὸ λείας ἔλαβεν, ἐμερίσατο, ἐλαφυραγώγησεν
λ η ι σ τ α ί· πειραταί. καὶ αἱ ἀπὸ λείας πεποιημέναι
40. *λ η ϊ σ τ ο ί· κτητοί*
λ η ι σ τ ο σ ά λ π ι γ γ ε ς· οἱ Τυῤῥηνοί· ἐπειδὴ πρῶται σάλπιγγος εὑρεταὶ γεγόνασιν
[λ η ϊ σ τ ό ρ ι ο ν· πτύον, ἐφ' οὗ τὸ πῦρ φέρεται
λ ή ϊ τ α· κτήματα]
λ η ι τ ι α ί· ἡγεμονίαι. στρατιαί. [λαφυραγωγίαι]
45. * *λ η ί τ ι δ ι· λαφυραγωγῷ*
λ η ί τ η· ἱέρεια, οἱ δὲ λ η τ ή
[λ ή ι τ ο· ἐπέθετο]
λ η ι τ ο ά ρ χ α ι· οἱ καθηγούμενοι τῶν θυσιῶν καὶ ἑστιάσεων καὶ ἀρχαὶ καὶ ἱερεῖς
λ η ι τ ο υ ρ γ ε ῖ ν· λειτουργεῖν. Λήιτον γὰρ δημόσιον
50. *λ η ι τ ο υ ρ γ ο ί. ὑπουργοί. δημουργοί*
λ η ί ω ν· σιτοφόρων ἀρουρῶν, χωρίων
λ η κ ᾶ ν· τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι
λ η κ ᾶ σ θ α ι· περαίνεσθαι. καὶ τὰ αὐτά
λ η κ ε ῖ· φοβεῖ. βοᾷ. κροτεῖ
55. *λ η κ ῆ σ α ι· πατάξαι. ὑλακτῆσαι*
λ η κ ο ῦ σ ι· τὰ αὐτά
λ η κ τ ό ς· καταληπτός

SCR. 29. Herodotus passim. 32. *B* 147. 38. *Σ* 28. 40. *I* 406. 41. ADN. 45. *K* 460 (Paus. V 14, 5).

ADNOT. 29. (ε) recte Thes. V 246 B (*προνομεύειν* enim est *depraedari*) inducto *οἰκονομία*. 30. Coni. *λ ή ϊ τ ο ι (λῆτοι)· ἱεράγγελοι*. Cf. gl. λ 553. 31. *λήϊμος* Salmasius sine caussa. 32. (ε) et (*μωσ*) Mus. qui duas aut tres literas erasit. (ε̄) Salmasius. 33. Koen. Gr. Cor. p. 252 Ahrens Dial. II 78. 348 Lob. Parall. p. 91. Confundit *ληΐς* et *λῆϊς* vel potius *λῆϊρ*. 34. *ληίσασθαι* cod., *ἐξ ἁρπαγῆς κτήσασθαι* Cyr. Cf. ad gl. λ 159. 36. *λ η σ θ έ ω ν· στρεφόμενος* infra. Adludit utrumque ad *ΕΛΙCCΩΝ*; an *λιασθείς*? 37. Cf. *λησμαδία*. Male Thes. Add. ad vol. V *λήισμα* corrigit, deletis literis *δια*. 38. Cf. *ἐλεήσατο* (gl. 1978) *ἐλχίσατο* (2054). 39. *διαπωλείας* cod., em. Mus. 40. *κλητοί* cod., em. Cyr. Suid. EM., *κ λ η ϊ σ τ ο ί· κλητοί* sine caussa Kusterus. 41. *λ η σ τ ο σ α λ π ί γ κ τ α ς· τοὺς Τυρρηνούς· ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὑρόντος* Phot. 222, 12 quod Hesychiana forma deterius videtur Lob. Parall. 131. Habet tamen *ληστοσαλπιγκτάς* etiam Poll. IV 87 p. 162 Bekk. *καὶ Μένανδρος δέ τινας καλεῖ ληστοσαλπιγκτάς* (nihil amplius). 42. Cf. nos ad *λαῖστρον*. Infra *λίστριον* et Phrynich. app. soph. 51, 9. 43. Imo *λ η ί η· τά*. 44. Confundi *λ η σ τ ε ῖ α ι· λαφυραγωγίαι* et *ληΐτιαί* vel *ληιτεῖαι* vel quomodocunque hoc scribatur vocabulum ad *λήϊτος* referendum observabat Thes. V c. 248 B. 46. *λιτή* cod., infra *λητή*. Vide gl. λ 553. 47. *λ ῆ τ ο· ἐπελάθατο*, q. v., corr. Albertus. 48. *λήταρχοι* Lycophr. 991. 49. Forte *λῆτον*. Vide Moer. 252 Ammon. p. 89 Bekk. I 277, 29. 53. Phot. 219, 15. 54. *φοβεῖ*] *φωνεῖ* Albertus, *ψοφεῖ* Ruhnken. 55. Cf. *λαχῆσαι*. Per *παῖσαι. καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται. οὕτως Φερεκράτης* interpretatur Phot. 219, 16. 57. *ληπτός* Heinsius male; descendit enim a *λαγχάνω*.

ληκυθιάδες· ἐνώτια ποιά

* ληθύθινον· τὸ εἰς λήθην ἄγον φάρμακον

860. * ληθύθιον· πυρός τις περικάρσιον κάλλιστος. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ληκυθηδόν

ληκυθιστής· κοιλόφωνος

λήκυθος· τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες. καὶ μυροθήκη, βήσιον ὑάλινον

ληκώ· τὸ μόριον

Ληλάντου πεδίον· τῆς Εὐβοίας, ὠνομασμένον ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως

65. λῆμα· βουλή. ἀξίωμα. ἀνδρεία. καὶ φρόνημα

λῆμαι· αἱ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπηγυῖαι συστάσεις. ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι

λημᾶν χύτραις κολοκύνταις· παροιμία· Χύτραις λημᾷ καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων πάνυ

λήματα· δόγματα. βουλεύματα

λημάτων ὀρθρινῶν· θελημάτων ταχινῶν

70. * λημάτια· φρονήματα, βουλεύματα

* λημάτιαν· φρονηματίαν

* λήματος οἷσι .φάρος· τοῦ φρονήματος, τῆς ὑποψίας

* λήμβωνι· ἐν σκαφίδι, ἢ ἐν πλοιαρίῳ

λήμη· λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συνιστάμενον, ἀκαθαρσία

75. λῆμμα· [θράσος. δύναμις. τόλμα. ἀξίωμα.] κέρδος. [φρόνημα.] ἢ δῶρον

Λήμνια· φοβερά. μοχθηρά

Λημνίᾳ χειρί· ὠμῇ, καὶ παρανόμῳ· ἀπὸ τῆς μοχθηρίας

Λήμνιον βλέπει· .... ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον

Λήμνιον κακόν· παροιμία, ἣν διαδοθῆναί φασιν ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν Λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν

80. λημνίσκους· τὰς ταινίας Συρακούσιοι

[λημνῶν· νησῶν]

SCR. 61. Soph. fr. 955 p. 276. 64. Theognid. 802. Vid. Toup. Emend. III p. 304. 65. Aesch. Sept. 448 Pindar. Pyth. 3, 25 al. 66. Hippocr. 37, 19. 67. Ar. Nubb. 327. 68. Eur. Med. 119. 75. e. g. Demosth. 523, 24. 80. Polyb. 18, 29, 12.

ADNOT. 59. ληθύθινον cod. ληκύθινον Iunius. ληθηνκυνῶν· λήθην ἐμποιούντων φάρμακον (ων Porso) Phot. 218, 24, Suidas. Ληθακινόν legendum esse dixi gl. λ 814, coll. νορθακινός φυζακινός λεπτακινός μαλθακινός (Lobeck. Proll. 319). 60. ληκύθιον· πυρός τις παρὰ Καρσίν Palmerius. Posterior interpretationis pars ad praec. gl. revocanda videtur sic correcta: τὸ δὲ αὐτὸ καὶ λαθικηδές. 61. ληχυθηστής cod., em. Mus. ὁ μικρόφωνος (μακρόφωνος? Meinek.) οὕτω Σοφοκλῆς Phot. 219, 24. Cum nostro facit Phrynich. app. soph. 50, 9. 62. λαυκαῖου cod., em. Mus. ὥς φησι Κλέαρχος addit schol. Plat. Hipp. min. 334. 63. λήκω cod., em. Phot. 220, 1 addens λέγουσι τὸ ἀνδρεῖον. Vid. Lob. rhem. p. 320. 64. Sic cod., Ληλάντειον (Callim. h. Del. 289 πεδίον Ληλάντιον) Mus. male, nec Λήλαντον scribatur opus est. Vid. SCR. 66. Vid. λαμάς. 67. λῆμαν, χύτραισι, κολοκένταις (bis) cod., em. Mus., nisi quod χύτραις ἢ debebat. 69. λημάτων στρηρῶν Meincke. 70. Depravatum e λήματα videtur. Bernhardyus ad Suidam II 563, 12 λημμάτια corrigit coll. Zon. c. 1306. 71. λημματιᾶν· φρονηματιᾶν Vossius. Cf. schol. Ar. Ran. 494, quem sequitur Suidas l. c. Supra εὐλήματι (l. εὐληματεῖ) habuimus. 72. Sic codex, οἷσι πάρος — ὑπεροψίας (hoc probabiliter) Mus. a quo deceptus λήματος οἷσι πάρεστι coniecit Coraes ad Heliod. p. 76 coll. Lucian. Soloec. § 5. 73. λέμβῳ ἔνι Bast ad Greg. Cor. p. 448. 75. λῆμα Mus. Confundit sane λῆμα et λῆμμα. Λῆμμα· κέρδος φρόνημα Cyr. Marin. 77. λημνιχειρὶ cod., em. Mus. e Zenob. IV 91 p. 110. — ἱστορίας pro μοχθηρίας e Suida c. 564 malle videtur Bernhardyus, quem cf. de hisce adagiis. 78. πυρῶδες adde ex Append. prov. III 66 p. 429. 79. Zenob. IV 91 Diogen. VI 2. 80. σθενὰς Σ. ταινίας cod., στενὰς Σ. ταινίας Mus., em. Hemsterh. Lucian. p. 164. Misc. Obsc. V 3 p. 70. 81. Λήμνων· νήσων Mus. Ordo Λῆμνον· νῆσον requirit, ab Is. Vossio restitutum: nihilo tamen secius aliud latere mihi persuasum est.

Λῆμνος· νῆσος τῆς Θρᾴκης πλησίον, ἱερ.. Ἡφαίστου
Λημυκαί· γένος τι ἐπισήμων ἐν Μεταποντίῳ
λήν· λίαν
885. *ληναί·* βάκχαι. Ἀρκάδες
Ληναῖος· Διόνυσος
ληναιών· μήν. οὐδένα τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν. εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος βουκάτιον. καὶ γὰρ ψυχρός ἐστιν. ἔνιοι δὲ τὸν ἑρμαῖον, ὅς κατὰ τὸν βουκάτιόν ἐστιν. καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν αὐτῷ ἄγουσιν
λήνεα· τὰ ἔρια
λήνει· ἐρίῳ
90. *ληνεύουσι·* βακχεύουσιν
ληνοί· σοροί, πύελοι. καὶ τῶν ἁρματ(ε)ίων δίφρων αἱ κοιλότητες
ληνός· ὅπου σταφυλὴ πατεῖται
λῆξαν· ἐπαύσαντο
λήξεως· κληρονομίας. τελειώσεως. μερισμοῦ
95. *ληξιαρχικὸν γραμματεῖον·* εἰς ὃ τοὺς (κληρο)νόμους ἐνέγραφον
λῆξις· τελείωσις. ἀποκλήρωσις. ἢ ἐπὶ μερίδι διακληροῦσθαι
ληόν· ἔθνη. καὶ ὄχλον
ληπτέος· ἐπὶ τῶν μὴ εὐαλώτων ἐλέγετο
ληραίνειν· παραφρονεῖν, φλυαρεῖν
900. *ληροί·* τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα
λῆρος· μάταιος, φλύαρος, ψεύστης
ληροπετώδη· ληρώδη
ληρώδεις σανίδες· ἐν αἷς οἱ νόμοι γράφονται
λήσεσθαι· λαθεῖν
5. *λήσεται·* λανθάνει[ν]
λησθέων· στρεφόμενος
λῆσις· βούλησις. αἵρεσις
λησμαδία· λελησμένη
λήσομαι· ἐπιλησθήσομαι
10. *λῆσος·* ὁ ἐν τῇ ῥάχει τοῦ σκορπίου λαμπρὸς ἀστήρ
* *λήσω·* λάθω
* *λήσομεν·* λανθάνομεν
λῄσταρχος· ἀρχιληστής

SCR. 87. Hesiod. Opp. 502. 89. Aesch. Eum. 44 Nic. Alex. 452. 93. Ζ 107. 94. 95. Oratores Attici passim. 97. Hipponact. fr. 88. 98. ADN. 900. Comici teste Polluce l. c. 5. λ 553. 9. α 308.

ADNOT. 82. *ἱερὰ* Mus. 83. *Λημυκίδαι—ἐπίσημον* Mein. 84. *λί* scimus Epicharmum dixisse pro *λίαν* (Ahrens II p. 191), *λίην* Iones, *λήν* teste caret et vitiosum dicitur Thes. Add. V. Scr. *λίην*. 85. Praeoptaverim *λῆναι*. 87. *Ληναίων* cod. Aldus, em. Mus. 88. *λήναια* cod., em. Guyetus. Cf. *λεῖνα* et *λίναια*. 89. *ληνεῖ* cod., em. Heinsius. Cf. *νηλός*. 91. Phryn. app. soph. 51, 14 Poll. III 102 VIII 146 Boeckh. C. I. II p. 57 n. 1979. 1981. — (ε) addidit Thes. — *κειλότητες* cod., em. Mus. Quasnam dicat cavitates apparet ex Ael. Dion. Eust. p. 1307, 23. 95. *ληξιαρχεῖον* cod., em. Schrewelius. *νόμους* cod., *κληρονόμους* vel *κληρονομικοὺς* Meineke. 97. *λῆον* cod., em. Guyetus. 98. *οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέος* quod dicebatur de rebus capta difficilibus coll. Plat. Sophist. p. 226 A corr. Kusterus. Thes. III c. 2143 B. 99. Supra mendose *ἠραίνει·* *ληρεῖ*. 901. Phot. 222, 7 *ληροι* (om. acc.) *κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς*, quod *λῆρον* scribit Poll. V 101 p. 215 Bekk. LERIA: *ornamenta tunicarum aurea*. Festus. Cf. Scalig. ad Varr. p. 136 Taubm. ad Plaut. Aul. IV 5, 51 p. 175 a Iacobsio ad Anth. Pal. VI 292, 2 appositos. 3. *σανίδαι* cod., em. Mus. Intelligit *κύρβεις*. 5. Om. Mus. 6. Cf. *λησθιῶν*. 7. Cf. *ληΐς*. 8. *λῆσμα, διαλελησμένη* cod., *λησμένη· διαλελησμένη* Mus., em. Meinek. Phil. XII p. 605 sq. Cf. *λησμαδία*. 9. *λήσομαι· ἐπιληφθήσομαι* cod., *λήψομαι· ἐπιληφθήσομαι* Mus., em. Lex. MS.; *ἐπιλήσομαι* Vossius Albertus. 10. Vulgo *Lesath* h. e. *ictus Scorpii*. Scaliger ad Manil. p. m. 481. *ῥάχη* cod., em. Mus. 11. 12. Om. Mus. 12. *λάθωμεν* voluit.

[λῆται· ἄνεμοι]
915. * λῆτος· λιμήν, ἡ θάλασσα
* ληάζειν· λίαν σπουδάζειν
λητῆρες· ἱεροὶ στεφανοφόροι. Ἀθαμᾶνες
λήτειραι· ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν
λητή· ἱέρεια
λῆτο· ἐπελάθετο
λητόν· δημόσιον
ληχμόν· λῆξιν
[ληχοῖον· κανοῦν. οὐ λοχόϊον]
λιάζει· ῥίπτει. ταράσσει. ἢ λίαν σπουδάζει
λιάζετο· ἠπλοῦτο
λιαζόμενοι· σκιρτῶντες·
.λιαμάθῳ· αἰγιαλῷ λίαν ἀμαθώδει
λίαν· σφόδρα, πολύ, πάνυ, ἄγαν
λ.ίαν ἔλαβον· [ἰσχυρῶς] ἔλαβον[, ἢ] πραίδαν
* λ.ιανέω· λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω
λίαξ· παῖς ἀρχιγένειος
λιαρόν· χλιαρόν. θερμόν. ὑγρόν. καθαρόν. ἡδύ. προσηνές. εὔκρατον
[λιαρῷ· τὰ αὐτά]
λιάσαι· χωρίσαι. ἐκκλῖναι
λιασθείς· χωρισθείς, ἐκκλίνας
λιάσθη· ἀπεχωρίσθη, ἐξέκλινεν
λιβάδα· σταγόνα. θεραπείαν
λιβάδιον· χωρίον βοτανῶδες

SCR. 15. ADN. 17. ADN. 22. Antimachus l. l. 25. *Ω* 96. 27. Fuit cum *διάμμῳ* conicerem (cf. HSt. II c. 1240 C). 29. Thucyd. VI 95. 30. *Ο* 261. 32. *Λ* 477. 35. *Λ* 349. 36. *Ο* 520. *δ* 833. 38. Novicium videtur.

ADNOT. 14. *ἀῆται* Vossius. 15. *Litus* latinum intellegit Guyetus et qui *λίμνη* corrigit HSt. Uterque falsus. Legendum *κλυτὸς λιμήν· ἡ θάλασσα* ex Odyss. *κ* 87. 16. Infra *λιάζει* q. v. 17. *λητῆρες* cod., correxi ad gl. *λ* 553. *Ἀθάμαντες* cod., exhibui Guyeti coniecturam, *Ἀθάμαντι* Sopingus ingeniose. 17. *λήτειραι* cod. Respicitur Callim. ap. schol. Soph. O. C. 459. Cf. Prusinowskium de Erinyum religione p. 73 et Hes. s. v. *Ἡσυχίδαι*. Supra *λείτειραι*. 18. *λητή* cod. quod supra s. v. *ληίτη* male *λιτή* scribitur. Rectior accentus videtur *λήτη*. 20. *λήιτο· ἐπέ..θετο* supra vitiose. *λῆτο· ἐλέληστο* memoriae lapsus videtur ap. Lob. rhem. p. 94. Sed fortasse *(λέ)λη(σ)το· ἐπελάθετο* verum est. 21. Hoc quoque rectius scribetur *λῆτον*, nisi statueris Atticam *παραφθοράν*. 22. *λῆχμον* cod., em. EM. 371, 22. 23. Demta syllaba *οὐ* quam pro negatione habuit effecit *ληχόϊον*. Vidit Taylor Lect. Lys. 701 A laudatus etiam ab Ahrente Dial. II 51. Cf. *εὔπλουτον κανοῦν*. 24. Apollon. Dysc. de pron. p. 42 C Phot. 222, 14 EM. 27, 1. 620, 1, quomodo Aeschyleum *ἀγάζειν* ab *ἄγαν* (= *λίαν ἐξετάζειν*) ductum esse volunt. Buttm. Lexil. I p. 73 sq. Ad *ῥίπτει* cf. *λιχάξαι* et *ἐκλιχάζει* quibus supra usus sum s. v. *λακίδαι*, ad *ταράσσει* cf. *ἐλίασεν*. Vide gl. 916. 27. Inepte *οἱ αἰπόλοι ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς* EM. 564, 33. Supra *ἁλιήμαθον· παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὴν ἄμαθον*, qua gl. post Is. Vossium ad hanc emendandam usus est Ruhnk. ep. crit. I p. 56. Cf. *λίημος*. 29. *λείαν* recte Mus. Ineptit Schowius, verum vidit Suicerus apposito Thucyd. VI 95 *λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἔλαβον*. 30. *λιανεῶ* cod., *λειανῶ* Mus., em. Schowius. Cf. *λειανῶ λεανῶ λειάναι*. 31. *λείαξ* EM. 562, 19. *ἀρχιγένειος lanuginosus* Glossae, utrobique *ἀρτιγένειος* legendum cum Palmerio. Cf. *ψίλακα* et *φίλαξ· — νέος Ἠλεῖοι*. Pierson. ad Moer. p. 419 Barker ad EM. p. 1102, et quae similiter formantur *μῖλαξ μέλλαξ μεῖραξ νέαξ (κέλλιξ?) ἧλιξ πάλλιξ σκύρθαξ*. 32. Lob. rhem. p. 29. *Ὑγρόν* ad *διερόν* an ad *λιβρόν* pertineat dubium. Reliquas explicationes illustrant schol. Odyss. *ε* 268 Il. XIV 164 Eustath. 829. 974, 27 EM. 872, 32 Theognost. p. 147. 33. Om. Mus. 34. *λιᾶσαι· χωρῆσαι ἐκκλῆναι* cod., em. Mus. et Martin. 35. *χρησθείς* cod, em. Mus. 37. *θεραπείαν)* Reinesius aut cataclysmum, aquarum illisionem intellegit, qua patientes corporis partes mutari cogantur, aut nomen ancillae proprium (Gruter. DCLXI) latere putat cum *θεράπαινα* legere proximum sit. *Φρεατίαν* coni. Iacobs. ad Anthol. vol. VII p. 368. Nugae! Lege *ΙΑΜΑ*.

λιβάδων· [λιπαρῶν· πιόνων, εὐτραφῶν

940. λιβάζω· ἀπηθῶ ὑγρόν

Λίβανος· τὸ δένδρον. καὶ τὸ ὄρος. λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, εἶδος θυμιάματος

λιβάξει(ς)· ἀποῤῥυήσει, ἀποφθερεῖ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς λιβάδος

λιβάσαν· στάξαν

λιβάσεις· σοβήσεις. φθαρεῖς

45. [λιβδύειν· ἀφορίζειν]

λιβάς· πηγή. σταγών

λίβει· σπένδει. ἐκχύνει

λιβρόν· σκοτεινόν, μέλαν. δίυγρον. ἢ λιβρὸν σέλας

λιβύας· τὰς μέλαινας ὑδρίας, ἐπὶ τοῖς τάφοις τιθεμένας

50. λίβυες· τῶν ὄφεών τινες οὕτω καλοῦνται

Λιβυκοὶ λόγοι· Χαμαιλέων φησὶ Κυβισσὸν (τὸν Λίβυν) εὑρεῖν τοὺς λόγους τούτους

Λιβυκὸν θηρίον· ἐπεὶ θανάσιμα ἐκεῖ ἑρπετά, καὶ ὡς Λιβύης ἐχούσης θηρία. καὶ τὸν ποικιλόμορφον

λίβυρνον· πολεμικὸν πλοῖον

Λίβυς τε ἀηδών· αἱ γὰρ ἐν Καρχηδόνι [τῆς Λιβύης δέ εἰσι] γυναῖκες [αἳ] τὰ ἴδια τέκνα κατά τι νόμιμον ἐσφαγίαζον Κρόνῳ. τινὲς δὲ τὴν ἐρημίαν ἀπέδοσαν· οὐ καλῶς

55. Λιβυσάτιδες· τινὲς τῶν νυμφῶν οὕτω καλοῦνται

Λίβυς τε λω[σ]τός· ὁ ἀπὸ Λιβύης αὐλός

Λιβυφοίτην· τὸν ἐπιγινόμενον Λίβυσιν. Ἰόβας

* λίβων· στάζων. βάλλων

λίγα· λιγυρῶς. ἡδέως. λεπτῶς. ὀξέως. προσηνῶς. ταχέως

60. λιγαίνει· τέρπει. ᾄδει. [μαστιγοῖ.] κηρύττει. κλαύει. ἢ ὀξέως ἐφορμᾷ

SCR. 39. Theophr. H. Pl. 4, 4. 41. Pindarus teste Phot. 222, 21 in fr. ap. Plut. Mor. 120 C. Ath. XIII 574 A. 42. Ar. Av. 1467 (ἀπο)λιβάξεις. Cf. λ 944. 46. Eur. Androm. 116. 50. Nic. Ther. 490. 51. Aeschyl. fr. 135? 56. Eur. Tro. 540. 58. N 658. 59. T 284.

ADNOT. 39. Additamentum marginale, expositionem glossae hausit. Idem statuisse Thes. 275 A video. Nisi malis λιβάδων λιπαρῶν· π. ε., ut alterius tantum vocabuli expositionem necessariam duxerit. 42. λιβάζεις· ἀποῤῥυεὶς ἢ ἀποφθαρεὶς et λιβάζω· φθερῶ Phot. 222, 19. Cf. Bekk. 431, 3—10 et gl. α 4642. — λιβάζει cod., λιβάξει· ἀπεῤῥήσει Kusterus, λιβάξεις· ἀποῤῥυήσει Meinek. Com. V p. 27 retractatis quae II 1 p. 272 disputaverat. 44. Vide ἐκλιχάζει· ἐκσοβεῖ. 45. ἀλιβδύειν· ἀφανίζειν recte Suicerus. Ipse nunc improbo coniecturam meam λιβάσεις· — εἰς Λιβύην ἀφοριεῖς. 47. λίβειν etiam Galen. lex. 516 pro λείβειν. ἐκκυνεῖ cod., ἐκκινεῖ Mus., em. Guyetus. 48. Cf. Phot. 222, 25 EM. 564, 49 Erotian. p. 242 Frz. δίυγρον ad λιαρόν (l. διερόν) referunt. Pro ἢ malim καί. Cf. Nauck. Trag. fr. p. XIV et fr. adesp. 184. 49. Λίβυας LDindorf. coll. Millingen peintur. ant. et inéd. p. IV. Infra gl. λ 1289 pro Λίβυσσα lege λιβύας et refer ad λουτροφόρα ἀγγεῖα. 51. λιβυκοί, λόγοι χαμελαίων φησὶ κίβυντὸν ὑρεῖ cod. λιβυκοὶ λόγοι· Χαμαιλέων φησὶ Λίβυν τὸν εὑρεῖν Mus., qui ὑρεῖ † notaverat. Κύβισσον· τὸν Λίβυν coni. Fabric. Bibl. Gr. II 9 § 6 vol. I p. 396 coll. Theon. progymn. 3 vol. I p. 173 ubi Κυβισσὸν legitur. De hoc ipso, Scheffero incognito, vide Grauerti aliorumque coniecturas apud editores Gotting. paroem. I p. 180. 52. Diogen. VI 11. 54. Λιβυστεαηδων cod., Λίβυσσα ἀηδὼν Mus., proscripto δέ; ἐσφραγίαζον Aldi error. Pro τε malim τ'. Ceterum cf. gl. κ 3859 unde conicias Sophoclem in Andromeda Cepheum aut Cassiopeam Libycam dixisse lusciniam. Meinekius Philol. XII p. 633 Sophocli in Triptolemo vindicat. Χελιδόνας ἀρσενικῶς τοὺς βαρβάρους etiam Ion. fr. 33 appellavit. 55. Λιβυστίδες (Λιβυστιάδες) Meinek. l. c. Ordo enim Λιβυσταίδες postulat. 56. Λιβυστέλωστος cod., Λίβυς τε λωτός Mus. Cf. schol. Eur. Alc. 358. 57. τὸ ἐπιγκύμενον λιβυσινόβας cod., τὸν ἐπιγινόμενον Λίβυσιν. Ἰόβας Mus. quod de Hercule interpretantur, τὸν ἐπιμιγνύμενον Meineke l. c. 58. λείβων Mus. 60. αἰδοῖ μαστιγεῖ — ἀφορμᾷ cod., ᾄδει μαστιγοῖ — ἐφορμᾷ Mus. Forte τέρπει ᾠδῇ. Λιχαίνειν· τὸ τύπτειν, ὥσπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν et λιγαίνειν· ὀξέως ὁρμᾶν Phot. 223, 1. 2 secutus lexicon rhetoricum Eustath. 860, 44; ἀπολιγαίνειν· — ὀξέως ἀποτρέχειν (sic enim leg.) sed non dubito equidem quin λιπαίνειν emendandum sit, quod infra recte ζημιοῦν, κλαίειν ποιεῖν explicat, supra s. v. ἐνελίπανεν (durchschmieren) i. q. πλήττειν esse affirmaverat? Λιγυρὰ μάστιξ Hom. Λ 532 Soph. Ai. 242. huc non pertinet. — ‚τέρπει refer ad ἰαίνει.‘ AM.

λίγαινον· ἐκήρυσσον
λιγα(ίν)ων· μέλπων, ἡδέως ὑμνῶν
λιγάν(τ)αρ· εἶδος τέττιγος. Λάκωνες
λίγδα· ἡ ἀκύνη. καὶ ἡ κονία
965. λιγδαρεοχύται· οἱ ἐν ταῖς λίγδαις τὰς [σ]άρκας χέοντες, τουτέστι χοάναις
λιγδεύει· ἀπηθεῖ. [ὅσον ἐπιψαῦσαι τῆς ἐπιφανείας]
λίγδην· ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ χρωτὸς τῆς ἐπιφανείας, καὶ οὐ κατὰ βάθους. καὶ ὀλισθηρῶς. ἢ πλαγίως ,ἄκρον ἐπιλ(λ)ίγδην'
λίγδην ἐκλάξαι· τὸ μὴ κατὰ βάθυς, ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον
[λίγδοι· οἱ προστετριμμένοι τῶν ἀστραγάλων]
70. λίγδος· τύπος χοάνης, καὶ ἡ θυ[ε]ία, καὶ ἐν ᾗ χωνεύουσιν
λιγδοῦ χοάνη· οἱ δὲ τὰ λίκνα τῶν ἀργυρίων
λίγειαι· ἡδεῖαι
[λίγ.· ὀξέως]
λιγέως· ὀξέως. ἡδέως. ταχέως
75. [λιγ(ι)πενές· ἀσθενές. ἀγεν(ν)ές]
* λιγείας· ἡδείας
λιγνύς· ἡ τοῦ λύχνου ἀτμίς. καπνός. κάμινος. φλόξ
λίγξαντα· ἐπιθυμήσαντα. ἠχήσαντα
λίγξεν· ἐψόφησεν. ὤλισθεν. ἤχησεν, ἦχον ἐποίησεν
80. λίγξ πλάγιος· καμπτὴρ πλάγιος. ἢ σχιστήρια
λιγρόν· πικρόν. λιγυρόν. ἡδύ, γλυκύ.
* λιγυροῖσιν· ὀξέσιν καὶ τὰ ὅμοια
λιγυρίζει· μελῳδεῖ
λιγυρῶς· ἡδέως. ὀξέως. λαμπρῶς. καλῶς. καὶ τὰ ὅμοια
85. λιγύς· ὀξύς. ἡδύς. ἐπιτρόχαλος. ἐπιφωνητής, οὐ τῇ φωνῇ, καθὰ καὶ αὐλοί, ἀλλὰ τοῖς ῥήμασι. καὶ εὐεπὴς ἐν τῷ λέγειν

SCR. 61. Δ 684. 67. χ 227 Ρ 599. 70. 71. Soph. fr. 32 p. 109. 72. Plat. Phaedr. p. 237 A. 74. Γ 214. 76. Aesch. Ag. 1146. 77. Nic. Alex. 51. Soph. Ant. 1127. 79. Δ 125. 84. Theocr. VIII 71. 85. Β 246.

ADNOT. 61. Cf. λίταινον. 62. λιγάων codex. 63. Lobeck. Aglaoph. 548. 64. λίγδα· αἱ χοάναι καὶ τὰ χωνεῖα coll. λίγδος Hemsterhusius ad Poll. X 189 p. 1384b immemor ap. eundem X 147 ἀκόνας (mortarium, ἴγδη) et χοάνην coniungi. χοάνη praeiverat Salmasius. Nec κονία templare nos sinit Eustath. 1229, 27 λίγδος· κονία ἀλοιφή (lixivium) licet idem 1926, 53 λίγδος χωνεία ἀλοιφή exhibeat. In transcursu moneo s. v. ἴχνιππος me nunc legere ἴχνη· τόπος, ὅπου. 65. Mire λιγδεαροχύται Toupius ad Theocr. p, 413. τοῖς λίγδοις HSt. Vitium sub ἔχοντες latere vidit Reinesius, cuius coniecturam χέοντες extra dubitationem positam esse nemo non videt semel monitus. Efficitur hinc ut etiam σάρκας mendosum esse pronunciemus, σ initiali aperte perperam ex articulo τὰς repetito. 66. ἀπηχεῖ cod., ἀπηθεῖ probabiliter Albertus, reliquis recte inductis. Sed latere etiam potest μεταχεῖ. 67. βάθος rectius Mus. Phot. 223, 5, βάθους Apoll. lex. 108, 24. ἐπιλήγδην cod. ἐπιλλίγδην Mus. ἄκρως cod., em. Heinsius. 68. Forte λίγδην· (ὥστ') ἐπιλίξαι. 69. λίσποι Suicerus. 70. θυΐα cod., θυεία Mus. τύπος, χοάνη, ἐν ᾗ χωνεύουσιν, καὶ ἡ θυεία Hemsterh. Poll. X 189 p. 1384 a adscita Suiceri coniectura: τύπος, χοάνη. θυεία ad ἴγδη referentibus nec Hemsterh. nec Kusterus obnituntur. Cf. de infundibulo hoc, quo utuntur flatuarii etiam Lob. Path. El. p. 111. 71. Supra γλίδου χοάναι. Hinc λίγδοι· χοάναι corr. Palmerius, λίγδου· χοάνης Pearso. — ἀχύρων Kusterus; ἀργυρείων? 75. Sic cod., altera ι erasa, λιγηπελές ἢ ὀλιγηπελές. Mus. Cf. Lob. Path. El. p. 80. (ν) Mus. 77. λίχνου cod. 78. Lob. Path. El. p. 93. Γλίξαντα vel λίψαντα ἐπιθυμήσαντα coni. Albertus, coll. λιχάζειν et EM. 516, 11. 79. ὤλισθεν] Suspicabar λίγξεν mutilatum esse ex ὀλίβραξεν (cf. ὑπόλιφον); sed infra λικριφίς etiam explicat ὀλισθηρῶς. 80. λιγξιτλάγιος codex habuisse videtur, quod signo postea a se deleto notaverat Mus. Eidem debetur λίγξ· πλάγιος; λίγξι· πλάγιος Schow. primam scripturam fuisse suspicatur, ordine potius postulante quod edi iussimus. Illustrant Schneider Lex. Gr. I p. 12 s. v. λέκροι et Lobeck. Parall. p. 105. πλάγιον ἢ codex. Infra λίξ· πλάγιος. 81. Sic codex, λυγρόν· πικρόν. λιγυρόν· ἡδύ κτλ. Mus. Confundit sane λιγυρόν et λυγρόν. Cf. etiam λωρόν· πικρόν. 82. Om. Mus. λιγυρῆσιν cod. 85. λυδοί — πράγμασιν cod., em. AM.

λιγύφθογγοι· ὀξύφθογγοι, ὀξύφωνοι. εὐεπεῖς, εὔφωνοι
[λιδρίον· τρυβλίον
λίζει· βήσσει. στάζει. παίζει
λιζόν· ἔλαττον
990. λιζῶνες· ἐλάττονες
λίζουσι· παίζουσιν
λίημος· ψάμαθος
λίηνος· λιθοπυργία
λίηφος· δεινός]
95. λιθάδεσ(σ)ι· λίθοις
λίθακες· χάλικες, πέτραι
λίθακι πέτρῃ· τῇ τραχείᾳ· ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος
λιθάκων· λίθων
λίθαξ· ὀλισθηρὰ πέτρα, ἡ τραχεῖα. ἡ ψώρα
1000. λιθολεύστης· λιθοβολίτης
λιθολόγημα· ἐκ λίθων οἰκοδόμημα
λιθολόγοι· οἰκοδόμοι
λίθον ἕψεις· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδύνατον ἐργάσασθαί τι θελόντων
λίθος· βῶλος. βωμός. καὶ βάσις. τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα
5. λιθουλκεῖν· τὸ μόλις τι ἕλκειν
λιθουργός· λιθοκόπος. λιθογλύπτης
λιθόωσα· πολύλιθος
λιθωμόται· δημηγόροι ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα
λίθων χοαί· αἱ διὰ λίθων ἐκχύσεις. καὶ χύτρινοι. Χοὰς δὲ ἐκ λίθων ὑπονόμους καὶ χυτρίνους, οὓς καὶ διώρυγας
10. [λί.· κρην., ἄνθη, ἴα

SCR. 86. *B* 442. 95. ψ 193. 97. ε 415. 98. Gregor. Nazianz. Carm. II 244. 1001. Xen. Cyr. VI 3, 25. 2. Thucyd. VI 44. 3. ADN. 4. Ar. Ach. 683. 6. Thuc. IV 69. 9. Eurip. fr. l. c.

ADNOT. 86. Cf. ι λιγύφθογγοι, ubi nunc (κηρύκεσσ]ι λιγυφθόγγοι(σι)· ἡδυφώνοις latere puto. 87. Coniciunt λίστριον et λεκάριον. 88. βίσσει cod., em. HSt. Confundit λύζει· βήσσει, λίβει (λείβει) στάζει et λίζει· παίζει. Postremum hoc et λίζουσι· παίζουσι quae Ruhnkenius in epist. p. 214 (II p. 64) ex ψιάζειν corrupta putabat, Lobeck. rhem. p. 79 defendi statuit verbis λᾶσθαι παίζειν et γλιᾶσθαι· παίζειν, quibus adde γλίχεται· παίζει. Non liquet. Nam et μύζει· πιέζει possis in censum vocare, nisi *ΛΙΖΕΙ* pro *ΠΑΙΖΕΙ* alicubi mendose scriptum invenerit detracto *Π*. 89. λιζὸν ἢ ὀλίζον Mus. Infra λισσόν· ἔλασσον. λίγος pro ὀλίγος Byzantini aevi scriptores. Cf. Lob. Path. El. p. 80. Vox nihili est. 90. λίζονες ἢ ὀλίζονες Mus. Detortum ex ὑπολίζονες est, q. v. 91. Cf. 88. 92. Ex λιή̣μ(αθ)ος vel potius (ἀ)λιήμ(αθ)ος corruptum videbatur Ruhnkenio, ex *ΑΜΜΟC* Alberto. Neque expedivit Lob. Parall. p. 398. Cf. Arcad. 69, 13 ed. m. 93. λαίνους πύργους Eur. Tro. 5. Cf. λάϊνον· πύργος λίθινος. 94. *ΛΙΡΟC*? *ΑΝΙΗΡΟC*? *ΦΗΛΌC*? 95. λιθαδέσι cod., em. Alb. 97. ποτὶ πέτρῃ Apoll. lex. 109, 1. 1000. λιθόλευστος· λιθόβλητος schol. Soph. Ai. 253 Phot. 223, 12 Cyr. MSS. Albertus. Forte λιθολεύστης· λιθοβλήτου. — λιθοβολήτης Meineke. 3. λιθονεψὶς — ἀδυνάτων cod., em. Mus. et Florens ad Arist. Vesp. 280. Cf. Append. prov. III 67 vol. I p. 430. θείᾳ cod., *Α* (Θ) h. e. Ἀθηναίων Meinek. Com. IV p. 644 (Cobet Nov. Lectt. p. 700). 5. Phot. 224, 2. 7. λιθοῦσα (λιθοῦσσα = λιθόεσσα) ordine requiritur. Editum defendit Lob. rhem. p. 179 vereor ut recte. 8. λιθομόται — θείᾳ cod., em. HSt. et Meinekius. Cf. gl. λ 1004. 9. χόαι — χόας cod., em. Alb. — χυτρίνους pro χυτρίων exhibet Salmas. ad Solin. p. 83 A. Cf. χυτρῖνοι. διόρυγας cod., em. Mus. Χύτρινοι] *tubi* sive *canales* Lob. Proll. p. 209. Prorsus dissentiunt Append. prov. Vat. II 57 Phot. 223 Suid. c. 679. 10. Sic codex, in quo λίη scriptum erat teste Schowio. Posterioris vocabuli scripturam non licebat agnoscere. *Λία*· κρίνα Mus. invito ordine. Videtur nomen fontis proprium latere, quod cum λ(ε)ίρια vel *Fία* confundit. Fortasse *Αἶα*· κρήνη cf. Hes. St. Byz. 37, 3 schol. *B* 850 *Φ* 158 et (τ)ὰ ἴα (Carm. popul. 12 p. 1030) ἄνθη, ἴα.

λικερτίζειν· σκιρτᾶν
λίκηνον· ἀγγεῖον (ὀ)στράκινον
λικμάζειν· περιλείχειν]
λικμηταί· διασκορπισταί
1015. λικμητήρ· ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα
λικμήσονται· .... λείξουσιν
* λικμίζει· ἀλοᾷ
λικμητήριον· πτύον
λικμῷ· πτύῳ
20. λικμῶντες· ἀλοῶντες, ἢ τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντες
Λικνίτης· ἐπίθετον Διονύσου· ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται
λίκνον· κανοῦν
λικνοστεφεῖ· λίκνον στεφανούμενος θρησκεύει
λικριφίς· ἐκ πλαγίου. καὶ κατὰ μεσότητα. ἐλαφρῶς. ὀλισθηρῶς
25. λικροί· οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων
[λίκυθον· βῆσσα ἐλαίου]
Λικυμνίοις βολαῖς· τῶν ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύοι ἂν ἴσως· κεραυνοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον· οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου [τῆς Φωκίδος] κατεσκημμένο(υ)
Λίλαια· πόλις.......
λιλαίεσθαι· ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι. σπεύδειν
30. λιλεῖ· φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ
λιλαιόμενοι· ἐπιθυμοῦντες
λιλαιόμενον· ἐπιθυμοῦντα
λιλουργετά· ἐν τῷ σώματι ἐξανθήματα
λίλυ· τὸ ὕδωρ. Λίβυες
35. λιμαλέον· ῥυσόν. λεπτόν
λιμβόν· λίχνον. ἄπληστον
λιμένα κλυτόν· τὴν ἀεὶ κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τὸν θαλάσσης λιμένα· ἐκβεβλημένου τοῦ σ, οἷον λιμένα κλυστόν. καὶ Μεγακλείδη(ς) ἄκλυτον· τὸν ἀνήκουστον, περὶ οὗ μηδεὶς ἤκουσεν. ἢ τὸν ἔνδοξον καὶ ὀνομαστὸν καὶ ἀκουστόν

SCR. 15. *Ν* 590. 19. Amos IX 9. 20. Xen. Oec. 18, 6. 24. Ξ 463 al. 26. Ar. Avv. 1242 Eur. fr. 476 p. 402. 3 Nck. 28. *Β* 523. 29. *Π* 89. 30. υ 27? 31. *Γ* 133. 32. *α* 315. 37. *κ* 87.

ADNOT. 11. *λικεντίζειν· licentiari* coni. Ducangius, *λιταργίζειν* vel *ἀσκαρίζειν* Albertus, *ἀπολιταργιεῖς· ἀποσκιρτήσεις* et *λιταργισμούς· σκιρτήματα* schol. Ar. Nubb. 1255. 12. Detortum videtur ex *δ' ἴβηνον*, q. v. (*ὀ*) Mus. 13. *περιέχειν* cod., em. Palmerius. *λικμάζειν* pro *λιχμάζειν* ex dialecto tuetur Is. Vossius. 16. *λήξουσιν* cod. Phot. 224, 4 (ubi *λείξουσιν* Porso). Lacunam in codice non indicatam explet Suidas c. 579, 11. 17. *λικμίζει· ἀλοοῖ* cod., *λικμήσει* Bernardus, *λικνίζει* Alb., *ἀλοᾷ* HSt. 21. *λικμίτης* cod., em. Mus. Gerhard *Myth.* § 450. 454. 459. 22. Vide *λεῖκνα, νεῖκλον, νίκλον*. 23. „Debebat *στεφανῶν*" Meineke. 25. Vide *λέκροι*. 26. *λίκυθον* cod. Cyr. Marin. Voss. Alb. atque *λήκυθον* correxerat etiam Salmasius. *βίσσα* cod., em. Palmerius. 27. *τοῦ ἐν τῷ Εὐριπίδῃ* (*Εὐριπί* cod.) *Λικυμνίου* male Mus. *Φόκιδος κατεσκεμμένο..* cod., *Φωκίδος κατασκεμμένου* Mus., *σκεμμένοι* a typotheta est; em. Pergerus. Cf. schol. Ar. Avv. 1242. — *τῆς Φωκίδος* ad *Λιλαία* pertinere vidit Meinek. Philol. XII p. 633. 29. Apoll. lex. 109, 27. 30. Ordo *λιλαίεται* postulat. Sed potest e *γλίχει* (Arist. Georg. fr. VII p. 987) *ἐπιθυμεῖς*, q. v., detortum esse. *ποθεῖ* Hecker *Anthol.* p. 48 Lob. rhem. p. 149. 33. *λίλουργα· τὰ* Pergerus *ἀλουργά· τὰ* (a colore) Albertus. 34. *λιλυτὸ* cod., *λίλυτον* Mus., em. Schowius. Formatum ut *βέδυ· τὸ ὕδωρ. μῶϋ· τὸ ὕδωρ*. Itaque non dubito quin supra pro *κυνύπισμα* recte *κύνυ· πίεσμα* scripserim. 35. Cf. *λαιμαλέον* et *αἱμάλεον*. 36. *λίμβος* (sic) *ligurius ganeo liguria glutto* Glossae. EM. 556, 22. Moschop. *π. σχεδ.* p. 40. 166. 37. *λιμένα κλειστόν* cod., *κλυστόν* Mus., recte typotheta. (*ς*) Mus. Megaclides *λιμέν' ἄκλυτον* scribi voluit. Cf. Lob. Parall. 431 n.

λιμήν· ἀγορά, καὶ ἐνδιατριβή. Πάφιοι
[λίμα· ὑστέρημα]
1040. λίμινθες· ἕλμινθες
Λιμηρά· ἡ Ἐπίδαυρος, διὰ τὸ λιμένας ἔχειν εὐφυεῖς. οἷον λιμενηρά
λιμναγενές· ....
Λίμναι· ἐν Ἀθήναις [ἅσ] τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λ(ήν)αια ἤγετο
λιμναῖοι ἄνεμοι· ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνέοντες
45. λίμνη· ἡ θάλασσα, καὶ ὁ ὠκεανός
λιμνομάχαι· παῖδες οἱ πυκτεύοντες τόπῳ Λίμναις καλουμένῳ
Λιμοδωριεῖς· οὕτως ἐκλήθησαν οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου, ἀφορίας χαλεπῆς ἐκεῖ γενομένης, ἀποικισθέντες διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, καὶ κατοικήσαντες περὶ Ῥόδον καὶ Κνίδον. Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν κύτην κατοικοῦντας, οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὰ λιμώττειν καὶ μοχθηρὰν ἔχειν ταύτην
Λιμοῦ πεδίον· τόπος τῆς Ἀττικῆς
λιμφεύειν· ἀπατᾶν
50. λιμφός· συκοφάντης. φειδωλός. ἢ μηνυτὴς παρανόμων
λιμῷ Μηλίῳ· παροιμία, ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ· ὡς Θουκυδίδης
[λιμών· ἀνθοφόρον πεδίον, εὐανθὴς τόπος, ἀνθηρός]
λιμώττοντος· πάνυ πεινῶντος
λῖν· λέοντα
55. λίνα· ἱστία
λιναγερτουμένη· ἐνημμένη λινά, κακοείμων. λινεργοῦσα
λίναμαι· τρέπομαι
λιναντιά· ....
* λιγνύς· καπνός
60. λινδέσθαι· ἁμιλλᾶσθαι
Λίνδιοι τὴν θυσίαν· παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱερουργούντων
Λίνδος· πόλις Ῥόδου
λίνεα· ἔρια
* λίνῳ· ἐρίῳ

SCR. 39. Ep. ad Rom. XI 5. 41. Thucyd. VII 26. 42. Boeckh. C. I. II p. 939 n. 3684, 6. 45. ξ 116 γ 1 teste Apoll. 108, 29. 51. Thuc. V 116. Ar. Avv. 187. 52. Β 463. (53. Ioseph. Ant. Iud. XIV 5, 1). 54. Λ 480. (55. Apoll. Argon. 565). 62. Β 656. 64. η 198. Ordo λινέῳ magis favet, quod Herod. I 195 usurpavit, sed explicatio refragatur.

ADNOT. 38. Glossa Thessalorum est, cum denotat forum. Cf. Dion. Chrys. Or. XI p. 157 B (vol. I 315) Galen. Tom. IV p. 296, 33 Hesych. ipse s. v. ἀγορά. 39. λεῖμμα Mus., λίμμα Is. Vossius. 40. Huc retulerim Πάφιοι. Similiter Cyprios ἔλφος pro λίπος adscivisse scimus. 42. 43. Separavi. 43. ἅς a Musuro deletum fortasse ex ἄστει vel ἀστικὸς corruptum est. λαία cod., Λήναια Mus. 47. .ύτην (scriptum erat κύτην, Κυτίνιον Schow.) codex, Οἴτην Mus. Cf. Didym. reliq. p. 34. 397. 48. Cf. Bekk. 278, 4 e Zenob. IV 93 redintegrandum, Diogen. VI 13 Mueller in Ersch. et Gruber. Encycl. Attica p. 237. 50. φειδωλός Sopingus recte ad λιμός refert coll. Eustath. 1828, 7. Cum λιμφεύειν et λιμφός comparanda φηλητεύειν et φηλός. 51. λιμομηλίῳ cod., em. Mus. Cf. Zenob. IV 94 p. 113. 52. λειμών Iensius Luc. Hes. p. 152. 55. λινά codex, em. Alb. 56. λιναγρετουμένη Angli; κακοήμων cod., em. Mus. — λινουργοῦσα? — Forma novicia λινὰ hic et 1069 non temptanda. 57. 58. 59. λίναμαι· τρέπομαι. Λιναντιά· λίγνυς κ. cod., λιναντιά. Λιγνύς· κ. Mus. favente serie. Typotheta ordinem a Musuro institutum neglexit. 57. Cf. ἐπιλίνημι. — κλίνομαι Guyetus. 58. λίνα· δίκτυα Ruhnken. epist. crit. p. 56 λίνα· ἱστία Albertus. [λι]ναυτιᾷ? 60. Supra ἄλιντος· ἅμιλλα. Ἀλίνδεσθαι Piers. Moer. p. 52 ἀλίνδεσθαι Lobeck. Path. El. p. 28 n. λίνδεσθαι idem l. l. p. 509. n. 61. Zenob. IV 95 p. 113 Diogen. VI 14 „Rem uberrime explicat Heffter de cultu Rhod. I p. 5.“ Edd. Gotling. 63. λίναια cod., λίνεα Vossius. Vide λήνεα. 64. Conferunt λήνει et λεῖνα, nec non EM. 566, 37 τὸ λῖνος (l. λῆνος) σημαίνει τὸ ἔριον, λινὸν δὲ τὸ λινοῦν. Vide SCR.

1065. λίνεον· τὸ λινοῦν
λινεύς· ὁ κεστρεὺς ἰχθῦς
λινοθώρηξ· λινῷ θώρακι χρώμενος
λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον· [ὅτε δὲ] λεπτὸν λινοῦν ὕφασμα· διὰ τὸ λίαν κατανενῆσθαι
λινοκάρυκες· οἱ τὰ λινὰ πωλοῦντες
70. λίνον· ᾠδῆς ὄνομα· κατά μέν τινας ἀπὸ τοῦ κλωστοῦ λίνου. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἁλιευτικόν, καὶ τὴν ὁρμιάν. καὶ τὸ ὑποστρωννύμενον τοῖς κοιμωμένοις, ὅ[ἴ] τινες τύλην εἶναι νομίζουσι. καὶ ὕμνου εἶδος
λίνον λίνῳ συνάπτεις· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρασσόντων
λινοπλύνας· τριβεύς
λινοπτάζει· λινόπτ., ἐπιλινεύει, περιβλέπει
λινόπ(τ)ης· ὁ ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις ἑστὼς καὶ ἀποσκοπῶν τὰ ἐμπίπτοντα θηρία
75. λινοπλῆγος· φρενοπλῆγος
λινοτόμοι· οἱ τὰ λίνα διατέμνοντες, καὶ ὑγιῆ δεικνῦντες
λινοχίτων· λινόπεπλος
λίξ· πλάγιος. καὶ λίθος πλατύς
[λίξαντα· ὁρμήσαντα
80. λίξ.· πνευμονία, νόσος
λισχάσει· ἐκφεύγεται
λιολεθρίᾳ· παντελεῖ ὀλέθρῳ
λιοπέτριον· λίθος λεῖος]
λίπα· [λίθος]. λιπαρὸν ἔλαιον
85. λιπαίνει· λιπαρὸν ποιεῖ. ζημιοῖ. ἢ κλαίειν ποιεῖ
λίπ' ἀλείψασθαι· ἐλαίῳ ἀλείψασθαι
λιπανθείς· πιανθείς
89. λιπαρές· δεόμενον. καὶ τὸ παρεδρευτικόν· ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι
88. λιπαρεῖν· δεῖσθαι. κολακεύειν. προθυμεῖσθαι. φιλοτίμως δέεσθαι
90. λιπαρέως· ἀφθόνως
* λιπαράς· ἀνθηράς. ἀφθόνους
λιπαροῖσιν· εὐτραφεστέροις. πλουσιωτέροις
λιπαροῖσι πόδεσ(σ)ι· τοῖς εὐτραφέσι, καὶ εὐσάρκοις. ἀπὸ μέρους δὲ καὶ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. ἢ οὕτω κυρίως ἔφη, ἐπειδὴ ἠλείφοντο τοὺς πόδας οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ὑποδήσασθαι
λιπαρόν· καλόν. ἐλαφρόν. λευκόν, στίλβον. εὔδημον

SCR. 66. Callias comicus l. c. 67. *B* 529. 68. *I* 661. 70. Σ 570 — *Π* 408 — ν 73. 71. Strattis. 84. *K* 577. 86. Thuc. IV 68 ubi futurum legitur. 87. Gregor. Naz. 88. Soph. OC 1119. 89. Soph. OC 1201. 91. *I* 156. 93. *B* 44 al.

ADNOT. 66. Ath. VII 286 B Bekk. 474, 35 Phot. 224, 22. *λινοὶ ὅτε* cod., em. Mus. — *ὁτὲ μὲν … ὁτὲ δέ?* 70. *οἵ τινες* cod., em. Pearso. — *τύχην* cod., em. Mus. 71. Cf. Zenob. IV 96 p. 113. *συνάπτειν* Mus. 72. *λινοπλύντης* Oudendorp ad Thom. Mag. p. 721 coll. Eustath. 1956, 40, unde apparet *τριβεύς* a Kustero non recte in *γριπεύς* mutatum esse. 73. Expressi codicis scripturam, a Musuro temere in *λινοπτᾷ, ἐπὶ λίνα* mutatam; *ἐπιλινᾷ*, quod vide, sine caussa Iacobs Anth. Pal. p. 144. Cf. Lob. Phrynich. p. 608 rhem. p. 218. 74. (τ) Mus., qui statim dormitans *ἐμπίμπτοντα* correxit. Cf. Aristotel. ap. schol. Ar. Pac. 1178 Polluc. V 17 Phot. 225, 7. 75. Suid. c. 584, 3 Phot. 225, 10 Cyr. 63 Thom. M. 578. Suspicor *φρενοπλῆγος* accentus notandi caussa additum esse, licet pro *λινοπλῆγος* conicere queas etiam *οἰνοπλῆγος*. 76. Recte Albertus praestigiatorem intellegit, qui secare videatur, quae postea spectatoribus denuo ostentat integra. 78. Lob. Parall. p. 105. Vide *λίγξ πλάγιος* et Clem. Alex. Strom. 672 (*Ἐφεσήια γράμματα*). 79. *ἀΐξαντα* Kusterus. 80. *λύγξ* Mus. 81. (*ἐκ*)*λακτίσει· ἐκφεύξεται* Meineke. 82. *λεωλεθρίᾳ* Ruhnken. ep. crit. p. 88 *λιωλεθρίᾳ* Barker ad EM. p. 1102 *λειωλεθρίᾳ* Thes. e. 315. 83. Imo *λειοπέτριον*. 85. *λιπαρὸς* cod. *λιπαρὸν* Mus. Forte *λιπαροὺς* (Eur. Hec. 454). *ζημιοῖ*] cf. *λιγαίνειν*. 86. *λιπαλείψασθαι* cod., em. Mus. 90. *λιπαρῶς*, ut infra, Iensius. 93. (σ) Mus. *ὑποδύσασθαι* cod., em. Mus. 94. *εὔοδμον* Mus. male; *εὔδημος* (a *δημός*) est *adipe plenus*.

95. λιπαρῶ· παρακαλῶ
* λιπαροὶ πόδες· ..... τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου παραγινομένους ἀλείφειν τοὺς πόδας
λιπαρῶς· ἐπιμελῶς. καὶ προσεδρευτικῶς
λιπαυρεῖ· αὔρα ἐπιλέλοιπεν
λίπεν· κατέλιπεν. ἐλείφθη
1100. λίπε(ν) αὐτοῦ· κατέλ(ε)ιψεν ἐπὶ τόπου
λίπει· ἐπιλείπει
λιπέρνης· ὁ ἐκ πλουσίου πένης. ἢ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφευγώς. ἢ ὁ λ[ε]ιπόπολις
λιπήμεροι· οἱ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννώμενοι
λιπόβιοι· νεκροί
5. λιπογνώμων· ὁ τέλειος τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἀπογεγηρακώς, ὡς ἂν οὐκ ἔχων γνώρισμα τῆς ἡλικίας.. τῶν ὀδόντων, οἷα ἀποβεβληκὼς αὐτούς
λιποζύγων· μοναζόντων
λιπόνεως· ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς
* λίπορτος· βακτηρία
λιπόνηρος· λίαν πονηρός
10. λιποστρατίη· λιποταξία
λιποτακτήσας· φυγὼν τὴν τάξιν
λιποταξίου· φυγῆς
λιπῶμεν· παχύνωμεν. λιπαίνωμεν
λιρά· ἀναιδῆ
15. [λιριόεντα· ἡδύν
λιριόεσσα· ἡδεῖα. λαμπρά
λίριον· κρίνον, ἄνθος]
λιραίνει· ἀναιδεύεται
λιρός· ἀναίσχυντος, ἀναιδής. θρασύς
20. λίς· διὰ τοῦ ι ὁ λέων. καὶ ἡ λεία πέτρα·
πέτρη γὰρ λίς ἐστι περιξεστῇ εἰκυῖα
ὁμαλή. λῖν κατὰ τὴν αἰτιατικήν
λὶς ἠϋγένειος· λέων καλὸν γένειον ἔχων
λίσκος· δίσκος

SCR. 97. δ 210. 1100. Δ 292. 2. Iones et Comici teste Phot. 225, 24; Cratinus. 10. Herod. V 27. 12. Aristoph. CCII p. 1214 Plato com. fr. III vol. II 2 p. 616. Demosth. 547, 27. 14. Alex. Aetol. ap. Parthen. 14, 30. 19. Callimachus. 20. μ 79 Λ 480. 21. Ρ 109.

ADNOT. 96. διὰ τὸ τοὺς Heinsius. De re cf. Artemid. Onirocr. I 66; non assidue lavabantur homines, sed a bello reversi. 97. Cf. 90. Recte habebunt λιπαρέως (a λιπαρής)· ἐπιμελῶς καὶ προσεδρευτικῶς λιπαρῶς· ἀφθόνως (a λιπαρός). 98. ἐπιλέλειπεν cod., em. Mus. 99. ἐλείφθησαν? 1100. λίπε — κατέλιψεν cod., λίπεν — κατέλιπεν Mus. 1. Suspectum Lob. rhem. p. 67. Forte λίπει· πιμελῇ. Sic Nicand. Ther. 235 λίπει εἴκελος ἰχώρ. 2. λιπέρνις — ἀργυροῦ — λειπόπολις cod., λιπερνὴς — ἀγροῦ — λειπόλις Mus. Paroxytonon probat Meinek. Com. II 1 p. 124. 3. Cf. ἀλιτήμερον (sic Meinek., ἀλιτημένον cod.). Truncatum videtur ex ἀλιτήμεροι, cf. ὠλιτήμερος. 4. Supra ΑΠΟCΒΑΙΩΙ: νεκρῷ, quod ex hoc loco corruptum esse voluit Albertus (ἀποσκληῶτι Meineke). 5. διααποβληκὼς cod., em. Mus. Cf. λειπογνώμων. 7. λιπόναυς· λιπόνεως? ut Aesch. Ag. 212 respiciatur. 8. Altera vocabuli pars incertum fueritne πορος. Bene λίτυον· ἡ βακτηρία Cyr. 39. 9. Cum Epicharmeo λί pro λίαν confert Albertus. 13. λίπωμεν cod., em. Abreschius. 14. λιρᾶ cod., λιρὰ Mus. Fortasse contra Arcadii 68, 14 praeceptum λῖρα scripserat noster. 15. ἡδύω cod., ἡδύοσμα Mus. 15. 16. 17. Imo λει — 19. Vide λαιφαὶ et λίηφος. 20. λῖς — πέρι γὰρ λίς ἐστιν πέριξεστηκυῖα ὁμαλῇ — αἰτίαν cod., πέριξ ἑστηκυῖα ὁμαλή — αἰτιατικὴν Mus., αἰτιατικὴν et πέτρη γὰρ λίς ἐστι πέριξ. Apoll lex. 108, 31; em. Guyetus. λινὰ cod., λὶν Apoll. lex. l. c. Aristarchum secutus, λῖν Herodianus, Doricum λῖνα alienum. 21. λισηυγένειος cod., em. Mus. 22. Conf. λάφυη et progr. gymn. Olsn. 1851 p. 14 n.

λίσπαι· οἱ ἠκρωτηριασμένοι τὰ κάτω μέρη
λίσπη· λεία, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν
1125. λίσποι· οἱ ἐκτετριμμένοι τῶν ἀστραγάλων. καὶ Ἀθηναῖοι· ἀπὸ Θησέως, ἀπὸ τοῦ ἐν ᾅδου προσσχεθῆναι τῇ πέτρᾳ. ἀπὸ τῶν γλουτῶν
λίσσαι· λιάσσαι. ὁρμῆσαι. βρίσαι
λισσάνιος· ἀγαθός. Λάκωνες
λίσσεο· λιτάνευσον
λίσσεσθαι· λιτανεύειν, ἱκετεύειν, παρακαλεῖν
30. λισσή· λεία
λίσσωμεν· ἐάσωμεν
λισσομένη· παρακαλοῦσα, δεομένη
λισσόν· ἄναντες. ἀπότομον. ὑψηλόν. ἔλασσον. ἄθλιον
λισσούς· [δεομένους. καὶ] τοὺς ἡσυχῇ φαλακρούς
35. * λίσσει· παρακαλεῖ
λί(σ)τριον· τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον τηγανόστροφον. οἱ δὲ μέτρον τι, μεθ' οὗ ἐπὶ τὸ τήγανον ἄλευρον ἐπιχέουσιν
λίστρον· ξυστήρ. σκαφίον. πτύον σιδηροῦν. ὁμάλιστρον. ἔνιοι ἐδαφιστήριον
λιστρεύοντα· ξύοντα. περισκάπτοντα
λιστρωτόν· λιθόστρωτον. ὁμαλόν
40. λισφώσασθαι· ἐλαττώσασθαι
λίσχροι· τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων
λισχρῶς· φειδωλῶς. σκνιφῶς
λιτά· ἁπαλά. ποικίλα. λευκά, καθαρά
λιτάζομαι· παρακαλῶ, δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, ἀσπάζομαι, λιτανεύω
45. λίταινον· ἐκήρυσσον
λιταῖς· παρακλήσεσιν
λιτανεῦσαι· παρακαλέσαι. καὶ τὰ ὅμοια
λιταργίζειν· τροχάζειν
λιταργιοῦμεν· ὀξυνοῦμεν. ταχυνοῦμεν
50. [λίταρας· τοὺς ἱερεῖς]

SCR. 23. Plat. Symp. l. c. 24. Ar. Ran. 848. 27. Ar. Lys. 1171. 28. Ω 467. 29. Ι 520. 30. γ 293. 32. Α 502. 36. Arist. fr. inc. CCIII. 37. χ 455. 38. ω 227. (Apoll. lex. 108, 34). 39. Nicand. Ther. 29. 43. λῖτα Θ 441. 44. Greg. Naz. 49. Ar. Pac. 561.

ADNOT. 23. Cf. schol. Plat. Symp. 193 A Phrynich. app. soph. 50, 12. 68, 2. schol. Eur. Med. 610 Phot. Suid. 24. ἄπυλος cod., em. Mus. 25. Schol. Ar. Rann. 848. Vid. λίγδοι. Phot. 226. 227. 26. λιάσαι librarii additamento reiecto restat λίσσαι· ὁρμῆσαι, quod miro errore ad dissein vel dissai (imo ἀῖξαι) refert Kusterus. Supra βρίσαι· ὁρμῆσαι legi adnotabat Albertus. Vide num λίσαι· παρακάλεσον ἱλάσσαι (Il. Α 394) et

λιάσσαι quod Photio etiam λίαν ἐσπουδακέναι denotat confundantur. 27. λισσάνες· (Ar. Lys. 1171) ἀγαθὲ ὦ φίλε· Λάκωνες Phot. 226, 9. 28. λίσσεαι cod., λίσσεο Mus. 31. λίψωμεν pro λείψωμεν Ruhnken. Ordo λίσσομεν· (ἐξιλ)εώσομεν poscit. 33. ὑψηλόν] Amerias ap. schol. Apoll. Rhod. II 384. ἔλασσον sunt qui ad ὀλίζον referant, alii pertinere ad λίσφος putant. 34. Confundit λισσομένους aut λιτοὺς et λισσούς. 35. Eustath. 1398, 34 Theognost. EM. Lob. rhem. 99. λίσσεται· παρακαλεῖ schol. Od. Θ 30. 36. (σ) Salmas. Cf. Phot. Phrynich. p. 321 app. soph. 51, 9 Didym. Alex. de mens. lign. et lapid. § 20. Poll. VI 89 X 98. — μεθ' ὃ cod., em. HSt. 37. Cf. λαῖστρον et ληιστόριον. 40. Cf. λισσόν. De ὀλιζώσασθαι non cogitandum est. 41. Semina quae vertuntur aratro ad agrum stercorandum. cf. γλίσχρος et Corais Atact. I p. 295. Creuzer. 42. Sic Phot. Suid. Cyrill. MSS., γλισχρῶς recte cum Guyeto praefert Lob. Path. El. p. 93. Cobet Mnemos. 1859 p. 31. 45. λιταίνω pro supplico exstat ap. Eur. El. 1215, sed explicatio docet λίγαινον, q. v., legendum esse cum Alberto (Cobet. Nov. Lectt. p. 81). 48. Cf. λικεργίζειν. 50. λιτάρας HSt. male; nec λητῆρας scripserim, sed quod Vossio placuit, λητάρχας. Cf. λητόαρχαι et λήταρχος ap. schol. Lyc. 991.

λιτέσθαι· παρακαλεῖν

λιτή· λιτανευτή

λιτῆρα θαλλόν· τὸν ἱκέσιον

λιτὴ χθών· ἀπὸ τοῦ προσκυνεῖσθαι, καὶ λιτανεύεσθαι

1155. λιτί· λιτῷ. λευκῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ, καὶ ὑποστρώματι, ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο

λιτουργόν· κακοῦργον

λίτρα· ὀβολός. οἱ δὲ νόμισμα παρὰ Σικελοῖς. οἱ δὲ ἐπὶ σταθμῶν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ β λίβρα

* λιστρῆρες· οἱ λιστρεύοντες. καὶ οἱ πρὸς ταῖς ὑποκαιομέναις χύτραις ἱστάμενοι σπινθῆρες

λιτρίς· πυξὶς σαματοδόχος

60. * λιτοῖς· ψιλοῖς. εὐτελέσι

* λιτοβόρος· εὐτελῶς τραφείς

* λιτόμην· παρεκάλουν

* λιτός· ἁπλοῦς. εὐτελής

* λιτῶν· λιτανειῶν

65. λιτρόν· κακῶν ἀναιρετικόν

λιτροσκόπους· ἀργυραμοιβούς. ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, ὃ καλεῖται λίτρα

Λιτυέρσας· ᾠδῆς εἶδος. ἔστι δὲ ὁ Λιτυέρσας, Μίδου νόθος υἱὸς ἀδικώτατος

[λιτύρα· κυρίνη]

λιτῶς· ἀσθενῶς. ἁπλῶς. ἢ ἀφελῶς

70. λιφαιμεῖ· λ(ε)ίπει τῷ αἵματι, ἢ αἱμοῤῥοεῖ

λιφαιμήσας· ......

λιφερνοῦντες· ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες

λιχάδες· ὄστρεα πάντα. οἱ δὲ λίθοι καὶ ψῆφοι καὶ κογχύλια

λιχάζει· ἐπιθυμεῖ

75. λίχανος· ὁ μετὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς χειρός

λιχάξαι· ῥῖψαι, βάλαι. Κρῆτες

SCR. 51. Π 47. 53. Trag. adesp. fr. 185 coll. Eur. Suppl. 10. 54. Σ 362. 56. Simonid. Amorg. 12. 57. Diphilus Epicharmus Sophro teste l. l. 62. Cf. ξ 406. 63. Callim. hymn. in Apoll. 10. 64. Aesch. Ag. 358. 66. Sophocles fr. 957. 68. Theocr. X 41.

ADNOT. 52. Cf. ἀμφιλίτην (vel ἀμφὶ λιτήν) et schol. Pind. Pyth. IV 385. 53. θαλόν cod., em. Mus., vulgo θαλαόν. Accommodatius ramo videri λιτήρ ab λιτή formatum quam λήτήρ ab λήιτον recte adnotat Thes. V c. 334 D. Opportune Pearso Cratetis ap. Poll. III s. f. mentionem facit: λιτῆρσι θυλάκοισι petitoriis seu mendicatoriis lagenis. 54. 1. Th. Schneiderus ad similem Orph. Arg. 91 locum referebat, non recte ab Hesychio acceptum, Guyeti coniectura λιτὴ χθὼν pro λιτήχθων admissa. GHermannus add. ad Orph. p. XII λιτὸς obsoletum esse vocabulum arbitratur deductum ab λίω *removeo* quasi *longinqua, remota terra*, sed antiquioris poetae verba esse putat λιτὴ χθών, unde Alexander Aetolus ap. Ath. VII p. 296 E et Orpheus l. c. acceperint. 55. λιτή· λιτ.᾽, cod., λῖτι· λῖτα Mus., em. EM. Heinsius. Cf. Apoll. lex. 108, 35. 56. Vid. λαοργός. λεωργόν. λιωργός. 57. Phot. 227, 17. Ahrens Dial. II 391. 59. σωματοδόχος Mus., ἀρωματοδόχος Salmasius alii aliter. Vitiose Phot. 228, 1 λίτρα τὴν νομιμοδόκην καλοῦσι. τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσιν, ubi vide Cobet Mnemos. 1859 p. 31, qui νομισματοδόκος reponit. 62. λιτοίμην· παρακαλέσαιμι Suidas. 63. ἀπλὸς cod., em. Mus. 65. λιτρόν· κακόν cod., λιτρὸν κακῶν Mus., λίτρον· κακῶν ἀναιρετικόν? Cf. νίτρον· σάπων (σαπῶν cod., em. Mein. Theocr. p. 300) καὶ εἶδος ἰατρικόν. 66. Phot. 227, 19. 67. Μήδου cod., em. Mus., qui male ᾠδικώτατος scripsit. 68. κηρίνη recte ni fallor Vossius. nam λιτύρα latinum videtur *litura*. 69. ἀσφαλῶς cod., em. HSt. 70. (ε) Mus. 72. λιφερνῶν Suidas. φιλερνοῦντες Guyetus. 74. γλιχάζει Ruhnkenius; sed cf. Lobeck. Path. El. 92 rhem. p. 217. 73. Ad ψῆφοι cf. λογάδας. 75. μετὰ om. Mus. 76. Sic codex, βάλλειν Mus., λιχάξει typotheta. Cf. λιάζει ἐκλιχάζει et Ahrens II 90.

λιχάς· ἀπότομος

λιχμάζει· θρακίζει. περιλ(ε)ίχει τὸ ἴδιον στόμα

λιχμάς· θρῖναξ. καὶ ἁπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετής, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσι

1180. λιχμήσουσι· λ(ε)ίξουσι

λιχνάζων· περιλ(ε)ίχων τὸ στόμα

λιχνεύειν· λιμβεύεσθαι

λιχνία· λιμβία. ἀπληστία

λίχνος· ὀψοφάγος, λαίμαργος. λιμβός. πολυπράγμων. προαπτόμενος. ἐπιθυμῶν

85. λιχνοφειδάργυρος· ὁ λίχνος μέν, φειδωλὸς (δέ.) Φιλύλλιος Πόλεσιν

λίψ· ἐπιθυμία. πέτρα, ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει

[λιψοπροτόνοις· τὰ ἄρμενα τοῖς σχοινίοις] [τὰς ἐξ αἵματος καθαρσίας]

[λιώδης· λιθόλευστος

λιωργός· κακοῦργος

90. λόβα· αἰσχύνη

Λιψύδριον· χωρίον Πάρνηθος ἄνυδρον]

λόβαι· χεῖρες. καὶ λόβιον· τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος

λοβοί· τὰ ἄκρα πάντα. κυρίως δὲ τῶν ὤτων τὰ κάτω. καὶ τὸ ἀγγεῖον. καὶ σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι

λοβοῖσι· τὰ αὐτά

95. λογάδας· τοὺς ἐπιλέκτους. οἱ δὲ τὰς ὄψεις. ἄλλοι τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν. οἱ δὲ κανθούς. καὶ ψήφους λεύκας

λογάδες· ἐπίλεκτοι καὶ πολυπράγμονες

λογάδην· ἐπιλέκτως

λογγάσαι· ἐνδιατρῖψαι, στραγγεύεσθαι

λογγάσια· ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσι τῶν νεῶν

1200. (*) λογγάζει· ὀκνεῖ, διατρίβει

λογγασίη· νεὼς καὶ ἱστίου ἔρεισμα

SCR. 81. Nic. Ther. 229. 85. ADN. 87. Eur. Hec. 112. Callimach. Ath. VII 318 B, v. A. 93. Eur. El. 827. 94. Ξ 182 (unde ἐλλόβια dicta inauria) 95. Herod. I 36, 43. — Nic. Ther. 291. Sophron. fr. 3 Ahr. Simile quid latet in corruptis Sophocl. fr. 162 p. 133 verbis ὀμματοπαλογχα, ubi φησίν non ausim in ἴησιν mutare. 97. Thuc. IV 4. 31. VI 66. 98. Aeschyl. fr. 107. 1200. Arist. fr. inc. CCV.

ADNOT. 77. λισσὰς coni. GDindorf. praef. Aeschyl. p. XVII, qui ad Aesch. Suppl. 794 refert. λίχας cod., correxi. 78. (ε) Mus. 79. Cf. Poll. I 245, unde primam explicationem ad λικμάς, λικμητηρίς referendam esse apparet. χαμεπετής — ἐπιλι[χ] cod, em. Mus., forte περιλείχει. 80. (ε) Mus. Cf. λικμήσονται. 81. λιχμάζων — περιλείχων Mus. 83. Imo λιμβεία — λιχνεία. 85. λιχνοφυλάργυρος cod. Mus., em. Meinek. Com. V p. 57. φειδωλός. Φιλύλαιος cod., φειδωλὸς δέ. Φιλόλαος Mus., em. Sopingus. 86. Lob. Parall. p. 113 GCurtius Etym. p. 332. Supra ἁ λίψ (cod. ἄλιψ)· πέτρα. 87. λιψοπροστόνοις male Mus., λαίφη προτόνοις ap. Eur. Hec. 112 respici vidit ANauck. ann. Marburg. 1856 p. 15. Malim λαῖφος προτόνοις. Ultima omisit Phavor. et alio spectant. Desunt quoque in Cyr. Lex. MSS. ubi λειψοπροστόνοις. Coni. αἵματος (? ὄμματος) ἀκαθαρσίας coll. Aesch. Eumen. 54 et refero ad λόβα cum λίβα confusum. 88. Imo λεώλης vel λειώλης. 89. λεωργὸς Ruhnken. ep. crit. I p. 55. [p. 88], λειωργὸς Thes. V c. 287 A. Cf. λεωργόν λαοργός et ap. Poll. 3, 134 λεουργός. 90. Vitiose pro λώβα vel λώβη, om. Mus. Huc retrahe τὰς — ἀκαθαρσίας, quae gl. 87 adhaerent. 91. Rectius supra Λειψύδριον. 92. Χείρεσι λώβαις Gregor. Nazianz. Carm. II 402. 93. καί, τι ἀγγεῖον Vossius. Cf. schol. Nic. Ther. 537. — λοβός· ὁ μετὰ τῆς πεμελῆς νέφος (sic) C. 39. 95. Cf. schol. Nic. Ther. 291 EM. 572, 36 Melet. ap. Cram. Anecd. Oxx. III 69, 5 Theognost. 22, 6. Verba καὶ πολυπράγμονες Ruhnken. ex λίχνος irrepsisse suspicabatur. ψήφας cod., em. Mus. Cf. λιχάδας. 97. ἐπιλέκτους cod., corrigunt ἐπιλέκτως. 98. στρατεύεσθαι cod., em. Sopingus. Cf. Poll. IX 136 Phrynich. app. soph. 50, 33 Phot. Hes. λαγγανώμενος λαγγάζει λαγγάσαι λαγγεύει λαγγαρεῖ λασκωρεῖ. 1200. Glossa genuina extra ordinem posita. I. et 1199. Cf. EM. 569, 41 Gud. 372, 18 Suid. Phot. 228, 23.

[λογγεύειν· βάπτειν
λύγγη· τάφος]
λόγια· θέσφατα, μαντεύματα. (προ)φητεύματα. φῆμαι. χρησμοί
1205. * λόγειαι· ἐκλογαί. καρποφορίαι. ἐπιλογαί
λογιεῖται· [διαλογίζεται, ἐνθυμεῖται
λογίζεται· φημίζεται
λογίζομαι· τῇ χειρὶ ψηφίζω
λογίζομαι· ἐνθυμοῦμαι. φημίζω
10. λόγιον· εἶδος κρατηρίσκου. καὶ ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐφ' οὗ.. ὑποκριταὶ λέγουσι
λόγιος· ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος
* λογούριον· ὕελος. Λάκωνες
λογιούμενοι· ἀπαριθμούμενοι
λογισμοῖς· ψήφοις
15. λογισμός· φροντίς, κίνησις ψυχῆς πρός τι, ἐπιθύμησις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ψήφου
[λογίστρια· ὀλοθρεύτρια]
λογιστής· κριτής, δοκιμαστής, ἐξεταστής
* λογούριον· ὕαλος
λογοποιήσαντες· πλασάμενοι λόγους ψευδεῖς
20. λογοποιόν· συνήγορον
* λογογράφος· ὁ δίκας γράφων
λόγος· ἡ τοῦ δράματος ὑπόθεσις
λόγχαι· ἀπολαύσεις
λόγχη· λῆξις, μερίς. καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος
25. λόγῳ παρθένοι· τὰ μὴ ὄντα μέν, λεγόμενα δέ
λόε· λοῦ
λοεσσαμένω· λουσαμένω
λοετρά· λουτρά. κρίκη
......· πύελος, πυρία, λουτήρ

SCR. 4. Ar. Vespp. 799. 5. I Cor. XVI 1. 2. 6. Ecclesiast. X 13. 7. I Cor. XIII 5. 21. ADN. 22. Ar. Pac. 146. [26. κ 361?] 27. *Κ* 577. 28. *Ψ* 44.

ADNOT. 2. 3. Imo *λοιτεύειν· θάπτειν* et *λοίτη· τάφος*, q. v. 2. Zonar. 1319. 3. Herod. πολ. 42, 33 Theognost. 117, 28 Hes. vol. II p. 97 SCR. 5. *φυτεύματα* cod., em. Palmer. 5. *λογίαι* male Mus. et Gl. sacr. p. 137 ed. Alb. Phot. 229, 2. 6. Imo *λογιεῖται· ἐκθυμηθήσεται*, ut scribit Cyr. 63, *διαλογίζεται ἐνθυμεῖται* ad seq. gl. retractis. 7. 8. Separavit Mus. 7. *ψηφίζεται* Hammondus et Triller. 9. *ψηφίζω* iidem. Recte ni fallor Schowius: *λογίζεται· ψηφίζεται. λογίζομαι· ἐνθυμοῦμαι τῇ χειρὶ ψηφίζω*; nihil amplius. 10. Imo *λογεῖον*. EM. 569, 25. 12. Quatuor exstant Hesychii glossae de mendo suspectae, quae haud scio an lectionis discrepantiae ad Theophrastum adnotatae debeant originem *λίτυρον· ὕαλον* (l. *ΛΙΓΥΡΟΝ*, cf. Ioseph. A. I. III 7, 6, *λιγύριον* et *λιγυρίς* Exod. XXVIII 19 XXXIX 10 Epiphan. c. 7) *λογούριον· ὕελος, Λάκωνες λογούριον· ὕαλος* et *λυγιουργόν, τὸ ἤλεκτ(ρ)ον* (l. *λυγκούριον*.) Reliquae duae fortasse *λαγούριον* scribendae sunt, quam formam agnoscit Epiphanius, a Pliniana XXXII, 2 *langurium* eidem non ignota haud longe recedentem. Sed cum h. l. ordine requiratur *λογιούριον* et statim *λογκούριον*, ut Albertum adnotare memini, posteriorem ad *λυγκούριον* referre malim, priorem e *λογούριον* natam putare, nisi forte una aliqua earum formarum latet, quae per duplex *γ* scriptae passim reperiuntur: *λαγγούριον* (ac Laconice *λογγούριον*?) *λιγγούριον* (Strab. IV 202) *λυγγούριον* (Sext. Emp. I 119 p. 31 Solin. p. 11, 6). 16. Infra *λοιγίστρια*. Zonar. 1318. 18. Cf. 1212. 20. Piers. ad Moer. 244. 21. Dicaerch. p. 141, ed. Fuhr. schol. Plat. Phaedr. 257 C Dinarch. p. 104, 19. 23. Cf. EM. 569, 34 Hes. *εὐλογχεῖν*. Lob. rhem. 260. 26. *λεῦ* codex. 28. Pro *κρίκη* anonymum in cod. Wetsteniano *κρήνη* coniecisse narrat Albertus. Scribendum fortasse *Κίρκῃ* h. e. *Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῷ*. Deinde glossam excidisse (*λοετρόν*) vidit Albertus, at mendum *πυριλουτήρ* non sustulit. 28. 29. Separavi.

1230. λοετροχόον· τὴν λέβητα οὕτως λέγει, εἰς ὃν τὰ λουτρὰ ἐγχεῖται. λέγει δὲ οὕτως καὶ αὐτὸν τὸν τὰ λουτρὰ παρασκευάζοντα ἄνδρα, ὃν ἡμεῖς παραχύτην λέγομεν
[λοῖα· ἐκκλησία. ἢ ὀλέθρια]
λοίαξ· ὁ ξηρὸς χόρτος
λοιβᾶται· σπένδει. θύει
λοιβή· σπονδή. θυσία οἴνου
35. λοιβίδες· σπονδεῖα[ι]
λοίγια· ὀλέθρια
λοίγιον· ὀλέθριον, ἐπίφθορον, θανατηφόρον
λοιγό[υ]ς· θάνατος, ὄλεθρος
λοιγίστρια· ὀλοθρεύτρια
40. λοιγωντίαν· φρατρίαν
λοίδορος· κακολόγος. ὑβριστής
λοίθον· λιμός
λοῖκορ· κέγχρος
λοιμός· πάθος τι ἀερῶδες, φθοροποιὸν ζώων, ἐκ τῶν τῆς γῆς φυσικῶν ἀναθυμιάσεων, καὶ τῆς τοῦ ἀέρος ἀταξίας γινόμενον
45. λοίσθημα· τέλος, πέρας. ἔσχατος
λοίσθιον· λοῖσθον. ἔσχατον
* λοιμένηται· φθοροποιῇ
* λοίμης· τῆς λοιμικῆς νόσου
* λοιμός· φθορά. νόσος
50. * λοιμῶν· φθοροποιῶν. ἢ ἁμαρτωλῶν. τῶν τοῦ κόσμου ἐμπαικτῶν
λοίσθιος· ἔσχατος
λοίσθησι· [τοῖς κατωτάτοις ἄκροις τῶν ὠτίων]
λοίσθῳ· ἐσχάτῳ, τελευταίῳ
λοίσθωνας· τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια
55. λοιτεύειν· θάπτειν
λοίτη· τάφος
[λοιτός· λοιμός]
λόκκη· χλαμύς, ἐφαπτίς
[λοκός· λοκρύς. φαλακρός]

SCR. 30. Σ 346 υ 297. (Callim. Pall. 1.) 34. Ι 496. 36. Α 518. 39. Θ 130. 41. I Cor. V 11. 44. Α 61. 46. Ψ 785? 47. Proverb. XIX 19. 50. Psalm. I 1. 53. Soph. Ant. 1220? 56. Aeschylus fr. 17 p. 6.

ADNOT. 30. περιχύτην cod., em. Alb. 31. Confundit ΛΑΙΑ vel potius ʼΑΛΙΑ· ἐκκλησία et λοίγια· ὀλέθρια (vel ὀλοιά, ὀλοῖα). 33. Lob. rhem. p. 272. 35. Nicand. ap. Ath. XI 486 AB; IHKrause Angeiologie p. 369. 70. 73. Cf. ἄοιγον. 39. Supra λογίστρια. 40. Non liquet. 42. λοιγός· λοιμός coni. HSt. Meminisse tamen velint lectores gl. λευκοπύρα, ubi λιμός oscitantiae librarii debetur pro δῆμος. 44. φάσκων Mus. temere in φασίν mutabat; φάσκουσιν coni. Schowius, reposui φυσικῶν. 45. Theognost. 22, 9. 46. λοῖσθον· λοῖσθον cod., λοίσθιον ἢ λοῖσθον aut λοισθήϊον (Ψ 785) ἢ λοῖσθον Albertus. 47. φθοροποιεῖ cod., em. Mus. λοιμεύεται· φθοροποιεῖ Suid. 48. λύμης? 50. ἐλιπαίκτων cod., em. Heinsius. 52. λοῖσθος apposito Ψ 563 Apoll. lex. 109, 2, ubi praecedit λοβοῖσι· (Ξ 182) τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων. 52. Conicio λοίσθοισι λοβοῖσι nisi omnino λοίσθησι e λοβοῖσι detortum est. 54. τὰς ἀφροδισίας cod., τὰ ἀφροδίσια Mus. Λοισθώνη· ἡ θρασεῖα Suid. II 622, 20, ubi Bernhardyus post Pearsonem Advers. II 477, 28 λοίσθων (vel potius λάσθων sive λαίσθων)· ἡ θρασεῖα reponit coll. Zonar. c. 1317. In Cyr. 39 reperio λοισθώνη· θρασεῖα. Confundere videtur λαίσθωνας (a λαίσθων, ut σάθων πόσθων καταπύγων ψώλων al.) τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια et λοισθώνας (a λοισθώνη, ut complura plantarum nomina in ωνη ονη exeunt, e. g. ἀνεμώνη)· ἀφροδισιάς (ἄδας). 55. 56. Cf. λογγεύειν et λόγγη. λοιτή cod., em. Theognost. 117, 28 Herod. πμλ. 42, 33. 57. Imo λοιγός. 58. λόκμη cod., em. Salmasius. Cf. Arcad. 106, 23 Hesych. λέκκη et λεκτή. ἐφαπτή cod., em. Is. Vossius. 59. λοκὸς cod., λοκκὸς Lob. Aglaoph. 845; Thes. L. Gr. V c. 385 B λοκός aut λοκρός alterius dittographia videtur. Fallitur uterque; legendum enim esse κόλος· στολοκρός. φαλακρός non dubium videbitur ei qui Hesychium ipsum s. vv. κόλον et στολοκρός comparaverit.

1260. *Λοκρῶν ξύνθημα·* *παροιμία* [λουηῦ, αὐτὸς ἀνιστῶν] *ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας (παρέβησαν) τὰς πρὸς τοὺς Πελοποννησίους*
λόγχ.· τὰ παιδία τῶν θεῶν. κέχρηται τῇ λέξει Ἕρμιππος
* *λομβούς· τοὺς ἀπεσχολυμμένους*
λύμβαι· αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδ[ε]ιὰν σκευῆς. οἱ γὰρ φάλητες οὕτω καλοῦνται
λόνδις· βωμολόχος. εἴρων
65. *λοξοβάμοισι· πλαγίως περιπατοῦσιν*
λοξός· πλάγιος, ἐπικαμπής
λόξωσις· πλαγίωσις
λοπάς· τὸ τήγανον. καὶ λίθος ἐν Ἡλιαίᾳ
λόπιμα· κάστανα. οἱ δὲ Εὐβοϊκά. λουτήλου
70. *λοπίξαι· λαμπρῦναι. ἢ λεπιδῶσαι*
λόπος· λέπισμα
λοπῶντα· λεπιζόμενον, ἢ λοπιζόμενον
λορδόν· ὑπόκυρτον, ἀπεξυλωμένον, συγκεκαμμένον τῷ σώματι
λοῦ· λοῦσαι. Ἀττικοί
75. *λοῦκα· ῥόφημα ἐξ ἀλφίτων, ὡς Καύκωνες*
λουνόν· λαμπρόν

SCR. **61.** Hermipp. fr. inc. XVII p. 417. **65.** *ἢ καὶ λοξοβάμοισι καὶ ὀκταπόδεσσι παγούροις* Gregor. l. c. Apposui versum ne quis de mensura vocabuli illegitima et forma insolentiore dubitet. **68.** ADN. **73.** Hippocr. 763 C 807 B.

ADNOT. **60.** Cf. Zenob. VI 17 p. 272 *Λοκροξυνθήματα* Phot. 230, 8. *Λοκρῶν. ξύνθημα παροιμία. Λουηῦ· αὐτὸς ἀνιστῶν ἐπὶ κτλ.* cod., em. Mus. Quo vero pertineant inducta verba ignoro, latere tamen puto locum Homerico *K* 175 similem: *Φυλέος υἱὸν ἄνστησον.* **61.** *λόγχ., τὰ* cod., *λόγχια· τὰ* Mus., qui unam in fine literam erasit. *λολλοῦν· τὰ παιδία τὸν θεόν. οὕτως Ἕρμιππος* Phot. 230, 10. *Λωλοδιακόνιον* Pollux VI 76 p. 246 Bekk. (*λωλώ, διακόνιον.*) *Λῶλον· βρῶμα ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων γενόμενον παιδίοις πεφωσμένον* et *Λωλῶ* (*λωλώ* Lob. rhem. p. 320) *ὅταν σῦκα μετὰ γιγάρτων φωσθῇ* Hesych. *λωλω: σῦκον μετὰ γιγάρτων κεκομμένων ἐμφερὲς παλασίοις* Phot. 238, 21 *Λυλω: ἄρωμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίᾳ κτλ.* Phot. 236, 8. Hinc *Λολλῶ· τὰ παιδία τῶν θεῶν βρῶμα* Th. Bergk., qui verbis *λουηῦ αὐτὸς ἀνιστῶν* Hermippi fragmentum contineri sic scribendum *λολλοῦν αὐτὸς ἂν ἑστιῶν* arbitratur. Cf. Meinek. Com. vol. V p. LXVI. **62.** Pro (*κο*)*λοβούς* accipit Vossius. Tum *ἀποκεκολουμένους.* **63.** *παιδείαν* cod., HSt. emendationem non neglectam esse ab Od. Muellero Doriens. I p. 379 fugit Thes. **64.** *εἴρων* cod. Mus. Sopingus, *ὅρων* Aldinae error. Cf. *καλόνης. εἴρων. Ῥόδιοι* ubi *αἶκα λόνδις* conieci. Alienae sunt κ 2653 δ 2031. **65.** *λοξοβάμ..σι* cod., in quo *λοξοβάμοισι* scriptum fuisse Schowio videbatur, *λοξοβάμοσι* male Mus. qui duas literas erasit. Glossa enim respicit Gregor. Naz. vol. 2 p. 55 A, carm. II v. 713. Cf. κ 509. **68.** *τήγανον* dicitur apud Syracusios teste Suida et Athen. VI 229 B, de quo plura Hemsterh. ad Poll. X 98 p. 1273 A. — *Ἑλλάδι*] *καὶ ἧλος ἐν ἐλαίᾳ*, quod parum speciose excogitatum dicit Bernhardyus ad Suid. II 604, coni. Coraes ad Xenocr. p. 156, *καὶ λίθος ἐν Ἡλιαίᾳ* Meineke. Philol. XIII p. 509. „Vid. Arist. Vesp. 509 et Suid.“ ALB. Tum vero pro *γενόμενος* ap. Suidan scribendum *λεγόμενος.* **69.** *λόπημα* cod., em. Soping. Salmas. in Solin. p. 424. Cf. Nicand. Ath. II 53 B 54 D schol. Nic. Alex. 271. *Λουτήλου* quod in codice novum constituit articulum ita, ut *λοπίξαι* et q. s. eiusdem videantur expositiones, huc retraxi. Coni. *λοπίμους* (Galen. VI p. 357). **70.** *ἢ λεπιδῶσαι* om. Zonar. c. 1319. *λόπος* (*λοπίς?*) *ὃ δηλοῖ τὸ λαμπρόν* Theognost. p. 68, 30. **72.** *λοπόντα* cod., *λοπῶντα* Mus. et Zonar. 1319, apud quem Tittmannus *λεπιζόμενον* reponebat pro *λεπιζόμενα.* Vide H. Iacobi Com. vol. V p. 60. **73.** Similiter Suid. II c. 604 Phot. 230, 26 Erotian. 242, ubi *λορδωτὸν* editi, *λορδώτον* Iunt., *λορδόττον* MS. Dorv. [λ]*ορδο*[ττ] h. e. *λορδότατον* MS. Vindob. porrigunt. Vox est Hippocr., qua de Galen. in aphorism. T. 18 P. I p. 74. **74.** Suspectum est. Forte *λοῦ· λοῦε.* **75.** Infra *φλοῦκτος· εἶδος ψοφήματος.* Similiter *ῥουβοτός· ῥόφημα* explicat, atque *ῥόφημα* pro *σόφισμα* restituere memini s. v. *ἀττάρυμα· πόμα ῥόφημα Κρητικόν. Καύκωνες*, quod *Λάκωνες* scribere nolebat Albertus, adludit quidem ad *κυκεῶνες.* At nescio an huc faciat *λυκοχαρίς· θερμὸν ἀπ' ἀλφίτου πιεῖν*, quod, cum ad *μελιχαρίς* adludat, fortasse *γλυκυχαρίς* scribendum est favente ordine (Laconice *γλουκουκαρίς*). **76.** *χλουνός· χρυσός* infra.

λοῦσον· κόλουρον, κολοβόν, τεθραυσμένον
Λουσιῆς· δῆμος Οἰνηΐδος
λοῦται· λούεται
1280. λουταρίζημα· ὅ τινες, ὄλισθον
λουτήρια· λουτῆρα(ς)
λουτηρίαι· λουτῆρες. [λουτρίαι
λουτρίδες· αἱ περὶ τὸ ἕδος ... Ἀθηνᾶς δύο παρθένοι, αἳ καὶ Πλυντρίδες λέγονται
λούτριον· τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα
85. λοῦτρον· τὸ αὐτό
λουτροφόρα ἄγγη· τὰς ὑδρίας τοῖς ἀποθανοῦσιν ἀγάμοις ἔπεμπον. ἔπεμπον δὲ καὶ (εἰς) τοὺς γάμους
* Λούζα· Βαιθήλ. ὅ ἐστιν οἶκος θεοῦ
λουτροφόρος· κυρίως μὲν ἡ ὑδρία ἡ τοῖς παλαιοῖς εἰς τὰ λουτρὰ ἀπονεν(εμ)ημένη. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὸν φέροντα τὰ λουτρά. ἤδη δὲ καὶ πᾶσα ὑδρ[ε]ία. ἕτεροι δέ, ἐπεὶ ἔπεμπον εἰς τοὺς γάμους λουτροφόρους, καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι τὸ αὐτὸ ἐποίουν
λοφάδ(ε)ια· [αὐχήν]. οἷον κατὰ τοῦ αὐχένος. ἢ χωρίον, ὃ καλοῦσι Λίβυσσα
90. λοφᾷ· λόφου ἐπιθυμεῖ
λόφα· μίσχος. τὸ περίπτισμα. καὶ τὸ τῆς γῆς ἔπαρμα
λοφιάν· ἀκρώρειαν. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου θρίξ
λοφιήν. νῶτον. τένοντα. αὐχένα
λόφιον· τρῆμα τῶν ὑποζυγίων. ἢ τὸ ἀκρώμιον. ἢ περικεφαλαία(ς) ἔλυτρον, θήκη τοῦ λόφου. καὶ τὰ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις φυόμενα, οἷον μύκαι
95. λόφιος· ἀκρώμιον, ἢ ἀκρώνιον
λοφίς· περικεφαλαίας θήκη
λοφνίδια· λαμπάδια
λοφνίς· λαμπάς

SCR. 78. Hyperides Harpocr. 122, 7. 79. Simonid. Amorg. v. 63 Aeschyl. fr. Poll. VII 167. 81. Anaxil. fr. IV vol. III p. 346. 83. Aristoph. fr. CCVI p. 215. 84. Aristoph. fr. CCVI p. 1215. 86. Iudic. I 23. 88. Demosth. 1086, 15. 1089. 33. 89. κ 31. 90. Ar. Pac. 1211. 92. Arist. HA VI 32. 93. τ 446. 94. Ar. Ach. 1109.

ADNOT. 77. Cyprii teste Eustath. Il. XXI 445 p. 1246, 38. λουσόν Arcad. 75, 16. Forte λοῦδον, ne ordo confundatur. 78. Λούστιος cod., correxi. Cf. Λυσεῖεις. 79. λούεται· λοῦται cod., em. Alb. e Moeride. 80. Salmasius latere vocem Latinam sed corruptam contendebat, Vossius λοῦτα· ῥίζωμα (?) — ὄλισβον conieiebat. Ὄλισβον verum puto et λοῦτα ad latinum aluta refero. Sed ῥίζημα quomodo emendem non habeo. 81. (ς) Hemsterh. ad Poll. 1197. Cf. IHKrause Angeiologie p. 219. 82. λουτήρια· λουτῆρες corr. Thes. V c. 393 D, λουτρίαι ad seq. gl. retracto. Placet. 83. ἔδαφος δύο codex, em. Phot. 231, 11. πλαυτρίδες cod., ἀτλαντρίδες Mus., em. Phot. l. c. apposito Aristophanis testimonio. Cf. Λυκιάδες Ἠρεσίδες (Lob. Aglaoph. 817 Ideler Chron. I p. 372) Ἀδησίδες. 85. λουτρόν cod., em. HSt. 86. ὑδρείας male Mus. (εἰς) VVDD. 87. Sic cod. Mus. ἐστιν ὁ editiones. 88. ἀπονεμομένη Mus., correxi. 89. λοφαδία cod. λοφάδια· κατὰ τοῦ αὐχένος Phot. 232, 1. Apoll. lex. 109, 7 καταλοφάδ(ε)ια· κατὰ τοῦ αὐχένος. λόφος γὰρ ὁ αὐχήν Hesych. κ 1252, ubi apposui gl. α 3187 et [τελ]λοφάδεια Theognost. 164, 27. Vides (λόφος γὰρ ὁ) αὐχήν nostro etiam loco reddenda esse. Reliqua gl. interpretationis pars quam fuerunt qui καὶ χωρίον οὕτω (sc. Λοφίδιον) καλοῦσι Λίβυες scriberent, ad λουτροφόρα pertinere videntur. Supra λιβύας· τὰς μελαίνας ὑδρίας ἐπὶ τοῖς τάφοις τιθεμένας. Λίβυσσα φρούριον St. Byz. 416, 1 ab hoc loco alienum. 90. Phot. 232, 3. 91. λοφαμίσκος cod., Salmasius λόφα· μίσχος correxit, invito ordine. 92. λοφίαν cod., em. Pergerus. 93. νότον cod., em. Sopingus. 94. λόφιον· τρίμα (τρῆμα Mus.) cod., λοφεῖον Sopingus recte, sed laeso ordine. (ς) HSt., cui et μύκαι pro μῦκαι debetur. 95. E λοφεῖον depravatum videtur Thes. V c. 399 A. 96. λοφνήδια cod., em. Mus. 97. Clitarch. Ath. 701 A Eustath. 1313, 37. 1653, 17. Rhodiorum est et ni fallor Cypriorum.

λόφος· ὑψηλὸς τόπος, γῆς ἐπανάστημα. καὶ ἄκρον περικεφαλαίας. ἢ τράχηλος

1300. λοφοῤῥῶγα· τὸν ἀπεῤῥωγότα τοὺς ὤμους

λοφοπωλεῖς· οἱ τοὺς λόφους πιπράσκοντες συνεχῶς ἐπένευον. εἰώθεισαν γὰρ οἱ τοὺς λόφους πωλοῦντες τούτοις ἐπισείειν, δεικνύναι βουλόμενοι, ὅτι αἱ τρίχες οὐ βέβρωνται τῶν λόφων, [περιτίθεσθαι αὐτοὺς] πρὸς ἐπαγωγὴν τῶν ὠνουμένων

[λοφυδνόν· οἰκτρόν]

λόφ(ο)υρος· ἐπίσημος. Λόφος ἐπὶ τοῦ αὐχένος νεῶν τάσσεται. ἢ ὑπερήφανος, καὶ ὑψαύχην

λόφῳ· τραχήλῳ

5. λοφωσός· ἐπιστήμων

λοχᾷ· θηρεύει, λεληθότως ἐνεδρεύει

λοχαγενεῖς· ἡγεμόνες, στρατηγοί, ταξιάρχαι. ἄρχοντες τῆς ἐνέδρας, οἱ συνάγοντες τοὺς στρατιώτας

λοχάζει· ἐνεδρεύει

λοχαῖος· κλ[ε]ινόμενος εὔσιτος· ἀπὸ τοῦ ..... εὐτροφεῖν

10. λοχεύει· τίκτει. γεννᾷ

λοχευομένων· γεννωμένων. [ἢ γεννώντων]

λοχεύοντες· ἐνεδρεύοντες

λοχήσατο· ἐνήδρευσεν

λοχιᾷ· κρυφαία. γεννᾷ. αὔξει. καὶ ἄρτος τῇ Ἀρτέμιδι γενόμενος. καὶ ἀδροὺς ἀστάχυας ἔχουσα

15. λοχιάδες· αἱ ὗλαι

λοχία· μαῖα

λοχίαν· τὴν εὐτραφῆ γῆν, καὶ ἁδρ[ο]οὺς στάχυας ἢ καρπὸν φέρουσαν

λοχίζει· ἐπιβουλεύεται

λοχισθέν· γεννηθέν. ἢ σφαγέν

20. λοχίτης· ἐνεδρευτής. βασιλεύς

λό[γ]χμη· ἐνέδρα, ἐπιβουλή. ἢ σύμφυτος τόπος, ἢ κρύφιμος, δασεῖαν ὕλην ἔχων, ὥςτε ἐλλοχίσαι

[λοχόαις· γεννήσεσι]

RSC. 99. π 471. 1301. Arist. Polluc. VII 157 fr. CCVII p. 1215. 2. Ε 683? 7. λοχαγοί] schol. Eur. Phoen. 123. 10. Aeschyl. fr. 150. λοχεύει ap. tragicos (Eur. Ion. 948. 1596) significare videtur *obstetrico*. 11. Psalm. LXXVIII 71. 12. λοχόωντες π 369? 16. Eur. Suppl. 958. 21. τ 439 teste Apoll. lex. 109, 10.

ADNOT. 99. Apoll. lex. 109, 4. 1300. λοφόρρωτα cod., λοφόῤῥωγα Iunius. 1. εἰώθησαν — λόφον περιτίθεσθαι cod., εἰώθεισαν — λ. π. Mus. λόφον, ὡς περιτίθεσθαι editiones, quod fugit Thes. Heinsii coniecturam λόφον καὶ comprobantem. πιπράσκοντες περιτίθεσθαι αὐτοὺς καὶ τούτους ἐπισείειν Albertus ope Suid. Phot. 232, 2. 2. λοφυδνὸν ἢ ὀλοφυδνόν Mus. Lob. Path. El. 80 e scriptura dubia natum esse vidit. Fortasse ap. Hom. Ε 683 reperit in vitioso codice ἔπος ΔΕΛΟΦΥΔΝΟΝ pro ΔΟΛΟΦΥΔΝΟΝ. 3. (ο) S(opingus?) Conicio ἐπίσημος λόφῳ. ἐπὶ τοῦ αὐχένος νῦν τάσσεται. 5. λοφωτός· ἐπίσημος Palmerius, ὀλοφώϊος· ἐπιστήμων Albertus. Latere videtur λόφωσις ἡ ἐπὶ τῶν (ὀρνέων) Ar. Avv. 291. 6. Vide ἐλόχα. Lob. rhem. p. 207. 7. λοχαγοί Mus. Coaluisse videntur duo articuli. Λοχαγενεῖς enim recte formatum est, ut νοθαγενεῖς ἰθαγενεῖς. Λοχαγωγεῖς dubitanter coni. Meinekius. 8. λοχάζῃ (med.) Euen. Anth. Pal. IX 251, 1. 9. De acc. Theognost. 52, 12 et Hesych. s. v. λεχῶεν (l. λοχαῖον). Λοχαῖος σῖτος· ὁ βαθύς. ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλιμένος Phot. 232, 13 (ubi cod. λοχαῖος· σῖτος ὁ.) Itaque κλινόμενος σῖτος scribendum videtur. [ε] Mus. 10. λοχεύεται? 14. λοχιὰ cod., λοχιᾷ Mus. Confundit λοχιᾷ· γεννᾷ αὔξει et λοχία. Cf. gl. α 827, ubi codex teste I. Bekkero ἀγροστη habet, et gl. λ 1317. 15. λοχμάδες Mein. 17. ἀδροοὺς — καρπὸν cod., ἀδροὺς — καρποὺς Mus. 18. ἐπιβουλεύει LDindorf. c. 406 A. 19. σφαγέν] Albertus intellegit id quod insidiis exceptum perierit. 21. λόγχη C. 39 λόχμη typotheta. — ἐνλοχίσαι cod., ἐλλοχίσαι Mus. 22. Sic codex et Vossius, λοχείαις Mus., qui ὁ erasit; λογίαις· γεννήσεσι Cyr. Marinus. Imo λόχοις vel sine divisore λοχίαις γεννήσεσι.

λόχοι·... Λακεδαιμονίων φησὶν Ἀριστοφάνης τέτταρας. πέντε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης

λόχος· ἐνέδρα. στρατηγικὸν τάγμα, τάξις, φάλαγξ. ἀπὸ τοῦ λέχους· οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες κατακλίνουσιν ἑαυτοὺς ὡς ἐπὶ λέχους. κρυπτοὶ τόποι

1325. λύα· στάσις

λυάζει· φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. στασιάζει

λύαι· στάσεις, διαφοραί

λυᾶται· στασιάζει, διαφέρεται

λυβάζειν· λοιδορεῖν

30. λύγαια· τὰ περὶ ταῖς χερσὶ ψέλλια

λυγαίαν· σκοτεινήν, συννεφῆ. δόλιον. ἀφανῆ

λυγα(ί)ως· ἀφανῶς, σκοτεινῶς, λεληθότως

λύγαος· λίθος εἰς τὰ ζώδια, ἢ ὁ Πάρι(ο)ς

Λύγδαμις· οὗτος ἔκαυσεν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος

35. λύγδη· τὸ δένδρον, ἡ λεύκη. [καὶ οἱ ἄλλοι φησὶ τῶν νεῶν λύγδος

(*) λυγγανόμενον· λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν

(*) Λυγκαίη· πόλις Μακεδονίας

λυγίζει· στρέφει, κινεῖ, κάμπτει

λυγίζεται· συνδέεται. στρέφεται

40. λυγιζόμενον· καμπτόμενον

λυγίσμασι· συγκάμμασι

λυγισμός· ἀνάκλασις τῶν μελῶν

λυγκαστήσει· αὔξει παραπλησίως. ἢ λυγκάσαι, ῥεῦσαι

λύγκες· θηρίον οὕτω λεγόμενον

45. λυγκούριον· τὸ ἤλεκτρον

λυγμός· ὀλολυγμός, θρῆνος, ἀναυγμός

λύγξ· τὸ πάθος ὁ λυγμός. καὶ τόξον. καὶ ζῶον

λυγξ[εῖ]· πάθος ἐμποδίζον τῷ λέ(γ)οντι

SCR. 23. Ar. Lys. 454. 27. ADN. 31. Lycophr. 973. 34. Callim. Dian. 252. 39. Soph. Tr. 781. schol. 43. *agitare lynces* Horat. 47. Plat. Sympos. 185 D. Sophocl. fr. 430 p. 186, ubi λίγγα Erfurdtius, recte; λύγγα vel λύγκα codd.

ADNOT. 23. λόχοι· Λακεδαιμονίων δ', ὡς Ἀριστοφάνης. Θουκυδίδης δὲ ε'. Ἀριστοτέλης ζ' Phot. 232, 18. Legendum igitur: οὐκ εὖ. πέντε γὰρ — φησιν..... Ἀριστοτέλης. — τέτταρες Mus. 24. Apoll. 109, 9. 26. Theognost. 22, 3. Lob. Path. El. p. 136. Cf. gl. δ 2487 et vocc. λυττεῖ, φλυάσσει, φλουάζει. 27. λυαί cod., forte λύᾳ· στάσει, διαφορᾷ (Pind. Nem. IX 14). 28. Hinc Theognost. 22, 1 λύασθαι· διαφθείρεσθαι (sic). 29. κυδάζειν Albertus. 30. Cf. στρεπτοί, et supra ἀγάλαλα. 32. λυγαῶς cod., λυταῶς infra λυγαρως Phot. 232, 23 λυγρῶς Cyr. 63. Cf. 1371. 33. ζώδιά ἢ ὁ πάρις cod., ζώδια ἢ ὁ πάριος Mus. qui male λίθος ad glossam ipsam traxit. Legendum esse ΛΥΓΔΟC, quod certatim VVDD (vid. Wesseling. ad Diod. II 52) reposuerunt, nemo non videt, lexicographo tamen error suus relinquendus. 34. Λυγδάμις cod., em. Mus. 35. λύγη — λύγος Pearso. — Haec novissima non intellego. Λύγδος aut glossa est nude posita, aut emendatio marginalis vitiosi vocabuli λύγαος. Tum ὃν ἄλλοι φασὶ λύγδον scribi poterit. Τῶν νεῶν, si τὸν νεών scribendum est, ad τὸν ναόν referendum est, sed potest etiam sub ΝΕΩΝ latere ΛΙΘΩΝ. 36. αὔξοντα cod., em. Sopingus. 37. Vulgo Λύγκος. Turbatus ordo transpositione sanandus. 38. Cf. στρέφει· κάμπτει λυγίζει. 41. συγκλάσμασι cod., em. Mein. 42. μελῶν] *cantus*. Schol. in Gregor. Naz. Stelit. II p. 107 ed. Mont. 43. λύζει vel λύξει Sopingus et Salmasius coniecerunt, παραπλησίως δὲ λυγκάσαι λύξαι Thes. V c. 412 C. Mihi λυγκάσαι, ῥεῦσαι singularem articulum constituere videntur, expositione sua carentem: λύγκας ἀγρεῦσαι·..... Quae praecedunt varias admittunt emendationes partim a glossis 1336. 1337 huc inserendis pendentes, e. g. Λυγκηστῇσι· παραπλησίως coll. Λυγκαίη, vel λυγκάνεται· λύζει. παραπλησίως. 44. λυγκεσθήριον cod. 45. λυγιουργόν — ἤλεκτον cod., prius Salmasius posterius Mus. correxerunt. Cf. λογούριον et αἴτυρον. 46. Phot. 233, 11 EtGud. 374, 25 Cyr. 63, ubi ἀναυγμός legitur ut supra ἀναλύζων· ἀναυύττων. 47. Cf. Lob. Parall. p. 108 Meinek. Exx. Athen. I p. 39. Similiter Sopingus. 48. λύγξ· ἔστι — λέ(γ)οντι Kusterus praeeunte Pergero. Sed fortasse dativo λυγξὶ interpretatio in nominativo addita erat, ut saepius factum vidimus.

[λυγόα· πονηρά, λυγρά, χαλεπά]

1350. λύγοισι· φυτῷ τινι ἱμα(ν)τώδει, ὃ ἡμεῖς κύτινον λέγομεν

λύγος· ῥάβδος ἁπαλή. ἄγνος. ἢ δενδρύφιον θαμνῶδες, ἱμα(ν)τῶδες φυτόν

λυγράν· λυπηράν

λυγρόν· λυπηρόν, ἐπίπονον, κακόν, χαλεπόν. ἰσχυρόν. πενθικόν

λυγῶ(δε)ς· ὄργανον, ἐν ᾧ τὰ κολλώμενα ἐμβάλλεται. οἱ δὲ τὸ στρεβλωτήριον ὄργανον

55. Λυδ[ε]ία ἐσθής· τὰ Λύδ[ε]ια ὑφάσματα

Λυδ[ε]ία λίθος· ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσόν

Λυδ[ε]ίας μαχαίρας· τὰς μυεργεῖς

Λυδίζων· χορεύων· διὰ τοὺς Λυδούς, οἳ σώζονται μέν, διεσκευασμένοι δέ εἰσιν

Λυδικὴ λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου· αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται. ἡ δὲ μαγνῆτις ἐξαπατᾷ τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖ(ν) ἀργύριον εἶναι

60. [Λυδοί· οὗτοι τὰς θέας εὑρεῖν λέγονται. ὅθεν καὶ Ῥωμαῖοι λού-(δους) φασί]

Λυδ[ε]ίῳ νόμῳ· ἀντὶ τοῦ μαντικῷ. οἱ γὰρ Λυδοὶ μάντεις ἐδόκουν εἶναι. ἢ Λυδῷ ἀντὶ τοῦ Μυσῷ. εἰσὶ γὰρ Λυδῶν ἄποικοι καὶ μαντικώτατοι. ἢ ἐπεὶ τὰς κεφαλὰς οἱ Λυδοὶ ἄμπυξιν ἐκοσμοῦντο

Λυδὸς τὴν θύραν ἔκλ(ε)ισε· παροιμία, ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει· παροιμιακῶς. ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν

λύει· λυσιτελεῖ. ἢ ἀδημονεῖ

65. λύθιος· ἠθμός. Ἡρακλεῶται

λύη· στάσις, μάχη, διαφορά

[λυκτρός· λύχιος]

λύζει· λυθάζει. κυλινδεῖ

SCR. 50. ι 427 Δ 105. 53. e. g δ 292. 56. Bacchylides ap. Stob. Flor. I p. 364. 58. Ar. Eq. 526. 59. Sophocli (fr. 728 p. 243) vindicavit Buttmannus. 64. 68. ADN.

ADNOT. 49. Sic codex, λυγρὰ Mus. Alterum λυγρὰ ne idem per idem exponeretur λυπηρά scribebat Albertus. Lego λοιγαῖα vel λοίγια — λυγρά. 50. ἱματώδει (em. Mus.) ὁ codex. 51. (ν) Mus. ἀγνός cod., em. Perger ope Eustath. 834, 35; cf. Ahrens schol. Theocr. p. 73. 475. 54. λυγῶς cod., λυγός Mus. λυγῶδες· ὄργανον ἐν ᾧ τῶν συμπηγνυμένων ξύλων οἱ τέκτονες συνάγουσι τὰς ἁρμονίας Phot. 233, 15. — καλλωμένα et στρεβρωτήριον cod., em. HSt. Cf. στρέβλαι ναυτικαὶ (l. στρέβλαισι ναυτικαῖσιν Aesch. Suppl. 441). 57. μυεργεῖς] λιδυεργεῖς pro λυδιουργεῖς scriptum hoc monstrum peperisse videbatur HSt. 58. χωρεύων — διασκευασμένοι (em. Mus.) codex. Illustrat Meinek. hist. crit. p. 31 quod fugit Cobetum in Mnem. 1859 p. 32. 59. προσ.γάγου cod., in quo προσηγάγου an προσαγάγου scriptum fuisset dignoscere Schowio non contigit, προσηγάγου Mus. — διασπᾶσαι cod., διασπᾶται et δοκεῖν coni. Mus., imo λί(θος) ἀπατᾷ vel ἐξαπατᾷ. 60. λου-
δ'
φασί (h. e. λου φασί) cod., em. Mus. Cf. Dionys. AR. II 71 Appian. Pun. c. 66 Phavor. s. v. λουδεμπιστής (h. e. λοῦδος· ἐμπαικτής). 61. [ε] Diogen. VI 29. οἱ ἐπὶ cod., em. Mus. 62. ἔγκλισε cod., ἐκίγκλισε Mus., ἔκλεισε Zenob. IV 98 p. 114. 63. ἄπο.οι (ἄπολοι teste Schowio) cod. αἰπόλοι Mus. ope Diogen. VI 18 p. 272. 64. Cf. schol. Soph. OT. 316 schol. Flor. 6 Eur. Alcest. vol. V p. 530 ed. Matth. Phot. 233, 24. — ἀδημονεῖ ad ἀλύει referunt, significationis rationem petendam esse monentes e schol. Ar. Ach. 690: εἶτα λύζει] ἐὰν διὰ τοῦ ζ, ὀλολύζει· ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ, ἀλύει· τουτέστιν ἀδημονεῖ κτλ. (h. e. εἶτ' ἀλύει). 65. ὑλισμός? 66. λυεῖ cod., λύει Mus., em. Heinsius. 67. Imo νύκτερος· νύχιος. 68. Videntur duo articuli, quorum prior emendatione caret, nisi supplenda sint haec (λύζει· ὀλο)λύζει (ἢ ἀδημονεῖ). Cf. 1364. Abusus hac glossa est GDindorf ad Aesch. Agam. 14. — λιθάζει?

λύθρον μαστιγοφόνον· [χῶρος] αἵματος ἰχώρ. τὸ ἀπὸ φόνου καὶ τὸ ἐξ αἵματος καὶ κόνεως μόλυσμα. ὁ μεθ' αἵματος φόνος, ἀπὸ τοῦ λύειν τοὺς ἐναντίους τοῦ θορεῖν. ἢ (τ)ὸ ἐκ τοῦ αἵματος μόλυσμα

1370. λύθρῳ· φόνῳ. ἢ τῷ ἐκ μάχης μολύσματι συνισταμένῳ δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος......

λυκάβας· ὁ ἐνιαυτός. καὶ λυκάβαντες· οἱ ἐνιαυτοί. παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς· λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος διέρχεται

Λυκαβηττός· ὄρος τῆς Ἀττικῆς. εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ λύκοις πληθύειν

Λυκαΐδες· παρθένοι τινές

Λυκαῖον καὶ Θυμβραῖον· τὸν Πύθιον. καὶ τὸν ἐν Χρύσῃ [Λυκαῖον]

75. λυκαιχλίας· ὁ λυκόβροτος

* λυκοβατίας δρυμός· ἐν ᾧ οἱ λύκοι διατρίβουσιν

Λυκαμβὶς ἀρχή· ὁ Κρατῖνος ἐν Νόμοις, τὸν πολέμαρχον δηλῶν, πρὸς ὅ(ν) ἀπεγράφοντο τὰς τοῦ ἀπροστασίου δίκας. Λυκαμβίδα δὲ εἶπε τὴν ἀρχήν.......

Λύκαστος· πόλις

λυκέη· λύκου δορά

80. λυκεῖον· φοβερόν

Λυκεῖον ποτόν· ἀπὸ κρήνης, τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος εὑρεθείσης, (ἢ) ὑπὸ λύκων πινομένης, [ἀπὸ] οἴνου καὶ μέλιτος

Λυκηγενέι· τῷ ἀπὸ Λυκίας ὄντι, ἢ γενομένῳ

Λυκ(η)ιάδες κόραι· τὸν ἀριθμὸν λ', αἱ τὸ ὕδωρ κομίζουσαι εἰς τὸ Λύκειον Ἀθηναίων

λυκηλάτους· τὰς ἐνχελείς

85. * Λύκειος ἀγορά· ἐν τῇ τῶν Ἀργείων

* Λύκειον· τόπος Περικλέους ἐπιστατήσαντος τοῦ ἔργου. ἐποιοῦντο δὲ αὐτόθι τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις καὶ συλλόγους

λύκιος· κολοιοῦ εἶδος

SCR. 69. Tragici anonymi. 70. Υ 503 al. 71. ξ 161 al. 72. Ar. Nubb. fr. I p. 1104. 74. *Θυμβραῖε καὶ Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων* iungit Eur. Res. 224. 77. fr. XII. 78. *Β* 647. 79. *Κ* 459. 81. Soph. Phil. 1461. 82. *Δ* 101. 85. Soph. El. 7.

ADNOT. 69. *μαστιγοφόρον* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 554. *χῶρος αἵματος ἰχώρ* cod., [*χῶρος*] *ἰχὼρ αἵματος* Mus., cuius summam sagacitatem hic admiratur NSchowius. Aliud latere e Phot. 234, 1 patet, ubi *μετ' ἰχῶρος* legitur. Ante *ὁ μεθ'* excidit *λύθρος*. 70. Huc retrahe *ἰχῶρος* (h. e. *μετ' ἰχῶρος*). Tum Hesychium habebis Photio l. c. ad verbum respondentem. 71. *λυγαῶς* cod., em. Apoll. 109, 11. Cf. λ 1332. 73. Vide *λουτρίδες* et *Λυκιάδες*: *Λυκαμβίδες* coni. Pearso. 74. Suid. 630, 5. Paus. II 9, 7 VIII 2, 1. Glossa ex eodem loco petita videtur, cui deprompsit etiam verba *Πυθίων ἀνακτόρων· ἐπὶ τοῦ ἐν Χρύσῃ ἱεροῦ Ἀπόλλωνος.* 75. *λυκόβροτος* cod., *λυκόβρωτος* Mus. Non liquet. 76. *λυκαβήττιος* ITh Schneiderus improbabiliter. Recte haberet *λυκοβάτας* ut *μορτοβάτις ναῦς*, sed ordine aliud quid requiri videtur. 77. (*ν*) Maussacus; *τοῦ* in editis omissum. *ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβῃ* e Phot. 234, 4 addit Meinek. vol. II 1 p. 92 Bergk. reliqq. p. 29. 78. *Λύκασπος* codex, em. S. 80. Tueri student apposito Aesch. Sept. 146. Si accentus in antepenultima appareret, conicerem *λύκειον* (*θάνατον*)· *φοβερόν* coll. *κύνειον*; nunc (*μορμο*)*λυκεῖον* malim. 80. 81. Separavit Mus. 81. Schol. Soph. Philoct. 1461 (GWolff de schol. Laur. p. 29) Zenob. IV 99 p. 114 et 471, 6. Malim *Λύκειον*. 82. *Λυκηγενεῖ* cod., em. Mus. 83. *Λυκιάδες* cod., ordo *Λυκηιάδες* requirit, quae forma praesidio St. Byz. 421, 9 tenetur. Statim *τριάκοντα* et *Λακεδαιμόνιοι* Mus., *Λακεδαιμόνων* (*Λακεδαιμόνιον* inepte Schrewel.) om. Phavor. 1196, 61, corr. AMeineke. Cf. Schwenck Mus. Rhen. X 3 p. 380 n. **) 84. *λυκηλάτους· τὰς ἐγχέλεις* Mus., *τὰς ἐντελεῖς κύνας* vel *κύνας ἐντελεῖς* Meinekius Philol. XIII 554. Forte *ἑλχθείσας*. Cf. Aesch. fr. 37. 85. *ἡ* pro *ἐν τῇ* Heinsius. Cf. *ἀγορὰ Λύκειος* gl. α 711, unde huc illata est. 86. *Λύκειοι* cod., em. Harpocr. 122, 10 Phot. 234, 7 — 11. Suid. schol. Ar. Pac. 353. 87. *λύκος* ap. Arist. HA. IX 24.

λυκίσκος· ἡ μὴ ἔχουσα ἀξονίσκον τροχαλία, τρῆμα δὲ μόνον. ἡ ἄνοδος δόματος

90. λυκοειδές· τὸ πρὸς τὴν ἕω

λυκοειδέος ἀοῦς· τοῦ λυκόφωτος

λυκοειδής· διάλευκος

λυκοθρασής· θρασύς

* λυκοέρια· ἐκ λυκείου δέρματος πεπονημένα

95. λύκοι· μάνδαλοι θυρῶν

λυκοκτόνος· ὁ Ἀπόλλων

λυκοκτ(όν)ου θεοῦ· Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ. Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν (αὐ)τούς. οὐ καλῶς. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος

Λυκομίδαι· γένος ἰθαγενῶν

Λυκόποδες· οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ μέν τινες διὰ τὴν τῶν ποδῶν λευκότητα..... ἦσαν γὰρ ἀεὶ ὑποδεδεμένοι

1400. * λυκόστρατος· ὁ μόναρχος. παρὰ Ἱπποχάρμῳ

Λύκος· τὸ τοῦ ἱ[ε]ρέως ἄνθος. καὶ ποιὸς ἰχθῦς. καὶ τὸ ἐν τοῖς χαλινοῖς σίδηρον. καὶ ὁ ἅρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καδίσκων. καὶ ὁ τῆς θύρας μάνδαλος. καὶ ἀράχνιόν τι. καὶ ὁ εἰς τῶν Τελχίνων. (καὶ) ποταμός

λύκος ἀετὸν φεύγει· παροιμία ἐπὶ τῶν φευγόντων

λύκος ἔχανε· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων καὶ τῆς ἐλπίδος .....

λύκος περὶ φρέαρ χορεύει· παροιμία ἐπὶ τῶν πονούντων περί τι τῶν ματαίων. καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν ὅταν διψήσῃ, [ἢ] μὴ δυνάμενος πιεῖν (ἢ) ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ. .... ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ

5. λυκοσπάδες· ἵπποι ὑπὸ λύκων διεσπασμένοι, οἱ περὶ τὴν Ἀδρίαν

SCR. 91. Lyrico poetae vindicat Meinek. Philol. XIII p. 536. 97. Elect. 6. 99. Ar. Lys. 665. 1403. Ar. Thesm. fr. XX p. 1087. Lysist. 630 al. 5. Callimachus ap. Choerob. l. l.

ADNOT. 89. ἐξονίσκον τροχιλία cod., ὀνίσκον HSt., qui *suculam* vertit, ἀξονίσκον rectius Is. Vossius coll. Poll. X 31. τρίμα — δόματος cod., illud emendavit pro altero δώματος coniciens Mus. Latet aliud quid. 93. λυκοθράσης cod., em. Mus. λυκοθαρσής exstat ap. Myrin. Anth. Pal. VII 703, 5, quam formam cur alteri praeferat HSt. nescio. Cf. κυνοθρασεῖς ap. Aesch. Suppl. 744. Lobeck. Phrynich. p. 535. 94. Suspectum est, neque Scaligeri coniectura λυκοεργέα placet. Λυκοδόρεια Mein. 95. λυκοιμάνδρα· λοιθυρῶν cod., em. Mus. Cf. λύκος. 97. λυκόκτου — νόμον cod. em. Mus. Vid. schol. Laur. Soph. El. 6 p. 329 et Didym. reliq. p. 97. Statim lacunosam esse explicationem non pervidit Musurus, cum pro τοὺς οὐκ ἄλλως scriberet τοὺς λύκους. Ab Aristarchea enim interpretandi ratione secessisse videtur Didymus, qua propter τοὺς (ἐπιβούλους αὐτῶν.) vel αὐτούς. οὐ καλῶς scribendum esse existumavi. 98. Λυκομῆδαι Lob. Agl. 982. Sed ῐ confirmatur inscr. ap. Boeckh. I 443 n. 386 Paus. I 22, 7 IV 1, 5. Cf. Βαθυμίδαι. 99. πολλῶν cod., πυδῶν Mus. Deinde .᾿σα. cod., (ἴσαν teste Schowio fuit) ἦσαν Mus. Cf. Phot. 235, 17 schol. Lysistr. 665 Suid. II c. 633, 4. 1400. Cf. C. Keil progr. Portens. (Numburg.) 1843 p. 7 n. — Ἐπιχάρμῳ Salmasius. 1. λυκοστ..᾿ τοῦ cod., em. Mus. qui duas delevit literas. — [ε] em. Palmer. et Casaubonus e Philino Ath. XV 682 A. cf. ἀστραγάλη. — ἰχθῦς] Ath. VII 282 D Geopon. XVIII 14, 1 — σιδήριον] Plut. Mor. II p. 641 F. σίδηρον recte cod., σιδήριον Mus. — ἅρπαξ] Poll. X 31. — μάνδαλος] cf. λύκοι. — ἀράχνιον] schol. Nic. Ther. 734 p. 59 Keil. Theomnest. ap. HSt. Thes. V c. 427 B. — ὁ ante εἷς om. Mus. Cf. Diod. V 56 Hes. Μύλας (Μύλλας? cod. Havn. Arcad. 21, 27) et Κόρυθος, ubi non dubito quin recte coniecerim εἷς τις τῶν Τελχίνων. — καὶ ante ποταμός Valesio debetur. Fluvios memorant Herod. IV 123 Xen. Anab. VI 2, 3 Polyb. V 68, 9 Strab. XVI 755 schol. Apoll. Rhod. II 650. 726. 2. Diogen. VI 19 p. 273, qui recte ἀφύκτων pro φευγόντων (μάτην φευγόντων Heinsius) ponit. 3. διαψευδομένων addebat Mus., ἀποτυγχανόντων habet Diogen. VI 20 p. 273. 4. περί τι μάτην. καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος Diogen. VI 21. Zenob. IV 100 p. 114. Locum ineptissime ab epitomatore contractum similiter etiam Photius 235, 12 porrigit quo auctore delevi ἤ, quod rectius ante ἐπὰν inseri vidit Albertus, et lacunam indicavi post αὐτοῦ (cod. ἑαυτοῦ) explendam verbis τί, τὸ διωκόμενον. 5. λυκοσπασθεὶς cod., Λυκοσπαδες· ἵπποι αἱ Ἐνετίδες (sic) Phot. 236, 16. Aliter explicat schol. Nicand. Ther. 742, ubi ταύρου et λυκοσπάδος corrigendum esse suspicor. Cf. etiam Plut. Sympos. II 8 p. 641 F. Eustath. 1052, 6 Choerob. Bekk. 1346 a. Aelian. HA. XVI 24.

Λύκου δεκάς· παροιμιῶδες· ἐπεὶ Λύκος ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων
λυκόφανον· τὸν ἐχινόποδα. Μεσσήνιοι
λυκόφρων· δεινόφρων, ὑψήφρων
λυκτά· οὐκ ἀνεκτά
Λύκτος· πόλις
λυκοκαρίς· θερμὸν ἀπ' ἀλφίτου πιεῖν
[Λύλιος ἢ] Μύλλος· οὗτος ἐπὶ μωρίᾳ ἐκωμῳδεῖτο
λῦμα· κάθαρμα
λυμαίνεσθαι· καθαίρειν. φθείρειν
λυμαίνεται· διαφθείρεται
[λυμαιών· ὀλέθριος, φθορεύς]
λύματα· τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος. [τὰ γὰρ τῆς νόσου, τουτέστι] τὰ καθάρματα
λύμακες· πέτραι
λύματ' ἔβαλλον· τὰς ἀκαθαρσίας ἔβαλλον
λυμάχη· ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη, ὕβρις
λύμη· βλάβη, φθορά
λυμηνάμενος· αἰκισάμενος
λυμήναν· βλάβαν
λυμνός· γυμνός
[λύμπη· πόνος]
λύμπρωσχος· τὸ λυχνίον
λύξ· λύτρον
λύπεια· λιπαρά
λύπη· πόνος. ὕβρις, φθορά, ἀπώλεια, βλάβη
λυπηρός· ἄθυμος
* λυπτά· ἑταίρα, πόρνη
λυπρά(ν) γῆν· τὴν λεπτήν

SCR. 8. Poetae ap. Plut. Mor. 988 D. 10. *B* 647. 12. Comic. IV p. 657 fr. CCXVII. 13. Soph. OC. 804. 16. Soph. Ai. 573. 19. *Λ* 314. 21. *Φ* 8.

ADNOT. 6. Interp. Zenob. V 2 p. 115. 7. Cf. Plutarch. Lycurg. c. 26 Inst. Lac. p. 237 B. *ἐχίνου ποδα* cod., em. Mus. 8. *ὑψηλόφρων* Mus., *ὑψίφρων* vel *κρυψίφρων* Meinekius. Glossa *μυχόφρων· κρυψίφρων* (Phot. 274, 19) cum *λυκόφρων* confunditur. 9. Vide *φλυκτά φύκα* et *φυκτά. ἄλυκτα* Ruhnken. ep. crit. II p. 33. Similiter CSchwenck Mus. Rhen. 1855 p. 309 *φυκτά* vel *ἀλυκτά* suasit. 11. Ordo *λυκυκαρίς* postulat. Sed cf. *λοῦκα. Μυκωκαρίς* cave adhiberi posse putes. Hoc enim *Μυκῶ* (h. e. *Μυκάλη*)· *Καρίας πόλις* legendum est. 12. 13. *ἐκωμῳδει τῷ λῦμα* cod., em. et separavit Mus. *Λυλλος* (sic): *ποιητὴς ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος* Phot. 236, 10. *Λύλλος· ὄνομα κύριον* Theognost. 61, 25 *Μύλλος* Meineck. hist. crit. p. 27; vol. IV p. 657 cui favet quod in cod. *Λύλιος ἢμυλλος* legitur (Phavor. 1197, 46). Theognosti auctoritas ab Arcad. 53, 15 pendentis, ubi recte editur *Μύλλος*, nulla est. 13. Schol. Soph. OC. 805. 16. Sic cod. Cyrilli et Voss., *λυμεών* Mus. 17. Apoll. lex. 109, 13. 18. *Μύλακες πέτραι·* .... Ruhnkenius, (cf. Hom. Il. *M* 161), *κλίμακες· πέτραι* Meinekius. Cf. *λίθακες*. Verum vidisse dicendus est Ruhnkenius, si pro *τὰ γὰρ τῆς νόσου τουτέστι....* recte conicimus *τὰ γὰρ τοῦ νόστου* legendum esse. 20. *λυμάγχη* vel *λυπάγχη* Mein. *ὕβρις* [αν] Photius 236, 15 inter explicationes seq. gl. ponit. 23. Possis *λυμῆναν· βλάψαν*. „*Pro λύμην· βλάβην* [ην] vel *λύμαν· βλάβαν, ut videtur.*" Thes. V c. 435 A. 25. Mox *λύπη· πόνος*. 26. Thes. l. c. videtur forma Dorica (in *ῶχορ*) composita cum *λυχν—*, velut *λυχνοῦχος* subesse. *Λαμπτηρῶχορ?* 27. Lobeck. Parall. p. 107 cum *βύξ* (Hes.) inter vocabula teste carentia refert. Mihi conferenti Phot. 236, 16 *λύξ· οὐχὶ λυγμός* legendum videtur *λύ(γ)ξ· λυγμός*. 28. *λυπηρὰ* Guyetus, quod verum videtur. Nam *λυπαρὰ* Phavor. Cf. 1435. 31. *Λύκα* novimus ex Ath. XIII 567 E F. Sed recte videtur Vossius ordini consulens *λύππα* s. *λύπα*, *lupa* restituisse. Hoc Eustath. 1921, 63 et 1961, 16 *λοῦπα* scribit, quocum conf. Dion. Hal. AR. I 84 Plut. Rom. c. IV. 32. *λυπραγήν* cod., em. Heins.; cf. Timaeum lex. Plat. *γεωπεῖναι*.

λυπράν· λυπηράν, μοχθηράν

λυπρή· εὐτελής. μοχθηρά. ἀχρεία. σκοτεινή. ὀλεθρία

1435. λυπρῶς· εὐτελῶς. λυπηρῶς

λύρα· κιθάρα

λυρίτης· ζῶόν τι, ταῖς δρυσὶν ἐντίκτον

Λύρκ(ε)ιον· ὄρος τῆς Ἀργείας

Λυρκ(ε)ίου δῆμον· τὸ Ἄργος· ἀπὸ Λύρκ[ί]ου, τοῦ Λυγκέως. ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις

40. Λυρνησός· ἡ Τένεδος. καὶ Κιλικίας πόλις

λυροφοῖνιξ· εἶδος κιθάρας

λυρῳδός· ψαλμῳδός, κιθαρῳδός

λῦσαι· ἀπολῦσαι, λυτρῶσαι. καθελεῖν. ἀφελεῖν. τεμεῖν

λῦσαν· ἔλυσαν. ἐλυτρώσαντο

45. Λυσάνδρεια· πανήγυρις, ἀπὸ Λυσάνδρου ὀνομασθεῖσα. ἤγοντο δὲ ἐν αὐτῇ ἀγῶνες καὶ θυσίαι

λυσανίας· ὁ λύων τὰς ἀνίας. [καὶ δυσάνιος γυνή· ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη]

[λυσίαν ὁρμήν· ἐνθουσιασμόν. μανίαν

λύσειοι τελεταί· οὕτως ἐλέγοντό τινες τελεταί, ἐπεὶ καὶ Λύσιος ἐλέγετο (ὁ) Διόνυσος

[Λυσείεις· δῆμος φυλῆς Οἰνηΐδος]

50. λυσίζωνος· γυνή, ἥτις ἐνυμφεύθη. καὶ ἐπίθετον Ἀρτέμιδος

λυσιμάχειος· βοτάνη, εὑρεθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου

λυσιμελής· ἐπιθετικῶς, ὁ ὕπνος. ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τὰς μερίμνας, λύων [μελεδήματα θυμοῦ]

λύσις· ἡ λύτρωσις

λυσιτελεῖ· συμφέρει, ἐπωφελεῖ

55. λυσιτελής· ὠφέλιμος, σύμφορος

* λυσιπνεῖ· φοβεῖται

λυσκάζει· περιφεύγει

λυσόμενος· λυτρωσόμενος

λύσω· ἀπολυτρώσω

60. λύσσα· ὁρμή. ἐνθουσιασμός

* λύσας· ἔλυσας, ἐλυτρώσω, ἔσωσας

λύσσεται· μαίνεται

SCR. 34. υ 243. 33. Eurip. Suppl. 898 Tro. 632 etc. 39. Soph. fr. 250, 6 p. 150. 40. Β 690. 43. Ο 22. 44. Λ 305. 46. Ar. Nubb. 1162. Menand. fr. inc. CCLIX vol. IV p. 296. 52. υ 57. 53. ι 421. 58. Λ 13. 59. Λ 29. 60. Ι 239.

ADNOT. 35. λυπαρῶς cod. λιπαρῶς Mus., em. Cyrill. 63. 37. δρυίτης? Cf. gl. ε τ 936. — Λυρί cod., λυρίτης Mus. 38. Λύρκινον cod. Mus., λύρκιν Aldus. Phavor. 1198, 56. Reposui cum Thes. V c. 440 A Λύρκειον, sed praestare videtur Λυρκήϊον propter solemnem literarum Η et Ν confusionem. 39. [ι] — (ε) scripsi. 40. Λύρνησος cod., em. Arcad. p. 77, 4. — Cf. Plin. HN. V 31, 39 et Strab. XIII p. 586. 41. λυροφοίνιξ cod., vid. Iubam ap. Ath. IV p. 175 D. 183 C. Polluc. IV 59. 42. λυρῳδῶς. ψαλμῳδῶς. κιθαρῳδῶς cod., em. Cyr. 63. 45. Λυσανδρεία cod., male Λυσάνδρια Mus. Phot. 236, 23 Plut. Lys. c. XVIII. 46. Phot. 236, 24. — Harpocr. 64, 1. 47. (Διο)νυσίαν coni. Meinckius. — ἐν ουσία μανίαν cod., ἐν (συν)ουσίᾳ μ. male Mus., infra recte λύσσα· ὁρμὴ ἐνθουσιασμός. Corr. Thes. V c. 442 B et Meinekius. 48. Phot. 237, 11. Suid. 649, 22 Λύσιοι praebent. 49. Sic codex, legendum est Λουσιεῖς vel potius Λουσιῆς. 50. Bernhardy ad Suid. II 648, 8. 51. Plin. HN. XXV 7 Diosc. IV 3. 52. Apoll. lex. 109, 15. — μελ. δόνας τὰς μερίμνας λύων. Λελεδήματα θυμοῦ cod., μελεδῶνας, τουτέστι τ. μ. λ. μελεδήματα θυμοῦ Mus. 56. δυσωπεῖ Ruhnken. ep. crit. II p. 19. 57. ἀλυσκάζει Guyet. Lob. Path. El. p. 28. 62. Falsa scriptura deceptum falsamque verbi ἀλύσσειν interpretationem secutum esse statuit Lob. Path. El. p. 33, 28 (technol. 101. 245). Quidni λυσσᾶι?

λύσσης· μανίας. ὄρεξις ἐπιβλαβής
λυσσήεις· μανιώδης
1465. λυσσητῆρα· μανιώδη
λυσσῶδες· μανικόν
λυσσῶσι· μαινομένοις
Λυταίη· Θετταλή
λυταρίς· μήκωνος εἶδος
70. [λυταῶς· σκοτεινῶς]
λυτήριον· φυλακτήριον
λυτήριος· φύλαξ
λύτρον· τίμημα
λύτρα· καθάρματα. λυτήρια. καὶ πάντα τὰ διδόμενα εἰς ἀνάκτησιν ἀνθρώπων
75. λυτρώμενον· ἐξ αἰχμαλωσίας [ἀνθρώπων] λυτρούμενον
λυττεῖ· πολλὰ λαλεῖ
λύττοι· οἱ ὑψηλοὶ τόποι
λυττῶντας ἢ λυσσῶντας· μαινομένους
λύχνα· λύχνοι
80. λυχναῖος καὶ λυχνεύς· ὁ διαυγὴς λίθος
λυχνίον· ἡ λυχνία
λυχνοκαΐαν· λυχναψίαν
λυχνοκῶσαν· λυχνοκαυ[σ]τοῦσαν
λύχνος· ἡ λαμπάς, ἡ δᾴς, παρ' Ὁμήρῳ. καὶ ἰχθῦς κάλλιστος
85. λυχνοῦχος· ὁ φανός, λαμπτήρ. οἱ δέ, ἐφ' οὗ ὁ λύχνος ὀχεῖται
λύχνον· τράχηλον
λῶ· θέλω
λώβας· βλάβας, ὕβρεις
λωβᾶται· ἐξαπατᾷ. λυμαίνεται
90. λώβη· βλάβη. ὄνειδος. ἀπώλεια. χλεύη. ψεῦδος. ὕβρις
λωβῆσαι· ὑβρίσαι, βλάψαι
λωβήσαιο· βλάψειας, ὑβρίσειας
λωβήεντα· βλαβερά
λωβητήρ· ὑβριστής
95. λωβητῆρα· βλαπτικόν, ὑβριστικόν
λωβητῆρες· λώβης ἄξιοι, ἐπονείδιστοι

SCR. 63. ADN. 65. *Θ* 299. 66. *N* 53. 72. Aesch. Eum. 298. 74. Thuc. VI 5. 79. Herod. II 133 teste Photio. 80. Callixenus Ath. V 205 F. 81. Antiph. Ath. XV 666 F. 83. ADN. 84. *τ* 34. 85. Comici. 87. Ar. Lys. 981. 88. Plat. Gorg. p. 473 C. 92. *B* 242. 93. (Apoll. Rhod. III 801). 94. *Δ* 385. 95. *B* 275. 96. *Ω* 239.

ADNOT. 63. λύσσης· *μανίας* cum ad Aesch. Prom. 882 respiciat, glossae 63. 64 videntur transponendae esse. Reliqua ad gl. 1460 retrahebat Albertus. 68. Λυταί· *χωρίον Θεσσαλίας* St. Byz. 423, 12. 69. *μύκωνος* cod., em. Voss. 70. Vide *Λυγαῶς* h. v. *λυγαίως*. 74. *ἀνάκλησιν* cod., em. Heinsius. 75. (λε)*λυτρωμένον*? 76. Lob. Path. El. p. 136. 77. *λυττοί* cod., em. St. Byz. 422, 7 unde de origine vocis Cretica constat. 80. *λυχναῖος* testibus caret. Videtur e genetivo *λυχνέως* natum. 81. *λυχνεία* Mus., codicis lectionem restituit Nunnesius ad Phrynich. p. 314. 82. Videntur mihi duo articuli coaluisse. Audi Photium: λυχνοκαυτίαι οὐχὶ λυχνοκαΐαι (Phrynich. app. soph. 21, 20) et Ath. XV 701 A *λυχνοκαυτίαν δὲ ἣν πολλοὶ λέγουσι λυχναψίαν Κηφισόδωρος* (*εἴρηκεν*). Festum Aegyptiorum *λυχνοκαΐη* memorat Herodot. II 62. Itaque lego: λυχνοκαΐη· (*ἑορτὴ Αἰγυπτίων*. λυχνοκαυτίαν·) *λυχναψίαν*. 83. *λυχνοκῶσαν* cod. λυχνοκῶσα· *λυχνοκαυτοῦσα· οὕτω Τηλεκλείδης* Phot. 238, 11 *λυχνοκόωσα* Salmasius male; „*fortasse Doricum. Lobeck. ad Phrynich. p.* 523 *coni.* λυχνοκοοῦσα" Meinek. Com. II 1 p. 377. 84. *λαΐς* cod., em. Mus. De pisce lychno s. lychnisio Strab. XVII 823 Lucian. V. H. II 30. 85. *ὃν* codex. 86. *αὐχήν* Ruhnken. In memoriam revocat *λύγδινον τράχηλον* Anacr. 28, 27. 87. Ahrens Dial. II 347. 89. *ἐξαρτᾷ*? cf. Soph. Ant. 54. 96. Forte λωβητῆρες·.... λωβητοί· *κτλ*. Sed cf. SCR.

λωβητῶν· ἐνυβριστῶν
* λωβεύειν· ψεύδεσθαι. καταισχύνειν
λωβώμενος· χλευάζων
1500. λωγάνιον· τῶν βοῶν τὸ ἀπὸ τῶν τραχήλων χάλασμα
λωγάλιοι· ἀστράγαλοι. ἢ πόρνοι
λωγάς· πόρνη
λώγασος· ταυρεία μάστιξ
λώγη· καλάμη. καὶ συναγωγὴ σίτου
5. λώεσσαν· τὴν ἅμαξαν
λώϊον· λωΐτερον, βελτι(ώ)τερον
λωισμόν· χῶμα. ἢ κλωσμένον
λώϊστα· συμφέροντα, ἄριστα
λωϊτήνη· συμφερωτέρα
10. λώλεσσαν· τὴν ἅμαξαν
[λωλεύοντα· ἀνθοῦντα]
λῶλον· βρῶμα, ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων γενόμενον, παιδίοις πεφ[λ]ωσμένον
λωλώ· ὅτα(ν) σῦκα μετὰ γιγάρτων φωσθῇ
λῶμα· ῥα[μ]φή. κλωσμός. ἢ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου.... λῶμα
15. [λωπεύει· ψεύδεται]
λώπη· ἱμάτιον, περίβλημα
λωπίζει· ἐκδύει, γυμνοῖ ἢ ὅπλων ἢ ἱματίων
λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης· ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρίψεως
λωποδύται· κλέπται, ἀποδύοντες, ἐν λουτροῖς κλέπτοντες
20. λῶπος· ἱμάτιον
λωρόν· πικρόν
λωρυμνόν· βαθύτατα, κατώτατα
λῶσα· θέλουσα
λῶστοι· ἐραμμένοι. φίλοι
25. λῷστος· βέλτιστος. [ἢ βοτάνη. καὶ εἶδος φυτοῦ]

SCR. 97. Ω 531. 98. ψ 15. Infra λωπεύει. 1508. ADN. 12. 13. Hermippus ἐν θεοῖς? 14. Exod. XXVIII 29. 30. 16. ν 224. 18. ADN. 20. Hippon. fr. 3.

ADNOT. 97. Forte λωβητόν· ἐφύβριστον ex Eustath. Ω 531. 99. λωβόμενος cod., em. Mus. 1500. λωγάλιον codex. Rectius λωγάνιον, cf. Cyr. 39 λωγάνιον· μέρος τοῦ σώματος, schol. Lucian. Lexiph. c. 3, Cram. An. Oxx. IV 269, 28, unde ἀπὸ restitui pro ὑπό; ὑπὸ τὸν τράχηλον male Mus. Lob. Parall. 81 n. 1. 2. 3. Vide λαστάρνη. Lob. l. c. et Proll. 289. 2. Adludit ad λέγαι· γυναῖκες ἀκόλαστοι ap. Archiloch. EM. 152, 54. 3. λ.'γασος. ταυρία cod., em. Mus. 4. Cf. Zonar. c. 1325 et Hes. ἐπιλώγεον. In transcursu moneo supra ε 2254 ἐλωγή· ἔλεγον male me aggressum esse. Musuri coniectura sustentatur Theognost. 149, 21. 138, 33 nisi λώγη· ἀναλογή vel tale quid malis. 5. Mox λώλεσσαν pro eodem. Τιαλέσθην· τὴν ἅμαξαν quod apponit Albertus alienum est. Legendum enim ex Ω 711 τιλλέσθην, ἐφ' ἅμαξαν. Forte huc pertinet Nic. Alex. init. ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν. 7. λωισμόν· λῶμα κεκλωσμένον Salmasius, λῶμα ἢ κλωσμόν HSt. 9. Sic codex, λωϊτίνη Mus., λωί(τερα δ)ήνη· συμφορώτερα Meineke. Sed vide num Simonid. Amorg. carm. de mulier. 30 respiciat: λωΐων γυνή. 10. Supra λώεσσαν. Obscura glossa ut ἰθείη ὀθέτη ὄθιζα quae similiter explicat. 11. λωτεῦντα Apoll. lex. 109, 21. Kusterus. 12. [λ] Mus. Cf. λολλοῦν. 13. λωλῶ. ὁ τὰ cod., em. Palmer. Lob. rhem. p. 320. 14. Lobeck. Path. El. 108, n.— [μ] Mus. ἱματίου μέρος λῶμα Schowius e Cyr. Marino reponit. 15. Supra λωβεύει, quod propius accedit quam κλοτοπεύει. — κλωπεύει coni. Meineke. 16. Apoll. lex. 109, 17. Poll. VII 42. 18. λώπιστος. ὁ — ἐπιρίψεως cod., ἐπιῤῥάψεως Mus. Cf. Meinek. Com. V p. 120 et Nauck. Trag. p. 428. 19. κλέπται. λωποδυτοῦντες· ἐν? Apoll. 109, 18. 20. 21. Separavit Mus. 21. ἄωρον Hemsterhusius probante Ruhnk. ep. crit. I p. 56. Imo μωρόν. Sic enim Cyprii. 22. De adiectivo hoc evanido Lob. Proll. p. 170. „Non videtur cogitari posse de πρόπρυμνα' Thes. V c. 471 B. 24. ἐῤῥαμμένοι Mus., ἐρώμενοι Schowius probante Thes. V c. 471 C. Incertum est utrum κλωστοί sive λωστοί (cf. εὔλωστοι) et λῷστοι confundantur, an λῷστοι per ἐρώμενοι φίλοι explicetur. 25. Abiecta ad λωτός dudum retulit Faber ad Anacr. p. 121.

* λωτεῦντα· ἀνθοῦντα, ἢ λωτὸν ἔχοντα
λῶτα· ἄνθη
λωτεῦσι δέ, πάχνη, ἀνθεῖ ποιοῦσιν αἰσχρότητες
λωτίζειν· ἀπανθίζεσθαι. ἀπολλύειν
1530. λωτίνας ἀηδόνας· τοὺς αὐλούς
λώτινος αὐλός· ἐκ λωτίνου ξύλου
λώτισμα· οἱ πρῶτοι, καὶ ἐπίλεκτοι
λωτοβοσκὸν φῦλον· οἱ μὲν τὴν Θρᾴκην· οἱ δὲ τὴν Αἴγυπτον· ἄλλοι Σκυθίαν
λωτός· τράγημά τι. καὶ αὐλός. καὶ δένδρον. καὶ πόαν· κυρίως δὲ τὸ ἐν ταῖς λιβάσι φυόμενον. καὶ πᾶν ἄνθος. καὶ καρπός τ[ο]ις παρὰ τοῖς Λωτοφάγοις
35. λώτο τερεῶτες· χόρτος γλυκύς, ὅθεν αἱ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν
λωτρόν· δειλινὸν ἄλ(ε)ιμμα. Λάκωνες
λωφᾷ· λήγει[ν], παύεται
λωφάξαλος· ἐμπηδήσας
λῶφαρ· λώφημα
40. λωφεῖν· ἠρεμεῖν. πεπαῦσθαι
λωφῆσαι· ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι. παῦσαι, λῆξαι, ἀναπαῦσαι, ἡσυχάσαι. [λωφῆσαι. καὶ τὰ ὅμοια]
λώφησις· ἀνάπαυσις. καὶ τὰ ὅμοια
λωφήσεων· λήξεων, ἀναπαύσεων
* λωϊόνων· ὠφελιμόνων
45. λωφοῦσι· παύουσιν
λωφούσῃ· παυούσῃ
λώψ· χλαμύς
λῴων· βελτίων
1. [Μῆδος· ἱκανός· ἐπειδὴ ὁ Μαδαεί, κτίστης τῆς Μηδείας. ἑρμηνεύεται δὲ οὗτος ἐκμέτρησις, ἤγουν ἱκάνωσις
μεμυαλωμένα· .....
βαλλίζειν· .....
Λώτ· .....
5. ἐτυμπανίσθησαν· ἐπρίσθησαν
ὕπερον·
μεμαράς·
θυΐσκη·
ἐμφρενώμενος·
10. ἀντισήκωσις·
ἀ(σ)πάλαξ· (ἄσβεστος μοιχαλίς) μῦς τυφλός, ὁ τὴν γῆν τρυπῶν].

SCR. 26. Μ 282. 30. Euripid. fr. 560. 923. 32. Eur. Hel. 1612. 33. Trag. adesp. fr. 186. 34. Homerus passim. 35. Verba sunt Eurip. Troad. 435: Λωτοῦ τ' ἔρωτες. Vidit GBurgess. 37. Plat. Phaedr. p. 251 C. 42. Thucyd. IV 81. 1. Vid. ADN. et Genes. X 2. 2. Psalm. LXV 15. 5. Hebr. XI 35. 37.

ADNOT. 27. Vide supra ἄωτον. 28. λωτεῦσι δέ, πάχνη, ἄνθη Mus. λωτεῦσι δέ τ' αἶσχη Toup. IV 122. Corruptum potius αἰσχρότητες videtur e ψυχρότητες, πάχνη ex πάχναι vel πάχνῃ. 29. ἀπολαύειν Heinsius, sine caussa. 30. Vide gl. α 1500 ἀηδόνα. 32. λωτίσματα? Sic Albertus. 33. λωτόβοσκον, φύλλον (φῦλον Mus.) cod. 34. λει-
ἐ
μῶσι Schrevel, τοῖς Λίβυσι Is. Voss., quod placet. Mox τοῖς π cod., παρὰ omisso τοῖς (l. τίς) Mus. 35. Sic codex, λωτὸν τενερογλῶττες Mus., τερενώπεα Meinekius Philol. XIII p. 554. Conicio: Λωτοφάγοις. χόρτος — αὐλῶν. Λωτοῦ τ' ἔρωτες· .... Vid. SCR. 36. Dorice pro λουτρὸν Ahrens II p. 205. — (ε) Mus. 37. [ν] Mus. 38. λώπτω Cyr. 39 Zon. 1326 (liber unus λώπω) per πηδῶ interpretantur. V. Lob. rhem. 43. Λοφίξαλος coni. Meinekius Philol. XIII p. 554, forte λόφῳ ἴξαλος ἐμπηδήσας· ..... 39. λώφαρ cod. 40. Dorice. 41. Pro λωφῆσαι altero malim λωφήσειε ex Apoll. lex. 109, 24. 44. ὠφελιμόνων cod., ὠφελιμωτέρων Mus. Coni. λώϊον ὄν· ὠφέλιμον ὄν. λωϊόνων· ὠφελιμ(ωτέρων, ἀμειν)όνων Mein. 47. Lob. Parall. p. 118. Vide δνόψ. 48. λωῶν cod., λῴων Mus. Quae sequuntur spuria sunt. 1. ἤδος cod. ☐ ἤδος Mus. V. Procop. ad Iesaiam XIII 17 Hieron. in Ies. T. III p. 153. 4. Λῶται cod., em. Mus. 11. (σ) Mus.

M.

Μά· τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον συ[ν]ζεύγνυσι καὶ κατομόσει, καὶ ἀπομόσει, τοῦτ' ἔστι καὶ συγκαταθέσει καὶ ἀποφάσει, τῷ τε ναί καὶ τῷ οὔ ἐπιῤῥήμασιν. ἔστι γὰρ αὐτοῖς κοινόν

μαατρόν· μωρόν. Λάκωνες

μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι. ὄργανον ψαλτικόν. ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν λέγουσιν. Ἴων Ὀμφάλῃ· [ἢ]

μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

ἀντὶ τοῦ ὁ συνᾴδων τῇ μαγάδι

μαγάδην· ὡραῖον κιθάρισμα

5. μαγαδῖδες· ὄργανα ψαλτικά

μαγαρίς· μικρὰ σπάθη

μαγαρίσκος· πινακίσκος

μαγάς· σανὶς τετράγωνος ὑπόκ[ο]υφος, δεχομένη τῆς κιθάρας τὰς νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον. [ἢ τόκον προσφέρουσα μνᾶν μίαν

μάγγανα· φάρμακα. [δίκτυα]. γοη(τεύ)ματα

10. * μαγγαν(ε)ία· μηχανία

μάγγανα· μηχανήματα

μάγδωλος· οἰκοδόμημά τι

μαγέταν αὐλόν· τὸν [τὸν] μαγεύοντα τοὺς ἀκροωμένους

μαγεύειν· γοητεύειν. θεραπεύειν θεούς

15. μαγῆες· οἰκονόμοι δείπνου. ἢ τὰ ἄλφιτα μάττοντες

μάγιν· ἀσπίδα

μαγίδες· αἷς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι. καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες

μαγίς· παλαθὶς ἄρτος

[μαγίστωρ· ἐπιστάτης. διδάσκαλος

20. μαγιστόρους· διδασκάλους. ἐπιστάτας]

SCR. 3. Ion. fr. 23 p. 570. 4. ADN. 5. Soph. fr. 218 p. 144, ubi Nauckius μαγάδιδες producto ᾱ cum Dindorfio praetulit. 17. Arist. fr. CCVIII. 19. LXX.

ADNOT. Collati sunt Cyr. 319. 63. 39. 1. Cf. Apoll. lex. 109, 25. — (ν) — κατομώσει — τὸ — τὸ cod., em. Mus. 2. Infra μαῦρον — ἢ μῶρον. [?] ματρίους· ἀβελτέρους. μάτταβος· μωρός. Supra ἀγλαρόν· μωρόν habuimus. 3. ἢ μ. γάδης αὐλὸς ἢ γηθηβοῆς — μαγάδη cod., μαγάδης — μαγάδι Mus., reliqua vitia HSt. ope Ath. XIV p. 634 C sustulit. Pro μαγάζειν haud scio an ex Theophilo comico ap. Ath. p. 635 A μαγαδίζειν sit reponendum. 4. μαγάδειν cod., μαγάδιον Mus. Reposui quod et ordo et apud Anacr. Athen. l. c. metrum postulat μαγάδην. Suspectum mihi ὡραῖον. 5. μαγαλίδες cod., em. Meinek. Com. III p. 179. 6. Σάγαρις coniecit Relandus, μαχαιρίς Pergerus. Vox barbara videtur, fortasse Celtica, ut similis μάταρις sive μάδαρις, quam Albertus conferebat. 7. Infra μαργαρίσκον· πινακίσκον. „*Nisi forma vocis utrobique constaret, reponi maluissem* Μαγαρικός“ Hemsterh. ad Ar. Plut. 808. 8. μαγάς — φθόγγον agnoscunt C. 319, ubi ὑπόκουφος, C. 63 ubi ὑπόκρυφος legitur, Cyr. Marin. Suid. ἢ — μίαν Meinekius Com. IV p. 720 ad μναῖα refert, corrigens μναῖα· οὐσία, ἢ τόκον κτλ. 9. δίκτυα ad γάγγαμα pertinere suspicor. 10. μαγγανικαῖς μηχανίαις iungit Epiphanius I p. 69 D. (ε) inserui. 11. Forte μάγγανον· μηχάνημά τι. Cf. EM. 185, 35. Atque μάγγανόν τι Cyr. Mar. (319) porrigit. 12. Μαγδωλός? מגדל est *turris*, ut μαγδαληνὴ in Gl. N. T. p. 17 ἐξ πύργου redditur. 13. μαγεταναυλὸν cod., em. Mus. altero τὸν proscripto. Cf. Choerob. Cram. An. Oxx. II 272, 10. 15. μάχευες cod., reposui quod ordo requirit et posteriore explicatione confirmatur. Idem Guyetus Salmasius Vossius suaserunt. 16. μαγίς· τὸ σκουτάριον C. 63. Hebraicum latere מגן vidit Heinsius. 17. μαξαίας cod., μάζας Mus. 18. ἄρτου coll. Suid. μαγίς ἄρτου, quod haustum ex Iudic. VII 13 suasit Iunius.

μαγμόν· τὸ καθάρσιον· ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει
μάγνης· κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία. καὶ ἄλλων πολλῶν λεγομένων ὀνόματα βόλων
Μάγνητες· ἔθνος Θεσσαλίας
μαγνῆτις λίθος· αὕτη πλανᾷ τὴν ὄψιν, ἀργύρῳ ἐμφερὴς οὖσα. ἡ δὲ Ἡρακλεῶτις τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται
μάγον· τὸν ἀπατεῶνα. φαρμακευτήν. τὸν θεοσεβῆ, καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα, οἱ Πέρσαι οὕτως λέγουσιν
[μαγαυρόν· ὑπερῷον]
μαγύδαρις· ὀπὸς σιλφίου. οἱ δὲ ἕτερον τοῦ σιλφίου εἶναι μανότερον
μαγῳδή· ὄρχησις ἁπαλή· ἀπὸ Χρυσογόνου μάγου
μαδᾷ· ἐκρεῖ
μαδάλλει· τίλλει. ἐσθίει
μαδάλλοντες· τίλλοντες. ἐσθίοντες
μαδάρεις· τὰ πλατύ[τερα]λογχα τῶν κρεάτων. Κελτοί
μαδαρός· ἀραιόθριξ. ψεδνός
μάδεγμα· δέλεαρ, πρόβλημα. οἱ δὲ μάδευμα
μάδισος· δίκελλα. οἱ δὲ μαδιβός
μαδίσας· τὰς τρίχας ἀποβαλών
μαδόν· πόα. καὶ λεῖον
μάδος· τὸ ψίλωθρον
μαδρυνθήσομαι· κολασθήσομαι. ἐπιτριβήσομαι
* μᾶ· πρόβατα. Φρύγες
μᾶζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ
μαζάκις· δόρυ Παρθικόν
μαζαγόας· ἐπὶ μάζῃ μεμψίμοιρος
μᾶζαν· ἀντὶ τῆς τροφῆς, καὶ τῆς μεμαγμένης κόπρου
μαζάρυγξ· τὰ ἐπὶ τῷ πότῳ ἐπιόντα
μαζεινὸς βοῦς· ὁ ἐξ ἀλφίτων
Μαζεύς· ὁ Ζεὺς παρὰ Φρυξί

SCR. 21. Soph. fr. 426 p. 185. 23. *B* 756. 24. Eur. fr. 571 p. 425. 25. Soph. OT. 387. 27. Theophr. VI 3. Cf. *μάσπετα*. 44. Ar. Pac. 1.

ADNOT. 21. *μάγνον: Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ. τὸν μέγαν* (hoc aut *μαγέα* scribendum aut delendum est) *τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα* Phot. 240, 10 corrupte pro *μαγμόν*. 22. *βόλου* cod., *βώλου* inepte Mus. Cf. Poll. VII 204 p. 322 Bekk. et *μάνης*. *λεγομένων* suspectum est. Nisi *Εὔβουλος* excidit, ut pro *λεγομένων* scribendum sit *καταλέγων*, possis: *πολλάκις εἴπομεν*. 24. Diogenian. schol. Ptol. Geogr. 7, 2 extr. Rank. de Hesych. p. 35. 26. Infra *μέγαρον· — ὑπερῷον*. L. *μάγαρον*, quo de cf. Eustath. 1387, 18 et Phot. 239, 19 ab Aelio Dionysio pendentes. 27. Poll. VI 67 Plin. HN. XIX 3 Diosc. III 94. *μανώτερον* cod. et Phot. 240, 15, ubi accentus omittitur. Nam *ρίς* (sic etiam Hesych.) manus recens. 28. *μαγῳδία?* 30. 31. *μαγδάλλει* et *μαγδάλλοντες* cod., [γ] Guyetus. Cf. *μαλλάθοντες μοιμύλλειν* et *δαμάλλοντες*. *ΜΑΜΜΩΝΤΕC?* — *τίλλει ὗς, θύει* (vel *εὔει*) coni. Lobeck. rhem. p. 234. 32. *πλατύτερα λόγχα* cod., post Toupium Em. IV 243 em. LDindorf. Thes. V c. 491. *τῶν δοράτων* Sopingus, latet aliud. *Mataris* vel *materis* quid sit vide ap. Interp. Strab. IV p. 196. 34. *δέλεαρ] εἰς ἀφροδίσια*, ut *μαλοβολεῖν?* 35. Infra *μάσχη*. 36. *μαδήσας?* 37. Confundit *μάδον* (a *μάδος*)· *πόα* et *μαδόν* pro *μαδαρόν* s. *μαδῶν*. 38. *Vitis alba est, quam alii* psilothrum *alii* madon *appellant*. Plin. HN. 23, 1, 21. 25, 7, 31. Herba est Boeotorum laudatissima, a Theophrasto IX 13, 1 *μαδωνία* appellata. Infra *ψίλωθρον· ἔνιοι μαδόν* (sic). Quod apponit Albertus *μάρον· πόα* non huc spectat. 39. *ἀμαλδυνθήσομαι* LDindorf. 40. Ordo *μάδρυον* postulat, h. e. *μῆλα*, ut *πρόβατα* imperiti hominis videri possit additamentum. 42. Cf. *ἀμαζακάραν*. 44. *νεναγμένης* cod., em. Mus. 45. Formatum est ut *σαθάρυγξ*. Sed cf. *μάταν*. 46. *μαζινός* Mus. Debebat *μάζινος* aut *μαζηρός*. 47. Cf. Boetticher Aric. p. 37 RGosche de Arianae linguae indole p. 25. Fallitur Gerhard Myth. I p. 166, 1. Ex Hesychianis huc pertinent *Βαγαῖος* et *Μηδινεύς*, quarum priore abusus est Ahrens Dial. II 567. Vide CKeil spec. onom. Gr. p. 28. Philol. IV p. 744.

μάζης ὤνιον· ἄρτου πρᾶσις
μαζίναι· μαζοί
50. μαζίον· ὀλίγον.....
μαζοί· μαζῶν
μαζονόμιον· κύκλον, ἢ ξύλινον πίνακα
μαζοπέπτης· ἀρτοκόπος
μαζός· μαστός. ὄχθος. τι(τ)θός
55. μαζοφορίς· ὅμοιον κανῷ
μαζῶντα· τὸν μάττοντα τὰς μάζας
* μαεῖται· μωρολογεῖ
μαθαλίδες· ἐκπώματά τινα. οἱ δὲ μέτρα, ὡς κύαθοι
μαθᾶμαι· ζητῶ
60. μάθας· μαθήσεως
μαθήματα· ἃ οἱ ὑποκριταὶ ἀνελάμβανον
μάθυιαι· γνάθοι
μαί· μέγα. Ἰνδοί
μαῖα· πατρὸς καὶ μητρὸς μήτηρ. καὶ τροφός. καὶ περὶ τὰς τικτούσας ἰατρός. καὶ ὀμφαλοτόμος. καὶ προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητική, ἀντὶ τοῦ, ὦ τροφέ
65. Μαίανδρος· ποταμὸς Μιλήτου· ἄλλοι Καρίας. καὶ κόσμος τις ὀροφικός. καὶ εἶδος ἱππασίας παρὰ ἱπποδαμάσταις
μαίεσθαι· ζητεῖν, ἐρευνᾶν. καὶ μαιμάσσειν τὸ αὐτό
μαιεύονται· μαιοῦνται
μαίευσις·
μαιθαῦ· οἴμοι
70. μαίθη· καρδία πρὸς τοῖς ἱεροῖς. καὶ ὄνομα
μαιμᾷ· ἐνθουσιᾷ καὶ ὀξέως ὁρμᾷ. ἢ ὀρέγεται, προθυμεῖται
μαίμα· τῶν ὀρνίθων ἡ κοιλία

SCR. 52. Cratini? 58. Blaesi. 64. β 372. 65. B 869. 66. ξ 356. 68. Plat. Theaet. p. 150 B. 71. Aesch. Suppl. 895.

ADNOT. 48. *πρᾶσις* cod., *πράσιμον* Kusterus. Sed nil mutant Suid. II 662, 3 aut Photius 240, 23. 49. *μαζιναί* cod., *μάζιναι* Lob. Proll. 220. Imo *μαζίναι· μαζοί* a *μαζίνης*, quo de pisciculo cf. Hesych. s. v. *λαζίνης* Ath. VII 315 F. 322 A VIII 332 B Theophr. fr. 12 de pisc. 2. Xenocr. de alim. c. 10 p. 32. 50. 51. Conicio *μαζίων· ὀλίγων* [*μαζοί*] *μαζῶν*, Meinek. *ὀλίγον μάζης*, Pearso *μαζοῖο* (Δ 528)· *μαζῶν* suasit. 52. *μαζονόμενον* cod., *μαζονόμιον* Heinsius, sed etiam *μαζονόμον* et *μαζονομεῖον* recte habent. *μαζονομεῖον· κοῖλον* Cobet Mnem. 1859 p. 34. De mazonomiis cf. Krause *Angeiologie* p. 67. 429. 56. *μαζόντα* cod., *μαζῶντα* Mus., *μάσσοντα* scribo. Similiter *μαζεῖ* C. 39 *μάσσει* Phot. 57. *μαῆται* Vossius. *μάται· μωρολογίαι*? 58. Ath. XI p. 487 C Lobeck. Proll. 96, 7. Krause Angeiologie p. 370. 59. *μαθᾶμαι* cod., *μαθῶμαι* Mus., *μάθωμαι* pro *μάθω* coni. Lob. rhem. 264. Malim: *μῶμαι· ζητῶ* coll. EM. 589, 42 Ahrens II 349. 60. Vid. Empedocl. 101 Karst. Hemsterh. ad Thom. p. 127. 62. Cf. *γαμάσαι. ματύαι, μασύντης, μασύνειν μάσταξ. μύλαι· σιαγόνες* CDresd. Similia sunt etiam *γναθμόν· τὸ μάγελλον* (*μάγουλον* Rutgers) in Gloss. Oppian. p. 30 ed. Strunz et *μάξιλα, σιαγών* (*maxilla*) in Gloss. iuris. 63. Infra *μάσι· μεγάλως* et *μασίγδουπος*. Th. Mommsen *Unterital.* Dial. p. 275 Philol. VI p. 665. GCurtius Etym. p. 292 sq. 64. *ἰατρίνη* Gl. mss. in Proverb. Cyr. Mar. 63. 319. *ἰατρὸς* Hellad. Chrestom. p. 8. *πρεσβύτην* cod., em. Mus. 65. *κόσμος*] schol. epigramm. ap. Salm. HA. II p. 548, not. ad Ioseph. A. I. XII 2, 8. 9. I p. 591. 66. Cf. Apoll. lex. 109. — *μαιάσσαν* cod., *μαιώσσαν* Mus. *μαιῶσσαι* editi, *μαιῶσαι* Albertus; em. Meinek. Theocr. p. 411. 67. *μαιεῦνται· μυοῦνται* cod., illud Thes. V c. 503 C hoc Vossius correxerunt. 68. 69. Separavit Mus. Excidit post *μαίευσις* explicatio *μαιεία*. 69. *μαιεύσομαι·....* coni. Meinek. Philol. XII p. 615, quae improbans p. 633 scribit: *Μᾶ· θαυ(μαστικόν) οἴμοι*. 70. Barbarum videtur *μαῖθ·* ἢ et *ὄνομα* ad Phrygium *Μάϊς* (Append. prov.) referendum. 71. *ἐνθουσιασμοί — ὁρμαί* cod., em. Guyetus. Vide Ios. Frey de Aeschyli schol. Med. p. 36. *Μαιμᾷ* Musuro debetur: *μαιμ.*, codex, quod *μαιμαί* fuisse videtur. 72. Cf. *μίμαρκυς*.

μαιμάοντι· ἐνεργῶς κινουμένῳ
μαιμάκτης· μειλίχιος. καθάρσιος
75. μαιμᾶν· ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι
μαῖμαξ· ταραχώδης
μαιμάσασα· οἰστρήσασα
μαιμάσσει· σφύζει. προθυμεῖται
μαιμώμενος· ὁρμῶν. ζητῶν
80. μαιμ[ον]ῶν· ἐνθουσιῶν
μαιμῶσα· ὀρεγομένη, προθυμουμένη. κινουμένη
[μαιμάωξ· κινουμένη. ἢ ἀδελφός]
μαιμώωσιν· ἐνθουσιῶσιν. ὀρέγονται, προθυμοῦνται
μαινάδες· αἱ Βάκχαι
85. μαινάδι· Βάκχῃ μαινομένῃ
μαινάς· Βάκχη
μαίνεται· ὀργίζεται. ὑλακτεῖ
μαινόλης· παράκοπος. ἔνθεος
μαινομένοιο· ἐνθουσιωδῶς κινουμένου, ἢ μανίας παρασκευαστικοῦ, μανιοποιοῦ
90. μαινομένου Διονύσου· μανίας ἐμποιοῦντος. ἢ ἐπὶ τοῦ οἴνου, μετωνυμικῶς· ἔκφρονας γὰρ ποιεῖ καὶ εὐκινήτους
[μαινοῶσιν· ἐνθουσιῶσιν]
Μαιονία· ἡ Λυδία
μαιούμενος· ἐκλοχίζων
Μαῖρα· κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα. οἱ δὲ τὴν σελήνην. [Ταραντῖνοι δὲ μαιρίην, τὸ κακῶς ἔχειν.] οἱ δὲ Προίτου θυγατέρα, Αἴθρας ἀδελφὴν εἶναι
95. μαίσωλος· ζῷον τετράπουν, γενόμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὅμοιον μόσχῳ
μαίσων· μαγειρίον. ἄλλοι βορόν· ἀπὸ τοῦ μασ[σ]ᾶσθαι
μαιωθήσονται· λοχευθήσονται. γεννηθήσονται. θεραπευθήσονται
μαιωστᾷ· ἐρευνᾷ τῇ φύσει

SCR. 79. Aesch. Suppl. 182? pro τεθειμένος. 81. Cf. Soph. Ai. 50. *O* 542. 83. *N* 76. 85. *X* 460. 86. Soph. fr. Stob. Flor. 63, 6. 87. *Z* 101. 88. Lyrici poetae. fr. 78 p. 1057 Bgk. 90. ADN. 94. λ 326. 97. Iob. XXVI 5.

ADNOT. 73. μαιμαέντι cod., μαιμαῶτι Mus., quod μεμαῶτι scribebat Iensius, μαιμάοντε Meinekius. — Forte μεμάοτε· (μανέντε) ἐνεργῶς κινουμένω, δυϊκῶς (*N* 191); ἐναργῶς cod., μαιμῶ· τὸ ἐνεργῶς κινεῖσθαι Theogn. 10, 7. 74. Plutarch. de cohib. ira p. 458 B. 76. Lob. Parall. 136 Path. El. 21 Doederl. Glossar. p. 95. Μαίμακον· τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον· τραγικὴ ἡ λέξις Phot. 241, 14 (cf. Arcad. 51, 12) μαιμάχης· ὁ ὑβριστής Theognost. 10, 6 Zonar. 78. σφίζει cod., em. Phot. 241, 20 Suid. Cyr. 63. 319 apud quem etiam per μολύνει explicatum video. Cf. ἐμαίμασσε. 79. ζητῶν ad μώμενος refero. 80. μαιμόνων cod., μαινοῶν Mus., em. Is. Voss. μαιμώων Heinsius. 82. μαῖμων sic (h. e. ὁμαίμων)· ὁ ἀδελφός Cyr. 63. κινουμένη ad μαιμῶσα pertinet. 83. μαιμωῶσιν cod., em. G. Apoll. lex. 109, 31. 90. Sublata separante distinctione Abreschius hunc articulum cum proxime praecedente connectit. Est enim Homeri *Z* 132 μαινομένοιο Διωνύσοιο ubi schol. μανιοποιοῦ. — Cf. Phot. 242, 5. 91. μαιμῶσιν Salmasius. Nec audiendus videtur Phot. 242, 7 (Suid. Theognost. 10, 3 EM. 579, 35 Cram. AO. II 357, 26) μαίνω ponens. 92. Μαιωνία cod., em. Mus. 94. Μαίρα cod. Mus. — σελήνη] Empedocleum ἱλάϊρα σελήνη vel ἱλάειρα latere suspicatur Meinekius. Cf. gl. ι 517. μαιρίην (μαιριῆν Mus.)
τ
— πρὸ τοῦ θυγα αἴθρας ἀδελφοῦ cod., em. Mus. Quae uncinis circumscripsi post εἶναι collocanda videntur. „Μαρίειν· ὀχλεῖσθαι πυρέττειν et μαιρίην τὸ κακῶς ἔχειν *Hes. non dubito arcessere ab obsoleto* μαίρω, unde Μαῖρα et μαραίνω." Lob. rhem. p. 205. 95. γενόμενος cod., em. Mus. — Vid. C. Gesner ad Aelian. HA. XV 15. Lob. Proll. 134. 96. μαγειρεῖον Mus. Coni. μάγειρον aut μαγείρων (ὑπηρέτης); cf. Hesych. v. τέττιξ et μούσωνες. Ath. XIV 659 A. βόρον — μασσᾶσθαι cod., illud ego alterum Heinsius correximus. 98. μαιωστᾷ· ἐρευνᾷ τῇ φύσει cod., μαιῶσθε· ἐρευνᾶτε e lex. Stephani Pearso et μαιῶσαι· ἐρευνᾶν, διφῆσαι Lob. Soph. Ai. p. 351 parum probabiliter. Latere videtur μαίωτρα praemia obstetrici persolvenda. Corrupte etiam Cyr. 39 μαίωτρα· τὸ ῥεῦμα.

100. [Μαίωτα· λίμνην.] [Μαιονά φασιν εἶναι ποταμὸν τῆς Ἀχαΐας, καὶ] Μαιῶτιν λίμνην ἐν Ἑλλάδι
μάκαρ· μακάριε, εὐδαίμων
μάκαιρα· τελεία. εὐτυχής. τιμία
μάκαρες· μακάριοι, εὐδαίμονες, ἅγιοι
μακαρία· βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων
5. μακαρίνη· ἀνδράχνη
μακάριος· ὁ πάντοτε ἐν ἀγαθῷ ὤν, εὐδαίμων
μακαριότης· εὐδαιμονία
μακαρίτης· ὁ τεθνεώς. ὁ μακάριος. ὁ νεκρός
μάκαρος· μακαρίου
10. μακάρων· εὐδαιμόνων, μακαρίων
Μακάρων νῆσος· ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν
μακεδνὰ σκῦλα· τὰ οὐράνια καὶ μεγάλα. ἢ ὅτι τρόπαια μετέωρα ἵσταται
μακεδνή· μηκεδανή. μακρά. ὑψηλή
15. μακέλα· φράγματα, δρύφακτοι
μακέλ[λ]η· δίκελ(λ)α. πλατὺ σκαφίον .... δὲ τῆς μακέλλης ὁ στελεός
* μάκελος· δρύφακτος
μάκελλα· τὰ αὐτά
μακεσίκρανος· ἔποψ. διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καθάπερ λόφον. καὶ κορυθαίολον αὐτὸν λέγουσι. πολυώνυμον δὲ [λέγεται] τὸ ζῶον· σίντην τε γὰρ αὐτὸν καὶ ἀλεκτρυόνα καὶ γέλασον λέγουσι
20. Μακεττία· ἡ Μακεδονία
μάκιστος· πορρώτατος. ὄφελος ἔχοντα
* μακιστήρ· βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου
* μάκιστι· λοιμός
Μάκκος· βασιλεύς

SCR. 100. ‚Ἑλλάδι] sc. *Platonis fabula*' Mein. 1. Γ 182. 3. ξ 83. 6. Iungit Plat. Civit. I p. 354 A. Lex. Armach. e Ps. I 1. 7. Plat. Legg. II p. 661 B. 8. Arist. fr. I vol. II 2 p. 1148 et Menander ap. Phot. l. c. 9. α 217. 10. Α 339. 12. Tragici incerti. 13. η 106 (Apoll. lex. 109, 34). 16. 17. Φ 259. Aesch. Ag. 526. 21. 22. ADN.

ADNOT. 100. *Μαιῶτιν λίμνην* Mus. Proscripsi. Nam neque *Μαιῶται καὶ Μαιῶτιν λίμνην* neque *Μαιῆτιν καὶ Μαιῶτιν λίμνην* satis placuit. Neque statim subiecta loco suo legi sed ad gl. 92 pertinuisse apparet e Steph. Byz. 426, 13: *Μαιονία· ἡ Λυδία ἀπὸ Μαίονος ποταμοῦ τοῦ περὶ τὴν Ἀχαιίδα γῆν ῥέοντος*, ubi *Ἀσιάδα* suadebat Berkelius. — *Μαίωνα* cod., em. Meinekius; *Ἀσίας* Berkel. 4. Coraes ad Heliod. II p. 75. GCurtius Etym. p. 289. 5. Lob. Proll. 218. 8. Photius 242, 11. Schol. Aeschyl. Pers. 633. 11. *τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμενδας* addit Phot. 242, 21 (l. *Ἀρμενίδας* vel *Ἀρμένδας*, cf. Fiorill. Herod. Att. p. 117 Porson Tracts 286 Meineck. Euphor. p. 116 Unger Parad. 353 Bernhardy ad Suid. 667). 12. *μάκεδνα* codex. 15. *κάγκελοι* Albertus. Latinum *Maceria* et *Macellum* contendit Thes. V c. 518 B sec. Varronem L. L. 5, 146: *Forum clitorium — Ea loca etiam nunc Lacedaemonii vocant* macellum, *sed Iones ostia hortorum* macellotas *hortorum et castelli* macella. Cf. GCurtius Etym. p. 289. 290. 16. (λ) et *πλατεῖα* Mus. Cf. Apoll. lex. 109, 33. — *Μακέλη* scripsi et lacunam indicavi. 17. 18. Prius cum 115, posterius cum 116 iungendum. 19. *ὅθεν καὶ κορυθαίολον* Heinsius. *σιήτην — ἀλεκτρυῶνα* cod., em. Salmasius et Musurus qui etiam *λέγουσι* pro *γέλους* reposuit. Post *ἀλεκτρυόνα* Heinsius *ἄγριον* inserit coll. *ἔποπα*. 20. *Μακετία* Heinsius. Sed cf. *Μάκεττα* et *Μάκεσσα* ap. Scymn. 657. 21. *ὄφελος*] Apposite Arnaldus Lect. Gr. p. 91 monet Soph. Philoct. 850 usurpasse *μάκιστον* pro *μέγιστον εὐσύμβολον σύμφορον* ut ibi veteres explicant. 22. *μακίστηρ* cod. Priorem explicationem interp. ad Aesch. Suppl. 466, posteriorem ad Aesch. Pers. 700 referunt. Sed infra *ματίς* similiter explicat *μέγας. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως*, ut haud sciam an h. quoque l. altera expositio post 124 sit retrahenda. Ad *μάκιστος* referebat Pearso. 23. Non liquet. *Μαριεὺς ἀλοιμός* dixit Soph. fr. 67. 24. *Μάκκος* Arcad. 50, 9 inter disyllaba *κύρια* in *ος* ponit. Adde EM. 707, 44 Lob. Path. El. p. 113. Isidori Pelus. epist. III 4, cf. Boetticher Aric. p. 22. Reicienda igitur VVDD coniectura *Μάλχος*.

125. μάκ(κ)ορ· ἐργαλεῖον γεωργικόν, ὡς δίκελ(λ)α
μακκούρᾳ· χειρὶ σιδηρᾷ, ᾗ χρῶνται πρὸς τοὺς ἵππους
μα(κ)κοᾶν· παραφρονεῖν. προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν
μακούνιον· δίκτυον κιχλῶν, ὅπερ τινὲς νεφέλην
μακρά· μεγάλη.... εἰώθασι γὰρ οἱ (κατα)δικάζοντες ἐν τῷ γραμματ(ε)ίῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν, ὁ δὲ ἀπολύων μικράν
30. μακρακές· τὸ εὔκυκλον
μακρηγορία· μακρὰ διάλεξις, ἢ ὑπαγορία
μακρῇσι· μεγάλαις
Μάκρις· Εὔβοια ἡ νῆσος
Μακρόβιοι· αἱ νύμφαι. Ῥόδιοι
35. μακρὸν ἄϋσε· μεγάλως ἐβόησεν
μακρὸν ὀχῆα· τὸν μακρὸν (μοχλόν) τὸν συνέχοντα
μάκται· οἱ μάττοντες τὰς μάζας
μακτήρ· ἡ κάρδοπος. ἡ πυελίς. [καὶ διφθέρα. καὶ ὀρχήσεως σχῆμα
μακτήριον· ἱλαστήριον. κάλυμ(μ)α ἱερὸν κρύφιον. ἢ κύκλος ξύλινος
40. μάκτρα· ἀβάκιον, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον
μακύνεται· μεγαλύνεται. ὀρθοῦται
μακών· βοήσας
[μάλαγμα· ἴαμα
μάλα· ἄθροισμα. βούνισμα]
45. μάλα βούλεται· πάνυ, σφόδρα, λίαν, μάλιστα, ἄγαν
μάλαγμα· ἴαμα
μάλ[α]' εἰκότως· πάνυ πρεπόντως
μάλαι· μασχάλαι
μαλακία· νόσος. βλακία. εἶδος δὲ ἰχθύων, τευθίδες καὶ σηπίαι, μαλάκια
50. μαλακίζεσθαι· ἀσθενῶς διακεῖσθαι, νοσηλεύεσθαι
μαλακίννης· παρθένος
μαλάκιον· γυναικεῖον κοσμάριον

SCR. 27. Ar. Eqq. 395. 31. Pind. Pyth. VIII 31. 32. *N* 782. 33. Callim. Del. 20. 35. *Γ* 81. 36. *M* 121. 40. Aristoph. fr. XVI p. 1123. 42. *κ* 163 (Apoll. lex. p. 109). 45. *O* 51. 47. Plato Civ. III p. 413 C. 49. Aristot. HA. I 6. 52. Arist. Thesm. fr. VI p. 1079.

ADNOT. 25. (κ) Is. Vossius recte. Cf. *βάσκη* et *μάσκη* pro quibus Lacones *μάκκορ* assumpserunt. (λ) Mus. Cf. Lob. Parall. p. 216 Proll. p. 106, 3. 26. Strigilem intellegit Albertus, quo instrumento ferreo, manus formam habente, uterentur hippocomi ad perfricandum equos. Cf. *ὄρπη· σίδηρος ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν* et *ἀγγόρπης* (l. *ὄρπη*)· *ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν σιδήρῳ* (l. *σιδήρῳ, ᾧ τ. ἐ. τ.*) — An *ἵππους*? 27. (κ) om. cod. 28. Cf. *νέφεα*. 29. *μεγάλα — δικάζοντες — γραμματίῳ* (*— τείῳ* Mus.) cod., em. Sorberius et Heinsius coll. *γραμμὴ μακρά*. 30. Non expedio. 31. *μακρηγορίας· μακρὰς διαλέξεις ἢ ὑπαγορὰς ἢ φλυαρίας* C. 319, *ὑπαγορίας* C. 63. *ὑφαγορίας* Lob. Parerg. 702. 36. *μακρουήχια* cod., correxi. 38. *μάκτηρ* codex. *διφθέρα*] Hoc, nisi *μάσθλης* (*μάσκλης* male libri nonnulli Pollucis VII 93) scribendum, ad *μαλακτήρ* s. *μάλαγμα* spectare videtur; sic enim nautae et tactici vocant, quod nostrates *Puffer* appellare consuevimus, h. e. pelles alga refertas, quas lateribus navium et muris appendunt, ne quid attritu detrimenti capiant. *ὀρχήσεως*] *μακτρισμόν* vocat Athen. XIV 629 C et cod. Heidelb. C Poll. IV 101 (*βακτριασμός* AB). 39. *ἱλαστήρια κάλυμα* cod., em. Mus. — *ἱερῶν κρυφίων*? Glossa obscura; *κύκλον ξύλινον* ad *μάκτρα* referunt. 44. Fuit cum locum Soph. El. 1410 respici crederem *μάλ' αὖ θροεῖ τις*. Sed haud dubie glossa cum praecedente sic coniungenda est, ut *μάλα* eiciatur: *μάλαγμα· ἴαμα, ἄθροισμα, βούνισμα*. (*βύσμα*?) Aberrarunt a gl. 146. 45. *τί βούλει* cod., em. Albertus coll. Hom. Il. *O* 51. 47. *μάλα εἰκότως* cod. Phot. C. 319, correxi. 49. *νόσος ὀλιγιστῇ* (sic) C. 39. 51. *Μαλάκιννα· ὄνομα παρθένου* Lob. Proll. 225. Sed vide *μαλκενίς μέλκιον* (et *μαρνάνς* a. St. Byz.). 52. *μαλάχιον· κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος. οὕτως Ἀριστοφάνης* Phot. *μαλάχιον* Poll. VII 96 V 98. *μολόχιον* Clemens Alex. Paedag. II 11 p. 754, pro quo Ducangii Cyrillus et C. 39 *μολούχιον· κόσμος γυναικεῖος* exhibent vitiose.

μαλακὸν ἱμάτιον· τετριμμένον. Κῷοι δὲ εὐμετακόμιστον. ἢ πολυτελές. ἢ ἁπαλόν
μαλακὸν περὶ κῶμα· ἁπαλὸν κοίμημα
[μαλάγας· ἄδησυς. θῦλαξ, ἀσκός]
μαλακός· μαλθακός. ἔκλυτος. γυναικοήθης
μα(λα)κόστρα(κα)· καράβους καὶ καρίδας
μαλακῷ· ἁπαλῷ, τρυφερῷ, ἡδέϊ
μαλάνιον· σάκκος
[μαλάντερον· μαλανώτερον]
μαλάξαι· πραῧναι
μάλα σαφῶς· πάνυ φανερῶς
μάλασσος· τράχηλος
μαλατῆρες· ναῦται
μαλατθᾷ· αἱμωδιᾷ
μάλα τι τῶν ἀποκρύπτων
μαλαφῶν· ζητῶν
μαλάχη· μολόχη
μαλάχιος· ἰχθῦς ποιός
μάλα ὤν· λίαν, πάνυ
Μάλεοι ὄρεοι
μαλεροῖο· καυστικοῦ
μαλερόν· καυστικόν. μαραντικόν. ὀξύ. λαμπρόν. ἰσχυρόν. ἀσθενές
μαλερὰς φρένας· ἀσθενεῖς. καὶ ξηράς, καυστικάς
μάλε(υ)ρον· ἄλευρον. στέας
μάλη· [χλαῖνα.] μασχάλη. [μαλάχη]
μαληκῷ παιδίῳ· χοιριδίῳ δεσμῷ. τροχήλια καὶ παγὶς μαλικᾷ καλοῦνται
[μαλητέον· ζητητέον]
μάλθαν· κηρὸν ἁπαλὸν ἤσθιον

SCR. 54. Ξ 359. σ 200. 57. Aristot. de respir. c. 12. 58. Ω 678. 59. 60. ADN. 68. Hesiod. Opp. 41. 71. δ 514. 72. Ι 242. 73. e. g. Soph. OT. 190. 75. Achaeus fr. 15 p. 588. 79. Arist. fr. p. 1007.

ADNOT. 53. *Κῷοι* suspectum. 54. *περίκωμα* cod., om. HSt. 55. Imo *ἀμολγός* vel *μολγός*, *bulga*. *θύλακος* Sopingus. 57. *μακοστρα.* — *καρι* cod., em. Mus. 58. *ἤδει* cod., *εἴδει* Mus. male. 59. *βαλάντιον* coni. Alb., *μαλάγας* conferebat Voss. Thes. V c. 548 C. Suspicor *μελάνδετον σάκος*·... (Aesch. Sept. 43). 60. *μελάντερον· μελανώτερον* (Δ 277) Guyetus. 62. *τρανῶς* addit C. 319. 63. Coni. *μάννος· περιτραχήλιος κόσμος*. An *λάκκος τραχήλου* h. e. iugulum? 64. Cf. *ἄμαλα*. An *ἐλατῆρες*? 66. *μάλα, τί* cod., *μάλα τί* sublata distinctione Mus.; *μαλάττων* pro *μαλάζων* *sub alas recondens* coni. Hemsterh. coll. *μασχαλήττει*; [*μάλα*] *μαλαφῶν· ζητῶν τι τῶν ἀποκρύπτων* Pergerus. Possis *ἀμαλάπτων· ἀποκρύπτων* coll. *ἠμάλαψε*. sed verum vidisse videtur Musurus. 67. *μηλαφῶν*? 68. Moer. p. 263 C. 319 Matthaei Anecd. I p. 4. 69. Vid. *Σελαχίας*. 70. *μαλαῶν* cod. 71. Imo *Μαλειάων ὄρος*, unde etiam Suidas vitiosum *Μάλειον ὄρος* recepit, e δ 514. Fortasse 170. 171 in unam coagmentandae sunt obliteratis verbis *λίαν πάνυ* (quae spectant sane ad *μάλα ὤν*) hunc in modum *Μαλειάων* [*λίαν πάνυ*] *ὄρος*. 73. 74. *ἀσθενές* suspectum. Cf. *ἀμαλόν* et *ἀμαλλόν*. 75. *μαλερόν* — *στέας* (*στέαρ* Mus.) cod., em. Guyetus. Cf. Hellad. ap. Phot. 531, 17 Phot. 244, 11, qui Achaeo testimonium denunciat, EM. 573, 41 Cram. I 274, 18 Zonar. p. 1334. 76. *χλαῖνα* fortasse ad *μαλακή* spectat, *μαλάχη* e dittographia natum. 77. *μαλικᾷ πέδᾳ* — *μαλικὰ* Mus., qui si verum vidit, idem est atque *πούρτακος, πύσσαχος, χυρροίδιον*. Sed fortasse *μαληκῷ παιδίῳ* seorsim collocandum: *μαληκός* enim pro *μαλακός* agnoscunt Arcad. 51, 19 Theognost. 59, 11. 26. 78. *ματητέον* et mox *ματεῖς* pro *μαλιεῖς* coni. Thes. V c. 550. Ac *ματητέον* usurpat Herodot. VII, ubi alii *μετετέον*. 79. *μαλθακηρόν· ἀπαλῶς* codex, em. Vossius, licet *ἤσθιον* quid sit non perspexerit. Verba Aristophanis esse *μάλθαν ἤσθιον* vidit Thes. V c. 552 B Meinek. IV 304 n. V p. 62. Cf. etiam Bonitzii *Zeitschr. f. oester. Gymn.* 1857 p. 95.

180. μαλθακόν· ἀγαθόν. μαλακόν. ἡδύ. προσηνές. τρυφερόν. ἀσθενῆ
μαλθάσσειν· μαλάσσειν. πείθειν
μάλθη· μεμαλαγμένος κηρός. ἢ μαλακία. καὶ τρυφ[ερ]ή
μάλθη· ῥύπος ξηρός
μαλθώσω· μαλακώσω
85. Μάλ.ια· ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς
μάλιαν· εὔφημον, ἥσυχον, πραεῖαν
μαλιή· τὸ περὶ τὰ ὑποζύγια πάθος, ὅτε βήττῃ
Μαλιεῖς· [ζητεῖς]
μάλιον· μᾶλλον
90. Μάλικα· τὸν Ἡρακλέα, Ἀμαθούσιοι
μαλίρ· γῆ κιμωλία
Μαλίς· Ἀθηνᾶ. λαπάρα. ἄφθα. φλεγμονή
μάλιστα· λίαν, πάνυ, πλέον, σφόδρα, μᾶλλον
μαλιωτέρα· προσφιλεστέρα
95. μαλκενίς· ἡ παρθένος. Κρῆτες
μάλκην· τὸ ἐπικόπανον. Πάριοι
μαλκίειν· τὸ ὑπὸ ψύχους συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας
μαλκίετον· μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον. ἐπιεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας μαλκίειν λέγουσι
μαλκιώτατον· μαλακώτατον
200. μαλκόν· μαλακόν
μαλλαθόντες· ἐσθίοντες
μᾶλλον· πλεῖον. μάλιστα
μᾶλλόν πως· ὅσον
μαλλός· τὸ ἔριον. καὶ ἡ καθειμένη κόμη, ὁ καὶ κρὲξ καὶ σκόλλυς. καλεῖται δὲ καὶ τὰ ποίμνια. ὅθεν καὶ μαλ[λ]ῶτιν καλεῖσθαι τὴν Ἴδην, διὰ τὸ πολυπρόβατον εἶναι. καὶ λευκός
5. μάλλυκες· τρίχες

SCR. **80.** Arist. fr. inc. CCX p. 1215. **81.** Cf. Aeschyl. Prom. 1007. **88.** Demosth. 1379, 22. Thuc. III 92. **89.** Tyrtaeus fr. 12, 6 p. 323. **92.** Hipponact. fr. 64 Bgk.

ADNOT. **80.** Cf. *ἀκαθόν*. — *ἀγαθόν*. *Μαλακόν· ἡδύ* cod., continua serie legebat Is. Voss.; *ἀσθενές* sine caussa Mus., *νεογνόν* addit C. 39. **82.** Ad *τρυφερή* cf. schol. Theocr. VII 105, ad *μαλακία*, quae de *μάλκη* exstant ap. schol. Nic. Ther. 382. **83.** *κηρός* lens. Luc. Hes. p. 154. **85.** *Μαλία* cod., imo *Μάλεια*. **86.** *μάλειαν* Mus. Coni. *ἀκαλάν* vel *ἠκαλέαν*. Sed vid. EM. 584, 16. **87.** L. *μάλιν* vel *μαλιασμός· μάλις*. **88.** Cf. 178. Mihi *ζητεῖς* spurium videtur. **89.** *μάλ(ι)ον· πλέον* C. 319. Ap. Eustath. 1643, 32 *μάλλιον*, quod Thes. non debebat praeoptare. Cf. Boeckh. C. I. I p. 737 Ahrens II 388 et nos in Philol. I p. 639. **90.** Ortum ex Hebr. מלך vel Syriaco ܡܠܟܐ **91.** *μαλιργή* cod., em. Pergerus. Glossa Laconica. **92.** Ineptiunt interpretes. Confundit *Μαλίς Ἀθηνᾶ* et *μάλις*. Cf. Philol. I p. 640. **95.** Cf. *κοττάνα μαλακίννης* et *μέλκιον*. G. Curtius Etym. p. 290 praeeunte Isidoro statuit, *μαλκενίς* ad *μαλκός* s. *μαλακός* eandem habere proportionem atque latinum *mulier* ad *mollior* (h. e. molvior *μῶλυς*). Meinekius ab *ἔνος* (*ἔτος*) derivat, comparans *teneris annis*. **97.** *μαλκιεῖν* cod. Cf. Cobet. Var. Lectt. p. 130 — 132, qui mox pro *κεκμηκότας μαλκιῆν* (*μαλκιῆν* Mus.) *κατεσκληκότας μαλκίειν* corrigit. **200.** Vid. OSchneider ad Nicand. p. 32. Paus. VI 23, 3. **1.** Conferunt *δαμάλλοντες* et *μαδάλλοντες* aut Ruhnk. secuti corrigunt *ἀμαλδάπτοντες*. *Μαμμᾶν ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς ἐσθίειν* Hes., unde *μαμμῶντες* possis. **3.** *μᾶλλον· πῶς* codex. **4.** *καθημένη* — *μποινία* (μ superscr.) cod., *καθειμένη* — *πηνία* Mus. *ποίμνια* Salmasius, recte; nam archetypus habuit *ποινία*. — *ὁ κέκριξ* et *μαλλωτήν* cod., em. Meinek. Anal. Alex. p. 270 et delect. p. 151. „*Manifestum est*, inquit, *diversissima hic temere coniuncta esse*, *μαλλός* cincinnus *et* *μᾶλα* (*μῆλα*) pecora. *Ac quemadmodum pro* *μαλλωτήν* *scribendum est* *μαλῶτιν* pecorosam, *ita ne de* *μαλλός* *quidem, quod per* *λευκός* *explicat, hinc aliquid certi eruas.*" **5.** Cf. gl. ι 247.

μαλ[λ]οπάρανος· λευκοπάρειος
Μαλ[λ]όεις· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, ἢ ἐπώνυμον
μαλοσόα ὁδός· ᾗ τὰ πρόβατα βαδίζει
μάλουρις· λευκόκερκος. καὶ ἥτις τὴν οὐρὰν ἔχει λευκήν
210. μάλουρος· λεύκουρος
μαλόχιον· σπαθητόν
μάλ' ὦκα· πάνυ ταχέως
Μαμαγκία· ἐν Κλαζομεναῖς τόπος
μάματα· ποιήματα. βρώματα
15. μαματίδες· ἀναδενδράδες. Δόλοπες
Μάμερτος· Ἄρης
μαμάτραι· οἱ στρατηγοί, παρ' Ἰνδοῖς
μα(μ)μάκυθος· μωρός. ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα πεποιημένον Πλάτωνι
* Μαμβρή· ἀπὸ ὁράσεως
20. μαμμᾶν· ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς. ἐσθίειν
μάμμη· ἡ μήτηρ τῶν γονέων. ἢ ὑποκόρισμα μητρὸς ἐκ παιδίου. Ἀττικοί
μαμμικόν· μητρικόν
μάμμος· οἰκέτης
* μαναύεται· πανέλκεται
25. μανάκις· ὀλιγάκις, σπανίως. ἢ πυκνά
μανδαλωτόν· φίλημα ποιὸν οὕτω καλεῖται
μανδοτά· σημεῖα
Μανδραγόρας· ὁ Ζεύς. καὶ εἶδος βοτάνης, οἰνικὸν καὶ ὑπνωτ(ικ)όν
Μανδραγορῖτις· Ἀφροδίτη

SCR. 212. *B* 52. 13. Hipponactis? 19. Genes. XIV 13. 20. ADN. 25. Plato comicus l. c. 26. Ar. Thesm. 132. Ach. 1201.

ADNOT. 6. *μαλοπάρηος* unice verum videtur Thes. V c. 556. Sed ap. Ath. XIV 636 D *χαλκοπάραα* PVL *χαλκοπαρ^{η}αα* A exstat, quod *χαλκοπάρῃα* videtur. 7. [λ] Salmas. in Solin. p. 46. Cf. Meinek. Delect. p. 151 Ahrens Dial. II 507. *Μαλόες* e Callimacho affert Bekk. Anecd. III 1187. 8. *μαλόσα* cod., em. Salm. coll. *μηλοσόη*. Rhodiorum est haec glossa. 9. *λευκοκέρως* cod., em. St. — *οὐράν* Sopingus pro *θύραν*. Cf. Meinek. Delect. p. 152. 11. Hoc s. v. *καλασίριτα* latere videtur. 13. Cf. *Κῶνος*. 14. *ποιὰ βρώματα* Nauck. Ar. Byz. p. 154. *μάγματα· πέμματα βρώματα* vel *μάματα· νοήματα. (μάγματα·) βρώματα* Meinek. Philol. XIII 509. Cf. Lob. rhem. p. 31. 15. *Δώλωπες* cod., em. Mus. Cf. Lob. rhem. p. 10 n. Hoc etiam polyonymis accensendum. Vide mihi Hes. s. vv. *ἄγγαθος ἀταισόν βῆκα ἐργατις κενεά πεταιτά ἀμαξίς* et *ἀμάμαξυς*, ad quae *μαματίδες* adludit. 16. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 938. Et. Gud. 379. 12. Preller *Röm. Myth.* p. 297. Gerhard § 964, 2. 968, 6. 8. 996, 8. 18. (μ) Phot. 245, 11. Cf. schol. Arist. Ran. 1021. 19. ממרא (*de visione* Hieronym.) Urbs Hebron, dicta a cive Mambre. 20. *Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν. οὕτω Καλλίας* Phot. 245, 12. *μαμμίαν· Ἀττικοὶ τὴν μητέρα ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν* id. 245, 16. Cf. *βρῦν*. 22. *μικρὸν* cod., *μητρικὸν* Meineke. — *Μάμμικον* Thes. Add. V. Laconice pro *πάνσμικρον* dictum accipit Koen. ad Greg. Cor. p. 282. Neque duplici κ opus esse in voc. *μικκόν* e Choerobosco ap. Cram. Oxx. II p. 240, 8 apparere, qui utrumque recte habere affirmet, et *μῖκκόν* corrupta litera ῑ, et *μῖκόν* producta. Verba *ἐκ παιδίου* cur huc pertinere videantur Thes. V c. 559 A non intellego. 23. Adludit ad *μάνης*. 24. Corrupte pro *μαρύεται· παρέλκεται*. Meineke. 25. *μὴ πυκνὰ* recte Mericus Casaubonus, nil mutat Tittmann. ad Zonar. c. 1334, *μανάκις* pro *μυριάκις* (*παυράκις*?) afferentem. Error lexicographorum nascitur e locis veterum scriptorum *μανόν* et *πυκνόν* iungentibus, e. g. Empedocl. 230 Karst. *ἔσω μὲν πυκνὰ τάδ' ἔκτοθι μανά*. 26. Phot. 245, 22 ubi pro *δραπετον* lege *δρεπτόν*. 27. *Ζάνδοτα· διοσημεῖα* vel *μάνδα* pro *βάνδα* coni. Alb., alii *mandata* alii Hebr. *μάννα*, unde *μαννοδότα* in orac. Sibyll. 2, 348, latere suspicantur. 28. *οἰνικόν* Cyr. Alb., *οἰνικοῦ* Lex. ms. Alb., *φοινικοῦ(ν)* Cyr. 63, *οἰνωτικὸν* Meineke. *ὑπνωτόν* cod., em. Hemsterh. ad Lucian. Tim. p. 96 Phot. 246, 1 C. 319. Hesych.: *ὑπνωτικόν· ὁ μανδραγόρας*. 29. *μανδραγορίτις* codex. Forte confundit *μανδραγορίτης· οἶνος* καὶ *μανδραγορῖτις· Ἀφροδίτη*. Vid. Gerhard Myth. I p. 401.

230. μάνδραι· ἕρκη, φραγμοί, αὐλαί, σηκοὶ βοῶν καὶ ἵππων
μανδύας· εἶδος ἱματίου Περσῶν πολεμικόν. ἢ μαντείας
μανδύη· δόρυ, ὡς δρέπανον
* μαμωνᾶς· θησαυρὸς πλεονεξίας
* μανσούρ· κύων
35. * μανασσῆς· ἐπιλανθανόμενος
μανείην· μανῶ
μάνης· εἰς τὰς λάταγας
Μάνης· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα [καὶ] βαρβαρικόν, καθάπερ Εὔβουλος ἐν Κυβευταῖς παρίστησι καὶ ἄλλων καταλεγομένων βόλ..
Μανέρως· τοῦτόν φασιν Αἰγύπτιον ὁμολογῆσαι πρῶτον παρὰ Μουσῶν διδαχθέντα, καὶ διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνὰ στόμα γενέσθαι, ὡς Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ Παιδείας ἱστορεῖ
40. μανία· ὀργή, θυμός. κότος
μανόν· ἀραιόν. μικρόν. ὀλίγον. χαῦνον
μανοστήμοις· ἀραιοστήμοις
44. μανότης· ἀραιότης
43. μανότατον· ἀραιότατον
45. μαντευόμενος· χρησμοδοτῶν
Μαντινέη· πόλις Ἀρκαδίας
μαντίον· ἀντὶ τοῦ μαν(τ)
μάντιος· μάντεως
μάντις· ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος. καὶ εἶδος ἀκρίδος
50. μαντοσύνη(ν)· μαντείαν[α]
* μαντείας· μαντείας
μάνυ· πικρόν. Ἀθαμᾶνες
μάνυζα· μονοκέφαλον σκόροδον, ὅπερ ἔνιοι μάλυζαν
μάνυσον· τὰ μήκιστα δήλωσον
55. μανῶν· ἀραιῶν

SCR. 30. Callim. Cer. 103. 31. Aeschyl. fr. 354 p. 86. 33. Luc. XVI 9. 34. ADN. 35. Apocalyps. 7. 39. Herod. II 79. 40. cf. Soph. OT 1300. 41. Athenienses teste Phrynicho app. soph. 51, 32. 42. Aeschylus fr. 290, p. 73. 44. Plat. Tim. p. 72 C. 43. Xen. Cyn. V 4 Plat. Legg. V 734 C. 46. *B* 607. 47. 48. ADN. 49. Theocr. X 18. 50. *A* 72. 53. Hippocr. passim. 54. Eur. Hec. 196.

ADNOT. 30. ὕλαι cod., em. L. Bos. Anim. p. 131. Ὕλαι Wernsdorf. PLM. vol. IV p. 869. 31. πολεμικοὶ cod., em. Mus. — ἢ μαντύας coni. Salmas. in Trebell. Poll. p. 343. Cf. 251. 32. μανδύει cod., μανδύη Mus. Non liquet. 33. 34. 35. Ut insiticia recte notavit Voss. μανσούρ praetermisit Lob. Parall. p. 76. Cf. Muetzell *Zeitschr. f. GW.* VIII p. 130. Idem est μαζουρώθ, quo de Chrysost. ad Iob. XXXVIII 32 σημαίνει δὲ τὸν ἀστρῷον κύνα; cf. Zonar. 1328 C. 39. De μανασσῆς quod teste C. 39 al. (λ)ήθη ἑρμηνεύεται vide cod. Coisl. 224 ap. Tischend. p. 128. 36. Om. Mus. μανίην· χολωθίειν (sic) C. 319. 37. μανήσεις· τὰς λάταγας cod., μάνης ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν Phot. 246, 7, quod reponendum. μάνεις· τὰς λάταγας coll. schol. Lucian. Lexiph. 3 Thes. V c. 564 B. Cf. IHKrause *Angeiologie* p. 370. 38. καταλέγων ὀνόματα βόλων Mus. ultimae vocis deleto compendio. Cf. μάγνης. Verba καὶ βαρβαρικόν fortasse post βόλ.. (ἐ) collocanda sunt sic scripta καὶ δούλου ὄνομα βαρβαρικόν. 39. Μανερῶς — π μάγων cod. Μανέρως — παρὰ μάγων Mus., em. Valesius a Polluce IV 54. — Αἰγυπτίων εὐδοκιμῆσαι? 41. χαυνόν cod., em. Mus. Lob. Proll. 185. 42. Cram. AOxx. I p. 288, 22 EtGud. 378, 38 Ruhnk. Tim. p. 177. 43. μανώτατον cod., emendavi. Sed utrumque recte habet. 47. 48. Priorem ex deletis Mus. μαντεῖον correxerat. Copulandas esse vidit Meinek. Philol. XIII p. 510: μάντιος· ἀντὶ τοῦ μάντεως. (κ 493 μ 267). 49. Diosc. Parab. I 158. — μαντίς cod. fortasse recte. 50. μαντοσύνη· μαντειάνα cod. μαντεία Mus. Correxi. 51. Om. Mus., μαντηΐας· μαντείας? an μάντιας· μάντεις? 52. μανυπικρόν· ἀθαμανές cod. μάνυ· πικρόν. Ἀθαμᾶνες Mus., μάννυ Aldus. 53. Lobeck. Proll. 361. — μενλύζαν cod., em. Guyetus coll. Erotian. p. 530. Vid. Psell. ap. Boisson. I 241 Salmas. hyl. iatr. c. 39 p. 43 B. 54. μίκιστα cod., em. Mus.

* μ α τ ε ῖ· πατεῖ

* μ α ρ α ν α θ ά· ὁ κύριος ἦλθεν. ἢ εἶδον τὸν κύριον

[μ ά ρ α ι ν α· μάστιγξ, ῥάβδος, γαυρία]

μ ά ρ α γ ν ά γ' ἤ· ταυρεία

260. μ ά ρ α γ ο ι· οἱ ἀπόκρημνοι τόποι

Μ α ρ α θ ώ ν· δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ποιητὴς ἦν Μαραθώνιος

μ α ρ α ί ν ε τ α ι· [μαίνεται]

μ α ρ α ί π ο υ ς· μεμαρασμένος τοὺς πόδας

Μ α ρ ά ξ α ς· μήν, ὁ Ἀπελλαῖος

65. μ α ρ ά σ σ α ι· κύνες, ὄρνιθες

μ α ρ γ ᾷ· μαργαίνει. ὑβρίζει. ἐνθουσιᾷ, μαίνεται. ὑβρισ(τικαὶ) γὰρ αἱ μ ά ρ γ α ι

μ α ρ γ α ί ν ω ν· μαινόμενος. δεσμῶν. ὑβρίζων. δεσμὸς γὰρ ἡ μ α ρ γ ά ς

μ α ρ γ α ρ ί σ κ ο ν· πινακίσκον

Μ α ρ γ έ τ η ς· μωρός τις, ἢ μὴ εἰδὼς μῖξιν γυναικός, κἂν γυνὴ προτρέπηται αὐτόν

70. μ α ρ γ η έ ν τ ω ν· λυσσώντων

Μ α ρ γ ί τ η ς· μωρός τις, μαινόμενος

μ α ρ γ . τ ά τ η ν· ἐπιμανεστάτην

Μ α ρ γ ί τ ο υ· ἄφρονος, μωροῦ

μ α ρ γ ο ῖ ς· μαινομένοις. ὑβρισταῖς

75. μ α ρ γ ῶ ν τ ε ς· μαινόμενοι

μ ά ρ γ ο ς· μαινόμενος. ὑβριστής

μ α ρ γ ῶ σ α ν χ έ ρ α· μαινομένην χεῖρα

Μ α ρ ε ῶ τ ι ς· εἶδος ἀμπέλου

μ α ρ ή γ ε ι· λαμβάνει

80. μ α ρ η γ η λ λ ᾷ· ἀμφιπονεῖ. στραγγεύεται

Μ α ρ ι α ν δ υ ν ὸ ς θ ρ ῆ ν ο ς· δαιμονίως γὰρ περὶ τοὺς θρήνους σπουδάζουσιν. ἄλλοι εἶδος ᾠδῆς τωθαστικῆς τὸν Μαριανδυνόν, ὡς Λιτυέρσαν

μ α ρ ι α ν δ υ ν ί ζ ε ι ς· εἰρωνεύεις

SCR. 56. Aeoles? 57. I Corinth. XVI 22. 58. 59. Eur. Rhes. 817. 62. E. g. Aesch. Eum. 277. 67. Cf. *E* 883. 74. Phrynich. trag. fr. 5 p. 558. 75. Soph. fr. 754. 76. Hesiod. Ath. X p. 428 C. 77. Eur. Hec. 1118. 81. Aeschylus.

ADNOT. 56. *Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ π̄ πατεῖν, ματεῖν, πατοῦσαι, ματοῦσαι* Ioann. Gr. 244, b Ahrens Dial. I p. 45. Similiter Delphi *βατεῖ* pro *πατεῖ* dicebant teste Plut. Quaest. Gr. 292 E. Sed h. l. ordo *μαπεῖ* requirit, quod Salmasius reposuit. Tum vero *ἅπτει* legendum, vel potius *μ α π ε ῖ ν· ἅπτειν*. 58. *μαραίνης* in Aesch. Cho. 375 quoque vitiose pro *μαράγνης*. 59. *μάραγνα . γῆ ταυρεία* codex, ipsa poetae verba dedisse Hesychium patet. Copulanda vero cum iis explicatio priori glossae adhaerens sic correcta: *ταυρεία μάστιξ, ῥάβδος*. De accentu cf. Herodian. ap. schol. Eur. Rhes. 817. vol. V p. 597 ed. Matth. 60. *ἄγμοί* coni. Ruhnken. 61. *ὅθεν καὶ ποίημα Μαραθώνιον*? cf. Phot. 246, 23 Nauck. Trag. praef. p. X. 62. Genuina explicatio hausta est lacuna. *μαίνεται* ad *μαργαίνει* spectat. 64. Albertus cogitandum reliquit, num in voce *μαράξας* lateat nomen mensis Hebraeorum מרחשון h. e. *Marchesvan*. 65. Cf. gl. *α* 3445. 66. *ὕβρεις* Mus., em. Meineke. 68. V. *μαγαρίσκον*. 69. *Μαργίτης* Mus. Imo *Μαργείτης* ut male legitur etiam in nonnullis libris Aristot. Poet. 4 Nicom Eth. VI 7. *καὶ — προτρέπεται* cod., em. Is. Voss. 71. *μαργῆτις* cod., *Μαργήτης* Mus., em. Alb. 72. Literam (ι̅ ?) delevit Mus. qui *μαργοτάτην* reposuit. Forte *μαργιστάτην*. 75. *μαργόντες* cod., em. Mus. 77. *χεῖρα* cod. C. 319. 39. 63 al. Phot. 247, 13, em. Mus. Vid. schol. Eur. Hec. 1128. 78. Ath. p. 33 D Strab. XVII 799 Steph. Byz. 432, 20 ubi *μαρεώτης οἶνος* legitur. ,Virg. Georg. II 91. Vlitium ad Gratium 313' conf. ALB. 79. Recte ni fallor Albertus *μάρπτει* scribit. Alius malit *μ ά ρ η· χείρ (ὅθεν μάρπτειν τὸ λαμβάνειν)* cf. Lob. Parall. p. 74 rhem. p. 47. 80. *μαρηγῆλλαι — στρατεύεται* cod., *μαρηγηλλᾷ* Mus. Cf. *μ ο ρ γ υ λ λ ε ῖ (μοργύλλει* Thes.) *χρονουλκεῖ*. 81. *δαιμονίους — μαρίανδὺν ὡς λίπερσαν* codex, em. Mus., nisi quod bis male *Μαριανδηνὸς (ὸν)* scripsit. *τωθαστικῶς* cod., em. Heinsius. 82. *μαριδρουνίζεις* cod., em. Meinekius.

μαριζεύς· λίθος τις, ὃς ἐπισταζομένου ὕδατος καίεται
[μαρίειν· ὀχλεῖσθαι· πυρέττειν]
285. Μαρικᾶν· κίναιδον. οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἄῤῥενος βαρβαρικοῦ
μαρίλη· ὁ χνοῦς. καὶ τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων
μαριλοκαυτῶν· ἀνθρακευτῶν· μαρίλη γὰρ τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων
μαρίν· τὴν σῦν. Κρῆτες
Μαρῖνος· κίθαρος. ἰχθῦς θαλάσσιος. καὶ ὄνομα κύριον
90. * μαριόθ· ἀντιλογία
μάρις· [τὸν]· ἓξ κοτύλας. καλεῖται δὲ ὁμωνύμως καὶ τὸ μακρὸν πέπερι[ᾶ]
Μαρίταιον· τὸν Δία
μαρκάς· μακάριος. εὔμοιρος
* Μάρκος· ἐντολή
95. μαρμαίρει· λάμπει. ἐνθουσιᾷ
μαρμάραι· αἱ τῷ ἐρυθροδάνῳ βεβαμμέναι
μαρμάρειον· λευκόν, λαμπρόν. ἄνθος
μάρμαρα· λαμπρά. ἐρισύβη
μαρμαρόεντα· λάμποντα
300. μάρμαρ στερεόν·....
* μαρμαίροντα· λάμποντα
* μαρμαρέην· λαμπράν
* μαρμαρέῃσι· λαμπηδόσι
* μάρμαρος· λευκὴ λίθος
5. μαρμαρυγαί· αἱ συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. ἢ λαμπηδόνες
μαρμαρυγή· φῶς. ἀστραπή. βῆμα. πήδημα. λαμπηδών. κίνησις ποδῶν συνεχής. αὐγὴ ὀφθαλμῶν
[μαρμαρυκᾷ· ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν]
* μαρμάρω· λιθοποιῶ
* μαρμάρῳ ὀκρυόεντι· λίθῳ τραχεῖ
10. * μάρμαρα· λαμπρά
[μάρμοιρον· λαμπρόν]
μαρνάμενοι· μαχόμενοι
μάρναται· μάχεται ἐν πολέμῳ

SCR. 86. E. g. Ar. Ach. 350. 87. Soph. fr. 959 p. 277. 89. Arist. HA. VI 17. 90. LXX. 91. ADN. 95. Alcaei. 301. Γ 397. 2. Γ 126, ubi Aristarchus Zenodotum et Aristophanem secutus πορφυρέην edidit. 4. Π 735. 5. Θ 265. 9. Μ 380. 12. Ζ 256. 13. Δ 513.

ADNOT. 83. Non diversum esse lapidem qui ap. Aristot. Mir. ausc. 41 μαριθάν appellatur Heinsius suspicabatur. Ordinem μαριεύς postulare Vossii sententia erat, nescientis glossam seq. insiticiam esse. Sed IThSchneiderus etiam Sophocleum Μαριεὺς ἀλοιμός contulit. 84. Imo μαιρίειν q. v. Lob. rhem. 205. 88. Cf. μαράσσαι. 89. καθαρὸς ἰχθὺς cod., tacite em. HSt. 90. μαριώθ C. 11 Gl. MSS. in Ezechiel. XLVII 20. 91. μαριστόν cod., em. Iungerm. ad Poll. IV 168. Forte τὸ ἑξακότυλον legendum. Cf. Poll. X 184 Aristot. HA. VIII 9 p. 365 Schn. Polyaen. IV 3, 32. — πεπεριᾶ cod., πέπερι Mus. 92. Μαριταῖον Mus. Ἀρισταῖον an Μαλειαῖον? 93. μάρκας Lob. Path. El. p. 509 μάκαρς HSt. Cf. de hac forma antiquiore Apollon. Dysc. de pron. 74 A Theodos. can. p. 985, 29 Bekk. Steph. Byz. 551, 3 M. Eustath. 1542, 30. 94. Gloss. cod. Coisl. CXCV. 95. ἐνθουσιᾷ ad μαργαίνει spectat. 97. μαρμάρεον? Neque aliter Pearso. 98. Suspectum reddit ordo turbatus. 300. μάρμαρ· στερεόν codex. Cf. Lob. Parall. p. 205. 3. Aut μαρμαρυγῇσι voluit, aut μαρμαρέῃσιν αὐγαῖς (Ar. Nubb. 286)· λαμπηδόσι. 5. λαμπηδόναι cod., em. Mus. 7. μαρμαίρειν pro μαρμαίρων Albertus. Glossa ex μαρμαρυγαί corrupta videtur, quod EM. p. 77, 37 recte ducit a μαρμαίρω, ut verba ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν arcte cohaereant cum gl. 306. 8. μαρμαρῶ· λιθοποιῶ *in marmor muto* coll. Lycophr. 826 coni. LDindorf. Thes. V c. 588 A, magis placet Pearsonis coniectura μαρμάρῳ· λίθῳ ποιῷ. 9. κριόεντι cod., ὀκρυόεντι Mus. 10. = 298. 11. μαρμαῖρον Mus. recte sed invito ordine.

Μᾶρον· ὄρος. καὶ πόα
315. μάρπτεν· κατελάμβανε, συνελάμβανε. καὶ μάρπτει, ὁμοίως
μάρπτησι· καταλάβῃ
μάρπτοντα· κρατοῦντα
μάρπτις· ὑβριστής
μάῤῥον· ἐργαλεῖον σιδηροῦν
20. μάρσεται· κτήσεται
μαρσίπιον· βαλάντιον. φασκώλιον
μάρσιπ[ε]οι· οἱ γαστρίμαργοι. ἢ σάκκοι
μαρτυρίαι· βουλήσεις
μαρτυρίῃσι· βουλήσεσιν, ἐντολαῖς
25. μαρτύρομαι· ἐπιφωνοῦμαι
μάρτυρ· μάρτυς
μαρυκᾶσθαι· ἀναπέμπειν τὴν τροφὴν καὶ πάλιν αὐτὴν ἀναμασᾶσθαι
μαρυκᾶται· ἀναμασ[σ]ᾶται
μάρψαι· συλλαβεῖν, καταλήψεσθαι
30. μάρψει δ᾽· καταλήψεται...
μάρψω· καταλάβω
Μάσης· πόλις
μάσασθαι· ἐφάψασθαι. καθᾶραι
μάσθλη καὶ μάσθλης· δέρμα, καὶ ὑπόδημα φοινικοῦν. καὶ ἡνία. διφθέρα
35. μάσθλη· τὰς τομουτὰς ἡνίας. καὶ γὰρ ἡ μάσθλη Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις
μάσι· μεγάλως
μασίγδουπον βασιλῆα· μεγαλόηχον, τὸν μέγαν ἐν ἤχῳ
Μασιμάνας· τοὺς βαρβάρους οὕτως ἔλεγον
μάσκη· δίκελλα
40. μάσπετα· τοῦ σιλφίου τὰ πρῶτα πέταλα, ἢ τὸ τοῦ καυλοῦ ὄπιον
μάσσαι· ζητῆσαι. καθαρίσαι. φυράσαι

SCR. 15. Ξ 228. 16. Θ 405. 18. Aesch. Suppl. 833. 21. LXX. 24. λ 325. 29. Χ 201. 30. Ο 137. 31. Eur. Ion. 158? 32. Β 562. 35. Soph. fr. 125 p. 125. 37. Poeta epicus?

ADNOT. 14. *μάρον* cod., em. Thes. V c. 589 D Lob. Path. El. p. 21 coll. Ath. IX 402 D. Cf. Theophr. fr. 4 de odor. 33, 34 Plin. HN. XII 24 Diosc. III 49. — *ὄρος*) *Τμάριον* vel *Τόμαρος* coni. Alb. (vid. Burmann. ad Virg. Georg. I 56), nisi Phot. 247, 25 *Μαρμάριον — ὅρμος* huc pertineat. De Marmario cf. Strab. X p. 446 Eustath. 281, 4 St. Byz. 434, 2. 16. *μαρπτήσῃ* cod., em. Scaliger. 18. *μάρπτυς* cod., em. Albertus ope loci Aeschylei a Sopingo allati. 19. *μαῤῥόν* cod. Conferunt *marrha* ap. Columell. X 67. 20. *μάρψεται* Iensius Luc. Hes. p. 155, ut *ἄσεκτος* pro *ἄψεκτος*, *σεῖφα* pro *ψέφας*; imo (*με*)*μάρσεται* a *μείρω*. Cf. Lob. ad Buttm. Gr. Gr. p. 242. 21. *μαρσίππιον* Mus. 22. *μαρσιπέοι* cod., em. Salmas. in Vopisc. p. 412, nisi quod *μάρσιπποι* scripsit. 26. *μάρτυς· μάρτυρ* Albertus propter ordinem coll. Phot. 248, 4. 27. *ἀναμάσασθαι* cod., *ἀναμασ-* *εῖν* *σᾶσθαι* male Mus. 28. *ἀναμασσᾶται* cod. 29. *συλλαβὴν* cod., em. Mus. Lob. Parerg. 725. 30. *μάρψειδ* cod., *μάρψεια* inepte Mus., em. Schow. p. 519, coll. Il. Ο 137. 32. Infra *Μύσης*. 33. *μασᾶσθαι* codex. 35. 36. Secrevit Musurus. *μάσθλη ἡνία Σοφοκλῆς* male Albertus; hoc enim praecipit noster vocabulum et *ἀρσενικῶς* et *θηλυκῶς* usurpari. Glossam *μάσθλητάς τε ὁμοῦ· τὰς ἡνίας* scribendam videri monuit Thes. V c. 599 A. Cf. *δίγονος μάσθλης*. 36. Vide *μαί*. — *μάσῃ* cod., *μάσι* HSt. nisi praestat *μασί*. 37. *μασίγδουπος* (*ον* Mus.) *βασιλέα* codex; correxi, nisi *μασίγδου|πον βασίλῃα* metro Alcaico adstringenda sunt, (cf. Alc. fr. 1 *Μαλειά|ταν βασίλῃα*). 38. Cf. *Γαρίμαντας*. 39. Cf. *βάσκη* et *μάκορ*. Male *δείκηλα* scribebat Lob. Aglaoph. p. 175. 40. Vide *μαγύδαρις*. Diosc. III 84 Poll. VI 67 Plin. HN. XIX 13. — *βρωτά* pro *πρῶτα* malebat Salmas. ad Solin. 250 b. 41. *μᾶσσαι* cod. illustrat Lob. rhem. p. 10 Path. El. p. 76 Proll. p. 86. Pro *ζητῆσαι* Albertus e Steph. Byz. p. 436, 1 dubitanter *δῆσαι* proponit. Sed cf. Galen. lex. p. 474.

μάσ[σ]ασθαι· μάχεσθαι. λαβέσθαι. ἀναγκάζεσθαι. ἐφάψασθαι
μάσσει· καθαρίζει. καὶ τὰ λοιπά
μᾶσσον· πλέον, μεῖζον. μικρόν, ἔλασσον
345. μασσότερον· πο῾ῤῥώτερον
μάστα· ἡγεμών. ἢ μεγάλως
μαστάζει· μασᾶται
μαστάζεται· διαμασᾶται
μάστακα· τὸ στόμα· ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. οἱ δὲ ἀκρίδα. ἢ σιαγόνα
50. * μαστίδες· ἀκίδες. ἢ ἀγκύλαι
[μασταλίδες· χάρακες. κάμακες]
μάσταξ· ἔνθεσις. ἢ ἀκρίς. ἢ στόμα
μασταρίζειν· μαστιχᾶσθαι. καὶ τρέμειν. ἢ σφοδρῶς, ἢ κακῶς μασᾶσθαι
μαστεύει· ζητεῖ, ἐρευνᾷ, ψηλαφᾷ, ἐπιζητεῖ
55. μαστήρ· ἐρευνητής
μαστῆρες· ζητοῦντες, ἐρευνῶντες
μάστι· μάστιγι
μάστιγας· δαρμούς
* μάστιε· μάστιζε
60. μαστιγίας· ὁ μαστιζόμενος
μαστίεται· μαστίζεται
μαστίζει· [μασᾶται. ἢ] τύπτει
μαστίζει· πληγαῖς τύπτει
μαστίζων· [μασώμενος.] πατάσσων
65. μάστιν· τὴν μάστιγα
μάστιξ· φραγέλ(λ)ιον
μαστοί· τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη

SCR. 42. λ 591. 44. ϑ 203. 45. Dius ap. Stob. Flor. 2. p. 497. 47. *μαστάζειν* Nic. Ther. 916. 49. δ 287. *I* 324. Soph. fr. 645 p. 228. 53. Ar. Ach. 689. 55. Soph. Tr. 733. 57. Ψ 500. 59. *P* 622. 60. e. g. Soph. fr. 305. Respicit ni fallor Ar. Ran. 405. 61. Υ 171. 65. ο 182.

ADNOT. 42. *μάχεσθαι* et *ἀναγκάζεσθαι* suspecta mihi sunt; neque agnoscit haec Apoll. lex. Hom. 110, 5. 43. Lob. rhem. p. 262. 44. *μᾶσσον* cod., *μάσσον* Herod. *πμλ.* 37, 10. Pro *μικρὸν*, quod etiam C. 63 offert, Albertus suadebat *μακρόν*. Ἔλασσον] *μάσσον Βακχεῖος μέν φησιν ἔλασσον, Ἡρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος πλεῖον* Erotian. lex. p. 249, respiciens Hippocr. prorrh. I p. 415, 17. Ceterum librorum lectio inter utrumque fluctuat etiam ap. Xen. Cyr. II 4, 27 et rep. Lac. 12, 5. 46. *ἡ* Phavorinus rectius *ἢ* scribit. Videtur enim *μάσι· μεγάλως* confundi cum (*ναστά*) *μεστά· ἡ γέμουσα* (Dorice) aut *λαγέτας· ἡγεμών*. 47. Infra *μαστίζει· μασᾶται*, supra *ἐμάσταζεν· ἐμασήσατο*. 48. *διαμάσαται* cod., em. Mus. 49. *μάσταξ* cod. Apoll. lex. 110, 2, reposui cum Pears., quod ordine requiritur, *μάστακα*. — *ἀκρίδα*] *μάστακας· τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς* Phot. 248, 18 ubi praecedit *μάστακα· μάσημα, τροφήν*. Cf. Clitarch. EM. 216, 10 schol. Nic. Ther. 802 lex. rhet. Eust. 1496, 53. Rigalt. ad Artemid. II 22. — *σιαγόνα*] cf. gl. γ 564 *γιμάσαι, μάθυιαι* et *μάτυαι*. 50. *μαστακίδες· ἀκρίδες* Pearso; *ἀγκάλαι*, quibus aliquid *μάσσεται*, comprehenditur, coni. Mein. 51. Vide *κάλυντρα σκάμβυκες* et *σκάνδυκες*. Fortasse *μα* aliunde adhaesit; infra enim *σταλίδας· τοὺς κάμακας ἢ χάρακας* interpretatur. Idem est *σχαλίς σχαλίδωμα σταλίδωμα* ap. Xen. Cyneg. 2, 8. 6, 7. 53. Sic per ι etiam cod. Voss. Suidae, at *μασταρύζω* scribitur ap. Theognost. 142, 29 Ael. Dionys. Eust. 1496, 54 Phot. 248, 16. 20 *μαστηρύζειν* Cyrenaicam esse dialectum tradentem. *Μαστιχᾶσθαι* pro *frendere* usurpatum nondum repertum, *μαστιχόωντι* ap. Hesiod. Scut. 389 exstat. 55. *ἐρεμνητής* cod., em. Mus. 56. *ἐρεμνῶντες* cod., em. Mus. 57. *μάστι· μάστιξ* cod., *μάστις· μάστιξ* Mus., em. Meinekius Philol. XII p. 611. 60. *δι' ἁμαρτίας* addit C. 63. 61. Lob. rhem. p. 205. 62. *τύπτεται* cod., correxi. Quae cancellis sepsi ad *μαστάζει* pertinent. 64. *μασόμενος* cod., *μασσόμενος* Mus. Confundit *μαστάζων· μασώμενος* et *μαστίζων· πατάσσων*. 65. (λ) Mus.

μαστός· ποτήριον. ἢ λίθον. καὶ τὰς (εἰς) ὕψος ἀνέχοντα χώρας καὶ μέρεσι μαστούς

[μαστούειν· ἐπιζητεῖν]

370. μαστρίαι· αἱ τῶν ἀρχόντων εὔθυναι

μάστροι· παρὰ Ῥοδίοις βουλευτῆρες

μαστροπός· δίστροπος. πανοῦργος. ἀπατεών. ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν καὶ μαυλίζων, ἢ προαγωγός

μαστροφός· τὰ αὐτά

μασύντης· παράσιτος

75. μασχαλέον· κάνεον. πίναξ

μασχάλην αἴρειν· κωθωνίζεσθαι, καὶ πίνειν

ὡς ἄνω
τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπ[τ]ωκότες.

ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην. εἰώθεισαν γὰρ λέγειν μασχάλην αἴρεις ἀντὶ τοῦ κωθωνίζειν, καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσίν· οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ·

χεῖρας ἀνασχόμενοι

μασχάλη· μέρος τι τῆς πρώρας, ὅπου καὶ τὸ τέρθρον, ὃ καλοῦσιν ἀρτέμωνα. ἢ τοῦ τῆς ἐλαίας φύλλου τὸ μέρος

μασχάλην· τὸ τοῖς λευκίνοις σχοινίοις τὰς ἀγκύρας σχάσαντας περὶ τὸν ἀγκυρίτην λίθον περιθεῖναι

μασχάλινον· φοινίκινον πλέγμα

80. μασχάλιον· κάνεον φοινίκι(ν)ον. Μασχάλη γὰρ ἡ τοῦ φοίνικος ῥάβδος. ἢ σχοινίον

μασχαλίσματα· (οἱ) φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλῖναι ἀκρωτηρίασαν τὰ μόρια τούτων, οἷον ὤτων, ῥινῶν, καὶ διείραντες ἐκρέμνων ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. καὶ τὰ [τῶν] ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις

μασχαλιστήρ· (ὁ) διὰ τῶν μασχαλῶν δεσμὸς τοῦ ὑποζυγίου. τὸ αὐτὸ καὶ μασχαλίς

μασχαλισθῆναι· ἀνηρτῆσθαι ἐκ τῶν μασχαλῶν

SCR. 71. Ross. Inscr. Lindia in Mus. Rhen. IV p. 183 n. 15. p. 197, 1. 9. Inscr. ined. fasc. 3 p. 17 n. 271. Latet fortasse s. v. βόστρος ap. Arcad. 76. Cratinus l. c. Hom. σ 99. 77. Theophr. HPl. III 15, 1 CPl. I 6, 4. 81. Tragici. 82. cf. Aesch. Prom. 71 Herod. I 215. 83. cf. Soph. El. 445.

ADNOT. 68. ποτήριον] Apollodorus Cyrenaeus ap. Pamphilum Ath. XI p. 487 B Paphiis vindicat. Vid. Gesen. Monum. p. 393. Krause *Angeiologie* p. 370. — λίθον] Videtur βῆμα dicere. — τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα χώρας μέρη μαστούς? 69. Imo μαστεύειν, quod Albertus reponi iubebat. 70. εὐθύναι cod. Infra μεττρίαι· εὔθυναι. 71. βουλευταί, οἱ καὶ μαστῆρες coni. Bernhardyus ad Suid. II 1 c. 723, probabiliter. Cf. Boeckh. C. I. II p. 611. Ceterum in accentu μαστροὶ consentiunt Suid. et Phot., μάστροι Harpocr. 124, 15. 74. μασύντεις cod., em. Mus. Dicitur alibi παραμασύντης et παραμασήτης de quo adi Is. Casaub. ad Athen. l. IV. c. 4 p. 252 extr. 75. πίδαξ cod., em. Guyetus. Cf. μασχάλιον et μασχάλινον (μασχαμνόν cod.) 76. [τ] Mus. — εἰώθησαν γὰρ λέγειν cod., εἰώθεσαν καὶ λέγειν Mus., εἰώθεσαν καὶ γελᾶν. Μασχάλην αἴρειν· ἀντὶ τοῦ κτλ. Meinek. ad Cratin. fr. inc. LXIII p. 198, sed idem in com. vol. V p. 23 nunc pro λέγειν suadet γελᾶν vel ᾄδειν deletis verbis quae sequuntur μασχάλην αἴρειν ἀντὶ τοῦ κωθωνίζειν. Zenobius V 7, unde sua habet Hesychius, corruptus est. 78. μασχαλᾶν et σχάσαντες pro σχ.' σαντες Mus., μασχαλεῖν Schowius. At μασχάλην infinitivus est Aeolicus. 79. μασχαμνόν cod., μασχαλινὸν Salmasius, em. Thes. V c. 611 B. 80. σχοίνινον recte ni fallor Salmasius, qui ad μασχάλινον retraxit. 81. ἀκρωτηριάσαντες — et καὶ τὰ τῶν Mus. — ἐρείσαντες et ὑπὸ cod., omisso οἱ, em. Nauck. Ar. Byz. p. 221 ex parte praeeunte Iunio, συνείροντες schol. Soph. El. 445. 82. Ὁ inseruit Mus. — μασχαλίων cod.; cf. ἀναμασχαλιστήρ. 83. Haec supra rectius collocari ordo turbatus docet.

μασχαλ(ολ)ηπτεῖ· ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μάλην φέρει
385. μασχαλόν· τὸν χιτῶνα
ματᾷ· διατρίβει, χρονίζει
ματαιολοιχός· ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος, καὶ λίχνος
μάταιος· ἠλίθιος. τάλας
mαταίαν· τάλαιναν, ἠλίθιον
90. μάταισι· ταῖς ματαιότησιν
mαταίσσει· μωραίνει
ματᾶν· ματαΐζειν
μάταν· ἡ λύγξ. ἔνιοι δὲ ματακὸς ἢ ματακόν
μάταρος· στέφανος μεμαρασμένος
95. ματεῖ· ζητεῖ
ματήρ· ἐπίσκοπος, ἐπιζητῶν, ἐρευνητής
* ματρίους· τοὺς ἀβελτέρους
ματηρεύειν· μα(σ)τεύειν. ζητεῖν
μάτησεν· ἀπέτυχεν. μάταιόν τι ἔπραξεν. ἠμέλησεν. ἀπέσχεν
400. ματήσετον· [ἑάλωσιν,] ἁλῶσιν. ἀποτύχωσιν
ματία· (ἁ)μαρτ[υρ]ία
ματίη· ματαιότητι
μάτιον· τῷ τόνῳ, ὡς βέλτιον· τὸ μικρόν, καὶ ὀλίγον, καὶ μάταιον. οἱ δὲ δερμάτιον
ματίς· μέγας. τινὲς ἐπὶ τοῦ βασιλέως
5. [ματίσαι· ματεῦσαι. ζητῆσαι]
ματρόξενος· τοὺς νόθους παῖδας.....
ματρύλ(ε)ιον· τόπος τῶν πορνευόντων, τουτέστι πορνεῖον, ὅπου οἱ μαστροποί, ἤτοι μαυλισταί, διέτριβον
* Ματθαῖος· δεδωρημένος. Ματθίας δὲ δόμα θεοῦ
ματτάβης· ἀπορῶν
10. ματταβεῖ· περιβλέπει. ἀδημονεῖ
μάτταβος· ὁ μωρός
ματταβόμενος· μέλλων, καὶ ἀποκνῶν
ματύαι· γνάθοι

SCR. 86. Aesch. Prom. 57. 87. Ar. l. c. 90. Aesch. Suppl. 820. 92. Aesch. Sept. 37. 99. Ψ 510. 400. Ε 233. 2. κ 79. 7. Menander fr. IV p. 120.

ADNOT. 84. μασχαλήττει cod., em. Mein. — ὑπὸ μάλην Lobeck. Phryn. p. 196 contra Porsonem tuetur. 85. μασχαλωτὸν χιτῶνα Salmasius, sed praestiterit (ἀμφι)μάσχαλον. 86. μάται cod., ματαιᾷ Mus., em. HSt. 87. ματιολοιχός ἤτοι ὁ χρυσιμέτρης. μάτιον γάρ εἶδος μέτρου. ἢ ὁ φειδωλὸς καὶ σμικρολόγος ἢ ὁ μυκτηριστής. ὀξύνει δὲ Ἡρωδιανός. ἢ μάταιον τὸ ἐλάχιστον. ἤτοι τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα schol. Ar. Nub. 451. σμικρολόγος καὶ φειδωλὸς καὶ οὐ προιέμενός τι τῶν αὐτοῦ Gl. Br. ματτιολοιχός ἐκ μεταφορᾶς τῶν μασσώντων Gl. LB. ματτυολοιχός Bentleius. Photius 250, 10 ματιολοιχός ponit cum nostra explicatione. Eandem et schol. Ar. conflavit Suid. II 1 c. 728. 91. μαραίνει cod., μωραίνει Mus., ματάζει· μωραίνει Salmasius. 92. L. ματαιάζειν vel ματάζειν. 93. Non intellego. 94. μαδαρός Schwenck. Philol. III p. 266. 95. Ahrens Dial. I p. 45. Th. Bergk. Monatsk. p. 12. 96. Μαστήρ coni. Thes. V c. 616 B. 97. ἀβαλτήρους cod., em. Mus. Cf. μαατρός. 98. Eadem habet Phot. 250, 9. Suid. II 1 c. 727. Lob. rhem. p. 198. 400. ματήγετον cod., em. Heinsius. Musurus Hom. Il. Ε 233 immemor, signum + apposuerat. 1. μαρτυρία cod., ἁμαρτία Ruhnken. 2. Apoll. lex. 110, 8. 3. Suid. II 1 c. 728, 8 Phot. 250, 11 in quo adhaerent haec voc. ματιολοιχός. 4. Conferunt μαί μασί μάστα. 5. Imo ματῆσαι· μαστεῦσαι. 6. ματροξένους Mus. Exciderunt potius haec: ματροξένους καλοῦσιν οἱ Ῥόδιοι. Cf. schol. Eur. Alc. [1001] 989 Poll. II 21. 7. ματρύλιον cod., ματρύλλιον Mus. De forma ματρύλειον non est quod dubitemus, sed accentus in penultima an antepenultima ponendus sit non constat. ματρίλιον· μαστροπίον C. 39 (sic). 8. Cf. Tischendorf. anecd. p. 125. — δῶμα cod., em. Heinsius. 12. ματταβούμενος ordo postulat. 13. ματτύαι HSt. Gesner. Lucian. III p. 444. Supra μάθυιαι.

ματτύης· ἡ μὲν φωνὴ Μακεδονική, ὄρνις. καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφερόμενα
415. *μὰ τὼ θεώ·* οὐ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ὤμνυον
ματῶν· ματαιοπραγῶν, ἢ μάτην ποιῶν
[*μαῦδι·* λαοτομίον
μαυκυρόν· τὸ χλιαρόν]
μαῦλις· μάχαιρα. καὶ ἡ μισθωτὸν ποιοῦσα
20. *μαυλιστήριον·* παρ' Ἱππώνακτι, Λύδιον νόμισμα, λεπτόν τι
μαῦρον· τὸ ἀμαυρόν. ἀσθενές. ἢ μωρόν
Μαύσωλος· ὄνομα δυνατοῦ
μάχαιρα· ξίφος. καὶ παραζώνιον. καὶ οἷς ἀποκείρεται τὰ πρόβατα, καὶ ζῷα ἑρπετὰ πολύποδα, ἴουλος. καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικόν
.*μὰ φρήν·* διάνοια[ν]
25. *μαχαιροδέτης·* ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς καταληπτήρ
μαχᾶν· τὸ[ῦ] θέλειν μάχεσθαι
μαχατάρ· ἀντίπαλος
μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει· τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ, καὶ ἀποκείρει, ἢ κολούει
μαχητής· στρατηγός
30. *μαχη(σ)αμένω·* μαχεσάμενοι, δυϊκῶς
μαχλάδα· πόρνην
μαχλάδας· πόρνας
μάχλης· ἀκρατής, πόρνος
μαχλίς· ἑταίρα, πόρνη
35. *μάχλος·* ἀκρατής, καταφερής, πόρνος
μαχλοσύνη· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ὡσεὶ καταφέρεια, ἀκολασία, πορνεία
μαχλῶντες· πορνεύοντες......
* *μαχλοίων·* κρομμύων

SCR. 14. Artemidor. Athen. l. c. Cf. Iacobi Com. V 2 p. 604. 19. Nic. Ther. 705. 20. fr. 126 Bgk. 22. Herod. V 118, Xen. Ages. II 26. 27. 23. Γ 271. 24. Eur. Hec. 85. 28. *Π* 120. Cf. supra *ἐπὶ μήδεα κείρει.* 29. *μ* 119? 30. *Λ* 304. 35. Aeschrio Ath. VIII 335 C. 36. *Ω* 30, q. l. Aristarchus animadvertebat vocabulum esse Hesiodeum.

ADNOT. 14. *ματτυεῖς* cod., em. Schweighaeuser ad Ath. p. 663 D vol. VII p. 697. Huc pertinet Poll. VII 70: *καὶ ἡ ματύλλη (?) Μακεδονικὸν εὕρημα δίψους ἐγερτικὸν βρῶμα ᾧ ἐχρῶντο μεσοῦντος τοῦ πότου.* — *περιφορήματα* Phot. 249, 11, quod praestare videtur. *λάγανα* (*λάχανα* Schweigh.) expedire nequeo. 15. *ματωθῶν* cod., *μὰ τὼ θῶν* Mus., em. Phot. 250, 12. schol. Ar. Eccl. 155. 17. *μαῦδιν* Mus., forte *μαῦλις· λαοτόμων ὄργανον*, nam *λαοτομίον* nihili est. 18. Coni. *ἀλυκρὸν* vel *θαλυκρόν*. 19. *μαυλίς* cod., em. Arcad. p. 30, 24. *μισθητὸν* cod., *μισθῷ τι* Mus., *μισθωτὸν* Schow. 20. *νόμισμα* Palmerius et Salmasius, *λέμισμα* codex. Cf. *τρίαντος πόρνη· λαμβάνουσα τριά[κο]ντα ὅ ἐστι λεπτὰ εἴκοσι.* 21. Apud Phot. 250, 15 et Suid. c. 730 duo sunt articuli, quorum posterior apud illum *μαυρός· μωρός* apud hunc *μαῦρος· μωρός* scribitur. Suspicor *ἢ μωρόν* (l. *μόρον*) recentioris Graecitatis foetum esse et morum arborem, quae et *μαυρή* sive *μαύρινον* appellabatur, innui. Cf. tamen *μααρόν*. 22. *δυνατοῦ* cod., *δυναστοῦ* (imo *δυνάστου*) Maussacus. 23. *$\overset{ε}{π}$ζώνη* cod., em. Mus., nisi potius *παραζώνιον* legendum est coll. Timaei lex. p. 18. Cf. *παραζωστρίς.* — *ἴουλος*] cf. *ἀμφιδέσφάγανον* et *τὸ κατὰ γᾶς ξίφος*, quam glossam male aggressus est Nauck *ZfAW* 1856 p. 16. 24. *μαφρήν* cod., em. Thes. V c. 620 B apposito Eur. Hec. 85, ubi non tam Didymus quam Hesychius prava lectione *οὔποτε μαφρὴν* pro *οὔποτ' ἐμὰ φρήν* deceptus est. Cf. Philol. XIV p. 207. 25. *Lorum alligando gladio.* HSt. 26. *ἀντὶ τοῦ* Mus. 27. *μαχάταρ* cod. 28. *κωλύει* cod. 29. *μαχητός* cod., em. Abresch. 30. *μαχημένω* cod., *μαχεσσαμένω* Mus., *μαχη(σ)αμένω* Schowius coll. *Λ* 304. 36. Cf. Apoll. lex. 110, 9. — *ἀφροδήσια ωσὴ καταφέρεια* cod., *ἀφροδίσια καταφέρεια* Mus. Correxi, nisi forte latet *ὡς Ἡ(σίοδος).* 37. *ἀκολάστως* addit C. 319. 63.

* μαχλοίονας· τοὺς Αὐτομύλους Αἰθίοπας οὕτω καλοῦσιν
440. μάψ· μάτην, ματαίως
μαψαῦραι· αἱ μάταιαι ἄιμμαι, ἢ κοῦφαι πνοαί
μαψίδιον· μάταιον. δαψιλές. χαλεπόν. δεινόν. ἑκούσιον
μαψιδίως· ματαίως. [μαψίφωνον]
μαψίφωνον· ματαιόφωνον
45. μάψωτος· μάταιος
μαψώτου· ματαίου
μέγα· μεγάλως, πολύ
μεγαβύζ(ε)ιοι λόγοι· μεγάλοι· ἀπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως. οἱ δὲ βαρβάρους. καὶ οἱ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς. καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως Μεγάβυζοι
μέγα δικαστήριον· ἐν ᾧ τὰς δημοσίας ἔκρινον δίκας
50. μεγάθυμοι· μεγαλόψυχοι [γενναῖοι]· θυμὸς γὰρ ἡ ψυχή. γενναῖοι
* μέγα κεν· μεγάλως ἄν
* μεγακήτεα· μεγάλην παραγώγως, ἢ μεγάλως κοίλην. ἢ μέγα θηρίον, ἢ μέγα κῆτος
μεγαίρειν· φθονεῖν, ζηλοῦν. στερίσκειν
μεγαίρω· φθονῶ
55. * μέγ[α]' ἴαχον· μεγάλῃ φωνῇ ἀνέκραγον
* μεγαλαυχεῖ· σεμνύνεται, καυχᾶται
μεγαλήγορος· μεγάλως λέγων
μεγάλη θεός· Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βενδῖν. Θρακία γὰρ ἡ θεός
μεγάλανδροι· μεγάλοι ἄνδρες. ἢ μεγάλοι κατὰ τὴν ἀνδρείαν. ἢ πολυανδροῦντες
60. μεγαλαλκής· μεγαλοσθενής
μεγάλαυχος· μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος
* μεγάλην κληῗδα θυράων· ὅλον τὸ θύραμα. τινὲς δὲ μοχλόν
μεγάλη νόσος· ἡ ἐπιληψία
μεγάλης δείλης· οἷον ὀψίας
65. * μεγαλήτορος· μεγαλ(οθύμ)ου
* μεγαλήτορι· μεγαλοψύχῳ. ὑπερηφάνῳ
* μεγαλήτωρ· μεγαλόψυχος
* μεγάλ' ἴαχε· μεγάλως ἤχησεν
* μεγαλίζεο· μεγαλύνου, καυχοῦ. ἢ ὑπερυψώθης
70. μεγαλίζομαι· μεγαλύνομαι.....

SCR. 40. π 111. 41. Hesiod. l. c. 42. Eur. Helen. 251. 43. γ 72. 50. Α 123. 51. Α 256. 52. γ 158. 54. e. g. Δ 54. Sed etiam Aesch. Prom. 626. 55. Β 333. 56. Epist. Iac. III 5. 58. Aristoph. Lemn. fr. VIII p. 1100. 62. Ω 456. 65. Β 547. 66. Ε 674. 68. Λ 482. 69. Κ 69. 70. ψ 174.

ADNOT. 39. *αὐτομόλους Αἰθίοπες* cod., correxi. Glossa ipsa pessime depravata *Ἀσμάχ* vel *Ἀσμάχην* scribenda est ope Herod. II 30 coll. St. Byz. 148, 15. Quapropter non accedo Bouhiero ap. Serv. ad Verg. Georg. I 57 pro ...*cl.onos* reponenti *Machloeonas*. 40. *αἱ μάταιαι αἶμμαι* cod., *αἱ μάταιαι αἶμμοι* Mus., *οἱ μάταιοι ἄνεμοι* Phavor., *ἄελλαι* Vossius. Coni. *μαψαῦραι·* [*αἱ*] *μάταιαι αἱ ἄλλαι ἢ κοῦφαι πνοαί*. Respicit enim ipsa Hesiodi in Theog. 872 verba *αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι*. 42. *πολὺ* addunt Phot. 251, 2 Suid. 43. *μαψίφωνον* delevit Musurus. Idem recte *μαψίδως* in *μαψιδίως* mutavit. 44. *μαψ.' φωνον* (scriptum erat *μαψήφωνον*) cod., em. Mus. 46. Sic etiam Cyr. Alb. et 319. Forte *μὰψ οὕτως* vel *μὰψ αὔτως· ματαίως*. 47. Apoll. lex. 110, 11. 48. *ἱερεῖς*] Vid. Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 22 p. 135 Meinek. exx. critt. I p. 18 (Diogen. prov. III 65 Appian. B. C. V 9 Strab. XIV p. 641 Xen. Anab. V 3, 6. 7. Plut. Mor. p. 58 D Aelian. VH. II 2). — (ε) inserui. 48. 49. Separavit Mus. 53. De h. v. Salaminiis Cypri proprio cf. schol. Il. *Ν* 563 Buttm. lexil. I 258. 54. *μαγαίρω* cod., em. Mus. 58. *Βένδην* cod., *Βένδιν* Ortwinius. Cf. Phot. 251, 7 ubi *τὴν Βενδῖν* in *τελβαίναιν* corruptum est. 63. Vid. infra *νόσος μεγάλη*. 65. (*οθύμ*) Meinek. Philol. XII 615. 70. *μεγαλαυχῶ* addit Apoll. 110, 10.

μεγάλ(λε)ιον μύρον· [μέγεθος, ὕψος]
μεγαλομερῶς· μεγάλως
μεγαλομήτηρ· ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ
μεγαλόν(ο)ια· ὑπερηφάνεια. σύνεσις
475. μεγαλοπρεπής· μεγαλοφανής
μεγαλουργίας· μεγάλας ἐργασίας
* μεγαλορρημοσύνη· μεγάλα, λαλόνων
* μεγαλορ(ρ)ήμων· ὑπερήφανος
μεγαλόφρων· μεγαλόψυχος
80. μεγαλοφυείας· μεγαλονοίας
μεγαλοφυέστερος· μεγαλόφρων
[μεγαλουχία· μεγαλαυχία. ὑψηλοφροσύνη]
μεγαλώνυμον· μεγαλόδοξον
μεγάμυκος· μεγαλομυκητής. ἢ ὄνος
85. Μέγαρα· οἱ μὲν τὰς κατωγείους οἰκήσεις, καὶ βάραθρα. οἰκία. καὶ θεῶν οἴκημα. τινὲς δὲ καταστέγους οἰκήσεις. ἢ πόλιν
Μεγαρέων δάκρυα· δοκεῖ πλεῖστα φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα, καθάπερ φασίν. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων
μεγαρίζοντες· λιμώττοντες. [μεγάλα λέγοντες]
Μεγαρικαὶ[ς] σφίγγες· Καλ(λ)ίας πόρνας τινὰς οὕτως εἴρηκεν
μεγάροις· οἴκοις
90. μεγάροισιν· ἐν οἴκοις
μέγαρον· πολυτελὴς οἶκος. ἢ ὑπερῷον
μέγαρσις· φθόνος
μέγαρτος· ἀγνώμων. καὶ φθονερός· ἀμέγαρτος δὲ ὁ ἄφθονος
μεγασχιδεῖ· μέγα σχίσμα ἐχούσῃ
95. μέγ' ἄφρονες· μεγαλόφρονες. ἢ μεγάλως ἄφρονες
μεγάσυρνος· εἶδος σταφυλῆς ἐν Κνίδῳ
μεγαχήσεται· μέγα βοήσει

SCR. 71. Aristoph. fr. III p. 1161. (Act. Apost. II 11). 72. II Maccab. IV 22. 49 ubi Vatic. *μεγαλοπρεπῶς*. 77. I Samuel. II 3. 78. Ps. XI 3. III Maccab. VI 4. 83. Ar. Nubb. 569. 85. *Z* 286. 89. *B* 137. 90. *A* 396. 91. *α* 276. 97. Trag. adesp. fr. 187 p. 683 Nck.

ADNOT. 71. *μεγαλίον· μύρον κτλ.* codex; infra *μέγεθος· μεγαλεῖον*. Itaque *μέγεθος ὕψος* refero ad *μεγαλεῖον* vel potius *μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ* ex Act. Ap. II 11, *μύρον*, quod *μεγάλλιον* scribunt Ath. XII 553 D Eustath. 1843, 16 *μεγαλλεῖον* Theognost. 129, 1 *μεγαλήσιον* Pollux VI 104 (ubi tamen *μετάλλιον* C), Orus Milesius ap. EM. 587, 7 testis est scribi quidem *μετάλλειον* (male *μετάλλυιον μῦρον* gl. *μ* 1009) sed in libris Aristophanis διὰ τοῦ *γ* exaratum reperiri. Unice verum est *μεγάλλειον μύρον*. Cf. Cobet orat. p. 127. 73. Lobeck. Parerg. p. 660. Proll. p. 50. 74. (ο) Cyrilli et Mus. 77. 78. Locum sagaciter Musurus sic restituit: *μεγαλοῤῥήμων. ὑπερήφανος μεγάλα λαλῶν. καὶ μεγαλορρημοσύνη* (sc. *ὁμοίως*). Ordo tamen *μεγαλορημοσύνη·..... μεγαλοῤῥήμων· ὑπερήφανος, μέγα λαλῶν* requirit. 80. [ε] Mus. 82. Imo *μεγαλαυχία· ὑψηλοφροσύνη*. 83. *περίφημα* (sic) *ὀνομαστόν* addit C. 319. Phot. 251, 18. 84. *μεγαλομυκήτης* cod., *μεγαλομύκητος* Phot. 251, 19. — *ἢ ὄνος* scite ad *ἐννεάμυκλος* refert Iunius Anim. p. 402. Fugit Bernhardyum ad Suid. p. 743. 85. *σκόῤῥιδα* cod., em. Mus. — *φασίν* pro *φάρον* (cod.) Palmerius; *Μεγαρίδι* pro *Μεγαρίᾳ* Pearso Advers. p. 488 Meinek. Com. I p. 21 n. Cf. Zenob. V 8, 10 p. 117. 87. *Μεγαρικὰ λέγοντες* male Tyrwhitt ad Aristot. Poet. c. 22. Confundit *μεγαρίζοντες* et *μεγαλίζοντες*, quod non sensit Phot. 252, 1. — Cf. schol. Ar. Ach. 822. Ar. Pac. 535. 481 HWiskemann *die antike Landwirthschaft* p. 8, 9. 88. *φύσιγγες* Nauck. Philol. II p. 150. 4. (H. Iacobi com. lect. ind. V p. CXIII). Sed vid. *Κορίνθιαι πέδαι* et *σφίγκται*. — *Μεγαρικαῖς* et *καλλίας* cod., em. Mus. 92. *μεγάρσης* cod., em. Guyet. et HSt. 94. *μεγασχηδῆ* cod., em. Mus. 95. *μεγάφρονες* cod., emendationem HSt. probat Lobeck. ad Soph. Aiac. p. 394. 96. *κνήδω* cod., em. Mus. Glossam *μεγάφυρνος* scribi iubebat Vossius. 97. *μέγ' ἀχήσεται* Sopingus Toup. Em. III 282 et Lob. Path. El. p. 73, n. *μέγ' ἰαχήσει* Albertus.

[μέγεθος· μεγαλεῖον]
μέγ' ἔξοχος· μεγάλως ὑπερέχων
μεγῆραι· φθονῆσαι, ζηλῶσαι
μεγήρας· φθονήσας, ζηλώσας. στερήσας
μέγηρεν· ἐφθόνησε. καὶ τὰ ὅμοια
μεγήριτα· τίμια. μεγαλόχαρτα
μέγ' ἴαχεν· μεγάλως ἴαχεν, ἤγουν ἤχησεν
μεγιστᾶνες· οἱ ἐν ὑπεροχῇ ὄντες
μεγίστην· μεγάλην
μέγιστος· μέγας
μέδει· ἄρχει
μεδέοντα· βασιλεύοντα
μεδέοντες· βασιλεῖς
μέδε[ῖ]σθαι· ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν. βασιλεύειν
μεδέσθω· φροντιζέσθω. βασιλευέτω
[μεδέων· βασιλέων ἢ φροντιζόντων]
Μεδε[ύ]ων· βασιλεύων, παρὰ τὸ μεδεῖν, ὅ ἐστι προνοεῖν. καὶ πόλις
μεδιμναῖον· μέτρον μοδίου
μέδιμνον· μέτρον ὅμοιον, ἢ χοινίκων τεσσαράκοντα ὀκτώ
Μεδίμῳ· ἥρωϊ
μέδονται· ἐπιμελοῦνται. ἄρχουσι, βασιλεύουσι
μέδοντε[ς]· ἄρχοντες δύο
Μεδοντίδαι· οἱ ἀπὸ Μέδοντος Ἀθήνησι
μέδοντο· ἐφρόντιζον
μεδώμεθα· φροντίζωμεν, ἐντρεπώμεθα, προνοῶμεν
μέδων· βασιλεύων, βασιλεύς
μέζος· αἰδοῖον
μεθείς· ἐάσας
* μέθαις· τοῖς σκεύ[σ]εσι τοῖς θεατρικοῖς, κιθάρα, ἢ κύμβαλον
* μεθαρμοζόμενος· μετερχόμενος
μεθεῖναι· ἀφεῖναι, ἐᾶσαι

SCR. 99. *Β* 480. 501. *Ν* 563. 2. *Ψ* 865. 3. Hesiod. Theog. 240. 4. *Δ* 125. 5. Menander fr. CCCCXLVI. 7. *Ζ* 90. 9. Callim. Del. 5. 11. *Σ* 245. 12. *Β* 384. 14. *Γ* 276. *Η* 501. 21. *Ω* 2. 22. *Δ* 418. 23. *Ν* 693. 25. Aesch. Pers. 699. 26. ADN.

ADNOT. 98. *ἔξοχον — ὑπερέχων* cod., *ὑπερέχον* Mus., em. Alb. 500. 1. 2. *μεγεῖραι μεγείρας μέγειρεν* cod., em. Mus. 1. *ἑταιρήσας* cod., *στερήσας* em. Ruhnk. coll. *μεγαίρειν· στερίσκειν.* 2. *μέγειρεν* etiam C. 63. 319. Cf. *ἔγκρεγαρ.* 3. *μεγήρητὰ* cod., em. Heinsius. In Hesiod. Theog. 240 enim fuisse qui *μεγήριτα* pro genuino *μεγήρατα* legerent patet ex EM. 574, 52. Huc refero etiam *ἐγήγαρτος· ἐπίχαρτος* (l. *μεγήρατος*). 4. *μέγ' ἴαχον* cod., em. Iensius. 11. *μεδεῖσθαι· μεμελεῖσθαι* cod., em. schol. Σ 245. 13. Sic cod., *βασιλεὺς ἢ φροντίζων* Mus. A mente grammatici aberrat Schowius, qui *βασιλεύων ἢ φροντίζων* corrigit; et verba *παρὰ τὸ — προνοεῖσθαι* sequenti glossae adnexa huc trahit. Voluit noster *μελεδώνων· βασιλέων ἢ φροντιζόντων.* 14. *μεδεύοντα· βασιλεύοντα* C. 319 male. — *μηδεῖν* et *προνοεῖ* cod., *μέδειν* et *πρόνοεῖσθαι* Mus. Confundit *μεδέων· βασιλεύς* et *Μεδεών· πόλις.* — *π* cod., *πόλις* Mus. 16. *μέτρον ς' μοδίων* coni. Bernardus coll. Cornel. Nep. Att. c. 2 Suid. — *ἢ σχοινίκων μή* cod., em. Mus. Cf. Endlicher ad Priscian. de pond. et mens. p. 119. 20. *Μεδοντιάδαι* cod., em. Meurs. de arch. Ath. I, 1 p. 2 de reg. Ath. III 16 p. 233 coll. Vellei. I 2. Cf. etiam Pausan. IV 5, 10. 13, 7 Boeckh. C. I. I p. 902 n. 133 b. 22. *μεδόμεθα· φροντίζομεν* cod., em. Mus. 24. *μεζός* cod., em. Guyetus; Archiloch. Et.Gud. p. 390, 48 Et. Par. ap. Bekk. Anecd. III p. 1438. Eustath. 153, 38. 234, 32. 407, 1. Vid. *μήδεα, μεσοτύλαρον.* 26. *ἄσμασιν ἑταιρικοῖς καὶ τοῖς σκεύεσιν τοῖς θεατρικοῖς, τουτέστιν κιθάρα ἢ κύμβαλα ἢ τὰ ὅμοια τούτοις, οἷς εἰώθασιν ἐν μέθαις μάλιστα χρῆσθαι οἱ ἄτακτοι ἄνθρωποι* Gl. ad ep. ad Rom. XIII 13. 27. Imo *μεθορμιζόμενος*, q. v.

μεθεκτός· ἐκ τοῦ μετέχειν
530. [μεθησταί· ἀμεληταί
μετελκτόν]· μέρος ἔχων
μεθέμεν· ἀφεῖναι
μέθεν· ἐμοῦ
μεθέντες· ἐάσαντες. μὴ θελήσαντες. ἀμελήσαντες
35. μέθεξιν. κοινωνίαν
μέθεπε· δίωκε
μεθέπει· παραγίνεται. ἐπακολουθεῖ. ζητεῖ. διώκει. ἔρχεται
μεθέπεις· παραγίνῃ. καὶ τὰ ὅμοια
μεθεστάναι· μεταβεβλῆσθαι
40. μεθέστηκεν· ἀφέστηκε. μετῆλθεν
μέθετε· ἐάσατέ με
μεθέψομεν· μετοίσομεν
μεθήκειν· τὸ μεταγαγεῖν. ἢ μετελθεῖν
μεθημοσύνῃ· ἀμέλεια
45. μεθήμων· εὔστοχος, συνετός. προδότης. ἔμπειρος. ἀμελὴς [εἰ]
μεθῇς· ἐάσῃς. ἀμελήσῃς
μεθήσει· ἀμελήσει. ἐάσει
* μέθη· κραιπάλη. σκότωσις οἴνου. ἢ θυμός
μεθήσω· ἀιρήσω
50. μεθίει· ἀμέλει. ἀφῆκεν
μεθιεμένους· ἀμελοῦντας. ἐῶντας
μεθιέντα· προϊέμενον
μεθίεται· μετέρχεται
μεθ' ἵππων· ἐφ' ἵππων
55. μεθίσταται· μεταίρει. μεταίρεται
μεθίω· ἀμελήσω
μέθλην· τὸν ἄρνα
μεθοδ(ε)ίας· τέχνας. [ἐφόδια]
μεθόδιον· ὃ ἡμεῖς ἐφόδιον
60. μεθοδεύει· μετέρχεται. ἢ διέρχεται
μεθοδευσάτωσαν· διελθέτωσαν
μεθοδίτας· τεχνίτας
μεθ' ὁδόν· ἐν ἴσῳ τῷ καθ' ὁδόν
μεθομίλεον· ὁμίλουν. συνήμην, ἢ συνανε(σ)τράφην
65. μεθόπιον· μέρος τι τῆς καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφ[ίρ]ου
μεθόπωρον· μετὰ τὴν ὀπώραν. τροπὴ μετὰ θέρο[υ]ς

SCR. 32. *Α* 283. 33. *Β* 26. 34. Eur. Hec. 551. 35. Plat. Soph. p. 256 A. 36. *Ε* 329 *Θ* 126. 40. Aesch. Pers. 158 Ar. Plut. 995. 44. *Ν* 121. 45. *Β* 241. 47. *α* 55. 49. *Λ* 841. 50. *Κ* 121. 52. *Ζ* 330. 56. *Γ* 414. 55. Eur. fr. 35 N. 58. Ephes. VI 11. 64. *Λ* 269.

ADNOT. 30. *μεθεῖται· ἠμέληται* coni. Kuster. 31. Eiecta voce importuna, *μεθεκτὴς* cum gl. 29 iungit Alb. 32. *ἀφιέναι* cod. 33. *μέθεν* cod. *μέθεν ἢ ἐμέθεν* Mus. 35. *μετοχὴν* addit C. 319. 36. Legendum videtur *ἐδίωκε*. Sed *δίωκε* etiam C. 319. 38. *παραγίνει* cod., em. Mus. 40. *ἐφέστηκε* Stanleius. 42. *μετίωμεν*? 44. *μεθημοσύνῃ· ἀμελείᾳ* Albertus. 45. *προδότης* et *ἀμελὴς* conveniunt sane voc. *μεθήμων*, sed reliquae interpretationes ad *αἴμων* vel *ἤμων* spectant. Cf. Apoll. lex. 110, 15. 48. *σκότασις* cod., em. Mus. Deinde leg. *νοῦ ἢ θυμοῦ*. 50. *ἀμελεῖ* cod. 56. *μεθείω* Mus. recte. 57. Alberto vox mutila videbatur. Pearso in Advers. II p. 490, 4 apposuit Iudic. XX 48 *μέθλα καὶ ἕως κτήνους a viris usque ad iumenta*, unde *ἄνδρας* corrigit. 58. *μεθοδίτας* cod., em. Bochartus I Hieroz. III 5 p. 775. — *ἐφόδια* ad *μεθόδια* spectat. 62. *μεθοδευτὰς* coni. Albertus. 63. *τὸ* cod., em. Mus. 64. *μεθομίλεων* cod., em. Mus. — *σὺν ἡμῖν* cod., *συνῆν* Heinsius, correxi. 65. H. e. *μετόπη*. 66. I. e. *μετόπωρον* q. v. Statim *ἢ μετὰ — θέρος* Mus. *ὁ μετὰ τὴν ὀπώραν καιρός, κτλ.* ex C. 63.

μεθορίζει· μετέχει
μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους
μεθορμηθῆναι· ἐφορμηθῆναι
570. μεθορμίζεται· μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον
μεθορμιζόμενος· μετερχόμενος
μεθορμίσασθαι· μεταγαγέσθαι
μέθυ· οἶνος. ὅθεν τὸ μεθύσκεσθαι
μεθύει· πεπλήρωται...
75. μεθυθρίδες· εἶδος μικρῶν ὀρνίθων
μεθύουσα(ν) ἀλοιφῇ· διάβροχον τῷ λίπει, οἷον πεπληρωμένην ἐλαίου
μεθύσιον· εἶδος ἀμπέλου
μεθύσκομαι· πληροῦμαι
μεθυστάδες·

ὡς οἰνοπλῆγες μεθυστάδες γάμῳ
. . . .

μεθύουσαι καὶ εἰς γάμους συνιοῦσαι [οἷον] τὸ παρθένους λέγεσθαι ἀπέβαλον. ἢ αἱ βαρυνθεῖσαι ὑπὸ μέθης οὐκέτι παρθένοι ἦσαν
80. μεθύων· ἀπὸ οἴνου μεθύων
Μεθώ(ν)η· πόλις Θεσσαλίας. καὶ γαστήρ
* μεθῶμεν· ἀφῶμεν. ἀμελήσωμεν
μειαγωγός· οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ ἱερεῖον τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τοὺς φράτορας
μείδησεν· ἐμειδίασεν, ἐγέλασεν
85. μειδιᾷ· γελᾷ
μειδίασμα· γέλως
μειδιόων· γελῶν
μεῖδος· μείδημα, γέλως
[μίζοντες· μύοντες. λαλοῦντες]
90. μείλα[ι]ν[ε]ι· μέλαν[ε]ι
μειλεῖν· ἀρέσκειν
μείλινον· μελέϊνον, ἐκ ξύλου τῆς μελίας, δόρυ
μείλια· μειλίγματα. χαρίσματα
μειλίγματα· ἀπάργματα. δῶρα. καὶ ἡ προΐξ
95. * μείλιον· μείλιγμα. λέγει δὲ τὴν προῖκα, τὰ χαρίσματα
μειλικτήριος· εὐμενητικός

SCR. 72. Eur. Med. 261. 443. 73. *I* 465. 76. *P* 390. 79. ADN. 81. *Μηθώνη* *B* 716. 82. *K* 449. 83. Ar. Ran. 798 Eupolis II p. 456. 84. *A* 595. 88. *H* 212. 90. *Ω* 79 *μείλανι πόντῳ* unde *μείλας* habent et Suidas et Apostoles. 92. *E* 655. 93. *I* 147. 94. Callim. Dian. 230. 96. Cf. Aesch. Pers. 610.

ADNOT. 68. *τοῦ τινῶν* cod., *τοὺς δύο τινῶν* Mus. 71. Supra male *μεθαρμοζόμενος*. 74. *γάμων* cod., em. Mein. 76. *μεθύουσα, ἀλοιφῇ* cod. Mus., em. Alb. — *διαβρόχος — πεπληρωμένη* male Mus. Cf. Apoll. lex. 110, 14. 77. *μεθύσεως* Kuhn ad Poll. VI 82, quod verum videtur. 79. *γάμων. Μεθύουσαι· καὶ* cod., copulavit Salmasius, quem secutus Nauckius adesp. fr. 188 p. 683 *ὡς οἰνοπλῆγες καὶ μεθυστάδες γάμων* scripsit. Sed potest trimeter esse iambicus, tertii pedis syncopen passus. Sub *οἷον*, quod sententiarum nexum importune rumpit, latere videtur *Ἴων*. Malim igitur: *ὡς Ἴων· αἱ δ' οἰνοπλῆγες κτλ.* 81. (ν) Mus. *καὶ γαστήρ* quid sit nescio. 83. *μειαγωγεῖν* Valesius. *ἔριον — λεγόμενον* cod., *ἱερεῖον — ἐκλεγόμενον* Mus. Schol. Ran. 798. Harp. 125, 5. 85. 86. Separavit Mus. 86. Imo *μειδιασμὸς* aut *μειδίαμα*, quae porrigit Poll. VI 199. Agnoscit tamen *μειδίασμα* C. 319. 87. *μειδιθῶν γρ. γελῶν* cod., *γρ.* delevit Mus.; scriptum erat *μειδιθῶν· γράφεται μειδιόων. γελῶν.* 88. *μείδημα* cum non minus glossematicum sit quam *μεῖδος* (cf. Hesiod. Theog. 205) suspicor hunc articulum ex onomastico illo, de quo in prolegomenis dicemus, depromptum esse. 89. Verbum *μείζω* agnoscunt Cram. Anecd. Oxx. II 312, 26; quod tamen huc non pertinet. — *Μειζῶντες* Mus., *μύζοντες* Alb. 90. *μειλαίνει· μελανεῖ* cod., correxi. 91. Infra *μέλων· ἀρέσκων.* 93. 94. Male copulavit Musurus altero *μειλίγματα* eiecto. — *ἀσπάργματα* cod., *σπαράγματα* Mus., em. Triller Obss. critt. p. 495.

* μειλίσσεο· φιλοφρονοῦ. προσάγου
μελισσέμ(ε)ναι· προσηνῆ, κεχαρισμένα πράττειν
μείλιχα· ἥδιστα, γλυκέα. προσηνῆ. ἐπιεικῆ
600. μειλιχίῳ· γλυκεῖ, ἡδεῖ[α]
* μειλίχιον· πρᾶον. καὶ τὰ ὅμοια
* μειλιχίῃ· ἱκετείᾳ
* μειλίχιος· πρᾶος. συνετός. ἡδύς. προσηνής
μειλιχομείδης· πραΰγελως. ἡδύγελως. ἡδεῖα. πραΰνοος
5. μ[ε]ιξοβάρβαρος· οὔτε βάρβαρος, οὔθ' Ἕλλην, ἀλλ' ἀμφοτέρων (μετ)έχων
μεῖον· μικρόν, ἔλασσον, ἔλαττον
μειονεκτεῖ· τὸ ἧττον φέρει
μειονεκτεῖται· ἐλαττοῦται
μειονεκτούμενοι· ἐλαττούμενοι
10. μειόφρων· [ἐλάφρων, καὶ] ἔλαττον φρονῶν, παράμωρος
μείρακα· τὴν νέαν γυναῖκα
μείρακες· νέοι, νεώτεροι, γενναῖοι
μείρεο· μερίζου. λάμβανε, λάγχανε
μείρεται· στέρεται. κληροῦται, μερίζεται
15. μεῖραξ· παῖς
μείς· μήν
μεῖστον· ἐλάχιστον
μείωσιν· ἐλάττωσιν
* μείων· ἐλάσσων, μικρότερος
20. μελαγκόρυφοι· οἱ ἀποκεκρυμμένοι. ἄμεινον δὲ νοεῖν οἱ ἄνθρωποι
μελαγκορύφους· μοιχούς. τοὺς γεννητικοὺς ἀνθρώπους
μελάγκρανις· ὀξύσχοινος. ἢ τὰ ἄκρα μελανίζουσα
μελαγχαίταν· ... μεγάλῳ δράματι. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· οἷον ἀκμάζουσαν
μελάγχλαινος· ἡ διαυγής
25. μέλαθρα· οἰκίαι. ὑπέρθυρα. δοκὸς δὲ καὶ ἡ διάτονος
μέλαθρον· οἴκημα. [καὶ τὸ τῶν γυναικῶν μόριον refer ad 621]

SCR. 97. γ 96. 98. μειλισσέμεν Η 410. 99. Hesiod. Theog. 84. Mimnerm. fr. 1, 3. Pind. Ol. I 30. 601. Κ 288. 2. Ο 741. 4. Alcaei fr. 55. 5. Eur. Phoen. 138. 7. Xen. Hier. I 29. 11. Ar. Plut. 1070. 12. fr. 69 p. 1056 in PLGr. ed. Bergk. 13. Ι 612. 16. Τ 117 Anacreo. 18. Polyb. IX 43, 5. 19. Β 528. 21. Refero ad Ar. Eccl. 12; vide schol. 23. Io fr. 16. 25. λ 277. 26. Β 414.

ADNOT. 97. φιλοφρόνου cod., em. Mus. 98. Literam erasit Mus. 600. [α] Mus. 4. μειλιχομετίδης cod., μειλιχόμητις· ἡδύς Mus., em. Gaisford. Hephaest. p. 80 (Toup. Em. III p. 426) Ahrens Dial. II p. 511. Accentum aeolicum servandum duxi. 5. μειζοβάρβαρος — οὔτ' ἔλλην — ἔχων cod., em. Mus. Similiter Vossius. Infra μιξοβάρβαρος· ζήτει εἰς τὸ μει. gl. 1424. 10. ἐλαφρὸς Mus. 11. Lob. Phrynich. 212. 14. Confundit ἀμείρεται et μείρεται. Vid. schol. Il. VII 127 Lob. Path. El. p. 37. 15. 16. μεῖραξ· παῖς, μῦς μὴν cod., μεῖραξ· παῖς Mus., em. Meinek. Com. II 1 p. 47. 17. EM. 581, 57. 676, 1 schol. Ar. Plut. 627 Cram. Anecd. Oxx. 3, 396, 15. 20. ἀμείνω cod., em. Mus. Ex adiecta interpretatione patet μελάγκρυφοι legendum esse, contra ordinem. οἱ ἄνθρωποι corruptum. Statim conicio μελαγκρύφους μυχούς· τοὺς γεννητικοὺς ἀνθρώπων. Vid. SCR. 22. μελάγκρασις cod., em. Salmasius. Cf. Theophr. HPl. IV 12, 1 Strab. III p. 168 Plin. HN. XXI 18. ‚Confundit μελάγκρᾶνις et μελάγκρᾶνις vel μελάγκρᾶνος' Meineke. 23. μελάγχετον cod., μελαγχρῆ· Ἴων Nauck. fr. 16 p. 569, em. Bentleius epist. ad Mill. p. 54. Fortasse hoc etiam loco οἷον ex Ἴων corruptum est (cf. μεθυστάδες), ut totus articulus hunc in modum emendandus sit: μελαγχαίταν· ἀκμάζουσαν, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἴων μεγάλῳ δράματι. — ἐπὶ τῶν coni. Nck. 24. μελάγγληνος Ruhnken., coll. μελίγληνος (μονόγληνος ἰόγληνος); μελάγχιμος (sc. κρήνη·) ἡ διαυγής Meinek. Philol. XIII p. 510. Malim μελάγχλαινος· .... † ....· ἡ διαυγής. 25. δοκὸς λέγεται ἡ καὶ διάτονος? Traversariam hanc trabem Eustath. 249, 19. 780, 27 ὑπέρτονον EM. 576, 16 ὑπότονον vocant.

μελαθρόφιν· ἐκ τῶν δοκῶν τῆς στέγης. τῶν μελάθρων, τῶν δοκῶν τῆς στέγης
μελάθρων λῶβαι· τῶν οἴκων αἱ βλάβαι
μέλαιναν· βαθεῖαν
630. μελαίνῃ· βαθείᾳ
μελα(ι)ν(ά)ων· μελανῶν. καὶ ὀδυνάων, ὀδυνῶν μελανοποιῶν· ἐπεὶ κατηφεῖς ποιοῦσι τοὺς πάσχοντας
μέλαιναι νῆες· αἱ βαθεῖαι, καὶ πισσόχριστοι
μελαίνετο· βαθεῖα ἐγένετο
μέλαιναι φρένες· αἱ βαθεῖαι, καὶ ἀγαθαί, καὶ πυκναί, ἢ αἱ δειναί, καὶ ἰσχυραί. [καὶ δειλαί
35. μέλαιος· ἄθλιος. μάταιος
μελαίοις· ἀθλίοις. ματαίοις]
μέλ.ακες· νεώτεροι
μελάμβιος· σκοτεινὸς τὸν βίον, ἢ μελανός
μελαμβίου· σκοτεινοῦ, ἢ μελανοῦ τὸν βίον
40. μελάμπε(π)λος· πενθήρης. ἢ κλῆμα μέγα
μελα(μ)πέραμον· σκοτεινήν
μελάμπυγος· ἀνδρεῖος. τοὺς γὰρ δασεῖς τὰς πυγάς, ἀνδρείους ἐνόμιζον
Μελάμφυλ(λ)ος· ἡ Σάμος
μέλανα βρότον· [ἄνομον. ἔρημον. ἀπάνθρωπον]
45. μελανα[ί]θήρ· τῶν πυ[ρ]ρῶν τις οὕτως καλεῖται
[μελαναί· βαθεῖαι]
μελαναυγεῖ· τῇ ῥύσει τοῦ αἵματος
[μελανδανέως· ἀμπέλου εἶδος]
μελάνδειρος· ὀρνιθάριον ποιόν
50. μελάνδετον· πυκνὸν καὶ μακρόν, τὸ μέλαιναν ἔχον λαβήν, ἢ τὸ πυκνῶς δεδεμένον, τουτέστι κερατίνῃ
μελάνδετα· μελαίνας ἔχοντα λαβάς, τουτέστι κερατίνας
μέλαν δρυός· ἡ ἐν τοῖς δένδροις δασύτης. καὶ ἡ τῶν ξύλων ἐντεριώνη

SCR. 27. Θ 279. 28. Eur. Hecub. 650. 29. Λ 141. 30. Λ 300. 31. Δ 117. 32. Β 524. 33. Ε 354. 34. Ρ 83? 40. Tragici (Thes. V c. 713 A). 42. Arist. Lysistr. 802. 44. ω 189. 47. Eur. Hec. 152. 50. ADN. Phoen. 1091. 51. Ο 713. 52. ξ 12.

ADNOT. 27. Apoll. lex. 110. 30. 28. Coni. *μελάθρων λώβα· ἐπὶ τῇ τῶν οἴκων βλάβῃ.* Vide SCR. 35. 36. *μέλεος* et *μελέοις* recte Salmasius. 37. Cf. Lob. Parall. p. 129. Rectius cum Salmasio scripseris *μέλλαξ*, quod ipsum a Kustero Hesychio s. v. *μῖλαξ* restitutum est et reddendum fortasse eidem pro *κέλλικας· (μέλλακας?) δημότας.* Vid. *πάλλιξ* et *ἥλιξ*. Confirmatur haec scriptura inscr. Aegypt. ap. Letronn. *Recueil* I p. 413 *οἱ τοῦ λυκάβαντος μέλλακες* et formis deminutivis *μελλάκιον* et *μιλλάκιον* ap. Ducang. Nec nisi dialecto differunt *μεῖραξ μέλλαξ μῖλαξ*. Carebimus igitur sine damno Ruhnkeniano *νέακες*. 40. (π) Mus. cuius emendationem typotheta neglexit. Confundit *μελάμπεπλος* et *μελάμπελος* (interp. Diosc. 4, 39) vel *μελαμπέταλος* (gl. EM. 576, 5 a Turrisano inserta). 41. (μ) Phavor. 42. Cf. Hesych. *λευκόπυγος* et Append. proverb. III 62 p. 429 Lob. Aglaoph. 1298. 43. (λ) Mus. Strab. X p. 457; XIV p. 637 Eust. ad Dionys. 533. Plin. V 31 St. Byz. 553, 16 (ubi *Μελάμφυλος* AR *Μελαμφύλης* V *Μελάμφυλλος* B) Iamblich. V. Pyth. 1, 2 Hesych. s. v. *Φυλλίς*. 44. Verba sunt Hom. ω 189. Interpretationes vero cum ad *ἄβροτον* pertinerent Meinek. Philol. XII p. 615 *μέλαν' ἄβροτον* corrigebat. At saepius vidimus glossis Homericis sine explicatione insertis postea interpretationes parum convenientes additas esse: e. g. *Ἀργεϊ παντί* et *νόσφι νεῶν*. 45. *μελαναίθηρ — πυρρῶν* cod., em. Niclas ad Geopon. III 3, 11 p. 227 n. Lob. Parall. p. 212. 46. Recentioris est consuetudinis. 47. *μελαναύγῃ* cod., em. Albertus post Pearson. Advers. 491, 17. 48. Imo *μελίνεως*, q. v. Non dubium enim *μελανδανέως* e *μελάνεως* h. e. *μελίνεως* natum esse, quod norunt praeter nostrum Poll. VI 82 Phot. 255, 23. De accentu proparoxytono vide s. v. *μεθύσεως ἐλάεως*. 50. Schol. Eur. Or. 821. — *λαβὴν τουτέστι κερατίνην* Alb., quod placet.

μελάνθει· ἠρ.`θρια τὰ μελάνθρια
μελανθές· μέλαν
655. μελάνοφρυς· λασιόφρυς. βαθεῖα
μελάντατον· μελανόν, κατὰ ἐπίτασιν
μελάνυδρος· ἐν βάθει τὸ ὕδωρ ἔχουσα. ἢ πολύϋδρος
Μελάντ(ε)ιοι ὄροι· τοὺς Μελαντ(ε)ίους σκοπέλους
[μελαντιμίθιος· οἶνός τις οὕτω καλεῖται]
60. Μελάντ(ε)ιος χοιράς· ἢ χοιράδες, ἤγουν σκόπελοι. καὶ υἱὸς Ναξίου τοῦ Πάρου Μελάντιος
Μέλας· μελανός. βαθύς. ἢ ποταμός
μέλδει· τήκει. ἕψει. φθίνει. ἐπιθυμεῖ
μέλδειν· μέλδεσθαι
μελδόμενος· μέλδων. τήκων. ἐπιθυμῶν. φθίνων. καὶ τὰ ὅμοια
65. μελέαγρος· ἡ κατοικίδιος ὄρνις
μελεαγρίδες· ὄρνεις, αἳ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει
* μελαιαί· ἀστράγαλοι. ἢ νωθροί
μελεδαίνει· φροντίζει
μελεδήματα· φροντίδες, μέριμναι
70. [μελαιδῆνος καὶ] μελεδών· φροντιστής, μεριμνητής. ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προεστώς, φύλαξ. καὶ μελεδῶναι αἱ φροντίδες. καὶ τὰ ὅμοια
73. μελεδωνοί· φροντισταί. καὶ τὰ ὅμοια
μελεδών· ὁ βασιλεύς
μελεδωνεύς· ὁ φύλαξ. καὶ τὰ ὅμοια
μελέη· ματαία
75. μέλει· φροντίζει
[μελείην· τὴν ἐκ μελείας, ὅπερ ἐστὶ δένδρον
μελείησι· δόρασι]
μελεϊστί· τὸ κατὰ μέλος τι κόπτειν
μέλεος· μάταιος
80. μελερόν· μαραντικόν. καυστικόν
μελετᾷ· ἀσκεῖ. ἐπιμελεῖται. γυμνάζεται. Μελέτη γὰρ ἄσκησις. καὶ τὸ μελετᾶ(ν)[σθαι] γυμνάζεσθαι. ἐπιμελεῖσθαι. καὶ τὸ ὅμοια
μελετητήριον· οἶκος, ἢ ὄργανον, ἐν ᾧ τις μελετᾷ. ἢ σχολεῖον
μέλεον· μάταιον. ἀτυχές. ἀσύν[θ]ετον. κακόν
μελέων· κρεῶν

SCR. 54. Aesch. Suppl. 137. 57. *I* 14. 61. Herod. VII 198 an Callim. Iov. 23? 64. *Φ* 363. 65. 66. Sophocl. p. 174 Nck. 68. Theognis 185 Archil. fr. 8. 69. *Ψ* 62. 70. *τ* 517. Sappho ap. Herod. *πμλ.* 23, 13 Phanocl. Stob. Flor. LXIV 14, 5. 73. Herod. II 65. 72. Theocr. XXIV 104. 74. *ε* 416. 76. *Π* 767. 77. *B* 543. 78. *Ω* 409. 79. *Ψ* 795. 82. Anaxandr. vol. III p. 168. 83. *K* 480. 84. *H* 131.

ADNOT. 53. *ἠρυθρία* Mus. Non expedio. 55. *μελανόφρυς* cod. 57. Apoll. lex. 110, 22. 58. (ε) bis inserui. Cf. schol. Ap. Rhod. IV 1707 Choerob. I p. 280, 27. Hesych. *Δαμοῦαι.* 59. *μελαμφίθιος* e Diosc. V 9 corr. Lindanus Exx. in Act. II 13 p. 103. Cf. *φιθία.* 60. *χοιράδαι* cod., em. Mus. Mox *Νάξου τοῦ Παρίου* coni. Alb. Non liquet. 62. Cf. Apoll. lex. 110, 32. — *ἐπιθυμεῖ* suspectum est Lob. Parall. p. 114. Idem *μέλει· ἐπιθυμεῖ* in rhem. p. 74. Alii ad *ἔλδεται* referunt. 64. *ἐλδόμενος· ἐπιθυμῶν*? 65. *μελαγρίς* Salmasius ad Plin. p. 612. (Phot. 254, 22). 67. Cf. *κίλλαι* et *μήλιαι.* *Νωθραί* i. q. *μιλλαί.* 69. Apoll. lex. 110, 33. 70. Forte *μελεδωνός καὶ μελεδών.* — *μελεδῶνες· αἱ φροντίδες*, quae forma nihili est, Mus. Vid. Bast. ad Greg. Cor. p. 558. Lob. Parall. 146. 74. *μελεδωνός* propter ordinem Vossius. Cf. Schaefer ad Greg. Cor. p. 595. 76. 77. *μελίην — μελίας — μελίησι* Mus. Eidem *δένδρον* pro *δένδρα* debetur. 80. Sic codex, Phavor. et interp., *μαλερόν* Mus., om. Thes. Forma est Aeolica. 82. *μετάζεσθαι* cod., em. I. F. Gronov. 83. (θ) Guyetus.

685. μέλη· τὰ γυῖα. καὶ ᾠδή. καὶ σκεύη
μεληδών· τηκεδών. φροντίς. ᾠδή
μεληδόνες· τηκεδόνες. ἐπιθυμίαι. φροντίδες. ᾠδαί
μέλημα· οὗτινος ἄν τις φροντίζοι, ἀγάπημα
μελήματα· φροντίδες ματαῖαι
90. * μελιρύτοισιν· ἐν πρώτοις ἡδέσι
90a. * μελίρυτον· ἡδὺ πρώτιστον
μελία· δένδρου εἶδος· ἀπὸ Μελίας Ὠκεανοῦ. ἢ ὁδοί
μελίαι· μέλισσαι. ἢ δόρατα, ἢ λόγχαι
μελίας καρπός· τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος
[μελίβδεσθαι· μέλλειν]
95. μέλιγγας ὄλοιτο παῖς θαλάσσας· παρὰ τὴν μελίαν τὸ ξύλον. ἀκούει δὲ ἐκ τοῦ τὴν ναῦν. τινὲς δὲ τὸν αὐλόν· ἢ τὸν δι' αὐλοῦ μελισμόν
μελίγηα· ἀκρόδρυα
μελίγηρυς· εὔφωνος, ἡδύφωνος
μελίγληνος· ἡδυόφθαλμος
Μελιγουνίς· οὕτως ἡ Λιπάρα ἐκαλεῖτο νῆσος. καὶ μία τῶν Ἀφροδίτης θυγατέρων
700. (*) μεληδόν· ἐπίῤῥημα, εἰς μικρὰ μέρη καὶ μέλη κοπτόμενον
λ'
[μέλι ἔοικε· με ὅμοιε]
μελίζωρος· γλυκεῖα
μελίη· δόρυ
μελιηδές· μελιτῶδες, ἥδιστον. διὸ καὶ ἐψιλοῦτο. παρήχθη γὰρ παρὰ τὸ μέλι. ἔνιοι δὲ ὡς μέλι ἡδέος. διὸ καὶ ἐδάσυνον
5. μελιηδέος· μελ(ι)τώδους, προσηνοῦς, ἡδέος
μελιηδής· ἡδύτατος, γλυκύτατος
μελίης· δόρατος
μελίη ὥς· ὥσπερ μελί(α). εἶδος δένδρου, ὅθεν τὰ μελέϊνα (δόρατα)
μελίκακι· σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ

SCR. 87. Simonides fr. 39 p. 384 Bgk. 88. Tragici et Pindarus passim, qui tamen plurativo numero usi non videntur. 97. μ 187. 98. Callim. Dian. 48. 700. Posidon. Ath. IV 153 E. 2. Nicand. Ther. 663. 3. Ν 178. 5. Δ 346. 7. Χ 225. 8. Ν 178. 9. Pherecr. fr. VII p. 264.

ADNOT. 85. ᾠδαί Albertus. 87. Brunck. ap. Schaef. ad Greg. Cor. p. 559. 88. φροντίζει cod., em. Mus. 90. 90a. μελιῤῥύτοισιν et μελίῤῥυτον Mus. Ordo μεληρύτοισιν postulat. Forte μελιήρυτον cf. gl. κ 3817. 91. Post εἶδος excidisse videtur ἢ νύμφη, nisi verba ἢ νύμφαι ἀπὸ Μελίας Ὠκεανοῦ ad seq. glossam trahenda sunt. — ἢ ὁδοί] ἢ ᾠδή Guyetus et Hemsterh. ad Poll. IX 127 p. 1113 a. An Ἡσίοδος? 92. Pro μέλισσαι Phot. 255, 22 Eudemus Bachm. p. 297, 14 habent βέλη. In Apollod. II 1, 1 Μελίσσης ante Heynium legebatur pro Μελίας. 93. Cf. Apoll. Rhod. IV 1641 Hesiod. Opp. 144 LPreller Philol. VII p. 13 n. 94. μέλδεσθαι· μέλδειν LDindorf. Thes. V c. 738 A praeeunte Vossio. Imo ΜΕΜΒΛΕCΘΑΙ: ΜΕΛΕΙΝ. 95. ολοιτόπαις — ἐκ τοῦ cod., ὀλοί. τόπους — ἐκ τούτου Mus., qui textui lineam subduxit et in margine signum + adpinxit; ὀλοιτόπους Aldus; ὄλοιτο παῖς Thes. V c. 738 B. Μελιγκτὰς (μελικτὰς = μελιστής) ὄλοιτο παῖς θαλάσσας coni. Meinek. Philol. XII p. 615 coll. Alcaei fr. 51 p. 719. Coni. μελικτὰς ὄλοιτο παῖς Ἀθάνας. Minerva enim et tibiarum inventrix est et Argo opem tulit navem aedificanti celeberrimam. 99. Steph. Byz. 442, 9 Strab. VI p. 275. 700. μελιδόν postulat ordo.
λ'
1. μέλι ἔοικε· με cod., μελιέοικε (voluitne μελιείκελε?)· μέλιτι malo Mus. Recte Salmasius μέλλει· ἔοικε ὅμοιός (ἐστιν), q. v. Falli videtur Meinek. Com. III p. 642. 4. ὡς μ. λιηδέως cod., ὡς μέλι ἡδύ Mus. 5. 6. μελιηδέος· ἡδύτατος γλυκύτατος. μελιηδῆς· μελτώδους κτλ. cod., μελιηδέος· ἡδυτάτου γλυκυτάτου et μελιηδοῦς· κτλ. Mus. Correxi. 8. μελιήως cod., μελίη Mus.; em. Schowius p. 527 Albertus. — μέλιτα cod., μελέϊνα (δόρατα) Mein. 9. σκευάσματι βρωτῷ Mus., lectionem codicis revocavit Casaub. ad Ath. XIV p. 648 C, qui gl. μελικαρίς scribit. Cf. Philoxenum Ath. IV p. 147 B.

710. μελίκηρα· τὰ ὑπὸ τῶν πορφυρ[ευτ]ῶν συντελούμενα, ἐμφερῆ κηρίοις ἐν τῇ θαλάσσῃ

μελικηρίς· εἶδος ἀμπέλου. καὶ πόα τις. καὶ πάθος ἕνικμον, μελιτῶδες ὑγρὸν ἔχον

μελίλωτος· πόα τις. καὶ λωτοῦ εἶδος

μελίνεως· εἶδος ἀμπέλου

μελίνη· ὀσπρίου εἶδος, ὅμοιον κέγχρῳ. καὶ τοῦ πολύποδός τι μέρος

15. μελιοῦσι· κατακόψουσιν

μελίσματα· ᾄσματα

μέλισσα· ὀβολός, ὅς ἐστι (ς΄) μέρος δραχμῆς

Μελισσαῖος· ὁ Ζεύς

μέλισσαι· αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες

20. μελισσάων· μελισσῶν

μελίσσ(ε)ιον· τὸ σμῆνος

μελισσέμεν· πραΰνειν, π(αρ)ειπεῖν, παρηγορεῖν. πρὸς ἡδονὴν λέγειν

μελισσοκράς· ἡ γλυκεῖα δέλτος, ἢ μέλιτι κεκραμένη

[μελιστί· κατὰ μέλη]

25. Μελιταῖα· ὀθόνιά τινα διάφορα, ἐκ Μελίτης τῆς νήσου

μελίταινα· πόα τις, ἣν ἔνιοι μελίκταιναν, ἄλλοι μελισσόφυλλον

Μελιταῖον· κυνίδιον μικρόν

Μελιτεὺς κάπρος· (.....) τῶν γὰρ δήμων Μελιτεύς ἐστι. καὶ σὺν αὐτὸν ἄντικρυς ἐκάλουν, ἴσως μὲν διὰ δασύτητα, ἐπεὶ καὶ ἄρκτον αὐτόν φασι πολλαχοῦ. ἴσως δὲ καὶ ὅτι μυλῶνας ἐκέκτητο, ἐν οἷς σῦς ἔτρεφεν

Μελιτέων οἶκος· ἐν τῷ τῶν Μελιτέων δήμῳ οἶκός τις ἦν παμμεγέθης, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ.... ἐμελέτων

30. μελιτήμερον· ἡδύ, γλυκύ

μελίτια· τὰ βίττα

[Μελιτίδης· μωρός τις ἦν]

SCR. 10. ADN. 11. Hippocr. 113 C. 12. Theophr. HPl. VII 15, 3 Nic. Ther. 897. 14. Soph. fr. 547 p. 211. 15. Levit. I 6. 19. Callim. Apoll. 110. 20. *B* 87. 22. *H* 410. 26. Nic. Ther. 554. 28. Aristoph. fr. XXIV p. 1002. 29. Arist. fr. XXV p. 995. 32. ADN.

ADNOT. 10. [ευτ] Salmasius coll. Aristot. HA. V 15 quem citat Ath. III p. 88 CD, unde de genere feminino ἡ μελίκηρα constat. 11. ἀμπέλου] Schol. Od. κ 235 Eustath. 1656, 63. 13. Cf. μελανδάνεως. 15. κατακόπτουσιν cod., em. Cyr. 63. Arcerius. 17. δραγμῆς cod., em. Mus. (ς) AM. 19. Schol. Pind. Pyth. IV 60 Porphyr. de antr. nymph. c. 18. 19. 21. (ε) Thes. V c. 746 A. οἱ σμῆνες cod., τὸ σμῆνος Mus., αἱ σμῆναι? 22. πεί-ε-πειν (h. e. πειπεῖν) cod., παρπεῖν Musurus calami errore. 23. μελισσόκρας cod. Lob. Parall. p. 222. 24. μελιστή· καλά cod., em. Cyr. Legendum vero μελεϊστί. 25. Diodor. V 12 Cic. Verr. II 72, 176 Lucret. IV 1124 Movers Phoen. II 2 p. 347 sqq. Wiskemann *die antike Landwirthschaft* p. 26, 8. — μελίτεα cod., em. Sopingus. 26. μελιτένα cod., em. Mus. Cf. Needham Geopon. XV 5, 6. Lob. Proll. 34. — μελίφυλλον Nicander. Cf. et Dioscor. Noth. III 118. 27. Μελίτεον cod., em. Mus. De re cf. St. Byz. 443, 6 Strab. VI p. 277 Diod. V 12 Artemid. II 11. Casaub. ad Theophr. Char. c. XXI. 28. τὸν — δῆμον Mus. Cf. Th. Bergk. Com. II 2 p. 1002. De Eucrate sermonem esse apparet ex Phot. 256, 7. — σὺν αὐτῷ cod., em. Mus. 29. φοιτῶντες inserit Phot. 256, 11. Vid. Zenob. II 27 Bergk. Aristoph. Georg. fr. XXV p. 994. Μελετῶν pro Μελιτέων οἶκος habent EM. 576, 39 Bekk. 281, 25 Theognostus. 30. μελιτηρὸν Hemsterh. ad Poll. X 93. An μεμελιτωμένον? 31. Glossae: μελίττια: *mella*, nisi fallit scriptura, cum μελίττια sint *apiculae*. Sed haec aliena videntur. Μελίτια· τὰ βλίττια Pearso, Μελίσσεια βλίττει vel tale quid voluisse videtur Guyetus. Longius distant μελλητιᾶ·... vel Μελίαι· τὸ φίττα (Μελίαι παιδιᾶς εἶδος)? 32. Imo Μελητίδης. Videndum igitur num praec. gl. scribi possit Μελητίδαι· βλιτάδες (Ar. Rann. 991).

μελίτ.ιον· πόμα τι Σκυθικὸν μέλιτος ἑψομένου σὺν ὕδατι καὶ πόᾳ τινί

[μελιτέτροπα· τὴν χλαμύδα οὕτω καλοῦσιν]

735. μελιτόν· κηρίον. ἢ τὸ ἑφθὸν γλεῦκος

μελιτόπολιν· ἐπὶ τοῦ κρούειν καὶ ψοφεῖν ἐτάσσετο, πρὸς τὸ προσιέναι μελίσσαις

μελιτοῦττα· μᾶζα, μέλιτι δεδευμένη. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μελιτόεσσα

μελιτ[τ]οῦντας· πλακοῦντας

μελίφρονα· προσηνῆ, καὶ ἡδέα· διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας. καὶ μελίφρων τὸ αὐτό

40. μελίφυλλον· βοτάνη τις, ὃ καὶ μελισσόφυλλον καὶ πράσιον

μέλκιον· κρήνη. νύμφαι. παίγνιον

μελλέβιος· ἡμιθανής. [καὶ μὴ συνιείς, ἢ ὁ ἐκδιδαγμένος

μέλλει· φαίνεται, ἔοικε. δοκεῖ. ἢ μένει

μελλέποσις· ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι

45. μέλλετε· ἐοίκατε. βραδύνετε, ὑπερτίθεσθε

μελλήσας· ὑπερθέμενος, βραδύνας

* μέλλειν· βάλλειν. μέμφεσθαι

μέλλησις· βραδυτής

μελλησμοῦ· ὑπερθέσεως, βραδυτῆτος

50. μελλήσω· σπουδάσω. ἢ ὑπερθῶμαι

μελληταί· ὑπερθετικοί

μελλητιᾶν· τὸ μέλλειν

μελλίρην· μελλέφηβος

μελλόγαμβρος· μελλονυμφίος

55. μελλονικιᾶν· ἐπεὶ βραδὺς καὶ μελλητὴς ὁ Νικίας ἐλέγετο

* μελ[λ]όντων· μελετώντων

μελλύπαις· ὁ ἀπὸ δέκα ἐτῶν, προκύπτων παῖς τῇ ἡλικίᾳ

* μελεδόνοι· φροντίδες. ἐπίτροποι

μελοθεσία· ἡ τῶν μελῶν θέσις

60. μέλος· μέλημα. ἢ μέρος τοῦ σώματος. ἢ ἦχος ἡδύς, ᾆσμα, ῥυθμός, ἀλαλαγμός

μέλπει· ᾄδει, παίζει, ὑμνεῖ

μέλπεται· τέρπεται, ᾄδει. καὶ τὰ ὅμοια

SCR. 37. Herodot. VIII 41. 38. Ar. Avv. 567 ex em. Meinek. 39. *Ζ* 264. *Β* 34. 40. Nic. Ther. 554. 43. *Α* 564 Soph. Troil. fr. 571 p. 215. 44. Sophocl. fr. 960 p. 277. 47. *Ξ* 125. 48. Thuc. I 69. 55. Ar. Av. 639. 56. *Σ* 463. 61. Eur. Med. 149. Phoen. 788. 62. Hom. hymn. Apoll. 197.

ADNOT. 33. *μελίτειον* Plut. Mor. p. 672 B Coriol. c. 3; *μελύγειον* EM. 578, 8. 34. *μελιτόκροκα paludamentum e stamine mellei coloris* Pergerus, quas ineptias recoxit Thes. V c. 750 D. Infra *μεντίοπον· χλανίδα*, unde patet literas *τε* errorem scriptorium esse, et *ΛΙ* nihil aliud quam *Ν*. Sed *μέντροπον* sive *μεντίοπον* (cf. gl. *η* 541) quid sit nescio. 35. *mellitum?* 36. *μελιτόπολιν* cod., quod *μελιττοπολεῖν* scribebant Palmerius et Salmasius, *μελιτοποιχειν* (sic, *μελιττοπτηχεῖν* Porso)· *τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι προσάπτωνται* (*πρόσπτωνται* Porso) Phot. 256, 22, *μελιττοπηχεῖν* (*μελιττοχεῖν* E) et *προσπέτωνται* Suid. II 1 c. 769, 12. 37. *μελιττοῦτα* cod., em. Guyetus. 38. *μελιττοῦντας* cod. Cyr., scripsi *μελιτοῦντας*, ut fecit Meinekius l. l., ubi libri *μελιτούττας*. 41. *μείλιον· κόρη* (Puppe) Meinekius. — *νύμφαι* Thes. ad *μελίαι* refert vol. V c. 753 D. Cf. *μαλκενίς*. 42. *ὁ μὴ δεδιδαγμένος* Mus., non liquet. 43. Didym. reliq. p. 263. Schol. Plat. Rep. VIII p. 566 D. docet quo mirum illud *μένει* referendum sit. 44. Poll. III 45. — *μελάων ἀνὴρ .ινεσθαι* cod., em. Mus. 47. *βάλλειν* pertinet ad *ζέλλειν*; nisi *μέλλειν βέλλειν* (q. v.) et *μέμβλεσθαι* coniunxerit interpolator. 48. 49. Separavit Mus. — *βραδύτης* cod. Mus. 53. L. *μελλείρην* aut *μελλίραν*. Cf. Plut. Lyc. c. 17 Suid. Arcad. 9, 17. Altero usi sunt Censorinus de die nat. 5 p. 36, 11 ed. Iahn. 54. *μελλογαμβρός* cod. Coniciunt *μελλόγαμος· μελλόνυμφος*. 55. *ἐπίβραδυς* cod., em. Cobet Nov. Lectt. p. 179, post Tollium et Thes. V c. 755 B. 56. [λ] Albertus. 58. *μελεδωνοί* Mus., *μελέσδονοι* Cyr. Marinus. Confundit *μελεδῶναι* et *μελεδωνοί*.

μέλπεσθαι· τὰ αὐτά
* μέλπει· ἀλαλάζει, ἑορτάζει. καὶ τὰ ὅμοια
765. μέλπηθρα· σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. καὶ μέλπηθρα κυνῶν ὁμοίως
μελπῳδ[ι]οί· παίγνιοι, μέλποντες, ὑμνοῦντες, ᾄδοντες
μέλπων· ᾄδων, ὑμνῶν
[μέλταδε· ἐννόει]
μέλω· ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί
70. μελῳδία· ἡδυφωνία
μελῳδοῦσι· μετ' ᾠδῆς ὑμνοῦσιν
μελώμεθα· μελησάτω ἡμῖν
μέλων· ἀρέσκων
μεμάασι· προθυμεῖται
75. μεμάθεται· φυλάσσεσθαι
μεμαῖνα· ἀλληλιμένα
μεμακυῖα· μεμυκυῖα. βληχομένη. φωνοῦσα, βοῶσα
μεμαλισμένους· μεμαλαγμένους. ἢ παραφρονοῦντας, μαινομένους
μεμάμεν· προθυμεῖσθαι. ἐπιθυμεῖν. βούλεσθαι. σπεύδειν. πεποιθέναι
80. μεμαρπώς· εἰληφώς. ἡρπακώς
μεμάσωμαι· ἐκπιάζωμαι
[μαιμάσσων· μεθ' ὁρμῆς ἐξερχόμενος. πρόθυμος]
μεμαχημένη· ἀπηχθημένη
μεμαώς· ὁρμῶν. θέλων. σπεύδων. προθυμούμενος. πεποιθώς
85. μεμαῶτες· προθυμούμενοι. θέλοντες. σπεύδοντες. [προθυμοῦντες] πεποιθότες. ἐπιθυμοῦντες
μεμαῶτος· προθυμουμένου. καὶ τὰ ὅμοια
μεμβλάσαι· συνδῆσαι
μέμβλεται· μέλ[λ]ει. φροντίζει. ἐπιμελεῖται. παραγίνεται
μέμβλεσθαι· φροντίζειν. καὶ τὰ ὅμοια
90. μέμβλετο· ἐφρόντιζεν
Μεμβλίς· Μῆλος, ἡ νῆσος
μεμβλώντων· τυχόντων
μέμβλωκα· λιάζω, οἴχομαι, ἔξω τοῦ βίου εἰμί
μέμβλωκε· πάρεστι, μεμόληκεν, ἐλήλυθε, παρεγένετο

SCR. 63. *Η* 241. 65. *Ν* 233. 66. Eur. Ion. 881. 69. ι 20. 70. Eur. Rhes. 923. 74. *Κ* 208. 75. *Η* 160. 77. *Δ* 435. 79. *μέμαμεν* *Ι* 637, at infinitiva vox non est. 80. Hesiod. Opp. 204 Scut. 245. 84. *Δ* 40. 85. *Β* 473. 86. *Θ* 118. 90. *Φ* 516. 88. Hesiod. Theog. 61. 94. ρ 190.

ADNOT. 66. *μελπόδιοι· παίγνιοι* cod., *μελπῴδιοι· παίγνια* Mus., em. Pearso. 68 *ἐνόει* Mus., *ἐόει* Aldus, *ἐννοεῖ* Schowius. Glossam *μέλει τάδε* fuisse coni. Albertus, praecunte Heinsio (Z 441); *μέλεται δέ· ἐννοεῖ δὲ* (Theocr. I 53)? 72. *μεδώμεθα* e *Δ* 418? 74. *προθυμοῦνται* Mus., *μεμᾶται· προθυμεῖται* C. 319. 75. Respicitur *Η* 160 *οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν*. Corrigendum igitur *μέμαθ'* † *Ἕκτορος· φυλάσσεσθε*. 76. *μεμαίνα ἢ μεμαλισμένα· ἀληλιμμένα* Mus. (*μεμαλυσμένα* Aldus.) Non liquet. 78. *μεμανημένους· μαινομένους*? Theocr. X 31. 81. Sic Eubulus ap. Ath. III 108 C *μεμαγμένη δακτύλου πιάσματι* dixit. Coni. *μάσσωμαι*. 82. *μεμάσσων* cod., em. Pearso. 85. *προθυμοῦντες* cod., *προθυμούμενοι* Mus., proscripsit Albertus. 87. *μάσσαι τὸ δῆσαι Αἰολεῖς* Steph. Byz. 436, 1, *ἐρμάσαι* Hippocr. 809 G. 89. Cf. *μελίβδεσθαι*. 91. Infra *Μιμαλίς· ἡ νῦν Μῆλος*, quod *Μιμαλλίς* scribendum videtur. Sic certe scripserat Callimachus ap. Plin. HN. IV 12, 70, qui ab Aristide etiam Byblida (al. Memblida s. Mimblida) appellatam esse narrat. Vid. Lob. Parall. p. 95. 92. *μεμβληκότων* (l. *μεμβλωκότων*)*· τυχόντων* Cyr. 63. Forma videtur Aeolica, *μεμβλώς* pro *μεμβλωκώς, μεμβλωκόντος*. 93. *μεμβλοχανιάζω* cod., em. Mein. 94. Cf. gl. β 431. ε 6286.

95. μεμελημένως· πεπονημένως
[μέμερα· μερίμνης ἄξια. μέρμερα]
μεμεστωμένοι· πεπληρωμένοι
μέμηκε· βοᾷ, μέμυκε, κραυγάζει
μεμηκυῖαι· φθεγγόμεναι, βληχώμεναι
800. μεμηκώς· κεκραυγώς
μέμηλεν· ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστίν, ἢ φροντίδι
[μεμήλω· φροντίζω]
μεμήλωνται· βεβαμμένοι εἰσίν. Μήλωθρα γὰρ τὰ βάμματα
μεμηλώς· ἐπιμελῶς φροντίζων
5. μεμιασμένα· μεμολυσμένα. μεμιγμένα
μεμισθαρνηκότα· μισθῷ καμόντα
μεμίχθων· μεμιγμένοι ἦσαν
μέμνησο· μνημόνευε
μέμνων· ὁ ὄνος
10. μεμνόν(ε)ια· τὰ ὄνεια κρέα
μεμογημένος· μετὰ καμάτου κεκοπιακώς
μεμοιραμένη· κληρωσαμένη
μεμολυσμένα· καὶ τεθρασμένα. ἢ πεφυρ[αγ]μένα
μέμονε· θέλει. ὁρμᾷ. καρτερεῖ. προθυμεῖται, ἢ προεθυμήθη
15. μεμονωμένος· ἐγκαταλελειμμένος
μεμονώς· ὡρμηκώς. ἐπιθυμῶν, προθυμούμενος
μεμορημένον· ἠσκημένον. πεπονημένον
μεμορυχμένα· [μεμολυμένα] μυσαρά, μεμολυσμένα, ἐῤῥυπωμένα, ἠσβολημένα, μεμορωμένα ἅπαντα
μεμόσει· μολύνει
20. * μεμυαλωμένα· .....
μεμυδότος· ῥέοντος
μεμύημαι· πεπείραμαι .....
μεμυθῆσθαι· εἰρῆσθαι
μέμυκε· σιγᾷ. συνέχει. τέθνηκεν. μυκᾶται. [τέθνηκεν.] ἀνέῳκται. ἐψόφηκεν
25. μεμυκήκασιν· ἐφώνησαν
μεμυκότα· βοῶντα, φωνοῦντα, ἀνοικτὸν ἔχοντα στόμα, βοῶντα
μεμύκωται· πεπύκνωται
μεμυκότων· πεπυκνωμένων, συνεσφιγμένων

SCR. 97. Act. Apost. II 13. 800. *K* 362. 1. *B* 25. 4. *E* 708. 14. *M* 304. 18. υ 435. 20. Psalm. LXV 15. 24. μυκᾶται] Aeschyl. Suppl. 344. 28. Simonidis Amorg. fr. IV W.

ADNOT. 95. Zonar. c. 1355. Male μεμελημένος Phot. Suid. 96. Codicis lectionem divinabat Vossius, μέρμερα· μερίμνης Mus. Sed alterum μέρμερα vitiosae scripturae μέμερα correctio est. 802. Nonne μεμηλώς· φροντίζων? 3. Cf. Hesych. μηλῶν· βάπτων. Poll. VII 169. 7. Si glossa recte habet imperativum agnosco et proinde ἔστωσαν requiro pro ἦσαν; sin mendo caret interpretatio μεμίχθην pro ἐμεμίχθην δυϊκῶς repono. 8. μέμνησε codex. 10. Infra vitiose μεσκόνια. cf. Poll. IX 48 Lob. Aglaoph. p. 849. 13. κατατετεφρασμένα Iensius Luc. Hes. p. 158. 17. πεποιημένον cod., em. Salmasius. 18. Lob. rhem. 245. — ἠσβολουμένα cod., em. Mus. Postrema verba phrasin Homericam continere mihi videntur μεμορυγμένα καπνῷ. 19. μαιμάσσει· μολύνει C. 319, quod adludit sane proxime ad αἱμάσσει, quod Pergerus pro μεμόσει proposuit. Statim μενάσσει. 20. Ordo poscit μεμυαλωμένα. Et sic codex a Musuro correctus (pro μεμυαλομένα, μεμυλωμένα Aldus) Theodoret. ad Psalm. LXV 15 T. I p. 647 Suid. C. 63 Hesych. s. v. λφων. 21. μεμυδηκότος Albertus et Bast ad Greg. Cor. p. 560, editum tuentur Koenius et Schaefer. ad Gr. Cor. p. 889 Lob. rhem. p. 81. 22. μυστηρίων addit C. 319. 23. μεμυθεῖσθαι cod., quae forma potest Rhodia esse, μεμυθῆσθαι Mus. 24. τέθνηκεν. μυκᾶται· τέθνηκεν cod. Mus. 27. Imo μεμυκότε· πεπυκνωμένοι.

μεμύλληκε· διέστραπται, συνέστραπται
μεμνωμένων· μεμυκότων
830. μέμφεται· αἰτιᾶται, ἐξουθενεῖ, καταγινώσκει
μεμφίδες· αἱ τῶν πτηνῶν ψυχαί
μεμφωλή· μέμψις
μέμψις· κατάγνωσις
μεμψίμοιρος· μεμφόμενος τὸ ἀγαθόν. ἢ φιλεγκλήμων, ἢ φιλαίτιος
35. μεμωμημένον· κατα(πε)φρονημένον
[μενάσσει· μολύνει]
μένεα· μολυσμός
μενεαίνει· βούλεται. θυμοῦ καὶ ὀργῆς πίμπλαται. προθυμεῖται. λ[ε]ιποψυχεῖ
μενεαίνειν· τὰ αὐτά
40. μενεαίνων· προθυμούμενος. καὶ τὰ ὅμοια
μενεδήϊος· ἀνδρεῖος, μένων ἐν τῇ μάχῃ
μενέκτυπος· ὁ μὴ ψο(φο)δεής
Μενέλεως· Μενέλαος
μένεος· θυμοῦ. δυνάμεως. ἢ ὀργῆς
45. μενεπτόλεμος· κατὰ πόλεμον ὑπομονητικός, κατὰ τὴν μάχην. ὁμοίως καὶ (μενε)χάρμης
μενέτην· ἔμενον. δυϊκῶς
μενέων· δυνάμεων. προθυμιῶν
μενθήρη· φροντίς
μενθηριῶ· μεριμνήσω. διατάξω
50. μενθήραις· μερίμναις
[μέννης· μένε κύριε]
μενοεικέα· πολλήν. προσηνῆ. δαψιλῆ
μενόει· καὶ ἄφατον, [τὴν] τῇ δυνάμει αὐτοῦ ἁρμόζοντα
μενοινᾷ· φροντίζει, μεριμνᾷ. προθυμεῖται, ὀρέγεται
55. μενοίνας· φροντίσας. καὶ τὰ ὅμοια
μενοίνει· προθυμεῖ, φροντίζει, βούλει
μενοίνησε· προεθυμήθη. καὶ τὰ ὅμοια
μενοινήσωσι· προθυμηθῶσιν

SCR. 38. Ο 507. 39. Τ 67. 40. Γ 379. 41. Μ 247 Ν 228. 43. Tragici. 44. Ν 60. 45. Β 740 — Ν 396. 46. Θ 79. 47. Θ 361. 50. ADN. 52. Ι 90 alibi. 54. β 91 Soph. Ai. 341. 55. 56. β 285. — Callimach. Iov. 90. 57. β 36. 58. Κ 101.

ADNOT. 31. Infra πεμφίδες (πέμφικες), quod verum. Vide σητοδόκιδες et ψυχαί. 32. Theognost. 111, 27 Phot. Suid. 35. (πε) Mus. — μεμωκημένος· καταπεφρονημένος Phot. Suid. Cyr. 63 Cyr. Marinus ap. Schow. Suppl. p. 529, 15 μεμωνομένον· καταπεφρονημένον. μεμωκημένος· καταψευμένος (sic) διαβεβλημένος καγνωσθείς. C. 319. 36. Corruptum ut μεμόσει. 37. Non liquet. Hom. Δ 146 habet Μενέλαε μιάνθην. Videndum igitur num 36. 37 sic corrigi possint: μιάνσει· μολυσμῷ. Μενέλαε μιάνθην· ἐμολύνθησαν. 39. Apoll. lex. 111, 9. 42. μηψοδεής cod., em. Mus. probante Bast. Greg. Cor. p. 560. 45. (μενε) Mus. 47. 48. Seiunxit Musurus. 48. μενθῆρι φροντίς cod., μενθηρίσω· φροντίσω Mus., correxi. 49. Phot. 258, 16. 50. Meinek. Anall. Alexx. p. 365. 52. μεννοεικέα· πολλῆ cod., em. Mus. Apoll. lex. 111, 7. 53. μενοεικέα· ἄκρατον Mus. probante Schowio, qui ad ε 166 μενοείκε' ἅ refert. Malim: δαψιλῆ καὶ ἄφατον κτλ., inductis literis μενόει per errorem repetitis. 54. μενοίν., codex in quo μενοίνει legere sibi videbatur Schowius, μενοινᾷ Mus. Atque μενοινεῖ recte habere docet Μ 59, modo ordo admitteret. 55. μενοινάς· φροντίδας aut μενοινήσας (μενοινάσας Meinekius)· φροντίσας coni. Thes. V c. 785 C. Hoc amplecti malim, cum μενοιναί plurativi numeri exemplum non exstet. Sed vid. not. seq. 56. Sic codex, μενοινᾷ· προθυμεῖται — βούλεται Mus. Aperte legendum est προθυμεῖ φροντίζεις βούλει, quod cum non nisi ad μενοινᾷς respiciat, haec et praecedens glossa vices mutent oportere videntur. Scripserim igitur: μενοινᾷς· προθυμεῖ φροντίζεις βούλει. μενοινή· φροντὶς καὶ τὰ ὅμοια.

μενοινής· πρόθυμος. φροντιστής
860. μένος· ἰσχύς, δύναμις. ὀργή. τόλμα. βία. θυμός. λῆμα. νοῦς, ψυχή
μένος Ἄρηος· πόλεμος
μενοῦν, τοιγαροῦν, μέντοιγε καὶ μενοῦνγε· σύνδεσμοι
μέν ῥα· ὡς δή
μεντιόπον· χλανίδα
65. Μενωνίδαι· τῶν εὐσήμων, ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δέ φασι τὸν Μένωνα ἐξωστρακίσθαι
μέρα· ὄμματα
Μεραί· ποταμόν
μέργιζε· ἀθρόως ἔσθιε
μέρδει· κωλύει. βλάπτει
70. μέρεια· φυλῆς μέρος ἐκ δέκα τρι(ακ)άδων συνεστός
μερθεῖσα· στερηθεῖσα. ἀμερθεῖσα
μεριδαρχίας· μεριτ(ε)ίας
μερίζειν· διανέμειν μερικῶς
μεριμνηταί· οἱ φιλόσοφοι
75. μέρμερα· χαλεπά, δεινά, φροντίδος ἄξια
μερμέρω· φροντίζω
μέρμηρα· ἡ εἰς ὕπνον καταφορά. καὶ φροντίς
μερμῆραι· φροντίδες. βουλαί. μέριμναι
μερμήριζεν· ἐμερίμνα, ἐβουλεύετο
80. μερμηρικοί· οἱ πειραταί
* Μερμερίδης· Μερμέρου υἱός
μέρμιθα· μέρμιθον, σπαρτίον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν
μέρμνης· τρίορχος
μερόεν· μεριστικόν
85. μέροπες· ἄνθρωποι· διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἤγουν τὴν φωνήν. ἢ ἀπὸ Μέροπος, τοῦ προφθάντος Κῶ υἱοῦ. λέγονται δὲ καὶ Κῶοι Μέροπες· καὶ ὄρνεά τινα, ὡς Ἀριστοτέλης

SCR. 60. *Α* 207. 63. *Β* 1. 72. III Esdr. 8, 31 (28). 74. Eurip. Med. 1226. 75. Θ 453. 77. Hesiod. Theog. 55. 78. *Β* 3. 81. *α* 259. 82. *κ* 23. 85. 86. *Α* 520. Aeschyl. Cho. 1017 Eur. I. T. 1262.

ADNOT. 59. Cf. Lob. Parall. 163 Proll. p. 226. *μεμοινητής· πρόθυμος φροντιστής* aut *μενοινῆς* (pro *μενοινήεις*)· *πρόθυμος. μενοινητής· φροντιστής* Meinek. Philol. XIII p. 510. 60. *νοῦν φιλή* cod., *νοῦς, ψυχή* Mus. Apoll. lex. 111, 12. 61. *μενοσάνιος* cod., em. Is. Voss. Conferunt *μῶλον Ἄρηος*. 64. Quominus *λέντιον* reponamus obstat *μελλ[τε]τροπον*, quod vide. 65. *εὐφήμων ἐκ μένων ἰδίων — ἐξωστρακίσθη* cod., *μένωνος ἰδίων — ἐξωστρακισθῆναι* Mus., em. Meinek. Com. Gr. IV p. 645. Cf. Th. Bergk. Comm. crit. spec. II p. VIII. 66. Vide *ἀμερής ἀμερεῖν* et Schwenck. Philol. III p. 277. — Mihi 66. 67 in unam coagmentandae videntur et e Theognosto p. 101, 11 sic emendandae *Μέρα· ὄνομα πόλεως. Μέρα· πόλις* Meinekio Philol. XIII 510 placuit. 67. *ποταμόν* cod., *ποταμός* Mus. 68. E dialecto Aeolica pro *μαργίζει* ut infra habebimus *μοργία* pro *γαστιμαργία*. Cf. *μελερός. μέσταξ. νέξας. ἔμμα. σέμπαλα. ἐχάνη. ἐγγυπνεῖ. ἔνερα. ἔορες. ἐοσσητήρ. Κεσάνδρα. Ἐρίων Μνεσέας* alia, quibus uti poterat Ahrens I p. 75. 69. Lob. rhem. p. 75. 70. *μέρη ἐκδεκατριάδων* cod., *μέρος* Mus., *κριάδων* Schrewelianae error. Cf. *ἀμερία. τριακάδες δέκα*, unde *τριακάδων* reponendum est, et *μορία· μερίς* (*μέρεια· μέρος*?) 71. Lob. Path. El. p. 37. 72. *κατὰ δεκαρχίας* addunt Phot. Suid. Cyrilli 76. *μερμερῶ — ἢ χολῶ* Phot. 259, 2 *μερμαίρω* Suid. 77. *μέρμηρα* Bekk. I 28, 4 Cram. I 62, 3 *μερμήρα* diserte Theognost. 107, 19. — *καταφορική* cod., correxi. Phot. 259, 4. 82. Apoll. lex. 111, 17. — *μέρμιθος* tuetur Zonar. c. 1345 pro *μήρινθον*. Lob. Parall. 167. 83. *μέρμνης* extat etiam ap. Cram. AO. I 64, 24. Videtur accipitris genus innui, quod *μερμνός* audit ap. Aelian. N. A. VII 4. Cf. *βελλούνης* et *κεγχρίνης*. 84. Conicio *μορόεν· μοιρίδιον* vel *μυρόεν· μυριστικόν*. 85. *προφαέθοντος κωοῦ* cod., em. Meinekius. — Plin. HN V 31 Steph. Byz. 402, 13. 446, 12 Callim. Del. 160 Thuc. VIII 41 Strab. XV 686 Paus. VI 14, 12 Pind. Nem. IV 26. Duentzer *die homerischen Beiwörter* s. f. — Plin. HN. X 33 Arist. HA. IX 13. Cf. *ἔροψ ἀέροψ*.

μερόπων ἀνθρώπων· ....
μέρος τι· ὀλίγον τι μέρος
μερύτης· ἀναιδής
[μερῶν· ἐλάσσων]
890. μέρωον· πωλίον
μεσάγκυλα· ἀκόντια
μεσαιπόλιος· οὐ σφόδρα πεπολιωμένος, ἀλλὰ μέσος, οὔπω γέρων
μεσαίχμιον· μέσον αἰχμῆς. ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων
μεσαίχμιος γῆ· ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. καὶ μεσαίχμιον πᾶν τὸ μέσον τινός, κυρίως τῆς αἰχμῆς
95. [μέσακμον· κανὼν τοῦ ἱστοῦ, οἱ δὲ ἀντίον. οἱ δὲ τὸ μεσάκτων. ἢ μεσάκρων, ἢ μεσάτων τριχῶν. ἢ τὸ μέσον τῆς αὐλῆς]
* μεσημβρίη· μεταφορικῶς, ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ μεσότητι τῆς ἡμέρας, μεσαώριον
μεσάτιον· μέσον. καὶ μέρος τοῦ ἅρματος
μέσαυλον· ἔπαυλιν
μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης φησί· μεσαυχένας νέκυας, ἀσώτους· διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ πεζεῖ, παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. παρῳδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου Σύρῳ. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ̄ γράφουσι δεσαύχενες [καὶ] οὐ καλῶς
900. μεσέγγυον· μεσίτην
μεσεγγύημα· τὸ τίθεσθαί τινι συμφωνίᾳ μισθὸν ἐπ' ἐγγύῃ
Μεσέρκ(ε)ιον· Διὸς ἐπίθετον
μεσηγύ· κατὰ μέσον
μεσήεις· μέσος τῇ ἡλικίᾳ
5. μεσῆλιξ· ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα
μεσημβρία· τὰ τοῦ νότου μέρη. καὶ τὸ τῆς ἡμέρας μέσον

SCR. 87. Thucyd. IV 30 Isocr. p. 426 D. 91. Eur. Androm. 1133. 92. *N* 361. 95. ADN. 97. Callim. Dian. 78. [98. *Ω* 29]. 99. Aristoph. fr. CCXIII p. 1215 Philoxen. fr. 12 p. 996. 97. 900. Aristoph. ap. Poll. VIII 28. 1. Aeschin. 71, 18 Hyperides. 3. *Θ* 556. 4. *M* 269. 5. Hippocratea gl.

ADNOT. 86. Lobeck. rhem. p. 41. 88. Suspectum. *μεγύτης* Theognost. 44, 22. 46, 4. 89. *μείων* post Albertum et Pearsonem Cobet Nov. Lectt. p. 281. 90. *Μερόη· πόλις* dubitanter propono. Corruptum videtur ex *μυροπώλιον*. 92. *ὠμογέρων* Phot. 259, 8. 94. *πολέμων* cod., *πόλεμον* Mus., *μεταξὺ δύο πολεμίων* Cyr. 63. 319. 95. Priora respicere ad I Regg. XVII 7, ubi pro *μεσάντιον* in quibusdam libris *μέσακλον* legitur, observaverunt interpretes. *Μέσακλον· ἀντίον ὑφαινόντων* Cyr. 11. Reliqua ex variis corrupta sunt compositis cum *μέσος* et postremum quidem ad *μέσαυλον* pertinet. Pro *τριχῶν* LDindorf. Thes. 804 D suasit *τοιχῶν*, nisi haec ad *μεσαιπόλιος* retrahenda sunt. — Aeschyleum *μέσακτος* latere (Pers. 887) non dixerim. 96. Corrigunt *μεσαμβρίη* (sic) et pro *ἡμέρας* Thes. V c. 809 D. *ἡλικίας* conicit. Forte *μεσαμβρίῃ*. 97. Prius *μεσσάτιον* scribendum. De altero cf. Poll. I 42 p. 32 Bekk. 99. Spectant huc Phot. 259, 13 *μεσαύχενες· οἱ ἀσκοτηδες αὐχένες* (sic, h. e. *ἀσκοὶ ἢ δεσαύχενες*) quod nescio quid agens *οἱ ἀσώτων αὐχένες* scribit Albertus. Infra *μεσσαύχενες· οἱ μέσον τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι. δεσαύχενες· ἀσκοί, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι* (EM. 258, 29) *βυσαύχην· ὁ συνέλκων τὸν τράχηλον κτλ.*, q. l. et alia afferre memini et Poll. II 135 *βυσαύχενας τοὺς ἀσκοὺς Ἀριστοφάνης κέκληκεν*. Sed iam ad singula accedamus: *πεζεῖ παρεβάλλοντο τὸ — Φιλοξένῳ — δ̄ γρ Δεσαύχενες* cod., *Φιλοξένου* Mus.; *γράφεται* typotheta, em. Albertus. Praeterea *διὰ τοῦ σ̄ γραπτέον — τραγῳδεῖ* cod., em. Dobreus Advers. I p. 601 et post LD in Thes. V c. 807 A Bergleinus. Sub finem *καὶ* quod ferri nequit induxi, nisi verum viderit Bergkius PGr. L. p. 997 corrigens *καὶ* (*βυσαύχενες*). Idem pro *Σύρῳ* suasit *Σατύρῳ*; *Σισύφῳ* aut *Σκίρῳ* Bergleinus. Restant graviora ulcera *ἀσώτους* et *πεζεῖ περεβάλλοντο*; ac Th. Bergkius adiutus mea et Sopingi coniecturis proposuit: *φησί· ‚Μεσαύχενας | νέκυας, ἀσκούς', ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει, ὃ περιεβάλλοντο* (Dobr.) *σχοινίον*. Malim: *νέκυας*. [*ασ*]*οὕτως διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον*. 902. (*ε*) Thes. V c. 808 B. Cf. schol. *Π* 231. 3. *μετὰ* cod., em. Meineke. 6. *νώτου* cod., em. Mus.

μεσηρεύειν· τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. Φίλιστος
[μεσηρροπῶν· μέσην ὁδεύων
μεσητίο(ι)σι· μέσοις]
910. μέσκος· κώδιον, δέρμα. Νίκανδρος
μέσμα· μέστωμα
μεσογάστορα ναῦται· τὸν ἐν τῇ μέσῃ νηΐ. βέλτιον δὲ τὸν διεζωσμένον μέσην τὴν γαστέρα, ζωνογάστορα
μεσόγειος· γῆ ἄνευ λιμένος
μεσόδμα· γυ[μ]νή
15. μεσόδμαι καὶ μέσοδμα[τα]· τὰ μεσόστυλα. τινὲς δὲ τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα
* μεσόδμα· γυμνή
μεσόδμη· ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως ἕως τοῦ ἱστοῦ
μεσοκόποι αὐλοί· οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων, μέσοι
μεσοκουράδες· οὕτω καλοῦσι δένδρα τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταγέντα, καὶ κουράν
20. μεσολάνιον· μεσοδόμιον
μεσομφαλία· ἡ μέσος τῶν Δελφῶν πόλις
μεσομφάλους· φιάλαι. Ἴων Ὀμφάλῃ
μέσον αἰόλοι· ἐπὶ τῶν σφηκῶν οἱ μέσοι σειφόμενοι
μέσον ἕρκος· τὸ μέσον τῆς αὐλῆς
25. μεσοπαγές· ἕως μέσον πεπηγὸς τὸ δόρυ
μεσοπαλές· κραδαινόμενον ἐκ μέσου
μεσοπέρδην· μεσοφέρδην, τὸν μέσον [τὸν] φερόμενον. τὸ γὰρ παλαιὸν τῷ π̄ ἀντὶ τοῦ φ̄ ἐχρῶντο, προστιθέντες τὸ τῆς δασύτητος σημεῖον
μεσοπερσικά· ὑποδήματα γυναικεῖα
μεσοπορῶν· μέσην ὁδεύων
30. μεσόρ(ρ)ομβος· δεσμός, παρὰ τοῖς ἰατροῖς

SCR. 8. Siracid. XXXIV 21. 10. Ther. 549. 15. τ 36. 17. β 424 ο 289. 22. fr. 20 p. 570. 23. Μ 167. 24. Π 231 μέσῳ ἕρκεϊ. 25. 26. Φ 172. 27. Comoedia. 20. Siracid. XXXIV 21. 30. Medici.

ADNOT. 7. μηδ' ἑταίροις cod., em. Mus. 8. μεσόρροπον· μεσημιοδεύων C. 63. Recte mox μεσοπορῶν legitur. 9. Imo μεσιδίοις vel μεσσατίοις. Similiter in Aristot. Polit. V 6 μεσήτιος male pro μεσίδιος scribebatur. 10. Cf. OSchneider ad Nicand. p. 134, 5. Cf. πέσκον et πεσκέων. 11. ναύταν Mus. Vide ζωνογάστριες et Lobeck. Parall. p. 213. 13. μεσόγ.ος (μεσόγηος scriptum fuisse videtur) cod., em. Mus. 14. Infra μεσσοδόμα· γυνή. Λάκωνες. — [μ] Sopingus. 15. Cf. κατᾶλιψ κατῆλιψ et καναφόρος μεσόδμα. 16. Om. Aldus. 17. Apio ap. Apollon. 111, 26. Infra πεντηκοντομέσοδμοι· πολύστεγοι· αἱ γὰρ μέσοδμαι στέγαι. 18. Ath. IV 176 F Poll. IV 77 Phot. 259, 23. — μέσοι] Bekk. 108, 24. 19. κουρᾶν cod., κουρᾶς Mus., εἶδος κουρᾶς Vossius, correxi. Cf. Poll. IV 139. 140 Theophr. Charact. c. XXVI. 20. Ad μεσαύλιον adludere animadvertit Vossius. Supra ἡμιλάμιον habuimus pariter obscurum. 21. Cf. gl. γ 538. Aesch. Sept. 747 Cho. 1036 Soph. OT 480 Eur. Or. 331. — Μεσομφάλια? 22. ἰὼν cod., em. Mus. 23. μέσον Heinsius. Ipsam glossam μεσοναίολοι in codice scriptam μέσον αἴολοι (sic) correxit Mus. 25. πεπηγώς cod., em. Mus. 26. κραδενόμενον cod., em. Mus. 27. μεσόπερα ἦν, μεσόφερα ἦν cod. Mus., μεσομέρδην: ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων Phot. p. 260, 4. μοχθηρὸν γὰρ τὸ μεσοπέρδειν (μέσον ἔρδειν A, om. BC) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαίσματος (τὸ πέρδειν addunt BC) Poll. 3, 155 p. 143 Bekk., quem locum Dobraeus Advers. I p. 601 sic corrigebat: γὰρ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαίσματος τὸ μεσοπέρδην. ‚*Schema palaestricum fuit* μεσοφέρδην, *quod recte Dobr. comparat cum* ἄρδην φύρδην σύρδην, *et ioco comico obscoeno in* μεσοπέρδην *detortum animadvertit, ut mirabile sit acumen grammaticorum serio hoc ex antiqua orthographia ΠΗ pro Φ repetentium*' Thes. V c. 830 D. Sed vide σκάπερδα et σκαπέρδης. — τὸ π̄ cod., quod Hesychio fortasse relinquendum est, τῷ π̄ Mus. 28. Μεσοπερσικαί Poll. VII 94. Vid. Περσικαί et Θρῃκική.

μεσοστροφωνίαι· ἡμέραι, ἐν αἷς Λέσβιοι κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν
μεσοφέρδειν· μεσολαβεῖν
934. μέσπλη· ἡ σελήνη, παρὰ Σκύθαις
33. μέσπιλα· φυτόν τι
35. μέσσαβον· ἐξ ὠμοβοείων ἱμάντων, ᾧ τὸν ἱστοβοέα πρὸς μέσον τὸν ζυγὸν προσδέουσιν, ὅ τινες ἐχέβοιον
μεσσαῖον· τὸ ὑπὸ τοὺς τραχήλους ὑποτιθέμενον
μέσ(σ)αυλον· θυρωρόν. καὶ ἡ τῆς αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις
μεσ(σ)αύχενες· οἱ μέσον τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι
μεσσηγύς· μεταξύ, μέσον
40. μέσ(σ)η δὲ χίμαιρα· τὸ μέσον αἰγοπρόσωπον
Μεσσηΐς· κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ
Μέσσην· πόλις Λακωνικῆς
Μεσσήνη· ἡ ἀρινή
μεσσίδιος· μέσος. ἴσος
45. μεσσογενεῖς· οἱ ἐν μέσῃ ἡλικίᾳ γεγονότες
μεσ.οδόμα· γυνή. Λάκωνες
μεσ.οικέται· μέτοικοι. ἢ οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες
μέσ.οπα· ἱμάντα, τὸν περὶ τὸν ζυγὸν καὶ τὸ ἄροτρον δεδεμένον
μεσ.οπαλές· τὸ ἐκ τοῦ μέσου κραδαινόμενον δόρυ
50. μεσσόπλουτον προσόψημα· ......
50a. ....· τὸ σκώληκα ποιῆσαν
μεσσόρης· ὁ μέσος ὠκεανοῦ καὶ οὐρανοῦ τόπος
μεσ.οτύλαρον· αἰδοῖον
μεσ.όψηρον· ἡμίξηρον
μέσ.υϊ· ἐν μέσῳ. Αἰολεῖς
55. μέσ.ωρον· μέσον
μέσ.ωρ(ος)· μέσος
μεσσωτήρ· ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα
μεστή· γέμουσα
μεστόν· πλῆρες
60. μέστακα· τὴν μεμασημένην τροφήν
μέσφα· ἕως, μέχρι. καὶ ἀφ' οἷου χρόνου

SCR. 33. Archilochi fr. 169. 35. Hesiod. l. c. 37. *Λ* 547. 38. Philoxenus et Aristoph. cf. gl. *μ* 899. 39. *E* 41. 40. *Z* 181. 41. *Z* 457. 42. *B* 582. [43. *φ* 15]. 49. *Φ* 172. 58. 59. Ar. Plut. 806 sq. 61. *Θ* 508.

ADNOT. 32. *μεσοφέρδην*? 33. *μέσπηλα* cod. Cyrillus Marinus, em. Mus. Cf. Theophr. CPl. II 8, 2 Poll. I 233. 35. Poll. I 252 Hesych. *σμυλίχη* Proclus et Tzetzes ad Hesiod. Opp. 467. — *ἢ τὸν* cod. 38. *ἀπὸ μέσου* Mus. 39. 40. Separavit Iensius Luc. Hes. p. 159. 40. *χήμαιρα* cod., em. Mus. 41. *Μεσσηὺς* cod., em. Mus. Strab. IX p. 431 Pausan. III 20, 1. 42. Strab. VIII 364. 43. *Ἀρήνη* Mus., quod sane oppidum est Messenium (*B* 591). Latere videtur aut epitheton aliquid, aut *Μεσηνή· ἡ Ἀριηνή*. 46. Cf. *μεσόδμα*. Ordine *μεσσοδόμα* requiritur. 47. Ahrens Dial. I p. 192, 7. Infra *μετοικέται*. 48. Vide *μέσσαβον*. 50. 50a. Separavit Meinek. Alciphr. p. 168: *μεσσόπλουτον προσόψημα· (μέτριον. μεσσόπνουν ἆημα·) τὸ κτλ.* 51. *νεσσώρης* Theognost. 45, 32, *μεσσώρης* Lob. Path. El. p. 282, *μεσσήρης* Sopingus coll. Eurip. Iph. A. 8 Ion. 910, *μεσουράνημα* alii coll. Apocal. 19, 17. 52. Ordo *μεσσοτύλαρον* poscit. Cf. *μέζος. τύλον. τόλυξ.* 53. Imo *μεσσόψηρον*. Lob. Path. El. p. 69. rhem. 32. 286. 54. *μεσυῒ* cod., *μέσυϊ* Mus., *μέσσυϊ* Ahrens Dial. II 504. Cf. eund. I p. 154 n. et Koen. Greg. Cor. p. 369. 55. *μέσσωρον* (sic enim scr.) vocat eum qui est *mediae aetatis*. I. e. q. *μεσήεις μεσογενής μεσῆλιξ*. 56. *μέσωρ* cod., *μέσορ* (Laconice) Albertus quem *μέσωρ· μέσως* spreyisse mireris, em. Ahrens Dial. II p. 555. 57. *Dirimens pugnantes*, *Vermittler*. 60. *μέστακα ἢ μάστακα* Mus. male. Dialectus est Aeolica ut s. v. *μεργίζω* dicere memini. De tribus formis *μούσταξ μύσταξ μέσταξ* cf. Meletium ap. Cramer. AOxx. III 76, 25.

μέσφ' ὅτε· μέχρις ὅτε
μέσωρα· ἐν τῇ δέκα ἐτῶν ἡλικίᾳ. καὶ παρήλι(κ)α. καὶ ἀγγεῖα, καὶ παίγνια, οἷς ἔχαιρον, καὶ τὰ ὅπλα, οἷς ἐχρῶντο καὶ παῖδες ὄντες, καὶ ἔφηβοι, καὶ τελειωθέντες
μετά· ἔπειτα, μετὰ τοῦτο
965. μεταβαίνει· στρέφει. παρέρχεται. ἀναχωρεῖ
μεταβαλών· μεταβάς. στραφείς
μεταβοθρεύοντες· μεταφυτεύοντες. μετασκάπτοντες
Μετάβολοι· πραγματευταί. καὶ οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς
μετάβρασκος· μέτριος ἑρμηνεύς
70. [μεταβῶν· μετασχών]
μετάγει· μεταδιώκει. μετακινεῖται
μεταγενής· μεταγενέστερος
μεταγνώσθη· μετανεπείσθη
μεταδαίσομαι· μεταλάβω. εὐ(ω)χηθήσομαι
75. μετὰ δέ· ἐν αὐτοῖς δέ
μετὰ δ' ἐτράπετο· ἐπεστράφη δέ
μεταδεῦσαν· μετάνοιαν
μεταδήα· μεταμελέτη
μεταδήμιος· ἔνδημος. τιμητικός. ἢ μεταδότης
80. μεταδόρπιος· δείπνου ὥρᾳ, ἤγουν δείπνῳ
μεταδρομάδην· μετατροχαζόντως
μετάθεσις· μετάβασις
μεταΐξας· μεταδιώξας
[μεταίσιον· μεταχρόνιον]
85. [μεταΐσεσθαι· μετελθεῖν. μεταγνῶναι]
μεταίτου· ἐπαίτου
μεταίφνιος· ἐξαπίνης
μεταιχμεῖ· μοχθεῖ
μεταιχμίῳ· μέσῳ τόπῳ πολεμοῦντες
90. μετακάρπιον· τῆς χειρὸς μέρος, τὸ μετὰ τὸν καρπόν
μετάκερας· τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἢ χλιαρόν

SCR. 62. Callim. Cer. 112 Dian. 195. 64. *Α* 48. 66. LXX. Iob. X 8, 16. 72. Menander fr. I vol. IV p. 114. 73. ADN. 74. *Ψ* 207. 76. *Α* 199. 79. *ϑ* 293. 80. *δ* 194. 81. *Ε* 80. 82. Cf. II Macc. XI 24. 83. *Φ* 564. 89. Tragici; e. g. Aesch. Cho. 61. 91. Alexis l. c.

ADNOT. 63. *μεσώρα — δεκαετῶν* cod., em. Thes. V c. 835 D. — *παρήλια* cod., em. Meineke; *μέσωρα ὅπλα* novit Pollux VII 158. 64. *μετέπειτα· μετὰ ταῦτα* recte C. 63. 319. 68. Imo *Μέταβοι· οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς. Μετάβολοι· πραγματευταί.* St. Byz. 448, 16 *τὸν γὰρ Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον.* Cf. Strab. VI 265. De *μετάβολος* vid. Lob. Phrynich. p. 315. *μετάβολοι· πραγματευταὶ μεταπρᾶται* C. 63. 319. 69. Falluntur, qui cum HSt. et Alberto *μεταφράστης* et *μετρικὸς* corrigunt. Verum vidit Is. Vossius qui cum Aeolico *βραχεῖν* (*βράχην* et *βράχεις* Hesych.) comparat. Intellegendus est *δυσβάρκανος, ὁ δυσκατανόητος.* 70. *μεταλαβών* Vossius. 73. Infra *μετανεγνώσθη.* Vid. Lobeck. ad Soph. Ai. 716 p. 338. — *μετανεπ.σθη* cod., em. Mus. qui unam literam erasit. 74. (*ω*) Mus. 77. *μεταδεῦσαν· μετανοῆσαν* Lobeck. rhem. p. 64, *μεταδευσαν· μετάνοιαν* (?!) Mullach in Muetzellii *Z/GW.* 1847 fasc. II p. 180. 78. *μεταδηΐα· μεταμέλεια* Lob. l. c. *μεταδέα* (?) Mullach. l. c. 79. Verba *ἢ μεταδότης* (deest Thes.) quid sibi velint frustra quaesiveris. *Μεταδοίης* (sic enim corrigo)· .... novus articulus videtur ad Theognid. 921 referendus. 80. *ἤγεν* cod., *ἤγουν ἐν τῷ* Albertus. 84. *μετάρσιον* Ruhnken. Epist. crit. II p. 58, recte monens glossam esse *μεταχρόνιον, μετάρσιον* explicationis vices explere. Vide Apoll. lex. 112, 5. 85. Corruptum est ex *μετείσασθαι.* 88. *μεταιχμ..*, codex in quo Musurus vocis exitum delevit. 89. *μεσοτόπῳ* cod., em. Thes. V c. 829 D post Vossium. 90. *μετακάρσιον* cod., em. Palmer. Cf. Soran. p. 51 *κβ'* ed. Cocch. Oribas. p. 148 Mai Pollux II 145 Eustath. 1572, 38. 91. Ath. II 41 D III 123 D. — *μετακέρας* cod., em. Lob. Parall. p. 223.

μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν· ἀκούσας τὴν κληδόνα καὶ τὴν φήμην τῆς τῶν Ἀχαιῶν στρατιᾶς παρουσίας, ἦλθεν ἀφίκετο

μετάκλησις· κλῆσις δι' ἑτέρου τινός

μετακλινθέντες· μετατραπέντες, ἢ μεταβαλλόμενοι

95. μετακοίνωνον· κοινωνόν

μετακόκκω· ἡμέραι μεθ' ἑορτῶν ἑορτὴ οὐκ ἔστι

μετακόνδυλοι· [τῶν κονδύλων], τὸ μεταξὺ τῶν κονδύλων

μετακύμιον· τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων

μετακύριον· φοινικόν

1000. μεταλαβεῖν· μεταλαχεῖν, μετασχεῖν

μεταλαγχάνειν· μετέχειν, μεταλαμβάνειν

μετὰ Λέσβιον ᾠδόν· ....τοὺς ἀπογόνους τοῦ Τερπάνδρου ἀγαθοὺς ἡγουμένους εἶναι κιθαρῳδούς, πρώτους εἰς τὸν ἀγῶνα προσκαλεῖσθαι, (εἶτ') εἴ τις εἴη Λέσβιος ᾠδός

μεταλλᾶν· ἐρευνᾶν, ζητεῖν, ἐρωτᾶν

μεταλλᾷς· ἐπιζητεῖς

5. μεταλλεῖς· τῶν μυρμήκων τινὲς οὕτω καλοῦνται

μεταλλῖτις· γῆ τις

(*) μετάλλᾳ· ἐπιζήτει

* μεταλλεύει· ζητεῖ. ὀρύσσει, ἀνασκάπτει

* Μετάλλειον μύρον· Ἀριστοφάνης·
μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕρημα Μετάλλου.
Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ

10. * μεταλλήξαντι· μεταβληθέντι. παυσαμένῳ

* μετάλλησαν· ἐπεζήτησαν

μέταλλος· λίθος. [Θάλασσα· προμνήστρια]

μεταλλῶ· ἐπιζητῶ

μετάλμενος· ἐφαλλόμενος

15. μεταμάζιον· τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, ἢ ὑπὲρ τῶν μαζῶν, ἢ τὸ μετὰ μαζῶν

μεταμαθεῖν· μεταγνῶναι

μεταμείβων· μεταλλάσσων

SCR. 92. *Λ* 227. 94. *Λ* 509 ubi *μετακλινθέντος* legitur, ut h. l. genetivi reponendi videantur. 98. ADN. 1001. Ad Pind. Nem. X 148 respicere putat Sopingus. Imo ad Platon. Civit. IV p. 429 A. 2. Cf. Sapph. fr. 92 p. 688. 4. *Γ* 177. 7. *Λ* 550. 8. Sapient. lib. IV 12. 10. *Ι* 157. 11. *Ε* 516. 13. *Λ* 553. 14. *Ε* 336. 15. *Ε* 19.

ADNOT. 92. *ἥκετ'* — *κλίδωνα* cod., em. Mus. — *παρούσης* Mus., *παρούσην* Aldus. 94. *μετακληθέντες* cod., em. Iens. Luc. Hes. p. 159. 95. *μετάκοινον*? 96. Sic codex, *μετακοκκῶ· ἡμέραι μεθεόρτων ἡ ἑορτὴ οὐκ ἔστι* Mus. Forte *μετακόκκῳ· ἡμέρᾳ* et cum Mein. *μεθ' ἑορτήν. ἑορτὴ δ'.* Cf. *ἐπίβδαι* et *πέδορτα*. Festum Proserpinae dicat, quae mali Punici grana comederat (*κόκκους*), an festum pubertatis non liquet. 97. *μετακόνδυλοι* Rufus Ephes. p. 30. 50 *μετακόνδυλα* Poll. II 145 *μετακονδύλια* Melet. ap. Cram. AO III 130, 18. *τῶν μεταξύ* cod., scr. *τὰ μεταξύ*. 98. Schol. Eur. Alc. 91 *τῶν δύο κυμάτων*. 99. Non expedio. 1000. *ταλαχεῖν μετασχών* cod., exhibui Musuri correctionem. Sed excidisse videtur *μεταλαβών*. 2. *μεταλέσβιον ὁδόν* cod., em. Mus. Zenob. V 9 p. 118 Gott. Loci mutili facilis est emendatio ope Aelii Dionysii ap. Eustath. 741, 16: *καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ φασι καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Λέσβιος εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν ἁπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.* Sufficit igitur: *εἶτ' εἴ τις παρείη*. Ante] *τοὺς ἀπογόνους* supple *φασὶ τοὺς Λακεδαιμονίους*. 5. *καλεῖται* cod., em. Schrewelius. 6. *μετάλλεις τίς, γὴ τίς* cod., *μεταλλῆτις· γῆ τις* Mus., em. Salmasius. 7. Apoll. lex. 112, 13. 9. *μετάλλοιον, μῦρον — φεροκράτης* cod., *μετάλλειον μύρον — Φερεκράτης* Mus. Cf. gl. *μ* 471 Cobet orat. p. 127. Legendum *Μεγάλλειον — Μεγάλλου. Μέγαλλος — Μεγαλλείου.* 12. Glossa obscura. *λίθων μεταλλεῖαι* habet Poll. VII 100, *μέταλλον ἁλός* Herod. IV 185. — [ ] separavit a praecedentibus Meinekius incorrupta esse monens. 15. *μεταμαζῶν* divisit Alb. 17. C. 319.

μεταμέλειαν· μετάνοιαν
μεταμέμβλεται· μεταμελήσεται
1020. μεταμήθεια· μετάνοια
μεταμορφοῖ[ον]· τὴν μορφὴν ἀλλοιοῖ
μεταμίξ· ἀναμίξ. [μετὰ μίαν
μετ' ἀμύμονας· πρὸς τοὺς ἀγαθούς
μεταμφιέσθαι· μετενδύεσθαι τὴν ἐσθῆτα
25. μεταμωλίας· ἐμπόλεμον. μετὰ μάχης, καὶ φροντίδος
μεταμώνια· μάταια. ἀνεμοφόρητα. ἀχρεῖα
μετανάσται· μέτοικοι. φυγάδες. σύμμαχοι
μεταναστεύου· μετέρχου, μετοίκει. καὶ τὰ ὅμοια
μετανεγνώθη· μετανεπείσθη. τὸ ἀπαπεῖσαι ἀναγνῶναί φασι
30. μετ' ἀνέρας· μετὰ τοὺς ἄνδρας
μετανίπτρον ἢ μετανιπτρίς· ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὰν νίψωνται, διδομένη κύλιξ· οἱ δὲ τὴν ὑστάτην πόσιν
μετὰ νῶτα βαλών· τὰ νῶτα . . . . .
μεταξύ· ἐξαίφνης. μετ' ὀλίγον. ἀνὰ μέσον
μετὰ πᾶσιν· ἐν πᾶσιν
35. μεταπείσεσθαι· μεταπεισθῆναι
μεταπεπεῖσθαι· μεταβληθῆναι
μεταπεσεῖν· ἀπὸ δόξης εἰς ἀτιμίαν πεσεῖν
μεταπέμπεται· μετακαλεῖται, μεταστέλλεται
μετὰ πληθύν· ἐν τῷ πλήθει
40. μεταπλομένοισι· τοῖς ἐξ ἀνθρώπων γενομένοις θεοῖς
μεταπόντιος· διαπόντιος
μεταποιεῖται· μετασκευάζεται. φροντίζει. ἀντιποιεῖται
μεταπορεύδην· ἐπελθών, μετελθών
μεταπρέπειν· ὑπερβαίνειν, ὑπερλάμπειν
45. μετ' ἀπρήκτους· ἀπράκτους
μετατροπαλίζεο· ἐπιστρέφου[σαι]
μεταψαλάσσειν· μετατιθέναι
μεταψαίρων· μεταφέρων
μεταψέφειν· μεταμελεῖσθαι
50. μεταψέφω· μεταβουλεύομαι

SCR. 19. *Τ* 343. 23. *Α* 423. 26. *Δ* 363. 27. Arat. 457 (*Ι* 648). 28. Psalm. X 1. (C. 63. 319). 29. Soph. Ai. 716. (Didym. reliq. p. 101). 30. *Π* 209. 31. Antiphanes l. l. 32. *Θ* 94. 33. *Α* 156. 34. *Α* 516. 39. *Β* 143. 44. *Β* 481? 45. *Β* 376. 46. *Υ* 190. 49. Eur. Phoen. 1395.

ADNOT. 21. [ον] Mus. 22. *ἀναμίξ. Μετὰ μίαν· ....* Albertus. *μίμιξ· αναμίξ* (sic) C. 39, h. e. *μίξ* (Arcad. 181, 23 Nic. Ther. 615) aut *μεταμίξ*. 23. *μετὰμίμων* cod., em. Mus. 24. *μεταβαλεῖν μετενδῦναι* (*μετενδύεσθαι* cod. A) *μεταμφιάσασθαι μεταμπίσχεσθαι* (*μεταμφίσχεσθαι* C) Poll. VII 44 p. 284. Similiter Cyr. 319 *μεταφίσκεσθαι· μετενδύεσθαι ἐσθῆτα* et Voss. 63 *μεταμφικέσθαι· μετενδύεσθαι ἐσθήτα* (sic). Leg. utrobique *μεταμπίσχεσθαι*, vel *μεταμφιάσασθαι*. 25. *μετὰ μώλου· με(τὰ) πολέμου*? Sed *καὶ φροντίδος* non habeo quo referam, nisi ad *μεταμελείας*. 26. Apoll. lex. 112, 2. 27. Cf. *ὑπερανάστης*. 29. (σ) Arnaldus Lectt. Gr. p. 96 coll. *μεταγνώσθη*, q. v., et *ἀναγνῶναι· ἀναπεῖσαι*. 31. *ἡ μετανιπτρόν — ἐπαννίψονται* cod., em. Mus., nisi *μετάνιπτρον· ἡ* (*μετανιπτρὸν ἡ*) *μετὰ* scribendum sit coll. Ath. XI p. 486. Sed *μετανιπτρίς* tuetur Poll. VI 31. 100 Ath. X 423 D. 35. *μεταπείσασθαι* cod., em. Lob. Parerg. 725. 36. *μεταπεττεύεσθαι* sine caussa Albertus. 37. C. 63. 39. 319. 38. *μετεστείλατο· μετεπέμψατο μετεκαλεύσατο* (sic) C. 63. *μετεστείλας* (sic)· *μετεπέμψατο μετεκαλέσατο* C. 319. 43. Suspectum. 45. *μεταπρίκτους* cod., em. Mus. Plura deesse intellexerunt interpp. Desiderantur e. g. Homerica *μετασπόμενος* et *μέτασσαι* ex Apoll. lex. 112, 10. 6. De *μεταχρόνιον* quod idem porrigit 112, 5 vide *μεταίσιον*. 46. *μεταπροπάλιξαι· ἐπιστρέφουσαι* cod., *μετατροπαλίζουσαι* HSt. Alb. em. Pearso Advers. II 496, 20. Cf. 1079. 48. *μεταψέρων* cod., em. Mus. 49. 50. Cf. *ἀψεφές. ἀψεφέων. καταψέφει* (ubi praecedit *καταψαίρουσι*) *οὐ μεταψέφεις ψέφει*. Lob. rhem. p. 39. 72. Theognost. 12, 12.

μετάψυξις· μεταπνοή
* μετάειμι· μετὰ σὲ ἐλεύσομαι
μετήεται· [μεταπεποίηται, ἢ] μεταποιεῖται
μέτειμι· μετελεύσομαι
1055. μετεῖναι· προσήκειν. διαφέρειν
μετεισάμενος· μετελθών. ἐφορμήσας
μετείσασθαι· πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν
μετεκίαθε· μέτελθε
μετεκίαθον· μετήρχοντο, περιήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν
60. μετελεύσομαι· μετακαλέσομαι. ἢ μετέλθω
μέτελθε· ἄπελθε, μετάβα
μετελύειν· μεταγινώσκειν, μετανοεῖν
μετ' ἐμέ· πρὸς ἐμέ, ὡς ἐμέ
μετεμόσχευσε· μετεφύτευσε
65. μετ' ἐμφάσεως· φανερὸς ποιῶν
μετένδημος· μετάδημος
μετεξέτεροι· ὃ ἡμεῖς φαμεν, ἔνιοι
* μεταιωρίζει· ὑψοῖ
μετέπειτα· μετὰ ταῦτα
70. μετεποίησε· μετεσκεύασεν
μετέπρεπεν· ἐκπρεπὴς ἦν
μετερ(ρ)υθμωμένα· μετεσχηματισμένα
μετέρχεται· ἀποδίδωσι
μετέρχομαι· ἱκανῶς ἱκετεύω. ἱλάσκομαι. ἐπεισέρχομαι
75. μετεσσεύοντο· μετεδίωκον, ἐφώρμων, ἐπ(επ)ορεύοντο
μετεστειλάμην· μετεπεμψάμην
μετέσχον· μετέλαβον
* μετέπρεπεν· εὐπρεπὴς ἐφαίνετο
μετετροπάζετο· μετεστρέφετο
80. μετέφη· προεῖπεν, ἐδημηγόρησεν
* μετεωρισθήσονται· ὑψωθήσονται
[μετέχμιον· ὁ μεταξὺ τῶν μαχομένον τόπος]
μετέχων· μεταλαμβάνων
μετεωρολέσχαι· φλυαροῦντες τὰ περὶ οὐρανὸν μετέωρα
85. μετεωρολόγοι· μεγαλορρήμονες
μετεωροπόλων· τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων
μετέωρος· κοῦφος. ἐν[ν]εός
μετῇ· ἐξῇ
μετήεισαν· ἱκέτευσαν

SCR. 52. 54. Aesch. Ag. 1676. Z 341. 55. Δ 316. Thucyd. V 47. 56. N 90. 58. Π 685. 59. Λ 52. 60. Z 280. 61. Φ 422. 63. Θ 289. 67. Herod. I 63 II 83 et Hippocrates crebro (p. 759 E). 68. Xen. Eq. 10, 4. 69. Ξ 310. 71. B 579. 72. Democritus? 73. Eur. fr. 83 Nck. 74. γ 83 Archiloch. fr. 43. 75. Z 296. 80. Α 58. 81. ADN. 83. I Cor. X 30. 84. Plat. Rep. VI 489 C Aristoph. Nubb. fr. VII p. 1106. 85. Plat. Cratyl. 401 B. 89. Thucyd. VIII 73.

ADNOT. 51. *μετάμιξις* cod., em. Vossius. Infra *ψύξις· πνοή*. 52. Formae non contractae alterum exemplum LDindorf. Thes. V c. 914 D e Theod. Prodr. in Notices VII 2 p. 256, 37 protulit. 53. Imo *μετίεται* pro *μητίεται*, ut est in C. 319. 56. Huc trahe gl. μ 1098, ubi ordo *μετισάμενος* postulat. 57. Cf. *μεταΐσεσθαι*. 58. *μετακίαθε* HSt., imo *μετεκίαθε· μετῆλθε* e C. 39, ubi *μετώχισθεν· μετῆλθεν* scriptum est. 59. Apoll. lex. 112, 11. 62. *μετελθεῖν*? Cf. gl. 977, *πέδελθε* et *πεδελύειν*. 65. *μετὰ φανερώσεως* explicant C. 63. 39. 67. 68. Seiunxit Mus. et *μετεωρίζει* (ordine *μετεορίζει* requiritur) scripsit. 71. *ἐκτρέπισεν* cod., *εὐτρέπισεν* Mus., *ἐκπρεπὴς ἦν* Schowius. 72. *μεταρρυθμωμένα* Mus., *μετερρυσμωμένα* Heimsoeth Democriti de anima doctrina p. 25. 79. *μετετροπαλίζετο*? vel potius *μετετροπαλίζεο· μετεστρέφου* ex Apoll. lex. 112, 8 (pro *μετα* —) q. v. 81. *μεταιωριθήσονται* cod., *μετεωρηθήσονται* Mus., em. Gl. MSS. C. 63 in XII prophetas. 83. *μεταίχμιον* recte Mus. 84. *οὐρανῶν* codex, em. Meineke.

90. μετῆλθεν· ἐτιμωρήσατο. μετεμελήθη
μετῆκε· μετεμελήθη. ἱκέτευσεν
μετήλλαξαν· μετήμειψαν
μέτην· μέσην. μετουσίαν
μετήορα· μετέωρα
95. μετ' ἤχου[ς]· μετὰ κραυγῆς
μετίδοιτο· ὑπερίδοιτο, ἀτιμάσειεν, καταφρονήσειεν
* μέτειμι· μετελεύσομαι
* μετεισάμενος· μεταμορφωθείς
μετιτῆλαι· αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι
1100. μετ' ὄγμους· τὰς ἐπὶ στίχον φυτείας
μετοικέσιον· τὸ ἐκ τόπου εἰς τόπον οἰκῆσαι
μετοικέται· κατὰ μέσον οἰκοῦντες
μετοικίας· παροικίας. αἰχμαλωσίας
μετοίκιον· τέλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ὃ ἐτίθεσαν ἐν τῇ πόλει, δραχμὰς (δώ)δεκα· τῷ δὲ τελώνῃ τριώβολον
5. μέτοικοι· οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, καὶ τελοῦντες ἀνὰ δραχμὰς δώδεκα τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ δημόσιον. μετανάσται δημόσιοι
μετοίχεσθαι· ἀπελθεῖν, πορεύεσθαι, μετελθεῖν
μετοκλάζει· γονατίζει
* μέτειμι· λιτανεύω, ἱκετεύω
μετοκωχή· μετοχή. ἐποχή. ἡ ὀχεία
10. μετόπιν· κατόπισθεν
μετόν· ἐξόν. προϋπάρχον
μετόπισθεν· ὕστερον, μετὰ ταῦτα, ὕστερον. ἢ ὄπισθεν
μετόπωρον· μετὰ τὴν ὀπώραν, τροπὴ μετὰ θέρος
* μέτοποι· ἄνδρες
15. μετουσῶ· περιβλέπω, ἀφορῶ, ἀποβλέπω
* μετῴχετο· ἐπορεύετο
μετοχετεύσας· μεταγαγών
μετοχή· κοινωνία. σχέσις
* [μετα]μέτρια· ἁρμόζοντα
20. μετρεῖ· δανείζει. καὶ μετρεῖσθαι, δανείζεσθαι
μετριάζει· μετριοφρονεῖ
μέτριοι· ἐπιεικεῖς. μικροί, εὐτελεῖς. καὶ οἱ μεμετρημένην οὐσίαν ἔχοντες
μετριοπαθής· μικρὰ πάσχων. ἢ συγγινώσκων ἐπιεικῶς

SCR. 92. Rom. I 25. 26. 94. Θ 26. 95. Psalm. IX 6. 1103. Thuc. I 2. Soph. Ant. 890. 4. 5. Xen. Vect. II 1. 7. *N* 281. 10. Soph. Philoct. 1189. 11. Arist. fr. IX p. 1106. 12. *Α* 82. 16. *Ε* 148. 20. Hesiod. Opp. 349. 23. Cf. Hebr. V 2.

ADNOT. 91. Ionice pro *μεθῆκε*. Turbatus ordo aut transpositione glossarum sanandus est, aut inductis *μετῆκε μετεμελήθη*. 93. Suspectum. Pro *μέτην* fortasse *με(σά)την* aut *μεττάν· μεστήν* scribendum est, de altero (*μετῆν*) cf. Valcken. ad Eur. Phoen. 415 p. 152, qui *μέτην· μέσην. μετῆν· ἦν μετουσία* corrigebat. 95. [ς] Mus. Interpretationi alia vox superscripta erat quam Mus. delevit. 96. Verbum *μεθορᾶν* solus noster servavit. *μεταφρονήσειεν* cod., em Albertus. 98. *εἴσατο· ὡμοιώθη*. Adde haec gl. 1056. 99. *μετῆλαι* Poll. I 143. Cf. Lob. Proll. p. 110. 1100. Cf. *ἀν' ὄγμους*. 1. *μετοικῆσαι*? 2. Vide *μεσοικέται* et Ahrens Dial. I p. 192. 4. *δραχμὰς ι'* cod., *δραχμὰς δέκα* Mus., *δραχμὰς δώδεκα* post Meursium Boeckh. Oecon. I p. 446 a coll. Phot. Poll. III 55. *δέκα* tuetur Valcken. ad Ammon. s. v. *ἰσοτελής* dissentiente Wesselingio ad Petit. p. 248. 5. *δραχμὰς ιβ'* cod. *δραχμὰς δώδεκα* Mus. 8. Exciditne *μετοκλάζω*? 9. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 24. 13. Supra *μεθόπωρον* habuimus. 14. *μέροπες* Guyetus et Faber ad Anacr. p. 190. Nisi ad מתם Iudic. XX 48 referendum sit. 15. *μετόσσω* Faber, *μετοσσῶ* Vossius. Cf. Hesych. gl. α 6679 *ἀποσσοῦν· ἀφορᾶν*. Lob. rhem. 100 n. conferri iubet *ὄσσει* et *ὄσσοις*. 21. *μέτριοφρονεῖ* Cyr. 63.

μέτρον· πέρας. ἢ ἄλλο τι ὡρισμένον
1125. * *μέταυλον·* μέσαυλον
μέττον· μεῖζον
[*μέτρια·* εὐθηνὰ ἄρχοντες γεγονότες]
μετώπιον· τὸ μέρος τῶν ὀφρύων
μετωπίς· ἰατρικὸς ἐπίδεσμος
30. [*μεύει·* κοιμᾶται]
μέχρι· ἕως τινός
μὴ ἄν· ἀντὶ τοῦ οὐ
μὴ ἀπώσῃ
μὴ ἀποσκορακίσῃς με· μὴ ἀποδιώξῃς με. μὴ ἀποδοκιμάσῃς με
35. *μήδ' ἄζεο θοῦρον Ἄρηα·* μηδὲ ἐντρέπου τὸν πηδητικὸν Ἄρη
μηδαμινός· ἄτιμος
μήδειν· μὴ ἐσθίειν
* *μηδαμῶς·* μὴ δῆτα
[*μηδαπὴ γῆ·* ἰδία]
40. * *μὴ δαπανῶμεν·* μηδ' εἰς δαπάνην ἐμβάλλωμεν
* *μήδεα·* βουλεύματα.

ἐμ πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν

καὶ τὰ αἰδοῖα.

μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι

μηδὲ λόγον ἔχειν· μὴ φροντίζειν
μήδεο· βουλεύου
45. *μηδὲ πόδας·* μηδὲ τὴν ἄφιξιν καὶ τὴν παρουσίαν
μήδεσθαι· τεχνήσασθαι. βουλεύσασθαι
μήδεται· βουλεύεται. τεχνάζεται
μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ· [μηδὲ βοηθήσῃ.] μηδετέρῳ [τες μηδὲ] βοηθοῦντες
μηδ' ἕτερος· μηδὲ εἷς
50. *μήδετο·* ἐφρόντιζεν. ἐτεχνάζετο. ἐβουλεύετο
μὴ δὴ οὖν· μηδαμῶς οὖν
μὴ δῆτα· μηδαμῶς
* *μηδόμενος·* ποιῶν. βουλευόμενος
* *μὴ δόξῃ σοι·* μὴ νομίσῃ σοι
55. * *μηδοτιοῦν·* μηδέ τι ποτε

SCR. 25. ADN. 26. Boeoti? 28. *Λ* 95 (Apoll. lex. 112, 11). 33. Psalm. CXVIII 10. 34. Psalm. XX 9 (15). 35. *E* 830. 41. *B* 340 — *σ* 87. 43. Videtur phrasis Theopompi Philipp. I; cf. Antiatt. 107, 4 *λόγον ἔχων* (*ἔχειν* Suidas)· ἀντὶ τοῦ φροντίζειν. Θεόπομπος Φιλιππικοῖς (ὧν α' Suidas). 44. *B* 360. 45. *I* 523. 47. *Φ* 413. 48. *Ψ* 574. 50. *B* 38. 53. Pind. Ol. VI 94.

ADNOT. 25. *μέτταυλον* Vossius. Intellege *τὴν μέταυλον*, qua de cf. Moer. Att. p. 264. Lysiam 93, 19 Aristoph. et Menand. ap. Harp. 127, 26. 26. Ahrens Dial. I p. 176, 5. 27. *εὐθύναι* Mus. *Μεττρίαι* pro *μεστρίαι* id est *μαστρίαι* quod supra vide. Metronomis nullus hic locus. *εὔθυναι ἃς ἐδίδοσαν* coni. Pearso, male. 29. Fascia qua devinciebatur frons. 30. *μύει* Sopingus. 32. 33. Separavit Mus. 34. Gl. mss. in Psalm. XXV 9 Cyr. 11. 63. 319. 35. *δαζεόθουρον ἄρημα, — ἐντρεπούντων πηλίκον ἀέρα* (Ἄρεα? Soph. OT 109) cod., em. Mus. *μὴ — μὴ δὲ* cod., em. Schow. 37. *μηδεῖν* cod., *μήδειν* coni. HSt., *μνίειν* Thes. 39. *ἡμεδαπή* Salmasius. 40. *δ' ἀπανῶμεν — εἰς ἀπήνων* inepte Mus., em. Kusterus nisi quod *δαπάνας* scripsit. 41. *μήδεα, βουλεύματα. ἐμπυρίδι βουλεύεται γένοιτο. Μήδεά τ' ἀνδρῶν, καὶ τὰ αἰδοῖα. μήδεατεξερύσασλα* (non | *ρύσθλα*, ut habet Schowius) *ἢ κυσὶν ἅμα δάσους* cod., em. Mus. nisi quod *ἐν πυρὶ* dedit. Cf. Cobet. Mnemos. 1855 IV 4 p. 313 Nov. Lectt. p. 117. In breve coegit Apollon. lex. 112, 14. 45. *τὴν ἐνθάδε ἄφιξιν* schol. l. c. Cyr. lex. MS. 48. *μὴ δὲ τ' ἀρώνῃ, μὴ δὲ βοηθήσῃ. μὴ δὲ ταρῶντες* (*ταρωνοῦντες* Mus.) *μηδὲ βοηθοῦντες* cod. Mus. Respici ad *Ψ* 574 intellexerunt Pearso et THemsterhusius a Valcken. in Misc. Obs. crit. VIII 2 p. 167 allatus. Reliqua correxi ope paraphrastae p. 600 b Bekk.: *δικάσατε μηδετέρῳ βοηθοῦντες*. 49. *μὴ δ' — μὴ δὲ* cod. *Μηδέτερον·* μηδὲ ἓν C. 63. *μηδένα* C. 319. 55. *μὴ δὲ* cod.

[μηδιᾷ· γελᾷ. καὶ ὄνομα ἡρωίδος]

Μηδικοὶ ὄρνεις· Μῆδοι ἀλεκτρυόνες

Μηδίκη πόα· ἡ τρίφυλλος. οἱ δὲ λωτὸν κτήνεσιν ἁρμόζοντα

Μηδινεύς· Μηδεύς, παρὰ [μηδοτιοῦν. μηδαπλῶς.] παρὰ δὲ Λυδοῖς ὁ Ζεὺς [ζεῦσις]

1160. μήδιος· μαλακός. καὶ βοτάνης εἶδος. καὶ λίθος τις Μηδιάτης

μὴ δώῃ σοι· μὴ δῷ

μὴ ἐπαίρου· μὴ ὑπερηφανοῦ

μὴ ἐφικνούμενοι· μὴ καταλαμβάνοντες

Μήθυμνα· πόλις Λέσβου

65. Μηθυμναῖος· ὁ Διόνυσος

Μηθών· πόλις

[μῆκα· κέρατα

μηόνη· βάψει]

μηκάδες· ἢ αἱ μηκώμεναι αἶγες, ἢ κραυγάστριαι. ἔνιοι δὲ τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ τὰ κέρατα. Ἀππίων δὲ τοκάδας

70. μηκᾶσθαι· κράζειν ὡς αἶξ

μηκᾶται· τοῖς ἐρίφοις ἴσως κράζει

μηκεδανόν· μακρόν

μὴ κεῦθε· μὴ κρύπτου

μήκιστα· μέγιστα, ὑπερμεγέθη, ἔσχατα

75. μῆκος· μάκρος

μὴ κοίνου· μὴ ἀφάνιζε. μὴ μίαινε. μὴ ἀκάθαρτον νόμιζε

μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή· τὸ τῆς ζω[ν]ῆς. αὕτη γάρ ἐστιν ἐπὶ τῶν θηλειῶν

μὴ κοτήσῃ· μὴ ὀργισθῇ

μήκυνον· αὔξανον, μάκρυνον

80. μήκωνες· πόα τις λήθην ἐμποιοῦσα. καὶ τὰ τῆς πίν(ν)ης περιττώματα καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ μέρος.... καὶ ὕφασμα βύσσινον. καὶ οἱ ἄγριοι. καὶ ἡμεροπίτυς

SCR. 58. Arist. Eqq. 610. 61. Hom. hymn. in Merc. 174 *εἰ δέ κε μὴ δώῃσι*. 62. Prov. III 5 XXIV 17. 63. II Cor. X 14. 66. *Β* 716? 68. ADN. 69. *Λ* 383. 72. Cf. Synes. p. 329 B. 73. *Λ* 363. 74. *ε* 299. 76. Act. Apost. X 15. 77. *υ* 71. 79. *μηκύνων· αὐξάνων μακρύνων*? Soph. OC. 489. 80. Aristot. l. l. Epaenetus in opsartytico ap. Ath. III p. 87 E.

ADNOT. 56. *μειδιᾷ* Mus. Codicis lectionem revocabant Salmasius et Vossius. — *ἡρόϊδός* cod., *ἡρωίδος* (*Μήδεια*) Mus. 58. *Μηδικὴ* cod., correxi auctoribus Arcad. p. 107, 10 et Eustath. 1967, 27. Cf. Diod. III 43. 59. *Μηδινεύς, μηδεὺς παραμηδοτιοῦν. Μηδαπλῶς. παρὰ δὲ Λυδοῖς ὁ Ζεὺς ζεῦσις* cod., *Μηδινεύς· μηδεύς. παρὰ μὲν Δωριεῦσι μηδοτιοῦν. μηδαπλῶς* (*μηδὲν ἁπλῶς* corr. Thes. V c. 964 B). *παρὰ δὲ κτλ.* Mus. Expressi Schowii restitutionem, servatis Albertinae editionis uncinulis. Fortasse etiam prius *παρὰ* inducendum erat. Glossae corruptae nihil habeo quod admoveam, quam *Μαζεύς* (Boetticher Aric. p. 46) q. v. — *Ζεύς* Sopingus. 60. *μαλακός* referunt ad *Μήδειος*; nisi Creticum sit pro *μείλιος μείλιχος*. Herba ap. Plin. HN. XXVII 12 Diosc. IV 18 Matthaei Medic. p. 355 audit *Μήδιον*, gemma ap. Plin. XXXVII 10 *Medea*. 61. *μηδφήσοι* cod., em. Salm. Sed cf. SCR. 62. *καταλαμβάνουσι* cod., em. Mus. C. 319. *μὴ καταλαμβανόμενοι* C. 63. 66. Pro *Μηθώνη* ut *Γυρτών Δωδών* pro *Γυρτώνη Δωδώνη*. 67. Cf. mox 69. 68. *μηονεῖ* Mus., *μιήνῃ· βάψῃ* Kusterus coll. schol. *Δ* 141. Huc sane respicit glossa non sic tamen emendanda sed *Μηονίς*. 69. *μὴ κοιμώμεναι* cod., em. Heinsius. Cf. Apoll. lex. 112, 16. Musurus prius *ἢ* induxit et *αἶγες* pro *αἶγαι* reposuit. 70. Phrynich. app. soph. 33, 8. 72. *μικρόν* cod., em. Mus. 75. *μακρός* cod., em. Thes. V c. 970 B. *Μᾶκος· μῆκος* voluerat Albertus. 74. Apoll. lex. 112, 15. 76. Sic plane C. 63 *μὴ κίνου· μὴ ἀφανίζου. μὴ μίαινε· μὴ κτλ.* C. 319 *μὴ κοίνου* (*μὴ καίου* C. 39) *μὴ κτλ.* C. Alberti. 77. *δέπορ ἄρτελις* cod., em. Mus. — *ζωῆς* Salmas. et Heinsius pro *ζώνης*. 78. *κοτίσῃ* cod., em. Thes. IV c. 1876 D. 80. (*ν*) Mus. — *περιττώματα* male a Salmasio in *τριχώματα* mutari docet Aristot. HA. IV 4. Ad *μέρος* utrum subintellegendum sit *ὀφθαλμοῦ* (Hesych. *κρατηρίσκοι*) an *τι τῶν ἐντοσθιδίων τοῦ πολύποδος* (Suid.) non liquet. — *ἄγριοι*] *ἀλλ' ἡ λεγομένη Μήκωνος ἀγροικία καὶ ἀμαθία καὶ ἀβελτερία πρὸς πάντας ἐπιτηδεύεται* Iulian. Misopog. p. 76.

μῆλα· κοινῶς μὲν πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα, ὅ ἐστι πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπικράτ(ε)ιαν δὲ τὰ πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ παντὸς δένδρου καρπός, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας. πάντα τὰ δένδρα

μηλατάν· τὸν ποιμένα. Βοιωτοί

μηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι

μηλεανορεῖ· δημηγορεῖ

1185. Μηλιάδες· νύμφαι

[μήλιαι· ἀστράγαλοι]

μηλοβοτεῖ· ποιμαίνει

μηλοβοτῆρες· ποιμένες, οἱ τὰ μῆλα νέμοντες

μηλόβοτος· τόπος ἀνειμένος προβάτων εἰς βρῶσιν

90. * μῆλον· πᾶς καρπός

μηλολόνθη· εἶδος κανθάρων, οὓς τινες χρυσοκανθάρους λέγουσι

μηλονομεῖς· ποιμένες

μηλονομιαῖον· ἐννόμιον

μήλοπα· μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ πυρός

95. μήλοπα καρπόν· τὸν πυρόν, ὅτι μηλοειδής. [καὶ μήλη τὸ ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην ἔτριβον]. οἱ δὲ τὸ ἔριον, ἐπειδὴ καρπός ἐστι τῶν προβάτων

μηλοσόη· ὁδός, δι' ἧς πρόβατα ἐλαύνεται. Ῥόδιοι

μηλοσφαγίαι· θυσίαι προβάτων

μηλόται· ποιμένες

μηλοφόροι· θεραπεία Περσικὴ τοῦ βασιλέως

1200. * μηλόβαι· μηλοβάται. ποιμένες

μήλῳ βαλεῖν· πτοῆσαί τινα, καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι

μήλωθρα· βάμματα. οἱ δὲ τὸ τῶν δερμάτων βάμμα. ἄλλοι τὸ πρόστυμμα τῆς πορφύρας. οἱ δὲ καλλωπίσματα

μήλων· προβάτων

μήλων· τὰ ἀκρόδρυα. ἢ βάπτων

5. Μήλων Ἡρακλῆς· ὀνομασθῆναί φασι τὸν θεὸν οὕτως διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τοὺς Μελιτεῖς, ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα

SCR. 88. Σ 529. 89. Lycurgus κατ' Αὐτοκλέους ap. Suid. vel potius Caecilium Suidae. 91. Herodis Choliamb. fr. 1. 94. 95. η 104. 96. ‚Forte ex lege Rhodia. Cf. διακαλαμάσαρκες' Meineke. 1201. Ar. Nubb. 996 Theocr. V 89. 3. Ι 538.

ADNOT. 81. ἐπικρατίαν cod., em. Mus. Apoll. lex. 112, 17. 82. μηλάτης· ὁ ποιμήν Zonar. c. 1357 Eustath. 877, 60; μαλατάν Thes. V c. 974 A μαλόταν Nauck. Ar. Byz. p. 199. Sustentat Ahrens Dial. I p. 186. Cf. μηλωταί. 83. Cf. EM. 818, 21 Phot. Eustath. 1390, 30. Supra μαλαφῶν· ζητῶν et infra ὑπομηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι. 84. Cf. λαβραγορεῖν et λαγορεῖς. Ruhnkenio e μεγαληγορεῖ corruptum videbatur. Fortasse scribendum est: μὴ λεαγόρει· . . δημηγόρει. 86. Vid. μελαιαί et κίλλαι. 88. μηλοβότειρες cod., em. Mus. 91. Schol. Ar. Nubb. 763. Poll. IX 124 Eustath. 1329, 25. προςακτρίδες Hesych. 93. Lobeck. Phryn. p. 543. 94. μηλοειδ.ς cod., em. Mus. Apoll. lex. 112, 17. — ἐργαλεῖον δι' οὗ χρίεταί τι Suid. 96. Cf. μαλόσα. — ἧς τὰ coni. Mus. 97. Sic C. 39, μηλοσφαγίαις Phot. 266, 13. C. 63. 319. 98. Sic codex et Vossius, μηλῶται Mus., μηλωταί Martin. Cf. μηλατάν. 99. Athen. XII 514 D Diod. Sic. XVII 59. Themist. Or. II p. 36 C XIX p. 226 A Aelian. VH. IX 3. Hes. ἀθάνατοι. 1200. Μηλοβόται (ά) coni. Albertus, inducto μηλόβαι. Forte μηλοται alicubi scriptum invenerit. 1. μηλοβαλεῖν cod., em. Diogenian. prov. VI 63 p. 279 Phot. 266, 16; μηλοβολεῖν male HSt. licet haud ignoraret veteres constanter disiunctim usurpare μήλῳ βάλλειν. 2. πρόστριμμα infelix Wernsdorfii de ant. Balear. p. 87 est coniectura. Glossam Seleuco deberi docet Et. Paris. 346. 4. Confundit Μηλῶν· τὰ ἀκρόδρυα et μηλῶν· βάπτων (quo de cf. Poll. VII 169). 5. Poll. I 31 Theognost. Can. p. 35, 31 Zonar. c. 1356 Interpp. Zenob. V 22 p. 124 OMueller Doriens. I 455 (Hesych. Ἡρακλέους θυσία).

μηλῶσαι· τὸ τὴν μήλην καθεῖναί που. καὶ ἐν τῷ ἐμεῖν καθιέντας τι εἰς τὸ στόμα καταμηλοῦν. καὶ τὸ τὰ βαπτόμενα ἔρια πιέζειν εἰς τὸ χαλκίον

μηλωτή· διφθέρα

μή με· μηδαμῶς με

μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ· (ὁ) δι' ἀγχόνης θάνατος οὐκ ἔστι καθαρός, ἀλλ' ὁ διὰ ξίφους, ὅθεν οὐδὲ ἐναγί[α]ζουσι τοῖς ἀπαγξαμένοις

1210. [μημωτά· ψεκτά]

μή μ' ἐρέθιζε· μή με παρόξυνε

[μήνα· τὸ μέσον τοῦ ξύλου, ὅπερ καρδία καὶ ἐντεριώνη]

μηναγύρτης· ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων [πανήγυρις]

μήνατο· ἐμήνατο, ἐμάνη. ἤρατο

15. μῆνες· ἡμέραι .....

μήνη· σελήνη. [καὶ μῆνις ἔμμονος καὶ παρατεταμένη ὀργή]

[μηνιάσας· ὀργισθείς

μήνιγμα· μῆνιν]

μήνιγγα· ἐγκέφαλον

20. μῆνιγξ· ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου. καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῖς οἰνηροῖς πίθοις ἐν τῷ οἴνῳ πρὸ τοῦ ἀνθεῖν. ἐπίπλους. καὶ δημός

μήνιε· ὀργίζου

μηνίειν· ὀργίζεσθαι

μηνιθμός· ὀργή

μήνιμα· μῆνις, ὀργή, χολή, κότος ἐπίμονος, μέμψις. Ἀπίων, μάνης· οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι μαίνονται

25. μηνίσας· ὀργισθείς

μηνίσκοι· τὰ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων [τιθέμενα, ἵνα μὴ τὰ ὄρνεα ἐπικαθέζηται. καὶ τὰ χαλκώματα τὰ τῶν πηδαλίων. [ὑμένες] πέταλα. περιτραχήλια, μανιάκια, περιδέραια

μηνίω· ὀργίζομαι

μηνοειδές· σεληνοειδές

[μῆνος· κότος. ἔμμονος ὀργή]

30. μηνύειν· κηρύσσειν. [ζητεῖν]

μηνύεσθαι· μηνυτρίζεσθαι

μηνυθῆναι· βούλεσθαι

μηνύεται· μηνυτρίζεται, μήνυτρα δίδωσι

SCR. 6. Phrynich. fr. IX vol. II p. 604. 7. Philemo IV p. 9. 8. *Α* 32. 9. *χ* 462. 11. *Α* 32. 13. Menandri fabula fuit *μηναγύρτης*. 14. Rarior aor. forma Atticis incognita. 16. *Ψ* 455. *Α* 1. 20. Arist. HA. I 16. 21. *Α* 422. 23. *Π* 62. 24. *Χ* 358. 25. *Ε* 178. 26. Ar. Avv. 1144. 28. Thuc. II 76.

ADNOT. 6. *ἐλεῖν καθιέντες* cod., em. Kuhn ad Poll. I 49 n. 80 Iensius Luc. Hes. p. 160. — *καθῆναι* et *χάλκιον* cod., *καθεῖναι* — *χαλκεῖον* Mus. 9. (*ὁ*) inserui. — *ἐναγιάζουσι τοῖς ἀπεγραμμένοις* cod., em. Mus. nam *ἀπηγξαμένοις* calami error videtur. 10. Imo *μωμητά*, q. v. Atque sic Sopingus. 12. *μήτρα* Pearso. 13. *πανήγυρις* om. Phot. 266, 23. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 11. Coraes ad Aesop. 428 Lob. Aglaoph. p. 465. 14. Cf. Antiphil. Anth. Pal. IX 35, 1. 16. *μήνης* — *περιτεταμένη* cod., em. Mus. et Schowius. In Aldina *ἔμμος* culpa typothetae. Cf. Apoll. lex. 112, 23. 24. 17. Infra *μηνίσας*. 18. *μήνιμα* Albertus, *μηνίαμα* Valcken. Gl. sacr. ex Hes. p. 27 coll. Siracid. XL 5, ubi cod. Alex. *μήνιμα*. 20. *μήνιγξ, ὑμὴν* cod., *οὐ μὴν* Cyr. Mar., em. Mus. — *δῆμος* cod., *δημός* Vossius, *νῆσος* coll. Steph. Byz. p. 451, 1 Holstenius. 24. Apoll. lex. 112, 24 *Ἀπίων μάνις* (*μάνης* C). 26. Schol. Ar. Avv. 1114 Phot. 267, 4. *τετραχήλια μανιάκια περιδέραια περιτραχήλια* cod., *περιτραχήλια μ. π.* [*π.*] recte Mus. Similiter Cyr. Mar. 63. 319. *μηνής· ὑμήν. πέταλα περιτραχήλια κόσμια* C. 319 marg. *ὑμένες* ad *μήνιγγες* pertinet ut mox *μενίσκη· ὑμένα πέταλα*. 27. *μηνιῶ* cod., hoc an *μηνίω* scripserit incertum. 29. Imo *μῆνις* aut *μένος*. 31. Phot. 267, 9. 32. 33. Separavit Mus. 32. *βούλεσθαι*, quod ad *μητίεσθαι· βουλεύεσθαι* pertinet cum *μηνύεσθαι* confusum, in locum explicationis elapsae irrepsisse videtur.

Μηνυτής· Ἡρακλῆς ἐν Ἀθήναις
1235. [*μηνύριζε·* θρηνώδης ὁ φθόγγος]
μή νύ τοι· μὴ δή σοι, οὐδαμῶς γάρ σοι
μὴ νῶϊν· μὴ ἡμῶν
Μήονες· Λυδοί
Μηονίς· Λύδη. *Μηονία* γὰρ ἡ Λυδία
40. [*μηονέκτης·* ὁ ἐλαττῶν]
μὴ ὅτι· μήτιγε
μὴ οὖσα δίκη· οὕτω λέγονταί τινες οὐκ οὖσαι δίκαι, μὴ οὖσαι
μὴ ὤφελες· εἴθε μὴ ὤφειλες
μὴ παιδὶ ξίφος· παροιμία
45. *μὴ πάνχυ·* μὴ παντελῶς
* *μὴ παραζήλου·* μὴ ὁμοιοπαθῇς
* *μὴ παραρυῇς·* μὴ ἐκπέσῃς. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑδάτων
μὴ 'π' ἀχηνίῃ τρέπειν· μὴ αἰτιῶ τὴν πενίαν, ὅτε δέηται....
μὴ 'πίσειέ μοι· μὴ ἐπίσειέ μοι
50. *μήπως·* μήποτε
μήρια· τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα ὀστᾶ
[*μήριθμος·* δέλτος. ἢ *μήρινθος*]
μήρινθος· δεσμός, σχοινίον σπάρτης, βρόχος
μῆριγξ· ἄκανθα, γινομένη ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων
55. *Μηρός·* τόπος ἀμπέλου, καὶ ξύλον, καὶ τὸ τῆς καλάμης κῶλον. καὶ ὄρος
μήρυκες· ἰχθύες
μηρυκίζει· μαρυκᾶται
μήρυ[γ]μα· σπείραμα. ἢ ἐκτεινόμενον
* *μηρινθίῳ·* σπάρτῳ
60. * *μηρυομένη·* ἐκτεινομένη

SCR. 35. *E* 889. 36. *Λ* 28. 37. σ 13. 38. *K* 341. 39. *Δ* 142. 43. *I* 698, ubi Aristarchus *μη δ'*. 45. *E* 24. 46. Ps. XXXVI 1. 47. Prov. III 21. 49. Eur. Or. 255. Alex. Com. III 383. 50. μ 224. *E* 250. 51. *Λ* 40. 53. *Ψ* 869. 55. ADN. 56. ADN. 59. *Ψ* 854. 60. Proverb. XXXI 13.

ADNOT. 34. Hieronym. ap. auct. vit. Soph. § 9 p. 149 Ritt. Cic. de Divin. I 25, 54. 35. *μινύριζε* Iens. Luc. Hes. p. 160. 39. *μηυ.'α — λύδη* cod., em. Phot. 267, 11 et Mus. qui unam literam erasit. Cf. gl. μ 1168. 40. Pro *μειονέκτης*. Fugit Thes. V c. 697 A. 41. 42. Separavit Heinsius. Idem recte *οὖσαι δίκαι* pro *οὖσαι καὶ δίκαι* aut
δ
οὖσαι κδίκαι scripsit, quod e *κίκαι* natum editiones obtinebat. De re Meier. et Schoemann. *Att. Proc.* p. 756. 43. *εἴθε, μὴ ὄφελες* cod., em. schol. Hom. Il. I 698. 44. *μάχαιραν* Diogen. VI 46. 45. *πά.χυ* cod., in quo *πάνχυ* scriptum erat, *πάγχυ* Mus., *πάρχυ* Aldus. 46. *ὁμοιοπαθεῖς* cod., *ὁμοιοπαθῇς* Mus., *ὁμοιωθεὶς* C. 39 *ὁμοιωθείς* C. 63 *ὁμοιώθης* C. 319, *ὁμοιωθῇς* Gloss. in Ps. p. 301. 47. *παραρύεις* cod., *παραρυεῖς* C. 39 et Glossae ad calc. Cyr. 63, *παραρυῇς* Mus. C. 63 Alb. Gl. MSS. Prov. III 21 *παραρρύῃς* 319 *παραρρυῇς* Cyr. Marinus. 48. *πασχηνίῃ — αἰτιοῦ* cod., em. Albertus. Fuerunt qui Archilochi fragmentum latere suspicarentur. — *ὅκε* error ed. Schrewel. 49. *μὴ πίσει ἐμοί· μὴ ἐπίσει ἐμοί* cod., em. Mus. 51. *ἐπὶ* cod., *ἐκ* Apoll. lex. 112, 27. 52. Glossa fuit *μήρινθος* aut *μέρμιθος*, interpretatio *δεσμός*. 53. *σπάρτος* Mus. — Cf. *μίρυνθος· σχοινίον. σμήρινθοι· σπάρτα σχοινία* Pausan. ap. Eust. 1333, 32. 54. Infra *σμῆριξ· πόα καὶ εἶδος ἀκάνθης* Lobeck. Path. El. p. 129. 55. *τόπος ἀμπέλου καὶ ὄρος*] *Merum* montem memorat Theophr. HPl. IV 4, 1, Indi *Meron* appellant, unde Graeci Bacchum *μηροτραφῆ* in femore Iovis nutritum commenti sunt. Cf. etiam *μητρός*. *Ἄμηρον* audit mons ap. Theognost. 131, 10. Ad *ξύλον* Thes. V c. 1012. 1013 conferri iubet Apollod. Poliorc. p. 46 B. 56. *μήρικες* cod., correxi. De piscibus ruminantibus vid. Aristot. HA. II 17 VIII 2 et Hesych. gl. β 485 *βῆρυς*. 57. *μ.ρικίζει* cod., *μηρυκίζει* Mus. quod a recentioribus pro *μηρυκάζειν* usurpatum satis tuetur voc. *μηρυκισμός*. 58. *μήρυγμα· ἀσείραμα* C. 319. Poll. VII 29. Nicand. Ther. 160. 265. [γ] literarum ordini non convenientem delebat Lob. Parall. p. 433. Idem inconsulte *σπείραμα* a Guyeto in *σπείρωμα* mutatum esse monuit ad Phrynich. p. 204. 59. *μηρινθῆ. σπάρτα* post *μήρινθος* C. 319. *μηρύνθιον· σπάρτος* C. 63. 11. *μηρίνθῳ· σπάρτῳ* (*Ψ* 854) probabiliter Albertus. 60. C. 63. 319.

* μηρύσαντο· συνέστειλαν
[μήρισμα· κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίου]
μησαμένη· βουλευσαμένη
* μήσατο· εἰργάσατο, ἐτεχνάσατο
1265. * μή σε· μηδαμῶς σε
* μή σε γέρον· οὐδαμῶς σε πρεσβῦτα
μῆστο· (ἐ)βουλεύσατο
* μήστωρ· βουλευτής. ἔμπειρος. πολεμιστής. ἐριστής. ἐπινοητικός, φρόνιμος [μήστωρ μέν]
(*) μήστωρα φόβοιο· ἔμπειρος πολέμου
70. * μήστωρες αὐτῆς· ἐργάται μάχης, κραυγῆς, βοῆς
μήτεα· μητίματα
* μήτειρα· φρονίμη. καὶ ἡ μήτηρ
* μὴ τέκταινε· μὴ ἐργάζου, μὴ κατασκεύαζε. [μὴ κατὰ]
* μητέρα θηρῶν· πολλὰ θηρία ἔχουσαν
75. * μητέρα μήλων· πολυθρέμμονα
μή τευ μελαμπύγου τύχοις· μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις
μητέρι· μητρί
μήτηρ· ἡ πρεσβυτάτη πᾶσα
* μήτιγε· πόσῳ γε μᾶλλον
80. * μήτι ἐγώ· ἀρά γε ἐγώ
* μητίετα Ζεύς· τεχνίτης σοφός, βουλευόμενος ἄριστα
* μητιέτης· βουλευτής
μητίεται· βουλεύσεται
* μήτι· βουλῇ
85. μητιέτης· βουλευτής
* μητιόωσα· φροντίζουσα, βουλ(ευ)ομένη
Μῆτις· σύνεσις. βουλή. τέχνη. γνώμη. δόλος. ἀπάτη. καὶ ἡ θεός
* μή τι φόβον δ' ἀγόρευε· μηδέν μοι περὶ φυγῆς διαλέγου
Μητίχου τέμενος· εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον δικαστήριον μέγα, ὃ προσεκλήθησαν δικασταί
90. μητ[έ]ρα· εἶδος σφηκός. καὶ τῶν ξύλων τὸ ἐντός, ὃ καρδίαν τινές, ἢ ἐντεριώνην καλοῦσι. καὶ ὁ κλῆρος ὑπὸ Σολέων, ὡς Κλείταρχος. καὶ ἡ τῆς γυναικός. [καὶ κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν]

SCR. 61. μ 170; ἐμηρύσαντο Soph. fr. 729 b. 64. Κ 52 Eur. Phoen. 799. 65. 66. Α 26. 69. Ρ 477. 69. Ζ 97. 60. Δ 328. 72. Ξ 259. 73. Prov. III 29. 74. Θ 47. 75. Π 696. 76. Archiloch. fr. 109. 77. Hesiod. Opp. 518. 79. I Cor. VI 3. 80. Matth. XXVI 22. 81. Α 175. 84. Ψ 316. 86. Ω 27. 87. Β 169. 88. Ε 252. 90. ADN.

ADNOT. 62. μήρισμα cod., μήρυσμα Salmasius quod Lobeckius Parall. p. 433 reiciendum putabat. Interpretationes iungendae videntur cum gl. 1258. 67. (ἐμέ)μηστο Albertus μήσατο Lobeck. rhem. p. 75 Thes. V c. 965 C.. 68. μήστορ· β. cod., em. Mus. Idem recte μήστορα et μήστορες per ω scripsit. 69. Apoll. lex. 112, 30. 72. A μάω fieri μάστειρα et μήτειρα animadvertit Lobeck. Parall. p. 212 Proll. p. 38. 73. ἐργάζου. Μὴ κατασκευάζει. μὴ κατὰ μητέρα cod., em. Mus. C. 319. 76. μήτ' ευμελαμπύγου cod., μὴ συγε μελαμπύγου Zenob. V 10 p. 119, (μ)ή τευ — τύχοις schol. Hom. Il. Ω 315, em. Salmasius et Th. Bergk Archol. fr. 109 p. 562. 79. C. 319. Phot. 268, 1. 81. ὁ εἰς τέχνητεις (ης superscr.) cod. ὁ εἰς τεχνίτης Mus., em. Albertus. 83. L. βουλεύεται vel μητίσεται, qua forma usus est Apoll. Rhod. I 665. 84. μήτη, βουλή cod., em. Mus. 86. (ευ) Mus. 89. Μητιχουτεμένος cod., em. Mus. Μητιοχειν (sic, Μητιοχεῖον Porso) δικαστήριον Phot. 268, 2 Μητίχου Poll. VIII 121 p. 350. Cf. Bergk. reliq. p. 18 Boeckh. C. I. I p. 725 n. 3663. — μέγα, ἐν ᾧ προσεκληρώθησαν χίλιοι δικασταί App. Prov. III 94 quod repone. Vide interpp. Gotting. vol. I p. 434. 90. μητέρα et συλ.·ων cod., in quo σολίων scriptum fuisse videtur, em. Mus. Cf. Aristot. HA. IX 41 Plin. HN. XI 21 Theophr. HPl. I 4. V 6 Hesych. μήνα. Διάδημα spectat ad μίτρα.

μητραλοίας· ὁ τύπτων τὴν μητέρα αὐτοῦ
μητροπάτωρ, ὅς· τῆς μητρὸς πατήρ
μητροπόλους· τὰς πάλαι Μελίσσας
μητρὸς μέθυ[σις]· τῆς ἀμπέλου
95. μητρὸς Ἐρινύες· αἱ διὰ τὴν μητέρα εὐξαμένη(ν) ἐπήκοοι γενόμενοι
μήτρω[ι]α[ι]· μητρὸς ἀδελφόν
μὴ ὑπερίδῃς· μὴ καταφρονήσῃς
μὴ φέρειν· ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν. διὸ καὶ μισθοφόρους λέγουσι τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντας καὶ μισθοὺς φερομένους
μὴ φωραθῇς· μὴ ἐλεγχθῇς
1300. μηχαναί· τέχναι. ἐπίνοιαι. βουλεύματα. ἅμαξαι. συμπεράσματα. καὶ ὄργανά τι[να] μηχανικά, ἐν οἷς προσδεσμούμενα τὰ κτήνη ἀλήθουσιν
μηχανόωντα· βουλεύοντα
μηχανορ(ρ)άφος· κατασκευαστής, ἐπινοητὴς κακῶν
μηχανώματος· διαζώσματος
μῆχαρ· μηχάνημα. ὄφελος
5. μῆχος· μηχανή
μιαίνει· μολύνει
μιαιφόνος· μεμιασμένος φόνῳ, μιαινόμενος τοῖς φόνοις, μεμολυσμένος φονεύ[σι]ς
μιαιφόνον αἷμα· [μιαι]φονικόν
μιᾷ μαχαίρᾳ· τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο
10. [Μιάνδρος· ποταμός]
μία λόχμη οὐ τρέφει (δύο) ἐριθάκους
μιαρά· μεμιασμένα, ἀκάθαρτα
μιαραὶ ἡμέραι· τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοιχο[υ]μένων ἀνιέναι ἐδόκουν
μιαρός· |μεμολυσμένος |αἵματος ἀκαθάρτου
15. μίασ(μα) ἢ μιασμός· μῶμος, ῥύπος, μολυσμός, ἀκαθαρσία, μιαρότης
μιάστωρ· μυσαρός. λυμεών

SCR. 91. Aesch. Eum. 210. 92. *Λ* 224: *μητροπάτωρ, ὅς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.* 94. Eur. Alc. 757 *πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ.* Fugit hic locus Toupium qui in Emend. IV p. 101 ad Aeschyli Pers. 616 *ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε* referebat. 95. *λ* 279. Fallitur Ruhnkenius qui verba Sophoclis vel Euripidis ex Alcmaeone esse suspicatur. 96. *B* 662. 97. Deuteron. XXII 4 Psalm. LIV 1 alibi. 1301. *σ* 142? 2. Eur. Androm. 1116. 4. Aesch. Suppl. 394. 5. *ξ* 238 *B* 342. 7. *E* 844. 8. ADN. 9. Ar. Ach. 849. 14. *Ω* 420. 16. Tragici.

ADNOT. 92. *μητροπάτορος* cod., *μητροπάτωρ* Mus., em. Schowius Suppl. p. 538, 20. 93. Intellegit Cereris antistites. 94. [*σις*] induxi. 95. *ἐριννύες* — (ν) Mus. 96. *μητρωῖαι· μητρὸς ἀδελφοί* cod., *μητρωῖαι καὶ μήτρωες μητρὸς ἀδελφοί* Mus. Correxi. 97. Phot. 269, 2. 1300. *θερήγανα*] *ἅμαξαι*? Sed non opus. — *συμπλάσματα* Bielius. — [*να*] Mus. 1. *μηχανόωντας* (*σ* 142)· *βουλεύοντας*? 2. (ρ) Mus. 3. Boeckh. *Urkund.* 109; inscr. XI b 159 p. 411. 5. Lob. rhem. 315. — *μῆχας* cod., *μῆχος* Mus. Fortasse in archetypo *μηχος* (ᾱ) scriptum erat. 7. *φόνευσις* codex. 9. *μιαιμάχαιραι* — *κ. πουκουρὰν μιαιμάχαιραι* cod., *μιαιμάχαιραι* — *κηποκουρὰν μιαιμαχαίρᾳ* Mus. qui literam expunxit. *μίαν μάχαιραν· τὴν ψαλίδα. Ἀριστοφάνης* Phot. 269, 15; em. Scaliger. 8. *μιαιφονικόν* suspectum. Forte *μιαιφόνον μύσος· αἷμα* ex Eur. Andr. 335. 10. *Μαιάνδρος* Mus., *Μαίανδρος* Albertus. 11. *μιαλόχμη, οὐ τρέφει ἀγριθάκους* cod., *μία λόχμη, οὐ τρέφει ἀγριθάκους* Mus., em. Zenob. V 11 p. 120 unde in editis additur *δύο*, quod in codice sub *ΑΓ* (h. e. *Δ*[υ] *Ε*) latet. 13. Phot. 269, 22 Eustath. 456, 6. — [υ] Mus. 14. *αἵματος ἀκαθάρτου* interpretatio est elapsae glossae *μιάσματος* quod ipsum cum *αἵματος* iungunt tragici e. g. Eur. Hipp. 35. 15. *μιὰς ἢ* cod., em. Sopingus. 16. *λυμαίων* cod., em. Mus.

μία χελιδών· παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα τὸν σοφὸν οὐκ ἐᾷ εἰς τελείωσιν ἐμβάλλειν, (ἢ) εἰς ἀμαθίαν

μιαχρόν· καθαρόν

μίαχος· μίασμα. ἀσέβημα. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσώδους

1320. μιγάδες· τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα ξένων

μιγαζομένους· μισγομένους

μιγάς· μεμιγμένος

μίγδα· ἀναμίξ, μεμιγμένως

μίγδ' ἄλλοισι· ἀναμεμιγμέναι

25. μίγδην· ἀναμίξ, ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ

μιγδηράζειν· ὑβρίζειν

μιγέωσιν· μιχθῶσι

Μίδα θεός· οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέντες, ἐσέβοντο καὶ ὤμνυον τὴν Μίδα θεόν, ἥν τινες μητέρα αὐτοῦ ἐκτετιμῆσθαι λέγουσιν

μίδας· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα. καὶ θηρίδιόν τι, διεσθίον τοὺς κυάμους. καὶ ὁ πλούσιος· ἀπὸ Μίδα, τοῦ βασιλέως

30. μίειν· ἐσθίειν

μιῆναι· μιᾶναι, ῥυπῶσαι

μιήνῃ· βάψῃ. μολύνῃ, ῥυπώσῃ

μιῆς χθονός· τῆς αὐτῆς γῆς

μίθρας· ὁ ἥλιος, παρὰ Πέρσαις

35. Μίθρης· ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός

μίθρος ἢ μίθρους· συζευγνυμένους

μίκαι· λάχανα, ὄμβρια

μίκας· μικρολόγος

μίκλας· αἶγας

40. μίκρ' ἄττα. μικρά τινα

μικρολόγος· ἀκριβής. φειδωλός, φειδωλῷ φίλος

μικρόρ(ρ)ωξ· μικρόβοτρυς

μικρόψυχος· δειλός

μικροῦ....· παρὰ μικρόν

45. μικύθινον· τὸ μικρόν. καὶ νήπιον

SCR. 20. Isocrat. p. 45 C. 21. ϑ 271 (Orph. Arg. 341). 23. ω 77. 24. Θ 437. 25. Hom. hymn. Merc. 491. 27. Β 475. 29. Eubulus — Theophr. C. Pl. IV 16. 32. Δ 141. 35. Xen. Oec. 4, 24. 40. Ar. Nubb. 630.

ADNOT. 17. ἢ Mus e Zenob. V 12 inseruit. Cf. Phot. 269, 16 — 21 et App. Prov. III 96 p. 434 μία ἡμέρα σοφὸν οὐ ποιεῖ. — μιᾶ, χελιδὼν cod., corr. Mus. 18. 19. Suspectae. Prior μιαρόν· ἀκάθαρτον vel μυσχρόν scribenda videtur. δυσώδους spectare possit ad μίνθος. Sed cf. ἰαχρόν. 24. μίγδαλοι· ἀναμεμιγμένοι cod., em. Valcken. Obss. Misc. VIII 2 p. 167. 26. μυκτηρίζειν coni. HSt. 27. μιγέωσι Mus. 28. μιδάθεος· οἱ ὑπόμιδα — ἐκτετιμεῖσθαι cod., Μιδάθεος· οἱ ὑπὸ Μίδα — ἐκτετιμῆσθαι Mus. Μίδας θέος Scaliger. Guyetus quo iure Μισατίς. Μίσης· τῶν περὶ τὴν μητέρα (Δήμητρα) τις ἦν καὶ ὀμνύουσιν conferat, ipse viderit. 29. Poll. VII 204. 5 Append. prov. III 98 p. 435 Phot. 270, 4. — Diogen. VIII 53. 30. Vitiose ut videtur pro μυίειν. Μυείειν· κατεσθίειν et μυίει· ἐσθίει Phot. 272, 18. 273, 1; μυίω· τὸ ἐσθίω Theognost. p. 147, 1; μυηῶ (μυείω Cyr.)· μισθῶ Hesychius quod μυίω· ἐσθίω scribit LDindorf. Thes. V c. 1126 μυείω· μυησθῶ idem c. 1109 D. μυίει· ἐσθίει Hes. Idem καταμιεῖ et καταπίει utrumque vitiose pro καταμυίει. 32. μιηνῇ· βάψει μολύνει ῥυπώσει cod., em. Mus. Nam μιανεῖ ordo non admittit. 33. μιησχθόνος cod., em. Mus. 35. Strab. XV p. 732. 36. (Ὁ)ΜΗΟΡΟΥϹ? 37. Infra μίρεα· λάχανα. μίμαστα· ἄγρια λάχανα. Adludit ad viciae, ut pro ὄμβρια malim ὀρόβια. 38. σμικρύνης comparat Salmasius. Μικᾶς an μικίας? 39. Adludit a μηκάδας, quod Ruhnkenius et ego ad βήχη restituimus. 40. μικράττα· μικρατινά cod., em. Mus. nisi quod μικρ' scripsit. 41. εἰδώλω φίλος cod., φειδωλῷ φίλος Mus. Aut latet aliud quid; aut omnino delendum est. 42. (ρ) Mus. 44. δεῖν addit Phot. 270, 10. 45. μικύλον Tittm. ad Zonar. 1361, 37 sine caussa.

μῖλαξ· ἡλικία. ἔνιοι δὲ μέλλα(ξ)· καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Θεοῖς, ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος· ἐκεῖ γὰρ μῖλάξ ἐστιν. δηλοῖ δὲ τὸν δημοτικόν

Μίλητος· δύο πόλεις Μίλητοι· ἡ μὲν Κρήτης· ἡ δὲ Ἀσίας. αὗται

[μίλια· τὰ ἀπόθετα χρήματα

μιλίγμασι· κολακείαις. ἐδέσμασιν

1350. μίλιον· δένδρον ὅμοιον ἐλάτῃ. ᾧ τοὺς νέους στεφανοῦσιν ἐν ταῖς πομπαῖς. ἢ μέτρον ὁδοῦ, σταδίων ζ'. οἱ δὲ [ζ'] η', ποδῶν ,δω'

μιλίσσεο· κεχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγειν

μιλισσόμενος· παρακαλῶν

μίλιχα· προσηνῆ, ἥδιστα

μιλιχῇ· πραότητι, προσηνίᾳ

55. μιλιχίῃ· ἱκετείᾳ

μιλιχίοις· γλυκέσι. πραϋντικοῖς

μιλίχιος· πρᾶος, ἢ πραΰς]

μιλλός· βραδύς, χαῦνος

μιλτοπάρηοι· μιλτόπρωροι· τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρώρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοινικοπάρειοι ἐλέγοντο

60. μίλτος· εἶδος ἐρυθρὸν Σινωπίδος

μιλτῶ· πλύνω

μιλτωρυχία· τόπος, οὗ μίλτος ὀρύσσεται

μιλτῶσαι· βάψαι

* Μιλίτης· Ἀφροδίτης

65. μιμα(ί)κυλον· ὁ καρπὸς τοῦ κομάρου. ἔστι δὲ ὡς μέσπιλον μικρόν, πυῤῥόν

Μιμαλ[λ]όνες· Βάκχαι. βοαὶ δρόμοι

μιμάξασα· χρεμετίσασα. φωνήσασα

μίμαρ· ἀναιδές

[μιμάρκης· λαγωοῦ χορδή]

70. μίμαρκυς· κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὑ[ι]ός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί

SCR. 46. fr. X. 47. *B* 868 — *B* 647. 59. *Π* 637. 62. Amipsias fr. III vol. II 2 p. 707. 65. Arist. fr. inc. VIII p. 1178. 66. ADN. 70. fr. XV p. 340.

ADNOT. 46. Cf. μ 637. — *μίλαξ, ἡλικία — μέλλα* cod., *μῖλαξ· ἧλιξ — μέλλαξ* Meinek. Com. II 1 p. 392. 47. *αὗται* vocabulum loco motum om. Mus. 48. *ἐξέθετα* cod., em. Mus., qui *μείλια* correxit. 49. *μειλίγμασι* Mus. — *ἡδύσμασιν* sine caussa Albertus. 50. *ς'. οἱ δὲ ὑποδῶν δ'* cod., *ἑπτά. οἱ δὲ* Mus. [Reliqua *ἑπτὰ ἥμισυ* scribit Ruhnkenius; correxi, ut potui; satis probabiliter, ni fallor. 51. *μειλίσσεο· — λέγε* Mus.; possis quoque *μειλίσσεσθαι*. 52. 53. *μειλισσόμενος — μείλιχα* Mus. 54. *μιλιχῇ* cod, *μειλιχίῃ* Mus. 55. *μειλιχίῃ* Mus. 56. *μιλιχίοις· γλυκίοις πραϋτικοῖς* cod., em. Mus. 57. *μειλίχιος* Mus. 58. Cf. *ἀργός* et *νωχέλεια*. *Μηλὸν* (sic)· *ἀργὸν νόθρον* (sic) CDresd. 59. *μιλτοπάριοι* cod., em. Mus. Apoll. lex. 112, 32. 60. De *rubrica Sinopica* cf. Vitruv. VII 7 Dioscor. V 111 qui *μίλτον Σινωπικὴν* vocat. *Σινωπίδα*, ut noster, vocat Crito ap. Galen. L. V *κατὰ τόπους* p. 226, 5. 7. 62. *Miniaria* sic vocari tradit Poll. VII 100 Eustath. 310, 33 Phot. 270, 18, uterque Pausaniam Atticistam secutus. 64. Ordine *Μιλύτης* requiritur, pro quo infra habebimus *Μυλίταν*. *Μύλιττα* audit ap. Herod. I 131. 199. 65. (*ί*) Albertus coll. Ath. II 50 EF Phot. 270, 20. Hesych. *κόμαρος*. 66. De re cf. Ath. V 198 E Polyaen. IV 1 Strab. X p. 468. Hesych. *κλώδωνες*. — *βοηδρόμοι* Mus. Supra *Ἠμιμαλλόνες* habuimus. 67. Cf. *μιμιχμός*. Vossius *βριμάξασα φριμάξασα* comparat. *μιμίξασα* requirit IGSchneider Lex. Gr. II p. 80. 68. Om. Thes. *Μῦμαρ· αἶσχος ψόγος* [*φόβος*] confert Guyetus, quae forma Aeolica est voc. *μῶμαρ*. *Μῖμαρ· ὄνειδος* si recte habet, Cyprium est pro *μῦμαρ* ut *κιμαί* pro *χυμοί*. Sed vereor ne *μῦμαρ* sit omnino delendum, et *ἀναιδές* detortum e *ναῖδες* referendum sit ad *Μιμαλλόνες*. Cf. Strab. X 468 *μιμαλλόνες καὶ ναῖδες*. 69. Imo *μίμαρκυς*. 70. *μιμάρκυς — ὑιός* cod., *ὑὸς* Mus. Cf. *μίναρ* et *παγούαιρ*.

Μίμας· ὄρος Αἰτωλίας
μίμαστα· ἄγρια λάχανα
μιμαυλεῖν· μιμεῖσθαι. ὑποκρίνεσθαι
* Μίμαλις· ἡ νῦν Μῆλος
1375. μιμέρα· ἡ μιμητικὴ τέχνη. καὶ ἡ μίμησις
μιμηλάζειν· μιμεῖσθαι
μιμηλόν· ὅμοιον, ἐξομοιοῦν. παρὰ τὸ μιμήσασθαι
μιμιχμός· τοῦ ἵππου φωνή
μιμνάζειν· μένειν. καὶ μίμνειν
80. μιμνάζεται· μίμνεται. μένεται
μίμνησιν· ἀνάμνησιν ποιῆσαι
μιμνήσκεται· μνημονεύεται
μιμνήσκει· μνημονεύει
μίμνον· ἔμενον
85. μιμορτοβία· ναῦς, ἣ ἄνθρωποι βεβήκασιν
μίν· αὐτόν, αὐτήν, αὐτό. τρία γένη δηλοῖ
[μίνα· μύρια. καὶ τὰ μικρὰ σῦκα]
[μίναι· προφάσεις]
[μίναρ· χορδή]
90. μινδαλόεσσας· ἀριθμά. καὶ τὰ περὶ οὐράνια σύνταξις. Βαβυλώνιοι
μίνδαξ· θυμίαμα ποιόν
μίνθα· τὸ ἡδύοσμον. καὶ ἀνθρωπεία κόπρος
* μῆνις· ἔχθρα
[μινίσκη· ὑμένα. πέταλα]
95. Μινύαι· οἱ Ὀρχομένιοι, καὶ Μάγνητες
μινυανθές· πόα ἄσφαλτος. καὶ τρίφυλλον
μινύζηον· ὀλιγόβιον
Μινυήϊος· ποταμὸς Πύλου
μινύθειν· ἐλαττοῦσθαι
1400. μινύθει· ἐλαττοῦται, μειοῦται
μινύθουσιν· φθείρουσι(ν), ἐλαττοῦσι, μειοῦσιν, ἀφανίζουσιν
μίνυνθα· ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ὀλιγοχρόνιον·
— μίνυ(ν)θα δ' ἐχάζετο δουρός
ἐπ' ὀλίγον δὲ ἀπ(εί)χετο μάχης

SCR. 71. γ 172. 79. Β 392 (μίμνειν si recte habet respicit ad Θ 78). 82. ο 54. 84. ¡Ε 94. 86. Ζ 417 η 67 Λ 237. 91. Amphis vol. III p. 311. 92. Theophrastus. 96. Nic. Ther. 522. 98. Λ 721. 99. Ο 493. Υ 242 Hesiod. Opp. 6. 1401. 5. 6. Ρ 738 Hesiod. Opp. 242. 2. Λ 539.

ADNOT. 71. Ἰωνίας cum Palmerio vel Μακεδονίας corr. Meinekius. 72. μίμας (vel μίκας) τὰ λάχανα corr. Alb. coll. μίκαι. 73. Cf. Ath. X p. 452 F. Forsitan huc trahendum sit Αἰτωλίας (l. Ἰταλιῶται). 74. Cf. Μεμβλίς. Scribendum certe Μιμαλλίς. 75. μιμηλή· ἡ Toup. Em. I 405, μιμεία LDindorf. Thes. V c. 1072 A coll. Philon. vol. II p. 598, 33. Hoc praeferendum, cum sequens etiam Glossa ad Philonem (I p. 557, 13 610, 11) respicere videatur. 77. ἐξ ὁμοίου cod., C. 11. ἐξομοιοῦντα. 78. Cf. μεμάξασα et μιχωκεῖ [?]. 79. μίμνειν pro μιμνεῖς coni. Mus. — Μιμνῆς (Hipponact. fr. 49)? 80. μιμνάζετε· μίμνετε μένετε? 81. Vitiose pro μίμνησκε — ποίησαι ex Od. XIV 169 scriptum esse censet Lob. Proll. 190. 85. Lobeck. Parall. p. 80 a βίω βίομαι (eo) derivabat. Rectius infra μορτοβάτην ναῦν (μορτοβάτιν Mus.). 86. αὐτό] Cf. Valcken. ad Eur. Hippol. 1253. Apoll. lex. 112, 35. 87. συκάμινα· ἡ παρ' ἐνίοις μορέα infra. Possis etiam ΜΙΛΙΑ: μύρια. 88. H. e. μῦναι. Arcad. 112, 15. 89. Imo μίμαρ(κυς)· χορδή. Lob. Parall. 205. 90. ἀριθμοὶ καὶ ἡ περὶ τὰ Mus. L. ἀριθμός ut infra s. v. σαρός. De ceteris non liquet. Excidisse videtur interpretatio voc. μινδαλόεσσα (forte μυνδαλεύσας; μιχθαλόεσσα Alb.) et novi articuli caput. 92. Corripitur ᾱ teste Arcad. 96, 15. Theognost. 16, 19. Poll. VI 68. αἰγεία? cf. schol. Ar. Plut. 312. 93. μῖνις postularet ordo. 94. μηνίσκην Mus., q. v. 96. ἀσφόδελος Aldus. 97. Tuetur Lob. Path. El. p. 88 coll. αἰζηός. 98. Μινύκιος cod., em. Is. Vossius. 1401. (ν) Mus. 2. (ν) — (εί) Mus. In codice ἀπέχετο fuisse videtur.

μιννυθάδιον· ὀλιγοχρόνιον
μιννυθαδία, ἡ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μινύθειν
1405. [*μιννυθοῦσι δέ·* φθείρουσι δέ. ἀφανίζονται δέ
μιννυθοῦσι· φθείρουσιν]
μινύον· τὸ βλίτον λάχανον, ἢ κινάβαρ(ι)
μίνυρες· κλίναι. μάντεις
μινύρεται· κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται
10. *μινυρίζει·* ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρῆται. ἢ εὐφώνως λέγει
μινυρομένη· θρηνοῦσα. καὶ τὰ ὅμοια
μινυρόν· μικρόν, ὀλίγον. τῇ φωνῇ μινυρίζον
μινύρονται· προφωνοῦσι, προλέγουσι
* *μινύον·* ἀρωματικόν τι
15. *μιννώριος·* βραχύυπνος. ἄχρηστος. ἀδύνατος. ὀλιγοχρόνιος. ὀλίγης ὥρας ἄξιος
μινψά· εἶδος ἀμπέλου
μὶν ὦκα· αὐτὸν ταχέως
Μίνως· βασιλεύς
Μινώταυρος· Πασιφάης υἱός
20. *μῖξαι·* σπεῖραι. κεράσαι. συμβαλεῖν
μιξίαμβος· λοίδορος. μεμιγμένος λοιδορίᾳ. ποιηματοκόπος
μίξις· κοίτη, συνουσία
[*μιξοβάρβαρος·* ζη (τ) εἰς τὸ μει]
μιξοδίη· τρίοδος
25. *μίξοδος·* ὁδός, ἣ εἰς ἑτέραν συμβάλλεται
μιξοιφία· μίξις, πλησιασμός
[*μιονεκτούμενον·* ἐλαττούμενον
Μίονες· Κύπριοι
μιρακύλιον· παιδίον. ὑποκοριστικῶς]
30. *μιργάβωρ·* τὸ λυκόιρως ....
μίργω[σ]αί· πηλοῦσαι. οἱ αὐτοί
μίρεα· λάχανα
μίρκα· εὐανθής, ποικίλη ἄνθεσι

SCR. 3. *Α* 352. 9. Soph. OC. 671. 10. Cf. *Ε* 889. 11. Ar. Eccl. 880. 12. Cf. Aesch. Ag. 1165. 13. ADN. 15. Fortasse Callimachi est (propter Nonn. Io. c. 4, 62). 17. *Homerus. 18. *Ν* 450. 20. *Ο* 510. 23. Eur. Phoen. 138.

ADNOT. 4. *μιννυθεῖν* cod., em. Mus. 5. 6. *μινύθουσι* bis Mus. 7. *βλῆτον — κινάβαρ* cod., em. HSt. Cf. gl. 1414 et supra *μήνυον*. 8. Locustarum genus significari putat Albertus, qui *κλίναι* ex seq. *κλαίει* irrepsisse suspicatur. Pariter obscurum est quod infra legitur *μορίδες· μάντεις* et *μυστάδης· φρατριὰ μάντεων*. 10. *οἰκαταχρῆται* cod. Mus., em. Heinsius. *εὐφώνως λέγει* Cyr. Marinus ap. Schow. Suppl. p. 541, 11 cum *μινύρεται* iungit. Cf. Apoll. lex. 113, 3. 12. Aut delenda est interpunctio post *ὀλίγον* aut *μικρὸν ὀλίγον* referenda sunt ad *μινόον*. (Eustath. 618, 23. 116, 35. 273, 2. 1515, 56 Valcken. Ammon. p. 94). 13. Schol. Aesch. Sept. 123 GDindorf. Thes. V c. 1078 C praef. ad Aesch. ed. 3 p. XXII. III. 14. *χρωματικόν* male Triller Em. Hes. p. 27. Saepe in Hes. ῦ et ϑ̄ confunduntur. Forma *μίνθον* pro *μίνθα* utitur Theophr. HPl. VI 7 CPl. II 21. 15. *βραχὺ ὕπνος* cod., em. Mus. 19. *Μινόταυρος* cod., em. Mus. 20. (*ά*) Sopingus. 23. Om. Mus. Cf. gl. *μ* 605. 24. Schol. Apoll. Rhod. IV 921 Hes. *μισγοδείη*. 27. *μειονεκτούμενον* Mus., ordini consuluit Vossius. 28. *Μήιονες* post Pearsonem corr. R. Stiehle Philol. X p. 228. 29. *μειρακύλλιον* Mus. 30. Pro *μισγάως* (vid. *ἀβώρ*) dictum esse vidit Guyetus. Cf. Lob. Path. El. 69 Ahrens Dial. II 73 Maur. Crain in Philol. X p. 583. — *Λάκωνες* (imo *Ἠλεῖοι*) sub finem adici iubebat Albertus. 31. *μιργῶσαι· πηλῶσαι* cod., *μίργωσαι* (vel potius *μιργωαί*) pro *μίσγουσαι* Ahrens l. l., *πηλοῦσαι* Lob. rhem. p. 125 Path. El. p. 69. 32. Ahrens Dial. II 555: *Si comparas* *μύκαι· λάχανα* *e* *μίρκα* *vel* *μίρκαι* *corruptum videtur ut Laconica* (imo Elia) *vox cum* *μίσκος* *sive* *μίσχος* *cognata agnosci possit. Nam* *μίσχος* *non minus quam* *καυλός* *et caulem et cramben significaverit.* Vide et *μίμαστα*. 33. Infra *μιτρέον· ποικίλον. Ποικιλτικήν· τὴν μιταρικήν* Lex. MS. ad V. T. ap. Ducang. App.

μίρμα· ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς, καὶ ῥυπαροῦ, καὶ πονηροῦ
1435. μίρον· ὅταν ἀπονυστάζῃ τις, λέγουσι Ταραντῖνοι
* μιονεξία· ἐλάττωσις
μίρτουλον· μύσος. μίασμα
μιρύκεον· σχοῖνον
[μισαγγία· κοῖλος τόπος, εἰς ὃν πανταχόθεν τὰ κάτω φερόμενα ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὕδατα μίσγεται]
40. μίσασθαι· μιτώσασθαι
Μισατίς· Μίσης τῶν περὶ τὴν μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι
μισγάγκειαν· τόπος κοῖλος, ὅπου συμμίγνυνται ὕδατα πολλά
μίσγεαι· συνέρχῃ
μισγέσκετο· ἐμίγνυτο
45. μισγοδ[ε]ίη· ὅπου ἂν ὁδοὶ μίγνυνται
μισγόλας· θόρυβος
μισγονόμος· οὗ πάντες νέμουσι γῆ
μίσησεν· ἐφθόνησεν
μισήτην· τὴν καταφερῆ λέγουσιν μισήτην·
μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται
τὸν δὲ ἁπλῶς μισητόν, τὸν ἀνίκανον, ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ
50. μισήτιζε· μίσει, στύγει
μισητός· μίσους ἄξιος. ἄπληστος
μισθαρνής· ὁ λατρεύων μισθοῦ. ἢ ὁ μισθὸν ἀφαιρῶν, καὶ ἀντικαταλ(λ)άττων
μισθαρνία· ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία
μισθαρχίδ(ης)· ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον δημόσιον
55. μισθός· τὸ ἔπαθλον τῶν κωμικῶν. καὶ τὸν ἀμφορέα. ἔμμισθοι δὲ πέντε ἦσαν
μισθοφορεῖν· τὸ ἐπὶ μισθῷ πράττειν τι
μισθοφόρος· μισθῷ ἐργαζόμενος
μίσκαιος· κῆπος
μίσκει· ἄρχεται
60. μίσκελ(λ)ος· εὐτελὴς καὶ μέλας οἶνος

SCR. 40. ADN. 42. *Δ* 453. 43. *B* 232. 44. *σ* 324. 48. *P* 272. 49. Cratin. fr. LXXVIII. 53. Aristot. Polit. I 7. 54. Arist. Ach. 595.

ADNOT. 34. *κακοπιννοῦς* male Mus. — מרמה h. e. *fraudem, dolum malum* adscripserat anonym. in cod. Burmann. Aliter Ahrens Dial. II p. 555 Crain. l. l. (Lob. rhem. 125) qui aut e *μίαρμα* pro *μίασμα* corruptum aut sine corruptela per contractionem quandam pro *μίασμα* positum esse volunt. 35. Ad *βρίζειν* refero. 36. *μειονεξία* Mus. 37. *μῖσος* cod., em. Guyetus. Glossam non extricat Ahrens l. l. Latere videtur *Μουρτίλειον μύσος* vel *Μυρτίλου μύσος*. 38. *μυρικίνεος σχοῖνος?* 39. *μισγάγκεια* recte Guyetus. — *ὑδάτων* cod., em. Mus. 40. Poll. VII 31. Plato ap. Phot. 271, 16. 41. Sic codex; *Μισατίς· μία τῶν* Mus. *Mise* dea ex Orph. hymn. 41 nota. Pro *μητέρα* IThSchneiderus *Δημήτερα* (*Δήμητρα*) suasit. Videntur duo articuli. *Μίδα θεὸς* huc non pertinet. 42. *μισγάγκιον* cod., *μισγάγκειον* Mus. Correxi. Cf. Apoll. lex. 113, 4. 43. *συνέρχει* cod., *συνέρχῃ* Mus. 47. *οὐ* cod., *ὅπου* Mus. 49. *μισητήν — λέγουσιν. Μισήτην· μισηταί* cod., *μισητήν* bis Mus., corr. Meineck. II 1 p. 203. Glossas copulavi. Cf. Poll. VI 189 Tryphon. ap. Ammon. p. 94. 95 schol. Ar. Av. 1619 Phot. Suid. Eustath. 1650, 64 Theod. Mon. p. 617. 52. *μισθάρνης* Phot. 271, 19. — *ἀφερῶν* cod., em. et (λ) inseruit Mus. 54. *μισθαρχία* cod., h. e. *μισθαρχιδ*; atque hoc ipsum an *μισθαρχίας* reponeret dubitabat HSt., em. Phot. 271, 23 ubi recte (pro *ὀψ.*) *ὠψωνιάζοντο* legitur. 55. Phot. 271, 25. — *ἔμμισθοι δὲ πέντε* natum videtur ex *ε μισθοὶ δὲ ἦσαν*. 58. Cf. *μύσκος· κῆδος* non magis explicabile. 59. Pro desperato relinquit Lobeck. rhem. p. 62; *ἄρχει* corr. G. Curtius Etym. p. 208, qui cum *μέδ-σκ-ει* sive *μέσκει* comparat Oscum *medix*. Doederl. Gloss. 2411. 60. (λ) Mus. Cf. Varro RR. I 54: *Miscella quam vocant nigram* (uvam).

μισογύνης· μισογύναιος

μισόκαλος· ὁ μισῶν τὸ ἀγαθόν

μιστῦλ[λ]αι· τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα

μιστύλλειν· τὰ αὐτά

1465. μίστυλλον· εἰς βραχέ[ι]α κατέτεμνον

* μισσυνή· ἡ ὀξύτης παρὰ Χαλδαίοις

* Μιχαίας· ἑρμηνεία· ταπείνωσις, ἢ ταπεινούμενος

μίσυ· τῶν μεταλλικῶν τι

μισυοί· οἱ ἔχοντες τὸ ἥμισυ λευκὸν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἥμισυ μέλαν, οὓς ἔνιοι μίσγουσ[ι].

70. μίσχη· πιλήματα, ταινίαι, μαλλοὶ οἱ τῶν ἐρίων

μίσχον· οὕτω λέγουσιν, ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον

μίσχος· ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος

[μιτίριζον· ἐθρήνουν]

μίτρα· ἡ χαλκῆ λεπίς. διάδημα. ζώνη. θώραξ. ταινία

75. μιτράγχουσα· ὡς λεπὶς χρυσάων, ἢ τῷ μετώπῳ φορεῖται

μίτρῃ· θώρακι

μίτρην· χαλκῆν λεπίδα

* μιτρέον· ποικίλον

μίτ[τ]ος· τάξις. σειρά. τόνος

80. μίτυλον· ἔσχατον. νήπιον. Λακεδαίμονες

μιχθαλόεσσα· ἁλίμενος

μιχθῆναι· ἀπαντῆσαι. συμμῖξαι. ὁμιλῆσαι

μιχωκεῖ· ἠχεῖ

* μείωσις· ἐλάττωσις. ἀκαθαρσία

85. μνάᾳ· μνηστεύεις

μναάδας· τὰς ἀμελγομένας αἶγας

SCR. 61. Menandri fabula erat sic inscripta. 62. Philo p. 352 D. 65. Λ 465. 68. ADN. 71. Theophr. HPl. I 3. 74. Eur. Bacch. 833. 75. ADN. 77. Δ 216. 81. Ω 753. 82. Soph. OT. 791. 85. π 431.

ADNOT. 61. Moeris p. 257. 65. βραχεῖα cod., em. Mus. Cf. Apoll. lex. 113, 6. 66. μισσύνη Mus. Quae ad hanc gl. explicandam affert Albertus μόκρωνα· τὸν ὀξύν. Ἐρυθραῖοι et Hebr. שׁנן, שׁרבים acuere, tela nihil faciunt ad rem. Nisi Χαλδαῖοι additum esset, conferrem μυσόν sive μυσή· ὀξύη vel quod idem est ὀξύνη. Sic enim Lydos nuncupasse fagum arborem praeter Hesychium ipsum testantur Strab. XII 572 Eustath. Dionys. 322. Adludit σιβύνη. 67. μιχά (מוך, מכך) ταπεινός Lex. Orig. p. 226 ed. Martian. — ἑρμηνεύεται? 68. μισυτῶν cod., em. Sopingus. De re cf. Theophr. HPl. I 6, 13 ap. Ath. II 62 A, a Plinio HN. XIX 3, 12. XXXIV 12, 31 versus. Salmas. in Solin. 498 b B Sturz
β α
dial. Mac. p. 154. — Theodos. Byz. p. 134 om. Thes. 69. μίσγουσι ἔνιοι cod., quibus literis voces transponendas esse indicari nemo nescit, μίσγους ἔνιοι Mus. Lobeck. Path. El. 69 misticios intellegit. Albertus quid agens apponat μέσοι s. μαίσωλοι, de quibus cf. Gesneri et Trilleri adnotationem ad Aelian. HA. XV 15 p. 1105. 6. ed. Gron., ignoro. 71. 72. Cf. πέσμα. πάσμα. Schneider ad Theophr. III 3, 4 et Ind. Basil. vol. I p. 45 B Homil. in Hex. 5. 74. μινύριζον recte Albertus coll. schol. δ 719. Idem vocabulum corruptum in ἐνφρήσεις, μηνυρίζε, νηνυρίζοντα, δνυρίζεται, ἰνύρετο. Contra κινύρεσθαι et κιναρύζεσθαι fortasse non temptanda sunt. 75. χρυσῇ Mus. Forte χρυσίων. — Egregia est observatio Sopingi ab Aristoph. ap. Clement. Alex. Paed. II 11 p. 754 Pott. μίτρας ἀναδήματα ἄγχουσα coniungi. 76. μιτρὶ cod., em. Mus. 78. μίτρεον Mus. Glossa suspecta. Cf. 1433. Forte μιτάριον ποικίλον. 79. μίτος recte Cyr. MS. Supra γόνον· μίτον loco non suo, quod τόνον· μίτον corrigendum esse docui. Fallitur Salmas. Exx. Plin. p. 174. 80. μίτυλλον cod. Infra μυτιλόν (sic)· ἔσχατον κτλ. μίτιλον codices Arcadii 55, 23 Pariss. μύτιλον Hafniensis; supra ἴτυλος habuimus, quod tamen alienum videtur. 81. ἢ ἀμιχθαλόεσσα inseruit Mus. 82. Phot. 272, 12. 83. Infra σμηλακεῖ et σμιλακτεῖ. Forte μιχωκή hinnitus. 84. μίωσις Salmas. Voss. ἀκαθαρσία ad μίασμα refero. 85. μναᾷ· μνηστεύεται codex, em. Pearso. Lob. rhem. p. 7. 86. ἀμνάδας Ruhnken. Vid. σαννάδας.

μνανόοι· μοῦσαι. μνηστῆρες
μναμονεύθημεν· διεκλήθημεν
μναμοσύρειν· τὸ ἐπιτηρεῖν, ἢ μεμνῆσθαί τινι
1490. *μνάμων*· ἱερομνήμων. ἢ *μνήμονες*, ἢ τὰς θυσίας ἀπεμνημονεύοντες
μνάριον· τὸ κάλ(λ)υντρον. Βοιωτοί
μναρόν· μαλακόν. ἡδύ. [κόρημα] θυμῆρες
μνασίον· μέτρον τι διμέδιμνον
μναστήρ· τῶν μηνῶν οὕτω καλεῖταί τις
95. *μνᾶται*· μνηστεύει. μέμνηται
μνηῶ· μισθῶ
μνῆμα· μνημεῖον, μνημόσυνον. ἀνάθημα. τάφος
μνημεῖα· τὰ οἴκαδε πεμπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις
μνήμη· μνημόσυνον
1500. *μνήμονες*· ἀρχὴ γυναικῶν ἐπιτελουμένων τῶν ἱερείων
* *μνᾶ*· λίτραι δύο. ὁ δὲ ἅγιος Ἐπιφάνιος λίτρας μιᾶς διμοίρου
Μνημοσύνη· μνήμη. καὶ ἡ θεός
μνημύει· σκυθρωπάζει
μνήμυκεν· ὑποπτήσσει. δυσχεραίνει
5. *μνήσατο*· ἀνεμνήσθη
μνησίκακον
μνησιχάρη· ἡδονή
μνή(σ)τεια· γάμου δῶρα
μνηστευόμενοι· ἀῤῥαβωνιζόμενοι
10. *μνηστή*· ἡ κατὰ μνηστείαν γαμηθεῖσα. ἢ ἡ ἐκ παρθενείας μείνασα νῆστις, ἤγουν ἀπείρανδρος
μνηστῆρες· οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαί τινα. καὶ οἱ μεμνημένοι
μνήστωρ· ὁ δοὺς τοῦ γάμου ἀῤῥαβῶνα
* *μήστωρι*· βασιλεῖ. φρονίμῳ
* *μνῆστρον*· ὁ τοῦ γάμου ἀῤῥαβών
15. *μνία*· τὰ βρύα, καὶ τὸ φῦκος
μνίει· ἐσθίει

SCR. 92. Cratin. fr. LXXIX p. 203. 95. π 77 Anacr. ap. Hephaest. p. 39, 6. 97. φ 40. 98. Aesch. Sept. 49 c. schol. 1502. Θ 181. 5. Ω 613. 10. *I* 399. 11. α 151. 12. Atticis ignotum (Thom. M. p. 619). 14. Gl. nomica. 15. Numenius ap. Ath. VII 295 C.

ADNOT. 87. *μνακόοι* ex ordine Salmasius. 89. *μναμονεύειν* coni. Thes. V c. 1106 C. 90. *κνήμονες* cod., em. Mus. Forte *καὶ μνήμονες*· *οἱ τάς*. Cf. Aristot. Polit. VI 8 Hes. v. *μνήμονες*. 91. *κάλλυντρον* Thes. V c. 1110 B qui huc retrahendum esse vidit *κόρημα*, quamvis infra extare *ναρόν*· *σάρον κόρημα* (et *σάρος*· *κάλλυντρον Βυζάντιοι*) adnotassent interpretes. Recte *μνάριον* cui ῑ exemptum sit. 93. *μνάσις παρὰ Κυπρίοις μερηταῖον* (sic) Exc. MSS *περὶ μέτρων*. [*μνάσις τοίνυν παρὰ Κυπρίοις μετρεῖται καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν. εἰσὶ δὲ* [*καὶ*] *μόδιοι σίτου ι', ἢ κριθῆς* Epiphan. de mens. et pond. II p. 178 B EtGud. 396, 10. Videntur duo articuli coaluisse: *μνάσιον* (*μνάσι* vel *μναύσιον*, quod e *μνάσι* natum esse puto, Theophrast. HPl. IV 9 al.)· *πόα τις, πάπυρος* vel tale quid, et *μνάσις*· *μέτρον κτλ.* 94. *μναστηριών*· *μὴν οὕτω* voluisse videtur Hadrianus Iunius, qui *Γαμηλιών* comparabat. 95. Phot. 272, 16 Suid. Cyr. MS. 96. *μνίω*· *ἐσθίω* LDindorf. Thes. V c. 1126 A, sed idem 1109 D cum Cyr. MS. *μνείω*· *μνησθῶ*, quod h. l. cum ordine literarum convenit. Alius malit *μνῶται*· *μισθωτοί*. 1501. *δίμοιρον* cod., vid. Epiphan. de mens. II p. 183 D. Boeckh. *metrol. Unters.* p. 296. 3. Infra *μοιός*· *σκυθρωπός; σμοιός. σμοιῷ. σμυός. ἐμμέμυκεν. ὑπεμνήμυκεν* quae Lob. rhem. p. 275 ad *μύω* refert. 8. (σ) ordo *μνηστεῖα*· *sponsalia* Gl. 9. *μνηστευόμενοι* Salmas. ad Capitol. p. 254, *μνημονευόμενοι* codex. 15. Vitiose C. 39 *μνῆα*· *γαυρία. μνία*· *τὰ βένα.* Supra gl. α 3655 *ἀμία*· *φυλακία* dudum vidi leg. esse *μνία*· *φυκία*. Nimirum *κατὰ μνία* dixerat Numenius. 16. *μηείειν*· *μασσᾶσθαι ἐσθίειν* (*μηῖειν* cod. Dorv.) Galen. lex. 528. Cf. gl. λ 1330 cum nostra adnotatione.

* μνοία· (ο)ἰκετεία
μν[ο]ιόν· μαλακόν
* μνῆτοι· δοῦλοι
1520. μνοῦνες· οἱ μηροί
μνοῦς· ἔριον ἁπαλώτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις. καὶ τὸ λεπτότατον πτερόν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν
μνῴα· δουλεία
μνώεο· μέμνησο
μνώμενος· μνηστευόμενος. μεμνημένος. μηχανώμενος
25. μνῶονται· μνηστεύονται. καὶ τὰ ὅμοια
μνώσκει· μίσγεται. ἔρχεται
μογ[ε]ίοντι· μογοῦσι. πυρέσσουσι. Δωριεῖς
μογερᾶς· ἀθλίας, πονηρᾶς, λυπηρᾶς, ἐπιπόνου
μογεύοντας· μοχθοῦντας
30. μογήσας· κακοπαθήσας
* μόξοντι· πυρέσσοντι. πονοῦντι
* μογξοῦντες· πυρέσσοντες. πονοῦντες
μόγος· πόνος. ὄχλησις. μόχθος, κακοπάθεια
μογοστόκος Εἰλήθυια· ἡ μογοῦσα καὶ πονουμένη περὶ τοὺς τοκετούς· τουτέστιν λοχεύτρια
35. μόδα· στρώματα
[μόδυχνον· δυστάλεον]
μόθακες· οἱ ἅμα τρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες
* μοεύων· ψέγων
* μώλωψ· τραῦμα. καὶ ὁ ἐκ πληγῆς αἱματώδης τύπος. ἢ καὶ τὰ ἐξερχόμενα τῶν πληγῶν ὕδατα
40. μόθος· πόλεμος, μάχη. πόνος. φόβος. στάσις, θόρυβος
μοθούρας· τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν

SCR. (23. Cf. Apoll. Rhod. I 896). 24. λ 115. 25. α 248. (27. μογίομες Ar. Lys. 1002). 28. Eur. Tro. 778. 30. Β 609. 33. Δ 26. 34. Π 187. 40. Η 117.

ADNOT. 17. (ο) Meurs. Cret. II 14 p. 191 Casaub. in Ath. p. 459. Cf. Sosicrat. Ath. VI 263 F. 18. μνοῖον cod., μνιός· ὁ ἁπαλὸς παρ' Εὐφορίωνι Cram. AOxx. II 378, 1 EM. 472, 44 Theognost., ubi male μνοῖος (sic) ὁ ἰπνός. Lob. rhem. 29. Cf. Meinek. Euphor. CXXXVII p. 137. 19. Cf. μνηῶ. Μνῷται vel μνωῖται recte Meurs. Cret. p. 192. Vide Hermon. ap. Ath. VI 267 C Poll. III 83 Steph. Byz. 694, 6 M. Eustath. 1024, 37 ad Dionys. Perieg. 535. Mueller Dor. II p. 54. 20. μνοῦνες pro μνῶνες e Thessalorum Cypriorumve dialecto coni. Salmasius. 21. Poll. X 38. 39. 22. μνῷα cod., em. Lob. Parerg. p. 495. Strab. XII 542 Ath. XV p. 696 A. Cf. μνοία. μνῆτοι post μνιόν. μνηῶ et Meinek. Philol. XIII 564. 24. μνώμενος confundit cum μώμενος· μηχανώμενος. 25. μνῶοντο· ἐμνηστεύοντο (sic) C. 39. μνῶνται Odyss. α 248. 26. Cur glossam suspectam dicat Thes. V 1126 D nescio. Neque γνώσκει· μίσγεται συνέρχεται cum βλώσκει· ἔρχεται confundi fidem meretur qui contendit Albertus. De μνώσκει disputare memini in Philol. XII 725 XIII 222 et ad Hesych. gl. ε 6286. Cf. ε 2308. 27. μογίοντι Cobet. Nov. Lectt. 81. 28. μογερὰν quod ad Aesch. Agam. spectat C. 39. 29. μογέοντες· μοχθοῦντες? ω 387. 30. Infra male μοτήσας. 31. 32. μοξοῦντες Mus., at ξ pro χθ positi incertissima et perpauca (μόροξος sive μόροχθος, ἔξιστος sive ἔχθιστος) sunt exempla. Μογίοντι et μογίοντες corr. Cobet Nov. Lectt. 81. Observandum tamen μογοῦντι exstare ap. Aesch. Prom. 275. 34. μόγος, τόκος cod., em. Mus. Apoll. lex. 113, 15. 35. Infra ὀδή· στρώματα. Ideo nec μόδα (pro μότα) εἰς τρώματα sc. ὀθόνια, nec κώδια suaserim. 36. διστάλεον cod., rectius infra μολυχνόν· δυσταλέον (l. δεισαλέον) et μωλύκνον· μεμολυσμένον. Supra δυσταλέος· ῥυπαρός (l. δεισαλέος), q. v. 37. Cf. Ath. VI 271 E Aelian. VH. XII 41. Hes. μοῦσαξ. — ἅμα (pro ἀνα) τρεφόμενοι scite Meurs. Misc. Lac. II 6 p. 129 Is. Vossius. 38. 39. Separavit Mus. 38. μοθεύων series, quod aut μωμεύων scribendum cum Vossio aut νοθεύων. 39. ὑδάτων cod. ὕδατα Mus. ὑδατώδη? 40. φόνος? — Cf. Apoll. lex. 113, 16. Στάσις ad μῦθος pertinet, q. v. 41. ‚Conferendum quod Poll. IV 101 μόθωνα dicit ὄρχημα ναυτικόν' Thes.

μόθων· εἶδός τι ὀρχήσεως

μόθωνας· τοὺς παρατρεφομένους, τοὺς λεγομένους παιδίσκους. Λάκωνες. οἱ δὲ τοὺς δουλοπρεπεῖς. καὶ σπερμολόγους

μοθωνία· ἀλαζονεία

1545. [μοικηθμοί· τῶν βοῶν αἱ φωναί]

μοιμυᾶν· τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα προσάγειν

μοιμύλλειν· θηλάζειν. ἐσθίειν. καὶ τὰ χείλη προσάπτειν ἀλλήλοις

μοῖος· σκυθρωπός

μοιρηγεν[ν]ές· ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε

50. μοιρηγενής· ἀγαθῇ γεγονὼς μοίρᾳ

μοιρίλογχοι· οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες

μοιρῆσαι· μερίσαι, ἢ διελεῖν

μοιρήσασθαι· λαχεῖν. καὶ τὰ ὅμοια

μοιρολογχεῖν· τὸ μερίδι λαγχάνειν. τινὲς δὲ διαιρεῖσθαι

55. * μοίραις· μερίσι. φυλακαῖς

μοιτοὶ ἄντιμοι· παροιμία Σικελοῖς· ἡ γὰρ χάρις μοι τὸν οἰνόχαριν

μοιχάγρια· τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα· ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ζημιοῦται

μοιχοῖς· πόρνοις

μοιχοτύπη[ς]· ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη

60. μοκκῶνωσις· περιφρονεῖς. παρὰ Βλαίσῳ

μόκρωνα· τὸν ὀξύν. Ἐρυθραῖοι

μολβίς· στάθμιόν τι ἑπταμναῖον

* μολγῶ· νέφος, παρὰ Βλαίσῳ, ἢ ἀκόλουθος

SCR. 42. Ar. Eqq. 641. 46. Restitutum est Arist. Lys. 126 *μοιμυᾶτε* pro *μοὶ* (al. *μου*) *μυᾶτε*, ubi Th. Bergk. vol. 2 praef. p. VIII *μοιμυλᾶτε* conicit. 47. Hipponacti reddidit Meinek. fr. 80 p. 607 pro *μοι μῦ λαλεῖν*. 49. Γ 182. 53. Callim. Dian. 36, ubi Meinekius coni. *Διὶ μοιρήσασθαι*. 54. Antipho ap. Poll. l. c. 56. Sophro fr. 104. 57. ϑ 332. 62. Sophocl. fr. 756 p. 247.

ADNOT. 42. Schol. Ar. Eqq. 694 Plut. 279 Diogen. prov. III 27 p. 319 Poll. l. c. 43. *περιτρεφομένους* cod., em. Mus. Infra *μόσων· μόθων*. Vid. Mueller Dor. II p. 45. 42. 345. 45. *μυκηθμοί* Mus. 46. *μοιμυᾶν καὶ μοιμύλλειν* Phot. 273, 15. *μοιμυᾶν* etiam duo codd. Poll. 2, 90 ubi *μοιμυλᾶν* male Lob. rhem. p. 154, 5. Cf. Hainebach de redupl. p. 4. Lob. Path. El. p. 130 rhem. p. 274. 301. 49. *μοιρηγεννές — γεγεννημένον* cod., em. Mus., nisi quod *γεγεννημένε* scripsit. 51. *μοιρόλογχοι* Kuhn et Iungerm. ad Polluc. VIII 136 probante Thes. 53. *λαλεῖν* cod., em. HSt. 54. *μοιρολαλεῖν* cod., em. Thes. Cf. Poll. IV 176, ubi *μοιρολοχῆσαι* A *μοιρολαχῆσαι* alii libri porrigunt, VIII 135. 136 p. 354 Bekk. *μοιρολογχεῖν* libri. 56. Sic codex, *ἔντιμοι* Mus., *μοῖτον ἀνθύμῳ* (v. l. meton anthymo, moetum anthimo, anchimo, anchimo, anchinio, *μοῖτον ἀνατίθημον*) Varro LL. V 36 p. 178 Sp. [§ 179 Muell. p. 49 Egger.] *μοὶ τοὶ ἀντὶ μοὶ* coni. Ahrens Dial. II 593. 476, interpretationem *ἡ γὰρ χάρις τίκτει χάριν* fuisse ratus. Quae admodum sunt dubia. — *Μοῖτος* Theognost. 74, 8. 57. Apoll. lex. 113, 17. 59. *μοιχοτύπης· ἡ ἀπὸ* cod., em. hoc Schrewelius, illud Albertus et Pierso Moer. p. 416. 60. *πφρονεῖς παραβλαίσω* cod., *παρὰ Βλαίσῳ* Scaliger; *μοκκωνᾷς* (quasi *μακκοᾷς*)· *παραφρονεῖς* Pearso. — *πφρονεῖς*, recte ni fallor a Schowio in *παραφρόνησις* mutatum, indicio esse potest, viros doctos minus probabiliter emendasse *μώκησις* vel *μῶκος*. Lego: *Μόκκω* (genet. Dor. pro *Μάκκου*) *νῶσις· παραφρόνησις παρὰ Βλαίσῳ*. Dorico *νῶσις* utitur etiam Timo Sillographus fr. IV 2 p. 52 ed. C. Wachsmuth. De Blaeso vid. Bernhardy Gr. LG. II p. 917. 61. ‚*Quasi dicas:* mucronem‘ SOPINGUS. 62. *ἑπταμηναῖον* cod., *ἑπταμναῖον* Mus. qui et *σταθμίον τι* scripsit. Vide *μολυβδίς*. 63. *πβλέσῳ* cod. Mus., em. Scaliger. Glossa obscura et corrupta. Mihi verba *παρὰ Βλαίσῳ* cum Ruhnkenio e prioribus repetita videntur, reliqua ad *ἀμορβός* spectare, quod non modo tenebras sed etiam pedissequum interpretantur lexicographi.

μολγός· Ἀριστοφάνης. τάχα ἂν εἴη ἐκ πλήρους, ἀμολγός. ὁ δὲ ἀμέλγων τὰ χρήματα ἀμολγός. ἔνιοι δὲ μολγοὺς ἀκούουσι τοὺς μοχθηρούς, τοῖς ἀμέλγουσι τὰ κοινά, κλέπτας εἶναι· καὶ τὸ ἀμολγός. ἄλλοι δὲ μολγὸν τὸν βύειον ἀσκόν. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν

1565. μολεῖν· ἔρχεσθαι, τρέχειν, ἐλθεῖν, δραμεῖν

Μολ[ε]ίονε[ς]· μαχηταί. καὶ Μολιονίδαι· γυναικός τινος υἱοί

μολοβόβαρ· ὁ τοῦ Διὸς ἀστήρ, παρὰ Χαλδαίοις

(*) μολοβρός· μολίσκων ἐπὶ τὴν βοράν, τουτέστι παράσιτος, γαστρίμαργος, ἐπαίτης, καὶ ὁ ἐρχόμενος φαγεῖν [γλουτόν]

μολόβρια· τὰ τῶν ἀγρίων θηρίων τινὰ οὕτω καλεῖται

70. μολόθουρος· ἀσφόδελος. ἢ ὄσπριόν τι. καὶ ἡ ὁλόσχοινος

μολορός· λυπηρός, ἀηδής

μόλος· πόνος. μάχη. φρύαγμα

μολούειν· ἐγκόπτειν τὰς παραφυάδας

μολοῦρις· αἰδοῖον. κολοβὴ λόγχη. ἢ μόλις οὐρῶν

75. μολουρίδες. βατραχῖδες· καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνατα

μόλοφθος· ἐγκρυφίας

μολοῦσα· πορευομένη, ἢ πορευθεῖσα

μολπαί· ὕμνοι, ᾠδαί

μολπάν· ᾠδήν

80. μολπαστής· συμπαίκτης. μολπάστρ[ε]ι(α) δὲ συμπαίκτρια

μολπή· ᾠδή. παιδεία. ὕμνος, ᾆσμα

μολπίς· ἐλπίς

μολπός· ᾠδός, ὑμνῳδός, ποιητής

μύλσον· σελίνου καυλός, καὶ ἄνθος. οἱ δὲ τὴν ὑποφυάδα

85. Μόλσος· ὁ δῆμος. Αἰολεῖς

μολτύους· τὰ κοκκύμηλα

μολύβδαινα· καὶ τὸ εἶδος τῆς μεταλλικῆς, καὶ τὰ λεῖα

μολυβδαίνη· μολυβίδι

SCR. 64. Ar. Eqq. 972 (Lob. Path. El. p. 22). — Theodoridae fr. 5 p. 149 ed. meae. 66. Λ 709 Pind. Ol. XI 35. 68. ρ 219. 70. ADN. 75. ‚Nic. Ther. 416' Heinsius. 77. Z 286. 78. Pind. Ol. VI 97. 79. Aesch. Ag. 105. 81. Λ 472. 88. Ω 80.

ADNOT. 64. Exhibui codicis scripturam, τοὺς ἀμέλγοντας κλέπτας. καὶ Mus., eiecto voc. εἶναι. Latet aliud. — ἀσκόν] *Bulgam* Tarentini dicebant μολγόν teste Poll. X 187. — ἀμαξῶν] vid. μόργος et θερήγανον. 66. [ε] Mus. — Μολιονίδες cod., em. Guyetus. Cf. Apoll. II 7, 2. 3. 4. Plut. Mor. p. 400 F Ath. II p. 58 A Tzetz. hist. V 20. Vide etiam Apoll. lex. 113, 21, cuius lemma μολίονε recipiendum duxi. 67. Μολοχκόκαβ h. e. מלך־כוכב latere (recte) Trill. Em. Hes. p. 28, Κοχοβόβαλ h. e. כוכב־בעל Albertus suspicati sunt; Μολοχόβαρ Pearso. 68. Apoll. lex. 113, 25. — γλουτόν ad μολυνίη pertinet. 69. τὰ τινων ἀγρίων θηρίων τέκνα coni. Nauck. Ar. Byz. p. 118. In Eustath. 1817, 19 pro τὸν ἴδιον υἱὸν legendum est τὸν ἡδίονα ὗν. Vide etiam Aelian. N. A. VII 47. 70. μολοθοῦρος cod., em. Heinsius. Cf. schol. Nic. Ther. 861. Alexiph. 147 Euphorion. fr. LXIV p. 105 Mein. — ὄσπριον] ad λάθυρος referendum est. 71. Infra μολυρόν· ἀηδές — λυπηρόν. μωλυρόν· νωθρὸν βαρύ. Recte habet μωλυρόν (Lob. Proll. 271); μουλορόν Cypria est forma. 72. I. q. μῶλος. Cf. Theognost. 62, 20 et Lob. Path. El. 113 n. 25. 73. κολούειν coni. HSt. Sed ut taceam μολουρίς dici pro κολουρίς (cf. κολοίδορον), κολεῖν pro μολεῖν, vide legem Atticam ap. Poll. VII 146: μηδὲ ἀνθρακεύειν μηδὲ μολεύειν (sic) μηδὲ πρεμνίζειν. 74. μολουρίς Mus. Atque confundit sane μολουρίς cum μολοῦρις· μόλις οὐρῶν. 75. βατραχίδαι codex, quem accentum non fert versus Nic. Ther. 416 a lexicographo respectus. Cf. EM. 474, 2. — μολουρίδαι· βατραχίδαι cod., em. Salmasius. 80. μολπάστρει cod., μολπάστρη Mus., em. Valcken. ad schol. Hom. p. 62. 82. Suspectum est Lobeck. Path. El. p. 114. Conieci ἐμπίς in Philol. XI 397. Falli videtur GCurtius Etym. I p. 229, quem fugit Hes. ὄλπα· ἡ ἐλπίς. 85. δήμιος Arcad. p. 76, 2, quod praefert Thes. 1151 C. Adludit ad *volgus*. 87. καί τι? Reliqua cave temptes; sunt enim sanissima. *Molybdaena... plumbi et argenti vena communis, et hanc* metallicam *vocant.* Plin. HN. XXXIV s. f. — τὰ λεῖα cum dicit intellegit pondera plumbea quae textores staminibus appendunt. 88. μολυβίδη cod., em. Mus.

μολυβδίς· στάθμιόν τι [ζ'] ἑπταμ[η]ναῖον. οἱ δὲ μολβίς
90. μολυβρόν· τὸ μολυβοειδές
μολύνει· μιαίνει. ἀναφύρει. πίμπλησι
μολυνίη(ς)· ἡ πυγή
μολυρόν· νωθρόν. βραδύ. ἀνιαρόν. ἀηδές, ἀχάρι[σ]τον, λυπηρόν
μολυσμός· ἀκαθαρσία, μίασμα. ἁμαρτία δυσέκπλυτος
95. μόλυχνον· δυσταλέον
μολών· χωρῶν, ἐλθών
Μομβρώ· ἡ Μορμώ. καὶ φόβητρον
[μομοκύκια· τῶν τραγῳδῶν τὰ προσωπεῖα]
Μομμώ· ὃ ἡμεῖς Μορμώ φαμεν, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις
1600. μομφή· μέμψις. κατάγνωσις
μόμψεις· δύσκλεια. ἢ μόμφος
μοναλκής· ἐξέχουσα. ἀνδρωδεστάτη
μονάρχου· τυράννου
μονάς· ἀριθμὸς [ἢ ἓξ μοῖραι τῶν θέων]
5. μονή· παραμονή
[μονήρη βίον· μοναχικὸν βίον]
[μονητάριος· τὸ κέρμα ἐργαζόμενος]
μονίας· νήφων. τοὺς γὰρ μεθύοντας δευτέρους εἶναί φαμεν
μόνιμον· στάσιμον, βέβαιον
10. μονίμων· βεβαίων, αἰωνίων, ἐπιμόνων, στασίμων
μονιμωτέρων· βεβαιοτέρων. παρὰ τὸ μένειν
μονιός· ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος. ἢ ὁ περὶ τράχηλον ὅρμος. [ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ Ὠσηὲ τοῦ προφήτου, ὄνον λέγει σημαίνειν· τινὲς δὲ μέγα θηρίον κατὰ ἀπόνοιαν καταμόνας νεμόμενον]
μονόγληνος· μονόφθαλμος
μονοβάτας· κλέπτης
15. μονόβας· ὁμοίως
μονοδαμιουργοί· οἱ τὰς δίκας δικάζοντες
μονόζωνοι· οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι. ἢ μάχιμοι, οὓς ἡμεῖς μονομάχους
μονόκλωνος·
* μονολόγιστον·

SCR. 89. Soph. fr. 752. 91. Theocr. V 87, cuius schol. *μολύνειν* per *πυγίζειν* reddit. 92. Iambographus quidam. 94. Cf. II Cor. VII 1. 95. *Λ* 173. 1600. Eur. Alc. 1019. Eur. Or. 1069. 1. ADN. 9. Thuc. VIII 89. 10. Plat. Legg. IV 706 C. 12. Callim. Dian. 84. Oseas XIV 8. 17. IV Reg. V 2. 18. Theoph. HPl. IX 18, 8.

ADNOT. 89. Cf. *μολβίς*. — [ζ'] induxit Mus. 92. Lobeck. rhem. 245. (ς) Meineke. 93. Vide *μολορόν μωλυρόν μωρόν*. 95. Vide *μόδυχνον* et *μωλύκνον*. Lob. Path. El. p. 271. 97. *Μομβρω: ἡ μορμῶ* (sic) Phot. 274, 8. Eadem metathesis literarum cum epenthesi literae β iuncta peperit *θιμβρός* pro *θερμός* et *Ἴμβρασος* vel *Ἰμβρᾶς* pro *Ἑρμῆς*. 98. *μορμολύκια* Mus., *μομμολύκια* Salmas. Imo *μορμολυκεῖα*, vel *μομμολυκεῖα*. 99. *Μομμῶ* cod., em. Mus. 1601. *μόμψις* Mus. Huc pertinere videtur Antiatt. 107, 18 *μόμφιν ἀντὶ τοῦ μέμψιν Τηλεκλείδης. Μόμφον τὴν μέμψιν Εὐριπίδης Πλεισθένει.* Ac *μόμφις· δύσκλεια ἢ μόμφος* corr. ANauck. ad Arist. Byz. fr. LVIII (ap. Eustath. 1761, 39) p. 212 et Thes. V c. 1157 C. Teleclidem *μόμφον* vel *μομφήν* scripsisse putabat Meinek. Com. II p. 376. 2. *μοναλκές* cod. Videtur iambicus trimeter inesse integer: *μοναλκέ' ἐξέχουσαν ἀνδρωδεστάτην*. 4. *ἑπτάδων* Mus., *ἑπτὰ αἰώνων* Salmasius, sex partes septem seculorum intellegens. 12. *ὅρμος*] *μανιάκης* et *monile* comparant interpp. — Cyrill. Alex. III 194 P ed. Paris. ad Oseae c. XIV 8. 13. *μονόσλινος* cod., em. Sopingus. Cf. Callimach. Dian. 53. 14. *μονοβαίας* cod., em. Meinek. Philol. XII p. 616. Vid. Lobeck. Phrynich. p. 610. 16. *μονοδαβιουργοί* cod., *νομοδαμιουργοί* Mein. 17. Infra *μονότονος· μονομάχος*, vitiose. 18. 19. *μονολόγιστον· μονοκλόνως* cod., *μονόκλονος* Mus. *μονόκλωνος* Thes. V c. 1170 B. Separavi et transposui. 19. De voc. hoc recentioris usus cf. Thes. V c. 1175 C, ubi adde Cyr. Dresd. *μονότροπος· ὁ μονολόγιστος*.

μονόλοπα· μονόδερμα. μονοχίτωνα
* *μονοκέρατος ἢ μονόκερως· θηρίον φοβερόν*
* *μόνον οὐχί· σχεδόν, ἐγγύς. ἄνω κάτω. εὐθέως. οὐδαμῶς. [μόνον]*
* *μόνον οὐ· σχεδόν, ἐγγύς*
μονόμματον· μονοειδῆ. ἁπλοῦν
μόνον· τὸ ἕν
μονονομοιτῶν· εἱλώτων ἄρχοντας
μονοξύλοις πλοίοις
μονοπείρας· τοὺς μὴ ἀθρ[ό]ους, ἀλλὰ καθ' ἕνα πειρατεύοντας
μονο(ρ)ρήξ· ἀπερρηγμένος, ἀπεσπασμένος
μονοσίλλη· ὁ ἐν ταῖς ὕασι λαμπρὸς ἀστήρ
μονοσταλής· ὁ καταμόνας στελλόμενος
μονοστόλῳ· τῷ καταμόνας ἐλθόντι
μονοστραβὴς ὄχος· ἡμίονος
* *μονώτατος· μόνος ὤν, ὑπάρχων*
μονότονος· [μόνος ὤν, ὑπάρχων. μονομάχος]
μονότροπος· μόνος στραφείς
μόνουα· τὰ λεπτὰ λέπαδνα
μονούαλος· τὸν ἐπὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ λέοντος λαμπρὸν ἀστέρα φασί
[μονουνουχί· μονονουχί]
μονόφαντος· μόνη ἐν φανερῷ, μόνη φαινομένη
μονοφθόρους· μονοφόρους. ὄνους
μονόφορβος· μόνος βοσκόμενος, ἢ βόσκων μόνος
[μονόχθηρος· ἐπίμονος. πονηρός]
ο
* *μανοψά· μονιός. ἀτιμαγέλως*
μονῳδεῖ· μονοθρηνεῖ. Μονῳδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδήν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός, ᾄδει
μόρα· μέρη τινά. καὶ μέρη τοῦ στρατοῦ, ἢ τάγμα. παρὰ γὰρ Λακεδαιμονίοις οἱ πατρίλοχοι μόρα αὖθις ὀνομασθέντες
μοργίας· γαστριμαργίας, καὶ ἀκρασίας
μόργιον· μέτρον γῆς, ὅ ἐστι πλέθρον, καὶ εἶδος ἀμπέλου

SCR. 21. Psalm. XXI 22. 28. Menander l. l. |34. Ar. Plut. 182. LXX. 36. Eur. Andr. 231. 42. Gregor. Naz. carm. I 193. 45. Ar. Pac. 1012.

ADNOT. 20. *μονόλωπα* Mus. *μονόλοπα· μονόφυλλα* (lege *μονόφλοια*) *μονόδερμα* Phot. 274, 15. Confundit Theophrasteum *μονόλοπα* et *μονόλωπα· μονοχίτωνα* quod praebent Zonar. c. 1367 Cyr. Ducangi Cyr. 39. 63. 24. Lob. Phryn. p. 136. 26. *μονομοιτῶν* editio Hagen., *μονονόμοι· τῶν εἱλώτων ἄρχοντες* Schow. p. 546, 7; *μονόμοιοι· τῶν εἱλώτων ἄρχοντες* Boeckh. C. I. p. 98. Latere suspicor *μόνον* (?) *μνοιτῶν εἱλώτων ἄρχοντα*, quod e.... *νόμον μνῳτῶν* detortum videtur. 27. *πλάνοις* cod., em. Albertus. 28. *ἀθροὺς* cod., em. Mus. Phot. 274, 18 qui post *ἀθρόους* pergit *ἀλλὰ μόνον λῃστάς* (*μονολῃστάς* Coraes ad Plut. vol. V p. 401) *οὕτω Μένανδρος.* 29. *μονόρηξ· ἀπορρηγμένος ἀποσπασμένος* cod., em. Mus. 30. *τοῖς* codex. Eademne quae *Φαισύλη*? 31. *μουνοσταλής* infra. 33. *μοναστραβής* Sopingus. Sed cf. trag. fr. adesp. 170 *ἐπὶ στράβης* (sic Bergk.) *ὄχημ' ἀκινδύνως φέρων.* 35. *μόνος ὢν ὑπάρχων* ad *μονώτατος, μονομάχος* ad *μονόζωνος* pertinent. 36. *μονοτραφής* recte LDind. 38. Enumerat hanc stellam sed non nominat Hygin. P. Astr. c. 23. Secundum Proclum in Sphaera p. 75 (ed. Basil. 1561) *ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λέοντος κείμενος λαμπρὸς ἀστήρ, ὁμωνύμως τῷ τόπῳ ἐφ' οὗ κεῖται, καρδία λέοντος προσαγορεύεται, ὑπὸ δέ τινων βασιλίσκος καλεῖται, ὅτι δοκοῦσιν οἱ περὶ τὸν τόπον τοῦτον γενόμενοι βασιλικὸν ἔχειν τὸ γενέθλιον.* 39. *μουνονουχί* Alb. 41. *μονοφθόρους* delet Albertus coll. *μονοστραβής*. Alii *μονοφθόρους· μονοφόνους.* Forte *μόρος· φθόρος πόνος φόνος νόσος.* 43. *μοχθηρός* Albertus. 44. Sic codex, *μονοψάδης* Mus., *μονοβάδην· μονιός. ἀτιμαγελῶν* Meinekius Philol. XII 616. 46. *πατριλόχοι* e male intellecto compendio *πρῖ λόχοι* h. e. *πρὶν λόχοι* natum videtur. Cf. Bekk. AG. I 279, 13. — *ὠνομάσθησαν*? 47. *μαργίας* Ruhnken. sine caussa. Vocabulum est Aeolicum. Cf. *ἄβαρτος μέργιζε* et *μόριος*. 48. Adludit ad *μορτή* q. v. *Iugerum, ein Morgen Landes* confert Alb.

μόργος· φραγμός, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι. καὶ σκύτινον τεῦχος· ἄλλοι τεῦχος βόειον

1650. μοργνίων· σπαργάνων

μοργυλλεῖ· χρονουλκεῖ

* μοργᾶται· παρῶπται

[μορῆσαι· μερίσαι. διελεῖν. ἐλθεῖν]

μορθῆναι· πειραθῆναι. γενέσθαι

55. μορίαι· ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς

* μορία· μερίς

μορίδες· μάντεις

μορίες· μερῖται. κοινωνοί

μόριον· μέρος

60. μόριος· ἄπληστος

* μορίων· μερισμῶν

* μοριφόν· σκοτεινόν. μέλαν

μόρμη· χαλεπή. ἐκπληκτική

μόρμοι· φόβοι κενοί

65. μορμολυκεῖα· τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα

μορμολύξασθαι· ἐκφοβῆσαι

μορμολύττει· φοβερίζει

μορμολύττεται· φοβεῖται

μορμόνας· πλάνητας δαίμονας

70. μόρμορος καὶ μορμυραία· φόβος

μορμύνει· δεινοποιεῖ

μορμύρεσκεν· ἀνεκύκα

μορμύρει· ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖ, ταράσσει, πλημμυρεῖ, δεινοποιεῖ

μορμυρίζει· ταράττει, ἠχεῖ

75. μορμύροντα· τὰ αὐτά

μορμύρων· ταράσσων, ἀφροὺς ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ (μέγα) ῥεῦμα ἔχοντος

μορμύρος· ἰχθῦς θαλάσσιος

μορμύσσεσθαι· ἐμβριμᾶσθαι

SCR. **55.** Ar. Nubb. 1005. **65.** Arist. fr. XVIII p. 1001. Plut. Phaed. 77 E. **67.** Xen. Symp. IV 27. **69.** Xen. Hell. IV 4, 17. **72.** *μ* 238 (*ἀναμορμύρεσκεν*). **75.** *E* 599. **76.** *Φ* 325 *P* 403. **77.** Aristot. HA. VI 17.

ADNOT. **49.** *μόργον* vocat Poll. VII 116 addens *καὶ μοργεύειν· τὰ δράγματα ἐπ' αὐτῷ* (septo) *φέρειν*. Vide *μόλγος θερήγανον θέρηγνον θρήττανον*. **51.** Supra *μαρηγῆλλαι*, gl. *μ*. 280; *μοργύλλει* Thes. 1197 B. **52.** *μοργῶται* Vossius. **53.** *μοιρῆσαι· μερίσαι, διελεῖν* et *μολῆσαι· ἐλθεῖν* confundit. Hac aor. forma utitur e. g. Tzetz. *τὰ πρὸ Ὁμ.* 375 p. 20 Bekk. Fallitur qui *ἕλκειν* coni. pro *ἐλθεῖν* IChr. Wernsdorf. PLM. II p. 256. **54.** *μερθῆναι· στερηθῆναι* an *(μέ)μορθαι· εἱμάρθαι. γενέσθαι?* *μοῖρα· γένεσις* Cyr. 63. **55.** Philol. III 451. **56.** Coni. *μορία· ἡμερίς* nisi detortum sit e *μοῖρα· μερίς*. **57.** Supra *μίνυρες· μάντεις* non minus suspectum. Atque explicari posse negat etiam Lob. Aglaoph. p. 816. **58.** *μοριεῖς* coni. Meineke. **60.** *βορός* vel *μόργος* pro *μάργος*. **62.** L. *μορφνόν* cum Guyeto. **63.** I. q. *μέρμερος μορμωτή μορμώ*. Lob. rhem. 320. **64.** *καινοὶ* cod., *κοινοί* Mus., *κενοί* Vales. Cf. *μόρμορος μύρμος* et Lob. Path. El. p. 181 de *μορμόφοβοι* disputans. **65.** *μορμολύκεια* cod. **70.** Cf. 1664. Lob. Proll. 271. — *μορμυραία* si corruptum est e *μύρμος* huc sane pertinet, sin e *μύρμα* ad *μόρμυρος* potius retrahendum est. Apud Epicharmum enim fr. 32 p. 441 Ahr. *μύρμαι* (libri *μυρμίαι*) iidem sunt pisces qui vulgo *μόρμυροι* audiunt; malim etiam *μορμόνος· φόβου*. **71.** Mox *μορμύρει*. **72.** *ἀνεκύκεν* Aldus, *ἀνεκώκυεν* Sopingus sine caussa. **73.** *μορμύρη* cod., em. Mus. Pro *ταράσσει* hic et in tribus seqq. glossis Thes. V c. 1208 B sine caussa malit *καταράσσει*. **74.** *μορμορύζει· καταράττει, ἠχεῖ, ὡς ἐπὶ ὑδάτων* Phot. 275, 16. Eudem. MS ap. Ducang. Append. p. 135 *μορμορίζει* cum iisdem explicationibus. **76.** *(μέγα)* Meineke. **77.** *μορμῦρος* cod., em. Mus. Alii accinunt *μόρμυρος*, alii hunc piscem *μορμύλος* vel *μόρμυλος* appellant, nec diversus videtur *μόρμυρις*. Cf. Ath. IV 136 C VII 313 E Oppian. Hal. I 100 Artemidor. II 14 Anth. Pal. VI 304, 4 EM. 591, 3 Eustath. 1150, 33. 1230, 44.

μορνάμενος· μαχόμενος
80. μορόεντα· μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένα
μόροι· λῶροι. κόποι, πόνοι. κλῆροι
μόροιο· θανάτοιο
μόρος· φόνος. θάνατος. φθόρος. πόνος. νόσος. μοῖρα τοῦ βίου
μοροπονοῦν· κακοπαθοῦν
85. μόροττον· ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, ᾧ ἔτυπτον ἀλλήλους τοῖς Δημητρίοις
μορσική· ἡ ἰνδική
μόρσιμοι· ἀναγκαῖαι, εἱμαρμέναι, μεμοιρα[σ]μέναι. ἢ ἕτοιμοι εἰς θάνατον
(*) μορτός· ἄνθρωπος. θνητός. μέλας, φαιός. [οἱ δὲ μορτόν φασι
μορτάν· τὴν γινομένην καταβολὴν ἀπὸ τῶν καρπῶν
90. μορτοβάτην· ἀνθρωποβάτην ναῦν
μορφάζειν· νεύειν
μορφή· ἰδέα, εἶδος
μορφήεις· [μωμητός]
μόρφνον· εἶδος ἀετοῦ. [καὶ ξανθός
95. μόρφωμα· μορφή
μορ[φων]έα· ἡ συκάμινος
Μορφώ· ἡ Ἀφροδίτη
μόρφωσιν· σχηματισμόν, εἰκόνα
* μορφύνει· καλλωπίζει, κοσμεῖ
1700. μοσπνεῦσαι· ῥινηλατῆσαι
μοσποί· θυσίαι
μόσσυν· πύργος
μοσσύνειν· μασᾶσθαι βραδέως
Μόσσυνες· ἐπάλξεις. πύργοι. καὶ ἔθνος Σκυθικόν

SCR. 79. Alcaei? 80. σ 297 Ξ 183. 83. Z 357. 87. Aesch. Eum. 217. 88. Callimach. l. l. fr. CCLXXI p. 531. 94. Ω 316 Hesiod. scut. 135. 98. Iungit haec Theophr. CPl. III 7, 4. 1702. 4. Cf. Xen. Anab. V 4, 26.

ADNOT. 79. Aeolice ‚pro μαρνάμενος' Salmas. Fallitur qui inde corruptum dicit Pearso Adv. 503, 30. Cf. Ahrens Dial. II 505. 80. Aliter Apoll. lex. 113, 30, qui μορμύρων· φοβερῶν pergit. 82. 83. Seiunxit Mus. 85. ἀλλήλοις cod., em. Mus. 86. μορσίμη· ἡ ἐν δίκῃ coni. Is. Vossius. Sed recte monet Thes. V c. 1204 A neque interpretationem satis convenire, neque Aesch. Eum. 217 formae femininae satis certum esse exemplum. Cf. Μωριεῖς. 88. Aeolicam dialectum agnosco cum Lob. Path. El. p. 36 et Ahrent. Dial. II 498. Μορτός· ἄνθρωπος βροτός Cyr. Voss. Orion. Etym. 83, 26, ἀμόῤῥωτον (l. ἄμορτον)· ἀθάνατον Hesych.; μέλας et φαιός ad μόρφνος retulerim, quemadmodum μόρφνον· φοίνικα (sic) reddit C. 63. Reliqua discrepantis lectionis indicium continentia ad aliquam vicinarum glossarum trahantur oportet. 89. γενομένη cod., em. Thes. c. 1204 D. — ἐπίμορτος — μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο. Cf. Poll. VII 151 Eustath. 1854, 31 Moschop. π. σχ. p. 67 Ducang. Lob. Parall. 349. Μόρτα· σῖτος quod conf. Albertus fortasse aliter explicandum est. 90. μορτοβάτην — ἀνθρωποβάτην cod., ἀνθρωποβάτιν Mus., μορτοβάτιν Salmasius. Cf. μιμορτοβία et λυκοβατίας. 93. μωμητός (sic, μωμητής Thes., et cf. de μωμηλός Bast in Thes. c. 1332 C) ad μομφήεις referebat Soping. — μιμητός Pearso Advers. II 504, 34. 94. Plin. HN. X 3 Arist. HA. IX 32 Lycophr. 838. De accentu Arcad. p. 62, 8. Lob. Path. p. 113. — καὶ ξανθός ad gl. praec. retrahi malim, licet infra habeamus ξανθοῖσιν· ὀρνέοις. 96. [φων] Thes. V c. 1196 C. 97. Lycophr. 449 Pausan. III 15, 10. 99. Vide ἀμορφύνειν. 1700. 1. Non expedio. μυσπνεῦσαι? 3. μησᾶσθαι cod., em. Mus., μασύνειν· μασᾶσθαι corr. Lob. rhem. p. 239. Sed μοσύνειν forma Aeolica est voc. μασύνειν, unde μασύντης pro παράσιτος et nom. servi Μασυντίας ap. Ar. Vespp. 433. 4. Bithynos lignea haec propugnacula σάρπους appellasse testis est Hes. s. v. Ἄρκλα· (l. ἄρκα) Ῥωμαίων, Ἑλληνιστὶ δὲ σάρπος λέγεται Cyrill. 171. Eiusmodi domos etiam Morienses gentem Indicam exaedificasse narrat St. Byz. s. v. Μωριεῖς.

Μοσ(σ)υνικὰ μαζονομ(ε)ῖα· Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν· οἱ [δὲ] γὰρ Μοσ(σ)ύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσί. λέγει δὲ τοὺς ξυλίνους πίνακας

Μοσ(σ)υν[ο]ικοί· ξύλινοι πίνακες μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλφιτα μάσσειν· [ἐν τῷ Πόντῳ δέ εἰσιν]

Μόσυχλον· ὄρος Λήμνου

μοσχανοσῖτος· ὁ ἀπεχόμενος. καὶ χόρτος ὅ[ς] ἤδη καρπὸν ἔχων

μοσχεύματα· τὰ νεόφυτα

μοσχεύσας· γεννήσας

μόσχια· ἁπαλὰ φυτά. ἢ κρέα μοσχαρίου. ἢ κρομμύου τὸ σπέρμα

μοσχίδια· μοσχεύματα

μοσχίνδα· τὸ ἑξῆς. καὶ ἀνελλιπῶς

μοσχίναι· οἱ σκιρτητικοί

μόσχοι· οἱ νέοι βλαστοί

μόσχοισι....· τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἁπαλοῖς κλαδίσκοις

μόσχος· νέος λύγος. κλάδος. πτόρθος. καὶ ὁ ἁπαλὸς βοῦς. Λύγα δέ εἰσι τὰ ἱμαντώδη φυτά

μότα· τὰ πληροῦντα τὴν κοίλην τῶν τραυμάτων ῥάκη

[μοτήσας· κακοπαθήσας]

μοττοῖ· [τιτρώσκει.] ταράττει

μοττοφαγία· θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου τελουμένη

μοτρογένειον· σπανίῳ πώγωνι ....

μοττίας· ᾧ στρέφουσι τῶν ῥυτήρων τὸν ἄξονα

μόττυες· οἱ ἔ[γ]κλυτοι καὶ παρειμένοι

μοττωνῆσαι· τῇ πτέρνῃ τύψαι

μοτῶσαι· πληρῶσαι

μοτ[τ]ώσει· ἰάσεται δι' ὀθονίων

μουΐαι· σκώληκες, οἱ γενόμενοι ἐν τοῖς κρέασιν

Μουκερίναι· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Σαΐς

SCR. 5. Aristoph. fr. XVI p. 1123. 7. Nicand. Ther. 472. 9. Sapient. IV 3. 11. Xenoph. Anab. IV 5, 31. 12. Ar. Ach. 996. 16. Λ 105. ‚λύγα — φυτὰ *transponenda post* κλαδίσκοις *et post* μόσχοισι *add.* λύγοισι' Meineke. 27. Hoseae VI 1.

ADNOT. 5. μοσυνοίκια μαζονόμια cod. Mus., em. Meineck. Steph. Byz. 456, 14 Cob. Mnemos. VIII p. 34. [δὲ] induxit Mus. 6. Μοσύνοικοι cod., Μόσυνοι· ξ. in fine additis post εἰσὶν οἱ Μοσύνοικοι Alb., correxi. 7. Imo Μόσυχλος. 8. Sic codex; ὁ ἤδη Mus. Μούσχανον· τὸν βλαστόν (Lob. Proll. p. 178) confert Albertus. 11. Confundit μοσχία et μόσχεια· κρέα μοσχαρίου quae recte distinguit Cyr. 11. 13. μοσχιδόν (imo μοσχηδόν) Vossius quod respiceret ad Nic. Al. 357. Sed μοσχίνδα (sc. παίζειν) formatum est ut ταυρίνδα. 14. μοσχιναῖοι cod., em. Lobeck. Proll. p. 214. Sic ἐλαφίνης ab ἔλαφος descendit. Μόσχοι· νέοι malebat Thes. V c. 1213 D. Cf. Eur. Hec. 526. 17. Cf. schol. Nic. Ther. 73. — ἱμαντώδεια cod., em. Mus. 18. μῶτα male cod. C Polluc. IV 182 pro μότους. Cf. schol. Δ 440. 19. μογήσας Kusterus. 20. μοτοῖ Phot. 276, 9 Cyr. 63, quod, a Cobeto in Mnem. VIII p. 34 iure irrisum, voc. ἔμμοτος· τραυματίας non sustentatur. — Altera explicatio ταράττει h. e. *conterit* ad μυττοῖ = μυττωτεύει, unde μυττωτόν descendit, referendum Cypriam dialectum servat. 21. μονοφαγία cum eadem explicatione habet Phot. 276, 10. Scriptum haud dubie ex ordine erat μοτοττοφαγία. Legendum esse μοττωτοφαγία pro μυττωτοφαγία dixi Cypriaeque dialecto vindicavi in Adalberti Kuhnii *Z. f. vgl. Sprachk.* IX 4 p. 307. De Cyprio allio, unde intritum alliatum conterebatur, cf. Theophr. HPl. VII 4, 11 Plin. HN. IX 6. 22. Sic codex, σπανοπώγωνα Mus. E dialecto est pro ματαρογένειος, quod Attici dicebant μαδηγένειος vel potius μαδησιγένειος (Polluc. II 88). μαδαγένειον (Phot. 240, 20) tuetur Lobeck. parerg. 662, μαδιγένειοι (v. l. μαδηγένειοι) Aristot. HA. VIII 11. Falluntur igitur qui μοττογένειον vel μοτογένειον reponere volebant cum HSt. 24. Cf. μύτης (ις)· ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκλελυμένος. μωδύει· ἐκλύει. 25. Malim μοττωνίσαι. Sed cf. λεγωνῆσαι. 26. Cf. ἄμοτον· ἀπλήρωτον. 27. μοττώση cod., em. Sopingus; et sic gl. MSS. in XII proph. Infra corrupte μωτάπει. 28. μουΐαι Laconice pro μυῖαι Ahrens Dial. II p. 125. 29. Infra Μυκερίνα. Videtur etiam haec glossa scriptori Dorico originem debere (Μουκερίνα ?)

1730. μουκηροβαγός· καρυοκατάκτης
μουκήζει· σιγ(ᾷ). μέμφεται τοῖς χείλεσι
μουκτηριᾷ· σκαρδαμύττει
μουνάξ· καταμόνας
* μόνῳ νόμῳ· [καθάπαξ [νόμῳ] καθ' ἕν
35. μουνόκερα· τὸ μηκέτι ἔχον τὴν ἀλκήν, ὡς Ἀρχίλοχος
μουνομήτορι· ἡ τῶν ἀδελφῶν μόνη μήτηρ ὑπάρχει
μουνοπάλαι· οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες
μοῦνος· μόνος
μουνοσταλής· καταμόνας στελλόμενος
40. μούνου· μόνου
μο(υ)ραίνει· παρακόπτει, μαίνεται
μοῦσα· τέχνη. καὶ σοφοὺς καὶ μουσικοὺς τοὺς τεχνίτας ἔλεγον
μούσαις· θεαῖς, ταῖς Μούσαις
μούσαξ· ὁ ὑπὸ τοῦ βοαγοῦ τρεφόμενος
45. * μοῦσαι· ἐρωτικαὶ ᾠδαί. οἱ δὲ αἰνίγματα· καὶ τέχνας
μουσίδδει· λαλεῖ. ὁμιλεῖ
μουσικά· τερπνά, τὰ δι' αὐλῶν καὶ κιννύρας, καὶ τὰ ὅμοια
μουσικήν· πᾶσαν τέχνην, οἱ Ἀττικοί
μουσικός· ψάλτης. τεχνίτης
50. μουσικτάς· ὁμοίως
μουσοκερατίδας· τοὺς τὰ μουσικὰ ἢ μελικὰ μέλη ᾄδοντας· ἦν δὲ ταῦτα θρηνώδη
μουσουργός· ὁ αὐλητής
μούσχανον· τὸ βλαστόν
* μουσοπόλος· ποιητής
55. * μοῦρκορ· μυχός. οἱ αὐτοί

SCR. 33. Θ 371. λ 416. 35. fr. 181. 42. Β 212. 44. Ι 335.

ADNOT. 30. μουκηρόβας codex. Glossa Laconica teste Pamphilo ap. Ath. II p. 53 B, ubi male legitur μουκηρόβατον. μουκηροβάξ Runk. Hesych. p. 75, μουκηροβάκτας (—ταρ) Dobraeus Adv. II p. 297 Lob. Phrynich. p. 610 Path. El. p. 21 Cobet Nov. Lectt. p. 459, μουκηροβαγός Ahrens Dial. II 45. 125 recte. 31. μουκήζει, σιγ.˜ cod., μουκίζει· σιγᾷ Mus. σιγεῖ typotheta. Ahrens l. l. conferri iubet μύζει. At glossa Cypria est pro μωκᾶ, ut καλήζειν pro καλεῖν. 32. μουκτυριᾷ cod., em. Voss. 34. μούνῳ· μόνῳ (Μ 411) Alb. 35. μουνόκερον coni. Th. Bergk. PLG. 573 μουνόκερα· τὰ — ἔχοντα Lobeck. An μουνοκέρατον· μηκέτι? 36. ˙τῶν cod., in quo ἡ scriptum erat, ὠ Mus. — μόνων cod., correxi. Cf. Eurip. Phoen. 1517. 37. Pausan. VII 4, 7. 39. Vide μονοσταλής. 41. μοραίνει· πκόπτει cod., μωραίνει· παρακόπτει Mus., μουραίνει recte me correxisse et ordo et Cypria dialectus docet. 44. Laconice dictum esse pro μύσαξ μύθαξ arbitrabantur Valcken. ad Theocr. Adon. p. 280 A Ahrens Dial. II p. 69. 125; idem esse quod μόθαξ statuit LDindorf. Thes. V c. 1224. Neutrum Laconicae dialecti legibus convenit. Videtur potius ἡλικίας ὀνομασία in —αξ terminata latere, ab ipso voc. Laconico βουᾶ sive βουῦα (βουσόα) derivanda. — βοάγου cod., βοαγοῦ deinde βοᾶν Mus. 46. μουσιαδδεῖ cod., μουσιάδδει Schow., μουσίδδει Kusterus probante Hemsterhusio. Verum est ac Rheginorum dialecto proprium (Cram. AO. I 277, 29) μουσίδδει, quod tamen non pro μυθίζει dictum esse, ut Ahrens etiam Dial. Dor. p. 69. 96. 125 statuit, sed pro μουσίζει (μουσίσδει Theocr. VIII 38, μωΐσδει infra Dorice) inde effici puto quod Aristoph. Lys. 94. 981. 1076 dempto ὃ μυσίδδειν μύσιδδε μυσίξαι dixerat. A μουσίδδω fit μουσικτάς q. v. 50. Valck. Theocr. Adon. p. 280 Epist. ad Roev. p. XXXIV Ahrens II p. 92. 51. ἀΐδοντας cod., em. Mus. 53. τὸν Mus. Vid. Lob. Proll. p. 178 et μοσχανοσῖτος. Adludit ad μόσχος. 54. μουσόπωλος cod., em. Mus. 55. Recte Albertus: „*Cum Laconica vox sit, alio loco posita videtur, ubi mentio Laconum praecessit.*" Haud dubie post μουραίνει, quam Cypriam esse diximus, excidit gl. Laconica. — μοῦχορ· μυχός coni. Casaub. ad Ath. VIII p. 615 probante GKoen. ad Greg. Cor. p. 343; similiter μουχόρ Albertus; μούρχορ· μύσος Ahrens Dial. II p. 73 coll. μύσκος, unde μυσχρός. Legendum vero est μούρκορ· μυκός h. e. μύρκος, quomodo a Syracusiis appellatum esse *mutum* verissime tradit Hesychius afferens etiam βρυγκός· ἄφωνος, q. v. et μύτης (cod., μύτις) nec non μυναρός, μύνδος, μυττός, μυκός, μύδος. Cf. φοῦρκορ· φύρκος τεῖχος. Nam cum σ˜ in mediis vocabulis ante sequentem consonantem non abeat in ρ˜ nisi apud Eleos et Eretrienses, μοῦρκορ, si pro μύσκος positum esset, glossa Laconibus abiudicanda esset.

* μούρταρ· πιλός

όων
[μούρτιβοι], * μουστῆν ζ' μ
* μούρτιβοι· θυσίαι
μούσωνες· οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων. καὶ οἱ τεχνῖται
1760. μοχθεῖ· κακοπαθεῖ
μοχθηρά· κακή
μοχθηρία· [ἐπίπονος. κακοδαίμων
μοχθίζοντες· κακοπαθοῦντες
μοχθηρός· ἐπίπονος. πονηρός
65. μόχθος· πόνος. κακοπάθεια
μοχλεύει· κινεῖ
μοχλοί· κλεῖθρα
μοχοῖ· ἐντός. Πάφιοι
μόψος· κηλὶς ἡ ἐν τοῖς ἱματίοις. Κύπριοι
70. μόων· μύθων
μυᾶτε· σκαρδαμύττετε
μύαγρος· ὁ μυοθήρας
* μυδαλέας· βεβρεγμένας
'μύγματα· καταξέσματα
75. μυδαίνει· στάζει. σήπει
μυδαλέον· δίυγρον. διάβροχον. τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον ὄμμα. νοτερόν. ῥυπαρόν
(μ)ύδης· γέροντος ἀδυναμία
μυδῆσαι· βραχῆναι. παραρυῆναι. σαπῆναι
μύδος· ἄφωνος
80. μυδρίασις· πάθος τι περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ πλατυνομένην
μυδροκτύπος· χαλκεύς
μύδρος· ὁ ἀργὸς σίδηρος. καὶ κραταιὸς λίθος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀναισθήτου. σίδηρος πεπυρ(ακτ)ωμένος
μυδῶντες· διϋγραίνοντες. σηπόμενοι

SCR. 66. Eur. Herc. fur. 999. 67. ι 261. 71. Arist. Lysist. 126. 72. Nic. Ther. 490 c. schol. 73. Δ 54. 74. Eur. Andr. 828. 75. Lycophr. 1008. 76. Hesiod. Opp. 554. Archilochi fr. 182, q. l. Bergkius *αἷμα μυδαλέον* vindicat iambographo. 81. Cf. Eur. Herc. f. 992. 82. Callim. h. in Dian. 49. Aeschyl. fr. 300. p. 75 ex em. Dobraei. 83. *μυδόωντες* Nic. Ther. 308.

ADNOT. 56. *πῖλος* Mus. Ad *mortarium*, *pila* adludere visum Sopingo, *μοῦταρ· πῖλος mitra* Is. Voss. Casaub. Ath. p. 352 (387). Ahrenti Dial. II 555 *μούρταρ· μυστιπόλος* legendum videtur, Laconice pro *μύστης*. At hoc non Laconum foret sed Eleorum. Forte *μουρτίταρ· πηλός* pro *οἶνος μυρτίτης*. 57. [*μουρτίβοι*] *μουστὴν ἑπτὰ μορίων* Mus. *Compendiosam codicis scripturam quatenus id typi permitterent exprimendam curavit* Schowius. Coni. *μοῦς· τὴν γῆν. ζη* (τ) *μωύς*. Similem tachygraphi adnotationem inculcari vidimus s. v. *μιξοβάρβαροι*. 58. Infra *μυσσότριβον· ἀλετρίβανον* habebimus, unde *μουσσότριβοι· θυίαι* possis. At largam sacrificiorum incognitorum messem ex Hesychio colligas. Displicet *μοῦτιρ· βουθυσία* Vossii. 59. Imo *Μαίσωνες*. — *τεχνῆται* cod., em. Mus. 67. *μοχλ.˜* cod., em. Mus. 68. *μοχοίευτος* cod., em. Guyetus Salmasius probante Koen. Greg. Cor. p. 367. Cyprium est pro *μυχοῖ*. 70. *μόθων non est explicatio sed correctio voc. μόων.* Albertus. Nisi *μωῶν· μύθων* (pro *μουσῶν*) malis, cum Davis. Misc. critt. p. 528 ed. Burgess. 71. *μυᾶται· σκαρδαμύττεται* cod., em. Pearso Advers. II 504, 22 et Kusterus. Cf. Phot. 278, 9 ex em. Porsonis, Lob. rhem. p. 114. 74. Lob. Path. El. p. 27. Phot. 278, 12, C. 63. 76. *δρυϊνον — αἵματος* cod., *δίυγρον — αἷμα* (Apoll. 113, 34) Phot. 278, 13; em. Meineke. 77. *μύγης* Phot. Suid., *μυγῇ* Cyr. Mosq. *μυγὴ* Zonar. col. 1377, *μύδη(σι)ς* Albertus probante Bast. palaeogr. p. 769. 79. Cf. 1755. Non est detortum ex *μύνδος* sed huius vocabuli forma Pamphylica addenda Ahrent. Dial. II p. 112. Cf. tamen *νωδός*. 80. *τῆς κόρης — πλατυνόμενον* cod., em. Albertus. V. Galen. Definit. T. XIX p. 435. 81. *χαλκέως* cod., *χαλκεύς* Mus. Possis etiam cum Bastio l. c. p. 773 *μυδροκτύπου*. 82. (*ακτ*) schol. Aesch. Prom. 366; schol. Callim. Dian. 49 et Tzetz. Lyc. 272.

μυδῶσι· [σεσηπημένοις ἢ] σεσημ(μ)ένοις
85. [μύει· πίπτει. κλίνεται]
μυελός· τροφή, ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν
μυελαυξεῖ τροφῇ· τῇ τὸν μυελὸν τρεφούσῃ
μύες· ὀστρέου τι εἶδος. καὶ οἱ κατοικίδιοι καὶ ἐνάλιοι. καὶ αἱ πεπυκνωμέναι ἐν ἡμῖν σάρκες ·
μύζει· θηλάζει, λείχει. πιέζει
90. μύζη· ἀπόπληκτος
μύζοντος· μυκτηριζομένου
μύζουσι· θηλάζουσιν
[μυήλα· σάρξ τις, ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα]
μύησις· μυσταγωγία, μυστικὴ γνῶσις
96. μῦθαρ· μῦθος
95. μύθα· φωνή. Κύπριοι
μύθαρχοι· οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων
μυθεῖσθαι· λέγειν
μυθήσασθαι· εἰπεῖν
1800. μυθήσομαι· [εἴπομαι, ἢ] εἴποιμι
μυθητῆρες· στασιασταί
* μυεῖται· μυσταγωγεῖται. διδάσκεται
* μυθήσασθαι· διηγήσασθαι. διδάξαι
μυθολογῶν· ληρῶν, φλυαρῶν
5. μῦθος· λόγος κενός, ψευδής, εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν. στάσις. ὑπόσχεσις
* μύησις· μυσταγωγία. πεῖρα. μετοχή. γνῶσις μυστική
* μυθίαμμαι· ῥάθυμαι
* μύφθει· σήπεται
* μύθων ῥητῆρα· ἃ δεῖ λέγειν ὑποδεικνύντα
10. * μύιαι· αἱ συνεστραμμέναι σάρκες, καὶ διεφθαρμέναι
μυῖαι καδδῦσαι· μυῖαι καταδύνασαι
[μύια· κοινά. ἀναιδῆ]

SCR. 86. *X* 501. 88. Aeschyl. fr. 32 p. 10. 89. Hippocrates passim, e. g. 534, 35. 99. 1803. *A* 74. 1800. *B* 488. 2. ADN. 9. *I* 443.

ADNOT. 84. Sic codex, *σηπομένοις, σεσημμένοις* Mus. L. μυδῶσι· *σεσημμένοις*, nihil amplius. 85. Imo *ἠμύει*. KUST. 86. Apoll. lex. 114, 1. 87. *μυελαύξει* cod. Iunius, *μυελαύξῃ* Mus. Corr. Thes. V c. 1242 D. 89. *λήχει* cod., em. Mus. Cf. *λίξει*. 90. *μύξη* Kusterus. Mox μυκητάτη· *μωροτάτη*. 91. Supra ἐπέμυξαν· *ἐπεμυκτήρισαν*. 92. *θηλύζουσιν* cod., em. Mus. 93. *μύλη* Albertus coll. Plut. coniug. praec. p. 145 D et Hesych. *μυλόσαρξ*. 94. Coniunxit Vossius. *μυσταγωγὴ γνῶσις* cod., em. gl. 1805 Cyr. MS. 96. μύθαρ· *μῦσος* cod., em. LDindorf. Thes. V c. 1246 C inde deduci adnotans verbum *μυθαρεύομαι* ap. Dium Stob. Flor. 2 p. 499 Theodor. Stud. p. 279 A. Alius malit *μυθάριον*. 95. Recte. Iidem *βάλλαι* dixerunt pro *βηλοί*, *κιμαί* pro *χυμοί*, *ἄρμυλα* pro *ἀρβύλαι* al. 1800. *εἴπωμαι* Mus. 1. *μυθυτῆρες* cod., em. Mus. Ordine requiritur *μυθῖται* glossa Anacreontea (fr. 16 p. 779), quam e Diogeniano hausisse se testatur Cyr. MS: μυθίτης· *ὁ στασιώτης, ὥσπερ φησὶ Διογενειανός*, eidemque debet Theognost. 169, 12. Itaque aut μυθίτης· *ὁ στασιώτης* inserendum est aut *ΜΥΘΙΤΑΙ* et *ΜΥΕΙΤΑΙ* confundi videri statuamus necesse est. 2. *μύηται* cod., *μυεῖται* (Herod. VIII 65) Mus., μυεῖται· *διδασκε* (sic) C. 63. EM. 538, 41 addens *ἀφ' οὗ καὶ τό·* μυεῖται πνεύματος γνῶσιν. 5. Apoll. lex. 114, 3. 6. Cf. 1794. 7. ✝ Mus. Forte μυθίαμβοι· *ῥυθμοί*. 8. μυδᾷ· *φθεί(νει) σήπεται*? Albertus *müffen* conferebat. 9. *ῥύτειρα* cod., em. Mus. 10. *μύες* inepte Mus. Scribendum *μύλαι* h. e. *molucra* caro informis in muliebri utero concepta (cf. 1793) quod cum *μύες* sive *μυῶνες* confundit. 11. μυῖαι, *κάδδουσαι*. μυῖαι, *καταδύνασαι* cod., μυῖαι καδδῦσαι· *μυῖα καταδύνασαι* Mus. Cf. gl. κ 55. 12. Sic codex. Vid. Lob. Parall. 203 Path. El. p. 538, *μυίακυνα* Mus. Pro *κυνάμυια* vel *κυνόμυια*.

μυῖα χαλκῆ· λέγεται παιδιά τις, ἣν οἱ παῖδες παίζοντες καταμύουσιν, ἀποτείνοντες τὰς χεῖρας ἄχρις ἄν τινος λάβωνται. καλεῖται δὲ καὶ τὸ πτηνὸν οὕτως

μυιάων· μυιῶν

μυίνδα· παιδιά τις οὕτω καλουμένη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· καταμύων γάρ τις τὸ ἐρωτώμενον ἀποφαίνεται σχεδιάζων, ἕως ἂν ἐπιτύχῃ· ἐὰν (δὲ) ἁμαρτὼν ἀναβλέψῃ, πάλιν καταμύει

μυ[ι]ών· ὁ μῦς τῆς χειρός, τοῦ βραχίονος

μυ[ι]ῶνες· μύες. φλέβες. καὶ αἱ συνεστραμμέναι σάρκες, καὶ πεπυκνωμέναι. ἢ βραχίονες

μύκα· μύκησις

Μυκάλη· ὄρος Καρίας

Μυκαλησός· πόλις Βοιωτίας

μυκαρίς· νυκτερίς

μύκας· μυκήσεις

μυκᾶσθαι· ὄνοις καὶ καμήλοις ὁμοίως βρύχεσθαι, καὶ βουσί

Μυκερίνα· ἡ Μέμφις. Δίδυμος τὴν Σάϊν. ταύτης γὰρ λέγει Ἡρόδοτος βασιλεῦσαι Μυκερῖνον

μυκηθμός· βοὴ βοῶν

Μυκῆναι· πόλις ἐν Ἄργει, ἧς ἐβασίλευσεν Ἀγαμέμνων

μύκηρος· ἀμυγδαλή. τινὲς δὲ μαλα(κὰ) κάρυα

μύκης· ἀμανίτης

μύκης· μύκητος καὶ μύκου. δίκλιτον

μύκης· τοῦ ξίφους ὁ κατὰ τὴν λαβὴν ὁ *κρατητὴς* καλούμενος. καὶ περὶ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου ἐφιστάμενος. ἢ πῖλος. καὶ δερμάτινον ὑπηρέσιον. καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. καὶ ὁ ἐν ταῖς ἐλαίαις ἐγγινόμενος ἧλος

μυκητάτη· μωροτάτη

* *μυκήσασθαι·* τοῖς βουσὶν ὁμοίως βοῆσαι

* *μυκός·* ἄφωνος, ὡς εἴ τις εἴποι μυσαττόμενος. [*μύκλα·* μέ^{γλ}] καὶ οἱ μὲν τὸν κακοήθη καὶ σκολιὸν ἄνθρωπον· οἱ δὲ τὸν ἀλαζόνα

μύκλαι· αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι, τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι

μυκληρόν· συνεχές. ἀχανές

SCR. 13. Carm. popul. fr. 13 p. 1030. 14. *B* 469. 16. *Π* 315. 17. *Π* 324. Cf. Hes. *δρύψ' ἀπὸ μυώνων*. 19. *B* 869. 20. *B* 498. 24. Herod. II 130. 25. *Σ* 575. 26. *B* 569. 30. Herod. III 46. — Ar. Vesp. 262 — Archiloch. fr. 46 p. 545 fr. 185 p. 574. — Theophr. l. c.

ADNOT. 13. *δέ· παιδιά* cod., em. Meineke. *μύια χαλκή — ἄχρι — ἐλλάβονται* cod., em. Mus., nisi quod *ἐπιλάβωνται* Photii 279, 3 praeferendum sit. Denique malim *ἥν — καταμύωσιν*. 15. *μύινδα* cod., em. Iensius Luc. Hes. p. 161. — (*δὲ*) Mus. addidit. 18. Corrigunt *μυκά*, sed potest Aeolicum esse, ut *ἄκα* pro *ἀκά*. 19. *Καλίας* cod., em. Mus. 21. Corruptum e *νυκτερίς*? 22. Cf. 1818. Coniciunt *μυκάς*. Koen. Greg. Cor. p. 51. 24. Supra *Μουκερῖναι* habuimus, *Μυκέρινα* Theognost. 100, 33. 27. *μῆλα* cod., *μαλακὰ* Seleucus Ath. II p. 52 E. Cf. *μουκηροβαγός* et Ath. II 53 B. 29. *μυ*^{κ} cod., *μύκου* Mus. 30. Nisi plures voc. *μύκης* significationes additae essent, corrigere mallem *ξίφεος* ut verba sint Herod. III 64. Schol. Nic. Al. 103. — *ἐκγενόμενος* cod., *ἐκγεννώμενος* Mus. Correxi. „Theophr. HPl. IV 14, 3 ed. Schneid. Plin. HN. XVII 24 Nicand. Georg. fr. IX Choerob. III 1399 Bekk.“ Boeckh. C. I. I p. 134. 31. Latini etiam *fungum* ponunt pro insipido: Plaut. Bacchid. 1088 p. 132 ed. R. (V 1, 2). Cf. *Μυκιστάτη*? 32. Cancellis sepsi glossam insiticiam a Mus. repudiatam. De forma vocabuli, quod Thes. ad *μύσος* adludere videbatur, cf. Lob. rhem. p. 285. 301. Syracusani pro eodem adsciverunt *μύρκος* ut dixi gl. *μ* 1755. — *σκολιοί*] Infra *μύσκλοι· σκολιοί*, *μυχλός· σκολιός*, *μυλλόν· σκολιόν* quorum alterum ad *μύκλος* eandem proportionem habet atque *μοκλός* ad *μοχλός* *Μυκάλη* ad *Μυχάλη*. 35. Non liquet.

μύκλοι· αἱ περὶ τὰ σκέλη, καὶ (ἐν) ταῖς ποσί, καὶ (ἐπὶ) νώτου τῶν ὄνων μέλαιναι γραμμαί. καὶ οἱ λάγνοι, καὶ ὀχευταί

μύκον· ἐψόφησαν. ἠνοίγησαν. ἐπετάσθησαν

Μυκόνιον· οἱ Μυκόνιοι διεβεβόηντο ἐπὶ γλισχρότητι. γλίσχρον οὖν λέγει

μῦκος· μιαρός

1840. μυκτήρ· τῆς ῥινὸς τὸ τρ[ιμ]ῆμα

μυκτηρίζει· χλευάζει, καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκτῆρσι

Μυκώ· Καρίας..., ἀπὸ τοῦ μυκᾶσθαι οὕτως εἴρηται

μυκών· ἠχήσας

μύκων· σωρός. θημών

45. μύλαι· αἱ ἐπιγονατίδες, ἢ σιαγόνες

μύλακες· λίθοι μυλώδεις

μυλακρίδες· αἱ βολακρίαι, τὰ ζωΰφια. ἢ ὄνοι. ἀλετρίδες. ἢ τὸ ἄκρον τῆς μύλης

* μύλ[ακρ]οι· γόμφιοι ὀδόντες

[μυλαβρίδες] μυλακρίς· ἡ μαλακὴ σίλφη· γίνεται δὲ τῇ χροιᾷ ἔλλευκος, ἀπὸ τῶν μύλων καὶ τῶν ἀλεύρων. ἔνιοι δὲ τὰς τρωξαλ(λ)ίδας ἐν τοῖς ἀλεύροις εὑρίσκεσθαί φασι. ἢ ἀκρὶς σιτοφάγος

50. Μυλάντειοι θεοί· ἐπιμύλιοι

Μύλας· εἷς τῶν Τελχίνων, ὃς τὰ ἐν Καμ(ε)ίρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο

μυλάσασθαι· τὸ σῶμα ἢ τὴν κεφαλὴν σμήξασθαι. Κύπριοι

μύλη· ἐπιγονατίς, τὸ ὀστέον [τῶ.] ἐπὶ τῷ (γόνατι) καὶ ἀργυρίου τάλαντον. καὶ οὕτω λέγεται καὶ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος· τὸ δὲ ἄνω ὄνος

μυληφάτου· μυλοκλάστου, ἀληλεσμένου, ὑπὸ μύλου ἠφανισμένου. ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ὀδυνήφατα, ἀφανεῖς τὰς ὀδύνας ποιοῦντα

55. Μύλιτταν· τὴν Οὐρανίαν. Ἀσσύριοι

μύλλει· πλησιάζει

μύλλη· λεῖα

SCR. 37. *E* 749. 38. Cratinus fr. VI p. 175. 44. Theocr. VII 157. 46. *M* 161. 47. Aristoph. fr. inc. XXV p. 1183. Plato comicus V p. 641. 54. *β* 355. 55. Herod. I 131. 56. Theocr. IV 58.

ADNOT. 36. (ἐν) — (ἐπὶ) addidit Mus. Cf. schol. Lycoph. 771 EM. 594, 19. 38. Intpp. Zenob. V 21 p. 124. 39. Hanc quoque glossam Thes. ad *μύσος* refert. Amplector *μυκός*, quae Guyeti est coniectura, et corrigo *μῶρος*, quocum coniungenda videntur interpretationes gl. 1833 supra loco non suo positae. 40. *τρίμυμα* cod., em. Heinsius. Cf. Bekk. AG. I p. 108, 19. 42. *μυκώκαρις* cod., *μυκὼ καρίς* vel *μυκώ· καρίς*. Is. Vossius. Correxi. *Μυκώ* est *Μυκάλη· πόλις Καρίας*. Cf. Steph. Byz. 459, 17. 43. *μυκῶν* codex. 44. *μήκων* Koen. ad Gregor. Cor. p. 362 repugnante Bastio p. 364. 46. Cf. *λύμακες*. 47. *μυλακρίδαι* cod., em. Sopingus. — *ἀλετρεῖς* cod., *ἀετρίδες* Photius 279, 20 (*ἀλετρίδες*, ut h. l. Heinsius, Dobraeus Adv. I p. 602) — *τὸ ἄκρον*] h. e. *ἀκρομύλη* sive *ἐπιγονατίς* Poll. II p. 189. 48. Glossa e Moeride p. 111 inserta videtur, quocum facit Artemid. Onir. I 31 p. 47. Vocantur etiam *μυλῖται* ap. Meletium Cram. AO. III 82, 26 *μυλόδοντες* ap. Eustath. 1885, 27 *μύλοι μυλοστομίς μύλαι κόμμοι κόμβοι κόμποι*. 49. Sic cod. Mus., *μυλακρίδες* Heinsius. Correctio est glossae 1847. — *τριξαλίδας* cod. Phot. 279, 19 *τριξαλλίδας* Mus., em. Salmas. Kuster. coll. *ἀδιγόρ*. 50. *ἐπιμύλισιν* cod., em. Mus. Cf. Steph. Byz. 461, 12. 51. *Μυλάς* cod., em. Thes. LGr. Cf. *Λύκος* et *Κόρυθος*. — *καμ.'ρω* cod., em. Mus. 53. *τὸ ἐπὶ τῷ (γόνατι)* et [*καὶ*] *οὕτω* Mus. Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 43. Ctesiae locum adscripsit Toup. Em. III p. 510. — Apoll. lex. 114, 7. 54. Apoll. lex. 114, 9. 54. 55. Separavit Mus. 55. *Μυλήταν* cod., em. Sopingus. Cf. *Μιλίτης· Ἀφροδίτης* post *μιλτῶσαι*. 56. Eustath. 1885, 22 Ebert dissert. Sicul. p. 33 Lob. rhem. p. 114. *Μύλλει· ἐλαύνει ὠθεῖ περαίνει* schol. Theocr. IV 58, *μυλλάς· ἡ πόρνη* Phot. Suid. *μυλλοί* placentae quae pectinem muliebrem imagine repraesentant teste Heraclide Ath. XIV 647 A. Conferunt etiam Hor. Serm. I 2, 35 *alienas permolere uxores*. 57. Infra *μυμεῖ· λεῖα*. *Μύλλει· λειοῖ* Albertus, *μύλλα· χείλη* (coll. Poll. II 92) anonymus. Possis etiam *μύλα ἄλει*, quod carminis popularis est initium fr. 31 p. 1035, vel *Μυσῶν λεία*.

Μύλλον· καμπύλον, σκολιόν. κυλλόν. στρεβλόν. καὶ εἶδος ἰχθύος *μύλλος.* καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκουόντων καὶ κωφότητα προσποιουμένων. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς οὕτω καλούμενος

* *μύλιος·* μύλων

1860. * *μυμεῖ·* λεῖα

* *μύλιον·* ξύλινόν τι ἐργαλεῖον, καὶ σκεῦος

μυλοειδές· στρογγύλον. τραχύ

Μυλόεις· ποταμὸς Ἀρκαδίας

μύλος· σάρξ, ἣν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντ' ἐμβρύων φέρουσιν

65. [..*μυλώτατον·* προσηνές]

μῦμα· θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμά τι

μῦμαρ· αἶσχος. φόβος. ψόγος

μυμαρίζει· γελοιάζει

μυναρός· σιωπηλός

70. *μῦν δ' ἀλεύσας·* περιφυγών. [ἢ συλ[λ]ήσας]

Μύνδος· ἄφωνος. καὶ πόλις Ἀσίας. ἢ ἐν[θ]εός

μύνησι· προφάσεσιν, ἐπεγκειμένου τοῦ ν̄, ἀπὸ τοῦ μύειν τὰ ὄμματα τοὺς προφασιζομένους· εἶναι γὰρ μύησιν ἀπὸ τοῦ μύειν. ἐξ οὗ καὶ *ἀμύμονες* οἱ ἄμεμπτοι

μυννακωθείς· Μυοναίων, τὸν σκυτοτόμον· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑποδήσασθαι

* *μυντιζόμενος·* μυωπάζων. παρακαμμύων

75. * *μυξίαι·* οἱ τῶν μυῶν χηραμοί

μύξα· ἡ ἐν τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἡ κόρυζα. καὶ αἱ ῥῖνες, καὶ οἱ μυκτῆρες αὐτοι. καὶ οἱ ῥώθωνες

μυοδρέπανον· εἶδος λίθου εὐτελοῦς

* *μυούμενος·* τελούμενος

μυόσωτον· πόα, ἐμφερὴς μυὸς ὠσί

80. *μυούμενος·* τελούμενος, μυσταγωγούμενος

μυοφόνον· πόα. ἢ καὶ ἀκόντιον

μυόχοδος· οὐδενὸς ἄξιος

SCR. 58. Cratin. fr. V p. 70. 62. *H* 270. 65. Eur. Rhes. 487 (498). 71. Soph. EM. 595, 1. 72. φ 111. 75. Gregor. Naz. Epist. 7 p. 771 A. 76. Aristoph. fr. inc. CCXV teste Phot. 280, 3. 81. Theophr. VI 2, 9 ubi *μυόφωνον* legebatur, ut h. l. 82. Menander fr. VIII p. 199.

ADNOT. 58. Supra *πεμύλληκε·* διέστραπται. *Μύλλος* μὲν κύριον *μυλλὸς* δὲ ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν Eustath. 906, 54. Supra Hesychio *μυκοί* sunt *σκολιοί.* Eidem *μύσκλοι·* σκολιοί, *μυχλός·* σκολιός. *μύσκελος·* ὁ στραβόπ[τ]ους Cyr. 39. — De pisce cf. Ath. III 118 CD Casaub. p. 559. — Zenob. V 14 p. 121. 122. 60. Vide *μύλλη·* λεῖα. 63. *Μυλάων, οντος* Paus. VIII 36, 1. 38, 9. Videtur casus obliqui var. lectio extitisse e. g.
άο
Μυλοεντι. 64. *μυλόσαρξ* cod., em. Sopingus. Cf. *μυήλα* et Moschion. morb. mul. c. 135. 65. *αἱμυλώτατον* Ruhnk. epist. crit. II p. 20. 66. *μυμαθριδάκων* cod., em. Casaubonus. Ath. XIV 663 E. 67. Aeolice pro *μῶμαρ*, ut *νύχμα* pro *νῶχμα*, *χελύνη* pro *χελώνη*. Vide etiam *μίμαρ·* ἀναιδές et Lob. Parall. p. 206. 68. Lob. l. l. p. 208. 69. Cf. *μύνδος μύδος μυττός μυκός μύρκος βρυγκός* al. 70. Glossam male *μυνδαλεύσας* scribit Salm. — *περιφαγών* cod., em. Meinekius. [λ] Mus. Verba inducta var. lectioni originem debent. 71. *ἔνθεος* cod., em. Kusterus. 72. Apoll. lex. p. 114, 13. — *μυνάμενος·* προφασιζόμενος Cyr. Dresd., quae ad Alcaeum ap. Eustath. 1901, 51 spectant. 73. *μυνακωθείς* cod., em. Is. Vossius, qui pergit *ἀπὸ Μυννάκου τοῦ σκυτοτόμου* coll. Poll. VII 89 (Ath. VIII 351 A). Verbum *μυνναχοῦν* cum *βλαυτοῦν* comparabat Albertus. — *μυνναχωθείς* .... *Μυονέων τὸν σκυτοτόμον* et *ὑποδήσασθαι* pro *ὑποδύσασθαι* coni. Meineke. 74. Sic etiam Cyr. 63, *μυϊνδιζόμενος* Salmasius. Imo *μυωπιζόμενος* e Phot. 283, 17. 75. Cf. *χηραμοί* et *μυωπίαι,* quod *μυωξία* scribit Phot. p. 283, 15. 76. *ῥῆνες* —
ϑ
ῥώ cod., em. Mus. 79. Plin. HN. XXVII 2 Diosc. II 214. 81. *μυόφωνον* cod., em. Iunius. — ἢ — *ἀκόνιτον* malit Albertus coll. Plin. HN. XXVII 3 (XXI 9). 82. Phot. 282, 11.

μυραδεῖ· θρηνῳδεῖ

μύραινα· ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα

1885. μύραινος· ἡ μύραινα, ἀρσενικῶς. ἄλλοι δὲ μύρον αὐτὸν καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄῤῥην

μύργμα· ψῆγμα

μύρειν· ῥεῖν [ὕδωρ.] κλαίειν, θρηνεῖν. ἠχεῖν. ὀλοφύρεσθαι. καὶ ἀλ(ι)μυρηέντων, πρὸς τῇ θαλάσσῃ ἐχόντων.....

μυρεψός· ὁ τὰ μύρα καὶ τὰ θυμιάματα σκευάζων

μυρῆεν· λυπρόν, θρηνῶδες

90. μυρία· πολλά

μυριάκις· μυριοντάκις

Μυρῖκαι· χωρίον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ

μυρικᾶς· ἄφωνος, ἐν ἑαυτῷ ἔχων ὃ μέλλει πράττειν

μυρίκη· εἶδος δένδρου, ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὴν εἰς αὐτὸ μεταβαλ[λ]οῦσαν κατὰ τοὺς μύθους, τὴν Κινύρου θυγατέρα

95. μυρίκη· δυσώδης

μυρικίνῳ· ἀπὸ μυρίκης. [ἄγριον δένδρον

Μύρινα· ἡρω[ε]ΐς, παρὰ Ἰλιεῦσι

[μυρίνη· μυρσίνη. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῆς μυρτ..]

μυρίον· πολὺ τῷ πλήθει

1900. μύρκος· ὁ καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν. Συρακούσιοι. ἐν[ν]εός. ἄφωνος

[μυρμεαί· νύσσειν]

μύρμηκας· ἔξω τοῦ ζῴου καὶ οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες. καὶ τῶν θαλασσίων πετρῶν εἶδος. καὶ ζῷα ὑπόπτερα, ὡς κύνες τὸ μέγεθος

μυρμηκιά· τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ διδασκαλείου καὶ συμφοιτήσεως. ἦν δὲ καὶ λόγος, ὡς ὁ πτύσας εἰς μυρμηκιὰν οἰδεῖ τὰ χείλη, ὡς ὁ Δεινολόχος

Μύρμηκος ἀτραπούς· Ἀθήνησιν ἐν Σκαμβωνιδῶν ἔστι Μύρμηκος ἀτραπός, ἀπὸ ἥρωος Μύρμηκος ὀνομαζομένη

SCR. 84. Aesch. Cho. 994. 85. Aristot. HA. V 10. 88. Critias Polluc. VII 177. 90. *Α* 2. 91. Ar. Nubb. 738. 94. *Φ* 350. 96. *Ζ* 39. 97. *Β* 814. 99. *Σ* 88. 1902. Herod. VII 183 — III 102. 4. Arist. Thesm. 100.

ADNOT. 83. Sic *μυραιδεῖ* cod, *μυρῳδεῖ* Mus. Illud (*μυράδει*) placuit Is. Vossio et Thes. V c. 1306 D, hoc Corai ad Heliod. II p. 169 licet aperte vitiosum. Conici multa possunt veluti *μύρει· ἄδει. μινυρ᾽ ᾄδει· θρηνῳδεῖ. μινυρίδδει· θρηνῳδεῖ.* 84. Ahrens Dial. II p. 110. 85. Vide *μύρος* et *σμύρος*. 86. Cum *ἄμοργμα* componit et ab *ὀμόργνυμι* derivat Lobeck. Path. El. p. 79. 87. *μυρεῖν* cod., em. EM. 595, 28. *ἁλμυρῆεν τῶν — ἐχόντων* cod., *ἁλιμυρῆεν τῶν — ῥεόντων* Mus., *ἁλιμυρηέντων* Albertus. Post *ἐχόντων* supple *ῥεύματα* aut scribe *χεόντων*. 92. *Μυρίηαι* cod., em. Guyetus. 93. Cf. *μύρκος* et quod ad formam attinet *μαρικᾶς γαριμᾶς*. 94. *μεταβάλλουσαν* cod., em. Mus., qui *τὴν* post *μύθους* delevit. 96. *ἀγρίου δένδρου* Mus., *δένδρον ἄχρηστον* C. 63. 97. *Μυρίνα* cod., *Μυρίννα* EM. 595, 24 quae vitiosa est scriptura. *Μυρίνη* schol. Opp. Hal. III 403. — *ἡρωεὶς παρὰ ἁλιεῦσι* cod., *ἡρωῒς* Mus., *Αἰολεῦσι* Salmasius *Ἰλιεῦσι* Sopingus. Cf. *κάρθμοιο Μυρίνης*. 97. 98. Separavit Mus., qui tamen recte sed contra literarum ordinem *μυρρίνη* scripsit. — *μύρτ..* cod., *μύρτα* Mus. Scriptum erat *μύρτον*, recte. 99. *μυρσὸν* cod., em. Iensius Luc. Hes. p. 162. 1900. Cf. *μύρκος*, *βρύ[γ]κος* (quod cum *βρόκος πρόκος* et *προικός* cognatum est) et gl. 1755. 1. Infra *νυρεῖ* (*νύρει*)· *νύσσει μυρῶν· νύσσων* et *νυρῶν* (*νύρων*) *νύσσων* de quibus Lob. rhem. p. 133. — *μύρμηκι* (*μύρμῳ*) *νύσσειν cesto pungere?* 2. *π. πυτικοί* cod., *πυκιτικοί* Aldus, em. Mus. — *κύνας* cod., em. Heinsius. — De re cf. Poll. III 150 Christodor. Copt. Ecphr. 226. Hesych. v. *ἱμάς* et *χειροβρῶτι δεσμῷ*. Glossae: *μύρμηξ πυκτῶν: cestus; μυρμηκιά: cestus, hic hilpus.* || Schol. Lycophr. 878. || Strab. II p. 70 intt. Herodot. III 102 Dio Chr. or. XXXV p. 73. 3. *μυρμηκίας· τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λαλήσαντας ἑλκοῦσθαι τὴν γλῶττάν φασι* Phot. 280, 20. 4. *Μύρμηκος ἀτραπός· ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης· ἀντιφωνεῖ ἤ τι τοιοῦτο διὰ τὴν βραχύτητα. ἔστιν Ἀθήνησι Μύρμηκος ἀτραπὸς ἐν Σκιβωνιδῶν* (sic) *ἀπὸ Μύρμηκος τοῦ Μελανίππου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ζευξίππου.* Phot. 280, 22 — 26. Cf. Fritzsch. Ar. Thesm. p. 29. Schneidewin *NJLZ.* 1845 n. 274 p. 1099.

1905. Μυρμήκων ὁδοί· Ἀθήνησι τόπος. καὶ αἱ μονόκωλοι τρίβοι. ἀπὸ τῆς τοῦ ζώου ὁμοιότητος κατὰ τὴν ὁδὸν γινομένου

μυρμηδόνες· οἱ μύρμηκες ὑπὸ Δωριέων

μυρμηδών· ξυνοικία τῶν μυρμήκων

μυρμηκιῶν· ὁ ἥλους ἔχων ἐν ταῖς πτέρναις. ἄλλα δέ ἐστι τὰ ἐξανθήματα, καὶ τὰ οἰδήματα, τὰ περὶ τὸ στόμα γινόμενα

μύρμοι· μύρμηκες

10. μύρμος· φόβος

μυρομένη· ὀδυρομένη

μυρμύρων· ταράσσων. τάσσεται δὲ ἐπὶ ποταμῶν ἐχόντων ῥεύματα

μύροντο· ἐβρέχοντο

μύρος· ἰχθύς ποιός. καὶ ἡ ἄρρεν μύραινα

15. μυῤῥίνης κλάδος, ἢ δάφνης· παρὰ πότον μυῤῥίνης....ἣν σύνηθες διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς ὑπὲρ τοῦ ᾆσαι, ἀντὶ τοῦ βαρβίτου

μυρ[ρ]ίνην· ἔνιοι μὲν μυρ[ρ]ίνην καλοῦσιν· οἱ δὲ πότον ἐσκευασμένον· οἱ δὲ πόσιν φασίν, ᾗ ἐπεχεῖτο μύρον

μύῤῥινος· ἐπειδὴ μύῤῥινον στέφανον περιετίθεντο. καὶ αὐτὴν τὴν μυῤῥίνην ἀρσενικῶς μύῤῥινον ἔλεγεν

μυῤῥινῶν· ὃ δηλοῖ ἐπί τινα ἀρχὴν παρασκευαζόμενον. οὕτως δέ, ἔοικεν, ἐσχηματίσθη, διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας ταῖς μυῤῥίναις στέφεσθαι

Μύρσινος καὶ Μύρσιον· πόλεις

20. μύρσος· κόφινος ὦτα ἔχων, ὃς καὶ ἄῤῥιχος

μύρτα· καρπὸς μυρσίνης

μυρταλίς· ἡ ὀξυμυῤῥίνη, ὡς Λάκωνες

μυρτήνη· εἶδος ἐλαίας

μυρτία, μυρσίνη, καὶ μυρτίς

25. μυρτίλωψ· ζῷόν τι

μύρτος· ἡ μυῤῥίνη. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οἱ δὲ τὸ σχίσμα τῆς γυναικός

SCR. 8. Levit. XXII 22. 11. Z 373. 14. Aristot. HA. V 10. 15. Ar. Nubb. 1364. Archiloch. fr. 28 p. 542. 16. Posidippus et Diphilus ap. Ath. l. l. 18. Ar. Vespp. 857. Στέφανον μυῤῥίνης dixit Myrsilus ed. Westerm. p. 165, 17. 19. B 616. 20. μύρσον ἐς ὠτώεντα παλαιφαμένης τ' ἀγνοιο incertus poeta ap. EM. l. c. 21. Ar. Av. 62. 23. Nic. Alex. 88. 26. Scolior. fr. 9 p. 1019. — Ar. Lysist. 1004.

ADNOT. 6. Glossae μυρμηδόνες: *formicae*. Cf. gl. β 832. 7. Herod. πμλ. 9, 17. 8. μυρμηκίον — ἀδήματα cod., em. Mus. — σῶμα cod., correxi ope gl. 1903. 9. EM. 534, 33. Lycophr. 176. 890 c. schol. 10. Vide μόρμος et πτυρμός. 12. μυρμύρων ἢ μορμύρων Mus. Latet sane μορμύρων, nisi Aeolica est vocalium permutatio. Lob. Path. El. p. 161 sq. 13. ἐχέοντο? an μῦρον (Hesiod. Scut. 132)· τὸ ἐβρέχοντο? 14. μῦρος cod., cf. σμύρος σμύραινα μύραινα et lege ἡ μύραινα ἀρρεν(ικῶς) ut proposuit Albertus. 15. μυρρίνης κλάδοις· κλάδον μυρρίνης ἢ coni. I. Toup. Em. III p. 367 monens respici Eur. Alc. 771. μυρρίνης ἣν cod., μυῤῥίνην ἣν Thes. V c. 1301 D. Excidit κλῶνα vel κλάδον. — κατακειμένης cod., em. Mus. Cf. ᾄδειν πρὸς μυῤῥίνην. 16. μυρίνην legendum esse e Polluce VI 17 patet, ubi tamen codex A similiter μυῤῥίνης porrigit teste Bekk. p. 232. Vid. Att. I 32 B IV 132 D. Plaut. Pseud. II 4, 50 Iuven. VI 303 Plin. HN. XIV 13 Gell. X 23. Alius erat ὁ μυρρινίτης quo de Salmas. in Solin. p. 501. — ἐπέχει τὸ cod., em. Mus. 17. H. e. *magistratus*. De re cf. Phot. 280, 9: μύρρινος (μύρινος cod.)· ὁ στέφανος τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων· μυῤῥίναις γὰρ στεφανοῦνται οἱ ἄρχοντες. ἔλεγον Mus. sine causa, ἔλαγον Aldus. De utroque genere vide Theophr. HPl. I 5 et ITh. Schneideri indicem. 18. ἀρχῆς ἐπιθυμῶν apte explicat Phot. 280, 11, nec non Suidas e schol. Ar. Vespp. 857. Cf. Poll. X 69. — παρασκευαζομένων et ἐσχηματίσθαι male Mus. 20. Illustrant EM. 595, 33. Arcad. 76, 3. 21. C. 63. 22. ὀξυμυρρήνη cod., em. Mus. 23. Schol. Nicand. Alex. 88. — μυρτίνη Mus., illud ordo postulat. 24. μυρσήνη cod., μυρσίνη Mus. 26. Confundit μύρτος· ἡ μυῤῥίνη (μυρτὺς ἢ μυρίνη cod., μυρρίνη Mus.) et μύρτον. De caruncula in media muliebris pudendi rima subsaltante cf. Phot. Suid. Polluc. II 174 Rufum Ephes. p. 32, 52. — σχῆμα cod., em. Guyetus.

Μυρώνεια· κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ
μυρῶν· [νύσσων]
μυσά· μιαρά, μεμιασμένα, μυσαρά
1930. μῦσαι· καμμῦσαι. ἢ τὸ ὑπ' ἀνάγκης.... Ἀττικοί. [ἢ μιᾶναι]
μύσ[σ]αν· ἐκλείσθησαν
μυσάλμαι· πολὺ πεινῶντες καὶ ἐσθίοντες
μύσας· καμμύσας
μυσαράν· ῥυπαράν, ἀκάθαρτον
35. [μυσσάσει· μιαίνει]
μυσάττεται· δυσχεραίνει
μυσαττόμενος· σι(κχ)αινόμενος. βδελυττόμενος. ἀποστρεφόμενος
μυσαχνή· μισητή. ἀκάθαρτος
μυσαχνόν· μεμολυσμένον. καὶ τὰ ὅμοια
40. μυσ(α)ρόν· μυσαρόν, μυσαχθές
[.μύσειεν· ἐκπορθηθείη]
μύση· μιάσματα. (ῥ)υπάσματα
[Μύσης· κώμη Ἀργείας]
μυσ[ε]ιᾶν· ἀναπνεῖν, ἢ συνουσιάζοντα πνευστ[ε]ιᾶν. οἱ δὲ εὐτροφιᾶν
45. μυσημίεκτον· τοῦ ἡμιέκτου τὸ ἥμισυ. οὐ καλῶς δὲ νομισμάτιον μικρόν
μυσίκαρφι· Κρατῖνος ἐν Ὥραις. οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς ἀκονιτί, καὶ φασιν, ὅτι τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς ποιεῖν οὕτω λέγουσιν· ἢ ὡς ὀνομαζομένου τινὸς οὕτω κατὰ μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ γλαφυρὸν σκώπτοντος, ἀλλ' ἐπιγελῶντός τι ἀηδῶς· ὄνομα γάρ ἐστι Μυσίκαρφος, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ Κωμικός. ὥς τινες δὲ τὸν ἀρχιμάχον
μυσίνη· ὁ κατοικίδιος πυλών
μυσιῶν· σιλλαίνων
Μυσίων Ὀλυμπίων· ἐπεὶ πλείους εἰσὶν Ὄλυμπ[ι]οι Μακεδονίας καὶ Θετταλίας· ἔνιοι δὲ δεκατέσσαρας ἠρίθμησαν
50. μυσκελένδρα· ἃ ἡμεῖς μυόχοδα
μύσκλοι· σκολιοί. καὶ οἱ πυθμένες τῶν ξηρῶν σύκων

SCR. 31. Ω 637. 32. Ex Aristoph. Byz. petitum esse putat Nauck. 175, 25. 33. Ar. Vespp. 988. 38. Archiloch. fr. 184, ubi Bergk. μυσάχνη accinit (e Suid. Eustath. 575, 33. 846, 19). 41. Δ 290. 43. Β 562. 46. fr. XII p. 168.

ADNOT. 27. Μαρωνεία cod., em. Thes. De Μαρωνεία cf. Demosth. 967, 17 Harp. 28. Cf. μυρμεαί. 29. μυσός· μύσους ἄξιος Cyr. 11. Thesauro in Add. vol. V dittographia v. μυσαρά videtur. 30. ὑπὸ μήκης cod., ὑπ' ἀνάγκης τι ὑπομεῖναι 281, 17. — ἢ μιᾶναι spectare posset ad μυσῶσαι sive μυσάσαι (cf. I Samuel. XXV 26. 33) modo lectio sana esset. 31. [σ] Sopingus. 32. A μυσάλμης quod μυστάλμης scribit Eustath. 1507, 2. 1828, 14. — πίνοντες? — Proverbio μῦς ἐν ἅλμῃ (Diogen. II 64) hic nullus locus videtur. At μυχάλμη non abludit. 35. μιανεῖ Mus. Forte μυσάττει· σικχαίνεις. Nam μυσάσσει ne Iones quidem dixerunt, monente Thes., qui hunc Hes. locum c. 1309 A s. v. μυσάζω posuit. 37. (κχ) Mus. 40. (α) Is. Vossius. Μυσαχθές malim singularem articulum constituere. Cf. Nic. Ther. 361. 41. ἠμύσειε Kusterus coll. schol. Δ 290. Cf. μύει. 42. (ῥ) Albertus. 43. Μάσης recte Palmerius. 44. μύσειαν — πνευστειᾶν cod., em. Mus. Per χορεῖσθαι (l. κεκορῆσθαι) explicat Cornut. de nat. deor. c. 28 p. 213. — εὐτροφεῖν? 45. Lobeck. Path. El. p. 536. Sermonis vulgaris esse videtur pro ἡμισυημίεκτον ut κτώ τάρων βολοί similia. 46. οὕτω καὶ μηδὲν — ἐπιγελῶντός τε cod., οὕτω τοῦ μηδὲν — [τε] Mus. Μυσικάρφης· ὄνομα Μυσικάρφους οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίν· Ἀρίσταρχος δὲ ἐπ' ὀνόματος τινὰ ἀηδῶς ἐπιγλῶτταν (sic). οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσικάρφει (sic) ὡς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν. Κρατῖνος Ὥραις Phot. 281, 19—23. μύσσει· κάρφεται (l. μυσίκαρφι) Hesych. infra. Pro ποιεῖν reponendum videtur γελᾶν; κατὰ μηδέν et τι ἀηδῶς certae emendationes sunt. Postrema verba ignoti hominis nomen spectare coni. Thes. V. c. 1311 B. 47. μοσύνη Ruhnken, recepta Vossii coniectura μυλών, suasit in Ep. Crit. II p. 59. 49. Ὀλύμπιοι cod., em. Mus. Glossa fuerit Μύσιον Ὄλυμπον vel Μυσίῳ ἐν Ὀλύμπῳ, nisi spectat ad Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ quae verba sunt Callimachi Dian. 117. 50. Poll. V 31 Moer. Att. p. 264 Phot. 282, 1. 51. Infra μυχλός· σκολιός. Cf. gl. μ 1858.

μύσκος· μίασμα. κῆδος
μῦς λευκός· ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν .. κατωφερῶν
Μυσοί· ἔθνος βαρβαρικόν
1955. μύσον· τὴν ὀξύ[ν]ην· Μυσοί
μύσος· μίασμα. βδελυγμός. ἀποστροφή
μυσπαλοίματα· τὰ κατάλοιπα τῶν ἀλουμένων
μύσπαν· μύξαν. οἱ δὲ τὸ μυὸς τρόπον ἀναστρέφεσθαι
μυσπίην· μυχοισμόν. μύσαγμα
60. μῦς πίττης γεύεται· παροιμία ἐπὶ τῶν νεωστὶ πραττόντων κακῶς. τινὲς δέ, ὡς Μῦς ἐν Πίσῃ
μυσπολεῖ· ὡς μῦς περιπολεῖ
* μύσπαλα· μυάγρα, παγίς
[μύσσεις· κάρφεται]
μυσσωτεύματα· ἀρτύματα
65. μυσσ(ωτ)ότριβον· ἀλετρίβανον
μύστα· μυστηρίων μεταλαβών
μυσταγωγεῖ· μυστήριον ἄγει
μυσταγωγός· ἱερεὺς ὁ τοὺς μύστας ἄγων
* μυσταπάγη· παγὶς μυῶν
70. μύσταξ· αἱ ἐπὶ τῷ ἄνω χείλει τρίχες
μύστας· μυστήρια εἰδότας
μυστέα· παιδιά τις ἐπιτελουμένη καταλύοντα τοὺς ἐξάρχοντας
μυστ[ε]ιλᾶσθαι· τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις
* μυστάδης· εἶδός τι, καὶ φατριὰ μάντεων
75. μυστ[ε]ίλη· ὁ κοῖλος ψωμός. ψιχίον. δρὰξ χειρός
μύστης· τελούμενος. σιωπηλός. τὰ μυστήρια μαθών. μεμυημένος
μυστικόν· λεπρόν, ἢ λεπτόν
[μυστικός· ὑπνιακός]
[μυστείλει· τέμνει]
80. μύστιξ· ἅμα τῷ σκότει

SCR. 53. Philemo fr. XXXII p. 45. 60. Demosth. 1215, 10. 61. Ar. Vespp. 140. 68. Menander fr. XVIII* p. 238. 73. e. g. Ar. Eqq. 826. 75. Pherecrates fr. I 5 p. 299.

ADNOT. 52. *μίασμα* ad *μύσος* referendum. Vide tamen Lob. rhem. p. 301. Agnoscit Arcad. 50, 15. — *κῆδος*] Cf. *μίσκαιος· κῆπος.* 53. Iacobs ad Aelian. N. A. XII 10 Diogen. prov. VI 45 p. 276. Hinc aberrasse videntur verba *ὁ κατοικίδιος*, quae gl. 47 inculcata sunt. 55. *ἀξίνην* cod., em. Is. Vossius; praeterea *μυσὸν* vel *μυσὴν* — *Λυδοί* Iablonskius, recte nisi *ὅθεν Μυσοί* malis. Vide Xanthum et Menecratem ap. Strab. XII 572 unde hauserunt Steph. Byz. et Eustath. Dionys. 352. Cf. *μισύνη.* 57. *πασπαλήματα* Thes. An *μύσπαλούματα* vel *λείμματα*? 58. *μυσπᾶν· μυζᾶν compressis labris sugere?* sic enim non *μυξᾶν*, quod foret *muco abundare*, voluisse puto Salmasium. An *μυωπίαν· μυωξίαν*? Alteram explicationem haud male ad *μυσπολεῖν* referunt, cum illud *πολεῖν* per *ἀναστρέφεσθαι* interpretari soleant lexicographi. 59. *μοιχισμὸν* Sopingus, quod ad *μισητίαν* pertinere posset; *μυχθισμὸν* Albertus quomodo etiam *μύγμα* pro *μύσαγμα* scribendum foret. Cum *μύσαγμα* tamen magis convenit *μολυσμός.* 60. *πίπτης γεύει* cod. Phot. 282, 8, em. Mus. e Diogen. II 64 p. 206. VI 41 p. 275. — Mox *ὅσα Μῦς* VB Phot. l. c. Illustrat Cob. Mnemos. 1859. VIII p. 35, cui *ὡς Μῦς ἐν Πίσῃ* pro *πίσσῃ* debetur. 61. Schol. Ar. Vespp. 140. 62. Infra *μυσταπάγη· παγὶς μυῶν* et *μύσφονον· παγίς. Muscipula* latinum esse suspicabatur Sopingus. 63. *μύσσει* Mus. Lob. rhem. p. 100, 42, allata inutili Guyeti coniectura *μύσσει*, non vidit *μυσίκαρφι* latere. 64. *μυσσοτεύματα* cod., em. Is. Voss. 65. *μυσσωτότριβον*? Cf. *μούρτιβοι.* 66. Sic codex et Pearso, *μύστης* Mus., *μυστάης* Aldus. Est Doricus nominativus. 69. *μυσπάγη*? Debebat scriba *μυσταπάγη* punctis circumscribere. 70. Cf. *μάσταξ, μέσταξ, μύτταξ* et *βύσταξ.* 71. *μύσται — εἰδότας* cod., *μύσται — εἰδότες* Mus., em. Schowius requirente ordine. 72. *καταμύοντα*? cf. *μυῖα χαλκῆ.* Reliqua non intellego. 73. [ε] Mus. Accentum recte in penultima posuit Albertus. 75. [ε] Mus. De accentu et scriptura Arcad. 109, 9. 77. Lobeck. Aglaoph. I p. 85. 78. *νυσταγμός· ὕπνος* confert Albertus. Imo *μύσταχος· ὑπήνης.* Infra *ὑπήνη· μύσταξ.* 79. *μυστίλλει* Mus. pro *μιστύλλει.* 80. *μυστικῶς*?

μύστις· μεμυημένη
μυσφόνον· παγίς
μύσχαι· αἱ μυχαί
μύσχλης· μύλος
1985. * μυσσωτά· γέλοια
μύσχης· εὖρος. ὡς Ἀμφίλοχος
μύσχον· τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον μόριον
* μυσσοτόν· πάθος περὶ τὴν ὄψιν
μυτικίζειν· κολάζειν
90. μύτις· ἰχθῦς θήλεια, ἥτις ἄνευ ἄῤῥενος οὐ νέμεται. καὶ ὁ ἐννεός. καὶ ὁ μὴ λαλῶν. καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκλελυμένος
μύτιλον· ἔσχατον· ἀφ' οὗ καὶ τὸν νεώτατον. οἱ δὲ καὶ τὸ ἀποβαῖνον. καὶ ὁ νήπιος. καὶ ὁ νέος
μυττάλυτα· μεγάλου
μύττακες· μύκαι. Σικελοί. Ἴωνες πώγωνα
μυττάξασα· στενάξασα
95. μύττηξ· ὄρνις ποιός
μυττηκάζειν· στένειν
μυττιλανός· ἀπόπληκτος
μυττίς· τὸ μέλαν τῆς σηπίας, ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐ(κ)κρίνει
μυττός· ἐννεός. καὶ τὸ γυναικεῖον
2000. μυτ[τ]ωτεύομεν· συγκόψομεν. ἀπὸ δὲ τοῦ μυ[τ]τωτοῦ μετενήνεκται. κυρίως δὲ λέγεται τὸ διὰ σκορόδων τρίμμα τι, ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθέμενον
μυτ[τ]ωτόν· ὑπότριμμά τι διὰ σκορόδων
μυχθίζουσι· μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι
μυχθισμός· στεναγμός

SCR. 86. Archil. fr. 185. 88. Xen. Cyn. 3, 3. 90. Hippocrates l. c. 92. Ad Hipponact. fr. 15 retuli in Mus. Rhen. N. F. VI p. 597. 98; idem fecit Bergk. PLGr. p. 592. 98. Aristot. HA. IV 1. 2. 2000. Ar. Vesp. 63. 1. Eqq. 771. 2. Gregor. Naz. Carm. I 550 vol. II p. 41. 3. Eur. Rhes. 785.

ADNOT. 82. Cf. μύσσαλα et μυσ[τα]πάγη. Lobeck. Path. El. p. 547 n. 83. ἀμυχαί Mus. Lob. Path. El. p. 27. Tum legendum foret ἀμυχαί· αἱ ἀμυχαί vel ἄμυχες· ἀμυχαί (coll. ἄμυξ); nam μυχή pro ἀμυχή fingit Methodius EM. 88, 9 et μυχαί pro μυχοί librarii error est ap. Herod. II 11 in Suida citatum. An μύσχαι· οἱ μύκαι? 84. μάχλης· μοιχός Albertus parum probabiliter. Cf. μυήλα et μυλόσαρξ. 85. Non liquet. 86. εὐρώς Sopingus, Ἀρχίλοχος Albertus, μύσχης· νεφρός, ὡς Ἀρχίλοχος Th. Bergkius PLG. p. 574 ad Archilochi fr. 185 coll. μύσχον, qui monet pertinere forte ad fr. 46, ubi alii μύσχεω pro μύκεω legisse videantur. 87. Cf. β 1362. An μόσχον, ut βοῦς et ταῦρος. 88. μυσσωτόν Mus. Forte μυωπόν aut μυωπία. 89. κολεάζειν? Ordo μυτηκίζειν postulat, quod Is. Vossius restituit. 90. μύτης cod. μύτις Galen. lex. Hippocr. p. 528 qui postquam dixit esse in ore sepiae atramentum (cf. μυττίς) addit ἀλλὰ καὶ ἰχθῦς τις ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους δηλοῦται. De reliquis significationibus cf. gl. μ 1755. 1724. 91. μυτιλλόν cod. Herodian. π. μ. λ. 21, 2 ante Lehrsium, em. Arcad. 55, 23. Cf. μίτυλλον· ἔσχατον νήπιον Λακεδαίμονες. 92. μεγάλα Mus. Vox Lydia videtur. 93. Prius adludit ad μύκητες; pro Ἴωνες malim Λάκωνες, quorum dialecto propria est permutatio literarum στ et ττ. 94. μυταχίξασα Thes. V c. 1319 C. sine caussa. Albertus conferebat glossas ἀμύξαι, ἔμυζεν, ἐπεμύξατο. In Thesauro frustra quaesiveris glossam a Cyr. Dresd. 39 servatam: μύξις· θρήνησις nisi μύξεις· θρηνήσεις legendum. 96. Ad μυταχίζειν refert Thes. l. c., male. Est enim rarissima quidem sed certis exemplis comprobata singularis paragoge ιχαζειν pro αζειν. 97. μυττίδανος h. e. μυττι·δ·ἄνος = μυττίδης· ἄνθρωπος ἀπόπληκτος Meinek. Com. IV p. 625 fr. inc. LXXXI. 98. μύτις Heinsius. Cf. Cobet. Mnem. VIII p. 36. 37. 99. Cf. 1755. Est latinum *mutus*. De altera significatione vide βύττος et Salmas. Exx. Plin. p. 219 b, G. Cave μύρτον corrigas. 2000. |ωμεν bis codex. Cf. schol. Ar. Vespp. 63. — [τ] ter Meinekius, quod rectum esse ostendit Callimacheum μυσωτόν.

μυχλός· σκολιός. ὀχευτής, λάγνης, μοιχός, ἀκρατής. Φωκεῖς δὲ καὶ ὄνους τοὺς ἐπὶ ὀχείαν πεμπομένους

2005. * μυσταγωγηθείς· διὰ μυστηρίων ἀναχθείς

* μύστης· ὁ εἰσηγητής

μυχμός· ἰδίωμα ἤχου

μυχοί· αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι. λιμένες. κοιλότητες. ἔσχατα. καὶ τὰ ποιήματα. ἢ τὰ ἐσώτερα μέρη

μυχοῖσιν· ἐνδοτάτοις. ἀποκρύφοις

10. μύω· καμμύω

μυωξία· ὑβριστικὸς λόγος. εἰσὶ δὲ καί τινα εἴδη, ὡς σῦκα βιβρωσκόμενα, μυ[ω]ξάρια

μυωπάζων· ὀφθαλμιῶν

μυώπη· ῥάμνος

μυωπίαι· τρῶγλαι

15. μυωπιζόμενος· ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχων

μυωτός· εἶδός τι χιτῶνος

μύωψ· μυῖά τις, ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς καὶ πᾶν ζῶον ἐλαύνουσα· οἶστρος μόνον βοῦν

μῶά· ᾠδή ποιά

* μετεῖς· καλεῖς. βούλει

20. Μωὰβ λέβης τῆς ἐλπίδος· ὅλων ἐθνῶν τὸ σύστημα διὰ τῆς τοῦ Μωὰβ προσηγορία(ς) αἰνίττεται. θυσία ἀληθινή, τῷ πυρὶ τοῦ θείου πνεύματος θερμαινομένη

[μῶδα· ἄλφιτα σίτου]

μῶδιξ· φλόξ. φλυκτίς

μωδεῖ· λαλεῖ. ᾄδει

* μόδιον· εἶδός τι σπυρίδος

25. [μωδύει· θάλπει. μωραίνει. ἐκλύει]

[μώδυξ· ἀπαίδευτος]

μωκᾶται· χλευάζει

μωκός· μωρός. χλευαστής, σκώπτης

μωκωμένης· χλευαζομένης. καὶ τὰ ὅμοια

30. μῶλαξ· εἶδος οἴνου. οἱ δὲ τὸ ἐν τοῖς ὁρκίοις σπενδόμενον, ἀπὸ τοῦ μώλου, ὥς τινες· Λυδοὶ τὸν οἶνον

μ.λει· μάχεται. καὶ ἀντιμωλία δίκη, εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι παραγίνονται

μωλήσεται· μαχήσεται. πικρανθήσεται

SCR. 7. ω 416. 9. Pind. Pyth. VI 49. 12. II Petr. I 9. 17. Aesch. Suppl. 307. 18. Ar. Lys. 1251. 1299. 20. Psalm. LIX 8. 28. Siracid. XXXIII 6.

ADNOT. 4. Cf. 1832. 1858. — *λάγνος* Mus. qui verba codicis *ὁ νοῦς τοῦ πεμπομένου* egregie correxit. Cf. *μύκλος* et *ἐννεάμυκλος ὄνος*. 6. *μύστις* cod., em. Mus.; *εἰσηγητὴν* Aldus. 8. *οἰκήματα ἢ* Th. Sellius Obss. c. 6. p. 38 *πύματα ἢ* Voss. 11. *μυοξία* Aldus; *βεβρωσκόμενα* cod., em. Mus. *ὑβριστικὸς*] Phot. 283, 25 Cyr. lex. MSS. *μυωξάρια*] cum *μυξάρια* quod est bellarii genus (Thes. V c. 1271 AB) confundi viderunt Iunius et Salmas. ad Solin. 931 b. 16. Poll. VII 60 Phot., *vestis soriculata* Plinii. Aliud est *σίμωρ* quo de Boetticher Aric. p. 27. 18. *μωά* cod., em. Ahrens Dial. II p. 78. Cf. EM. 391, 20. 20. *τὸ τοῦ — προσηγορία* cod., em. Mus. 21. Est latinum *mola*. 22. *φλοκτίς* cod., em. Mus.; *φλόξ* cod., em. Taylor Lect. Lysiac. p. 701 A coll. *σμῶδιξ*. 23. Coni. *μ(ου)ᾠδεῖ*. *μωίδδει* vel *μῴδδει* coni. Valckeu. epist. ad M. Roev. p. LXXVIII et Ahrens Dial. II p. 78. 96. 24. Videtur latinum *modium*. (Cato). 25. 26. Corrupte pro *μωλύει* (— *μαραίνει*?) et *μῶλυξ*. 27. *ωωκᾶται* cod., em. Mus. 28. *μῶκος* cod., em. Linden. Select. Medic. Diss. X ad Actt. II 13 § 269 p. 355, coll. EM. (C. 63). 29. *μωκομένης* cod., em. Mus. 30. *ἀπὸ Τμώλου* Iablonski coll. Vitruv. VIII 3 Plin. HN. XIV 7. — Boetticher Aric. p. 47. 31. *μ.λει — ἀντιμόδια* cod., *μωλεῖ — ἀντιμώλια* Mus.

Μωλύχιον· ἔνθα Λυκοῦργος τὸν Κορυνήτην ἀνεῖλε τόπος
μῶλον Ἄρηος· πόλεμος, θόρυβος, μάχη
2035. μῶλος· ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης. πόλεμος
μῶλυ· φυτοῦ εἶδος ἀλεξιφάρμακον, ἢ βοτάνης. ἀντιπάθιον. οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάντα μωλύνεται, ὅ ἐστι προσγίνεται
[μωτάπει· ἰάσεται]
μώλυγερ· τὰ ἄνοζα ξύλα
μωλύεται· γηράσκει
40. [μολύκνον· μεμολυσμένον]
μώλυκα· τὸν ἀπαίδευτον Ζακύνθιοι
μῶλυξ·
* μωλυτική· φοβερά
μωλυρόν· νωθρόν. βραδύ
45. μῶλυς· ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρᾳ· μεμωλυσμένη· παρειμένη
μωλύτερον· ἀμβλύτερον
μώλωψ· ὁ ἐκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τύπος. ἔναιμον ἄλγος θλασθέντος τοῦ σώματος ἐκ τῆς ἀντιτυπίας τοῦ πλήξαντος
μῶμαρ· μέμψις. ὄνειδος, αἶσχος
μωμᾶται· ψέγει, μέμφεται, σκώπτει
50. μώμεθα· ζητοῦμεν
μωμήματα· ψέγματα
μωμησαμένους· μεμψαμένους
μωμήσεται· ψέξει. μέμψεται
μωμήσονται· μέμψονται
55. μωμητά· ψε[γ]κτά. κατεγνωσμένα
μῶμος· ψόγος
μωμφαί· μέμψεις

SCR. 34. *Π* 245 Archiloch. fr. L Liebel. 36. *κ* 305. 37. Oseas VI 1 (cf. *μοτώσει*.) 45. fr. 626 p. 225 Nck. 47. Hyperid. Poll. III 79. 51. Siracid. XXXI 18. 52. Sapient. X 14. 53. Proverb. IX 7. 54. *Γ* 412 teste Apoll. lex. 55. Deuteron. XXXII 5; cf. *μημωτά*. 56. LXX.

ADNOT. 33. *Μωλίχιον* Is. Vossius propter ordinem. *Μνημονεύει καὶ Ὅμηρος τούτου τοῦ Λυκούργου.* (Il. *Η* 144) *καὶ ἄγεται Μώλεια ἑορτὴ παρὰ Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχήσας κατὰ τὴν μάχην εἷλεν* (l. *ἀνεῖλεν*) *Ἐρευθαλίωνα. μῶλος δὲ ἡ μάχη* schol. Apoll. Rhod. *Α* 164 p. 313, 30 ed. Keil. *κορυνίτην ἀνεῖλε τόπως* cod., em. Mus. Cf. *Οἶτας* et *Περιφήτης*. 34. *μωλονάριος* cod., em. Valesius. 35. Apoll. lex. 114, 19. 36. Apoll. lex. 114, 23, unde *μωλύνεται* scripsi pro *μολύνεται*: *Κλεάνθης δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται αἱ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη.* Pro *προσγίνεται* coni. *πραΰνεται*. 37. + Mus., *μωτώσει* Pergerus. Sic etiam C. 11 e mendoso codice pro *μοτώσει* quod legitur Oseae VI 1. *Μοτόσει· ἰάσεται* Cyr. Alb. *μοτώσει· ἰάσθαι ὀθονίοις ἤ τι μότοις* (l. *ἤτοι μότοις*) Cyr. Marinus Schowii p. 554, 3. 38. Laconice pro *μώλυγες*. — *ἄνωζα* cod., *ἄνοζα* Mus., *ἄνοζα ξύλα* quid sit ex Theophrasto docet HSt. Lob. Parall. 126. 40. Cf. *μόδυχνον* et *μόλυχνον*. *μῶλος· ὁ μολυσμός* C. 63 quod om. Thes. V c. 1330 A. Coni. *μωλύχνων· μεμολυσμένων*. 41. Supra male *μῶδυξ*. 42. 43. *μῶλυξ· μωλυτική. φοβερά* cod., divisit Albertus, ut prius explicatione careret. 43. *μορμολυκτική* LDindorf. Thes. c. 1331 B. 44. *νοθρόν* cod., em. Mus.; *βαρύ* cod., em. Sorber probante Alberto, qui conf. Nic. Ther. 32 c. schol. et Hes. v. *μολυρόν* et *μωρόν*. 45. Cf. *μῶδυξ* et *μώλυκα*; nec non *μωδύει* et *μόττυες*. — An huc pertinet C. 63: *μῶλος· ὁ μολυσμός* sic correctus: *μῶλυς· ὁ μεμωλυσμένος*? 46. Phot. 283, 25 EM. Bekk. I 280, 14. 48. Sic *stultum* appellari apud Siculos testes sunt Festus et Isidori glossae respicientes Plauti p. 686 b 1 ed. Taubm. Ahrens Dial. II p. 389. ‚Schol. Lycoph. 1134 Choerob. EM. 491, 35 [Aristarchus Is. Vossii, Suid. et Eustath. 154, 45]' Lob. Parall. p. 206, qui cum Schleussnerum secutus in EM. pro *ὁ μέγας* legit *μῶμος* fallitur. Intellegendus est *βάκηλος* h. e. *ὁ μέγας μὲν μωρὸς δέ*. 49. *μωμαῖτε* cod., em. Is. Voss. Et sic Suid. Cyr. 63 ed. Hagen. 50. Ahrens II p. 349. 53. *μέμφεται* cod., em. Mus. 55. [γ] Mus. 57. Cf. *ἀμόσωμφος*; *μομφαί* HSt.

μῶν· μὴ (οὖν). οὐ δή. ἆρα
μῶν ἐστί· ἆρ' ἐστί
2060. μωνιή· ὀλιγωρία
μωνιόν· μάταιον, ἀχρεῖον
μῶνυξ· ὁ μίαν ὁπλὴν ἔχων, μονώνυχος
μώνυχα· ἁπλῆν καὶ (μὴ) διεστῶσαν
[μῶρα· συκάμινα]
65. μωραίνει· ἀφραίνει, παρακόπτει, μαίνεται
μωρίαι· ἁμαρτίαι
μωρίαι· ἵπποι καὶ βοῦς ὑπὸ Ἀρκάδων
Μωριεῖς· οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς
μώριον· πόα τις, ᾗ πρὸς φίλτρα χρῶνται
70. μωρύς· ἄφρων, μάταιος
μωρύν· ὀξύ. μάταιον. ἀμβλύ. βαρύ. δεινόν. νωθρόν. ὑλακτικόν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πεπονηκὸς περί τι. καὶ ἠλίθιον
μώρτα· σῖτος
μωρωσός· ὁ τὴν διάνοιαν παντελῶς πεπληγώς
μῶσο· ζήτει
75. μῶται· ζητεῖ. τεχνάζεται
μωύς· ἡ γῆ. Λυδ[ι]οί
μῶϋ· τὸ ὕδωρ
μώχεται· φθονεῖ
μώψ· ὁ μὴ ὀξυδορκῶν, καθαροὺς δὲ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς

N.

1. Ναάσατο· κατῴκησεν
νάβλα· εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. ἢ ψαλτήριον. ἢ κιθάρα
νάβλας· κιθαριστής, εἴδους ὀργάνου μουσικοῦ δυσηχοῦ(ς). καὶ ὁ ἐνερίων. καὶ ναῦλον τὸ αὐτὸ ὄργανον

SCR. 59. Aristoph. Lys. 326. 62. Aristot. HA. IV 2. 63. ib. II 1. 65. Eur. fr. 284, 22. 68. Euphorion. fr. CLXVII p. 161 M. 71. Epicharmus fr. 121. 75. Idem ap. Helladium Phot. Bibl. p. 1582.
N. 2. Soph. fr. 760. 3. Philemo l. c.

ADNOT. 58. (οὖν) Meinek. Philol. XII p. 616. 59. μωνεστή, ἀρετή cod. Mus., em. Suid. Phot. 284, 5 Cyrilli. 61. Lob. Proll. p. 135. Finxit poeta Alexandrinus propter *ἀνεμώνια μεταμώνια*. 63. (μὴ) e Phot. 284, 6 accessit. 64. *μόρα* Mus. Cf. Niclas ad Geopon. V 44, 5. 65. Cf. *μουραίνει*. 68. Cf. *μορσική* et Steph. Byz. s. v. Th. Benfey in *Gött. Anz.* 1839. n. 98. 99 p. 975. 69. Est mandragorae tertium genus. Dioscor. IV 46. 71. *Κύπριοι τὸ ὀξύ* EM. s. v. *ὑλακόμωροι*, vid. Gesen. Monum. p. 393. Idem voluit C. 39 cum dicit *μῶ. τὸ ὄξος. — βραδύ?* cf. *μωλυρόν*. 72. Hoc neque ad *μορτάν* neque ad *μώδα* pertinet, quae Alb. apposuit, sed natum est e *βρωτά*, aeolice. 73. Latinum *morosus* videtur etiam Salmasio. Videtur potius explicatio ad elapsum *μωρῶς* vel *μωρός*, quorum prius est ap. Xen. Anab. VII 6, 21, pertinuisse, glossa *μώρωσις* caruisse expositione sua. 74. μωσοῖ· ζητεῖ cod., em. Meinek. Anall. Alex. p. 134: μῶεο· ζήτει ne quis ex Epicharmo reponat, cautum est observatione Ahrentis Dial. II p. 349 Lob. rhem. p. 26 Thes. LGr. V c. 629 C. 75. Ahrens l. l. 76. Boetticher Aric. p. 46. Cf. *μουστῆν*. 77. Μῶς· τὸ ὕδωρ παρ' *Αἰγυπτίοις* καὶ Μῶϋ Zonar. c. 1382 Suid. Phavor. Clem. Alex. Strom. I p. 343 Ioseph. Arch. II 9, 6. Philo Mos. vol. II p. 83, 21. Gesen. Mon. 393. 78. *ἀμύχεται?* Eustath. 781, 35 Lobeck. rhem. p. 68. 79. Sic Cyrill. Alberti ad verbum, *μύωψ* HSt. recte. Vide *νώψ* et *κνώψ* (Suid.). Lob. Parall. p. 118.

N. 1. Infra νάσσατο· κατῴκησεν. In transcursu addo Cyrillum Vindob. 212 porrigere gl. νάαρχος. 2. *ὄργανον μουσικὸν ἢ κιθάρα — λέγεται δὲ καὶ τὸ ψαλτήριον ἑβραϊστὶ ναύλα* Cyr. Vind. 212, quae adde Ducang. append. Gl. p. 139. 3. *ναβλάς* cod., emendavi ope Philem. fr. IV p. 14. Post *κιθαριστής*, quo intellectu Euphorio Ath. IV p. 182 E *ναβλιστής* (fr. XXXII p. 67) Manetho IV 185 vel *ναβλιστοκτυπής* (al. *ναβλειοκτυπής*) dicere maluit, excidisse videntur verba *ἀπὸ νάβλας*. Statim *δυσήχου* et *ναῦλον* (*νάβλον* Mus.) codex. *ὁ ἐνερίων*] *Εὐφορίων* coni. Martin. Non liquet.

νάει· ῥέει, στάζει
να[ε]ιδαμῶς· ἐναντίον τῷ οὐδαμῶς
[ναηλεῖς· πρόσφατοι, Θεσσαλοί]
νάεῤῥα· δέσποινα
ναέται· οἰκήτορες. καὶ ναετῆρες
ναέτωρ· ῥέων, πολύῤῥους
[Ναζιρέους· ὁ θεῷ κεχαρισμένος, καὶ ἀφιερωμένος, βαπτιστής, ἱερεύς]
ναθμούς· τὰς χοιράδας. τάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν στημόνων
νάθραξ· νάρθηξ
* ναιθροί· νεβροί, οἱ νέοι ἔλαφοι
* νεδάλλειν· νηστεύειν
* ναὶ δή· ὄντως δή, ἀληθῶς δή
Ναιάδες ἢ Ναΐδες· νύμφαι ὕδατι. αἱ πηγαί
* ναίειν· οἰκεῖν. [ῥέειν]
[ναίεσθαι· πορεύεσθαι]
Ναΐδες· Νηΐδες. Ζεφυρίδες. νύμφαι· ἀπὸ τῶν ναμάτων
ναιήσαντο· ᾤκησαν
[ναίειν τῶν β']
* ναὶ μήν· ὄντως δή
ναικισσορεύοντας· ἐπίτηδες διασύροντας, καὶ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δέ φασι ναικισσήρεις λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφαίνοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. τῶν κατεψευσμένων ἡ λέξις
[ναβαῦ· ἐγκαθισμός]
ναὶ μά· ἀντὶ τοῦ μή. νή
[ναίμας· ὁμολόγησις· δηλοῖ δὲ νή]
ναὶ μήν· ναί. Φρύγες
[ναίμοιτο· καρποῖτο]

SCR. 4. ς 292. 5. ,*Fictum videtur a comico quopiam*' Thes. V col. 1346. 8. Ephipp. I 1 vol. III p. 323. 15. *Λ* 286. 17. Σ 87. 20. Cf. ADN. 22. Pherecr. fr. inc. XLVI p. 352 Hermipp. fr. inc. XVIII p. 417. 23. Esai. XV 2. 24. *Λ* 234.

ADNOT. 5. *τὸ* cod., em. HSt. 6. *ναελεῖς* vel potius *νεαλεῖς*, ut infra recte legitur, HSt. 7. Infra *ναίτειρα· οἰκοδέσποινα*. Cf. Zenob. V 24 p. 125 Lob. Parall. p. 211 Proll. p. 263 Rhem. p. 7, 10. Vocabulum Aeolicum videtur, ex *ἐνναέτεῤῥα* corruptum. Pearso Adv. II p. 508 huc retrahit *Θεσσαλοί*. 8. *ναστῆρας· οἰκήτορας* Cyr. 212 Zonar. c. 1384, quod *ναετῆρας* scribendum videtur coll. Anth. Pal. IX 465, 3. 9. Infra *νατταρέον· πολύῤῥουν*. Cf. Lob. rhem. p. 7. 10. *Ναζιρέος* Mus. *Ναζιραῖος* Cyr. 11 Barocc., alii *Ναζωραῖος*. 11. *νάθμους* codex. Cum *χοιράδας* denotat, i. e. quod *νασμούς*; cum *στήμονας*, est a *νήθω*. 12. *νάρθαξ* Doricum dicit Theognost. p. 40, 18. Vide Lob. Path. p. 506. Comparari possunt *θίδραξ* et *σκύθραξ*. 13. Aut *νάθροι* reponendum est, quod Vossio placuit, aut cum Alberto statuendum, *ναιΘροι* confusioni literarum Θ̄ et β̄ originem debere. Ac fortasse alicubi corruptum *ναιβροί* legerat pro *νεβροί*. 14. *ναιδάλλειν* Salmasius; supra *μα[γ]δάλλειν· ἐσθίειν* habuimus. 16. *ἢ να˜δες — ὕδατιαίπηγαί* cod., *ἢ ναΐδες — ὑδατιαῖαι πηγαί* Mus.; legebatur *ναεῖδες*, ut in Phot. 285, 9 *ναείδες* ante Porsonem. Statim *ὑδατῖναι. πηγαί* coni. Schow. p. 555, 7; fortasse *παρ' ὕδατι διατρίβουσαι*. 17. *ῥέειν*, quod Iacobs. ad Anth. Pal. p. 344 induxit, non agnoscit C. 212. Cf. tamen schol. Apoll. Rhod. *Α* 1143 p. 372 HKeil: *τὸ δὲ ναῖεν οὐκ εὖ. ἔδει γὰρ χωρὶς τοῦ ῑ νᾶεν, ἵν' ᾖ· ἔῤῥει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (ι 222) κτλ.* 18. Sic etiam C. 212, 63. *νέεσθαι* infra gl. ν 200 et Salmasius. 20. *ναιήσαντο* (legebatur *νηήσαντο*) Dion. Perieg. 349. Cf. Ruhnk. ep. crit. p. 262. 20b. Om. Mus. 22. Formatum est ut *μεσηρεύειν*. *ναιχισήρεις* (acc. om. cod.) *καὶ παρὰ Φερεκράτῃ καὶ Ἑρμίππῳ· τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ* (*τὸ* in *τῷ* statim mutatum in cod.) *ἀληθεύειν* Phot. 285, 15. *ναίχι ἐρεῖς* coni. Valcken. Callim. eleg. p. 21. 23. *Ναβᾶν* cod., *Ναβάν* Mus., *Ναβαῦ* Heinsius, sed alios codices *Ναβάν* agnovisse citra dubium est Wesselingo Probab. p. 289. 25. *ἄρνησιν* delebat Mus. ,Glossa nil nisi iterat proximam (24)' Thes. V c. 1348 D. 26. Excidisse videtur glossa, ad quam *Φρύγες* pertinet. 27. *νέμοιτο* Mus.

ναινεύρη· νὴ τὸν Ἄρη. Ἀττικοὶ δὲ ποδοκάκη
νάϊοι· ναυτικοί
30. ναῖον· ᾤκουν. [ἔῤῥεον]
ναίοντα· οἰκοῦντα
ναιός· οἶκος. ναός. καὶ νεώς
ναίουσιν· οἰκοῦσιν
ναὶ πρὸς θεόν· ναὶ ἐν θεῷ
35. να[ι]ρᾶς· ῥευστικῆς
* νέρας· νέος
ναισιελία· ἡ ἀποπληξία. καὶ ἡ ἐμβροντησία. τινὲς δὲ ναισήματα
ναὶ τάν· οὕτως οἱ ἀρχαῖοι, θεῶν ὀνόματα μὴ προστιθέντες
ναίτειρα· οἰκοδέσποινα
39b. ναίχι· ναί. Ἀττικῶς
40. ναίων· οἰκῶν
νάκεσι· δέρμασι προβάτων. τάπησι. κωδίοις. καὶ νάκη ὁμοίως
νάκολον· τὸ ἀκάθαρτον
νάκος· κώδιον. αἴγειον δέρμα μετὰ τριχῶν
νακοτίλται· οἱ κείροντες τὰ πρόβατα
45. νακτά· τοὺς πίλους. καὶ τὰ ἐμπίλια
[νάκυρον.] νακύ(δ)ριον· δέρμα
νάματα· ὕδατα. χεύματα. ῥεῦμα, πηγή
νάματα· προβολαί
ναμέρ(τ)εια· ἀλήθεια
50. ναμερτέα· ἀληθῆ
νάνναζον· παιζόμενον
νάνναν· τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν· οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν

SCR. 29. Tragici. 30. *B* 511 [ι 222]. 32. *Π* 235. 35. Aeschyl. fr. 338 p. 82. 39. Soph. OT 684. 40. υ 811. 41. ξ 530. 43. Theocr. V 2. 49. Soph. Trach. 173, quo respicit etiam Phot. 286, 7.

ADNOT. 28. *ναὶν εὕρη* Mus. *ναὶ νεύρη* Aldus. Non liquet; sed haud scio an *Φρύγες* huc revocandum sit. Ad alteram significationem alludit *νεῦρον*, ut Latini *nervum* (*νερβόν· τιμωρητικὸν ξύλον ὃ καλεῖται κοῦσπος* C. 212) dicunt compedes. 29. *ναοί* cod., em. Florens. 30. *νᾶον· Ἀρίσταρχος ναῖον* Harlei. schol. Hom. ι 222. *ναῖον· ᾤκουν ... φησὶ δὲ ἄμετρον· ναῖον δ' ὤρῳ (l. ὀρῷ) ἄγγεα πάντα, ἀντὶ τοῦ νεανικῶς (l. νέον ἰακῶς)* Apoll. lex. 114, 29 *ναῖον δὲ ῥεῖ· καὶ γὰρ τὸ ὕδωρ νᾶμα λέγει* schol. Hamburg. p. 24 ed. Preller. 32. *Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναόν ποτε οὕτως εἰρῆσθαι ναιόν διὰ τὸ ἐνναίειν αὐτῷ τοὺς θεούς, ὅ ἐστιν οἰκεῖν* schol. Apoll. Rhod. II 1085 p. 442 HKeil. Fugerunt haec Thes. V c. 1349 A. 34. *θεῶν* Mus. 35. *ναιρᾶς· νευριστικῆς* cod., *ναρᾶς τε Δίρκης· ῥευστικῆς. Αἰσχύλος* Phot. 286, 8 unde corrigendam esse Hesychii glossam viderunt Thes. edd. V c. 1366 D et Lob. Proll. p. 259. 36. Hoc quomodo locum tueri possit non video, licet Lobeckium Phrynich. p. 42 (Thes. V c. 1497 D) patronum nactum sit. *νέαξ* Mein., Albertus *νεαρός*. 37. Possis *νοσηλεία*, quod Schwenckio etiam in mentem venit (Mus. Rhen. 1855 p. 307), et *νοσήματα* vel *νόσημά τι*. Verum tamen cum infra Callimacheum *νενίηλος* per *ἀπόπληκτος* interpretatus sit, vide num *νενιηλεία* verum fuerit. 38. *ναιτ' ἂν* cod., em. Mus. 39. *Domnaedia* vertit Lob. rhem. p. 7, qui *ναέτειρα* quidem malle se significat, posse tamen etiam editum retineri statuit. Cf. *νάεῤῥα*. 42. Lob. Proll. p. 131. Nacolum Dascyli filium novit Steph. Byz. 468, 1, quod nihil lucis affert Hesychio. 44. Poll. VII 28 Phot. 286, 3 C. 212 Eustath. Od. p. 1771, 48. 45. Lobeck. rhem. p. 302. 46. Neutrum probum videbatur Nauckio in progr. Berol. p. 53 scite *νακύδριον* emendanti. Cf. Lobeck. Proll. p. 274. 47. Duo sunt articuli: *νᾶμα· ῥεῦμα· πηγή* et *νάματα κτλ.* Cf. 67. Ineptit Schwenck. Mus. Rhen. 1855 p. 308. 49. (τ) Mus. 51. *ναννάζον· παῖζον* coni. Meincke. 52. Cf. *νάννη* et *νέννος* a Nauck. Ar. Byz. p. 141 correctum et de *νίννη* Boeckh. C. I. II p. 991. n. 1994 g.

ναννάριον· οὕτω καλούμενον εἶδός τι ἀσώτων. ἄμεινον δὲ τὸν τρυφερὸν καὶ καλὸν ἀκούειν
ναννaρίς· κίναιδος
55. νανεῖ· ἵπταται
νάννη· μητρὸς ἀδελφή
νανῆσαι· ἵπτασθαι
νάνιον· ἀμ(ν)ίον. σφάγιον
* νάνας· τὰς ῥυτάς. ἀπὸ τοῦ νάειν
60. νανοκάκα· διὰ ῥινῶν λαλοῦσα
νᾶνος· ἐπὶ τῶν μικρῶν. ὡς νᾶνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νᾶνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα
νάξαι· σάξαι. βῦσ[σ]αι
νάξει· ἐρίσει. λιθάσει
Ναξία λίθος· ἡ ἀκόνη· ἀπὸ Νάξου πόλεως
65. Νάξος· ἱερὰ Διονύσου
ναοκόρος·
* νᾶμα· ῥεῦμα, πηγαῖον ὕδωρ, ἢ ξύλινος ὀχετός
ναός· οἶκος, ἔνθα θεὸς προσκυνεῖται
νάουσι· ῥέουσιν
70. * ναρεῖ· τηρεῖ
* νάπαι· οἱ φαραγγώδεις τόποι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν πετρῶν κοῖλοι ἢ ὀρεινοὶ τόποι, καὶ ἀναπεπταμένοι
νάπα· σύμφυτος τόπος
Νάπας· ἡ κρήνη ἐπὶ τῶν ὀρῶν τῆς Περσίδος ἱστορεῖται, ἡ φέρουσα τὰ ἄφοδα
* νάπυϊ· σινάπεϊ, σινήπυι
75. νάπη· ὕλη. ἢ κοίλη, καὶ ὀρεινὸς τόπος
νάποινος· μάταιος
νάπος· γυναικὸς αἰδοῖον

SCR. 61. Lycoph. 1244 Aristot. HA. V 24 de part. an. IV 10. Cf. Neoclides et Theophr. Phot. 286, 9. 10. 62. In Nic. Ther. 952, ubi Bentl. *μάξαι* restituit ex R, reliqui libri *νάξαι* offerunt. (64. Pind. Isth. VI (V) 107). 69. Φ 197. 71. Θ 554. 75. Soph. OT. 1398.

ADNOT. 53. *ναναρισταί· γένος τι ἄσωτον* Phot. 286, 13; mox *ναννaρίς· κίναιδος*. Posset igitur *Ναννάριον*, quod muliebre nomen est ex Menandro Ath. XIII 587 D notum, cum *ναναρισταί* confusum videri, nisi in maribus quoque teste Prisciano XII 550 (944 P.) invenirentur nomina neutrius generis ut *hoc Basion*, *hoc Heliconion*, quibus exemplis Lobeck. Proll. 515 addit *Paegnion* Plaut. Capt. V 3, 7. *Ἐρώτιον· ἐρώμενος Ταραντῖνοι* Hes. et hoc ipsum de quo agimus *Ναννάριον*. Pro *καλὸν* Nauck. Ar. Byz. p. 185 suasit *ἔκλυτον*. 54. Offendit accentus in ultima. Recte igitur Meinekius *ναννaριστής* emendasse videtur. 55. 57. *ναννεῖ* et *ναννῆσαι* HSt. 56. Cf. v. 52. 58. ‚*Series si sanum esset posceret duplex ν.*' Thes. *αἵμνιον* Albertus *δάμνιον* Pearso coniciebant. Neque aliud videtur quam ipsum *ἀμνίον* vitiose scriptum. — *ἄμιον* cod., *ἀμνίον* Mus., *ἄμνιον* male Schrewel. 59. *νανάς* Lob. Proll. p. 184. Fortasse a *ναρός* (*nares*) non diversum est. 60. Schwenck Philol. III 309 *νανολάλη* coniecit, cui favet *νευρολάλος* ap. Tull. Anth. Pal. IX 410, 3. 61. *νάνος — νάνον — νάνοι* cod., cf. Arcad. 63, 13. 62. *βῦσαι* refero ad fr. CXVII p. 138 Euphorionis, ubi Salmasius ad Solin. p. 183 et Kusterus ad Suid. III p. 586 *βῦσαι* restituerunt pro *θῦσαι*. 63. Malim cum Guyeto et Toupio *ἐρείσει*, nisi praestet *βρίσει*. 64. LRoss *griech. Inselreisen* I p. 41. — *Ναξιάλιλος* cod., em. HSt. 66. Cf. *νεοκόρος* et *νεωκόρος*. Forma Ionica usus est Philippus Anth. Pal. IX 22, 2. 66. 67. Th. Bergk. in Iahn. annal. 1859, fasc. III. 70. Imo *νάει· ῥεῖ, περιρρεῖ*. Cf. tamen *ναρεῖν· κρύπτειν* et *ναρούς· φύλακας* (*τηρόν· φύλακα* schol. Aeschyl. Suppl.) 71. Schol. *Il* 300. Apoll. lex. 114, 32. 72. Dorice pro *νάπη*. 73. *κρήτη* editiones, *κρήνη* Phavorinus. *τὰ ἄφοδα*] *τὸ νάφθα* Palmerius. 74. *ναπ. σιναπϋσινιπι* cod., *νάπυϊ· σινίπιϊ, σινίπι* Mus. Vide Lob. Path. El. p. 149. 75. Supra *ἀνάποινος· ἀλύτρωτος μάταιος. ἀνάπυνος· ἄνευ λύτρων. Κυρηναῖοι δὲ ματαίως*. 77. Comparari potest *νέμος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον*.

νᾶπυ [ἢ μάπυ]· τὸ σίνηπι
νάρειν· κύειν. κρύπτειν. ζητεῖν. κυΐσκεσθαι. ἀμέλγεσθαι
80. νάρη· ἡ ἄφρων, καὶ μωρά
ναρθακιῶντες· νάρθηξι πλήσσοντες
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς π[λ]ηγήν· τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρός, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾠκείωσαν αὐτόν, διά τε τὰς ἐν ταῖς θοίναις τῶν δένδρων ἁφάς, καὶ διότι θερμός ἐστι φύσει ὁ οἶνος, ἢ πυρώδης

οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος

Ἐρατοσθένης
νάρθηξ· εἶδος φυτοῦ καλαμοειδοῦς ἐλαφροῦ
* νάρθηξ· στοά.|νάρης. ἡ ἥβη
85. νάρκη· μυρμηκίασις. ὀκνηρία
ναρκίον· ἀσκόν
νάρναξ· κιβωτός
*ναρκῶσαι· εἰς νάρκην ἀγαγεῖν
ναρόν· [σάρον, κόρημα.] πλησμονήν. ὑγρόν
90. ναρούς· τοὺς φύλακας
* νάπη· ὑλώδης, σύμφυτος τόπος. καὶ κοῖλος καὶ ὑδατώδης καὶ ὀρεινὸς τόπος
* ναρκώσης· ἐκλύτου, ἐκλυομένης
νάρφη· σκευαστὸς ἄρτος, ὁ καὶ μασιτρίς
νάρα· συνίημι
95. νᾶσαι· προβαλεῖν

ἐπηετανὸν γάλα νᾶσαι

ἢ ῥεῖν
νάσθαι· σκευάσαι. οἰκῆσαι. κτίσαι
νάσθη· ᾠκίσθη

πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη

νασμούς· τὰς ἀποῤῥοίας· οἱ δὲ πληρώσεις. ῥεύσεις
νασμώδης· γῆ δίϋγρος, παρὰ γεωργοῖς

SCR. 78. Arist. Eqq. 631. 82. Aesch. Prom. 109. 84. ADN. 95. δ 89. 96. Ξ 119.

ADNOT. 78. Cf. C. Wachsmuth de Cratete p. 65, 20 fr. 6. 79. Cf. ἀναιρεῖν et ἀναρεῖν, nec non ἐναρεῖν et ἰνάρει. Lob. rhem. p. 132. 80. νεαρή Schwenck. Philol. III p. 266. 81. πλήσσονται codex; πλήξοντες? 82. [λ] Sopingus, apposito Aeschyli loco, quem scholiasta similiter interpretans recte ᾠκείωσαν pro οἰκείωσαν scripsit. θύναις — ἰσὶν cod., θοίναις — ἶσον Mus.; praeterea δᾴδων ἀφὰς pro δένδρων ἀφὰς sine caussa suasit Casaub. ad Ath. p. 80. In versu Eratosthenis τοι pro τῷ (cod.) ope Stob. Flor. XVIII 3 et Ath. II p. 36 F dudum restituit Florens, οἰνός θ' ὅς male Clemens Alex. Paedag. II 2 vol. I p. 203 ed. Klotz. Cf. Osann de Eratosth. Erigone p. 16 Bergk. anal. Alex. spec. II p. 14. ἢ πυρώδης cod., καὶ πυρώδης Osannus. 84. στοανάρης cod., em. Salmas. in Solin. p. 855 C alii. Erat enim narthex ecclesiae vestibulum sive πρόδομος (Eudem. ap. Ducang. app. Gloss. p. 139). Reliqua gl. pars obscura fortasse ad Aristoph. fr. I vol. II p. 1137 νεαρᾶς ἥβης referenda est. Thesaurus Add. ad vol. V fallitur. (ναν)ναρίς· ἡ ἥβη (*pudendum*) coll. νανναριστής Meinekius suasit. 85. αἱμωδίασις addit C. 212. 86. νακίον (a νάκος) Guyetus, λαρκίον Thes. V c. 1364 C. 87. Pro λάρναξ ut νεῖκλον· τὸ λίκνον. 89. Recte ναρὸν explicat ὑγρόν; σάρον et κόρημα ad μνάριον referenda. ‚πλησμονήν *qui addidit imperite* κόρημα *ad* κορέννυμι *revocavit.*' AM. 90. ναωρούς· τοὺς (ναο)φύλακας Lobeck. rhem. p. 132, similiter Schwenck. Philol. III p. 266; ἤρανος· φύλαξ conferri iubebat Albertus. 92. Sic C. 212, Musurus, ναρκώος codex. 93. μασητρίς Salmasius alii. 94. νάρω serie flagitante Guyetus. *Gnarus* et *gnario* comparat Lobeck. rhem. p. 132. 95. ἐπιεταγόν codex, em. Mus. Varia lectio est ad Odyss. δ 89 ubi θῆσθαι legitur. 96. Imo νάσασθαι vel νασθῆναι. 97. ἄεμος cod., ἐμὸς Mus., δ' ἐμός Albertus. 98. ῥήσεις cod., em. Mus. Cf. ναθμούς. — νασμός· ὁ ὄμβρος margo C. 212.

100. **νασμῶν·** ῥευμάτων
νάσσα· ᾤκισα. ὡμάλισα
νάσσατο· κατῴκησεν. ἔθλιψεν
νάσσει· ὁμαλίζει. θλίβει
ναστά· ῥαστά. Ῥόδιοι. καὶ Ἀττικοὶ ἄρτους καὶ ἱερὰ πέμματα
5. **Νάστης·** οἰκιστής. καὶ κύριον ὄνομα
ναστόν· μεστόν. πυκνόν. πλήρη. μὴ ἔχον ὑπόκουφόν τι
ναστός· συνεχής, ὁδοιπόρος. ὁλοσφύρητος. μὴ ἔχων ὑπόκουφά τινα. ἢ ἄρτος μέγας ὁ ζυμίτης. Ἀττικοὶ δὲ ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη
νατῆρες· ὑπηρέται. ἢ κεραμίδες
νατταρέον· πολύῤῥουν
10. **ναυαγός·** ὁ ἐν θαλάττῃ ἀπο(λ)λύμενος
ναύαρχος· ὁ τῶν νηῶν ἄρχων
Ναυαλεῖ.· ὁ Ἐνυάλιος
Ναυ(β)άτης· νεὼς ἐπιβάτης. καὶ ὄνομα κύριον
ναύει· ῥέει, βλύζει
15. **ναύειν·** ἱκετεύειν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας
(*) **ναυσθλώσουσιν·** ἀποκομίσουσι
ναύκλαροι· δήμαρχοι. ὑπηρέται. [**ναύκληροι** δὲ ἐρέται.] τινὲς δὲ ἀφ' ἑκάστης φυλῆς δώδεκα, οἵτινες ἀφ' ἑκάστης χώρας τὰς εἰσφορὰς ἐξέλεγον. ὕστερον δὲ δήμαρχοι ἐκλήθησαν
ναύκληρον πλάτην· ναυτικήν. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ
ναύκληρος· ὁ συνοικίας προεστώς. [ἢ μεμισθωμένην ὅλην] καὶ ἀπὸ μισθῶν κατὰ μέρος καλούμενος σταθμοῦχος. καὶ ὁ δεσπότης τοῦ πλοίου
20. **ναυκληροῦμεν·** ναυτιλλόμεθα
ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα· ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος **ἐμπορικὸν οἶκόν** φησιν
Ναυκρατίτης στέφανος· ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκράτεως, ὁ βύβλινος, ἢ ὁ ἐκ φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος

SCR. **100.** Eur. Hippol. 225. **1.** δ 174. **2.** Hesiod. Opp. 637. **5.** B 867, ubi *Ναύστης* deteriorum librorum lectionem memorat Eustath. p. 870 sq. (At *Νάστας* Iamblich V. Pyth. extr.). **6.** Hippocr. p. 273, 34. **7.** Ar. Plut. 1142. **9.** Ad Soph. fr. 249 p. 150 refert Meinekius et *νάτωρ· ῥέων πολύρρους* corrigit. **10. 11.** Euphor. fr. CXI. **13.** Aesch. Pers. 375. Xen. Hell. III 2, 6. **15.** Aesch. Sept. **16.** Eur. Tro. 161. **17.** Testes congerit Phot. 288, 5 sqq. **18.** Soph. fr. 394 p. 178. **19.** Sannyr. fr. V vol. II p. 874. Diphil. fr. V vol. IV p. 391. **21.** fr. 18 p. 758 Bgk.

ADNOT. **106.** *πυκλιόν* cod., em. Mus. **7.** *ὁδοίπορος* corruptum. *ἀζυμίτης* cod., em. Salmasius ex Polemarcho et Artemidoro Athen. III p. 111 C Poll. VI 72. Cf. etiam Asclepiadem ap. schol. Ar. Avv. 567. Vocabulum *ναστόν* neutro genere unus Hesychius servavit, apud quem pro *ῥαστά* fortasse *σακτά* legendum est e Poll. VI 78. **8.** *ὑπηρέται* sunt *οἰκέται*. A *νάω* enim fieri *νατήρ* ut a *βάω βατήρ* observavit Lob. rhem. p. 7. Sed quomodo *tegulas* sive *tectum latericium* significare possit non intellego. **9.** Cf. *ναέτωρ*. **10.** *ἀπολυμένος* cod., em. Mus. Fortasse gl. 110. 11 copulandae sunt. Nam teste Helladio Chrestom. [p. 532, 20] p. 14 Meurs. Euphorio Chalcidensis Iasonem *ναυαγόν* *rectorem navis* dicere ausus est. **12.** *Ναυαλεῖ.*, *ὁ* cod. in quo *Ναυαλεῖς* scriptum erat teste Schowio, *Ναυαλεῖν* Mus. Aliud aphaeresis exemplum, qua voc. *Ἐνυάλιος* affectum est, praebet Suid. *Ὑάλιος καὶ Ἐνυάλιος*, cf. Lob. Path. El. p. 147. **13.** *ναυάτης* codex, cuius scriptura mendo carere videbatur HSt. conferenti Lycophr. 827 Poll. I 95 Xen. Hist. Gr. III 2, 6 (C. 212) et Latinum *navita*. Conf. Brunck. ad Soph. Philoct. arg. v. 4. Iacobs. ad Philostr. 625 Lobeck. Proll. p. 371. **14.** Infra **ναύουσι·** *ῥέουσι*, h. e. *νάFει νάFουσι*. Fortasse Aeolica editio sic habuit in ζ 292 Φ 197. **15.** Lobeck. rhem. p. 13. Hesych. vol. II p. 84 gl. ε 2612 Iahn annal. 1859 p. 463. **16.** *ναυθλώσουσιν* Vossius propter ordinem. **17.** *ἐπηρέται* cod., *ὑπηρέται* Mus. Hesychio quidem ordo literarum vindicat *ναύκλαροι* quod nihili est, sed verum est *ναύκραροι*. **18.** Huc refero e seq. gl. verba *ἢ μεμισθωμένην ὅλην*, a Kuhnio ad Poll. I 75 in *ἢ μεμισθωμένος ὅλην* mutata. Cf. Bekk. I 282, 10 Ammon. p. 97 Thom. M. p. 623 Harpocr. 130, 23. **21.** *πανδοκία* — *ἐμπόρια* cod., *πανδοκεῖα* — *ἐμπορεῖα* Mus. **22.** Ath. XV p. 675 F. — *βίβλινος* cod., em. Mus.

ναυκράτορες· οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι
ναῦλα· τὰ ἐφόδια
125. *ναῦλον*· τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον
ναυλοχεῖ· ἐν τῇ νηῒ κατατέτακται
ναύλοχον· εὐδιηνόν, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι·
ναύλοχον εἰς λιμένα
ναυλοχώντων· ὑποδεχομένων τὰς ναῦς
ναῦμα· πόα τις παρὰ Πέρσαις, ἣν τινες πολύγονον
30. *ναύμαχα*· εἰς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια μακρὰ δόρατα „*ναύμαχ[ικ]α, κολλήεντα*"
ναυμαχία· ἡ διὰ πλοίων μάχη
[*ναῦν*· πηγαῖον ὕδωρ. καὶ ἔριον. οἱ δὲ νάρδον
ναοῖ· ἱκετεύει
νάουσι· ῥέουσι
35. *ναύποδα*· μακρόποδα]
ναῦρα ἢ ναυρόν· ὄγκος
ναυρίζειν· καταμωκᾶσθαι
ναῦς· πλοῖον· ὀρθῆς πτώσεως
ναῦσθλον· ναῦλον
40. *ναυσθλοῦν*· ναυτολογεῖν
ναυσθλωσάμενος· ναυ[σ]τολογήσας
ναυσίασις· βδελυγμός
[*ναῦσι*· ῥέουσι]
ναυσίπορος· πλεύμενος
45. *ναυσίποδες*· οἱ νησιῶται. [καὶ ναυσθειδεῖς
ναύσταθμα· λιμήν
ναυστῆρες· οἱ οἰκέται
ναυστῆρα· μεγάλην. φοβεράν
ναυστολίαν· πλοῦν
50. *να[υ]στοφαγεῖν*· πλακουντοφαγεῖν
Ναύσων....· Κρατῖνος ὠνοματοποίησε τὸ(ν) Ναύσωνα παρὰ τὴν ναῦν καὶ.... τὸ ναυκρατεῖν. πολλὰ δέ ἐστι τοιαῦτα· καὶ Ἀγάθων.... καὶ λευκότερος Λεύκωνος

SCR. **24**. Diphil. fr. II 21 p. 395. **25**. Aristoph. Ran. 270. **27**. *κ* 141. **30**. *Ο* 389. **35**. *ι* 464. **49**. Eur. Andr. 795. **51**. fr. inc. CLXXI p. 230.

ADNOT. **25**. Cf. *δανάκης* et *κατιτήριον*. **27**. *εὔδινον* cod., *εὐδιηνὸν* Mus., *εὔδιον* Apoll. lex. 114, 34. (cf. *νῆμα*). **29**. Boetticher Aric. p. 23. Forsitan huc retrahenda sint verba, vocabulo *νᾶμα* explicando apta: *καὶ ἔριον. οἱ δὲ νάρδον.* **31**. *ναυμαχικὰ* codex, em. Pearso. **32**. *νᾶον*· *πηγαῖον ὕδωρ* recte ni fallor Kusterus, cum ordo *ναῦον* postulet. De reliquis explicationibus vide 129; *ἱερόν, οἱ δὲ ἄρδον* minus placet. **33**. Ordo *ναυοῖ* (*ναύει*?) postulat. Cf. gl. *ν* 115. Possis *ναῦς ἱκετεύει* (*πέτρας*)· . . . quod proverbium illustrat Diogen. VI 79. **34**. Recte habet, sed ordo *ναύουσι* requirit quo de vid. gl. *ν* 114. **35**. *ναύποδες*· *οἱ νησιῶται*, quod potius *ναυσίποδες* (Hes. Eustath. 1515, 27) scribendum videtur, habet quidem Phot. 289, 14, sed alienum est ab hoc loco. Corrigo (*τα*)*ναύποδα* et ad Odyss. *ι* 464 refero. Infra *ταναύποδα*· *ὀρθόποδα*. **37**. *φλαυρίζειν*? an *νυρίζειν*, pungere (*sticheln*)? **40. 41**. *ναυστολεῖν* et *ναυστολήσας* malebat Albertus. **43**. Imo *νάουσι;* nisi latet proverbium *ναῦς ῥέουσα*· .... quo de cf. editores Gott. ad Zenob. I 75 Diogen. VIII 31. **44**. *ναυσιπόρος* codex, em. Alb. **45**. Phot. 289, 14 Eustath. 1515, 27. **47**. *ἱκέται* coni. Lob. rhem. p. 13 praeeunte Thes. V c. 1384 A, *οἰκέται* tamen sustentari posse monens. Forte *ναετῆρες*. **48**. *αὐστηράν*? Cf. *λαυστήρ*. **50**. *ναυστοφαγεῖν*· *πλακουντοφαγοῦσι* cod. (similiter *ναυστός* C. 63), *ναστοφαγεῖν* Mus. Fortasse duo sunt articuli. Phot. 287, 7. **51**. *Ναύσων Ναυκράτη: ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλληλοῖς.* (*Κρατῖνος*) *ὠνοματοποίησε* (*σαν* cod.) *τὸ Ναύσων παρὰ τὸ ναῦς καὶ* (*τὸ Ναυκράτη παρὰ*) *τὸ* (*ναυ*)*κρατεῖ*(*ν*). *Πολλὰ δὲ κτλ.* Append. prov. III 1 p. 435. — *ὄνομα ποιήσετο να.΄σων*
ὲ
ἂ π τὴν ναῦν καὶ τὸ ναυκρατεῖν cod., *ὄνομα ἐποίησε τὸ Ναύσων παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν* Mus., em. Heinsius. Post *Ἀγάθων* excidit *ἀγαθίδες;* vid. Hlacobi Com. V. p. 25.

ναυτιᾶσαι· ἐμέσαι. ἀποκινῆσαι. πλανῆσαι
[ναυτιᾶσθαι· πλέειν]
ναυτίλος· τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶον, ὃ τῷ ἑαυτοῦ σώματι πλοῖον ἀπομιμεῖται
155. *ναυτιλλόμενοι· οἱ πλέοντες, ναῦται*
ναυτιλλόμενος· [ἐμ]πλέων
* *......· νήχεται*
ναυτιῶντι· κλύδωνι περιφερομένῳ
ναυτοδίκαι· οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ἐφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι
60. *ναῦφιν· νεῶν, νηῶν*
ναύφρακτος· ναύσταθμος. λιμήν
νάφθα· θεάφιον, θεῖον
ναφρόν· λινοῦν ῥάμ(μ)α
ναχαδόν· σαθρόν. ὁμοίως καὶ ναχειλὲς [τὸ αὐτὸ σημαίνει]
65. * *ναύω· λίσσομαι. ἱκετεύω*
* *ναύων· νεωρίων*
Νέα· νεώματα. καὶ χωρίον Λήμνου, ὅπου δοκεῖ Φιλοκτήτης δηχθῆναι
νεάζομεν· ἀφικνούμεθα [ἢ νεωστὶ ἥκων
νεάζων· μειρακιευόμενος
70. *νέαι· ἀγωνισάμεναι γυναῖκες τὸν ἱερὸν δρόμον*
Νέαιρα· Ὠκεανοῦ θυγάτηρ
Νεαιρήισιν ἵπποις· τοῖς ἀπὸ Νεαίρας. καὶ Σιμωνίδης· νέαιραν γνάθον. [Νέαι[ρα] δὲ χωρίον ἐν Λήμνῳ]
νεακές· νεωστὶ ἠκονημένον
νεάλης· νεωστὶ ἁλούσης
75. *νεαλεῖς· πρόσφατοι. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἁλσὶ παττομένων*
νεάλωτοι· νεωστὶ εἰλημμένοι

SCR. 53. *ξ* 246. 54. Callim. epigr. 5, 3. 57. *δ* 672. 60. *B* 794 *ξ* 498 *M* 225. 61. Ar. Ach. 95. 62. Cantic. 3 pueror. 22. 69. Menand. fr. CXC vol. IV p. 276. 70. Theocr. XVIII 18? 71. *μ* 133 Soph. fr. 513. 72. Simonidis fr. 243 Bgk. 75. Nic. Ther. 869. 76. Herod. IX 102 ubi libri *νεοάλωτοι*.

ADNOT. 52. *ἀποκνῆσαι*? 53. *ναυτίλλεσθαι* Pierso ad Moer. p. 269. Neque favet nostro Cyr. 212 *ναυτιῶνται· ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύονται κλυδωνίζονται* ubi ter dativus restituendus est. Idem *ναυτιῶντα· σκοτούμενον κινδυνεύοντα* cum C. 63. 55. *ναυτιλώμενοι* cod., em. Mus. 56. 57. Separavit et voc. *ναυτίλλεται* (*δ* 672) explevit Albertus. 59. Poll. VIII 126 Bekk. 283, 3 Harp. 131, 9 Phot. 289, 24. Schneider ad Xenoph. Vectig. 3, 3. 63. (*μ*) Mus. 64. Post *σαθρόν* in codice leguntur verba, quae Mus. infra suo loco subtexuit *ὅπου δοκεῖ Φιλοκτήτης δειχθῆναι* (sic). — *ναχειλές* cod., *ναχηλές* Mus., *νωχελές* Thes. V c. 1389 A. 65. *ναυωλίσσομαι* cod., em. Salmasius, *νάω* requirente ordine Vossius. 66. *ναυών· νεώριον* Koen. Greg. Cor. p. 225, *ναών* Is. Vossius, *ναύων· νεώριον* Legerlotz Philol. XV 4 p. 715. 67. *Ν.'α* cod., *Νέα* Mus., malim *Νέαι*. Nam *νέαι* sunt *novalia* (Theophr. CPl. III 25) et *Νέαι· νῆσος πλησίον Λήμνου, ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου* St. Byz. 470, 22 Antig. Caryst. c. 9. — *δηχθῆναι* Mus., qui verba *ὅπου — δηχθῆναι* hic subiunxit. Cf. gl. 164. 67. 68. Secrevit Mus. 68. *νεάζωμεν* cod., em. Mus. Phot. 290, 24. *ἥκων* cod., *ἥκομεν* Mus. Phot. l. c. Ad seq. gl. haec retrahenda esse vidit Schowius. 70. Illustrat Meinek. Theocr. p. 323. Idem tamen p. 488 coni.: *νεολαία· νέαι ἀγωνιζόμεναι κτλ.*, ut ad Theocr. XVIII 18 referatur. Ceterum in codice est *ναιαι* [ε], pro quo Musurus *νέαι* scripsit. 71. *Νεαρὰ* cod., *Νεάρα* Mus. em. Salmas. 72. *Ναιαί* [ε], *ῥήϊσιν ἵπποις τὸν ἀπὸ Ναιαίρας — ναιαίραν — ναίαιρα* cod., *Νεαιρῆισιν ἵπποις· τοῖς* Mus., *Νεαίρας — νεαίραν — νέαιρα* Phavor., *νέαιραν γνάθον* Th. Bergk. Simon. fr. 243 p. 937. De *Νισαίοισιν ἵπποις* quominus cogitemus, obstat explicatio. — Cf. gl. 172. 73. *νεακὶς* cod., *νεακὲς* Mus., malim *νεᾶκες*. 74. „L. *νεαλοῦς· νεωστὶ ἁλούσης* aut *νεαλεῖς· νεωστὶ ἁλούσας*.“ Thes. *νεαλής· νεωστὶ ἁλούς* Suidas, quod verum videtur. 75. *πατουμένων* cod., em. Guyetus; praestat *πεπασμένων*.

νεᾶν· νεάσαι γῆν

νέαν· νεωτέραν. ἢ τὴν (νου)μηνίαν

Νεάνθης· Ὀρέστης

180. νεανίας· τολμηρός

νεανιεύεται· νέον ἔργα πράττει. ἢ καυχᾶται, ἢ μεγαλοφρονεῖ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, κομπάζει κενῶς, ἢ τολμᾷ

νεανιεύων· μειρακιευόμενος

νεανίσκος· νήπιος

νέαον· ἀγκυροβόλιον

85. νεαρά· τὰ εὐανθῆ. καὶ πρόσφατα

νεαροί· νεογνοί, νήπιοι. οἱ νέοι. ἀνόητοι. καὶ εὐανθεῖς. πρόσφατοι

νεάσαι· μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριαμένην γῆν

νεάσεται· νέος λόγος πορεύσεται

νεάτη· ἐσχάτη. καὶ ἡ νήτη χορδὴ ὑπὸ τῶν μουσικῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης

90. νεβλάραι· περαίνειν

νέβεστα· περιτάλματα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν Σικελῶν

νέβρακες· οἱ ἄῤῥενες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων

νεβρίδων· δορῶν ἐλάφων

νεβρίς· ἐλάφου δορά

95. νεβροί· ἐλάφων γεννήματα

νεβρύς· νεωστὶ εἰς βορὰν ἐληλυθώς. νεοβόρος

[νεδίας· τὰς αἰθυίας]

[ν]έεργε· μεῖε. χώριζε

* ναίειν· νήχεσθαι. καὶ νεῖν

200. νέεσθαι· πορεύεσθαι. ἔρχεσθαι

[νεετάζουσιν· οἰκοῦσι

ναιεταώσας· οἰκουμένας]

νεήκεσ[σ]ι· νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι

* νέηαι· πορευθῆς

5. [νεηκλᾶ· λικνᾶ]

νεηκονές· ἠκονημένον νεωστί

SCR. 77. Ar. Nub. 1117. Eupol. IX a b p. 430. 86. *Β* 289. 87. *Δ* 712. 90. Aristoph. fl. XL p. 1046. 94. Eur. Bacch. passim. 95. *Δ* 243. 96. Eur. Bacch. 867. 98. *Δ* 130. 200. *Β* 84. 1. *Δ* 45. 2. *Β* 648. 3. *Ν* 391. 4. *Λ* 32. 6. Soph. Ai. 820.

ADNOT. 77. *ναίαν· νεάσαι γῆ* cod., *νεοῦν· νεάσαι γῆν* Mus., em. Is. Vossius. Cf. Phot. 290, 20 et infra *νεάσαι· μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριαμένην γῆν* (supra in *ἐναῦσαι* corruptum), *νεν(ε)αμένην· ἠρωτριωμένην* (*αμένην·* Cobet Mnem. 1859 p. 38). 78. Phot. 291, 77. —(νου) Palmerius. 87. *ἠροτριωμένην* codex. Cf. *νεᾶν, νενεαμένην, ἐναῦσαι, ἔναυσμα*. 89. *τενέας* cod., *τε ὑπάτης* Append. prov. IV 3 Suid. 90. *νεβλάρετοι· περαίνει. ἄσ(χ)ημος φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν* Phot. 291, 16. Hinc Dobraeus Advers. I p. 603 *νεβλᾶραι· τὸ περαίνειν* coniecit, quod probavit Fritzschius Euphros. p. 15. Cf. Lob. Aglaoph. p. 1332 n. H. Iacobi Com. V p. 63. 91. *πετάλματα* Aldus, unde *πεταλώματα* Scaliger ad Festum p. 102. Non liquet. — *ὑπὸ τῶν Σικελῶν* Kusterus, *νεβλεστά* ordine requirente Vossius. 96. *ἐληλυθός* cod., em. Mus. 97. *(ἐ)ναλίας* coni. Schwenck. Philol. III p. 266 praeeunte Alberto, coll. *ἀλίαι* et *ἐναλίαι*. 98. [ν] extrinsecus adhaesit, cf. Il. *Δ* 130. Coni. *ἔεργεν* [ει]· *ἐχώριζε*; nam *Δ* 131 sequitur *ἐέργει*. 99. Cf. Lobeck. rhem. p. 11 et gl. 405. 200. Supra male *ναίεσθαι*. Apoll. lex. 115, 4. 1. *ναιετάουσιν* recte Albertus. 2. *ναιεταώσας* cod., sed lectionem suprascriptam delevit Musurus. 3. *νεηκέσσι* cod., *νεείκεσι* Cyr. 63. 4. *νέηαι· πορευθεὶς* cod., *νέκαι· πορευθείς* Cyr. Dresd. 39, *νεῖαι· πορευθήσῃ* Mus., em. Albertus ope Suidae et EM. 599, 28. 5. Recte *νεῖκλα· λίκνα* Salmasius. Infra *νίκλον· τὸ λίκνον. νικᾷ· λικμᾷ. νικᾶν· λικμᾶν. νεικητήρ· λικμητήρ. Μεγαρεῖς.* Cf. *λεῖκνα* et gl. α 5200.

[νεηλαίη· νεότης πᾶσα]
νεηλάτης· ὁ ἰθύνων ἢ ἐλαύνων τὸ πλοῖον
νεήλατον· νεοτευχές
νέηλυδες· νεωστὶ ἐλθόντες
νεήλυδος· νεωστὶ κατοιχομένης, νεωστὶ τετελευτηκυίας
* νέην· νέαν, καινήν
νέηλυς· νεωστὶ ἐλθών
νεῖ· πλέει
νεῖται· πορεύση
νειαίρη· ἐσχάτη, κατωτάτη. τουτέστι κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος
νεῖα· ξύλα, τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ἐπιτήδεια
νειάτη· κατωτάτη, ἐσχάτη
νείατον· ἔσχατον
[νειᾶνται· οἰκοῦνται]
νεικέα· φιλονεικία, ἔχθρα
νείκεε· ὕβριζε
νεικεῖ· ὀνειδίζει
νείκει ἄριστε· ἐν τῷ ὀνειδίζειν ἄριστε
νεικέ(ι)εσκεν· ἐνείκησεν
νείκεσ(σ)εν· ὕβρισεν. ἔκρινεν
νεικέσσιος· πολέμιος
νεικῆσαι· ἀρόσαι
νείκησεν· ἐνείκησεν. [ὑμνεῖ, ᾄδει]
νε(ι)κ(λ)ητήρ· λικμητήρ. Μεγαρεῖς
νεῖκλον· τὸ λίκνον
* νεικ(ε)ίων· ὀνειδίζων
νεῖκος· διαφορά, μάχη, φιλονεικία
* νεῖκαι·
νεῖμαι· μερίσαι, διελεῖν
νεῖμεν· διέδωκεν
νεῖμον· ὄρχησαι
νεῖν· νήθειν στήμονα. κολυμβᾶν, νήχεσθαι
νεῖν οὐκ οἶδε· κολυμβᾶν οὐκ οἶδεν
νειόθεν· κάτωθεν

SCR. 10. *K* 434. 11. Plat. Leg. IX p. 879 D non respicitur. 12. *B* 232. 15. *μ* 141. 16. *E* 539. 18. Eur. Rhes. 794 *νειάτην*. 19. *B* 824. 21. *B* 376? 22. *H* 161 vel *B* 224. 23. *Λ* 521. 24. *Ψ* 483. 25. *Π* 221 *Δ* 241. 27. *Γ* 38 *Ω* 29. 30. Hesiod. opp. 714 non respicitur. 32. *B* 243. 36. *I* 217. 38. *κολυμβᾶν*] Aristoph. fr. CCXXIII p. 1216. 39. Cf. Menand. CCCI p. 298. 40. *K* 10.

ADNOT. 7. νέηλαι· νεώτης cod., νεηλαίη· νεότης Mus. Imo *νεολαία*, quod Aeschyli Suppl. 686 Pers. 668 secuti ubique fere scriptores cum voc. *πᾶσα* coniungunt. 10. *ἐλθόγτων* cod., em. Is. Vossius. 14. *πλεῖ* Lobeck. rhem. p. 27 n. 47. 15. *πορεύσει* cod., *πορεύση* Albertus. 17. Deprompsit haec, ut alia complura, ex Moeride p. 270, ubi *νήϊα* confert Pierso. Νεῖον· *δηλοῖ δὲ τῆς νηὸς τὸ πυθμενοειδὲς ξύλον* Theognost. 121, 18. Adde Lex. Bekk. 283, 12 Phot. 295, 15. Hes. gl. ν 242. 20. ναίοντα[ι]· *οἰκοῦντα[ι]*? 21. Incertum est, *νεικέα* utrum ad *νεικία* (vid. Thes. V c. 1402 D) referendum an ex *νείκεα* (sic C. 63) depravatum sit. Posterius praefero. Infra enim *νίκεα* similiter explicat. 22. *νείκες* cod., *νείκεσσ'* Iensius Luc. Hes. p. 163. *νείκεε* Pearso Advers. p. 510. 24. *νείκη, ἄρηστε* codex, em. Salmas. 25. (ι) Iensius. 26. (σ) Albertus. 27. νείκεσσι· *πολέμοις* Meineke. 28. *νειῆσαι* pro *νεῖσαι* sive *νεάσαι* latere statuebat Iens. Malim *ἐρίσαι* pro *ἀρόσαι*, vel νικῆσαι· *κρατῆσαι*. 29. Pro 'νίκησεν· *ἐνίκησεν*. Proscripta ad *νεικεῖ* spectare videntur. 30. (ι)κ(λ) Salmasius. Cf. gl. 205. 33. Infra habebimus Laconicum νῖκορ· *διαφ[θ]ορά*. 36. Vide *νέμει*. 37. *χωρίσαι* Pearso qui ad Odyss. *η* 179 refert. Nil mutat Albertus χειρονόμος· *ὀρχηστής* comparans. 39. Locutio proverbialis, qua utitur Plat. Legg. III p. 689 D, in C. 63 quoque recepta est.

* νειός· κυρίως μὲν ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη γῆ, τουτέστιν ἠροτριαμένη· νέα γὰρ φαίνεται. [ἀπὸ τοῦ νέα φαίνεσθαι]
νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ
λέγεται δὲ καὶ πᾶσα πληθύη χώρα, ἢ θάλασσα
νείοις· νηχίοις. λέγει δὲ τὸν πυθμένα, ὥσπερ τῆς νεὼς τὸ προτιθέμενον
νειότατον· κατώτατον
νειόφατον· νεόκρατον
245. [νεῖπτα· ἔσχατα]
νεῖραι· κατωτάται. οἱ δὲ κοιλίας τὰ κατώτατα
νειρὴ κοίλη· κοιλία ἐσχάτη
νειρόν· σφοδρόν. ἔσχατον
νείσεται· εἰσέρχεται
50. νείσαντο· ἐπορεύοντο
νεῖσθαι· πορεύεσθαι
νεισόμενος· πορευσόμενος
νείσοντο· ἐπορεύοντο
νεῖται· ἐλεύσεται, ἔρχεται
55. νεκάδεσσι· νεκύαδεσι. ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι. νεκροῖς. ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλίμαχος νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς·
ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο
νέκες· νεκροί. ἀνίαι. ἀρχαῖοι. νέοι
νέκταρ· πόμα θεῖον, ἢ βρῶμα
νεκτάρεος· θεῖος. ἡδύς, εὐώδης
νεκταροῦσιν· ἐλαφρίζουσιν
60. νεκτάρας· μάστι[γ]ξ
νεκτάρθη· ἐθυμώθη
νέκυας· νεκρούς
νεκύδαλλος· τὸ ἐκ τοῦ βόμβυκ(ος) ζῷον. ἢ ὁ σκώληξ τῆς κάμπης
νέκυες· νεκροί, οἱ ἐστερημένοι τοῦ κέαρ(ος), ἤγουν τῆς ψυχῆς

SCR. 41. Σ 541 ε 127 (Hesiod. Theog. 971). 51. ο 88. 52. δ 701. 54. μ 188. 55. Ε 886 Callimach. CCXXXI. 57. Δ 3 Alcman. fr. 97. 58. Γ 385. 62. Η 418. 63. Aristot. l. c. 64. Φ 302.

ADNOT. 41. νεῖος cod., πληθύουσα — ἡ θάλλουσα Kuehn. ad Poll. I 221 n. 32. 42. Cf. gl. ν 217. Pro νηχίοις legendum fortasse νηίοις vel ναΐοις. Nam νηχεῖον significat *natabulum*. 44. Lob. rhem. p. 106. 45. νειότατα vel νέρτατα Schwenck. Philol. III p. 237, νείατα Pearso. Alius malit aut νῆτα (h. e. νέατα) aut νήϊστα, quod vide. 46. νεαιρὰ C. 63. Malim νείαιραι. Vid. Lob. Path. El. p. 49. 47. Forte νειαίρῃ κοίλῃ· κοιλίᾳ ἐσχάτῃ, vel potius νειαίρῃ κοιλίῃ ex Hippocr. p. 609, 51. Vid. Lob. Parall. 307 Path. El. p. 410. Casaubono et aliis ap. Aesch. Ag. 1479 νείρῃ vel νείρᾳ pro νείρει restituentibus non accedo. 48. νειρὸν per ὁρμητικόν reddit Aristarchus minor, quem Is. Vossius apposuit, ex EM. 475, 30 (Lob. Path. El. p. 49. Curtius Etym. 279). Albertus etiam νωρεῖ· ἐνεργεῖ et νίρον· μέγα confert. Cognatum videri possit Sabinorum *Nero*. 49. 50. 52. 53. Pro νίσσεται celt. 50. Non ausim νείσοντο reponere. 55. L. νεκύ[αδ]εσσι, nisi omnino delendum sit. Ab Hesychio fictum videtur Thes. V c. 1413 C. — τὰς τῶν ζῴων τάξεις Suid. (ὁπλιτῶν EM., forte ἡρώων). Νεκάς ,ασ' ἀνδρῶν Urbicius (Blomf. gloss. ad Aesch. Prom. 226) in Montef. bibl. Coisl. p. 513 D. 56. Cf. Lob. Parall. 101. — νέοι] Infra νεκυώτατον· νεώτατον προσφατώτατον legi annotabat Albertus, ac nonnullos in Homerico νεκροὶ κατατεθνηῶτες secundum schol. Ven. Il. Σ 540 νεκροὶ pro νέοι accepisse Lobeck. Path. 446, 17 animadvertit. Mihi νέοι potius ad νέακες (a νέαξ) respicere visum est, quo de voc. cf. Callimach. fr. LXXVIII ap. EM. 534, 35, qui tamen poetae mentem non perspexisse putandus est. Nunc video Meinekium etiam in *ZfAW*. 1845 n. 134 glossas sic conformasse: [νέκες· νεκροὶ]. νέηκες· νεανίαι, ἀκμαῖοι, νέοι. 59 — 61. Non liquet; κεντρίς et alia parum probabilia coniecit Schwenck. Mus. Rhen. 1855 p. 308. 62. νεκυδάλαος — βόμβυκ. cod., βόμβυκος Mus. Cf. Lob. Proll. 95. Ceterum falsa tradere Hesychium ex ipso Aristotelis loco HA. V 19 (Plin. XI 22), quem respexit sed obiter legit, manifestum est. Debebat ζῷον ἐξ οὗ τὸ βομβύλιον. 64. (ος) Mus.

265. νεκυομαντ(ε)ία· νεκρομαντ(ε)ία
νέκυρ· νεκρός. Λάκωνες
νεκύωρον· νεκρομαντεῖον
νεκυώτατον· νεώτατον. προσφατώτατον
νέμεα· σύνδενδροι τόποι
70. Νεμεάδες πύλαι· ἔνιοι τὰς ἐν Τίρυνθι· οὐ καλῶς· τοῦ γὰρ Ἄργους εἰσὶ τοὔνομα λαβοῦσαι διὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμέᾳ τετράφθαι
νεμεάδες· ἰχθύες. βλαστοί. ὄρη ἀνειμένα. ἀπόγονοι. λειμῶνες
νεμέθοντο· ἐνέμοντο, ἀπὸ τῆς νεμήσεως
νέμει· μερίζει. βόσκει. διαιρεῖ. ἀναγινώσκει. χειρονομεῖ. νομίζει. ἔχειν διαδίδωσι
νέμεις· ἀναγινώσκεις
75. [νεμενίαν· νουμενίαν]
νεμεσᾷ· φθονεῖ. ὀργίζεται. μέμφεται
* νεμέσα· μέμφου
* νεμεσίζῃ· μέμφῃ. [βόσκῃ]
νεμεσῆσαι· [βοσκῆσαι]. μέμψασθαι
80. νεμέσησεν· ἐμέμψατο
* νεμεσ.ήθητε· αἰσχύνθητε
νεμεσητόν· ἐπίφθονον, μεμψίμοιρον. καὶ ὃ ἄν τις ἐντραπείη
νέμεσις· ὕβρις. μέμψις. φθόνος
* νεμεσίζομαι· μέμφομαι. φθονοῦμαι
85. * νεμέσθωσαν· βοσκηθήτωσαν
νέμησις θέας· Ἀθηναῖοι τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ καθέδρας, ψηφίσματι νενεμημένας προεδρίας ἱερεῦσιν
νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτάς, κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν ἀκρίτως παρελαμβάνετο. ἔστιν οὖν ὡς ἂν διαίρεσις
νεμεσῶ· μέμφομαι
νέμοιτο· καρποῖτο. βόσκοιτο, τρέφοιτο. διαμερίζοιτο
90. νέμος· σύνδενδρος τόπος, καὶ νομὴν ἔχων. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. καὶ νάπος. καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον
νέμω· νομίζω. ἀναγινώσκω. βόσκω
νεν.αμένην· ἠροτριαμένην
νενασμένας· πεπλησμένας

SCR. 65. Eustath. Od. 1670, 23. 72. Λ 634. 73. ζ 188. 77. Κ 145. 78. Ε 757. 80. Δ 507. 81. Π 544. 82. Γ 410 habet νεμεσσητόν, sed νεμεσητόν exstat ap. Soph. Philoct. 1193 Tyrtaeum ap. Lycurg. p. 212 et Callim. Del. 16. 84. Θ 407. 85. Β 780. (Exod. XXXIV 3 Ion. III 7.) 88. ζ 286. 89. Β 780. 90. Δ 480.

ADNOT. 65. Sic etiam C. 39; (ε) bis inserui. 66. Ahrens dial. Dor. II 72. 67. νεκύορον cod., νεκύωρον cum Salmasio aut νεκυώριον legendum esse putat IThSchneiderus. 68. προσφανώτατον cod., em. Mus. Sed νεκυώτατον quid? Scriberem νεόκοτον, nisi superlativus requireretur. Albertus conferri iubet νέκες. 70. τῇ ῥυθίου καλῶς — τεθράφθαι cod., τῇ Κορυνθίᾳ, κακῶς — τετράφθαι Mus., em. Schowius. 71. ὄρη ἀνειμένα et λειμῶνες ad νέμεα, ἰχθύες et ἀπόγονοι ad νέποδες (cf. Eustath. 1502, 52) spectare videntur; βλαστοὶ conicio spectare ad νεόποδες, quo de voc. vid. Geopon. IV 3, 6. V 8, 2. 74. Meinek. ad Theocr. p. 327. 75. νεομηνίαν Guyetus. 76. νέμεσαι cod., em. Mus. 78. νεμεσίζει· μέμφει βόσκει cod., em. Mus. cuius correctio a typotheta neglecta est. 78. 79. βόσκῃ et βοσκῆσαι merito suspectum dixit GDindorf. Thes. LG. vol. II ADD. 81. Imo νεμεσσήθητε. 86. νεμέσεις Mus. — νεμημένας Aldi error, em. Albertus et Sopingus. 87. νέμεσις — ᾧ ὁ cod., νέμεσις — ὧν ὁ Mus., em. Heinsius. Cf. Phot. 293, 24, qui pro ὡς ὧν exhibet οἷον, ὡς ἂν Hemsterhusius. Bernhardy *Elem. der gr. LGesch.* II p. 643. 88. νεμέσω· μέμφομαι cod., νεμεσήσω· μέμφομαι Mus. Correxi ex Odyss. ζ 286. 90. Forsitan dederit noster ὃ καὶ νάπος, q. v. 92. νεναμένην· ἠροτριωμένην cod. νενεαμένην· ἠροτριαμένην Cobet Mnem. 1859 p. 38. 93. πεπληγμένας cod., em. Guyetus.

νενασμένως· ἐπιεικῶς
95. νεναυμαχηκώς· ἐν πλοίῳ πολεμήσας
νενευκότι· βλέψαντι
νενευκέναι· τεθνηκέναι
νενημένων· συγκειμένων
νένηται· πεπλήρωται. σεσώρευται
300. νενίηλος· τυφλός. ἀπόπληκτος. ἀνόητος
[νεννάζει· κακολογεῖ]
νέννος· ..... ἀδελφός
νενός· εὐήθης
νένοφε· νενέφωται. συνύφεται. [νενόηται]
5. νενώμεθα· διανενοήμεθα
νενώπηται· τεταπείνωται. καταπέπληκται
νένωται· ἐν νῷ ἔχει
νέξας· τὰ στρώματα
νεοαλδέα· νεωστὶ αὐξανομένην
10. νεοαρδέα· νεοπότιστα
νεοβόρον· νεωστὶ βεβρωμένον
νεόβροχοι· ἔγκυοι
νεογιλόν· νεογνόν, νέον
νεογιλῆς· νεογνῆς, νεαρᾶς, νέας, νεωστὶ γεννηθείσης
15. νεοδαμώδεις· οἱ κατὰ δόσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς εἱλωτίας
νεοδάρτης· ἔδεσμά τι ἀβυρτακῶδες
νεοδμήτην· νεωτέραν. ἢ δαμασθεῖσαν. ἢ οἰκοδομηθεῖσαν
νεοεργές· νεωστὶ ε(ἰ)ργασμένον, προσφάτως
νεοηνία· ἑορτὴ Διονύσου
20. νεοθάλαμος· καπνός

SCR. 98. ‚Xen. Exped. Cyr. V p. 353 D. [h. e. Anab. V 4, 27]‘ ALB. 300. Callim. hymn. in Iov. 63. 4. Aristoph. fr. XIII vol. II 2 p. 963. 9. 10. Φ 346. 13. Poll. II 8 ex Isaeo oratore affert; sed spectare videtur Theocr. XVII 58. 14. μ 86. 15. Thuc. V 34. VII 58 Xen. Hell. I 3, 15 Theodoret. Therapeut. IX p. 126 [611].

ADNOT. 95. *νεναυμαχικώς* cod., em. Mus. 96. 97. Divisit Musurus. 96. *νεῦσον· βλέψον* infra. 97. Gl. *νεύει· ἐπανέρχεται ἢ μᾶλλον φεύγει* conferri iubet Thes., mihi corruptum videtur ex *μεμυκέναι*. Vide *μέμυκε· τέθνηκεν*. 98. Cf. *νηνίται· σύγκειται* (l. *νένηται*). 99. *σωρεύεται* cod., em. Phot. 294, 7. Idem *εὖ νένηται· εὖ πεπλήρωται*. 300. *νενήηλος* cod., em. Mus. Supra eadem vox, litera prima truncata, latet in v. *ἐνίηλος· ἀνόητος*; infra *νινητός· ἀνόητος, οἱ δὲ νινήκλος καὶ νιμιαστής*. 1. *δεννάζει* recte Sopingus. 2. *νεννός* cod., em. Poll. III 16, 22 et Eustath. 971, 26; cf. Nauck. Ar. Byz. 141 qui lacunam a nobis indicatam v. *μητρὸς* explet. Glossas *Νάννη* et *γέννας* conferunt interpp. 3. Conferunt *βλέννος* et *νενίηλος*. Forte *ἐννεός* sive *ἐνεός*. 4. *νενόφαι· νεμόφωται* cod., *νένοπται· νενόφωται* Mus., *νενόφοται* Aldus. *Νένοφεν· νενήφοται (νενέφωται)* Phot. 294, 10, ut Schowius volebat. Cf. Lob. rhem. p. 39. — Mox *συννενέφωται* Albertus, qui *νενόηται* recte ad *νένωται* refert. 5. *νενώμαθα· διανενήμαθα* cod., em. Phot. 294, 9 nisi quod *νενόμεθα* scribebatur. 6. *νενώνηται* cod., em. Phot. 294, 11 Bentl. ad Mill. p. 65. Cf. *ἐνώπηται* et Ion. Ath. XIII 604 B. 7. Huc refero *νενόηται* ex gl. ν 304. Vid. Herodian. EM. 601, 23, Hesych. s. vv. *ἐνένητο ἐνώσατο νώσασθαι, νῶμα*, Suid. s. vv. *νῶσαι* et *νωσάμενος* (Theocr. XXV 263) GDindorf. ad Soph. El. 882. 8. Aeolice pro *νάξας* dictum esse Guyetus statuit, qui si verum vidit, legendum fortasse *νέξας τὰ στρώματα*. Contra Salmasius pro latina voce *nexae* accipit. 9. 10. Apoll. lex. Hom. p. 116, 5. 6. 12. Lobeck. rhem. p. 132. 13. *νεογγυλόν* cod., em. Mus. 14. *νεογγιλῆς* cod. Apoll. lex. 115, 29 Arcad. p. 54, 15, em. Mus. Cf. Lob. Path. Proll. p. 118. 15. Poll. III 83 Myro ap. Athen. VI p. 271 F. Cf. gl. δ 214. Eustath. 1024, 46. 16. *παρθενίας· ἀβυρτακῶδές τι πέμμα* infra. *ἀβυρτακώδης* cod., em. Mus. 17. *νεωδμήτην* cod., corr. Mus. 18. (ἰ) Mus. 19. *Θεοίνια* maluisse videtur IThSchneiderus, *Νεοίνια* Meurs. Graec. fer. V p. 208. „*Haec Νεοίνια in vase Neapolitano picta putabat Finatius Mus. Borbon. vol. VI tab.* 57 p. 3.“ LDindorf. Thes. V c. 1429 C. 20. *καπν*^{ο} cod., *καπνός* Mus., *καινός* Heinsius. Forte *καρπός* dictus erat *νεοθάλμιος*, cui epitheto similia sunt, ut mittam *φυτάλμιος* in vulgus notum, *ζωθάλμιος βιοθάλμιος πολυθάλμιος*.

νεοθαλής· [νεοθηλέα] νεωστὶ θάλλουσα
νεοθαλής· νεωστὶ ἀνθῶν
νεοθηλές· νεόβλαστον, νεόφυτον
νεοθηλής· νεωστὶ βλαστήσασα
νεόθρεπτον· τὸν νεωστὶ πεπηγότα τυρόν
νεοθρότοις· νεοαυξέσιν. νεωστὶ ὁρμῶσιν, αὐξανομένοις.
νεοῖαι· ἀφροσύναι
νεοίη· ἡ νεότης
νεοκηδέϊ· νεωστὶ πενθήσαντι
νεοκμήτῳ· νεωστὶ κατεσκευασμένῳ
[νεοκόρος· ὁ τὴν ἐκκλησίαν κοσμῶν. Κοσμεῖν γὰρ τὸ σαρεῖν]
νεοκράς· νεωστὶ κεκραμένος
νέοκρατοι· τινὲς κρατῆρες ἐλέγοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθειστήκει· ἔν τε γὰρ τοῖς περιδείπνοις, καὶ ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἤγουν σπονδαῖς
νεόκτιστον· νεοκαθίδρυτον, ἢ νεωστὶ κατεσκευασμένον
νεολαία· νέων ἄθροισμα. ἢ νεότης. ἢ νέος λαός
νεόλεκτος· νεοστράτευτος
[νεολιγόν· νεογνόν]
νεολώφητοι· νεωστὶ λελωφηκυῖαι τῆς μανίας
νέομαι· πορεύομαι, ἀπέρχομαι
νέον· νεωστί
νεομηνία· ἡ πρώτη τῆς σελήνης ἡμέρα
νέον ἡβώοντα· ἀρτίως ἡβῶντα, ἄρτι ἀκμάζοντα
νεοπαγῆ· νεωστὶ πεπηγμένον
νεοπηθής· αἰχμάλωτος
νεοπευθῆ· τὰ οὐ πρότερον ἱστορημένα, ἀλλ' ἀρτιμαθῆ
νεόπτραι· υἱῶν θυγατέρες
νεοργής· νεωστὶ εἰργασμένος
* νέον· νεωστὶ γενόμενον. θάλλον. πρόσφατον
(ν)έος· νεώτερος, ἔφηβος „νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς“ ἀμαθής, προπετής

SCR. 21. [Ξ 347. Anacr. ap. Aelian. VII 39]. — Pind. Nem. IX 48. 28. Ψ 604. 29. cf. Hes. Theog. 98. 30. Ad Euphorion. fr. LXIII refert Meineck. p. 105. 32. ADN. 34. Pind. Pyth. IV 206. 35. Aesch. Pers. 668. 38. Tragici poetae videtur ex anapaestis. 39. Σ 101, unde infra οὐ νέομαι deprompsit. 40. Α 391. 42. Ι 446. 49. Verba sunt Platonis in Gorgia p. 316 E quae Photius etiam 295, 19, Boethi si quid video lexicon secutus, (et Eudemus Bachmanni 307, 28) interpretatus est.

ADNOT. 20. 21. Seiunxit Musurus et νεοθηλέα (Ξ 347) eiecit. 24. Cf. ἡ νεοθηλής. 26. νεοθόροις Pergerus, νέορτοις cum schol. Soph. Tr. 905 Toupius Em. IV p. 341 et dubitanter Thes. LGr. V c. 1429 A. νεοσπόροις? 27. νέοιαι cod., νεοῖαι Thes. coll. Theognost. 103, 12. 28. Apoll. lex. 115, 30. 31. Imo νεωκόρος, q. v. unde corrigendus hic locus. Restitui codicis lectionem vitiosam a Musuro in κορεῖν γὰρ τὸ σαροῦν mutatam. Debebat κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν ἢ κοσμεῖν, similiter Cyrill. MS. κοσμεῖν γὰρ τὸ κορεῖν ἔλεγον. 32. Cf. schol. Aesch. Cho. 342. 36. Eadem Cyr. 63. 39. 37. Imo νεογιλόν, nisi ΝΕΟΛΙΓΟΝ ex ΝΕΟΓΝΟΝ traiectione literarum natum est. 38. νεολόφητοι — λελοφη...αι cod., in quo λελοφηνέναι sibi legere videbatur Schowius, νεολώφητοι — λελωφηκυῖαι Mus. νεολώφητος· νεωστὶ λελωφηκυῖα Phot. 295, 10. 42. ἡβόεντα cod., em. Mus. Cf. 48 et Apoll. lex. 115, 25. 43. νεοπαγὶ cod., em. Mus. νεπαγῆ Aldi vitium. 44. νεοπηθεὶς cod., νεοπηθής Mus., forte νεοπενθὴς αἰχμάλωτος. 45. νεοπεφθῆ· ἀρτιμαθῆ Phot. 295, 15; recte Albertus et Photio et nostro pro νεοπαθῆ restituit νεοπευθῆ. 46. νεοπτραί· υἱνω, ἢ cod., νεόπτραι· υἱοὶ ἢ Mus. quod verum esse non posse patet e glossa νεοθώπραι· υἱῶν ἢ θυγατέρων. Adludit ad neptis, nec dubito equidem, quin expositio fuerit haec υἱῶν θυγατέρες ex Aristophanis Byzantii libro si quid video repetita. Reprimenda igitur coniectura νέορτοι· υἱοὶ ἢ θυγατέρες. Uti hoc voc. poterat Curtius Etym. p. 232. 47. L. νεωεργής aut νεουργής. 47. 48. Separavit Musurus et (ν) praefixit. 48. Ordine νέορτον requiritur. γενάμενον cod., em. Mus. Idem προπετὴς scripsit pro προπετῶς. — θάλλον] cf. 352.

350. νεοσμήκτων· νεωστὶ ἐσμηγμένων
νεὼς κυανοπρώροιο· τῆς κυανῷ κεχρισμένης καὶ μέλανι τὴν πρώραν
νεοσπαδῆ· νεωστὶ τὰ σπάδη περικείμενον, ἅ ἐστι σπάργανα
νεοστάλυγες· κεκλαυθμυρισμένοι παῖδες προσφάτως, νεοδάκρυτοι
νεοστεφέος· νεοκράτου
55. νεοστασίη· ἑτεροίωσις. νεωτερισμός. ἔκπληξις
νεόστροφον· νεωστὶ ἐστραμμένον. καὶ καινόν
νεόσσυτα· νεωστὶ ὁρμῶντα. νεαρά
νεοτεύκτου· νεοποιήτου
νεοτευχέος· τὰ αὐτά
60. νεότης· ἡ τῶν νέων ἡλικία
νεοττιά· καλιά
νεοττοί· νεοσσοί
νεόττιον· Ἀττικοὶ τοῦ ᾠοῦ τὴν λέκιθον· καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν νεοττός
νεοττίς καὶ νεοσσίς
65. νεουμένη· δευτερουμένη
νεούτατος· νεότρωτος
νεόφατον· νεωστὶ τεθνηκός
νεόφθιτος κόρη· ἡ ἄρτι φθαρεῖσα, ἡ τελευτήσασα. νεόφθιτος
νεοχμόν· νέον. πρόσφατον. ἄκοπον, ἄπονον. νεωστὶ εἰργασμένον
70. νεόχμωσιν· νεοκίνησιν. μετακίνησιν
νεοχμίη· κίνησις πρόσφατος
νεοχμούμενοι· μετακοσμούμενοι. νεωτεριζόμενοι
νεοχμιζομένου· καινουργουμένου
νέπιτα· ἡ καλαμίνθη
75. νέποδες· νηξίποδες· τὸ γὰρ ἄποδες ἀποδιδόναι, ψεῦδος· ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι νέποδες
νεπόδων· νηξιπόδων ἰχθύων
νέρθεν· κάτωθεν, ὑποκάτωθεν
νέρτερος· ὑποκάτωθεν. ἢ νεκρὸς ὑπὸ γῆν. κατώτερος. καταχθόνιος
νέρτος· ἱέραξ. οἱ δὲ εἶδος ὀρνέου
80. νέρτατα· ἔσχατα
νέρτεροι καὶ νερτέριοι· οἱ Τιτᾶνες, διὰ τὸ κατατεταρταρῶσθαι. καὶ χθόνιοι· νεκροί
νέρωπα· λαμπρόν

SCR. 50. *N* 342. 51. *O* 693. 55. Apoll. Rh. III 76 non spectat. 56. *O* 469. 58. Φ 592. 59. *E* 94! ubi νεοτευχέες exstat, quod explicat Apoll. lex. 116, 4. 60. Aristot. rhet. II 13, 4. 63. Diphil. fr. XL vol. IV p. 427. 66. Σ 536 *N* 539. 68. Poetae scenici. Fr. adesp. 190 Nck. 69. Aesch. Pers. 693. 75. δ 404. 76. Callimach. fr. ap. St. Byz. 157, 6. 77. *H* 212. 79. Ar. Avv. 303.

ADNOT. 51. νεόσκυαν, οἱ πρώροιο cod., em. Mus. nisi quod νεὼς scripsit. 52. νεωστὶ τὰ σπάργανα περικείμενον Phot. 295, 16. Huc retraxerim, quod supra 348 legitur θάλλον (θαλλόν). Etenim θαλλὸν νεοσπάδα dixit Soph. Ath. XIII p. 587 A. 53. Lobeck. Proll. p. 87. 54. Infra στέψαι· κεράσαι. Supra ἐπιστεφές· πλῆρες κεραννύμενον. Rectius tamen Thes. V c. 1442 „*ad pocula pertinere videtur* νεόκρατα.“ 55. ἑταιροίωσις cod., em. Arnald. Lectt. Gr. p. 100. — ἔκπληξις Ruhnken. epist. crit. p. 212 recte ad ἀνεοστασίη vel ἐνεοστασίη refert, q. v. 56. Apoll. lex. 116, 7. 57. νεόσυτα ordo. 63. λέκυθον cod., vid. Meinek. Com. IV p. 82. Ael. Dionys. ap. Eustath. 288, 44. 63. 64. Separavi, licet etiam νεοττός νεοττίς καὶ νεοσσίς ferri posset. 67. νεόφατον· τεθνηκώς cod., νεόφατος Mus. Correxi; νεοτάφος quod testo caret (νεοταφής schol. Lyc. 1097) malebat Iensius Luc. Hes. p. 163. 68. Pro altero νεόφθιτος e Cyrillo νεόφθαρτος ponit Albertus. 70. νεόχμησιν (sic cod. Par.) νεοκίνησιν EM. 600, 48. 71. νεοχνίη cod., em. Musurus laeso tamen ordine. 72. νεοχνουμένοι cod., em. Mus. 73. νεοχνυζομένου cod. em. Mus., νεκνιζομένου Phot. 293, 4. 74. ‚L. νέπητα. G. Vid. Bodaei Comment. in Theophrast. H. Pl. p. 814. a.‘ ALB. *Nepetam* vocat Celsus. Cf. κα.έτην, καιέτα, κήτα. 75. φωκέναιπόδες cod., em. Mus. Cf. Apoll. lex. 115, 31. 79. Schol. Arist. Avv. 303. Ceterum apud comicum νέρτος non dicitur ἱέραξ, sed sequitur vox ἱέραξ, hoc modo: νέρτος ἱέραξ φάττα. 82. νέρωπα codex Cyrillus 212 et Salmasius, νώροπα (*B* 578) loco non suo Cyr. 63 et Mus.

Νέσσος· ποταμός
* *νεύσταθμος*· λιμήν, ἔνθα ἵστανται τὰ πλοῖα
85. * *Νεφθαλείμ*· πλατυσμός
* *νεσθώπραι*· υἱῶν, καὶ θυγατέρων
νέτωπον· νετώπιον. μύρον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν μιγμάτων. οἱ δὲ *μετώπια*
νεύει· ἐπανέρχεται. ἢ μᾶλλον, φεύγει
νεῦμαι· ἥξω, ἐπανήξω
90. *νευρά*· τοῦ τεταμένου νεύρου, καὶ τοῦ τόξου
νευρ. ἐνδυνάμενο· ἐνίσχυϊ
νευρομήτρα· μέρος τι τοῦ σώματος. οἱ δὲ ψύην
νεῦρον· ᾧ συνδεσμεύεται τὸ σιδήριον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, καὶ εἰς ὃ κατὰ τὴν ὀξεῖαν ἐντίθεται τὸ βέλος
νεῦσεν· ἐπένευσεν, ἐπέκλινε. συνεχώρησεν
95. *νεῦσαι*· ἐπινεῦσαι
νεῦσις· πλεῦσις
νευσόμεθα· νηξόμεθα
νεῦσον· βλέψον. κλῖνον
νευστάζων· νεύων, ἐπινεύων
400. (..)*νευτήρ*· κολυμβητής
νέφεα· νέφη·
νέφεα σκιόεντα.
καὶ λίνα θηρατικά
νεφεληγερέτα· νεφεληγερέτης, ὁ τὰς νεφέλας ἀγείρων, ὅ ἐστι συναθροίζων· ὁ τοὺς ὄμβρους ποιῶν. κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας
νεφελογερέτης· τὰ αὐτά
νεώ· ναοῦ
5. *νέω*· τὸ νήχομαι
νέφος· σκότος, ἀχλύς. ἄθροισμα, πλῆθος. ἀὴρ πεπυκνωμένος
νέω· νεώτεροι. δυϊκῶς
[*νεώβορτον* ἢ *νεώβρωτον*· νεωστὶ κατεσθιόμενον]
νεώμεθα· ἀπίωμεν, πορευώμεθα
10. *νεωκόρος*· ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν. Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν ἔλεγον
νεῶν· ἱερῶν. ἢ πλοῖα
νέων· νηχόμενος
νεώνητος· νεωστὶ ἀγορασθείς

SCR. 85. Genes. XXX 8 (Ernesti p. 206). 86. Hippocrates. 89. Σ 136. 93. Δ 151. 94. Λ 528. 96. Aristot. H. A. V 6. 99. Υ 162. 401. Ε 525. 2. Λ 511. 4. Ar. Plut. 733. 9. Β 236. 12. Alexid. fr. vol. III p. 413. 13. Ar. Eq. 2 Plut. 769 Timocl. fr. III p. 594.

ADNOT. 83. *Νέστος* post Arcerium reliqui interpretes suadent, monentes tamen ap. Iamblich. VPyth. c. 28 et Theophr. HPl. III 2 legi *Νέστον*. 84. Sic etiam Cyr. Lex. MS. Alberti. Cf. *ναύσταθμος*. 86. *νεστόπτραι* Is. Vossius et paulo ante *νέσταθμος*, ut ordini consuleret. Cf. *νεόπτραι*, quod *νέπτραι* potius scribendum esse manifestum est. 87. *ἢ νετώπιον — μετώπιον* Foesius ad Erotian. p. 260, quo de loco disputat Nauck. Philol. V 3 p. 562. Diodotus, quem laudat Erotianus, non scripserat *περὶ μυθολογιῶν*, sed *περὶ μυροπωλῶν*, vel *περὶ μυροπωλίων*. 88. Hoc probante Thes. V c. 1470 C ad *ἰκνεύει* refert Albertus. 91. *νευρο. ἐνδυνάμενο. ἐν ἰσχύϊ* cod., *νευρῶ*· *ἐνδυνάμενον, ἐνισχύον* Mus. Schowius *νευροὶ ἐνδυνάμενοι ἐν ἰσχύϊ* vocibus indistinctis exaratum fuisse et Musurum antea correxisse *ἐν δυνάμει* tradit. *Νευρῶεν*· (*νευρόεν* Voss.) *δυνάμενον* HStephanus. 92. *ψυχήν* cod., em. HSt., cf. Poll. II 85 Clearchus Ath. IX p. 399 B Rufus Ephes. p. 40 Cl. 93. *τοξείαν* recte ni fallor Meibomius. 98. Cf. *νενευκότι*· *βλέψαντι*. 400. *νευστήρ* HSt., imo *ἀρνευτήρ*. 3. *νεφεληγερέτης*? 5. Cf. gl. ν 199. 8. *νεόβρωτον* recte Mus. 10. Hinc emendari expositio gl. *νεοχόρος* potest. 11. *πλοίων* male Heinsius. Confundit *νεῶν* et *νεών*. Cf. *νίωον* (l. *νιών*, Boeotice pro *νεών*). An *νεών*· *ἱερόν* (Philem. fr. XXXV vol. IV p. 46)? 12. *νέον* cod., em. Palmerius.

* νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας· τὰς πρὸ τῶν πλοίων τάξεις

* νεῶν ἰκρία· τὰ σαν(ε)ιδώματα τῶν πλοίων

* νεῶν οἴκους· τὰ νεώρια

(*) νεῶνας· νεῶν οἴκους. νεώλκια

νεωνία· οὕτω τις τῶν ἐλαῶν ὠνομάζετο

* νεῶν ὕπερ· ἤτοι πρὸ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας· τεῖχος ἐτεκτήναντο νεῶν ὕπερ

νεῶπας· ἀντὶ τοῦ νεοβλέπ(τ)ους, ἢ νέας

νεωρεῖν· νεωφυλακ[τ]εῖν

νεώριον· λιμήν

νέωρον· νέον

νεωρός· νεωριοφύλαξ

νεώσατε· ἀροτριάσατε

νεώσοικοι· τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται

νεώσσει· καινίζει

νεώς· ναός. Ἀττικῶς

νεωστί· ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ μικροῦ

νέωτα· εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος

νεωτάτη· ἀντὶ τοῦ ἐχομένῃ, τῇ ἐπιγενομένῃ. ἐσχάτῃ

νεωτερίζει· καινὰ πράττει, νεαρά

νεωτερὶς ἀνάστηθι πρεσβυτέρῳ· ἀντὶ τοῦ ἀνδραγάθησον

νεώτερον· οὐ μόνον συγκριτικῶς, ἀλλὰ καὶ νέον, Ἀττικοί

νεώχερμος· γῆ νεωστὶ εἰργασμένη

νεωχμ(οτ)άτην· νεωτάτην

νή· κατὰ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος. καὶ ἐάν

νῆα· ναῦν

νῆας ἐΐσας· τὰς ἰσοτοίχους ἐν τῷ πλοίῳ

νῆάς τε· καὶ τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ναῦς

νηγάτεον· νεωστὶ γεγονότα, ἢ κατεσκευασμένον λέ(γει) ἢ εὖ νενησμένον

νήγρετος· ἀνάγρετος. βαθύς

νηδύος· γαστρός, κοιλίας. καὶ νηδυΐοισι καὶ νηδύ[η]σι· ἐντέροις

νήδυμον· δυσέκδυτον. ἔσχατον. ἡδύ. βαθύ. καὶ ἄδυμον μὲν ὃ οὐκ ἔστιν ἀποδύσασθαι διὰ τὸ βάθος. οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες ἤδυμος ὕπνος....

SCR. 14. *Λ* 503. 15. *O* 685. 17. Iones teste Aelio Dionysio ap. Photium et Eustath. 1562, 56. 19. *H* 449, ubi Wolfiana ἐτειχίσσαντο habet. 23. Ar. Ach. 918. Utrumque iungit Plat. Critia p. 115 C. 25. Ierem. IV 4. 26. Demosth. 329, 4. 30. Philemon I vol. IV p. 29. 38. *I* 137. 39. *Λ* 306. 41. *B* 43. 42. *ν* 80. 43. *N* 290 — *P* 524 — Nicand. Ther. 467. 44. *Π* 454 al.

ADNOT. 14. ἀπαλλάξαι cod., em. Apoll. lex. p. 116, 1. 15. [ε] Mus. Cf. Boeckh. *Urkund.* p. 105. 66. 17. νεόλκια codex, em. Meibomius. 20. νεοπ.᾽ς — νεοβλέπουσινέας cod., νεωπούς· — νεοβλέπους ἢ νέας Mus., em. Thes. V c. 1475 C. 21. νεοφυλακτεῖν cod., em. Phot. 297, 8. 23. νέωρον· νέον Phot. 297, 9 rectius Hesychio qui neglecto Arcadii p. 72, 14 praecepto νεωρόν scripserat. l. c. quod νεωρής, nec opus ut νεαρόν scribatur. Νεώριον· νεών sine caussa Buherius. 25. ἀροτριόσατε cod., em. Cyr. 11. 26. νεώς, οἶκοι cod., corr. Mus. Cf. tamen Paus. I 29, 16. 27. νεωσσεῖ cod., corr. HSt. Theognost. 143, 26. 32. κενὰ cod., Schowius, καινὰ Mus. 33. νεωτέρισον Musurus; forte νεώτερος ὤν. 35. νεώχερσος coll. χέρσος· γῆ ἀνέργαστος coni. Is. Vossius. Cf. ἐχερμάζομεν· τὴν γῆν εἰργαζόμεθα. 36. νεωχμόν (νεοχμόν cod. Vindob.) νεώτατον. ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν α' μελῶν Erotian. p. 262. — (οτ) HSt. 37. μὴ induxit et καὶ ἤν, ἐάν scripsit Mus. 39. πλείῳ cod., em. Mus. 41. δὲ cod., om. Mus., scripsi λέγει. — νενισμένον cod., em. Mus. 43. νηδύος, ἐντέροις γαστρός, κοιλίας. καὶ νηδύοισι καὶ νηδύησι cod., νηδύοις· ἐντέροις, γαστρός, κοιλίας. καὶ νηδύοισι καὶ νηδύησι Mus. Correxi ope Apoll. lex. 116, 13, cui etiam gl. νηγάτεον, νήγρετος et νήδυμος debet.

445. [νηδύπους· ἀνυπόδετος]
νηδὺς (δ') ἐλαιάεσσα· (.....) ἀπὸ μέρους, μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς Ὕβλης
νῆε· πλοῖα, ναῦς, νῆες
[νηέρη· νόσος]
νήει· σωρεύει. καὶ ἐσώρευεν
50. νήεσ(σ)ι· ταῖς ναυσί
νηήσας· σωρεύσας
νηησάτω· πληρωσάτω, σωρευσάτω
* νὴ τὸν θεόν· μὰ τὸν θεόν
νήεον ὕλην· ἐσώρευον ὕλην
55. νηΐ· τῷ πλοίῳ. δοτικῶς
νήϊδα· ἄπειρον. καὶ δειλόν
νήϊδες· πληθυντικόν, ὁμοίως· καὶ νηϊδέστεροι συγκριτικῶς
Νηΐθ· ἡ Ἀθηνᾶ παρ' Αἰγυπτίοις
Νηΐσταις πύλαις· ταῖς πρώταις καὶ τελευταίαις
60. * νήϊον· ναυπηγήσιμον ξύλον, τὸ εἰς νεὼς χρείαν, καὶ εὔθετον
* νῆϊς· ἄπειρος· κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι
νήϊστα· ἔσχατα. κατώτατα. ἐσχατία
νηΐ[σ]την στρατόν· τὸν ἐν ταῖς ναυσί
νηκερδέα· ἀκερδῆ. ἀνωφελῆ. ἄφρονα. καὶ νηκερδῆ ὁμοίως
65. νήκεροι· μὴ ἔχοντες κέρατα
νήκεστον· ἀνάκεστον, ἀθεράπευτον
νηκούστησεν· οὐκ ἤκουσεν, ἠμέλησεν, παρήκουσεν
νηκτά· τὰ ἐν ὕδασι διαιτώμενα, τὰ ἔνυδρα. παρὰ τὸ νήχεσθαι, ὅ ἐστι κολυμβᾶν, πλέειν
νηλεγές· (ἄν)οικτ[ρ]ον. ἀθρήνητον
70. νηλεγής· (ἀ)φρόντιστος. (ἀ)θρήνητος

SCR. 45. Soph. OC. 349. 46. Sophocl. fr. 419. 49. Ψ 169. 50. Α 71. 51. Ι 358. 52. Ι 137? 54. Ψ 139? 55. Α 183. 56. Η 198. 57. h. Cerer. 256. 58. Plat. Tim. p. 21 B. 59. Eur. Phoen. 1104 Aesch. Sept. 460. 60. Γ 62. 61. Θ 179. 63. Thuc. II 24 III 85. 64. Ρ 469. 65. Hesiod. op. et d. 527. 66. Idem v. 281. 67. Υ 15. 68. Sapient. Salom. XIX 18. 69. Alcmani fr. 21, 4 restituit Bergkius νηλεγὲς (pro νηλεὲς) ἦτορ ἔχων.

ADNOT. 45. νηλίποδες· ἀνυπόδητοι Phot. 298, 20. Utrobique leg. esse νηλίπους ante Cobetum vid. Thes. V c. 1483 A. 46. Cf. gl. ε 1853, unde apparebit cur LDind. auctore inseruerim voculam δ', et post glossam verbi defectum indicaverim. λαιάεσσα et ἐλαιάεσσα dici potuisse nolim conici ex Theognosti 50, 14 loco corrupto. 48. Obscuram glossam dicit Thes. V 1483 D. Conicio . . . υ] ἱερὴ νοῦσος. 49. ἐσώρευον cod., em. Cyr. 39 et Arnaldus animadvertens, significationis discrepantiam pendere tantum a vario accentu: νηεῖ· σωρεύει (cf. Herodian. παλ. p. 43, 26) νήει· ἐσώρευεν pro ἐνήει, q. v. 50. (σ) Mus. 52. νηησάσθω? Cf. Ι 137. 53. νὴ θεόν· μὰ τὸν θεόν Cyr 63 requirente ordine. 54. νήθων — σωρεύων cod., em. Phot. 298, 5 et Valck. Misc. Obss. VIII 2 p. 167 coll. Ψ 139. 163, ubi lectio fluctuat inter νήεον et νήνεον. 56. Cobet Mnemos. VIII p. 43 a. 1859. 58. Νηΐθη· Ἀθηνᾷ cod., em. Vossius Idolol. II 42 p. 541. 59. Νήϊϊ, ταῖς πύλαις cod., νηῖσι· ταῖς Mus., νηΐταις πύλαις· ταῖς Schowius post Heinsium ad schol. Eur. Phoen. 1104 provocantem; emendate Νηΐσταις πύλαις Unger Parad. Thebb. p. 311 et LDindorf. Thes. V c. 1485 sqq. Cf. Lob. Proll. 398. In Statii Theb. VIII 354 codex MS Rehdigeranus exhibet: *Nheiflen, celsas Homoloidas occupat Haemon*. Scheftlar. Monac. 1 *Neiste* Monac. 2 *Neistae*, Codex Vlamingi *Neriste*, Taurinensis *Ne istae*, Casselanus *Neystae*, Merseburgensis *Neitae*. 60. Apoll. lex. 116, 20. — καὶ om. Mus. 61. Idem 116, 16. 62. Sic codex, κατώτατα ἔσχατα Mus., κατώτατα [ἔσχατα altero deleto] Phavorinus et Albertus; ἐσχατιά? 63. [σ] dudum Florens, Sopingus, Vossius, Heinsius, alii ante Cobet. Mnemos. 1859 VIII p. 37. Ac νηΐτης στόλος (Apoll. Rh. IV 239) Cyr. Mosq. fol. 412. 64. ἄφωνα cod., em. Albertus. Pro νηκερδῆ forte νηκερδές reponendum ex Apoll. lex. 116, 21. 66. ἀνάκεστον cod., ἀνήκεστον Mus. 69. οἰκτρόν cod., em. Albertus. 70. φροντιστής, θρηνητής cod., em. H. St. coll. ἀνηλεγές· ἀφρόντιστον et Thes. V c. 1487 A probante Lob. Path. El. 202.

νηλεγέως· ἀνοίκτως
νηλέγῳ· θρήνῳ. ἢ δεινῷ
νηλεεῖ· ἀνηλεεῖ. σκληρῷ
νηλεὲς ἦμαρ· ἡμέρα σκληρά
475. νηλεής· ἀνελεής. σκληρά
νηλέϊ χαλκῷ· τῷ ἀνηλεεῖ σιδήρῳ
νηλεῶς· δεινῶς. ἀναιδῶς. καὶ τὰ ὅμοια
νηλής· ὁμοίως
νηλήτεις· ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν. καὶ νηλίτιδες τὸ αὐτό
80. * Νηλήϊος· ὁ τοῦ Νηλέως παῖς
νηλίπεζοι ἢ νήλιποι· ἀνυπόδετοι
νηλιτέες· [ἀνηλεεῖς. ἀνηκτοί.] ἀναμάρτητοι. ἀναίτιοι. ἄχρηστοι
νηλός· ἔριον. ἄμεινον λῆνος
νῆμα· ὕδωρ. ὕφασμα
85. νημερτές· ἀναμαρτές. ἀληθές. σαφές
νημερτής· ἀναμαρτής. καὶ τὰ ὅμοια
νῆν· νήθειν
νηνεμία· γαλήνη ἀνέμων
νηνεμίης· πνοῆς ἐκτός. εὔδιον
90. νήνεμον· ἄνευ ἀνέμου. εὔπνουν. εὔδιον. ἥσυχον. ἄπνουν. καὶ ἀνήνεμον τὸ αὐτό
νηνεμούμενον· καθεσταμένον ἐκ ταραχῆς. εὔδιον. ἥσυχον
νηνίται· [σύγκειται. ἢ] νέοι
[νηνυρίζοντα· θρηνοῦντα. λαλοῦντα]
[νηνός· ναοῦ. πλοίου. ἱεροῦ]
95. νηὸς ἰούσης· τῆς νεὼς πορευομένης
νηοῦχος· φύλαξ πλοίου
νηπεκτέας· ἀκτενίστους
νηπενθές· ἀπενθές, ἀπένθητον
νήπια· μικρὰ παιδία
500. νηπιάζεται· μωραίνεται
νηπιαχεύων· τὰ τοῖς νηπίοις ἁρμόζοντα πράττων, παιδαριευόμενος, νηπιευόμενος

SCR. 73. *νηλεεῖ νόῳ* Pindar. fr. ap. Priscian. de metr. com. p. 24. 74. *Λ* 484. 76. *Γ* 292. 77. Aesch. Choeph. 251. 78. *Ι* 632 Aesch. Prom. 42. 79. *π* 317 *τ* 488. 80. *Ψ* 349. 81 = 79. 84. *β* 98 *δ* 134. 85. *Α* 514. 86. *Σ* 46, 89. *Ε* 523. 90. *Θ* 552 Eur. IT 1412 Hec. 537. 95. *Λ* 482. 98. *δ* 221. 99. *Β* 136. 501. *Χ* 502.

ADNOT. 71. Cf. *ἀνηλέως*. 72. Ultimum *δεινῷ* ad *νηλέϊ* pertinere videri animadvertit Albertus; *θρήνῳ* ad *ἐλέγῳ* retulerim vel potius ad . . . *νήλέγῳ*. 79. *νηλητεῖς — ἀλητεῖν — νηλήτινες* cod., *νηλιτεῖς — ἀλιτεῖν — νηλίτινες* Mus. ut Apoll. lex. 116, 22 habet a Villoisone emendatus; ordo tamen requirit Aeolicam formam, quam agnoscit EM. 603, 49, *νηλήτεις*; cf. Lob. Path. p. 377. Mox *νηλίτιδες* (Lehrs Aristarch. p. 154) Heinsio debetur. 80. *νηλήπεζοι ἢ νήληποι* cod., em. Mus. Cf. 445. 82. *ἄνοικτοι* Mus. recte ut videtur. Confundit enim *νηλέες*, *νηλεγέες* et *νηλιτέες*. 83. *νῆλος* (pro *λῆνος*) Boissonad. ad Herodian. Epim. p. 175, praeeunte Kustero. Cf. *λείν.* et *λήνει* (gl. *λ* 532 et 889). 84. *ὕδωρ* ad *νᾶμα* pertinet. 85. *νημερπές* cod., em. Mus. 87. *νεῖν* cod., em. Is. Voss. probante Cobet. Nov. Lectt. p. 160. — *νῆν· νέην* sine caussa Pearso coll. Eustath. 729, 26 Aristophan. fr. vol. II 2 p. 947. 89. 90. *εὐ .... νηνεμόν, ἄνευ* cod., separavit Mus. 92. *νένηται· σύγκειται* recte Albertus coll. *νενημένων· συγκειμένων*. Pro *νεανίαι* vero Attici poetae metro cogente *νανίαι* (Ar. Vespp. 1069) dicebant, Iones haud dubie *νηνίαι*, ut pro *νεᾶνις* Anacreontem fr. 14, 3 *νῆνις* usurpasse testis est Etym. Havn. Blochii ap. EM. p. 966 Arcad. p. 34, 21. An (ὑ)*πηνῆται· νέοι*? 93. ‚Imo *μινυρίζοντα*' Kusterus. 94. *νηός* Mus. Interpolator confundit *νηός· πλοίου* cum *νηός· ναός, ἱερόν*, vel *νηοῦ· ναοῦ, ἱεροῦ*. 98. 501. Apoll. lex. 116, 27. 29.

νηπίαχοι· νήπιοι. ἀνόητοι. μάταιοι. νεογνοί

νηπιέη· ἡ τῶν νηπίων ἡλικία

νηπιέησι· νεότησι

νηπίη· ἀσθενής. νεογνή[ς]

νηπιάας ὀχέειν· νηπιότητας, ἀφροσύνας, καὶ ματαιότητας ἔχειν, ἢ ὑπ' αὐτῶν ἔχεσθαι

νήπιον· νεογνόν, νεώτερον, μικρόν. ἀνόητον, ἄφρον, ἢ ἀφρονέστερον

νήποδες· ἰχθύες

νηποινί· ἄνευ τιμωρίας

νήποινον· ἀτιμώρητον, ἀνεκδίκητον, ἀνέκτιτον

νήπους ἢ νήποδες· ἀνυποδέτους

νηπτικωτάτην· νήφειν ποιοῦσαν

νηπυθές· ἄπευστον

νηπύτα· βοητά. κῆρυξ μικρόφωνος

νηπύτιον· νήπιον. ἄφωνον. ἄφρονα, ἀνόητον

νηρέα· μαράθου θάμνος

Νηρεύς· θαλάσσιος δαίμων. Ἀλκμὰ(ν) καὶ Πόρκον ὀνομάζει

νηρίθμους· ἀναριθμήτους, ἀπείρους

Νήρικος· πόλις Ἠπείρου

νηρίδας· τὰς κοίλας πέτρας

νηρίπη· σεμνή

νηρῖται· μεγάλοι

Νήριτον· ὄρος Ἰθάκης, ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. καὶ τὸ πολύ. χλωρόν. ὑγρόν. θαλερόν. ἀπαλόν. ἀεὶ ῥέον ~

νήριτος· ὁ νηρίτης, ὅ ἐστι κογχύλιον κοχλιῶδες, ποικίλον

νηριτόμυθος· ὑπὸ τῷ γήρᾳ πεπτωκώς, (ᾧ) οὐκ ἄν τις ἐρίσειε πρὸς μῦθον

νηριτόφυλλον· πολύφυλλον

νηρόν· τὸ ταπεινόν

νῆς· τὸ ἔνης, ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νᾶς λέγουσι

SCR. 2. *Π* 262. 3. *I* 487; cf. ἐν νηπιέῃ. 4. *O* 363. 5. *Δ* 560. 6. α 297. 7. *E* 480. 9. νήποινοι coni. Pearso coll. α 380. 10. α 160. 14. *H* 384? 15. *Y* 200. 17. fr. 149 p. 660 Bgk. 19. ω 376. 23. ν 351 Hesiod. opp. 50. 27. Aesch. Ag. 697?

ADNOT. 2. νήπισχοι· νήπ.οι cod., scriptum videtur νήπυοι; νήπισχοι· νήπιοι Mus., em. Heinsius. 3. νηπίεν cod., em. Mus. Cf. Eustath. 1319, 18 Lob. Parall. p. 359. 5. [ς] Mus. 6. νήπιλας cod., em. Mus. invito ordine. 7. νεωγνὸν cod., em. Mus. 8. νέποδες an νηξίποδες? 9. νηποίνη cod., νηποινί Mus., quod all. νηποινεί et νηποινῆ (C. 39) scribunt. 10. νηπήιον — ἀνέκτιστον cod., ἀνέκτιτον Mus., em. Guyetus, Salmasius. Nisi ope Apoll. lex. 116, 24 νήποινοι· ἀτιμώρητοι κτλ. reponendum sit. 11. Lobeck. Parall. p. 173. Recte νη(λί)πους ἢ νη(λί)ποδας Cobetus. — νήποδας Mus., at possunt verba ἢ νήποδες insiticia esse. 13. ἄπαυστον cod., em. HSt., ἄπυστον Pergerus. 14. νηπυῖα cod., νηπύτια Mus., νηπύτια· Βοιωτοί male Pearso advers. II p. 514. Ac falli etiam Lobeckius videtur, qui in Parall. p. 183 νηπύτα κῆρυξ· βοητὰ μικρόφωνε e parodia depromptum esse arbitratur. Videntur potius in Il. *H* 384 alii νηπύτα κῆρυξ alii μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ praeoptasse, ut legendum sit νηπύτα κῆρυξ· βοητὰ μικρόφωνος vel μακρόφωνος. 15. Apoll. lex. 116, 25. 16. νήριον e Dioscor. IV 82 affert Albertus. 17. Ἄλκμα cod., em. Mus. 21. 22. νηρῖται· σεμνή νήριτοι· μεγάλοι Arnaldus Lectt. Gr. p. 101; νηρῖται· (κοχλίαι) μεγάλοι Heinsius et Pearso, qui tamen praeter Aelian. HA. XIV 28 Hes. ἀναρίτης (Aristot. HA. IV 4 p. 212 Schn.) etiam Hesych. νίρον conferri iubet. 23. χλωρὸν θαλερόν ad νεαρόν, ὑγρὸν ad ναρὸν referebat Albertus sine caussa. Dixerim potius ὑγρὸν et ἀεὶ ῥέον respicere ad νήχυτον vel ἀείρυτον vel similiter formatum vocabulum in —ρυτον. 24. Hinc νηριτοτρόφος *conchas alens* insularum apud Aeschyl. Ath. III p. 86 B epitheton. Synonymum est νειρεύς· ὁ κόχλος ap. Cyr. 39 et margin. Cyr. 212, unde transiit in Zonar. c. 1389 et Suid. II 994, 12 V. 25. ἢ — ἐρήσειε cod., ᾧ — ἐρίσειε Mus., scripsi ἢ ᾧ et μῦθον (μύθον cod., μύθους Mus.) revocavi. 27. (ὀκ)νηρόν? 28. νῆς λέγουσι cod., em. Lob. Path. El. p. 52. Ahrens Dial. II p. 386.

νησαίη λίθος· ἔνιοι τὴν σάρδιον, διὰ τὸ ἐν Σαρδόνι γίνεσθαι. οἱ δὲ σμάραγδον

530. Νησαίας ἵππους· μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τῆς Βακτριανῆς τόπος ἐστὶ κατὰ στηγῶνα, ὅπερ Ἑλλάδι γλώσσῃ Νῆσος. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνονται

νησίγδα· ἐν Νυκτί. ἀποδιδόασι μασημάτι(ον) ποιόν

νῆσοι· τόποι ἐν μέσῳ θαλάσσης

νησόμεθα· κορεσθησόμεθα

νῆσορ· νεοττός

35. * νῆστις· ἄσιτος, νηστεύων

νῆσος· τόπος ὑψηλός, ἔχων ἐν ὕδασι

νήστειρα· ἡ μήποτε .... στερομένη τροφῆς

νῆστις· ἀσιτία. καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας. καὶ τὸ τοῦ στομάχου ἔντερον, ἐν ᾧ οὐδέποτε κόπρος εὑρίσκεται· ὅθεν κέκληται νῆστις. τούτῳ δὲ τῷ ἐντέρῳ τὰς χορδὰς περιειλοῦσιν οἱ μάγειροι

νήτεα· ἀνήνυτα

40. νὴ τήν· μὰ τήν

νὴ τὴν ὑγείαν· μὰ τὴν ὑγείαν

νῆτος· ἔσχατος ἢ πολύς, σεσωρευμένος

νῆττον· πλῆρες, μεστόν

νὴ τὼ θεώ· ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ Κόρης

45. νηυσί· ναυσί, πλοίοις

νηφάλιοι· νήφοντες, μὴ πεπωκότες. ἢ θύματα καὶ βωμοί, ἐφ' ὧν οἶνος οὐ σπένδεται. ἢ σοφοί

νηφάλια ξύλα· τὰ μὴ ἀμπέλινα, ἢ συκάμινα, ἢ σύκινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγονται

..νηφαλισμένον· ὕδατι, οὐκ οἴνῳ ἡγνισμένον

νῆφε· γρηγόρει. σωφρόνει βίον. [ἢ βρέχε·] [χιὼν γὰρ ἡ κατὰ μικρὸν φερομένη λεπτῶς, καὶ ὁ λεπτὸς ὄμβρος νιφετός· νίφει γὰρ τὸ χιονίζει]

SCR. 30. Eurip. fr. 1114 Nck. 31. Philemon. com. vol. IV p. 16. 37. Nic. Ther. 862. 38. Aristoph. fr. IX p. 1151. 41. *ὑγίειαν* Meinekius, qui comico vindicat. 45. *A* 179. 46. Cf. Soph. OC. 99. 47. Philochorus ap. schol. Soph. l. c. 49. *νῆφε* II Timoth. IV 5. *νᾶφε* Epicharmus.

ADNOT. 29. *οἱ μὲν τὸ σαρδόνιον ἀπὸ τῆς νήσου· οἱ δὲ σμάραγδον. ἐν Κύπρῳ γὰρ μεταλλεύεται* Phot. 299, 1. (*ἐν Κύρνῳ?*) 30. *Καταστιγόνα* Suidas s. v. *ἵππος Νισαῖος* et *Καταστίγωνα* scholiasta Phlegont. Mirab. c. 3 a Xylandro p. 317 editus. Cf. Preller. Polem. XCVIII p. 149 et R. Ungerum Parad. Thebb. p. 376, Alberti copiis usum. — De scriptura glossae per *η* vid. Steph. Byz. p. 474, 5 Meinek., alii *Νισαῖον ἵππον* dicebant, ut Herod. III 106 Strab. XI p. 525. 530; scripturam per *ῡ* vitiosam esse docet Coray ad Heliod. IX 19. 31. *μάσησμά τι* cod., em. Sopingus, nisi quod *μασημάτιον* debebat. Cf. Dobraei Advers. II p. 581, qui Philemonis fabulam respici vidit. — *νησίγδαι* Phavorinus. 33. Lob. rhem. p. 16, 27. 34. *νῆσσορ* (imo *νησσόρ*) Thes. V c. 1500 A. Videntur duae gl. Laconicae coaluisse, quarum altera fuit *νᾶσορ· νῆσος*. 36. *ἐξέχων* Guyetus, *νήχων* Pergerus. 37. *νηστείρα* cod., *νήστειραν· στερουμένην τροφῆς* Phot. 299, 12. — *μήποτε ἡ* coni. Albertus. 38. *νῆστις· ieiunium* Glossae; quae interpretatio convenit potius substantivo *νηστεία*; *νηστίς* codex; forte *Νῆστις· Ἀσιτία* coll. Alexid. ap. Phot. 299, 11 Eustath. 1180, 14 Empedocl. p. 57 212 Karsten. De intestino ieiuno cf. Meletium ap. Cram. A. Oxx. III p. 105. 106. Phot. 299, 5—10, qui *περιελίττουσιν* praebet. 39. Non liquet. 40. *νήτην· μάτην* cod., em. Salmasius ante Cobetum Mnemos. VIII p. 42 a. 1859. Erroris participes sunt Phot. 299, 14 Cyr. 39. 63. 42. Confundit *νῆτος* (= *νέατος*)· *ἔσχατος* cum *νητός* (a *νηέω*)· *πολύς, σεσωρευμένος*. Vid. Eustath. *β* 338 Theognost. p. 74, 16 Lobeck. rhem. 104. 43. Non temptabat Lobeck. l. l., *νητόν* Is. Vossius et Pearso. Fortasse *νῆτον* Aeolicum est pro *νητόν* sive *νηητόν*, nisi hoc ipsum latet. Nam a *νάσσω* derivari vix poterit, cum e *ναστόν* Laconice fiat *ναττόν*, neque vero *νῆττον*. 44. *τῶ θεῶ* cod., em. Mus. Cf. Schaefer ad Longum p. 353. 46. De re Preller Polem. XLII p. 74; de forma Lob. Proll. p. 101. 47. *σύκινα μηδὲ μύρσινα* Diogen. prov. VI 76 p. 281, unde etiam *οἰνόσπονδα* pro *οἰνίσποι* restituit Heinsius. 48. *(νε)νηφαλισμένον* Thes. V c. 1505 B. 49. *βίῳ καὶ νίφε, βρέχε* Mus., qui sequentia haud dubie ex margine intrusa, ubi sic scripta erant: *χιὼν γὰρ ὁ λεπτὸς καὶ ὄμβρος ἡ* (*ἢ* Aldus) *κατὰ μικρὸν φερομένη λεπτῶς, νιφετός κτλ.* bene digessit. *νιφετός· ὄμβρος. ἡ κατὰ λεπτὸν φερομένη χιών* C. 63.

550\. *νήφονες*· νήφοντες
νήχεται· κολυμβᾷ
νήχι· ναὶ μήν
νήχυτον· πολύ
* *νήαις*· κάδος
55\. * *νηαιρίη*· ἐσχάτη. ἡ νηάτη
* *νηεξίς*· ἐν Καππαδοκίᾳ γενόμενος μῦς, ὃν *σκιουρόν* τινες λέγουσιν
Νίβα· χιόνα. καὶ κρήνην
νιβάδες· αἱ τοὺς λόφους ἔχουσαι αἶγες
νιβατισμός· εἶδος ὀρχήσεως βαρβαρικῆς
60\. *νιγλαρεύων*· τερετίζων
νίγλαροι· τερετίσματα, περίεργα κρούσματα
νίγλα· τρόπαια, παρὰ Πέρσαις
νίζει· νίπτει, πλύνει, κλύζει. σμήχει
νιΐδες· παίδων αἰδοῖα
65\. *νίκαθρον*· ἔπαθλον, ἐπινίκιον
* *νικᾷ*· κρατεῖ. λικμᾷ
Νικάνωρ· ἥρως, ὃν καὶ τιμῶσί τινες
νικατῆρες· οἱ ἀκμαιότατοι ἐν ταῖς τάξεσιν
[*νίκεα*· φιλονεικία, ἔχθρα]
70\. *νίκειν*· λικμᾶν. κρατεῖν
[*νίκεσσεν*· ὕβρισεν]
νίκεστρον· νικητήριον

SCR. 53. Philetas EM. 602, 41; non Apoll. Rhod. III 530. 55. *E* 539. 60. Eupolis fr. XXVII vol. II p. 472. 61. Pherecr. I 25 p. 334 alii.

ADNOT. 50. Sic recte codex, *νήφοντες*· νήφοντες Mus. In impressis posterius *νήφοντες* erat omissum. Voce *νήφων* usus est Theognis 482. 627. 51. *νέχεται* editi praeter Hagen., em. Salmas. 52. *νήχιναι*· μὴν cod., em. Is. Vossius; *νήχι* Boeoticum est pro *ναίχι*. 53. *νηχιτὸν* cod., em. Mus. 54. 55. 56. ordinem confundunt. Requiruntur *νίαις*, quod quid sit nescitur, *νιαίρη* h. e. *νειαίρη*· νεάτη, et *νίαξις* vel *νιαξίς* ab Is. Vossio restitutum. 54. *νηισχάδος ancorae*? Cf. *ἰσχνίδες*. 55. *νηαίρη — νεάτη* Mus., codicis lectio, quam expressimus, nata est ex lectione suprascripta *νηαίρη*. 56. *Νιαξίς* Voss., cf. Boetticher Aric. p. 7. 57. *Νίβα*· χιόνα. καλεῖται δὲ οὕτως καὶ κρήνη ἐν Θράκῃ Suid. Phot. 299, 25 Eudemus et Nicodemi lex. ap. Ducang. Gl. App. p. 141. Memoratur Nips *ὄνομα κρήνης* etiam a Choerob. I p. 88, 1, 24 EM. p. 586, 16 et Arcad. 126, 20 (145, 18) ubi male *κνίσσης* pro *κρήνης*. 58. Ex (*κρημ*)*νιβάδες* truncatum esse coniecit DRuhnken. epist. crit. p. 134 probantibus Schaefero ad Long. p. 370 et Schwenck. in Mus. Rhen. 1855 p. 308; (*ὑψ*)*ιβάδες* corr. Lobeck. Parerg. 685. 610. 666. Utrumque falli persuasum mihi est conferenti *ἐνοιάδες κατοιάδες ἰονθάδες μναάδες σαννάδες ὑννάδες* aliasque id genus capellarum denominationes. 59. *νιβατισμός* A *νικατισμός* PVL *νικτισμός* C et epitom. Ath. XIV 629 D. Non magis Graecum videtur, quam *νοβακχίζειν*· τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν σεισμὸς Νιόβη (sic) Phot. 301, 16. Cf. Fritzsche de Sophocl. Niobe Rostoch. 1836 p. 47. Supra *βαυκισμός*. 60. Phot. 300, 2. 62. Boetticher Aric. p. 23. 64. *Ἰνίδες nervuli* coni. Lobeck. Parall. p. 83. Contra Cobet. Mnemos. p. 43 a. 1859 coll. *νηϊδέστεροι* veram lectionem esse *νήϊδες* censet, quod in ea re ponebatur pro *ἀδύνατοι* et *ἀσθενεῖς*. Idem reddi iubet Photio 300, 5 cum Suida et Eudemo Berolinensi consentiente in gl. *νιδες*· (sic) *αἰδοῖα ἢ ὀρχίδια παιδίων. Σικελοί*. Vereor ut recte. Nam Cyrillus Crameri AP. IV 186, 31 *νίδας*· νέος παιδὸς κόρονος (sic). 65. Cf. *νίκεστρον*, quod *νίκαστρον* scribit Phot. 300, 9 Lob. Parall. p. 451, *νίκατρον* HSt. 66. Hoc et quod sequitur *νίκειν* (*νικᾶν* Palmer.) fide indignum censet Lob. rhem. p. 58 et traiectione literarum corruptum esse statuit pro *ἰκλᾶν* Pathol. p. 110 n. Utut est confundit *νικᾷ* et *νικλᾷ* quo de diximus ad gl. ν 205. 67. *Νικάτωρ* Albertus provocans ad Strab. XVI p. 750 et Spanhem. PVN p. 413 vol. I (p. 375 ed. min.). 68. Glossa Macedonica; cf. Livii XLIII 19. 69. *νείκεα*, q. v. Mus. 70. *νικᾶν* Palmerius, invito ordine. Cf. gl. ν 566. Fortasse *νίκην*· κρατεῖν Aeolicum est pro *νικᾶν*, quod h. l. cum *νικλᾶν* confunditur. 71. *νείκεσσεν* Mus. 72. *νίκαστρον* Phot. 300, 9; cf. gl. 565.

νικῆσθαι· ἀπέχεσθαι
νικητήριον· ἔπαθλον
575. νίκλον· τὸ λίκνον
νίκορ· διαφ[θ]ορά
νικοστράτ(ει)ος· εἶδος ἀμπέλου
νικύρτας· δουλέκδουλος
νίμματα· λουτρά, πλύματα
80. νίν· αὐτόν, αὐτήν, αὐτό
* νινητός· ἀνόητος. οἱ δὲ νενίηλος καὶ νινιαστής
νινήατος· νόμος παιδαρ[ε]ιώδης. καὶ Φρύγ[ε]ιον μέλος
νίννον· τὸν κα[τα]βάλλην ἵππον
νίρνος· φθείρ. Ἀχαιοί. ἢ νίρμος
85. νίρον· μέγα
* νίτρον, σάπων
* νίσεσθαι· πορεύεσθαι
Νισάν· ὁ Ἀρτεμίσιος μήν. καὶ Ἰλίου πόλις
νισ(σ)όμενον· πορευόμενον
90. [νισυνόχος· φύλαξ νεῶς]
νίτρον· σάπων. καὶ εἶδος ἰατρικόν
νιφάδες· ἕλκη, τραύματα, σταγόνες, ψεκάδες
[νιφάλιος· εὐγρήγορος τὸν νοῦν]
νιφάς· ἡ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοια·
νιφάδες δ' ὡς [ἐ]πίπτον ἔρ[ρ]αζε
τὰς γὰρ ψεκάδας ψιάδας [γὰρ]. φησίν·
αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔρ[ρ]αζε[ν]
95. νίφαργον· νιφάδι λελευκασμένον
νίφει· χιονίζει
νιφετός· ἡ τῆς χιόνος καταφορά, χιὼν λεπτή, χιονισμός·
τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ(ὲ) χάλαζα(ν),
(ἢ νιφετόν)

SCR. 74. cf. Soph. fr. 504. 76. Sophro? 78. Hippon. fr. 49, 5 p. 600. 79. Sermo vulgaris. Sed cf. Dromon. com. fr. II vol. III p. 541. 81. Callimach. Iov. 63. 82. Hippon. fr. 129 p. 614. 88. ADN. 89. *N* 186. 94. *O* 170 — *M* 156 — *Π* 459. 96. Ar. Ach. 1141. 97. *δ* 566 *K* 6.

ADNOT. 73. Non liquet. 75. Cf. gl. 205. 76. *νίκωρ* quod inter nomina neutra in *ωρ* exeuntia ponit Herod. *π. μ. λ.* p. 32, 24 ordine reicitur. Legendum videtur *νῖκορ* vel *νεῖκορ* Laconice pro *νεῖκος*, quod supra etiam voc. *διαφορά* exponit. Cf. Ahrens Dial. II p. 389. 77. (*ει*) inserui. Cf. Lynceum ap. Ath. XIV p. 654 A Poll. VI 82 hinc corrigendum. 78. Vid. Ath. VI p. 267 C schol. Lycophr. 424 p. 597. 79. *πλώματα* cod., em. Palmerius. *κάθαρμα* explicat Cyr. 39. 81. *νινήκλος* cod., *νενίηλος* HSt. ante Hemsterhusium, quae vera lectio est. — *νινιαστής* fortasse ad 582 retrahendum est, quod Phavorino etiam placuit. 82. [*ε*] bis delevit Mus.; *τὸ νηνίατον* Poll. IV 79 p. 161 Bekk., quod adludit sane ad *nenia*. 83. [*τα*] Mus. Aliud videtur *ἰννός* s. *γιννός*. 84. Incertum utrum pediculus an conus abiegnus sit intellegendus. Cf. *κάρνος· φθείρ*. 85. Supra *ἱερόν* (*ἱρόν*)· *μέγα*. Sed cf. etiam *νειρόν*. 86. Om. Mus. — *σαπῶν* cod., em. Meinek. Theocr. p. 300. Cf. 591 et *λ* 1165. 87. *νίσσεσθαι* recte Mus. 88. Wesseling. Proverb. p. 259 Petav. ad Epiphan. vol. II p. 139 Ideler Chronol. I p 509. — *Ἰλιουπόλις* cod., *Ἰλίου πόλις* Mus., *Ἡλιούπολις* coni. Vossius. Forte *Δηΐτου πόλις* coll. Hom. Il. *β* 508 *Νῖσάν τε ζαθέην*. 89. (*σ*) Mus. 90. L. *νηοῦχος· φύλαξ νεώς*, q. v. Om. Mus. 91. Om. Mus. *σαπῶν* cod., *σάπων* Meinek. Theocr. p. 300, *σαπώνιον* (*χαπιόνιον* male Cyr. 39) Moschop. *π. σχεδ.* p. 172 Zonar. 1402. Cf. gl. 586. 92. *ἕλκη*] Videtur error natus ex locutione poetica *βελέων νιφάδες*; an minuta ulcera nivis instar albentia sic dicta fuerint medicis? 93. Om. Mus. L. *νηφάλιος*; *εὐγρήγορος*, quo etiam aliis in locis noster usus est, recentioris Graecitatis foetus est. 94. Illustrat Apoll. lex. 116, 30. — *ἐπίπιον ἔῤῥαζε* — *ψιάδες γὰρ φησὶν* — *ἔῤῥαζεν* cod., *ἔπιπτον ἔραζε* — *ψιάδας. φησὶ γὰρ* — *ἔραζεν* Mus. 95. *νιφάδον* cod., em. Mus. *νιφάδια* (*νιφάδι*) Phot. 300, 23. In Aldina *νιφάδιν*. 97. *ἢ χάλαζα* codex, nibil amplius; em. Mus.

νιφοβόλοις· χιονίοις
νιφοβόλον· ὑψηλόν
600. *νιφόεν*· χιονῶδες
νιφόεντα· χειμέρια. χιονώδη, χιονιζόμενα
νιφόεσσα Ἑλένη· ἀντὶ τοῦ λευκή. Ἴων Φρουροῖς
νιφομένη· χιονιζομένη
[*νίψεως*· νουνεχείας]
5. *νιῷ ἐνί*· ἠροτριαμένῃ γῇ
νόα· πηγή. Λάκωνες
νοαρέως· νουνεχόντως
νόει· συλλογίζου. σκόπει
νοερόν· πνευματικόν· *νοερόν* μέν ἐστι τὸ ν(ο)οῦν· *νοητὸν* δὲ τὸ νοούμενον. τροφὴ δὲ τρόπον τινὰ τοῦ νοοῦντος, τὸ νοούμενον. οὕτω μὲν οὖν κυρίως. λέγονται δὲ καὶ ἐναλλὰξ καταχρηστικῶς
10. *νοεύσας*· νοήσας
νόημα· σύνεσις
νοήμων· συνετός, ἔμπειρος, γνωστικός
νοήσει· ἐνθυμεῖται
νόησεν· ἐφράσθη
15. *νοητά*· τὰ μὴ ὁρώμενα
* *νοθοοῖ*· φοβεῖται. ἀγριαίνει. νουθετεῖ
νοθεύει· ἀπαλλοτριοῖ. ἀπατᾷ. κολακεύει
νοθογέννητα· πορν[ι]ογέννητα. οἱ μὴ γνήσιοι παῖδες, ἀλλ' ἀπὸ πόρνης ἢ φίλης ἢ δούλης ἢ παλλακῆς ἀλλότριοι ἢ δυσγενεῖς ἢ ψευδεῖς
νόθως· ψευδῶς
20. [*νοῖοι*· αἱ τῶν υἱῶν γυναῖκες]
[*νωμελέως*· ἀδιαλείπτως]
νομάδες· βοσκόμεναι ἀγέλαι
νομάδες· ἡμέραι αἱ φθίνοντος τοῦ μηνός
νομάδες· βαρβάρων, ἀγρίων ....
25. * *νομαί*· βοσκήματα, βοσκαί
νομαδόστο(ι)χοι· ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ἐρχόμενοι
νομάριον· σκεῦος τραγικόν
νομάρχης· ὁ νομῶν ἄρχων· *νομοὺς* δὲ λέγουσι τὰ μεγάλα χωρία

SCR. 98. Eur. Phoen. 206. 99. Iph. Ant. 1284. 600. Nic. Ther. 881. 1. τ 338. 2. fr. 46 p. 575. 4. Ad Chrysost. Hom. C. Anom. t. VI p. 425 pertinere suspicatur Barker ep. crit. ad Boisson. p. 260. Vide tamen etiam Cyrill. ap. Pierson. Moer. p. 61. 5. ε 127. 8. Ι 596. 11. Η 456. 12. β 282. 13. Ι 104. 14. Γ 374. 20. Ω 166. 21. Δ 428. 28. Herod. II 177 IV 66.

ADNOT. 98. *ξενίοις* cod., em. AM. 600. *νιφῶεν* cod., corr. Mus. 2. *νιφόεσσα: σελήνη λευκή* Phot. 301, 7 quod Thesauro V c. 1530 A vitiosum videtur, *νιφόεσσ' Ἑλένη* Nauck. l. c. 4. *νήψεως* Mus. recte sed laeso ordine: codicis lectionem divinaverat Is. Vossius. 5. *νίωον*· *ἠρωτριωμένη γῇ* cod., *νειόν*· *ἠ. γῇ* Mus. Unde sit accusativus, quem libri impressi exhibent, nescio. *νίῳ*· *ἠροτριωμένῃ γῇ* Is. Vossius, fortasse recte, modo *νιῷ*· *ἠροτριαμένῃ γῇ* scribatur, cum pro *νεῷ* sive *νειῷ* forma Boeotica sit *νιῷ* (Ahrens Dial. I 179 Boeckh. C. I. I p. 757 n. 1574, 21). Praetuli tamen *νιῷ ἐνὶ* pro *νειῷ ἔνι* quae Homeri sunt verba Od ε 127 et Hesiod. Theog. 971. 6. Lobeck. rhem. p. 27. Cf. Steph. Byz. 477, 21 et Hesych. *ἔννοιαι*. Cognata sunt *νότος* et fluviorum nomina *Νοῦς Νόης* et *Νεῦς*. 7. *νοερῶς* Albertus. Sed cf. Theognost. 80, 3. 9. *ἀναλλὰξ* codex. 10. Suspectum. 16. *φοβεῖται* ad *ὄθεται* sive *ὀθεύει* spectare videtur. Sub *ἀγριαίνει* vide num *παραινεῖ* lateat et inverso ordine scribi debeat *νουθετεῖ*· *παραινεῖ* (*φοβεῖ*). 17. *ἀναπείθει* addit Cyr. 63. 18. *πορνιογέννητος* etiam C. 63. 20. Sic codex, *νοιός*· *νύμφη υἱοῦ γυνή* Cyr. 63, *νυοί* recte Mus. 21. Sic codex, *νωλεμέως* recte Mus. 23. *Εἰκάδες* Kusterus. De *νόναι* sive *νόνναι* non sinit cogitare interpretatio. 24. *νομάδων* Phot. 301, 22. *ἀγρίων ἔθνη*? 26 *ἀπὸ τῶν ὤμων* (*νόμων* sic Porso) *κατὰ στοιχὸν ὀρχούμενοι* Phot. 301, 20. Non liquet. 27. Forte *ΗΘΜΑΡΙΟΝ*: *σκεῦος ἰατρικόν*.

νομέας· ξύλα περιφερῆ

630. νομεῖς· βασιλεῖς. ἡγεμόνες. καὶ τῶν πλοίων τὰ ἐγκοίλια. καὶ σχοῖνοι ἁρμένων

[νομαλέως· ἀδιαλείπτως]

νομεύς· ποιμήν. ὁ μεριζόμενος, ἢ μέρος ληψόμενος

νομή· διαίρεσις, μερισμός, νέμησις

* νομῆες· ποιμένες

35. νομή· τροφή, βοσκή. ποινή. μερὶς ὕδατος

[νομήματα· δικαιώματα]

νομίζειν· οἴεσθαι. λέγειν

νομιζόμεθα· νόμιμα οἰόμεθα

νομιζόμενα· νόμιμα. ἔννομα

40. νόμιον· δίκαιον

νομοθετεῖ· νομοποιεῖ

* νομοΐστορες· νομομαθεῖς

νομόν· νομήν

νόμος· θεσμός, συνήθεια. νομή. τύπος. καὶ λόγος. [καὶ ὁ ποιητὴς τῶν καθ' ἡμᾶς νόμων]

45. νόμος· ὁ ποιητὴς τὸν καθ' ἡμᾶς νόμον οὐκ οἶδε· θέμιστας δὲ καὶ εὐνομίας λέγει· ἀπὸ τῆς νεμήσεως· [ὁ]

ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίαν

,νόμος ὁ πάντων βασιλεύς' κατὰ [τὴν] φύσιν.....

νομῷ· τῇ νομῇ

νόον· νοῦν

νόον πολυκερδέα νωμῶν· τὴν ἀπατηλὸν καὶ ψεύστην νοῦν ἐπὶ πολλὰ τρέπων· ἄλλο ἐπ' ἄλλο διανοούμενος

50. νόος· νοῦς

νόου· τοῦ νοῦ. τοῦ λογισμοῦ

νοοῦσι· φρονοῦσιν, ἢ συνιεῖσι

νορβά· καλή

νορβεῖ· ἐνταμεῖται

55. νορθακινοί· ἀσθενεῖς

νόῤῥος· ἄνθος μήλινον λωτοῦ. γίνεται δέ τι καὶ δένδρον ἐν παραλίᾳ, ὅπερ ἔνιοι νορειὰν καλοῦσιν

SCR. 29. Herod. I 194 II 96. 31. *Δ* 428. 32. Passim ap. Platonem. *O* 633. 34. Σ 525. 39. Herod. I 11. 42. Cyrill. Al. in Iesai. XLIII p. 577. 44. *λόγος*] Hippocratem spectare videtur; cf. Erotian. p. 260. 262. 45. *ρ* 487. 46. ADN. Apud Bergkium desidero Chrysippum ap. Digest. I 3, 2. 47. *B* 475. 48. Aesch. Choeph. 742. 49. *ν* 255. 50. *B* 192. Soph. Philoct. 1209. 51. *β* 346.

ADNOT. 30. *νομῆς· ἐγκοίλια* (*ἐγκύλια* cod. Hes. Bardell.) *πλοίων* Phot. 301, 25 e scriptore Attico. • 31. *νωμαλέως* male Mus. pro *νωλεμέως*. 35. *ποινή* non sollicitandum censet Albertus, etsi in promptu sit emendatio Trilleri Em. Hes. p. 30 *ποίμνη* vel *ποίμνιον*. *πρόβατα ποιμνίου μου* (*νομῆς μου* Complut.) Ezech. XXXIV 31. — *μερὶς ὕδατος*] ,*E publico aquae ductu concessa*' recte MMeibomius. 36. *νόμιμα· τὰ δικαιώματα* GEZeibichius in Athlet. *παραδ.* p. 78. 38. | *μάθα* bis cod., em. Phavor. 40. *νόμιμον* sine caussa Maussacus, cf. Thes. V c. 1546 D. 42. Suid. Phot. Cyr. Lex. MSS. 44. Confundit *νόμος* et *νομός· νομή, τόπος*, nisi *τρόπος* legendum, quod ad *νόμος* pertineat. Cf. Phot. 302, 15. 45. *τῶν — νόμων — θέμις τὰς* cod., em. Salmasius. — *ὁ ἄνος* cod., em. Heinsius. 46. *πάντων ὁ* cod., *ὁ πάντων* Albertus recte e Pindari fr. 146 Bgk., qui verba *κατὰ φύσιν* non Pindari esse sed Platonis in Gorgia p. 488 B evincit PLGr. p. 277. 48. 49. *νόον. νοῦν. νόων, πολυκέρδεα. Νομον* (sic) *τὸν κτλ.* Docte et sagaciter emendavit Mus., nisi quod *πολυκέρδεα* reliquit. 52. *φθονοῦσιν* cod., em. Vorstius. — *συνιοῦσι* cod. 53. Cf. *παιδίνορ* et *ἑόρτας· καλάς* quod *νεόρτας* scribendum videtur. 54. Non expedio. 55. Pro *νωθρακινοί* cum Guyeto accipit Lobeck. Path. El. 506 Proll. 319; pro *ναρθηκινοί* Meinekius. De forma cf. gl. λ 859 (Theognost. 67, 30). Cf. *νωθρόν* et *νώρεμνος*. 56. *μελιλώτου*, quae sane arbor est Graecis in Sunio nascens (Strab. XVII 831 Plin. HN. XXI 9). Glossa obscura.

νορύειν· γῆν ὀρύειν. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου

[νόροπα· λαμπρόν]

νοσακερός· νοσώδης. τρυφερός, μαλακός

660. νοσηλεύεται· νοσεῖ. ἢ νοσοῦντι ὑπηρετεῖ

νοσσεύουσ(α)ι· γεννῶσαι

νοσσίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον

* νόσος μεγάλη· ἐπιληψία

* νοσοῦν· στασιάζον

65. νοστῆσαι· παρελθεῖν, ἀφικέσθαι, ἀνακομισθῆναι, ὑποστρέψαι

* νοσ[τ]ηλεύεσθαι· νοσοκομεῖσθαι

νόστιμον ἦμαρ· τὸ σωτήριον. καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα

νόστιμος· σω(τή)ριος. καὶ τὰ ὅμοια

νόστοις· βίβλοις οὕτω καλουμέναις

70. νόστος· ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή, ἢ ἐπάνοδος. καὶ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως

νόστου προμαθόντες· χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες

νοσφίδιον· κλοπιμαῖον, λαθραῖον

νοσφίζεσθαι· λανθάνειν. πλεονεκτεῖν

νοσφιζοίμεθα· ἀρνοίμεθα. ἢ ἐπ' ἄλλο τι τραποίμεθα. ἢ κρυπτοίμεθα

75. νόσφιν· χωρίς, ἄνευ. λάθρα. δίχα. ἐκτός. μακράν

νοσφίζεται· ἰδιοποιεῖ. κλέπτει, ἀποστερεῖ, ἀφαιρεῖ. χωρίζει

νοσφιζόμενος· ἀφαιρούμενος. κλεπτόμενος. ἢ κλέπτων, στερῶν

νόσφιν ἐών· χωρὶς ὑπάρχων

νουμήνιος· ὄρνεον, ὅμοιον ἀτταγᾷ ὄν· ὁ καὶ τρόχιλος

SCR. 57. ADN. 58. *B* 578. 59. Comic. anon. fr. CCCXVII p. 681. 61. ADN. 64. Iungit Demosth. 113, 26. 65. *O* 374. 67. *α* 9. 68. *δ* 806. 70. *B* 155. 71. Com. anonym. fr. CLXII. 72. *νοσφιδίων*? Hesiod. ap. schol. Plat. p. 45 [374]. 74. *B* 81. 75. *Λ* 541. 78. ADN.

ADNOT. 57. *Νορύη· ὄσπριόν τι Θεόφραστος δὲ συνώνυμά* (*συνωνυμία* cod.) *φησι στρύχνον* (*τρυχον* cod., *τρύχνον* edd.) *νορύη.. τιθύμαλλον. Νορτή* (leg. *νορύη*) *τιθύμαλλον* Phot. 303, 1—3. *ὀρύη εἶδος ὀσπρίου* Arcad. 103, 28 [118, 17]. Lobeck. Path. p. 116. Theophrasti locus est HPl. IX 11, 5 ubi tamen nihil de norya legitur. — *ὀρύττειν* male Mus. Legendum enim haud dubie [*νορύειν· τὴν*] *νορύην*, quorum posterius est prioris cor-

ύει

rectio. Quamquam potest etiam error duce Photio sic explicari ut e *νορτῆνορύην* lectio vulgata orta sit. 58. *νώροπα* Mus. contra ordinem. Cf. *νέρωπα*. 59. *νοσακέρως* cod., em. Albertus: *νοσακερως* (sic)· *τροφερωδῶς μαλακῶς νοσωδῶς* Phot. 302, 14. 60. *νοσιλεύεται* cod., em. Mus. — *νοσοῦντα* cod., em. HSt. quod ad *νοσηλεύει* refero. 61. (*α*) Mus. Spectat enim Iesai. LXVIII 28. 62. Pollux VII 94. Dictae videntur ab Nosside quadam vel a *νοσσίς*, quod *puellam* denotat. 64. *στασιάζειν* cod. Legendum vero aut *νοσεῖν· στασιάζειν* aut *νοσοῦν· στασιάζον*. 66. [*τ*] Mus. 67. *νόστημον* cod., em. Mus. 68. *νόστημος, σωριος* cod., male *νόστιμος ὥριμος* Mus. Correxit Schowius. 69. *καλουμένοι* cod., em. Pearso. 71. *νόστου· προμαχόντες* cod., *προμαχῶνες* Mus., *νόστον προμαθόντες* Scaliger; cf. Meinek. Com. IV p. 645. 72. Arcad. 41, 26 Theognost. 58, 19. 78. *νοσφινέων* cod., *νόσφιν ἐών* Musurus quod, a Iensio ad *ξ* 147, a Meinekio ad Apoll. Rhod. IV 1458 relatum, invitus recepi, licet non dubitem quin gl. spectet *Θ* 490 *νόσφι νεῶν*; etiam gl. *α* 7014 *Ἀργεῖ παντὶ* vidimus interpretationem loco Homerico respecto minime convenientem addi *διόλου λευκῇ*. Cf. *μέλανα βρότον, τῖον ἑταίρων* (*Σ* 81) et *οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς*. Quid quod ne tragicae quidem glossae ineptis explicationibus carent? An credamus Didymi lexico deberi has inficetias a Musuro spongio deletas: *παῖς θάμα· παίει ἅμα*, (*Παισθάμα· ὁ παῖς ἅμα* Cyrill. 63) h. e. *ἄπαις θ' ἅμα* Eur. Hec. 804, qua quidem ex fabula plures per hanc farraginem loci sunt dispersi, quam indagare Nauckio contigit in *Memoires de l'Acad. de St. Petersb.* VII. serie T. I n. 12. 1859. Similiter ex admodum vitioso Euripidis codice fluxit gl. *ι* 902, ad Eur. Hec. 12 spectans, *τοῖς ζῶσιν εἴη παισίν*. 79. Cf. interpp. ad Diogen. VIII 18 p. 367. — *ἀτταγῖον* cod., *ἀτταγᾷ* Mus., em. Schowius.

680. *νουνεχέσιν·* ὀξυτέροις. νηπτικωτέροις. συνετοῖς, σοφοῖς
νοῦ πέρα παντός· ὑπεράνω παντὸς νοῦ
Νοῦς· ψυχή. ποταμός. καὶ ἡ μονάς. κυρίως δὲ σώφρονος ψυχῆς ἐνέργεια
νοῦσος· νόσος λοιμική
νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι· παροιμιῶδες. ἔστι δὲ Π(ε)ισάνδρου κομμάτιον, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττόμενον
85. [*νοχαλός·* ῥάθυμος. χαῦνος]
νόῳ· ἐν τῇ διανοίᾳ
νύ[ν]· ἀντὶ τοῦ καὶ δή. [καὶ δή]
νύγει· τῷ κέντρῳ πλήττει
νυγμή· κέντρον
90. *νυθόν·* ἄφωνον. σκοτεινόν
νυθῶδες· σκοτεινῶδες
νύκτα· σκότος. ἡ χειμέριος δὲ *δασεῖα*
νυκταίετος· ὄρνις ἱερὸς Ἥρας, ὁ καὶ ἐρῳδιός
[*νῦνκες·* ἐκτεταμένον]
95. *νυκτελεῖν·* ἐν νυκτὶ τελεῖν
* *νυκτ(ὶ) ἐοικώς·* φοβερὸς τὴν θέαν
νυκτερεύειν· ἀγρυπνεῖν. Ἀττικοί
νυκτερινοὶ κύνες· οἱ λύκοι. τινὲς δὲ εἶδος ὑποδήματος γυναικείου
νυκτερίς· πετεινὸν νυκτερινόν
700. *νυκτίβιος·* ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων. τοιαῦτα δὲ τὰ θηρία καὶ τὰ πλείω τῶν πτηνῶν
Νυκτίδαι· γένος τι τῶν τὰς λοιμικὰς νόσους ἐκδιωκόντων
νυκτ(ὶ) ἐοικώς· καταπληκτικός, καθάπερ νύξ
νυκτὶ θοῇ· τῇ ταχείᾳ. ἡ γὰρ ἡμέρα, πολύμοχθος οὖσα διὰ τὰ ἔργα, μακρὰ ἡμῖν φαίνεται· ἡ δὲ νὺξ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ταχεῖα
νυκτιπόλοις· νυκτὸς ἀναστρεφομένοις καὶ περι(ι)οῦσι
5. * *νυκτιλό[γ]χους·* τοὺς νυκτὶ ἐνεδρεύοντας, ἢ λῃστάς

SCR. 83. *Α* 10. 84. Teleclid. com. fr. XI vol. II p. 375. 86. *Α* 132. 87. *Α* 28. 96. 702. *Α* 47. 99. Aristophont. fr. I 9 vol. III p. 361. 703. *Μ* 463. 4. Eur. Ion. 718. 5. ADN.

ADNOT. 80. *νειπτικωτέροις* cod., em. Mus. 82. *ποταμός*] Incertum fluviumne dicat Arcadiae ap. Paus. LIII 38, 9 memoratum, an Ciliciae, cuius mentio fit ap. Zenob. IV 51 Phot. p. 159, 9 h. e. Pausan. Attic. Eustath. 1392, 19. Lob. rhem. p. 27 n. De Nilo minime cogitandum videtur, quamquam Horapollo Hierogl. I 21 Nilum ab Aegyptis Nun vocari testis est: *Νείλου δὲ — ὃν καλοῦσιν αἰγυπτιστὶ Νοῦν. μονάς*] *ὄνος* unum punctum in tessera dicitur etiam *μονάς*. Sed nihil affirmo. 84. *οὐ π* cod., em. Mus. De re cf. interpp. Gotting. ad Diogen. VI 84 p. 283, qui Pisandrum intellegunt hominem perditissimum, quo de cf. Meinek. Quaest. scen. II 20. Pisandrum Camirensem intellegebat Meinek. Com. II 162. 85. Infra rectius *νωχελής* s. *νωχαλής*. Fortasse adverbium *νωχελῶς* latet. 87. *νῦν* cod., corr. Vossius. 87. 88. Separavit Palmerius, repetitione insulsa *καὶ δή* sublata. 88. Lob. rhem. 51 colorem sanum habere videtur. Ac ponit etiam Herodianus Cram. AO. III 268. *νύττει* corr. Thes. V c. 1589 A, cuius synonymum *νύρει* mox habebimus. 89. Theognost. 111, 32. 90. 91. Lob. Proll. 101. Path. El. 197. Cf. *κνυζόν*. 92. *νύκτα δασεῖαν·* *τὴν χειμερινήν φασι* Diogen. prov. VI 89 p. 283. — *ἡ χειμέριος. οἱ δὲ δασεῖαν* Mus. 93. *ἐρωδίας* cod., *ἐρωδιός* male Mus. 94. Legendum esse *(τα)νύηκες* vidit Guyetus ante Schwenck. Mus. Rhen. 1855. p. 308. 96. *νυκτέοικος* cod., em. Mus. Similiter Vossius ordini literarum prospiciens *νύκτ' ἐοικώς*. 97. Pro *Ἀττικοί* Meinekius *(νυκτερεύοντες) ἄϋπνοι* suadet. 98. *λήκοι* cod., em. Phavor. Phot. 303, 23 Eudemus Berolinensis Suid. Cf. Oppian. Cyneg. III 266. Alteram explicationem ad *νυκτιπήδηκες* refero de quibus cf. Poll. VII 94. 702. *νυκτεοικῶς· καταπληκτικῶς* cod., em. Mus. 4. Haec glossa cum sit Euripidea, aperte e Didymi tragicae dictionis indice petita, subsequentes quatuor sic curavi scribendas: *νυκτολόχους* (* *νυκτιλόχους* e Nonni paraphr. Ioann. XIX 18) *νυκτοκόραξ· ὁ νυκτὶ πετόμενος* (ac transponere etiam Albertus volebat) *νυκτόμαντις* qua forma usus est Poll. VII 188 p. 318 Bekk. *νυκτομαχία*. 5. [γ] Mus.

νυκτοκόραξ· ὁ νυκτὶ πετόμενος

νυκτόμαντις· μάντεως εἶδος

νυκτομαχία· (ὅτε) νυκτὸς μάχονται πολέμ(ι)οι, καὶ οὐχ ὁρῶσιν ἐν τῷ σκότει

νυκτὸς ἀμολγῷ· μεσονυκτίῳ· παρ' ἣν ὥραν οὐδεὶς μολίσκει

νύκτωρ· νυκτός

νυκχάσας· γράφεται δὲ καὶ νυκχάσας, ὅπερ ἐστὶ νεανιευσάμενος. τὸ δὲ νυκχάσας νύξας

νυμφαγωγεῖ· νύμφην ἄγει

νυμφαγωγός· ὁ μετερχόμενος ἑτέρῳ νύμφην καὶ ἄγων ἐκ τοῦ πατρὸς οἰκίας, ᾧ πρότερον γεγαμηκότι οὐκ ἔξεστι μετελθεῖν· διὸ ἀποστέλλουσι τῶν φίλων τινάς.] Διαφέρει γὰρ ὁ νυμφαγωγὸς τοῦ παρόχου· καλεῖται γὰρ πάροχος τῶν φίλων τις ὁ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος, οἷον παράνυμφος

νύμφαι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες. καὶ οἱ σκώληκες οἱ πτεροφυοῦντες, οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυττάροις. οἱ δὲ καὶ ἀνὰ μέσον τῶν γυναικ(εί)ων αἱ νύμφαι. καὶ τῶν ῥόδων αἱ μεμυκυῖαι κάλυκες. καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι. καὶ Μοῦσαι θεαί

Νυμφαῖον ὄχθον· Ἴων. [ὁ] παρόσον ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκάδων παραμειβόμενος τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. οἱ δὲ περὶ ποταμόν. Νυμφαῖον δ' ὄρος ἀκούει τὸ περὶ τὴν Ἀρκαδίαν

νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος

νυμφέ[υ]ων· νυμφῶν ἱερόν

νύμφη· ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα. καὶ ἡ ἐν τοῖς ἄστροις αἴξ, ἡ Ἀμάλθεια. καὶ Μοῦσα. καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον. καὶ ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ. καὶ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις σκώληξ

SCR. 6. Aristot. HA. VIII 3. 8. Herod. I 74 Thucyd. VII 44. 9. Δ 173. 10. Comici; vid. Iacobi indic. V 2 p. 659. 13. Eur. I. A. 610. 14. Aristot. HA. V 19. 15. fr. 52 p. 575 Nck. 16. Ar. Ach. 1056. 17. Anacreont. fr. 16. 18. ἡ νεόγαμος γυνή. Ἰσοκράτης Bachmann. Anecd. I p. 310, 9.

ADNOT. 6. νυκτὶ πετώμενος· ὁ νυκτικόραξ cod., πετόμενος Mus. 7. νυκτίμαντις Mus., νυκτιμαν (superscr. τ) codex. 8. νυκτιμαχεία· νυκτὸς μάχονται πόλεμοι cod., νυκτιμαχεία· ἐν ᾗ νυκτὸς μάχονται οἱ πολέμιοι Mus., νυκτομαχία· ὅτε νυκτὸς μάχονται πολέμιοι κτλ. Cyrill. 63, recte. 10. νύκτορ cod., em. Sopingus. 11. νευχάσας· νεανιευσάμενος Phot. 303, 9. „Simile quid posteriori loco ponendum hic ne bis idem scribatur" ALB. 13. ἑτέρων cod., em. Mus. Cf. Pollux III 41 Eustath. 652. 14. πτερωταὶ — κυφάροις cod., em. Mus. Cf. Plin. HN. XI 16 Poll. VII 148 Phot. 304, 6 Suid. — (ει) ope (Phot. 304, 22 et) Suidae Heinsius; cf. Poll. II 174 Rufus Ephes. p. 32 Cl. Fidelius Diogeniani verba servasse videtur Photius l. l.: νύμφαι· σκώληκες, οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυτταρίοις, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἄρξωνται. οἱ δ' ἁπλῶς τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας. Σάμιοι καὶ τὸ ἀναμέσον τῶν γυναικείων αἰδοίων νύμφην καλοῦσιν. καὶ τῶν ῥόδων αἱ κάλυκες αἱ μεμυκυῖαι νύμφαι. καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι νύμφαι. καὶ αἱ Μοῦσαι δὲ ὑπὸ Λυδῶν νύμφαι, ὅτι δὲ πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις οὕτω δῆλον. Cf. etiam Eustath. 1736, 5. 15. ὁ πάρος, ὃν cod., ὁ πόρος ὃν Pergerus probante Nieberdingo p. 61. Malim [ὁ] παρόσον. Ἀρκάδαν cod., em. Meinekius, qui post παραμειβόμενος inseri iubebat κατά. — οἱ δὲ περὶ Πολέμωνα et ἀκούουσι Dobraeus Advers. I p. 581 parum probabiliter. Fortasse verba οἱ δὲ περὶ ποταμὸν post περὶ τὴν Ἀρκαδίαν ponenda sunt. Nam παραποτάμιον Vossii parum placet. — Νύμφαιον· ὄρος Ἀρκαδίας Phot. 304, 14. 16. Pierso ad Moer. Att. 269. 17. νυμφεύων cod., νυμφέων Mus., νυμφαῖον Phot. 304, 4, νύμφαιον Bachmann. Anecd. I p. 310, 6, quod Hesychio nolim restitui iussissent Thes. editores V c. 1599 C. Spectat enim Anacreontis fr. 16 [51] p. 779 Bgk., ubi pro ἱερὸν ἄστυ Νυμφέων (cf. Hes. ἄστυ νυμφέων) legendum est, ut novissimus editor pervidit, Νυμφέων ἱερὸν ἄστυ, ut hic sit versus numerus – – – ◡ ◡ – ◡. Iungendum igitur νυμφέων ἱερόν· νυμφῶν. Cf. etiam Odyss. ν 348. 18. (Νύμφη)· καὶ ἡ νεόγαμος δὲ (l. λέγεται) καὶ ἡ γαμετή. καὶ πρεσβυτέρα. Πηνελόπη καὶ ἡ Ἑλένη. παρὰ Ἀθηναίοις καὶ ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ. Phot. 304, 9. — καὶ ἡ Μοῦσα sine caussa Mus., qui recte μελισσείοις scripsit. — κοῖλον] Poll. II 90, Rufus Ephes. p. 26. Cf. etiam gl. ν 714.

νύμφην γε νέην· νεωστὶ νενυμφευμένην

νυμφικὰ λουτρά· γαμήλια λουτρά· ἣν ἀπὸ κρήνης ἀποδεδειγμένης

νυμφίδες· ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά

νυμφίον καὶ νύμφην· πάντα τὸν γήμαντα καὶ παιδοποιησάμενον, κἂν πολυχρόνιος ᾖ·

νυμφίον, ὅς ῥα θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας

νυμφόβας· Ἀχαιός. ὁ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μοίραις·

βαβαί, βαβαί, βήσομαι γυναῖκες.

ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης

νυμφοκόμος· ἡ νυμφεύτρια. ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην

νυμφόλη[μ]πτοι· οἱ κατεχόμενοι Νύμφαις. μάντεις δέ εἰσι καὶ ἐπιθ(ε)ιαστικοί

νυμφοπόνος· ἡ περὶ τὴν νύμφην πονουμένη

νυμφοστόλος· νυμφαγωγός

νυμφοτῆρες· ἄρχοντές τινες

νῦν· ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ δή παραπληρωματικοῦ. καὶ ἐπίῤῥημα χρόνου ἐνεστῶτος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀρτίως

νῦν δέ· ἐπὶ τοῦ παρόντος

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτό φασιν ἐξόδιον εἶναι ῥαψῳδῶν·

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἔστε

νυνδή· ἀντὶ τοῦ ἄρτι

νῦν κ' εἴη· ἀντὶ τοῦ νῦν καιρός

νύννιον· ἐπὶ τοῖς παιδίοις *καταβαυκαλούμενόν* φασι λέγεσθαι· ὁμοίως καὶ τὸ *νύννιος*

νῦν τ' ἤνθες ἐς χορόν, νῦν τ' ἔπραδες· νῦν εἰς χορὸν ἦλθες, καὶ νῦν ἔπαρδες

Νύξ· ἡ σωματοειδὴς θεός·

εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε

καὶ ἡ συνήθως λεγομένη νύξ

SCR. **19.** Epici poetae frustulum. **20.** Cf. Menandr. Com. IV p. 85 et 216. **22.** Ψ 223. **23.** Achaei fr. 26 p. 584 Nck. Ego vero huic nonnisi voc. *νυμφόβας* tribuerim, trimetrum iambicum syncopatum Hermippo, cuius fabula quaedam *Μοῖραι* inscripta est. **24.** Eurip. I. A. 1087. **26.** Sophronis fabulam sic inscriptam novit Ath. VIII p. 362 C **27.** Greg. Naz. **29.** Ioann. XI 8. **36.** Ξ 259 λ 329.

ADNOT. **19.** *νυμφιγενέην* cod., em. Thes. V c. 1604 C. **20.** *τὰ μήλια* cod., em. Sorber. Cf. schol. Ar. Lys. 378 Phot. 305, 1. Suid. Fontem intellege Callirrhoen et Ennea-
δς
crunon. **22.** *νυμφίονος ὥς* (h. e. *νυμφίου ὥς*) *ῥαθάνωδηλοῦσαχαχῆσε* cod., em. Mus. Apud Homerum hodie *ὅς τε θανών.* **23.** *ὃς ἦν δεινὸς* cod., *ὁ Σειληνὸς* (*τῶν νυμφῶν*
ρ,
ἀνήρ) recte Phot. 305, 5 ut dudum suaserat Casaubonus de satyr. poesi I 5 p. 187.— *μυ* cod., *μύροις* Mus., *Μοίραις* Casaubonus alii. — *γυναῖκας* Toupius Nauckius, *γυναῖκά σε* Wagnerus; *βαβαὶ βαβαί, νῦν νυμφόβας γενήσομαι* coni. LDind. Thes. II c. 6 A. V c. 1606 C. **24.** [μ] et (ε) Mus. **28.** *νυμφοτερεῖς* cod., em. Meinek. Phil. XII p. 631. Similiter formatum est *δεμνιοτήρης*. Cf. *ἐπικόκκουρος* et *παιδικωρός*. **30.** *ἐξῴδιον* male Mus. Cf. Zenob. V 99 p. 160 Diogenian. VI 88 p. 283. — *ἔστησαν* cod., *ἔσταν* Salmas., *ἔστε* Aelius Dionys. ap. Eustath. 239, 19 cui etiam *ῥαψῳδῶν* debetur pro *τραγῳδῶν* (cod.) **32.** *νῦν δή* cod., *νυνδή* Cobet. Var. Lect. p. 233 sq. **34.** *καταβὰν καλούμενον* cod., *καταβαυκαλουμένοις* Mus. Vid. Lob. Path. El. p. 92. Falluntur Fungius et HSt. qui cantilenam esse volunt a nutricibus decantatam ut pueris somnum inducerent. Intellege potius *pupas, pumiliones νιννία* sive *νινία* (Ducang.). *Νηνίατον* ab h. l. alienum est. Ceterum iunge *νυννίον καταβαυκαλούμενον.* **35.** *νῦν τ' ηνθες δεχωρόν, νῦν* cod., *νῦν τ' ἤνθες ἐς χορὸν* Mus., qui mox bis *ἔπραδες* reliquit; *νῦν ἦλθον εἰς χορὸν* Suidas. *Νῦν εἰς χορὸν ἦλθον: ἐπὶ τῶν ἀρνουμένων* Append. prov. IV 10 p. 437, ubi editor Gottingensis haec: *puto cohaerere nostrum cum apophthegmate ab Hesychio et Suida allato νῦν — ἔπαρδες, quod eo probabilius videtur, quo maior suspicio, verba ἐπὶ τῶν ἀρνουμένων superesse ex explicatione proverbii νῦν εἰς χώραν ἦλθον, quod exciderit: cf. Diogenian. VI 86.* — *κόρον* Meinek. Phil. XIII p. 536. **36.** Apoll. lex. 117, 8.

* *νυοί· νύμφαι*
νύξεν· ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν·
νύξε δέ μιν (κατὰ) χεῖρα μέσην
νυός· νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις.....
740. *νυρεῖ· νύσσει*
νυρίζει· νύσσει. ξύει
νυρῶν· νύσσων. ξύων. [νύκτωρ]
Νῦσα καὶ Νυσήϊον· ὄρος, οὐ καθ' ἕνα τόπον. ἔστι γὰρ Ἀραβίας, Αἰθιοπίας, Αἰγύπτου, Βαβυλῶνος, Ἐρυθρᾶς, Θρᾴκης, Θετταλίας, Κιλικίας, Ἰνδικῆς, Λιβύης, Λυδίας, Μακεδονίας, Νάξου, περὶ τὸ Πάγγαιον, τόπος Συρίας
* *νύσ(σ)ει· παί[ζ]ει. ῥήσσει*
45. *νύσσα· ὁ καμπτήρ· ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας κατ' αὐτὸν νεύειν τοὺς ἵππους*
νύσσαι· ἐκ χειρὸς πατάξαι
Νύσ[σ]ιον· ὄρος Διονύσου
νυσταγμός· ὕπνος
νυσταλέον· ὑπνηλόν
50. *νυσταλωπιᾶν· νυστάζειν*
νύστυχον· ὀλίγον ὑπνῶσαι
νυττόμενος· κεντούμενος. προωθούμενος
νύχα· νύκτωρ, νυκτί
νυχ(ε)ία· διαννυκτέρευσις
55. *νύχιαι· νυκτεριναί*
νυχεύει· κρύπτει. νυκτερεύει
νύχμα· ὄνειδος. Λυδοὶ ψολός
νύχος· νύξ. σκότος
νώ· ἡμᾶς
60. *Νῶβαι· Πυγμαῖοι*
νωγαλεύματα ἢ νωγαλίσματα· τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα. οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρυφερὰ ἅρματα
νωδός· ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων. καὶ ἐννεός. κωφός. μὴ λαλῶν

SCR. 37. *Ω* 166. 38. *Λ* 252. 43. *Ζ* 133. 45. *Ψ* 332. 47. Cf. Soph. Antig. 1131. 48. Hippocr. 403, 35. 1180 E. 59. *ο* 474. 61. Araros com. fr. I vol. III p. 274. 62. Phoenix Coloph. fr. 5 Bgk. Phrynich. com. fr. XXI vol. II p. 608 Eubul. fr. XXVIII vol. III p. 272.

ADNOT. 38. *ἐκχειρέτρωσεν* cod., em. Mus. Apoll. lex. 117, 2. — *δ' ἐμὴν χεῖρα* cod., em. Guyetus. 39. Sc. *καλεῖται*. Cf. Phot. 105, 24 Apoll. lex. 117, 4. Supra male *νοῖοι*. 40—42. Phot. 306, 1. 2; Lobeck. rhem. 133. Conferunt *ἔνυρεν, μυρμεαὶ* et *ναυρίζειν*. Vereor tamen ne fuerit (*κε*)*ντρίζει*, solemni literarum Τ et Υ confusione depravatum. 44. (*σ*) Mus., [*ζ*] exterminavi. 45. *νεύειν* cod., *νύσσειν* Mus., male, ut ex Apoll. lex. 117, 6 patet. Diogeniani articulum unus mihi Eudemus Bachmanni I 310, 11. 13 servasse videtur. 46. *νύξαι* malit Albertus; forte *νύσσε* et *ἐπάταξε*. 49. Hoc pro *νυκταλὸς* reddendum Diogen. Laert. VI 77, ubi cum *ὑπνηλός* iungitur. Cf. Comic. anon. fr. XLIII vol. IV p. 614. 50. *νυκταλωπῶν· ὁ νυστάζων* (L. Dindorf. *νυκταλωπιῶν*) Eustath. 1392, 35. Infra *ὑσταλωπιᾷ· νυστάζει* quod *νυκταλωπιᾷ* scribit Lob. Path. p. 116, 38. 51. Nihil huc facit gl. *μ* 1978 ab Alberto apposita *μυστικός· ὑπνιακός*, quam *νυστικός* scribi vult. 52. *προθ.΄μενος* cod., *προθούμενος* (correxerat *προθεούμενος*) Mus., em. Pergerus. 53. Lob. Parall. 107. Coni. *πάννυχα*. 54. *νυχεία* HSt. 57. Infra *νῶχμα· ὄνειδος*, quod Doricum videtur et ad *νύχμα* Aeolicum eandem habet proportionem, quam *χελώνη* ad *χελύνη*, *ξώστρα* ad *ξύστρα*, *Τορώνη* ad *τορύνη* (Eustath. ad Dion. Per. 327 Lob. Proll. 229) all. Mox *ψολός* cod., *ψωλός* Mus., imo *ψόγος*. Vereor igitur ne *Λυδοί* (Boetticher Aric. p. 47) corruptum sit ex *Λύδῃ*, ut glossa Antimachea tradatur 58. *νυχὸς* cod., *νύχος* Bachm. Anecd. I 310, 14 Phot. 306, 5. Cyr. Voss. 63 (*νυχὸς* Cyr. Mosq.). Cf. Sext. Emp. adv. math. I §. 243 p. 267 Maxim. Conf. II p. 35 C Lob. Parall. p. 107. 59. Apoll. lex. 117, 14. 60. *Νοῦβαι* Albertus sine caussa. 61. Poll. VI 62 Ath. II 47 D Phot. 306, 22 Eustath. 1163, 25. Corrigunt *βρώματα* vel *ἀρτύματα* pro *ἅρματα*, quod coll. Hellad. Chrestom. p. 16 tueri studet Trillerus Obsc. crit. p. 42.

νώδυνον· ἀνώδυνον
* Νῶε· ἀνάπαυσις
νωθεία· νωθρία, ὀκνηρία
νωθεῖς· βραδεῖς, ἄλογοι
νωθῆ· τὸν ἐργάτην, [ἢ] τὸν μηκέτι σκιρτᾶν δυνάμενον
νωθής· ὁ νωθρός, κατὰ στέρησιν τοῦ θεῖν. βραδύς. ἀμβλύς
νωθὴς ὁδός· ἡ μακρὰ ὁδός
νώθητι· ἐνθυμήθητι, γνῶθι
νώθουρος· ὁ ἀδύνατος συγγίνεσθαι. ἢ ὄνος
νωθρὴ[ξ] ὁδός· μακρά. ἢ νωθρά
νωθροκάρδιος· βραδὺς κατὰ λογισμόν
νωθρόν· βραδύ. νωχελές. ἀσθενές
νῶϊ· ἡμᾶς. ἡμεῖς. [ἡμῶν
νῶϊν· ἡμῶν τῶν δύο. καὶ ἡμῖν
νωϊτέρην· ἡμῶν τῶν δύο·
ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς
νωΐτερον· ἡμῶν τῶν δύο. ἡμέτερον·
καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
νῶκαρ· νύσταξις. νωθεία. κακόσχολος ἔννοια
νωλεμές· ἰσχυρόν, βίαιον. [οἰτελές]. καρτερόν. συνεχές
νωλεμέως· ἀδιαλείπτως. καὶ τὰ ὅμοια
νωλεμῶς· ἀδιαλείπτως. καὶ τὰ ὅμοια
νῶμα· νόημα, ἐνθύμημα
νωμᾶς· διοικεῖς
νωμᾶται· κινεῖται
νωμῆσαι· κινῆσαι, μετενέγκαι. διανεῖμαι. κυβερνῆσαι
νώματα· ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ γνωρίσματα. οἱ δὲ τὰ θρέμματα
νώμησαν· διεμέρισαν
νωμῆσαι βῶν· κινῆσαι τὸ ὅπλον
νωμῶν· ἔχων. διανέμων. κρίνων. διαιρῶν
Νώνακρις· τόπος ἐπώνυμος Ἀρκαδίας. τινὲς δὲ Νώναπις
Νωνακρ(ι)εύς· οἱ μὲν ἀλείπτην Ἀρκαδικὸν ἀποδιδόασιν. ἡ γὰρ Νώνακρις Ἀρκαδίας ἐστὶ τόπος .....
νῶντα· νήθοντα. ῥέοντα

SCR. 63. Soph. Philoct. 44. Pind. Nem. VIII 50. 64. Genes. V 29. 65. Plat. Theaet. p. 195 C. 68. Δ 558. 71. Com. anon. fr. CVII vol. IV p. 631. 73. Proverb. XII 8. 74. Nic. Ther. 165. 75. Δ 418. 76. Θ 374. 77. μ 185. 78. Ο 39. 79. Nic. Ther. 189. 80. Hom. 81. e. g. Δ 427. 83. Empedocles ap. Sext. adv. Math. VIII 286 p. 512 *πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔχειν καὶ νώματος αἶσαν*. 84. μ 218. 85. Bacchylid. fr. 47. 86. Π 238. 88. Λ 471. 89. Η 238. 90. ν 255. 91. Meinek. ad Callim. Del. 103. 92. Aristoph. fr. CCXXXIV p. 1216, ubi Iacobi malit *Νωνακρεύς*.

ADNOT. 63. *ἀνόδυνον* cod., em. Mus. 67. *νωθητόν* cod., correxi. 68. Apoll. lex. 117, 12. 69. Cf. mox 72. 71. Eustath. 862, 41. Huic oppositus est *salacem caudem habens* Horatii. — *δυνατὸς* cod., em. Trillerus Em. Hesych. p. 30. — *νωθουρός* cod. 72. *νώθρηξ· ὁδὸς* cod., em. Thes. V c. 1622 C. Hinc *νωθρὸς ὁδίτης* ap. Callim. 73. Cyrill. 63. 75. *ἡμῶν*] Alexandrini poetae error? 75. 76. Apoll. lex. 117, 13. 16. 79. Cf. Lob. Parall. 206. — *τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὁπωσοῦν ἐῤῥωμένον* EM. 608, 9. C. 39. Suid. Theognost. p. 80, 16. schol. Nic. Ther. 189 p. 19 ed. Keil. Idem voluisse videtur Cyr. 63 cum *νώκης· ὁ δυσκίνητος* affert. 81. Apoll. lex. 117, 18. 85. *νωμᾶτε· κινεῖτε*? 86. Idem 117, 19. 87. *γνώματα* coll. gl. γ 739 Salmasius fortasse recte. 89. *νωμησέβων* cod., em. Mus. 92. (ι) e Steph. Byz. 480, 4 ed. Meinek. restituit Thes. V c. 1625 A et Hesychio et Photio 306, 15: *Νωνακρ(ι)εύς: πύκτης, παγκρατιαστής*. 93. *νήθοντα*] Agnoscit Phot. 306, 15 *νώμενος· νηθόμενος* Poll. VII 32 X 125 Eupolis ap. Eustath. 1571, 35 Aelian. NA VII 12 (Zonar. 1414 Phavor. 1320, 32) et Herodianus EM. 344, 1 sq. Itaque Buttmanni Gr. v. *Νέω* p. 248 sententia, contractionem in *ου* ab Atticis in h. v. evitatam esse, satis probabilis videtur Thes. V c. 1470 B adversus Meinek. Com. II p. 556 disputanti. — *ῥέοντα*] fugit Thes. V c. 1389 A.

νωνυμία· ἄκλεια. ἀσάφεια

95. νώνυμος· ἀνώνυμος. δύσφημος. ὃν οὐκ ἄν τις εὔφημον εἴποι, ἀλλὰ δυστυχῆ

νωρεῖ· ἐνεργεῖ

νώροπα· λαμπρόν. αἴθοπα. στερητικὸν τῆς ὄψεως. τὸ γὰρ νω ἴσον τῷ α· ἄροπα, νώροπα

νώροπι· λαμπρῷ. καὶ τὰ ὅμοια

νώροπι χαλκῷ· τῷ λαμπρῷ χαλκῷ, ἢ σιδήρῳ. καὶ τὰ λοιπά

800. νώροψ· λαμπρός. ὀξύφωνος. ἔνηχος. ἢ ὅτι τὴν ὄψιν ἀσθενῆ ποιεῖ

νώρεμνος· μέγας. πολύς. κατώτατος, ἔσχατος. ἀσθενής. πλατύς

νωσάμενος· κατανοήσας

νώσασθαι· αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι

νῶσις· ῥέμβος. πτωχός

5. νωσίχολος· ἀμελής. ῥᾴθυμος

νῶτα· τὰ ἀνώτατα. τὰ νωτιαῖα κρέα. καὶ συνήθως ἡμῖν

νῶτα θαλάσσης· τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. ἢ τὰ πελάγη

νωτεῖς· οἱ ἀχθοφόροι ἡμίονοι. οἱ ἕλκοντες ζύγιοι

νωτίζειν· διώκειν. τρέπειν

10. νωτίσαι· τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν, καὶ παραμείψασθαι φυγόντα

νωτίσασθαι· ἀναθέσθαι ἐπὶ τῶν ὤμων. ἀπονωτίσασθαι δὲ τὸ καταθέσθαι

νωτοφόρος· ὁ μὴ ὑπὸ ζυγόν, ἀλλὰ τῷ νώτῳ ἀχθοφορῶν ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος

νωφαιόν· ἀφανές

νωφαλή(ς)· νωθρός

15. νωχαλίζει· βραδύνει

νωχέλεια· ἀσθένεια. βραδυτής. ἀργεία. νώθεια. μιλότης. ὁμοίως καὶ νωχελ[ε]ίῃ

νῶχμα· ὄνειδος

νώψ· ἀσθενὴς τῇ ὄψει

νωχελής· ὁ μιλός. βραδύς. ἄχρηστος

SCR. 95. *ν* 239. 97. *B* 578. 99. *H* 206. 802. Theocr. XXV 263 et Callimachus Suidae. 6. *B* 308. 7. *B* 159. 10. Aesch. Ag. 286. Soph. OT. 193. 12. Xen. Cyr. VI 2, 34. 16. *T* 411. 19. Cf. Eur. Orest. 800.

ADNOT. 94. *ἀφάσεια* cod., em. Mus. 95. Apoll. lex. 117, 20. 96. *σμωχεῖ?* 97. *ἄωπον* Apoll. lex. 117, 21. 801. Seriem alphabeticam *νώρυμνος* postulare videtur Is. Vossio et Thes. V c. 1625 D. At cum glossae inter *νωρεῖ* et *νώρεμνος* comparentes Homericae sint, *νώρεμνος* potest genuinum esse. Adludit tamen ad *ἐρυμνός* (*μέγας πολύς*) ut *ἀσθενής* ad *μὴ ἐρυμνός* (Zonar. Lob. Path. El. 198), *κατώτατος ἔσχατος* ad *πρυμνός*. 4. *νῶσις* pro *νόησις* usus est Timon Phliasius fr. IV 2 p. 52 ed. CWachsmuth. Mitto hariolationes Schwenckii in Mus. Rhen. 1855 p. 308 atque *ῥεμβός* (sic enim legendum videtur) refero ad (*ΔΙ*)*ΝΩΕΙC*. Dixerat nescio quis *δινώεις ῥεμβός* vel *δινώεις πτωχός* pro *δινήεις*, ut mendicum depingeret, qui victus quaerendi caussa vagus huc illuc erraret. 5. Suspectum est Lobeck. Proll. p. 147; *νώχαλος* Thes. V c. 1626 B. Latet aliud. 8. *ἢ ἕλκοντες* codex. Cf. Poll. II 180 VII 186. Similiter bovem aratorem Lacones appellabant *ζούγωνα*. 11. Verba *ἀναθέσθαι — νωτοφόρος* om. Aldus. 12. Moer. Att. p. 57. 13. Lob. Proll. 107. 14. *νωφαλή* cod., *νωφαλής* cum Guyeto Lob. Proll. p. 100. 138. Forma cum *λοφνίς* (*λυχνίς*), *φῖλαξ*, *φάμμη*, *φοῦαι* comparanda, videtur Laconica pro *νωχαλής* s. *νωχελής*. Cf. gl. *ν* 685. 805. 16. *μιλώτις* cod., + Mus. Recte Toupius *μιλότης* vel *μιλλότης* a *μιλὸς* quod Byzantini usurpabant pro *βραδύς*, *ἀργός* sim. Cf. gl. 819. Mox *νωχελίῃ* ex *T* 411 scripsi pro *νωχελείη* quod nihili est. 17. Cf. *νύχμα*. Referebat nescio quis parum probabiliter ad Alcm. fr. 1 *νεωχμὸν ἀείδειν*. 18. Cf. *μώψ μύωψ ἄοψ* et *κνώψ* ap. Zonar. c. 1213. Suid. Lob. Parall. p. 118. Path. El. 198. 19. *ὁ μιλλὸς* vel *ὁ μιλός* debetur L. Bos. Obss. crit. p. 175 pro *ὀμαλός*. Cf. gl. *ν* 816.

Ξ.

Ξαίνει· διαξέει. νήθει, σωρεύει. ἐργάζεται ἔρια. καὶ δέρει[ν] ἱμάντι
* ξεννύει· λήγει
ξάνδαρος· ζῷον ὅμοιον βοΐ, γενόμενον κατὰ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος
ξανᾶν· κοπιᾶν τὴν χεῖρα
5. ξανῆσαι· κοπιᾶσαι
Ξανθή· ἡ Τροία. καὶ ἡ καλή. καὶ ἡ πυ(ρ)ρά, ἡ πυ(ρ)ροειδής
ξανθίζεσθαι· κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας, ἢ β[λ]άπτεσθαι αὐτάς
ξανθ[ιμ]ίας· βόλου ὄνομα
ξανθόν· πυῤῥόν. καλόν. εὖ εἰργασμένον. χλωρόν. ὁ δὲ ποταμὸς Ξάνθος. καὶ ὄνομα
10. ξάνιον· κτένιον, ᾧ αἱ γυναῖκες χρῶνται πρὸς τὴν τρίχα, καὶ ἃ φοροῦσιν ἐν τοῖς δερέοις
ξανθικά· ἑορτὴ Μακεδόνων, ξανθικοῦ μηνὸς ἢ ξανδικοῦ ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων
ξανθοῖσιν ὀρνέοις
[ξανίσσατο· διενοήθη]
ξανῶ· κοπιῶ
15. ξέεσθαι· σπανίζεσθαι
ξεναγεῖ· δέχ(εται) ξένους. ἢ τῆς ὁδοῦ ἡγεμονεύει. [ἢ ξενοδοχήσας
ξεναγοί· οἱ τῆς ξένης ὁδοῦ ἡγούμενοι
ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος
ξεναγωγήσας· ξένον ὁδηγήσας
20. ξεναγῶν· ξενοδοχῶν, ὁδηγῶν, καὶ ἄγων τοὺς ξένους
ξεναγία· σύνταγμα. καὶ ὁ τούτων ἡγεμών, ξεναγός

SCR. 1. Cf. χ 423. Demosth. 403, 4. 5. Sophocl. fr. 456 p. 9. 191. 7. *ξάνθιζεσθαι τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες* Bekk. AG. I 284, 9. 9. *α* 285. *Ζ* 4. *Ε* 152. Nisi *ὄνομα (ἵππου)* legendum cum Lex. Reg. MS., ut spectet *Τ* 404. 18. Posidipp. com. 7 vol. IV p. 521.

ADNOT. 1. *ξαίνω· νήθω σωρεύω* Phot. 307, 20 Eudemus Bachm. 310, 24 Cyrilli MSS Suidas c. 1029. Quae potius ad *νεῖ* vel *αὐξάνει* respiciunt. — *ξένει* cod., em. Mus. ad oram libri. ‚*Quomodo dOrville Alberto dicere potuerit, hic in MS. Veneto legi ἱμάτιον (imo δέρρειν ἱμάτιον) cum in eo ἱμάντι nitide scriptum appareat, nescio.*' Villoison. Diatrib. p. 259. — [ν] Heinsius. 2. *ξαίνει πληγάς*, quod cum priore glossa sic iungi possit, ut legatur *καὶ τὸ δέρειν ἱμάντι ξαίνειν πληγάς* aut *ξαίνει· πλήττει* voluisse videtur Pergerus. At *ξεννύει· λήγει* e dialecto est pro *σβεννύει*. Cf. *ἀποξίννυται*. 3. *ξάναδρος* ordinis caussa Vossius. *Γάνδαρος* ab Alberto comparatum non minus alienum est, quam *Τάρανδος* unde vocem corruptam putabat Baro D. Bonarus ap. Pears. Advers. II p. 519, 17 — 520, 7 coll. Aelian. HA. II 16. 4. Poll. VII 30 Phot. 307, 14. 17. 21. Suid. Lexic. Coisl. p. 236 Hesych. s. v. *ξανῶ* et *ἀποξανᾶν*. 6. Steph. Byz. 640, 4. — (ρ) Vossius. 7. [λ] Sopingus. 8. [ιμ] Meinek. Com. III p. 234. In *μίας* tamen exit etiam *ἀβραμίας· βόλου ὄνομα κυβευτικοῦ*. 10. *ξάνιον· κτένια ἃ — ἀφοροῦσιν* cod., *ξάνια· κτένια ἃ — ἃ φοροῦσιν* Mus. teste Schowio et Villois. l. c. p. 259, expressi Bekk. AG. p. 284, 7 Phot. 307, 15 Eudemum Ducangi, unde pro *δερέοις* reponendum videtur *ἀναδέσμασιν*. 11. Copulavit Sopingus. — *ἢ Ξανθικοῦ* cod., correxi. Cf. Boeckh. C. I. n. 1235. 12. *ξάνθοισιν* Phot. 307, 11 Eudemus Bachmanni 310, 27. 13. L. *ξατώσατο* ut dicere memini in adnot. ad gl. ς 10. 15. *δέεσθαι* Thes. V c. 1662 A. [?] 16 — 22. Rectius hae glossae post 38 collocabuntur, cum gl. 34. 37. 38 non videantur spuriae esse. Nec proscribi potest gl. 32, quippe ex Apollonii lex. Hom. 117, 25 una cum Simonidea 48 ab ipso Diogeniano recepta, etsi facile ad gl. 48 retrahi queat. 16. Novissima verba ad gl. 19 pertinere vidit Heinsius. 17. *τοῖς ξένοις* Arnaldus Lect. Gr. p. 102. *τοὺς ξένους ὁδηγούμενοι*? De medio *ὁδηγεῖσθαι* vid. Hemsterh. ad Xen. Ephes. 3, 10 p. 70, 4. [p. 233 Locell.] 21. 22. *ξενοδόχος. Ξεναλόγος· ξένα συλλέγων* cod., ac *ξένα* etiam Cyr. 11, *ξένους* Mus. Praeterea transponenda verba sunt hunc in modum *ξεναλόγος. Ξενοδόχος· ξένους συλλέγων* et corrigenda *ξεναγός. Ξενολόγος· κτλ.* 21. *σύνταγμα παρὰ Κρησί.... ξεναγός* egregie Lex. Bekk. 284, 11.

* ξενολόγος· ξένους συλλέγων
* ξενία· κατάλυμα, καταγώγιον
* ξενίζειν· τὸ (ξένῃ) χρήσασθαι φωνῇ
(*) ξενίζεται· ξενοδοχεῖται
(*) ξενίζουσα· ἀλλόφυλος. ἀήθης. καινή
* ξεστός· ὡμαλισμένος. ἐξεσμένος
* ξεστοῖο· ὡμαλισμένου. ἐξεσμένου
* ξεῖνος· ὁ ἀπὸ ξένης φίλος
* ξεῖνος· φίλος
* ξείνια· τὰ ξείνια δῶρα, χαριστήρια ξενίας
(*) ξεινοδόκος· ὑποδεχόμενος ξένους. καὶ μάρτυς
* ξενοδόχος· ὁμοίως
(*) ξεῖνοι· Θεσσαλοί
* ξεῖνον· ξένον
* ξεινοσύνης προσκηδέος· τῆς τὴν οἰκειότητα ἐμποιούσης
(*) ξεινοῦσσαι· ξενῶνες
(*) ξειρίς· ἀρωματικόν τι φυτόν
[ξενεοί· στρατιῶται]
[ξενήϊον· φίλον]
ξενηλασία· τὸ μὴ ἐᾶν ξένους ἐπιμίγνυσθαι
ξενηλα[τ]τοῦνται· τύπτεσθαι τοὺς ξένους ἐλαυνομένους
ξενία· ὑποδοχή, φιλοτιμία, φιλία. δῶρα. κατάλυμα, ἢ καταγώγιον
ξενίας δίκη· ἐπὶ τῶν ὡς πολιτῶν μετεχόντων τῶν δημοσίων
ξενίζειν· ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ξένοις ἤθεσι
ξενίζουσαν· νεαράν
ξενοδοκοῦμαι· μαρτύρομαι
ξενοδόκων· ξενοδόχων. μαρτύρων
ξένοι· οἱ πολέμιοι. οἱ δὲ τοὺς Πέρσας. οἱ δὲ τοὺς ἀπὸ ξενίας φίλους. ἢ ξένους
ξενολόγος· ξένους στρατιώτας συλλέγων

SCR. 28. Z 244. 29. Δ 377. 31. Λ 778. 32. σ 63. 35. P 150. 36. φ 35. 38. Aristoph. fr. CCXXII. 41. Thuc. I 144. 42. Ar. Avv. 1012. 44. Ar. Vesp. 718 al. 48. Simonidis fr. 84, 7 p. 898 Bgk. 49. Primum Thucydidis est VII 13 coll. schol. ad II 75, secundum Herodoti IX 11, quem et Servius citat in IV Aeneid. „*Persas qui erant Graecorum* hostes, *ξείνους a Lacedaemoniis appellatos refert Herodotus.*“ ALB. 50. Menandri fabula fuit ita inscripta.

ADNOT. 22. Fallitur Thes., qui ξεναλόγος Dorice dici potuisse putat pro ξενηλόγος, ut ξενηδόχος pro ξενοδόχος ap. Menand. monost. 402. 24. ξενίζει Aldi lapsus. — ξένῃ om. cod., addunt Lex. Bekk. 283, 29 Phot. 308, 7 Mus.; malim χρῆσθαι, ut infra legitur, ubi haec et praecedens glossa loco commodiore recurrunt. 25. 26. Hae gl. rectius post gl. 45 collocabuntur. Agnoscit Cyr. 63. 27. 28. Separavit Musurus et correxit. Codex enim ὁμαλισμένος et ὁμαλισμένου exhibet. 30. ξεῖον (sic Schow. ξεῖοι Villoiso)· φίλος cod., em. Mus. 32. μάρτυς] vide ἐπιξενοδοκεύομαι, gl. ξ 47. 48 Apoll. lex. 117, 25 et EM. 610, 43. 34. Ξυνιεῖς? Sed nil muto. 36. προσκηδεός στις codex teste Schowio, προσκηδεόστις monente Villoisone, προσκηδέος Mus., em. Schowius. 37. Lobeck. Patall. p. 333. 38. Supra ξειρεῖν· ἀρωματοποιεῖν (leg. ξεῖριν· ἄρωμά τι ποιόν) Hesychius, ξειρίς· ἀρωματοποιόν (sic) Cyrill. Vindob 171, ξηρύον· εἶδος βοτάνη(ς) καὶ φυτόν Cyr. Dresd. 39, ξειρής: φυτὸν ἀρωματικόν Ἀριστοφάνης Phot. 308, 22. Ξίρις· ἔστιν δὲ εἶδος ἀρωματικὸν φυτοῦ (cf. Pears. Adv. p. 520, 26) praeoptat EM. 209, 35. Choerob. Cram. AO. II p. 242, 10 Suid. Zonar. c. 1417 e Theophrast. H. Pl. IX 9, ξυρίς exstat ap. Dioscor. IV 22 Plin. HN. XXI 20; utramque scripturam agnoscunt Galenus et Etym. Havn. Blochii ad EM. p. 980 — 1, ubi etiam verbum ξιρίω memoratur. Ἶρις· ἀρωματική τις πόα conf. Albertus. „ξίρις *est iridis species*“ Tittmannus. Omnes fugit Theognostus 24, 10 ὕστα· ξυρίς. 39. Vid. Meinek. ad Theocr. p. 254. 40. Imo ξεινήϊον. 42. [τ] Mus. 43. Confundit ξενία et ξένια. Cf. 23. 38. Vid. Meier et Schoemann *Attischer Process*, p. 317. 45. Cf. 24. 47. Cf. ξ 32. 48. ξενοδοκῶν· ξενοδοχῶν μαρτυρῶν cod., em. Albertus ex Apoll. 117, 25. 50. Cf. ξ 22.

ξένος· ὁ ὀθνεῖος. ὁ ἐπιξενούμενος
* ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος· καὶ ξενοδοκῶν καὶ ξενοδύχος
ξενών· κατάλυμα. ἢ μεγάλων λέγων
ξενῶνες· οἱ ἀνδρῶνες [ὑπὸ Φρυγῶν
ξενώσεται· ὑποδέξεται
ξερόν· τὸ ξηρὸν τῆς γῆς. χέρσον
ξέσαι· τεμεῖν, κόψαι. ποιῆσαι. τεκτήνασθαι
ξέσμα· ξόανον
ξέσω· ξύσω
* ξέσαι· κατασκευάσαι. ἐργάζου
ξεστήν· ἐξεσμένην·
παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσ(σ)ε τράπεζαν
λέγει δὲ καὶ συνθέτως· ἐϋξέστησ[ιν]' ἐλάτησιν
ξεστόν· γλυπτόν. λεῖον. ποιητόν
ξεστῇσιν· εὖ ἐξεσμέναις, καλῶς
ξέστριξ κριθή· ἡ ἐξάστιχος. Κνίδιοι
ξηραλοιφεῖν· τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι, ἢ ξηροτριβεῖσθαι
ξηραλουτρεῖν· τὸ αὐτό
ξήριγγοι· ποταμοὶ ἀεὶ ῥέοντες
ξηροκόλλα· σύνθεσίς τις παρὰ τοῖς χρυσουργοῖς
ξίμβ[ρ]αι· ῥοιαί. Αἰολεῖς
ξίφαι· τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις δρέπανα, ἢ σιδήρια
* ξιφήρους· ξίφος ἔχοντος, ξιφηφόρου
ξιφήρεις· ξίφη κατέχοντες
ξιφίας· ἰχθῦς ποιός. καὶ Δῆλος. ξίφιος ὁμοίως
ξιφίζειν· ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, καὶ ὀρχεῖσθαι
Ξιφίρου λιμήν· Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ. ὁ πορθμός. ταῦτα γὰρ πάντα τὰ περὶ Ῥήγιον ὠρίων

SCR. 52. α 417. 53. Plato ap. Poll. III 58. 55. Soph. Philoct. 303. 56. ε 402. 60. ξέσε Simonid. Anth. Planud. LX 1. 61. η 174 Η 5. 62. ξ 250. 65. Aeschines 19, 25 Soph. fr. 451 p. 191. 72. Eur. Or. 1273. 73. Ar. HA. II 13. 74. Cratin. fr. IV vol. II p. 142.

ADNOT. 51. ὀθεῖος codex teste Villoisone, non ὀθεῖος, nec in margine adiectum ὀθνεῖος, ut Dorvillius ad Albertum scripserat, em. Sopingus. Infra ὀθνεῖα· ξένα. 53. Sic codex, + Mus. Forte ξένων λόγων· μεγάλων et ξενών confundit. ξένους λόγους habes ap. Aeschyl. Prom. 690. 60. κατεσκευάσαι cod., κατασκευάσαι vel κατασκεύασαι Iensius Luc. Hes. p. 166. Forte ξέσε· κατεσκεύασε et ξέσαι confundit. 61. (σ) Mus. — [ιν] Apoll. lex. 117, 25. 64. Cf. Δημητριάς. ‚Striga' comparat Meineke. 65. ξηράλειψιν cod., ξηραλοιφεῖν HSt., ξηραλειψία Lobeck. Parerg. p. 501. Cf. Didym. reliq. p. 84. 66. Imo ξηρολουτρεῖν Lob. Phrynich. p. 594. 67. Is. Vossius inserta negatione legit οὐκ ἀεὶ ῥέοντες, quasi διαῤῥέοντες. Ad σήραγγες (Rinnsale) adludere videbatur Alberto. Comparari possunt ξηροπόταμος, ξηροχειμάῤῥους, et ῥύμιγξ· χείμαῤῥος. 68. Ex Aetio II 222 affert Ducang. App. Gl. p. 144. 69. Infra ῥίμβαι· ῥοιαὶ μεγάλαι, ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ξίμβαι. et σίβδαι· ῥοιαί nec non σίδαι, σίδια, σιδίῳ κόκκῳ. 71. ξιφηρούς· (ξηφήρους Villoiso Diatr. p 260) ξίφος ἔχουσι, ξιφηφόρους cod., ξιφήρους· ξίφος ἔχοντος, ξιφηφόρου Mus. male. Nam ξιφηφόρους est emendatio glossae vitiose exaratae, quam explicationi accommodabis, si scripseris ξιφηφοροῦσι, nisi magis arrideat ξιφηφόροισι. 73. Cf. σκιφίας, quae forma Dorica est ab Epicharmo Athen. VII 282 B 328 A usurpata. Δῆλος ad Σκυθιάς referendum esse vidit Albertus coll. Hesych. Σκυθιάς· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Δῆλος et Steph. Byz. p. 227, 3, ubi Σκυθίδα R, Σκυθιάδα AV Κυνθιάδα frustra Salmasius. Mox ξιφιὸς codex, quod aut ξίφιος scribendum aut ξίφος. Ξιφίας καὶ ξιφίας· (sic) ἰχθύς Cyr. 39. Cf. Antiph. com. fr. I 7 vol. III p. 72. 74. Cf. ξιφισμός et Hes.: σκιφίζει· ξιφίζει· ἔστι δὲ σχῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως. Paulo aliter Suid. Eustath. 1604, 51. 75. ὠρείων cod., ὠρίων Mus. De glossa ipsa Lob. Proll. p. 271 n. ita loquitur, ut ipsi suspecta fuisse non videatur. God. Hermannus in Opusc. II p. 69 Ζεφύρου vel Ζεφυρίου λιμήν et Ποντίῳ suadebat coll. Strab. VI p. 397, Bernhardyus in Berlin. Jahrb. 1828 p. 243 Ξιφωνίου λιμήν· — Ποντίῳ *** ὁ πορθμός — [τὰ] περὶ Ῥήγιον. Ὠρίων; cf. Scylax p. 21 Muell.; Ξιφήρους λιμήν· — [τὰ] περὶ Ῥήγιον *** Ὠρίων(ος ἔργον) Meinek. Philol. XIII p. 510 11 coll. Diod. IV 85. Vide etiam ELeutsch in Encycl. Halens, s. v. Glaukos p. 198. RGaedechens Glaukus der Meergott Gotting. 1860.

ξιφισμός· σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως
ξιφιστής· φορεύς. τελαμών
ξιφισμάτων· ὀρχημάτων
ξιφιστύς· μαχαιρομαχία, μάχη ἐκ χειρῶν
ξιφοδρέπανον· ἡ λεγομένη ἅρπη, ὅπλον
ξιφομάχαιρα· ἡ μεγάλη μάχαιρα
ξιφοθήκη· βελοθήκη
ξίφος· μάχαιρα. ἢ παραζώνιον, ὁμώνυμον φάσγανον. ξιφίδιον. καὶ πόα δέ τις
ξιφύδρια· κοχλία
ξόανα· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια. κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα, ἢ λίθων
ξοάνων· προθύρων ἐξεσμένων
ξοΐς· μεταλλικὸν σκεῦος, καὶ λιθουργικόν
ξούς· ξυσμός. ὁλκός
ξουθά· οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκὰ καὶ πυῤ(ῥ)ά
Ξουθ[ε]ίδαι· οἱ Ἴωνες. Ἴων γὰρ Ξούθου
ὀν
[ξουθ(όν)· λεπτόν. ἁπαλόν. ἐλαφρόν. ὑγρόν. πυῤῥόν. χλωρόν. ἄργυρος. ξανθόν. πυκνόν. ὀξύ. τινὲς δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές]
ξύει· κατασπᾷ. γράφει· ὡς παρ' Ὁμήρῳ. ἔνθεν καὶ ξύσματα τὰ γράμματα
ξυήλη· ξυάλη. ἔστι δὲ καὶ ξιφίδιον, ὅ τινες δρέπανον λέγουσιν
[ξύλαχος· σύνδενδρος τόπος]
ξυλεύς· τὰ ξύλα παρέχων δοῦλος
ξυλεύεσθαι· ξυλίζεσθαι
ξυλιζομένην· ξύλα συλλέγουσαν
ξύλινον καρπόν· τῶν δένδρων
ξυλίτης· ἰχθῦς ποιός
*ξυλιβόρος· ξυλοφάγος
ξυλλεκτόν· συνειλεγμένον. παρεστώς
ξύλον πρῶτον· βάθρον τὸ ἐν τῇ προεδρ[ε]ίᾳ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ δικαστηρίῳ
ξυλοφθόρος· ζῶόν τι ἱστορεῖται σκωλήκιον
ξυλόχοιο· ὑλώδους τόπου

SCR. 81. Theop. Com. fr. I vol. II p. 794 fr. II p. 800. 83. ADN. 85. Tragici e. g. Eur. Ion. 1403 Sophocl. fr. 218 p. 144. 90. Lycophr. 987. 91. ὀξύ] cf. Chaeremon. trag. fr. 1, 7 p. 606 Nck. 93. Xenoph. ll. cc. 98. Ad I Macc. X 30 referebat Pergerus. Sed exstat etiam ap. Plat. Crit. p. 115 B. 102. Ar. Vespp. 90 Ach. 25 Hermipp. fr. V vol. II p. 344. 3. ADN. 4, τ 445.

ADNOT. 76. 78. Memorant hanc saltationem Poll. IV 59. Ath. XIV 629 F Pausanias Eustathii 1167 [1227] unde habet sua Phot. 309, 16 Suid. Choerobosc. ap. Cram. AO. II 242, 8 Cyr. 63. Hes. ξιφίζειν. Vide Meinek. ad Cratini Trophon. fr. IV p. 142. 77. ξιφηστής cod., em. Mus. 79. ,Philo Belop. p. 99' Ducang. 83. περιζώνιον cod., correxi. — πόα] *gladiolus*. Diosc. IV 20 Theophr. HPl. VII 12. 84. ξιφίδρια cod., em. Casaub. in Ath. p. 165. Infra σκιφύδρια· εἶδος κογχυλίου, quo usus est Epicharm. Ath. III p. 85 D. ξιφύδρια habet Xenocr. Aquat. 30, 59. 85. οὐ λίθων Meinek. 87. Iacobs. ad Anthol. Plan. 86, 4. Mueller de munim. Athen. p. 34, 40. 90. Ξουθειδαιοί, ἴωνες cod., em. Mus. 91. ξουθ.., — ἄργυρος ὀν cod., ξουθὸν — ἀργυρὸς Mus., ἀργυρὸν Aldus; cf. Phot. 309, 22. 93. Poll. I 137. X 142. 44. Phot. 310, 1—14, qui Xenophontis locos adscripsit Anab. IV 7, 16. 8, 25 Herod. πμλ. 39, 3. 94. Pro ξύλοχος. 98. Ath. III p. 78 D. Alia exempla praebet Thes. V 1679 A. 100. ξυληβόρος Mus. Ordo magis favet lectioni ξυλοβόρος s. ξυλοβρώς. 1. παρεστ.' ς cod., quod παρεστής fuisse videbatur Villoisoni; παρεστώς Mus. 2. [ε] delevi Poll. IV 121 VIII 133 Phot. 310, 19. — τῷ ἐν cod., em. Mus. 3. ξυλοφθόρον Arist. HA. V 32, ubi alii libri ξυληφθόρον.

105. ξύλοχος· σύνδενδρος τόπος καὶ ξυλώδης. δρυμός, ὕλη. ἢ θηρίου κοίτη
ξυλοδωνίη· τεκτοσύνη. ναυπήγησις. κωπηλασία. κυβέρνησις
ξύμβαινοι· συμφωνοῖ
ξυμβῇ· συμπέσῃ
ξύμβλητε· συνετύχετε
ξύμβλητον· συνήντων, συνέβαλλον
ξυμβολιμαίας δίκας· Ἀττικοὶ τὰς κατὰ σύμβολ[αι]α
ξύμβολος· μάντις ἢ εὖ συμβάλλειν δυναμένη
ξυμβόλους· τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δὲ τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφοκλῆ(ς) Ἀχαιῶν συλλόγῳ
ξύμμαχοι· σύμμαχοι
ξυμφορά· συντυχία. καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσεται, καὶ ἐπὶ κακοῦ
ξυνά· κοινά
ξυνάγειραν· συνήθροισαν
[ξυναίρεται· συνάπτεται]
ξυναλ(λ)αχθέντες· κοινωνήσαντες
ξυναμοργός· δεξαμένη
* ξυνάορον· τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα, γαμετήν
ξυνάνεσθαι· συνανύεσθαι
......ξυνῆνες· κοινωνοί
ξυνάοροι· ἀδελφοί. ἀδελφαί
ξυναρμόσας· συνάψας. συνθήσας
ξυναυλίαν· πᾶν πρᾶγμα δισσόν. τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι ξυναυλία λέγεται
ξυνάωρ· εὐναία, δάμαρ, γυνή, ἄλοχος
ξυναόρων· ἀνδρῶν
ξυνέηκε· συνέβαλεν
ξυνεμπόρους· κοινωνούς
ξυνερεῖται· συνέπεται
31a. ξυνερέται· συνερέται
ξυνέται· συμπολῖται
* ξυνάοροι· ἀδελφοί
* ξυνέβλητο· συνέβλητο. συνέτυχεν

SCR. 5. Ε 162. 9. ξύμβληται (al. ξυμβλῆται)· συνέτυχε? Sic certe Odyss. η 204. 10. φ 15? 11. Thucyd. I 77. 13. fr. 153 p. 130. 15. Thucyd. I 127 c. schol. 16. Aeschyl. Sept. 76. 17. ξυνάγειρα· συνήθροισα? Υ 21. 21. ‚Glossa tragica.' Bernhardy. Est Eur. Or. 654. 23. Pind. Pyth. III 48. 26. Ar. Eqq. 9. 28. Eur. Or. 1136. Indicavit ANauck. *Euripid. Studien* 1859. I p. 66. 29. Δ 8.

ADNOT. 6. ξυλοδομή vel potius ξυλοδομία, ut οἰκοδομία ναοδομία τειχοδομία al.? 7. ξύμβενοι· σύμφωνοι cod., idem ξύμβεναι· σύμφωνοι infra gl. 190, ξυμβαινοι· συμφωνεῖ Cyr. Alberti, ξυμβαίνει· συμβαίνει C. 63; em. Vossius. 8. Infra συμπέσῃ· συμβῇ. 10. cf. Apoll. lex. 117, 33. — L. ξύμβληντο aut ξυμβλήτην. 11. Infra συμβολιμαίας δίκας· τὰς κατὰ συμβόλαιον. — [αι] Cobet. Nov. Lectt. 167. 168. 12. ἢ cod., ἡ Albertus. 13. ὡς cod., ἃς Schrewel. — Σοφοκλῆ et σύλλογον cod., em. Mus. Cf. Phot. 311, 1 Suid. II c. 1045, 15 ubi vid. Bernhardyum. Schol Ar. Avv. 271 laudat Wagnerus trag. fr. I p. 233. 18. ξυνείρεται Cobet. Mnemos. VIII p. 43, sine caussa fortasse. 19. (λ) Mus. 20. Non liquet. δεξαμενή ad ξυνάγκεια pertinere videri possit. 21. ξυναθρόντων cod., ξύναθρον· τὴν Mus., em. Suidas Salmas. 23. Recte ξυνάονες ἢ ξυνῆνες Vossius. Nam ξυνᾶνες etiam adversus ordinem peccaret. 25. L. συνθείς vel ξυναρμογάς· συνθήκας. 27. εὐέα teste Schowio, εὐνέα teste Villoisone codex, em. Mus. 28. ξυναωρῶν cod., em. Mus. Lobeck. Parall. 216. 31. ξυναίρεται· συνάπτεται, q. v. coni. Albertus. Forte ξυνερεῖτε· συνείπετε vel cum Meinekio ξυνερέται· συνεπέται (pedissequi.) 31a. 32. Separavit Albertus. 32. συνεταί cod., corr. Albertus coll. ἔται· πολῖται probantibus Lobeckio Parall. p. 428 Boeckh. C. I. I p. 31. Malim ξυνέται· συνέται συμπολῖται. 34. Imo ξύμβλητο ex Apoll. lex. 117, 33.

135. * ξυνελαύνεις· συμβάλ(λ)εις
ξύνες· σύνες. ἄκουσον
ξυνέ(σε)σθαι· συνεῖναι. συμβαλεῖν
ξύνεσι(ν)· συνάφεσι(ν). συμβ[ο]λήν
ξύνεσις· ἡ εἰς τὸ αὐτὸ συμφωνία
40. ξυνέχεται· συμφέρεται
ξυνεχῶς· συνεχῶς, διαπαντός
ξυνή· κοινή
ξύνηβ[ι]ος· συμπότης. συνῆλιξ
ξυνήϊα· κοινὰ καὶ ἀδιαίρετα χρήματα
45. ξυνῆκα· συνῆκα. ἔγνων
ξυνήλυσις· σύνοδος
ξυνήονες· κοινωνοί
ξυνήορον· κοινωνόν
ξυνηρετήσεις· συνήσεις. συζυγήσεις
50. ξύνθακος· συγκάθεδρος
ξυνθήματα· σημεῖα
Ξυνιά(ς)· ὄνομα λίμνης
ξυνιέναι· νοῆσαι. συνιέναι
ξύνιεν· ἤκουεν
55. ξυνιέντες· συνιέντες
ξυνίημι· πέπεισμαι
ξύνιον· ἤκουον. συνῆκαν
ξυνιόντας· συμπορευομένους
ξύνισαν· συνήρχοντο
60. ξυνίστορας· συμπράκτορας
ξύνιστρον· νόμισμα
[ξυνοθόπος· ξενοδόχος]
ξυννενοφυῖαν· σκυθρωπήν
ξύνοδος· σύνοδος. σύμπτωσις
65. ξυνοί· κοινοί. καὶ ὅροι
ξυνομαρτεῖ· ἀκολουθεῖ. συνομαρτεῖ
ξυνόν· κοινόν
ξυνουσία· συνήθεια. συνουσία
ξυνοχή· συνοχή
70. ξυνοχῇσι· τῷ συνέχοντι τόπῳ τοῦ καμπτῆρος, καὶ στενοῦντι ἀμφοτέρων τοὺς δρόμους
ξυνπονῆσαι· συνάρασθαι. ἀντι[τοῦ]λαβέσθαι
ξυνστένομαι· συ[ν]σπῶμαι. ξύομαι

SCR. 35. Φ 394. 36. Β 26. 37. η 270. 38. κ 515. 42. Ο 193. 44. Λ 124 Ψ 809. 47. cf. Hes. Theog. 595. 601. 50. Soph. OC. 1262. Eur. Or. 1637. 53. Eur. fr. 642. 58. Λ 273. 59. Φ 390. 60. Ξ 393. 63. Aristoph. fr. III vol. II 2 p. 1110. 65. Hesiodus l. l.. 67. Π 262. 68. Aristoph. fr. XI p. 1073. 70. Ψ 330.

ADNOT. 35. συμβαλεῖς cod., em. schol. Φ 394. 37. (σε) Pearso et Albertus. 38. Em. Apoll. lex. 117, 31 et Mus., συνέφεσιν Aldus. 43. [ι] Phot. 311, 22, qui ξύνηβον· συμπότης praebet, non ξυνήβιος, ut Albertus contenderat. 49. ξυνηρετίσεις cod., correxit Lob. Ai. 1329. p. 411 ubi συνοίσει suadet pro συνήσεις. 50. Cyr. 63. Infra συνθάκων· συγκαθέδρων. 52. Ξυνία cod., em. Albertus coll. Apoll. Rhod. I 68 Steph. Byz. 481, 20 (Catull. 64, 287). 57. συνῆσαν cod., em. Mus. 60. Infra συνίστωρ· συμπράκτωρ. 62. Sic codex Phot. 311, 24 et Cyr. Alberti, ξυνοδόχος codd. MSS. Suid. 1059, 1. C. 63, qui etiam ξύνιον· ξένιον habet (pro ξεινήιον puto), ξυνοθόκης Lex. Coisl. p. 474. Latetne ξυνὸς θόωκος· ξενοδόχος? cf. Hesiod. fr. ap. Orig. c. Cels. 4 p. 216. An ξυροθήκη· ξυροδόχη fuerit? 63. E Phot. 311, 18 malim ξυννενοφυῖα· σκυθρωπή. 70. Vide ἐν ξυνοχῇσιν. 71. ξυμπονῆσαι cod. C. 63, em. Alb. 72 Sic codex, ξυστένομαι· συσπῶμαι Mus.

* ξυνθήματος· συνθήματος. ἔστι δὲ σημεῖον, ἢ πρόσφθεγμα, διδόμενον ἐπὶ γνωρίσμα(τι) τῶν οἰκείων ἐν πολέμῳ, ἢ ἑτέρᾳ τινὶ ἐπιβουλῇ

* ξυνέχοιτο· συνέχοιτο. συνείη

175. ξυντάσσεται· συ[ν]σκευάζεται

ξυντυχεῖν· συντυχεῖν

ξυνῳδά· συνῳδά

ξυνών· συνών

ξυνωρίδα· ζυγήν.... ἐπὶ τῶν ἡμιόνων. Ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος

80. ξυνωρίς· ἅρμα ... ἵππων ἐζευγμένον

ξύομαι· δέφομαι

ξυόεσσαν· εὖ ἐξεσμένην

Ξυπετέα· δῆμος τῆς Κεκροπηίδος φυλῆς

ξυρεῖ· ἀκονᾷ

85. ξύει· τρίβει

ξυρμεύεσθαι· ἀδιακρίτως λαλεῖν. καὶ καυχᾶσθαι. Ἀττικοί

ξυρόν· τομόν. ἰσχνόν. ὀξύ

ξῦσαι· χαράξαι, ἐπιγράψαι

* ξυνεχῶς· συνεχῶς, διαπαντός

90. * ξύμβεναι· σύμφωνοι

ξῦσμα· κνηφή. λέπρα

ξυσμός· κνησμός

ξυστάδες· αἱ πυκναὶ ἄμπελοι. ἄμεινον δὲ τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας ἀκούειν

ξυστίδα· τὸ λεπτὸν ὕφασμα. ἢ εἶδος ἐνδύματος

95. ξυστίδες· ποδήρη ἐνδύματα. ἢ χλανίδας κωμικάς

ξυστίς· τραγικὸν ἔνδυμα. τινὲς δὲ χιτῶνα [ἀ]ποδήρη γυναικεῖον. ἄλλοι τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ ξύεσθαι

ξυστοῖς· ἀκοντίοις

ξυστὸν ἀκόντιον· δόρυ κατεσκευασμένον. καὶ τόπος, ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται

ξυστός· ὁμοίως ἀνειμένος ἀθληταῖς τόπος

200. ξυστρολήκυθον· κάδη καὶ βίσσα ἐλαίου λουτρικά

ξυστῷ· τῷ δόρατι

SCR. 73. Schol. Eur. Phoen. 1147. 77. Ar. Av. 635. 92. Hippocrates. 94. Aristoph. fr. VI p. 1079 Antiph. III p. 52. Eubul. III p. 247. 95. Theopomp. ap. Longin. XLIII 2. 97. *Α* 564. 98. Herod. II 71. 201. *Δ* 469.

ADNOT. 75. [ν] Mus. 77. ξύνοδα· σύνοδα cod. C. 39, em. Cyr. 11. 63. 79. Post ζυγήν, quod recentioris Graeciae est, Cyr. 11 recte inserit verba κυρίως δέ. 80. Exciderunt verba ἐκ δυοῖν. 81. Cf. Aristot. Probl. I 29. . 82. εὐεξεσμένην cod., em. Mus. Vide Lobeck. Path. El. p. 80 coll. Lex. de spirit. p. 233. 83. Ξυπετή (Ξυπετῆ Thes.) Steph. Byz. 481, 21, Ξυπέτη Harpocr. 134, 7 (Ξυπέται D), Ξυπεταίη Suid. c. 1052, 4 Ξυπεταιή Phot. 312, 2 uterque corrupto Harpocrationis codice usus. 84. ἀποκνᾷ? An ξυρὸς εἰς ἀκόνην quo de proverbio Diogen. VI 91 p. 284? 85. Fortasse non nova glossa est sed expositio prioris. 87. Arcad. p. 69, 8. 90. Cf. gl. 107. 92. Erotian. lex. Hippocr. p. 262. 93. καὶ om. editiones. 93. ξυστας (sic) ἀμπελοτόμον δρέπανον καὶ γῆ ἀμπελοφόρος Phot. 313, 10. Infra ὑστάς· ἡ δασεῖα ἄμπελος et π[λ]αστὰς ἀμπέλων interpretatus est, ubi tamen συστὰς reponere volebat Lob. Parall. p. 79. Cui licet favere videatur ipse Hesychius s. v. παστάδες — καὶ τῶν ἀμπέλων αἱ συστάδες, Ahrens tamen Dial. II p. 73. 74 n. non est obsecutus, ac recte quidem, cum ὑστάς Cypriorum sit proprium ut παρτάς (παρτάδες· ἄμπελοι Hes.), nisi pro παρστάς accipiendum sit, fortasse Eleorum. 95. τραγικὰς Meinek. II 1 p. 169 ad Cratin. Hor. fr. XV hic et ap. Tim. Lex. p. 188, qui per χλαμύδας κωμικὰς explicat. 96. Schol. Theocr. II 74: λεπτὸν ὕφασμα Cyr. 63. Cf. schol. Platon. p. 402. — [ἀ] Mus. ἀποδήρη Aldus. 98. τόπος] ad ξυστὸν refer. 99. ἀθλητής cod., em. Mus. 200. κάδη.καὶ βίσσα cod., κάδον καὶ βησία Albertus recte, ni fallor.

202. ξῶθεν· ἔξωθεν
Ξώλων· ἔθνος βαρβάρων
ξώστρα· ψηκτρίς, ψήκτρια

O.

O· ἄρθρον προτακτικὸν ἀρσενικὸν ἑνικόν. καὶ ἀντὶ ἀρσενικοῦ ὑποτακτικοῦ πτώσεως ὀρθῆς τοῦ ὅς. καὶ ὑποτακτικὸν ἄρθρον οὐδετέρου ὀνόματος. καὶ ἀντὶ ἀναφορικοῦ τοῦ οὗτος. καὶ ἀντὶ τοῦ διό. καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι
ὄα· δένδρον κάρπιμον· καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται. Ὄα καὶ μηλωτή (ὄϊς δὲ τὸ πρόβατον) καὶ ἡ σὺν τοῖς ἐρίοις δορά. ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις ᾦα
ὁ ἀγελαῖος· ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων
[ὀάννες· ἐνέδραι]
Ὀα[σ]εῖς· δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς
ὄαοι· μόνοι
ὀάριζε· ὡμίλει
ὄαρας· γάμους. οἱ δὲ γυναῖκας
ὀαρίζειν· ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὁμιλεῖν·
παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι
ὀαρίζουσιν· εἰρηνεύουσιν
ὀαρισμοί· διάλογοι. ἢ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι· ὄαροι γὰρ αἱ γυναῖκες
ὀαριστής· ὁμιλη[σ]τής. συσχολαστής
ὀαριστύν· μάχην
ὀαριστύς· ὁμιλία. ἢ παραλογιστικὴ διήγησις. ἢ ἀδολεσχία
ὀάρων· γυναικῶν
ὄαροι· αἱ γυναῖκες, ἀπὸ τοῦ συνηρμόσθαι·
ὀάρων ἕνεκα σφετεράων
μῦθοι, λόγοι. βουλεύματα. τινὲς δὲ θιάσους. καὶ παιδιὰν περὶ τὰ ἀφροδίσια
ὁ Βάκχιος· ὁ Διόνυσος
ὀβελίας· ἄρτος ὁ ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος
ὀβελίσκοι· ὀβελοί

SCR. 2. Aesch. Sept. 183 Eur. El. 74 Med. 1312. 4. Archipp. fr. VI vol. II 2 p. 728.

O. 1. *A* 9 δ 206 *A* 120. 2. Plat. Sympos. p. 190 D. (Ruhnk. Tim. p. 189). 7. *Z* 516. 9. *X* 128. Hesiod. Opp. 787. 12. τ 179. 13. *N* 291. 14. *Ξ* 216 *P* 228. 15. 16. *I* 327, ubi alii ὠρέων. 17. Eur. Cycl. 521 Soph. Antig. 154. 18. Aristoph. fr. X vol. II p. 989. IX p. 1129.

ADNOT. 2. Sic etiam Cyr. 63 per aphaeresin pro ἔξωθεν. 3. Infra Ὠξώλων· ἔθνος βάρβαρον. 4. ψηκτρία cod., quod aut ψήκτρα scr. cum HSt., aut certe retracto accentu ψήκτρια. — ξύστρα HSt.

O. 1. Apoll. lex. 118, 1 — 5. 2. ὄα cod., ὧα Mus. Scripsi ᾦα. 3. ἀγελέος cod., em. Mus. 4. Conicio Θράννες· ἕδραι. Is. Vossius conferebat οὔνης. — ἐνεδραι codex. 5. Ὀάσεις cod., Ὄα Ὀεις Meursius de pop. Att. p. 81 alii, correxi adhibito Steph. Byz. 482, 6, ubi Ὄεις R Ὀεῖς (Ὀαεῖς) Meinekius. 6. οἶοι Albertus. Legi posse ac fortasse debere ὀά· οἴμοι dixi in Philol. XIV p. 207. Ὀά· περσικὸν θρήνημα schol. Aesch. Pers. 121 Boetticher Aric. p. 23. 7. ὁμίλει cod., ὡμίλει Albertus. 9. Apoll. 118, 14. 12. [σ] Mus. Cf. ἀριστεύς, et ἀόρκτους· ὁμιλίας. 13. ὀαρίστην cod., ὀαριστύν Mus., ὀαριστήνυν Aldus. 13. 14. Apoll. lex. 118, 16. 18. Pierso ad Moer. 287.

20. ὀβελοῖς· ὀβελίσκοις
ὀβολοί· νουμία. καὶ τόκοι. καὶ εἴδη νομισμάτων. καὶ ἐν ἄστει δικαστικοὶ μισθοί
ὀβολοστάτης· ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς ἔλεγον. ἐδίδουν δὲ σταθμῷ οἱ δανείζοντες· διὸ ὀβολοστάται προσηγορεύθησαν. τινὲς δὲ τὸ δανείζειν ἱστάνειν φασίν
ὀβολοστατεῖν· δανείζειν
ὀβρικάλοις· τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις
25. ὀβριμοεργός· ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων
ὄβριμον· βαρύ. ἰσχυρόν
ὀβριμοπάτηρ· ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων
ὄβριμος· ἰσχυρός. γενναῖος. δυνατός. καὶ ὀβριμόπατρις λέγεται ὁ ἰσχυρὸς πατήρ
ὁ βρισαύχην· ὁ τὴν αὐχένα βαρῶν
30. ὁ γάρ· οὗτός γε
ὀγάστωρ· ὁμογάστωρ
Ὄγγα Ἀθηνᾶ· ἐν Θήβαις ἐπιχώριος, ἐπώνυμον ἔχουσα.....
ὀγδόα· ἡμιχοίνικον
ὀγδόδιον· θυσία παρὰ Ἀθηναίοις τελουμένη Θησ[σ]εῖ
35. ὅ γε· οὗτός γε
Ὄγκας Ἀθηνᾶς· τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει
ὀγκᾶται· βοᾷ
ὀγκηθμός· κραυγὴ ὄνου
ὄγκη· γωνία. μέγεθος
40. ὀγκίαι· θημῶνες. χώματα. σιδηροθήκη
ὀγκίον· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἢ πλέγμα κιστοειδές, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ π(ε)λέκε(ι)ς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὄγκου
ὄγκοι· αἱ ἐξοχαί, καὶ γωνίαι τῶν ἀκίδων. καὶ πώγωνες τοξικῶν βελῶν
ὀγκολογῆσαι· γογγύσαι
ὀγκοπελεθίαν· πέλεθον οὖσαν
45. ὄγκος· φύσημα. ὑπερηφανία. ἔπαρσις. μέγεθος
ὄγκους· τοὺς πώγωνας τῶν ἀκίδων. [ἰσχυρῶς, γενναίως

SCR. 20. μ 395? Sed inverso ordine legendum videtur: ὀβελίσκοις· ὀβελοῖς. 22. Antiphanes fr. I 4 vol. III p. 92 ponit nominativum ὀβολοστάτης, accusativum Aristoph. l. c., ut duae videantur gl. 24. Aeschyl. Ag. 147 θηρῶν ὀβρικάλοισι. Cf. Aeschyl. fr. 47 p. 13. 25. Ε 403 Χ 418. 16. Δ 453. 27. Ε 747. 28. Ε 845. 30. Α 9. 31. Tzetz. Lyc. 452 (non 437, ut dicit Pearso p. 522). 32 = 36. Aeschyl. Sept 487. 35. Α 93. 41. φ 61. 42. Δ 151. 45. ADN.

ADNOT. 21. ὀβολοί· νουμία λεπτά Gl. bibl. MSS. 22. διὸβολοστάται cod., διὸ ὀβολοστάται Mus. Fortasse restituenda est codicis lectio διὰ βολοστάται. Nam locus, quem respicit, est Ar. Nubb. 1155 ubi κλάετ' ὦ 'βολοστάται legitur, quod sermo vulgaris ὦ βολοστάται pronunciabat. Cf. βολοί et Lob. Parall. 43 Elem. p. 150. — Cf. ἱστάνειν: δανείζειν. 23. Bekk. I 286, 32 Poll. III 113. 25. Apoll. 118, 19. 27. ὀβριμοπάτρη — ἔχουσα? Sic Apoll. 118, 18. Malim ὀβριμοπάτωρ cum Meinekio. 28. ὀβριμοπάτρης — ἧς ἰσχυρὸς ὁ πατήρ? 31. Cf. ἀγάστορες. 32. Unger Parad. Theb. p. 267—69. Lob. Parall. p. 300 Boeckh. C. I. I p. 77 n. 48. — ἐπιχώριον cod., correxi. Cf. Γυγᾶ. Ἀθήναις cod., em. Mus. 33. Supra ἡμιόγδοον· οἱ δύο χοεῖς. 34. Forte, quod Minotauro occiso octavo die ad litus appulerat. — [σ] Mus. 36. Ἀθάνας? Cf. gl. ο 32. — ὀγυγίας ὀγκᾶται, βοᾷ. πύλας λέγει cod., em. Mus. 39. Per enallagen generis pro ὄγκος. Lob. Proll. p. 18. 40. Confundit ὄχθαι et ὀγκίον. Ἐπόγκιαι quod conferebat Albertus alienum est. 41. Apoll. lex. 118, 20 Poll. X 165 Bekk. II 856, 13 Eustath. 1898, 1899. Hesych.: ἀγκίον. 42. πόγωνες cod., em. Mus. Poll. VII 158 Apoll. lex. p. 118, 22. 44. ὀνθοπελεθίαν Ruhnkenius. Forte ὀγκοπελεθριαίαν· πέλεθρον οὖσαν dixerat aliquis adludens ad ὀκτάπλεθρον· (ὀκτὼ) πελέθρων οὖσαν. 45. Sic glossae sacrae ad calcem C. 63, spectantes ep. ad Hebr. XII 1. 46. ἰσχυρῶς γενναίως ad ὀγκωδῶς referebat Guyetus.

ὀγκοῦται· φυσιοῦται
ὀγκύλλεσθαι· ὑψαυχενεῖν. καὶ ἐπαίρεσθαι. καὶ ὄγκον περιβεβλῆσθαι
ὀγκύλον· σεμνόν. γαῦρον
50. ὄγμος· ἡ ἐφεξῆς φυτεία. μεταφορικῶς δὲ καί, ὅταν πορεύωνται ἐφ' ἕνα τεταγμένοι κατὰ στίχον, ὄγμον λέγουσιν. ὁ δὲ τῶν θεριζόντων στίχος ὀγμεύειν λέγεται
ὄγμους· τοὺς αὔλακας· διὰ τὸ ὄγμους εἶναι (δοκεῖν)
Ὀγχηστός· πόλις Βοιωτίας
ὄγχναι· αἱ ἄπιοι
ὄγχνια· ἄπιον
55. [ὀγύγια· μέλη
ὄγυρον· ἱμάτιον. οἱ δὲ μάταιον
ὄδα· φορτία. ἢ ὤνια. οἱ δὲ ὀδάβα]
ὄδαγμα· βρῶμα, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ὁδόν. ἐνεκάθητο γάρ φησι ἐν ταῖς ὁδοῖς
ὀδαῖον· πράσιμον. καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον
60. ὀδαίων· ὠνίων. ὀδῆσαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι
ὀδακτάσαι· δακεῖν τὴν καρδίαν. ἢ ἀκύρως τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρορύξαι
[ὀδανός· ὁδηγός]
ὀδάξ· τοῖς ὀδοῦσι ἐμπεφυκότες, ἐνδακόντες. ὅμοιον δὲ τὸ ἀπρίξ
ὀδάξει· τοῖς ὀδοῦσι δάκνει
65. ὀδαξησμός· τρισμὸς ὀδόντων. ὀδηγμός. κνησμός
ὀδαρός· ὀκνηρός
ὀδασμένος· ὠνεῖσθαι ἐπειγόμενος

SCR. 47. Ar. Pac. 465 ὀγκύλλεσθε habet, quod fortasse h. l. reponendum, accommodatis explicationibus. Vide etiam Erotian. Hippocr. lex. p. 264. 50. Σ 546 Λ 68 Soph. Philoct. 163. 51. Σ 546. 52. Β 506. 53. η 115 Callim. Cer. 28. 54. ω 246. 55. Η 6. 60. θ 163 ο 444. 61. SCR. 63. Β 418. 65. Hippocr. 1248 D.

ADNOT. 47. φυσιοῦται recentior Graecitas adscivit. 50. φυγία cod., em. Mus. Infra ὀχμοί (sic)· σταχύων φυτεῖαι et ὄχμον (sic) ἐλαύνουσι· τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν. Cf. Apoll. lex. 118, 23 schol. Il. Σ 546 schol. Soph. Philoct. 163. — Sub finem legendum videtur ὀγμεύειν λέγεται, οἱ δὲ τὸν τῶν θεριζόντων στίχον ὄγμον λέγουσιν. 51. ὀγμοὺς cod., em. Arcad. 65, 20. Alterum ὀγμοὺς quid declarare velit, non exputo. Fortasse ὀχμοὺς scribendum. (δοκεῖν) Meineke. Cf. ἀν' ὄγμους et μετ' ὄγμους. — αἴλακας Albertinae sphalma. 52. Ὀγχιστός cod., em. Mus. 54. ὄγχνη? 55. ὑπ]ὸ γυῖα λέλυνται Hom. Il. Η 6. 56. Glossae ὄγυρον cum non diversae interpretationes appareant, sed unius explicationis varia lectio contineatur verbis ἱμάτιον οἱ δὲ μάταιον, suspicari licet, locum hunc admodum fugitivis literis exaratum fuisse. Conicio igitur (ὀν)όγυρον· χαμαίπιτυν, nisi quis γαῦρον· μάταιον praeoptaverit. Animadvertendum tamen in Zonar. 1424 et Cyrillo 39 legi ὀγυρὸν ἱμάτιον, quod sane corruptum esse potest e τὸ πυρρόν, ut πυτά (πυρρά)· Λάκωνες τὰ ἐρυθρὰ ἱμάτια. 57. ὄδαια recte Thes. V c. 1726 A. — ὀδαφορτία, ἰωνία cod., ὄδα· φορτία, ἰωνία Mus., em. Salmasius. Infra ὠιδίον (l. ὅδιον vel ὀδίων)· φορτίον. 58. Coaluisse videntur duo articuli, quorum alter ad ἔδεσμα referendus fuit ὄδαγμα· βρῶμα (?) alter .... ἀντὶ τοῦ κτλ. Alius malit ἀντὶ τοῦ βρῶμα εἰς. Cf. μάδευμα. 61. ὀδακτᾶσσαι cod., em. Mus. ὀδακτάσαι· δράξασθαι δακεῖν schol. Callim. Del. 322 p. 204. Phot. 315, 11. Hes.: ὠδάκταζον. 62. ὀδαγός recte Phot. 315, 9. Cf. Pors. Eur. Or. 26. 63. Apoll. lex. 118, 25. 64. Non opus est ὀδαξεῖ. Paroxytonon exstat etiam in Cyr. Voss. 63. 65. ὀδαξισμός cod., em. C. 39 Phot. 315, 8 qui cum exponat κνησμός καὶ ὀδόντων τρισμός apparet recte glossas in codice divisim scriptas ὀδαξησμός et ὀδηγμός a Thes. V c. 1727 B coniunctas esse. Pro ὀδηγμός, quod Pierso Moer. p. 40 intactum reliquit, Albertus ὀδαγμός scribebat, possis ἀδαγμός (Phot. 7, 21 Bekk. 342, 22 Soph. Trach. 770) vel ὁ δηγμός. — Alii κνισμός. 66. ‚Supra ἀδάϊον· ὀκνηρόν ἀτερπές, mox ὀδαῖος (ὅδιος ordo)· ἀτερπής πονηρός.' ALB. ὀκναρός Meineke. Coni. ὁ δαρὸς (pro ὁ δηρός)· ὁ ὀκνηρός. 67. Huc pertinere videntur gl. ὤδδωσεν· ἀπέδοτο (ὤδησεν?) ὠιδήσας (l. ὀδήσας) περιάμενος (l. πριάμενος) et ὠδδάγμην· ὠνησάμην quam Pierso ὠδάγμην· ἐκνησάμην scribit ad Moer. p. 40, κεκνήσμην Thes. V c. 1727 A. Interpretatio nostra in mentem revocat Homericum ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων.

ὀδάχα· καταπύγων. Ταραντῖνοι
ὁ δέ· [ὁ δεῖνα]. οὗτος δέ. [αὐτὸς ἐγώ]
ὁ δέγμην· προσεδόκων
ὅδ' ἐγώ· αὐτὸς ἐγώ. [ἢ αὐτοί]
ὀδεῖν· πωλεῖν
[ὀδέον· πράσιμον. ἢ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον]
ὄδερος· γαστήρ
ὅ δέ τοι· οὗτός σοι
ὀδεύει· περιπατεῖ. ἀπέρχεται
ὃ δή· εἰς δή, τοῦτο δή. ἢ στρώματα
ὀδήσεις· ὠνήσεις
ὀδῆσαι· πρίασθαι. ἀποδόσθαι. ὠνήσασθαι
ὄδησον· πώλησον
ὀδηθείης· ληφθείης. πραθείης
Ὀδία· ἡ Κόρη θεός
[ὁ διμαλέος· εὐλαβής]
ὀδοιπόρος· ὁδίτης
ὁ δίοπος· κυβερνήτης
[ὀδίνουσα· ἀποφορά. ὀσμή]
[ὀδμαῖος· ὀλίγος. ἀτερπής. πονηρός. φορτηγός πράσιμος. ὠνήτης]
ὅδιος· οἰωνὸς αἴσιος. καὶ ἐπίθετον Ἑρμοῦ
ὀδμή· ὀσμή. ὄσφρησις. ἀποφορά
ὀδμηνός· πολύοσμος. εὔοσμος

SCR. 68. E Rhinthone depromptum videtur et episcommatis in ᾶς adnumerandum. 69. *Λ* 47. 70. *ι* 513. 71. *π* 205 *φ* 207 *ω* 321. 72. ADN. 76. *Λ* 569. (cf. Cobet Mnem. VIII p. 45) Callim. h. Del. 18. 79. Eur. Cycl. 96. fr. 113 p. 312. 80. Cycl. 131. 81. Cycl. 12. 84. *Ω* 375. 87. Rhintho l. l. 88. Aesch. Ag. 157. 104. 89. *δ* 442.

ADNOT. 68. 69. Disiunxit Palmerius. 69. *ὁ δεῖνα* ad gl. 72 referendum esse suspicor nec multum curo, quod etiam Cyr. Voss. 63 porrigat *ὅγε· οὗτος. ὀδίνα* (sic). Cf. Et. Gud. 418, 48 Apoll. de pron. p. 75 C Sophron. fr. 24 p. 467 coll. p. 277 Ahrens. — *αὐτὸς ἐγὼ* ex seqq. irrepsisse vidit Albertus. 70. *ὃ ἐδέγμην* Taylor in Lectt. Lys. p. 703 A, coll. *ἐδέγμην*. 71. *ὁδὲ* cod., *ὅδ'* Phot. 315, 12 Mus. Codicem sequitur Cyr. 63. Cf. adnotationem seq. 72. Lobeck. Phrynich. p. 584 credit Hesychium hacc hyphen intellegi voluisse, *ὀδεῖν πωλεῖν* ut Romanum *emere vendere*. Ad hanc glossam pertinuisse verba *ὁ δεῖνα* dixi in adnot. ad gl. 69, nec dubito quin etiam verba *ἢ αὐτοὶ* huc revocanda sint, ut recisis additamentis spuriis hic fuerit glossarum ordo *ὀδάχα· καταπύγων. Ταραντῖνοι. ὀδεῖν· πωλεῖν, ὁ δεῖνα. οἱ αὐτοί.* Quamquam, cum *ὁ δεῖν* Syracusanis proprium dicat Apollonius Dyscolus l. c., magis etiam eo inclino, ut scribam: *ὀδεῖν· πωλεῖν, ὁ δεῖνα, Σικελοί. Ὄδερος· γαστήρ. οἱ αὐτοί.* 73. Cf. 59. 74. Om. Thes. Recte Lobeckius in Path. El. p. 410 scribit *ἄδερος* (*uterus* Guyet.) et cum *ὕστρος· γαστήρ ὑστρία· κωλεός, ὑστέρα, νεῖρος, νεῖρα* quam Homerus *γαστέρα νείαιραν* vocat, componit. 77. *ὀδὴ* cod., *ὃ δή. εἰς δὴ* Pearso, *ὅς δὴ* Meinekius. Ad *στρώματα* cf. *μόδα*. 78—81. Quod eidem vocabulo et emendi et vendendi significatio tribuitur, inde factum videtur, quod in onomastico illo, de quo in praefatione disputabimus, verba ista coniuncta invenit. 79. *Εὐριπίδης Ἀλόπῃ καὶ Κύκλωπι* addit Phot. 315, 13. 82. E. q. *ἐνοδία*. Cornut. c. 34. Athenagor. legat. pro Christ. p. 279 ex emend. Meursii. *Οὐδαίαν θεόν* Lycophr. 49 aliud etymon sequitur. 83. *ὀδιμάλεος* cod., *ὁ δειμάλεος* Mus. Vocis divisionem Aldi typotheta neglexit. Ordinem literarum servavit Cyr. 11. 63. 39, qui recte *ὁ εὐλαβής* explicat. 86. *Forte pro ὠδίνουσα, cuius explicatio deficit, nam interpretationes pertinent ad v. ὀδμή.* ALB. 87. *ὀδμαῖος* cod., *ὀδαῖος* Mus. ‚*Quomodo aut qua machina est ὀλίγος? Nempe pro ΟΔΛΙΟΣ substituas Ο ΒΑΙΟΣ*' Taylor Lect. Lysiac. p. 703 B, quam secutus Schowius etiam *ὀδαιος* (β) scriptum fuisse statuit p. 572. Fallitur uterque. Ordo *ὅδιος* requirit, quod cum *ὄλιος* confundit, cum *ὀλίγος* explicat (Rhintho ap. Herod. *π.μ.λ.* 19, 23 Ahrens Diai. II p. 87 huius loci immemor), cum *ἀδαῖος*, quando per *ἀτερπής πονηρός* interpretatur (vid. gl. ο 66). Deinde *πράσιμος* et *ὠνήτης* (quod *ὠνητός* scribendum est, non *ὠνητής*) ad *ὀδαῖος* spectant; *φορτηγός* denique e *φορτίον* corruptum ad *ὀδαῖον* pertinet. 88. Vide *Ἐνόδιος* et Phot. 315, 10. 15. 90. *ὀδυηνος* cod., *ὀδμηρός* I. Th. Schneiderus, *ὀδμηρός* aut *ὀδμηνός* Lobeck. Proll. p. 193. Longius distant *ὀδμήεις* et *ὀδμώδης*.

ὀδοιδοκεῖ· ὑδοσκοπεῖ
ὀδοιδόκος· κλώψ. ἐνεδρευτής. κακοῦργος ἔνοδος, λῃστής
ὀδοιπόριον· ἡ ἐπὶ τῷ συνοδεῦσαι ἢ συμπλεῦσαι εὐωχία
ὀδολκαί· ὀβολοί. Κρῆτες
95. ὀδόλυνθοι· ἐρέβινθοι
ὀδοντίδας· πολυφάγος
ὀδὸν εἰρήνης· τὴν κατὰ θεὸν πολιτείαν
ὀδοντισμός· εἶδος αὐλήσεως· ὅτε ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα
ὀδούρεις· τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας
100. ὀδούρης· ὁ τῆς ὁδοῦ ἄρχων, ἢ κατάρχων
ὀδουρός· ἐνεδρευτὴς καθ' ὁδόν. ὁδοῦ κατάρχων. προοδοιπόρος. κακοῦργος
ὀδοῦται· καθ' ὁδὸν πορεύεται
[ὀδοιδοκῶς· ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος, κλώψ]
ὀδυνᾷ· λυπεῖ. καταπονεῖ
5. ὀδύνη· λύπη. πόνος. ταπείνωσις παρὰ ἀλλοτρίων. ἢ ἀλγηδών
ὀδυνάων· ὁμοίως· ἢ θλίψεων
ὀδυνηρόν· λυπηρόν. ἐπίπονον
ὀδυνήφατα· τὴν ὀδύνην παύοντα, ἀφανίζοντα τὰς ὀδύνας, ἢ παυσίπονα
* ὀδοιπορεῖ· ὁδεύει
10. ὀδυρμός· κλαυθμός
[ὀδύσασθαι· χολωθῆναι]
ὀδυσθῆναι· ὀδύσασθαι. χολωθῆναι, θυμωθῆναι, ὀργισθῆναι
ὀδυσ(σ)αμένοιο· ὀργισθέντος
ὀδυσσάμενος· ὀργισθείς
15. ὄδωδεν· ὄζει, πονηρὰν καὶ βαρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, ἢ εὐῶδές ἐστιν
ὀδωδή· ὀσμή
ὀδωδός· ὄζον
ὀδώδυσται· ὤργισται
20. ὀδῷ ἔπι· παρ' ὀδῷ. ἐπὶ ὀδῷ
Ὀδωνίς· ἡ Θάσος τὸ πάλαι
ὀδών· ὀδούς
[ἐά· μηλωτή]
ὁ δ' ὠμάρτησε· συνηκολούθησεν οὗτος

SCR. 93. ο 505. 97. Rom. III 17. 99. Eur. fr. 262 p. 346. 102. Herod. IV 139. 4. Eur. Hipp. 247. 5. Λ 398. 6. Δ 117. 7. Mimnerm. fr. I 5. 8. Ε 401. 9. Sophocl. fr. 785 p. 252. 13. Θ 37. 14. τ 407. 15. ε 60? 19. ε 423. 20. Ζ 15. 22. Herod. VI 107. 24. Ad χ 81, ubi ὁ δ'ὁμαρτῇ legitur, referebat Iensius.

ADNOT. 91. Suid. Eustath. 1445, 19. 92. L. ἐν ὁδοῖς aut ἐνόδιος. 93. Eustath. ad Odyss. σ 505. — ἐπὶ τὸ cod., em. Phot. 315, 19. 94. Adludit ad Nicand. Ther. 93 ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιον ὁλκήν quem ad locum vid. schol. p. 12 ed. Keil. Ahrens Dial. II p. 81. — ὀβελοί Thes 1735 B. 95. Synonyma habuimus γάλινθοι γέλινθοι γέρινθοι ῥάβινθοι (unde mensis Rhabinthius) λέβινθοι ἰάλιον. 98. Pollux IV 80. 84. Eustath. 854, 14 Clemens Alex. Cohort. p. 2, 8 Iacobs ad Anth. Pal. vol. 3 p. 36 (III 6, 5). 99. Suspectum est. Legendum videtur ope Photii 316, 11. 12 ὀδουρεῖς· (προπορευῇ ὀδουρούς·) τοὺς κτλ. 100. ὀδουρίς· πρῶτος Phot. 316, 10. Utrobique ὀδουρός malim cum LDindorf. Thes. V c. 1744 A. 101. ὀδοῦρος codex. 3. Sic etiam Phot. 315, 21 pro ὀδοιδόκος. 4. καταπίνει cod., em. Scaliger. 8. Apoll. lex. 118, 28. 9. Scripserat ὀδυπορεῖ et supra ὀδυδόκος. 14. (σ) Albertus. 15. Apoll. lex. 118, 29. 17. ὄζων cod., em. Cyr. 63, Vossius. 70. ὀδοδυσταί· ὀργισταὶ cod., em. Mus. Hinc decurtatum quod infra legitur ὤδυσται· ἠχθέσθη. 21. Bochart. Geogr. Sacr. II 1 p. 393. — Ὠδονίς coni. Meineke. 22. ὀ δῶν· ὁ δούς cod., em. Pearso Advers. II p. 524, 18 Porso ad Phot. Lips. praefat. p. XII. Cf. Eustath. p. 854. 12. Aeolica forma fuit ἔδων. 23. Om. Mus. H. e. Ὄα vel ὀέα. Cf. ἐώα. 24. ὀδομάρτησε cod., em. Salmasius coll. ὠμάρτησεν· ἐπηκολούθησεν (e Theognide 201).

ὀέα· μηλωτή
ὄες· κώδια
ὀέσχαι· μηλωταί. βαῖται, ἤγουν δερματίναι
ὀέτεας· παρὰ τοῖς βαρβάροις, ὁ καλλίθριξ
ὀζεί[έ]α· θεραπεία
ὀζήκεις· οἱ σφριγῶντες
ὄζος· κλάδος. καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχου(ς) σχιζόμενος ἀκρεμών·
ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ
[Ὀζώλης· Λοκρῶν γένος τι]
ὄζος Ἄρηος· ὁ κλάδος τοῦ πολέμου. ὁ πολεμικός
* Ὀζείας· ἰσχὺς Ἰαώ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Βασιλειῶν Ἀζαρίας
* ὄζων· κλάδων
ὄζους· κλάδους
[ὀζοφύδιον· θρηνητικόν]
ὄζυγες· ὁμόζυγες
Ὄη· δένδρον. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς
ὁ θαρσαλέως· εὐθαρσῶς, θαρσῶν
ὅθεν· ἔνθεν
ὤθεσαν· ἐπεστράφησαν
ὄθεσθαι· φροντίζειν. ἐντρέπεσθαι. μέμφεσθαι. δεδοικέναι
ὄθεται· ἐπιστρέφεται
ὀθέτη· ἅμαξα ἡμιονική
ὀθεύει· ἄγει. φροντίζει
ὀθέων· φροντίζων
ὄθη· φροντίς. ὥρα. φόβος. λόγος
ὁ θηλυδρίας· ὁ γυναικεῖος
ὅθι· ὅπου, ἔνθα
ὄθιζα· ἅμαξα ἡμιονική
ὄθματα· ὄμματα. Αἰολεῖς
ὀθνεῖα· μάταια. ἀλλότρια, ἀλλοεθνῆ, ξένα, ἀλλογενῆ

SCR. 31. *B* 312. 33. *B* 540. 704. 34. Cap. XV. 36. *Λ* 234. 40. *υ* 269. 41. *Δ* 58 ἔνθεν ὅθεν σοι. 44. *O* 107. 50. *B* 722.

ADNOT. 25. Pro *οἰέα*, *οἰῆ* accipit Lobeck. Parall. 337. 26. *ὄαι*? 27. *πέσκεα*? — *δερματῖνι* cod., *δερματίναι* Mus. 28. Glossam refero ad Hom. Il. *B* 765 *ὄτριχας οἰέτεας*. Explicatio vero magis priori vocabulo convenit. 29. [ε] Albertus coll. *ἀόζεον*, *ἄοζοι* et Athen. VI 267 C. Lob. Pathol. El. p. 20 conferri iubet *ὄζος Ἄρηος* et vocabuli *ἀοσσητήρ* formas *ἐοσσητήρ* et *ὀσσητήρ*. 31. Apoll. lex. 118, 30. 31. (σ) Mus. 32. *Ὀζόλης* voluit. 33. *ἄρειος* cod., em. Mus. Apoll. lex. 118, 30. 34. Lexic. Origen. p. 229 Hieronym. Quaest. Hebr. in append. ad Opp. II p. 62. 37. L. *ὀλοφυδνόν*. 39. Steph. Byz. 482, 7. 40. *ὀθαρσαλέως* cod., em. Heinsius coll. *υ* 269 *ὁ θαρσαλέως ἀγόρευεν* h. e. *ὅτι εὐθαρσῶς ἤγουν θαρσῶν ἐλάλει*. 43. *μέμφεσθαι* aut ad *ὄνεσθαι* spectat aut *μέμβλεσθαι* scribendum est. 45. Cf. *ἰθείη· ἅμαξα, Θεσσαλοί* et *ὄθιζα*. *Ὀθία· ἅμαξα ἡμιονική* Zonar. 1428 (lego *ὄθιζα*). 46. *ἄγειν* (*διὰ φροντίδος*)? Infra *ὀθρεῖν· ἄγειν*. 44. Lob. rhem. p. 147. 48. Cyrill. Lex. *ὀθή·* (sic) *φροντίς, λόγος*. Cf. Lob. rhem. p. 258. 49. *ὀθηλυδρίας* cod. Phavor. Cyr. 63 qui *ὁ τεθημμένος* (l. *τεθηλυμένος*) *ὁ γυναικοκάρδιος* explicat. Qui hanc glossam ap. Zonar. c. 1428 in *ὄθης· εὐνοῦχος* depravatam esse credit, nisi sit *Ὄθης· εὐνούχου ὄνομα* legendum, fallitur. Legendum est *ὄθρις· εὐνοῦχος*, quod apud Hesychium *ἐθρίς· τομίας κριός* (imo *κροιός* = *κολοβός*) scribitur, apud Suidan *ἶθρις* et *ἄθρις* exaratum inveniri dixi vol. II p. 22. Alludit *ἶνας δὲ μεζέων ἀπέθρισε*. Verum accentum esse *ὄθρις* monstrant reliqua a verbis derivata *σίνις κόπις ψεῦδις κόμπις* quae coacervat Lob. Proll. 507. 51. Cf. gl. 145. Barbarum est, ut *βόλιζα* ancilla, *Δούριζα*, *Τυρόδιζα* alia. 52. *νεολεῖς* cod., em. Scaliger. Vide schol. Nic. Ther. 178. 443. Usi sunt hac voce praeterea Nic. Alex. 33 et auctor hymni Isiaci Col. IV v. 20. Similia sunt *στέθματα· τὰ στέμματα*, *ἴθματα* (= *ἴμματα*) *βήματα* Hesych. *ἀβάθματα· στρέμματα* idem et *γράθμα* pro *γράμμα* quod cum *ὄθμα* commemoratur in Ann. Oxx. I 102, 30. Debemus haec Ahrenti Dial. II p. 504, qui de *Αἰολεῖς* dubitat. ‚*Possis αἱ ὄψεις. Sed iustam dubitandi caussam non video*' Meincke.

Ὀθοῖ· ὄνομα κύριον
155. ὄθομαι· ἐπιστρέφομαι, φροντίζω
ὀθόναι· τὰ περιβόλαια πάντα· παρὰ τὸ ἕσασθαι. τινὲς δὲ ζώνας ἀποδεδώκασιν
ὀθόνη· σινδών. ζώνη. τελαμών. γυναικεῖον ὀθόνιον λεπτόν. καὶ πᾶν τὸ ἰσχνόν, κἂν μὴ λινοῦν ᾖ
ὀθόνησι· λεπτοῖς ἱματίοις
ὀθόνια· λινᾶ ἱμάτια
60. [ὄθριζε· διελέγετο]
ὀθρεῖν· ἄγειν
ὄθροον· ὁμόφωνον, σύμφωνον
ὀθρυόεν· τραχύ. ὑλῶδες. δασύ. κρημνῶδες
ὄθρυν· Κρῆτες τὸ ὄρος
65. Ὀθρωνός· ἡ πρὸς Κερκύρᾳ νῆσος
[ὀθῶς· ταχέως]
οἶ εἴη· γένοιτο
ΟΙ: αὐτῷ. αὐτῇ. ἢ οἵτινες. ἢ αὐτοῦ. ἢ ἄπιθι. ἢ πορεύου
ΟΙ: ἄρθρον προτακτικὸν ἀρσενικὸν πληθυντικόν, καὶ ὑποτακτικόν. καὶ ἀντὶ τοῦ οὗτοι. καὶ ἀντωνυμία τρίτου προσώπου
70. ὄθημον· ὑστερινόν
* ὄθομαι· ἐπιστρέφομαι
οἷα· ὥσπερ, καθάπερ
οἷα δή· ἅτε δή, ὥσπερ δή. [ἐνέχυρα]
οἶαι· διφθέραι, μηλωταί
75. οἴακες· πηδάλια ἤτοι αὐχένια. καὶ οἱ ταῦτα ἐπιστρέφοντες κανόνες. καὶ κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται
* οἶδε· οὗτοι
οἰακίζει· ἐλαύνει. διοικεῖ, κυβερνᾷ
οἰακοστρόφος· κυβερνήτης
οἰακοστροφῶν· κυβερνῶν
80. οἴαξ· πηδάλιον. ὁδηγός
οἴαξιν· αὐχενίοις, πηδαλίοις
ὄϊας· τὰ θήλεα πρόβατα
* οἴδημα· φλεγμονή. φύσησις. ὄγκωμα. ἀπόστ(η)μα. ὡς ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως λέγεται
* οἶδε· οὗτοι

SCR. 55. *Α* 181. 56. Σ 595. 58. *Γ* 141. 59. Ar. Ach. 1176. 65. ADN. 67. *Ε* 24. 71. *Α* 181. 73. Herod. I 86 Ar. Ach. 753 Xenoph. Cyr. I 3, 2. 78. Aeschyl. Prom. 515 Sept. 62. 79. Cf. Aesch. Pers. 767. 80. Eur. Or. 795. 82. In Xen. Cyr. V 2, 5 pro *οἷς* exstat in libris deterioribus.

ADNOT. 54. Videtur dativus feminini in *ώ*; forte *Θοοῖ* pro *Θοώσῃ*. 55. Cf. *οὐδ' ὄθομαι*. 56. Apoll. lex. 118, 34. 57. *σινδὸν* cod., em. Mus. 60. *ὀάριζε* Albertus. Possis quoque *(ψι)θόριζε*. 61. Cf. gl. 146. Non ausim corrigere *Θορεῖν· ᾄττειν*. 62. Lob. Path. El. p. 86. 63. *ὀκρυόεν* malit Albertus sine caussa. *Θ* vices τοῦ *φ* explere adnotavit Meinekius ad Anall. Alex. p. 129 et ad Hesych.: *ἐλαθρά· ἐλαφρά*. 64. Aut legendum *ὀθρῦν*, aut vocabulo *Κρῆτες* post *κρημνῶδες* retracto *Ὄθρυν· τὸ ὄρος. ὄθρυς· λόφος* Theognost. 65. Lycophr. 1027 c. schol. Steph. Byz. 484, 12 Suid. Theognost. p. 68, 19. 20, unde accentum *Ὀθρῶνος* correximus. 66. *ὀθῶς· ταχέως* Zonar. c. 1429; *θοῶς* utrobique Tittmannus praeeunte Alberto. Vid. Lob. Path. El. p. 504. 68. *ἢ αἰτοῦ* e dittographia natum videtur pro *αὐτῷ*. Confundit vero *οἶ* et *ἴθι*, vel *οἶ* et *εἶ· πορεύου*, quod vide. 70. *ὄψιμον· ὕστερον* LDindorf. Thes. c. 1754 B post Pearson. Adv. II p. 525, 5. 72. 73. Distinxerunt Cyrillus et Albertus. 73. *ἐνέχυρα* pertinet ad *χοῖα*. 75. *διείρηνται* cod., *διήρηνται* Mus., em. Eustath. 1533, 47. Cf. Ranke de Hesych. p. 42. 83. *ἀποστ.μα* cod., *ἀπόστημα* Mus. qui literam delevit. Legebatur *ἀπόστεμα*. Vid. Phot. 318, 1—3. In Cyr. 63 legimus *ἀπόστρεμμα — τῶν νεκρῶν σωμάτων — τῆς γῆς ἐπάρσεως*.

185. οἰατά· δυνά. Αἰολεῖς
οἰατᾶν· κωμητῶν. Οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι
οἶα τε· καὶ αὐτός
* οἱ αὐτοί· οἵγε οὗτοι
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ. τῆς προβατευομένης ἐκνεμήσεως. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου· κακῶς· οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται
90. οἳ γάρ οἱ· οὗτοι γὰρ αὐτῷ
οἴγει· ἀνοίγει, οἰγνύει
οἰγόμενος· ἀνοιγόμενος
οἰδαίνει· οἰδεῖ. ἐπαίρεται. σπαράσσει. φλεγμαίνει
οἰδαίνουσι· φλεγμαίνουσι. φυσῶσιν. [οἱ δὲ ἀπόντα, τὸν μέλαν
95. οἰδαίνεσθαι· θυμοῦσθαι. καὶ τὰ ὅμοια
οἱ δέ νυ[ν]· οἱ δὲ δή. ἢ οὗτοι δέ
οἴδημα· ὄγκωμα. ἀπόστημα. ταραχὴ κυμάτων
οἰδήματα· φλυκτίδες. καὶ τὰ ὅμοια
οἰδήσεις· ὁμοίως ἐπάρματα
200. [οἰδημός· ψεκτός]
οἶδμα· κῦμα. ἔπαρμα, ῥεῦμα, πέλαγος. αὔξημα
οἴδματα· τὰ αὐτὰ πληθυντικῶς
οἴδοσις· αὐτόδοσις
οἰδοῦντες· ὀγκοῦντες. καὶ τὰ ὅμοια
5. οἵ ἑ· οἵτινες αὐτόν
οἴεαι[ς]· νομίζεις, ὑπολαμβάνεις
οἴεο· νόμιζε, ὑπολάμβανε
οἶες· πρόβατα
οἴεσθαι· ὑπονοεῖν, ὑπολαμβάνειν
10. οἴεις· τὸ γόνυ. ἢ σύνθεμα στρ(ατ)ιωτικοῦ ἐπώνυμον
οἴεται· ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ
οἰέτεας· ἰσοέτεας. ὁμήλικας
ὀϊζυε· κακοπάθει, μόχθει
οἰζ[ε]ύει· μογεῖ, πάσχει
15. ὀϊζύομεν· κακοπαθοῦμεν, πάσχομεν
ὀϊζύος· κακοπαθείας

SCR. 89. c. 1054. 93. *οἰδάνει* in *Ι* 550. 96. Homerus. 201. *Φ* 234. 5. *Δ* 534. 6. *Κ* 561. 12. *Β* 765. 13. *Γ* 408. 15. *Ξ* 89. 16. *Δ* 35 Aesch. Eum. 893 *οἰζύος*.

ADNOT. 85. Sic codex, *οἷα· τὰ δεινά* Mus. Non expedio. Nam glossa Cyrilli 63 *οἷοι· δυνατοί* parum prodest, cum non appareat quid sit *Αἰολεῖς*, licet *οἷα· δυνατά* sit in vulgus notum. 85. 86. 87. Separavit Mus. 86. *οἰατάν, κομήτων, οἱ γὰρ αἱ κῶμαι* cod., *οἰατάν, κομήτην. Οἷαι γὰρ αἱ κόμαι* Mus. Infra *οἰητᾶν· κομητῶν*, ad cuius loci normam hic etiam a Ruhnkenio in auct. emendatus est. Cf. Phot. 317, 7. 87. *οἷατε* cod., *οἷα τε* Mus. Conicio *οἱ ἄται· οἱ αὐτοί*, deleta inepta dittographia *καὶ αὐτός*. 88. *οἱ, αὐτοί (αὐτῷ?) οἵγε· οὗτοι* Phavorinus. Atque *οἳ· αὐτοί* etiam Cyr. Voss. *οἱ αὐτοί* ad gl. 187 retractis lego: *οἵγε· οὗτοι*. 89. *οἰδίποδ' ἐπικολώνα* cod., em. Mus. — *ἀοιτοῦ* cod., *ἀπὸ τοῦ* Albertus, *ἀπὸ Οἴης τοῦ* Meursius quem secutus sum in Didym. p. 94. 91. *οἰγνύει* cod., *οἴγει* Albertus. C. 39. 93. *ταράσσεται?* 94. *οἱ δὲ ἀπόντα, τὸν μέλαν* nescio quid sibi velint. Fortasse ad *οἶδμα* pertinebant sic scripta *οἱ δὲ πόντον τὸν μέλανα*. Non ausim enim *οἴδεα πόντου* (ab *οἶδος*) neque *οἴνοπα πόντον* rescribere. 96. *δὲ νῦν* cod., em. Salmasius. 97. Cf. *ἴδημα*. 200. *μωμητός* coni. Albertus. Imo *ἀοίδιμος*, quod passim in *ἀοίδημος* abiit. Vid. Philol. XV 2, p. 346. 3. Forte *οἱ δόσις· αὐτῷ δόσις*. Hoc voluisse videtur Guyetus non *οὐ*. 6. *οἰέαις* cod., em Mus. 10. *συνθήματος* Mus. — *οἱ εἰς* (*ἐς* ordo) *τὸ γόνυ· ἦν?* 12. *οἰετέας· ἰσοετίας ὁμηλικίας* cod., *ἰσοετέας* Mus., *ὁμηλικία* Aldus, corr. ex Apoll. lex. 119, 4, ubi tamen *ἰσοετεῖς* legitur. Cf. *ἀετέα ἀντετοῦς δετέας αὐτοετές αὐετῆ ὑετής*. 13. *οἴζυε* codex. 14. *οἰζεύει* codex, em. HSt. 15. *οἰζύομεν* codex. 16. *ὀϊζυὸς* cod., *ὀϊζύς* Mus. contra ordinem. Itaque *κακοπαθείας* pro *κακοπάθεια* dedi.

οἰζυρά· πονηρά. μοχθηρά, ἐπίπονα, ταλαίπωρα, κακοπαθῆ[μα]
οἰζύς· πτωχεία. κακοπάθεια, ταλαιπωρία, κακουχία
οἴη· μόνη, μία. νομίζεις, ὑπολαμβάνεις. ἢ ὁποία
220. οἴη δέ· τὰ αὐτά. ὁποία δέ
οἰηθῆναι· δόξαι, ὑπονοηθῆναι
(*) οἰητᾶν· κομητῶν
οἰήϊα· πηδάλια. ἡνίαι. οἴακες
οἴης· μόνης. ὁποίας
25. οἰήσεως· δοκήσεως. ἐπάρσεως. ὑπονοίας. νομίσεως
οἰΐας· τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα
οἶκα· ὅπου
οἴκαδε· οἰκόνδε, εἰς οἶκον, εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, εἰς τὰ οἰκεῖα
οἱ καθ' ἡμᾶς· οἱ πρὸς ἡμᾶς
30. οἰκάριον τὸ ὄπισθεν γυναικω(νί)τιδος
οἰκανόν· τὸ οἰκεῖον
οἰκεῖ· μένει
οἰκεία· ἰδία
ὀ[ι]κεῖλαι· ἐκβληθῆναι
35. οἰκεῖοι· οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἀλλήλοις προσήκοντες. ἢ ἴδιοι. καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες
οἰκειώσαντο· ἰδιοποιήσαντο
οἵ κέ ἑ· οἵτινες αὐτόν
οἵ κέ με· οἵτινες δή με
οἰκέοιτο· οἰκοῖτο
40. οἰκέται· οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες
οἰκετεύεται· συνοικεῖ
οἰκέτης· δοῦλος. ὑπουργός
οἰκέτις· κατοικίδιος
οἰκεύς· ὑπόχρεως οἰκέτης
45. οἰκῆϊ· οἰκέτῃ, δούλῳ
οἰκῆας· οἰκείους. πάντας τοὺς κατὰ γένος προσήκοντας. καὶ τοὺς δούλους. καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν·
κήδετο [δ'] οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς
οἴκημα· τὸ δεσμωτήριον. Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον

SCR. 17. Comici. 18. Eur. Hec. 949 (vid. Porson. p. 9) Aesch. Ag. 1461. 19. α 331, al. — οἴει Plat. Rep. VI p. 486 C. 23. Τ 43. 24. Ι 634. 28. Δ 19. 30. Lysiae fr. 33. 34. Thuc. IV 12. 38. Α 175. 39. Δ 18. 43. Eur. El. 104 Theocr. 18, 38. 44. Soph. OT. 756. 45. δ 245. 46. Ε 413 — ξ 4. 47. Dinarchus et Aeschines ap. Harpocr. 135, 5.

ADNOT. 19. οἴημουνμία cod., οἴη· μουνμία Mus. οἴημο * νυμία Aldus, em. Meurs. de pop. Att. p. 87. Confundit οἴη οἴη et οἴη. 22. οἰητάς· τοὺς κωμήτας· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ Phot. 317, 7 (fr. 130 p. 126 Nck.) Cf. οἰατᾶν. 23. πηδάλια. Οἰνίαι· οἴακες cod., em. Salmasius. Vid. Apoll. lex. 119, 1. 2. 24. Confundit οἴης et οἴης. 26. Imo οἰείας (ab οἴειος). 27. ὄκκα coni. G. Koen. ad Greg. Cor. p. 240. Forte οἶ κα· ὅπου ἄν pro vere Dorico εἶ κα. 29. 30. Seiunxit Mus. 29. Lennep. ad Phal. p. 94. Valcken. ad Ioann. Chrysost. p. XXX. ad Herod. III 126 p. 261, 47 Fischer 3, b p. 179. 30. γυναικότιδος cod., em. Mus. E Polluce IX 5 apparet verba τὸ ὄπισθεν γυναικωνίτιδος non interpretationis caussa a Diogeniano adiecta esse, sed ipsius esse Lysiae (fr. 33). Itaque non dixerim cum Thes. hariolari Albertum, qui haec Lysiae verba sequenti glossae ordinem confundenti commode pro exemplo subici posse opinetur, sic correctae: οἰκάριον· τὸ οἰκίδιον quod ipsum praebant Phot. 318, 17. 31. Cf. gl. 230. Si legendum est οἰκιανόν· τὸ οἰκειακόν, haec Byzantinae originis sunt. 34. Sic etiam Phot. 318, 27 Suidas, em. Albertus. Similiter ap. Theognostum p. 23, 25 corrigendum est οὔνιος οὔρισον ὀκριάζων, quod fugit Dindorfium, cum ab οιρ incipiens vocabulum Graecum non nisi hoc unum sit οἰρών. 39. οἰκεῖτο cod., em. Mus. 41. Activum ap. Eur. Alc. 437 legimus. 46. κτίσατο cod., em. Mus. — [δ'] loci Homerici sententia non admittit. 47. Locus ut videtur lacunosus ope Pollucis IX 45 sic potest restitui: οἴκημα· τὸ οἰκήσιμον. Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον, τὸ δεσμωτήριον.

οἰκητήρια· σκεύ(η) τὰ κατ' οἶκον
Οἰκιάδης· Σιμωνίδης. καὶ Ἱππόνου πατήρ
250. οἰκία· οἶκοι
οἰκιδεῖν· καθῆσθαι
οἰκίζουσιν· οἰκοῦσιν
οἰκιήτης· ὠνητὸς δοῦλος
οἰκιμβάζειν· στραγγεύεσθαι, διατρίβειν
55. οἰκίσκος· ὁ τῶν ὀρνίθων. [ἢ ἐλεεινός]
οἰκιστής· οἰκίζων
[οἴκιστρον· οἴκτιστον, ἐλεεινόν. ἢ οἶκον]
οἰκογενής· δοῦλος. ἢ συγγενής
οἰκόθουρος· οἰκουρὸς κύων
60. οἴκοθι· ἐν οἴκῳ. [ἢ ἐξ οἴκου]
οἴκοι· οἴκοθι. ἐν οἴκῳ
* (οἴκοθεν)· ἐξ οἴκου
οἰκονομία· βράβευσις. διοίκησις
οἰκονόμος· ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος φύλαξ
65. οἶκος· ὀλίγη οἰκία·
οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος
καὶ μέρος τι τῆς οἰκίας·
ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε
καὶ τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ·
νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα....
οἰκόσιτος· μισθωτὸς ἑαυτὸν τρέφων
οἰκότριβες· οἰκογενεῖς δοῦλοι
οἰκότριψ· ὁ θρεπτός. διαφέρει δὲ οἰκέτης οἰκότριβος· ὁ μὲν γὰρ οἰκότριψ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οἰκέτης οὐ πάντως· ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος· καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν
οἰκοτρίβαιον· τὸ(ν) ἐκ δούλου δοῦλον

SCR. 48. Alcaei Comici fr. II vol. II p. 832. 49. fr. 244. 50. *B* 750. 53. Pherecyd. ap. Diog. L. I 122. 55. Aristoph. fr. X p. 1129 Demosth. 258, 21. 1170 26. 56. Thucyd. I 25. 58. Genes. XVII 12. 59. Cf. Arist. Vesp. 970. 60. *Θ* 513. 61. *Λ* 113. 62. *H* 364. 65. *φ* 16 — *Z* 490 — *β* 48. 66. Locos comicorum largitur HIacobi vol. V 690, sed nullus eorum h. l. spectari videtur. (67. Philo vit. Moys. 1.) 68. Ar. Thesm. 426?

ADNOT. 48. *οἰκητόρια σκευτὰ* cod., *οἰκυπορεῖα· τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη* Phot. 319, 18 *οἰκοπορεῖα* Suid. Eustath. 1423, 5, em. Poll. X 11. 49. *Σιμωνίδης. (Δεξαμενοῦ) καὶ Ἱππόνου πατὴρ (Οἰκεύς)* coni. Sevinus in hist. acad. reg. inscr. III p. 232, probantibus Alberto Ernesto ad Callim. Del. 102 Th. Bergkio fr. 244 p. 937. Malim supra gl. 244: *οἰκέτης. καὶ Ἱππόνου πατήρ, ὅθεν Οἰκιάδης. Σιμωνίδης.* Apud Theognost. 21, 1 *οἰκώδης· φορεύς* lego *Οἰκιάδης, (οἴσυλος·) φορεύς.* 51. *οἰκιδεῖν* cod., *οἰκίδδειν* Valcken. epist. ad Roev. p. LXXVII, *ὀκίδδειν* Hemsterhusius, quod cum *ὀκνεῖν ὀκλάσαι ὀκιμβάζειν ὀκύλλω* aliis componit. 53. *οἰκιητής* cod., accini ad normam vocc. *μυθιήτης πολιήτης; οἰκιάτης* EM. 698, 11 Steph. Byz. p. 485, 8. 54. Theognost. 21, 3; *ὀκιμβάζειν καὶ σκιμβάζειν· τὸ στρατεύεσθαι* (l. *στραγγεύεσθαι*) Phot. 325, 15. *ὀκιμβάζει(ν)· διατρίβειν καὶ στρ.* Hesych. infra. Cf. idem s. v. *κιμβάζει, σκιμβάζει, σκίψαι, ὤκίμβαζεν* et Lob. Path. El. 82. 411. 127. — *στρατηγεύεσθαι* cod., em. Mus. 55. Vid. Didym. p. 311. ‚*Confundit οἰκίσκος et οἴκτιστος*' Salmasius. 57. Imo *οἰκ[ις]τρόν.* 59. Iure suspectum est Lobeck. Proll. p. 147. Forte *οἰκόφρουρος* (Cf. *οἰχῶρος.*) ‚*Latetne κόθουρος?*' Meineke. 61. 62. *οἴκοθεν* inseruit Musurus, et novam unde glossam constituit Albertus, recte sed serie repugnante. 65. *καὶ τοῦ ἐν* cod., em. Mus. — *νῦν δ᾽ ἀῶ* cod., em. Mus. 66. Athen. VI 247 F. 67. *οἰκοτρίβης· οἰκογενὴς δοῦλος* cod., em. Bekk. 286, 18 Phot. 320, 5. 68. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 172. 173 Lobeck. Phrynich. p. 203. De accentu Eustath. Od. p. 1854, 16. — *οἰκοτρίβου* codex em. Nauck. Ar. Byz. p. 196, qui pro *ὁ θρεπτὸς* malle se *οἰκόθρεπτος* significat. 69. *οἰκοτρύβλιον* cod., quod ordine sane requiritur et legitur ap. Photium quoque 319, 20 Eustath. 1423, 6. Scribendum tamen ope Pollucis III 76 *οἰκοτρίβαιον* (*οἰκοτρύβλιον* ANauck. *ZfAW.* 1855 nr. 35 p. 274, recte monens pro *οἰκοτριβῶν* scribendum fuisse *οἰκοτρίβων*).

270. οἰκούρια· κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια. ἢ ἡ κατ' οἶκον φυλακή
οἰκουρὸν ὄφιν· τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα δράκοντα. καὶ οἱ μὲν ἕνα φασίν, οἱ δὲ δύο ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἐρεχθέως. τοῦτον δὲ φύλακα τῆς ἀκροπόλεώς φασι(ν), ᾧ καὶ μελιτοῦτταν παρατίθεσθαι
οἰκουρός· ὁ φροντίζων τὰ τοῦ οἴκου, καὶ φυλάττων. Οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ λέγεται
οἰκοφθόρους· μοιχούς
* οἰκτείρημα· ἔλεος
75. * οἰκτείρειν· ἐλεεῖν
οἰκτίζει· θρηνεῖ
* οἶμον· κύκλον. καὶ ὁδός. ἔνθεν καὶ παροιμία κέκληται, τὸ παροδικὸν διήγημα. ἔστι δὲ λόγος ὠφέλιμος
οἴκτιστα· ἐλεεινά
οἶκτος· θρῆνος. ἔλεος. συμπάθεια. φιλανθρωπία
80. οἰκτρά· ἐλεεινά. ἐλάχιστα
[οἰκτρίβαντα· ἐμβάται]
οἰκτριζόμενος· ἐλεούμενος
οἰκτρογοοῦντας· οἰκτιζομένους, ἐλεουμένους
οἰκτρός· ἐλεεινός. ἐλάχιστος. ἐλέου ἄξιος. δειλός. βραδύς
85. οἴκων μωστορνύναι· τῶν οἴκων μέσον τινὰ ὁρμᾶν
οἰκωφελ[ε]ίη· εὐπορία, ἐξ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται
οἰλάωμα· τὸ προστιθέμενον τῇ πλάστιγγι τοῦ ζυγοῦ, ἐὰν μὴ ἰσοῤῥεπῇ
οἶμαι· νομίζω, ὑπολαμβάνω
οἶμα· ὁρμή
90. οἰμᾶν· δύεσθαι, ὑποβρύχιον εἶναι. καὶ ὁρμᾶν
οἴματα· ἀετοῦ ὁρμήματα·
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων
οἴμη· φωνή. ὁδός. λόγος. ἱστορία. ᾠδή. ὅθεν προοίμιόν τι πρὸ τῆς ᾠδῆς. καὶ κύκλος
οἴμης· γενικῶς, τὰ αὐτά
οἴμημα· ὅρμημα

SCR. 70. Eur. H. f. 1373. 71. Arist. Lys. 759. 72. Aesch. Ag. 1625 vel Soph. fr. 444 quominus respici credamus obstat genus explicationis masculinum. 74. Sic (οἴκτιρμα Meinek.) Ierem. XXXI 3. 75. Ψ 548. 78. χ 76. 79. β 81. 80. Δ 719. 84. Λ 242. 86. ξ 223. 89. Π 752. 91. Φ 252. 93. θ 37 Callim. Del. 9.

ADNOT. 70. φυλακὴ οἰκουρία Mus. Confunduntur οἰκούρια (οἱ κούρια i. e. αὐτῇ κόρια AM.) et οἰκουρία. Eustath. 1423, 3 Phot. 319, 25. 71. φύλακα. καὶ Ἡρόδοτος (VIII 41). Φύλαρχος δὲ αὐτοῦ δύο. Phot. 319, 22. Vid. Gerhard *Griech. Myth.* I p. 230. — μέλιττ., codex μελιττοῦσαν Mus. 73. οἰκοφθόρας cod., οἰκοφθόρους Mus. οἴκου φθοράς? 77. καὶ ὁδός, in codice post ὠφέλιμος collocatum, Pearsonem et Albertum secutus transposui, suffragante etiam Cyr. 63, qui post κύκλος addit ὀρχησμός. 80. ἄλγιστα non opus. 81. ὀκρίβαντες Albertus, Pearso. 82. Suspectum. 83. οἰκτροχοοῦντες Heinsius referens ad Ar. Vespp. 553 „*quem spectari ipsa casuum diversitas improbabile facit. Ceterum* ἐλεοῦντας *potius exspectes quum* οἰκτιζομένους *accipi possit pro medio, aliena autem a glossa videatur passiva significatio*" Thes. V c. 1801 C. 85. οἴκων, μωστορνύναι codex, οἴκων μέσσ' ὀρνύναι Mus. Thes. V c. 2226 D. Videtur potius οἴκων μ' ὦστ' ὀρνύναι· οἴκων μέ τινα ὁρμᾶν vel με θεόν τινα. 86. [ε] Thes. V c. 1805 C. 87. Glossa corrupta videtur Thesauro l. l. ex σήκωμα. Ἀνασηκωθῆναι δὲ λέγοιτ' ἂν τὸ προσθεῖναι τῷ ἀναφερομένῳ εἰς τὴν πρὸς τὸ βαροῦνον ἰσοῤῥοπίαν Pollux IV 172 p. 183. 90. νήχεσθαι Theognost. 22, 18. Ceterum et hoc et οἶμα cum derivatis spiritum asperum assumunt teste Herodiano Arcad. 199, 23. Ac Didymum etiam in Eur. El. 218 non κατ' οἶμον invenisse sed καθ' οἶμον probabile facit Hesychii glossa perperam καθομον scripta; ideoque in Alcest. 835 quoque scribendum erit παρ' οἶμον, quod Hesychius inde depromsit. 92. Apoll. lex. 119, 13.

95. [οἰμῆσαι]· οἴμησεν. ὥρμησεν. [ἦσαν]
οἴμηλα· οἰμίηλα. ἀκρόδρυα
οἶμοι· στίχοι, ὁδοί
οἴμοι· ἐπίφθεγμα θρήνου
οἶμον· ....
300. οἶμος· ὁδός. κύκλος. τρίβος. ὅθεν καὶ τῆς ἀσπίδος κύκλους οἴμους ἐκάλεσαν
οἰμωγαί· θρῆνοι, ὀδυρμοί, στεναγμοί
οἰμώζει· τὰ αὐτά
(οἰμωκτί)· τὸ οἰμῶξαι
οἰμώξ(ε)ια(ν)· ......
5. οἶν· συνήρουν τὸ ὄϊν ἀῤῥενικῶς Ἀττικοί
[οἶνα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα]
Οἰνάδας ἀκτάς· ἀντὶ τοῦ Οἰνωάτιδας
οἰνάδες· ἀμπελώδεις τόποι
Οἰναι· οἱ μὲν τῆς Ἀτταλίδος, οἱ δὲ τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς εἶναι
10. οἶ ναίουσιν· οἵτινες οἰκοῦσιν
Οἰναῖοι τὴν χαράδραν· παροιμία τεθειμένη ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι προσελκομένων. φησὶ δὲ Δήμων, ὅτι τῆς Ἀττικῆς ἐστι τόπος Οἰνόη. οἱ δὲ ἐνταῦθα γεωργοῦντες, παροχετεύοντες τὴν ἄνω φερομένην χαράδραν, ἀρδεύειν τὰ δένδρα καὶ τὰς ἀμπέλους ἐπεχείρουν· ὕδατος δὲ πολλοῦ γενομένου συνέβη καταῤῥαγέντα τὸν ποταμὸν τῶν κτημάτων πολλὰ διαφθεῖραι, καὶ τῶν τόπων δὲ τοὺς κύκλους ἐγχῶσαι
οἰνάνθη· ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον φυτὸν οὕτω λεγόμενον
οἰνάς· γένος κόρακος. οἱ δὲ ἀγρίαν περιστεράν
οἴναρα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα
15. οἰναρίζειν· φυλλολογεῖν. ἀμπέλους ἐργάζεσθαι

SCR. 95. *Χ* 140. 308. 311. 97. *Λ* 24. 98. e. g. Aesch. Prom. 2. 300. Hesiod. Opp. 288. Pind. Pyth. II 96 — *Λ* 24. 1. *Δ* 450 Θ 64. 4. Soph. Ai. 962. 5. Ar. Pac. 1076 Eur. El. 513. 10. *Β* 130. 12. Cratin. fr. I 5 vol. II 1 p. 73. 13. Lycophr. 358. 14. Theophr. HPl. IX 14. 15. Ar. Pac. 1147.

ADNOT. 95. Sic cod., οἴμησεν· ὥρμησεν Mus. nihil amplius. Recisam vocem glossam singularem constituisse οἴμησαν· ἦσαν Schowii est sententia parum probabilis. Coaluisse videntur lectiones superscriptae οἴμησεν (αι ησαν)· ὥρμησεν. 96. ὄα· μῆλα, ἀκρόδρυα Ruhnken. ad Tim. p. 137. Albertus ὄα· μῆλα, οἱ δὲ ἴηλα ἀκρόδρυα coll. ἴηλα· ἀκρόδρυα. Cf. quae ad gl. ι 365 disputavimus. 98. 99. 300. Disiunxit Musurus, οἰμὸς in οἶμος (l. οἶμος) correcto. Ad 99 revoca, quae glossam nunc 277 constituunt. 300. Apoll. lex. 119, 14. 3. οἰμωξία· τὸ οἰμῶξαι codex; οἰμώκτιαν· ἀντὶ τοῦ οἰμώξειαν Phot. 320, 15 conferunt Thes. et Albertus, unde nil proficimus, nisi prius emendato Photio. Legendum est: οἰμωκτί· ἀντὶ τοῦ (μετὰ θρήνου) ut explicant Zonar. c. 1438 et Cyr. Mosq. et deinde ab ordine οἰμώξειαν·...., quae Sophoclea glossa est ex Aiace 962 petita. Similiter ap. Hesychium auctoris mentem assequere ita corrigendo: οἰμωκτί· τὸ οἰμῶξαι. οἰμώξειαν· .... Saepissime enim adverbiis explicandis inservit infinitivus; οἰμωξία vero est οἰμωξιᾶ i. e. οἰμώξειαν. Nihili est Vossii οἰμωξιᾶν. 5. συνεῖρον] συνήρουν? — τὸ οἶν] τὸ ὄϊν Albertus. 6. Imo: οἴνα(ρα). 7. οἰνομαείτιδας cod., οἰνομαΐτιδας Mus., editum voluisse videtur Salmasius. 9. Ἰτταλίας cod., em. Scaliger probante Boeckh. C. I. I p. 309. 11. φ.οἱ δὲ δῆμον cod., in quo legebatur φασί, em. Mus. Cf. Zenob. V 29 p. 131, 5. — κύκλους] καρποὺς Heinsius. Intellego *fora*. 12. Phot. 320, 17 addit ὀρεινὸν εὔοδμον. Cf. Dioscor. III 135. Theophr. HPl. VI 7 Plin. HN. XXI 11. 13. οἰνάξ Pergerus pro οἰνάς restituens ordini consuluit. Faveret huic coniecturae gl. οἰνιάξ, nisi haec ipsa ope Pollucis VI 22 οἰνιάς emendanda videretur. Fortasse tamen Hesychius scripserat οἶναξ· (κλάδος, βλαστός) κτλ. confusis οἶναξ et οἰνάς. Cf. γοίνακες et εἶναξ (l. οἶναξ quo voc. augendae sunt Thesauri copiae). 14. Supra male οἶνα. 15. Cf. schol. Theocr. VII 134 cum Phaniae Eresii testimonio.

οἰναρίς· κληματίς
(ο)ἰνάς· εἶδος περιστερᾶς ἀγρίας
Οἰν.ᾶτι(δο)ς· Ἀρτέμιδος τῆς ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας
οἰναχθής· μέθυσος. μεθύων
320. οἴνη· ἡ ἄμπελος. καὶ κυβευτικὸς λέγεται βόλος, ὁ κενὸς καὶ ἀντικείμενος τῷ ἑξίτῃ. Ἀχαιός. [Οἰνίζειν γὰρ τὸ μονάζειν κατὰ γλῶσσαν]
οἰνήρυσις· ἀγγεῖον, ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν
οἰνιάξ· εἶδος κόρακος
οἰνιεῖς· ταχεῖς. ὀξεῖς
οἰνίζειν· τὸ μονάζειν κατὰ γλῶσσαν
25. οἰνίζεσθε· οἶνον ὠνεῖσθε
οἰνίζοντο· ὅμοιον
οἰνιστήρια· Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια
οἰνοβαρής· οἴνῳ βεβαρημένος. μέθυσος
οἴνοπα· μέλαν. οἰνώδη τῇ χροιᾷ
30. οἰνοπέδοιο· οἰνοφόρου, ἀμπελοφύτου γῆς
οἰνοπέπηκτον· οἰνόδεσμον
* οἰνωπόν· μέλαν. ἀμαυρόν. οἰνοειδές
οἰνοπο[ν]τάζει· εὐωχεῖ. οἰνοποτεῖ. πίνει
οἰνόπτα(ι)· ἀρχὴ εὐτελής, καθ' ἣν θρυαλλίδας καὶ λύχνους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἱρεθέντα ἄρχοντα παρέχειν
35. Οἶνος· Διόνυσος
οἰνόσπονδοι θυσίαι· ἐν αἷς οἶνος σπένδεται
Οἰνότροποι· αἱ Ἀν[ε]ίου θυγατέρες

SCR. 16. Hippocr. 673, 47. 17. Referunt ad Eur. Herc. fur. 379, ubi teste Kirchhoffio cod. C exhibet *Οἰνόα τιν'* (*γρ. τήν*). Mihi alius spectari locus videtur. 20. Hesiod. scut. 292 alii complures. — Achaei fr. 59? 21. Ar. Ach. 1067. 25. Θ 546. 26. *Π* 472. 27. Eupolid. fr. 28ᵃ II p. 473. 28. *Λ* 225. 29. *Λ* 350. 30. *Ι* 575. 32. Simonides in Anth. Pal. VII 20, 2. 33. ξ 390. 34. Eupol. fr. VII p. 510. 36. ADN. 37. Simonid. fr. 23.

ADNOT. 16. Erotian. p. 282 Galen. p. 532. 17. Cf. *οἶναξ οἰνιάξ* et *γοινέες*. Plura docent Arist. HA. V 13, VI 1, IX 13 Aelian. NA IV 58 Athen. IX 394 Eustath. p. 1712 Poll. VI 22. 16. 17. Seiunxit Mus. et litera initiali adiecta accentum pravum, in quo Hesychio cum Polluce convenit, correxit. 18. Scripsi, nisi malis *Οἰν(ω)ᾶτις· (ἐπώνυμον) — τῆς*. *Οἰνατίς· Ἀρτεμίδος, τὴν ἔνοινον τῆς ἀργείας* cod., *Οἰνωάτιν· Ἄρτεμιν τὴν ἐν Οἴνῃ* Mus., *Οἰνᾶτιν· Ἄρτεμιν* (Salmas.) *τὴν ἐν Οἰνώῃ* Schow. *Οἴνη· — Ὦρος δὲ Οἰνώην αὐτήν φησιν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰνωάτης καὶ θηλυκὸν Οἰνωᾶτις Ἄρτεμις· ἡ ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Προίτου* Steph. Byz. 486, 3. 20. Cf. Hecataeum ap. Ath. II p. 35 B. — *λόγος* cod., om. Mus., scripsi cum Nauckio Trag. fr. p. 588: *λέγεται* — *οἰνηβολος: καινὸς καὶ ἀντικείμενος τ εξει* (sic) Phot. 321, 5 h. e. *οἴνη· βόλος κενὸς — τῷ ἑξίτῃ*. Itaque pro *τὴν ἔξω* malui *τῷ ἑξίτῃ* quam cum Salmasio, quem Nauckius sequitur, *τῷ ἕξ*. Pro *Ἀχαιός* fortasse legendum *ὁ καὶ Χῖος* cum Iunio Anim. p. 90. 402. 21. *μεθ' ᾧ* cod., em. Mus. Cf. HKrause *Angeiologie* p. 382. Poll. VI 19. X 75 Phrynich. app. soph. p. 39, 16. 55, 7. Formam aeolicam *γοινάρυτις* supra memorat noster. 22. *Οἰνιάς* HSt. Cf. gl. ο 417. 413. 23. Nisi explicationes impedimento essent, phylae Atticae nomen latere suspicarer *Οἰνηΐς*, apud Phot. 320, 24 in *Οἰνίης* corruptum. Ut nunc comparata res est conicio latere vocabulum reconditius baiulum denotans, memor ipsius Hesychii s. v. *προὔνεικοι* coniungentis *δρομεῖς ταχεῖς ὀξεῖς* alia eiusdem farraginis. cf. *οὔνιος· δρομεύς*. 24. Lob. Path. El. 43, qui Poll. VII 204 et Latina oenus unus unio uncia al. comparat. Vide mox *οἰνῶντα· μονήρη*, Phot. 321, 6. 25. *οἰνίξεσθαι· — ὠνεῖσθαι* codex, correxi. Cf. Poll. VI 22. 27. *οἰνιαστήρια* Phot. 321, 1 parum recte. Cf. etiam Pamphilus Ath. XI p. 494 F Pollux III 52 VI 22 Eustath. p. 907, 18. 28. 29. Separavit Mus., et *οἰνοπὰ — οἰνώδη* bene correxit. 31. *οἰνόπληκτον* (Meinek.)· *οἰνωμένον* (ego). 33. [ν] Mus. 34. Illustravi in Didym. p. 38. 39. Boeckh. C. I. nr. 3663 p. 321. Ante *καθ' ἣν* excidit *Ἀθήνησιν*. 35. OIahn *Vasenbilder* p. 17. 36. Poll. VI 26 Bekk. AG. I p. 287, 22. 37. Sic vocantur Oeno Spermo et Elais; Tzetz. Lycophr. 580 schol. Odyss. ξ 164. Dict. Cret. I 23. Earum matri cur nomen Dorippae inditum sit ex Oro Milesio ni fallor tradit EM. 293, 36 s. v. *Δωρίππη: ἡ μήτηρ τῶν οἰνοτρόπων κτλ.*

οἶνος ἀμπέλινος· τοῦτο δηλοῖ καὶ ἐξ ἑτέρων γίνεσθαι οἶνον
Οἰνούσιος· εἶδος ἀμπέλου
οἰνοῦσσα· μάζα οἴνῳ πεφυραμένη. ἢ ἡ διακονοῦσα τοῖς συμποσίοις
οἰνοῦσ(σ)αι καὶ οἰνοῦτ(τ)αι· τοιαῦται
οἰνοφλυγίαι· μέθαι
οἰνόφλυξ· αἰσχρός. μέθυσος
{οἰνόφλυξ· μέθυσος. ὁ κακεπίθυμος οἴνου
{οἰνοφερής, πάροινος
οἰνοχίτωνας ἐλαίας· ......
οἰνοχοεῖ· οἰ(νο)χοεύει. τὸ κιρνᾶν
οἰνοχόην· τὴν κατάχυσιν. τὸ ἀγγεῖον
οἰνοχόος· ὁ ἐπικέρνης
οἰνῶνες· αἱ ἀποθῆκαι
οἰνῶντα· μονήρη
οἰνῶπα·
οἰνωπόν· πορφύρεον, μέλανα
οἰνωροί· οἱ (ἱ)εραγωγοὶ Διονύσου
οἴνωτρον· χάρακα, ἢ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι. Δωριεῖς
οἰνώψ· οἴνοψ. μέλαν
οἴξας· ἀνοίξας
οἴξασα· ἀνοίξασα
[οἷο· οἴῳ σου μόνῳ, αὐτῷ]
οἰοβίοισι· μονοβίοις
οἰόζω(ν)ον· μονόστολον
οἰόθεν· μονοχόθεν
οἰόθεν οἶος· ἐκ μόνου μόνος. τουτέστι μόνος πρὸς μόνον
οἷοι· ὁποῖοι. ἢ οἵ, οἵτινες
οἴοιτο· νομίζοι ἀρκούντως ἔχειν. ἢ ὑπολάβοι
ὀΐομαι· νομίζω, ὑπολαμβάνω
[οἴομεν, οἶος· μόνος πρὸς μόνον]
ὀϊόμενον· οὐκ εἰδότα. νομίζοντα
οἷον· ὁποῖον. μόνον. τρόπον τινά. δυνατόν. καθάπερ. ἢ ποιόν
οἷον· ἅπαξ ἕνα

SCR. **38.** Herod. II 60. **40.** Ar. Plut. 1121. **42.** Philo Vit. Mos. I 22 p. 163. (Antiph. com. fr. II vol. III p. 8). **43. 44.** Xen. Apol. § 19. alii. **46.** Poeta epicus. **47.** ADN. **48.** Hesiod. Opp. 742. Eupol. fr. IX vol. II p. 559. **49.** (Antiph. III p. 82.) σ 417. **50.** Xen. Hell. VI 2, 6. **52.** Soph. OT 211. OC 674. **53.** Eur. Bacch. 236 Eur. Or. 115. **58.** Ζ 89. **60.** *οἰοβίοισι μόνον φθόνος* verba sunt Greg. Naz. Carm. 46, 11 p. 237 ed. Dronk. [vol. II p. 105 D fol.] **61.** Soph. OT 846. **63.** Η 39. 226. **65.** ρ 580. **66.** Α 78. **67.** Η 39 (Nauck.) **68.** Δ 12.

ADNOT. **39.** Cf. Ath. I p. 31 CD. *Οἰνουσία* malit AM. **40.** *ἡ διακονοῦσα* suspectum mihi est. Vide vero *διακονιον*. **41.** (τ) Mus., (σ) HSt. **43.** *οἰνόφρυξ* cod., *οἰνόφλυξ* Aldus, *οἰνόφυξ* Mus. **46.** *ἐλάτας* cod., egregie em. Meinekius in Philol. XIII p. 513 coll. Geopon. IX 14 et Anth. Pal. IX 130. Supra *δρύες οἰνοχίτωνες* habuimus. **47.** (νο) Mus. Transpositis vocabulis exprimendum curabat Albertus: οἰνοχοεύει (φ 142)· *οἰνοχοεῖ* vel οἰνοχοεύειν· (Β 127) *οἰνοχοεῖν*. Fortasse utrumque dederat Hesychius. Malim tamen *οἰνοχοεῖ*· (Xen. Cyr. I 3, 8) .... οἰνοχοεύειν· τὸ κιρνᾶν (Β 127). **48.** Hesych. s. v. *χοινάρυτις* Phrynich. app. soph. p. 55, 13. Krause *Angeiol.* p. 117. 383—9. 484. **50.** Apposite Poll. VI 15 *τὰς δὲ ἀποθήκας τοῦ οἴνου Ξενοφῶν μὲν οἰνῶνας εἴρηκεν*. **51.** Infra οἰῶντα· *μονάζοντα*. Sed recte habere etiam ionicam formam *οἰνῶντα* patet e gl. *οἰνίζω* et *οἴνη*. οἶνος· *ὁ μόνος* Cyrill. 39. **52. 53.** οἴνοπα, *οἰνοπὸν* cod., οἴνοπα· *οἰνωπὸν* Mus. Disiunxi. **54.** *οἰεραγωγοὶ* cod., *οἱ ἐριαγωγοί* Mus., em. Salmas. **55.** *οἰνοτρον* cod. Theognost. p. 22, 25, em. Mus. **56.** οἰνώψ· *οἰνοψ* codex, em. Pearso. **59.** Om. Mus. Confundit οἴῳ· *μόνῳ*, οἷ· *αὐτῷ*, σοῖο· (*τεοῖο?*) *σοῦ*. **61.** (ν) Heinsius Salmasius. **63.** Cf. *οἴομεν*. **66.** *οἴομαι* cod. **67.** Om. Mus. Cf. 63.

οἷον ἔτυχεν· ὁποῖον ἐγένετο
οἱονεί· ὡσπερεί
[οἱονεῖς· οἰήσεις, δοκήσεις
οἰονίζει· μαντεύει]
375. οἱονεὶ χ(ε)ιᾶς[ται]· ὥσπερ φωλεοῦ
οἱόν τε· δυνατὸν λέγουσιν
οἱὸς ἀώτῳ· προβάτου ἄνθει, τουτέστιν ἐρεῷ περιβολαίῳ·
ἔνθ' ὅ γε παννύχιος κεκαλυμ(μ)ένος οἰὸς ἀώτῳ
καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἔριον οἰὸς ἄωτον λέγεται
οἷος· ὁποῖος. ἢ μόνος
οἷος νόος· ὁποία διάνοια, οἷος νοῦς
80. οἰοπόλος· ἔρημος, ἐν ᾗ τις μόνος ἀναστρέφεται
οἰοπόλῳ· ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦσιν, ἢ μόνος τις πολεῖται· τουτέστιν ἐρήμῳ χωρίῳ
ὁ ἴουλος· ἡ πρώτη τοῦ γενείου βλάστη
οἴου φωτός· οἴου ἀνδρός
οἰοφάγῳ σιδήρῳ· οἰον μηλοκτόνῳ
85. οἰοχίτων· δίχα ἱματίου. ἢ μονοχίτων ἢ προβατοχίτων
οἷ παῖδα ἐοικότα· ἑαυτῷ παῖδα ὅμοιον
οἵπερ ἄν· ὅσοι περ ἄν, οἵπερ δή, οἵτινες
[οἰνορεῖν· κιρνᾶν, οἰνοχοεῖν]
οἱ προσκείμενοι· οἱ κολλώμενοι
90. (ο)ἵ ῥα· οὗτοι δή
[οἱραῖοι· βλέπειν, οἵτινες]
οἵ ῥά μιν ὦκα· οἵτινες δὴ αὐτὸν ταχέως
οἱρών· ἡ ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς εὐθυωρία
οἶς· πρόβατον. ἢ τοῖς ἑαυτοῦ. ἢ τοῖς σοῖς
95. οἵ σε· οἵτινές σε
οἴσει· ἐνέγκῃ, προσφέρει. κομίσει
οἰσέμεναι· κομίσαι. καὶ τὰ ὅμοια
οἴσεται· ἄξεται. κομίσεται

SCR. 77. α 443. 79. Β 192. 81. Ν 473. 83. Γ 53. 85. ξ 489. 86. Ε 800. 89. Deut. IV 4. 92. Π 672. 95. ψ 14 (fugit locus aciem Pearsonis et Alberti) Eurip. Androm. 122. 96. Β 229. 97. Γ 120. 98. Ψ 663.

ADNOT. 71. 72. Separavit Mus. et οἱονεί pro οἱονεί scripsit. 73. οἰήσεις emendatio est glossae corruptae. 74. οἰωνίζῃ· μαντεύῃ Mus. 75. οἱονιχιασταὶ cod., οἱονεὶ χιασταὶ Mus., em. Sopingus et Salmasius. 77. οἰοσαῶται — ἐρίῳ — κεχαλυμένος — αὐτῷ — οἰοσάωτον cod., em. Mus. „nisi quod pro ἐρίῳ scribatur ἐρεῷ ab ἐρεοῦς. *In fine Aldina habet* εἰοσάωτον *culpa typothetae*' Schow.; ἐξ ἐρίου περιβολαίῳ Apoll. lex. 119, 18. 78. H. e. οἶος· μόνος. 81. οἰοπώλῳ male Mus. Apoll. lex. 119, 25. — οἶαι, πωλοῦσιν, πωλεῖται cod., em. Salm. Vide schol. Eur. Cycl. 74 Matth. 82. βλάστησις Cyr. Voss. 84. Vereor ne subsit Lexicographi error, qui alicubi invenerit ovium gulas (οἰσοφάγους) σιδήρῳ incisas esse: nisi forte cum Meinekio οἰοσφάγῳ legendum est, aut latet οἰοφάτῳ ab obsoleto φάσαι (Lob. rhem. p. 9.) 86. οἱ codex. 88. οἰνοπορεῖν ex emend. Alberti hinc Wakefieldo auctore in Thes. receptum est. 89. 90. Literam praeposuit Mus. glossamque a praecedente seiunxit. — κολλούμενοι cod., em. C. 11. 63. Phot. 460, 20. 91. Om. Musurus. Confunduntur glossae: οἵ ῥα· οἵ, οἵτινες et ὁρᾶν· βλέπειν, vel οἵ ῥά οἱ· οἵτινες (αὐτῷ) et ὁράοι· βλέποι. Fallitur LDindorf. Thes. V c. 1832 C. 92. οἱ ρῶν, οἱ ἐκ cod., οἱρώνη· ἐκ Mus. Οἰρών sine explicatione ponit Arcadius 14, 11 (15, 9). Quid sit docet Theognost. binis locis corruptis p. 38, 31 ubi οἰορῶν οἰορῶνος· οὕτως δὲ ἡ χάραξ[ις] τοῦ ἀρότρου porrigit et 23, 25 οἰρωγός· ὁ χάραξ (l. οἰρών· ἡ). Eodem pertinere Suidae glossam ὄϊρωνος confidenter pronunciare poterat LDindorf. Thes. V c. 1826 B, quae hoc ipso quod contra ordinem literarum ante ὄϊος posita sit, ut οἰορῶνος potius quam οἰρῶνος corrigenda esse videatur, originem Theognosteam suam satis prodat. Apud Hesychium possis οἰρῶνι· — εὐθυωρίᾳ. 94. Confundit οἶς, οἷς, (τε)οῖς. 96. ἐνέγκει cod., em. Lob. Parerg. p. 724. 97. οἱ σέμεναι cod., em. Iensius.

οἶσθα· οἶδας, γινώσκεις

400. οἶσθας· οἶδας. ἑκατέρως Ἀττικῶς

ὀϊσθῆναι· ο(ἰ)ηθῆναι. δόξαι

ὀϊσθείς· αἰσθόμενος. εἰκάσας. δόξας

οἰσθλά· ἀγαθά

οἴσομεν· κομίσομεν

5. οἰσόμενος· κομίσων

οἶσον· κόμισον, φέρε. ἢ σχοινίον

οἰσπάτη· προβάτων κόπρος, ῥύπος

ὀΐσσατο· ἐνόησεν

οἰστά· [βέλη]. φορητά, ἐλαφρά, κοῦφα

10. ὀϊστεύει· τοξεύει

οἰστεῦσαι· τοξεῦσαι

οἰστέον [ἢ οἰτέον]. κομιστέον

(*) οἰσπωτή· τῆς οἰὸς ὁ ῥύπος. ὁ δὲ Δίδυμος τὴν τῶν προβάτων

οἰστός· ἐλαφρός, κοῦφος, φορητός. τόξευμα, βέλος. [θάνατος. βάρος]

15. οἰστρεῖ· ἐκμαίνει

οἰστρηλατεῖ(ται)· μαίνεται

οἰστρηλατούμενοι· πυρούμενοι

οἴστροις· μανίαις

οἰστροπλῆγος· τῇ μανίᾳ πληγείσης

20. (*) ὀϊστούχου φαρέτρας· ὀϊστοὺς ἐχούσης. [καὶ εὐστόχου]

οἶστρος· ἐρεθισμός, ὁ λεγόμενος μυῖα. μανία. ἀφροδισίων πύρωσις, ἔ(κ)καυσις. λύσσα. φόβος. καὶ εἶδος πτηνοῦ, ὑφ' οὗ κεντιζόμεναι αἱ βοῦς σκιρτῶσιν, ὃ μύωψ καλεῖται

οἰσ[τρ]οφάγος· βρόγχος. [ἢ βρόχος]

οἰσυΐνοισιν· ο(ἰσ)οί, γένος σχοινίου

οἰσυΐνησι· πλέγμασι τοῖς ἀπὸ οἰσύας γεγενημένοις, ἢ λύγοις. ἔστι δὲ εἶδος σχοινίου

SCR. 99. *Λ* 85. 400. Cratin. fr. X p. 80 Menand. fr. I p. 174 alii (vide HIacobi V p. 685). 2. *Ι* 453. 4. *Γ* 104. 5. *Ν* 168. 6. Refero hoc ad Antimachi fr. CII p. 99 Stoll.: *φὴ γέρων οἶσιν* et corrigo cum OSchneidero Philol. VI p. 523 *φὴ γέρον οἶσον* (ut *γέρον σάκος*). 8. *α* 323. 9. Thucyd. VII 75. 11. cf. *μ* 84 *Θ* 269. 12. Soph. Ant. 310. 13. Cratin. fr. XIV p. 41 (*σ*) coll. HIacobi in Add. V p. 16. 15. *οἰστρεῖ* pro *ἐκμαίνεται* exstat ap. Theocr. VI 27. *οἴστρησα* active capiendum ap. Eur. Bacch. 32. 18. Eur. I. T. 1456 Bacch. 665. 19. Soph. El. 5. 20. Epici poetae recentioris. 21. *χ* 300. Aesch. Prom. 568. 22. Hippocr. 409, 34. 23. 24. *ε* 256.

ADNOT. 400. *οἶσθα* Mus., vide Pierson. ad Moer. p. 283 Meinek. ad Menandr. p. 122. 1. *οἰσθῆναι* cod. 2. *οἰσθείς· — εἰκασθείς* cod., em. Cobet. Var. Lectt. p. 167. Mnemos. VIII p. 45. 3. Pro *ἐσθλά*; nam *οἱ ʼσθλά* crasis est genus evitatum. 6. De *οἶσον* imper. cf. Cram. AOxx. IV 202, 8 Lob. Phryn. p. 733. De *σχοινίον* cf. schol. Lycophr. 20 Theognost. p. 24, 11 Hes. *οὖσα* et *θύσσα*. 7. *οἰσπαι* codex; *οἴσπη· ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια* Suidas ex Herod. IV 187 citat, *οἰσπη αἰγός ὁ — ῥύπος* Galen. lex. Hipp. p. 532 sed *οἰσύπη αἰγός* sine lectionis discrepantia Erotian. p. 282. Idem in mente habuit Theognostus ponens p. 24, 11 *οἴστη μαλλός* et p. 18, 20 *οἴτη*. Mihi *οἰσπη* vox nihili videtur, ubivis in *οἰσύπη* emendanda, ubi de lana sucida sermo est. Hic vero *οἰσπάτη* scripserim. 9. *οἷς τὰ* cod., em. Mus. Confunduntur *οἰστοί* et *οἰστά*. 12. Phrynich. app. soph. 56, 3. 13. *οἰσποτιτής· ὑιός ὁ ῥ.* cod., *οἰσπάτη· ὁ ῥύπος* Mus., *οἰσπότη· τῆς ὀϊὸς ὁ ῥύπος* Schowius. Ordine requiritur *οἰστότη*, quod *οἰσπωτή* scribendum erat, ut feci Didym. p. 35. 14. Confundit *οἰστός* et *οἶτος· θάνατος, μόρος*. 15. 16. Divisit Albertus. 16. *οἰστριλατεῖ* cod., *οἰστρηλατεῖ* Mus., em. Thes. V c. 1837 A probante Meinek. Philol. XII p. 619. 19. *πληγῇ* cod., em. schol. Soph. El. 5 Mus. 20. Eustath. 1024, 62. — *εὐστόχου* aut delendum aut *οἰστούχου* scribendum. — Infra *ὄοιγα· φαρέτρα*. 21. *ᾧ μύωψ* cod., em. Mus. *ὁ μύωψ* Aldus. 22. [*τρ*] Guyetus HSt. 23. *ὀ.. οἱ* cod., *οἰσοὶ* Mus. qui duas aut tres literas erasit. De *οἰσός* sive *οἶσος* cf. Theophrastus qui plus uno loco utitur et Eustath. 1533, 57. 24. *οἷας — λυγῆς* cod., *οἴσων — λύγου* Mus., posterius recte fortasse, nisi *λύγοις* praeferas. Pro *οἰσοὶ* et *οἷας* malim *οἰσύα* et *οἰσύας*.

425. **οἰσύπειον**· ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων. τὸ αὐτὸ **οἰσυπηρόν** καὶ **οἰσυπηρός**
οἴσυπος· ὁ τῆς οἰὸς ῥύπος
* **οἴσυλος**· προϊοῦλος. προύνικος
* **οἴσομεν**· κομίσωμεν, φέρωμεν, ἄξωμεν
* **οἴχεα**· δίδυμοι ὀρχιπέδων
30. **Οἴτας**· ὁ κορυνήτης
οἵ τε· ὥσπερ
[**οἵ τι δέ**· οἵῳ δέ]
οἶτος· μόρος. [θρῆνος]. κακοπάθεια. ὄλεθρος. πόνος. φθορά. νόσος. θάνατος. καὶ ὁρμίσκος τις ἐξ αἵματος
Οἴτυλος· πόλις
35. **οἱ φαλ(λ)οί**· τὰ δερμάτινα μόρια, καὶ τὰ αἰδοῖα
οἰφεῖν· ὀχεύειν. καὶ τὰ ὅμοια
οἴφι[ν]· μέτρον τι τετραχοίνικον Αἰγύπτιον
οἰφόλης· ὁ μὴ ἐγκρατής, ἀλλὰ καταφερὴς πρὸς γυναῖκα
οἰφόλις· γυνὴ καταφερής, μάχλος, πασχητιῶσα
40. **Οἰχαλία**· πόλις Θεσσαλίας. ἡ εὐρυχωρία
Οἰχαλίηθεν· ἀπὸ Οἰχαλίας
οἴχεσθαι· οἰχνεῖν. πορεύεσθαι. τρέχειν
ὀ[ί]χετηγός· ὑδραγωγός
οἰχήσονται· πορεύσονται. ἀπελασθήσονται. ἢ ἔρχονται. ὁμοίως καὶ ἴχνη ἢ ἀφανίσθη
45. **οἴχνεσκον**· ἐπορεύοντο. καὶ τὰ ὅμοια
* **οἰχμή**· δούλη. οἱ δὲ **οἰχμᾶν**
οἰχομένη· πορευομένη. καὶ τὰ ὅμοια

SCR. 25. Ar. Ach. 1176. Altera forma *οἰσύπειον* novicia videtur (vid. Boisson. Anecd. II p. 403). 28. *Γ* 104. 30. Fortasse glossae Periphetam spectantes e Soph. Aegeo sunt depromptae. 33. *Γ* 417. 34. *B* 585. 39. Archilocho vindicavi *ἔμπλην ἐμεῦ τέκ' οἰφόλις* (pro *τέκε φόλου*). 40. *B* 730. 41. *B* 596. 42. *Z* 346. 43. *Φ* 257. 44. Cf. ADN. 45. *E* 790. 47. *X* 223.

ADNOT. 25. *οἰσύπειρον καὶ οἰσύπειρος* codex, em. HSt. 26. *ἀιὸς* cod., *οἰὸς* recte Schowius, *αἰγὸς* Mus. 27. *βαίουλος* Sopingus accedente Lobeck. Proll. 123 Aglaoph. 1325. Qui si verum vidit ap. Theognost. p. 21, 1 inter *οἰκώδης* (l. *Οἰκιάδης* vel *οἰνώδης*) et *φορεύς* excidisse videri possit *οἴσυλος* (ab *οἴσω*). Cf. *προυνικοὶ* quod *προύνεικοι* scribit Lob. rhem. p. 59. Ac speciem sane integritatis prae se fert *οἴσυλος*, mendi vero suspectum est *προϊοῦλος*, quod haud scio an *προοίσυλος* sit. 28. *οἴσωμεν* cod., em. Thes. V c. 1859 A et Lob. Parerg. p. 733. 29. Ordo *οἴσχεα* h. e. *ὄσχεα* poscit. Vid. *γίτονες δίδυμοι ἥλικες*. 30. Cf. *Κορυνήτης Μωλύχιον Περιφήτης*. 30. 31. Separavit Albertus et *οἷά τε* vel *ᾧ τε* coniecit. 33. *θρῆνος* ad *οἶκτος* referendum quod cum *οἶτος* et *οὗτος* confunditur in Simonid. fr. 1 (em. Iacobs et Hermann.) Ad *ὁρμίσκος* male Vossius conferri iubet *ὄλεθρος βαθύς*. Sed quid *ἐξ αἵματος*? 34. Boeckh. C. I. I nr. 1323. 35. (λ) Mus. 36. Vid. schol. Theocr. IV 64 Eustath. 1597, 29. Barytonon *οἴφειν* (*οἰφεῖν* cod.) recte praefert Lob. rhem. p. 41. Cf. cod. Dorv. EM. v. *Κόρσοιφος* Cram. AO. I p. 330, 20; nam *οἰφεῖ* Theognosti p. 25, 10 parum habet auctoritatis. 37. Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 244. 38. **οἰφολής**· *ὁ μὴ καταφερής, ἀλλ' ἐγκρατής* cod., em. Salmas. *οἰφίλης* Theognost. l. c. 39. *οἰφολίς* codex. — *πασχητιῶς* cod., em. Mus. 40. *ἡ Εὐρύτου χώρα*? 41. *Οἰχαλίοιθεν* cod., em. Mus. 43. Sic etiam Cyrillus. Infra *ὀχετηγός*, ut em. Salmasius. Nam Mus. correctionem *ὀχετηγός* typotheta praetermisit. 44. *ἴχνη ἢ ἠφανίσθη*· cod., *οἴχη ἢ ἠφανίσθη* Mus., exhibere nolui Munckeri ad Anton. Lib. p. 50 coniecturam quamvis videam sustentari eam posse Sophoclis OC. v. 1009 *τὰς κόρας τ' οἴχει λαβών*. Vereor enim ne sola verba *ἢ ἀφανίσθη* (*ἀφανισθήσονται*) ad hanc glossam pertineant, reliqua *ὁμοίως καὶ ἴχνη* lectionis discrepantiam contineant ad gl. 446, ubi ordinem requirere *οἰχνή* vidit Is. Vossius. 46. Cf. 444. Hesychius infra **προϊχνεύει**· *θεραπεύει*. *οἱ δὲ οἰχμᾶν* aliorsum spectant. Non enim crediderim *αἰχμαλ(ωτίς)* latere. Apud Erotian. lex. Hipp. 272 invenio: **οἰκείης**· *δουλείας* (*δουλείαν* MS. Dorv. *δούλης* Vindob.)

οἰχομένοιο., ἡ παρ' ἐνίοις σόλα
οἰχῶρος· οἰκουρός
450. *οἴῳ*· μόνῳ·
οἴῳ φαινομένη
καὶ μόνοι[ο], δυϊκῶς. καὶ *οἴω*· ὁποίω
οἰώθη· ἐμονώθη
ὀΐω· ὑπολαμβάνω
οἰῶν· μόνων. προβάτων, αἰγῶν
οἰωνισάμην· παρετηρησάμην. ἢ ἐμαντευσάμην
55. *οἰωνιστής*· ὀρνεοσκόπος
* *οἰωνοβρώτους*· ὑπὸ ὀρνέων βρωθέντας
Οἰωνίχου μουσεῖον· τοῦτο δὲ Οἰωνίχου φησὶ μουσεῖον εἶναι τὸ στηζ αἰή
οἰῶντα· μονάζοντα
οἰωνοί· σαρκοφάγα ὄρνεα καὶ πάντα, γῦπες, κόρακες. εἴρηνται δὲ οἰωνοί, δι' ὧν οἰωνιζόμεθα τὰ μέλλοντα, ὅθεν καὶ *οἰωνοπόλοι* οἱ μάντεις. ἢ ὄφεις
60. *οἰωνοπόλοι*· μάντεις. ὀρνεοσκόποι, ὀρνιθομάντεις
οἰωνός· ὄφις. ἐπιεικῶς γὰρ λέγεται εἰς τὰς μαντείας τοὺς ὄφεις ἔχειν, οὓς καὶ οἰωνοὺς ἔλεγον
* *οἰῶ*· δοκῶ. μόνῳ
* *οἰοθόρ*· ὁ Προμηθεύς
* *οἰοταζομένης*· φιλοτιμουμένης
65. *οἰωτός*· χιτὼν ἀπὸ ἐρίων
ὁ καθείς· ὁ χαλάσας
ὁ καθ' εἷς ἡμῶν· εἷς τις ἡμῶν
ὁ καυλός· ὁ κλάδος
ὀκείλασαν· τὴν ἐποκείλασαν ναῦν
70. *ὀκέλλειν*· ἐμβάλλειν. προσορμεῖν
ὀκέλλει· προσορμεῖ. καὶ μὴ κρατεῖ ἑαυτοῦ

SCR. 48. *ξ* 144. 50. *Λ* 198 — *N* 781 — *Θ* 188. 51. *Z* 1. 52. *Λ* 59. 53. *Λ* 677. 54. Genes. III 27. 55. *B* 858. 56. Maccab. II 9, 15. 57. Comic. fr. inc. CDLXXVII vol. V p. CCCLXXIII. 59. (*Λ* 5) *π* 216 — *Λ* 69. 62. Epilyc. com. II vol. II 2 p. 887. Ar. Lys. 997. 63. 66. Gl. sacr. 67. Rom. XII 5. 69. *ὀκεῖλαι τὴν ναῦν?* Thucyd. IV 12. 71. Nic. Ther. 295. 321.

ADNOT. 48. Om. Mus. Interpretatio aliena, in qua latinum latere *sola* videtur, nisi ad *οἴη* respicit aut ad gl. 446 pertinet. Sunt enim hic turbae molestissimae. 49. 50. *οἰκουρός. οἴω, μονῳ. Οἴῳ* cod., em. Mus. 50. [*ο*] Mus. Confundit *οἴῳ* et *οἴω*. 51. 52. Separavit Mus. Fortasse transpositione ordo restituatur oportet. Cf. etiam gl. 462. 53. Confundit *οἴων* et *οἰῶν*. 54. *παρατησάμην* cod., *παρητησάμην* Mus., em. Cyrillus. 56. *οἰωνοβρότους* cod., em. Mus. Cyrilli. 57. *Οἰώνιχον, μουσεῖον* cod., em. Th. Bergk. Com. reliq. p. 231. Meinek. Com. vol. V p. XLVI. ‚Typis ut potui scripturam codicis expressi; om. Mus.' Schow. 58. Cf. *οἰνῶντα*· *μονήρη*. 59. *οἰώμεθα τὰ μέλη* cod., *οἰωνίζεται*· *ἀπὸ ὀρνέων τὰ μέλλοντα στοχάζεται* Cyrillus. 62. *οἴω* codex, i. e. Doricum *οἰῶ* quod cum *οἴῳ*· *μόνῳ* vel *οἴω*· *μόνω* (*οἰῶ*· *μονῶ?*) confundit. Bergk. Com. Att. reliq. 432. 33 Lob. rhem. 144. Ahrens Dor. Dial. p. 350. Retraho ad gl. 450. 452. 63. Adscivit Lob. Parall. p. 216, *Οἰωθόρ* Is. Vossius. Glossam biblicam esse dixi in Philol. XVI 2 p. 269 ubi ad testimonium vocavi lex. de spirit. p. 229 Cyrill. 39 Theognost. 18, 12 *Ἰωθόρ Ἰοθόρ Ἰωθώρ* variantes. Scribendum *Ὁ Ἰωθόρ*· *ὁ πενθερὸς τοῦ Μωϋσέως*. Qui *ὁ Προμηθεύς* sustentare voluerit, poterit ad Hesychium ipsum refugere *Ἴθαξ* porrigentem suo loco. 65. *οἰηματίας*· *φιλοτιμούμενος?* Verbum *οἰηματίζομαι* non novi. 66. *ὁ καθείς*· *ὁ χαλάσας ἢ ὁ καθένα* (sic) *ἕκαστος*. Cyr. 63. ‚*Supra κάθες*· *χάλασον*. Zachar. XI 13' Alb. 67. *ὀκεθεὶς* — *ἐκτὸς* cod., correxi. Verba sunt Pauli ad Rom. XII 5. De idiotismo hoc cf. Viger. p. 685 et Rosenmueller schol. III p. 535. 71. *προορεῖ* cod., *προορμεῖ* Mus. ‚*Bene in impressis προσορμεῖ. In archetypo forte προρμεῖ*' Schow.

ὄκ' ἤ· ὅτε ἤ
ὀκιμβάζειν· διατρίβειν. καὶ στραγγεύεσθαι
ὄκκαβος· τὰ περὶ τὸν βραχίονα ψέλλια
475. ὄκκα σάζει· ὅταν τύχῃ
ὄκκον· ὀφθαλμόν
ὀκκῦλαι· τὸ ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν πτερ(ν)ῶν καθίζεσθαι
ὀκλαδίας· θρόνος πτυκτός, δίφρος ταπεινός, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις. καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ (ὀ)κλάσθαι
ὀκλάζειν· λαγγάζειν. εἰς γόνυ κάμπτειν. διστάσαι
80. ὀκλάξ· ἐπι(κε)καμμένως
ὀκνεῖ· δέδοικε. δειλιᾷ, εὐλαβεῖται. οὐ βούλεται. [φόβος]
ὀκνείω· ὀκνῶ. καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὀκνηρός
* ὀικνάδραστον· πᾶν πρᾶγμα ἄγνωμον
ὄκνος· εἶδος ἐρῳδιοῦ. καὶ φόβος
85. ὀκνῶν· ἀναδυόμενος. φοβούμενος
ὀκοῖον· ὁποῖον. (ἰ)α[ττι]κῶς
ὀκορνούς· τοὺς ἀττελέβους. καὶ τὰ ἀκριώδη οὕτω λέγουσιν
ὀκριάζων· τραχυνόμενος. (Σοφοκλῆς)
ὀκρίβαντα[τα]ς· ἐνβ[ατ]άτας
90. ὀκρίβας· ὄχημα ἡνιόχου
ὀκρίβας· οἱ μὲν ὄνον φασίν, οἱ δὲ ἄγριον κριόν, ἄλλοι κλίμακα. κυρίως δὲ τὸ λογ(ε)ῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ κιλλίβας τρισκελής, ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν

SCR. 78. Ar. Eqq. 1384. 80. Hippocr. 893 B. 81. Thucyd. I 120. 82. *E* 256. 84. ADN. — *E* 817. 85. Thucyd. I 120. 87. Aesch. fr. 251 p. 64. 88. fr. 966 p. 277 Nck. 89. Plat. Symp. 194 C.

ADNOT. 72. Ahrens Dial. II p. 383. 73. στρατεύεσθαι cod., em. Sopingus. Cf. οἰκιμβάζειν. 74. ὄκκαβοι anonym. in cod. Wetsten. ‚Cf. EM. 383, 22 Orell. Inscr. I p. 404 n. 2322.' Thes. 75. Coniecturam vide in Philol. XIII 1 p. 219 prolatam ὄκκα σάξῃ (vel boeotice σάξει)· ὅταν τυχθῇς (vel τεύχῃ....). 76. Alienum est quod Albertus apposuit ὀκουλούμ (ὀχολούμ K)· τὸν ὀφθαλμὸν λέγουσιν οἱ Ῥωμαῖοι Zonar. 1438, quod ne Theognosto quidem 12, 19, (quamvis glossis Latinis referto) pro ὄχλος· ὀφθαλμός reddere ausim, quippe per totum hoc tmema ab Hesychio pendente. Germana forma legitur ap. Arcad. 60, 18 (54, 5) ὄκταλλος· ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς; verbum ποτοκέλλω Meinekius Stobaeo restituit vol. II praef. p. XXXVI, quo fretus Hesychiana ἀκελλεά· ἐκλεψεν. Ταραντῖνοι et ἀπεκέλλερεν· ἀπέκλεψεν ad ὀκέλλω et ἀποκέλλω revocare conatus sum in Philol. XIV 3 p. 470. Dorica forma altera erat ὀπτίλος s. ὀπτίλλος, unde Ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ ὀπτιλίασις ἐνοπτιλίζω descendunt. Ab aliis denique verbi *videndi* thematibus germinant βῶροι ὄσσοι et ἴδοι (Hesych.) Cf. Interp. ad Greg. Cor. p. 580. 77. καθέζεσθαι codex. Cf. ὠγύλλοντο (l. ἠγκύλλοντο Cob. Mnem. VIII p. 44) et κλωκυδά de quibus disputant Ruhnk. Ep. crit. 244 Lob. Proll. p. 123. Path. El. 122, 6. 78. ἀξιοῦσι — τὸ κλάσθαι cod., ἐξιοῦσι — τὸ ὀκλᾶσθαι Mus., corr. Thes.; minus placet κλᾶσθαι Lob. Path. El. p. 127 n. Cf. schol. Ar. Eq. 1384 Poll. III 90. X 47 Ath. XII 512 C. 79. χωλεύει ἀποκάμνει addit C. 63 Phot. 325, 18. (ὀκλάσας)· διστάσας? 83. Non liquet. 84. Aristot. HA. IX 18 Aelian. N. A. V 36, ubi nonnulli accinunt ὀκνός. 85. ἀναδυόμενος] cf. Hom. Il. *N* 224 οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον. 86. οἰκοιον· ὁ ποῖον ἀττικῶς Cyr. 63. ἀττικῶς om. Cyr. 39. Αἰολικῶς Koen. Greg. Cor. p. 579 Ἰακῶς AMeineke Anall. Alex. p. 263. Pearso. 87. ὀκορνους· (sic) τοὺς πάρνοπας, Αἰσχύλος. Φιλοκτήτῃ. οἱ δὲ Ἴωνες ἀττελέβους Phot. 326, 9. — ἀκριδώδη coni. Guyetus, ἀκρίδια Pierso Moer. p. 316 B. — Vide ἀκορνοί κορνώπιδες πάρνοπες πρανῶ· ἀκρίδος εἶδος (h. e. παρνῶ pro πάρνοψ ut ἐμβλώ) et κάρον (καρνόν?) μεγάλη ἀκρίς. 88. Σοφοκλῆς addit Phot. 326, 13. οἰριάζων male Theognost. p. 23, 24 quod fugit LDindorfium. 89. ὀκριβαντάτας· ἐνβατάτας cod., [τα] et [ατ] Mus., ἐμβάντας (h. e. ἐμβάτας) Phot. 325, 24. Cf. οἰκτριβάντας. 90. ὀκρίβατον· σχῆμα cod., ὀκρίβας· σχῆμα Phot. 325, 26, emend. margo Bachm. Anecd. I 315, 29. 91. ὄνομα — λόγιον cod., em. Heinsius. — κριὸν] Lob. Parall. p. 80.

* ὀκριόεντι βαλών· τραχεῖ[α] βαλών
ὀκριόεν· τραχύ. σκληρόν. στερεόν. ὀργίλον
ὀκριόεντι· τραχεῖ
95. ὀκριόωντο· ἐτραχύνοντο. ὠργίζοντο. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. ὀκριὸς γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος
ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν· ὡς Κρητὸς ἐν θαλάττῃ χειμασθέντος, εἶτα προσγαληνιῶσαν αὐτὴν ἰδόντος „Εἴ σε μὴ ᾔδειν, ἐπίστευσα ἂν ὡς ἀληθευούσῃ" εἰπόντος
ὀκρυόεν· φρικῶδες
ὀκρυοέσσης· φρικτῆς. χαλεπῆς
ὀκτάδιον· καλάθιον πρὸς ὀρνιθάρια
500. ὀκτάκνημα· ὀκτὼ κνήμας ἔχοντα
ὀκτήσεις· οἴσεις. ὀκκήσεις
Ὀκτώπας· ποταμός
ὀκτώπηχυ· τὸ ὀκτάπηχυ
ὀκτώπους· σκορπίος
5. ὀκχεῖν· φορεῖν. ἴσχειν
ὀκχή· στήριγμα, βακτηρία, ἔρεισμα, σκῆπτρον
ὀκωχεύειν· ἔχειν, συνέχειν
ὅλα· τὰ ἐντὸς τῆς σηπ[υ]ίας στρογγύλα
[ὀλαεῖ· ἐνοχλεῖ. καὶ ὀλαθεῖ ὁμοίως]
10. ὀλαί· κριθαί. ἀπαρχαί
ὀλαιμεύς· τὸ τὰς ὀλὰς βάλλων
ὀλαιτοί· σπερμολόγοι. καὶ ὀλατοί
ὀλβάχιον· κανοῦν. Δεινολόχος
ὀλβιόδαιμον· τρισόλβιε. μακάριε, κατὰ τὴν εὐδα(ιμο)νίαν

SCR. 92. Μ 380 ι 499. 93. Theocr. 25, 231. Ad Nic. Ther. 970 referebat Chr. Gryphius. 94. Δ 518. 95. σ 33. 96. (Alcaei fr. p. 735) Alcman. fr. 112. 98. Ζ 344. 500. Ε 723. 2. Aesch. fr. 145. 3. Philemon. fr. CXXVI p. 66. 4. Cratin. fr. X p. 65. Philem. fr. CXXVI p. 66. 6. Callimachi (?) fr. ap. Suid.: γέντο δ' ἐρείκης σκηπάνιον ⏑⏑⏑ ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή (Hecat. fr. 66). 10. Diphil. fr. IV p. 417 alii. 13. Dinolochus Siculus. 14. Γ 182 unde recte Iensius vocativum pro ὀλβιοδαίμων restituit.

ADNOT. 92. βάλλω· τρεχεία βάλλω cod., βάλλων· τραχεῖ βάλλων Cyrill. 63, Θ em. IFGronovius. Sub [α] h. e. ΑΙ latere potest ΑΙ i. e. ΑΙ[ΘΩΙ]. 93. ὀκριοὲν cod., ὀκρυόεν Mus. 94. ὀκριόεντι· τραχύ cod., ὀκρυόεντι· τραχεῖ Mus. 95. ὀκρυόεντο cod., em. Guyetus. Pro ὀκριὸς Guyetus coni. ὀκρίς s. ὄκρις, Heinsius ὀκριόεις. 95. 96. In codice et editis recte separantur, Musurus conflaverat. 96. Ὀκριστὴν — εἴδειν ἐπίστευσα — ἀληθευούσῃ εἰπόντος cod., ὁ Κρὴς τὴν — ᾔδειν, ἔφη, ἐπίστευσα — ἀληθευούσῃ (om. εἰπόντος) Mus. Vide Phot. 326, 11 Interp. ad Zenob. V 30 p. 131. 97. ὀκρίθεν cod., ὀκριόεν Mus., correxi ita ut et etymon appareat et ordo restituatur. 99. Nonne οἰκίδιον, aviarium? Cf. Poll. X 159. 501. ‚ὀκκήσεις (l. ὀκχήσεις) correctio videtur gl. ὀκτήσεις.' ALB. Cf. ἀκχός. 2. ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις Phot. 326, 15, ubi διαπέπλακε (finxit) legendum est. De ὀκτώπους· ὁ ποτάμιος καρκίνος non videtur cogitari posse. 3. Phot. 326, 14 addit Φιλήμων. 4. Hoc etiam Phot. l. c. Philemonis fulcit testimonio, statim ex alio lexico addens: ὀκτώπας· ἤτοι ὁ σκορπίος. ὀκτώπους· ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν p. 326, 16. 17, quae cum Cobeto in Mnem. VIII p. 45 ita sunt emendanda: ὀκτώπους· ἤτοι ὁ σκ. ἢ ὁ μ. ὀ. π. 5. ὀκνεῖν· φρονεῖν cod., em. Alb. ὄγχη καὶ ὄγχειν (ὀγχείην MSS. Dorv. et Vindob.) δὲ εὕρομεν. ἔστι δὲ τὸ φέρειν. Βακχεῖος Erotian. lex. Hipp. p. 274. 7. Buttm. Gr. Gr. I p. 338 Cobet. Nov. Lectt. p. 169. 8. Cf. ὀλός. 9. ὀχλεῖ et ὀχλέει coni. Valck. ad Eur. Phoen. p. 338 A coll. ὀλεῖ (vid. etiam. ὠχλεῖ· ὠθεῖ, νοσεῖ); ὀλάει et ὀλάθει Buttm. lex. II p. 81, qui ab ὀλέω, quod cum ὄλλυμι nihil putat commune habere, repetit formas ἐόλει et ἐόλητο. 10. ὅλαι cod., ut Soph. ap. Porphyr. de abstin. 2 p. 134. 11. ὀλαγμεύειν· ὅλας βάλλειν Phot. 327, 2. ὄλαιτος καὶ ὀλεμεύς ὁ σπερμολόγος, παρὰ τὰς ὀλάς, ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων. Ὧρος EM. 622, 9. 10, et Lex. vet. HStephani. — τὸ (cod., ὁ Palmer.) indicio est excidisse ὀλαμεύειν· τὸ — βάλλειν. 13. ὀλβακήϊα Hesych. s. v. εὔπλουτον; ὀλβάχνιον EM. 257, 52 Suid. v. δερβιστήρ; ὄλβαχνον EM. 621, 20; οὐλοχόϊον et ληχοῖον Hes. — ὀλβαχόϊον corr. Ahrens Dial. II p. 51 Lob. rhem. p. 111. — Cf. etiam ὄλεχθον (ὄλεχον EM.). 14. καὶ τὴν οὐδανίαν codex, em. Oudendorpius.

515. ὄλβιος· πλούσιος. εὐδαίμων. ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστός
ὀλβοδότης· πλουσίους παρέχων. Ὄλβος γὰρ ὁ πλοῦτος
ὄλβος· πλοῦτος. χρῆμα. τιμή
* ὀλοθρευτής· λυμεών
ὄλεθρος βαθύς· ἔνιοι ἐπὶ κόσμου γυναικείου. ἀπώλεια
20. ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται· ἐπιδέδεται καὶ ἐξῆπται τὸ τοῦ ὀλέθρου ὑμῶν πέρας· οἷον δέδεσθε τῶν ὀλέθρων
ὀλεῖ· ἐνοχλεῖ. ἐξολοθρεύει
ὀλείρ· ἔλ(ε)ιος μῦς
* ὀλέθριος· ἐξολοθρευτής
ὀλέκειν· ἀπολλύναι. πολιορκεῖν. φονεύειν
25. ὀλέκοντο· ἀπώλλυντο. ἐπολιορκοῦντο. ἐφονεύοντο. ἐξωλοθρεύοντο
ὀλέκρανα· οἱ πήχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων ὀστᾶ. καὶ ὀλέκρανες τὰ αὐτά
ὀλερόν· βορβορῶδες. τεταραγμένον
ὀλέσαι· ἀπολέσαι
ὀλετῆρες· φονεῖς
30. [ὄλεχθον· τὸ μαζονόμον]
ὄληαι· ὀλοί.., ἀποθάνῃς
ὀληθείς· ὀδυνηθείς
ὀλήθη· καὶ τὰ ὅμοια
[ὀλητῆρες· φονεῖς]
35. ὀλιβάξαι· ὀλισθεῖν
ὀλιβρόν· ὀλισθηρόν. λεῖον. ἐπισφαλές
ὀλίγα ἄττα· ὀλίγα τινά
ὀλιγαρχίαι· ... ὀλίγοι ἦρχον
ὀλιγαρχούμενοι· ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. τρεῖς δέ εἰσι πολιτεῖαι, βασιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία
40. ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ· ἐν στενωπῷ

SCR. 15. λ 449. 16. Eur. Bacch. 572. 17. γ 208. 18. ὀλεθρευτής Salmasius, legitur autem per ὀ in I Cor. X 10. 19. Aristoph. fr. VI 1078. 20. *Η* 402. Abiit in proverbium (Diogen. VI 96). 24. Tragici e. g. Soph. Ant. 1286. 25. *Λ* 10. 26. Ar. Pac. 443. 27. Hippocr. 607, 30 ex em. Foesii. 28. *Ω* 242. 29. ὀλετῆρα *Σ* 114. (Nonn. Dion. XXV 92 fortasse Callimachum imitatus est.) 31. *Γ* 417. 40. *Ρ* 394.

ADNOT. 16. πλουσίως cod., em. Pearso. πλουτοπάροχος C. 63. 19. Poll. V 101. ὄλεθρον· τὸ μώριον (vel μοίριον cod. μόριον Porso, imo (κοσ)μάριον) γυναικεῖον. Phot. 327, 8. 20. δέδεσθαι cod., em. Mus. 21. ὀλεῖ· ἐξολοθρεύει ἀπολεῖ Cyrill. 63. Cum ὄλλει Byzantinorum sit, legendum videtur ἐξολοθρεύσει et ἐνοχλεῖ ad ὀχλεῖ referendum. Cf. 609. 22. Cf. ὄλιος et ἐλειός (ἔλιος cod.) 24. ὀλύκειν, ἀπολύναι, πολυορκεῖν cod., em. Mus., nisi quod ὀλύκειν reliquit. 25. ἀπόλλυντο — ἐξολοθρεύοντο cod., em. Mus. 26. Vide κύβωλα, κυρῶδα λέκρανα. Suspectum mihi est ὀλέκρανες. 27. ὄλερον codex, em. Galen. lex. Hipp. 534. Cf. ἀλερόν θολερόν. 28. ἀπωλέσαι cod., em. Mus. 29. ἀφανισταί addit Cyr. 63. Cf. 534. 30. ὄλεχον EM. Corruptum videtur ex ὀλέχοον, h. e. οὐλοχοεῖον. 31. ὀλοί.. (h. e. ὀλοίῃς, quod vide), om. et compendium delevit Musurus, sed pro ὀλήας scripsit ὄληαι (Zonar. c. 1445). 32. 33. Ad ὀλέω = ὄλλυμι refert Thes. V c. 1896 B vereor ut recte, seductus opinor novicia forma ὀλεσθῆναι qua de disputat Lobeck. Phrynich. p. 732 Thes. Add. vol. V. 33. ὀλήτη cod., ὀλήθη· ὀδυνήθη ex Cyrillo reponebat Albertus; ὄληται Pearso coll. *Υ* 303. Puto ὀνιάθη (*ΛΗ* pro *ΝΙ*), aeolice pro ἀνιάθη, ut ὀνία pro ἀνία. Vid. Philol. XIV p. 208. Ahrens Dial. I p. 76. 34. Imo ὀλετῆρες, cum verbi forma ὀλέω admodum incerta sit. Cf. 529. 35. Infra ὠλίβραξαν· ὤλισθον, unde ὀλιβράξαι corr. Albertus et Lob. rhem. p. 98, quod fortasse nihil commune habet cum ἀπολειβράξαι de quo nuperrime dixit Cobet Mnem. VIII p. 31. ὀλισθάζω habet Epicharmus Ath. VI 236 A ex emendatione infausta Casauboni, ab Ahrente expulsa; ὀλισθράζω ex Hippocr. 776 C 824 A protulit Galenus lex. Hippocr. p. 534. 36. λιβρόν· δίυγρον supra. *lubricus* confert Lob. rhem. p. 98 qui ab radice *ΓΛΙ* repetit (*glitschrig*). 37. Imo ὀλίγ' ἄττα. Cobet. Mnem. VIII p. 45. 38. ὅπου infarcit Albertus. 39. Lex. Bekk. 285, 3. 40. στενοπῷ cod., em. Mus.

ὀλίγῃ ὀπί· βραχείᾳ φωνῇ
ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο· ὀλίγον καιρὸν εἰς διάπνευσιν δίδωσιν ὁ πόλεμος
ὀλιγηπελέων· ὀλίγον δυνάμενος, ἀσθενής, ἄτονος
ὀλίγινθα· ὀλίγον
545. ὀλίγιοι· εἶδος ἀκρίδων. τινὲς ῥιζίον, ὅμοιον βολβῷ
ὀλίγιστος· ὀλιγοχρόνιος. ἐλάχιστος
ὀλιγίστου· παρὰ μικρόν
ὀλιγόγνωμον· ὀλίγωρον
ὀλιγοδεής· ὀλίγα χρῄζων
50. ὀλιγοδρανέων· ὀλίγον δυνάμενος
ὀλιγοδρανής· ὀλίγον ἰσχύων, ὀλίγον δυνάμενος
ὀλίγοισι· μικροῖς
ὀλίγον· μικρόν, ἢ οὐδέν
ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων· πόδα κατὰ τὴν πορείαν ὀλίγον ἐναλλάσσων, ἠρέμα ἀναποδίζων, καὶ οὐ προτροπάδην φεύγων· ὅπερ ἐστὶν εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένος, οἷον νῶτα διδοὺς τοῖς πολεμίοις
55. [ὀλιγοροῦντος· ἀδημονοῦντος]
ὀλίγου δεῖν· σχεδόν, ἐγγύς
ὀλιγόφρων· μικρόψυχος
ὀλιγοψύχησα· μικροψύχησα
ὀλιγωρεῖ· ῥαθυμεῖ, ἀμελεῖ.
59b. .....· ἢ ὀλίγην ἔχων φροντίδα
60. ὀλιγώρως· μικρολόγως. σκνιφῶς. ῥυπαρῶς
ὀλίζονες· ἥσσονες, ἐλάσσονες
ὀλιζοῦται· μειοῦται, ὀλιγοῦται
ὀλιζ(ο)ῦνται· μειοῦνται, ὀλιγοῦνται
Ὀλιζών· πόλις. καὶ ὁ ἐλάσσων
65. ὀλ[ι]κάς· εἶδος πλοίου
[ὀλίκοι· ἐκκομίδαι]
ὀλικῶς· ἐξ ὅλου. ἐπιῤῥηματικῶς
ὄλινοι· κριθῆς δεσμοί. καὶ λῖνος παρὰ Κυπρίοις
ὀλινύει· λήγει. ἀργεῖ

SCR. 41. ξ 492. 42. Λ 800. 43. Ο 24. 46. Τ 223. 49. ὀλιγοδεὴς συμπότης Pollux VI 28. 50. Ο 246. Π 843. 51. Ar. Av. 686. 52. μ 252. 53. Δ 167. 54. Λ 546. 61. Apud Nicandr. Ther. 123 omnes libri praebent ὀλίζωνες φορέονται praeter H, in quo est ὀλίζοντες. ὀλιζόνες ἐμφορέονται corr. Hermann. et Spitzner ad Β 217, ὀλιζότεραι voluit Bentleius. Sed cf. Ther. 372 ὀλίζωνα βραδύθουσαν, ubi in Π est ὀλιζῶν ἀβραδύθουσαν (quod respicit Cyr. 39), in reliquis etiam Kp ὀλίζωνα καὶ μινύθουσαν, non ὀλίζονα ut vulgo. 62. Ad Euseb. PE. V 22 p. 214 A referebat CLStruvius opp. select. II p. 189 et GWolffius. 64. Β 717.

ADNOT. 42. δὲ ἀναπνεύσης cod., em. Mus. Quod ap. Arcad. 120, 18 (105, 12) legitur ὀλίγγη· ἡ ἀνάπαυσις forte errori debet originem. 45. ὄλιγγοι· γένος ἀκρίδων Phot. 327, 18 ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων Phot. 328, 1 Suidas quod verum videtur. Cf. ὄρπας. 47. ὀλιγοστοῦ Mus. ὀλιγωστοῦ cod., em. Phot. 327, 20. ‚In codice Marciano ῶ interdum ex iota oritur' Schow. 48. Phot. 328, 1. 51. ὀλιγοδράνος cod., em. Phot. 328, 3. 55. Recte ὀλιγωροῦντος Mus. 57. Poll. IV 14. V 64. 58. ὀλιγοψυχήσας an ὀλιγοψυχήσασα? 59. 59b. Duo coaluerunt articuli, quorum alteri deest caput ὀλιγωρήσας, ut inspicienti Cyrillo patet. 61. ὀλιζῶνες cod., em. Mus. Cf. ὑπολίζονες Σ 519. 63. ὀλίζυνται cod., em. Alb. 65. ὀλίζων cod., confundit Ὀλιζών· πόλις (Θεσσαλίας) et ὀλίζων· ἐλάσσων. 66. [ι] Guyetus. An ὄλλικας, quomodo ξύλινα ποτήρια dici annotat Pamphilus Ath. XI 494 F (Krause Angeiol. p. 302. 372). 66. ὁλκοί· ἐκκομιδαί? 67. C. 63. 68. Vid. Kuhn Z. f. vgl. Spr. 1860 p. 366; nisi Λίνον ap. Cyprios vocatum esse Ὄλινον (αἴλινος) mavis. Vid. Lob. Proll. 213. 69. ὀλινύ., ὀλίγη ἀργεῖ.. cod., ὀλινύα· ὀλίγη Ἀργεῖοι Mus., qui in prima et ultima voce exitum delevit. Formam Doribus peculiarem visam Koenius ad Greg. Cor. p. 345 cum latino ianua et similibus comparat. Qui nisi egregie falleretur, legendum esset ὀλινύα· ὀλιγγη, ἀργία. Partem veri vidit Lob. Path. El. 305 Rhem. p. 280, 15 cum statuit ὀλίγγη et ὠλιγγία ab eodem esse verbo ut ἐλιννύς dies feriatus. Cf. ἐλινύειν et ἐλληνύειν. Infra οὐ λαίνει· οὐ σχολάζει (h. e. ὀλινύει· σχολάζει).

570. ὀλισβοκόλλιξ· παρὰ τὸ ἑτοιμοκόλλιξ
ὀλισθαίνειν· πίπτειν
ὀλισθεῖν· δραμεῖν. πεσεῖν. ἐλθεῖν
ὀλισθήμασι· πλάναις. παραπτώμασιν
ὀλισθηρόν· πτωτικόν
75. ὄλισθος· πτῶσις
* ὄλιος· σκίουρος. ἔλ(ε)ιος
ὀλκά· δυνατά
ὁλκάδεσσι· ναυσί, πλοίοις
ὁλκάζει· ἕλκει, χαλιναγ(ω)γεῖ
80. ὁλκαῖον· λεκάνη, νιπτήρ. κρατήρ
ὁλκάς· πλοῖον. ναῦς φορτηγός. ἀηδών, εἰρήνη. δυνατάς
ὁλκαῖς· δυνάμεσι. τόνοις
ὁλκεῖς· οἳ τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶνται
ὁλκή· δύναμις. ῥοπή. ἰσχύς. βάρος. ῥυτήρ, ἢ ῥυρήσταθμος
85. ὁλκῇ μιᾷ· τόνῳ. δυνάμει
ὁλκήμιον· τὸ αὐτό
ὅλκιον· μέγας κρατήρ. λουτήρ
ὁλκοί· λύκοι. καὶ οἱ τῶν ὄφεων συρμοί. καὶ αἱ μηχαναί, δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται
ὁλκόν· [ὁλκάς.] τὸν ἕλκοντα πλοῖον
90. ὁλκός· ὁδός. ἰσχυρός. ῥυμός. συρμός. τόπος. βάρος
ὁλκότης· τὰ αὐτά
ὁλκούς· ναυστάθμους. τὰς ἕ(λ)ξεις τῶν πλοίων
ὁλκῶν· ἐφολκῶν. καὶ τὰ ἑξῆς
ὀλλύει· ἀπολ(λ)ύει. φονεύει
95. Ὄλμιον· ὄρος Ἐφέσου
Ὀλμειός· ποταμός
ὅλμος· περιφερὴς λίθος, μάρμαρος, ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι. καὶ ποτηρίου εἶδος. καὶ τὸ ὑπὸ ταῖς ὑπογλουτίσιν ἑκατέρωθεν κοῖλον. καὶ κύλινδρος

SCR. 70. Com. IV p. 645. 73. Ierem. XXXVIII (XLV) 22. 81. Eur. Cycl. 505. 84. ADN. 87. Philem. fr. I vol. IV p. 8. 88. Thuc. III 15. 92. Eur. Rhes. 673 unde malim: ὁλκοὺς ναυστάθμων· τὰς ἕλξεις τῶν πλοίων. 96. Hesiod. Th. 6. 97. Z 147.

ADNOT. 70. Illustrare conatur Meinek. Com. vol. IV p. 645 ad fr. CLXIII. Ἑτοιμοκόλλιξ, quod formae caussa comparatum est, videtur ei de homine dici ad panes donandos prompto, nec opus esse coniectura ἑτνοκόλλιξ; ὀλισβοκόλλιξ aut penis est pani similis, aut panis ad penis similitudinem formatus. 76. ὄλισος Vossius. Traiectione et permutatione literarum natum videtur ex ΕΛΕΙΟC. 77. Cyr. 63. 79. χαλινάγγει cod., em. Mus. Cf. θ' ὁλκάζει et ποθολκίς quae supra ad corrigendam gl. λαθρακάζων adhibui. 80. Poll. VI 99 X 78. Forte ὁλκεῖον. — λακάνη cod., quod ferri potest. 81. πλοῖα cod., πλοῖον (sic) Mus. — ἀηδών εἰρήνη obscura sunt; displicet σειρήν, quae Vossii coniectura est, nec multum proficimus MMeibomii emendatione Εἰρήνη, respici Arist. Pac. 37 arbitrantis. 84. ῥυτήσταθμος Mus. Conicio ῥυτήρ [ἢ ῥυτή] σταθμός vel ῥυσταγμός quod Aesch. Suppl. 884 respicere suspicor ὁλκῇ γὰρ πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται. Infra ὁλκός· βάρος. ποθολκίς· ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων i. e. ῥυτήρ. ὁλκῇ· σταθμῷ
ν̃
Suid. 86. ὁλκημιο cod., ὁλκήμιον Mus. Coniciunt ὁλκὴν μίαν; sed in eiusmodi phrasibus dativo uti solent. Mutandus potius videtur glossarum 86. 87 ordo et scr.: ὁλκ(ε)ῖον· μέγας κρατήρ· λουτήρ. ὁλκήϊον· τὸ αὐτό. 88. λύκοι] ἀράχνη τὸ ζῶον ὃ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λύκειον καλοῦσι. Diosc. II 68. (ubi corrige λύκον. Cf. Hesych. λύκος· ἀράχνιόν τι Theomnest.: ἀράχνιον λεγόμενον λύκον. Aristot. HA. IX 39. *Lupus* Plinii.) — νεολκοῦνται cod., em. Mus. Poll. X 148. 89. ὅλκον cod., em. Cyr. lex. MS qui iisdem verbis explicat. Pro ὁλκὰς possis ὦλκα *sulcum*. 90. Haec e Phot. 328, 22 sic corrigenda videntur ἰσχυρὸς τόνος. ὅρμος. συρμός. βάρος. Ὁδὸς cum dicit, intellegit *aquae ductum* (Suidas). 92. (λ) Mus. 92. 93. Separavi. 93. ὁλκῶν· ἐφολκόν cod., ὁλκὸν Mus. Correxi. 94. (λ) Mus. 96. Ὄλμιος cod., Ὄλμειος Mus., em. Cyr. 63. Arcad. 44, 16. Videtur igitur etiam praecedens glossa Ὄλμειον scribenda. 97. βάρβαρυς cod., em. Heinsius. — Ath. XI 494 B. Eustath. 1668, 17. — ὑπογλούτησιν cod., em. Mus. cf. Poll. II 162. EM. 460, 17.

ὀλοβολάδες· θῖνες
ὀλόγινον· ὀζῶδες. συμπεφυκώς
600. ὁλοεῖται· ὑγιαίνει
ὁλοθούριον· εἶδος θαλάττιον
ὁλοεργός· κακοῦργος
ὀλοή· ὀλεθρία
ὀλοίης· ἀποθάνοις
5. ὀλοιῇσιν· ὀλεθρία(ι)ς. [ἀπωλεία(ι)ς
ὄλοισθε· ἀπόλοισθε
ὄλοισος· ὁ ἀπολλύς
ὁλοκαρπούμενον· ὅλον προσφερόμενον
ὁλοκαύτωμα· ὅλον πυρὶ καθαγιζόμενον, ὁλόκληρον
10. ὄλοκε[ύ]ς· αὔλακες
ὁλόκληρον· σῶον
ὁλόκνημοι· ὁλομελεῖς
ὁλοκληρία· ἕνωσις
ὀλολυγή· ποιὰ φωνὴ λυπηρά, ὀδύνην καρδίας ἀσήμῳ τινὶ φθόγγῳ παριστῶσα
15. ὀλολυγή· φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. καὶ ἄνθος τι παρὰ λίμναις γινόμενον
ὀλολυγών· ζωΰφιον γινόμενον ἐν ὕδασιν, ὅμοιον ἐντέρῳ. καὶ τοὺς εὐήθεις δὲ οὕτως ἔλεγον
ὀλολυγμός· θρῆνος, κλαυθμός
ὅλον οὐσιοῦται· ὅλον ἑνοῦται
ὀλοοῖο· δεινοῦ. ἢ ἀγαθοῦ
20. ὀλοοίτροπα· παρὰ Ῥοδίοις ἑπτὰ πλάσματα εἰς θυσίαν

SCR. 601. ADN. 2. Nic. Ther. 828. 3. *Π* 849. *Χ* 5 (ubi *ὀλοή* et *ὀλοιή* libri). 5. *Α* 342, ubi Bentleius Wolfius Thierschius Gr. Gr. § 148, 13 *ὀλοῇσιν* probant, *ὀλοιῇσιν* Venet. 8. 9. LXX. 11. Zachar. XI 16. 12. Pherecr. fr. I 13 vol. II p. 300. 13. Iesai I 6. 14. Z 301. 16. Theophr. fr. 6 de signis 3, 5. — *εὐήθεις*] Anaxand. II 4 vol. III p. 177. Menand. fr. CCCLXXIII vol. IV p. 330. 17. Eur. Or. 1137. 19. *Γ* 133.

ADNOT. 98. *ὀλοβωλάδες* Salmasius, sine caussa, ut patet ex *ἀναβολάς*, cuius latere possit forma aeolica *ὀμβολάδος· θινός*. 99. *ὀζῶνες* cod., em. Guyetus et Vossius qui *ὀλόγυιον* (*ὁμόγυιον*?) coniciebat. Non liquet: cf. *ὀλόπτοον* (h. e. *ὀλόπτορθον*). 600. *ὁλοός· δασυνομένης μὲν τῆς πρώτης συλλαβῆς δηλοῖ τὸν φρόνιμον καὶ ὑγιῆ* (Suid.), unde repetendum foret *ὁλοέω*. *ὁλοῦται* Lob. rhem. p. 111, 1 ab *ὁλόω* quod ap. EM. v. *ὠλέναι* etymologiae caussa fingi videtur. *οὐλεῖν* unde *συνουλέω* ponit Greg. Cor. 491 (*οὔλειν* Strab. XIV 635) et EM. 641, 22, *οὐλῶ* (h. e. *οὐλόω*) Arcad. 158, 7 EM. 208, 27. Apud Hesychium legimus *οὐλείοιεν* (ubi *οὔλοιεν* non admittit ordo, sed *οὐλέοιεν* poscit)· *ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν* (Lob. rhem. 154. 205). *οὖνον· ὑγιές. οὖλε· ὑγίαινε.* Possis igitur *οὖλέ τε·* (ω 402) *ὑγίαινε.* 1. *εἶδος*] *αἰδοῖον*? cf. *ἁλεσούριον· αἰδοῖον θαλάττιον.* Aristot. HA. I 1. de part. an. IV 5 Plin. HN. IX 47. 2. Nihil aliud sonat quam *πανοῦργος*, quod supra *λεωργός λειωργός λιωργός* scribi vidimus (ab adverbio *λέως*). 4. *ὄλοιο· ἀποθάνοις*? — *ἀποθάνης* cod., em. Mus. 5. (ι) Mus., qui etiam *ἀπωλείαις* scripsit. 6. *ὄλλυσθαι· ἀπόλλυσθαι* codex, *ἀπόλλυσθε* Cyr 63. 7. *ὀλοιός* an *ὀλλύς*? Sed explicationi additus articulus suadere videtur ut *ὁ λοίγιος* praeoptemus. 9. *ὁλοκαύτωμα· ὁλοκάρπωμα. ἔστι δὲ καὶ ὁλόκληρον καιόμενον ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον* Gl. MSS. in Proverb. 10. *ὀλοκεύς* cod., *ὄλοκες* Mus. Cf. Choerob. I 344, 17 Arcad. p. 125, 6 Hesych. *ἄλοκας, ἰῶλκα, γόλλακα* (ubi ordo *Fόλοκα* requirit.) 12. Poll. II 191. VI 52. 59. 15. *ἄνθος* suspectum; *ζῶον λιμναῖον* vocat Theo. ad Arat. 948 acredulam sive ululam; *πένθος* Vossius. 16. *ὄλολυν: Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον. Ὀλόλους* (sic)· *τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι,* (fr. VI p. 103) *Θεόπομπος Τισαμενῷ* (fr. III p. 816.) *καὶ ἄλλοι.* Phot. 329, 18. 21. *ὄλολυς τὸ προσηγορικὸν εἶπε τὸ κύριον* Herodian. *πμλ.* p. 32, 35. 33, 1 (p. 112 Lehr.) Confundit igitur *ὀλολυγών* et *ὄλολυν* aut excidit *ὄλολυς·* ...... 18. Haec, nisi cum praecedentibus coniungenda sunt, — nam ululatum etiam significat *ὀλολυγών* — post gl. 615 retrahi debent. 19. *ἀγαθοῦ*] *ΕϹΛΟΙΟ*? Infra *ὀλοόν· ἀγαθόν* (l. *ἐσλόν*). 20. *λεπτὰ* Pergerus probante Schneidero Saxone, obloquente GHermanno. *ἑπταπλάσματα* cod., *ἑπτὰ πλάσματα* editiones. *Οὐλοπλάσματα* memorat Orph. Arg. 955 (Lob. Agl. 1074) q. l. p. 180 Schneiderus coni. *ὀλοοίστροφα* vel *ὀλοίτροχα*.

* ὀλόμενον· δεινόν

ὀλοοίτροχος· ὀλίγα τρέχων. ἢ κυκλοτερής, στρογγύλος λίθος. ἢ (ὁ)λότροχος, ἐπ(ε)ὶ στρογγύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ γὰρ τετράγωνος ἐν(ὶ) μέρει ἐφάπτεται

ὀλοόν· κακόν, χαλεπόν, ὀλέθριον. ἢ ἀγαθόν

Ὀλοοσσών· πόλις Θεσσαλίας

625. ὀλοόφρονος· ὀλέθρια φρονοῦντος, κακόφρονος, δεινοῦ

ὀλόπτειν· λεπίζειν, τίλλειν, κολάπτειν

ὀλύπτοον· συμπεφυκότα

ὀλός· τὸ μέλαν τῆς σηπ[υ]ίας

ὀλοσπάδε[ῖ]ς· ὕλαι κατασπώμεναι, καὶ καταπινόμεναι

30. ὁλοστός· ὅλος ὡς ἐστίν

ὁλόσφυροι, ὁλοσφύρατοι

ὁλοσχερής· διόλου, διαμπάξ. τέλειος, ὁλόκληρος. δυσχερής. ἐξ ὁλοκλήρου

ὁλοσχερῶς· τελείως

ὁλόσχοινος· ὀξύσχοινος

35. ὁλότροχος· περιφερὴς λίθος

ὀλουρίδας· εἶδος κόγχης

ὁλούροισιν· ἄνω τῆς θύρας στρόφιγγες

ὀλουφεῖν· τίλλειν

ὀλοφυγδόνα· φλυκτὶς ἐπὶ τῆς γλώττης

40. ὀλοφυδνόν· ὀλοφυρτικόν. λυπηρόν, θρηνητικόν, ὀδυρ[η]τικόν

ὀλοφυκτίς· τὴν φλύκταιναν. οὐκ εὖ· ἐπὶ γὰρ τῶν δυναμένων φύεσθαί τι. ἐπιφλυκτίδα, ἢ δοθιῆνα

ὀλοφύρεται· ὀδύρεται, κλαίει, θρηνεῖ, κοπετεῖ

ὀλόφυς· οἶκτος. ἔλεος. θρῆνος

SCR. **22.** *N* 137 Herod. V 92. **23.** *N* 629. **24.** *B* 246. **25.** *B* 723. **29.** Sophocl. fr. 967 p. 278. **32.** Sophocl. fr. 1020, 4? **33.** Diphil. fr. IV p. 387. **34.** Theophrast. HPl. IV 13. **39.** Theocr. IX 30. **40.** *E* 683. **41.** Hippocr. 673, 37? **42.** Θ 202.

ADNOT. **22.** Apoll. lex. 120, 11. — *ἢ λότροχος, ἐπιστρόγγυλος — ἐν μέρει* cod., *ὁλότροχος* Mus. Qui *ὀλίγα τρέχων* interpretabantur, legebant *ὀλιότροχος*. **23.** *ἀγαθόν* Suidae commento, inter *ὀλοόν* et *ὀλοόν* distinguentis defendere non ausim. Coni. *ἐσλόν* coll. *ὀλοοῖο*. **24.** *Ὀλόοσσων* cod., *Ὀλοοσσόν* Mus., em. Albertus. **27.** *ὀλόγινον· ὀζῶδες, συμπεφυκός* supra. Infra *οὐατόεν· ὀζῶδες*. Coni. *ὀλόπτορθον*. **28.** *ὅλος — σηπυΐας* cod., *σηπίας* Mus. De accentu oxytono satis constat (Cram. A. Oxx. I 442, 7), spiritum asperum ponebant, qui aphaeresin literae θ statuerent. Vide Phrynich. app. soph. 12, 23 schol. ad Dosiad. Ar. v. 1. **29.** *ὁλοσπαδεῖς — κατατεινόμεναι* cod., em. Phot. p. 329, 15. Praestat Photii scriptura, sed potest etiam *ὁλοσπαδεῖς* verum esse, quod sustentatur forma *νεοσπαδής*. **30.** *ὅλοστος· ὃς ὅλος ὀστέον ἐστὶν* Lob. Path. El. p. 250, 19, quod scribendum erat *ὁλόστεος*. **31.** Cf. Lob. Phrynich. p. 203—206. **32. 33.** Haec tmemata hunc in modum constituenda esse patet: *ὁλοσχερής· ὡς δυσχερής· τέλειος· ὁλόκληρος. ὁλοσχερῶς· διόλου διαμπὰξ ἐξ ὁλοκλήρου τελείως*. **32.** *ὁλοσφερής* cod., em. Mus. **34.** Plin. HN. XXI 18. **36.** Adludit ad *ὀλοθούριον* et *ἀλεσούριον* quae illustrat Schneiderus Lex. vol. II 144. **37.** *στρόφιγγες* si capiendi sunt verticilli inter spinam et caudam iacentes legendum haud dubie *οὐράς*, quae coniectura eo etiam commendatur quod *στρόφιγγες θύρας* non solum *ἄνω* sed etiam *κάτω* positi sunt. Sin cardines intellegendi sunt, *ὅλουροι* vel *ὁλουρίδες* dici poterant propter formam caudae simillimam, licet vel sic mallem *κόλουροι*, vel tale quid. Aeolicam praepositionis *ἀνὰ* vel adverbii *ἄνω* formam *ὀν*, quo duci possit *ἄνω*, ut *ὄνθυροι* lateat, quemadmodum *ἀνώφλιον* et *ἀνώπιον* dicuntur, non crediderim. **38.** *ὀλούφειν* (qui verior accentus videtur) *τίλλειν ἢ κατασπᾶν οἷον ὀλοσφίζειν* Phot. 336, 1. Cf. *ὀλόπτειν. ἀπολούφειν· ἀποτίλλειν. ἀπολύφειν·..... διαλούφων· διατίλλων ὀλούφων*. **39.** *ὀλοφυγγόνα* cod., em. Heinsius coll. schol. Theocr. IX 30 Meinek. Theocr. p. 273. **40.** [η] Mus. Apoll. lex. 120, 10. **41.** *εὖ ... γὰρ — δοθῆναι* cod., em. Mus. — *ἐπινυκτίδα*? cf. Phot. 330, 2 sq. ubi pro *ὅσα ποθεῖς*, cum in codice sit ὅ ex emendatione pro ω, legendum est *ὧν* et mox *ἀπέδωκε*. **42.** *σὺν κοπετῷ* an *κόπτεται*? **43.** *ὀλοφύξ* vel *ὀλόφυρσις* Lob. Parall. p. 132. An *ὀλοφυστύς*.

ὀλοφώϊα· ὀλέθρια, οἷον ὀλοποιά, δεινὰ βουλεύματα

645. ὀλοφώϊος· πολύπειρος, πολύφρων. πανοῦργος, πονηρός

ὀλόφωνος· ὁ ἀλεκτρυών· ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄδειν ὅλον αἴρεσθαι καὶ μετεωρίζεσθαι

ὀλοώτερος· ὀλέθρου αἰτιώτερος

ὄλπα· ἡ ἐλπίς. καὶ χόνδρου τις ἕψησις. λήκυθος. ἔδεσμά τι. ἢ ὄλβος

ὄλπις· οἰνοχόη

50. [ὀλύει· φθείρει]

Ὀλυμπία δοκός·.....

Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες· οἱ τὸν Ὄλυμπον κατοικοῦντες θεοί, ὅ ἐστιν ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ οὐρανός

Ὀλύμπια· ὁ Ἀθήνησιν ἀγών

Ὀλύμπιον· τοῦτο ἀτελὲς ἔμεινεν Ἀθήνησιν οἰκοδομούμενον, πολλάκις ἀρχὰς λαβὸν τῆς κατασκευῆς

55. Ὀλυμπιονίκης· στέφανος εἰς Ὀλυμπίαν

Ὀλύμπιος· οὐράνιος

Ὀλυμπίου πνοαί· Ὀλυμπίας ἄνεμός ἐστιν ὁ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου πνέων Ζέφυρος

Ὄλυμπος· οὐρανός, θεοῦ οἰκητήριον. καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ

Ὀλύμπου νόμος· τῶν αὐλητικῶν τις

60. ὄλυνθος· τὸ μὴ πεπαμμένον σύκον

ὄλυνος· τὸ ἀπότριμμα, καὶ ἀποκάθαρμα

ὄλυρα· εἶδος σπέρματος. ἢ βρῶμά τι μεταξὺ σίτου καὶ κριθῆς. οἱ δὲ αὐτὴν τὴν κριθήν. ἄλλοι καρπόν τινα σιτικόν, ζειάν· τινὲς ζέαν

* ὄλλυται· ἀπόλλυται

ὄλχον· ἐνέδραν

65. ὀλώλαμεν· ἀπολώλαμεν, ἀπεθάνομεν

ὀλώλῃ· ἀπόληται

ὄλωνται· ἀπόλωνται

ὅλως· παντελῶς, [ἢ ἄρα ὁμοῦ

ὁμᾶ· ὁμοῦ

SCR. 44. δ 410. 45. πονηρός] Nic. Ther. 327. 45. Cratin. l. l. 47. Γ 365. 48. Theocr. II 156. 49. ADN. 52. Λ 18. 54. Aristoph. fr. inc. CCXXIX. 56. Λ 399. 57. ADN. 59. Ar. Eqq. 9. 62. Θ 560. 66. Δ 164. 67. Θ 34. 67. Θ 34. 69. Vid. Bentl. Callim. fr. CCXCIII p. 407.

ADNOT. 44. Schol. Nic. Ther. 1. 46. ὀλόφωνος ἀλέκτωρ coni. Cobet Mnem. VIII p. 45 ad Phot. 330, 9. ἡμερόφωνον gallum gallinaceum vocat Simonides Ath. IX p. 374 D. ὀλόφωνος (*clamore enecans*) corr. Meinek. ad Cratin. Hor. fr. 1 vol. II 1 p. 162. 48. λίκυνθος cod., em. Mus. schol. Nic. Ther. 97. — ἐλπίς] agnoscunt Lob. rhem. p. 260, p. 280 n. et Thes. V c. 1917 D cum et ὀλπίζειν pro ἐλπίζειν Byzantinos dixisse constet, et hodieque ὀρπίς pro ἐλπίς in carminibus Graecorum rec. popularibus frequens sit. Cf. Arnold. Passow τραγούδια ῥωμαϊκή p. 625. Malim ὄλπις (cf. Theocr. 18, 45 Hes.) — ἕφεσις cod., em. Thes. Hoc et ἔδεσμά τι (ἐδέσματι cod.) ad δολβαί δόλπαι referebat Albertus, quod δ' ὄλπαι scribere Toupium Em. IV p. 356 malle dixi s. v. Adludit ad πόλτος· ἕψημα, πολφός *pulpa*, unde sunt deminutiva πολτία et πολτάριον quorum prius facile cum ὄλπα poterat permutari. Aliud est ὄμπαι. Sed ὄλβος videtur ὄμπνη esse. 49. Theocr. 18, 45. Cf. ὄλπα et Krause *Angeiol.* p. 225. 279. 400 — 403. 436. 50. Sic codex et Vossius, ὀλλύει Mus. 51. Vide ἐλύμνιαι· δοκοί. — δόκος codex. 53. Vide Phot. 330, 11, quo de loco cf. LDind. Thes. V c. 1922. 1923. 54. λαβὼν cod., em. Mus. Malim Ὀλυμπιεῖον. Huius aedificii meminit Aristot. Polit. V 11 Polyb. ap. Ath. V p. 194 A. Meineck. ad Steph. Byz. 491, 9. 55. Ὀλυμπιονύκης cod., em. Mus. 57. Ὀλύμπιος ἄνεμος cod., correxi. Cf. Plin. HN. II 47 Theophr. HPl. IV 14, 11 fr. 5 de ventis 62 al. In transcursu moneo male gl. α 102 a me scribi ἀβελίην· ἡλιακήν cum retinenda fuisset lectio codicis ἡλιακόν sc. ἄνεμον. 61. A μολύνω repetit Lobeck. Proll. p. 228. Infra πλύνει· καθαίρει. 63. ὄλυται Vossius. 64. λόχον Guyetus alii „*corruptum fortasse ut multa in hoc mendorum omnium conciliabulo*" Lob. Path. El. p. 502. ἐν ὁδῷ· ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ Phot. — ΘΛΚΟΝ qui latere putaverit, καθέδραν reponat oportebit. 65. ἀπεθάναμεν cod., em. Mus. 67. ὄλλονται· ἀπόλλονται cod., em. Mus. 68. 69. Lege ὁμᾶ· ὁμοῦ ἢ ἁμᾶ· ὁμοῦ.

ὀμαδεύειν· ἀθροίζειν
ὅμαδος· ἄθροισις. θόρυβος. ὄχλος. τάραχος. στρατός. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
ὅμαιμοι· ἀδελφοί, συγγενεῖς. ὁμόαιμοι
ὁμαιχμ(ί)η· συμμαχία. [καὶ ὁμαίθεια] καὶ ὁμαιχμία
ὅμαιχμοι· σύμμαχοι
ὁμαλεῖς· ὁμοῦ
ὁμαλόν· λεῖον. ἴσον, ἰσόπεδον. εὐχερές
ὁμάξασθαι· ἐκμάξασθαι. ὁμοιωθῆναι
ὁμαρές· ὁμοῦ. συμφώνως
ὄμαρξον· ἀπόμαξον
* ὁμαρτῇ· ὁμοῦ
* ὄμβρον· βρόχον, ὑετόν
ὁμαρτεῖν· συντυχεῖν. ἐπακολουθεῖν. συναθροίζειν
ὅμαυλον· ὁμόκοιτον. ὁμοῦ αὐλιζόμενον
ὄμβρος· χοιρίδιον. ἢ ὑετός
ὀμβρεῖ· ἀτιμάζει, ἀκολουθεῖ. ὑπερισχύει. αὔξει. πιαίνει. πλήθει
[ὀμειλαδόν· κατὰ τάγμα καὶ ἄθροισμα]
* ὁμιλήσωσι· συμβάλωσιν
[ὅμειλος· συστροφή. ἀπὸ τοῦ ὁμοείλας εἶναι. καὶ πλῆθος ὄχλου]
ὀμειρόμενοι·
ὀμείρονται· ἐπιθυμοῦσιν
ὀμεῖται· ὀμνύει
* ὅμηρος· τυφλός
ὁμέστιοι· σύνοικοι
ὁμέστιον· σύνοικον
ὁμέστι[κ]ος· ὁμόοικος
* ὁμᾶ· ὅπερ ὠμοῦ
ὀμευνήτου· συγκοίτου, ὁμολέκτρου

SCR. 71. B 96. 72. Aesch. Sept. 940. 73. Herod. VII 145 Thuc. I 18. 76. ι 327. 80. E 646 Eur. Hec. 833. 81. Γ 4. 82. e. g. Aesch. Eum. 339. 83. Soph. fr. 19. (85. Lycophr. 79.) 86. M 3. 87. T 159. 89. I Thessal. II 8. 90. I 274. 93. Empedocl. ap. Clem. Al. Strom. V p. 722. 95. Sophocl. fr. 413 p. 183 ex coni. Tunneli, Aristoph. fr. inc. LVIII. 96. Sophro fr. 92 (vid. Ahrens p. 370).

ADNOT. 70. Lob. rhem. p. 203., ὠμάδευσε· ἐσώρευσε Suidas. 73. ὁμαίχμη cod., em. Albertus. Pro ὁμαίθεια Vossii coniecturam ὁμήθεια probare videtur Thes. V c. 1939 C. 75. ὁμαλῆ Mus. Lobeck. Paralipp. p. 364. 77. Aeolicum pro ἀναμάξασθαι. Cf. ἐκμαχθείς. 78. Lob. Proll. p. 267 Path. El. 345, 29. Apud Arcadium p. 143 4 invenio ὅμαργες· τὸ συμφωνοῦν (ὁμοφωνοῦν B ὁμοσυμφωνοῦν C; συμ superscr.) et ap. Theognost. 131, 29 ὅμαργες sine explicatione. Eorum ὁμαρές ad ὁμῆρες, ὅμαργες ad ὁμαρτῇ adludit. 79. (ἀπ)όμορξον vel ὄμορξον (cf. ὀμόρξαι· ἀπομάξαι) Thes. Forte ὄμαξον aeolice pro ἀνάμαξον. 80. ὁμαρτῇ Aristarchus. 81. 82. Iuxta ponuntur hic, quia Hesiodus Opp. 674 respicitur ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ. 84. ὄμβριον coni. Nauck. Ar. Byz. 125 deleto ἢ ὑετός. Lobeck. Pathol. p. 121 Proll. p. 92 confert σύβρος· κάπρος. Vide ἰβρίκαλοι· χοῖροι. Quod e Gloss. vet. afferebat Sopingus Gurgus ὄμβλος, hoc non ὄμβρος (voluitne Sopingus ἔμβαρος?) scribendum esse patet ex Hesychii gl. ἐβλός· ἀπόπληκτος et ἄνολβος· ἀνόητος quae fortasse non temptandae sunt. 85. Pro ἀτιμάζει dubitans propono ὑετίζει. — ἀκολουθεῖ Albertus vidit ad ὁμορθεῖ vel ὁμηρεῖ referendum esse, αὔξει, quod cum ὀμπνεύειν cohaerere posse videretur, nisi praestaret ad ὄμβρος ἀέξει (Hom. ι 111) referre; idem cum ἀνομβρεῖ· ἀναβάλλει contulit. Denique ὑπερισχύει pertinet ad vocabulum cum ὄβριμος cognatum, nisi legendum ὄβριμος· ὑπερισχυρός. 86. ὀμειλάδον· μεταταγμα cod., ὁμιλαδόν· κατὰ τάγμα Mus. 87. ὁμιλέσωσι cod., em. Iensius. 88. ὅμιλος — ὁμοῦ ἴλας Mus. 89. Albertus ad Gl. N. T. p. 146. 92. Max. Sengebusch diss. Hom. poster. p. 95 tuetur Ὅμερος quod ordo postulat. 95. [κ] Cyrillus. De domestico non erat cogitandum. 96. ὁμᾶ· ὅπερ ὠμοῦ codex, ὁμᾶ· ὁμοῦ Mus. Ordine ὁμεῦ requiritur, h. e. ὁ μεῦ· ὅπερ ἐμοῦ. Similiter ὁ μοι· ὅπερ μοι Cyrillus. 97. Malim ὁμευνέτου.

ὁμή· ὁμοία. ἢ ὀμνύεις

ὁμηγερέες· ὁμοῦ ἀθροισθέντες

700. ὁμηγερέεσσιν· ὁμοῦ πᾶσιν

ὁμηγόροι· ἰσάγοροι, ἐν ταὐτῷ συνήγοροι

ὁμηγύρειν· τὸ συνάξαι

ὁμηγύρεως· συνόδου, συναθροισμ[έν]ου

ὁμήγυρις· πλῆθος, ὄχλος, συναγωγή, συνέλευσις

5. ὁμηγυρίσασθαι· ὁμοῦ συναγαγεῖν πολλούς

ὁμήθεα· συνήθη

* ὁμιλεῖ· πολεμεῖ, συμμαχεῖ

ὁμηλικίη· τῆς αὐτῆς ἡλικίας, συνῆλιξ

ὁμήν· ὁμοίαν. τὴν αὐτήν

10. ὁ μήνιε ν.....· ὠργίζετο

ὁμὴ νῶϊ(ν)· ἡ αὐτὴ ἡμᾶς τοὺς δύο

ὅμηρα· τὰ ἐπὶ συμβιβάσει διδόμενα ἐνέχυρα

ὁμηρεύειν· συμφωνεῖν

ὁμηρεῦσαι· τὸ συμβολῆσαι. ὁμοφωνοῦσαι, ὁμοῦ λέγουσαι

15. ὁμηρεῖν· ὁμοῦ ἡρμόσθαι. καὶ συμφωνεῖν

ὁμηρεῖ· ἐγγυᾶται. ἀκολουθεῖ

Ὁμηρεῖδαι· αἱ ῥαψῳδίαι

ὁμηρέταις· ὁμοψήφοις, ὁμογνώμοσιν

* ὁμηρτῆρες· ἀκόλουθοι. συνήγοροι

20. ὁμηρίδδειν· ψεύδεσθαι

ὅμηροι· οἱ ἕνεκεν εἰρήνης διδόμενοι, ἐνεχυραζόμενοι

ὅμηρος· ὁ τυφλός. καὶ ὁ ἐνεχυραζόμενος

[ὁμηνήν· τροφήν]

ὁ Μίδας· βασιλεὺς Φρυγῶν πλούσιος

25. ὁμιλαδόν· ἐν συστροφῇ καὶ τάξει μάχεσθαι, κατὰ τάγμα καὶ ἄθροισμα

ὁμιλεῖ· συναναστρέφεται. μάχεται

...... ἐπακολουθῆσαι νεκρῷ

......· ἀναστρέφεσθαι. λαλεῖν. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ φιλίας, καὶ διαλέξεως

ὁμιλέομεν· διαλεγόμεθα

30. ὁμιλήσειε· συναναστραφῇ. (30b.) ἢ ἐμαχέσατο, καὶ συνέβαλε πρὸς μάχην

SCR. 98. Ψ 91 — Ar. Nubb. 246. 99. Δ 57. 700. Ο 84. 4. Aesch. Choph. 6, ὁμήγυριν legitur Υ 142. 5. π 376. 6. Nic. Ther. 415. 7. Ε 834. 8. γ 49. 9. Ω 57. 10. Α 488. 11. Ψ 91. 12. I Macc. I 11. 14. π 468 — Hesiod. Theog. 39. 17. Pind. Nem. II 1. 21. Herod. VIII 94. 22. Lycoph. 422. 25. Μ 3. 27. Π 641. 28. σ 166. 29. Δ 523. 30. α 265.

ADNOT. 98. Confundit ὁμὴ et ὁμεῖ pro quo Gregorius Nazianzenus scripsit tamen ὁμῇ. Cf. Cyr. 63 ὁμή· (sic) ὀμνύει (sic) et Cobet. Mnemos. VIII p. 21. 701. ἰσίγοροι cod., em. Mus. 2. Corruptum est, fortasse ex ὁμήγυριν. Vide Lob. rhem. p. 133. 3. [ἐν] Mus. 8. ὁμιλικίη cod., em. Mus. 10. ὁμήνιεν cod., ὁ μήνιεν Pearso Adv. II 533, correxi. In Homeri loco quem respicit, sequitur νηυσί. 11. ὁμή, νῶι αὐτή cod., em. Mus. Addidi (ν) ex Homerico versu. 13. Aut fictum est ex Hesiodeo ὁμηρεῦσαι aut ὁμηρέειν scribendum. 14. Confundit ὁμηρῆσαι· τὸ συμβολῆσαι et ὁμηρεῦσαι· ὁμοφωνοῦσαι. 15. εἱρμόσθαι cod., em. Phot. Iensius Luc. Hes. p. 171. 16. ὁμηρεῖ codex. 17. Coaluisse videntur Ὁμηρεῖαι· αἱ ῥαψῳδίαι et Ὁμηρίδαι. οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι, aut legendum: Ὁμηρίδαι· οἱ ῥαψῳδοί. 19. ὁμηρετῆρες Vossius ordine favente, ὁμαρτητῆρες ut ὁμιλητῆρες H. St. 20. ὁμηριάδειν cod., em. THemsterh. Valcken. Ep. ad Roev. p. LXXVII. Cf. ῥαψῴδημα· ψεῦσμα. 23. ὄμπνην Salmas. 25. Cf. ὁμειλάδον. 26. 27. 28. Separavi. 27. νεκρῷ om. Mus. Spectat [illegible] Π 641 περὶ νεκρὸν ὁμίλεον h. e. ἐπηκολούθησαν νεκρῷ. 28. Excidit ὁμιλεῖν. Nec dubium est, haec omnia esse insiticia. 30. ἢ κτλ. pertinent ad ὡμίλησε.

ὁμιλία· διήγησις. ὅμιλος

ὁμιλίᾳ χθονός· ἀντὶ τοῦ φιλίᾳ, ἔρωτι τῆς πατρίδος. καὶ ἀντὶ τοῦ πάλη. περὶ γὰρ τὴν πάλην ἐσπούδασαν οἱ Θηβαῖοι

ὅμιλος· ἄθροισμα. ὄχλος. θόρυβος. δῆμος. πλῆθος. [μάχη.] σύνοδος. μάχη. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτὸν ὄχλον

ὅ μιν· ὅτι αὐτόν

735. ὀμιχεῖν· οὐρεῖν

ὁμίχλη ἢ ὁμίχλα· ἀὴρ παχύς, σκοτεινός, ἀχλὺς [σκοτεινός] ὑδατώδης. σκοτία

ὀμίχματα· οὐρήματα

ὀμματεῖς· πηρούς. ἢ βλάπτεσθαι

ὀμμάτειος πόθος· διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι·
ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίνετ'[αι] ἀνθρώποις ἐρᾶν
καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχά φησίν

40. ὁμοαιχμία· ὁμομαχία

[ὁμοβόρος· ὁμοφάγος]

ὁμόβωμοι θεοί· ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος καὶ Κόρης εἰσίν ......

ὁμογάλακτες· οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. ἢ ἀδελφοί

ὁμογάστριος· ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός

45. ὁμογενῶν· συγγενῶν

ὁμόγνοια· ἡ ἤγνοια

ὁμοδάλιον· ἰσοετές

ὁμοδίαιτος· ὁμότροφος. ὁμοτράπεζος, σύνοικος

ὁμόδοξος· μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξης

50. ὁμόδουλος· σύνδουλος

ὁμοερκής· ὁμότοιχος

ὁμόζυγος· γαμετή

ὁμοήγορον· ὅμοιον

ὁμόθεν· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου·
ἐξομόθεν πεφυκότες

55. ὁμοθυμαδόν· ὁμοῦ. ὁμοψύχως

ὁμόθυμος· ὁμόφρων, ὁμόψυχος

ὅ μοι· ὅτι μοι

ὅμοια· ἴσα·
ὁμοίη ἔνθεο[ς] τιμῇ

ὁμοίης· ὁμοίας. τῆς ἴσης

SCR. 32. Eur. Phoen. 1413. 33. Γ 36. 34. ὅ μίν ποτε κουρίζοντα Aratus. 35. Hesiod. Opp. 725. 36. Λ 359. 37. Aeschyl. fr. 426 p. 96. 38. Cf. Eur. Phoen. 327. 39. Soph. fr. 729 p. 243; 162 p. 133 Nck. 43. Aristot. Pol. I 1, 2. 44. Φ 95. 40. Plat. Phaed. p. 85 B. 51. Solo ap. Poll. VI 156. 54. Eur. fr. 736 ɛ 477. 55. Ar. Pac. 484 Xen. Hell. II 4, 17 Iob. III 18. 57. Λ 120. 58. Δ 410. 59. Λ 278.

ADNOT. 32. ὁμιλίαι — φιλίαι cod., em. Salmasius; πάλῃ Albertus. 33. κατὰ τὸν? 36. Cf. Herodian. Philet. p. 445 et Pierso ad Moer. p. 184. — σκοτεινὸς om. Mus. 38. ὀμματ(οστερ)εῖς? Sed βλάπτεσθαι quid sit non exputo. 39. Vid. Diogen. IV 49 p. 239. — ,ὀμμάτων ἴυγγας' φησίν? — ὀμμάτων ἄπο λόγχας ἵησιν Nauck. Soph. fr. 162 p. 133 Casauboni in Athen. p. 485 adiutus coniectura. 40. Eadem in Cyr. 63. 41. Sic codex et Salmasius, ὠμοφάγος Mus. Infra ὠμοβόρον· ὠμοφάγον. 42. Δημήτηρ καὶ Κόρη Arnaldus de diis parhedr. p. 144. ὁμοβώμιοι θεοί videtur e Thucyd. III 59 Poll. VI 155 restituendum. 46. ἡ ἄγνοια Mus., ὁμόγνια· ὁμογενῆ ἢ γνήσια Cyr. 63 Phot. Suid., quod videri possit cum glossa ὁμογνίου coaluisse, abiecta voc. ὁμογενῆ. Sed possis etiam ὁμογνίου ἢ (ὁμό)γνια. 47. ὁμοδάλιοι· ἰσοέτες cod., ἰσοετεῖς Mus. Cf. δαλλώ et δαλώ, unde i. q. ὁμῆλιξ esse patet. Sunt vero ὁμοδάλιοι mulieres iuvencarum more luxuriantes, cum sint eiusdem aetatis provectioris. 48. Vide ὁμόροφος. 50. Moeris p. 273. 53. Cf. μίθρους. 54. L. ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. 58. ἴσα. Ὁμοίῃ, ἔνθεος cod., em. Arnaldus Lectt. Gr. p. 105.

760. [ὁμοιΐου πτολέμοιο, ἐν ᾧ ὁ.....]
ὁμοιΐου· τοῦ ὁμοῦ ἰέναι ποιοῦντος πτολέμοιο, (ἢ) ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος·
ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα.......
ὁμοίως δέ φησι καὶ ὁμοιΐου θανάτοιο. καί·
ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον
ὁμοιογενῆ· ὁμόφυλον, συγγενικόν
ὁμοιόπτεροι· ὁμοιότιμοι
ὅμοιος· ἐν ταὐτῷ συνεστώς
65. ὁμοιοῦσθαι· ἐξισοῦσθαι
ὁμοιωθήμεναι· ἐξισωθῆναι. συμμιγῆναι
ὁμοκλεῖ· ἀπειλεῖ. βοᾷ
ὁμοκλῆς· ὁμώνυμος. ἢ ἀπειλῆς
ὁμοκλή(σα)ς· ὁμοῦ ἀπελθών. ἀπειλήσας. βοήσας. στενάξας
70. ὁμοκλήσασκεν· [ἢ ὁμοκλεῖν.] ἐβόα
ὁμοκλητῆρες· ἀπειλητῆρες
ὁμοκλητῆρος· ἀπειλητῆρος. τοῦ παρακελευομένου
ὁμόκλητος· ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετὰ ἑτέρου
* ὁμολογῶ· ξυμφωνῶ
75. ὁμολιῶν· ἰσάζων. καταλ(ε)ιαίνων
ὁμόλεκτρος· σύγκοιτος
ὁμολοβρός· αἰσχρός, ἀναιδής. περίτριμμα
ὁμολόγως· συμφώνως
Ὁμολωΐδες· πύλαι ἐν Θήβαις
80. Ὁμολώιος Ζεύς· Θήβησιν οὕτω προσαγορεύεται ὁ Ζεύς
ὁμόν· ἐν τῷ αὐτῷ ὅμοιον·
ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν
* ὁμοούσιον· τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου ὑπάρχον
* ὁμοουσιότης· ταυτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὸ ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν οὐσίαν
ὁμόπαιδα κάσι(ν) Κασάνδρας· ὁμοῦ παιδευθέντα, ἢ ὁμοῦ τεκνωθέντα· ἐπειδὴ δίδυμοί εἰσιν
85. ὁμόπτεροι· ὅμοιοι. ὁμότριχοι. ὁμόχρονοι, ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ ηὐξημένοι
ὁμορβεῖν· ἀκολουθεῖν. ὁδοιπορεῖν
ὁμόργνυ· ἀπέψα. ἀπέμασσεν
ὁμορίτας· ἄρτος ἐκ πυροῦ διηττημένου γεγονώς

SCR. 60. *Ν* 358. 61. *Σ* 309 *γ* 236 *Δ* 315. 64. *Β* 553. 66. *Λ* 187. 67. *Ζ* 137? 68. Alcaeus ap. Strab. IX p. 413. 69. *Ε* 439. 70. *Β* 199. 72. *Μ* 273 *Ψ* 452. 73. Nic. Ther. 882. 76. Eur. Or. 476. 77. *ρ* 219. 79. Aesch. Sept. 570 Eur. Phoen. 1119. 81. *Ν* 354. 84. Trag. adesp. fr. 191 p. 683 Nck. 85. Eur. El. 530 Strattis fr. XVII p. 791. Cf. Poll. VI 156. 87. *Ε* 416.

ADNOT. 60. Om. Mus. — ' Cod. *πτολεμοῖο*. 61. *ἢ* om. — *ἴσος* cod. *τεκτανέοντα* — *ἄλλας ἀγείρας τηρεῖ* codex, em. Mus. 66. *ἐξισοθῆναι* cod., corr. Mus. Apoll. lex. 120, 34. 67. *ὁμοκλῇ· ἀπειλῇ βοῇ* fortasse rectius Mus. 69. (*σα*) Mus. 73. *ὁμοίᾳ* Valesius. 74. *ξοφῶ* cod., *συμφωνῶ* Mus. 75. Dorice pro *ὁμαλίζων* vel *ὁμαλύνων* vel *ὁμαλῶν* (ab *ὁμαλόω*). Nam Ister Photii Aeolensibus tribuens *ὅμολον· τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικόν* aut fingere etymologiae caussa videtur aut omnino falli, cum Aeolicum sit *ὔμαλον* s. *ὔμαλλον*. — (*ι*) Mus. 79. *Ὁμολοειδεῖς* cod., *Ὁμολοΐδες* Mus., quod etiam libri Steph. Byz. 493, 3 praebent teste Meinekio. Cf. Unger Parad. Theb. p. 324. Boeotica forma fuit *Emoloides*, quam servavit codex Taurinensis a Dorvillio collatus ad Stat. Theb. VIII 354 monente Ferd. Handio. 80. *Ὁμόλοος* codex et libri St. Byz. Cf. Boeckh. C. I. II p. 870. 81. *ἥμιν* cod., em. Iensius. 84. (*ν*) et *παιδευθέντα* pro *παιδευθέντες* Mus. Cf. Poll. III 23. 86. Cf. *ἀμορβεῖν* et *ὀμβρεῖ*. 87. *ἀπέμεσεν* cod., em. Salmasius. 88. *διηρημένου* cod., em. Meinek. Exx. I p. 11. Cf. *ἀμορίτας* (ab *ἀμόρα*) *ὅμωρος* ap. Ath. III 100 B et *ὀμοῦρα* (*ὀμόρα*?).

ὀμόρξαι· ἀπομάξαι, ἀποψήσασθαι
790. ὀμόρξῃ· ἀποψήσῃ
ὅμορος· πλησιόχωρος, γειτνιῶν
ὁμοροῦσα· γειτνιῶσα, πλησιάζουσα
ὁμοῤῥοθοῦντες· ὁμοφωνοῦντες, ὁμόηχοι
ὁμοῤῥοθεῖν· ὁμοῦ ἕλκειν, καὶ συμφωνεῖν
95. ὁμόῤῥο[σ]α· ἀθρό[ι]α
* ὁμοροῦσα· γειτνιῶσα, πλησιάζουσα
ὁμόροφος· ὁμοδίαιτος. σύν[ά]οικος
ὁμορῶν· ἀστυγείτων
ὁμός· ὅμοιος. ὁ αὐτός
800. ὁμόσαι· ὁμόσω. ὀμνύω
ὁμόσαι· ὅμοσον. ὄμνυω
ὁμόσε· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον·
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπ[τ]ε
ὁμοσιπύοι· ὁμοτράπεζοι
ὁμόσκευοι· τῷ αὐτῷ ὁπλισμ[έν]ῳ χρώμενοι
5. * ὁμόσε χωρεῖν· συνδραμεῖν
ὁμόσιτοι· ὁμοτράπεζοι
ὁμόσπονδος· φίλος
ὁμόσποροι· ἀδελφοί
ὁμοστιβεῖ(ς)· συμπράττοντες
10. ὁμοστιχάει· ὁμοστιχεῖ. ὁμοῦ πορεύεται
ὁμόστολοι· συμπράττοντες. τῇ αὐτῇ ὁδῷ κοινωνοῦντες
ὁμόσφυροι· συνοδοιπόροι
ὁμόσφυρος· ἀδελφή. τῆς δὲ τρίτης συλλαβῆς ἐκτεινομένης, δηλοῖ τὸν ὁμόχωρον. Σφύρα γὰρ τῆς σπορίμου γῆς τὸ μέτρον
ὁμοταγεῖς· οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι
15. ὁμοτελεῖς· οἱ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τιμημάτων
ὁμοτέρμων· ὅμορος, γείτων
......· ὁμόδοξος. ἰσότιμος. ὅμοιος
ὁμοῦ· ἐγγύς. τοπικόν. ἢ ,ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι' [ὁμόφρονες]
ὀμοῦμαι· ὀμνύω
20. ὅμουρα· σεμίδαλις ἑφθή, μέλι ἔχουσα καὶ σησάμην
ὁμούρησιν· τὴν ὁμήρησιν. Ἀττικοί

SCR. 97. Antipho p. 130, 32? 99. *Δ* 437. 800. 1. ADN. 2. *M* 24. 3. Charondas Aristotelis l. l. 4. Thucyd. II 96. 5. Cf. Ar. Lysistr. 451. 6. Herod. VII 119. 7. Herod. IX 16. 10. *O* 635. 18. Aristoph. fr. I p. 1163. Locus quem exscripsit est Demosth. 785, 23. 19. *Α* 233 Deuteron. XXXII 40.

ADNOT. 89. Cf. *ὄμαρξον*. 90. *ἀπέψησ..* cod., *ἀπεψήσῃ* Mus. in fine deleta litera, em. Guyetus. 95. *ὁμόρροσα· ἄθροια* cod., *ὁμόρροια· ἄθροια* Mus., em. Pergerus. 97. [ά] Mus. Glossa *ὁμώροφος* vel *ὁμωρόφιος* scribenda quae cum *ὁμότροφος* confunditur. 800. 1. Sic codex, *ὅμοσσον* Musurus pro altero *ὁμόσαι*, *ὄμνυε* pro *ὀμνύω* in 801 Albertus, coll. *T* 187. *Α* 76. Fortasse tamen tres sunt glossae spuriae: *ὀμόσσαι· .... ὀμόσω· ὀμνύω.* [*ὀμόσαι*] *ὅμοσσον· ὄμνυε.* 2. [τ] Mus. 3. *ὁμοσίπται* cod., em. Scaliger. Cf. Plut. Symp. II 10 Aristot. Pol. I 2. 3. 4. Seiunxit Alb. 4. [έν] Mus. 9. *συμπεριπατοῦντες* coni. Albertus. — *ὁμόστιβοι* cod., em. Suicerus Thes. Eccl. 10. Cf. *στιχάει* Apoll. lex. 120, 35 et Lob. rhem. p. 171. 12. *ὁμόσφυρος· ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τὴν πορείαν ποιούμενος* Suidas. 13. *ὁμόσφυρος ἀδελφός· διὰ τὸ περὶ τὰ αὐτὰ σφυρὰ τῆς μητρὸς πεσεῖν γεννηθέντα* EM. 625, 34 quod ad *ὁμόσπορος* refert Kusterus. Lex. Reg. MS. sive Zonar. 1447. — *δη τὸν ὁμόχορον* cod., *ὁμόχωρον* Mus. 17. ,*Excidit ὁμότιμος caput articuli.*' Valesius et Valck. Misc. Obss. VIII 2 p. 168. 18. Cf. schol. Plat. p. 380. — *ὁμόφρονες* singularis glossa videtur, post *ὁμοῦ'στι* ponenda. 20. Cf. *ἀμόρα* et *ὁμορίτης*. — *ὅμουρα* scripsi, codex *ὁμοῦρα*. 21. Vix crediderim huc pertinere Diogen. Laert. X 64 *κατὰ τὴν ὁμούρησιν*, quod Meibomius et Nürnberger scribunt *ὁμούρυσιν* et Ambrosius explicabat *communem fluxum*.

ὀμουροῦσι· γειτνιῶσιν ἐν τοῖς ὅροις
ὀμοῦ 'στιν· σχεδόν, ἐγγύς ἐστιν
ὀμοφροσύνη· προσηνία, πρᾳότης
825. ὀμοφυής· ὁμογενής
ὄμπαι· θύματα. καὶ πυρ(ο)ὶ μέλιτι δεδευμένοι
[ὀμπᾶται· ὑβρίζει. προπηλακίζει]
ὄμπια· παντοδαπὰ τρωγάλια
ὄμπνη· τροφή. εὐδαιμονία
30. ὄμπνια· τὰ ζωτικά
ὄμπνια· καρποφόρος. [τροφή]. ἄφθονος. ἀγαθή. νόστιμος. ἡ τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδοῦσα
ὀμπν[ε]ί(ῃ) δαιτί· ἀντὶ τοῦ πολλῇ
ὀμπν[ε]ίου νέφους· μεγάλου, πολλοῦ, ηὐξημένου
ὄμπν[ε]ιος λειμών· ὁ τῶν πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπῶν· ἐπεὶ Ὄμπνια ἡ Δημήτηρ
35. ὀμπν[ε]ιόχειρ· πλουσιόχειρ. πλούσιος
ὀμπνηρὸν ὕδωρ· τρόφιμον
ὀμφά· ὀσμή. Λάκωνες
ὄμφακες· πάντα τὰ αὐστηρὰ καὶ ὀξέα, ἤγουν ὄξινα
ὀμφακίας· πάροξυς
40. ὀμφαλητόμος· μαῖα
Ὀμφαλίδαι· πατριαί
ὀμφαλιστήρ· ᾧ τοὺς ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν
ὀμφαλόεσσα· ἡ Ἄρκτος· διὰ τὸ μέσον τὸν βόρ(ε)ιον πόλον περιέχειν. τινὲς δὲ τὴν εὔτροφον χώραν. καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. ἢ ὀμφαλοὺς ἔχουσαι, ἢ στρογγύλαι
ὀμφαλόεντα· ὀμφαλοὺς ἔχοντα ζυγόν. Ὀμφαλοὺς δὲ λέγουσι τὰς ἐν τῷ ζυγῷ τρώγλας, ἐφ' ὧν αἱ ἡνίαι δέδενται
45. ὀμφαλός· ζυγοῦ τὸ μέσον. καὶ Δελφοί. ἐπειδὴ μεσαίτατοι

SCR. 23. Ar. Pac. 513. 24. ς 181. 26. Callim. fr. CXXIII 1, unde etiam λήτειραι et Ἡσυχίδες in nostrum transierunt. 33. Soph. fr. 226 p. 146. 34. καρποῦ ὀμπνίου Moschio fr. VII 10. 38. η 125. 39. Ar. Ach. 352. 40. Hippocr. 608, 55. 43. Nic. Alex. 7 — Δ 448. 44. Ω 269.

ADNOT. 22. Coni. ὀμουρέουσιν Herod. II 33 VIII 47. 23. ὀμοῦστιν cod., ὀμοῦ'στι Mus. 26. EM. 625, 52 Bekk. 287, 21 schol. Nic. Alex. 450 Lycophr. 621 Phot. 335, 1. 8 Poll. I 28, ubi male ὀμπή legitur. Cf. ὄλπα et quae ibi adnotavimus. — πυρὶ καὶ male Mus. 27. Imo ὄναται. 28. ὄμπνια Thes. V c. 1998 A qui etiam ὄμπναι pro ὄμπαι malle videtur c. 1998 D. 29. Vide ὀμηνήν. Lobeck. rhem. p. 42. 30. ζωδικά cod., em. Guyetus. 31. τρόφιμος Kuhnius fortasse recte. 32. ὀμπνεῖ cod., em. Is. Vossius. 33. Phot. 335, 9. 342, 11. Diogen. prov. VI 97 Suid. — 34. πυρ.νων καὶ δημ.τρίων cod., πυρήνων καὶ δημητρίων Mus., δημητίων Aldus. Ὄπνιος λειμών (ὄμπνιος καρπός App. Prov. IV 20 p. 438)· ὁ σῖτος καὶ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Phot. 342, 13. — καρπὸς cod., em. Salmas. 35. ὄπνιος χείρ· πλουσία χείρ Phot. 442, 10 Suidas, qui habet etiam ὀμπνία χείρ· θυσία (l. πλουσία), ὄμπνιος χείρ Diogen. VI 97 p. 286. Recte Hesychius. 36. Ap. Phot. 342, 15 ὀπνιηρόν scribitur, vitiose; ὀμπνικόν Suidas. 37. ὄμφα codex, quod cave ὄσφρα scribas ex Achille Tatio 2, 38 p. 56, 31 et Eustath. Opusc. p. 78, 40. Mox ὀμφή· πνοή habebimus et infra ποτόμφει· προσόζει. Etiam εὐόμφαλος producto ᾱ pro η̄ huc pertinet. 38. Phrynich. app. soph. 53, 10. 39. παρόξους cod., em. Vossius. Cf. Phrynich. l. l. 54, 22. 40. ὀμφαλίτομος cod., ὀμφαλήτομος Mus. pravo accentu. Cf. Phot. 335, 11. 241, 10 cum annot. Lobeck. ad Phryn. p. 651. Eustath. 965, 43. 1314, 49 Poll. II 169. 41. ὀμοφυλίαι coni. Thes. Conicio πατριά. 42. Phot. 335, 16 Poll. II 169 IV 208. 43. Schol. Nic. Alex. 7. Huc mihi pertinere videri gl. λώεσσαν dixi supra. — (ε) Mus. — ἡ ὀμφαλοὺς ἔχουσαι ἢ στρογγύλαι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι cod., em. Alb. 44. Eustath. 1350 schol. Ω 269. — ἀφ' ὧν? 45. μεσέτατοι cod., em. Mus. Phot. 335, 10.

ὀμφαλὸς Αἰγ(αῖ)ος· ζητεῖται πῶς τὴν Πυθὼ ὀμφαλὸν Αἰγαῖον. τινὲς δὲ παρὰ τὸ τῆς Αἰγαίων γῆς

ὀμφή· φήμη θεία. κληδὼν θεία. φωνή. δόξα. πνοή. ὀνείρου φαντάσματα

ὄμφορα· ὅσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκφέρεσθαι ὁ νόμος κωλύει

ὀμφύνειν· αὔξειν. σεμνύνειν. ἐντιμότερον ποιεῖν

850. ὁμωθῆναι· εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν

ὁμωρόφιος καὶ ὁμώροφος· ὁ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχων

ὅμως· πλήν. ὁμῶς· ὁμοίως

ὁμωχέται· οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν. ἢ ὁμοβώμιοι. καὶ ὁμόναοι

ὅν· ἄρθρον ἀρσενικὸν ἑνικὸν ὑποτακτικόν·

ὅν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον

καὶ οὐδέτερον ὑποτακτικόν·

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' Ὀλύμπιος

καὶ ἀντωνυμία ἀρσενικὴ τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτοῦ·

αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν

ἢ ὑπάρχον. ἢ τὸν αὐτόν

55. ὀναίμην· τύχοιμι, ἀπολαύσω, ὠφεληθείην

ὀναίνειν· ἀπήλαυσα

ὄναιντο ἢ ὀναί(α)το· ὠφεληθεῖεν

ὄναιον· ἄρειον

ὄναρ· καθ' ὕπνον φαντασία

60. ὄνασθαι· ὠφελῆσθαι

* ὄνειαρ· ὠφέλημα. ὀνήσιμον. ἀγαθόν

ὀνᾶς· δοῦλον. ἀνόητον. ἀχρεῖον

ὄναται· ἀτιμάζεται. μέμφεται

ὃν γόνον· τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους, ἢ τὴν ἑαυτοῦ γένεσιν

65. ὀνείατα· ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν. ἀγαθὰ βρώματα

ὀνείατος· στρατηγός

ὀνειάτων· ὀνησιφόρων

ὀνείδη· ὕβρεις. χλευάσματα. κατηγορίαι. αἰσχύναι

ὄνειδος· αἶσχος. μέμψις. κατήφεια. καὶ κλέος. καὶ εἶδος πύματος

SCR. 46. cf. Soph. OT 898. 47. *Β* 41. 50. *Ξ* 209. 51. Demosth. 553, 5. 53. Thucyd. IV 97. 54. *Β* 188 *Λ* 609 *Ζ* 474. 55. Soph. OT. 644. 57. Simonid. Anth. Pal. VII 516, 2. 60. Eur. Med. 1025. Hippol. 517. 718. 64. λ 233. 65. e. g. κ 9. 68. Prov. III 31. 69. Eur. Phoen. 1722.

ADNOT. 46. *αἰγός* cod., em. Salmasius (Mueller Dor. I 318), qui mox *εἴρηκε* inserit post *Πυθὼ* et *μέσον εἶναι* post *γῆς*. Ad rem cf. St. Byz. 38, 6 Eustath. Hom. p. 309, idem ad Dion. Per. 132 et adnot. ad Hesych. gl. α 1749 γ 538 μ 921. Idem s. v. *Τοξίου βουνός*. (Schwartz *Ursprung der Mythol.* p. 105. 208.) 47. *πνοή*] cf. *ὀμφά*. Lob. rhem. p. 42. 48. *ὀμφορά* aeolice pro *ἀναφορά* et *ἐπὶ τὸ ἱερὸν εἰσφέρεσθαι κελεύει*? 49. Lob. rhem. p. 41. Vid. Phot. 335, 21 Hesych. *ὤμφυναν* et *ὠμφύνειν* nec non *ὀμπνεύειν*. 50. *ὁμόνοι* cod., em. Alb. praeeunte Guyeto e schol. Hom. *Ξ* 209. 51. *ὁμόροφος* codex. Cf. *ὁμόροφος*. 52. Apoll. lex. 121, 37. 53. *ὁμοχέται — ὁμοβώμενοι* cod., em. Scaliger. *Ὁμωχέτας· Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμορροφίους* (l. *ὁμωροφίους*). *Βοιωτιακὴ δὲ ἡ λέξις* Phot. 335, 23. Suid. *οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν* schol. Thucyd. IV 97. Ahrens Dial. I 192. 199 coll. Plut. Quaest. Gr. p. 292 natum putat ex *ὁμοϜοικέτας* h. e. *ὁμοϜοεκέτας* vel *ὁμοϜυκέτας*, conferens parilia *μεσοικέται* et *Θεσσαλοικέται*. Cf. *πλατωχέτης*. 54. *εἴη* cod., *ἤει* Mus., em. Schowius. 55. *ἀπολαύσαιμι* sine caussa Mus. 56. *ὀνάμην* Mus. quod verum videtur, quamvis nec ordini conveniat, et improbetur a Phrynicho p. 12. 57. (*a*) Suidas. 58. *ἀχρεῖον* coni. Horreus Obss. crit. p. 527. coll. *ὀνᾶς*. Alii ad Nic. Alex. 548 referentes, ubi verba sunt *πλεῖον γὰρ ὀνήϊον*, corrigunt: *ὀνήϊον· ἄρειον*. Illud praeferendum videtur, cum veteres agnoscunt verbi *ὄναμαι* significationem *vitupero*. 62. Vid. 58. 63. *ὀνᾶται* cod. Vossius, *ὀμπᾶται* supra Hes., *ὀνοῦται* Mus. Cf. Lob. rhem. 162. 66. Conferunt *Ὀνείτης· ἥρως*. Forte *ὁ νείατος στρατηγός*.

870. [ὀνείνυεν· ὠφέλησεν]
ὀνείλεον· θυσία Ποσειδῶνος
Ὄνειον· ὄρος ἐν Κορίνθῳ
ὀνειρείῃσι πύλῃσι· ταῖς τῶν ὀνείρων πύλαις, αἷς ὑφίσταται μυθικῶς, ὧν τὴν μὲν μίαν κερατίνην, τὴν δὲ ἑτέραν ἐλεφαντίνην. ἢ τῷ ὕπνῳ. διὰ γὰρ τούτων ὄνειροι εἰσπέμπονται
ὀνειρόπληκτος· ὀνείρῳ πεπληγώς. [ἢ ὀνειροκρίτης
75. ὀνειροπολεῖ· ὡς ἐν ὀνείρῳ βλέπει, ἢ ὡς ἐν ὕπνῳ φαντάζεται
ὀνειροπόλος· ὀνειροκρίτης. ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος, καὶ διὰ τούτων τοὺς πέλας μαντευόμενος· ἢ ὁ κρίνων αὐτούς
ὀνειροπολῶν· δι' ὀνείρων μαντευόμενος
ὄνειρος· ὁ θεός. καὶ τὸ δι' αὐτοῦ θέαμα
[ὄνετο· ὠφεληθείη]
80. ὀνήμενος· ἄξιος ὀνήσεως· οἷον ὄνησιν ἑαυτοῦ λάβοι. τινὲς δὲ φρόνιμος
ὀνήμεναι· ὠφεληθῆναι
ὀνήσεαι· ὄνησιν λήψῃ
ὄνησις· ἰσχύς. ὠφέλεια
ὀνησιφόρος· ὠφέλειαν φέρων
85. ὀνησιφόρων· τὰ ὠφέλιμα φερόντων
ὀνητά· μεμπτά
ὃν ἠτίμησ[εν]· ὃν ἀτίμως ἔπεμψεν
ὀνήτωρ· ὄνησιν φέρων
ὄνθον· κόπρον κτηνῶν, ἤτοι βόλβι(τ)ον
90. ὄνθος· βόλβιτον, κόπρος βοῶν
[ὄνια· ὠφέλιμα. ἢ βρώματα. ἢ κτήματα
ὄνιαρ· ὠφέλεια]
ὀνίας· σκάρου εἶδος
ὀνίδια· τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα
95. ὄνιγλιν· εἶδος οἴνου
ὀνίνασθαι· ὠφελεῖσθαι
ὀνίνησιν· ὠφελεῖ
[ὀνίνοιεν· ὠφελήσοιεν]
ὀνίσκος· τεκτονικὸς πρίων
900. ὀνίστειοι· νεοσσοί
Ὀν[ε]ίτης· ἥρως. ὄνομα καὶ ἴσως ἂν εἴη
ὀνῖτις· ὀρίγανον

SCR. 72. Thuc. IV 44. 73. δ 809. 75. Ar. Nubb. 15. 76. α 62. 78. Β 8. 80. β 33. 82. Ζ 260. 83. φ 402. 87. Α 94. 90. Ψ 775. 95. Alcman. fr. 115 p. 656. 96. Plat. Gorg. p. 525 B. 902. Nic. Al. 56.

ADNOT. 70. Om. Mus. Cf. ὀνίναιεν. 72. Mueller Dor. II 432. 73. ὀνειρήησι cod., em. Apoll. lex. 121, 11. Mus. — ἃς — μυθικῶς, τὴν Heinsius. 75. ὀνειροπολεῖν Mus. βλέπεν — φαντάζεσθαι cod., emendavi. 76. τοῖς πέλας Heinsius. Cf. Apoll. lex. 121, 10. 79. ὄναιτο Mus. recte sed invito ordine. 80. ὠνήσεως cod., em. Mus. qui male ὀνήμονος scribit. 81. ὀνειμέναι cod., em. Mus. 82. ὀνείσεαι cod., em. Mus. 86. ὀνοτά? 87. Phot. 336, 6. 90. Apoll. lex. 121, 16, unde apparet mox ὠφέλημα scribendum et ad ὄνιαρ retrahendum esse. 91. 92. ὄνεια et ὄνειαρ Mus. Codicis scripturam divinabat Vossius. 93. Nicander Thyatirenus Ath. VII p. 320 C Eustath. 1644. 94. Phot. 336, 11 Suidae codex A Bachm. AG. I p. 318 et Cyrillus ὀνιαία, Suidas ὀνιδία scribunt. Corrigendum est ὀνίδια, quod h. l. quoque pro ὀνιαῖα reposui. 95. ὀνίγλιν cod., ὀνίγλη Mus. Legendum videtur Ὄνογλιν vel ὄνιγλιν. Cf. Ath. I p. 31 C et Hesych. ὀνόπη. 98. ὀνίναιεν· ὠφελήσαιεν Lobeck. rhem. p. 238 Thes. 900. ὀρνίθειοι νεοσσοί Thes. V c. 2024 A. 1. ὄνομα δὲ ἴσως LDindorf. Thes. V c. 2017 C. Cf. Tzetz. ad Lyc. 38 p. 332 Apollod. II 7, 8. 2. ὀνιτίς cod., cf. Dioscor. III 32. 33. schol. Nic. Al. 56 Plin. HN. XX 17.

[ὀνοβόστιδες], ὀνοβάτιδες· αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες καὶ ἐξενεχθεῖσαι ἐπὶ ὄνων

ὀνόγυροι· σειροί. καὶ πύα τις

905. ὀνοδέστεροι· ἄγνωστοι

ὄνοιτο· ὁμοίως

ὀνοκίνδιος καὶ ὀνοκίνδας· ἀστραβηλάτης. ὀνηλάτης

* ὀνοκένταυροι· παρὰ Ἀκύλᾳ τριχιῶντες, δαιμόνων τι γένος, κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ἐπιφανείᾳ, ὅπερ σείειν ὠνόμασαν οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέντες οἱ λοιποί

[ὀνοκύνδος καὶ ὀνοκίνδας· ἀστραβηλάτης, ὀνηλάτης]

10. ὀνομακλυτὸς Ἄλτης· κατὰ μὲν τοὺς ἓν ἀκούοντας ἔσται ὁ ἔνδοξος κατ' ὄνομα· κατὰ δὲ τοὺς διαιροῦντας ὁ τῷ ὀνόματι κλυτός

ὀνομαστοί· ἔνδοξοι, περιβόητοι

ὀνομῆναι· ὀνομάσαι, ἐπαγγείλασθαι

ὀνομήνω· [ὀνομήσω] ὀνομάσω

ὀνόπη· ἀμπέλου [εἶδος] μελαίνης εἶδος

15. ὀνόπορδον· τὴν ἑλξίνην. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον. καὶ εἶδος κογχυλίου

ὄνος· ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου. καὶ τὸ ὑποζύγιον. καὶ τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν ζῷον καὶ συστρεφόμενον, ὡς κύαμος. καὶ τὸ ἀχθοφόρον ζῷον. καὶ ἐφ' οὗ [καὶ] τὴν κρόκην νήθουσι. καὶ ἰχθῦς ποιός, ὁ (κα)ὶ ὀνίσκος λεγόμενος

ὀνόσαιτο· ἐκφαυλίσει(ε). μέμψαιτο

ὄνος ἄγει μυστήρια· τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος (εἰς Ἐ)λευσῖνα κομίζουσι τὰ πρὸς τὴν χρείαν διὰ τῶν ὄνων. τότε μάλιστα εἶχον τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας

ὄνος Ἀντρώνιος· παρόσον ἐν Ἀντρῶνι τῆς Θεσσαλίας ὄνοι μεγάλοι γίνονται

20. ὄνος ἰσόσπριος· ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλόν τινές φασιν

ὀνόσεται· ὀφελήσει

ὀνοστά· ἐκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτά, μεμπτά, εὐτελῆ, φαῦλα. ἢ καὶ ἄμεμπτα

ὀνοστύππαξ· [ὀνοστύπτα.] διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μύλωνα ὀνειδίζων· διὰ δὲ τοῦ στύππακος, ὅτι στυππ(ε)ιοπώλης ἦν

ὀνοτάζειν· ὀνειδίζειν, ὑβρίζειν

SCR. 4. Nic. Ther. 70. 6. *N* 287 *ϑ* 239. 7. Eupol. fr. VI p. 502. 8. Esai. XIII 22. 10. *X* 51. 11. Herod. VIII 89. 13. *B* 488. 15. Epicharm. Ath. II p. 71 A. 16. Alexid. fr. IV vol. III p. 477. — Ath. VIII 315 F. 17. *N* 127. 18. Ar. Av. 159. 19. Pherecr. fr. XII vol. II p. 260. 20. Soph. fr. 335 p. 166. 21. *I* 55 (*H* 173). 22. *I* 164 unde patet quid ἄμεμπτα sibi velit. 23. Comic. inc. fr. CLXV.

ADNOT. 3. ὀνοβάστιδες· ὀνοβάτιδες Lob. Proll. 398 n. 3. 4. Ὀνόγυρος· ἥρως coni. Pergerus coll. Varron. RR. II 5. — Schol. Nic. Ther. 70. 5. Non liquet. Forte ὀνομαστοί· εὔγνωστοι. 6. ‚*Illud* ὄνοιτο· ὁμοίως *indicat excidisse* ὀνοίμην (*Ar. Thesm.* 476) *cum explicatione sua*' ALB. PEARSO. 7. Poll. VII 185. 8. τριχίωντες — σείειν ὀνομάσαι αὐτὴν τὴν — λ.ποὶ (legebatur λειποί) cod., τριχίωντες — Σείην ὠνόμασαν οἱ τὴν — λοιποί Mus., τριχίωνες Aldus. Restitui σείειν h. e. ציים *Siim*; cf. Basilius ad Esai. XIII 22 p. 253 D Procop. in Esai. p. 215. 14. οἰνόπη Poll. VI 82; vide etiam ὄνιγλιν. — μελίνης coni. Albertus. 15. Plin. HN. XXVII 12. 16. [καὶ] — (κα) Mus. De fuso cf. Poll. X 125. VII 32. 17. Apoll. lex. 121, 17. (ε) Albertus. 18. (εἰς Ἐ) Mus. et VB Diogen. VI 98 p. 286. 19. VB Diogen. I 26 p. 185. 20. ὄνοσις· ὄσπριον cod., ὄνοσις ὄσπριος Phot. 337, 17, em. Salmasius ex schol. Apoll. Rh. I 972. 21. Sic cod., ὀνήσεται· ὠφελήσει Mus. ὀνόσσεται· ἐκφαυλίσει (Il. *I* 55) Vossius; ὀνειδίσει AM. 23. Schol. Ar. Eqq. 254. Meinek. ad Com. vol. IV p. 646 fr. CLXV. 24. Cyr. 39. 63.

925. ὀνοταζομένη· πορθουμένη. Ἴων μεγάλῳ δράματι. κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκφαυλίζεσθαι

ὀνοτάζων· ὑβρίζων, ἐκφαυλίζων

ὀνοτός· μεμψίμοιρος. πτωχός. ἐπονείδιστος

ὄνου γνάθος· Εὔπολις παίζει εἰς πολυφαγίαν. ἔστι δὲ καὶ τόπος, οὕτω καλούμενος

ὄνου πόκαι· χωρίον ἐν ᾅδου διατετύπωκεν Ἀριστοφάνης οὕτω λεγόμενον πλάσας. ἔστι δὲ καὶ παροιμία τις· ὄνου πόκαι, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀτελῶν· οὐδὲ γὰρ αἱ πέξεις τῶν ὄνων καὶ κάρσεις δύνανταί τι. ὥσπερ εἰ λέγοι τις ὄνον κείρεις. παρόσον οὖν τὰ ἐν ᾅδου ἀνήνυτά ἐστι καὶ τὸ μηδέν, παρὰ τοῦτο τὰς τοῦ ὄνου πόκας ἔπλασεν

30. ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Σφηξί·

περὶ τούτου νῦν δὴ μάχη, περὶ ὄνου σκιᾶς

ἐπὶ τῶν (περὶ) μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων

ὄντως· ἀληθῶς

ὃν τρόπον· καθάπερ, ὥσπερ, καθ' ὃν τύπον

ὀνυρίζεται· ὀδύρεται

ὀνυχιεῖ· ἐπιμελῶς ἐξετάσει

35. ὀξάλιοι· εἶδος σύκων

ὀξαλίς· ἡ ὀξεῖα τρύξ. ἢ ὀξίνης οἶνος

ὀξέα· μεγάλα. ἀνατετρωμένα

ὀξερίας· τυρὸς ἀχρεῖος

ὀξέως· ταχέως

40. ὀξίδες· λαγύνια μικρά. ἢ ὀξύβαφα

ὀξίνα· ἐργαλεῖόν τι γεωργικόν, σιδηροὺς γόμφους ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν

ὄξος Σφήττ[ε]ιον· ἴσως οἱ Σφήττ[ε]ιοι ὀξεῖς ἦσαν. διὰ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφήττ[ε]ιον, ἤγουν δριμύ

ὕξους χόνδρος· εἶδος ἐλαίας

ὀξύ· [ὀξέως. ταχέως.] ταχύ. ταχυδρόμον. μέγα. ἰσχυρόν

45. ὀξυάκανθον· οἱ ἐν Καρίᾳ καὶ Φρυγίᾳ τὰ ἐμά

ὀξύβαφον· τὸ σκεῦος οὕτω λέγεται

ὀξυβελής· ὀξέως βληθείς, ἢ ταχέως βαλλόμενος

ὀξυδερκής· ὀξέως βλέπων

SCR. 25. fr. 17 p. 569 Nck. 26. Hesiod. opp. 258. 24. Pindar. Isthm. III 68. 28. fr. inc. LXXXV vol. II 1 p. 572. 29. Ar. Ran. 188. 30. Vespp. 191 ubi nunc legitur περὶ τοῦ μάχῃ νῷν δῆτα (μαχεῖ Th. Bergk.); περὶ ὄνου σκιᾶς. 32. Act. Apost. I 11. 35. Apollod. Caryst. IV p. 448. 38. Comic. anon. fr. CCCXX p. 682. 40. Ar. Ran. 1440. 42. Ar. Plut. 720. 43. Videri possit locus eiusmodi spectari qualis est: Menand. fr. I p. 156 Antiph. fr. I 3 vol. III p. 78. 46. Ar. Av. 361. fr. XVII p. 977. 47. Δ 126.

ADNOT. 25. μὴ ποθουμένη? 28. VB Diogen. VI 100 p. 286 ἔστι δὲ καὶ τόπος ἐν Λακωνικῇ. ,Siebelis ad Paus. III 22, 8ʻ Phot. 337, 23. 29. παίξεις — κειρεῖς — ἔπλασας cod., πέξεις — κερεῖς — ἔπλασεν Mus. Cf. not. crit. Zenob. V 38 p. 136. Append. prov. II 29 p. 399. 30. μάχει — σκιάν cod., em. Mus. 33. I. q. μινυρίζεται. 34. ἐξετάζει cod., em. Mus. cf. Phrynich. app. Soph. 13, 16. 74, 2 Ecl. p. 289. 35. ὀξάλιοι cod., em. Phot. 339, 19. Ath. III p. 76 A: ὄξαλοι (ὀξάλιοι MS. Falkenb.) Poll. VI 81 p. 248 Bkk. — σύκων an συκῶν verum sit non liquet. 36. εἶδος cod., εἶδος (οινος) οἴνου? Vulgata lectio Musuri est. 37. ἀνατεταμένα Kusterus. 38. ὀξερίας vel ἐξερίας MSS. Poll. VI 48, ubi al. ὀξυρίας; ὀξηρίας Lob. Path. El. p. 492. 40. ὀξίδαι cod., em. HSt. Krause *Angeiol.* p. 63. 422. 41. Aeolice dici pro ἀξίνα videbatur Meinekio Com. II 1 p. 424; sed ἀξίναν dentatam non esse monet Lob. Proll. p. 247. *Occam* appellabat Columella. 42. Didymus ap. Ath. II 67 D. 44. ὀξύ· ὀξέως ταχέως ταχὺ ταχύδρομ., μέγα. ἰσχυρόν Mus. qui barbarum ταχυδρόμως invexit. ὀξέως· ταχέως ex 39 sunt repetita. 45. τὰ ἐμά om. Mus. Forte τὰς αἱμασιάς.

ὀξυθήκτοις· ὀξυτάτοις
950. ὀξύθηκτος· ὀξύτατος
ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται· ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ ἀποτρόπιμα ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. τὰ οὖν [ἀνα]καθάρματά εἰσι τὰ λεγόμενα ὀξυθύμια
ὀξυλαβῆσαι· ὀξέως λαβέσθαι πραγμάτων
ὄξυλον· ὅμοιον. ..., ἰσόξυλον
ὀξύμαλα· τὰ κοκκύμηλα
55. ὀξὺν Ἄρηα· ὀξὺν πόλεμον
ὀξυόεντι· ὀξεῖ. ἢ ὀξυΐνῳ. Ὀξύα δὲ εἶδος δένδρου
ὀξυοπείαν· ὀξυβλεψίαν
ὀξυπευκές· ὀξύπικρον
ὀξύπετρος· γῆς ποιὸν εἶδος οἱ γεωργικοί φασιν
60. ὀξύπρωροι· ὀξυκέρατοι
ὀξυρεγμ(ί)α· (ἀ)πεψία
ὀξυῤῥεπής· ὀξέως βαρῶν, ἢ ῥέπων, ἢ κινούμενος
ὀξύς· ταχύς. δριμύς. φρόνιμος
ὀξυτόνως· κυρίως .....
65. ὄοιγα· φαρέτρα
[ὄοιτο· ὑπελάμβανεν]
ὄου κλέος· οὗ δόξα
ὄπα· θυρὶς ἡ ἐκ τοῦ κεράμου, καὶ φωνή(ν)
ὄπα γηρύοντες· φωνὴν φθεγγόμενοι
70. ὀπαδεῖ· ἐπακολουθεῖ
ὀπαδός· ἀκόλουθος. συνεργός. δοῦλος
ὀπάζει· κατόπιν διώκει. περιποιεῖ. δίδωσι, παρέχει
ὄπαζε· παρεῖχε, ἐδωρεῖτο. ἐδίωκεν
ὀπαζόμεναι· ἑπόμεναι. θεραπεύουσαι
75. ὀπαία· κεραμίς, ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα
ὀπάονα· ἀκόλουθον. παρὰ τὸ ἕπεσθαι
ὄπας· ὀφθαλμούς
ὀπάσαι· δοῦναι
ὀπάσας· χαρισάμενος
80. ὀπάσσατο· προσελάβετο
ὄπασεν· ἔδωκεν
ὀπασθείς· ἐκ τῶν ὀπίσω δεθείς, καὶ ἐξαγκωνισθείς
ὀπασσάμενος· ἀκολουθήσας
ὄπασον· ἀπόδος, πάρασχε
85. ὀπάσσω· χαρίσομαι

SCR. 49. Eur. Androm. 1118. 51. Eupolis fr. XX p. 469 Com. anon. fr. CLXXIV p. 647. 52. Xen. Hell. VII 4, 27. 55. *B* 440. 56. *E* 50. 57. Aristot. Probl. IV 3. 58. Aesch. Choe. 640. 60. Aesch. Prom. 422. 61. Hippocr. 1256 D. Aristoph. fr. V p. 1150. 67. *B* 325. 69. Epicus aliquis (Cf. Pind. N. VII 84.) 70. Pind. Pyth. IV 237. 72. *Θ* 103. 73. *M* 256. 75. Diphilus l. l. 76. *P* 610. 78. *δ* 619. 79. *ι* 89. 80. *T* 238. 81. *Ω* 461. 84. *H* 205. 85. *θ* 430.

ADNOT. 51. *ἀποτρόπημα* cod., em. Mus. Cf. Didym. reliq. p. 39. 319. — *ἀποφέρουσι* Kusterus. 53. Lob. Path. El. p. 86. 54. Arist. Byz. ap. Ath. III p. 83 A. 55. *ἄρνα* cod., em. Palmerius. 56. Apoll. lex. 121, 20. 57. Imo *ὀξυωπίαν*. 61. *ὀξύρεγμα· πεψία* cod., em. Mus. 64. C. Dresd. 65. *ἰοδόχα* (pro *ἰοδόχη*) vel *οἰστο(ῦχος)* Albertus. Non expedio. 66. Om. Mus., *ᾤετο* Schowius. 67. *καὶ φωνή(ν)* om. editiones. — *ὀπαία* Mus. Confundit *ὀπά*, quod Doricum est pro *ὀπῆ* et *ὄπα*. 75. De *κάπνη* cf. *ὀργητός*. Phot. 341, 5. 76. *ἀκόλουθος* cod., em. Mus. 77. Om. Mus. Cf. *ὀπωπαῖς*. Hes. v. *ὄψ*. 82. Phot. 341, 4. Cf. *ὀσταθείς* et Ahrens Dial. I p. 77. 149. *Ὀπισθείς* Spanh. Call. Del. 322 p. 591. 92. Coni. *ὀπισθάγκων*.

ὀπαστόν· τὸ ἐφόδιον. Πέρσαι
ὀπάτα· τὸ ὀπήτιον
(ὅ)πατρον· τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός
ὄπατρος· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός τινι γεγονὼς ἀδελφός
990. ὀπάων· ἀκολουθῶν
ὄπεραν· ὁ ἐπέκεινα
ὀπεύει· περισκοπεῖ, βλέπει
ὀπή· θυρίς
ὀπηδεῖν· ἀκολουθεῖν
95. ὀπηδητήρ· σύνοδος. ἀκόλουθος
ὀπηδοῖς· ἀκολούθοις. συνοδοιπόροις
ὀπιζόμενος· ἐντρεπόμενος. αἰσχυνόμενος
ὅπη κεν· ὅπη ἄν
ὁπηνίκα· ἡνίκα, ὁπόταν, ὅτε
1000. ὀπήσασθαι· θεωρῆσαι
[ὄπιβαλ· πτέρνα. ἢ σφυρόν]
ὄπιδα· ἐπιστροφήν, ἐντροπήν
ὀπιδνή· φοβερά. πονηρά
ὀπίζεο· πονηρεύου. ἀπόφευγε
5. ὀπίζεται· ἐντρέπεται. αἰσχύνεται
ὄπι[σ]θεν· τῶν ἀπολελ(ε)ιμμένων
ὄπιθεν δὲ δράκων· τὴν δ' οὐρὰν δράκων
ὄπιν· ἐπιστροφή(ν). φωνή
ὀπιπᾶ· ἐξαπατᾶ, ἀπατεών, ἢ ἀπατῶν
10. ὀπιπεύει· περιβλέπει, περισκοπεῖ
ὀπιπεύεις· περιβλέπεις, περισκοπεῖς·
ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας
ὁ δὲ παρθένους περιβλεπόμενος παρθενοπίπας
ὀπιπευέτω· περιβλεπέτω
ὀπίπηρα· ἰφθαλμιῶσα
ὀπίσθια· τὰ παρελθόντα.
15. [ὀπίσθια] ἄλλοι τὰ τῶν ζώων οὐραῖα

SCR. 90. *Η* 165. 94. *Ε* 216. 1000. Euphor. fr. XLVIII p. 88 Mein. 2. ξ 82. 4. *Χ* 332. 7. *Ζ* 181. 8. φ 28 *Λ* 604. 11. τ 67. 14. Alberto respexisse videtur ad Exod. XXXIII 22. 23.

ADNOT. 86. Cf. Boetticher Aric. p. 23. — *Πέρσαι* cod., *Περγαῖοι* Meinek. Philol. XII p. 616 quod praefero. 87. Forte *ὀπάτιον;* non dubito enim quin *ὀπήτιον* recte scripserit Kusterus pro *ἐπήτειον* (cod. *ἐπέτειον* Mus.) 88. (ὅ) Mus. qui *ἀδελφόν* adiecit post *πατρός*. Vid. Apoll. 121, 21. 89. Om. Mus., *πατρὸς τινὶ* codex. 90. *ἀκολούθων* cod., *ἀκόλουθος* Mus., em. Apoll. lex. Hom. 121, 28. Schow. 92. ‚*Dubiae fidei*' Meinek. Com. III p. 224. Forte *ὀπιπεύει*. 94. Apoll. 121, 32. 98. *οὕτω ἄν* cod., em. Mus. 1000. *ὠπήσασθαι* Ez. Spanhem. et Schneiderus; *ὀπεύσασθαι* coni. Meinek. l. l. immemor Euphorionis ap. schol. Eur. Phoen. 688 p. 79 Valck. *ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἔμελλεν.* 1. Legerat alibi *ὁ ἐπίβαλος* pro *οὐπίβαλος;* cf. *ἐπίβαλος* et *ἐπιβάτην*. Vidit Salmasius. 2. Apoll. lex. 121, 33. 6. Schol. Soph. Ai. p. 201 Lob. — (ε) Sopingus; [σ] Vossius. 8. *ὄπις* Mus. — *περιστροφή* cod., corr. Salmasius et Graevius lect. Hesiod. cap. V p. m. 25 qui etiam *ποινή* malebat pro *φωνή*. Coni. *ὀπί· φωνῇ.* 9. *ὀπιπᾶ, ἐξαπατᾶ ἀπαταιῶν* cod., *ὀπίπας· ἀπατεών*, omisso *ἐξαπατᾶ* Mus. ‚*Duae glossae incuria scribae in unam coierunt, altera ὀπιπᾷ· ἐξαπατᾷ. altera cuius sola superest interpretatio ἀπατεών*' Schow. Confundit potius *ὀπῖπα· ἀπατεών* [*ἢ ἀπατῶν*] et *ὀπιπᾷ· ἐξαπατᾷ κτλ.* Vide Arcad. 150, 3 et Lob. Path. El. p. 82. — Vide *παιδοπίπας* et *παρθενοπίπας*. 10. *ὀπιπτεύει* sine caussa Musurus. — *π^{ε}σκοπ͂* cod., *περισκοπῆς* typotheta, em. ed. Hagen. 11. *ὀπιπτεύεις* Mus. bis. Verba poetae, quae in ed. Albertina secundum Apoll. lex. Hom. 121, 30 bene exemplum articuli constituunt, in codice glossae singularis vices explent. 12. *ὀπιπτευέτω* Mus. 13. *ὀπίπερα* cod., *ὀπίπηρα* Palmerius. Malim *ὀπὶ πηρά*. 15. *ἄλλα* cod, *ἄλλοι* Munkerus; glossas copulavit Meinekius. — *οὐραί.*, codex, em. Mus.

ὀπισθοδόμοις· τόπῳ ὄπισθεν τῶν οἴκων, ἐν ᾧ τὰ κειμήλια ἀπόκειται

ὀπισθοδόμος· ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ τὸ δημόσιον ἀργύριον ἀπέκειτο πρὸς τῷ ὀπισθοδόμῳ καὶ ὁ φόρος

ὀπισθοκρηπίς· εἶδος ὑποδήματος

ὀπισθόπους· ὑποστρέψας

1020. ὀπισθορμήσας· εἰς τοὐπίσω χωρήσας

ὀπισθοτίλα· σηπία

ὀπισθότονος· ἐναντίον κύρτωμα

ὀπισθοφανής· εἰς τοὐπίσω προσέχων

ὄπισον· λάχανον ἄγριον. ἢ τρῶκτον. ἢ ἄπιστον

25. [ὀπίσεται· ὄψεται]

ὀπίσσ(ο)ος· εἰς τοὐπίσω ἐπάνω φέρεσθαι

ὀπίσωρ· δυσάρεστος

ὀπίσω· πάλιν, ὕστερον, μετὰ ταῦτα. καὶ τὸ μέλλον

[ὀπίσσωτρον· ἡ ἀψὶς τοῦ τροχοῦ]

30. * ὀπισθότατον· τελευταῖον, ἔσχατον

ὀπίστατος· τελευταῖος, ὕστατος, ὀπίσω τῶν φευγόντων

ὀ πίττομαι· οὐ πείθομαι. Βοιωτοί

ὅπλα· ποτὲ μὲν τὰ πολεμικὰ σκεύη· ποτὲ δὲ τὰ τῆς νεὼς σχοινία. καὶ τὰ χαλκευτικά

ὁπλαί· αἱ πυξίδες. ἢ ὄνυχες ἵππων, καὶ ἑτέρων κτηνῶν

35. ὅπλεσθαι· ὁπλίζεσθαι

ὁπλή· ὄνυξ κτήνους. ἄλλοι ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου. ἢ χηλή

ὁπλίας· Λοκροὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς συνελαύνοντες ἀριθμοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοσκήματα

ὁπλίζεσθαι· ἑτοιμάζεσθαι

ὁπλίσαι· παρασκευά[ζε]σ[θ]αι

40. ὅπλον· ἔνδυμα πολεμικόν. καὶ τὸ αἰδοῖον

* ὅπλισμα· βῆμα. καὶ τὸ τοῦ πλοίου σχοινίον

ὁπλοτεράων· νεωτέρων

SCR. 17. Ar. Plut. 1193. 19. Tragicorum locis Aesch. Cho. 713 Eur. Hipp. 54. 1179 non favet interpretatio. 21. Strattis comic. fr. III, II p. 781. 22. Deuteron. XXXII 24. Glossae MSS. in Cantica Alberti et Schowii glossam biblicam esse docent. 23. Genes. IX 23. 30. Θ 342 Λ 178. 33. Σ 409. 34. Macedonum videtur. Pyxidem enim spectari, in qua Alexandro M. stygium venenum missum esse narrabant, vidit Letronn. *Journ. des sçav.* 1839 p. 609. Sed ὀπλάς, quod non erat temptandum, glossae meae in Psalmos referunt ad Ps. LXVIII 31. 35. Τ 172. 38. ξ 526. 39. Ω 190. 40. φ 388 Nicandr. l. l. 42. Ξ 267.

ADNOT. 16. τόποι codex, correxi. 17. πρὸς τὰ cod., πρὸς τῷ Mus. 18. Poll. VII 91. 94. 21. ὀπισθοτείλαν τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί Phot. 341, 18 Ath. XIV 622 A Eustath. 1818, 4. Forma Boeotica est ὀπιτθοτίλα; cf. Ahrens Dial. I p. 177 Lob. Aglaoph. p. 848. 22. ὀπισθότωνος cod., em. Mus. 23. ὀπισθοφανές cod., em. Cyr. 11. Sed recte etiam Cyr. 39 ὀπισθοφανῶς alteram lectionem in l. l. secutus. 24. τρωκτὸν Salmasius. Verba ἢ ἄπιστον dittographia videntur Thes. V c. 2092 B; πῖσον conferebat Albertus. — πρωκτόν? 25. Lob. rhem. 229. — ὀπίσσεται Mus. Coni. ὀπήσεται. 26. ὄπισσος cod., em. Alb. 27. ὀπίσωρος? 28. Cf. Ἔς περ ὀπίσω. 29. Imo ἐπίσσωτρον. 30. ὀπίατατον Albertus. 32. ὀπλίττομαι· οὐ πείθομαι. καὶ τοῦτο Βοιώτιον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις Phot. p. 342, 9, quod ὀπλίττομαι· φυλάττομαι *mihi caveo* scribi malit Ahrens Dial. II 517 I p. 176 in Ecclesiazusis nihil huiusmodi exstare animadvertens. Boeckhius, cui in CI. I p. 45 haec ad sermonem non ad scripturam pertinere videbantur, p. 723. 724 scribit ὀ (h. e. οὐ) πίττομη, rectius quam Cobet. Mnem. 1859 VIII p. 47 ὀ πίττομαι. Mihi (οὐκ) ὀπίττομη· οὐ πείθομαι vel tale quid legendum videri dixi in Philol. XV 2 p. 347. 33. 34. Separavit Musurus; ὁπλαί· αἱ πυξίδες pro ὀπλάς· οἱ πυξίδες Heinsio debetur. 33. Apoll. lex Hom. 122, 1. 37. ὀπλίας codex. 39. Em. Albertus. 40. αἰδοῖον] Nicand. Athen. XV p. 683 E et Erycium Anthol. Planud. 242, 1 apposuerunt Sopingus et Thes. V c. 2102. Addo Theognost. 13, 21 ubi pro ὀπλοῖον corrigo ὅπλον· αἰδοῖον. 41. Cum gl. praec. iungit Valesius. Nollem factum, nam armamenta navium cum τὸ πλίγμα· βῆμα confundit.

ὁπλότερος· νεώτερος
Ὀπόεις· πόλις Λοκρίδος
1045. ὄποι· ἔνθα, ὅπου, ποῦ
[ὀποιϊομένη· μισγομένη]
ὅποι· ὅπου
* ὀρέγει· παρέχει
ὅποι ποτέ· ὅπου ποτέ, πῇ
50. ὀπός· πυτία, βοτάνη τις, δι' οὗ πήγνυται τὸ γάλα. καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. καὶ τὸ γαλακτῶδες ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον
ὁπόσον· ὁποῖον
ὁπόστον· πολλοστόν
ὁπόταν· ὅτε, ὅταν, ἡνίκα
ὁποτέρας· ὁποίας
55. ὅππῃ· ὅπου
* ὁπότευ· ὅτι μέν, ὅτι δέ
ὅ(π)ποθι· ὅπου
ὁππότεροι· ὁποῖοι
ὁππότερος· ὅστις
60. ὀ προστρόπαιος· ὁ ἀποστρέφων. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων
ὀπταλέον· ὀπτόν
ὀπτ(αν)εῖον· μαγειρεῖον
ὀπτανόμενος· ὁρώμενος. ἐμφανιζόμενος
ὀπτασία· θεωρία, φαντασία, θέαμα
65. ὀπτήρ· ὁρατήρ. ἐφόπτης
ὀπτῆρες· κατάσκοποι. καὶ τὰ ὅμοια
ὀπτήρια· τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ
ὀπτίλοι· ὀφθαλμοί
ὀπτιλίασις· ὀφθαλμίασις
70. ὀπτή· ὀπτική. Ὀπτικὸν καὶ ὀπτὸν ταὐτὰ σημαίνει· ὁρατά, φανερά, προορατικά
ὀπτός· φαινόμενος. ἢ ἑψημένος πυρί
ὀπυίειν· γαμεῖν
ὀπυίει· γαμεῖ
ὀπυιομέναι· γεγαμημέναι
75. ὀπυιομένη· γεγαμημένη
ὀπυιέμεναι· γαμῆσαι
ὀπυ(ι)όλαι· γεγαμηκότες
ὄπωπα· ἑώρακα, ἴδον, ἐθεασάμην

SCR. 43. *B* 707. 44. *B* 531. 49. Soph. Philoct. 780. 50. *E* 902. Nic. Ther. 907. 51. *Ψ* 238. 53. *Π* 62. 55. *N* 784. 57. *I* 573. 58. Ar. Nubb. 1096. 59. *Γ* 71. 61. *Δ* 345. 62. *ὀπτάνιον* Comici, quorum locus congessit HIacobi vol. V 2 p. 707. 63. Act. Apost. I 3 teste glossario meo in NT. 64. E. g. Luc. I 22. 65. Soph. Ai. 29. 66. *ξ* 261. 67. Callim. l. l. 68. cf. Phintys ap. Stob. flor. vol. III p. 83. 71. Comici. 72. Hesiod. Theog. 819. 73. Pind. Isthm. III 77. 75. *Θ* 304. 76. *β* 207 *Ξ* 268. 78. *B* 799.

ADNOT. 43. Apoll. lex. 121, 34. 46. *ὀπυϊομένη* Mus. Cf. Apollon. lex. Hom. 122, 9. 47. 48. Seiunxit Mus. 49. *ὁποίποτε* cod., omisit Mus. 50. *πυτίων* cod., em. Vossius et Sopingus. Cf. Apoll. lex. Hom. 122, 3. 54. Om. Mus. 56. Om. Mus. Nescio quid lateat. 57. (*π*) Vossius. 58. 59. E codice accesserunt. 60. *ἀνοσίων*? 62. Duas literas erasit Musurus. 65. Nihil mutandum; cf. gl. *ε* 7541. 67. Vide *ἀθρήματα ἑσμός* Moer. Att. p. 288 Poll. II 59 et Ez. Spanhem. ad Callim. h. Dian. 74. 68. *ὀπτοιαλοί* cod., em. Salmas. ad Vopisc. p. 516 in Add. HSt. alii. Nisi *ὀπτίλλοι* scripserat Diogenianus, quo ducit Arcadius 61, 7 (54, 15.) Cf. gl. *ο* 576. 69. *ὀπτοιαλλίασις* cod., em. iidem. Cf. Lob. Path. El. p. 83 Proll. p. 118 — 20. 70. *ὀπτ.˜*, cod. *ὀπτῇ* Mus. qui exitum vocis erasit. 77. (*ι*) Mus. probante LDindorfio. Secus visum Piersoni ad Moer. Att. p. 278 et RPorsoni ad Od. *δ* 798. 78. *ἴδον* pro *εἶδον* Hesychio familiaris est scriptura, ubique corrigenda. — *ὄπωτα* cod., em. Mus.

ὀπωπαῖς· ὄψεσιν, ὀφθαλμοῖς
1080. ὀπωπή· πρόσοψις. ἐντροπή
ὀπώρα· τὸ θέρος. καὶ τὸ μετόπωρον. κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων
ὀπώρῃ· τῷ φθινοπώρῳ
ὀπωρινόν· θερινόν
ὀπωρινὸν δέος· τὰ ἐν ταῖς ὀπώραις φόβητρα, ἢ κεράμβηλα
85. ὀπωρινός· ἐν ἀρχῇ τῆς ὀπώρας πνέων
ὀπωρινῷ· τῷ κατὰ τὴν καιρὸν τῆς ὀπώρας
ὀπωρώνας· τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους
* ὀπωροφυλάκιον δὲ ἡ σκηνὴ ἢ καλύβη τοῦ φυλάσσοντος
ὅπως· ἵνα, [ὅπως. παῖς. ὀφθαλμός]
90. [ὅπως, τὴν πρόσωψιν]
ὀπωφᾶται· πέπρηται, οἰδεῖ
ὁπωσοῦν· ὁπωσδήποτε. οἱῳδήποτε τρόπῳ
* ὅρια· τὰ νεώρια. ἔνιοι ἀποθήκας. καὶ Ῥωμαῖοι ὅρεα καλοῦσιν
* ὀράδα· οἱ μὲν τὴν ὄρειον· οἱ δὲ τὴν γαλακτώδη· παρὰ τὸν ὀρόν
95. * ὅραε· ἔγειρε. ἐλθέ
* ὅραες· ἀναγκαῖοι, προσήκοντες
* ὀράδες· ὑλώδεις τόποι
* ὀράγδαιναν· ὁρμητικήν
* ὀράζειν· δεύειν. μαλάσσειν
1100. ὁρᾶ· βλέπω. ὁρᾷ
ὅραμα· θέαμα, ὀπτασία, ὅρασις. εἶδος. φαντασία, θέα
* ὁρᾷ· βλέπει
ὁρᾶσθαι· ὁρᾶν
ὁρατικόν· γνωστικόν
5. ὁρατόν· αἰσθητόν. θεωρητικὸν καὶ θεωρητόν
ὀργᾷ· ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀκμάζειν. μανίαι. θυμοί. ἐπιθυμίαι. καὶ ἦθος
ὀργάδα· ὄρειον. ἢ γαλακτώδη· παρὰ τὸν ὀρόν
ὀργάδ' Ἀθηνᾶν· ὀργᾶν λέγουσι τὸ ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾶν

SCR. 82. μ 76. 84. Vid. Meinek. Philol. XIII 535. 85. Φ 346. 86. Ε 5. 87. Demosth. p. 314, 13. 88. Psalm. l. l. et LXX passim. 89. Λ 136. 1101. Demosth. 1460, 26. 3. Γ 306. 4. LXX e. g. Proverb. XXII 29. 5. Iob. XXXVII 21. 7. Demosth. 175, 15 teste Harpocr.

ADNOT. 82. ὀπώρης cod., em. Mus., qui seq. gl. in codice praecedenti adnexam ciecit. 84. καὶ ῥέμβοια cod., em. Salmas. 86 τὸ κατὰ cod., em. Mus. 87. ὀπωρίονας cod., em. Salmas. Cf. Poll. VI 128 Phot. 343, 1 Suid. Hesych. ὡραιοπώλας. 88. δὲ] malim λέγεται. Sub finem sine caussa Albertus addidit τὰς ὀπώρας. Articulus hic immigravit e gl. mss. in Psalm. LXXVIII 2. 89. 90. Sic codex, ὅπως· ἵνα ὅπως. ὀπωφᾶται κτλ. Mus., ὅπως· ἵνα. ὀπωπαῖς· ὀφθαλμοῖς Cobet. Mnemos. IV 4 p. 313. Tum pergendum ὀπωπήν· πρόσοψιν (Apoll. lex. Hom. 122, 12), nisi verba ὅπως τὴν πρόσοψιν explicationem continent phrasis Homericae p. 97 ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. 91. ὑπωπίασται? 93. ὅρρεα καλοῦσιν Musurus; debebat ὡρεῖα vel potius ὀρρεῖα, quemadmodum in glossis est Ὀρρεῖον· horreum, in glossis Servii *Penus:* ὡρεῖον, in Gl. Gr. Barb. Cangii *Horreum:* ἀποθήκη, ὀρεῖον. Infra habebimus ῥογοί· ὅροι (sic) σιτικοί et σιτοβολῶνες· ὅρια. Videndum igitur num pro νεώρια legendum sit ὡρεῖα, pro ὅρεα vero ὀρρεῖα. 94. οἱμὸς — ὅρον cod., οἱ μὲν — ὀῤῥόν Mus. Voluit ὀρειάδα, quod alicubi ὀριάδα scriptum invenisse videtur, aut ὀργάδα, quod ὄρειον significat. Cf. ὀράδες et ὀργάδα. 95. ὄρσεο· ἐγείρου? an ὅρ(μ)α· ἔγειρε, ἐλθέ? 96. ὄρεες Lobeck. Parall. 78. Forte ὄαρες vel ἔορες (Lob. rhem. p. 124) q. v. 97. Imo ὀργάδες. 98. Etymi rationem reddi posse iure negat Lob. Proll. p. 36. Glossam corruptam esse ex ὀργάδ' Ἀθηνᾶν post Albertum statuit Thes. V c. 2141 B. Mihi legendum esse videtur ῥαγδαίαν, q. v. 99. Imo ὀργάζειν. 1100. ὁρᾶ· βλέπω ὁρᾷ cod., ὁρᾶ· βλέπων ὁρᾷ Mus. Forte ΟΡΑ: βλέπε, ὁρᾷ. h. e. ὅρα· βλέπε. ὁρᾷ· (βλέπει.) 6. Confundit ὀργᾶι et ὀργαί. 7. Cf. gl. 1094. ὅρον cod., ὀῤῥόν Mus. 8. Vide gl. 1098. ὀργᾷ δ' Ἀθηνᾶν coni. HSt. c. 2146 A.

ὀργάδες· γεγεωργημένοι τόποι
Ὀργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ, ἣν καὶ Ἐργάνην ἀπὸ τῶν ἔργων λέγουσιν
ὄργανον· τὸ εἰργασμένον. καὶ ἐργαλεῖον
ὀργάς· λοχμῶδες καὶ ὀρει(νὸν) χωρίον, καὶ ἀνέργαστον. καὶ πᾶν τὸ ὀργιζόμενον, ἢ ἐντρεπόμενον. ἢ ἐπιθυμοῦν. ἢ ἀκμάζον
ὀργάσαι· ἑτοιμάσαι. καὶ τὸν πηλὸν ὀργάσαι φασίν, ὅ ἐστιν ἑτοιμάσαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι
ὀργάσας· μαλάξας
ὀργέων· ἱερῶν, ἢ ἱερε̅'
ὀργεῶναι· ἱέρειαι
ὀργεῶνες· μύσται, ἱεροφάνται, ἱερεῖς
ὀργή· τρόπος. μανία. θυμός
ὀργητύς· ὀργή. [κάπνη. διάδυσις]
ὄργια· τὰ ἱερά. οἱ δὲ τὰ μυστήρια
ὀργιάζειν· τελεῖν Διονύσῳ
ὀργιάζουσι· τελοῦσιν
ὀργιάσθης· ἐμυήθης. ἐχόρευσας ὁσίως
ὀργίλος· θυμώδης. μανιώδης
ὀργίοις· μυστηρίοις
ὀργυιά· ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις. καὶ τὸ μέτρον, ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν. καὶ πήχεις τρεῖς
ὀργῶν· ἐπιθυμῶν, ὀρεκτικῶς ἔχων
ὀργῶσαν· ἐπιθυμοῦσαν
[ὀργμή· ῥύμη. ῥώμη]
ὄρδικον· τὸν χιτωνίσκον. Πάριοι
ὄρδημα· ἡ τολύπη τῶν ἐρίων
ὀρέγει· παρέχει
ὀρέγεται· ἐπιθυμεῖ
ὄρεγμα· βῆμα. ὅρμημα. ἅλμα
ὀρεγνύς· ἐκτείνων τὴν χεῖρα
[ὀρέεσιν· οἰκουροῖς γυναιξίν]
[ὄρει· φυλάσσει]
ὀρείοις ποσί· κώπαις· ἐπεὶ ἡ ἐλάτη ὄρειος
ὀρειοκόμος· ὁ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων
ὄρειον· ἱμάτιον ἄγναφον

SCR. 11. Sophocl. et Eurip. ap. schol. Eur. Phoen. 115. 13. Soph. fr. 714 p. 240. Cf. Ar. Av. 839. 14. Herod. IV 64. 15. Aeschyl. fr. 40 p. 136. 17. Antimachus. 21. Eur. Bacch. 415. 34. Aesch. Choeph. 769. 35. Δ 351. 36. Ε 486. 38. Tragicus, nescio quis. vid. Phot. 345, 17. 40. Media comoedia. fr. CCCXC vol. V 1 p. CCCLX.

ADNOT. 12. ὄρει — ἀκμάζων cod., em. Mus. Mox pro ἐπιθυμῶν Iensius scribit ἐπιθυμοῦν, h. e. *subans*. 15. 16. Separavit Musurus, male tamen corrigens ὀργίων — ἱερέ. 15. Confundi videtur ὀργίων· ἱερῶν et ὀργεών· ἱερεύς vel ὀργεών(ων)· ἱερέων. Nam ὀργέων pro ὀργεώνων in Lysiae codicibus (Harpocr. 139, 8) vetus haud dubie est error, quo decepti sunt grammatici. 17. ὀργέοντες cod., ὀργιῶντες Mus., em. Heinsius. 19. ὀργήγυς cod., em. Salmasius. Postrema ad ὀπή spectant. 21. 22. Divisit Mus. 23. θείως cod., ὁσίως Meineke. — ἐχώρευσας cod., em. Mus. 29. Infra ῥύμη·
μ
ὁρμή. Vitii origo est lectionis discrepantia supra scripta: ὀργή. 30. Πάριοι an Πάφιοι verum sit non liquet. 31. ὄρδ.μα cod., ὄρδημα Mus. Schowio videbatur erasa litera ō fuisse. Cf. ὠρδυλευσάμην et Lobeck. Proll. p. 127. 33. Vid. gl. 1048. 34. Cf. ὀρίχεται ὀρόχεται ὀριχᾶται. 36. ὀρέεσιν codex. Vide ὠρέες. ὤρεσι. Utrobique ὤρεσσι legendum ex Il. Ε 486. 37. L. ὄρευε vel ὤρει. 39. Cf. Lob. Path. El. p. 534. ἡμιόνας cod., em. Mus. 40. Cf. Poll. VII 69, ubi ὀρεινόν scribitur a Meinekio in ed. min. non expeditum.

ὀρείονες· ἄνδρες
ὀρεῖς· ἡμίονοι
* ὀρέγδην· ἐκτενῶς, καὶ προθύμως
ὀρείτορες· ἄγριοι
1145. ὀρειχάλκων· τῶν εἰκῇ διαδεδο[νη]μένων εἶναι τοὔνομα. οἱ δὲ πλείους ὑπάρχειν αὐτόν. ἔστι δὲ καὶ ὕλη ὁμοία χαλκῷ
ὀρεκτεῖν· ἐπιθυμεῖν
ὀρεκτῇσι· μακραῖς
ὀρεκτῇσι μελίῃσι· αἷς ὀρέγδην καὶ οὐκ ἐκ διαστήματος χρῶνται, συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες τὰ δόρατα
ὀρεκτιῶν· ἐπιθυμῶν (ἐκτείνων)
50. ὀρεκτύς· (ὄρεξις)
ὀρεκτύων· ὀρέξεων
ὀρέξαι· δοῦναι. ἐκτεῖναι
ὀρεξάμενος· ἐκτείνας
ὀρέξας· δούς. ἐκτείνας
55. ὀρεξάσθω· ἐκτεινάτω. στρωσάτω. παταξάτω, πληξάτω. ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα. ἔνιοι δὲ ἀγωνιζέσθω
ὀρέξατο· ἐξέτεινε. παρέσχεν
ὀρέξατο· ὥρμησε. διέβη
ὀρέξειν· παρασχεῖν. δοῦναι
ὀρέξει· ὁμοίως
60. ὄρεξις· ἐπιθυμία
ὄρεξον· ἔκτεινον. ἐπίδος
ὀρεοκόμος· ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων
ὀρέοντο· ὥρμων. ἐπορεύοντο
ὀρεσκῴοισιν· ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις· κεῖται γὰρ τὸ κοιμηθῆναι
65. [ὄρεσι· προβάτοις]
ὀρέστερος· ἄγριος
Ὀρέστη· χωρίον Εὐβοίας
ὀρεστιάδες· αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι τὴν ἑστίαν ἔχουσαι, ἤγουν οἰκίαν
ὄρεσφιν· ὄρεσιν
70. ὀρεσχάς· τὸ σὺν τοῖς βότρυσιν ἀφαιρεθὲν κλῆμα
ὀρεύειν· φυλάσσειν

SCR. 45. Callim. Lav. Min. 19. 48. *Β* 543. 52. *Δ* 79. 53. *Π* 314. 54. *Ω* 743. 55. *Δ* 307. 56. 57. *Ζ* 466. 58. *Ο* 602. 61. Soph. OC. 846. 1130. 62. Aristoph. fr. inc. LXXIX. 63. *Β* 398 Alcman. fr. 53. 64. *Λ* 268. 65. *ο* 385. 66. *Χ* 93. 68. *Ζ* 420. 69. *Δ* 452.

ADNOT. 41. ‚Aeolice pro *ἀρείονες*' Lob. Aglaoph. p. 846 [m]. ‚Sed respicit forte ad Pythiae oraculum ap. Plut. T. II p. 406 EF *ὀρεᾶνας δὲ τοὺς ἄνδρας*' ALB. parum probabiliter. *ἀρείονες ἄνδρες* verba sunt Apoll. Rhodii II 801. — *ὀρείωνες ἄνδρες* Phavorin. Vocabulum *ὀρεάν* videndum ne reddendum sit Arcadio 6, 5. 43. *ὀρέδειν* cod., em. Guyetus. Glossa interpolatori debetur Apollonii lex. Hom. compilanti. 44. I. q. *ὀρεῖται*, nisi *ὀρέστεροι* legendum sit ex Odyss. *κ* 212. 45. *διαδεδονημένον — αὐτῶν* cod., em. Scaliger in Fest. p. 26. *ὀρείχαλκον* scribatur non opus videtur. Cf. Goettling Hesiod. Scut. 122 Nauck. Ar. Byz. p. 222 Didym. reliq. p. 70. 71, ubi adde Reisk. ad Constant. Porph. de cerimon. II p. 526 [468, 6] de *ἀσπρόχαλκα* disputantem. 48. *ἐσωρέγδην* cod., em. Mus. Apoll. lex. Hom. 122, 30. 49. *ὀρεκτεῖν· ἐπιθυμεῖν. ταὐτὸν καὶ ὀρεκτιᾶν* Phot. 345, 18. Cf. Lob. ad Phrynich. p. 82. 49. 50. 51. *ὀρεκτιῶν· ἐπιθυμιῶν. ὀρεκτύς· ἐκτείνων. ὀρεκτῶν· ὀρέξεων* codex, em. Meineke. 58. Interpretationes aoristo potius *ὀρέξαι* conveniunt. 62. Pro *ὀρεωκόμος* etiam in Poll. VII 183 p. 381. 63. Lob. rhem. p. 146. 64. Apoll. lex. 122, 17. Lob. rhem. p. 14. 65. *οἴεσι* Pierso Moer. p. 247 a. Schaefer ad Long. Pastor. p. 396. 67. Steph. Byz. p. 495, 7 a Meinekio ex Hesychio correctus. 70. *ὀρέσχας* (hoc acc.) cod., *ὀρέσχα* Mus. quod adversus Palmerii emendationem verissimam gl. *ἀρέσχαι· κλήματα, βότρυες* defendebat Albertus. At accusativum *ὀρεσχάδα* servavit Ister Harpocr. 140, 16, quocum conf. *ἀρασχάδες* Hesychii. 71. Vide *ὠρεύειν* et *ὠρεῖν*. Scripturam per ō agnoscit Theognostus p. 50, 21. Supra corrupte *ὄρει· φυλάσσει* habuimus.

ὀρεῦσιν· ἡμιόνοις
ὀρεύς· ἡμίονος ἄρσην
* ὀρεῖς· ἡμίονοι ἄρσενες
1175. ὀρεταί· ὁρμαί. λαβαί. ἐγέρσεις
ὀρέχθεον· ἐστέναζον. ἐμυκῶντο. ἐβρύχοντο
ὄρημ[α]ι· ὁρῶ
ὀρήχου· τῆς αἱμασιᾶς
Ὀρ[η]θάνης· τῶν ὑπὸ τὸν Πρίαπόν ἐστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον
80. ὀρθαγορίσκος· χοιρίδιον μικρόν
ὀρθέσιον· ὄρθιον. μακρόν. ὀξύ. μέγα
ὀρθεῦ· ἀνορθοῦ[ν]
Ὀρθη· πόλις Θεσσαλίας
ὄρθια· ἀνατεταμένα. ἐξάκουστα. μεγάλα
85. ὀρθήν· τὸ ὀρθὴν ἀπιέναι
Ὀρθία Ἄρτεμις· οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἱδρῦσθαι....
ὀρθιάζειν· μαντεύεσθαι
ὀρθίας· ἱστὸς νεώς. τίθεται καὶ ἐπὶ κακεμφάτου
ὀρθιόκωποι· οἱ ἐπιτόνως ἐλαύνοντες, καὶ ἀκλινῶς
90. ὄρθιον· πρόσαντες. ἀνατεταμένον. ὑψηλόν
ὀρθιοκώπους· ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ἐπιτόνως
ὄρθιον νόμον· οὕτως ὠνομάσθαι φασὶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ῥυθμοῦ, καθάπερ καὶ τὸν τροχαῖον
ὀρθογόη· ἡ χελιδών
ὀρθόδωρον· μέτρον τὸ ὀρθὸν τῆς χειρὸς ἀπὸ ἄκρου τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ δακτύλου. οἱ δὲ σπιθαμήν
95. ὀρθόκερως· ὀρθόθριξ

SCR. 72. Aristot. Rhet. III 2. 73. Ar. Ran. 290. 76. Ψ 30. 77. Sappho fr. 2, 11 Ahr. 78. ADN. 79. Plato com. II 12 p. 674. Fabulam ita inscripserat Eubulus. 83. *B* 739. 84. *Λ* 11. 85. Hyperides ap. Phot. 346, 12. 92. Terpander l. l. Herod. I 24. 93. Hesiod. Opp. 566. 95. Soph. fr. 793 Nck.

ADNOT. 75. Glossa Thesauro V c. 2168 C merito suspecta ex *ὀργαί* corrupta videtur. Minus placet *θρέττε*. — *λαβεῖς* cod., *λαβαί* Mus. 76. Apoll. lex. 122, 27. — *ἐμυκον* (*το* suprascr.) cod., em. Mus. 77. Ahrens Dial. I p. 136. 78. Inter nimis dubia refert Lobeck. Path. El. p. 83. *θριγχοῦ* Kusterus, *ῥηχοῦ* Albertus conicicbant coll. *ῥηχός· φραγμός* quam glossam lexico cuidam Herodoteo (VII 42; p. 616 ed. Franz) debere videtur Hesychius, schol. Nic. Ther. 868, Hes. s. v. *ἔραχος*. Alienum videtur *ὀρχάς· αἱμασιά*, siquidem *ō* digammi forma Cretica fuerit. — *αἱμασίας* codex, correxi. 79. *Ὀρηθανής* cod., em. Florens ad Ar. Lys. 981. *Ὀρθάνης. Πριαπώδης θεός. ἐντέτεκται ἑρμοῦ καὶ νύμφης* (sic mendose) Phot. 346, 3. Cf. Strab. XIII p. 587 Ath. X 441 F Choerob. p. 53, 28 Tzetz. Lycophr. 538 Gerhard *Mythol.* § 382 d et § 501, 3. 80. *ὀρθαγόρικος* cod., em. Is. Vossius et Meurs. Misc. Lacon. I c. XIII p. 60 ope Athen. IV p. 140 B. Plin. HN. XXXII 3 Hesych. *βορθαγορίσκια*. 81. *ὀρθώσιον* Meineke; Thes. V c. 2170 D glossa ex *ὄρθιον* corrupta videtur, posse tamen etiam ad *ὀρθάδιον* referri animadvertenti. 82. *ὀρθεῦν* Mus., em. Meinekius Philol. XII p. 617. Malim *ὄρθευε* coll. Eur. Or. 405. Fallitur Thes. V c. 2187 A. 83. Strab. IX p. 439. 40. 86. Paus. II 24, 5 Orph. H. 34, 8. Supple *φασιν*. Musurus *ἵδρυται*. 87. *ὀρθριάζειν* Phot. 347, 2; *θριάζειν* Albertus. 88. *ὄρθιαξ δὲ τὸ κάτω τοῦ ἱστοῦ καλεῖται ὡς τὸ ἄνω καρχήσιον. καὶ ἔστι τοὔνομα τὸ ὄρθιαξ ἐν Ἐπιχάρμου Ναυαγῷ* Poll. X 134 p. 435 unde Iungermannus nostrum corrigi iubet. Vide etiam Cram. AO. III 284, 16. *κακεμφάτου*] sensu obscoeno de pudendo virili dici innuit, ut *ὀρθαγόραν· τὸ αἰδοῖον* ap. schol. Ar. Eccl. 950 (910.) 89. *ὀρθιοκῶποι* codex. 91. *ἐπιπόνους* cod., em. Vossius. 92. Phot. 346, 14. Poll. IV 65. 73. Plut. de mus. p. 1140 F. 93. *ὀρθρογόη* Palmerius ex Hesiod. Opp. 566 restituebat. Edito patrocinantur EM. 631, 3 Phot. 346, 22 Suid. Cyrill. 63. 94. Poll. II 157. 95. *ὀρθοκέρως* cod., em. Phot. 346, 5 qui *Σοφοκλῆς* addit, Poll. II 31.

ὀρθοκραιράων· ἐπὶ μὲν τῶν νεῶν, τῶν ὀρθοπρύμνων· ἐπὶ δὲ τῶν βοῶν, τῶν ὀρθοκεράτων. εἴρηται παρὰ τὸ κάρα

ὀρθόκορυς· ὀρθὸν πῖλον ἔχων

ὀρθόν· τὸν ὄρθιον νόμον

ὀρθοπυγιᾶν· ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι

1200. ὀρθόπτερος· μεγάλους (κολ)ωνοὺς ἔχουσα· πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστῴους οἰκοδομάς

ὀρθο(στά)διοι χιτῶνες· οἱ στατοὶ ὑπόκομμα ἔχοντες. οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί

ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθὸν ἀφροδισιάζειν

ὀρθοστάτη(ς)· εἶδος πέμματος

ὀρθοστατῶν· παραστατῶν

5. ὀρθόφρων· ἀνατεταμένας φρένας ἔχων, ἢ ὀρθάς. μετέωρος

ὀρθωθείς· ἐξαναστάς

ὀρθωθῆναι· τὸ ἀπὸ τῆς ὑπτιότητος ἐξαναστῆναι

Ὀρθωσία· ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος

[ὀριαχές· ὀρίκοιτον]

10. ὀριγνᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν. ὀρέγεσθαι

ὀριγνώμενοι· ἐπιθυμοῦντες

ὀριγνώμενον· τεταραγμένον. ὅρια λαβών

ὁρίζει· ἵστησιν. ὅρον δίδωσι. κρίνει. θεματίζει. διαιρεῖ, ἀφορίζει

[ὀρικάνην· δεσμωτήριον. οἱ δὲ φραγμόν. οἱ δὲ σαργάνην ἢ σκῆπτρον]

15. [ὀρικυπτεῖν· τὸ ἀνατείνεσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι]

ὀρινάδες· τὰ ἀνώτερα

ὄριναν· ἐτάραξαν

ὀρίνδην· ἄρτον, παρὰ Αἰθίοψι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῳ, ὅπερ ἕψοντες σιτοῦνται. τινὲς δὲ ὄρυζαν

ὄρινε· διήγειρε τὴν ψυχήν, ἐκίνησεν. οὐ κατὰ..... ἀπειλήν·
ὣς φάτο. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐπὶ στήθεσσιν ὄρινεν

SCR. 96. Σ 3 Θ 231. 1200. Soph. fr. 30. 1. Ar. Lyc. 45. 3. Eur. Helen. 547. 5. Soph. fr. 969. 6. *K* 21 *B* 42. 8. Herod. IV 87. 18. Soph. fr. 565. 19. *B* 142.

ADNOT. 96. ὀρθοκεράων cod., em. Mus. Nisi ex Apoll. lex. 122, 34 reponendum (ὀρθοκραιράων)· ὀρθοκερά(τ)ων κτλ. — παρὰ] διὰ cod. 97. π.˜λον cod., πῖλον Mus. 99. ὀρθοπηγιᾶν cod. Mus., em. Scaliger. Male Albertus ὀρθοπληγιᾶν. 1200. μεγαλώ.ους — ε πσταοὺς cod., μεγάλους ὤμους — περιστόους inepte Mus. Ὀρθόπτερον· Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν· ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. καὶ τὰ περίστῳα Phot. 346, 19—21. 1. ὀρθόδιοι — συρταί cod., em. Mus. De re vide Poll. VII 84. 49. Eustath. Il. 1166, 55 Phot. 346, 25 Hesych. s. v. στάδιος χιτών, et κιμβερικόν. — ὑπόκομμα οὐκ ἔχοντες Scaliger ad Phrynich. p. 238 Lob. 2. Ἀφροδισιεῖς Musuri manus est pro ἀφρο δ, quod ἀφροδισιάζειν esse vidit Meinck. Philol. XII p. 617. 3. ὀρθοστα δ cod., ὀρθοστάδη Musurus, em. Heinsius ex Poll. VI 73 assurgente Schowio. Vide Musgrav. ad Eur. Hel. 647: ἀνάστατος confert Valcken. Adon. p. 398 B. 4. παρατατῶν cod., em. Arnaldus Lectt. Gr. p. 106 vertens *pilarum arrectariarum* coll. Apollod. Poliorc. p. 22 Vitruv. X 19 (Philo Belop. p. 74 A). 5. οὕτως Σοφοκλῆς addit Phot. 346, 24. 9. ὀρειλεχές Salmasius. Deinde leg. ὀρεσίκοιτον. 12. Infra ὠριγνωμένον· ὀρεγόμενον recte. Τεταραγμένον ad *Π* 377 ὀρινόμενον spectat, ὅρια λαβών ad ὡρισμένον. 14. Imo ὀρκάνη, q. v. Vid. Lob. rhem. p. 305 n. — σκῆπτρον] ὅρκιον· σκῆπτρον. καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς. ἢ ῥάβδος Phot. 347, 22, quod ὤμνυον. βασιλικὴν (l. ἢ ἡ) ῥάβδος scribit C. 63. Similiter Lex. Armach. ap. Pearson. Adv. II p. 871 b. 15. Verum est ὀρκύπτειν, q. v. Cf. etiam Phot. 347, 25 Suid. ὤρκυπτεν, unde Hesych. s. v. ὠρκύπετα corrigendus est. 16. Obscurum; vide ὀριvίαι. 18. σισάμῃ — ἑψῶντες (ἑψοῦντες!) — δρυζαν cod., σησάμῃ — ἕψοντες — ὄρυξαν pessime Mus. Cf. Poll. VI 73 Phrynich. app. soph. p. 54, 1 Ath. III 110 E. Fortasse huc etiam pertinet Theognost. 43, 26 ὀρίντης. 19. τοῖσι καὶ cod., em. Mus. De lacuna vid. Apoll. lex. 122, 25.

1220. ὀρίνετον· ὥρμων. ἐτάρασσον, ἐκίνουν. δυϊκῶς·
ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα
ὀρινίαι· ἀναδενδράδες
ὀρίνθη· ἐταράχθη. ὑψώθη
ὀρινόμενοι· ταραττόμενοι. διωκόμενοι. ὑψούμενοι
ὄριον· τείχισμα. φραγμόν
25. ὄρισμα· στήριγμα. ἡμίονος. ἢ ὄρος
ὀριστάς· ὁρίζοντας
ὀρίχαλκος· χαλκὸς χρυσῷ ἐοικώς. ἢ κρήνη ἀρχίχαλκος
ὀριχᾶται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ
Ὄριψα· Ἐρινύς
30. ὄρκη· ὄψις
ὀρκάθους· ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχουσιν
ὀρκάνη· εἰρκτή, δεσμωτήριον. ἔνιοι κρεμάστραν. ἄλλοι σαργάνην. οἱ δὲ φραγμόν
[ὀρκία· καθ' οὗ ὀμνύω. ἤτοι ὁρκωμόσια]
ὅρκια πιστά· ὅρκους ἐπὶ πίστεσι
35. (ὀρκίδδει)· ὅρκον ποιεῖ ὀμνύει(ν)
ὀρκίλλ(εται· διακενῆς ὀμνύει)
ὅρκμον· φράγμα
ὅρκοι· δεσμοὶ σφραγῖδος
ὅρκυνος· ἰχθῦς ποιός
40. ὀρκύπτειν· τὸ ὑπερκύπτειν ἰδεῖν τι. τὸ ἐκτείνειν ἑαυτόν, καὶ ἐπ' ὀνύχων ἵστασθαι
ὁρκωμόσια· θύματα, ἐφ' ὧν ὅρκοι γίνονται
(ὁρ)κωτής· ὁ ὁρκίζων
ὁρμαθός· χορός. στίχος. φωλεός

SCR. 20. *I* 4. 22. *E* 29. 23. *Ξ* 59. 32. Aesch. Sept. 338 Lycurgus Harpocrationis. 34. *B* 124. 39. Anaxandr. I 61 vol. III p. 184. 42. Cratin. fr. CXXXVIIa vol. II p. 216.

ADNOT. 20. *ὠργίζετον* cod., em. Mus. 21. Synonyma congessi s. v. *μαματίδες*. 24. Infra *οὔριον· φυλακή*. 25. *ὄριγμα* cod., *ὄρυγμα* Mus., *ὄρισμα* ordo exigit, quod cum *ἔρεισμα* confundi videbatur Vossio. *ἡμίονος* spectat ad *ὀρεύς*. 26. Pollux IX 9. 27. Scripturam per *ι* agnoscit inscr. C. I. I n. 161, 1 p. 286. *ὀρείχαλκος* q. v. invito ordine Mus. — *κρήνη* referunt ad fontes Pheneatarum de quibus vide Aristot. Mir. ausc. 59 p. 132 Beckm. Malim *κρᾶμα* coll. Salmas. homonym. hyl. iatr. p. 228. — *ἀρχίχαλκος* corruptum. *καὶ στήλη ὀρείχαλκος* Suidas. 28. Cf. *ἀρίχεται* et *ὀριγνᾶσθαι*, unde fortasse Albertus recte reponit *ὀριγνᾶται*. Cf. Lob. rhem. p. 67. 29. Infra *ὄρπα· ἐρινύς*, quo de cf. Meinek. Anall. Alex. p. 267. Videntur formae aeolicae pro *ἅρπη ἅρπυια*. — *ἐρίνυς* cod., *ἐριννῦς* Mus. 30. *ὄρκη· ὄψεις* Cyr. 63 ex apographo P. Bondami. Albertus transpositione literarum ex *κόρη* ortum putabat proferens tamen aliam quoque coniecturam *δόρκη*, quae et Lobeckio placuit in Path. El. p. 97 *ὀρκή* (*δορκή*) probanti et quodammodo fulciri poterit glossa Cyr. 63 *ὀρχάς* (sic)· *ἐλάφου εἶδος* (*δορκάς*?). An *ὄρκη* tanquam *ἔρκεα* pro *ὄψις* dictum fuerit? 31. *ὀρμαθούς* Thes. 32. *ὀρμάνη* — *κρεμάστραν* cod., *ὀρμάνη* — *κρεμάθραν* Mus., *ὀρκάνη* (hoc spiritu) typothetа. Vide EM. 632, 25 schol. Eur. Bacch. 567 Matth. schol. Theocr. IV 61 schol. Aesch. Sept. 338 Eustath. 233, 41 Bekk. Anecd. 285, 11 Harpocr. Phot. 347, 10 — 17. 20. Hes. s. vv. *ἐρκάνη* et *ὀρικάνη* et Lob. Proll. p. 179. 33. *ὁρκωμόσια* ad *ὅρκια* pertinet, reliqua lacunosa sunt redintegranda e gl. ad 1215 apposita *ὅρκιον σκῆπτρον καθ' οὗ ὤμνυον*. — *ὁρκομοσία* cod., em. Mus. 34. *πίσταισι* cod., em. Mus. 35. 36. *ὀρκίλλ.*, — *ποιεῖ* cod., *ὀρκίλλει* — *ποιεῖ* Mus. qui exitum vocis delevit. *Ὀρκίλλεται* coni. Schowius, reiecta Hemsterhusii et Valckenarii emendatione *ὀρκίδδει*, coll. Phot. 347, 24 *ὀρκίλλεσθαι· τὸ διὰ κενῆς ὀμνύναι*. (*Ὀρκίδδει*)· *ὅρκον ποιεῖ ὀμνύειν*. *Ὀρκίλλε(ται· διακενῆς ὀμνύει)* Meinek. Philol. XII p. 617. 37. Iacobs Anth. vol. VI p. 146. Cf. *ὀρχμή*. 38. *σφραγῖδες* sine caussa Mus. 39. *ὄρκυνος* cod. Athen. VII 301 F. 303 B. *ὄρκυνος* Aelian. HA. I 42 (*orcynus* Plin.). Sed forma usitatior videtur *ὄρκυς* vel *ὄρκυν* qua de cf. Meinek. Exx. phil. spec. I p. 26. 40. *ὑπερκύπτοντας* Mus. Suspectum potius *ἰδεῖν τι*. Cf. *ὀρικύπτειν*. 41. *ὦν οἱ* Mus. 42. ..*κωπ.'ς* codex, *ὀρκώτης* cum pravo accentu (vid. Iacobi Com. V 2 p. 711) Musurus, qui priores literas a rubricatore omissas praeposuit et in fine literam delevit. 43. *φολεός* cod., em. Mus.

ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης· τόπου ἐπαλλήλου πετρώδους ... συνθέσεως. ἢ τοῦ τῶν νυκτερίδων ἀθροίσματος
1245. ὁρμαίνειν· ὁρμᾶν
ὁρμαίνοντα· διανοούμενον
ὁρμαίνων· φροντίζων. ἐν διανοίᾳ ἔχων
ὁρμανόν· ἀνεστηκός. χαλεπόν
ὁρμάς· κινήσεις
50. ὁρμᾶται· οἱ ἀνδροκτόνοι. Σκύθαι
ὁρμει(αί)· ὁρμ(ι)αί
ὅρμενα· ὁρμῶντα. κεκολλημένα
* ὁρμεῖσθαι· ὁρμεῖν. τὸ πολεμεῖν
Ὅρμενος· ὄνομα κύριον. καὶ πόλις Θεσσαλίας. καὶ οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα· οἱ δὲ τὸν ἄγριον ἀσπάραγον. ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον
55. ὁρμήματα· μέριμναι
ὁρμή· βουλή, ἐπιθυμία. τιμή
ὁρμητήριον· καταγώγιον
ὁρμιά· σχοινίον λεπτόν
ὁρμιευτής· ἁλιεύς
60. ὅρμικας· μύρμηξ
ὁρμῖνοι· ὄσπριόν τι
ὁρμίσκοι· περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικεῖοι. ἢ μανιάκης. ἢ περιδέραια. ἢ κλοιά. ἢ δακτύλιοι
ὅρμισον· δῆσον. ἀνάπαυσον. εἰς ὅρμον κάτελθε
ὁρμοί· ἱμάντες ὑποδημάτων
65. ὅρμος· λιμήν. ἢ περιτραχήλιος κόσμος. καὶ ὁ ὑπόδρομος τοῦ πλοίου καὶ ἡ στάσις
ὅρμου μέτρον· τὸν ὅρμον. καὶ τὸν λιμένα
ὁρμώμενος· προθυμούμενος. ἢ φερόμενος
Ὀρνειαί· πόλις
ὄρνεα· ὀρνεοπώλια. καὶ πετεινά. καὶ τόπος
70. ὀρνιθευτής· ὀρνιθοθήρας
ὄρνιθι· οἰωνῷ. ὀρνέῳ
ὀρνιθοκάπηλοι· ὀρνιθοπῶλαι
ὀρνυμένου· ὁρμῶντος. διεγειρομένου
ὀροβάδων· νεβρῶν

SCR. 44. ω 8. 46. Κ 4. 47. υ 299. 50. Ad Herod. IV 110 referunt interpp. ubi nunc αἰορπάται et οἰόρπατα edunt. 52. Λ 571. 54. Θ 274 — Β 734. 55. Β 356. 56. Δ 466. 58. Plato Com. fr. III p. 617. 61. ADN. 65. Λ 435 — Aristoph. fr. VI 11 p. 1079. 66. ν 101. 68. Β 571. 69. Ar. Av. 13 ubi tamen GHermannus coni. οὐχ τῶν Ὀρνεῶν. 70. Plato com. fr. VIII vol. II p. 667. 71. ε 51. 72. Critias ap. Poll. l. l. 73. Δ 421.

ADNOT. 48. Non liquet. Puto ὄρμενον. ἀνεστηκός. μόρμον· χαλεπόν. 51. (ι) Lob. Path. El. p. 429. Cf. Boissonad. ad Babr. fab. VI 3. — (αί) Mus. qui compendium exitus delevit. 52. ἐκκεκαυλημένα Salmasius. Suspicor κεκολλημένα respicere ad aeolicum ὄρμενα pro ἄρμενα, h. e. ἡρμοσμένα. 53. Infra ὠρμεῖσθαι· ὁρμεῖν τὸ πολεμεῖν; ὁρμᾶσθαι· δρμᾶν Mus. (Eur. Suppl. 584 ?) 54. πόλις] Hoc refer ad Ὀρμένιον. 59. Moeris Att. p. 42. 60. Lob. Parall. p. 144. Cf. μύρμοι, βύρμακας, βόρμαξ. ὅρμικα (formica)· μύρμηξ an ὅρμικας· μύρμηκας scribendum sit ambigo. 61. ὅρμινοι Poll. VI 61 Diosc. III 145 Theophr. HPl. VIII 1, 4 Nic. Ther. 893. 62. περιδέρια, ἢ κλοιὰ cod., περιδέραια. ἢ κλοιοὶ Mus. Similiter explicat Cyr. 63. δακτύλιον et ὁρμίσκον iungunt LXX in Genes. 38, 18. 25. 63. ὅρμησον cod., em. Salmas. 65. ἱππόδρομος cod., em. Valesius coll. Sirmod. ad Sidon. p. 28. — Supra βυρμός· σταθμός. 67. ὁρμούμενος cod., em. Vossius: ita Phot. Suid. Cyrill. 68. Ὀρνεία cod., em. Mus. 72. Poll. VII 197. 74. Lob. Phrynich. p. 686. Parall. p. 80. Cf. ὀροιβάδες· αἱ αἶγες. — Δορκάδων ?

1275. *ὀροβάκχη*· βοτάνη τις. οἱ δὲ τῆς ῥοιᾶς τοὺς καρπούς, οὓς ἔνιοι *κυτίνους*

ὀρόβιον· χρυσοκόλλης εἶδος

ὄρογκοι· τῶν ὀρῶν τὰ ὀγκώδη, ἃ καὶ *ὀρόχθους* καλοῦσιν. ἢ ὀρῶν λόφους. τινὲς δὲ καὶ τὰ ἐργάσιμα ξύλα

ὀροδάμνοι· κλῶνες. κλάδοι. βλαστήματα. ὅρπηκες

ὀρόδαμνος· τὰ αὐτά. καὶ ποταμός

80. *ὀροδεμνιάδες*· νύμφαι, [καὶ] αἱ Μέλιτται. ἀπὸ τοῦ *ὄρος* καὶ τῶν *δεμνίων*· ἐπεὶ ἐκεῖ κοιτάζονται. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν *ὀροδάμνων*, οἵ εἰσι κλάδοι

[*ὀροδίος*· φόβος

ὀροδοῦντες· φοβούμενοι]

ὀροθέσια· τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν

ὀροθύνειν· ἐρεθίζειν. ταράσσειν. θαῤῥύνειν

85. *ὀροιβάδες*· αἱ αἶγες

ὀροικλάνοι· ὀξύσχοινοι

* *ὄροβον*· εἶδος ὀσπρίου

ὀροιτύπος· ὑλοτόμος

ὀρόμενος· ὁρμώμενος

90. *ὄρονται*· ἐφορμῶσιν. ἐπακολουθοῦσιν

ὅρος· νόμος, θεσμός. ἢ στήλη, ἡ καταπεπηγυῖα ἐπὶ χωρίῳ ἢ οἰκίᾳ

ὀρός· τὸ ὑδατῶδες καὶ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος· ἀπὸ τοῦ ὀρούειν ἀπ' αὐτοῦ

ὀρὸς γάλακτος· γάλακτος τὸ ἀφύλισμα

ὄρος Κοτύλαιον· τῆς Εὐβοίας

95. *ὀρούα*· χορδή. καὶ σύντριμμα πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα

ὀρούειν· ὁρμᾶν

ὀροῦσαι· ὁρμῶσαι. λέγει δὲ αὐτὸ ὀρούειν καὶ ὁρμαίνειν

* *ὀρμαιώνειοι*· θάνατοι

ὀρούματα· ὁρμήματα. πηδήματα

1300. *ὀροτύπου δίκην*· ......

......· ὅτι οἱ γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον

SCR. 75. Nicand. l. l. 77. Nic. l. c. 79. Voce usi sunt Nic. Al. 602 Ther. 863 Callim. ap. schol. Al. 101 (fr. CXXXIX 1). 84. σ 406. 88. Nicand. l. l. 90. ξ 104. 92. ι 222. ρ 225. 94. *Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν β'* St. Byz. 379, 12 ex emend. Dubneri pro *Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β'*. 1300. Aesch. Sept. 85.

ADNOT. 75. Inter *ὀροβάκχη* et *ὀροβάγχη* variat scriptura ap. Theophr. HPl. VIII 8, 4 CPl. V 22 et Geopon. II 42, 1. 43. In Nicandr. Ther. 869 *ὀρόβακχοι σίδης* habet cod. *Π*, *ὀρόβαχοι ρ*, sed literae χ superscr. κ. Vide OSchneider p. 267. Cf. *ἀπαρίνη* et *φελλίνιοι*. 76. ‚*Alii vocant ὀροβῖτιν*' Salmas. Plin. HN. XXXIII 5. 77. Phot. 349, 3. Eustath. Dionys. Per. 286. Hesych. *ὀροχθον*. schol. Nic. Alex. 41 p. 80 HKeil. — *ὀρώγκη* — *ὀρόγχθους* cod., em. Perger et HSt. Lob. Proll. p. 171. 79. *ὁ Ῥοδανός* Albertus cum *ὀρόδαμνος* confundi suspicatur. 80. *κοπάζονται* cod., em. Guyetus. Vide Lob. Aglaoph. p. 818. 81. *ὀῤῥωδία* HSt. 82. *ὀῤῥωδοῦντες* Mus. 84. Cf. *γρόσυνον*. — *Θαῤῥύνειν* refero ad *ΘΡΟCΥΝΕΙΝ*. 85. *ὀρυβάδες* cod., *ὀροιβάδες* HSt. Is. Voss. coll. *ὀροβάδες*. — *αἶγαι* cod., *αἶγες* Mus. 86. Cf. gl. ε 7147. 88. *ὀροτύπος* Phot. 349, 22. schol. Nic. Ther. 5 (377). Huc refero etiam C. 63 *ὀρόστυπος*· ὁ ἐν ὄρη (l. ὄρει) τὰ στύπη κόπτων ἤγουν τὰ στελέχη. 90. *ὀρῶνται* cod., em. Is. Vossius propter ordinem. Interpretationem *ἐφορῶσιν* poscere videtur loci respecti (ξ 104) sententia. Sed nil muto. Mecum facit Lobeck. rhem. p. 133. 92. Pro *ἀφιστάμενον* scripsi cum Valesio *ὑφιστάμενον*. — *ὀῤῥός* cod., em. Apoll. lex. p. 123, 5. 93. *ἀφύλιστα* cod., *ἀφύλισμα* Mus. qui male *ὀῤῥός* scripsit. 94. *Κοτυλέου* cod., corr. Albertus. 95. *ὀροῦα* cod., imo *ὀρούα* pro *ὀρύα* aut *ὄρουα* pro *ὄρυα* quomodo Aristarchum accinisse testatur Herodianus Theognosti 106, 21. Infra *ὀρύα*· χόρδη ἑφθή. Cf. Athen. III 94 E Eustath. 1915, 21. — *σύστρεμμα πολιτικόν factio civilis* Meineck. exx. I p. 10. 97. Aut *ὀρούουσαι* legendum aut *ὁρμῆσαι*. 1300. 1. Separavi. *ὀροτύπους*· τοὺς γίγαντας ὅτι ταῖς τῶν ὀρέων κορυφαῖς ἔβαλλον Phot. 349, 23. Vides glossam Aeschyleam, interpretatione carentem, cum explicatione glossae elapsae *ὀροιτύπους* coaluisse. Cf. I. Frey de Aesch. schol. Medic. p. 5.

ὀροφή· στέγη
ὀροφηφόρον· ζῶον πᾶν ὀστρακόδερμον
ὀροφίας· ὄφις τῶν κατ' οἰκίαν
1305. ὄροφος· κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. ἤδη δὲ καὶ ἡ ὀροφή
ὀροφοιτῶντα· εἰς ὄρη περιερχόμενον
ὄροχθον· ὄρειον ὄχθον
ὄρπα· Ἐρινύς
* ὀρόων· ὁρῶν, βλέπων
10. ὄρπαξ· θρασὺς ἄνεμος
ὄρπας· τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος. ἔνθεν γάρον ποιοῦσιν
ὄρπη· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν
ὄρπηκες· κλάδοι, ὄζοι
ὄρπηξ· κλάδος ἐκπεφυκώς, κάτωθεν ἀναβλαστήσας, ἢ ἀπὸ τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου, ὀρθὸς κλάδος
15. ὄῤῥα· ὥς ἄρα
ὀῤῥέξας· θραύσας. ἀνελόμενος
ὀῤῥιδιᾶν· τὸ ἐπὶ τὰ ἰσχία καὶ τοὺς γλουτοὺς πεσεῖν
ὄῤῥιον· ὀρίγανον
ὀῤῥόβηλος· ὁδός. Ἰταλιῶται
20. ὀῤῥοπύγιον· ὀρθοπύγιον
ὄῤῥος· ἡ τράμις· οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἰσχίον. ἕτεροι δὲ ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν· οἱ γὰρ δεδοικότες ἰδίουσι τὸν ὄῤῥον, ὅ ἐστιν ἱδροῦσιν, ἢ τὸ ὀστοῦν τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν
[ὀῤῥούει· ὁρμᾷ. πηδᾷ
ὄῤῥυνε· παρώρμησεν]
ὀῤῥωδεῖ· φοβεῖται, ἀπορεῖ
25. ὀῤῥωδία· φόβος, ἀπορία
ὀῤῥωδίᾳ· τῷ φόβῳ

SCR. 2. χ 298? 4. Ar. Vesp. 205. 5. Ω 450. 6. Vide Ioseph. Maccab. 14, 14 p. 515 C ex em. Havercampii. 9. Δ 350. 13. Φ 38. 14. Callim. Apoll. 1. 15. ADN. 20. Ar. Nub. 158. 21. Ar. Ran. 213. 25. Eur. Med. 318. 26. Eur. Ion. 403.

ADNOT. 3. Cf. *φερέοικον.* 4. Poll. VII 120. Eustath. 1448, 62. 5. De calamo aquatili cf. schol. Eur. Or. 146 Poll. VII 170. 6. *ὀροφοτόντα* cod., em. Phot. 349, 26 qui *περιερχόμενα* scribit et Mus. De forma vid. Lob. Phryn. p. 629. 7. Lob. Proll. p. 171. n. Vide *ὄρουγκοι.* 8. *ἐριννύς* Mus. Vide *ὄριψα* et Meinek. anall. Alexx. p. 267. Aeolice dictum videtur pro *ἅρπη.* 10. Hoc etiam aeolicum est pro *ἅρπαξ*, non Doricum pro *ὅρπηξ;* nec quod de spiritu voc. *ὅρπηξ* praecipit Lex. de spir. p. 234 Valck. huc pertinet. Vide Lobeck. rhem. p. 259. 11. *γὰρ ὁποιοῦσιν* cod., *γὰρ ὀπυίουσιν* Mus., em. Bochartus Hieroz. IV 2 vol. II p. 450 coll. Democrito ap. Geopon. XIII 1 vol. II p. 933 ed. Niclas, ubi apponitur in notis etiam Anatolii de antipath. et sympath. extr. p. 301 vol. IV Fabric. B. G. locus: *ἀκρίδες συνέρχονται ὁμοῦ ὅπου ἂν γάρον ἀφ' ἑσπέρας ῥαίνῃς.* Nihil hic obscuri video relictum, licet contra dicat Thes. V c. 2239 A, cum lectio codicis aperte nata sit e scriptura *ΓΑΡΠΟΙΟΥϹΙΝ* vel *ΓΑΡΟΠΟΙΟΥϹΙΝ.* 12. *ὀρπησίδηρος* cod., em. Palmerius, nisi praestat *ὄρπα* pro *ἅρπη.* Sed scripturae per *ῆ* favet glossa corrupta *ἀγγοπής·* (ordo *ἀγγόρπης* poscit) *ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ*, ubi scribendum videtur *αγγ]όρπῃ· σιδήρῳ, ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι.* Cf. *μακκούρα.* Lob. rhem. p. 259. 15. *ὅρια· ὡς ἄρα* cod. *ὅ ῥα· ὃς ἄρα* Mus., em. Is. Vossius. De *ὄῤῥα* geminatione poetica metri caussa dicto pro *ὅ ῥα* vide Apoll. Arg. II 718 Nic. Ther. 685 Al. 424. 16. *ὀῤῥέξας· θραύσας* cod., *ὀρέξας· θραύσας* Mus., *θραίσας* Aldus. *ὀ ῥέξας· θύσας* vel *θράξας· θραύσας* male Albertus. Codicis scripturam divinavit Is. Vossius. Coni. *ὀῤῥήξας* aeolice pro *ἀναῤῥήξας* vel *ὀῤῥαίσας* ab *ἀναῤῥαίω.* 19. Supra *βηλός· ὁδός.* 20. Vide Pierson. ad Moer. p. 282. Phot. 350, 4. 21. *τινὲς στοιχεῖον, ἕτερον — ὀρροδεῖν — ἰδοῦσι τὸν ὄρον* cod., *ἕτεροι — ὀῤῥωδεῖν — ὄρρον* Mus., reliqua ope Didymi ap. schol. Ar. Ran. 213 em. Albertus. 22. *ὀρούει* Guyetus, ordo alterum exigit. 23. Sic cod. fortasse pro *ὀρόθυνε;* *ὄρινε* Mus. 24. 25. *ὀῤῥοδεῖ* et *ὀῤῥοδία* cod., em. Mus. *ἢ θαῦμα* addit Cyr. 63. 26. *ὀρροδίας* cod., em. Mus.

* ὀῤῥ[οδ]ωδέως· ἐμφόβως

ὀρσάγγης· σωματοφύλαξ. ἢ ὁ τὴν βασιλέως οἶκόν ποτε εὐεργετήσας

ὄρσαι· ὁρμῆσαι. ἐγεῖραι. ἐρεθίσαι

1330. ὀρσιπετής· ὑψοῦ πετόμενος

ὀρσίπους βοή· ἐριστικοὺς παρασκευάζουσα πρὸς τὸν τῶν ποδῶν δρόμον

ὄρσο· ὄρσεο, ἔγειρον

ὀρσοδάκνη· ζωΰφιόν τι ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον

ὀρσοθύρα· θύρα μεγάλη καὶ ὑψηλή, δι' ἧς ἔστιν ὀροῦσαι καταβαίνοντα. ἄλλοι πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυρίς. ἢ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα

35. ὀρσοί· τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γενόμενοι

ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται. ταράσσεται. Αἰσχύλος

ὀρσομένη· διεγειρομένη

ὄρσω· τολμῶ

40. ὀρτή· ἑορτή

ὀρτάλιχοι· οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί. καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες καὶ κρεμάστραι

ὀρτός· βωμός. Κύπριοι

* ὀρυγάνει· ἐρεύγεται

Ὀρτυγία· ἡ νῦν Δῆλος καλουμένη νῆσος

45. Ὀρτυγίη... (ἠ)ελίοιο· τοῦτο δέ ἐστιν, ὅπου αἱ δύσεις ἄρχονται. ἔγραψαν δέ τινες καὶ τροφαὶ καὶ στροφαί

ὀρτυγομήτρα· ὄρτυξ ὑπερμεγέθης

ὄρτυξ[ίς]· πόα τις

ὀρύα· χορδὴ ἐφθή

[ὀρυγμάδες· θόρυβοι

50. ὀρυγμός· βρυχόμενος

ὀρύεται· ὑλακτεῖ]

SCR. 28. Herod. VIII 85 Soph. fr. 185 p. 137 fr. 572 p. 215 alii. 29. Pind. Ol. IV 12 Pyth. XI 23 Nem. VII 71. 31. trag. inc. fr. 192 p. 683 Nck. 32. Ω 88. 33. Aristot. HA. V 19. 34. χ 126. 36. Aesch. Pers. 10. 40. Ion. fr. 21. 41. Theocr. XIII 12. 45. ο 403. 46. Cratinus fr. 15 p. 158. 47. ADN. 48. Epicharmus.

ADNOT. 27. Suspectum. Fortasse ad Thuc. II 89 spectat, ubi ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω legitur. Cf. ὀρωδεῖ, ὀρωδία, ὀρωδεῶς. 28. Ὀροσάγγης quod ordini literarum non convenit restituit Palmerius. Cf. Phot. 349 11 et grammaticus ad calcem Photii p. 674, 19 [585]. 30. πετώμενος cod., em. Mus. 33. Lob. rhem. p. 283. 34. Apoll. lex. 122, 13. Poll. I 76 schol. Eur. Med. 135. EM. 631, 1—11. Simile quid videtur ἐριθυρίς s. ἐρθυρίς EM. 377, 35. 35. ὄρσαι coni. Nauck. Ar. Byz. p. 106. Vide Lob. rhem. p. 283 n. 36. Phot. 530, 6. 7. 37. Pro ὀρθωμένη (sic) dici statuit Koen. Gr. Cor. p. 301. Aliter Lob. rhem. p. 102 n. 47. 38. Suspectum est Lobeckio l. l. Coni. ΘΟΡCΩ aeolice pro θαρσῶ. 40. 41. Transponendae videntur ne ordo confundatur. 41. πετώμενοι — ἀλεκτρυώνες cod., em. Mus. Cf. Ahrens Dial. I p. 216, schol. Ar. Ach. 870 Strattis (fr. III 4 p. 791 vol. II 2) Ath. XIV p. 622 A. — κρεμάστραι ad ὀρχάναι retulerim. — ὀρτάλιχος· ὁ ὁρμητικός Cyr. 63. 42. Conferunt ὠρτός· βωμός et ὄρυμος· βωμός, οἱ δὲ ὄρυμβος. Cf. Lob. rhem. p. 133 n. Proll. p. 171, qui etiam σωρεύει· βουνίζει admovere poterat. Vocabulum manifeste semiticum deprehenditur in arabico أرتون (irtón) focus, caminus, quocum conferri potest Ezech. XLIII 15. 16: ארי אל ara Dei. 43. Pro ἐρυγγάνει poni vidit Kusterus. Vid. G. Hermann ad Aesch. Agam. 1353. 45. Ὀρτυγίη, ἐλίοιο τοῦτο δὲ ἐστιν ὁπαιδύσεις cod., ┼ Mus., em. Heinsius et lacunam indicavit. Idem et Sopingus mox τροπαὶ corrigunt. 46. Aristot. HA. VIII 12 Plin. X 23 Phot. 350, 23. 47. ὄρτυξ herba σταχυώδης, ὁ στελεφοῦρος ap. Theophr. HPl. VII 10 Plin. XXI 17. ὀρύτιον laeso ordine Sopingus coll. Antigon. c. 115. Sub ἱς latere videtur ἢ cui respondisse videtur ἢ τὸ ζῷον. 47. 48. Separavit Sopingus. 48. Cf. ὀροῦα. 49. Vide Lob. Path. El. p. 509. Vitiosa scriptura videtur pro ὀρυμαγδοί, quod passim ὀρυγμαδοί exaratum reperi. 50. Infra ὠρυόμενος· βρυχόμενος, ὑλακτῶν. Minus placet ὀρυγμός· βρυχμός ab HSt. et Guyeto propositum. 51. ὀρυῶμαι· rugio fremo gannio. Gl. Infra recte ὠρύεται· ὑλακτεῖ.

ὀρυκτήν· σκαπτήν
ὀρυμαγδός· ταραχή, ψόφος, θόρυβος, κτύπος
ὄρυμος· βωμός. οἱ δὲ ὄρυμβος
1355. ὀρυνθεῖ· γρυλίζει
ὄρυ[γ]ξ· λαοξοϊκὸν σκεῦος. ἢ σκαφίου εἶδος. καὶ ἰχθῦς. καὶ ζῶόν τι τετράπουν, δόρκωνι κατὰ τὴν χροιὰν παραπλήσιον
ὀρύξομεν· σκάψομεν
ὀρφακίνης· ἰχθῦς ποιός
[ὀρφαναία· νυκτερινή, σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι τὸν ἐν σκότει ὄντα]
60. ὀρφανή· ἐπὶ γονέων
ὀρφανός· ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ τέκνων
ὀρφίνη· καλάμη μελίνης
ὀρφναία· σκοτεινή. μελανή
ὄρφνα καὶ ὄρφνη· σκοτία. νὺξ μέλαινα
65. ὀρφνῆεν· μέλαν, σκοτεινόν. καὶ ὀρφ[α]νόν
ὄρφνι(ν)ον· τὸ μέλαν ἱμάτιον. καὶ ὀρφνῶδες
ὀρφοβόται· ἐπίτροποι ὀρφανῶν
ὀρφοβοτία· ἐπιτροπή
ὀρφῶς· ἰχθῦς ποιός
70. ὄρχαμε λαῶν· βασιλεῦ ἄγων λαόν
ὄρχαμος· βασιλεύς. ἡγεμών
ὀρχάς· περίβολος, αἱμασιά. καὶ εἶδος ἐλαίας
ὄρχατοι· αἱ ἐπίστιχοι φυτεῖαι, ἢ αἱ κήπων. ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως
ὀρχέα· ἡ τοῦ ταύρου ὀ(σ)χέα
75. ὀρχεῖται· διασείεται. βακχεύει
ὀρχηστής· ποτὲ μὲν ὁ χορικός· ποτὲ δὲ ὁ ἐν πολέμῳ εὐκίνητος
ὀρχήστρια· αἶρα
[ὄρχια· ζῶον τῶν τετραπόδων. καὶ πόα]
ὀρχηδόν· ἡβηδόν

SCR. **52.** Θ 179. **53.** *B* 810. **56.** Herod. IV 192. **57.** *H* 341. **61.** e. g. Eur. Phoen. 988. **63.** Eur. fr. 596, 3. **64.** Eur. I. T. 151. **66.** Xen. *K. Π.* VIII 3, 3. **69.** HIacobi Com. V 2 p. 712. **70.** Ξ 102. **71.** *B* 837. **72.** Soph. fr. 743 p. 245 — Nic. Alex. 87. **73.** Ξ 123. **76.** *Ω* 261 — *Π* 617. Lycophr. 249. **79.** Herodot. VII 144.

ADNOT. **52.** *σκάπτειν* cod., em. Mus. **53.** *ὀρυγμαδός* cod., qua de forma cf. Lob. Path. El. p. 509; em. Is. Vossius. **54.** Conferunt *ὀρτός*. Lob. Proll. 171. Possis *ὁ ῥύμβος· κῶνος*. **55.** Adludit ad *grunnire*. *γρυλλίζει* male Mus. **56.** *ὄρυγξ — εὐσκαφίου — δορκόνι* cod., *ὄρυγξ — ἢ καφίου — δορκάδι* Mus. *ὄρυξ — ἢ σκαφίου* Iunius. Sub *εὐ* latet aliud. **58.** Doris Ath. VII 315 AB. **59.** *ὀρφναία* Mus., quam correctionem ordini infestam sprevit typotheta. **61.** Aptius *ἢ τέκνων* videtur Thes. V c. 2254 C. **62.** *ὀροφίνη* Thes. V c. 2255 D et c. 2238 A. Secus visum Lobeckio Proll. p. 216, qui *(ὀρ)φίνη* reddi iubet Theognosto 113, 34. **64.** *ὀρφνὴ ὀξυτόνως, σκοτία, νὺξ μέλαινα* Suidas. Cf. Apoll. lex. 123, 11. **65.** [α] Guyetus. Insolentiore forma usus Manetho IV 57. **66.** *ὀρφνίον* cod., em. Sopingus et coll. Poll. VII 69 Albertus. — *ὀρφνιδές* cod., scripsi *ὀρφνῶδες*, alius malit *ὀρφνοειδές*. **67. 68.** GCurtius Etym. p. 260. **69.** *ὀρφῶς* pro *ὀρφώς* dedi ex Herodiano Arcadii p. 84, 16. 94, 5 Choerob. I p. 66, 19 Ioann. Alex. 8, 36. **70.** *βασιλεῦ* Mus., cui non obsecutus est Aldus. **72.** *ῥαχοισιν: ὀρχάδος* (l. *ῥάχοισιν ὀρχάδος*) *στέγης· Σοφοκλῆς δὲ* (l. *λέγει*) *τοὺς φραγμοὺς τῆς ποίμνης* Phot. 484, 13. — *Olivae, orchades* exstant ap. Verg. Georg. II 85. 86 vol. I p. 407 Wagn. Nicand. Alex. 87, ubi schol. p. 82 HKeil.: *πρημαδίη καὶ ὀρχὰς καὶ μυρτίνη εἴδη ἐλαιῶν εἰσιν. ὀρχάς· εἶδος ἐλάφου* Cyr. 63. **73.** *ὀρχαστοι· αἱ ἐπὶ στοιχείοις φυτίαι* cod., *ὄρχατοι· αἱ ἐπιστοίχειοι φυτεῖαι* Mus., *αἱ ἐπὶ στίχοις φυτεῖαι* Schowius. **74.** Eleorum dialectum sapit literarum ρ et σ permutatio. — (σ) Mus. **75.** *χωρικὸς* cod., em. Mus. **77.** *ὀρχίστρια* cod., *ὀρχήστρια* Mus. Explicationem *αἶγα* vel *ἑταῖρα* (sic) scribebat Palmerius. Non liquet. **78.** *ὄρχις· ζῶον*? De herba orchide vid. Diosc. III 141 Plin. HN. XXVI 9. **79.** *ὀρχιδόν· ἡβινδόν* cod., em. Mus. Gloss. Herodot. p. 614. Rectius Suidas *ὀρχηδόν· ὡς ἡβηδόν* quod ad accentum spectat.

1380. ὀρχίλον· ὀρνιθάριον τῶν εὐωνητῶν. λέγεται δὲ ὑπό τινων σαλπι(γ)κτής
ὀρχιπεδίζειν· τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί
* ὀριχηθμοῖς· ὀρχήσεσιν
[ὀρχιστής· συγκεκροτημένος περὶ τὰ πολεμικά]
ὀρχμαί· φραγμοί. καλαμῶνες. φάραγγες. σπῆλυγξ
85. ὄρχοι· στίχοι ἀμπέλων
Ὀρχομενός· πόλις Βοιωτίας, ἣν Μινύειον καλοῦσιν
ὄρχος· κῆπος. καὶ φυτῶν στίχος
[ὀρωδεῖ· μαίνεται. φοβεῖται. φρίττει. εὐλαβεῖται. δειλιᾷ
ὀρωδία· φόβος. καὶ τὰ ὅμοια
90. * ὀρωδεῶς· ἐμφόβως
ὀροδοῦν· ἐκφοβοῦν]
ὁρῶν· ἰδών, θεωρῶν
ὀρώρ(ει)· ὥρμητο. διεγήγερτο
ὄρωρεν· ἐγήγερται, διηγέρθη. ἀνῆλθεν
95. ὀρώρεται· τετάρακται. τεθύμωται
ὀρωρέχα[ν]το· ὡρμημένοι ἦσαν, ἢ ἐκτεταμένοι
* ὀῤῥοχμόν· ἔσχατον. ἄκρον
ὁρῷτο· βλέποιτο
ὅς· ἄρθρον ἀρσενικόν, ὅστις, οὗτος
1400. (ὃ)ς [σ]αισυμν(ᾷ)ι· βασιλεύει
ὁσάκις· ποσάκις
ὁσάτιον· ὅσον
ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν· .....
ὅς δέ κεν· ὅς δ' ἄν
5. ὅς ἤδη· ὅστις ᾔδει
ὁσημέραι· πάντοτε καθ' ἡμέραν
ὅσια· ἄλφιτα δεδευμένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ. καὶ ἡ καρδία
ὁσία· γνώμη γνησία
ὁσίη· θέμις
10. ὅσιος· καθαρός. δίκαιος. εὐσεβής. εἰρηνικός. ἁγνός
ὁσιουργῆσαι· ἀποκαρδιουργῆσαι. καὶ τὸ ἐπιλέγειν ἐν ταῖς θυσίαις, ὅταν ἀπάρχωνται τῶν θεῶν αὐτῶν

SCR. 80. Arist. HA. IX 1 Ar. Av. 569. 81. Ar. Avv. 142. 82. Aesch. Eum. 375? 83. *Π* 617. 86. *B* 50. 87. *η* 127. 92. *E* 872. 93. *B* 810. 94. *B* 797. 95. *τ* 377. 96. *Λ* 26. 97. Fortasse respicit *η* 127 παρὰ νείατον ὄρχον· ἔσχατον. Vide νείατον· ἔσχατον. 98. *T* 131. 1400. Eur. Med. 19. 2. *E* 758 Nic. Ther. 570. 3. *Ξ* 349. 4. Hom. 5. *A* 70. 8. Fortasse respicitur Eur. I. T. 945 ὁσία ψῆφος. 9. *χ* 412.

ADNOT. 80. Phot. 351, 12. — (γ) Mus. 81. ὀρχιπαιδίζειν cod., em. Guyetus quod fugit Cobetum Nov. Lectt. p. 182. Ὀρχιπεδεῖν· τὸ περὶ τὰ παιδία κακοσχολεῖσθαι Phot. 351, 15 ὠρχιπέδησας (Ar. Av. 142) τῶν ὄρχεων ἥψω αἰσχρῶς Suid. p. 1155. schol. Ar. l. l. 82. Sic codex, ὀρχηθμοῖς Mus. Ordo ὀρχισμοῖς poscit, quod in archetypo sic scriptum fuisse videtur ὀρχηθμοῖς (ισ supra scriptum). Respicit ni fallor Aeschyl. Eum. 375. 83. ὀρχηστής Mus. 84. Cf. ὄρκμον· φράγμα. Itaque nolui ὀρκάναι conicere. 86. μηνύϊον cod., em. Mus. Strab. VIII p. 338. 87. Apoll. lex. 123, 15. 88. 89. 90. 91. ὀῤῥωδεῖ — ὀῤῥωδία — ὀῤῥωδεῶς — ὀῤῥωδοῦν Mus. 90. Cf. ὀρροδωδέως. 93. (ει) Mus. qui exitum vocis deleverat. 96. [ν] Mus. Apoll. lex. 123, 21. Cf. ὠρώρει. ὤρορεν. ὠρωρέχατο. — εἰσὶν codex. 97. ὄροχθον? 1400. Glossa a Musuro ita restituta ὁσσᾷ. σημαίνει. βασιλεύει, deinde mutato consilio proscripta in codice ita scripta perhibetur: .σσαι, σύμμ.ι βασιλεύει. Dudum in *ZfAW*. 1856. n. 30 p. 236. Didymi manum restituisse mihi videor explicantis Eurip. Med. 19. 2. Mox ὁσσάτιον· ὅσον. 3. ὑψόσσ ἔργον cod., em. Nauck. *ZfAW*. 1856 p. 6. Cobet Mnemos. IV 4 p. 313 et Nov. Lectt. p. 117. Omisit hanc glossam Musurus. 5. ὅστις ἤδη cod., ᾔδει Mus. 6. De accentu non Attico vide Phrynich. app. soph. p. 54, 2. 7. Similiter Suid. s. v. ἀφοσιοῦσθαι.

ὁσίους θαλάμους· τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπείους. ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἕσεως τὸ ἐφιέμενον καὶ μὴ ἀπηγορευμένον· ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους

ὁσίως· πρεπόντως. δικαίως

Ὄσιρις· αἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπηνεμίους τίκτουσι τὸν λεγόμενον Ὄσιριν γυναῖκες

1415. ὀσκάπτω· ἀνασκάπτω

ὀσμύλια· τῶν πολυπόδων αἱ ὄζαιναι λεγόμεναι. καὶ ἰχθύδια ποί' ἄττα εὐτελῆ

ὀσμύλαι· βολβιτῖναι θαλάσσιοι

ὅς κεν· ὅστις ἄν

ὅς μέγα· ὅστις μεγάλως

20. ὅς οἱ· ὅστις αὐτῷ

ὅσον· ὀλίγον. ὅσον ὅσον δὲ ὀλίγον ὀλίγον

ὅσον οὔπω· ταχύ

ὅσος· ὁπόσος

ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην· ὃς οὐκ ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ τοὐναντίον λαμπρός

25. (ὁ) σπονδοφόρος· ὁ φιλοποιός

ὅσπερ ἔφηνεν· ὅσπερ καὶ φανερὸν ἐποίησεν

ὄσπρα· ποικίλα

ὄσπρια καὶ γενικῶς καὶ ἰδικῶς λέγεται

ὄσπρος· ἰδίως τις λέγεται, ὡς πισὸς καὶ ἐρέβινθος

30. ὅς ῥα· ὅστις δή

ὅσ(σ)α· ὁπόσα, ὅσα, τόσα. κληδών, καὶ φήμη

ὅσσα δίσκου οὖρα· ὅσα δίσκου οὔρια

ὁσσάτιον· ὅσον

ὅσσα ἔοργας· ὅσα εἰργάσω

35. ὄσσε· ὀφθαλμοί. δυϊκῶς

ὄσσε καθαιρήσουσι· καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ συγκλείσουσιν· ὅπερ τοῖς νεκροῖς γίνεται ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ τὸν τοῦ θανάτου καιρόν

ὄσσε δέ οἱ· ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ

ὄσσει· βλέψει. ἴδοι

SCR. 12. Tragicus aliquis. — Demosth. or. § 120. 16. Aristoph. Danaid. fr. IX p. 1050. 17. Aristoteles et Speusippus ap. Ath. l. c. 18. *Τ* 228. 19. *Λ* 78. 21. Ar. Vespp. 213 (Iesai. XXVI 20). 22. Thucyd. VI 34. 24. δ 248. 25. Ar. Ach. 215. 26. *Β* 318. 29. Theophrast. l. l. 30. *Γ* 61 *Δ* 524. 31. *Β* 93. 32. *Ψ* 431. 33. *Ε* 758. 34. *Γ* 75. 35. *Λ* 104. 36. *Λ* 453. 37. *Λ* 104.

ADNOT. 12. *ἔστι — Τιμοκράτους* om. Phot. 352, 21. Demosthenis locum etiam Harpocr. p. 140, 6 laudat. 14. *ὑπηνέμια* Mus. Non expedio. 15. Aeolice pro *ἀνασκάπτω*. Cf. Koen. Greg. Cor. p. 456 Ahrens Dial. I p. 67. 77. 149 Lob. Path. El. p. 82. Fallitur HSt. Thes. V c. 2288 A. 16. *ποιά, ἀλλ'* cod., em. Bentl. ad Mill. p. 35. De re cf. Callim. Ath. VII p. 329 A Poll. II 76 Phot. 17. *ὀσμύναι* cod., em. Bentl. l. l. coll. Ath. VII p. 318 E. 18. *ὅστις δέ* cod. 21. Coniunxit Albertus. 21. 22. Cyr. 63 Suid. qui *ταχὺ μετ' ὀλίγον* habent, et gl. mss. in Cantic. S. Vid. Lob. Path. El. p. 183. 24. 25. Separavit post Pearsonem Albertus et (ὁ) *σπονδοφόρος* scripsit pro *σπευδοφόρος*. 26. *φανερὰ* cod., em. Albertus. 27. Recte ni fallor Vossius *ὄσπρια ποικίλα* nisi quod malim *ὄσπρια· ποικίλα (σπέρματα)*. Memini tamen Lob. Path. El. p. 250 defendere *ὄσπρα* pro *ὄσπρια*. 29. Merito suspectum dicit LDindorf. Thes. V c. 2298 C nec defendi potest voc. *ὀσπρολέων*. Legendum *ὄσπριον* et referendum ad Theophrast. HPl. VIII 1: *ἐρέβινθος πισὸς καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα*. 31. *ὅσα — τόσα. κληδών* cod., *ὅσα — τόσα. ὄσσα· κληδών* Mus. Confundit sane *ὅσσα* et *ὄσσα*. 32. *δισκούουρα — δισκουούρια* cod., *δισκούουρα — δίσκου οὔρια* Mus., em. Alb. Fortasse post *ὅσσα* excidit *δέ*. 36. *ὄσσαι — καμύσουσι* cod., em. Mus. 37. *οἱ· οἱ* Mus. sine caussa. 38. *ὄσσοι* Mus. Cf. Lob. rhem. p. 100, qui activae formae testem non certissimum dicit Hesychium.

ὄσσεις· βλέπεις, ὁρᾷς
1440. ὄσσευ· ὅρα, βλέπε
ὅς σευ· ὅστις σοῦ
ὀσσέων· ὀφθαλμῶν
ὀσσητῆρα· βοηθόν
* ὀσσῆξαι· ἐπιδεῖξαι
45. ὀσσίχον· ὅσον. ἡλίκον
ὄσσομαι· περιβλέψομαι, ὁρῶ
ὀσσόμενος· τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος. ἢ προσδοκῶν
ὅσσον· ὁπόσον. πηλίκον
ὅσσον τε γέγωνε βοήσας· ὅσ[σ]ον δ' ἐβόησε κραυγάσας ἀνήρ
50. ὄσσοντο· διενοῦντο. προεώρων
ὄσσοντο δ' ὄλεθρον· πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχον, τουτέστι προσεδόκων, καὶ προεσήμαινον, καὶ ἔμφασιν ἐποιοῦντο
[ὀσσυπηρόν· ῥυπαρόν]
ὅς σφιν· ὃς αὐτοῖς
ὀσσῶσθαι· κληδονίσασθαι
55. ὄσσων· βλεφάρων. ὀφθαλμῶν
ὀ(σ)ταθείς· ἐξαγκωνισθείς
ὀστακός· εἶδος καράβου. οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσιν
ὀστ[ά]λιγξ· πλόκαμος. ἕλιξ[αι] βόστρυχος. ἢ τὸ ἐν βότρυσι γινόμενον
ὀσταλιόχος· τόξευμα
60. ὄστασαν· ἀνέστησαν
ὀσταφίς· οὕτω διὰ τοῦ ο ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας
ὀστέον εἴσω· ἕως τοῦ ὀστοῦ
ὅστ' εἶσιν· ὅστις διέρχεται
ὅς τοι· ὅστις σοι
65. ὀστρακίνδα· παιδιὰ ἦν ἐπὶ τῷ ὀστράκῳ
ὀστρακίς· ἀγαλμάτιόν τι Ἀφροδίτης
ὀστρακισμός· οἱ κακονούστατοι τῷ δήμῳ ἐξωστρακίζοντο, καὶ κατεδικάζοντο, ὀστράκοις ἐγγραφόντων τὸ ὄνομα τοῦ φευξομένου
ὀστρακισμός· εἶδος φυγῆς ἐν ὀστράκοις γραψάντων. ἀπὸ τῶν ὀστράκων ὀστρακισμός

SCR. **42.** Homerus. **45.** Theocr. IV 55. **47.** *Λ* 105. **48.** *Λ* 186. **49.** *ε* 400. **50.** Σ 224. **51.** *β* 152. **53.** Homerus. **55.** Hesiod. Theog. 826. **58.** *βόστρυχος*] Callim. fr. XII 421 (EM. 636, 13 schol. Apoll. Rhod. I 1297 p. 382 HK. Phavor. 1387, 44). *ἐν βότρυσι*] *ὀστλιγγας ἔχων ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς* Theophr. HPl. III cap. ult. De *ἕλιξ*] dixi in ADN. **61.** Nicoph. com. fr. VII vol. II 2 p. 854 Cratin. fr. XI p. 92. **62.** *Δ* 460. **63.** Γ 61. **65.** Ar. Eqq. 851.

ADNOT. **39.** *ὄσσης· βλέψεις* Cyrill. 63. Idem loco non suo post *οὔτινος οὐν· ὄσσεις· βλέπεις.* *Ὄσσει* (ab *ὄσσομαι*) coni. Thes. editores Paris. V c. 2302 B. **42.** Ab eodem *ὄσσος* descendit dativus *ὄσσει* ap. Eustath. 58, 28. **43.** *βοηθῶν* cod., em. Mus. I. q. *ἀοσσητῆρα* (*Ο* 254 quod respicitur fortasse) et *ἐοσσητήρ.* **44.** *ὀσσίξαι* exigente ordine Is. Vossius. Non ausim *ἀπ)οσίξαι· ἀποδιῶξαι.* **46.** *περιβλέπομαι* Mus. **49.** *τὲ γέγονε* cod. Ald., *τὲ γέγωνε* Mus. **51.** *προσεδόκουν* cod., em. Mus. **52.** Imo *οἰσυπηρόν.* **54.** Sic codex et Vossius, *ὀσσᾶσθαι* Mus. — *κληδωνίσασθαι* codex. **56.** Cf. Ahrens Dial. I p. 77. 149 et supra *ὀπασθείς.* — (σ) pro litera a se erasa intulit Mus. **57.** Phot. 353, 5 Athen. III p. 104. 105 Eustath. p. 218, 22. **58.** *ὀστάλαιξ — ἕλιξαι* codex. Vitiosa codicis lectio ex *ὀστάλαιξ* nata videtur, h. e. *ὄστλιξ; ἕλιξ* Mus., fortasse *ἕλιξι* scribendum et ad Nic. Al. 470 *ὀστλίγγεσσιν* referendum est. Cf. Hes. *ἀστ.γγας* gl. 7865. Lob. Path. El. p. 405. — Male Cyr. 39 *ὄτλοι· οἱ πλόκαμοι.* **59.** Speciosius quam verius Albertus: „*Supra* inquit *ὀϊστός· τόξευμα. οἰστούχου· φαρέτρας. De priori igitur et posteriori vocis parte satis patet.*“ Conicio *ἀστίοχος*, q. v. **60.** Ahrens l. l. Lobeck. Path. El. p. 82. **61.** Koen. ad Greg. Cor. p. 455. **62.** *εἴσο* cod., em. Mus. relicto tamen accentu *ὄστεον* a Iensio correcto. **65.** Poll. IX 110. 11. Eustath. 1160. De accentu Io. Alex. *τον. παραγγ.* p. 33, 1 Theognost. p. 165, 2.

ὄστρακον· ὁπότε τις ἀποθάνοι, γάστραν πρὸ τῶν θυρῶν ἐτίθεσαν, ἐξ ἄλλης οἰκίας λαμβάνοντες καὶ πληροῦντες ὕδατος
1470. ὀστράκων·
ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων
ἀντὶ τοῦ ᾠῶν. τινὲς δὲ κελύφων
ὄστρεα· τὰ κογχύλια. Λάκωνες ἄνθος
* ὄστρεον· μυάκιον θαλάσσιον
ὄστριμον· ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναὶ τόπος. οἱ δὲ ἔπαυλις
ὀσφραίνεται· ὀσμᾶται
75. ὀσφρέσθαι· τὸ ὀσφρανθῆναι
ὀσφύος· ψόας. ῥάχις. καὶ τὸ πλησίον τῶν γλουτῶν
ὀσφῦς· ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος
ὃ[ς] σφῶ(ϊ)· ὅς ὑμᾶς
ὄσχαι· κλήματα βοτρύων γέμοντα
80. ὄσχεα· βαλλάντια, μαρσύππια. ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον. [καὶ κλήματα βοτρύων πλήρη]
ὀσχεός· τὰ αὐτά
ὄ[σ]χεσφιν· ὀχήμασιν
ὅς χ' ἕτερον· ὃς ἂν ἄλλο
* ὅταν παίω· ὅταν παιδεύω, ἢ τύπτω
85. ὅτε· ὅταν. ἐπειδή·
δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι
ὅτ[ε]' ἔφησθα· ὅτε ἔλεγες
ὅτε κέν σε· ὅτε ἄν σε
ὅτε μ' ὤνατο· ὅτε κατεμέμψατο καὶ ἐξεφαύλισεν
ὁτέῳ· ὅτῳ. ᾧτινι
90. * ὅτε· ὅτε πατήρ
ὅτ[ι]' ἄριστον· ὅτι τὸν κράτιστον
ὅτι μάλιστα· λίαν, πάνυ, πλέον, σφόδρα, ἄγαν
ὅτι μή· ὅτι οὐχί
ὅτινας· οὕστινας
95. ὅτι οἶσθα· ὅπερ οἶδας
[ὅτι οἶσιν· οἷστισιν]
ὁτιοῦν· τὸ τυχόν
[ὁτιπού· οὐδαμῶς]

SCR. 70. Aeschyli versum esse ex Photii gl.: ὀστράκων, τῶν τοῦ ᾠοῦ, Αἰσχύλος collegit Hemsterh. ad Lucian. D. D. 26, 1. (fr. 328 p. 81 Nck.) Non audiendi igitur qui Archilocho tribuunt. 71. κὤστρεια Aesch. fr. 32, 10. Anaxandr. I 60 vol. III p. 184 ex em. Meinekii (vulgo ὄστρεα). 73. Lycophr. 94 Antimach. fr. XXXII p. 57 ed. Stoll. 76. Ar. Pac. 1053. 77. Lysistr. 964. 78. Λ 336. 80. Hippocr. 671, 50. 82. Δ 297. 83. Ι 313. 84. Exod. XII 13. 85. μ 22. 86. Λ 397. 88. Ρ 25. 89. Ο 664. 91. Λ 244. 94. Ο 492. 95. Λ 85. 96. Ο 491 Herod. II 82.

ADNOT. 69. Cf. ἀρδανίαι. πηγαῖον (Eur. Alc. 99). 70. ἀπτὴν ἄτυτθον cod., em. Salmas. 71. ἄνθος] intellege purpurarum florem, colorem ostrinum. 72. Eadem Cyr. Lex. MS. et Glossae ad S. Athanas. mss. ap. Ducang. 73. ὄστριμα· περίβολοι κτηνῶν καὶ οἷον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι· βοῦς ὀστρίμου ἐξήλασ(σ)εν. Phot. 354, 2. Cf. schol. Lycophr. 94, ubi vide Potterum ab Arnaldo Lectt. Gr. p. 107 laudatum. 75. ὀσφρεσθαι cod. Thom. Mag. p. 600, em. LDindorf. Thes. V c. 2321 D. εὐφρανθῆναι cod., em. Guyetus. 76. ψιώας cod., ψιᾶς Mus. Lectionem codicis peperit varia lectio ψιάς (o superscr.), vel ψυάς (o superscr.). 77. ὀσφύς cod., em. Arcad. p. 92, 11. 78. ὅς σφώ cod., em. Albertus. 80. βαλάντια μαρσίππια cod., βαλλάντια μαρσύππια Mus. 81. ὄσχεος cod., em. Theognost. p. 50, 21 EM. 636, 26 Eustath. 1293, 46. 83. ὀσεχέτερον cod., em. Mus. 84. ὅταν παίω om. Aldi typotheta. Glossam porrigunt etiam Cyr. Brem. Voss. 85. δυσθανέες — ἄνθρωπος cod., em. Mus. 90. ὅ τε (πᾶ) Vossius; fortasse sub πατὴρ latet περ. 91. [ι] Mus. 96. ὁτέοισιν recte Suidas. 98. Sic cod. Voss., οὔτι ποῦ (sic) Mus. Cf. οὔτι που.

ὅτι ῥα· ὅτι δή
1500. ὅτις· ὅστις
ὅτι τόσ(σ)ον· διότι τοσοῦτον
ὀτλεύει· πονεῖ. κακοπαθεῖ
ὀτλημάτων· κακοπαθημάτων
ὁ τλήμων· ὁ ἄθλιος
5. ὅτλος· μόχθος
ὀτλῶ· πονῶ. κακοπαθῶ
ὀτοβεῖ· θορυβεῖ
ὅτοβος ἅλιμος· θάλασσα θορυβώδης
ὀτοτύζειν· λέγειν. θρηνεῖν
10. ὅτου δὲ δή· οὕτινος δὲ δή
ὅτου δή· τίνος δή
ὅτου ἕνεκα· τίνος ἕνεκα
ὁτουοῦν· οὕτινος οὖν
ὅτου χάριν· τίνος χάριν
15. [ὅτρα· ἡ τοῦ ἀλέκτορος οὐρά]
ὀτραλέως· ταχέως. ὀξέως. δραστικῶς. ἐνεργῶς
[ὅτρεα· ἡμίονος]
Ὀτρεὺς καὶ Μύγδων· βασιλεῖς Φρυγίας
ὀτρηρή· ἐνεργός. σπουδαία
20. ὀτρηρὴ ταμίη· ἡ τηροῦσα τὸν οἶκον
ὀτρηροί· ἀνδρεῖοι. ταχεῖς. ὀξεῖς. ἐνεργεῖς. δραστικοί. ὑπήκοοι. πιστοί. σπουδαῖοι
ὀτρηρόν· τὰ αὐτά
ὄτριχας· ὁμοιότριχας
ὀτρύγη· χόρτος. καλάμη
25. ὀτρυγηφάγου· περιττὸν τὸ ō. Τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος
ὀτρῦναι· παροξῦναι. κελεύειν. σπεύδειν. παρορμᾶν
ὀτρυντήρ· κήρυξ. κελευστής. σαλπι(γ)κτήρ
ὀτρυντύς· παρακέλευσις. προτροπή
ὅττεο· οὕτινος
30. ὀττεσθαι· κληδονίζεσθαι
ὀττεύεσθαι· ὁμοίως
ὅττις· ὄψεις
ὅττι κεν ἄρχῃ· ὅτι ἂν κρατῇ, καὶ σύμφορον εἶναι δοκῇ
ὀττοτοῖ· θρηνῶδες ἐπίφθεγμα

SCR. **99.** *Α* 56. **1501.** *Α* 64. **4.** *Κ* 498. 231 (Archytas Stob. Flor. vol. I p. 39). Malim referre ad Soph. OT. 963 (*νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο*) aut Eur. Med. 1201 *πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ* Androm. 1070 *οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας.* **5.** Soph. Tr. 7. **7.** Aeschyl. Prom. 576 fr. 56, 6 p. 15 Nck. **8.** trag. fragm. 193 p. 683 Nck. **9.** Ar. Pac. 1011. **12.** *ὅτευ δ' ἕνεκα* Herod. II 63. **16.** *Γ* 260. **18.** *Γ* 186. **19. 20.** *Ζ* 381. **21.** *α* 109. **23.** *Β* 765. **25.** Archiloch. fr. 95. **26.** *Θ* 219. **28.** *Τ* 234. **29.** *α* 124. **31.** Cf. Ar. Lys. 597. **33.** *Ι* 102.

ADNOT. **99.** *ὅτι ῥὰ* cod., *ὅ, τι ῥά* Mus. **1500.** *ὅ, τις* Mus. **1.** *ὅ, τι* Mus. **8.** *ἄλιμος* cod., em. Alb. **9.** H. e. (*ὀτοτοῖ*) *λέγειν.* **15.** *οὐρά* correctio est corrupti vocabuli *ὅτρα.* **16.** *ὀτραλαίως* cod., em. Mus. **17.** *οὐρέα· ἡμίονον* Albertus Lob. Parall. p. 236. Idem vitium obtinet Theognost. 13, 23. **24.** *ὀτρύχῃ* cod., em. Is. Vossius. Vid. Lob. Path. El p. 79. **25.** Supra *ἀτρυγηφάγου.* Phot. 355, 24. Plura vide ap. Th. Bergk. Lyric. p. 559 ed. 2. **26.** Coaluerunt *ὀτρῦναι* et *ὀτρύνειν.* **28.** *ὀτρύντης* cod., em. Mus. Cf. schol. Victor. et Eustath. Hom. *Τ* 234 Lob. Parall. p. 440. **30.** *κλυδωνίζεσθαι* cod., *κληδωνίζεσθαι* Mus. Vid. Phrynich. app. soph. p. 55, 12 et Ruhnk. Tim. p. 198. **32.** Ionice pro *ὄττιες* dici contendebant Koen. ad Greg. Cor. p. 475 et Albertus coll. Aretaeo Cappad. II 13 p. 70, 27 cui nunc pro *ὄττιες ἀχλυώδεες* redditum est *ὄψιες.* L. *ὦπες.* **33.** *δοκεῖ* cod., corr. Mus.

1535. οὗ· οὕτινος

οὐ· ἐπίῤῥημα ἀρνητικὸν κατὰ στέρησιν, ἤτοι οὐχί. εἴωθεν δὲ αὐτὸ ὁ ποιητὴς παραλαμβάνειν καὶ μετὰ τῆς μά φωνῆς. συμπλέκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ πω. σημαίνει δὲ καὶ ὅπου καὶ ἔνθα τὸ οὗ

οὗ· δασυνόμενον μὲν δηλοῖ ἄρθρον ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτερον ὑποτακτικόν, καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου. ἐμοῦ, σοῦ, οὗ

οὐαί· φυλαί

οὐάραι· ἡμεῖς. [Κύπριοι

40. * οὗ ἀρᾶς γέμει· οὗ κατάρας πλῆρές ἐστιν

οὔαρον δὲ ἔλαιον. Κύπριοι

οὔατα· ὦτα

οὔατα βάλλει· τὰ ὦτά μου ἠχεῖ, ἢ ἄγχει

οὐατόεν· ὦτα ἔχον. καὶ ὅπερ ἔχει κρεμαμένους ὄζους πολλούς, ὀζῶδες, τραχύ

45. οὐ βατόν· οὐ πορεύσιμον

[οὔβρωστις· λιμός. ἢ ..βρώττης]

οὐ γὰρ ἄκανθαι· παροιμία. Ἀριστοφάνης σκηνὰς καταλαμβανούσαι(ς)·

οὐδ' ἴσως
ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπν[ε]ίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι

καὶ ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

χωρεῖ [δ'] ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· (οὐ γὰρ ἄκανθαι)

ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκων τὴν τοῦ βίου διαφορὰν καὶ μεταβολήν

οὐ γὰρ ἦ· ἴσον τῷ οὐ γὰρ δή. οὐ γὰρ δὴ ὑγιαίνει

οὐδ'· οὐδέ

50. οὐδ' ἄλα· οὐδὲ τὸ ψιχίον καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. Αἰγύπτιοι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα

οὐδαμά· οὐδέποτε

SCR. 40. Psalm. X 7. 42. Epicharm. fr. 9 Callim. Del. 281. 43. *K* 535. 44. Improprie Antimach. fr. CIII p. 100. *καλαύροπας οὐατοέσσας.* 46. Callimach. Cer. 103. 47. fr. XI p. 1144. — fr. V p. 1057. 50. *ρ* 455 Theocr. XXVII 60.

ADNOT. 38. Inepte *οὐαί· φεῦ, αἴ* Munker. ad Anton. Lib. p. 251. Recte Is. Vossius et Hemsterhusius monent pro *οὐαί*, quam formam Cypriam esse vel Thessalicam demonstravi in Kuhnii *Z. f. vgl. Spr.* IX 4 p. 293. 305. 366, Dores *ὠαί*, Lacones *ὠϜαί* (*ὠβαί*) dixisse, neque aliud forte *ὄα* Atticorum esse. Huc retraho *Κύπριοι.* 39. 40. 41. Sic codex, nisi quod 40. 41. unum in eo articulum constituunt. Albertus praeeunte Is. Vossio glossam sacram, quam totidem verbis exhibent Cyr. 63 Gl. in Psalm. X 7 p. 302 ed. Ernesti Hex. Orig. Suid., separavit et prius se iudice coniuncta sic exprimenda curavit: *οὐάραι· ἡμεῖς. Κύπριοι. οὔαρον δέ, ἔλαιον. Κύπριοι. οὗ ἀρᾶς γέμει· κτλ.* 39. *οὔαρ· αἷμα* Pergerus, quod *εἶαρ* potius scribendum erat. Imposuit tamen Thes. V c. 2360, cum *ἔαρ* de *oleo* dictum constaret. Ex *Οὐμαί· ὑμετέραι* corruptum videbatur Pearsoni. Mihi *οὐάραι ἡμεῖς* nihil aliud videtur quam Davidis locus *οὗ ἀρᾶς γέμει* vitiose scriptus. 40. *πλήρης* cod., correxi. Subiectum enim enunciati est *τὸ στόμα*, ut in ep. ad Rom. III 14. 41. Si vera tradit Hesychius, cum Cypriis hoc vocabulum vindicandum esse dicit, scribendum est *οὐχρόν· δείλαιον* pro *ὠχρόν.* 43. *ἄγχη* cod., em. Mus., nisi aut *ἢ ἄγχει* ut dittographumena omnino delenda sunt, aut *ἄγχι....* scribendum est. 46. *οὐβρώττης* cod. habuisse videtur antequam Musurus *ου* literas deleret; *οὐβρώτης* typothetae debetur. L. *βούβρωστις.* 47. *καταλαμβανοῦσαι — ἥκεν ταύρῳ* cod., *Σκηναῖς καταλαμβανούσαις — ἧκε ταύρῳ* pessime Mus. *Οὐ γὰρ ἄκανθαι· λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὠφελίμων. ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς* Phot. 356, 6. In loco Aristophanis Th. Bergkius Com. vol. II 2 p. 1144 Heinsii emendatione *δειπνίῳ* recepta scripsit *οὐ γὰρ σῶς* ut versus sit tetrameter anapaesticus et haec fiat sententia: *si satis valeres, profecto non renunciasses convivio.* Malim *σὺ δ' ἴσως (οὐκ).* — [*δ'*] Bergkius. 48. *γὰρ ἢ ὑγιαίνει* Thes. V c. 2343 A. 50. *οὐδ' ἀλλὰ — ἄφ.υνον* cod., em. Mus. qui literam expunxit; *οὐ' ἆλα* Aldinae vitium. Pro *ψυχρόν* Meinek. Com. vol. IV p. 405 *τυχόν* coniecit, scripsi *ψιχίον.* Cf. Lob. Proll. 91. Ed. Gott. ad Zenob. III 42 Addend. p. 536. R. Schmidt Callistr. Aristoph. p. 15 = 321 ed. Nck. — *φλογίσματα*] *Mira sunt; ni latet vitium in Αἰγύπτιοι. Intellegit autem Hesychius quae Graecis vocantur ψώθια et ἀττάραγοι, Latinis* hettae *in panis crusta.* IS. CASAUB. Cf. *φλογώματα.*

* οὐδαμῶς· καὶ τὸ οὐδέν
* οὐδ' ἀεσίφρων· οὐδὲ ἀνόητος
(*) οὐδαῖοι· χθόνιοι, ἐπίγειοι
1555. οὐδαμινός· οὐδενὸς λόγου ἄξιός ἐστι. βραχύς. εὐτελής
οὐδαμῶς· οὐδέποτε. ἢ παντελῶς
οὐδ' ἀπόνητο· οὐδὲ ὄνησιν ἔλαβεν
οὖδας· γῆ. ἢ τὸ ἔδαφος
οὐδέ ἑ φημί· οὐδὲ αὐτὸν λέγω
60. οὐδ' ἐλεαίρει· οὐδὲ ἐλεεῖ
οὐ δέμας· οὐδὲ κατὰ τὸ σῶμα
οὐδ' ἐμάτησεν· οὐδ' ἐλήρησεν
οὐδὲ μὲν· οὐ δὲ μήν
οὐδέν· ἀντὶ τοῦ οὔ
65. οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός· τῆς πάλαι φημιζομένης, ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο ἄνθρωποι. τινὲς δὲ γράφουσι παλαιφύτου, ἐπειδὴ παλαιόν ἐστι φυτὸν ἡ δρῦς
οὐδὲν ἀπὸ τρόπου· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπεικός
οὐδ' ἐν δέρματι· οὐδὲ[ν] δέρμα ἴδιον ἔχοντα. (οὐδὲν ἦν)· οὐδὲν ὑπῆρχον
οὐδὲν ἧττον· μᾶλλον
οὐδενείας· εὐτελείας
70. οὐδὲν ἱερόν· παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τέλεον ἀχρήστων πρὸς τὸ συλλαβέσθαι καὶ ἐπαρκεῖν, καὶ ἑαυτοῖς ... τοῖς γνωρίμοις. φασὶν δὲ Ἡρακλέα πρῶτον θεασάμενον τὸν Ἄδωνιν εἰπεῖν· οὐδ(ὲν) ἱερόν· ἴσως ἦν ἀνίδρυτον, .. διὰ τὸ πρὸς μηδὲν εἶναι χρήσιμον
οὐδενόσωρα· οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια. Ὠρεῖν γὰρ τὸ φροντίζειν καὶ φυλάσσειν· ἔνθεν τὸ ὀλιγωρεῖν καὶ πολυωρεῖν. Ἀ[π]πίων δὲ οὐδενὸς φυλακτικά
οὐδ' ἐν σελίνοις· παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τοὐλάχιστον διηνυκότων οἷς ἐπέθεντο. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικηπίοις τὰ σέλινα καὶ τὰ πήγανα κατεφύτευον. βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία· οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οὐδὲ οἱ εἰς τοὺς κήπους εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν

SCR. 51. Aristoph. fr. inc. CCXXXII. 53. Υ 183. 57. λ 323. 58. e. g. Aesch. Ag. 489. 59. Ε 103. 60. Δ 664. 61. Λ 115. 62. Π 474. 63. Α 154. 64. δ 248. 65. τ 163. 66. Phaedr. p. 354 ed. Heind. [278 D] Cf. Stallbaum. Plat. vol. IV 1 p. 193. 68. Eur. Hec. 274 Rhes. 272. 69. Platon. Phaedr. p. 234 E. 71. Θ 178. 72. Ar. Vespp. 478 (499).

ADNOT. 51. οὐδαμᾶι· οὐδέποτε. Ἀριστοφάνης Phot. 356, 9, quod οὐδαμᾶ scribendum l. l., reposui pro οὐδαμῶς. 52. κατ' οὐδέν(α τρόπον)? Sic Phot. 356, 10. 53. ἀνόητον cod., em. Iensius. 55. Truncatum est, ut ordo confusus indicat, ex ἐπουδαῖοι q. v. 56. οὐ παντελῶς Albertus. 59. ἔφημι cod., em. Albertus. 61. ἐλεερεῖ cod., em. Mus. 63. οὐδὲ μὴν cod., οὐδέ μεν Mus., correxi. 65. παλαιφάτου Mus., παληφάτου codex. — γράφουσι παλαιφάτου cod., em. Palmerius alii. 66. ἄπο Schaefer melet. p. 51 Iacobs Achill. Tat. p. 785, quod praestat. Atque οὐκ ἄπο τρόπου habet etiam cod. Glareanus Phot. 358, 23 non ἀπό, ut editur. 67!. οὐδὲν δέρματι cod., em. Suidas explicans γυμνός, ὑπερβολικῶς. 67. 67ᵃ. Separavit et glossam elapsam restituit Heinsius. Vide Diogen. prov. VI 94 et Suid. οὐδὲν ἦν παρὰ τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός ex Pythermo Ath. p. 625 E. Ad Iudic. XIV 6 referebat et ὑπῆρχεν malebat Albertus. 70. καὶ τοῖς Meurs. spicil. in Theocr. p. 30 Rittersh. in Porphyr. p. 72 extr. — (ἐν) Mus. Vide interpp. Zenob. V 47. p. 140 — ἢ διά? 71. οὐδενὸς ὧρα — ὁρεῖν — πολυορεῖν (ε) cod., em. Mus. 72. δειχνυκότων — κηπίοις — παροιμία, οὕτω οὐδὲ ἄρχειν ἔχ.ς — οὐδὲ ἡ εἰς cod., em. Mus. nisi quod παρακηπίοις et παροιμία οὕτω· οὐδὲ scripsit. Cf. Append. prov. IV 38 p. 442. οὔπω Suidas.

οὐδέ νύ πως· οὐδαμῶς
οὐδέ νυ τόν· οὐδὲ τοῦτον
1575. οὐ δεόντως· παρανόμως
οὔδεος· ἐδάφους
οὐδέ πή ἐστιν· οὐκ ἔστιν
οὐδ' ἐπινυκτίδ(ι)ος· οὐδὲ ἐπὶ μιᾶς νυκτός. οὐδὲ πρὸς μίαν νύκτα
οὐδ' ἐπηρώτων· οὐδ' ἠρώτων
80. οὐδ' ἐρέοντο· οὐδ' ἀνεπυνθάνοντο
οὐδέτερον· οὐδὲ ἓν τῶν δύο
οὐδέ τί πω· οὐδέποτε. οὐδαμῶς
οὐδ' ἐτρύπησε κρόκη(ν)· οὐδ(ὲν) εἰργάσατο
οὐδὲ φυήν· οὐδὲ τὴν φύσιν
85. οὐδ' ἠβαι(όν)· πρὸς ὀλίγον, οὐδ' ὀλίγον, ἢ ὧδε ὀλίγον
οὐ δηναιός· οὐ χρόνιος
οὐδ' ἡντιναοῦν· οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν
[οὐδῆσαι· πρίασθαι. ἀποδόσθαι]
οὐ δῆτα· οὐδαμῶς
90. οὐ δίκαον· οὐ δίκαιον
οὐ διεκρίθη· οὐκ ἀμφέβαλεν. οὐκ ἐδυσπίστησεν
οὐδ' ἥμαρτεν· οὐκ ἀπέτυχεν
[οὐδιτανοῦ[ν]· εὐτελοῦς, οὐδενὸς λόγου ἀξίου]
οὐ διωσόμεθα· οὐκ ἀποβαλούμεθα, οὐκ ἀποῤῥίψομεν
95. οὐδ' ὅγε πρίν· οὐδὲ οὗτος καὶ πρίν
οὐδ' ὄθομαι· οὐδὲ ἐπιστρέφομαι
οὐ δοκέουσιν· οὐ προσδοκοῦσιν. οὐ νομίζουσιν
οὐδ' ὅλως· οὐδὲ τοῦ τυχόντος
οὐδ' ὀνομήνω· οὐδ' ὀνομάσω
1600. οὐδός· βαθμός, βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας, βαθμός, καὶ ὁδός
οὐδ' οἴοιτο· οὐδ' ἂν ἐνοήθη[ν]
οὐδ' ὁτιοῦν· οὐδὲ τὸ σύνολον
οὐδραία· ὑδρ[ε]ία. μέτρον τι, Ἀττικοῦ μετρητοῦ ἥμισυ
οὐδραίνει· παρακαθαίρει. Λάκωνες
5. οὐδύεται· ἐρίζει
οὐ εἵνεκεν· διότι, ἕνεκεν
οὐ ἕθεν· οὐδαμῶς αὐτῆς
[οὐεριδάριος· βεριδάριος]
οὖθα· σποδός. ὁδός

SCR. 73. οὐδὲ νῦν πω Eur. Hecub. 1212? 74. Θ 349. 76. M 448. 77. Z 267. 80. Λ 332. 82. B 252. 83. Com. anonym. CLXVIII p. 646. 84. Λ 115. 85. H 380. 86. E 407. 89. Eur. Hec. 371. 91. Rom. IV 20. Habet Cyr. 63. 92. Aesch. fr. 174, 3 ἔῤῥιψεν οὐδ' ἥμαρτε. 95. Λ 97. 96. Λ 181. 99. B 488. 1600. Z 375. 2. Xen. ΚΠ VIII 3, 40. Ar. Plut. 385. 7. Λ 114.

ADNOT. 73. 74. οὐδένυπως — οὐδένυτον cod., em. Iensius Luc. Hesych. p. 175. 77. οὐδέπει ἐστὶν cod., οὐδέπῃ Mus. 78. ἐπὶ νυκτίδος cod., em. Meinek. Philol. XII 611. Vocabulum ἐπινυκτίδιος lexicis adde. 80. ἀνεπυνθάνετο cod., em. Mus. 83. κροκὴ cod. κρόκην Mus. 85. ἠβαὶ cod., h. e. ἠβαΐ, em. Mus. 87. οὐδνητιναοῦν cod., em. Mus. 88. ἀποδόσαι cod., em. Mus. L. ὀδῆσαι. 90. Ahrens. Dial. I p. 284. — οὐ δίκα[ον]? an (δν) οὐ δίκα· δν οὐ δίκαιον. Pro δικαόζειν quod Ahrens apposuit malim nunc [δι] κολάζειν. 92. διήμαρτεν Cyrillus 63 favente serie. 93. οὐδιτανοῦν — ἄξιος cod., οὐδιτανοῦ ἢ οὐτιδανοῦ — ἀξίου Mus. 94. ἀποβαλλόμεθα cod. C. 63, em. Mus. 97. προσδοκῶσιν Mus., fortasse rectius. 1600. Alterutro loco βαθμός delendum. 1. [ν] Iensius Luc. Hes. p. 176. 3. [ι] HSt. Cf. Ahrens II p. 125. 4. Lobeck. Aglaoph. I p. 182 [α] Ahrens l. l. 5. Ad ὠδύσατο referebat Vossius. Forte οὔδυσται pro ὤδυσται s. ὀδώδυσται e dialecto Cypria. Sed malim ὀδύρεται· τρίζει vel οὐ δύεται (ἔριν· οὐκ) ἐρίζει. 9. ψοῖθος ψόθος Vossius, οὐδός Albertus comparabant.

1610. οὖθαρ· τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τῆς χώρας. καὶ τῶν ζώων τὸ κατὰ τοὺς μαστούς
οὔθαρα· ἐπὶ ἀσκοῦ ὁ κατὰ τὸ οὖθαρ τόπος. οἱ δέ, περὶ ὃν στρέφεται ὁ χορός, ἢ ὁ τροχός
οὔθατα· μαστοί
οὔθατα βόσκει· αἶγας βόσκει
οὐθείς· οὐδὲ εἷς
15. οὐ θέμις· οὐ δίκαιον
οὐθέν· οὐδέν
οὐθένεια· μηδαμινή. εὐτελής
οὐθεν(ε)ίας· ἀσθενείας
οὐθ' ἕτερον· οὐδὲ ἓν τῶν δύο
20. οὐ θήν· οὐ μήν. οὐ διὰ παντός
οὐϊτόν· τὸ ὑπ' ἐνίων οἰτύν
* οὐ δειελίζω· οὐ φροντίζω
οὐκ ἀγεννῆ· οὐκ ἀνίσχυρα. ἀταλαίπωρα
οὐκ αἰδεσθείς· οὐκ αἰσχυνθείς
25. οὐκ ἀθε(ε)ί· οὐκ ἄνευ θεοῦ. ἢ οὐ χωρὶς θαύματος
οὐκ ἀΐεις· οὐκ ἀκούεις
οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς· οὐκ ἀκούσας τὸ πρέπον
οὐκ ἄκοντε[ς· οὐχ] ἑκόντες
οὐκ ἀλαπαδνόν· οὐκ ἀσθενές
30. οὐκ ἀλεγίζω· οὐ λόγον ἔχω
οὐκ ἀλέγοντες· οὐ φοντίζοντες
οὐκ ἄλκαρ· οὐ βοήθεια
οὐκ ἁλώσιμα· οὐκ εὔληπτα
οὐκ ἄμοιρος ἦν· οὐκ ἐκτὸς μοίρας ἦν
35. οὐκ ἀμώμητος· οὐκ ἄψεκτος. οὐχ ὑγιής
οὐκ ἂν δή· οὐδαμῶς ἄν
οὐκ ἀναλίσκεται· οὐκ ἐκλείπει
οὐκ ἀνεύθυνον· εὐκατάκριτον
οὐκ ἀνέχομαι· οὐ καταδέχομαι
40. οὐκ ἀνίει· οὐκ ἀφίει, [οὐ πρέπει
οὐκ ἀνήσει· τὰ αὐτά
οὐκ ἄν τι· οὐδαμῶς ἄν
οὐκ ἀξιόχρεως· οὐχ ἱκανός
οὐκ ἀπᾴδοντα· οὐκ ἀλλότριον

SCR. 10. *I* 141. Herod. IV 2. 12. *ι* 440. 13. Incertus epicus. Vid. Meinek. ad Callim. Epigr. L 1. 15. *Ξ* 386. 20. *Ξ* 480. 21. ADN. 23. cf. Plat. Euthyphr. p. 2 C. 24. II Macc. IV 34 (Cyr. 63.) 25. *σ* 352. 26. *O* 248 Anacreo. 27. *Ψ* 430. 28. *γ* 484. 29. *E* 783. 30. *A* 180. 31. *Π* 388. 34. Trag. fr. adesp. 194 p. 683. 36. *ξ* 57. 39. Iesai. I 14. 40. *O* 24? 41. Deuteron. XXXI 8 al.

ADNOT. 11. οὖθαρ· ἀσπιδ(ί)σκου? Sed potest et ἐπὶ ἀσκοῦ verum esse. 17. Suspectum. 18. (ι) Mus. 20. οὐ θήν μιν (cod. μοι)· οὐδαμῶς δὴ αὐτόν Cyr. 63. 21. οὔιγγον, quae planta est Aegyptiaca, dicat an οὔιτον non liquet. Vingi mentio fit ap. Theophr. HPl. I 1, 7; oeti ap. Plin. HN. XXI 15. Eandem plantam etiam in Theophr. I 6, 9 I 6, 11 agnoverunt viri docti, dissentiente IThSchneidero Ind. Theophr. 22. οὐδ' ἀλεγίζω Albertus. 23. οὐκ ἀγενής· οὐκ ἀνίσχυρος Cyr. 63. 25. (ε) Mus. 27. Interpretatio convenit lectioni οὐκ ἀΐων τι ἐοικός. De interpretationibus ineptis, locis Homericis male assutis, dixi s. v. νόσφι νεῶν. 28. οὐκ ἄκοντε scribit amoto οὐχ Iensius Luc. Hesych. p. 176. 33. Ionice pro οὐχ ἁλώσιμα quod requirebat Iensius l. c. 34. Cyr. 63 ubi cum non addatur ἦν respici videri possit Eriph. com. vol. III p. 559. 38. οὐ κατάκριτον Cyr. 63; forte οὐκ ἀκατάκριτον. 40. οὐκ ἀνήει· οὐκ ἀφήει cod. Voss., em. Mus. qui οὐκ ἐπιτρέπει corrigit. 41. οὐκ ἀνήσει· οὐκ ἀφήσει C. 63. 43. ἀξιοχρέους· οὐκ ἱκανῶς cod., ἀξιοχρέως· οὐχ ἱκανῶς Mus., em. Salmasius. 44. Cyrill. 63.

1645. οὐκ ἀπᾳδόντως· ὅμοιον
οὐκ ἀπαναίνεται· οὐκ ἀποστρέφεται. [οὐκ ἀπόχρη]. οὐ παραιτεῖται
οὐκ ἀπεικός· οὐκ ἄτοπον. ἄξιον. ὀφειλόμενον. πρέπον. ὅμοιον. Εἰκὸς δέ ἐστι παρὰ τὸ ἐοικός. εἶτα ἀπεικὸς τὸ ἀπρεπές, τὸ ἀνόμοιον· καὶ τὸ οὐκ ἀπεικὸς διὰ δύο ἀρνήσεων μία συγκατάθεσις· ὡς τὸ ἥκιστα οὐδαμῶς, οὐχ ἥκιστα τὸ μάλιστα
οὐκ ἀπεοικός· οὐκ ἀπρεπές
οὐκ ἀπέχρη· οὐκ ἤρκει
50. * οὐ κατακτενεῖς· οὐ καταβιάσῃ. οὐ καταβαρήσει
* οὐκ ἀπᾴδο[ῦ]μεν· οὐκ ἀπαρνούμεθα
οὐκ ἀπηξίωσεν· ἠξίωσεν
οὐκ ἀπίθανος· πιθανός
οὐκ ἀπολείπεται· οὐκ ἀ(πο)στερεῖται
55. οὐκ ἀπορεῖ· [οὐκ] ἀρκεῖ. εὐπορεῖ
οὐκ ἀπορηθήσεται· οὐ χρήσει
οὐκ ἀποῤῥυήσεται· οὐ κατατακήσεται
οὐκ ἀποφώλια· οὐκ ἀδίδακτα. οὐ μάταια
οὐκ ἀπόχρη· οὐκ ἀρκεῖ
60. οὐκ ἀπρακτήσεις· οὐκ ἀποτεύξῃ
οὐκ ἀπώναντο· οὐκ ὠφελήθησαν
οὐκαρός· οὐ νεικός
οὐ καρτερεῖ· ἀηδεῖ. οὐ φρόνιμος εἶ
οὐκ ἄσημοι· ἐπιφανεῖς. οὐκ ἀφανεῖς. οὐκ ἄδοξοι
65. οὐκ ἀσκίῳ·

οὐκ ἀσκίῳ μεντἄρ' ἐμορμολύττετο
αὐτούς, . . ει τάδ' ἔστ' ἀληθῆ . . .

παροιμία ἐπὶ τῶν καὶ τὰ κενὰ δεδοικότων· ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός

SCR. 49. Aristoph. fr. VII p. 1136. 50. Aesch. Cho. 923? 54. Exod. V 19. 55. cf. Prov. XXXI 11. 56. Iesai. VIII 22. 57. Ps. I 3. 58. ε 182. 62. Soph. Ant. 952 οὔτ' Ἄρης. 64. Cf. Trag. fr. adesp. 101. 65. Cratet. fr. I p. 235.

ADNOT. 45. 46. Cyrill. 63. 46. *οὐκ ἀπόχρη*, unde in codice nova sectio incipit, delevit Alb. 48. Separavi a praecedentibus ope Cyr. 63. 49. Infra *οὐκ ἀπόχρη· οὐκ ἀρκεῖ. Οὐκ ἀπήρκει· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ* Moer. Att. p. 286 [210 Lps.] ubi *οὐκ ἤρκει* Hudson, *οὐκ ἀπέχρη* codices. Malim igitur inverso ordine etiam hic legere *οὐκ (ἀπ)ήρκει· οὐκ ἀπέχρη.* 50. *οὐκαταστενεῖς* cod., *οὐ κατασθενεῖς* Mus., *οὐ κατακτενεῖς* Cyrillus, qua recepta lectione *καταβαρήσεις* scribebat Albertus. Idem tamen tres glossas diversas agnoscere malebat suis interpretationibus destitutas. 51. [ῦ] delevi. 52. *οὐκ ἠξίωσεν· ἀπηξίωσεν?* Cf. Eur. Hec. 791 quem versum spurium esse censet ANauckius. 54. (*πο*) Mus. 55. [*οὐκ*] Iensius Luc. Hesych. p. 176. 56. *χρήζει* cod., em. Valcken. gl. sacr. ex Hes. p. 29. 57. *κατακήσεται* Aldinae lapsus, recte *κατατακήσεται* Pricaeus et Pergerus; *καταπεσεῖται* (imo *ἀποπεσεῖται*) e gl. in Psalm. p. 302 ed. Ernesti corr. Bernardus. 59. *ἀποχρεῖ* cod., em. Mus. 60. *ἀποτάξεις* cod. Gravior hic subesse error videtur cum Phot. 359, 3 haec porrigat aperte gemina: *οὐκ ἀποτευκτήσεις· οὐκ ἀποτεύξῃ λέγουσι. καὶ οὐκ ἀτυχήσεις.* Recte igitur Albertus: ,*L. οὐκ ἀποτεύξῃ vel οὐκ ἀποτυχήσεις pro quo sub init. Axiochi οὐκ ἀτυχήσεις. Sic ἀπρακτεῖν et ἀτυχεῖν coniunxit Xenoph. K. Π. I p. 26 c.*' 61. Cyr. Voss. 62. † Mus. Forte *οὐκ Ἄρης· οὐ νεῖκος.* Nam quod Pearso suasit *οὐκ ἄρος* aliam posceret interpretationem. 63. *οὐ καρτερία ἢ δ' εἰ* cod., *οὐ καρτεριάδδῃ* Hemsterhusius. Quidni *οὐ καρτερεῖ· ἀηδεῖ.* Altera explicatio posset sane ad *οὐ καρτερεῖς* referri, haud scio tamen an *οὐκ ἀρτεμεῖς* exciderit. 64. *ἄσιμοι* cod., em. Mus. *οὐκ ἀσήμου· — ἀφανοῦς* Cyr. 63. 65. *οὐκ ἄσκιον. εἴρηται ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότων. Κράτης Ἥρωσιν· οὐκ ἀσκίῳ γ' ἐμορμολύττετ' αὐτούς* Append. prov. IV 46 p. 444. *οὐκ ἀσκίῳ· ἀντὶ τοῦ κενῷ. ἀσκίοις γὰρ τὰ παιδία μορμύσσεται* Phot. 359, 1. — *ἐμορμολύττετ' αὐτούς εἶτα δ'* cod., *εἰ τάδ'* Mus. *ἐμορμολύττετε | αὐτοὺς ἐπεὶ τάδ'* Meinek. Com. II 1 p. 235. Sed idem vol. V p. 25 ,*Scribe ἐμορμολύττετο,* inquit, *ut nullum in hoc exemplo formae μορμολύττειν praesidium sit. „nisi ad tetrametros revocare malis οὐκ ἀσκίῳ μεντἄρ' ἐμορμολύττετ' αὐτόν, εἴγε | τάδ' ἔστ' ἀληθῆ*" ed. min. et Com. V p. XLVIII. Cf. *ἐμορμολύκτατε* ed. Com. vol. IV p. 658 Thes. V c. 1199 D.

οὐκ ἄστεκτος· [οὐ] φορητός. οὐκ ἀβάστακτος
οὐκ ἀσυντελές· οὐκ ἀχρήσιμον
οὐ κατὰ κόσμον· οὐ κατὰ τρόπον
οὐ καταναρκήσω· οὐ κατοκνήσω
οὐ κατ' ἀσυμφανές· δῆλον
οὐ κατενάρκησα· οὐ κατεβάρησα
[οὐκ ἀτραχύ] οὐκ ἀτραχής· τραχύς
οὐκ ἄωρον· [οὐ] κατὰ καιρόν. οὐ παρὰ καιρόν
οὐκ ἔασαν· οὐκ ἀφῆκαν
οὐκ ἔασκεν· οὐκ εἴα
οὐκ ἔγρυξεν· οὐκ ἐφθέγξατο
οὐκ ἐδέξατο· οὐ προσήκ(α)το
οὐκ εἴασεν· οὐκ ἠφίει. ἐκώλυσεν
οὐκ ἔην· οὐ δυνατὸν ἦν
οὐκ εἴκουσαν· οὐχ ὑποχωροῦσαν
οὐκ εἰσῇα· ......
.......· οὐκ εἰσήρχου
[οὐκ εἰσμένισαν· οὐκ ἐχάρησαν]
οὐκ εἰῶ· οὐκ ἐῶ
οὐκ ἑκών· οὐ βουλόμενος
οὐκ ἐλελήθεις· οὐκ ἔλαθες
* οὐκ ἐκάθισεν· οὐκ ἐνέμεινεν
οὐκ Ἔμβαρ(ος) εἶ· οὐ φρονεῖ(ς). ἀπὸ τῆς Ἐμβάρου φρονήσεως
οὐκ ἐμφορούμενοι· οὐ πληρούμενοι
οὐκ ἔναιμος· οὐ δίκαιος
οὐκ ἐνασπιδώσομαι· οὐ καθοπλισθήσομαι
οὐκ ἐνδέχεται· οὐ δυνατόν ἐστιν
οὐκ ἐνδώσει· οὐ χαυνώσει
οὐκ ἐνῆν· οὐκ ἠδύναντο
οὐκ ἐνήνοχά σοι· οὐκ ἀγήοχα. οὐκ ἤνεγκά σοι
οὐκ ἐνόν· οὐ δυνατόν
οὐκ ἔξωροι· οὐκ ἄκαιροι. [οὐκ ἄκληροι]
οὐκ ἐπέοικεν· οὐ πρέπον ἐστί
οὐκ ἕπεται· οὐκ ἀκολουθεῖ
οὐκ ἐπέπυστο· οὐκ ἀκηκόει
[οὐκ ἐπέφετο· οὐκ ἠκολούθει]
οὐκ ἐπιεικτόν· οὐ μέτριον

SCR. 68. *B* 214. 69. II Cor. XII 14. 71. II Cor. XI 8 XII 13. 76. Ios. X 21. 78. *Y* 408. 83. I Regg. VI 19. 84. *Δ* 55. 87. Psalm. I 1 quod fugit interpretes. 90. Aeschyl. 173 p. 44 Nck.? 91. Ar. Ach. 367. 92. Luc. XIII 33. 95. Genes. XXXI 39. 98. *Α* 126. 1700. *N* 674. 1. Eur. Hippol. 1307. 2. *E* 892.

ADNOT. 66. [οὐ] vel οὐκ ἀφόρητος HSt. coll. ἄστεκτος et ἄστερκτα. 67. ἀσυντελής — ἀχρήσιμος Cyr. 63. 69. 70. Divisit Is. Vossius. οὐ κατὰ συμφανές· ἄδηλον Pearso. 72. ἀτραχύ· οὐκ ἀτραχύς, τρ. cod. Tolle prius οὐκ ἀτραχύ quod certe οὐκ ἀτραχές scribendum esset. Duos articulos esse voluit Is. Vossius. Vid. Phot. 359, 6: οὐκ ἄτραχυς (l. οὐκ ἀτραχής)· τραχύς. 76. ἔγρυζεν cod., em. Cyr. 39. 63. 77. (α) Mus. qui literam expunxit. 78. ουκεὐκίασχεν cod., em. Mus. — ἤφιεν codex. 79. Imo ἐνῆν. Cf. οὐκ ἐνῆν et οὐκ ἐνόν. 81. 82. οὐκεῖσεια cod., οὐκ εἰσῄεις Mus. Lego: οὐκ εἰσῇα· (οὐκ εἰσηρχόμην) (οὐκ εἰσῄεις·) οὐκ εἰσήρχου. 83. εἰσμένησαν cod., εἰσμένισαν Mus., ἠσμένισαν recte Bielius. Cf. οὐκ ἠσμένισαν. 85. οὐκ cod., οὐχ Mus. invito ordine. 88. ἐμβαρεῖ — φρονεῖ — ἐμβάρου cod., em. Kusterus. Cf. App. Prov. II 54. Suid. Ἔμβαρος. 90. ἐναίσιμος Sopingus, malim ἐναισίμους — δικαίους; vid. SCR. ἔννομος Triller obss. crit. p. 438 quod referri possit ad Eur. Phoen. 1645 (schol.) 93. Supra ἐνεδίδου· ἐχαυνοῦτο. 94. ἐδύνατο Mus. 99. Cf. οὐχ ἕπεται. 1701. Sic codex, ἐφέπετο Mus. Vide infra suo loco.

οὐκ ἐπιγλωττήσομαι· οὐ βλασφημήσω
οὐκ ἐπιλήσομαι· οὐκ ἐπιλαθήσομαι
1705. οὐκ ἐπιτεύξεται· οὐκ ἐπιτύχ..
οὐκ ἐρηρ(ε)ισμένος· οὐκ ἐστηριγμένος
οὐκ ἔσθενον· οὐκ ἴσχυον
οὐκ ἐ[σ]τάλασεν· οὐκ ἐτόλμησεν
οὐκ ἔστερξεν· οὐχ ὑπέμεινεν
10. οὐκ ἔσφαλεν· οὐκ ἐκινδύνευσεν
οὐκ ἐτός· οὐ ματαίως. οὐκ ἀληθῶς
οὐκέτι· οὐχί, ἢ οὔ
οὐκ ἐτυρώθη· οὐκ ἐπα[ισ]χύνθη
οὐκ εὐδιάθετος· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι, [ἢ εὐμαρῶς γίνεσθαι]
15. οὐκ εὐθυσκόπου· οὐκ ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέποντος
οὐκ ἐφέπετο· οὐκ ἠκολούθει
οὐκ ἐφίενται· οὐκ ἐπιθυμοῦσι
οὐκ ἐφικνεῖται· οὐ φθάνει
οὐκ ἔχαδεν· οὐκ ἐχώρησεν
20. οὐκ ἥκιστα· μάλιστα
οὐκ ἤμειψεν· οὐκ ἤλλαξεν
οὐκ ἠσμένισαν· οὐκ ἐχάρησαν
οὐκί· οὐχί
οὐ κιχάνει· οὐχ εὑρίσκει
25. οὐκ ὄθεται· οὐκ ἐπιστρέφεται
* οὐκ ἐφάτην· οὐκ εἶπον. δυϊκῶς
οὐκ οἷόν τέ ἐστιν· οὐ δυνατόν ἐστιν
οὐκ οἰστά· οὐ φορητά
οὐκ ὀλεῖσθαι· οὐ φθαρήσεσθαι
30. * οὐκ ἐτυλώθη· οὐκ ἐπαχύνθη. οὐκ ἐτραυματίσθη
οὐκ ὀνησιφόρον· οὐκ ὠφέλιμον
οὐκοῦν· ἐπειδή. ἢ λοιπόν
οὐκ ᾤετο δεῖν· οὐκ ἐνόμιζε συμφέρειν
οὐκ ὤν· οὐχ ὑπάρχων. οὐκ ἐγένετο
35. οὐκ ὦπται· οὐκ ἐφάνη
οὐ κωφεῖ· οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ

SCR. 3. Ar. Lys. 37 (vid. Diogenian. VII 3). 4. X 387. Ps. CXVIII 16. 5. Prov. XII 27. 8. Agathias in Anth. Pal. IX 152, 2 Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐτάλασσεν Ἄρης. Disputabimus de h. l. in prolegomenis. 10. Iob. XXI 10. 11. Aristoph. fr. II 2 p. 948. 14. Menand. fr. VI p. 76 ex em. Meinekii pro καὶ δυσδιάθετον. 15. Trag. fr. adesp. 195 p. 683. 16. Eur. Hipp. 1307 οὐκ ἐφέσπετο. 19. Δ 24. 20. Herod. II 10. 22. I Regg. VI 19. 23. Β 238. 25. Ο 166. 26. Eur. Hecub. 130. 36. Soph. fr. 214 p. 140.

ADNOT. 5. Sic etiam Cyr. 63, ἐπιτυχὴς ἔσται Mus. 6. (ε) Albertus. ἐριρισμένος cod., ἐρηρισμένος Mus. 8. [σ] Sopingus, ἔτλασεν Kusterus; sed cf. ἐτάλασα et ἐτάλασεν, quod ἐτάλασσεν scr. HSt. 9. ἔστεξεν Kusterus sine caussa; nam utrumque dicitur. Non dubito vero, quin ordini sic sit prospiciendum: οὐκ ἐτάλασσεν· οὐκ ἐτόλμησεν. οὐκ ἔστεξεν. οὐχ (οὐκ cod.) ὑπέμεινεν. * οὐκ ἔσφαλεν· οὐκ ἐκινδύνευσεν. οὐκ ἐτός· κτλ. 11. οὐκέτας cod., em. Mus. invito tamen ordine. Lob. Path. El. p. 24 n. 13. [ισ] Sopingus coll. gl. ο 1330. Cf. * ἐτυρώθη· ἐσκληρύνθη. Suidas: τυλοῦται· τραυματίζεται παχύνεται. 14. Non diversas tradit expositiones sed unius explicationis lectiones dubias. 16. Cf. gl. ο 1701. 17. ἐπιθυμοῦνται cod., em. Mus. 19. ἔχαδε cod., em. Mus. 22. ἠσμένησαν cod., em. Mus. Cf. 1683. 26. Genuina videtur, sed alieno loco posita. 27. οὐκοῖον cod., οὐχ οἷόν Mus. invito ordine. 30. Cf. gl. ο 1713. Cyrill. 63. οὐκ ἐτραυματίσθη ad οὐκ ἐτρώθη referebat Kusterus. 34. 35. ὦπται codex, em. Mus. qui οὐκ ἐγένετο vocabulo ἐφάνη subiecit. Coaluerunt haud dubie gl. οὐκ ὦπται et οὐκ ὤφθη. 36. οὐκ ὤφιξεν· οὐ βλάπτει. Σοφοκλῆς ἐν ἐπὶ τεράρωι σατύροις Phot. 369, 26, ubi Ταινάρῳ certa est correctio, reliqua non liquet utrum οὐ κωφεῖ[ξεν] an οὐ κωφεῖ ξένους scribenda sint. Vide κωφεῖ.

οὐλάδες· πῆραι, θύλακοι
οὐ λαίνει· οὐ σχολάζει
οὐλαμός· τάξις στρατιωτική. θόρυβος. ἢ ἄθροισμα
1740. οὐλάς· κριθάς. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μαλακόν, ὅ ἐστι τὸ ἁπαλόν· ὅθεν καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὀδόντων πάνυ μαλακὰ ὄντα οὖλα καλεῖται. καὶ ἡ γαστήρ
οὖλε· ὑγίαινε. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος οὐλὴν λέγουσι
οὖλα· τὰ τῶν ὀδόντων
οὐλαφηφορεῖ· νεκροφορεῖ
οὔλαφος· νεκρός
45. οὐλείοιεν· ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν
οὐλή· ἐπιπόλαιον ἕλκος εἰς ὑγείαν ἦκον. ἢ χλανὶς μαλακή. ἢ σῆψις ὀστέου
οὐ λήγουσαν· οὐ παυομένην
οὔλη λευκή· θρὶξ λευκή
οὔλια· ὀλέθρια
50. [οὐλιᾶσθε· ὄνησίν τινα ἔχετε]
οὔλιμος· ὀλέθριος
οὐλίμων· ὀλεθρίων
* οὔλιμα· μάχη ὅταν μεμιγμένος
οὔλιος ἀστήρ· ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγει δὲ τὸν κύνα
55. οὐλοβάται· οἱ κολοβοί
οὐλόθυμος· σχέτλιος. δεινόθυμος
(*) οὐλόμεναι· ὀλέθριαι πληγαί
* οὐλομένην· ὀλεθρίαν. ἐξώλη
* οὐλόμενος· ὀλέθριος
61. οὖλοι· [οὖλα.] δράγματα
60. οὐλοθυσία· τελεία θυσία
οὐλομελές· [οὐλοσελές.] ὑγιές, ὁλόκληρον
οὐλομελίη· καθόλου. συλλήβδην. ἄλλοι ἐπὶ τῆς ἀθρόας [τῆς] τῶν ὅλων φύσεως· τὸ γὰρ ὅλον οὖλον λέγει

SCR. 39. e. g. Δ 251. 40. γ 441. 41. ω 401 (Apoll. lex. 124, 11). 42. Plat. Phaedr. p. 251 C. 46. K 134 τ 225. 54. Λ 62 teste Apoll. 124, 31. 57. *οὐλόμεν' αἰ(κίσματα)*? Eur. Phoen. 1529, ubi schol. *αἰκίσματα] πρὸς τὰς ὀλεθρίας πληγάς*. 58. Λ 2 ap. Apoll. lex. 124, 12. 63. Hippocrates passim (270, 30. 271, 39. 381, 41. 1286, 24).

ADNOT. 37. *οὐλάδες· πῆραι* Phot. 359, 27, *οὐλὰς γὰρ ἡ πήρα* Tzetz. Lyc. 183 *καλεῖται δὲ πήρα καὶ οὐλάς* schol. Theocr. I 53 tueturque hoc voc. Lob. rhem. p. 261 Path. Proll. 440, 5 (coll. Antip. Thess. Anth. Pal. VII 413, 5). *θυλάδες* praeferebant Albertus et Ruhnken. ad Callim. fr. 360 p. 556. 38. Acute Kusterus *ἐλινύει* corrigit quod supra *ὀλινύει* scribi vidimus. Idem et *οὐ λαγγάζει* (= *λανίζει, λαγγανεύει*) mihi quoque in mentem venerat. 39. Cf. Apoll. lex. 124, 20 et Hes. *γόλαμος*. Quod infra legitur *ὑλίμη· μάχη τις* sitne *ὑσμίνη* an *οὐλαμός* (cf. gl. ο 1753) incertum. 40. *γαστὴρ* incertum ad *οὐλὰς* an ad *οὐλὴ* referri voluerit. Thes. V c. 2380 D. 41. *λέγω* cod., *λέγουσι* Mus. 43. Alienae ab h. l. sunt *naves belliferae πεῦκαι οὐλαμηφόροι* Lycophronis Alex. 32, quas huc intrudere volebat HSt., nisi *νεκροφορεῖ* pro corrupto habueris. 44. *οὔλαφος· (ὁ) νεβρός* Pergerus assentiente Alberto, unde tamen deduci nequit *οὐλαφηφορεῖν*. *Οὐλομένων νεκύων* Apoll. lex. 124, 13. 45. Cf. gl. ο 700. — *οὐλίοιεν* Mus. *οὐλέοιεν* Alb. Cf. Lob. rhem. p. 154. 205. 46. *ἐπιπόλεον* cod., em. Mus. — *χλάνισμα λάχη* cod., em. Salmas. 50. Tuetur Lob. rhem. p. 154, 4. Recte Albertus et Buttm. Gr. Gr. II p. 257 *οὔνασθε*, coll. *οὔνεσθε. οὔνεσθε· ὄνησίν τινα ἔχετε* Apoll. lex. 124, 24. 51. Lob. Proll. 162. 54. *οὐλαμός· μάχη. ὅλος· μεμιγμένος* Mus. *Ignorantiam signo confessus erat μάχη ὅταν, quod typotheta Musuro invito correctioni praeposuit.* Schow. p. 601. Cf. *ὑλίμη· μάχη τις*. 55. *κουλυβάτεια· ἡ κλύβατις*? 57. Vide SCR. 59. Cf. *γυλός· μένος*. 62. *οὐλομενές* cod., em. HSt. et sequens voc. *ὁλομελές* scripsit. 63. [*τῆς*] Mus. Cf. Erotian. p. 278.

οὖλον· ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἁπαλόν. ποτὲ δὲ τὸ ὑγιὲς καὶ ὁλόκληρον. καὶ τὸ ὀλέθριον. κυρίως δὲ τὸ συνεστραμμένον καὶ ταραχῶδες οὖλον

1765. οὖλος Ἄρης· ἀντὶ τοῦ ὀλετὴρ δεινός

οὐλοχόϊον· ἀγγεῖον, εἰς ὃ αἱ ὀλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσιῶν

οὐλόχυτα· τὰ κατάργματα

οὐλοχύτας· ὁτὲ μὲν τὰ κανᾶ, ἐν οἷς τὰς οὐλάς, αἵ εἰσι κριθαί, τῶν ἱερείων κατέχεον. φαίνεται δὲ ἀγγεῖα δηλοῦσθαι· ἢ κριθὰς πεφριγμένας

οὐ μά· μὰ τόν

70. οὐμαί· ὑμέτεραι

οὐ μάλα κικκάς· παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα·

ὠνήτης δὲ κικκὰς οὐ μάλα φαίνεται

καὶ Στράττις ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ·

τῶν οὐ μάλα τέθηκα κεκυκκᾶν ἐπικρατῆ

οὐ μάν· οὐ μήν

οὐ μ' ..ας· οὐ συνεχώρεις με

οὐ μάτην· οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ

75. οὐ μεθείς· οὐκ ἐῶν

οὔ με γάμος δέ· οὐδαμῶς δὲ γάμος με

οὐ μὲν οὖν· οὐδαμῶς

οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης· ὑπόληψιν εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν τῶν ἀνθρώπων γεγονότων

οὐ μετὰ δήν· οὐ μετὰ πολὺν χρόνον

80. οὐ μεταψέφεις· οὐ μεταμελῇ, οὐ μετανοεῖς

οὐ μετρίως· μεγάλως

οὐ μήν· ἀλλὰ μήν. οὐδαμῶς

οὐ μὲν ἀλλά· ἔτι γε μήν

οὐ μὴν δέ· οὐδαμῶς δέ

85. οὐ μὴ πρόωμαι· οὐ παραχωρήσω

SCR. 64. *Π* 224 — *ρ* 343 — *Ε* 461 — *ζ* 231. *τ* 225 teste Apoll. lex. 124, 1—5. κε 65. *Ε* 461. 68. *Λ* 449. 69. *Δ* 86. 71. ADN. Forte *οὐ μάλα τέθεικα κύκκαρον τὸν Ἐπικράτη*. 72. *Μ* 318. 73. *Ε* 819 *οὐ μ' εἴας*. 74. ADN. 77. Ar. Rann. 556. 1188 Plut. 870 alii. 78. *Χ* 126. 79. *μὴ μετὰ δὴν* Callim. fr. CXLIV. 81. Menandr. fr. IX vol. IV p. 215. 82. e. g. Soph. Philoct. 811. 83. e. g. Xen. *Κ. Π.* I 4, 8. 84. *οὐ μὴν δὲ* recentiorum tantum est, alienum ab antiquioribus (vid. Thes. V c. 2348 C); *οὐ μὲν δὴ* legitur Xen. Cyrop. VI 3, 10. V 5, 18. 85. Iob. XXVII 6.

ADNOT. 66. Cf. Ahrens II 51. — *αι.λαὶ* cod., *αἱ οὐλαὶ* Mus., em. Schow. p. 602. 67. *οὐλοχύται* Thes. V c. 2387 B. 68. Apoll. lex. 124, 15. 69. 70. Separavit Mus. 70. *οὔμαι* cod., *οὐμαί* Mus. Vid. Ahrens Dial. I p. 169. 180. 208 II p. 54. 125. Boeoticum *οὐμίων* pro *ὑμῶν* ap. Apoll. de pron. p. 122 B confert Albertus. 71. *οὐμαλακικκὰς — κοκκὰς — περικαιομένω.*, *τῶν* cod. in quo Mus. literam expunxit, et *κικκὰς — περικαιομένῳ* scripsit. *οὐ μάλα κυκᾶς· ἐπὶ τῶν μηδὲν ὄντων* Diogen. VII 4 p. 287 *οὐ μάλα κυκκᾷ· τὸ μηδέν* Phot. 360, 9. *οὐ μάλα κυκκᾶς· παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα* id. 360, 10. Cf. *κύκκαρος*. „*Praeter Ἐπικράτη, de quo vide Hist. crit. p. 182, in his nihil certum.*‘ Meinek. vol. II 2 p. 767. — *ὠνητής?* 73. *οὐμὰς* cod., *οὔ μ' εἴας* Mus. 74. „*μὰ τὴν Bentleius* [ad Callim. epigr. XXXIV p. 302.] *Lambertus Bosius Anim. III p. 14 pro ἀληθῶς scribi vult ἄλλως. Ac sane Suidas μάτην· ἄλλως. Passowius in Act. Societ. Philol. Lips. T. I p. 107 οὐκ ante ἀληθῶς delebat. Praestat his quod Bentleius voluit.*‘ Meinek. Com. IV p. 180. Alciphr. p. 120. Vide *οὐκ ἐτός*. 75. *ἐῶν* cod., em. Alb. 76. *οὐδαμός* cod., em. Mus. 77. *οὐ μὲν οὖν* scripsi pro *οὔμενουν*. 78. *μέμπως* codex haud male, *μέν πως* Mus. 80. *μεταψεφεῖς* cod., in quo sequentia perperam singularem articulum constituunt, em. Vossius. Cf. *μεταψέφειν*. 82. 83. *οὐ μήν· ἀλλὰ μήν. οὐδαμῶς. οὐ μόνον. ἢ ἔτι μήν. ὅμως δὲ* Phot. 359, 15. 83. Sic Cyr. 63. Vulgabatur *οὐ μήν· ἀλλὰ ἔτι γε μήν*. 84. Idem mox gl. 1790. Nostrum exprimit etiam Cyr. 63, *οὐ μὲν δή· ἀντὶ τοῦ ὅμως δή. ἥκιστα δή. ἀλλὰ οὐ δὴ* Phot. 359, 11, suo loco. 85. *οὐ μὴ προδώσω* explicat Cyr. 63, *οὐ μὴ παραχωρήσω, οὐ μὴ ἐάσω, οὐ μὴ προδώσω* Cyr. 11.

* οὐ μήν· οὐ μόνον
οὐ μή σε ἀνῶ· οὐκ ἄν σε ἐάσω. οὐκ ἄν σε ἐῶ. οὐ μή σε ἐάσω
οὐ μόνον· οὐχ ἕως τούτου
οὐμός· (ὁ) ἐμὸς
1790. * οὐ μὴν δέ· οὐδαμῶς δέ
οὐ μ' .ἰᾶς· οὐ συγχωρεῖς
οὔνει· δεῦρο. δράμε. Ἀρκάδες
οὕνεκα· διότι
οὕνεκα· οὐ χάριν
95. οὐ νέμεσις· οὐ μέμψις
οὔνεσθε· ὄνησίν τινα ἔχετε
οὐ νέομαι· οὐ πορεύ(σ)ομαι
οὔνης· κλέπτης. κλεπτῶν συνηφαρεία
οὔνομα· ὄνομα
1800. οὖνον· ὑγιές. Κύπριοι δρόμον
* οὔνιος· εὔνις. δρομεύς. κλέπτης
οὔνοσθε· ὄνησίν τινα ἔχετε. κατ' εἰρωνείαν
οὔ νύ τοι· τοῦ σοῦ, ἢ σοῦ. ἢ οὐδαμῶς
οὔ οἱ· οὐδαμῶς αὐτῷ
5. οὔου· σχεδόν
οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς· Ἀριστοφάνης. ἐπεὶ δοκεῖ τοῖς ἐς Κόρινθον εἰσπλέουσι ξένοις χαλεπή τις ἡ πόλις εἶναι, διὰ τὴν τῶν ἑταιρῶν γοητείαν. ἐσπούδαζον γὰρ ἐπὶ τοῦτο οἱ Κορίνθιοι, καὶ ῥαθύμως διὰ τοῦτο διῆγον
οὐ παρελεύσεται· οὐ παρέλθῃ. οὐ παραλείψει
οὐ παρεξήνεγκεν· οὐ παρῆλθεν
οὐ παρομαρτεῖ· οὐ παρακολουθεῖ
10. οὐ πεπλασμένον· ἄπλαστον
οὐ περανοῦσιν· οὐ τελειοῦσιν
οὐ περιέσται· οὐ περιγενήσεται
οὔποθι· οὐδαμοῦ

SCR. 87. Hebr. XIII 5. 89. Θ 360 Eur. Hec. 1219. 91. *E* 819? 93. *A* 11. 95. Γ 156 Callim. epigr. XXII 5. 96. Ω 241. 97. Σ 101. 98. ADN. 99. ς 194. 1802. Ω 241. 6. Plut. 149. 7. ADN. 10. Aeschyli? e. g. Prometh. 1030. 11. I Reg. XII 31. 13. *N* 309.

ADNOT. 86. Cf. ad 82. 83. 87. Duos codicis articulos coniunxit Vossius. Porrigit eadem Cyr. 63. 89. *οὐμός· ἐμός* cod. Cyr. 63, em. Zonar. 1478 Albertus. 90. Cf. 1784. 91. *οὐμιᾶς· οὐ συγχωρῇ* cod., *οὐ μ' ειᾶς· οὐ συγχωρεῖς* Mus. Cf. 1773. 92. Tuentur Thes. V c. 2391 D et Th. Bergkius, qui inde Mercurii epitheton *ἐριούνιος* deducendum esse statuit. Mihi *θῦνε* = *θεῦ* legendum videbatur. 94. *οὐχάριν* cod., *χάριν* Mus., em. Schow. 95. *νέμησις* cod., em. Mus. 96. *οὔνεσθαι — ἔχεται* cod., *οὔνοσθε — ἔχετε* Mus., em. Heinsius et Apoll. lex. 124, 24; vid. gl. 1750. 98. *κλεπτοσύνη φωρεία* (*φωρά* vel *φώρια* volebat) Pergerus, *κλεπτῶν συμφρατρία* Vossius. Mihi *οὔνης* semper voc. nihili esse visum est, e *χλούνης* Hipponacteo vocabulo (fr. LXI*. Meinek.) depravatum. Verba *κλεπτῶν συνηφαρεία* frustula videntur glossarum perditarum. Sub *CYNH* enim vix aliud quidquam lateat, quam *OYNH* inepte per *φωρά* explicatum. 1800. Pro *οὖλον· ὑγιές* et *Θῦνον· δρόμον* quod vide suo loco. *Κύπριοι* ad *δρόμος* referendum. Cf. etiam gl. θ 1792. 1801. 1. *εὔνις* Thes. V c. 2391 D ex dittographia natum esse putat. Ordo poscit *οὖνος*, quod, cum per *δρομεύς* explicat, *Θῦνος· δρόμος* scribendum videtur, nisi *Θύνοις· δρόμοις* malis; quando *latronem* denotat ex *χλούνης* corruptum est. Vide quoque *τεγοῦν. Γλῶς.* 2. *οὔνεσθε* Bosius Obss. p. 177. Cf. 1750. 1796. Lob. rhem. p. 123. 3. Forte *οὔ νύ τοι·* (*ἀντὶ*) *τοῦ οὐ δή σοι, ἢ οὐδαμῶς* (*σοι*). 5. (*μου*)*νου· σχεδόν* Albertus. *οὐτῶ· σχεδὸν βάλλω*? an *οὔτε σχεδόν* ex Odyss. ι 117? 6. *ἑτέρων* cod., em. Mus. Zenob. V 37 p. 135 Diogen. VII 16 p. 289. 7. Coaluerunt glossae *οὐ παρελεύσεαι* (*A* 132 vid. Perger et Obss. misc. III 3 p. 334) et *οὐ παρελεύσεται* (Ps. CXLVIII 6 Prov. VIII 29). 8. *παρεξένεγκεν* codex. 13. *οὔπιθη* cod., em. Mus.

οὐ πολιᾷ· οὐ γηράσκει

1815. οὔποτε· οὐκ ἄν ποτε, οὐδέ ποτε

οὐ προσαμύνει· οὐ βοηθεῖ

οὐ προσείλοντο· οὐκ ἠθέλησαν

οὐ προσεποιήσαντο· οὐκ ἠγάπησαν

οὐ προσήκαντο· οὐ προσεποιήσαντο

20. οὐ προσίεντο· οὐ προσεδέχοντο. οὐκ ἠρέσκοντο

οὐ προσίεταί μοι· οὐκ ἀρέσκει μοι

οὐ προσώχθησαν· οὐκ ἀπεστράφησαν

οὐ πρὸς σέ· οὐ κατὰ σέ. οὐκ ἄξιόν σου

οὐ προτιμᾷ[ν]· οὐκ ἔχει λόγον

25. οὔπω· οὐδέπω

οὔπω ποτέ· οὐδέ ποτε

οὐρά· ἡ κέρκος. καὶ τὸ αἰδοῖον

οὖρα· ὁρμήματα

οὐρά· ὅρια. τὸ τῆς στρατιᾶς τέλος

30. οὐραγεῖ[ν]· ὑστερίζει

οὐραγία· στρατηγίας οὐρά, τουτέστι τὸ τέλος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως

οὐράγιον· ἔσχατον

οὐραγός· τῆς οὐρᾶς ὁ ἔσχατος ἡγεμών. καὶ τοῦ εὐωνύμου κέρατος φύλαξ· ὁ δὲ τοῦ δεξιοῦ δεξιοφύλαξ

οὐ ῥάδιον· οὐκ εὐχερές

35. * οὐραγίαν· τὴν ὄπισθεν ἀκολουθοῦσαν στρατιάν

οὐ ῥαδίως· κακῶς. Θουκυδίδης

οὐρανίαν· ὅταν τὴν σ(φ)αῖραν ἀναβάλωσιν. καὶ τὴν τοιαύτην δὲ καθόλου παιδιὰν οὐρανίαν καλοῦσι καὶ οὐρανί[ά]ζειν. παρὰ τοῦτο οὖν ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης

* οὐραί· ἡ κέρκος. καὶ τὸ αἰδοῖον

οὐρανίδην· ἀπὸ τοῦ [οὐνοῦ ἢ] οὐρανοῦ

40. οὐρανία αἴξ· ὡσεὶ λέγοι τις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. ὅ τι γάρ τις εὔξαιτο, ἐλάμβανεν ὁ ἔχων τοῦτο. ἐπήκοος δέ ἐστιν αὐτή. ἴσως, ὅτι κατ' ἐνίους ἡ Σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται. ταύτῃ δὲ τὰ γύναια ηὔχετο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν, ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι

SCR. 15. *Α* 234. 16. *Ε* 139. 17. Prov. I 29. 18. Iob. XIX 14. 21. Ar. Eqq. 22. Psalm. XXI 25. Levit. XXVI 43. 25. *Α* 224. 26. *Α* 106. 27. Soph. fr. 970 p. 278. 28. *Ψ* 431. 20. Siracid. XXXII 11? Tum οὐράγει· ὑστέριζε legendum. 33. Xen. *ΚΠ* II 3, 22. 34. Eur. Hecub. 664. 35. Deuteron. XXV 18. 36. Thucyd. VI 57 ap. Phot. 361, 2. 37. ,Ar. Vespp. 1492. 1530' Meinek. 38. Soph. l. c. Eupol. fr. LXXXVI p. 572. 40. Cratini fr. XXI p. 160.

ADNOT. 14. πολιάζει GDind. Vid. πολιά· γῆρας. 17. ἠθέλησεν cod., em. Cyr. 11 et Gl. mss. in Proverb. Male προσείλετο Mus. 21. ἀρέσκεται Cyr. 63. 22. οὐ προσώχθησεν· οὐκ ἀπεστράφη gl. mss. in Psalmos, οὐκ ἐμίσησεν Cyr. 11. 27. Phot. 361, 16. 28. Cave οὐρήματα corrigas. Οὖρα δίσκου οἱ παλαιοὶ τὰ ὁρμήματά φασι Eustath. 1309, 33. 811, 10 schol. Hom. *Θ* 124. 29. ἀπὸ cod., τὸ Bruno, quamquam fieri potest, ut ἀπὸ τῆς στρατιᾶς τέλους spectet ad ἀπ' οὐρᾶς. — ὅρια (ὄρια cod.) refer ad οὖρα (ἐπίουρα) vel οὔρια. 37. σαίραν — παιδείαν cod., em. Mus. Cf. Pollux IX 103. 106 Eustath. Od. p. 1601, 25 Phot. 361, 9. 38. Sic codex et Aldina, οὐρὰ Mus., οὐράν Phot. 361, 16. Cf. 1827. 39. οὐνοῦ ἢ recte om. Mus. 40. οὐρανίδαιξ — ἐπίχοος — τὸ Ἐνδύμιον cod., οὐρανίη δ' αἴξ — ἐπήκοος — τῷ Ἐνδυμίωνι Mus. οὐρανία αἴξ Schowius. Similia praebet Phot. 361, 5. Suid. Zenob. I 26 p. 8; plane diversa Pausan. ap. Eustath. p. 917, 33.

οὐρανίζετο· πρὸς τὸν οὐρανὸν διϊκνεῖτο
οὐράνιον ἄχος· τὸν κονιορτόν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, καὶ ὑψηλόν
οὐράνιοι· οἱ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦντες
οὐρανίωνας· τοὺς ὑπὸ τὴν Οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένους
1845. οὐρανόθι (πρό)· πρὸ τοῦ οὐρανοῦ
οὐρανομήκη· ὑψηλὸν λίαν
οὐρανός· ὁ κατηστ(ε)ρισμένος τόπος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλάς, ὧν τὰ καλύμ(μ)ατα κυκλοτερῆ οὐρανούς.....
οὐρανοσκόπος· ἰχθῦς ποιός
οὐρανοφοιτᾶν· ἐν οὐρανῷ διατρίβειν
50. οὐ ῥᾷστα· οὐκ εὐχερῆ
οὐρδικος· ἐπιφερομένου
οὔρεα·
οὐρέα·
οὐρέας· ἡμιόνους
55. οὐρεῖς· φύλακες
οὔρεος ἐμβήσσησιν· ἐν τοῖς βασίμοις τόποις τοῦ ὄρους. [ἐπιτήδειος ἄνεμος]
οὐρεσίφοιτος· ἐν τοῖς ὄρεσι πλανώμενος
οὐρῆας· ἡμιόνους, παρὰ τὸ ὀρούειν, ὁρμητικούς τινας ὄντας· ἢ ἐπεὶ οὔρ[ε]ιον τὸ ζῷον, οἷον ἄγονον. οἱ δὲ οὐρήων τῶν φυλάκων
οὔρια· νενιμένα. ἢ ὀξέως πνέοντα· ἢ ἄγρια
60. οὐρίαχον· τὸν σαυρωτῆρα. ἔστι δὲ σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος
οὐρίζει· ὑπεριφέρει. ἢ ὁρίζει
οὐρίη· ὀπισθία
οὐρίθρεπτα(ν)· ἐν ὄρεσι τραφέντα
οὔριομ βῖκον· τὴν ἀμίδα. ἢ οὐροδόχην
65. οὔριον· σω(τή)ριον. ἢ ὄπισθεν πνέον

SCR. **41.** Aesch. fr. 427 p. 96. **42.** Soph. Ant. 418. **43.** Eur. Hel. 1499. **44.** *Λ* 570 *E* 373. **45.** *Γ* 3. **46.** Poeta ap. Plut. Mor. 455 D. — *ε* 239. **47.** *Λ* 317. **52.** *Λ* 157. **54.** *Ψ* 111? Callim. Cer. 108? **51.** *Λ* 87. **57.** Gregor. Naz. p. 109 Dronk.? **58.** *Λ* 50. **59.** Aristot. de gen. anim. III 2. **60.** *N* 443. **63.** Eur. Hec. 204. **64.** ADN. **65.** Eur. Hel. 1663. cf. *πνεῦμα οὔριον*.

ADNOT. **41.** *οὐρανιζέτω· — διϊκνείσθω. Αἰσχύλος* Phot. 361, 11. *οὐράνιζεν τό· — διϊκνεῖτο. Αἰσχύλος* Bachm. Anecd. I p. 322, 19. **42.** *κονιορτόν. Σοφοκλῆς* Phot. 361, 12. **44.** *τῶν οὐρανῶν* cod. **45.** *οὐρανό.ι* cod., *οὐρανόσι* scriptum erat, em. Mus. et *πρὸ* addidit. **47.** (*μ*) Mus. Cf. Themist. or. XIII p. 166 B. **48.** Ath. VII p. 356 A Plin. HN. XXXII 7 Hes. s. v. *καλλιώνυμος*. **49.** Lob. Phrynich. p. 629. **51.** + Mus. Ad *δίσκου οὖρα* refert Thes. V c. 2414 B. Possit tamen etiam *οὔριον· ἐπίφορον* et — *ἀϊκος* latere. **52. 53.** Separavi. *οὔρεα· ὄρεα* Cyr. 63, *οὔρεα· ὄρη* Mus., *ὄρηα* Aldus. **53.** *οὐρέα* pro *οὐρῆα* posuerit an *οὐ ῥέα* (*Y* 101) non liquet. Illud malim, cum expilasse noster schol. Ven. A ad Il. *K* 84 videatur. **56.** *οὔρεος, ἐμβήσησις* cod., *οὔριος ἐν βήσησιν* Mus., qui post *ὄρους* pergit *οὖρος· ἐπιτήδειος ἄνεμος* dissuadente serie. Confundit *οὔρεος* et *οὔριος*. **58.** [*ε*] delevi. cf. schol. Hom. *Λ* 50. **59.** Sic codex, *οὔριον ἄνεμον· — ἄγριον* Mus. invito ordine, *οὔρια· νήνεμα* (voluitne *εὐήνεμα*?) — *ἄγρια* Schow. Suspicor *οὔρια· ἀνεμιαῖα* (sc. *ᾠά*) vel *ὑπηνέμια*; *ἄγρια* ad *οὔρεια* = *ὄρεια* pertinet. **60.** *σαυροτῆρα* cod., em. Mus. **61.** + *ὑπεριφέρει* Mus. Coni. *ἐπαίρει· φέρει*, quorum prius ad *κουφίζει* pertinet. **62.** *οὐραίη*? **63.** (*ν*) addidi. Vid. SCR. **64.** *οὐριομβικόν* cod. *οὐροδόκην· τὴν ἀμίδα· Ξενοφῶν· οὔριον δὲ βῖκον Ἀντισθένης* Phot. p. 361, 21. *οὔρειον βῖκον* Cobet. Nov. Lectt. p. 398. **65.** *σωρίον* (h. e. *σω̅ριον*) cod., em. Sopingus.

(*) οὐράνιον νέφος· κατ' οὐρὰν ὄπισθεν ἐρχόμενον. ἢ ὑπὸ οὔρων ἐλαυνόμενον

οὔριος· ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος ἄνεμος

* Οὐρίας· φωτισμὸς θεοῦ

οὐρίσαι· ὁρίσαι. παρασκευάσαι

1870. οὐροδόχην· τὴν ἀμίδα

οὖρος· ἄνεμος

* οὔριον· φυλακή. σημεῖον

* οὖρον ἀρούρης· ὅρον τῆς χώρας

οὖρος· βασιλεύς. φύλαξ. σωτήρ

75. οὖρος Ἀχαιῶν· τὰ αὐτά

οὔρους· φύλακας. ἢ τὰ ν(ε)ώρια. τὰ περιτειχίσματα. ἢ τὰ προορίσματα τῶν πλοίων, ἢ τὰ ὁρμητήρια, δι' ὧν καθέλκονται

οὕς· ἄρθρον ἀρσενικὸν πληθυντικόν, πτώσεως αἰτιατικῆς, οὕστινας. καὶ ἀντωνυμία τρίτου προσώπου

οὓς ἑτάρους στέλλοντα

οὖς· ὠτίον

οὖσα· σχοινία, νεὼς ὅπλα

80. οὖς Ἀφροδίτης· οἱ ἁλιεῖς ὄστρεόν τι οὕτω καλοῦσιν

οὐ σέ· οὐ δή σε

οὐ σθενῶς· οὐκ ἰσχυράν

οὐσία· ἐξουσία. οὐσιότης. πλοῦτος. ὕπαρξις. εἶδος ὑφεστός, βίος. κτῆσις

οὐσιώδης· ὢν ἀεὶ ἐν αὐτῷ κατ' οὐσίαν

85. οὔς ῥα· οὕς δή

οὐσιώσαντος· τὸ ἡνωμένον ἄκρως

οὐ συγγινωσκόμενοι· οὐ συγκατατιθέμενοι

οὐ σύ· μὴ σύ

οὐ συμβαίνει· οὐ συμφωνεῖ

90. οὐ συνέστορα· οὐκ οἶδα

οὐ συνέσχεν ὀργήν· οὐ κατεκράτησεν ὀργήν

SCR. 66. ADN. 67. Thuc. VII 53. 69. Cf. Aesch. Choeph. 317 Soph. OT. 696. 70. Xenopho Photii, sed vitiosum videtur hoc nomen. 71. γ 176. 73. Φ 405. 74. 75. Pind. Isthm. VII 55 — Θ 80 Λ 839. 76. Λ 153. 77. Δ 294. 78. Λ 109. 79. Lycophr. 20. 80. Antigonus Carystius ἐν τῷ περὶ λέξεως. 81. π 203, nisi spectat ad Eur. Hecub. 393. 86. Gregor. Naz. 87. Herod. VI 140. 89. Ar. Lysistr. 749 Luc. V 36?

ADNOT. 66. οὐράνιον νέφος· ἤτοι τὸ κατ' οὐρανὸν ἢ ὑπ' οὐρανὸν ἐλαυνόμενον Phot. 361, 14. Ac legitur νέφος οὐράνιον in anapaestis Cratini ap. Hephaest. p. 46 (fr. I vol. II 1 p. 94) ubi et Meinckius et HIacobi de glossis Hesychii et Photii tacent. Ordo tamen et expositio ὄπισθεν exigit οὔριον, quod Bruno et Vossius suaserunt. Has igitur turbas ut componamus metri ut par est respectu habito duplex iniri via potest. Ὄπισθεν si statueris Didymeum esse, necesse est Alexandrini grammatici lectiones discrepantes invenerint οὐραῖον et οὔρειον, sin ὄπισθεν Hesychii commentum est, quo compendium male solutum κατ' οὐρὰν explicaretur additum, Photianis suo loco positis plane gemina tradi hic iure nostro pertendamus, in quibus transscribendis compendiosam scripturam fraudi fuisse tachygrapho nostro apertum sit: οὔριον — οὐρα̃ν — οὐρα̃ν. 67. Cf. 1856. 69. ὁρίσαι HSt., οὐρίσαι bis codex. 72. οὔριον HSt. 76. (ε) Mus. Confundit οὔρους et οὐρούς; cf. Arcad. 70, 2 Phot. 361, 24. 77. οὓς ἑτέρους (sic) στέλλοντα in codice male post αἰτιατικῆς collocata post προσώπου retraxit et em. Mus. 79. Vide gl. ο 506. 80. Αἰολεῖς Casaub. in Ath. III p. 88 A coll. Eustath. 1821, 54. Vid. Aristot. HA. IV 4. 81. οὖσσε cod., οὖσε Aldus, em. Mus. 82. ἰσχυρῶς male Mus. Lob. Parall. p. 163. Debebat σθένουσαν aut σθεναράν. οὐ σθένω ποσίν Eur. Alc. 267; possis igitur οὐκ ἰσχυρά εἰμι. 83. ὁσιότης cod. — ὑφεστώς Mus. 86. Explicatio ad οὐσιωμένον pertinet. 87. οὐσυγγινοσκόμενοι cod., em. Mus. 90. Om. Mus. οὐ συνιστορῶ bene Schowius. 91. Cf. Bergk. ad Soph. El. 1282.

οὐ σὺν ἱδρῶτι· οὐ σὺν καμάτῳ
οὐ σχολαίτερον· ταχέως
οὖτα· ἔτρωσεν. ἔπληξεν. ἐκέντησεν
95. *οὐτάζοντο*· ἐτιτρώσκοντο
οὐτάμεναι· τρῶσαι
οὔτ' ἄρ· οὐ δή
οὔτ' ἄρ φρένας· οὔτε κατὰ σύνεσιν
οὐτάσαι· τρῶσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι
1900. *οὔτασεν*· ἔβαλε καὶ τὰ ὅμοια
οὔτε τῳ· οὔτε τινί
οὐτηθείς· τρωθείς
οὔτι· οὐδέν
οὔτι· οὐδαμῶς
5. *οὐτιδανός*· οὐδαμινός. ἀσθενής. ἄψυχος. οὐδενὸς ἄξιος οὐδὲ λόγου
οὔτι κράτεΐ γε· οὐ τῇ δυνάμει
οὔτι μάλα δήν· καὶ οὐκ ἐπὶ πολύ
οὔτι μέλ[λ]ει· οὐ μέλ[λ]ει
οὔτι μοι ὔμμες· οὐκ ἐστέ μοι ὑμεῖς
10. *οὔτινος οὖν*· οἵου δήποτε
οὔτι που· οὐδαμῶς
οὔτις· οὐδείς. ἢ εἶδος ὀρνέου. καὶ οὐρανός
οὔτοι ἀπόβλητον· οὐκ ἀποβληθῆναι ἄξιον
[*οὐτόν*· κακὸν μόρον, θάνατον
15. *οὗτος*· τοῦτος
οὑτοσί· διὰ τοῦ ῑ, καὶ *ὁδί*
* *οὔταρ*· οὔτε δή
οὐτρηρῷ· δραστικοί. σπουδαῖοι]
οὕτως· τοιούτως, ὁμοίως
20. *οὑτωσί*· οὕτως. *Οὕτω* δὲ χωρὶς τοῦ σ̄, ὅτε σύμφωνον ἐπιφέρηται.
[Τέσσαρα σημαίνει τὸ *ὁμοῦ*· χρόνον· τόπον· ἐγγύτερον· ἀριθμόν]
οὐ τῷ τυχόντι· οὐ τῷ μικρῷ. οὐ τῷ οἵῳ δήποτε
οὐ φατός· ἄφατος
οὔφεκα· οὐκ ἀρεστῶς. οὐ κούφως
οὐφέλλαν· γῆν τὴν εἰς τὰ ἱμάτια
25. *οὐφίδρωμα*· τοῦ σάγματος ἡ πρὸς τῇ πλευρᾷ διφθέρα
οὐ φοιβήσεται· φοιβᾶν ἐστι τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι
οὐ φορητόν· μέγα. βαρύ. οὐκ ἐλαφρόν. οὐ βαστακτόν

SCR. 94. *N* 192. 95. *H* 273. 96. *Φ* 68. 97. 98. *Λ* 93. 115. 99. *Ξ* 424. 1900. *E* 56. 2. *Θ* 537. 4. *Λ* 153. 5. *Λ* 293. 6. *H* 142. 7. *Λ* 416. 8. *B* 338. 9. *Λ* 335. 11. Soph. Phil. 1233. Ar. Pac. 1211. 13. *B* 361. 18. *Λ* 321. 22. *οὐ φατόν* Callim. Del. 60. 26. Deuteron. XIV 1. 27. Gregor. Naz. II p. 29 A.

ADNOT. 92. Infra *σὺν ἱδρῶτι*. 1902. *οὐτιθείς* cod., em. Mus. 8. [λ] — [λ] Mus. 12. Confundit *οὔτις* cum *οὐτίς* (s. *ὀτίς, ὠτίς*) et *οὔλιξ*. *Οὔλιξ*· *οὐρανίσκος* Zonar. 1478 ubi Tittm. citat Georg. Sanginat. ap. Cangium. 14 — 17. Om. Mus., nec temere. Primum *οὐτόν* corruptum est ex *οἶτον*. In sequentibus *οὑτοσί*· *οὗτος* Meineke, *οὗτος*· *τοιοῦτος* — *οὔτ' ἄρ*· *οὔτε δή* corr. Schow. p. 605, 19. 18. *ὀτρηρῷ* Guyetus. 20. *ἐπιφέρηται τέσσαρα σημαίνει· τὸ κτλ.* vulgo. 22. *οὐ φατῶς*· *ἀφάτως* cod. 23. *οὐ φαικά* Vossius coll. *φαικά* et *φαικῷ*· *κούφῳ*. ‚Mirum omitti Diogeniani prov. VII 41 p. 293 *οὐ φελλίνας ὁ ἀγών*.' Pearso. 24. Cimoliam dicere videtur, qua pro lixivio utebantur. 25. *ὑφίδρωμα* (Laconice *οὐφίδρωμα*) Ahrensio in Dial. II p. 125 videtur esse id quod sudorem excipit. Malim *Θὐφίδρωμα* (ut *θὔδωρ* = *τὸ ὕδωρ*) pro *τὸ ὑφίδρωμα* vel *τοὐφίδρωμα*. 26. *φοῖβοι* cod., *φοιβᾶν* Mus. Glossam *φοιβήσετε* scribere malebat Bielius coll. Theodoreto ad Deuteron. XIV 1 ubi secundum cod. Alex. ita legitur.

οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· παροιμία, ἧς μέμνηται καὶ Ἕρμιππος Δημόταις. μὴ πρὸς ὀργὴν ὁμιλεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐμοί
οὐχ· οὐχί. οὐχ οὕτως
1930. οὐχ ἅζομαι· οὐ σέβομαι. οὐκ ἐντρέπομαι
οὐχ ἅλις· οὐχ ἱκανῶς
οὐ χάζεις· οὐ πιέζεις συνεχῶς
οὐχ ἕδος· οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι
. . . . · οὐ καθέδρα(ς) φροντίς
35. [οὐχ εἴκων· οὐχ ὑποχωρῶν]
οὐχ ἥκιστα· μάλιστα
οὐχί· οὐδαμῶς. οὐ δῆτα
οὐχ ἑκών· οὐ βουλόμενος, οὐ θέλων
ὀ[ὐ]χεαί· φωλεοί
40. οὐχ ἕπ(ε)ται· οὐκ ἀκολουθεῖ
οὐχ οἷόν τέ ἐστιν· οὐ δυνατόν ἐστι
[οὐχ ὑπὲρ ἀλόγου· οὐχ ὑπὲρ λόγον]
οὐχ οἷοί τε· οὐ δυνατοί
οὐχ οἷός τε εἰπεῖν· μὴ δυνάμενος εἰπεῖν
45. οὐχ ὀρέοντα· οὐ ζῶντα
οὐ χραίσμῃ· οὐ βοηθῇ
οὐ χρή· οὐ δεῖ
οὐχ ὑπελείπω· οὐχ ὑστέρησας. οὐ κατέλειπας
οὐχ ὑποίσω· οὐχ ὑπενέγκω. οὐ βαστάσω
50. οὐχ ὑφίεται· οὐκ ἐνδίδωσιν
οὐχ ὑφίσταται· οὐχ ὑπομένει, οὐχ ὑποφέρει
ὄφατα· δεσμοὶ ἀρότρων. Ἀκαρνᾶνες
ὀφείλει· δεῖ γενέσθαι κατὰ ἀνάγκην
ὀφειλή· χρέος, δάνειον. ἀνάγκη
55. ὀφειλέτης· χρεώστης
ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ, τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας
ὀφέλλει· ὠφελεῖ. αὔξει

SCR. 28. fr. VI p. 387. 30. Eur. Alc. 338 Or. 1116 Heracl. 600 ubi vid. Elmsl. Cf. Cobet Nov. Lectt. p. 280. 31. Eur. Andr. 582 *Ε* 349. 32. Eur. Or. 264. 33. *Ψ* 205. 34. Bacchylid. fr. 23 p. 970, cuius non oblitus est Valcken. Phoen. p. 290 AB, ubi de his formulis disputat. 41. Ar. Nubb. 198. 42. Cf. Cratin. fr. VI p. 60. 43. Cf. Herod. VIII 68, 2. 46. *Α* 28. 47. *Β* 24. 48. Genes. XXVII 36. 49. Iob. XXXI 23. 51. Prov. XIII 8. 54. Matth. XVIII 32. 55. Matth. XVIII 24. 56. Menandri fr. VIII vol. IV p. 184. 57. *Γ* 62.

δ

ADNOT. 28. *ἱπποκλῆ* cod., em. Mus. Cf. editores Gotting. ad Zenob. V 31 p. 132. Seqq. *μὴ πρὸς ὀργὴν ὁμιλεῖν* ad alium articulum qui exciderit pertinere videntur Pearsoni et Alberto. 30. *οὐχάζομαι* cod., em. HSt. 32. *οὐχάζεις* cod., *οὐχάζεις ἢ οὐκ ἄγχεις* Mus. qui *οὐκ ἄγξεις· οὐ πιέσεις* voluisse videtur. Sed legendum est *ὀχμάζεις·* [*οὐ*] *πιέζεις συνεχῶς*. Vide SCR. Similiter Cyr. 63 *οὐχάς· ἐξοχάς*. 33. 34. *καθέζεσθαι. Οὐ καθέδρα· οὐ φροντίς* cod., *καθέζεσθαι. οὐ καθέδρας φροντίς* Mus. *καθέζεσθαι. (Οὐχ ἕδρας ἔργον)· οὐ καθέδρας φροντίς* Meinek. Philol. XII p. 618. 35. *οὐκ εἴκων* legendum, nisi *οὐ χάζων· οὐκ εἴκων* fuerit. 39. *οὐχιαί* cod., *οὐχειαί* Mus., *οὐ χειαί* Schrewel. Possis etiam *ὀχειαί* vel *ὀχεαί*. 40. (ε) Mus. Cf. *οὐκ ἕπεται*. 42. Sic etiam Cyr. 63. Lego *οὐ πέρα λόγου· οὐχ ὑπὲρ λόγον*. 45. Meinek. Theocr. p. 396. 46. *χραισμεῖ — βοηθεῖ* codex. 48. *κατέλιπες* Mus., forte *κατέλειψας*. *οὐχ ὑπελείπω· οὐ κατέλιπεν, οὐχ ὑστέρησεν* Cyr. 11. ‚Fortasse reponendum *οὐχ ὑπελίπου* ex Genes. XXVII 36 cui explicatio Hesychiana convenit.' BIEL. 49. *βαστάζω* cod., em. Mus. Totidem verbis haec gl. exstat in Cyr. 63. 52. Vide *ὄφνις· ὕννις, ἄροτρον*. 53. *ὀφειλη*

ε

δή cod., em. Salmasius. 54. Lob. rhem. p. 256. 56. *πκαταθήκην* cod., *παρακαταθήκην* Mus., em. Sopingus. Cf. *ὄφις*. Moer. p. 288 Poll. V 99 Clem. Alex. Paed. II 12 p. 245. 57. *ὀφελεῖ* cod., *ὠφελεῖ* Mus.

ὀφέλλειν· αὔξειν. καὶ ὀφέλλειν

ὀφέλλεται· αὔξεται

1960. ὄφελες· ὤφειλες. ᾧ συζυγεῖ τὸ ὄφελον καὶ ὄφελε. καὶ ἐπίῤῥημα, ὅπερ ἔχει χαρακτῆρα ὁριστικοῦ παρατατικοῦ· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἔλεγον, ἔλεγες

ὀφέλλουσα· θρασύνουσα. σώζουσα. παρασκευάζουσα

ὄφελμα· αὔξημα. κάλυμμα. κάλ(λ)υντρον

ὀφέλμασι· σαρώμασιν

ὄφελλον· ὤφειλον. εἴθε. μακάρι

65. ὄφελος· αὔξησις. ὄνησις. ἐπικούρημα. κέρδος

ὄφελτρον· κάλλυντρον

ὀφθαλμιᾶσαι· φθονῆσαι. ἐπιβαλεῖν ὀφθαλμόν

ὀφθῇ· εὑρεθῇ. φανῇ

ὀφθαλμὸς βασιλέως· ὁ πεμπόμενος κατάσκοπος

70. Ὀφικοί· οἱ νῦν Ὀπικοί

ὀφιδεύειν· σχολάζειν, διατρίβειν, ὀκνεῖν

ὀφικιάλιος· ......

* ὀφειλόντως· πρεπόντως. δεόντως

ὀφιομάχος· ἰχνεύμων. καὶ ἀκρίδων γένος, μὴ ἔχον πτερά

75. ὀφίουρος· ὄρνις ποιὸς ἐν Αἰθιοπίᾳ

Ὀφιοῦσ(σ)α· ἡ Ῥόδος· διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀφέων

ὄφις· ποιὸς ἰχθῦς. καὶ τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον. καὶ ὁ δράκων ὁ φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς

Ὄφλα· ὄνομα χωρίου, ὅπου ἦν τεῖχος Ἱερουσαλήμ

ὀφλάνειν· ὀφλισκάνειν. ὀφείλειν

80. [ὄφλει· ὀφείλει]

ὀφλεῖν· ὀφείλειν ἐκ καταδίκης

ὄφλημα· χρεώστημα

ὀφλήμασι· χρεωστήμασιν

ὄφλησιν· χρεώστησιν

85. ὀφλήσουσι· χρεωστήσουσιν

ὀφλισκάνοντες· χρεωστοῦντες. ὑπομένοντες

SCR. 58. Π 631. 651. 59. γ 367. 60. Α 415. Σ 367. ὤφελε Callim. epigr. XVIII 1. 61. Δ 445. 62. Sophocl. fr. 971 — Hipponax fr. 51 p. 601 ap. schol. Lycophr. 1165. 64. ADN. 65. Ν 236. 66. Debet hanc glossam haud dubie schol. ad Lyc. l. l. 69. Ar. Ach. 92. 70. Platon. epist. XIII p. 484, 15 Bkk. (schol. p. 464 Bekk.) Hunc locum cur respici putem docebo ad voc. τέμνειν. 74. Levit. XI 22. 77. Nicostrat. com. fr. VII vol. III p. 289. — Soph. fr. 207 p. 142 ap. Steph. Byz. s. v. χώρα. 78. Ὀφλά Nehem. III 27. 82. e. g. Dem. 998, 25. 84. Baruch. III 8.

ADNOT. 58. ὀφείλειν vel ὠφελεῖν viri docti. Malim ὀφέλλειεν. Vide SCR. 60. ὄφελες — ὄφελον καὶ ὄφελον — τὸ ἔλεγον cod., ὤφελες — ὄ. καὶ ὄ. — τῷ Mus. 61. ὀφελοῦσα cod., ὠφελοῦσα Mus., em. Pearso. 63. ὀφέλμωσι cod., em. Mus. 64. Haec in duos articulos dispescenda videntur, quorum alter ὄφελλον ad Θ 312 respiciens explicatione caret, alter e Cyr. Lex. MSS. ὄφελον· εἴθε scribendus ordini melius convenit. — ὄφελλον· ὤφειλον Aldinae error; μακάρη quod correxi om. Mus. 67. ὀφθαλμίσαι (male)· φθονῆσαι. ἐπιβαλεῖν ἐπιθυμητικῶς (τοὺς ὀφθαλμοὺς addit Cyr. 63) ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάσχειν Phot. 364, 6. 69. βασίλειος ὀφθαλμός Append. prov. I 49 p. 386, ubi vid. intpp. 70. Ὀφιγοί — Ὀπτικοί cod., Ὀπικοί — Ὀφικοί Steph. Byz. 494, 6. 71. Cf. gl. ε 7489, unde recte ὀκνεῖν pro οἰκεῖν corr. Kusterus et Triller Emend. Hes. p. 32. 72. H. e. officialis. 76. Ὀφηους, ἡρόδοτος cod., Ὀφίους, Ἡρόδοτος Mus. em. Sopingus. Vide St. Byz. p. 546, 12 Strab. III p. 167 XIV 653 Eustath. Dion. 504 schol. Apoll. Rhod. II 1149. 77. ophidion Plin. HN. XXXII c. ult. 79. Phot. 364, 15, qui omittit ὀφείλειν. 80. ὀφλεῖ cod., quo de acc. cf. Thes. V c. 2458 et Cobet. Var. Lectt. p. 129. Mihi haec glossa, modo genuina sit, e recentiore aliquo scriptore petita videtur, sequens ὀφλεῖν scribenda, quod pro aoristo capiendum. 81. ὄφλειν cod. Phot. 364, 17 Arcad. p. 158, 26. 82. 84. 85. 86. χρεοστ. cod., em. Mus.

ὀφλοί· [ὀφειλοί.] ὀφειλέται. ὀφειλαί
ὀφνίς· ὕννις, ἄροτρον
ὄφρα· ἵνα, ὅπως. ἕως, μέχρις. ἐάν. [τόφρα]
1990. ὄφρα ἴδητε· ὅπως ἴδητε, ἵνα θεάσησθε
ὄφρα μὲν οὖν· ἕως μὲν οὖν
ὄφρ' εὖ εἰδῶ· ὅπως καλῶς εἰδῶ
ὄφρ' ἄν· ἕως ἄν
ὄφρυα· τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία. τινὲς αἱμασιάς
95. ὀφρυάζει· ταῖς ὀφρύσι νεύει
ὀφρυγνᾷ· ὁμοίως. Βοιωτοί. [οἱ δὲ μέσον, καὶ ὑψηλόν
ὀφρυγή· χ[ρ]ῶμα. λόφος. αἱμασιά[αι]
ὀφρύκνηστον· ἐρυθριῶντα. οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς
ὀφρυόεντα· λοφώδη. ὑψηλόν
2000. ὀφρυόεντες· ὑπερήφανοι
ὀφρυόεσσα· ὑψηλή. ἀλαζών. ἐφ' ὕψους καὶ ἄκρας κειμένη
ὀφρύει· μετέωρον
ὀφρῦς· τὰ κρημνώδη καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν. καὶ ἔπαρσις, ὑπερηφανία
ὄχα· ἐξόχως
5. ὀχαεῦνται· ἠρέμα κινοῦνται
ὄχανον· ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. καὶ ὁ δεσμός. καὶ ὅπου ἐμβάλλουσι τὰς τρίχας
ὀχάνοις· δεσμοῖς· ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἔνθεν καὶ τὸ ὀχμάζειν
ὄχ' ἄριστος· ἐξοχώτατος
ὀχᾶσθαι· ἀνάλλεσθαι. ὁ λόγος ἐπὶ Ἀχιλλέως· οὐ βαρυσκέλης ποιεῖ ὁ τῶν νεβρῶν μυελός
10. ὄχεα· ἅρματα, ὀχήματα
ὀχέεσθαι· ἡνιοχεῖσθαι
ὀχέεσκον· ἔφερον, ὑπέμενον
ὀχεία· ἡ μίξις, καὶ ἡ συνουσία
ὀχεῖα πόντια· ἡ ἄγκυρα. παρὰ τὸ ὀχεῖν ἐν τῷ πόντῳ τὰς ναῦς

SCR. 90. *Δ* 249. 91. *I* 546. 92. *Α* 515 (*ὄφρα Fίδω Σ* 63 *π* 32). 93. e. g. *ρ* 10 Aesch. Eum. 338. 95. Amips. fr. VIII vol. II p. 712 et Poll. l. c. 97. ADN. ad 2002. 99. Orac. ap. Herod. V 92, 2 unde corrigendus Theognost. Add. p. 522 ad p. 13, 24. 2001. *X* 411. 2. Eur. Heracl. 394? vid. 97. 4. *Γ* 110. 5. *Φ* 261. 6. Herod. I 171. 8. *Α* 69. 9. Trag. adesp. fr. 196 p. 684. 10. *Ε* 745. 11. *Ρ* 77 *Κ* 403 *ὀχέεσθαι ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ* quo referendum fortasse est voc. *ἄλλ'* inepte gl. 2009 ante *ἄλλεσθαι* positum. 12. *λ* 618. 13. e. g. Aristot. HA. VI 20. 14. Tragicus incertus.

ADNOT. 88. Vide *ὄφατα*. Vocabulum *ὄννις* Cypriam dialectum redolet. 89. *τόφρα* om. Mus. 90. *εἰδῆτε* bis cod., em. Alb., coni. *Fίδητε — ἴδητε*. 92. *ἴδω* bis cod., em. Alb. praeeunte Sopingo. 94. *ὑποκείμενα — ἀμασίας* cod., em. Mus. — *ὀφρύα* (accus. pro *ὀφρῦν*) an *ὀφρύας*? 95. *τὸ συνάγειν τὰς ὀφρῦς* Phot. 364, 19. Phrynich. app. soph. p. 53, 29. Sed cf. Polluc. II 50. 96. *ὅλως* cod., em. Lob. Aglaoph. p. 780 probante Meinek. Philol. XII p. 618. Idem verba *οἱ — ὑψηλόν* refert ad *ὀφρυόεν* et *σιμόν* suadet pro *μέσον*. (*σεμνόν*?) 97. *ὀφρυγή* cod., forte *ὀφρῦς* alicubi addita lectionis discrepantia *ὀφρύη*, quo de cf. mox gl. 2002, sic scriptum invenit: *ὀφρῦς* (η supra scriptum). An *γῆς χῶμα*? — [αι] Mus. 2002. *ὀφρύει* cod., *ὀφρυόεν* Mus., *ὀφρύην· τὸ μετέωρον. Εὐριπίδης* (Heracl. 394) Phot. 364, 21, unde coniciat aliquis *ὀφρύην*. Adludit tamen etiam *ὀφρυόειν* quod ex em. LDindorfii ponit Choerob. vol. II 717, 27: *τὸ — ὀφρύειν γεγόνασι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι*. 4. Lob. Path. El. p. 145. 5. *ὀχεῦνται* male Mus. Leg. *ὀχλεῦνται*, q. v. 6. *τρίχας* suspectum. *χεῖρας* Meineke. 9. *βαρυσκέλης* cod., *βαρυσκελεῖς* Mus. Praeterea *ἀνάλλεσθαι* corr. Meinekius pro *ἀλλ' ἄλλεσθαι*. *Manifestum videtur poetae haec fere verba fuisse: ὀχᾶσθαι δ' οὐ βαρυσκελεῖς ποιεῖ | ὁ τῶν νεβρῶν μυελός. quae locum habere potuerunt in Sophoclis Ἀχιλλέως ἐρασταῖς aut simili fabula.* Thes. V c. 2465 B. Fateor tamen mihi verba diducta explicationi ab *ὅτι* incipienti similiora videri quam verbis poetae scenici, unde fortasse nil nisi *βραδυσκελεῖς* remansit intactum. 12. *ὀχέεσβον* cod., em. Mus. 14. *ὀχεία ποντία* cod., em. Theognost. 128, 27 LDindorf. Thes. V c. 2466 A. — *ὀχεῖσθαι*?

2015. *ὀχεῖον·* ἅρμα. καὶ τὸν εἰς ὀχείαν ἀνειμένον, Ἀττικοί

ὀχεῖς· κλεῖθρα. Κερκυραῖοι

ὀχεῖται· μετέωρος φαίνεται

ὀχέοντας ὀϊζύν· ἔχοντας κακοπάθειαν, ἢ ἐχομένους ὑπὸ κακοπαθείας, ἢ ἀναδεχομένους κακοπάθειαν

ὀχέοντες· ἐν αὑτοῖς ἔχοντες

20. *ὄχεσκον·* ὑπέμενον, ἔφερον

ὄχεσφιν· τοῖς ὀχήμασιν, ἢ τοῖς ἅρμασιν

ὀχετεύει· ἐπιχέει. σαλεύει. μεταφέρει

ὀχετηγός· ὁ τὸ ὕδωρ ἄγων, ὑδραγωγός, κηπουρός, ἢ ὁ ἄρδων

ὄχετλα· τὰ ὀχ[λ]ήματα. οἱ δὲ τὰ συντεθραυσμένα

25. *ὀχετός·* σωλήν, ἀγωγός, ῥύαξ. ὕδωρ. ὑδραγωγεῖον. οὐ χείμαῤῥος, ἤγουν αὖλαξ, ἀλλ' ἀεὶ ῥέων

ὀχεύς· ὁ τῆς περικεφαλαίας ἱμάς

Ὀχή· (τρ)ώγλη. τροφή. καὶ ὄρος Εὐβοίας. καὶ τροχός

ὀχῆα· συνέχοντα

ὀχῆες· οἱ συνέχοντες τὴν θωρακοζώνην κρίκοι. καὶ οἱ μοχλοί· ἀπὸ τοῦ συνέχειν

30. *ὄχημα·* ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος

ὀχῆς· οἱ μοχλοί

ὄχησις· ἱππασία. φόρησις. καὶ φωνή

ὀχήσομαι· βασταχθήσομαι

ὄχθα. χεῖλος ποταμοῦ. ἢ *ὄχθαι*

35. *ὀχθᾶσθαι·* ἀπὸ τοῦ ὄχθη. οἱ γὰρ στένοντες ἑαυτοὺς μετεωρίζουσιν

ὀχθεῖ· στένει, στενάζει

ὄχθη· χεῖλος ποταμοῦ

ὄχθησαν· ἠγανάκτησαν

ὀχθήσας· στενάξας. βαρυνθείς· *ἄχθος* γὰρ βάρος. ἢ μετεωρισθεὶς τὴν ψυχήν, ἀπὸ τῶν *ὄχθων*, ὅ ἐστι τοῦ ἀναστήματος

40. *ὄχθησις·* θόρυβος, τάραχος

ὄχθοι· αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι τόποι. καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν

ὄχθοιβοι· περιάπτειν τινὰ εἰώθασι περὶ τοὺς χιτῶνας, ἃ καλοῦσιν *ὀχθοίβους*· εἰσὶ δὲ τὰ λεγόμενα *λώματα*

SCR. 15. Aeschyl. fr. 188 p. 50. 18. *η* 211. 21. *Δ* 297. 23. *Φ* 257. 26. *Γ* 372. 28. *Μ* 121. 29. *Δ* 132 *Μ* 455. 30. e. g. Eur. Rhes. 621. 32. Plat. Rep. V p. 452 C. 34. *Φ* 10. 37. *Φ* 17. 39. *Α* 517. 42. Pherecr. fr. I vol. II p. 296 Aristoph. fr. VI 2 p. 1078.

ADNOT. 15. ‚*Confundit ὀχεῖον et ὀχικόν*' AM. 16. *κλῆθρα* codex. Poll. I 77. 17. *φέρεται* coni. Triller Em. Hes. p. 32: placet. 20. Cf. 2012. 21. *ὄχεσφι* Mus. 22. *σαλεύει* agnoscit Phot. 365, 19, quod ad *ὀχεῖται* (ἡ *ναῦς*) referendum videtur. Nam *σωληνεύει* non ausim. 24. [λ] Phot. 365, 15 addens *ἐν ἄλλῳ σχήματα.* 25. *σολήν* Aldi typotheta; *ὑδραγωγίον* cod., *ὑδραγωγεῖον* Mus. alius malit *ὑδραγώγιον.* 27. Confundi *ὀχεή* et *ὀχή* non opus est ut cum Lob. Path. El. p. 417 arbitremur. Nam formam *ὀχή* pro *caverna* agnoscit Arat. 956. De altera significatione vid. Ath. VIII p. 363 B. Montem Euboeae, quod ibi Iunonem Iupiter iniit sic dictum, memorant Strab. X p. 445 sq. Steph. Byz. 362, 16 Eustath. 280, 44. Denique etiam *ὀχῶν* infra per *τροχῶν* exponit. — (τρ) Mus. 29. *θυραχοζώνην* cod., *θωρακοζώνην* Phot. 365, 24 quod potest etiam *θώρακος ζώνην* esse. 31. *ὀχής·* ὀμίχλη. καὶ φωνή codex Mus., quae ad *ἀχλύς* et *ὀπίς* (sic) referebat Albertus. Imo *ὀχῆς·* (attice pro *ὀχῆες, ὀχεῖς*) οἱ *μοχλοί*; et *ὄγκησις·* φωνή (Aelian. NA. V 50. 61) quod ad gl. seq. retrahendum est. Nihil huc facit Eur. Tro. 884 *ὦ γῆς ὄχημα.* 32. *καὶ φωνή* huc retraxi. Confundit *ὄχησις* et *ὄγκησις* = *ὀγκηθμός*, *ruditus.* Vide etiam *ὄχθησις·* θόρυβος. 35. Lob. rhem. p. 169. 38. Infra rectius *ὤχθησαν.* 39. *τῶν ὄχθων, ἅ* cod., *τοῦ ὄχθου ὅ* Mus. 40. *ὄχλησις* Pierso ad Moer. p. 290. 41. *τόποι*] *πέτραι* Phot. 366, 1 Suid. Cyr. lex. MSS. Forte *τραχεῖαι πέτραι.* Cf. *λεάδα* et *λεδδά.* 42. *ὀχθόβοι·* *παραάπτειν* cod., em. Mus. *ὄχθοβος* EM. 570, 53, *ὄχθωβος* 645, 22. Cf. Poll. VII 65. 95. EM. 311, 4 Phot. 366, 2. — *περιῤῥάπτειν*?

ὄχθος· κρημνός. πέτρα. τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς. ἢ τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης. κυρίως δὲ ποταμῶν καὶ κροχρημένων

ὀχλαγωγῆσαι· θορυβῆσαι, ἢ συναγαγεῖν ὄχλον, ἢ ταράξαι

ὀχλεῖ· στένει. λυπεῖ. κωλύει μετὰ ὄχλου

2045. ὀχλεῦνται· κινοῦνται. κυλινδοῦνται

ὀχλεύονται· ὁμοίως

ὀχλεύς· μοχλ΄ς. στρόφιγξ. δεσμός. ἅρμα. πομπή

ὄχλησις· σχολή

ὀχλημῶν· μοχλῶν

50. ὀχλίσειαν· κινήσειαν

ὀχλίζειν· κινεῖν· μοχλεύειν

ὀχλιζομένων· συναγομένων

ὀχλοισίαν· ἱκεσίαν. ἐκκλησίαν

ὄχλον· ἐνόχλησιν

55. ὀχλόλογος· κατάλογος λαοῦ

ὄχμα· πόρπημα

ὀχμάζει· [μάχεται.] βαστάζει. ἐρείδει. θάλπει. συνέχει, κατέχει, πιέζει

ὀχμοί· σταχύων φυτεῖαι

ὀχμὸν ἐλαύνουσι· τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν

60. ὄχνη· εἶδος κύστου, ἢ κουστουμίνου

ὀχοί· οἱ συνέχοντες τὰς ναῦς

ὀχοί· ἐφ᾽ ὧν ὀχοῦνται αἱ ναῦς. καὶ οἱ συνέχοντές τι καὶ διακρατοῦντες

ὄχος Ἀκεσταῖος· ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖοι. ἦν δὲ Ἀκέστη Σικελίας

ὀχ[ρ]ός· ὀχούμενος, φερόμενος

65. ὀχρύνει· βαίνει

ὀχυρά· ἰσχυρά, ἀσφαλής

ὀχύρωμα· τεῖχος ἀσφαλές. ὀχυρόν. κάστρον. φρούρ[ε]ιον. ἢ ἀληθές

ὀχύρωσεν· ἠσφαλίσατο. ἐφυλάκισεν

SCR. 43. Eur. El. 1258, fr. 124 al. 45. Φ 261. 50. Μ 448. 57. Eur. El. 817. 59. Λ 68. 60. ω 246 η 120. 61. ε 404. 63. Sophocl. fr. 606 p. 221. 66. ἰσχυρά] Xen. Cyr. VI 1, 15. 67. Xen. Hell. III 2, 3. 68. Xen. ΚΠ. V 4, 39?

+

ADNOT. 43. ποταμῶν καὶ κροχρημένων cod., ποταμῶν ἄκρα χρημένων Mus., ποτα- ως μῶν. ἄκρα κρημνώδη? κρόκαι latere non dixerim. 46. ὁμοιοῦνται cod., ὁμοίως recte Mus. Cf. Lob. rhem. p. 202. 47. Cf. 2049. πομπή (imo πόρπη) ad ὄχμα vel ὀχμάς retulerim; priores explicationes ad ὀχεύς et ὄχος pertinent. 48. σχολή aperte vitiosum est. Cf. Pierso Moer. p. 290; unde tamen parum probabiliter ὄχλησις· ὄχλος conicias. 49. ὀχλημῶν cod., ὀχλισμῶν Pearso, ὀχλήων pro ὀχλέων Albertus. Non liquet. 50. ὀχλήσειαν cod., em. Mus. 53. Reiectis Guyeti et Ruhnkenii commentis ὀχλησίαν· ἱκεσίαν ἐκκλησίαν et ὄχλησιν· [ἱκεσίαν] ἐκκλησίαν, LDindorf. Thes. V c. 2475 CD coniciebat ὀχλοισίαν pro dittographia gl. 2050 habendum esse, interpretationes autem ad seq. voc. ὄχλον· ἐνόχλησιν (ἱκεσίαν ἐκκλησίαν) referre praestare. Quidni ὀχλήσειαν· κινήσειαν κυλίσειαν? 57. Cf. οὐχάζεις. — Pro μάχεται cave μάσσει reponas; confundit ὀχμάζει quod sic explicat etiam Cyr. 63 vel potius ἐχμάζει et αἰχμάζει, q. v. 58. Eustath. 1528, 23. Male οἶχμοι Cyr. 63. 59. ὄγμον Mus. 63. ἀκέσταις cod., ἀκέστας Mus., ἀκεσσαῖος — σπουδαῖαι — Ἄκεσσα Phot. 366, 12. — Ἄκεστος cod., Ἀκέστη St. Byz. p. 69, 10. Supra Ἀκεσταῖοι ὄχοι et ἀκεσταί habuimus. 60. ὄχνη· εἶδος κουστουμίνου. ὄχνη εἶδος κούστου, μήλου ἀπίου. ὄχνη· εἶδος δένδρου καστάνου κουστουμίνου μήλου ἀπιδίου (sic) Cyrillus. 64. [ρ] G. Bruno, ὀχηρός Salmasius. 65. ὀχρύνει cod., Phavor. 1046, 21, ὀχύνει Schrewel. Lob. rhem. 239. ὠχρύνει· μιαίνει Meinekius. 67. [ε] Mus. — ἀληθές ad ὀχυρόν refert Bruno.

ὀχῶν· ὀχευτικῶς ἔχων. ἢ τροχῶν ἁρμάτων
2070. ὄψ· ὄψις. ὀφθαλμός. ἢ φωνή
* ὄψανον· ὄψιν
ὄψα· προ(σ)φάγια. μαγειρεύματα
ὄψανον· ὄψις [φωνή]
Ὀψαλίδαι· οἱ ἀρχηγέται τῶν Αἰτωλῶν
75. ὀψαρτυτής· μάγειρος
ὀψέ· μετὰ πολὺν χρόνον. βραδέως
* ὀψέ ποτε· μετὰ χρόνον ποτέ, ἐπ' ἐσχάτων
ὄψεαι· θεωρήσεις
ὄψεως· θέας
80. ὀψὲ δύων· ὀψὲ καταδυόμενος
ὀψείοντες· ὀπτικῶς ἔχοντες, ἰδεῖν θέλοντες. (ὡς) κλαυσείοντες, βρωσείοντες
ὀψὲ δύοντα· βραδέως δύοντα, διὰ τὸ τῇ ἄρκτῳ ἀκολουθεῖν
ὄψεις· ὄνειροι. ὀφθαλμοί. ὁράσεις
ὀψέ ποτε· μόλις ποτέ.
85. ὄψεσθαι· θεωρήσεσθαι, ἰδέσθαι
ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' ἕ[ί]ς τὸν Κολωνὸν ἵεσο· ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἔλεγον. τοὺς ἐπὶ τὸ ἔργον ἐλθόντας ὀψέ, ἀπέλυον πάλιν εἰς τὸ μισθωτήριον· τὸ δὲ ἦν ἐν Κολωνῷ
ὀψίας· ἑσπέρας
ὀψιγενές· καὶ ὀψιγέν(ν)ητα. βραδέως γεννηθέντα
ὀψίγονοι· οἱ ὕστερον γενόμενοι
90. ὀψιγόνων· τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων, μεταγενεστέρων
ὀψιμαθής· βραδυμαθής
ὄψιμον, ὀψιτέλεστον· ὀψὲ γεννώμενον. ἢ ὀψὲ ἀρξάμενον καὶ ὀψὲ τελεσθησόμενον
ὄψιμον· χρόνιον. ὕστερον
ὄψιμος· χρόνιος. βραδύς
95. ὄψιοι· δειλινοί. ὕστεροι
ὀψίοντες· ὀπτικῶς ἔχοντες. παρακολουθοῦντες τοῖς γινομένοις. κατοπτεῦσαι βουλόμενοι
ὀψιπέδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας πέδας βράδιον
ὀψίσθην· ὤψισα[ν]
ὄψις· θεωρία, ὅρασις
2100. ὀψιτέλεστον· μετὰ πολὺν χρόνον τελεσθησόμενον
ὄψον· προσφάγιον
ὀψίχα· ὀψέ. Βυζάντιοι

SCR. 70. Empedocl. ap. Strab. VIII p. 364. Antimach. fr. LXXV. 72. γ 480. 71. 73. Aesch. Cho. 534. 74. Hyperides Pollucis VI 37. 76. Δ 161. 78. Δ 353. 80. Φ 232. 81. Ξ 37. βρωσείοντες Callimach. l. l. 82. ε 272. 83. Aesch. Prom. 646 Sept. 711. 85. Ε 120. 87. Matth. VIII 16. 89. Callim. Del. 174. 90. Γ 353. 91. Isocr. Hel. enc. p. 208 C. 92. Β 325. 93. Epist. Iacob. V 7. 96. Ξ 37. 97. Menand. fr. CCCLXXVI p. 311. 2100. Β 325.

ADNOT. 69. ὀχλῶν· ὀχευτικῶς ὀχῶν suo loco Phot. 366, 10. — Cf. ὀχή· τροχός. 70. Lob. Parall. p. 115. 71. Phot. 366, 16. 72. (σ) Mus. 74. Ὀξυλίδαι? 78. 79. Separavit LBos. Obs. crit. p. 177. 81. Apoll. lex. 125, 32. Cf. gl. 2096. 86. Poll. VII 133. Phot. 367, 6. Interp. App. Prov. IV 49 p. 444. 88. (ν) Thes. V c. 2485 C. ὀψιγεννής Phot. 367, 8. 91. Inepte Cyr. 63: καὶ ὁ διὰ τῆς ὄψεως τουτέστιν τῆς ὁράσεως τὸν ἄνθρωπον μανθάνων. 93. Cf. gl. ι 270. 96. ὀψείοντες Mus. 97. ὀψιπαίδωνας — παῖδας cod. Cf. Phot. 366, 20. 367, 1. πεδότριψ πέδων τριπέδων. 98. Infra rectius ὠψίσθην· ὤψισα. Ut noster Cyr. 11. 63. 2100. ὀψιτελέστων — |μένων cod., em. Iensius Luc. Hes. p. 179. Vide ὄψιμον. 2. ὀψιχά codex. Accentum ad analogiam vocc. ὀσσίχος ἡνίκα αὐτίκα mutavit Lob. Phrynich. p. 51. Cf. Koen. Greg. Cor. p. 292.

ὄψοι δὲ βλέψον, ὅρασιν
ὄψος· μοχθηρός
ὄψου[ς]· παντὸς προσοψήματος
ὀψῶνα· τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπυρίδα
ὀψώνιον· δαπάνη. κέρδος
* ὀψοφαγία· εὐωχία
ὁ ὠγύγιος· ὁ ἀρχαῖος
ὁ ὠκύμορος· ὁ ταχυθάνατος
ὁ ὠκύπλοος· ὁ ταχέως πλέων
ὁ ὠκυπόρος· ὁ ταχέως πορευόμενος
ὁ ὠκύτατος· ὁ ταχύτατος, ὀξύτατος
ὁ ὠμηστής· ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων
ὁ ὢν· θεός, ἀεὶ ζῶν, ὑπάρχων
ὁ ὠνούμενος· ὁ ἀγοράζων
ὀώρων· γυναικῶν. παρὰ τὸ ὀαρίων

Π.

Παμύλης· Αἰγύπτιος θεὸς Πριαπώδης. Κρατῖνος ὁ νεώτερος Γίγασιν·
ὡς σφοδρῶς [ἡ] Αἰγυπτώδης, Σώχαρις, Παμύλης
Παᾶπις· οὗτος ποτήριά τινα τοῖς Ἀθηναίοις ἔπεμψε δῶρα. Λεύκων Φράτερσιν·
ἀτὰρ ὦ Μεγάκλεες οἶσθ' ἃ τοῦ Παάπιδος
Ὑπέρβολος τἀκπώματα κατεδήδοκε
παγαίη· κύων. Σκυθιστί
πάγανα· σφύρα, καὶ ἡ Ἀργὼ ἐπάγη

SCR. 4. *Λ* 629 ap. Apoll. lex. 5 *Ι* 489. 15. LXX Exod. III 14. 17. *Ι* 327 ὀάρων ubi var. lect. memorant schol. ὠρέων et ὀρέων.
Π. 1. Cratin. min. fr. II vol. III p. 375. 2. fragm. II vol. II 2 p. 749. 4. Παγασαῖα σφυρά?

ADNOT. 3. Sic cod., ὄψιν δέ· βλέψιν Mus. Cf. 1083; ὄψον est imper. aor. ὦψα· εἶδον. 4. Consensus Photii et Suidae docet satis antiquam esse mendam. ὄψῳ πονηρῷ dixerat Eupolis fr. XLIX p. 564. 5. ὄψους, παντὸς προσεψημάτων cod., ὄψου· παντὸς προσεψήματος Mus.; Cyr. 39 codicem nostrum exprimit. Formam προσέψημα tuetur Lob. Phryn. p. 176 coll. schol. Ar. Vesp. 962 Himer. Or. XIV 652. 6. ὀψώνα — ὀψώνην cod., ὀψώνα — ὀψωνεῖν Mus. 8. ὀψωφαγία Mus. 9. [ὁ] Ὠγύγιος Mus., typotheta ordinem servavit. 10. 13. 14. Cyr. 63. 16. ὠνύμος cod., ὠνύμενος Mus., em. Heinsius. 17. τὸ ὀαρίζειν Mus. Latet aliud, e. g. τὸ (ὀάρων ὡς Ὠρίων Ὠαρίων) quod male Ὀαρίων scribit Ath. XI p. 490 F.

Π. 1. σόχαρ.. cod., in quo deleto compendio Σόχαρις scripsit Musurus. Infra male Παλμύτης. Παμύλης Phot. 375, 40, quo de numine cf. Iablonsk. Op. I p. 192 Wilkins de Ling. Copt. p. 106 Wyttenb. ad Plutarch. p. 355 E GParthey ad Plut. de Is. et Osir. p. 191. Cratini locum correxit Meinek. Com. III p. 375. 2. Παάπης — μεγάκλεες ὑσθάτου — κατεδήδωκε cod., Παάπης — Μεγακλέους ὑστάτου — κατεδήδοκε Mus., em. Meinek. Com. II 2 p. 748 et similiter Fritzschius in Actt. soc. graec. vol. I p. 137 et ThBergkius Comment. p. 107 ὦ Μεγάκλεες οἶσθά που. De nomine Παᾶπις cf. Diogenes Antonius ap. Phot. Bibl. 166 p. 109. 3. ‚Parthice Pagga est catulus κυνίδιον pullus' Bernard. Sine sibilantis accessione dicebant παγαίη (nisi η est articulus) pro σπάκα· quod κύνα ἢ σφίγξ interpretatus est Hes. Vide Herod. π. διχρ. p. 345 et G. Curtium Etym. p. 128. Infra habebimus etiam σκαμαία· κύων. 4. Mox πάγασα· θύρα habebimus, unde h. l. Meinek. Phil. XII p. 618 πάγανα· θύρα. Παγασαί· οὗ ἡ Ἀργὼ ἐπάγη corrigit. Nisi forte σφυρά ad glossam ipsam pertinet (σφυρά· τῶν ὀρῶν τὰ κατώτατα), verba καὶ ἡ Ἀργὼ ἐπάγη ad gl. 7 retrahere malim.

* παγανός· ἰδιώτης, ἄφρων

παγάς· γῆ τις ὑπὸ τῶν γεωργικῶν

πάγασα· θύρα. καὶ παγασαί

Παγασίτης· Ἀπόλλων παρὰ Ἀχαιοῖς ἐν Παγασαῖς, καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς

παγετός· κρύσταλλος. ψῦχος. [κρημνός, σκόπελος]

παγετῷ· ψύχει. κρυμῷ

πάγη· παγίς. ποδάγρα. βρόχος

πάγη δέ τις· παγὶς δέ τις

πάγην· παγίδα. [ἢ ὑψηλὸν τόπον]

παγῆναι· στερεωθῆναι

[παγγάς· πλάνος]

πάγιον· στερεόν. πιστόν. κάτοχον. βέβαιον. ἀσφαλές

* παγηνός· ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμοῦ κονιορτός

παγκαρπία· πανσπερμία

παγκράδη· ἀπὸ τῆς κράδης τῶν συκῶν

παγκρατής· Ζεύς. Ἀθηναῖοι

παγκρατιάζειν καὶ παγκράτιον· τὸ αὐτό. τὸ τρὶς πλησιάζειν. καὶ τὸ κιχόριον, ὅ ἐστι πόα. ἢ διαπαντός

παγκρατιασταί· ἀθληταί, πύκται

πάγκυφος· ἐλαίας εἶδός τι κατακεκυφὸς καὶ ταπεινὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει

* παγελός· ὁ ἐν τῷ ποδὶ ἀστράγαλος

παγ.λάδια· ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις, ὅταν ἡ ἄμπελος τμηθῇ

πάγον εὐτειχῆ· τετειχισμένον ἐν ὄρει

πάγοι· αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν

πάγος· ὄχθος. βουνός. ψῦχος

παγούαιρ· μάρμαρος. ἡ μικακύς

SCR. 7. *πάγας ὑποπύρους* Soph. fr. 399 p. 180, quod si respicitur, scribendum *πάγας· θήρας*. 8. Hermipp. fr. I 19 vol. II p. 402. Demosth. Ol. I 9. 22. II 11 teste Harp. 142, 6. 9. Xen. Cyn. V 1. 10. Genes. XXXI 40 all. cf. Ernesti Gl. sacr. p. 218. 16. Plat. Epinom. p. 984 D. Cum *βέβαιον* iungit Philo I p. 248, 26. 18. Soph. fr. 372. 20. Aesch. Suppl. 816. 21. Ar. Vespp. 1186 al. 22. Plato Legg. VIII p. 830 A. 23. Aristoph. fr. inc. CCXXXIV. 26. Eur. Androm. 989 quem parodia exprimit Alexidis fr. I vol. III p. 393 *τὴν εὐτειχῆ ναίων Πάρον*. 27. ε 405 (Apoll. lex. 126, 4). 28. Archilochus Eusebii.

ADNOT. 5. *Paganus*. Meurs. Gloss. p. 393. 6. *πηγάδα* illustrat Lob. rhem. p. 281 n. 7. Infra *παράπαγος* et *πάρπαγος· ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος. πηκταί· θύραι*. Cf. adn. ad gl. 4 et SCR. — *Παγασαί*] *ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ* schol. Apoll. Rhod. I 238. 8. *Παγάσσαις* cod., em. Mus. Vid. Hesiod. Scut. 70. Gerhard Myth. § 297, 1 a. 9. Nisi *σκόπελος* additum esset, quod ad *πάγος* referendum esse quivis videt, conicerem *κρυμός*. 10. Cyr. Vossianus. 11. ‚*Schol. in Greg. Naz. Stelit. I p. 223 ed. Montac. καὶ ἡ παγὶς καὶ ἡ πάγη εἴρηται*' ALB. Cf. *ἔξω τε πάγης*. 12. Idem legitur in Cyr. 63. 13. Confundit *πάγην* et *πάγον*. 15. *πλαγκτάς· πλάνους* Lob. rhem. p. 88, 23; *πλάγκτας* Meinek. Philol. XII p. 618. Possis etiam *ΑΠΛΑΤΑC: πλάνας*. 16. Vide *πάριον* et *παῖον* (*πάγιον* corr. Hemsterh. ad Lucian. I p. 287.) 17. *παληνός* IThSchneiderus Lex. Gr. II p. 187. Forte *ποτηνός*. 21. *πλησιάζειν* (*τῇ γῇ*) Meinek. Philol. XIII p. 548 falli lexicographum monens. — *κιχόριον*] Plin. XX 18 (Dioscor. II 203). — Verba *ἢ διαπαντὸς* post *πλησιάζειν* inserebat Heinsius. Dubitari tamen potest, num *ἡδεῖα πάντως* legendum sit, an praestet ea ad *παγκρατής· διὰ παντὸς* (*κρατῶν*) referre. Ceterum cum Pearsone Advers. II 553 malim: *παγκρατιάζειν καὶ τὸ τρὶς πλησιάζειν* (*τῇ γῇ*). *Παγκράτιον· τὸ αὐτὸ καὶ τὸ κιχόριον κτλ.* 23. Vide Phot. 368, 2 et nos ad Hesych. s. v. *καμπουλίρ*. 24. *Talus?* 25. *δοδίοις* cod., em. Mus. *παγκλαδία* vel *παγκλάδια* post Valesium et Guyetum Albertus. 26. *παγὸν ἐν τείχει* cod., *εὐπείχηπαγος* Hesych. supra, em. Phot. 368, 4 qui *ἐν ὄρει τετειχισμένην* explicat. Sed *τετειχισμένον* Bachmanni AGr. I p. 324, 8 ubi male cod. *εὐτυχῆ*. 29. Glossa videtur Laconica sed corrupta. *Παγουλίρ* h. e. *πηγυλίς* apte explicari potest per *μάρμαρος* vel cum eo coniungi. *μικακύς* ad *μίμαρκυς* adludit.

πάγουρος· εἶδος καρκίνου
Παγχαῖος· Ζεύς
πάγχυ· παντελῶς
* παῖον· ἀσφαλές, βέβαιον
παγχυρισμός· πολυσύγκριτος
παγῶν· πηγῶν
παδησχέαι· σχίζαι
* παλλία· ἀγών. οἱ δὲ τὸ παλεῖν· ἔνιοι δὲ τὸ πᾶν
* παθήματα· συμφοραί
παθαίνεσθαι· δεινοπαθεῖν
παθιώταρ· συγγενοῦς. τελευταίου
(π)άζιον· λίθος πολύτιμος
Παιὰν Ζεύς· τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ. ἢ εἶδος ᾠδῆς
παιάναι· οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες. ἢ ᾠδή, ἐπὶ ἀ(πα)λλαγῇ κακῶν, ἢ αἰσχροῦ τινος
παιᾶνας· κώμους. εὐφημίας, ᾠδάς, ὕμνους εἰς θεόν
Παιανιέα· ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς
παιᾶνι στυγνῷ· θρηνητικῷ ὕμνῳ
παιδαγωγία· παιδεία, διδασκαλία
παιδαγωγός· παιδευτής. καὶ τὰ ὅμοια
[παιδάκιμα· μειράκια]
* παῖδαι· ἡμέραι τινές
* παῖδα δέ μοι· τὴν θυγατέρα δέ μοι
παιδάρια· τὰ μείζονα. καὶ τὰ ἀρτίως γεγονότα

SCR. 30. Aristot. HA. IV 2. Vide λοξοβάμοισι. 31. Callimachus l. l. 32. *E* 24 (Apoll. lex. 126, 5.) 34. ADN. 38. e. g. Soph. OT 1240. Herod. VIII 138. Ad ep. ad Roman. VIII 18 probabilius refert Ernesti. 41. LXX Ps. XIX 11 CXIX 127. 42. Aesch. Cho. 340. 45. Aeschin. Ctesiph. § 51. 46. Eur. Tro. 126. 48. Alexid. fr. XXXVIII vol. III p. 520. 51. *A* 20.

ADNOT. 31. *Πάγχαρος* cod., em. Corsin. in Diss. I ad Plut. de placit. philos. c. 7 p. 9. Bentl. in Callimach. p. 459 fr. LXXXVI. (fr. V p. 156 Meinek.) Theognost. 52, 13. 32. Cf. *πάγιον*. Ceterum 32. 33 separavit Heinsius. 34. *παγχρισμός* coni. GDindorf. Thes. VI c. 15 CD, referens ad Soph. Trach. 661. *τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθείς*. *Πάγχρισμος* (adj.) vel *παγχύμιστος* Meincke Philol. XIII p. 548. 36. *σχύζαι* cod., *σχίζαι* Mus. Conici multa possunt. Latere potest *παδ] ἔσχα· ἔσχιζε* aut *(λαμ)πάδες χ'· αἱ σχίζαι* aut simile quid. Alius *(λαμ)πάδ' ἴσχεν· σχίζαν* malit. 37. Sic codex, *παλίλια — οἱ μὲν τῷ Πάλητι — τῷ Πανὶ* Mus. Cf. *παλλία* post *Παλληνίας*. Hoc loco ordinem *παδίλια* requirere vidit Albertus. 40. *παθιώταο* Mus. *πα[θι]ώτα: συγγενοῦς (Λάκωνες)· πα[θι]ώ-*
ω
ταρ: συγγενής Meinek. Philol. XII p. 618, monens vitiosam scripturam ex *παθιταρ* natam esse videri. Infra *π[ρ]αῶται· συγγενεῖς οἰκεῖοι. Λάκωνες*, quo de Lob. rhem. p. 8. *Τελευταί[ου]* pertinet fortasse ad *παθήματα*. 41. Primam literam voci praeposuit et *ἢ τοπάζιον* adiecit Mus. *Πάζιον· λίθος ἀτίμητος* (sic)' *ὑποχλωρίζων* Cyr. 63 *πάζιον· λίθος ὑποχλωρίζων ἐν Ἰνδοῖς* Cyr. 11. Cf. Eustath. Dionys. 1121 Kiessling ad Tzetz. Chiliad p. 564 Lobeck. Path. El. p. 149. Recte Sopingus adscripserat 𝔗𝔅 ex Psalm. XIX 11 ubi LXX *λίθον τίμιον*. 42. De Rhodiorum Iovis cultu vide Gerhard. Myth. I § 197, 6 b. 43. *Παιανισταί* Sopingus, verbis *ἢ ᾠδή* et q. s. haud dubie post gl. 42 retractis. Qui si verum vidit, atque vidisse sane persuasum habeo, *παιανισταί· — ᾄδοντες* suo loco post gl. 45 inserenda sunt. 45. *Παιανιέναι* codex, quae scriptura nata est e lectione supra-
αι
scripta *Παιανιεαν*. Sic enim Harpocr. 142, 12 *εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανιέων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παιανιέαν* (*Παιανιαίαν* Suid. *Παιανίαν* Phot.) *καθύπερθεν κτλ.* Recte igitur Mus. *Παιανιέα*. 46. Infra *πιανεῖ στυγνῷ*. 47. 48. Separavit Mus. 49. *παιδάκιμα* cod., *παιδάκια* Phavor., *παλλάκια* Nauck. Ar. Byz. 92,
λλ
13 et Meinek. Philol. XIII p. 548, errorem sic explicans: *παιδάκια*. 50. Imo *πέδ(ορτ)οι* vel *ἐπίβδαι*. Sic etiam Ruhnken. ad Tim. p. 88.

* παιδαλήθριον· παιδισκάριον

παιδαριήματα· παιδάρια

55. παιδαριώδη· ἀσύνετα

παιδέρως· οἱ μὲν σφραγῖδος ὄνομα· οἱ δὲ ἀλείμματος· οἱ δὲ μύρου εἶδος

* παιδεία· ἀγωγὴ ὠφέλιμος. διδαχή

παῖδες· τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά. μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι

παιδεύειν· τρέφειν, παιδοτροφεῖν

60. [παιδεῶτις· παιδοκτόνος]

* παιδεία· πεῖρα. νουθεσία

παιδικά· τὰ [ἱ]ερωτικά. καὶ οἱ [ἱ]ερώμενοι. ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας

παιδικέωρ· ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης

παιδίνορ· παιδίσκη

65. παιδισκάριον· τὸ κοράσιον. Ἀττικοί. ἐπὶ τῆς ἡλικίας. καὶ λίθος, ᾧ πρὸς ταλασιουργίαν χρῶνται

παιδίσκοι· οἱ ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας μεταβαίνοντες

[παῖδνες· ἀλαλαγμοὶ ἐν πολέμῳ]

παιδνός· νεογνὸς παῖς. νέος ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας, ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καλούμενος ἀντίπαις. ἄφρων, νήπιος

παιδοβάτιον· εἶδος ἀμπέλου

70. παιδόθεν· ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας

παιδικομίας· παιδοτροφίας

παιδοκόμ[εν]ος· ὁμοίως

παιδοκόρης· Ἑρμῆς. τιμᾶται ἐν Μεταποντίοις

παιδολέτρια· παιδοφόνος

75. παιδολέτερον· παιδοφόνον

SCR. 55. Plat. Phileb. p. 14 D. 56. cf. Alexid. I 18 p. 423. 62. Locos comicorum vide ap. HIacobi vol. V 2 p. 786 Soph. fr. 158 p. 132. 65. Menand. fr. III vol. IV p. 169 fr. I 15 p. 189. 66. *παῖς τε ὢν καὶ παιδίσκος καὶ ἡβῶν* Xen. Hell. V 4, 32. 68. φ 21 — Aesch. Ag. 476. 74. 75. Eur. Med. 489. 1393.

ADNOT. 53. 54. Dubiae fidei sunt hae glossae etiam Nauckio l. l. visae. Illud neque *παιδάριον* neque *παιδαρύλλιον* esse videtur, licet prius ordini conveniat, sed *παῖδα θήλειαν· παιδισκάριον* vel potius *παιδισκάριον·* (*παιδασκάριον* cod., em. Scal.) *παῖδα θήλειαν*. Alterum, quod Thes. VI c. 31 B e *παιδαριεύματα* corruptum videtur, fortasse Laconicum est, quorum esse vocabulorum terminationem in *ημα* propriam quandam dixi s. v. *προβατήματα καρυήματα ἐριφιήματα*. 56. *ἀλλήματα* cod., *ἀλείματα* Mus., *παίδερως* (sic) *σφραγῖδος ὄνομα. οἱ δὲ ἀλείμματος* Phot. 369, 1. *Σφραγῖδος* cum dicit gemmam intellegit opalum, de quo Plin. HN. XXXVII 22 Orph. Lith. 280 Millin. *introd. à l'ét. des pierres* gr. p. 25. De unguento vide Alciphr. I 33 Aelian. VH. IX 9. Plura qui scire cupit adeat Edm. Barker epistol. ad calcem Arcadii p. 207. 209. 58. *θυληκὰ* cod., em. Mus. 60. *παιδολέτις* GDindorf. Thes. VI c. 38 A. 61. Ordo poscit *παιδιά*, cuius interpretatio *παῖγμα* (Phot. 370, 2) excidit. Confundit haud dubie *παιδία παιδιά* et *παιδεία*. 62. *ἱερωτικὰ — ἱερωμένοι* cod., em. Mus. Cf. Phot. 369, 4—24, unde conicias ante *ἐπὶ* h. l. excidisse *εὐπ°* h. e. *Εὔπολις*. 63. ‚*Terminatio vocabuli Laconica est.*' Thes. VI c. 39 B. Forte *παιδικωρός*; cf. *παιδοκόρης* Mercurii epitheton. 64. Vide Lob. Proll. p. 241 et 278, qui *παίδινος* pro *παιδνός* accipit. Si fide digna sunt quae tradit noster *νορβά· καλή*, possis *παιδὶ νορβᾷ· παιδίσκῃ καλῇ*. Sed vereor ne *νορβά* sit *ἁβρά*. 65. Phot. 369, 26 quo de loco cf. Meinck. Com. IV p. 477 sq. — *ὃν* cod., *ᾧ* Mus. Sed saepius adnotavimus Hesychium locutione *χρῆσθαί τι* uti. 67. *παιᾶνες* Salmasius. — *παίωνες· ἀλαλαγμοὶ ἐν πολέμῳ ἢ ἰατροί* Cyr. 63. Similiter Phot. 370, 20. 68. *παῖδιος — ἢ παρὰ* cod., *παῖδνος — ὁ παρὰ* Mus. Cf. Apoll. lex. 126, 6 et infra *παιλλός· ἄρρην νήπιος*. 72. [εν] Mus. 73. *παιδοκόρος* Mus. 74. 75. Sic codex; *παιδολέτορα* Mus. *παιδολέτειρα· παιδοφόνον* Phot. 370, 4 *παιδολέστειρα· παιδοφόρον* Cyr. 63 h. e. *παιδολετῆρα· παιδοφθόρον* (*παιδοφόνον* Suid.) ut Cyr. 39 Lex. Bachm. 325, 15 et Zonar. 1496 scriptum porrigunt aut *παιδολέτειραν· παιδοφόνον*, quo usus est Eur. Med. 849. Noster fortasse scripserat: *παιδολέτειραν· παιδοφόνον. παιδολετήρ* vel *παιδολέτωρ· παιδοφόνος* (Aesch. Sept. 732 Eur. Med. 1293 Rhes. 549).

παιδονόμος· ἀρχή τις παρὰ Λάκωσι

παιδοπίπας· ἀρσενοβάτης, ἀνδροβάτης

παιδός· ἀκμῆς

παιδοτρίβαι· ἀλεῖπται. γυμνασταί

80. *παιδοτριβοῦσι·* παιδεύουσι. καὶ τὰ ὅμοια

παιδῶνας· τοὺς μισθοῦ[ς] ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι

(*) *παιδονίκται·* οἱ προϊστάμενοι τῆς τῶν παίδων εὐκοσμίας

παίει· τύπτει, πλήττει, κρούει. δέρει. ἢ ἐσθίει

παιήονα· ποτὲ μὲν τὸν λεγόμενον παιᾶνα, ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾀδόμενον· ποτὲ δὲ θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἰατρὸν θεῶν. [ἢ ᾠδή. ἢ ἔθνος]

85. * *πεζός·* τοῖς ποσί

παιηοσύνη· ἰατρεία

παιητέον· πληκτέον

παιλαγρέται· ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων

παιλλός· ἄῤῥην, νήπιος

101. *παίμμα·* πλακούντια

90. *Παίονες·* ἔθνος βαρβαρικόν. δοῦλοι. [καὶ ἰατροί]

* *παῖον·* ἀσφαλές, βέβαιον

* *παιπάλλειν·* σείειν

παιπαλᾶν· περισκοπεῖν. ἐρευνᾶν

παιπάλη· ἄλευρον λεπτόν, τὸ ἀπὸ κριθῆς, ἢ κέγχρου, ἢ τὸ τυχόν

95. *παιπάλημα·* ποικίλος ἐν κακίᾳ

(*) *παΐν·* παῖδα

παιπαλόεσσαν· ὑψηλήν·

ἔστη(ν) δὲ σκοπιὴν εἰς παιπαλόεσσαν ἀνελθών

καὶ τραχεῖαν. τινὲς δὲ σκολιάν

SCR. 76. Xen. Rep. Lac. II 2, 11. 79. Plat. Gorg. 504 A. 83. ἐσθίει] Ar. Ach. 835. 84. *Α* 473 *Ε* 899. 101. Iatrocles Athenaei l. l. 94. Ar. Nubb. 262. 95. Ar. Avv. 430 Aeschrio Samius ap. Ath. VIII p. 335 D. 95. ADN. 97. κ 97.

ADNOT. 76. ‚Aristot. Pol. IV 15. VII 17 Strab. X p. 483 CI. 2715, 2. 12.' Thes. 77. ἀρσενόματος ἀνδροβάντας cod., ἀρσενόμματος ἀνδροβάτης Mus., em. Buherius. 78. Spectat ad phrasin ἐκ παιδός. 79. ἀλήπται cod., em. Mus. 81. ‚*Ex πέδωνας corruptum videri posset, nisi dubitationem iniceret gl.* (ab Alberto apposita) *προυνικοί* (προύνεικοι Lob. rhem. p. 59) *οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι*' GDindorf. Thes. VI c. 650 C. — [ς] Salmasius. 82. *παιδώνακτες* invito ordine Heinsius et Ez. Spanhem. ad Ar. Ran. 1291. 83. Phot. 370, 9. 84. θεὸν cod., em. Apoll. lex. 126, 9. — Reliqua ad *παιών* et *Παίων* spectant. 85. *παιζός* exigit ordo. 86. Cf. *παρημοσύνη* inde corruptum iudice Piersone ad Moer. praef. p. XXI. 87. *παικτέον* malebat Iens. Luc. Hes. p. 179. Defendit Cobet Var. Lectt. p. 332, 1 et agnoscit Thes. VI col. 50 A. 88. *πωλαγρέται* Vossius, *παιδαγρέται* Ruhnken. ad Tim. p. 110 [150] „*Nam ἱππεῖς a Lacedaemoniis, sicut erant, ἔφηβοι κόροι, παῖδες vocabantur, ut equites Romanos* iuvenes *appellat Livius II* 20." Cf. *ἱππαγρέται ἀρχίλας βειλάρχας βειλαρμοστάς.* Ac forsan hic etiam *ἰλαγρέται*, quos Lacones appellasse *βειλαγρέτας* persuasum habeo, memorantur. 89. *παῖλλος* non addita significatione Orus Miles. EM. 657, 30. Legendum videtur *παλαιός*, q. v., vel *παιδνός· ἄφρων* ut supra. 101. *παίμματα* Mus. Conferunt *πέμματα.* Sed manifeste legendum est *ΠΑΙΣΑ: πλακούντια (παρὰ Κῴοις)* ex Ath. XIV p. 646 F. 90. Confundit *Παίονες* et *παιήονες.* 91. Imo *πάγιον* cum THemsterh. ad Lucian. DD. p. 287. 92. Agnoscunt Lob. Path. El. p. 160 et AM. Sed cf. *'πιπάλλων· κραδαίνων πάλλων* (pro *ἐπιπάλλων* ex Aesch. Cho. 152, Lob. l. l. p. 158.) 93. *παμφαλᾶν* Rubnk. Epist. crit. II p. 20 [p. 138]. Hoc aperte falsum. Si quid mutandum, reposuerim *παπταλᾶν(σθαι)* quo verbo Lycophro Alex. 1162 usus est, ubi librorum discrepantiae adnotantur *πεπταλώμενοι* et *πεπαλωμενοι*, ut nonnullis etiam h. l. *παιπαλώμενοι* placuisse videatur. Cf. Lob. rhem. p. 8 Thes. VI col. 190 D. 94. *πασπάλη· τὸ τυχόν* infra. 96. Ahrens Dial. I p. 114. Vid. Apoll. Rhod. IV 697 Anth. Pal. III 8 IX 125. 127. 97. *ἔστι* cod., *ἔστη* Mus., em. Schrewel.

παιπαλόεντος· τραχύν
παιπάσσουσα· παντὶ φαινομένη
100. παῖς· πᾶς ὁ φύσει υἱὸς ὤν τινος. καὶ ὁ τῇ ἡλικίᾳ νέος. καὶ ἀντὶ τοῦ παρθένος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δούλου. ἄρτι ἀκμάζων
102. παῖσαι· ὃ ἡμεῖς παῖξαι
102a. [παισαρεύματα· περικόμματα]
παιρεύς· παιρέτης
103a. παίσατε· ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τοῦ παίξατε· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔνδοτε
.παις θ' ἅμα· [παίει ἅμα]
104a. παίσδη· παιδαριεύη
105. Παισός· πόλις. καὶ ποταμός
[παιτάσας· ἁπλώσας
παίταυρα· σίγνα]
παιφάσσειν· πυκνὰ ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον ὁρμᾶν, ἐνθουσιαστικῶς ἔχειν, σπεύδειν, θορυβεῖν, πηδᾶν

SCR. 98. *N* 17. 99. *B* 450. 102. Ar. Plut. 1056 Ran. 391. 3. *Θ* 251. 4. Eur. Hec. 804. Fortasse etiam Androm. 63 varia erat lectio. 4. ADN. 5. *E* 612.

ADNOT. 98. τραχύν cod., τραχέος Mus. Apoll. lex. 126, 12. Coaluisse videntur παιπαλόεντα· τραχύν et παιπαλόεντος· τραχέος. Vide Meinek. Phil. XII p. 616. 99. Sic codex et Vossius, παιφάσσουσα Mus. In vetusto exemplari scriptum reperit
ϑ
ΠΑΙΠΠΑCCOCΑ. 100. ἀντὶ τοῦ παρ cod., ἀντὶ παρθένου Mus. 101. Cf. παῖμμα, quod παισά legendum. Hinc factum videtur, ut sequens glossa fortasse ex Moeride insiticia παίσα· ὃ ἡμεῖς παῖξαι scripta sit in codice, παῖσα Aldus, παῖσαι Mus. 2. Schol. Ar. Ran. 391 Phrynich. p. 102 Moer. Att. p. 148. 293. Sub finem fortasse Ἀττικοί addendum. 2a. περισαρώματα· περικορήματα Angli Thes. editores. Cf. συβαρνίς. Lego περιαιρέματα· περικομμάτια: nam Aristoph. Eqq. 767 περικομματίοις scholiasta explicat τοῖς περιαιρέμασι τῶν κρεῶν (sic cod. Venet., περιαιρήμασι vulgo). Vox nihili παισαρεύματα ori-
ε ήτ
ginem traxit ex hac scriptura compendiosa: παιρεμ. 3. παισαρεύς (quod ordo exigere videbatur)· περιαιρέτης Vossius, qui de praecedentis glossae integritate non dubitaret; περαιεύς· περάτης Meinek. Philol. XIII p. 548. Mihimet ipsi quid videatur paucis exponam. Ab ordine literarum, cum longius recedat n. pr. Περεύς et παγρεύς, quod nomen aquilonis apud Mallotas Ciliciae esse docet Aristot. p. 973, 1 neque huic emendationi quidquam momenti afferat explicatio, certius respiciendum est remedium. Ac primum quidem ordini literarum favet πάϊς Ἄρευ(ο)ς, qua de genetivi forma Aeolica cf. Ahrens I p. 121. 122. Huius tamen glossae quominus explicationem esse sequens voc. παιρέτης statuamus, cum emendandi difficultate impedimur, tum Theognosti per priorem orthographiae suae partem ab Hesychii auctoritate ubique pendentis testimonio p. 10, 26 παίραος· παρὰ Ἰλείοις (l. Ἠλείοις) ὁ παῖς, quae sunt verissima et Hesychii doctrina digna, modo leve abterseris vitium emendando παῖρ vel πάϊρ. Nancti igitur duos sumus articulos alterum explicatione orbum alterum ita comparatum ut Theognosti integrioris ope explicationis truncatae frustulo — ετης h. e. ε̄ετής (πεντετής) quodammodo uti posse videamur. Quae cum ita sint non dubito, quin glossae hae sic fere conformatae resectis spuriis additamentis Diogeniani manum repraesentaturae sint: (παιπάλοεντα·) τραχύν. παιπαλόεντος. (τραχέος) * παιπάσσουσα· παντὶ φαινομένη * παῖς κτλ. (nam Aristophanis Byzantii doctrinam haec minime redolent) * παῖσαι· ὃ ἡμεῖς παῖξαι. * παισαρεύματα· περικομμάτια. πάϊρ· (παρὰ Ἠλείοις ὁ παῖς...)ετής. παισά· πλακούντια. πάϊς Ἄρευος· ..... Apud Zonaram quoque Theognosteis vocabulis refertum legimus πάϊς· ὁ παῖς (forte πάϊρ) et παῖς ἀπὸ ἐτῶν ε' ἕως ἐτῶν ιδ.' 3a. παίσαται — παιξᾶται cod., em. Mus. 4. παῖσθάμα cod., omisit Mus. παισθάμα· ὁ παῖς ἅμα Cyr. Voss. 63. Legendum est (ἀ)παις θ' ἅμα; interpretatio inepta, nisi novus constituendus articulus παισὶ ἅμα. Fallitur Meinek. Philol. XIII p. 548; cf. νόσφι νεῶν. 4a. παῖς δή cod., Mus., παίσδη· παιδαριεύεται coniciebat Th. Bergk. ad Alcman. fr. 29 οἷα παῖς παίσδη, ad Theocritum referebat et παίσδεις corrigere malebat Meinekius ad Theocr. XIV 8. De παιδαριεύομαι cf. Hes. βλαττοῖ, νηπιαχεύων. 5. De fluvio vide Strab. XIII 589 Eustath. 356, 4. 587, 15. 6. πετάσας Mus., scripturam codicis παιπάσας et παίταυρα restituit) s. Vossius. 7. πέταυρα· τίγνα Mus., πέταυρα· σίγνα Phot. 426, 8. 8. δι' cod., ἀπ' Meinek. Lob. rhem. p. 105. Apoll. lex. 126, 14.

παίω· δέρω, τύπτω, πλήττω
110. * παιώνιον· φάρμακον καταπαῦον ὀδύνας
Παίων· ὄνομα. καὶ ἰατρός. ὁ δὲ ἀλαλαγμὸς παιωνισμός. γράφεται δὲ καὶ παιανισμός
Παιῶνες· τὰ αὐτά
παιώνια· φάρμακα ἰατρικά. ἢ θεραπεῖαι
παιώνιον· ἴασιν. θεραπείαν
15. Παιώνιος· Διόνυσος
παιωνίσαντες· ἀλαλάξαντες
πακοτή· ἀποσκότ..
πακτά· ἡρμοσμένα. πεπηγμένα
Πακτωλός· ὄνομα ποταμοῦ
20. πάλα· ζώνη
* πάλαι· ποτέ
παλ[λ]άθη· ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις
παλάθαι· σύκων μαζία
παλαία· ἀλφιτισμός. οἱ δὲ ποσισίτου
25. παλαιγενεῖς· πρεσβῦται
παλαιθέου· παλαιᾶς θεοῦ
* παλαιοθέτης· παλαιοπράγμων. δραστήριος
* παλαιδέτης· πρεσβύτης. ὁ συνήθης. ὁ παλαιετής
* παλαιόν. ἀρχαῖον. σαθρόν
30. * παλαιός· ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ὁ καὶ ἠλίθιος
Παλαίμων· ὁ Ἡρακλῆς
παλαιόρ· μωρός
πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ· πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, ὅ ἐστι μοίρας, εἰς τέλος ἀχθέντα τοῦ βίου

SCR. 9. Aesch. Ag. 1387. 11. ἰατρός] Aesch. Ag. 199. παιωνισμός] Thuc. VII 44 ubi v. l. παιανισμός. 13. Aesch. Ag. 848. 14. Soph. Tr. 1208, nec videtur coniectura παιωνίαν ἴασιν· θεραπείαν opus esse. 19. Soph. Philoct. 393. 22. II Reg. 20, 7. 23. Anaxil. com. III p. 342 ex em. Meinekii. 25. Fortasse παλαιγενές (l. παλαιογενές) πρεσβῦτα ex Arist. Nubb. 358. Nam qui Aesch. Eum. 173 spectari credit, πρεσβύτιδας corrigat necesse est. 32. ADN. 33. Π 441 Χ 179.

ADNOT. 10. Confundit Παίων (Paus. II 18, 1. VI, 4. 5) et παιών. Quod sequitur παιῶνες (παίωνες cod.) propter numerum plurativum mihi suspectum est. Παιῶνες enim nisi de pedibus metricis in usu fuisse non videtur. 17. Non expedio. — 'ποκοπή· ἀποκοπή Albertus. 18. πεπορπημένα Mus. male pro πεπηγμένα. 20. 'π' ἀλαζόνι? Infra στέλλα· ζῶσμα. 21. Malim πάλαι ποτέ· (ἀρχῆθεν Cyr. 63) — ex Ar. Plut. 1002. 22. Herodot. Gloss. p. 614 Franz. 23. μάζαι Phot. 370, 22 Cyr. 63. Ordo exigit παλάθια, quod amplector. 24. παλαιά — βρῶσιν σίτου coni. Ernesti Gl. Sacr. p. 219 referens ad Levit. XXV 22 φάγεσθε παλαιά. — πόσιν σίτου Mus. parum probabiliter. Parum differunt ΔΕΠΟCICITΟΥ et ΔΕΠΙCΗCΤΟΥ h. e. ἐπὶ σησστοῦ. Παλαία aut vocis πάλη forma est paragogica aut in πάλαι mutandum. 25. παλαιγενές· πρεσβύτατον Bachm. p. 326, 5. (ubi πρεσβύτατε malo ex Ρ 561.) 26. Phot. 371, 5; πάλαι θεοῦ Thes. VI c. 63 D. Sed vide Lob. Parall. p. 374. 27. Phot. 371, 4. 28. ,Corrigendae rationes plures sunt, quarum facillima, sed non vera, ut arbitror ὁ συνήθως παλαιετής. Παλαιδέτης ex παλαιοετής corruptum videbatur Casaubono [in Ath. XIV 9 p. 905.]' GDindorf. Thes. VI c. 63 D. 29. ἀρχαῖον] summa pecuniae, caput. Cf. Phot. 370, 26 Suid. σαθρόν] cf. schol. Soph. O. T 290. 30. Haec gl. post gl. 132 retrahenda videtur. ὁ ἄφρων καὶ ἠλίθιος corr. GDindorf. Thes. VI c. 67 AB ipsam glossam rectius παλεός scribi monens coll. Herod. πιλ. p. 4, 18 Theognost. p. 50, 3 (Cyr. 63) Suida. Cf. ἀλεός. 30. Cf. schol. Lycophr. 663 Creuzer Symbol. II p. 80. 32. παλαίωρ cod., παλαιόρ vel potius παλεόρ post Is. Vossium et Kuster. ad Lysistr. l. l. GDindorf. l. c. et ad Ar. Lys. 988. Cf. etiam GHermann. Soph. OT. 1219 Lob. Path. 117 Ahrens Dial. II p. 71. Cf. gl. π 130.

Παλαίπολις· τὸ πάλαι[ὸν] Ἄργος
135. *πάλαισμα*· κακοτεχνία
παλαισμοσύνη· πάλη
παλαιστή· παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον, καὶ ἡ σπιθαμή
παλαίστρα· ὅπου οἱ παῖδες ἀλείφονται
παλαίτερον· παλαιοτέρων ἱστοριῶν
40. *παλαιφάγου*· πάλαι ἐσθιομένης
παλαίφατα· ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὅ ἐστι μεμαντευμένα. οἱ δὲ πάλαι τέλος ἔχοντα
* *πάλη*· ἀγών
παλαιῶς· ῥάπισμα. [καὶ παλαιά
παλαιῷ φωτί· πρεσβύτῃ γεγονότι
45. *παλακῖνος*· πολεμιστήριος
παλάμαι· αἱ χεῖρες. καὶ αἱ τέχναι. ἐπεὶ δι' αὐτῶν πολλὰ μαιόμεθα
παλάμη· τέχνη. χείρ
παλαμήσας· τεχνάσας. ἐργάσας
παλαμήσασθαι· τεχνάσασθαι. καὶ τὰ ὅμοια
49a. *πάλαμις*· τεχνίτης, παρὰ τοῖς Σαλαμ(ι)νίοις
50. (*) *παλαμέων*· τεχνῶν
παλαμναῖος· ἀποτρόπαιος. σκληρός. φονεύς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελών. ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ
[*πάλανον ἀφρόν*· πεπηγότα ἀφρόν]
παλάξαι· βρέξαι· ἔνθεν καὶ *πηλὸς* ἡ βεβρεγμένη γῆ. ἢ μαλάξαι, συνθράσαι
* *παλάσσετο*· διεβρέχετο. ἐφύρετο. ἐμολύνετο. ἀνεπίμπλατο. ἐμαλάσσετο
55. *π(α)λάσια*· τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ ϑ *π(α)λάθια* καὶ *παλάθη*
παλαστῶσαι· χειροτονῆσαι
παλάχη· ἀρχή. λῆξις. μοῖρα. γενεά
παλαχῆθεν· ἐκ γενεᾶς. ἐκ παλαιοῦ

SCR. 36. ϑ 126. 39. *παλαιτέρων ὕμνων* Ion. fr. 22 ubi nunc *παλαιθέτων* vel *παλαιδετῶν* scribunt pro *παλαιθετῶν*? 40. τ 163 ubi alii *παλαιφάτου*. 41. ι 507. 42. Ψ 635. *πάλης ἀγῶνα* Aristoph. fr. I p. 1167. 44. Ξ 136. 46. Theognid. 624 Soph. Philoct. 177. 49. cf. Ar. Pac. 93. 51. Cum *φονέα* iungit Soph. Tr. 1207. 52. ADN. 53. ν 395. 54. E 100.

ADNOT. 34. *πάλαι πόλις* cod., *παλαπόλις* Mus. *παλαιπόλις* Aldus, em. Suidas. *πάλαι πολιστόν*· *παλαιὸν Ἄργος* coni. Nauck. Eurip. vol. I p. XXII referens ad Eur. El. 1, quae Meinekio Philol. XIII p. 514 (q. v.) parum probabilis videtur coniectura. Scripsi τὸ πάλαι Ἄργος coll. Hesych. *Ἱμερτή*· τὸ πάλαι ἡ Λέσβος. 39. *παλαιτέρων* Cyrill. 63. Mus. Sed fortasse duo articuli coaluerunt. 40. Apoll. lex. 127, 1. 42. Ordo *παλαίων* exigit, vel *παλαιῶν* quo usus est Iob. IX 5. Sed mihi verba proximae glossae assuta *καὶ παλαιά* respicienti, nihil mutandum videtur, quippe quibus huc retractis appareat confundi *πάλη*· *ἀγών* et *παληά* quae forma Boeotica est voc. *παλαιά*; cf. Arcad. 42, 16. 43. *παλαιός* Mus. Non expedio. *πλαγάς*· *ῥαπισμούς*? 45. *παλλακῖνος*· *παρὰ τῷ Σώφρονι τὸ ὄνομα. δηλοῖ δὲ τὸν πάλληκα ἢ τὸν τῆς παλλακῆς υἱόν* Et.Gud. 450, 18. *ὁ ἀπὸ παλλακῆς* EM. 793, 10, quibuscum cf. Hes. *ἐκπαλλακίδιος* (*ἐκ παλλακιδίου* Meineke). Possit igitur Sophro *παλλακῖνος πολεμιστήριος* dixisse videri. Nam *ΠΑ*]*ΛΑΚΙ-ΜΟϹ* violentior medela videtur. Sed haud scio an glossa novitia lateat *παλληκάριον* h. e. *bellator*. Idem sensisse puto Lobeck. Proll. 210, 19. 48. *τεχνώσας* cod., em. Thes. (Vid. Theognost. 95, 3). 49. *τεχνώσασθαι* cod., em. Apoll. lex. 127, 9. Thes. VI col. 74 D. 75 A. 49a. *παλαμίς* Phot. 371, 12 ut noster. *Πάλαμις* vel *παλαμεύς* et *Σαλαμινίοις* pro *Παλαμνίοις* corr. Meinek. Philol. XII p. 619. Alludit ad *Κάλαμις*. 52. *πέλανον* Mus. Coni. *πέλανον ἀφρώδη*· *πεπηγότα ἀφρόν* ex Eur. Or. 220. 53. *συνθραῦσαι* (ut Apoll. lex. 126, 35) IFGronovius; exspectabam *ϹΥΝΟΡ(Γ)ΆϹΑΙ*. 55. *πλασιαπλάθια* cod., *παλάσια — παλαθίδα* Phot. 371, 20. 56. *παλαστῆσαι* coni. Iensius Luc. Hes. p. 179 coll. α 252 *τὸν δὲ παλαστήσασα*. At hoc est *χειρὶ νύξαι* non *χειροτονῆσαι*. 58. Cf. *ἐκ παλαχῆς* et schol. Nic. Ther. 449.

* **παλαίστρα**· ἀγωνία

160. **παλεύεται**· θηρεύεται, ἀγρεύεται

παλεύσας· τὰ αὐτά. καὶ ὑπαγαγόμενος·
παράνομον γάμον παλεύσας.
μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιστερῶν. λέγονται γὰρ **παλεύτριαι** αὗται αἱ ἐξαπατῶσαι καὶ ὑπάγουσαι πρὸς ἑαυτὰ ἤγουν ἐνεδρεύουσαι

παλευταί· οἱ τὰ λίνα ἱστῶντες, οἷς τὰ θηρία παλεύεται

παλημάτιον· τὸ λεπτὸν ἄλευρον

πάλην· ἄλευρα. καὶ σποδός. τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου

65. * **παλαμναῖος**· φονεύς. ἀντίθεος [θεῷ.] μεμιασμένος

παλήσειε· διαφθαρείη

παλιτούτη· πλίνθος

πάλθοις· τόξοις. σφενδόναις

[**παλίβολος**· ἄστατος, εὐμετάβολος, ἢ εὐμετάβλητος]

70. **παλι(γ)γλώσσῳ**· βλασφήμῳ

παλιγκάπηλος· ὁ μετάβολος. ὁ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν. ὡς **παλίνδουλος** ὁ πολλάκις δουλεύσας

παλίγκλαστον· σκολιόν. αὐστηρόν. δύστροπον

παλίγκοτα· οὐκ ἀξιόχρεα. ὀργίλα. ἐχθρά. καὶ τὰ ὅμοια

παλιγκῶα· πλάνη

75. **παλ(.)ίζεσθαι**· σφαιρίζειν

Παλικοί· Ἀδράνῳ δύο γεννῶνται υἱοὶ Παλικοί, οἳ νῦν τῆς Συρακουσίας εἰσὶ κρατῆρες, οἱ καλούμενοι Παλικοί, οἱ καὶ κατοικήσαντες αὐτήν

παλίλλογα· παλινσύλλεκτα

παλιλλογία· ταυτολογία

παλίμβιος· ὡς ἐξ ἀναβιώσεως

80. **παλίμβολον κήρυκα**· τινὲς τὰ ἐναντία βουλευόμενον. οὐκ εὐ.γνώμο(ν)α γὰρ δηλοῖ

SCR. 61. *παλευτρίας* Eubul. com. III p. 245 v. 1. 63. Aristoph. fr. XXXIII p. 1184. 64. *σποδός*] Pherecr. fr. V p. 279. 66. ‚Herodot. VIII 21‘ Schneider. 70. ‚*Soph. El.* 631. (641)‘ AM., ubi nunc *πολυγλώσσῳ*. 71. Ar. Plut. 1156 Demosth. 784, 8. 73. Antipho ap. Stob. Flor. III p. 29. 76. Aeschyl. fr. 5 p. 4. 77. *A* 126.

ADNOT. 59. *παλέστρα* ordo. Cf. *ἀγωνία· — παλαίστρα.* 60. *παλεύετε· θηρεύετε* Phot. 371, 27 qui pergit: *καὶ τὰς περιστερὰς τὰς θηρευούσας παλευτρίας καλοῦσιν.* De columbis allectricibus vide Arist. HA. IX 7. 62. *παλευτὰ τὰ λίνα οἷς* male Phot. 372, 1. 63. Poll. VI 62. 64. *λεπτότερον* codex, em. Aelius Dionys. Eustath. p. 898, 7 Erotian. p. 314. — Verba *καὶ σποδός* ad glossam elapsam *πάλη* (cf. 142) pertinere videntur. 65. *ἀντίθετος θεῷ* fortasse rectius Cyr. 63. 66. *ἐκπαλήσειε* sine caussa Lobeck. rhem. p. 119. — *διαφθείρειε* cod., em. GDindorf. Thes. VI c. 78. Alias glossas huc referendas congessimus ITbSchneider Lex. Gr. II p. 191 et ego ad gl. ε 1588 vol. II p. 49. 67. 68. *παλητούτη* Salmasius; *παλτοῖς* Guyetus, quorum alterum Aesch. Cho. 160. 1 Ddf. defendi poterit. Eodem referenda gl. 350 *πανθύλην· μονογενῆ τοῖς τόξοις ἢ σφενδόναις.* 69. Cf. *παλίμβολος.* 70. Cf. Meinck. Philol. XII p. 608. 71. EM. 648, 49 et schol. Ar. Plut. 1156. Verba *ὡς — δουλεύσας* fortasse ad *παλίβολος* pertinebant. 74. *παλίγκοτος πλάνη· ...* Meinek. Philol. XIII p. 548. Mihi *παλιγκωνᾷ· πλανᾷ* vel *παλιγκῶνα πλάνη· ...* latere videbatur. Verbi *κωνᾶν* et compositorum mentio saepius fit ap. Hesychium; vide *ἀνακωνᾶν, ἐκώνα, περικωνᾶν, κωνᾶν.* 75. *σφερίζειν* cod., em. Mus. Infra habebimus *πάλλα· σφαῖρα* quod Dionysodorus teste Eustath. p. 1554 ap. Hom. ζ 115 pro *σφαῖραν* restitui iubebat. Legendum igitur *παλλίζεσθαι.* 76. Plura collegerunt de Palicis testes a Funckhaenelio appositi in Philol. II p. 376 sq. E a Leutsch Philol. X p. 213. — *αὐτῇ*] *αὐτήν* Verweius, sc. Paliceu. Vid. Preller Polem. p. 126 sqq. 77. 78. Phot. 372, 8. 9. Cyr. 63. 79. *ἐξ.να..άσεως* cod., *ἐξ ἀναβάσεως* Mus., em. Phot. Suid. Sopingus. 80. *εὐγνώμοα* cod., em. Valesius, cuius mentem non assecutus Albertus *εὐ· εὐγνώμονα* volebat. Intellege gnomona, horologium solarium, quem comicus poeta aliquis propter inconstantiam *mutabilem praeconem* appellaverat.

παλίμβολος· ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος, ἀπερίστατος. τρίπρατος. ὁ πολλάκις ἐπὶ μεταβολῇ ἀπημπολημένος, κοῦφός τε καὶ οὐ βέβαιος, ἀκατάλληλος. ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μεταβαίνων

παλίμβολος· ἀδόκιμος, ἀνελεύθερος

πάλιμπετές· εἰς τοὐπίσω πεπτωκός

παλιμπετής· ὀπισθόρμητος· ἢ ἐναντιοπετής

185. πάλιμ πλαχθέντας· ὀπίσω πλανητούς, οἷον ὑποστρέψαντας εἰς τοὐπίσω, ἢ πλανηθέντας

παλιμπόρους βάκχους

παλιμπρυμνηδόν· οἷον παλίμπρυμνον χώρησιν. προῆλθεν εἰς τοὔμπροσθεν ἀνακάμπτουσα, ὡς ἐπὶ πρύμναν κροῦσαι

παλιμπυγηδόν· τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν

παλίμφημα· κακόφημα, δύσφημα, βλάσφημα

90. πάλιν· εἰς τοὐπίσω. Ἀρίσταρχος τὸ πλέον πάλιν τοπικῶς χρῆσθαί φησι τὸν ποιητήν, καὶ οὐχ, ὡς ἡμεῖς, χρονικῶς

παλινάγγελος· ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ ἀπὸ τούτου ἑτέραν φάσιν ἀποφέρῃ

παλινάγρετα· εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα

παλινάγρετον· παλίλληπτον. μεταμελητόν

παλιναίρετον· ἐπεσκευασμένον, καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ (κε)καινοποιημένον. παλισύρραπτον

95. παλινδαές· παλίγγνωστον

παλινδ[ε]ινία· [πάλιν γεννῆσαι] ἢ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων

παλινδικεῖ· ἐπισυνάπτει δίκην

παλινδικία· ἡ ἐξ ἀρχῆς δίκη

* παλιγγενεσία· τὸ ἐκ δευτέρου ἀναγεννηθῆναι, ἢ ἀνακαινισθῆναι

200. παλινδίνητον· συνεχές......

παλινδορία· τὸ σκύτος. Πλάτων Σύρφακι·

σὲ μέν, ὦ μοχθηρέ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω

παλινδρομεῖ· ἀνατρέχει. ὑποστρέφει

* πάλιν ἐρέει· ἐναντιωθήσεται. ἢ ἀντερεῖ ·.

* παλίνορσος· ὀπισθόρμητος. πάλιν ὑποστρέψας

5. * παλινδ(..)ία· ἡ ἐξ ὑποστροφῆς λεγομένη δίκη

8. παλιμπλά(γ)κτοισι[ν]. ὀπισθορμήτοις

6. παλινοιωνίαι· ἐκ δευτέρου μαντεῖαι

SCR. 81. Com. fr. anon. LXXXVIII vol. IV p. 201. 83. ε 27. 85. Δ 59 υ 6. 87. Ad Eur. I. T. 1361 referebat GHermannus p. 157. 158, ubi nunc πάλιν πρυμνῆσι'. 88. Aristot. part. anim. II 16 (πάλιν πυγηδόν). 90. Ν 3 teste Apoll. 126, 26. 93. Δ 526. 201. Platon. com. fr. I vol. II 2 p. 667. 3. Ι 56. 4. Γ 33. 8. Aeschyl. Prom. 837.

ADNOT. 83. πεπτωκότες Apoll. lex. 126, 34. 88. παλιμπαγηδόν cod., em. Is. Vossius. 89. Phot. 372, 17 Cyrill. 63. 91. πάλιν ἄγγελος — ἑτέραν φασὶν ἐπιφέρειν cod., παλινάγγελος — ἑτέρῳ, ἅ φησιν, ἐπιφέρῃ Mus. Cf. Bachm. Anecd. I 326, 24. 92. μεταμελῶς cod., μεταμελείας Mus., εὐμεταβόλως? Albertus confert Ep. ad Rom. XI 29 ubi Dei χαρίσματα dicuntur ἀμεταμέλητα. 94. παλινσύγγραπτον cod., em. Valesius et Ruhnken. ad Tim. p. 148 [204] probante CLStruvio Op. sel. II p. 189. — καινόποιημένον cod., em. Mus. 95. παλινδεές cod., em. Is. Vossius probante ITbSchneidero. 96. παλιγγεννῆσαι om. Mus. qui mox ἢ in ἡ mutavit: ac videtur sane παλιγγενής[αι] paralipomenis ex margine accensendum. — [ε] Salmas. 97. Phot. Suid. Cyr. 63. Bachm. Anecd. I 326, 26. 98. Vide gl. π 205. 99. Cyr. 63. 200. (σαλευόμενον)? 1. συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία cod., Σύρφακι καὶ Μωμοθήρᾳ. παλινδορίαν Mus., em. Porso praef. ad Eur. Hecub. p. LXIV. Cf. Poll. VI 164 VII 82 Phot. 373, 14 Theognost. 126, 6 hinc corrigendus. 3. παλινερέει cod., em. Heinsius. 5. παλινδία cod., παλινδίκη Mus. Lege παλινδικία ex gl. 198. 8. (γ) Mus. Glossa παλινπλάγκτοισι scribenda et post παλίνπιττα collocanda est. Vide SCR. 6. πάλιν οἰωνίαι cod., em. GDindorf. Thes. VI c. 92 D.

207. παλίνπιττα· ἑφθὴ πίττα
παλινσάγης· χήρα γυνή ....
παλίνσκιος· σύ[ν]σκιος, σκοτεινός, ζοφώδης. τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς παλινκάπηλος παλίμπρα[κ]τος
παλίντιτα· ὀπισθέκτι[σ]τα, ὅ ἐστιν ἐξ ὑποστροφῆς τιμωρίαν δώσοντα
παλίντονα· ὀπισ(θ)ότονα, ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα
παλιντριβεῖ· κακεντρεχεῖ
παλιντροπά[σ]ασθαι· εἰς τοὐπίσω τρέπεσθαι
* παλινοστήσας· εἰς τοὐπίσω ἐπανελθών
παλινῳδίαν· ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν. ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον
[παλίνωξις· ἡ ἐξ ὑποστροφῆς δίωξις]
παλινώρους· ἄκοντας
παλίνωρον· εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν. ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν
παλίουρος· κάδος. ἀντλητήρ. καὶ τὸ θαμνῶδες δένδρον
παλιῤῥόθιον· παλιῤῥόουν. ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμηκός, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον
παλίῤῥυτον· εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενον
παλίσσυτοι· ἀναχωρήσαντες
παλίσσυτον· ἐξ ὑποστροφῆς
παλίωξις· ἡ ἐξ ὑποστροφῆς δίωξις, ὅταν οἱ πρότερον φεύγοντες ἔσχατον διῶκται γένωνται
πάλκος· πηλός
πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων ναμάτων πεποιημένη
Παλλάδος πρόσωπον· στατήρ, ἐπὶ μὲν ἑνὸς μέρους Ἀθηνᾶς πρόσωπον, ἐπὶ δὲ θατέρου τὴν γλαῦκα....
παλλάκιον· μειράκιον
παλλακός· ἐῤῥωμένος
Παλλάντιος· Ζεὺς ἐν Τραπεζοῦντι
Παλλαντίς· ἡ Τριτωνὶς λίμνη
Παλλάς· Ἀθηνᾶ, ἡ παίουσα τοὺς αὐλούς
[παλ[λ]άσσειν· ταράσσειν. βρέχειν. μολύνειν]
παλλάχανον· κρόμμυον. Ἀσκαλωνῖται
πάλλε[ν]· ἔβαλεν. ἐκράδαινεν

SCR. 10. Soph. fr. 269? 11. α 379. 12. Θ 266 Aesch. Cho. 152. 13. Soph. Philoct. 448 πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ. 14. Π 95. 16. Isocr. Helen. enc. p. 218 E. 19. Ar. Ach. 1178. 20. παλιούρου κλάδοι Eur. Cycl. 393. 21. ε 430. 24. Soph. O. T. 193. 25. Μ 71. 27. ADN. 28. cf. Eubul. com. III p. 204. 29. cf. Plat. com. fr. XLV vol. II 2 p. 693. 33. Pind. Pyth. XII 13? 36. Ε 304 Γ 324.

ADNOT. 7. *Palimpissam* appellat Plinius HN. XXIV 7. 9. πάλιν γαμηθεῖσα addit Meineke, h. e. *quae denuo connubii onus subiit*. 10. παλίσκιος σύσκιος Mus. — [κ] Is. Voss. Hemsterh. schol. Ar. Plut. p. 250. — Cf. Lobeck. Path. El. p. 210, 11. 12. ὀπιστότονα Mus., em. Arcer. 13. παλιντριβῇ· κακεντρεχῇ Sopingus. Vide SCR. 14. παλιντροπάσασθαι cod., παλιντρωπάασθαι Mus., qui πάλιν τρωπᾶσθαι voluisse videtur; cf. schol. Π 95 et Apoll. Rhod. IV 165. 16. τὸ πρώην ἐναντίω cod., em. Mus. Vide Bachm. Anecd. I p. 326, 32. 17. παλίωξις an παλιν(δί)ωξις voluerit non liquet. 18. παλιώρους· ἀκοντιστάς Phot. 374, 15. παλτῶν· ἀκοντιστῶν ἢ ἀκοντίων Cyr. 11. Non liquet; temptabam παλινόρσους ἀΐσσοντας. Sed potest ab ὥρα deduci, ut ὀλίγωρος. 19. Imo παλίνορρον cum Elmsleio. 26. Vide φάλκη· ὁ τῆς κόμης αὐχμός. Voss. An παλὸς [fr. Pythog. p. 714 ed. Gal.] Dorice pro πηλός? ALB. Thes. VI c. 1047 A. 27. νημάτων Mus. ἀμμάτων? Cf. παλίζεσθαι et Lob. rhem. p. 255. 28. Vide γλαῦξ et γλαῦκες Λαυρεωτικαί. Phot. 374, 9 Poll. IX 76. 29. Cf. Παιδάκιμον. Meminerunt huius deminutivi Poll. II 9 Aelius Dionysius Eustathii p. 1419, 51. 30. ἐῤῥωμένος cod., ἐρωμένος (sic) Mus. παλλακόν· τὸν παλλακευόμενον Phot. 374, 22. Expectaveris πάλλακος ἐρωμένου et παλλάκων· τῶν παλλακευομένων. 33. πάλλουσα Heinsius. ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς Apoll. lex. 126, 29. 35. Lob. Proll. 177 n. Meinek. Com. Gr. IV p. 11. 36. ἔλαβεν ἐκέρδαινεν cod., em. Voss.

πάλλει· κινεῖται, ἄλλεται
πάλλειν· κινεῖν. πηδᾶν. κληροῦν. κραδαίνειν. στρέφειν
* *πάλλεται·* πηδᾷ. σείεται. καὶ τὰ ὅμοια
πάλλεσθαι· κληροῦσθαι. ἄλλεσθαι
πάλλευκον· εὐήμερον
Παλληνί[α]ς· ἡ Ἀθηνᾶ, ἐν Χαλκίδι
* *παλλία·* ἀγών. οἱ δὲ τῷ Πάλει. ἔνιοι δὲ τῷ Πανί
πάλληξ· βούπαις
παλλιχίαρ· πεμμάτιόν τι παρὰ Λάκωσι
* *πάλλεται·* πηδᾷ. σείεται. κραδαίνεται. κινεῖται. σφύζει
* *πάλλον·* ἔσειον. καὶ τὰ ὅμοια
* *πάλλων·* κινῶν, ταράσσων
* *παλλομένων·* κληρουμένων
παλλύτας· ὄργανον βασανιστήριον
πάλμη· γέῤῥον
παλμός· τρόμος. σεισμός. καὶ τὰ ὅμοια
παλμυός· βασιλεύς. πατήρ. οἱ δὲ *πάλμυς*
[*Παλμύτης·* Αἰγύπτιος θεός]
[*πάλνης·* πλάνης. ἀπάτης]
* *παλλωΐα·* τὸ μὴ τυχεῖν βάλλοντα
πάλ[λ]ος· κλῆρος. ἀπὸ τοῦ *πάλλεσθαι*, πρὸς τὴν ἄρ[νη]σιν τοῦ λαγχάνοντος. καὶ τό·
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες
πάλ[λ]ος ἔζευξεν· ......
[*παλλουμένων·* κληρουμένων]
αις
[*πάλοις*, τοῦ πάλλεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια]
παλτά· ἀκόντια. λόγχαι
πάλτο· ἥλατο. ἀπέβη
παλτόν· κληρωτήν
παλτῶν· ἀκοντίων
παλύνας· τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλών, τὴν λεγομένην *χυτήν*. εἴρηκε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλεύρου·
ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ[νειν] παλύνειν
πάσσει(ν)

SCR. 38. *Π* 142. 39. *Χ* 452. 46. *Χ* 452 Aesch. Suppl. 785 Ar. Ran. 345. 47. *Γ* 316. 48. *Γ* 16. 49. *Ο* 191. 52. Nic. Ther. 744. 53. Hipponax. 57. *Γ* 316. 58. Eur. Tro. 263. 59. *Ο* 191. 61. Aeschyl. fr. 16 p. 6. 62. *Ο* 645. 65. (*ξ* 429) Soph. Ant. 247 — *κ* 520.

ADNOT. 37. Sc. *πόδα* ut Eur. Tro. 325. 41. *ἀνήμερον* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 548. 42. *Παλληνίας — χαλκίτη* cod., *Παλληνία — Χαλκί* Mus. *Χαλκίτη* Aldus, *Χαλκίδι* Palmerius. *Παλληνίς* vel *Παλληνιάς* GDindorf. Thes. VI col. 105 B. Cf. *παρθένου Παλληνίδος*. 43. *Παλλία* cod., *Παλίλια* recte, sed invito ordine Salmasius. — *τὸ παλεῖν — τὸ πᾶν* cod., ut supra post *παδησχέαι*; em. Salmas. Cf. LPreller *Röm. Mythol.* p. 365 sqq. 44. Cf. Thes. 103 BC. Lob. Path. 118. Forma *πάλληξ* sine caussa suspecla est Nauckio in Ar. Byz. 92. 93. 51. ‚*Palma, parma*' Sopingus. 53. *Πάλμυος* est genetivus. Glossa sic conformanda videtur: *Πάλμυς·* *βασιλεύς πατήρ*. Vide schol. Lycophr. 691 ubi varia lectio est *πάλμος*, Tzetz. Chil. V 456 Choerob. p. 1408. Nisi sub *Παλμυός* latet *Πάλμυς·* *ὄνομα* (*Ν* 792). De etymo vid. Boetticher Aric. 48 Preller *Röm. Myth.* p. 366, 1. 54. *Παμμύλης*, q. v., recte Salmas. ad Dosiad. Ar. p. 137. 55. *ΠΑΛΝΗC* corruptum est e *ΠΛΑΝΗC*. 57. *χάλκησεπάλλον* cod., em. Mus. — [λ] — [νη] Apoll. lex. 126, 19. 57. 58. Separavit Kirchhoff post GDindorf. VI c. 106 B. 59. *παλλομένων* Iensius. 60. Om. Mus. 61. *πάλτα* cod., em. Mus. 62. *πᾶλτο* cod., em. Thes. c. 107 A. 63. *πάλτον* cod. 65. *χύτην* codex; reliqua em. Mus. *λευκάνειν* inde natum esse videtur, quod *παλύνειν* in Apoll. lex. p. 127, 10 per *λευκαίνειν* redditur.

παμβῶτις τύχη· ἐλπὶς παντοτρόφος
Παμισός· ποταμός
παμμάκαρ· κατὰ πάντα μακαριστός
παμμέγεθες· λίαν μέγα
270. *παμμελέσιν*· ἐνμελέσι. γλυκερέσιν
παμμήστορα· πάντων τεχνίτην
πάμπαν· παντελῶς. ὁλοτελῶς. ὁμοίως. ὄντως
Πάμπανον· ἡ Δημήτηρ ἐν Ἡρακλείᾳ
παμπήδην· ὁλοσχερῶς. παντελῶς
75. *παμπησ[σ]ία*· πᾶσα ἡ ὕπαρξις
παμποίκιλος· πολύτροπος
**πάνπρωτον*· πάντων πρῶτον
παμφάγος· πάντα δαπανῶν
παμφαές· φαιδρύτατον. πάντα φωτίζον
80. *παμφαίνειν*· λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν
παμφαλύζει· τρέμει
παμφανάᾳ· λάμπει
παμφανόωντα· λαμπρόν, πάντοθεν λάμποντα
παμφαοῦς· πάντα φωτιζούσης
85. *παμφθόγγῳ*· παμφώνῳ
πάμφι· παντάπασι
Παμφίδες· γυναῖκες Ἀθήνησιν ἀπὸ Πάμφου τὸ γένος ἔχουσαι
παμφόρῳ· πάντα φέροντι
παμ[μ]ωχίων· κεκτημένος
90. *παμῶχος*· ὁ κύριος. Ἰταλοί. καὶ ἡ δεκάς. [καὶ τὸ φιλεῖν τῷ στόματι τὰ παιδία [καὶ] τὸν πατέρα
πᾶν· ὅλον. *τὸ πᾶν*· τὸ ὅλον
παναγῆ· καθαρά. ἅγια
παναγής· καθαρός, κατὰ πᾶν ἁγνός
[*παναγιστίας*· παναγίας]
95. *πάναγρα*· [πανάγρια,] ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ θηρεύεται
πανάγρου· τοῦ πάντα ἀγρεύοντος
παναθήναια· ἡ τῶν Ἀθηναίων ἑορτή. καὶ ὁ ἀγών

SCR. 66. Fragm. adesp. trag. 197 p. 684. 67. Herod. VII 129 Eurip. fr. 1068, 11 p. 544. 69. Plat. Legg. XI p. 913 D. Xen. Mem. III 6, 13. 70. III Macc. VII 16. 72. *Λ* 422. 74. Soph. Ai. 910. 75. Aesch. Sept. 818 Eur. Ion. 1305 Arist. Eccl. 868. 77. δ 577. 78. Alcman. fr. 25, 4 p. 640 Bgk. 79. Eur. Tro. 550. 80. Homerus passim. 81. Hipponactis? 83. ν 29. 96. *Ε* 487. 97. Menand. fr. I vol. IV p. 211.

ADNOT. 66. Omnium altrix non tam fortuna est, quam spes; nec video quo iure *τύχη* per *ἐλπίς* explicetur. Conicio igitur *παμβῶτις τύχη* (vel *τύχοι*) *ἐλπίς*· *παντοτρόφος*. 67. *Πάμισος* Theognost. p. 73, 16. 70. *ἐμμελέσι, γλυκεροῖς* Mus. Malim *μέλεσι γλυκεροῖς*. Explicantur enim verba III Maccab. VII 16 *παμμελέσι ὕμνοις*. 71. Cyr. 63. 73. *Παμπάμων* coni. Ruhnken. ad Tim. p. 309. 75. [σ] Sopingus. Vide Nauck. Philol. IV p. 539. 77. *πάμπρωτον* ordo. 81. Lob. rhem. p. 232. Supra *βαμβαλύζει*· *τρέμει*. 84. *φαιδροτάτης* addit Cyr. 63. 85. *παμφθόνῳ* cod., em. Is. Vossius. 86. Cyprii pro *πάγχυ*? 87. *Πάμφῳ*? 89. *παμμωχιῶν* cod., emendationem G. Koenii Greg. Cor. p. 229 perfecit Ahrens Dial. p. 108. 209. 90. *πάμωχος* cod., em. Ahrens Dial. II p. 108. — *δεκάς*] Boeckh. Philolaus p. 141. 146. — [*καὶ*] Thes. VI col. 121 D aliena haec esse monens ab hac glossa. Ac videtur ad *παππάζειν* referendum pro quo haud scio an *πᾶν* dixerit aliquis. Apud Philemon. fr. II vol. IV p. 14 malim *χαῖρε πᾶ παμφίλτατε εἴπας*. 92. *πανάγη*· *ἡ ἁγνὴ ἱέρεια* Arcad. 120, 14 [105, 8], quo de Meinek. Com. II 1 p. 421 Lob. Proll. p. 44. Possis igitur *ἁγία*. Certius est ab hoc loco aberrasse glossas 298. 303 genuinas quidem, sed vitiose scriptas. 94. Duo videntur articuli spurii explicatione carentes: *παναγίας* et *παναγιστείας*. 95. [*πανάγρια*] Hemsterh. Poll. X 132. cf. Zonar. c. 1512.

παναιεῖς· Ἀθήνησιν ἱέρειαι

παναίθησιν· ὅλαις λαμπραῖς· παναίθησι(ν) κορύθεσ(σ)ι

300. πάναιθον· λαμπρόν

παναίθετος· πάντα ἀπαραίτητος

παναίγυλος· πανκάκουργος

παναιΐα· ἱέρεια, ἥτις οὐ μίσγεται ἀνδρί

Παναῖ[ν]οι· ἔθνος Θράκιον

5. παναίολος· παμποίκιλος

πανάκεια· θεραπεία

πάν(ακ)ες· βοτάνη τις, ἣ πολλοῖς ὀνόμασι καλεῖται

Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος. καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ

παναλκές· ἰσχυρόν. παντοδύναμον

10. πανάμερος· δι' ὅλης ἡμέρας

πανάμωμος· ἀρεστός

πανάποτμος· ἀθλιώτατος, κατὰ πάντα κακόποτμος, ὅ ἐστι παντελῶς κακόμορος

παναρμόνιον· εἶδος ὀργάνου, ἐξ ὅλου τεταγμένον. Ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία

* πανάργυρον· ὅλον ἀργυροῦν

15. πανασκηθέα· πάντα ὑγιῆ

παναφήλικα· πάντων ὁμηλίκων ἀπεληλαμένον ἐκτός

Παναχαιῶν· πάντων Ἑλλήνων

παναώριον· πάντων ἀωρύτατον. καὶ ἄμοιρον. ἢ κατὰ πάντα ἄωρον

πανδαισία· ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία, ἢ πολυτελὴς τράπεζα

20. πανδαισίαν· τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν

πανδαμάτωρ· ὁ πάντας δαμάζων

πανδαμικοί· παιδικοὶ χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς

πανδ[ε]ῖα· ἑορτὴ Ἀθήνησι

πανδερκεῖς· πάντα ὁρῶντες

25. πᾶν δ' ἦμαρ· δι' ὅλης δὲ τῆς ἡμέρας

πανδημεί· σὺν παντὶ τῷ δήμῳ

πανδήμιος· ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος

πανδήμου· δημοσίας, κοινῆς

SCR. 98. Philonides l. l. 99. Ξ 372. 304. Thuc. II 101. 5. K 77. 6. Callim. h. in Apoll. 39? 7. Nic. l. l. et 685. 8. Nic. Ther. 626 — Thuc. V 39 Menand. fr. III p. 226 Eurip. fr. 12 p. 291. 10. Non est Soph. Tr. 669. 11. Simonid. Cei fr. 5, 17. 12. Ω 255 Greg. Naz. Carm. I 362. 13. Plat. Civ. III p. 399 C. Alexid. com. fr. LXII vol. III p. 525. 14. (Soph. fr. 354) ι 203. 16. X 490. 17. B 404. 18. Ω 540. 19. Ar. Pac. 564 ,Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ (Com. fr. CXCIII vol. IV p. 651) Harpocr. 21. Ω 5 Simonid. fr. 4, 5. (25. Apoll. Rhod. II 530) A 592. 26. Herod. H 144 Aesch. Sept. 296. 27. σ 1.

ADNOT. 98. παναγεῖς Poll. I 135 Bekk. 212, 31 recte. Vide Meinek. Com. II 1 p. 421. 99. παναίθυσι κορύθεσι cod., em. Mus. nisi quod παναίθησι scripsit. 301. Haec etiam glossa genuina est et cum D. Ruhnkenio πανάθεστος scribenda coll. ἄθεστος Ἐρινύς et αἰνήθεστος. 2. παναίσυλος recte Pearso et Ruhnkenius. 3. Imo παναγία cum Lobeck. Phryn. p. 106 Meinek. l. l. Cf. gl. π 292. 298. 4. Πάναινοι cod., em. Is. Vossius. 7. Vid. schol. Nic. Ther. 565. — πανὲς cod., em. Mus. 8. IThSchneidero ad Nicand. p. 151 confusa videntur πανάκτειος et Πάνακτος (imo Πάνακτον). De origano cf. schol. Nicand. Ther. 626 Salmas. Exx. Plin. p. 902 A. 13. Sic etiam Cyr. Voss. 16. παναφίληκα — ὁμιλήκων cod., em. Mus. ἀπηλασμένον Eustath. Φ 490. 19. ἐσθήσεσιν ἡδοναῖς cod., em. Mus. Cf. Didym. reliq. p. 320. 22. πανδαμίσκοι? 23. πανδεια cod., πάνδια Mus. πανδῖα Thes. VI c. 136 A. Cf. Harp. Phot. 376, 26 Suid. Lex. Bekk. 292, 10 Boeckh. Comment. Acad. Berol. 1818 p. 65. 28. πανδημίου Cyr. 63.

πανδοκ(ε)ῖον· πανδοχ(ε)ῖον

330. πάνδοξ· ὁ ἐν πανδοχ(ε)ίῳ οἰκῶν

πανδοῦρα ἢ πανδουρίς· ὄργανον μουσικόν. Πάνδουρος δὲ ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ὄργανον

Πανδοσία· πόλις τῆς Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας

πανδοχεύς· ἐπιδέξιος, ὁ πάντας δεχόμενος

πανδώρα· ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται. ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησιδώρα

35. πάνεια· κεχορτασμένη

πανείπας· ἀναιδής

πανέξαλλον· ἐν πᾶσιν ἀλλότριον

* παναίολος· παμποίκιλος

πᾶνες· τοὺς ἐσπουδακότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον

40. [πανέψιον· πᾶσι σύνοπτον]

πανήγυρις· ἔπαινος. ἑορτή. θέατρον

πανημαδόν· διὰ βίου

πανημέριος· οὐχ ὁ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἀφ' οὗ τι(ς) ἂν ἄρξηται μέρους· ἢ καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καταχρηστικῶς

πανήρεα· πᾶσιν ἀρέσκοντα

45. πανήρεσι· κατὰ πάντα ἡρμοσμέναις

πανῆρες· πᾶσιν ἀρέσκον. ποικίλον. παμμήχανον

* πανήπορος· πανάπορος, ἐνδεής

πανθρ(ό)ῳ δήμῳ· παῤῥησίαν ἄγοντι δήμῳ, πάντα θροοῦντι, ὥστε μηδὲν ὑποστέλλεσθαι

πάνθρυλ[ι]ον· τὸ πάντα θρυλοῦν

50. πανθύλην· μονογενῆ τοῖς τόξοις ἢ σφενδόναις

πανθυμαδόν· πάσῃ τῇ ψυχῇ, ἢ παντὶ τῷ θυμῷ

πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν· περὶ πάντα τὸν τῆς μηνίδος χρόνον

Πανία· ἡ Πελοπόν(ν)ησος

πανίας βήσσας· ὡς ἀπὸ τοῦ Πανός. Αἰσχύλος Καλλιστοῖ. [καὶ ὁ λευκὸς πάντη] [ἢ ὁ λευκὸς πάντη καὶ καθαρός. καὶ ὁ μέλας καθαρός

SCR. 29. Ar. Ran. 550 Philippides com. fr. I vol. IV p. 474. 32. Demosth. 84, 22. 33. Plat. Legg. XI p. 918 B. 34. Ar. Av. 971 Hipponactis fr. 36. 38. *Δ* 186. 40. *Φ* 397. 42. Ad Euseb. PE. V 22 referebat Struvius Opusc. sel. II 189. 43. *P* 180. 47. ADN. 48. Tragici? an e choliambis? 51. *σ* 33. 52. *Π* 102. 54. fr. 93 p. 24.

ADNOT. 29. *πανδοκίον· πανδοχίον* cod., *πανδοκίον· πανδοχεῖον* Mus., em. Alb. Lob. Phryn. 307. 30. (ε) Mus. 31. ἢ cod., ἢ Mus. Ath. IV 183 F Poll. IV 60 Zonar. 1512 Boettich. Aric. p. 48. — *πανδοῦρος* pro tibicine cepit Ioann. Malel. p. 179, 16, *πανδουρισταί* dicebat Euphorio Ath. IV p. 182 E. Cf. Lob. Proll. p. 58. 35. *πάνεια· κεχορτασμένα* Sopingus satis probabiliter, coll. Ath. III p. 111 C. Glossa ex Seleuci glossis Messapicis petita. Lob. El. p. 69. Bergk. *Monatsk.* p. 67. 36. *πανίτας* Ruhnken. coll. *ἴτας· ἀναιδής.* Quidni pro *πᾶν εἴπας* quo de participio Ionico ne ab Atticis quidem alieno cf. Valcken. Herod. p. 649, 91 Koen. Greg. Cor. p. 481 Schaefer. ad Dion. Hal. p. 436 Meineck. Menand. p. 273. Simile vocabulum *παῤῥέκτης* Lobeckius ad Soph. Ai. p. 261 eruit e glossis corruptis *παρρήκης* et *παρήκτης*. 38. *πανέολος* ordo et Cyr. MS. 40. *συναπτόν* cod., em. Salmasius *πανόψιον* legendum esse monens. *πανόψιον· πᾶσι συνοπτὸν λαμπρὸν ἐπὶ* (*ἀπὸ* cod) *τῆς ἐπιδορατίδος. ἢ πάντων ὁρώντων* Cyrill. 63 Hesych. infra. Eustath. 1243, 39. 42. *πανηδαμόν* cod., em. Sopingus. 43. (σ) Mus. 45. *πανηρίαισι* cod., em. Mein. 47. Lob. Path. El. p. 68. Fortasse referendum est ad Soph. Antig. 358 *παντοπόρος ἄπορος.* Sed cf. *ἤμορος· ἄμοιρος.* 48. (ό) Vossius. 49. *πανθρύλιον — θρυλοῦν* cod., *πανθρύλλιον — θρυλλοῦν* Mus., em. Thes. VI col. 151 A. 50. *Πανθοιδῇ· μονογενῆ* Cyr. Alberti. Supra *πάλθοις· τόξοις σφενδόναις* habuimus. Non liquet; videtur aliquid deesse. *Πανθοίδης* ex Iliade notus. 53. *Πεδοπόνησος* cod., em. Mus. Notum nomen est *Ἀπία.* Non ausim tamen *Πανία* mutare in *Ἀπία. Πανιὰς αἶσα: ἀπὸ τοῦ Πανός* Phot. 377, 17 cum hac nota | in margine, quae num ex glossa sequente emendanda sint, an *αἶα* praestet, incertum est. 54. *ἐπὶ* cod., em. Mus. — Cf. gl. 356.

355. *πανικτόν·* Ἕρμιππος ἐν Στρατιώταις·
ὥρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν (τὸν) κωπητῆρα λαβόντα
καὶ προσκεφάλαιον, ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάξῃς.
ἀλλ' οὐ δέομαι πανικτὸν ἔχων τὸν πρωκτὸν (προσκεφαλαίου)
πάνιον· αὐτόχρουν. ὁμοέχρουν. λευκόν. καθαρόν
πανίῳ δαίμονι· μανιώδει δαίμονι
πανιώνιον· ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐν Ἰωνίᾳ
πάγκαλος· ἐξ ὅλου, κατὰ πάντα καλός
60. *πανκαρπία·* πανσπερμία
πανκρατής· πάντων κρατῶν, καὶ ἄρχων, καὶ βασιλεύων
* *πάντα·* ὅλα
παννόας· ὁ ἀπόπληκτος. καὶ ἀδολέσχης
παννυχίη· δι' ὅλης τῆς νυκτός
65. *παννυχίς·* ἑορτὴ νυκτερινή
(*πανοικί*)· σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ
πανόλβιος· παμμακάριστος
[*πάνομαλφαίῳ*]
πανομφαῖον· πεφημισμένον. [ἢ ὁ τὰ κακὰ ἀποστρέφων
70. *πανομφαίῳ·* ᾧ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφέρεται, τουτέστι κληδών
Πανόπη· πόλις Φωκίδος
πανόπτης· πολυόφθαλμος. Ζεύς. Ἀχαιοί
πάνοπτος· ὁ πανταχόθεν φαινόμενος
πανορμίη· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος
75. *πανὸς σκῶλον·* ὄνομα σχήματος, ὅταν οἱ ἀπὸ σκώλου ἢ πεπληγὼς [ἄντρον τι λέγεται σχῆμα
πανὸς σκότος· οἷον νυκτερινὸς φαντασίας

SCR. 55. fr. V. 58. Herod. I 141 al. 59. Plat. Symp. 204 B. 60. Soph. fr. 365. 61. e. g. Soph. Ai. 675. 64. Ψ 105. 66. Act. App. XVI 34. 67. Theognid. 441. 70. Simonid. fr. 146, 2 Hom. Il. Θ 250. 71. Β 520? 72. Ἀχαιός corr. Mein. et tragicum intellegit. Cf. Aesch. Eum. 1045 Suppl. 304.

ADNOT. 55. *κοπητῆρα — ἵν' ἐστὶ — ῥοθίαξις* cod., em. Mus. *ῥοθιάζῃς* Blomfield. Gloss. Aesch. Pers. 402; (*τὸν*) addiderunt Salmasius (*προσκεφαλαίου*) Blomfieldus. Praeterea *δέομ' οὐ πανικτὸν* (codex bis *πάνικτον*) coni. Meinekius Com. vol. II 1 p. 404 sq. vertens ‚*neque enim pustulatas nates habeo.*‘ Nam *πανικτὸν* Dorice pro *πηνιστόν podex* esse potest *tuberculis obsitus.* — Cf. et Bergk. Com. Att. p. 423. 56. *πανίον αὐτόχρουν· ὁμόχρουν*? 57. *πανιωδαίμονι· μανιωδαίμονι* cod., corr. Mus. 58. *Ἀπόλλωνος* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 534. 59. *πάνκαλος* ordo. 63. Infra *σάνναρος· μωρός παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι* (Lob. Proll. 271). 65. 66. Separavit et *πανοικί* addidit Florens. Sic Cyr. 67. *πανολβίῳ· παμπλούτῳ* Cyr. 63. 68. Sic codex, *πανομφαίῳ* Mus. qui literas *αλ* erasit. 69. *ἢ — ἀποστρέφων* cum gl. 367 iungebat Vigerus ad Euseb. PE. p. 16. 70. *ἀναφαίνεται* codex Phot. 377, 20 Suid. bina Cyrilli exemplaria MSS ap. Albertum, em. Apoll. lex. 127 Cyr. 63. 71. Steph. Byz. 500, 19 Ovid. Met. III 19 Stat. Theb. VII 344. 72. *γάμοι. ζεύς.* sine aliis punctis quae articuli finem indicent. Nota | in marg. Deinde novus articulus *Πανόπτης· πολυόφθαλμος* Phot. 377, 23, quae Porso scribebat *πανόπτης Ζεύς· πολυόφθαλμος*, rectius GDindorf. *πανόπτης· Ζεύς. πανόπτης· πολυόφθαλμος.* — *Ἀχαιοί* suspectum; pertinere videtur ad gl. 370 ubi probabile est appositum fuisse Homericum versum Θ 250 *ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.*
λλ'
74. *ἀπο* cod., *ἀπόλλωνος* Mus. — ‚*Πανορμίης Phavorinus. Sed videtur πανορμίη (imo πανορμί·....) suo interpretamento* [*πάσῃ τῇ ὁρμῇ* GDindorf. Thes. VI c. 157 D] *carere, ut* (*ἡ*) *ἐπίθετον Ἀπόλλωνος referatur ad v. praec.*‘ ALB. 75. *Πανοσκῶλον — σκώλου ἢ πεπληγὼς ˏντρον* cod., *σκώλου ἢ πεπληγὼς ἄντρον* Mus. Scriptum erat *ὄντρον*. *Πανὸς σκῶλος: ὄνομα σχήματος* Phot. 377, 24. unde nihil lucis affertur obscurae explicationi *ὅταν οἱ* (?) *κτλ.* — *ἄντρον* ad elapsam glossam *Πανὸς αὐλίον* (Ar. Lysistr. 722) refero; incertum tamen *ἄντρον τι λέγεται* iungenda sint inducto voc. *σχῆμα* an verba *τι λέγεται σχῆμα* pro varia lectione ad *ὄνομα σχήματος* adscripta accipienda sint. 76. *πανόσκοτος* cod., *Πανὸς σκότος* Mus. *Πανός· σκοπός. μανιώδης. ἐπεὶ τῶν φαντασιῶν αἴτιος ὁ Πάν. παρὰ τὸ φαίνειν λελεγμένος* Phot. 378, 1. — *νυκτερινὰς* Phavor. Salmas. Videtur aliquid deesse.

πανοσπρία· σύνοδος
[πανοστρία· συμμιγὴς πληθύς. σύνοδος]
πᾶν ὁτιοῦν· οἷον δή ποτ' οὖν, πᾶν τὸ τυχόν
380. πανοῦργος· πάντα μανθάνων. δόλιος, πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος
πανουλεύς· ἐξώλης
πανούριος· πάντα οὔριος
Πάνοψ· ἥρως Ἀττικός. ἔστι δὲ αὐτοῦ καὶ νεώς, καὶ ἄγαλμα, καὶ κρήνη
πανόψιον· πάντων ὁρώντων. πᾶσι σύνοπτον. λαμπρόν
85. πανσαγία· πανοπλία
πανσθενεστάτῳ· ἰσχυροτάτῳ
πανσυδίη· ὁμοῦ πάντες
πάντα κάλων σείει· παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων
πάντα κινήσας πέτρον· παροιμία
90. πάντα λίθον κινεῖν· παροιμία, ἧς μέμνηται Ἀρίσταρχος. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς παρὰ Σαλαμῖνι.....
παντάνα· τρυβλίον
πάντα δ' ἀπὸ (π)λευρῶν χρόα ἔργαθεν· οὐ κατὰ βάθους ἔτρωσεν, ἀλλ' ἀπεῖρξε τοῦ χρωτὸς καὶ τῶν πλευρῶν τὸ δόρυ
παντάπασι· παντελῶς. ὅλως
παντἀρκέα· πᾶσι βοηθόν
95. παντάρκης· ὁ πᾶσιν αὐταρκῶν. [ὁ]
παντάσκιος· ὁ πάντοθεν σκιὰν οὐκ ἔχων
πανταχῶς· πάντα τρόπον
παντελές· παντελῶς, ὁλοτελῶς
παντελής· ὁλοτελής. [καὶ]
400. παντεπόπτης· ὁ πάντα καθορῶν
πάντες· ἀντὶ τοῦ οἱ πλεῖστοι
πάντεσ(σ)ιν· ὑπὲρ πάντων
παντευχία· πανοπλία
πάντη· πάντως. πανταχοῦ, πάντοθεν
5. πάντη τε· πάντως
πάντη· πανταχοῦ (..) ἑκάστῳ (....)

SCR. 77. 78. Isid. Pelus. epist. p. 559. 83. Platon. Lys. init. 84. Φ 397. 85. Soph. Ant. 107, unde malim πανσαγία· πανοπλία. 87. Β 12. 91. ADN. 92. Λ 437. 95. Aesch. Pers. 855. 97. Menand. fr. II vol. IV p. 162. 402. Λ 288. 3. Aesch. Sept. 31. 4. Λ 384.

ADNOT. 77. 78. πανόσπρια· σύνοδος. πανοστρία· σ. π. σ. cod., πανόσπρια· σύνοδος, συμμιγὴς πληθύς Mus. recte nisi quod πανοσπρία scribendum cum Phot. 378, 3 Poll. I 248. 79. πανοτηροῦν cod., em. Mus. et Cyr. 63 in quo post τυχὸν haec leguntur: κατὰ πάντα λόγον καὶ τρόπον παντός, quae noster infra ponit gl. 430. 81. πανούλιος coni. GDindorf. Thes. VI col. 158 D. Infra πανώλης· ἐξώλης. Glossa Cypria est haud dubie πανούλης scribenda. 83. Phot. 378, 4 ubi coni. ἐν τοῖς ρ' ἐπωνύμοις. Idem recte Ἀττικὸς pro Ἀττικῶς. 84. συνάπτον cod., em. Salmas. Cf. πανέψιον. 85. ἰσχυρωτάτῳ male Mus. 88. παντάκαλον cod., em. Mus. σεῖε Zenob. V 62 p. 145 Georg. Cypr. III 55 Append. Prov. III 38. 89. κινήσω Diogen. VII 42. 90. κίνει — περὶ Σαλαμῖνα Zenob. V 63 p. 146. 91. Infra πάτανα· τρύβλια quocum conf. Poll. VI 90. ‚*Sed ap. Hes. utrobique fortasse scribendum* πατάνα· τρύβλιον *glossaque ad Sophronem referenda, ex quo* πατάνα αὐτοποίητος *memoratur a Polluce.*' GDindorf. Thes. VI col. 594 C. Aliter statuit Ahrens Dial. II p. 395, qui Siceliotas sono corrupto παντάνα pronunciasse conicit collata deminutivi forma παντάνιον quam Athenaei IX 396 A libri in Eubuli calacollomeni loco (Meinek. III p. 228) tueantur. Nec sane infrequens in Doricis vocabulis est ν epentheticum. 92. ἀπόλευρον cod., em. Mus. 93. ὅλος cod., em. Alb. 95. 96. Divisit Mus. et ὁ delevit. ἀρκῶν καὶ βοηθῶν Cyr. 63. 99. 400. Separavit Alb. 400. Schol. Arist. Ach. 434 καὶ ὁ Ζεὺς δὲ παντεπόπτης λέγεται. 2. (σ) Cyrillus. 3. παντευχίᾳ? 4. πάντη πάντως· κτλ. sine divisore? 5. πάντη τε καὶ πάντως absque explicatione? 6. (ἐν) ἑκάστῳ (τόπῳ) Meinek. Philol. XIII p. 548.

παντὶ σθένει· ὅλῃ, πάσῃ δυνάμει
παντί τῳ· παντί τινι
παντοδαποῖς· διαφόροις
παντοδαπός· παντοῖος. σύμμικτος
παντοδα(πῶν)· παντοίων. καὶ διαφόρων
πάντοθεν· πανταχόθεν, ἐξ ἑκάστου τόπου
παντόθι· πανταχοῦ
παντοίων· πάντων. πολυτρόπων
παντοκράτωρ· ὁ θεός, πάντων κρατῶν
παντομάντειραι· μοῖραι
πάντοσε· εἰς πάντα τόπον. πανταχοῦ
πάντοσ' εἴσην· πανταχόσε στρογγύλην
παντώνια· παντοδαπά
* πάντων· πάντως
* πάντων· ὑπὲρ πάντας
* πάντων ἐκπαγλότατε· ὑπὲρ πάντας ἐκπληκτικώτατε
πάντως· ἰσοδυναμεῖ ἀληθείᾳ. κυρίως
πάντως θαρσαλέη· κατὰ πάντα θρασεῖα
πανυπερτάτη· πασῶν ὑπερκειμένη τῶν παρακειμένων νήσων
πανυπείροχον· πάντων μέγιστον
πάννσσα· (σ)τρόφος. ἀναδέσμη. οἱ δὲ κειρίαν, ᾗ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι
πανύστατον· πάντων ἔσχατον
* παννυχίους· δι' ὅλης νυκτός
* πάντῃ τε καὶ πάντως· κατὰ λόγον καὶ τρόπον πάντα
πανώλεθρον· ἐξώλες, πανῶλες
πανώλης· πανώλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλύμενος
πάξ· ὑπόδημα εὐϋπόδητον. ἢ τέλος ἔχει[ν]
Πάξοι· νῆσοι κατὰ Ἰταλίαν
* παππάζοιεν· πατέρα καλοῖεν
[παπαίδην· παντελῶς]
* πάπας· πατρὸς ὑποκόρισμα
39. πάππα· προσφώνησις παι(δὸ)ς πρὸς πατέρα.
38. παπαῖ· σχετλιασμός
παππ(ά)ζοιεν· πατέρα καλοῖεν

SCR. 7. Thuc. I 86, 3 Soph. fr. 804. 9. Soph. Philoct. 714 Herod. VII 210. 10. Aesch. Sept. 357. 12. *N* 28. 14. *B* 397. 15. LXX et NF. 17. *Γ* 347. 18. *E* 300. 19. Aeolicus poeta. 22. *Α* 146. 24. τ 91. 25. ι 25. 28. Ψ 532. 33. Diphil. fr. VIII vol. IV p. 419. 39. ξ 57 Philem. com. fr. II vol. IV p. 14. 38. Vid. Iacobi com. V p. 796.

ADNOT. 11. παντοδᾶ .. cod., in quo παντοδᾶτι scriptum videtur, em. Mus. 16. πανδαμάτειραι vel παντοκράντειραι coni. Lob. Aglaoph. p. 816. 18. παντόσε· εἰσίν. παντόθησι· στρογγύλοις cod., παντόσ' ἐΐσης· πανταχόσε στρογγύλης Mus. 19. παντόνια cod., παντοῖα Vossius, em. Ahrens Dial. I p. 159. 22. ἐκπλαγώτατε cod., em. Mus. 23. ἴσως δυνάμει cod., correxi. 27. τροφός cod., correxi secutus Lobeck. Proll. p. 417 cui vocabulum hoc cum πῆνος πηνίκη cognatum videtur. Salmasium quid commoverit ut πάννς· τροφός suaderet, ignoro. 30. παντὸς cod., πάντα Meinekius. παντί τε καὶ πάντως· κατὰ πάντα λόγον πάντως Cyr. Alberti. 31. πανόλεθρον cod., em. Mus. 32. πανόλεθρος codex. 33. ὑπὸ δῆμα cod., em. Mus. ,baxiae' conferebat Sopingus, Lobeck. Parall. 96. — [ν] Cyrill. MS., cf. Lobeck. in Seebod. et Friedem. Misc. crit. I p. 628. Aglaoph. p. 768. 34. Phot. 379, 22, et sic dudum pro Πάξοινης. οἱ correxerunt Pergerus et Pearson. P. I Vindic. Ignat. c. 10 p. 181 (345 ed. Cler.) coll. Plin. HN. IV 12 Polyb. II 10, 1. 35. παππάζοιεν· παρακαλεῖν cod., παρακαλοῖεν Mus. παπάζοιεν· παρακαλοῖεν (πατέρα καλοῖεν Porso) Phot. 379, 22 qui pergit πάπας· τοὺς πατέρας καλοῦσιν. 36. Imo παμπήδην. 38. παπαί cod. 39. παῖς cod., παιδὸς Mus. 40. παππ.'ζοιεν· — καλεῖν cod., scriptum erat παππόζοιεν, em. Mus.

παππάζουσιν· πατέρα προσαγορεύουσιν. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν παιδίων, ἃ τοῖς πατράσι λέγει πάππα

πάππος· ἄκανθα· ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζηται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλῃ. σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος. καὶ πατρὸς ἢ μητρὸς πατέρα. καὶ τὴν ὑπὸ τῷ γενεί(ῳ) τρίχωσιν

παπταίνειν· περιβλέπειν πάντη

παπταίνοντα· ὁρῶντα

445. [παπταιγγεῖ· περισκοπεῖ]

παπτήνας· περισκοπήσας

πάρα· ἐγγύς. πάρεστι

παραβαίνοντας· ἀρνητικούς. ἢ μὴ εὐθέως βαίνοντας

παραβαλεῖς· ἀπατήσεις. παραθήσεις. παραδώσεις

50. παραβαλλόμεναι· ἐξαπατῶσαι. παρακα(τα)τιθέμεναι

παραβαλλόμενος· ἐναποκινδυνεύων, ὅ ἐστι παραβόλως μαχόμενος

* παράβολον· παράδοξον

παραβαλοῦ· ἀνάπαυσαι. ἀπὸ δὲ τῶν νεῶν ἡ μεταφορά

παραβαλῶ· συγκρινῶ. παραθῶ, ὅμοιον

55. παραβαλών· ὁμοίως παραθείς

παρ[α]βεβαῶτε[ς]· παραβεβηκότες

παραβλέπων· στραβός

παραβλήδην· ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς. ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες

παραβληθησόμενος· συγκριθησόμενος

60. παραβλητικός· παραβάλλων

παραβλῶπας· παρορῶντας

παραβλῶπες· ὁμοίως, διάστροφοι, τὰς ὄψεις διαστρέφοντες, καὶ παραβλέποντες

παραβολή· πραγμάτων ὁμοίωσις

παραβουλευσάμενος· εἰς θάνατον ἑαυτὸν ἐκδούς

65. παραβραβευθείς· καταῤῥαγείς. παραμεληθείς

παραβραβεύων· παρακρίνων

παραβύουσαν· παρακαμ(μ)ύουσαν

παράβυστον· λάθρα γινόμενον, ἀπόκρυφον. ἀποκεκρυμμένον, ἢ μικρὸν κλινίδιον, παρατιθέμενον τῇ μεγάλῃ, ἔνιοι δὲ δικαστήριον οὕτω καλούμενον

SCR. 41. *E* 408. 42. Soph. fr. 783 — Eubul. I 19 vol. III 255 — Ar. Avv. 765 — Plato Legg. IX 856 D. 43. Soph. Ai. 11. 44. *πάντη παπταίνοντι μ* 233. Fortasse igitur huc retrahendum *πάντη*. 46. *P* 603 *ρ* 330. 47. *E* 603. 48. Forte ex Psalm. CXIX 119. 50. Eur. Andr. 289. 51. *I* 322 Thuc. III 65. 52. Herod. IX 44. 53. Ar. Ran. 180. 269. Cf. Eqq. 772. 56. *N* 708. 58. *Δ* 6 (Apoll. lex. 128, 5). 61. *I* 503. 62. Psalm. teste Cram. Anecd. Oxx. II p. 464, 16. 64. Epist. ad Philipp. II 30, ubi libri *παραβολευσάμενος* et *παραβουλευσάμενος* porrigunt. 68. Timocl. com. fr. II vol. III p. 608.

ADNOT. 41. *πατρᾶσι* cod. 42. *καὶ πρὸ* male Schrewel. — *ἐκριπίζεται* — *μεταβάλλει* cod. *ὀρνέου εἶδος*] Aelian. N. A. III 30. Falsus est Euphronius ad Ar. Avv. 765. *τρίχωσιν*] Poll. II 80 Phot. 379, 25 Eustath. 1353, 57. 1496, 53. Cf. *γεροντίας*. 43. *παπταίνειν* et *παντὶ* cod., em. Mus., qui male haec cum seqq. consociavit. 45. L. *παπταίνει* vel *παπτανεῖ· περισκοπήσει* cum Is. Vossio. 49. Sic gl. MSS. in proverb. in Cyr. 63. *παραβαλεῖ· ἀπατήσεις παραβαλεῖς· κτλ.* Thes. VI c. 211 A. 50. (*τα*) Mus. 51. *παράβολος* cod., em. Perger. 54. *συγκρινῶ. Παρὰ θῶ˜, ὅμοιον* codex. Locum vitiosum Mus. intactum reliquit; typotheta compendium per *παρὰ θεῷ* expressit; em. Tollius. Non displicet tamen Hemsterhusii coniectura *ὁμοιώσω* et in gl. 455 *ὁμοιώσας*, licet probe teneam usum vocc. *ὅμοιον* et *ὁμοίως*. Cf. 463. 56. Correxi. 58. Cf. Palamedem gramm. ap. schol. Apoll. Rhod. IV 1563. 60. Glossa hausta videtur ex Porphyrii Q. Hom. XVI ad *Δ* 6. 64. SCR. 67. *παραμύουσαν* Ruhnken. — (*μ*) Mus. 68. *τῇ γλ,*
με cod., *τῷ μεγάλῳ* Mus. Subaudiendum est *κλίνη*.

[παραγάγγας· εἶδος μέτρου Περσικοῦ]
470. παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο· παρὰ τοῦ λαμπροῦ Τιθωνοῦ
πάρα γε· ἐγγὺς δέ. ἢ κόψον
παράγει· παρέρχεται. παραπέμπεται. φυλάσσεται. εἰσπορεύεται
παραγκωνίσασθαι· ἀποστρέψαι
παραγόρευσιν· ἄρνησιν
75. παραγράφεται· ἐκβάλλεται
παραγραφή· ζημία
παραγράψαι· ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι. καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα διὰ γραμμάτων τοῦ τραπεζίτου πιστώσασθαι
παραγράψεται· οὐ παραδέξεται
παραγυμνῶσαι· φανεροποιῆσαι
80. παραγωγαί· ἀπάται. χρήσεις
παραγωγάς· χιτὼν παρὰ Πάρθοις
πάρα δέ· ἐγγὺς δέ
παραδέδρομα[ι]· παρεμνήσθην
παραδειχθέν· φανερωθέν
85. παράδειγμα· ὑπόδειγμα. ἢ παρασκευασθέν τι ἔλαττον εἰς μείζονα
παραδειχθῶ· οὐ φαίνομαι
παράδεισος· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἷς ἐστιν ἐμπεριπατεῖν. ἢ τόπος [ἔνυδρος ἤτοι] εὔυδρος, ἐν ᾧ περίπατοι. καὶ ἡ βασιλέως κατάλυσις
πάρα δέ σοι· πάρεστι δέ σοι
παραδήμῳ· ἐξακούστῳ
90. * παραδειγματίσαι· φανερῶσαι. θριαμβεῦσαι
παρὰ δίκην· παρὰ τὸ δίκαιον
παρὰ δόξαν· παρ' ἐλπίδα, παρὰ προσδοκίαν
παράδοξον· θαυμαστόν. ἀπροσδόκητον
παράδοξος· ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος
95. παράδοσις· ἄγραφος διδασκαλία
παραδόσεων· διδασκαλιῶν
παραδραθέειν· παρακοιμηθῆναι

SCR. 70. Λ 1. 71. Euphron. com. IV p. 493, 15. 82. Hesiod. Opp. 452. 84. LXX Exod. XXVII 8. 90. Matth. I 19. 91. *παρὰ δίκαν* Trag. adesp. fr. 72 p. 664 Nck. 97. Ξ 163.

ADNOT. 69. Sic codex et Is. Vossius, *παρασάγγας* Mus. 71. *κύψον* Albertus, haud male. Cf. SCR. Confundit *πάρα γε· ἐγγύς γε* et *πάραγε*, nisi prius ex *πάρα δέ* corruptum est. 76. *παραγράφει· ζημιοῖ* Cyrillus. 77. *τῷ τραπεζίτῃ* Salmasius, *τοῦ τραπεζήτου* codex, *τοῦ τραπεζίτου* Mus. 80. *ἀπάτου* cod., em. Mus. 81. *παραγώδας* paragauda recte Scaliger et Salmas. et Caus. ad Trebell. Poll. HA II p. 406. Cf. Reisk. ad Constant. de cerim. II p. 228 Bonn. Boetticher Aric. p. 24. Verumtamen cum Diogenianus ap. Laur. Lyd. de mens. p. 135 *παραγαύδας· ἀρχαῖος χιτὼν Πέρσαις καὶ Σαυρομάταις ἐπίσημος* (om. Thes.) interpretatus sit, haud scio an supra loco suo pro *παραγάγγας — μέτρου* reponendum sit *παραγαύδας — ἱματίου*. 83. *παρὰ δ' ἔδραμε* Mus. pro *παραδέδρωμαι*; correxi. Utrumque significat: *obiter mentionem facere*, quo sensu Lucian. de conscr. histor. 57 dixit *παραθεῖν*. 85. Alteram explicationis partem ad 84 retulerim. 86. *ὑποφαίνωμαι* fortasse recte I. Tollius. 87. *οἷον ἔστιν ἐμπεριπατής* cod., *οἷός ἐστιν ἐν περιπάτοις* Mus., *παράδεισος· τὸ ἐνεστώς. σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως* (*τῷ ἐμπεριπατεῖσθαι ἐκτεθειμένον* Meinek. Com. Ind. V 1 p. 124 coll. Plutarch. de adul. et am. p. 67b) *διὰ τὴν ἀναισθησίαν — καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων*. Phot. 383, 2. Rem ad veteres ecclesiae Christianae doctores spectare statuebat Meinek. Com. IV p. IX coll. Ioann. Damasc. de fide orthod. XI 11 improbante Thes. VI c. 243 A. Idem Philol. XIII p. 549 *οἷς ἐστιν ἐμπεριπατεῖν* coniciebat a nobis receptum in ordinem. — *κατάλυσις*] Diodor. XVI 41. 89. *περιδήλῳ* Albertus, quod magis placet, quam *ἀριδήλῳ*. 90. Ordo requirit *παραδιγματίσαι*. *παρεξ ισω. ῶν* cod., in quo *παρεξισωθῶν* scriptum fuisse videtur, *παρεξισῶν* Mus. Coaluerunt ni fallor duae glossae; nam in Cyrillo haec sunt: *παραζηλώσω· ἐξισώσω παροιξισώθω*, quae spectant ad epist. ad Rom. XI 11. 14.

παραζηλῶν· παροξύνων, παρεξισῶν
παραζωστρίς· μικρὰ μάχαιρα
500. παραθαλπόμενος· παραθερμαινόμενος. παρακμάζων. παραμυθούμενος
παραθεῖ· παρατρέχει
παράθεμα· ἐπίθεμα
παραθέουσι· παρατρέχουσι
παραθήγειν· ἀκονᾶν, παροξύνειν
5. παραθήκη· παρακαταθήκη. [παράθου
παραθῆται· ἐκβάλλῃ
παρὰ θῖνα· παρὰ τὸν αἰγιαλόν
* παραθέντες· ἐκβληθέντες
παράθρανος· κώπη τις ἐν ταῖς παραθράνοις
10. παρ[α]θρέξειας· παραδράμοις
[παραθῶτε· ἐκβάλλει]
παρα(ι)βάται· οἱ ἐπὶ τῶν δίφρων ἑστῶτες μαχόμενοι, οἱ κύριοι τῶν ἁρμάτων
παρ' αἰγείρου θέα· Ἐρατοσθένης φησί, ὅτι πλησίον αἰγείρου τινὸς θέα (αἴγειρος δέ ἐστι φυτοῦ εἶδος) ἐγγὺς τῶν ἰκρίων. ἕως οὖν τούτου τοῦ φυτοῦ ἐξετείνετο καὶ κατεσκευάζετο τὰ ἰκρία, ἅ ἐστιν ὀρθὰ ξύλα, ἔχοντα σανίδας προσδεδεμένας, οἷον βαθμούς, ἐφ' αἷς ἐκαθέζοντο, πρὸ τοῦ κατασκευασθῆναι τὸ θέατρον
* παράδοξος· θαυμαστός. ἐπάξιος. καὶ ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος
15. * Παραίλεως· ὄρος ἐγγὺς μ ρ θ $\overset{o}{ν}$
* παραινεῖ· συμβουλεύει
παραιθέναρα· τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ, ἤγουν ἐπὶ τὸν καρπόν
παραικάτιοι· αἱ ἐπὶ τοῖς ζεύγεσι τῶν ὁπλιτῶν τάξεις
παραίνεσις· συμβουλή, νουθεσία, σωφρονισμός
20. παραίπαιμα· παρακοπή
παραὶ ποσί· παρὰ τοῖς ποσί
παραιρεῖται· ὀλίγα ἀφαιρεῖται

SCR 500. Cf. Eur. Med. 143. 7. *Λ* 34. 10. Gregor. Naz. vol. II p. 55 D. 12. *Ψ* 132. 13. Cratin. fr. XXXVIII vol. II 1 p. 189. 16. Greg. Naz. p. 143, 10 Dronk. 21. *Ο* 280.

ADNOT. 500. In codice duo sunt articuli quos Albertus recte coniunxit. Confundi *παραθαλπόμενος* et *παραθάλλων* (coll. *ἀποθάλλω*) suspicatur GDindorf. Thes. VI col. 255 A. Nam *θάλπει· ἀκμάζει* scribendum esse *θάλλει* vidimus. 4. *παραθίγειν* male Mus. Cf. *παρατέθηγμαι* et *παρεθήγοντο*. 6. *ἐκβάλλει* cod., em. Mus. Glossam *παρωθῆται* corrigit Kusterus coll. gl. π 511 *παρωθοῦντες· ἐκβάλλοντες*. 8. *παρωσθέντες* Kusterus. Malim *παρεθέντες* coll. *παρεθείς· ἐκβληθείς*, vel *πραθέντες*. 9. *παραθρόνοις* cod., uti *παράθρονος* varia lectio est in Poll. I 88. Glossam probabilius *παραθράνιος* scribebat Tollius. 10. *παραθροξίας· πδραμείας* (ε above) (*παραδρ.* Mus.) cod., *παραθραξίας* libri impressi; em. Tollius. 11. *παρωθῶται· ἐκβάλλῃ* Mus. Cf. 506. 8. 12. (ι) Schrewel. 13. *παραιγείρου — ὑφ' αἷς — πρὸς τὸ* cod., em. Mus. Vid. *αἰγείρου θέα* et *θέα παρ' αἰγείρῳ*. 14. *ὁ παρὰ δόκησιν ἐπάξιος* Cyrill. lex. ms. Ordine *παραίδοξος* requiritur. — *θαύματος ἐπάξιος* Heinsius. 15. *μ ρ θ $\overset{o}{ν}$* cod., *Μαραθῶνος* Mus. *Αἰγάλεως· Σαλαμῖνος* dubitanter corr. Meinek. Philol. XIII p. 549. 16. *παραίνει* cod., em. Alb. 17. *παραιθέματα* cod., em. Bruno, Lob. Parall. p. 207. Simile est *ὀπισθέναρ*, quod male *σθέναρ* (ε above) scribit Theognostus. 18. Forma similis est voc. *τριακάτιοι*. 20. *πκωπή* cod., *παρακωπή* Mus. Vide *παραπαίει· παρακόπτει*. 22. *παραινεῖται* cod., *παραίνυται* Mus., *παρενεῖται· ὀλίγα ἀφ.* infra, em. Schow. — *ὀλίγῳ* cod., infra *ὀλίγα*, *ὀλίγου* Valken. diatr. p. 282, 2 C.

παραιρήμ[μ]ατα· παράρματα ἱματίων
παραιροῦνται· ἀφαιροῦνται
525. * παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός· ἠγωνίασ(αν), καὶ κατέπεσαν τῇ γνώμῃ [ἢ ποσίν]
παραισαβάζειν· παραμεμηνέναι. ἀπὸ τοῦ Σάβου
παραίσι[μ]α· ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων
* παρίσομαι· ....
παραΐσσοντα· παρατρέχοντα
30. παραίτησιν· παράκλησιν
παραίφασις· ἀπολογία. παραλογισμός. παραμυθία. συμβουλία. παρηγορία. παραίνεσις
παραιφάσσει· τινάσσει. πηδᾷ. παρακινεῖ. καὶ τὰ ὅμοια
παραιφηλούμεθα· παραγόμεθα
παρακαίρια· παράκ(αι)ρα
35. παρακαταθήκη· ἐνέχυρον
παρ[α]κατέλεκτο· παρακατέκειτο
παρακεκλημένοι· παραμυθηθέντες, παρακληθέντες
παρακεκόαται· παρανοεῖ
παρακεκομμένον· ἄνανδρον
40. παρακέκρουνται τῶν φρενῶν· (παρ)ηλλάττοντο
παρακελεύσεσθαι· προτρέψασθαι
παρακελεύουσιν· ἐπιτρέπουσιν
παρακεχόρδικεν· παρήλλαχεν. παρήμαρτεν
παρακεώμεθα· ἐγκείμενοι ὦμεν
45. * παράκλητον· πνεῦμα λέγεται, ὡς τὰς παρακλήσεις τῶν ὅλων δεχόμενον
* παρακλήτορες· παραμυθηταί
* παρακλιδόν· ἕνα παρ' ἕνα. παρακεκλιμένος. παρατετραμ(μ)ένος· ‚παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω'
* παρὰ κληῖδος ἱμάντα· παρὰ τοῦ τρυπήματος παραγομένου κλείθρου, δι' οὗ τὸν ἱμάντα ἐνιᾶσι
παρακοᾶν· παρανοεῖν
50. παρακοίτης· ὁ ἀνήρ. γυνὴ γαμετή, παλλακίς παράκοιτις
παρακονᾶν· τὸ ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς

SCR. 23. Thucyd. IV 48. 26. Meinek. Com. fr. CCXXVII vol. IV p. 659. 27. Δ 381. 28. 29. ADN. 31. Λ 792 (cf. παρεφάσεις). 34. Hesiod. Opp. 326. 36. Ι 565. 37. Psalm. CXXVI 1. 40. Comici alicuius verba videntur Meinekio. 46. Iob. XVI 2. 47. δ 348. 48. δ 802. 50. Ζ 430 Ι 590.

ADNOT. 23. παράμματα cod., παραράμματα Mus., qui [μ] delevit, em. GDindorf. Thes. VI c. 265 A. coll. Galen. XII p. 345. Vide Poll. VII 64 Moer. Att. p. 299 Bekk. AG. I 112, 12 Phot. 383, 15. 25. κάμπεσαι θυμὸς ἠγωνίας καὶ κατέπεσαν cod, κάππεσε — ἠγωνία — κατέπεσε Mus., em. Schowius. De forma κατέπεσαν cf. LBachmann. ad Lycophr. p. 32. 26. παραισαβάζειε· παραμεμημέναι cod., παραισαβάζειν· παρανενομημέναι Mus. παραμαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ Σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς. καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. Phot. p. 383, 16. 28. 29. παρίσομαι, παρί..ντα, παρατρέχυντα cod., παρπαρισῶντα· παρατρέχοντα Mus. παραΐσσομαι· .... παραΐσσοντα· παρατρέχοντα Schow. ope Cyrill. lex. ms. Quorum prius est παρέσσομαι ex Odyss. υ 393, posterius haud dubie παραΐσσοντος ex Il. Υ 414. 31. συμβουλία. Παρηγορία· παραίνεσις cod., coniunxit Is. Vossius coll. πάρφασις. 32. παραιθύσσει coni. Ruhnken. 33. παραιφη..εύμεθα cod., in quo legebatur παραιφηαλεύμεθα, παραιφηλεύμεθα Mus. qui duas literas erasit, em. Alb. 34. (αι) Mus. 38. Sic cod., παρακέκοπται Mus. Imo παρακοᾷ vel παρακοᾶτε· παρανοεῖτε. 40. παρακέκρουται· τῶν φρενῶν ἠλλάττοντο cod., παρακεκρόαται· τ. φρ. ἠλλαττῶντο Mus., em. Meinek. Philol. XIII p. 549. 41. παρακελεύσασθαι Albertus. 47. In codice tres erant articuli παρακληδόν, παρακεκλημένος et παρακληδὸν οὐδ' ἀπατήσω. Bene in editis παρακλιδόν. — (μ) Mus. 50. ἀνήρ. καὶ παράκοιτις — παλλακίς Mus. 51. Phot. 385, 12 φιλεῖν διατρίβειν.

παρακόπτει· μαίνεται
παρακόρησον· παρακάλλυνον
παρακοττεῖ· παραφρονεῖ
555. [παράκρουσις· ἀπάτη. [παρενεγκεῖν]
παρακροτήσαντες· παραθαρσύναντες
παρακροτῶν· παροξύνων
παρακρούει· πλανᾷ, ἐξαπατᾷ
παρακρουσθέντες· παραλογισθέντες
60. παρακρουσιχοίνικος· παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ. εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν
παράκρουστος· μωρός
παράκτης· ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων
παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖ· ἡ παροιμία. πρόδηλος δὲ αὐτῆς ἡ αἰτία
παραλαλοῦντος· ......
65. παρὰ λαπάρη(ν)· παρὰ τὴν λαγόνα
παραλέ(λε)ξαι· παρὰ τὸ τὰς ὑπερεχούσας (τρίχας) ἐν ταῖς ὀφρύσι παραλέγειν
παραληρούντων· μωρὰ λαλούντων
παραλία· ἡ Ἀττική. ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος
παραλία καὶ πάραλος καὶ παράλιος· παραθαλάσσιος
70. * παραλαλεῖ· φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων ἃ λαλεῖ
παραλίτης· ὁ ἀπὸ τῆς παράλου· ἡ δέ .... ἐστιν ἱερὰ ναῦς
παραλλαγῆς· ἐναλλαγῆς, ἀλλοιώσεως
παραλλάξαι· * διάβηθι, πάρελθε
παραλλάξας· ἐνηλλαγμένως. παρελθών
75. παρ' ἀλλήλαις· ἐγγὺς αλλήλων
παράλληλον· ἀκόλουθον, ὅμοιον τῷ μεταξὺ ὄν
παραλογισμός· ἀπάτη λογισμοῦ
παραλογιστής· ἀπατεών
παράλογον· ἀλόγιστον
80. πάραλ[ι]οι· οἱ τὴν παράλιον οἰκοῦντες τῆς Ἀττικῆς

SCR. 53. ADN. Plato Com. II 2 p. 637 fr. I 3. 58. Cf. Plat. Crit. 47 A. 60. Mein. Com. fr. CCCXVIII vol. IV p. 682. 65. Γ 359. 66. Ar. Eccl. 904. 68. Thuc. II 56 — Ar. Avv. 1204. 70. Non est Menand. fr. XVII vol. IV p. 238. 71. Thucyd. VIII 74. 73. ADN. 74. παραλλάξ Soph. Ai. 1087 Thucyd. II 102. 77. Aristot. poet. XXIV 9. 79. Thucyd. I 65. 80. Herod. I 59 Ar. Lys. 58.

ADNOT. 53. παρακόῤῥυσον cod., em. Mus. Forte παρακορήσων· παρακαλλυνῶν ex Plat. com. ap. Ath. XV 665 B. 54. παρακοτεῖ Vossius παρακόπτει Sopingus. Imo παρακόττει e dialecto Cretica (Polyrrheniorum) pro παρακόπτει, ut λάττα pro λάπτα, q. v. 55. παράκρουσις Salmasius. παρενεγκεῖν aliunde irrepsisse videtur vel deest aliquid. 56. Vide παρεκρότει· παρώξυνεν. 69. Poll. IV 169 Phot. 385, 24. 63. παράκωφον ἀποπάρδει cod., παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖν Mus. Cf. interpp. Gotting. ad Diogen. VII 43 p. 294. 63. 64. Separavit Iacobus Tollius. 65. (ν) Mus. παραὶ λαπάρην coni. Iensius Luc. Hes. p. 183. 66. (λε) ex Aristophanis loco respecto Eccl. 904 inserui, (τρίχας) supplebat Iungermannus ad Polluc. II 35 quocum conf. Phot. 386, 3. 395, 11 et Triller Emend. Hesych. p. 32. Pro παραλέγειν possis ἐκλέγειν. Meinekius Philol. XIII p. 513 aut παρὰ (εο) deleri aut παραλέκται scribi iubebat. Vide προσθιάζειν. 68. πλ cod. em. Mus. 71. Poll. VIII 116 schol. Thucyd. VIII 74. 73. Coaluerunt παραλλάξαι, quo usus est Plato Theaet. p. 194 A et παράλλαξον ex LXX Proverb. IV 15 depromptum, quod suppeditant Cyr. 11 Phot. Suid. 74. Iterum duae glossae in unam coaluerunt: παραλλάξ· ἐνηλλαγμένως. παραλλάξας· παρελθών. Vidit IFGronovius. 75. παραλλήλαις cod., em. Thes. VI c. 318 C. Vid. Phot. 387, 21. 76. τὸ cod., τῷ Mus. 77. λογισμός cod., em. Cyr. 11 Phot. 396, 15. 80. [ι] Heinsius.

παραλουργεῖς· οἱ ἧττον[ες] ἔνδοξοι καὶ ἔντιμοι· ὡσεὶ λέγοι τις· παραβαφῆς. Ἁλουργὲς γὰρ τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας ὕφος
παραλούς· παρακρατηθείς. συσχεθείς
παραλυθῆναι· ἀπολυθῆναι
(*) παραλοῦμαι· παροιμιωδῶς· ἐπεὶ ὑπὸ [τῶν πλουσίων οἱ πένητες παρελοῦντο
585. [παραλώματα· τὰ ἔξωθεν]
παραλώματα· τὰ ἔξωθεν τῶν μρών (σ)κεπασμάτων
παραμαρτών· [ἀποτυχών
[παραμήνας· παραναγνούς
παραμήξας· παραλλάξας]
90. παραμεῦσαι· παραλλάξαι. ἐκτραπῆναι
Παραμήνη· ἡ τῶν θεῶν μήρα. Λυδοί
παραμίξεται· γειτνιάσει
παρ' ἄμμι· παρ' ἐμοί
[παραμνείσω· παραμένοντι καὶ καταπραΰνοντι τὸ μένος, ἤγουν δύναμιν]
95. παράμονος· καρτερός
παραμυθίαν· παράκλησιν
παραμυ(θή)σασθαι· συμβουλεῦσαι
παρὰ ναῦφιν· παρὰ τῶν νεῶν
παρὰ νῆας· παρὰ τὰς ναῦς
600. παρὰ νηυσί· παρὰ τοῖς πλοίοις
παράνοια· ὑπερηφανία
παράνομος· ἄνομος, ἄδικος, ἄθεσμος. ἁμαρτία
πάραντα· τὰ παρὰ τὸ ἀντικρύ, οἷον πλάγια, τὰ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ
παράνυμφος· νυμφεύτρια
5. παραξιφίς· μάχαιρα
παρ[αρ]άορος· σειραφόρος
παραός· ἀετὸς ὑπὸ Μακεδόνων

SCR. 84. Aristoph. fr. XIX p. 965. 92. Herod. I 72. 93. *I* 427. 94. *κ* 235 *Λ* 638. 96. Sapient. XIX 12. 97. *I* 680. 98. *ξ* 498. 99. *Λ* 347. 600. *Λ* 26. 3. *Ψ* 116. 5. Samuel. II 5, 8.

ADNOT. 81. *ἧττονες — λέγει τὶς* cod., em. M. Meibom. *παραλουργίς· παράβαφος* Phot. 387, 22 fortasse hinc corrigendus. Aliam significationem norunt Clearch. Ath. VI 255 E Poll. VII 53 C. I. 155, 29 COMueller *Archaeol.* § 69 p. 48. 83. Coniciunt *παραλουθῆναι· ἀπολουθῆναι*, sine caussa. Vide Polyb. XII 5, 2. 84. *παραλύομαι — παρελύοντο* cod., em. post Heinsium alios Cobet. Nov. Lectt. p. 179. Cf. editores Gotting. Append. prov. IV 53 p. 445 Poll. VII 168 Phot. 387, 7 Suid. Turbatus ordo in proverbiis ab Hesychio demum intrusis nihil offensionis habet. 85. Induxit Scaliger. 86. *μρών κεπασμάτων* cod., *μητέρων* (quod tamen incongruum h. l. est et *μήρων* pingi solet) *σκεπάσματα* Mus. *ἱματίων* Scaliger, *μηρῶν* Sopingus, *μιτρῶν* Vossius et Pergerus, *μηλωτῶν* Tollius coniecerunt. Forte *τεσσαρακοντηρῶν*. *Παραλώματα* idem videtur quod *παραῤῥύματα* et *παραβλήματα* nisi ex hoc posteriore vocabulo corruptum est. 88. *παρανείμας* Lob. Phrynich. p. 218 quod fugit Thes. Latere videri possit *παράνους* h. e. *παρά(αν)νους*, *ἄνους*. Sed non displicet Lobeckii ratio, cum ordine *παραμείνας* requiratur. 89. *παραμείψας* quod ordo h. l. exigit suppeditant Phot. 387, 24 Suid. Cyrilli Lexx. MSS. 90. Vide *προαμεῦσαι*. Lob. rhem. 34. 91. *Παραμήνη· ἡ τῶν θεῶν μήρα Λυδοί* cod., *μοῖρα* Mus. Glossam quam tractat Boetticher Aric. p. 48 sic scribi iubet Meinek. Philol. XIII p. 549 *παρὰ Μήνῃ· ἡ τῶν θεῶν μήτηρ. Λυδοί.* 92. *παραμίψεται* Cyr. Voss. h. e. *παραμίξεται* quod suasit Meineke Philol. XIII p. 513. 94. L. *Πραμνείῳ*. Cf. Athen. I p. 30 B. Eustath. 871, 24. 97. *παραμύσασθαι* cod., em. Mus. *συμβουλεῦσαι* ad *παραμήσασθαι* refert Meineke Philol. XIII p. 549. Sed cf. gl. 727. 602. *παράνομος ἁμαρτία?* an excidit (*παρανομία*)· *ἁμαρτία?* 4. Moer. Att. p. 269. 6. *παραραόρος* cod., em. Mus.

π α ρ ά π α γ ο ς· μάνδαλος θύρας
π α ρ α π α ί ε ι· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ
π α ρ α π α ι ό ν τ ω ς· ὁμοίως
π α ρ ά π α ι σ τ ο ς· παραπλήξ. ἢ παρειμένος
π α ρ ά π α ν· παντελῶς, καθόλου
π α ρ ὰ π ά ν τ α ς· ὑπὲρ πάντας
π α ρ α π α σ σ ό μ ε ν ο ς· ἐπιβαλλόμενος
[π α ρ α π ε ί σ ῃ· παραπαίξῃ]
π α ρ α π έ μ π ο ν τ ε ς· ἀπωθούμενοι
π α ρ α π ε π[ε] ί θ ο ι μ ι· παραπείθοιμι
π α ρ α π ε π λ ε γ μ έ ν ω ς· συμπεπλεγμένως
π α ρ α π ε τ ά σ μ α τ α· παρακαλύμ(μ)ατα
π α ρ ά π η χ υ[ν] ἱ μ ά τ ι ο ν· τὸ παρ' ἑκάτερον [μέρον] μέρος ἔχον πορφύραν
π α ρ α π ι κ ρ α ί ν ω ν· παροργίζων
π α ρ α π λ α γ ι ά σ α ς· πλαγιασάμενος
π α ρ α π λ ά γ ξ α σ α· παρακρουσθῆναι ποιήσασα
π α ρ α π λ α σ μ ό ς· ὁ ἐν ταῖς τῶν αὐλῶν τρύπαις ῥύπος
π α ρ α π λ έ ξ α ι· ἐμπλέξαι
π α ρ α π λ ά σ μ α τ α· τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις
π α ρ α π λ ῆ γ ο ς· μανιώδους
* π α ρ α π λ ῆ γ α ς· τοὺς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλούς. ἢ π έ τ ρ α ς
π α ρ α π λ ή γ ω ν· μαινομένων
* π α ρ α π λ η γ ί α· παρακοπή
π α ρ α π λ ή ξ· παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμ(μ)ένος, μανιώδης, παρακόπτων, παραφρονῶν
π α ρ α π λ η ξ ί α· μανία
π α ρ α π λ ή σ ι ο ς· ἐμφερής, ὅμοιος
π α ρ α π λ ῆ τ τ ο ν· ἐκπλῆττον
π α ρ α π λ ό κ α μ ο ς· ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας
π α ρ α π λ ο μ έ ν ο ι σ ι· παροῦσι
[π α ρ ὰ π λ ό ν ε σ ι· παρὰ πολλοῖς]
π α ρ α π λ ώ ζ ε ι ν· τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἵστασθαι, ἢ ἰέναι

SCR. 13. Ev. Luc. XIII 2. 19. Herod. IX 82. 20. Macho Ath. XIII 582 D. 21. Glossa sacra videtur. 23. ψ 187. 28. ε 418. 30. Hippocrates passim.

ADNOT. 8. Vide πάρπαγος. 10. Videtur potius adverbium, quam e genetivo παραπαίοντος vel παραπαιόντων corruptum. 14. παραπασθόμενος cod., em. Vossius. 15. παραπαίσῃ recte, quamvis contra ordinem Albertus. Cf. παίσατε et Tim. lex. Plat. p. 222. An respicit Plat. Legg. X p. 892 D? 16. ἀποθούμενοι cod. Aldus, em. Mus. 17. παραπεπείθοιμι cod., παραπεπίθοιμι Mus. Imo aut παραιπεπίθοιμι legendum aut παρπεπίθοιμι. 18. ‚In utroque ος vel ας scribendum videtur. In Cyr. MS. est π α ρ α π ε π . λ ι σ μ έ ν α ς· συμπεπλασμένας.' 19. (μ) Mus. 20. π α ρ α π ῆ χ υ ν· ἱμάτιον cod., em. Salmasius. Vide Poll. VII 53 IV 118. 120. Phot. 388, 12 COMueller *Archaeol.* § 339, 2. — [μέρον] Mus. 23. παραπλέξασα cod., παραπλάγξασα recte Is. Vossius, quod in παραπλαίξασα corruptum erat. 25. ἐνπλέξαι cod., ἐμπλέξαι Mus. 26. Cf. παρερρυπωμένα βιβλία. Villoiso proll. ad Hom. p. XXII IGSchneider ad Vitruv. III p. 169. 27. μανιώδ.ς (quod erat μανιώδης) cod., μανιώδους Mus. Poteram π α ρ α π λ ῆ γ ε ς· μανιώδεις. 28. Interpretatus est Homericum ἠϊόνας παραπλῆγας et verba πέτρας παραπλῆγας ponit absque expositione, a Photio p. 388, 18 servata. 31. (μ) Mus. 34. παραπλῆγον cod., em. Vossius probante Lob. rhem. p. 50. Glossa praecedens in gl. sacr. Cyr. 63 adverbialiter scribitur. 36. παριοῦσι Ruhnkenius improbante Thes. VI c. 362 D. 37. παραπλόνεσι cod. πλειόνεσι Mus. πλεόνεσσι IFGronovius πλεύνεσι Meineke. 38. παραπλοΐζειν Meineke, coll. schol. Nic. Ther. 294 vel παραπλωΐζειν.

παρὰ πόδα· εὐθέως. ἐγγύθεν

640. παρὰ ποδί· παρὰ τοῖς ποσί

παρὰ πολύ· πολύ

παραποιεῖν· παραπράττειν

παραποιήσασθαι· παρασφραγίσαι

παραπρονοῆσαι· ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι

45. παραπομπή· μετακομιδή

παραρεῖν· φληναφεῖν

παρα(ῤ)ῥητοί· παραινετικοί, σύμβουλοι, παραμυθητικοί

παρα(ῤ)ῥητοῖσι· παραμυθηταῖς

παραῤ(ῥ)ύματα· δέῤῥεις

50. παραρτίζεσθαι· παρασκευάζεσθαι

παραρυῆς· μετεωρισθῇς, παραπέσῃς

παράρυμα· Σοφοκλῆς Πολυξένῃ παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα

παραρυμίς· τὸ παρὰ τὸν ῥυμόν

παραρυτεῖν· παρέχειν

55. * παραρυῶμεν· ἐξολισθῶμεν

* παραρυόμενον· παραπεσό[μενο]ν, παραῤ(ῥ)υέν

παρασάγγας· εἶδος μέτρου Περσικοῦ

παρασαγγιλόγῳ· οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι

παρασάγγης· μέτρον ὁδοῦ, τριάκοντα σταδίους ἔχον

60. παρασαρῶσαι· ἐροὴ δὲ καὶ [κάλυθρον ἢ] κάλλυντρον τὸ σάρον. καὶ κόρηθρον καλεῖται

παρασεσυρμένοι· παρελκυσμένοι, ὑπεσκελισμένοι

παράσημα· τεράστια

παρασημαίνει· παραχαράττει. παραδηλοῖ

παράσημον· ἀδόκιμον, κίβδηλον. ἀπὸ τὸ καὶ νομισμάτων τὰ κίβδηλα παράσημα λέγεται

65. παράσιτοι· ἀρχὴ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκδοχήν .....

SCR. 39. Soph. Philoct. 338. 41. Ar. Plut. 445. 46. Eupol. fr. inc. I 6 vol. II p. 547. 47. *I* 522. 48. *N* 726. 49. Exod. XXXV 11? 51. Proverb. III 21. 52. fr. 482 p. 197. 55. Hebrae. II 1. 57. e. g. Herod. VI 42. 58. Soph. fr. 475 p. 195. 64. Aesch. Agam. 747 Schneidew.

ADNOT. 39. *πόδας* Phot. 388, 21, utrumque recte. 43. Hinc *σφραγὶς παραποιηθεῖσα* ep. Basil. II p. 61 A. Cf. Thucyd. I 132 et Poll. VIII 27. 47. *παραρητοί* cod., em. Mus. qui male *παραμυθητοί* scripsit. 48. *παραρυτοῖσι· παραμυθήταις* cod., *παραῤῥητοῖσι· παραμυθητοῖς* Mus., em. Thes. VI c. 372 B. 49. (ῥ) Vosssius ex Cyr. 63 Suid. Vide Boeckh. *Urkund.* p. 159, qui negat Hesychium h. l. et infra vera tradere, et *παραλώματα.* 51. Cf. *μὴ παραῤῥυῇς*, unde Musurus codicis lectionem *παραρυείς· μετεωρισθείς* correxit. 52. *παραρύμα* cod., em. Mus. *παράρυμα ποδός· τὰ ὑποδήματα τὰ ῥυόμενα τοὺς πόδας* Phot. p. 389, 1. — *ἅρματος* ex *εἵματος* vel *ῥάμματος*, quod malim, depravatum videtur Tollio. 54. *παραρύτειν· παραχεῖν* vel *παρεγχεῖν*? 55. *παραρύωμεν* cod., *παραῤῥυῶμεν* Mus. *ἐξολισθήσομεν ἢ ἐκπέσομεν* (sic) Cyrill. 63. 56. *παραρρ* | bis Iensius Luc. Hesych. p. 183. 57. Vid. *παραγάγγας.* 58. *παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ* [?] *ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται* (sc. *παρασάγγης*) EM. 652, 12. *Σαγγάνδαι οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαις παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήκασιν. ἐχρῆν δὲ εἰπεῖν σαγγάνδας* append. Phot. p. 674 (p. XXVIII Meier). Vide Boetticher Aric. p. 24. Glossam probabiliter *παρασάγγῃ λόγῳ* scribebat Nauckius. 60. *κάλλυντρος τὸ σρον* cod., em. Mus. *παρασαρῶσαι· κοσμῆσαι. κόρηθρον δὲ καὶ κάλυθρον τὸ σάρον* Cyr. 11, unde corrigendus noster, cui *κόρηθρον* pro *κόριθρον* reddidit Heinsius. Formam *κάλυνθρον* praebet Cyr. Lex. ms. Alberti. 64. *ἀπὸ τούτου καὶ τῶν νομισμάτων* Mus. *παρὰ τὸ — λέγεσθαι* Meinekius. 65. *ἐκλογὴν αἱρούμενοι. κεῖται ἡ λέξις ἐν τῷ τοῦ βασιλέως νόμῳ* (h. e. *ἐν ἄξοσι*) Phot. 389, 18 Poll. VI 35 Ath. VI 234 E, Preller ad Polemon. fr. p. 116.

παράσιτος· κοσσοτράπεζος
παρασιωπῶν· μακροθυμῶν
παρασκευάζεται· εὐτρεπίζεται, ἑτοιμάζεται
παρασπάς· φυτὸν ἀπεσπασμένον
670. παρασπάσησθε· ἀφέλησθε
παρασπίζουσα· σύνουσ(α). συνοικοῦσα
παρασπιστής· παρεστώς. ὁπλίτης
παρασπονδήσας· παραβὰς τὰς συνθήκας
παρασπονδοῦντες· ἐχθραίνοντες. πολεμοῦντες
75. παρασπῶν· συλῶν
παραστάδες· οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετ[ρ]αμένοι κίονες
παραστάδόν· ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἢ παραστάντες, ἢ παραστατικῶς, ἢ κατὰ τρόπον, ἢ κατὰ τὸ δέον
παρασταθμίδες· τῆς θύρας τὰ πρὸς τῷ στρόφιγγι
παράστανον· λόγχη
80. παράστασις· φυγή. καὶ τὸ φυγαδεῦσαι παραστήσασθαι
παραστάται· τὰ ἀπὸ τῶν νεφ(ρ)ῶν ἀγγεῖα. καὶ οἱ πρὸς τὰς ὤας στήμονες
παραστάτην· προστάτην
παραστάτησον· παραστάτης γενοῦ. νίκησον
παραστατίς· ἀγγεῖον θερμαντικόν
85. παραστέλλεται· ἀναστέλλεται
παραστέλλων· ἀναστέλλων
παραστησάμενος· μετακαλεσάμενος
παραστίζουσα [ἢ παραστίζων ἢ παραστιχθείς]· ἐπ(ε)ὶ τῶν [ἀνακλυσετῶν] ἀφυστερούντων τὰ ὀνόματα παρέστικται. [Σώφρων δὲ κεντήματά φησιν.] ἄλλοι, ὡς ἀπόντα [τινὰ] παραστήσουσα σημειουμένη
παραστόρνυται· καὶ τὸ λεῖον ποιῆσαι ξίφος, καὶ τὸ παράστροτον
90. * παρασυνεβλήθη· ὡμοιώθη
παρασύρει· χαυνοῖ. παρατρέπει

SCR. 69. Theophr. HPl. II 2, 4. 71. Eur. Phoen. 1440. 72. Eur. Cycl. 6. 74. Eur. Andr. 1098. 77. *O* 22. 80. Cf. Aristot. Polit. V 8 Plat. Legg. IX p. 855 D. 81. Hippocr. 278, 36. 90. Psalm. XLVIII 13, 21. (Cyrill. Dresd. παρασυνεβλήθην).

ADNOT. 66. Phot. 390, 20. *Parasitae, ut mensae adsideant, plagas et colaphos pati non recusant.* Palmer. 70. παρασπάσησθαι· ἀφελῆσθαι cod., παρασπάσεσθαι· ἀφελεῖσθαι Mus., em. GDindorf. Thes. VI col. 388 B. 71. σύνους cod., σύννους Mus., em. Heinsius. 76. τετραμμένοι Mus. 77. παραστατικοί cod., em. Phot. 391, 2. 79. Glossa obscura. 80. παραπήσασθαι cod., em. Mus. 81. (ρ) Scaliger. Cf. Galen. lex. Hippocr. p. 538 EM. 652, 15 Poll. II 174 Paul. Aegin. VI 61 Ruf. p. 63 Cl. 82. Recte ni fallor πρωτοστάτην corrigit Salmas. in Achill. Tat. p. 681. Cf. EM. 729, 12 Bibl. Coisl. p. 506 Suid. 84. πυριστάτης sine caussa me iudice coni. Salmasius coll. κόψενα, ubi tamen vide emendationem nostram in alia omnia abeuntem. ‚Πυριστάτην sive πυροστάτην legimus in schol. Ar. Av. 436 Soph. Ai. 1389. Πυριστήτης: *tripes ferreus.* Πυρίστατος: *ferreus.* Glossae.' Thes. s. v. Ego παραστάτης malim. 88. In loco hoc inquinatissimo, e pluribus ut videtur glossis conflato, quid sit ἀναχλυσετῶν illud plane superfluum (τῶν ἐν ἀνακλήσει ἀφ.?) nescio, Salmasium vero recte ἐπὶ in ἐπεὶ mutasse persuasum habeo. Sophronis mentionem ad elapsam aliquam glossam referebat GDindorfius in Thes. VI col. 396 D comparata alia nostri glossa ab Alberto quoque adnota: κατάστικτον· ποικίλον. καὶ Σώφρων κέντημά φησιν. Mihi verba Σώφρων δὲ κεντήματά φησιν e glossa modo allata huc irrepsisse videntur, quippe quibus una cum verbis ἢ παραστίζων ἢ παραστιχθείς deletis sana procedat oratio, modo postrema cum Heinsio et Kustero sic refingas: παραστίζουσα, σημειουμένη. Qui τινὰ sustentare voluerit, cum Iungermanno scribat necesse erit ὡς ἀπόντα τινά. Παραστίζουσα· σημειουμένη, quam rationem non prorsus damnaverim. 89. παράστροτον cod., παράστρωτον Mus. satis probabiliter. ξίφος retulerim ad glossam elapsam παραστομοῦται (*exacuitur*) et deletis mox verbis καὶ τὸ e dittographia natis novum constituerim articulum hunc: παράστρωτον vel παρὰ στρότον quae verba Aeolici alicuius poetae esse possint. Reliqua non expedio.

παρασυρέντες· παρατραπέντες
παρασυρῶ· παρατρέψω, καὶ τὰ ὅμοια
παρὰ σφιν ἢ παρὰ σφισιν· παρ' [ἑ]αυτοῖς
* παράχασον· ἀναχώρησον
παρασχεδιαζομένη· παραχαραττομένη
παράταξις· πόλεμος. φάλαγξ. καὶ ὄνομα
παρατάσσεται· ἐν πολέμῳ ἀνθίσταται
παρατατικός· ἐκτεταμένος
παρατέθηγμαι· παρηκόνημαι. παρωξύνθην
παρατεθηγμένος· ἠκονημένος
παρατείνει· παρέλκει. πλατύνει
παρατεκτήναιτο· παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν
παρατενεῖς· ἀπολεῖς
παρατέτακται· ἡτοίμασται
παρατηρημάτων· ἐπιτηρήσεων, παραφυλάξεων
[* παρατούριον· ἀντίπανον. κράσπεδον
* παραχαράκτης· διαστροφεύς, παρατρωτὴς τῶν εὖ τεθέντων νόμων
παρατηρημάτων· ἐπιτηρήσεων,] κληδονισμῶν τε καὶ ἀπαντήσεων
παρατρέπει· παραγορεῖ
παρατρέχει· παρέρχεται
* παρὰ τὸ εἰκός· παρὰ τὸ δέον
παρατρέψαι· παρενέγκαι. πορθῆσαι
παρατρέψας· παρελάσας
παρατροπαῖς· μεταβολαῖς
παρατροπέων· παρατρωπῶν. παραλογιζόμενος
παρατρύζει· παραφωνεῖ. γογγύζει
παρατρύζουσι· γογγύζουσι. καὶ τὰ ὅμοια
παρατρωπῶσ'· παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς
παρατ[ρ]υχών· παρών
παραύδα· παραφώνει, παρηγόρει
παραύλια· τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, οἷον πρόχωρα
πάραυλος·
πάραυλος Ἑλλησποντίς, ὡραία θέρους,
ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα

SCR. 97. Glossa sacra e Psalm. teste Cram. AO. II p. 464, 14. 703. Ξ 54. 5. ,Zachar. I 6 Mal. I 4' Biel. 14. Ψ 398. 423. 16. δ 465. 19. Ι 496. 21. λ 487 σ 177. 23. Soph. fr. 460.

ADNOT. 93. παρασύρω· παρατρέψω cod., παρατρέπω Mus. Correxit Thes. VI col. 400 D. 94. [ἑ] Vossius e Cyrillo suo. παρὰ σφίσιν cod.; prius fortasse παρ' ἄσφι scribendum est Aeolice. Vide Phot. 391, 12. 95. ἀναχώρισον codex. Ordine requiri παράσχασον vidit Vossius, e παράχασον corruptum. Cf. παρεχάζετο. 97. ὄνομα (vid. Boeckh. Inscr. nav. p. 342) haud dubie recte in ὅμοια mutabat Meinek. Philol. XIII p. 549 q. v. — Cf. ἐκ παρατάξεως. 703. παρατεκτείνετο cod., em. Mus. 5. ἡτοίμασθαι cod., em. Mus. 7. ἀντίπανον quid sit constat ex Balsamone ad Conc. VI can. 27: τὰ πολυτελῆ χρυσοῦφαντα τὰ δημοτικῶς λεγόμενα μαργέλλια ῥάμματα καὶ ἀντίπανα. *Antepanni* vertit Salmas. H. A. II p. 575, et παρατούριον *paraturam* vel *ornaturam* esse monstrat. Vide παρείσανον: κράσπεδον. 8. παρατρώκτης· παραχαράκτης, διαστροφεὺς τῶν εὖ τεθέντων νούμμων coni. Albertus probante Thes. vol. VI p. 439 D, in quibus παρατρώκτης debetur Valesio, νούμμων legendum esse e Cyrillo Ducangi patet. Cum Hesychio convenit Cyr. 11 (Cyr. Alberti Phot. Suid.) 10. παραγορεῖ teste Schowio codex, παρηγορεῖ Mus. Vide Lobeck. Phrynich. p. 703. 16. π. παρατροπῶν cod., παρατρωπῶν Mus. 17. Male Phot. 391, 25 Cyr. 39 παραφρονεῖ. 19. Vide παρετρώπασκε. — παρατροπῶν cod., παρατρωπῶσι Mus. Correxi e loco Homerico. 20. [ρ] Mus. 21. παραυδᾶ· παραφωνεῖ παρηγορεῖ cod., em. Iensius Lucubr. Hes. p. 183. 22. πρόσχωρα Phot. 392, 7. 23. Ἑλλησπόντου ὥρα codex, em. Ath. VII 319 B a Th. Bergkio ex Hesychio correctus.

παραυτά· παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα
725. παρ' αὐτόφι· παρ' αὐτῷ
παραυχενίζων· παρακλίνων
παράφημι· παραινῶ. παραμυθοῦμαι. συμβουλεύω
παραφθαίησι· παραδράμοι
παράφορα· παρατετραμμένα
30. παραφορμά· ἀρχή τις τῶν συνεξιόντων βασιλεῖ
παράφορος· παραφερόμενος. παρόμοιος. ἐξεστηκώς
παράφρων· ἀνόητος
παραχαράσσον· παραλλάσσον, παρασημαῖνον
παρὰ χεῖρα· μετὰ χεῖρα, ἐν χερσί
35. παραχρᾶται· κακῶς λέγει
παραχρῆμα· παραυτίκα. [ἀθρόως.] εὐθέως
παραχωρημάτων· ἐκβολῶν
[παραψίδες· τὰ μεγάλα τρύβλια]
παραψυχή· παραμυθία
40. παρδακῶν· διύγρων
παρδαλέην· παρδάλεως δοράν
πάρδαλις· ποιὸς ὄρνις
πὰρ δέ· παρὰ δέ
πάρδικος· ἡ οἰκοδομὴ τῆς καθέδρας
45. παρεᾶσαι· πλαγιάσαι
παρέβασκε· παρεβάτει
[παρεβλήδην· ἐρεθιστικῶς]
παρεγγεγραμμένος· ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις (ἐν)τεταγμένος. δημοποίητος [παῖς]
παρέγγ[έγ]ραπτος· νόθος. παρεγγεγραμμένος
50. παρεγγραφέντων· ῥαδιουργηθέντων
παρεγγυᾷ· παραγγέλλει. διαδίδωσιν

SCR. 24. Eur. fr. 1064, 5. 25. *M* 302. 27. *Λ* 577. 28. *K* 346. 32. Soph. El. 472 Eur. Hipp. 232. 39. Err. Hec. 280. 40. ADN. 41. *Γ* 17. 43. *Γ* 262. 46. *Δ* 104. 49. Aeschin. p. 51. 51. Herod. III 8.

ADNOT. 24. *πάραυτα* cod. 25. *παραυτόφι* cod., em. Iensius ex *M* 302 ubi schol. *παρ' αὐτοῖς* reddunt. 26. *παρακρούων* Phot. 392, 25. 27. Separata coniunxit Albertus. Vide *παρφάμεν*, *παρφάμενος*, *παρέφησε*. 28. *παραδραμεῖ* cod., *παραδράμοι* Mus. In Aldina erratum typothetae. Cf. Lob. Path. El. p. 95. 30. *παράφορμα* cod., *παραφορμά* scripsi. 31. *παρόμοιος* cod., *παράνοος* Heinsius. 35. *παραχρᾶται πολύ: σφοδρῶς συνουσιάζει. ἀκολάστως μίγνυται· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἑκάστου πράγματος, (ὃ) ἐκ περιουσίας γίγνεται* Phot. 393, 21. Itaque *κακῶς λέγει* idem fere videtur atque *κακέμφατόν ἐστιν*, aut *παραχρᾶται* significat *abutitur scriptor vocabulo aliquo*. 36. *ἀθρόως* delet Cobet. Nov. Lectt. p. 731. 38. *ἢ παροψίδες* inseruit Mus. quod fugit Cobetum l. c. [*παραψίδες ἢ*] *παροψίδες* corrigentem. Glossa e loco similiter atque Artemidor. I 26 depravato hausta est. 40. *παρδακὸν δὲ δίυγρον. οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης.* Schol. Ar. Pac. 1147, ubi Venet. addit *καὶ Ἀρχιλόχου* (fr. 139 p. 568)· *παρδοκὸν δι' ἐπιοίον*, quod Welckerus *παρδοκὸν διὰ πεδίον*, Heckerus *παρδοκὸν δ' ἐπίσειον* (Hes.), Meinekius *παρδοκὸν διαὶ πέδον* scribunt. Nec Simonidis verba desiderantur *καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ·* (sic. fr. 21 p. 585) *συμπαρδακῆσιν ἱμάσιν σεσαγμένοις*, quae ap. Strab. XIII 619 paulo aliter scripta leguntur *σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες ἵμασιν ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις*. — *παρδάκων*] accentum ex EM. 802, 5 correxi. De etymologia voc. Lobeck. Path. El. p. 119 accedit Vossio ab *ἄρδω* derivanti. — Infra *πάρταζον· ὕγρανον. Λάκωνες.* Philol. XIV 207. 41. *παρδαλέως* cod. 42. Aristot. HA. IX 23. 44. Non liquet, sitne a *πέρδομαι ἔπαρδον*. 45. *παρεάσαι* cod. 46. Dormitabat Lobeckius Proll. p. 177 cum *παρέβασκε* ad *παραβασκαίνω* referret et proinde *παρέβλαψε* interpretaretur (sc. fascinando, *beschreien*). 47. Sic ex ordine codex, *παραβλήδην* recte Mus. *Ἐρετιστικῶς* Aldus. 48. 49. *παραγεγραμμένος* cod., em. Phot. 393, 1. *Παῖς* refer ad *νόθος*. Cf. EM. 654, 37 Suid. 49. Sic cod., em. Mus. Vide Harpocr. 156, 17. 51. Moer. Att. p. 324. — *παραγγελύει* cod., em. Mus.

παρεγγυᾶται· λέγει. παραδίδωσιν. ἐντέλλεται. παραινεῖ. διδάσκει. προλέγει. παραγγέλλει. διαβεβαιοῦται. ἢ παρεγγυᾷ

παρεγγυήσαντος· παρασχόντος

παρεγχρίψεται· ἐγγίσει, προσπελάσει

755. * παρ᾽ αἰδοίῃσι· παρὰ ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις

πάρεδρον· παρακαθήμενον. παραμένον. σύνθρονος

πάρεδρος· ἀρχή τις „καὶ αὐτὴ ἡ κελεύουσα παρέδρους διδο[υ]σθαι ὑπὲρ τοῦ τὸν ἁμαρτάνοντα μηνύεσθαι“

παρέζεο· παρακαθέζου

παρεζόμενος· παρακαθήμενος

60. παρεθείς· ἐκβληθείς. ἢ ἐάσας

παρεθεωροῦντο· κατεφρονοῦντο

παρεθήγοντο· παρωξύνοντο

παρειά· γνάθος

* πάρει· ἦλθες

65. παρεῖαι ὄφεις· ὄφεων εἴδη μεγάλας παρειὰς ἐχόντων· ταῦτα δὲ ἥκιστα δάκνει ἀνθρώπους

παρείθη· παρελύθη, ἐχαυνώθη. ἐκρεμάσθη, ἐχαλάσθη. ἐάθη

[παρείεμαι· παραλέλυμαι]

παρεικάθῃ· παρέλθῃ. [παρελύθη]

παρείκαμεν· παρεπέμψαμεν

70. παρείκει· παρέρχεται

[παρείκουλον· ἀπόφασις ἄρχοντα]

παρεῖμαι· παραλέλυμαι, ἐκλέλυμαι

παρειμένος· παραλελυμένος, ἐκλελυμένος, παράλυτος. παρεωραμένος. τετελευτηκώς. ἢ καταπεφρονημένος

παρειμένως· καταφρονητικῶς, ὁμοίως

75. πάρειμι· ἐῶ. ἢ παραλελυμένος

[παρείμην· εὑρέθην. ὑπῆρχον]

παρεῖναι· ἐᾶσαι

παρεῖξαι· παραχωρῆσαι

παρείπῃ· παραλογίσηται

SCR. 55. Z 250. 58. Δ 407. 59. E 889. 61. Act. Ap. VI 1. 64. Matth. XXVI 50. 65. Cratin. fr. VI p. 143. 66. Ψ 868. 68. Plat. Sophist. p. 254 C ubi in παρεικασθῇ corruptum correxit Boeckhius. 70. Pind. Pyth. VI 43. 72. Ierem. XX 9. Eur. Phoen. 859 v. l. 73. LXX et Tragici passim e. g. Eur. Herc. f. 1043. 76. Soph. OC. 1666? 77. X 298. 79. Δ 555.

ADNOT. 52. πάρεγγυς cod., παρεγγυᾷ recte Vossius. 54. Pro παρεγχρίμψεται. 55. τοῖς — ἀξίαις cod., ἀξίοις Mus., em. Iensius. Ordinem παρ᾽ ἐδοίῃσι postulare vidit Vossius. 56. παρακαθίμενον cod., em. Mus. — παραμένον (παρήμενον Heinsius) spectat ad glossam sacram εὐπάρεδρον· καλῶς παραμένον. — σύνθρονος aut ad seq. gl. trahendum est aut σύνθρονον scribendum cum Vossio. 57. Cf. Meier et Schoemann *Att. Proc.* p. 58, 82. 60. Confundit παρεθείς· ἐκβληθείς quod ἐκλυθείς scribebant L. Bos. Obs. critt. p. 179 et Kusterus coll. Phot. 393, 18. 19, et παρείς· ἐάσας nisi malis ἐαθείς. Conferri tamen Albertus iubet παραθέντες· ἐκβληθέντες et παρέλυσε· ἐξέβαλεν. 64. Cf. ἐφ᾽ ᾧ πάρει. 67. παρίεμαι correxerat Mus., deinde παρεῖμαι, postremo delevit. Vid. Phot. 394, 3. 68. παρείεται cod., παρεῖται Mus. παρεικάθῃ· παρέλθῃ (παρείκαθι·η· πάρελθε cod.) Phot. 394, 5 Suid., em. Bernhardyus. 69. E dialecto Boeotica et Rhodia pro παρήκαμεν? Vide προσεικάμενοι. 70. E dialecto pro παρίκει, non pro παρήκει. Vide παρικτὸν ἵκαντι et ἵκει, nec non εἴκει. Aliud est καθ᾽ ὅσον παρείκει ap. Plat. Symp. p. 187 E. 71. Glossa Romana: *periculum*. 75. παραλελυμένως legit et cum παρειμένως coniungit Albertus. Sed rem aliter se habere docet schol. Eur. Phoen. 859 κόπῳ πάρειμι] γρ. καὶ παρεῖμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ κόπου παραλέλυμαι. Vereor igitur ne παραλέλυμαι scribendum sit. — ἐῶ non ad παρίημι spectat, sed ad πάρειμι τῷ λόγῳ *praetermitto*. Παρεὶς ἐῶ ordo non admittit. 76. L. παρήμην. 77. ἐάσαι codex.

780. παρειπεῖν· παραμυθήσασθαι. παραινέσαι. παραπείσειν. παραλογίσασθαι
* παρειμένων· παρεωραμένων
[παρεῖρξαν· ἐκώλυσαν]
παρείς· ἐάσας, ἀφείς, καταλιπών
παρείσακτον· ἀλλότριον
85. παρείσανον· κράσπεδον, ἀκρωτήριον
[παρείση· παραστίκης]
παρείσθωσαν· παραλυέσθωσαν
πάρεισιν· εἰσίν
παρεισκρίνεται· παρεισέρχεται. παρεισβάλλει
90. παρεισρέων· παρεισερχόμενος
πάρ[ε]ιτε· παρέλθετε
παρεκίρνα· παρέμισγε
παρεκλήθη· παρεμυθή(θη)
παρέκλησε· παρῆλθεν
95. παρὲκ νόον ἤγαγέ [μου]· τὸν νοῦν παρελογίσατό μου
παρὲκ μίτον· παρὰ τὸ(ν) μίτον
παρεκναμε[νο]ῦντο· παρεπ[ιπ]ορεύοντο ἐπιπόνως
παρεκρότει· παρώξυνεν
παρεκρούσατο· ἐχλεύασεν. παρεψηφίσατο. διεσκέδασεν
800. παρεκτικόν· παρεχόμενον
παρεκόπτου· ἠφάνιζες
παρέλαβες· ἐπαιδεύθης
παρελάσας· παραδραμών
παρελέγετο· παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἔπλεεν
5. παρελέξατο· ἐκοιμήθη. παρεκλίθη. ἢ παρεπλέξατο· τὸ γὰρ παραπλέξαι τινὲς παραλέξασθαι καὶ λέξασθαι λέγουσιν
παρελεύσεαι· παραδραμεῖς· καὶ παραλογίσῃ
παρελεύσεται· παραδράμῃ, παρέλθῃ
παρεληλυθότας· παραβαίνοντας
παρελθόντων· εἰσελθόντων
10. παρέλκεται· διατρίβει
παρέλκον· περισσόν. [περιττόν.] βραδύ. παρατεῖνον
παρέλκυσις· βράδος, βραδυτής
παρελογίσασθε· ἠπατήσατε, ἐψεύσασθε, ἐχλευάσατε

SCR. 82. *Λ* 615. 83. e. g. Soph. El. 732 Aesch. Cho. 925. 87. ,Sophon. III 16' Biel. 94. ADN. 95. *K* 391. 96. *Ψ* 762. 97. Hipponact. fr. 130 p. 614. 99. Genes. XXXI 7. 801. Equit. 817. 869. 2. Epist. ad Coloss. IV 17. 4. ADN. 5. *B* 515. 6. *Λ* 132. 12. Iob. XXV 3. 13. Ios. IX 20.

ADNOT. 80. παραπείσειν tuetur Lobeck. parerg. p. 725. 82. Imo παρῄξαν q. v. 85. Male Aldus ἀκρωτηρίων. 86. παραστήκης correxerat Mus., qui delevit glossam. 89. παρεισκρίνει Cyr. 11 Suid. Phot. 394, 20. 90. Hoc an παρεισφρέων scripserit incertum. 91. παρεῖτε· παραγίνεσθαι Phot. 394, 21. πάριτε· ἔλθετε infra. 93. (θη) Iensius. 94. παρέπλησε Palmer, παρέκλυσε (ex v. l. Psalm. CXXIII 4) probabiliter Bielius, παρήλασε Kusterus. 95. μου — μοῦ cod., με — μου Valcken. Obss. Misc. VIII 2 p. 170. 96. παρεκμητόν· παρατομητόν cod., em. Arcer, Sopingus, Pearso Advers. II p. 562. 97. [νο] et [ιπ] GDindorf. Thes. VI c. 293 B coll. Hipponact. ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 79, 20. 99. Copulavit Vossius. 801. ἀπὸ τῶν τὰς πτέρυγας παρακοπτομένων Phot. 395, 2. In codice παρεκτύπου scriptum fuisse videtur. 4. παρελέγοντο· ἔπλεον ICTh.Ernesti ut respiciatur Apost. Actt. XXVII 13 (cf. 8). 5. τινὰς et παρακλήθῃ cod., em. Pearso et Iensius. 6. Vide οὐ παρελεύσεαι. — παραλογίσεις cod., em. Mus. 11. περιττόν om. Mus., et παρατίνων recte in παρατεῖνον mutavit, quod Photius p. 318, 15 praebet.

παρελύθησαν· ἠσθένησαν

815. παρέλυσε· καθεῖλεν, ἐξέβαλεν

παρεμβαλεῖ· παρεντίθησιν

παρεμβαλεῖ· ἐπισκέπει

παρεμβάλ[λ]οιτο κλῆρον· συγκληρώσαιτο

* παρεμβολή· στρατόπεδον. παράταξις. στίφος στρατιᾶς, ἢ πλῆθος. ἢ οἴκησιν. ἢ κάστρον

20. παρεμπίνειν· τὸ ἐκτὸς λόγου πίνειν

παρ' ἔμοιγε· πάρεισι γάρ μοι

παρεμφάρακτος· ἀσελγής. πέρπερος

παρεμφαίνεσθαι· παραδηλοῦσθαι

παρεμφερές· ὅμοιον

25. παρ' ἕν· κατὰ τὸ ἑξῆς

παρενδοθῇ· παρατεθῇ

* παραίνεσις· συμβουλία. διδασκαλία

παρενεγκεῖν· παραθεῖναι. παραβαλεῖν

παρενήνεον· παρανιέων. παρετίθεσαν ἀθρόως. παρεσώρευον

30. παρένθετος· παρείσακτος

παρενθῆκαι· μετενήνεκται (ἢ) ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν τῶν παρεργαζομένων ἔνια λεπτά. ἢ ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων· παρεντιθέασι γὰρ τοῖς φορτικοῖς κοῦφα. ἀπὸ τῶν καμιν(έ)ων· τοῖς γὰρ πίθοις πινακίσκοι παρεντίθενται καὶ λεπτά

παρέντες· παραλείψαντες, ἐάσαντες

πάρεξ· χωρίς, ἐκτός

παρεξειρεσίαν· τὸ κατὰ τὴν πρῷραν πρὸ τῶν κωπῶν· ὡσεὶ λέγοι τις, πάρεξ τῆς εἰρεσίας

35. * παρελέξατο· παρεκοιμήθη

παρεξηυλημένος· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων, ἀμυδρόν. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ γὰρ κατα(τε)τριμμέναι ἐξηυλῆσθαι λέγονται

παρὲξ ὁδοῦ· ἔξω τῆς ὁδοῦ

παρὲξ εἴποιμι· παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἴποιμι

πάρεξ τὸ θεῖον χρῆμα· ἔξω τῆς μίξεως

40. παρεοικώς· παρόμοιος

παρεόντα· παρόντα

SCR. 14. Genes. XIX 11 Ierem. VI 24. L 43. 15. Ierem. XLVI 15. 17. Psalm. XXXIII 7. 18. Tragicus incertus. 19. Theophil. fr. II vol. III p. 630 Criton com. vol. IV p. 527. 21. *Α* 174. 23. Aristot. phys. ausc. IV 4. 29. *α* 148. 32. Aesch. Choe. 1032. 34. Thucyd. VII 34. 35. *Β* 515. 36. Ar. Ach. 681. 37. *Κ* 349. h. Merc. 188. 38. *δ* 348. 41. *ξ* 145.

ADNOT. 18. [λ] Meinek. Philol. XIII p. 549. 19. Haec e glossis in Psalm. deprompta esse constat e Cram. AO. II p. 464 et Ernesti Gl. p. 303. Notandum vero in codice meo Mosquensi pro *παράταξις* legi *παρά τικοῖς* quod scribendum *παρὰ (τακ)τικοῖς*. 20. *ἐκ τοῦ* cod., em. Thes. VI col. 475 D vertens *immodice bibere*. Nisi praestat *ἐκτὸς τοῦ*; cf. 911. 22. *Cerritus: ἐμμανὴς παρεμφάρακτος* Glossae, ubi Vulcanius probante Labbaeo coni. *παρέμφρακτος*. Male; *„nam φαράσσειν et φράσσειν dicebant. Hesychius ubi nulla mendi suspicio potest esse φάραγμα· φραγμός.‘* Salmas. HA. II p. 767. — *πέρπερος* om. Mus. 25. *παρέν* cod., em. Meibom. 26. *παρενδατη· παρεντεθη* Phot. 395, 23, quod *παρενδοθῇ· παρεντεθῇ* scribit Albertus. 27. *παρένεσις* ordo. 29. *παρανιέων* quod Mus. induxit fortasse *παρανήεον* scribendum est. 31. Phot. 395, 24 in brevius contraxit. — *πλωϊζομένων* Mus., (ε) Meineke. 33. *πάρεξ* accinit Ioann. Alex. 38, 9. Sed in Homero *παρὲξ* scribendum esse docet Herodianus *πμλ.* p. 25, 10 Eustath. p. 732, 40. 34. *παρεξερέσιον* cod., *παρεξερεσίαν* Phot. 395, 25 cui reliqui testes omnes calculos addunt. Vid. schol. Thuc. IV 12 VII 34. 35. *παρεξέλατο* ordo. 36. *κατατρημμέναι* cod., *κατατετρημέναι* Mus. em. Phot. 396, 1. 37. *πάρεξ* cod. 38. *παρεξείποιμι* cod., em. Heinsius. 39. Hic etiam malim *παρέξ*, quia veteres τὸ *παρεξ*, nisi idem sit atque *χωρίς*, non retrahere accentum praecipiunt. 40. *παρέοικος* cod., em. Mus.

παρέπαφεν· παρέπεισεν
παρεπίδημος· πάροικος
παρεπλάγχθη· παρεκρούσθη
845. παρεπτάμενα· περιττά
παρεπτάμενον· περιττόν
πάρεργον· νόθον, ὡς μικρόν τι τῶν ἀναγκαίων
[παρεργότατα· κατεῤῥογότατα]
παρέργως· ἀκαίρως. ῥαθύμως
50. [παρενεῖται· ὀλίγα ἀφαιρεῖται]
παρ' ἐρινεόν· παρὰ τὴν ἀγρίαν συκῆν
παρερέωσαν· παρετάξαντο, ἐν πολέμῳ ἀντέστησαν, κυρίως δὲ μετὰ τῶν ῥεῶν
παρερ(ρ)υπωμένα βιβλία· οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν, πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα
παρέρχεται· ὑπερβάλλε[ται]
55. παρεῤῥωγότα· κατεῤῥωγότα
* παρεσταμένη γῆ· ἐφ' ᾗ τις ὀφείλει δάνειον· καὶ ἡ ἐκδεδομένη ἐπὶ γεωργίᾳ
πάρεσαν· παρῆσαν
παρεσθίε[τα]ι· παραβιβρώσκεται
* πάρεσιν· ἄφε[ω]σιν, συγχώρησιν
60. [παρέσεσται· πάρεσται]
παρέσμεθα· ἤλθομεν
πάρεσο· παραγενοῦ
παρεσόμεθα· [παρεγενόμεθα
παρεσόμεθα· παρεῖναι μέλλων
65. παρέσσυα· παρόρμησα. παραγινομένη
παρέσσεται· παρέσχεται
* παρεσπονδημένοι· ἔκθεσμοι. παρηνομένοι
παρεστέλλετο· παρεγίνετο

SCR. 42. Ξ 360. 43. LXX Genes. XXIII 4 al. 45. Ο 464. 51. Ζ 433. 54. μ 62. 57. Λ 75. 59. Arist. Eqq. 1026. 59. Epist. ad Rom. III 25. 60. Α 213.

ADNOT. 42. Imo παρήπαφεν ex Il. Ξ 360, q. v. infra. 44. παρεπλέγχθη cod., em. Valckenaer et Iensius. 45. Sic codex, παριπτάμενα Mus. Suspectum. 48. παρεργότατα· κατεῤῥογότατα cod., κατεῤῥωγότατα Mus. Infra recte παρεῤῥωγότα· κατεῤῥωγότα, quo usus est Plut. Alex. 17. 50. παραίνυται Mus. h. l. et supra pro παραινεῖται. Prima scriptura fuit παρερεῖται pro παραιρεῖται. 52. παρερίνωσαν? quod fictum videri possit ex Hom. Δ 447 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς. Ἐρώησαν vix latet. 53. (ῥ) Mus. 58. παρεσθίει? 59. ἀφέωσιν cod., em. Mus. 60. παρέσσεται Iensius. Luc. Hes. p. 184. 61. παρήμεθα a παρήμην? Hinc ad gl. 863 aberravisse videtur παρεγενόμεθα. 64. μέλλομεν Mus. Malim παρεσόμενος. 65 — 67. Exhibui quomodo in codice leguntur. Παρέσσευα· παρώρμησα. καὶ παρεσσυμένη· παραγινομένη. Παρεσπονδημένοι· ἔκθεσμοι. παρηνομημένοι Mus., qui GDindorfio in Thes. VI col. 376 arbitro hoc certe recte animadvertit glossam excidisse, cuius interpretatio sit, quod sequitur παραγινομένη, referendum illud ad παραστελλομένη. Mihi confundere videtur Hesychius πάρεσσα· παραγινομένη (Dorice pro παροῦσα) et παρέσσυα· παρώρμησα, quas glossas a Diogeniano deinceps positas fuisse patet. παρέσσυα, a Musuro probante CLStruvio opusc. II p. 190 in παρέσσευα mutatum, non templaverim propter ἀπέσσυα alia id genus, ab Ahrente male in ἀπέσβα mutatum. Quod sequitur a Musuro omissum παρέσσεται· παρέσχεται probabiliter a Schowio in παρέσσυται· παρέρχεται correctum est. Denique παρηνομημένοι Musuri nihil in eiusmodi scriptoribus habere dubitationis evicerunt GDindorf. Thes. VI col. 343 D Struvius grammat. p. 73 et opusc. select. vol. II p. 190 coll. e. g. Theodoro Prodromo p. 153 A: possis tamen παράνομοι, cum in Hesychio frequens sit syllabae μοι cum μενοι permutatio. Itaque hanc habeto glossarum faciem: παρεγενόμεθα. Πάρεσο· παραγενοῦ. Παρεσόμεθα·...... Παρεσόμενος· παρεῖναι μέλλων. [Παρεσπονδημένοι· ἔκθεσμοι. παρηνομημένοι] Πάρεσσα· παραγινομένη. Παρέσσυα· παρώρμησα. Παρέσσυται· παρέρχεται.

παρέστη[σε]· παρεγένετο. ἐπέστη
πάρεστιν· ἐστὶν ἐγγύς
* παρέσφηλεν· παρεφάνετο. ἀποτυχεῖν ἐποίησεν
παρέσφαλεν· ὁμοίως
παρέσχεν· ἔδωκεν
παρετάξατο· ἐν πολέμῳ τέθνηκεν
παρετάξαντο· ἐπολέμησαν
παρέτμηξεν· ἐξηφάνισεν
πάρετος· παραλελυμένος
παρετρώπασκε· παρετρέπετο
παρευημερεῖσθαι· νικᾶσθαι
παρευημερηθείς· παροραθείς
παρευθύνουσι· βιάζονται. παραφέρουσιν
παρευθύνωσιν· ὁμοίως
παρευνάζων· παρακοιτάζων
[παρεφάσεις· παραινέσεις
παρεφασίῃσι· παραμυθίαις]
παρεφέρετο· ἐδαιμονίζετο
παρέφησε· παρεγράψατο. ἠπάτησεν
παρεχάσσατο· παρεχώρησεν
παρέχει· δίδωσι, χορηγεῖ
παρῇ· ἔλθῃ
πάρηβον· παρὰ Κτησί(ᾳ), ξύλον τι
παρήγαγεν· ἤνεγκεν. ἢ ἠπάτησεν
παρηγοναῖς· παραγώγως. ἀπάταις
παρηγορεῖ· παρακαλεῖ, παραμυθεῖ(ται)
παρηέρθη· παρηνέχθη
[παρήθη· ἐάθη]
παρήϊξαν· ἐκώλυον
παρήϊον· ὁ παρὰ τὸ γένειον τόπος. καὶ κόσμος ἐπὶ μετώπου τῶν ἵππων παρὰ γνάθον
παρῆκεν· ἀφῆκεν, εἴασεν, ἔλειπεν
[παρήκτης· πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ
παρήθρει· παρηωρεῖτο

SCR. 69. *Ο* 442. 70. *Θ* 294. 71. *Θ* 311. 72. Pind. Nem. XI 41. 75. Genes. XIV 8 Iudic. V 20. 80. Philo in Flacc. p. 969 D. 84. *Λ* 729. 85. Apoll. Rhod. II 324? 86. I Regg. XXI 13. 91. Ctesias. 93. Aesch. Ag. 94. 94. Soph. fr. 179 p. 136. 95. *Π* 341. 97. *Λ* 615. 98. *Ψ* 690 *Δ* 142.

ADNOT. 69. ἐξέστη cod., em. Meinck. Philol. XII p. 616. Idem post Pearsonem p. 562 παρέστη correxit. 71. παρεφάνετο] παρεφάνη Phot. παρεσφάλλετο Iensius. 77. Wesseling ad Diod. I p. 193. 78. Cf. παρατρωπῶσ'. 80. παρευημεριθείς cod., em. Mus. ἀποδοκιμασθείς addit Cyr. Bremens. 81. παραφέρουσιν ope Photii recte Alb. pro προσφέρουσιν. Vid. schol. Soph. Ai. 1069. 84. παραιφάσεις recte Mus. 85. παραιφασίῃσι Mus. 87. Cf. παρφάμεν· ἀπατᾶν. 88. παρεχάσετο cod., quod fortasse verum est, παρεχάζετο Mus. Scripsi παρεχάσσατο. Cf. παράχασον. 89. δίδωσι Mus. δίδει codex. 91. παρῆβον π κτησὶ cod., παρὰ Κρησὶ Mus., παρήβον codex Monac. Photii Bibl. p. 47, 33 ubi Ctesiae testimonium denunciat. Locum similem Apollon. Dysc. hist. mir. c. 17 dudum indicavit Meurs. cui etiam πάρηβον pro πάρυβον et παρῆβον debetur. 93. παραγωγαῖς Mus. Suspicabar παρηγμένως· παραγώγως. παρηγορίαις· ἀπάταις. 94. (ταις) Thes. VI c. 501 D. 95. Cf. παρήθρει. 96. παρείθη Guyetus. 97. Supra παρεῖρξαν· ἐκώλυσαν habuimus, mox habebimus παρῆξαν quae glossae omnes eundem locum Homericum spectant. Proprie est παρέδραμον. 98. παρεῖον cod., em. Mus. 900. Infra παῤῥήκης legimus; παῤῥέκτης latere vidit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 261. Cf. πανείπας. 1. E παρηέρθη corruptum esse vidit Albertus adiciens etiam alteram coniecturam minus probabilem παρήθρει· παρεθεώρει(το). Glossas spurias esse hic infersas docet gl. παρῆκεν repetitio.

παρῆκεν· εἴασεν, ἀφῆκεν,] ἀπέλυσεν
παρήλασα· παρεφθεγξάμην. παρέβην
παρήλατοι· παραμύθιοι
905. παρῆλθε· ἧκεν. εἰσελήλυθεν
παρήμενος· παρακαθήμενος. ἔκλυτος
παρημένων· παρενηνεγμένων
[παρημοσύνη· θεραπεία]
παρηνέχθη· παρεκρεμάσθη
10. παρῆξαν· ἐκώλυσαν
παρήορος· ὁ παραιωρούμενος. ἄφρων. καὶ ἵππος ὁ παράσειρος, ὁ ἐκτὸς τοῦ ἅρματος τρέχων
παρήπαφεν· ἠπάτησεν. ἐξέστησεν
παρηρία· μωρία
* πάρερος· ὁ μωρός
15. παρήσει μοι· δοκῶ
[πάρησιν· χαύνωσιν]
παρήσομεν· ἐάσομεν. παράσχωμεν
παρήτασεν· ἐξήτασεν
παρηυμάρησαν· κατεφρόνησαν
20. παρθέμενοι· παραθέμενοι, παραβάλλοντες σφὰς γὰρ παρ[α]θέμενοι κεφαλάς
παρθενίας· ἀβυρτακῶδές τι πέμμα
παρθενική· παρθένος
παρθένιοι· οἱ κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν αὐτοῖς πόλεμον γενόμενοι ἐκ τῶν θεῶν. καὶ οἱ ἐξ ἀνεκδότου λάθρα γεννώμενοι παῖδες, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένους εἶναι τὰς γεννησαμένας αὐτούς. καὶ ποταμὸς Παφλαγονίας Παρθένιος
* παρθενοπίπας· ὁ τὰς παρθένους ὀπιπεύων, οἷον περιβλέπων, ἢ ἀπατῶν
25. Παρθένοι· τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων .....
Παρθένου Παλληνίδος· [ἱέρεια] Ἀθηνᾶς. ἔστι γὰρ ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐν Παλληνίδι
παριαμβίδες· Ἀπολλόδωρος παρὰ τοὺς ἰάμβους αὐτά(ς) φησι πεποιῆσθαι, ἃς οἱ κιθαρῳδοὶ ᾄδουσιν

SCR. 905. Soph. OT. 1241. 6. Α 421. 7. λ 578? 11. Ψ 603 Archiloch. Stob. Flor. CV 24. 12. Ξ 360. 16. Gl. sacra. 20. β 237. 22. η 20. 23. Β 854. 24. Λ 385. 25. Phrynich. com. fr. XII p. 591. 26. Herod. I 62 Eurip. Heracl. 1031. 27. Epicharm. Ath. IV 183 C.

ADNOT. 4. παράκλητοι· (παραμυθηταί) vel παρίλατοι· παραμυθητοί coni. Albertus. 5. παρήλθηκεν cod., παρήλθοκεν Mus., correxi. Debebam vero ni fallor leniore etiam medela adhibita παρῆλθ'· ἧκεν, cum respici videatur Soph. OT. 1241 παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος. 6. Confundit παρήμενος et παρειμένος, quod indicabat Mus. cum καὶ παρειμένος ἔκλυτος interpolaret. 7. Malim παρημένῳ· παρενηνεγμένῳ (δυϊκῶς). 8. παιησοσύνη Pierso ad Moer. p. XXI et Ruhnken. 9. Cohaerere videtur cum gl. 895, nec sequens παρῆξαν h. l. genuinum puto, quod cave in παρεῖρξαν mutatum eas. 11. παρασυρεὶς cod., em. Mus. — ἐκ τοῦ male Aldus; cf. 820. 12. Vide παρέπαφεν. 13. παρηορία Guyetus, sed editum defendit Valck. Theocr. Adon. p. 242. 14. πάρηρος ordo requirit, alii παρήορος alii πάραρος (Theocr. XV 8) coniciunt. Forte παρ(άλ)ηρος. 15. Sic codex, quod potius per δώσει explicandum erat, παρήσειν μοι δοκῶ· .... Mus. Meinck. Philol. XIII p. 536. 16. πάρεσιν Ruhnken. 20. [α] Mus. 21. Vide νεοδάρτης. 23. θεῶν codex, θεραπαινῶν Mus. παρθένων Simson Chronic. p. 524. Vide Lactant. I c. 20. Strab. VI 278 — 80. Aristot. Pol. V 7. 25. Egregie de iis disputat Phot. 397, 3 — 18 (Suid.) 26. Παλαινίδι cod., Παληνίδι Mus., qui male in ipsa glossa παρθένου in παρθένος mutavit. — ἱέρεια Elmsleius proscripsit, ἱερὸν pro ἱερὰ restitui. 27. πεποιεῖσθαι cod., em. Mus.; παριαμμίδες Aldinae error. Ad rem cf. Poll. IV 59 Phot. 397, 20.

Παριανός· ἐξ ἐπιθέτου Πρίαπος
παριαύων· παρακοιμώμενος
930. παριδρύσαντες· παρακαθίσαντες
παρίεται· ἐᾷ, παραπέμπεται
παρίημι· ἐῶ, καταλιμπάνω, συγχωρῶ, ἀφίημι
παρίησιν· ἀφίησι, συγχωροῦσιν
παρικτόν· παρερχόμενον
35. * Πάροικοι· γένος τι Ἀθήνησιν
παριλλαίνουσα· παρεμβλέπουσα. ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί
[πάριον· πιστόν. κάτοχον]
Πάριος· Πάριδος. [πιστός. κάτοχος]
παριππεύει· ἀφεῖ αὐτοὺς καὶ ἄλλῃ ὁδεύει. παρατρέχει. παρακολουθεῖ
40. παρ' ἵππων· παρὰ τῶν ἵππων
παρίσθμια· τὰ περὶ τὸν φάρυγγα
παρίστασθαι· τὸ ἁρπάζειν τοὺς παῖδας
παρισώματα· ὁμοιοειδῆ
* παρίστατο· παρέστηκεν
45. * παριστῶ· ἀποδείκνυμι
πάριτε· ἔλθετε
παρκατέλεκτο· παρεκοιμᾶτο
παρμέμβλωκε· πάρεστιν. ἢ παραμεμένηκεν. ἢ παραμεμόληκεν
πάρμη· Θ(ρ)άκιον ὅπ(λ)ον, σκεπαστήριον, κονδότρον θυρεοῦ
50. Παρνάσιος Φωκεύς· ....
Παρνασός· ὄρος Φωκίδος
Πάρνηθος ὄχθος· ὄρος τὸ αὐτό
Παρνησός· τὸ αὐτὸ ὄρος
πάρνοπες· ἀκρίδες
55. Παρνόπη· Καλλίστρατος Ἀθηναῖος
πὰρ ξίφεος· παρὰ τὴν τοῦ ξίφους (θήκην)

SCR. 29. *Ι* 336. 38. *Γ* 325. 40. *Δ* 500 quod fugit editores. 41. Hippocr. 271, 40. 43. Referunt ad Cratin. min. vol. III 376. 44. *Β* 244. 47. *Ι* 561. 48. *Δ* 11 *Ω* 73. 50. Eur. Troad. 9. 52. Poetae scenici verba. 54. Ar. Avv. 588. 55. Comicus l. l. 56. *Γ* 272 *Τ* 253.

ADNOT. 28. „Cf. Strab. p. 588" GDindorf. 31. Malim ἐᾶται cum Heinsio. 33. συγχωρεῖ coni. Mus. Confundit παρίησιν cum παριεῖσιν. 34. Conf. παρ[ε]ίκει· παρέρχεται. 36. Phot. 397, 25. 37. Imo πάγιον quod fugit Thes. 38. Schol. *Γ* 325. Confundit Πάριος et πάγιος. 39. ἀφίησιν Mus., aut ἀφεῖκεν legendum aut ἀφεὶς αὐτοὺς ἄλλῃ. 41. φάραγγα cod., em. Mus. 43. παρισόματα cod., em. Mus. nisi παρισωμένα malis. 44. παρειστήκει? 46. Cf. πάρειτε. 47. παρκατελέκτω cod., em. Mus. 49. Om. Mus. In codice παρμηθαίκιον, (em. Mein.) ὀπὸν. 52. αὐτὸ] imo Ἀττικόν. Incertum est, inverso glossarum 52. 53 ordine Παρνησός· τὸ αὐτὸ ὄρος Πάρνηθος ὄχθος· ὄρος καὶ αὐτὸ scribere praestet, quamquam poterat Πάρνηθος ὄχθος explicatione sua omnino carere, an Πάρνηθος ὄχθος· ὄρος καὶ αὐτό. Πάρνης· τὸ αὐτὸ ὄρος. Nam Παρνησός potest ad τ 394 spectare. 54. Phot. 398, 15 οἱ δὲ τὰς Κυπρίας ἀκρίδας. Vide gl. κ 847. 55. Ὀβολὸν εὗρε Παρνύτης· (Παρνοίτης Erasm. II 7, 50 Lobeck. Proll. 387, 12) Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος ἐπικαλούμενος δὲ Παρνύτης μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς. κτλ. Append. Prov. IV 11 p. 437 V. III 35. *Β* 753. De re dixit Boeckhius Oecon. Ath. I 245 ASchaefer Philol. III p. 578. — Παρνοπίς Meinek. Com. CCCLXXXIV vol. IV p. 700; Παρνόπης Lob. l. c. Meineck. V p. 122; ἀ θη cod. (θθ supra, ε infra), Ἀθηναῖος Mus., forte Ἀθήνησι.... 56. παρξιφεῶς, π τὴν τοῦ cod., πὰρ ξίφεος· παρὰ τοῦ Mus. Restitui codicis scripturam et θήκην addidi, quo vocabulo κουλεόν explicare solent.

παροδικός· παρόδῳ χρώμενος
πάροδος· μέρος τι τῆς νεώς
παροδούμενον· παροιμιαζόμενον. ᾀδόμενον
960. παρόδους· διαβάσεις
πάροιθεν· ἔξωθεν. ἔμπροσθεν. ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου
πάροικοι· ξένοι, παρεπίδημοι
παροιμίαι· παραινέσεις, παραμυθίαι, νουθεσίαι, ἠθῶν ἔχουσαι καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν
παροιμία· βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία. οἶμος γὰρ ἡ ὁδός
65. παρ' οἶμον· παρὰ τὴν ὁδόν [λεγόμενος]. καὶ πάροιμος ὁ γείτων
παροιμώσαντες· ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ
παροινία· ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις. καὶ οἱαδήποτε ἁμαρτία
παροινίαι· κραιπάλαι. ὕβρεις ἀπὸ οἴνου
παροινιάσαι· ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι
70. πάροινος· ἁμαρτωλός. μεθυστής. ὑβριστής, λοίδορος. ἔκλυτος
[πάροιος· πρᾶος
παροῖραι· ἡγούμεναι, πρότεραι]
παροισθέντι· παρενεχθέντι
παροίσομεν· παρενέγκωμεν. παρακομίσομεν
75. παροιστρῆσαι· παροξῦναι, ἐρεθίσαι
παροιστρήσουσι· μαίνονται
παροιστρῶσαι· ἐρεθίζουσαι. ἐξεστηκυῖαι
παροίτεροι· μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες
παροκλάζοντες· γονατίζοντες
80. παρολκή· ὑπέρθεσις
παρομαρτεῖ· παρακολουθεῖ
(παρομαρτοῦν· παρεισόμενον)
παρόν· ὑπάρχον. συνόν
παρόντα· προκείμενα
85. παροξυνταί· οἱ τρεφόμενοι ὑπὸ τῶν ἑταιρῶν ὡς ἂν δὴ ἐρασταί
παροπαιδία· εἶδός τι πήρας
παροπαίδιον· μικρὰ μάχαιρα
παρορμᾷ· προτρέπεται. διεγείρει. παροξύνει
παρ' ὅρμον· παρὰ τὸν λιμένα
90. πάρος· ἔμπροσθεν. πρότερον

SCR. 61. Δ 185. 62. Epist. ad Ephes. II 19. 64. Plato com. fr. II 3 p. 674. 65. Eur. Alc. 835. 67. Amphis com. III p. 312. 70. Antiph. com. III p. 80. 75. Ezech. II 6. conf. Oseae IV 17. 77. Basil. M. vol. I p. 105 E. 78. Ψ 459. 82. Theoret. Gr. aff. cur. p. 102, 1 Gaisf. 83. Aesch. Prom. 98. 84. Prometh. 314. 88. Xen. Cyr. II 3, 12. 90. Δ 453.

ADNOT. 57. παροδικῶς Cyrilli praefert GDindorf. Thes. VI c. 529 A. 58. Poll. I 88 Ath. V p. 203 F. 59. παρωδούμενον cod., παρῳδούμενον Salmasius, παροδούμενον Mus. Scriptura per ω̄ convenit voc. ᾀδόμενον nec ab altera explicatione plane aliena est. Sed παροδία etiam fingit Hesych. s. v. παροιμία. 64. βιοφελής cod., em. Mus. Ceterum h. l. et mox scripsi οἶμος (ον). 65. λεγόμενος recte delevit Mus. 69. παροινῆσαι. 70. μεθυστής, quod duce Cyrillo 11 Bielius et Suicerus in μέθυσος mutabant, defendit Hes. ipse s. v. φλύαξ. 71. Ex πρᾶος corruptum videri posse statuit Albertus. Lego πατροιός· πατρωός coll. Moer. p. 255 EM. 26, 35, vel boeotice πατροῖος· πατρῷος coll. EM. 224, 38. 72. παροίτεραι Vossius. 74. παρενέγκομεν cod., em. Mus. 79. παρώκλασεν infra. 81. Supra οὐ παρομαρτεῖ. 82. Om. Mus. παρισούμενον Schow. 85. ἀντερασταί Heinsius. 86. Non liquet. παρη apud Iones vocabatur πήρα teste Heraclide Eustathii p. 1714, 55. 29, 3. 87. παρσπάθιον pro παρασπάθιον dubitanter proponit Meinek. Philol. XII p. 619. παροπλίδιον vel παροπλάριον suasi XIII p. 221, praeeunte Vossio.

πάρος γε· πρώην. καὶ τὰ ὅμοια
παροτρύνει· διεγείρει
παρ' οὐδέν· εὔκολον. εὐχερές
παρουσία· οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα [παρουσίαν]. καὶ μήποτε ἡ παρά πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρίᾳ
95. παρουφά· ἡ ἐν τῷ χιτῶνι πορφύρα
παροχετεύει· παραπλαγιάζει. προσεγγίζει. [περιπλησιάζει.] παραφέρει. παρορμᾷ
[.παρυστρίδες· αἱ τὸ ἔλαιον χέουσαι]
πάροχοι· παραβάται. παράπομποι, καὶ οἱ συμπορεύοντες τὴν νύμφην ἐπὶ τοῦ ζεύγους, καὶ (οἱ) παράνυμφοι
πάροχος· παράνυμφος
1000. παροχῶν· δωρημάτων, χαρισμάτων
παροψίς· ὀξυβάφιον, ἢ ἐμβάφιον
πάρπαγος· ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος
Πάρπαρος· ἐν ᾧ ἀγὼν ἤγετο καὶ χοροὶ ἵσταντο
παρπεπιθόντες· παραπείσαντες, παραλογισάμενοι
5. πὰρ πυλεῶνα· παρὰ πυλεῶνα
πὰρ πυμάτην· παρὰ τὴν ἐσχάτην
Παῤῥασίη· πόλις Ἀρκαδίας
Παῤῥάσιον· ὄρος Ἀρκαδίας
παῤῥέκτης· πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ
10. παῤῥησία· ἐξουσία. ἄδεια
παρσουλακιρ· τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θύλακος
παρτάδες· ἄμπελοι
πάρταξον· ὕγρανον. Λάκωνες
παρτέλλεται· παραινεῖται
15. παρτετύμβει· παραφρονεῖ. ἡμάρτηκεν
πάρ τοι· πάρεστί σοι
παρτομίς· μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον
παρυφή· ὕφασμα
παρυφίς· Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι
20. παρφάμεν· παραβῆναι ἅπαντα
παρφάμενος· παραπείσας. εἰπών. παρηγορήσας

SCR. 91. Σ 386. 93. Aesch. Ag. 229. 94. Menand. vol. IV p. 209. 98. 99. Ar. Avv. 1740. 1001. Aristoph. fr. III p. 1016. 4. Ψ 37. 5. Incertus epicus, fortasse Callimachus. 6. Σ 607. 7. Β 608. 8. Callim. Dian. 99. Iov. 10. 10. Philem. com. fr. XXVII[a] p. 43. 16. Ι 43. 19. fr. VII vol. IV p. 210. 20. Pind. Ol. VII 120. 21. Μ 249.

ADNOT. 94. ὑδρείας cod., ὑδρείᾳ Mus. 95. παράφα cod., παρυφά Mus., παρυφή Thes. VI col. 558 D; em. Is. Vossius. Vocabulum esse Laconicum non dubium. 96. παραπλησιάζῃ cod., em. Phot. 399, 15. Vide παρωχετεύσαν. παραφέρει· παρορμᾷ cod., copulavit Is. Vossius. 97. ἐπαρυστρίδες recte Vossius. — ἔχουσαι cod., em. anonymus in ed. Schrewelii. 98. τῇ νύμφῃ cod., em. Nauck. Ar. Byz. p. 148. Vide Phot. 399, 20. 99. EM. 145, 31. 1001. Krause *Angeiol.* p. 428. 442. Vide παραψίδες. 2. Vide παράπαγος, καβλής, καταβλής, ἐπιβλής, προβλής, καταλαβεύς. 3. Glossa obscura. 9. Supra παρήκτης; codicis lectionem παῤῥήκης em. Lob. ad Soph. Ai. p. 261. Cf. πανείπας πανοῦργος. 11. ┼ apposuit Musurus. Quid sit παρσουλάκηρ vel potius παρσουλακίρ primus perspexit Pearso Advers. II p. 564, 23 adnotans Laconicam esse vocem pro παραθυλακίς. Vide GKoen. Greg. Cor. p. 208. Ahrens Dial. II p. 69. 125. Thesaurus vocabulum sanissimum omisit. 12. Ahrens Dial. II p. 73 recepta Salmasii coniectura παρτάδες scribit pro παρτάδαι. Mihi quid videatur dixi ad ξυστάδες q. v. et in Kuhnii *Zf. f. vgl. Sprachf.* vol. X. 13. πάρταξον cod., em. Ahrens Dial. II p. 85 Thes. VI col. 556 D. Vide παρδακός. 14. Om. Thes. 15. Albertus praeeunte Sopingo coni. τυμβο(τυφο)γέρων· παρηγμένος τῇ διανοίᾳ, nec video quid possit latere nisi παρτετύ(φωται)· μύει. — ┼ apposuerat Mus. 19. Poll. VII 46. — Ὕμνιδι codex. 21. παρειπών?

πάρφασις· παραίνεσις. συμβουλία. παρηγορία. ἢ ἀπάτη

παρφυσίδες· βάτραχοι

παρῶ· παραλείπω. ἢ συνῶ

1025. παρωάς· παρωαὶ λέγονται ἵπποι τινὲς τὸ χρῶμα πυῤ(ῥ)οί

παρῳδοῦντες· παρατραγῳδοῦντες. χλευάζοντες. ἢ λέγοντες

παρωθοῦντες· ἐκβάλλοντες

παρώκλασεν· ἐγονάτισεν

παρωλένια· τῶν χειρῶν τὰ ὄπισθεν

30. παρώλισθεν· ὠλίσθησεν, ἐξέπεσεν

παρώλοφα· τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη

παρώμφημα· παρωνυμίασμα

παρώνυμον· ἐκ τοῦ συμβεβηκότος καλούμενον

πάρωος· εἶδός τι πυῤ(ῥ)οῦ χρώματος ἵππου

35. [παρώπαλα· τὰ περὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς.] ἐν τῷ περὶ ἱπποτροφίας

[παρόπανος· ἐμβρόντητος]

παρώπια· τὰ τοῖς ἵπποις παρατιθέμενα δέρματα, ἅ τινες ἀνθήλια λέγουσι, παρὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς

παρῶπται· παρεώραται

παρῶπτο· παρεώρατο

40. πάρωρον· παράκαιρον

παρωσάμενος· ἀπωθήσας. ἀποβαλών

παρώσας· ἐάσας. ὤσας, ὠθήσας. ἐκβαλών

παρώσατο· ὤσατο. καὶ ὤθησεν

παρωσμένων· δεδιω(γ)μένων

45. παρώτρυναν· παρώξυναν

παρῴχετο· παρῆλθεν. ἐπορεύετο

παρωχετεύων· ὅταν ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους στρέψῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὑδρα(γω)γόν

παρῳχημένας· παρελθούσας

πᾶς· ὅλος. ἕκαστος

SCR. 22. Ξ 217 Pind. Nem. VIII 54. 25. Arist. H. A. IX 45. Cf. Callim. h. Dian. 91 (Haupt. ind. lectt. Berol. 1858 p. 5). 40. Theophr. CPl. V 1, 4. 42. e. g. Soph. Tr. 358 Eur. Tro. 656 El. 1037. 43. II Macc. IV 11. 45. Act. App. XIII 50. 46. Δ 272. 48. cf. Act. App. XIV 16, ubi dativi leguntur. 49. Ο 537.

ADNOT. 23. „Ut qui sint φυσίγναθοι“ HSt. col. 560 A, qui etiam φύσαλος addere poterat. Itaque παρ(ειο)φυσίδες post Pearsonem Advers. II p. 564, 32 corr. Meinek. Philol. XIII p. 549. Fallitur uterque. Nam βάτραχοι intellegendae sunt h. l. partes in media ungula tenerrimae, quas Latine dicunt *ranulas*. De iis Andreas a Lacunna Secobiensis, medicus Hispanus, qui octo postremos geoponicῶν libros latine reddidit, haec disputat: „*escharam illam ungulis crurium adnatam, quam Graeci βάτραχον nominant, perexiguam.*“ Haec non capere se confitetur Niclas ad Geopon. vol. II p. 1104; intellexisset, opinor, si meminisset glossae Hesychianae obscurioris βάτραχος· ἐσχάρας εἶδος, quam supra male aggressus sum. — Malim ionice παρφύσιες. 25. (ῥ) Mus. — παρῶαι· ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυῤ(ῥ)οῦ χρώματος Phot. 400, 15. Vide Hes. πάρωος, Schneider Ecl. phys. p. 22 Lobeck. Proll. p. 488. Ad accentum quod attinet, malim παρῶαι. 26. γελῶντες? an cum Fabro ψέγοντες? 27. παρῳδοῦντες cod., em. Phot. 400, 18 Cyr. 63. Cf. παραθέντες. 28. Supra παροκλάζοντες. 29. Poll. II 138. 31. παραλοφία Poll. II 134 p. 86 ed. Bekker qui Iungermanni coniecturam παρωλοφία sprevit. Vide 4476. 32. παρόμφημα Guyetus Faber. 34. Cf. παρωάς. — (ρ) Mus. 35. παρώπανα (pro παρώπια) et παρὰ τοῖς coni. HSt. posterius haud dubie recte, cum verba παρὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς glossae 1037 adhaerentia correctio videantur pravae lectionis περί. 36. Equum attonitum, subitis visis exterreri solitum intellegunt, et cum Is. Vossio παρώπανος scribunt. Mihi ad ἔμπαρος· ἔμπληκτος adludere videtur, quare coni. (ἔμ)παρος· πανικός. ἐμβρόντητος. 37. Poll. II 53 X 54 Ael. Dionys. Eustath. 914, 44 unde pendent Phot. Suid. — Huc aut ad gl. 1034 e gl. 1035 de mendo suspecta retraxerim verba ἐν τῷ περὶ ἱπποτροφίας. 38. παρεωρῶτο cod., em. Faber epist. II p. 99. 40. παρὰ καιρὸν cod., em. Guyetus. 41. ἀποθήσας cod., em. Cyr. 11. 44. παροσμένων· δεδιωμένων cod., em. Scaliger. 47. παροχετεύων — ὑδραγωγός Mus., παρωχετευκώς Thes. VI col. 552 A.

1050. πᾶσαι· ὅλαι
πασ[σ]άμενος· γευσάμενος. κτησάμενος
πασάμην· ἐδεξάμην
πᾶσαν ἐπ' αἶαν· πᾶσαν τὴν γῆν
πάσ[σ]ανος· ἀρτοπώλης, ἢ ἀρτόπτης
55. πάσ[σ]ασθαι· γεύσασθαι
πάσατο· ἐγεύσατο. ἐκτήσατο
πασάτω· ῥανάτω
πᾶσι δέ κεν· περὶ πάντων δέ
πᾶσις· κτῆσις
60. πάσκος· πηλός
πάσμα· ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ τοῦ φυτοῦ φύλλον. ἔνιοι μαλλὸν ἐρίου
πάσορ· πάθος. Λάκωνες
πασπάλη· τὸ τυχόν. οἱ δὲ κέγχρον· ἢ ἄλευρα κρίθινα
Πασπάριος· ὁ Ἀπόλλων· παρὰ Παρίοις καὶ Περγαμηνοῖς
65. πασσακίζουσα· πασσαλεύουσα
πασσακίῳ· πασσάλῳ
πάσσακον· πάσσαλον
πάσσαλερ· σφῆνας. (Λάκωνες)
πασσάλιον· τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον
70. πασσαλόφιν· τοῦ πασσάλου. ὁ δὲ σχηματισμὸς Βοιώτιος
πασσάριος· σταυρός
πάσσε· συνήθως ἡμῖν·
πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων
καὶ ἐνεποίκιλλε·
πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
ἔνθεν καὶ παστὸς τὸ γαμικὸν ποίκιλμα
πάσσεται· ἐσθίει
Πάσσιρος· ὁ τὴν Εἰρήνην κτίσας Ὑπερβόρ(ε)ιος. ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη καὶ Πελαγοῦ(σ)σα

SCR. 50. *B* 809. 51. *α* 124 — ‚[Theognid. 146] Theocr. XV 90 [Pytheas Ath. X 465 E]' Valcken. ad Ammon. p. 187. 52. *Φ* 76. 53. *Θ* 1 *ω* 509. 55. *κ* 384 *I* 483. Retulerim ad Soph. Ant. 202, ne glossam eicere cogamur. 57. Exod. IX 8. 63. Ar. Vesp. 91. 66. Ar. Ach. 763. 70. *Ω* 268 Hermipp. com. III vol. II 1 p. 402. 72. *I Γ* 214 126 — Psalm. XVIII 5.

ADNOT. 51. *πασσαμένος* cod., em. Is. Voss. Confundit utrumque. 54. [σ] Vossius. — *ἀρτώπτης* cod., em. Mus. *Paxamum* intellegebat Lob. Proll. p. 167. 55. [σ] Vales. Voss. Sed *πάσσασθαι* cum exstet *κ* 384 possis etiam * *πάσσασθαι*. 56. Vide *ἐπέπαστο*. 57. Cyr. 11. Male Mus. *πασσάτω*; vid. Lob. rhem. p. 104. 58. *πασιδέκεν* cod., em. Is. Voss. 60. Lob. rhem. p. 104. 61. E dialecto pro *πέσμα* aut hinc corruptum. *πέσμα· πίεσμα ἢ* (*ἢ πεῖσμα* coll. Geopon. X 56, 2 GDindorf. Thes. VI col. 1004 A) *μόσχος* (*μίσχος* Vales. recte). *ἔστι δὲ ἐξ οὗ τὸ φύλλον ἤρτηται*. Hesych. Idem *μίσχη· μαλλοὶ οἱ τῶν ἐρίων*. Legendum igitur h. l. *πρὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον* praeeunte ipso Hes. s. v. *μίσχον*. 62. *πάσον* cod., em. Casaub. ad Ath. VIII c. 11, al. (coll. *βέσορ· ἔθος*.) Ahrens Dial. II p. 69. 63. Lycophro ap. schol. Ar. Vespp. 91 Moer. Att. p. 330 Phot. 401, 9. 64. Lob. Path. El. p. 167. 66. *πασπακίωι· πασσάλῳ* Phot. 401, 1 *πασσαλίσκῳ· τῷ σμικρῷ πασσάλῳ ὑποκοριστικῶς* Galen. lex. p. 540. Malim *πάσσακι* ex Ar. Ach. 763 coll. schol.; ac *πάσσακι· τῷ* dudum Koen. Greg. Cor. p. 240 probante Schaefero. 67. *πάσσακα* Vossius et cum Bastio Schaeferus l. c. Vide *πάσταξ*. Legendum igitur ordine glossarum inverso: *πάσσακα. πάσσακι. πασσακίζουσα*. 68. *σφῆκας* cod., *σφῆνας* Lob. Parall. p. 181, cui *πάσσαλερ* sive *πάσσαλες* per metaplasmum pro *πάσσαλοι* dictum videtur. — (*Λάκωνες*) om. cod. 70. Ahrens I p. 203. 72. *ἄλλος θεῖοι κρατευτῶν* cod. *κρατευτάων* Mus., em. Sopingus alii. 73. Lobeck. rhem. p. 105. 74. *κτήσας ὑπερβόριος* cod., *ὑπερβόρειος* Mus., *κτίσας* Valesius, quem vid. ad Harpocr. s. v. *Καλαύρεια*. Vide Steph. Byz. 348, 2 Hesych. *Σκελερδεία*. Strab. VII 369.

1075. πάσσονα· παχύτερον, ἢ πλατύτερον. καὶ πάσσους εἶναι
πάσσοντος· εἰς ἀέρα χέοντος, ἢ σκορπίζοντος, ἢ ῥίπτοντος
πασσυδία· ὁμοῦ πάσῃ σπουδῇ, ἢ ὁρμῇ. τινὲς δὲ πανδημ(ε)ί
πασσυδίῃ· ὁμοίως
πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσυδίην. Αἰολεῖς. τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος
80. πασσύρως· ἄρδην. πανοικί
πάσσων· ῥίπτων. χέων. σκορπίζων. ἐπιπάσσων
πάστα· βρῶμα ἐκ τυροῦ ἀνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκευαζόμενον. οἱ δὲ ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον
παστάδες· παστοί, στοαί. καὶ τῶν ἀμπέλων αἱ συστάδες. καὶ τόποι, ἔνθα ἐδείπνουν, ἀπὸ τοῦ πάσ[σ]ασθαι. ἴσως δὲ καὶ οἱ διαγεγραμμένοι οἶκοι· πάσαι γὰρ τὸ ποικίλαι. καὶ ἔτνος ὅμοιον
παστάξ· πάσσαλος
85. παστάς· στοά. προστάς. παστάδας· νυμφῶν(ας)
παστήρια· σπλάγχνα. τὰ ἐντοσθίδια. κοιλία
παστοφόριον· τὸ τὸν παστὸν φέρον. ἢ οἰκονομία. ἢ συναγωγή. ἢ ναὸς εὐανθής
[πασχαλκεύς· πολύτεχνος]
πασχητιᾷ· πάσχειν θέλει[ν]. ἢ ἀκόλαστος...., ἢ αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἡττᾶται
90. παταγεῖ· ψοφεῖ. κτυπεῖ
πάταγος· ψόφος, κτύπος

SCR. 75. ζ 230 ϑ 20. 76. Psalm. CXLVII 16. 77. Eur. Tro. 792 Xen. Hell. IV 4, 9. 78. *B* 12. 81. *E* 401. 82. Aristoph. fr. XXXII p. 1184. Eupol. CVIII[a] p. 574. 85. Theocr. XXIV 46. παστάδα habet Soph. Ant. 1207 παστάδας Herod. II 148 Xen. Mem. III 8, 9. 87. Ierem. XXXV 4. 90. Ar. Nubb. 389. 91. *N* 283.

ADNOT. 75. εἶναι] ὁμοίως? 77. (ε) inserui. 79. πάσσυρτον: ἀντὶ τοῦ πασσυδί· διάλετο | πάσσυρτον ἡμῶν (ἄθλιον) πάντων γένος vel ἡμῶν ἀθλιώτατον γένος et mox πασσύρτως vel πασσυρῶς Meinekius in Philol. XIII p. 551. 552, negans a verbo σύρειν descendere adiectiva: neque aeolica esse neque omnino Graeca πασσύριος, πάσσυρος. Oblocutus est Nauckius *Eurip. Stud.* 1859 4. vol. I p. 99, 1 coll. Polluc. IX 143 p. 395 Bekk.: πανδημεί παγγενεί πασσυδί, (Thucyd. VIII 1, 1 ubi nonnulli teste Phot. 491, 15 voluisse videntur πασσυρί) ὑπομίαρον γὰρ τὸ πασσυρεί, nec offendit Lobeck. rhem. p. 257. Ipse correxeram πασσυρεί· ἀντὶ τοῦ πασσυδίην· ἀπολεῖς τὸ πασσυρεὶ ἡμῶν ἀπάντων γένος quae sic transposita ἀπολεῖς τὸ.... πασσυρεὶ γένος | ἡμῶν ἀπάντων non unum trimetrum, sed unum et dimidium efficient. Alius malit: Αἰόλῳ· 80. 81. In codice unum constituunt articulum; ἄρδην. Πανοικὶ πάσσων· ..... inepte Mus., em. edit. Hagen. 81. ἐπιώσσων cod., em. Voss. 82. πάστα cod., Confundit πάστα (Dorice pro πάστη quo de vid. Poll. VI 56) et παστά quod similiter explicat Ael. Dionys. Eustathii 1278, 54 unde proficit Phot. 401, 17. De edulio IThSchneiderus capit Philon. in Mathem. vett. p. 89. Vide SCR. 83. παστάδαι cod., em. HSt. Idem συστάδες scripsit pro συστάδαι. — παστοί] schol. *Γ* 126. συστάδες] cf. παρτάδες ξυστάδες ὑστάς, ut genuinum esse videatur παρστάδες. 84. πάσσαξ aut πάτταξ verum erit. Coaluerunt unius loci lectiones discrepantes πασαξ (τ). 85. Verba πρὸς τὰς παστάδας νυμφῶν, quae Salmas. in Solin. p. 856 ex προστὰς παστὸς νυμφὼν corrupta esse putabat, Alberto ex scriptore aliquo petita videntur. Legendum προστάς. Παστάδας· νυμφῶνας aut ex ordine Παστάς· νυμφών. Sic Cyr. lex. MSS. παστάδα: παστόν, νυμφῶνα Suid. παστάς· ὁ παστός, ὁ νυμφών. 86. ἐντοσθήδια cod., em. Mus. nisi ἐντόσθια malis. Cf. ἐμπαστήρια περιστατήρια πλαστήρια et πατήρια. Vide etiam Eur. El. 835. 87. παστοφορεῖον Phot. 401, 19. παστοφορεῖον· οἶκος ἔνθα ὁ νυμφίος Cyr. 63. *pastophorium*: atrium templi vel *safarium* Glossae. Vide Hieron. in Iesai. p. 99. ‚Sturz de dial. Maced. p. 110 R. Rochette *lettre archéol.* part. 1 p. 193 (8) Creuzer Symbol. ed. 3 part. 2 p. 8 (1)' Hase. — *οἰκονομία* et *συναγωγή* cum ponit *deceptus est interpretatione LXX.* nam *pastophoria erant conclavia in quibus thesauri vasa ac suppellex cetera asservabantur*, gazophylacia. DHeinsius. 88. παγχαλκεύς HSt. πασιχαλκεύς Meineke Philol. XIII p. 549. 89. αἰσχρᾶ ἡδονῆ cod., em. Mus.]— [ν] Vossius; ἐστι supplet Albertus. Vide κυσιᾷ et βεινητιᾶν.

Πάταικοι· θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν
παττάλους· πασσάλους
πάτανα· τρύβλια
1095. *πατάνια*· τὰ ἐκπέταλα λοπάδια, καὶ τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια, ἃ *πέδαχνα* καλοῦσι. τινὲς δὲ διὰ τοῦ β *βατάνια* λέγουσιν
παταπῶ· πάλαι ποτέ
Παταρ(η)ίς· πόλις, καὶ ὄρος Λυκίας
πάτασσε· ὑπὸ ἀγωνίας ἐπλήσσετο, ἐταράττετο
πατάσσει· πλήσσει, κρούει. τρέμει. πηδᾷ. φοβεῖται. ἄλλεται. [ἢ πατάξαι
1100. *πατάσσω*· ἠχῶ. δέρω, πλήσσω
πάταχνον· σκεῦος λοπαδίῳ ἐμφερές
πατεῖσθε· ἐσθίετε
πατεῖν· πορεύ[σ]εσθαι
πατέοντο· ἐγεύοντο
5. *πατέουσι*· καταπατοῦσι
[*πατεύσουσι*· καταφρονήσουσιν
πατερῆται· ἐσθίουσι]
πατέρες· πλούσιοι. ἢ πρόγονοι
[*πατευτικόν*· θηρευτικόν]
10. *πατηνόν*· πεπατημένον. κοινόν
πατήρ· ὁ φύσας
[*πατήρια*· ἐγκοί[κ]λια. καὶ τῆς λη[μ]νοῦ μέρη τινά]
πατηταί· οἱ τραπηταί
[*πατίαι*· χῶραι]
15. * *πάτησαν*· κατεπάτησαν
πατνή· καλὴ ὑπὸ Πάρθων

SCR. **92**. Herod. III 37. **93**. Ar. Vespp. 129 fr. III vol. II 2 p. 1118. **94**. ADN. **95**. Eubul. fr. I vol. III p. 223 Antiph. fr. II vol. III p. 39. **98**. *Ψ* 370. **99**. *N* 282. **1104**. Herodoteum voc. **15**. *Δ* 157.

ADNOT. **92**. *Παταϊκοὶ* cod., contra regulam Herodiani ap. Arcad. p. 61, 20 (58, 2). Nihil huc pertinent *Εὐφράδης* et *Γιγνῶν* ap. Hes. ,Cf. Ruhnk. de tutel. et insign. nav. p. 260.' Hasc. — *πρώρας* Iunius Animadv. p. 402. **94**. *πάτανα*· *τρυβλίον* cod., *παντάνα*· *τρυβλίον* idem supra. Formam *πάτανον* agnoscit Poll. VI 90. Nihilominus GDindorf. Thes. VI c. 594 C utrobique *πατάνα*· *τρύβλιον* scribendum esse suspicatur, glossamque refert ad Sophron. fr. 31 Ahr. **95**. *παιδάχαια* cod., em. Salmas. ad Solin. p. 897 Hemsterh. Poll. X 67 p. 1228 n. 50. Cf. Phot. 401, 24. 402, 2. 426, 9. Ahrens II p. 393 Krause *Angeiol.* p. 428. **96**. Intellegerem *πάλαι πόκ*· *πάλαι ποτέ*. Supra glossam *πάλα*· *ζώνη* excipit *πάλαι ποτέ*· *ἀρχῆθεν*. **97**. *Πάταρα* Palmer, *Παταρηίς* Is. Voss. coll. Dionys. Perieg. 129. 507 probante Thes. VI col. 595 AB. Vid. Boetticher Aric. p. 5. **98**. *ἀγῶνος* cod., em. Meinck. Philol. XIII p. 550. **99**. *καὶ πατάξαι* (*ὁμοίως*) Albertus. Forte *ἢ πάταξε* ut sit v. l. pro *πάτασσε* ap. Hom. *Ψ* 370. **1102**. *πάτεισθε*· *ἐσθίεται* cod. ✝ Mus. *εὐθίεται* Aldus, em. Faber epist. II p. 99. Vid. schol. Lips. *Α* 464 Orio 162, 20. **4**. *ἐγένοντο* cod., em. HSt. **5. 6**. *πατέουσι*· *καταπατοῦσι καταφρονοῦσι* coni. HSt. *πατήσουσι*· *καταφρονήσουσι* Albertus, admonito tamen lectore obstare ordinem. **7**. *πατέονται* recte Faber alii. ✝ Mus. **8**. ,Prior interpretatio a Lob. Parall. p. 428 ad *πατῆρες* relata ad *πάτορες* (Phot. 402, 4) spectat; cf. Eur. Stob. Flor. LXIV 24 G. Dindorf. Thes. VI col. 624 B Nauck. progr. Berol. 1855 p. 46. **9**. *παλευτικόν* Albertus. **10**. *πατητόν* GDindorf. Thes. VI c. 599 A et Lob. Proll. p. 193. An *πατήν* pro *πάτον* et *κοινήν* (sc. *ὁδόν*)? **12**. *ἐγκύκλια* Mus. Nescio cur obscuram dicat hanc glossam Thes. VI col. 604 B. Prior explicatio, *ἐγκοίλια* h. e. *intestina* scribenda, docet *πα(σ)τήρια*, q. v. supra, intellegenda esse; posterior *τῆς ληνοῦ* (sic enim recte Sopingus pro *Λήμνου*) ad *πατη(τή)ρια calcatoria torcularia* dudum relata est a Martino, fortasse recte; nam possis etiam *πιαστήρια* quod *πιατήρια* mendose scribi alicubi memini. **14**. *πατριαί* recte Cyr. Phot. Suid. **16**. *patni* e lingua Gangetica et *πότνα πότνια* affert Boetticher Aric. p. 25. Om. GCurtius Etym. p. 248.

πατνώματα· στεγάσματα οἴκου
πάτον· ὁδὸν πεπατημένην
πάτος· ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός. καὶ ἔνδυμα τῆς Ἥρας. καὶ κόπρος
1120. πατράδελφος· θεῖος πρὸς πατρός
* Παῦλος· θαυμαστὸς ἢ ἐκλεκτὸς σύμβουλος
πατραλοίας· ὁ τὸν πατέρα ἀτιμάζων, πατροτύπτης. καὶ τὸ μητραλοίας (οὕτω) συντίθεται
* Πάτραι· πόλις τῆς Ἑλλάδος
[πατρέμβατοι· ὑψηλοί]
25. πάτρην· πόλιν ἐπαρχίας. φυλήν. πατρίδα.
πάτρης· πατρίδος. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν
πατριαί· φυλαί
πατρίδι· πατρῴᾳ
πατρίδα γαῖαν· πατρῴαν γῆν
30. πατρίδος αἴης· πατρῴας γῆς
[πάτριον· τὴν πομπήν
πατρίς· φυλίς. πατρίδος]
πατριώτης· παρὰ Ἀθηναίοις, ὁ βάρβαρος. καὶ ο(ὐ) πολίτης
πατρόθεν πορδακίδαι· ὅτι πατέρων εἰσὶν ὄνων ἡμίονοι
35. πατροκασιγνήτῳ· τῷ τοῦ πατρὸς ἀδελφῷ
πατρόπολις· ἡ πατρῴα οἰκία
πατρῴζουσαι· τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι
πατρώϊον· τὸ τοῦ πατρός. καὶ ἀπὸ προγόνων
πατρώϊος· πατρικός
40. [πατρωλοίας· ὁ τὸν πατέρα τύπτων, ἢ κτε(ί)νων]
πάτρωνες· οἱ πρῶτοι τῶν ἀξιωθέντων τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ὑπὸ Ῥωμύλου ἑκατὸν ὄντες, ὥσπερ δευτέρων πατέρων τάξιν ἐχόντων· καὶ ἐκ τούτου οἱ κρινόμενοι(ς) βοηθοὶ παραγινόμενοι

SCR. 18. *Z* 282. 19. ι 119 Callim. ap. Melet. de homin. p. 83. 20. LXX Parall. I 27, 32. 21. ADN. 22. Philonid. com. vol. II p. 421. 23. Philemon. com. fr. II 6 vol. IV p. 31. 26. *Λ* 30 — *N* 354. 27. Herod. I 200 et LXX passim. 28. Demosth. 296, 15. 29. *N* 645. 30. *Δ* 172. 31. „*Respexit fortasse ad locum scriptoris, qui pompam describens,* κατὰ τὸν πάτριον νόμον *dixerat.*" ALB. Lege: πατρι(ώτην)· οὐ τὸν πολίτην. 33. Nico com. vol. IV p. 578. 34. ADN. 35. ν 342. 36. Antiph. com. III p. 129. 38. *B* 46. 39. *Z* 215.

ADNOT. 17. Pro φατνώματα. 19. Fallitur Lob. rhem. p. 307. 21. פלא יועץ ex Iesai. IX 6. 22. μητρολοίας συντίθεται cod., em. Mus. 24. „*Infra* πετρέμβατοι *rectius, sed vera scriptura est* πετράμβατοι" GDindorf. Thes. VI col. 608 A. Fuit cum ex Aesch. Suppl. 350 πέτραις ἠλιβάτοις detortum suspicarer. 26. γέννησιν Phot. 402, 9 Suid. 28. πατρῴᾳ· πατρίδι cod., em. Is. Voss. 32. φυλῆς Mus. πατριᾶς· φυλῆς Schrewel; πάτρης· φυλῆς Guyetus; cf. 1126. 33. πατριότης cod., em. Mus. Haec obscurius dicta illustrat Phot. 402, 12 πατριώτης ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ καὶ οὐ πολίτης, h. e. barbarorum, in Attica comoedia confabulantium, esse mutuos sese appellare πατριώτας, Atheniensium πολίτας. Cf. Poll. 3, 54 Bekk. Anecd. 113, 20 Ammon. p. 115 Phot. 402, 14 schol. Lucian. soloec. c. 5 vol. IV p. 263 sq. Iacobitz. 34. πορδικάδαι cod., πορδηκάδαι Bergk PLGr. p. 1085 qui Archilocho aut Hipponacti tribuit, πορδακίδαι (a πόρδαξ πόρδᾱκος) Meinck. Philol. XIII p. 550 verba a dramate satyrico fluxisse coniciens. — πρῶν cod., em. Mus. 37. πατρόζουσαι cod., em. Mus. 38. πατρόϊον cod., em. Mus. 40. κτένων cod., em. Mus. Codicis lectionem a Musuro in πατραλοίας detortam (recte), restituit Is. Vossius. Lectio nata est e lectionis discrepantia supra scripta πατραλοίας (ῳ supra scr.). Debebat igitur πατραλῴας recipere non πατρωλοίας. 41. τρίτου, τούτου et (ς) recte Faber epist. II 39 p. 101. 102.

πατρῷος Ζεύς·
ναὶ ναὶ καταιδέσθη(τι) πατρῷον Δία
καὶ ἄλλοι πολλοί

πατώσας· διατριβούσας

παύεται· ἥσυχος γίνεται

1145. παῦλα· ἄνεσις, ἀνάπαυσις

παυνί· μικρόν. οἱ δὲ μέγα. ἢ ἀγαθόν

παῦνις· ἀπόχρεως

παῦνον· μέγα

παῦρα· ὀλίγα, εὐ(α)ρίθμητα

50. παυράκις· ὀλιγάκις, ἢ οὐδὲν ὅλως

παυρακίς· τὴν πέμπτην Σαμοθρᾷκες καλοῦσιν

παῦροι· ὀλίγοι. ἐλάττους. ὀλιγώτεροι

παυσιβάκτρων· ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων

* παύσειεν· καταπαύσειεν

55. παυσικάπη· μηχάνημα τροχῷ ἐοικός, δι' οὗ τὸν τράχηλον εἶρον, ὡς μὴ δύνασθαι προσενεγκεῖν τὴν χεῖρα . . . .

Παυστήρια· ὄρη τῆς Ἀχαίας, ἐν οἷς ὁ Ὠρίων ἀπέθανε. καὶ προβλήματα, ἢ φράγματα

παυσωλή· ἀνάπαυσις. τελευτή. κατάληξις

Παφλαγόνες· ἔθνος

παφλάζει· βράζει, ἀναζεῖ

60. παφλάζοντα· ἠχοῦντα. καχλάζοντα. ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα

παφών· κτείνας

παχείᾳ δραχμῇ· τὸ δίδραχμον. Ἀχαῖος

παχείῃ χειρί· τῇ ἰσχυρᾷ

πάχετον· παχύτ(ε)ρον

65. πάχητες· πλούσιοι. παχεῖς

πάχνη· ἡ ψυχρότης· ἀπὸ τοῦ πήσσειν. ἢ λεπτὴ χιών. ἢ παχεῖα δρόσος. ἢ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους

παχνουμένης· ἀνιωμένης

παχνοῦται· θυμοῦται. πήσσεται· παρὰ τὴν πάχνην. φρίσσει. λυπεῖται, ἀνιᾶται

SCR. 42. Ar. Nubb. 1470. 44. e. g. Aristoph. fr. XC p. 1197. 45. Soph. Trach. 1257. 49. Γ 214 § 210. 50. Theognis 859. 51. τ 240 — Ν 739. 54. Λ 192. 55. Aristoph. fr. IX p. 1072. Fortasse lectio ἥρωνος inde nata est, quod lemma ἐν Ἥρωσιν oculos scribae decepit. 53. Β 386. 58. Ν 656 Hermipp. fr. I 21 p. 408. 59. Cratin. IV vol. II p. 136 Eubul. vol. III p. 259. 60. Ν 798. 63. Γ 376. 64. Θ 187. 65. Hippocr. de aere et locis § 84? 67. Aesch. Choe. 81 παχνουμένη. 68. Ρ 112.

ADNOT. 42. (τι) Faber l. l. ex Ar. Nubb. 1470. 43. πατώμας cod., πατώσας Mus., ματώσας Meinek. II 1 p. 305 coll. ματᾷ· διατρίβει χρονίζει. 44. ἡσύχως cod., em. Iensius Luc. Hes. p. 186. 46. παυνί codex, παῦνον Mus. Παῦρον et παυρίδιον est μικρόν, γαῦρον est μέγα. Mensi ap. Aegyptios παυνί (παονί, παοινί), de quo Plut. Is. et Os. p. 362 F loquitur, nullus hic locus est. 49. εὐρύθμητα cod., em. Mus. 51. ἀρβάκις ἀδράκις ἐδράκις (ἀραιάκις corr. Meinek.) hinc detorta volebat Kusterus. 52. ἔλαττοι cod., em. Mus. Coaluisse παῦροι· ὀλίγοι et παυρότεροι (schol. Θ 56) ἐλάττους κτλ. vidit Is. Vossius. 53. Suspectum. 54. παύσιεν ordo. 55. ἥρωνος cod. εἶρον, ὡς Mus. — τῷ στόματι addendum ex Aelio Dionysio Photii 403, 6. 56. Pro Ὠρίων Meinekius Philol. XII p. 631 suasit Ὀρέστης coll. λεὺς καππώτας Paus. III 22, 1. Orionis mentionem nunc eximere malim etiam e loco conclamato Σιφίρου λιμήν, ubi vide ne legendum sit περὶ [Ῥήγιον ἢ] Ῥίον. Tum πορθμός fretum est promontoria Rhion et Antirrhion dissocians, Σιφίρου λιμήν vero fortasse Erineus est vel Panormus Drepano vicinus. — Παυστίρεια cod., em. Mus. 57. κατέληξις cod., em. Mus. 61. πάφων cod., em. Guyetus. Lob. rhem. p. 9. 62. 63. παχεία χειρί· τῇ ἰσχύϊ. παχείῃ δραχμῇ· τὸ δίδραχμον. Ἀχαιοί cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 550. Vide Boeckh. *Staatsh.* I p. 26. 64. (ε) Iens. Luc. Hes. p. 187 EM. 656, 53. 65. Cf. Suid. s. v. παχεῖς et Tzetz. Chil. IX 304. 66. πεσσεῖν cod., em. Mus. 67. Phot. 403, 14.

* παχήμερον· τὸ Μενδήσιον λεγόμενον
1170. παχυμερῶς· ἁδρῶς, παχέως
παχύνοοι· παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι
παχύποδα· τὸν ὑπὸ λιμοῦ καὶ φιλαργυρίας οἰδήσαντα
παχύτερον· ἁδρότερον. οὐκ ἀκριβῶς
π[ρ]αῶται· συγγενεῖς. οἰκεῖοι. Λάκωνες
75. πέαρ· Γλαυκίας λιπάρον
πέδα· μετά. ἢ γῆ
πεδάγρετον· μεταμέλητον. μεταληπτόν. ποικίλον. μεταδίωκτον
πέδαι· δεσμά. περισκελίδες. καὶ κρίκοι ἐσκυτωμένοι τῆς νεὼς τοῖς πηδαλίοις καὶ τῷ ἱστῷ
πέδαλα· ποικίλα
80. πεδαλευόμενος· μεταμελόμενος. μεταδιωκόμενος
πεδανῷ ὕπνῳ (ἢ) ἠπεδανῷ· κούφῳ. Ἴων Ἀγαμέμνονι. τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ
πεδανός· ταπεινός, πεδεινός. ἢ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθός
πεδάρσ[ε]ιον· μετέωρον. ὑψοῦ
πέδαχνα· τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια
85. πεδαχνοῦται· ἐξυπτίωται. καὶ τρυφᾷ
πεδαοριστής· ἵππος φρυ(α)γματίας. καὶ μετεωριστής
πέδειλα· ὑποδήματα
πέδελθε· ἱκέτευσον. μέτελθε
πεδέλθῃ· ἱκετεύῃ. μετέρχηται

SCR. 75. Hippocratis? 76. c. c. Alcaeus fr. 48. 81. fr. 4 p. 567 Nck. 84. πετάχνῳ Alexid. com. fr. I vol. III p. 408. 85. ADN.

ADNOT. 69. *Παχύμερον* Vossius. Incertum videri possit, *μύρον ἔλαιον* an *στόμα Μενδήσιον* dicat; nec non *ταριχεῖον Μενδήσιον* memoratur, si bene memini. Non dubito tamen, quin *μύρον τὸ Μενδήσιον λεγόμενον* e scriptura codicis vitiosa eliciendum sit, quod si amplectemur, *παχή* ex analogia Aegyptiorum nominum conformatum erit *πάχι* vel *πάχυ* vel *πάχνι*. Simile quid in *στᾶχις* depravatum ap. Theognostum latet p. 79, 5: *ἡ τελαιοτάτη στᾶχις* (imo χι ex Theognost. 120, 28) *σύνηθες Αἰγυπτίοις. ἔστι δὲ ἀπὸ πλίνθου λελεπτυσμένης ὃ μετὰ γύψου φυραθὲν καὶ χρισθὲν ταχέως πήγνυται*, ubi in *πήγνυται* inepta Graeculorum etymologia corrupti vocabuli contineri videtur. 71. *παχυννοὶ* cod., *παχύνοι* Mus., em. Phot. Suid. 72. Polem. Physiogn. p. 287 pedes tumidos inter impudentis signa recenset. 74. [ρ] Salmasius, alii. Cf. *παθιώταο*. Lob. rhem. p. 8 Ahrens Dial. II p. 143. 75. Vide *πίαρ*. Apud Theognost. 80, 2 male *πέπαρ*. Ego dubito utrum Glauciam medicum intellegam Hippocrateae dictionis enarratorem (Erotian. p. 10. 16. 322) an glauciam s. glaucium herbam e cuius foliis papavereis pinguioribus (*μήκωνος λιπαρωτέροις* Dioscor. III 100) succus copiosus profluebat ad oculorum affectus propter refrigerandi vim utilissimus. 76. Ahrens Dial. I p. 151. Confundit *πεδά* et *πέδα* (*πέδον*). 77. *μεταμέλητον - μεταδιωκτόν*] cf. 1180. 78. Moeris Att. p. 331. 79. „*μέταλλα* i. e. *ἀλλοῖα* aeolice sonabat *πέδαλλα*" Is. Voss. Neque ausim *δέδαλα* h. e. *δαίδαλα*. 80. Cf. *πεδάγρετον*. — *μεταμελώμενος* cod., em. Alb. Obscurioris glossae illustrationi quod afferam non habeo nisi glossas *μεταδεῦσαν· μετάνοιαν. μεταδήα· μεταμελέτη*, quae cum apte ad *δέημι* (Lob. rhem. p. 192) *δέαται* al. referri posse videantur, eo fere inclino, ut *πεδαδευόμενος* scribam, quod cum *πεδαδιόμενος* confunditur. *μεταδιόμενοι* utitur Aeschyl. Suppl. 819. 81. *ἢ πεδανῷ* cod., em. Bentl. epist. ad Mill. p. 54 coll. *ἠπεδανός* et Arnaldus Lect. Gr. p. 109. *οὐ*] delendum esse sententia fuit H. St. Thes. VI col. 643 D et Arnaldi l. l., recte servavit Bentleius. Vid. Lob. Proll. p. 183. 82. *μισθός* ad *πέλανος* refert Meurs. II 8 Misc. Lac. p. 135 coll. *πέλανορ*. Coni. *ὁ τῷ ἱμάντι δεδεμένος ἱστός*. 83. *πεδάρσειον· μεταίωρον* cod., em. Mus. 84. *πεδαυνά* cod., em. Casaub. ad Ath. XI 13 p. 815. 85. Infra *παταλοῦνται· ἐξυπτοῦνται τρυφῶσιν*. Phot. 426, 10 *πεταχνοῦνται· ἐξυπτιοῦνται τρυφῶσιν*, quae ad Aristoph. fr. III vol. II 2 p. 1063 sunt referenda, ubi cod. Ven. Ath. XI 496 A habet *πεταχνεῦται*, epitome *πεταχνευταί*, reliqui *πεταχνεῦνται*. 86. *πεδαωριστής* cod., em. Thes. V col. 922 C ipse huius emendationis immemor vol. VI col. 614 D. — (α) HSt. Cf. F. Gronovius. 87. *πέδηλα* cod., *πέδιλα* Mus., *πέδειλα* quod ordo requirit novit Eustath. p. 179, 24. 89. *πεδελύει· ἱκετεύει· μετέρχεται* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 550. Inepte Albertus *πεδελεύθει*.

1190. πέδευρα· ὕστερα. Λάκωνες
πέδευρον· ὕστερον. πάλιν. ὀπίσω
πέδη· εἶδος ἱππασίας. καὶ περισκελίς. δεσμός
πέδησεν· ὑποχείριον ἐποίησεν
πεδῆται· πεπεδημένοι
95. πεδιάδα γῆν· τὴν Φωκίδα
πεδιᾶλαι· μεταπέμψασθαι. μεταβαλεῖν
πεδιακὰ πρόβατα· πρόβατα ἀπὸ πεδίου, καὶ οὐ λειμῶνος
πεδιάτιδες πύλαι· τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ φησί, ἅς τινες Ἐπιχηλὰς καλοῦσι
πέδιλα· ὑποδήματα. καὶ ἔστιν οἷον ποδόειλα
1200. πεδόθεν· ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παίδων
πεδοίκους· μετοίκους
πεδοίκου χελιδόνος· συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς
πέδον· γῆ, ἔδαφος
[πέδουρος· μετέωρος]
5. πέδο(ρ)τα· ἡμέρα, ἐν ᾗ οὐ γίνεται ἑορτή
Πεδῶ· ἡ νῦν καλουμένη Κλεψύδρα, κρήνη ἐν ἄστει
πέζα· ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ· διὰ τὸ πρὸς τῷ πέδῳ...., ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὤα, ἢ πρὸς τῷ πέδῳ τὰ κατώτατα μέρη
πεζὰς μόσχους· οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας χωρὶς ὀργάνου
πεζεταίροις· τοῖς περὶ τὸν βασιλέα δορυφόροις
10. πεζὴ λέξις· κοινὴ λέξις
πεζήν· τὴν συνήθη, ἢ κοινήν
πεζός· κοινός. ταπεινός. Πεζοῖς δὲ τοῖς ἐκ ποδῶν πεζεύουσιν
πεζοφόροις ζώμασιν· Αἰσχύλος Τοξότισιν. ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· τινὲς δὲ ποδήρεσι. Ζῶμα δὲ τὸ ἔνδυμα
πεζῶν· τῶν ὁδευόντων
15. πεζῷ γόῳ· τῷ ψιλῷ. καὶ πεζὰς ἑταίρας ἔλεγον τὰς μισθαρνούσας χωρὶς ὀργάνου

SCR. 92. Xen. de re eq. VII 13. 14. 93. *N* 435. 94. Sap. Salom. XVII 2. *Πεδῆται inscriptae fuerunt Calliae et Cratetis comicorum fabulae.* 95. Tragici poetae? 97. Lysias l. l. 99. Homerus e. g. *ξ* 23. 1200. *ν* 295 cum schol. 2. fr. 52 Nck. 3. *N* 796. 7. *Ω* 272 c. schol. 8. Eupol. fr. VI vol. II p. 489. 9. Demosth. 23, 2. 13. fr. 242 p. 61. 14. *Δ* 274. 15. E scenico poeta.

ADNOT. 90. 91. Ahrens Dial. II 360 Lob. Proll. 264. 96. *πεδιάλαι* — *μεταλαβεῖν* cod., accentum correxit Thes., explicationem Albertus. Aeolice dictum esse pro *μετιᾶλαι* (a *μετιάλλω*) vidit Sopingus. 97. *ἀποδεδία* cod., *ἀπὸ πεδιάδος* Mus. Correxi ex Harpocr. 149, 8 — 12 Phot. 403, 18. 26. 98. *πεδιά τινες, πύλαι* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 550 coll. Strab. XIII p. 598. Cf. *Ἐπίδναι*. — *ἡλίῳ* cod., em. Mus. — (*τὰς*) *ἐπὶ νῆας* Th. Struvius Philol. XIV p. 612. 99. *ποδόειδα* cod., *ποδόϊλλα* Mus. qui recte *πέδηλα* in *πέδιλα* mutavit. Cf. *ποδεῖον· εἴλημα τῶν ποδῶν* Theognost. 128, 26. 1200. Confundi putant *πεδόθεν* et *παιδόθεν*; sed vide SCR. 2. *αἰσχυλοτρόφοις* cod., em. Mus. Photii glossa 403, 24 *πεδοικούσης· μετοικούσης* a gl. *π* 1201 non diversa videtur. 4. *πέδουρος*, quod et Photius 404, 9 Zonar. c. 1527 Theognost. 10, 19 suppeditant et Lob. Proll. 264 agnoscit, non potest *μετέωρος* esse, sed *μεθόριος* vel *μέτωρος* quod nusquam legitur. Ordo poscit *πέδορος* h. e. *πεδάορος*. Ac Graecum esse recte negat etiam Cobet Mnem. VIII p. 50. Si *πόδωρος*, q. v., idoneos testes haberet, posset *πόδουρος* Cyprium esse (ab *ὄρω*). 5. (*ρ*) Salmasius. Aeolicum est pro *μεθέορτος*, quo de vide *μετακόκκω* et Ruhnk. Tim. p. 120. 6. Lob. rhem. p. 323. Cf. *κλεψύδρα*, ubi quod legebatur *Ἐμπεδῶ* recte Tollius *μὲν Πεδῶ* scripsit. 7. Cf. gl. *π* 1802. 8. *πέζας· μόσχους* cod., em. Phot. 404, 16. 405, 1. Cf. Orus ap. EM, 658, 36 schol. Eur. Alc. 447 (460) Theopomp. Ath. XII 532 C Procop. Anecd. p. 28 B. 9. *πεζετέροις* cod., em. Heinsius. 13. *πεζοφοροῦσιν* male Phot. 405, 15; cf. Poll. VII 51, 63. — *τοξότησιν* male Mus. 15. *πεζολόγῳ* cod., em. Phot. 405, 17 qui explicat *ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας*.

* πιθανότης· πιστότης
πειθαρχήσαντες· πεισθέντες
πείθεο· πείθου
πείθεσθε· πείσθητε
1220. πειθήνιοι· ὑπήκοοι, πειθόμενοι
[πειθήσας· πεισθείς]
[πειθή· πεισμονή, πίστις]
πείθονται· πειθήνιοί εἰσιν
πειθώ· ἡ ὀγδοάς
25. πεικαμμαῖς· ὀξείαις, καὶ λεπταῖς
πείκειν· ξαίνειν
πεῖκος· ἔριον. ξάμμα
πεικόν· πικρόν, πευκεδανόν
[πειλός· πᾶν τὸ πεπιλωμένον]
30. πεινέων· πεινῶν
πειναρόν· ῥυπαρόν
πεινῆν· πεινᾶν
[πείρω· πέρας]
35. πειράζων· ἐνεδρεύων. ληστεύων
* Πειραΐδαο· Πειραίου παιδός
* πειδαίρουσα· δέρουσα
πεῖραι· πειρατ(ε)ῖαι. δόλοι
πειρᾶν· πειράζειν......
40. πεῖραν ποιούμενος· πειράζων
πείραντες· ἐκκεντήσαντες
πείρατα· πέρατα. τέλος
πειραταί· κακοῦργοι, λησταί. θηρευταὶ ἐν ὕδασι
πειρᾶται· πεῖραν λαμβάνει, πειράζει. ἐπὶ δὲ ληστῶν, πειρατεύεται
45. πειρατήριον· τόπος ληστῶν
πειρεᾶσθε· πειράσθητε
πείρησαι· πείρασον
πειρήθη[ξαι]· πεῖραν λαμβάνει
πειρῆσθαι· ἔσθ' ὅτε ληστεῦσαι

SCR. 18. *Α* 214. 19. *ω* 455. 23. *Α* 79 Pindar. Pyth. I 3. 25. *Ο* 81? 26. Hesiod. Opp. 777 *σ* 315. 35. *ι* 281. 36. *Δ* 228. 39. Menand. fr. VI p. 225. 42. *Η* 102. 44. *Β* 193. 45. Iob. VII 1. 46. ADN. 47. *Α* 302. 48. *Τ* 384.

ADNOT. 22. Lob. rhem. 259 laudat Alberti emendationem *πειθώ*, etiam Thes. VI col. 658 probatam, coll. Choerob. Cram. AO. II 258. Infra *πιθοῖ· πισμονή* (sic) *πίστις*. Legendum *πείσῃ· πεισμονῇ, πίστει* (υ 23), vel *πειθήμη* a *πειθήμων*, ut *νοήμη θελήμη φιλήμη χρήμη*. 25. Imo *πεικαλίμαις* pro *πευκαλίμαις*: pro *λεπταῖς* non opus ut *συνετεῖς* scribatur. 26. 27. *πεικεῖν — πεικός* cod., em. Alb. et Lob. rhem. p. 292. 28. Infra *πικόν· πικρὸν Χαλδαῖοι* (?) *πικᾶσι· πικροῖς* quibuscum conf. Eustath. 887, 42 et *πέσκον· πικρόν*. 29. *πεπηλωμένον* cod., em. Mus. Nam *πεῖλος* pro *πῖλος* accipiamus necesse est, quod *πειλός* dicere Boeoti non poterant pro Dorico *παλός πηλός*. 31. Pro *πιναρόν*. 33. Ordine *πεῖρα* requiritur quod exstat δ 545. Conicio igitur *πεῖρα· πειρῶ*. Nam *πεῖρα* = *πέρατα* dici posse nego. *πεῖραρ· πέρας* Sopingus. Ex *πείρω· — ἐξ οὗ τὸ πέρας* (Cyr. 63) corruptum videbatur Alberto. 36. *παῖδα* cod., em. Pearso. 37. *πεδαίρουσα·* (*μετ*)*αίρουσα* Ruhnken. Ordinem *πειραίδουσα* requiri vidit Pearso, quod *πεῖρᾳ δοῦσα* vel *πεῖραν δοῦσα* scribendum videtur coll. Menand. fr. II vol. IV p. 104 *ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας*. 38. *πειρατίαι* cod., em. Alb. *δόλοι* pro *δόλος* Salmas. 39. Phot. 405, 19 addit *ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ Μένανδρος*. Cf. Moer. p. 310. 41. *διακεντήσαντες*? 44. *πειρατεύει* malit Thes. VI col. 672 D. 46. Coni. *πειρᾶσθε· ἐπειράσθητε* quod ad Aeschyl. Ag. 1361 (1401) retulerim. 48. *πειρήθηξαι· — λαμβάνῃ* cod., *πειρήθητε· — λαμβάνετε* Mus., *πειρήσηται* (sic legitur ap. Hippocr. p. 824 C, sed ibi *πειρήσαιτο* codd.)*· λαμβάνῃ* Schowius. Respicit *Τ* 384, unde legendum videtur *πειρήθη δ'· διάπειραν λαμβάνει* vel *ἐλάμβανε*.

1250. πειρήσομαι· πειράσομαι
πειρήσοντα[ι]· διάπειραν ληψόμενον
πειρήτιζε· πείραζε
πειρητίζειν· πειρᾶσθαι. πεφυσῆσθαι. πεφοβῆσθαι
Πειριεῖς· νῆσος. καὶ Ἀστερία
55. Πείρηθοι· νύμφαι ἐν Κύπρῳ
πείρινθος· πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης· τὸ πλινθίον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον
πειρῶ· σπεῦδε. πείραζε
πειρώμενος· πειράζων
πειρῶν τὴν παῖδα· πειράζων. διαφθείρων
60. πείσαντες· ποτίσαντες, ὑγρά[ί]ναντες
πείσ[σ]εα· λειμῶνες. ἕλη. [πέδη.] ποτάμιοι, π(ο)ιώδεις, ὑδατώδεις τόποι
πείσ[σ]εα[σ]ποιήεντα· τοὺς διύγρους τόπους καὶ βοτανώδεις
πείσεν· πείσει, ἔπεισεν
πείσεσθαι· παθεῖν
65. πείσεται· ὑπομενεῖ
πείσῃ· πείσματι. καὶ χώρᾳ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε
πείσματα· σχοινία ἀπόγεια, πρυμνήσια. περιβόλαια
πεισόμενον· παθεῖν μέλλοντα
πείσονται· πάθωσι
70. πείχισον· δοκίμασον
πεκούλιον· (βαλάντιον)
πεκτεῖ· κτενίζει. τίλλει. κείρει. ξαίνει
πεκτοῦμαι· τρίχομαι. τίλλομαι
πεκτούμενον· τιλλόμενον. τίλλοντα. Πεκτεῖν γὰρ τὸ κείρειν
75. πελάγια· τὰ κρόταλα. ἡ δὲ ῥίνος πελαγία

SCR. 50. *Β* 73 all. 51. Homerus. 52. *Π* 235. 53. *Μ* 47. 56. *ο* 131 *Ω* 190. 57. Soph. Philoct. 149. 58. *Ε* 129. 62. *Υ* 9. 63. ADN. 64. *Δ* 289. 65. *Λ* 788. 66. *υ* 23. 67. *ζ* 269. 68. Herod. IX 37. 69. *Θ* 154. 72. Ar. Avv. 714. 74. Ar. Lys. 684.

ADNOT. 51. *πειρήσονται — λήψονται* male Mus., em. Apoll. lex. 129, 20. 54. Miror Thes. VI col. 677 C hic non emendasse *Πειραιεύς· δῆμος* (quamquam ferri etiam *νῆσος* posse dixi s. v. *Κύπρος*) et *Πειρεσία· Ἀστέριον* coll. Steph. Byz. 138, 18, ubi *Πρεσία* exstat in *Π*, *Πιρεσία* in ARV. Eiusdem libri p. 514, 16 porrigunt *Πειραίσιος*, Aldus *Πειρέσιος*, Dindorfius *Πειρεσιαί*, Orph. Arg. 162 *Πειρεσία*. Idem oppidum est *Πειρασία* (Thuc. II 22); cf. etiam schol. Apoll. Rhod. I 37 Lob. Proll. p. 426. 430. Confundit igitur *Πειραιᾶ* et *Πειρασία*. 55. Ordo *Πείριθοι* postulat. Uti poterat FAPott in Iahnii annal. suppl. III p. 311 a. 1859. Alludunt Hebraeorum בְּאֵר et Arabum بير.

56. *πληνθίον* cod., em. Mus. Cf. Didym. fr. 45 p. 76 schol. Il. *Ω* 190. 59. Moer. p. 310. 60. Pro *πίσαντες*; vid. Hesych. *πῖσαι* et schol. *ζ* 124. 61. *πέδη*, quod *πέδια* scribebat Guyetus, Ruhnken. epist. crit. I p. 26 delevit. 61. *πείσσεα* Mus. 63. Om. Mus., *πεῖσεν· ἔπισεν, ἔπεισεν* Meinek. Philol. XIII p. 511. Sed fortasse *πείσει* pro *πίσει* ad Eupol. fr. XXIV p. 471 referendum. 64. Lob. Parerg. p. 725. 66. *πεισματικῇ* cod., em. Parisienses in spec. ms. praeeuntibus Guyeto et Is. Vossio. — *κραδιήμεναι* cod., em. Mus. 69. *πάθουσι* cod., em. Lob. parerg. p. 724 rhem. p. 89 Meinek. Philol. XIII p. 551 ope Photii 406, 6. 70. *πειρήτισον* HSt. Conicerem *πήχισον* (cubito dimetior), quocum conferri potest *διαποδίζειν· βασανίζειν ἐξετάζειν*, nisi Gl. in Psalm. ap. Cram. A. O. II 464, 20 demonstrarent legendum esse *πύρωσον· δοκίμασον*. 71. Om. Mus. Est latinum *peculium*. 72. *πέκτει* cod. Herodianus Arcadii p. 174, 11, correxi et cum Heinsio pro *κτείνει* ex EM. scripsi *κτενίζει*. 73. *τρίχομαι* suspectum. 75. *κρόταλα* sine caussa HSt. ad *πλαταγαί* referebat. *κρόταλα πελάγια* aut *κυρίως* sunt margaritae, conchae marinae, quae concussu strepitum ederent, aut metaphorice homines loquaces blateratum edentes concussarum concharum crepitui similem. — *ἡ δὲ ῥίνος* cod., *οἱ δὲ ῥίνη* Mus. Lateine *ὁ* [θ] *δὲ ῥιν* h. e. *Ῥίνθων*? Sed fortasse verum vidit Musurus, nam *ῥίνη πελαγία* et piscis genus est, squatus sive celtis, et lima e pelle piscium facta, qua ligna et ebora poliebantur.

πελαγίζειν· τοὺς ὀδόντας συγκρούειν. καὶ πλεῖν πέλαγος ἄβατον. καὶ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα

πέλαγος· μέγεθος, πλῆθος, βυθός, πλάτος θαλάσσης

πελάζειν· ἐγγίζειν, πλησιάζειν

πελαζόμενοι· ἐγγιζόμενοι

1280. πέλαιτον· τὸ ἰφικτόν. μέγιστον

πέλαινα· πόπανα, μειλίγματα

Πελάνα· ἡ Σαλαμίς. ἐν τοῖς Εὔκλου χρησμοῖς. ἢ τὰ ἀπὸ τῆς ἅλω (ἀ)πάργματα. καὶ θυσίαι, καὶ πέμματα

πέλανοι· πέμματα εἰς θυσίας ἐπιτήδεια

πέλανον· ἀφρόν, τὸν περὶ τὴν γῆν ἀφρόν. ἢ πέμμα τι πλακουντῶδες

85. πέλανος· πέ[μ]ψιν ἔχων ῥυπαράν. ἢ τὸ ἐκ τῆς (παι)πάλης πέμμα. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ κηρίου τιθέασι. καὶ τὸν περιπεπηγότα τῷ στόματι ἀφρόν

πέλανορ· τὸ τετράχαλκον. Λάκωνες

πελαργικοὶ νόμοι· τὸ ἀντι[σ]τρέφειν τοὺς γονεῖς.

Πελαργικὸν· ἀντὶ τοῦ Πελασγικόν. Πελαργοὺς γάρ φασι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι· ἀπὸ τῶν Πελασγῶν μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά

πελαργός· ἄγγος τι κεράμεον

90. πέλας· γείτων, ἐγγύς, πλησίον

πελάσαι· ἐγγίσαι, πλησιάσαι

πελάσαιμι· προσεγγίσω

Πελασγοί· οἱ Θεσσαλοί. καὶ Πελασγικὸν Ἄργος ἡ Θεσσαλία νῦν. καὶ ἔνιοι τῶν βαρβάρων. καὶ γένος ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἀρκάδος γενόμενον πολυπλάνητον

πέλασε· προσήγγισεν

95. πέλασσεν· ἐγγίσαι ἐποίησεν, ἐπλησίασεν

[πελαστικόν· τειχίον οὕτω ἐν Ἀθήναις καλούμενον Τυῤῥηνῶν κτισάντων]

πελάται· οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, τρεῖς μίσθαρνοι· ἀπὸ τοῦ πέλας. ἢ θρέμματα

SCR. 76. Hyperides Photii [406, 10. 77. Ξ 16. 78. Ε 766. 81. ADN. 83. Eur. Hel. 1350. 84. ADN. 85. Eur. Or. 220. 88. Ar. Avv. 832 Thuc. II 17 Aristoteles ap. schol. Lys. l. l. Callimach. fr. CCLXXXIII. 90. κ 516. 91. χ 176. 93. Κ 429 Β 681 Cratin. fr. XXII p. 182. 94. Δ 123. 95. Β 744. 96. Herod. V 64. 97. cf. Plat. Euthyphr. p. 4 C.

ADNOT. 76. πλατυγίζειν et πλατεάζειν conferebat Kusterus, quod cum θαλαττοκοπεῖν iungit Ar. Eqq. 830. 80. πελαστὸν Ruhnk. ἄπλετον GDindorf. Thes. VI col. 689 A, qui ἀνέφικτον corrigit. An πέλ(ωρ) αἴ(η)τον? 81. Defendit Bergk. ad Alcman. fr. 69 p. 649. 82. τοῖς εὐκε χρησμοῖς cod., τοῖς χρησμοῖς Mus. Correxi in Kuhn. Z. f. vgl. Spr. IX 5 p. 362. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 847, 9. Mox δράγματα pro πράγματα Florens, malim ἀπάργματα coll. Dionysio Thrace ap. Phot. 407, 2. Confundit πέλανα(οι?) et Πελάνα. 84. γῆν] γένυν coni. Is. Vossius et proinde πέλανον ἀφρώδη· (Eur. Or. 220) τὸν περὶ τὴν γένυν ἀφρόν scripsit. Sed cum Aesch. Pers. 816 πέλανος αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ dixerit vide num praestet: πέλανον [ἀφρόν]· τὸν περὶ τὴν γῆν ἀφρόν. 85. περιπεπηκότα cod., em. Mus. — πάλης cod., πολῆς Photius 407, 1 e Tim. lex. Plat. πάλης vel παιπάλης Guyetus Munkerus. 86. τὸ om. Aldus. Cf. Suid. Hes. s. v. πεδανός schol. Nicand. Al. 488. Ahrens Dial. II p. 72. 87. Zenob. I 94 p. 30 et p. 538 Gott. — [σ] Mus. 87. 88. Separavi. Cf. Phrynich. p. 109 Lob. Lex. Bekk. p. 299, 16 EM. 659, 12 Phot. 407, 13 schol. Ar. Avv. 832 Lys. 1155. — ἀπὸ τῶν πτηνῶν μεταφέροντες ἐπὶ τοὺς Πελασγούς coni. Albertus vol. II p. 975, 5. 89. πέλλα[ργός] Ruhnken., αργός ex seqq. ἄγγος natum esse suspicatus. 96. Πελαστικὸν ex ordine codex, Πελασγικόν Mus. Cf. 1288 et schol. Π 233, ubi docemur pro Πελασγικέ alios scripsisse Πελαστικέ. 97. τρεῖς] λάτρεις HSt. Cf. Bekk. ad schol. Platon. Euthyphr. p. 327.

πελάχνιν· τρύβλιον ἐκπέταλον

πελδασταί· οἱ τὰ ἀσπιδίσκια ἔχοντες

1300. πελεθοβάψ· Θεύδ(ω)ρος ὁ τραγικὸς [ὁ] ὑποκριτὴς οὕτως ἐπεκαλεῖτο. τινὲς δὲ ποιητὴν αὐτόν φασι γεγονέναι

πελεθρίσματα· δρομήμα(τα)

πέλεθρον· μέτρον γῆς, ὅ φασι μυρίους πόδας ἔχειν· τινὲς δὲ σταδίου[ς] ἑκ[α]τον

Πελεθρόνιον· πολυφάρμακον

Πελεθρόνιος· ὁ Χείρων, ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου, ἐν ᾧ ἐτράφη· οἱ δὲ πολυφάρμακος

5. πέλει· ὑπάρχει, ἐστί. δίδωσι. γίνεται

πέλειαι· περιστεραί. καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις

πελειοθρέμμονα νῆσον· [Ἀριστοτέλης φησὶ διαφέρειν περιστερὰς καὶ πελειάς

πελείους· Κῷοι καὶ οἱ Ἠπειρῶται τοὺς γέροντας, καὶ τὰς πρεσβύτιδας......

πελεκάν· ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυποῦν τὰ δένδρα

10. πελέκεα· πέλεκυν δίστομον

πέλεκκος· στελεός, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον

πέλεκρα· ἀξίνη

πέλεκυς· ἀξίνη δίστομος. ἢ σταθμίον ἑξαμνιαῖον ἀρχαῖον· οἱ δὲ [δω]δεκαμνιαῖον

πελεκύστερον· τὸ στελεόν

15. πελεμίζειν· σείειν, κραδαίνειν

πελεμίχθη· διεσείσθη

πέλεν· ἦν, ὑπῆρχεν

πελένα· ζεῦγος βοῶν

SCR. 1302. Φ 407. 5. Γ 3. 6. μ 62. 7. Aesch. Pers. 309 Aristot. HA. V 13. 9. [H. A. VIII 12] Anaxandr. com. fr. 1, 65 vol. III p. 185 Psalm. CI 7 testibus glossis meis mss. et Cram. A. O. II p. 464, 29. 10. ADN. 11. Ν 612? 13. Γ 60. 15. Π 766. 16. Δ 535. 17. Δ 450.

ADNOT. 98. Aut e dialecto esse pro πεδάχνην aut inde detortum vidit Hemsterh. ad Polluc. 1228 a. πελάχνην Mus. qui τρυβλίον pro τρύβλιον reliquit. 99. πελτασταί HSt. 1300. πελεθόβαψ cod., em. Arcad. p. 108, 1 [94, 13]. — (ω) Mus. — κωμικὸς ὁ cod., em. Meinek. histor. crit. p. 523. 1. πελέθρησμα, τὰ δρόμηκα cod., πελέθρισμα· τὸ δρόμημα Mus. Legendum esse πελεθρίσματα quivis semel monitus vidit, δρόμηκα vero sitne δρόμηματα an δεδρόμηκα ambigi potest. Sed πλέθρισμα· δρόμημα Phot. 435, 1 et Hesychius loco non suo. 2. σταδίους ἑκατόν cod, em. schol. λ 576 et Perizonius ad Aelian. III 1, 3 p. 164 a. a Christiano Gryphio appositus. 3. ποιησιφάρμακον cod., πολυφάρμακον vel πόλις, ἢ φάρμακον GDindorf. Thes. VI col. 694 D. coll. Serv. Verg. Georg. III 115. 4. πελεθροίνου cod., Πελεθρόνου Mus. em. GDindorf. col. 694 D. Verba δίδωσι γίνεται, quae huius gl. explicationi adhaerebant, ad gl. 1305 retraxit Lindanus. 5. πέλω· εἰμί δίδωμι γίγνομαι conf. lens. Luc. Hes. p. 187. 6. Herod. II 55, 57 Paus. VII 21, 2 X 12, 10. 7. πέλειον, θρέμμονα cod., em. Mus. Glossae explicatio τὴν Σαλαμῖνα excidit, petenda illa ex Hes. gl. π 1320 et schol. Aesch. Pers. 309. Cf. etiam Πελάνα. — Verba Ἀριστοτέλης — πελειάς post μάντεις retrahere volebat Arnaldus Lectt. Gr. p. 110. 111. 8. Cf. πέληος et πελλᾶς. ‚Adde πελείας' Guyetus. 10. Agnoscit hanc accusativi formam HSt. Malim aut πελέκεας· ἀξίνας διστόμους ex Ψ 856 aut πελέκεως γέννυν δίστομον quae verba sunt Euripidis fr. 534, 5 p. 417. Accedit quod plures ex hac fabula locos citat Didymus, e. g. πυρσαῖς γέννσι (fr. 541) τὸ λαιὸν fr. 534, 7. 11. πελεκκός cod., em. Poll. X 146 quo de cf. Lob. Proll. 320. 13. Altera significatio Cretica teste Eustath. 1878, cuius ope Salmas. ad Simmiae Secur. p. 280 Cren. corr. δεκαμναῖον. 14. Non liquet. 18. Accentus dubius. Nam Ἑλένα recte Theognostus p. 99, 20 paroxytonos scribit, male Ἕλενα Lob. Proll. p. 187. Sed φέρενα et τήβεννα sunt proparoxytona. Vocabulum barbarum videtur ut ἴζουνα· βοόστασις.

Πελεός· Ἀχαιὸς Φρίξῳ. καὶ μήποτε τὴν παρ' Ὁμήρῳ Πτελεόν. δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγομένα δηλοῦν
1320. Πελεστόθρην· νῆσον τὴν Σαλαμινίαν
πελεσσύδραι· συ[ν]στρέμματα ὑδάτων
πέλεται· ὑπάρχει, γίνεται
πελήαρ· περιστερὰς καὶ περσικῆς τὸ ἥμισυ. Λάκωνες
* πέληται· γένηται
25. πέλη[τ]ος· γέρων
* πελειάδες· περιστεραί
πελιαί· μέλαιναι. [περιστεραί. φάσσαι]
[πελιανόν· μολύβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν]
πελιγᾶνες· οἱ ἔνδοξοι· παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί
30. πελίγξαι· ἐπιδραμεῖν
πελιδνόν· μέλαν ὡς μόλυβδος. ἢ ὕφαιμον
πελίκαν· εἶδος ποτηρίου ξυλίνου. διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι. ἄλλοι ξυλίνη λεκάνη
34. πελιοί· μέλανες, ὡς ὠχροί, ἢ χλωροί
33. Πελινναῖος· ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ
35. πελιτνόν· πελ[ε]ιόν
πέλλα· λίθος
πέλλαι· ἀγγεῖά τινα, εἰς ἃ ἀμέλγεται τὸ γάλα, οἷον πύελ[λ]οί τινες οὖσαι, ἐν αἷς τὸ πύος, τουτέστι τὸ γάλα, εἰλεῖται
Πελλαῖον· [φαιόν. καὶ] Μακεδονικόν
πελλάνιος· Ποσειδῶν ἐν Κυρήνῃ
40. πελλαντῆρα· ἀμολγέα
πελλᾶς· πέλ[λ]η[τ]ος. πρεσβύτης

SCR. 19. fr. 36 p. 586. 20. Aesch. Pers. 309. 22. Λ 284. 24. Γ 287. 26. Λ 633. 31. Thucyd. II 49 ubi nunc rectius πελιτνόν propter Moer. Att. p. 325. 32. Cratini fr. V p. 64. 35. Thucyd. II 49 Alexid. com. fr. I 17 vol. III p. 429 ex em. Mein. 37. πέλλαι τε πλᾶσθεν ἅπαντες (l. ἅπασαι) poeta ap. Plut. Morall. p. 409 B.

ADNOT. 19. πτελέον cod., em. tacite Albertus in notis. Apud Theognostum 110, 17 et Steph. Byz. 514, 18 dicitur ἡ Πέλη. Videtur igitur τὰ — τὰ — λεγομένα (λεγόμενα cod.) dualis esse. Nam duae sunt in Thessalia urbes dictae Pelae. Cf. Lob. rhem. p. 311. 20. πελειοτρόφον νῆσον· τὴν Σαλαμινίαν corr. Arnaldus Lectt. Gr. p. 110. 111 qui non glossam his verbis contineri vult sed glossae 1307 explicationem casu huc translatam. Nisi sub ΠΕΛΕCΤΟΘΡ latet hoc ipsum ΠΕΛΕΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ e vitioso Aeschyli libro natum. 21. [ν] Mus. — ἀλοσύδναι? 23. πέληρ· περιστερᾶς cod. Correxi ope Choerobosci ap. Cram. An. Ox. II p. 253, 39 πέλεια] οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ η̄ (ι cod., em. Ahrens Dial. II p. 163) γράφουσιν αὐτό. Altera explicatio obscurior est; sed videtur πέρκης scribendum (πέρκη σχιστή.) 25. πολητός codex. Infra πελλᾶς· πέλλητος, πρεσβύτης habebimus. Sed cum supra memoraverit Coos et Epirotas senes πελείους dixisse vereor ne πέληος e Dorica aliqua, fortasse Laconica, dialecto sit pro πέλειος, ut ὄρηος Λύκηος Laconica dicuntur ap. Theognost. II 51, 20 EM. 32, 6 (Alcm. fr. 68 Bgk.). 26. Ordo πελιάδες poscit. 27. πέλιαι — φράσθαι cod., φάσσαι (et πέλειαι contra ordinem) Mus. φράσσαι Aldus. Confundit πελιαί et πέλειαι. 28. πελιδνόν recte Palmerius. 29. Πελιγάνες cod., em. Thes. VI col. 700 C. Meinek. Vind. Strab. p. 90 coll. Steph. Byz. 669, 15. 30. ἐπιλίγξαι vel ἐπιλίξαι Ruhnken. Infra σωλίγξαι· δραμεῖν. 31. πελιδνός· μελανός cod. em. Is. Voss., quamquam μελανόν (ὡς) malim. 32. πελικάν cod., em. Casaub. — πεπελεκίσθαι cod., em. Iungerm. ad Polluc. X 78. 67. 73. Cf. Phot. 408, 8 Ath. XI 495 A. Krause Angeiol. p. 176. 278. 34. πέλιοι cod, em. Arcad. p. 41, 3. 33. De Pelinnaeo monte Chio cf. Dionys. Perieg. 535 schol. Pind. Pyth X 4 Steph. Byz. 515, 4. 35. πελιδνόν cod., em. Sopingus. Cf. Ael. Dionys. ap. Eustath. 735, unde sua habet Phot. 408, 4 lex. Bekk. 293, 14. πέλειον cod., correxi e Moerid. p. 325. 36. Ulpianum ad Demosth. περὶ παραπρ. p. 376 apposuit Hemsterhusius Vossium probans qui cum φέλλα comparaverit. 37. τὸ μέγα — πυελλοί cod., em. Mus. 38. πελλαιόν cod. Confundi πελιόν et Πελλαῖον vidit Sopingus. 39. Pro Ϝελλάνιος, Ἑλλάνιος accipit Bernhardyus ad Dionys. Per. p. 671. 40. Cf. πελλητῆρες. 41. πέλλας πέλλητος cod. qui supra πελητός obtulit. Illud ex Arcad. p. 22, 2 (22, 18) Lobeck. Path. p. 117, 33. 168 Proll. p. 506, hoc ego correximus. Cf. 1325. Locus est iis adnumerandus quos ex onomastico aliquo depromptos esse in prolegomenis docebimus.

πέλλας καὶ πέλλαι· ποιμενικὰ ἀγγεῖα
[πελλασταί· ὑποδήματα, ἃ περιετίθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρά, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται]
* πελλαιχρὸν ἢ πελλαιχνόν· πυῤῥόν
1345. πελλήν· κούφην, καὶ φαιὰν τῷ χρώματι
Πελλήνη· πόλις ἐν Ἄργει
Πελλ(ην)ικαὶ χλαῖναι· ἐπεὶ διαφέρειν ἐδόκουν αἱ ἐν Πελλήνῃ γινόμεναι, ὡς καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι δίδοσθαι
πέλληον· στέψον
πελλη(τή)ρ· πολυφάγος. ἀμολγός
50. πελλητῆρες· ὁμοίως
πελλία· σπέλεθοι
πέλλιξ· κράνος
πελλίς [ἢ πελλάς]· λεκάνη
πελλόν· φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ
55. πελλοπλαύραστον· ὀξύθυμον. ἢ ἔκλιμον
[πελλύρον· μετέωρον]
πέλλυτρα· οἱ δεσμοί, οἱ περὶ τὰ[ς] σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκ(σ)τραφῆναι
[πελλύτα καὶ πελλύτεμα. δεσμός]
πέλμα· τὸ κάτω τοῦ ποδός
ν
60. Πελοπίδαι· Ἀγαμέμνων γε
Πελοπόννησος· πόλις τοῦ Ἄργους
πέλος· μέγα. τεράστιον
πέλτη· εἶδος ὅπλου. δόρυ. ἢ μικρὰ ὅπλα
πέλτη· ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα. ἢ ὅπλου σκέπασμα. ἀκόντιον
65. πέλτης· Θρᾴκιον ὅπλον. καὶ εἶδος ταρίχου
πέλω· εἰμί, δίδωμι, γίνομαι
πέλωρ· μέγα. ὑπερφυές
πέλωρα· θηρία. δείματα. τέρατα. σημεῖα μεγάλα
πελωρεύει· φανερῶς ποιεῖ
70. πελώρης· τινὲς εἱμαρμένης

SCR. 42. *Π* 462. 45. Macedones teste Ulpiano. 46. *B* 574. 53. Hipponact. fr. 37. 55. Eiusdem? 57. Aeschyl. fr. 260 p. 67. 59. Eratosth. Polluc. VII 90? 64. Eur. Rhes. 305. 65. Eur. fr. 370. 66. Soph. O. T. 245. 67. *Σ* 410. 68. *B* 321 *κ* 219.

ADNOT. 43. Imo *πέλλυτρα*. 44. Duplicem eiusdem vocabuli formam tradi putat Albertus, ut *ἀκιδρός* et *ἀκιδνός μυσαχρός* et *μυσαχνός*. Mihi neutrum Graecum videtur sed corruptum ex *πελιόχρων* s. *πελλόχρων* s. *πελιόχροον* quod lexicis addendum una cum voce *πελιωπόν* a Theognosto 69, 7 servata. 45. *σκάφην*? Tum confunderet *πέλλην* et *πελλήν*. Cf. Zenodotum ap. Galen. lex. p. 542 et infra *πιλνόν· φαιόν* quod ex eodem Zenodoto fluxisse meo iure putaverim. 47. 48. Separat Phot. 408, 1, Valesius. Vide Boeckh. ad Ol. IX 146 p. 227. 47. (*ην*) Iunius alii. Vid. Strab. VIII p. 386 Poll. VII 67 Suid. s. v. *Πελλήνη* Phot. l. l. 48. Si mendo caret *πέλληόν* scribendum. 49. (*τή*) Albertus coll. Clitarch. Ath. XI 495 E qui Thessalis et Aeolibus vindicat. 51. *ἐπέλεθοι* cod., em. Is. Vossius. Vide Lob. Parall. p. 364 Path. 121. Cf. *σπέλληξι*. 52. *πήληξ* Sopingus contulit. 53. *πελλάς*, quod scientiam nostram fugit, fortasse accusativus est, ut supra 1312, ex Hom. *Π* 462. 55. Non liquet. 56. *πέδαυρον* Valcken. Adoniaz. p. 224 et ad Eur. Phoen. p. 357 Cobet Mnemos. 1859 p. 50. 57. Vide Poll. II 196 VII 91 X 50 unde patet gl. 1343 pro *πελλασταί* et h. l. pro *πελλυταί πελλύτα* et *πελλύτεμα* legendum esse *πέλλυτρα*. Apud Phot. 408, 18 legimus *πελλοίρα· κόσμος τις*. 60. *Ἀγαμέμνονος γένος* Mus. 62. *πέλωρ* Mus., cui *τεράστιον* debetur pro *τεραστικόν*. 65. Athen. III p. 121 B. 69. *κελωρεύει*, q. v., coni. Schneider Lex. Gr. II p. 238. Haud dubie supplendum est *δείματα* vel tale quid. Cf. Il. *B* 318 *ὅσπερ ἔφηνεν*. 70. *πεπρωμένης*?

πελώρια· μεγάλα, τεράστια
πελώριος· μέγας δεινός
πελώρου· θηρίου
πέμμα· εἶδος πλακοῦντος. καὶ πᾶν πεπτόμενον
1375. πέμματα· ποικίλα ἐδέσματα πλακουντικά
πεμπά[υ]δος· πεντάδος
πεμπαζόμενοι· ἐπιστρεφόμενοι. ἐκπληττόμενοι. μεριμνῶντες
πεμπάς· τριακάς
πεμπάσασα· ἐξαριθμήσασα
80. πε(μ)πάσσεται· κατὰ πέντε ἀριθμήσει· τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει
80a. πέμπε· Αἰολεῖς πέντε
πέμπελον· στωμύλον, λάλον. οἱ δὲ λίαν γηραλέον
πέμποι· ἀναπέμποι
πέμπουσιν· ἔπεμψαν, ἀνέπεμψαν, κατέπεμψαν
πεμπωβόλους· πέντε ὀβελίσκους, ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους τριαινοειδῶς
85. πέμφελα· δύσκολα. τραχέα. βαθέα
πεμφίδες· πομφόλυγες. καὶ πτηνῶν ψυχαί
πεμφιδώδεις πυρετοί· φλυκταινώδεις. πνευματίαι
πέμφιξ· πνοή. ψυχή. καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες
πέμψις· ἐνεχυρασμός
90. πενεῖν· πενητεύειν
* πενία· ἀχρημοσύνη, ἀπορία
* πένεται· πονεῖ, ἐνεργεῖ. ἀχρηματεῖ. κάμνει
πενέσται· οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, οἵτινες εἰργάζοντο τὴν γῆν. τινὲς δὲ οἱ εἵλωτες. τινὲς δὲ λάτρεις. ἢ ἐργάται πένητες ἢ ὑπήκοοι
* πενειαδεῖν· κατεπιστατεῖν
95. πένης· ὁ αὐτοδιάκονος
πένησσα· πτωχή
πενθέριον· τὴν προῖκα. Θάσ[σ]ιοι
πενθερός· τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. καὶ πενθερὰ ἡ μήτηρ. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ
πένθος· συμφορά. θρῆνος, λύπη
1400. [πέννα· πτερά

SCR. 71. *Κ* 439. 72. *Γ* 167. 73. *Ε* 741. 78. Xen. Hell. VII 2, 6. 80. δ 412. 81. Alcaeus fr. 26 Ahr. genetivum πέμπων praebet. 82. Lycophr. 826. 83. cf. Soph. Phil. 1162. 84. π 228 quod omnes fugit interpp. Continetur his doctrina Aristarchea (adde Friedlaend. Ariston. p. 4 hunc locum et Phot. lex. 211, 17). 84. *Α* 463. 86. Lycophr. 1106 ubi alii πέμφιξ. 87. πεμφιγώδεις πυρετοί Hippocr. p. 1165. Cf. Auct. defin. med. 395, 56 Bas. 88. Soph. fr. 326 Aesch. fr. 164 p. 43. 90. πενεῖ si ab Hermanno recte restitutum est Aesch. Suppl. 362, corrigendum πενεῖ· πενητεύσεις (schol. l. l. πτωχεύσεις). Cf. Eum. 431. 92. Levitic. XXV 25. 93. Theocrit. XVI 35. 98. θ 582 Soph. fr. 284 p. 156 Nck. 99. *Α* 254.

ADNOT. 71. τέρατα cod., em. Mein. 75. πληθυντικά cod., πληθυντικῶς Mus., em. Mein. Philol. XIII p. 551. 76. [ύ] Mus. 78. Lege ὡς τριακάς. 80. (μ) Mus. 80a. Ahrens Dial. I p. 40. 81. Choerob. Can. p. 391, 14 Suid. Galen. vol. VI p. 162 — γηραλέος cod., em. Mus. Arcad. 62, 8. 84. πεμποβόλους cod., em. Salmas. Malim πεμπώβολα quod similiter explicat schol. *Α* 463. 85. Imo δυσπέμφελα, nisi poeta quispiam Alexandrinus novavit. 86. πεμφολίγες cod., πεμφολύγες Mus., em. Salmas. 87. πύθετοι cod., em. Mus. — πεμφιγώδεις Galen. lex. 542. 88. πεμφίξ — ἀκτῖναι cod., ἀκτῖνες Mus. 90. Lob. rhem. p. 146. 94. Doricum videtur Alberto πενειάδδειν pro πενειάζειν, sed quid sit κατεπιστατεῖν non explicat. Mihi latere adverbium videtur. 96. Phot. 411, 13 Zonar. 1532 Theognost. 102, 11 (πονῆσσα cod.) 100, 7. 97. [σ] Mus. 98. Bekk. lex. 229, 1 EM. 220, 40. 1400. πτέρνα cod., em. Ducang. coll. Agapio in Geopon. c. 194.

πενόν· μεμελανωμένον
πένοντο· ἐνήργουν
πενταέτηρον· πέντε ἐτῶν]
πεντάσχοινον· στάδιον
1405. πεντάχα· ἡ χείρ. ἢ πέντε μέρη
πένταχος· τὴν τάλαρον. Βοιωτοί
πεντεκτενῆ· ἐνδύματα, οἷον πριόνων ὀδοῦσιν ἐμφερῆ, πεποικιλμένα
πέντε κριταί· τοσοῦτοι τοῖς κωμικοῖς ἔκρινον, οὐ μόνον Ἀθήνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Σικελίᾳ
Πεντέλεια· ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ Λάδων ὁ ποταμὸς καταφέρεται
10. [πεντεστατήριον· πενταετῆ]
πεντεσύριγγον ξύλον· πέντε ὀπὰς ἔχον κατὰ τὸ δεσμωτήριον· τέσσαρας μέν, εἰς ἃς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διείροντο· μίαν δέ, δι' ἧς ὁ τράχηλος
πεντετηρίς· πενταετηρίς
πεντηκοντόγυον· πεντήκοντα γύας ἔχον· οἷον πεντηκοντοπέλεθρον
πεντηκοντομέσοδμον· πολύστεγον. αἱ γὰρ μέσοδμαι στέγαι
15. πεντηκοντόστολον· ὅπου οἱ δραπέται ἀνάγονται
πέντοζος· χείρ
πεντόροβον· ἡ γλυκυσίδη
πέξαι· κεῖραι, κτενίσαι
πεξαμένη· κτενισαμένη τὰς τρίχας, καὶ ξάνασα
20. πέξις· ψίλωσις, κουρά, ξύρησις
πεπάγουσα· ἁπαλή
πεπαιδεῦσθαι· πεπαιδοποιῆσθαι
πέπαικεν· ἐπάταξεν
πεπαίνεται· μελανοῦται. ὀπτᾶται. μαλάσσεται. πέπειρον γίνεται. πραΰνεται
25. πεπαλαγμένον· μεμολυσμένον αἵματι καὶ λύθρῳ. ἢ λελευκαμένον
πεπαληκέναι· ἐκπεσεῖν
πεπαλημέναι· βεβλα(μ)μέναι

SCR. 1402. *Α* 318. 3. *Β* 403. 5. *Μ* 87. 7. Menand. fr. V vol. IV p. 95 Antiph. fr. LXXVI vol. II p. 157. 8. Epicharmus teste Zenobio. 10. cf. Sosicrat. com. IV p. 591. 11. Aristoph. Eqq. 1058. 12. Thucyd. III 104. 13. *Ι* 575. 16. Hesiod. l. l. 19. *Ξ* 176. 23. Oseae VI 1. 24. Ion. trag. fr. 57 p. 576. 25. *Ζ* 268.

ADNOT. 1. *πέπανον* Meinek. Philol. XIII p. 551. Imo *ΠΕΛΙΟΝ*. Similiter Pearso *πελλόν*. 2. *ἐνείργουν* cod., em. Mus. 4. *σταδίων* (deest nota numeralis) Albertus. 5. *πεντάχα* (sic) — *ἢ ε' μέρη* cod., *πεντάχα* — *ἢ εἰς πέντε μέρη πένταχα* Mus. Confundit *πεντάχα* et *πένταχα*, nisi prius e *πέντοζος* corruptum. Vide *ἐμῇ πεντόζῳ*. 7. *πεντεκτινοι* et *πεντέκτενα* Poll. VII 52 Phot. 418, 15. 8. *πέντε κοιταί* cod., *κοῖται* Mus., em. Salmasius qui etiam *τοὺς κωμικούς* scripsit. Cf. Hes. *ἐν πέντε κριτῶν*, Zenob. III 64 p. 73. 9. *Πεντελεία* cod. 11. *πενταέτηρον* Salmas. *πεντεστάτηρον· (πεντάλιτρον)* Bernardus. Leg. *πεντετήριον* pro *πενταετήριον*, quo voc. usus est schol. Il. *Χ* 159. 11. Poll. VIII 72 schol. Ar. Eqq. 1049 Suid. Cf. Aristot. rhet. III 18. 14. *πεντήκοντομέσολμον* — *μαιοδμαί* cod. *μεσόδμαι* Mus., em. Palmer. alii, *πεντηκονταμέσοδμον* HSt. vid. Lob. Path. El. p. 212. 15. *πεντηκοντόστυλον* et *συνάγονται* Albertus. 16. Cf. Hes. *ἐμῇ πεντόζῳ*, *πεντάχα* et Moschop. Procl. Tzetz. ad Hesiod. Opp. 744. 17. Plin. HN. XXV 4 XXVII 10 Diosc. III 157 p. 237 Wechel. poeta de viribus herb. 147. 21. *πεπανθεῖσα*? 22. Cf. Dionys. Art. rhet. c. 11 p. 356, 4. Sed suspecta haec vox. 23. *πέπαιξεν* cod., em. Perger. 26. Lob. rhem. p. 148. *πεπαλκέναι λέγεται τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα* Phot. p. 411, 20. Recte igitur Mus. *ἐκπεσεῖν* pro *ἐκμεσεῖν* scripsit. 27. (*μ*) Mus. Cf. Hesych. gl. ε 1588 et *ἐξέπλη*.

πεπαλ(.)μένος· βεβλαμ(μ)ένος, ἔξαρθρος γεγονώς
[πεπαλόεντος· τραχέος
1430. πεπαλόεσσα· τραχεῖα]
πεπαμένος· κεκτημένος
πέπανα· πλακούντια
πεπᾶναι· πραῢναι
πεπανός· ὁ πολὺν χρόνον ἔχων παρὰ τὸ ὀπτηθῆναι
35. πεπαρεύσιμον· εὔφραστον, σαφές
πεπαρεῖν· ἐνδεῖξαι, σημῆναι
πεπάρθαι· παρακεῖσθαι
πέπαρμαι· δι' ἥλου κατέχομαι. πεπερόνημαι. καθήλωμαι
πεπαρμένον· ἀνειρμένον. πεπερονημένον. καθηλωμένον. κατεσχημένον. ἐμπεπηγός. διαπεπερονημένον
40. πεπαρῳνηκότων· ἀτακτησάντων. ὑβρισάντων. Παροινία γὰρ ἡ ὕβρις
πεπᾶσθαι· κεκτῆσθαι
* πεπάσωται· πιότητος γέμει
πέπα[υ]στο[ι]· ἐγέγευστο. ἐπεπλήρωτο
πέπαυται· πεπράϋνται
45. πεπαχυμμέναις· πεπυκνωμέναις
πεπεδημένος· δεδεμένος
πεπ[ε]ίθοιμεν· πείσοιμεν
πεπ[ε]ιθοῦσα· πείθουσα
πέπειρα· γραῖα
50. πεπειρῆσθαι· γεγυμνάσθαι. (δια)πεπαρθενεῦσθαι
πέπειρον· πεπανθέν, ὥριμον, ὠπτημένον, ἀκμαῖον
πεπείρους· ἑψημένους. ἐπὶ ὀπώρας [λαβεῖν] ἤτοι σταφυλῆς
πέπεισμαι· ἤλπισα. θαῤῥῶ
πεπεμμένην· ζυμωθεῖσαν, ἐν κλιβάνῳ ἄρτον γενομένην
55. [πεπένεται· μαλάσσεται. καὶ τὰ ὅμοια]
πεπεραγκέναι· ἠνεγκέναι
πεπερασμένος· πεπληρωμένος
πεπερημένος· ὁ πεπεραιωμένος
πέπευται· πέπεικται
60. πεπιεσμένος· τεθλιμμένος

SCR. 29. 30. *N* 17 *κ* 97. 31. cf. Aesch. Choe. 181. 33. Ar. Vespp. 645. 36. Pind. Pyth. l. c. 39. *Λ* 246. 41. Solon. fr. 13, 7. 43. cf. *Ω* 642. 44. ADN. 45. ὕπνῳ καὶ οἴνῳ πεπεδημένους Phot. Bibl. 75, 14 ut ap. Hom. ita legisse nonnulli videantur. 47. *Λ* 100. 48. *O* 26. 49. Anacr. fr. 87 p. 793. 52. Eupol. fr. VIII p. 439. 53. II Macc. IX 27 Rom. VIII 38. 54. Levit. II 4. 58. *Φ* 58.

ADNOT. 28. Phot. 411, 20 πεπαλμένος· βεβαμμένος. — (μ) Mus. 29. 30. πεπαλόεντος et πεπαλόεσσα cod. Cyr. 63 Voss., em. παιπαλ | Mus. 32. Corrigunt πόπανα Salmasium sequentes praceuntem. Sed potest Boeotorum esse. Vide Lob. Proll. p. 183. 33. πεπάναι cod. 34. Lob. Proll. 177. 35. Lob. Path. El. p. 168 Proll. 164. 35. 36. Boeckh. ad Pind. Pyth. II 57 (105) adn. crit. p. 447. Infra habes πεπορεῖν. 38. καθήλομαι cod., em. Mus. 39. καθηλομένον cod., em. Mus. 40. Moeris p. 332. 42. γέμει pro γέμοι Kusterus. πέπασται vel πεπίασται Albertus. Ordo tamen requirit Vossii πεπάσσωται a πάσσων, ut ἐλαττόω ab ἐλάσσων. — πεπύσωται? 43. πέπευστοι cod., em. Mus. 44. πέπαυται· πεπράϋται cod., πεπέπανται· πεπράϋνται Cobet Nov. Lectt. p. 582. Hom. *Γ* 134 πόλεμος δὲ πέπαυται respici non crediderim. 45. πεπλαχομέναις cod., post Meinek. Philol. XIII 508 correxi. Idem voluisse videtur Is. Vossius. 47. [ε] Mus. 48. πεπείθουσα cod., em. Mus. 50. (διά) Albertus. 54. γεναμένην cod., em. Mus. 55. πεπαίνεται Mus. 56. ἠνυκέναι Voss. forte ἠνεγκέναι εἰς πέρας. 58. πεπερεομένος cod., πεπεραιωμένος schol. l. c., πεπερεωμένος Mus. Cf. Buttm. Gr. Gr. II p. 276 ed. Lob. 59. πέπευσται· πέπυσται Ruhnken. πέπεκται· πέπεικται Meineke.

πεπ(.)λαγμένον· μεμολυσμένον
πεπλαδηκώς· σεσηπώς. ὑγρανθείς
πεπλασμένον· μὴ ἀληθές, ψεῦδος
[πέπλαται· ἥπλωται]
1465. πέπληγε· πέπληκται
πεπλεγμένον· (κε)κοσμημένον. ἐκτενισμένον
πέπληγον· ἔτυπτον. ἐκρότουν
πεπληγυῖα· πλήξασα
πεπληγώς· πλήσσων
70. πέπλη[κ]ται· κύει
πέπλον ἢ πέπλος· ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον
[πεπνοιῶν· ἐνεργῶν, θεραπεύων]
πεπνυμένοι· σώφρονες, συνετοί
πεπνυμένον στόμα· σεσωφρονισμένον. σιγηλόν
75. πεπνυμένος· φρόνιμος, συνετός
πέπνυσαι· συνετὸς εἶ
πέπνυται· συνετός ἐστι
πεποδήγημαι· δεδίδαγμαι. ὡδήγημαι
[πεποιημένον· ποιότητα ἔχον]
80. πεποίηται· πέπρακται
πέποιθας· θαῤῥεῖς
πεποίθασιν· ἠλπίκασι. πιστεύουσι. θαῤῥοῦσιν
πεποιθήσεις· θαῤῥήσεις. πιστεύσεις. ἐλπίσεις
πεποίθης· θαῤῥήσῃς
85. πεποιθίαν(?)· ἐλπίδα. προσδοκίαν
πεποιθότατε· προσφιλέστατε. φίλε
πεποιθώς· ἐλπίσας. πιστεύσας
πεποίωται· ὅπου τις ῥέπει
πεποιωμένον· ποιότητα ἔχον, ἢ περιδραξάμενον
90. πεπόλιστο· ἔκτιστο
πέπομφα· ἔπεμψα
πέπον· προσφιλέστατε, προσηνέστατε. ἔκλυτε, μαλακέ
πέπονθα· ἔπαθον
πεπορασμένος· φανερός
95. πεπορεῖν· δοῦναι
πεπορθῆσθαι· ἀπολωλέναι. συν(τε)τελέσθαι
πεπορπημένη· τῇ περόνῃ συνεχομένῃ

SCR. 61. Z 268. 63. cf. Eur. Ion. 830 Aesch. Prom. 1030. 64. ADN. 67. Ψ 363. 68. E 763. 69. B 264. 71. Z 90. 74. Tragicus nescio quis. 75. Γ 203. 76. Ω 377. 80. Z 56. 81. IV Regg. XVIII 20. 82. δ 434. 84. Δ 524. 87. B 588. 90. Υ 217. 91. Plat. ep. 2. p. 312 D Eryx. p. 392 C. 92. E 109. 92. ρ 284. 95. Pind. Pyth. II 57 (105). 96. Aesch. Ag. 591.

ADNOT. 61. Imo πεπαλαγμένον, quod post Albertum monebat Cobetus in Mnemos. 1859 p. 53. 64. πέπταται recte Albertus, quem sequitur Cobetus. 65. πέπληται· π. cod. Lobeckius rhem. p. 107 non suspectat, Albertus πέπληται· πέπλησται suaserat, Cobetus l. l. coll. Phot. 412, 8 πέπληκται· ἥττηται (vid. Comic. IV p. 311 fr. CCCLXXVIII). Correxi, quamquam malim fere πεπλήαται· πέπληνται quae Simonidis Amorgini est lexis ap. EM. 367, 37 fr. 36 Bgk. 66. πεπληγμένον — ἐκτενισμένον πεπλεγμένον cod., em. Vossius quem more solito expilat Cobetus. — (κε) Iunius. 70. πέπλησται minus recte pro πέπληκται posuit Is. Vossius. Graecum est πέπληται. Cf. πλείην· τὴν ἔγκυον. 72. ποιπνύων Albertus. 74. σιγχλόν cod., em. Salmas. 75. πεπνιμένος cod., em. Mus. 78. ὁδήγημαι cod., em. Alb. 79. Infra recte πεποιωμένον. 83. πεποθήεις cod., em. Mus. Vid. Lob. Phrynich. p. 295 Pierson. Moer. p. 296. 86. Interpretationes ad πέπον (πεπονέστατε Meineke) refert Ruhnken. 88. ὅπου τις ῥέπει] ποιός τίς ἐστι? 89. ἢ περιδραξάμενον non habet Phot. 412, 15. Videtur ad omissam glossam spectare. 90. πεπόληστο cod., em. Mus. 94. πεφωραμένος coni. Albertus, immemor gl. πεπαρεύσιμος. 95. Cf. πεπαρεῖν. Lob. Proll. p. 146. 96. (τε) Albertus. 97. πεπορπιωένη cod. em. Mus.

[πεπορωμένοι· τετυφλωμένοι]
πέποσθε· πεπόνθατε
1500. πέποσμαι· ἀκήκοα. [ἥπταμαι
πεποτήαται· ἵπτανται
πεπραδῖλαι· εἶδος ἰχθύων
πεπρημένος· πεφυσημένος
* πεπράχαμεν· ἐπράξαμεν
5. * πεπράτορα· θαυμασία
πεπρίλος· ἰχθῦς ποιός
[πεπρυμένοι· συνετοί]
* πεπρωμένη· εἱμαρμένη
* πεπρωμένον· μεμοιραμένον
10. * πέπρωται· τετύπωται. ὥρισται. [τὸ εἱμαρμένον ζήτει]
πεπρυτανευκώς· ἐπιμεμηνιευκώς. καὶ προανηλωκώς
πέπτασθαι· ἀνεῷχθαι. περιέχειν
πέπταται· ἥπλωται
πέπτει· πραΰνεται τὴν τροφήν
15. πεπτέον· φυλακτέον. εὐρυτέον
πεπτήνας· περιβλεψάμενος
πεπτηώς· δι᾽ ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκώς
[πεπ.γμένοι· μαθόντες, ἢ εἰδότες]
πεπύθωνται· ἀκούσωσιν. Ἀττικῶς
20. πεπυκασμένα· ἐσκεπασμένα, περικεκαλυμμένα
πεπυρακτωμένα· πεπυρωμένα
πέπυσμαι· ἀκήκοα. ἔμαθον, (ε)ἶδον
πεπύσμεθα· ἠκούσαμεν. καὶ τὰ ὅμοια
πεπυσμένος· ἰδών. καὶ τὰ ὅμοια
25. πέπυστο· ἠκηκόει
πεπωγμένον· κεκλασμένον

SCR. 99. Γ 99 φ 53. 1500. ADN. 1. Β 90. 4. Ar. Ran. 303? 9. Γ 309. 10. Σ 329. 11. Comicus aliquis. 12. ς 45. 17. ξ 354. 18. Aesch. Suppl. 185. 19. Π 195 ubi alii γε πύθωνται legunt. 20. Β 777. 22. λ 504 (cf. πέποσμαι). 24. Plat. Sympos. p. 179 E. 25. Ν 521.

ADNOT. 98. πεπωρωμένοι Mus., quod vide suo loco: πεπηρωμένοι scribatur non opus. 1500. πέπυσμαι Mus., qui ἥπταμαι proscripsit. Recte habere πέποσμαι, et sic Cypriam editionem ap. Hom. λ 504 habuisse videri dixi in Kuhn *Zeitschr. f. vgl. Spr.* 1859. IX 4 p. 293, ubi addere poteram φωτεύει (l. φοτεύει) coll. ἰνκαφοτεύει. — Alterum ἵπταμαι scribendum cum Schowio ad glossam elapsam πεπότημαι pertinebat. 1. πεποτ.αυται (sic)· ἥπτανται cod., em. Mus. 2. Cf. Theognost. 111, 12 ubi πραδῖλαι scribitur, et qui instar omnium est Lob. Path. Proll. p. 108. 165 Parall. 101. Interpretes recte conferunt similes glossas partim vitiosas Hes. πετραδεῖλαι, πεπρίλος et Phot. 412, 23 πεπραδίδαι. Schneiderus denique Apulei. de herb. c. 7 apposuit. Omiserunt πάπραξ Herod. V 16. 3. πεπρησμένος malit Pergerus. 4. Buttm. Gr. Gr. II p. 222 et Moer. p. 216. 5. Infra πλατορόα· θυσία. Λίνδιοι. Sed legendum videtur πρεπτά· τέρατα, θαυμαστά. 6. De πομπίλος vix cogitandum erit. Cf. gl. 1502. 7. L. πεπνυμένοι. 8. Cf. πελώρης. 9. μεμωραμένον cod., em. Guyetus. 10. ζητεῖν cod., em. Cyrillus Alberti. 12. ἀνεώχθη cod. ἀνεωχθῆναι Mus. Aut ἀνεῷχθαι scribendum cum Meinek. Philol. XIII p. 513, aut (πέπτατο)· ἀνεῴχθη post ἥπλωται inserendum. 13. Vide πέπλαται. 15. εὐρυντέον Mus. Conicio τηρητέον. Πεπτέον (a πέσσω) incorruptum videtur. 16. Aeolice pro παπτήνας aut inde corruptum. 18. πεπυγμένοι Mus., qui literam delevit, πεπιγμένοι Aldus. 19. Ἀττικῶς cod., malim Ἰακῶς. 22. ἶδον] sic ubique pro εἶδον Hesychius. 26. περιαγμένον Albertus. Sed περιωγή etiam pro περιαγή dicitur, et ὠγύλλοντο· συνεκάμπτοντο, quod Cobetus Mnemos. 1859 p. 44 ἠγύλλοντο scribit, Lob. Proll. p. 123 ab ἀγή formatum esse statuit. — Πεφωγμένον· κεκαυμένον coni. Meineke.

πέπωκα· ἔπια
πέπων· ἔκλυτος. ἀσθενής
πεπωρωμένοι· ἐσκληρωμένοι. τετυφλωμένοι
1530. πέρα· πλέον. ἐπέκεινα. ὑπεράνω
* περάαν· διαπερᾶν
* Περαιβοί· ἔθνος Θεσσαλικόν
περάγην· διέῤῥωγα. Ῥίνθων
περαίνει· ἐπὶ πέρας ἄγει. πληροῖ. ἀνύει
35. περαίνειν· ἐξανύειν. ἀποπληροῦν
πέραινον· οἱ Πυθαγορικοὶ τοὺς περι(τ)τοὺς ἀριθμούς
περαίτατον· ποῤῥώτατον
περαιτέρω· πλείω ἔμπροσθεν. μετὰ τὸ τέλος ἄλλο
περαιωθῆναι· τελειωθῆναι
40. πέρα λόγου· ὑπὲρ λόγον
πέρας· τὸ τέλος. καὶ ἡ λύσις. καὶ τὸ τῆς γῆς πέρας
περᾶσαι· διαβῆναι. ἀποδόσθαι ἐπὶ πέρατα τῆς γῆς, ἢ εἰς τὸ πέρας διελθεῖν
* πέρατα· τὰ τέλη
πέρασας· εἰς τὸ πέρας τῆς θαλάσσης διεπέρασας, ἐπώλησας
45. περατεύει· ὀρ[γ]ίζει. στέλλει. λέγει
περατουμένην· ἐκπληρουμένην
* περγάμιον· δήμιον
* Πέργαμα[ς]· ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου
Περγαία θεός· ἡ Ἄρτεμις
50. περγοῦλον· ὀρνιθάριον Ἀργειλέγω
πέργουν· πρέσβεις. οἱ αὐτοί

SCR. 31. *B* 613, 32. *B* 749. 33. Rhintho. 34. e. g. Aesch. Suppl. 462. 35. Posidipp. IV p. 514. 38. Tragici, e. g. Eur. Andr. 270 Soph. Tr. 663. 40. Cratin. fr. VI vol. II 2 p. 60. 43. E Psalm. citat Cram. A. O. II 464, 25. 44. Pind. Pyth. III 136. 48. ADN.

ADNOT. 27. *ἔπια* cod., *ἔπιον* Mus. At vitiosam aor. formam etiam Ioann. Malal. p. 284, 15 servavit: multaque id genus porrigit Hesychius ipse veluti *ἔπεσα πεσοῦσιν* (fut.) *δώσας συνθήσας ἔβαλα βάλαι γενάμενος*. 28. Cf. Artemidor. onirocr. I 67. 29. Male supra *πεπορωμένοι*. 31. *διαπερᾶν* cod., *διεκπερᾶν* Mus. 32. Simplici *ρ̄* scribitur etiam in cod. Rehdig. Steph. Byz. 518, 5 et Thucyd. IV 78. 33. *περάγειν· διερρωγέρειν θω̄* cod., om. Mus. *περιέαγεν* (?)· *διέῤῥωγε. Ῥίνθων·* Meinek. Philol. XIII p. 513. Ordo *περαίγειν* poscere videtur, sed admittit etiam, cum spuriae sint duae praecedentes glossae, *περαιάγειν* h. e. *περεάγην· διέῤῥωγα. Ῥίνθων.* Sed ne *περάγην* quidem pro *περιεάγην* haberet quidquam offensionis. Apocopae voc. *περί* habes exempla ap. Thes. VI col. 777 BC et Ahrens Dial. II 357, *ἄγη ξίφος* ex Homero notum. 34. *πληρεῖ* cod., em. Mus. 36. *τοὺς περὶ τοὺς* cod., *τὰ περὶ τοὺς* Mus. Non intellexerunt haec interpretes immemores gl. *βωμίσκοι* q. v. Correxi, sed *πέραινον* (quod *περαίνοντας* scribi potest) intactum reliqui. 37. 38. *περραίτατον* et *περραιτέρω* cod., em. Palmerius. 40. Cf. *οὐ[χυ] πέρα λόγου*. 45. Suspectum est ac fortasse corruptum ex *περατοῖ*. — [*γ*] Is. Vossius, reliquae duae explicationes detortae videntur ex *τελεῖ*, quod Ruhnkenius pro *λέγει* suadebat. 47. Phot. 413, 5 Suid. Revocat haec explicatio in memoriam Aesch. Ag. *πάντα δὲ πύργων κτήνεα πρόσθετα* (?) *δημιοπληθῆ*. 48. *πέργαμας* cod., *Πέργαμος* Mus. Coaluerunt fortasse *πέργαμα· τὰ ὑψηλά* (Phot. 413, 6 et schol. Plat. p. 60) et *Πέργαμος*, quorum illud est tragicorum Prom. 955 Soph. Phil. 347. 353, hoc Homericum. 49. *ἡ* cod., em. Mus. qui *Περγέα* non aggressus est. Legendum vero *Περγαία* (non *Περγαῖα*) cum Guyeto; cf. Artemidor. II 35 Strab. IV p. 667 Phot. 72, 19. 50. 51. Repraesentavi codicis manum, *Ἄργει λευ-*
Γ Γ
κόν· Πέργεις· πρέσβεις. οἱ αὐτοί Mus. *ΑΡΛΕ* h. e. *Ἀργεῖοι λέγουσι* Schowius Suppl. p. 633, 12 probante GDindorf. Thes. 766 AB, nisi quod de *λέγουσι* dubitare liceat. Idem *πέργυς· πρέσβυς* suadet, rectam vocabuli formam *σπέργυς* esse arbitratus. Rectius Ahrens Dial. II p. 559: *πέργουλος· ὀρνιθάριον ἄγριον. Λάκωνες. πέργουν· πρέσβυν. οἱ αὐτοί*, coll. Hesych. *σπέργουλος· ὀρνιθάριον ἄγριον. σπέργυς· πρέσβυς*. Cf. Lob. Path. 122. 497 Proll. 132. Glossam Laconicam esse res certa, nec dubitandum quin *Λάκωνες* ab Ahrente bene additum sit. Sed sub *ἀργειλέγω* latet aliud quid; nec *πρέσβεις* in *πρέσβυν* mutare ausim, sed elapsam esse dixerim glossam Laconicam, cuius explicatio fuerit *πρέσβεις*.

Πέρδικος καπηλεῖον· χωλὸς κάπηλος ὁ Πέρδιξ ἦν. ἔνθεν ἔνιοι τὴν παροιμίαν φασὶ διαδοθῆναι
* περιδώμεθα· συνθήκην παράσχωμεν
1555. [περεούμενοι· τελειούμενοι
περεοῦσθαι· διαπερᾶν πλοίῳ ἐπιβάντα]
περέτισαν· ἐτίμησαν
περ(ῆ)σαι· διαπερᾶσαι
* περάτρια· ἡ παραγγέλλουσα τὴν ὥραν ταῖς κεκτημέναις
60. πέρθαι· πορθηθῆναι
πέρθετο· ἐπορθεῖτο
πέρι· περισσόν. περίεστι
περιαγ[κάμψ]αῖς· καμπαῖς
περιαγγέλλειν· τὸ [μὴ] συνάγειν ὄχλον ἐπὶ τὰς ἐκφορὰς τῶν τετελευτηκότων
65. περιάγει· περιφέρει. ἢ κάμπτει
περιάγνυται· περικλᾶται. συντρίβεται. περιέρχεται. περιηχεῖ
περιάγνυτο· περιεκλᾶτο. καὶ τὰ ὅμοια
περιαγόραιος· περίλογος. περιαγορευτής
περιαδεῖς· περίῤῥυτοι. περίπνοοι
70. περιαθρεῖν· περισκοπεῖν
περιαίνυτο· περιελάμβανεν. περιεῖχεν
περίαλλος· τὸ ἰσχίον [ὅταν εἰλεῖν
περιαμησάμενος· θερίσας
περιαμμάτων· περιάπτων
75. περιάοιδος· ἡ ἐγκύκλιος ᾠδή
περίαπτα· περιάμματα
περιανθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται, ἢ μεγαλοφρονεῖ
περιαυτίζεσθαι· τὸ ἐν αὐτῷ ἐνδιατρίβειν, ἢ ἀποδιδόναι ἑαυτῷ
περιαυτίζεται· μεγαλοφρονεῖ
80. περὶ αὐτόν· πρὸς αὐτόν

SCR. 52. Choliambus. 53. Ψ 483. 58. M 53. 60. Π 708. 61. M 15. 62. Δ 375. 65. Π 78. 66. Hesiod. Scut. 279. 74. Vide schol. ms. ad Greg. Naz. apud Bast. ad Greg. Cor. p. 874. 79. Iungit Cyrill. c. Iulian. p. 100 D. 80. Demosth. p. 23, 24.

ADNOT. 52. καὶ πηλὸς cod., em. Iunius ex ipso Ar. Avv. 1292 Bergk. ad Arist. fr. p. 963. Cf. Append. prov. IV 56 p. 446. 53. περιδόμεθα cod., em. Mus. 55. 56. περαιούμενοι et περαιοῦσθαι Mus. 57. περέτισαν cod. Voss., περιέτισαν Mus., περ ἔτισαν GDindorf. Thes. VI col. 956 C., nisi v. περιτίω aor. Doricus est. 58. (ῆ) Is. Voss. 59. περίτρια· ἡ περιαγγέλουσα τὴν ὥραν Phot. 413, 19. περήτρια Suid. Bachm. Lex. I p. 337; τηρήτρια· ἡ προςαγγέλλουσα GSchaefer melet. crit. p. 128 probante Bast Gr. Cor. p. 260. 920, περάντρια Boettiger Sabin. 440. Schaeferus conferri iubet Kuhn Poll. p. 588 b Brunck Ar. Eccl. 652 Casaub. Ath. 425; sed tum legendum etiam τοῖς κεκλημένοις. Cf. παλίμβολον κήρυκα et ἄβολον· ὄνομα στοιχείου (h. e. horologii Metonici). 62. κάμψαις coni. HSt. ut poetice dictum sit pro περιανακάμψαις. Sed Phot. 414, 15 περιαγές· ἐπικαμπές praebet, quod hic restituendum, nisi mavis περιαγαῖς· καμπαῖς. 64. Casaub. ad Sueton. Caes. c. 84. 66. περιάγνοιται cod., em. Mus. Eustath. 1046, 45. 67. περιάγνοιτο cod., em. Mus. 68. περιαγορίος cod., περιαγοραῖος Mus., accentum correxit Bernhardyus, qui περίλογος, a HSt. περισσολόγος scriptum, e Suida et Phot. 414, 20 in περίλαλος mutabat. 69. περιαδεῖς coll. εὐαδεῖς tueri studet Lob. rhem. p. 4 Parall. p. 156; περιαεῖς — περιαέες suaserunt HSt. et Is. Vossius, recte ni fallor. 71. Alius malit περιείνυτο. 72. περίαλος Mus. Phot. 414, 22. Cf. Arcad. 54, 9 Lob. Proll. p. 95. Illud ὅταν εἰλεῖν (εἰλεῖται Pearso) irrepsit. 73. περιαμηχάμενος cod., em. Mus. Suid. Phot. 414, 23. (Geoponic. I 14, 8.) — ἀθροίσας? 74. περιαμμάτων· περιαπατῶν cod., περιάπτων Mus. recte. περιάμματα i. q. τὰ περίαπτα sunt amuleta, ἐπῳδαί. 75. ᾠδίς cod., em. Mus. Phot. 414, 25. 76. περιαπτάω· περιαματάω cod., περιάπτων· περιαμμάτων Mus. Correxi. 77. Suid. Phot. 415, 1. 78. Phot. 415, 3: ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει, ut Suid. et Cyr. MSS. — περιενιαυτίζεσθαι — ἑαυτῷ male Mus., ἐπιδιδόναι impressi libri; forte ἐνὶ τῷ αὐτῷ. Cf. gl. 1681. 80. Vide πέρ σε. περὶ ἐμέ. περὶ θεόν.

περιβάλλειν· περιλαμβάνειν. πείθειν. στρέφειν. εἰδέναι
περιβάλλουσαν· ὁμοίως
περιβάλλεσθαι· ὑπερβάλλεσθαι
περίβαρα· ὑποδήματα
1585. περιβαρίδες· ὑποδημάτων εἶδος γυναικεῖον
Περιβασώ· ἡ Ἀφροδίτη
περιβεβυσμένος· περιπεφραγμένος
περιβῆναι· πεπτωκότος ὑπερασπίσαι, ὑπερμαχῆσαι
περίβησαν· ὑπερήσπισαν. καὶ τὰ ὅμοια
90. περιβλέπεται· περισκοπεῖ
περίβλεπτος· ἔξοχος. [περιβόητος
περιβόητος· ἐπὶ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ φήμην ἔχων
περιβολή· περίβοιος. περιδέρματος. ὑπέρτιμος
περίβολοι· τείχη πόλεων, ἢ περίδρομοι
95. περιβομβεῖσθαι· περιηχεῖσθαι
πέρι γάρ· περισσῶς γὰρ
περιγηθής· περιχαρής
* περίγειος· πρὸς τὴν γῆν
περιγίνεται· περιοικεῖ. περιττεύει
1600. περιγλαγέας· γεγαλακτωμένας
περιγλαγές· περίπλεω(ν) γάλακτος
περιγράφει· περιγίνεται. [περιαίρεσιν τοῦ πράγματος] ἢ χωρεῖ. ἢ συλλαμβάνεται
περιγραφήν· περιαίρεσιν τοῦ πράγματος. ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστι
περίγραφον· οἱ δανείζοντες τοῖς μὴ ἀποδιδοῦσι τὸ ἀργύριον περιέγραφον, καὶ οὐχ ὑπερέβαινον ἕως λύτουν
5. περιγυρίδας· περιφερείας
περὶ δ' ἄλλων· ὑπὲρ τοὺς ἄλλους
περιδαρδάπτεσθαι· κατεσθίεσθαι
περιδαρδάπτειν· κατεσθίειν

SCR. 84. 85. Theopomp. com. fr. III vol. II p. 811 Cephisodor. fr. II p. 884. 88. *E* 21. 89. *Ξ* 424. 91. Eur. H. f. 508 Andr. 88 Xen. Symp. VIII 38. 92. Soph. OT. 191? 95. Greg. Naz. I p. 529 D or. XXXIII. 96. Hom. (Oppian. Hal. I 385.) 99. *Ψ* 318 ADN. 1600. *Π* 642. 6. *Δ* 375.

ADNOT. 81. *περιλαμβάνειν*] cf. Phot. 415, 9 Wyttenb. Plut. vol. VI p. 933. — *εἰδέναι*] sc. *περιβάλλεσθαι τῇ διανοίᾳ.* Reliquas explicationes quo referam ignoro; *πεῖσμα περίβαλλε* dixit Hom. *X* 466, ex Eurip. I. A. 1477 *στέφεα περίβολα* elicias *στέφειν*; at *στρέφειν* etiam tuearis Hom. *Ψ* 462 *περὶ τέρμα βαλούσας*, qui versus haud scio an gl. 93 s. v. *περιδέρματος* lateat. 84. 85. Poll. VII 87. 94 Phot. 415, 12. 13 Suid. Phot. 425, 25. 86. Lob. rhem. p. 322. Apposite Sopingus conferebat Clem. Alex. Protr. p. 33, 17 [p. 24 s. f.] ubi pro *περιβασίῃ* cum GDindorf. Thes. VI col. 793 D legendum est *περιβασοῖ* (*ἀσχημοποιῷ* schol.). Glossa Argiva est; vid. Otto Schneider. Nicand. p. 32. 92. *ὁ ἐπὶ* Mus. 93. *περιβολή· περιβόλαιον περὶ δέρματος ὑπέρτιμον* vel *περίβολος — ὑπέρτιμος* Is. Voss. et Bielius. *περίβοιος· ὑπέρτιμος* Pergerus; cf. *ἐρίβοια· ἡ μεγάλως τιμωμένη.* Placet; alii *ὑπέρτιμος* ad *περίβλεπτος περιβόητος* referunt. 97. Phot. 415, 15. 99. Phot. 415, 18 omittit *περιοικεῖ* (cf. 1602. 3) et addit *Ἀριστοφάνης.* 1600. *μεμαλακτωμένας* cod., em. Mus. 1. (ν) Mus. 2. 3. [*περιαίρεσιν τοῦ πράγματος*] h. l. induxit Musurus et verba *ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστι* a seq. gl. ad 1602 retraxit. Locus turbatissimus est, nec nisi violentiori adhibita medela sanandus. Videtur enim ne una quidem e tot explicationibus voc. *περιγράφει* apta esse, licet infra recurrat *περι(έ)γραψε· περιεγένετο*, sed copulandae sunt *περιοικεῖ· ἐν ἀγρῷ ἐστι ἢ χωρεῖ* (cf. 1599) et *περιγίγνεται· συλλαμβάνεται* coll. Herod. V 56 *συλλαβὼν τοὺς περιγιγνομένους*, h. e. servatus est miles a morte et cum reliquis qui mortis periculum vitarunt ab imperatore victo ex fuga colligitur. 4. *περίγραφον? — τόπον* post *περιέγραφον* addit Casaub. in Ath. p. 134 et *ἕως ἐχρεωλύτουν* scribit, probante Heinsio qui *ἕως ἐλύτρουν* malebat, ✝ Mus. Aliud est quod in Glossis legitur *πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν: in fraudem creditorum* Theoph. Instit. I 6, 3? 5. Phot. 415, 19 Hemsterh. Ar. Plut. p. 376. 8. Phot. 415, 20.

περὶ δ' ἐδρύφθη· περιεξέσθη

1610. περιδεής· περίφοβος

περιδείδιθι· φοβοῦ

περιδεινεῖσθαι· περικινεῖσθαι. περιπορεύεσθαι. περιστρέφεσθαι. περιέρχεσθαι

περιδεινηθήτην· περιεστρέφοντο. ὅμοιον

περιδεινήσεως· περιόδου. καὶ τὰ ὅμοια

15. περιδεινηταί· περικινηταί. καὶ τὰ ὅμοια

περίδεινον· πειρατήν

περιδεινός· περιπαθής

περιδεινοῦσι· περιστρέφουσιν

περιδεινοῦντα· περιοδεύοντα

20. περίδειρον· τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου

(περιδείσασα)· περισσῶς δείσασα, περισσῶς εὐλαβηθεῖσα

περιδεῖσθαι· συντείνεσθαι

περὶ (δὲ) κλισιὼν θέε πάντη· περιετετείχιστο δὲ κλίσιον, κύκλῳ περι(ε)βέβλητο καὶ παρέκειτο κλίσιον, διὰ τὸ ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδὲς ἔχειν

περιδέξιον· φρόνιμον. ὀρθόν, μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον. καὶ οἱ μὲν περισσῶς δεξιὸν περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. οἱ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων

25. περὶ (δὲ) πνοή· ἡ πνοὴ δὲ τοῦ βορρᾶ

περιδέραια· περιτραχήλια. ἢ ἐνώτια

περὶ δ' ἐστέ· ὑπερέχετε δέ. ἢ ὑπάρχετε. ἢ κρατεῖτε

περιδευκές· περισσῶς πεποικιλμένον

περιδεῶν· ἐμφόβων

30. περίδηλον· περιφανές. καλόν

[περιδῆσαι· περιδύνασθαι]

περίδοσιν· συνθήκην

περιδοῦ· σύνθου. τοῦτο δὲ παραβάλλεσθαι λέγουσιν, ἢ συνθήκης θέσιν

περὶ δουρί· περὶ τῷ δόρατι

SCR. 9. Ψ 395 ubi nunc τε περιδρύφθη legimus. 10. Herod. VII 15. 11. Epicus incertus. 13. X 165. 16. Plat. Legg. VI p. 777 C (Ath. VI p. 264 F). 21. Ο 123 Φ 328. 23. ω 207. 24. Φ 163. 25. Ε 697. 26. Aristoph. fr. VI 5 p. 1078. 27. Δ 258. 33. Diphilus com. XLIX vol. IV p. 429. 34. Δ 303.

ADNOT. 9. περιδεδρύθη· περιέξεστι cod., em. Mus. 11. περιδείδηθι cod., em. Mus. 12. περιδείνεσθαι cod., περιδίνεσθαι Mus. Lob. rhem. p. 122. 13. περιδινηθήτην Mus. 14. περιδινήσεως Mus. 15. περιδινηταί Mus. Aut a masculino περιδινητής derivandum est, aut περιδινεῖται· περικινεῖται scribendum: περιδεδίνηται· περικεκίνηται coni. GDindorf. Thes. VI col. 809 D 845 A. 16. περιδήλιον male Phot. 416, 4 a Cobeto Mnemos. 1859 p. 51 post (Salmasium et) Kusterum correctus. Praestat περίδινον. 17. περίδινος· πειρατής aut περίπατος coni. Sopingus; cf. ἄνδινος· περίπατος (ut Vossius probante Hemsterhusio pro ἀνδινός· περὶ παντός coniecit). 19. περιδινοῦντα Mus. 20. Poll. II 135. 21. (περιδείσασα) optime Mus. 22. 23. Separavit Mus. et male seiuncta πάντη. Περιετετείχεστο δὲ copulavit. — περὶ κλησίον θεὲ — κλήσιον — περιβέβλετο — κλήσιον cod., em. Mus. nisi quod in ipsa glossa cum GDindorf. κλισιῶν scribendum erat. 24. περιδέξιον — δεξιῶς περὶ cod., em. Mus. Apoll. lex. 130, 20. 25. περιπνοή cod., em. Is. Voss. 26. περιδέρεα cod., em. Mus. Cf. Orus Miles. ap. EM. 663, 46. 27. ὑπάρχεται — κρατεῖται cod., em. Mus. 28. Infra περιλευγνές· περιποίκιλον quod hic etiam reponi iubet Ruhnkenius. Falli virum omni laude maiorem docet Hes. gl. δ 450. 31. Cf. 1639. Recte omisit Musurus. Corrigo περιδῦσαι· περιδύνασ[θ]αι, ut supra καδδῦσαι· καταδύνασ[θ]αι habuimus, ubi tamen nollem obliterássem Laconicam formam καδδοῦσαι, quo ducit codicis scriptura καδδοῦναι. 32. Cf. περδώμεθα et περιδώμεθα. Phot. 415, 21. 33. Phot. 416, 19 οὕτω Δίφιλος addit. — θέστες cod., em. Mus.

1635. περίδρομοι· τοῦ δ[ε]ικτύου τὸ δ(ι)ειρόμενον σχοινίον· διὰ τὸ καὶ κάτω βρόχοις ...... καὶ [πάντη, περιεχόμενος τόπο[ι]ς.] περιφερεῖς, στρογγύλοι

περιδρόμους τείχους· περὶ τοὺς βεβλημένους τοίχους κύκλῳ

περιδρύφῃ· περιξέῃ

περιδύεται· περιβάλλεται. κρύπτεται. εἰσδύεται

περιδῦσαι· περιδύνασαι

40. περίδυσε· ἀπέδυσε

περιδύω· ὅμοιον

περιδώμεθα· συνθώμεθα

* περιβάλλων· ἐκύκλωσαν

περιδώσομαι· συνθηκοποιήσομαι

45. περι(έ)γραψε· περιεγένετο

περιεδίνε(ι)· περιεκύκλευεν

περιεδρύ(φ)θη· περιεξέσθη

περιεζόμενον· περιεχόμενον

περιέθει· περιέτρεχεν

50. περιειλημμένως· περιεκτικῶς

περιείληπτο· περιεγέγραπτο. ἢ ἐκεκράτητο. ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι

περιεῖναι· περιττεύειν

περιεῖπεν· ἐτημέλει

περιείργασμαι· περιττὸν ἐποίησα[ν]

55. περιεκωκύετο· περιηχεῖτο

περιεκτικόν· τὸ περιέχον. ἤτοι γενικόν. ἢ περιληπτικόν· ἐκ τοῦ περιβάλλειν. [ἢ ὑπερέχον]

περιεκτικώταται· ὁμοίως

περιεκτικώτερον· γενικώτερον

περίελε· κόψον. ἔπαρον. ἀφελοῦ

SCR. 35. σχοινίον] Xenoph. Cyneg. 2, 5. 10, 7 — 11. — ξ 7 — Ε 726. 36. Plat. Critia p. 116 B. 40. Δ 100. 42. Greg. Naz. Carm. Π 518 et Ψ 483. 43. ADN. 44. ψ 78. 47. Ψ 395. 49. ω 208? 52. Plat. Rep. 416 E. 53. Herod. I 73 Xenoph. Memor. II 9, 5. 54. Demosth. 248, 25. 59. Prov. IV 24 Ps. CXVIII 22.

ADNOT. 35. [ε] et (ι) Mus. — περιεχόμενοι τόποις cod., περιέχεσθαι. τόποι Mus. παντὶ περιέχεσθαι δυνάμενος Phot. 419, 9 Apoll. lex. 130, 25. Locus lacunosus est immixta interpretatione glossae Homericae (ξ 7) turbatus. Περιφερεῖς, στρογγύλοι ad Ε 726 spectant. 36. τείχους cod. Ald., τοίχους Mus. et Albertus, quorum adiutus coniectura τοὺς περιβεβλημένους scripsit Thes. VI col. 812 A. Imo περίδρομον τείχους· τοῦ περιβεβλημένου τείχους κύκλον. Cf. SCR. Fallitur Meinek. Phil. XIII p. 536. 37. περιδρύφῃ· περιξέῃ cod. περιδρύφει· περιξέει Cyr. MS., περιδρύφῃ· ἀποξέσῃ (sic) Lob. rhem. p. 40. Locus Homericus poscere videtur περιδρύφθη· περιεξέσθη, ut metaphrasis Bekkeri porrigit. Cf. περὶ δ' ἐδρύφθη et περιεδρύφθη. 39. Cf. gl. π 1631. 40. περίδυσο· ἀπόδυσο cod., recepi Alberti coniecturam, quae Aristarcheam lectionem in Δ 98 respicit. Possis etiam περίδυσον· ἀπόδυσον, quod suasit Thes. VI col. 812 D. 40. 41. In edi-
ε
tis recte dividuntur; πδύω cod., περιδύω Mus. 42. περιβάλλων· ἐκύκλωσαν cod., περίβαλλον· ἐκύκλοσαν Mus. Lege περιεβάλοντο, quod haud scio an Herod. VII 191 respiciat, et ponendum sit post περιδώσομαι. 44. Vid. EM. 663, 51 Bast Greg. Cor. p. 422. 45. (έ) Vossius. Cf. 1602. 46. περιέδινε (sic Mus., περιέδεινε cod.) defendit Lob. rhem. p. 122. Scripsi περιεδίνει, quod Alberto debetur. 47. περιεδρύθη· περιεξέστη cod., em. Mus. 49. περιέθεε cum Cyr. 63 praefert Voss., haud dubie propter ω 208.
λλ
53. περιεῖπεν· ἔτι με cod., περιεῖναι· ἔτι μέλλειν Mus., περιεῖπεν· ἐπεμελεῖτο ad sensum recte Schowius, em. GDindorf. Thes. VI col. 818 D. 54. ποιητὸν cod., περιττόν idem p. 819 B, coll. περιεργάσει. Idem invenit Cobet. Nov. Lectt. p. 179. — [ν] Mus. 55. περιεκόκυτο cod., em. Mus. nisi quod περιεκώκυτο scripsit. Vid. Lob. Path. El. p. 188. 189. 57. ὁμοίαι cod., em. Mus. 59. περίελαι cod., em. gl. mss. in Proverb. licet in iis quoque alii codices περίελαι et ἐπαίρου porrigant.

1660. περιελόμενος· ἐπάρας
περιελιχμήσατο· τῇ γλώττῃ (ἢ) σπογγιᾷ ἐκάθηρεν
περὶ ἐμέ· πρός με
περιέπει· περιέρχεται. περιεργάζεται. φυλάττει. θεραπεύει
περιέπειραν· ἔπηξαν
65. περιεπτισμένη· περιεξεσμένη. περικεκαθαρμένη
περιέπων· ἐνεργῶν
περιεργάσ[σ]ει· πράξει(ς) περισσά
περίεργον· περιττόν. ἢ στρεβλόν
[περιερεία· καθαρσία]
70. περιερέττων· κωπηλατῶν
περίσ[σ]ομαι· περιγενήσομαι, κρατήσω, νικήσω, κατισχύσω. ἢ μέλλοντες περιγενέσθαι
περιεσπάσθη· ἐσείσθη. περιδέδεται
* περιεσκεμμένος· (ἠκριβωμένος)
[περιε(..)σσων· κωπηλατῶν]
75. περιέσται· περιγενή(σε)ται. νικήσει
περιεστήξει· περισταθήσεται. [περιφράξει, ἢ περικυκλώσει
περιεστοιχισμένοι· οἱ περιέχοντες. καὶ περιεχόμενοι
περιετέμοντο· περιήλασαν
περιετίθουν· ἐκρέμων
80. περιέτυχον· συνέτυχον
[περιευτίζεσθαι· ἀποδοῦναι αὐτῷ]
περιέφραξαν· ἐσκέπασαν. ἐφύλαξαν
περιέχομαί σου· ἀντιποιοῦμαί σου
* περίζωμα· περιβόλαιον
85. περιέχοντες· περιλαβόντες. καὶ τὰ ὅμοια
περίζυξ· ὁμόζυγος, σύζυγος
περιηγές· κυκλοτερές, περιφερές
* περιήγει· ἐζωγράφει
περιήγητος· ὁ περιπόρφυρος χιτών
90. περιηγμένα· περιφερόμενα
περιήεσαν· περιήρχοντο
περιήθελεν· ἠγάπα
[περιήθλουν· ἀγα]

SCR. 60. Genes. XLI 42 Esth. III 10 teste Cyr. 11. 61. Cf. Theocr. XXV 226. 64. I Timoth. VI 10 (Cyr. 11). 65. περιεπτισμένοι? Ar. Ach. 506. 67. Demosth. 248, 25. 71. Plat. Alcib. I p. 119 C. 73. Gregor. Nyss. II 43 C. 80. Thucyd. VIII 23 c. schol. 84. Ierem. XIII 1. Non respicitur Hegesipp. com. 7, IV p. 479. 86. Eupol. fr. LXXXVIII p. 572. 87. Callim. Apoll. 59. 89. Antiph. com. III p. 84. 91. Xen. Hell. IV 5, 10. 92. Ω 236.

ADNOT. 61. τῇ γλώττῃ σπόγγει καὶ καθῆρεν cod., τῇ γλώττῃ ὡς σπόγγῳ περιεκάθηρεν Mus., σπογγίῳ ἐκάθηρεν vel ἐσπόγγισε καὶ ἐκάθηρεν Meinek. Philol. XIII p. 551. 62. Cf. περὶ αὐτόν. περσέ. περὶ θέον. 65. περιεπτησμένη cod., em. Mus. Phot. 416, 20 Suid. schol. Ar. Ach. 506. 67. περιεργάσσει· πράξει codex, em. Thes. 69. περίεσι· καθαρά Phot. 416, 26. Utrumque a Toupio recte περίστια· καθάρσια scribitur probante etiam Thes. VI col. 940 D. 70. Cf. 1676. 71. [σ] delevi, flagitante ordine et loco respecto. — μέλλω male Mus. Excidit περιεσόμενοι. 72. περιδέδεται non ob unam caussam suspectum. 73. 74. 75. Om. Mus. — ἠκριβωμένος debetur Photio 416, 27. περιγενήσεται Schowio; περιέσσων e περιερέσσων detortum est quod 1670 habuimus. 76. Confundit π. et περιστείξει. Phot. 417, 2. 3. 78. Cf. περιταμνόμενον. 79. ἐκρέμουν cod., em. Iensius. 81. Cf. 1578, unde ἀποδιδόναι scribendum. 83. Phot. 417, 5. 88. Suspectum. 89. Phot. 417, 9 Poll. VII 57 Boeckh. C. I. I p. 248 a. 92. 93. ἀγάπη περιήθλουν ἀγα π, cod., separavit Mus. et alteram glossam περιήθελον· ἠγάπων scripsit. Malim περιῆλθον· ἠπάτων et mox περιῆλθεν· ἠπάτησεν coll. Phot. 417, 7. Nam vocabulum nisi in Hom. Ω 236 περὶ δ' ἤθελε non legitur.

περιηθέλησεν· ἠγάπησεν
1695. περιήκασε· περιώρυξεν. περιέγραψεν
περιήκοντα· [περιέγραψαν. ὤρυξαν
περιήλυσις· περίοδος
περιημεκτεῖ· ἀγανακτεῖ, ἀνιᾶται, δυσκολαίνει
περιῆν· ὑπῆρχεν. ἐπλεόναζεν
1700. περιηρημένον· κεκομμένον
περιῆρρον· περιῄεσαν
[περιήσω· περιδώσω]
περιηχήθη· περιεψιθυρίσθη
θ
[περιθείης· μα πειραθείς]
5. περιθείς· κύκλῳ θείς, περισσότερον [λαβεῖς
περὶ θεόν· πρὸς θεόν
περιθειῶσαι· περικαθᾶραι, κυρίως θείῳ
περιθέσθαι· περιποιήσασθαι. προσλαβέσθαι. κύκλῳ θεῖναι
Περιθοῖδαι· δῆμος φυλῆς τῆς Οἰνηΐδος
10. περιθρανσθέντα· περιπεσόντα. ῥαγέντα
περιθρεκτέον· περιδραμητέον
περιθυρεῖν· τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστασθαι
περιίδμεναι· περισσῶς εἰδέναι
περιϊόντας· περιερχομένους
15. περιϊππεύοντας· περιτρέχοντας
[περι.ίσσεται ὥρα[ς]· περιέρχεται [τὰς] ὥρα[ς]
περιϊστάμενος· κυκλεύσας
περιΐστασο· κύκλευσον. σκόπησον. περίφευγε. ἀνάτρεπε
* περιστοιχείωσαι· περίελθε
20. περιϊών· περιερχόμενος
περικάθαρμα·
περικαθαίρων· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον, ἢ τὸν γεγοητευμένον
περικαλλές· λίαν καλόν
περικαλλέος· περισσῶς καλοῦ
25. περικάμπτεται· περικιρεῖται
περὶ καπνῷ· περὶ τὸν καπνόν
περικάρδιος ὑμήν· ὃ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ
περικάρπιον· τὸ λέπυρον, σκέπασμα
περικεφαλαία· ἡ ἐκ τριχῶν γεγονυῖα περιθετή. καὶ μέρος τι τῆς νεώς. ἢ κάσ(σ)ις

SCR. 97. Herodot. II 131. 98. Voc. Herodoteum. 1700. Cf. Thuc. III 11. 1. Comici. 3. Mirum non comparere Hom. *Η* 267. 4. *Λ* 386. 7. Menand. Com. fr. I 5 p. 104. 11. Plat. Theaet. p. 160 E. 13. *Ν* 728. 16. Eur. Alc. 449. 18. II Timoth. II 16. 20. Aristoph. fr. inc. LIII. 21. Proverb. XXI 18. 22. Deuteron. XVIII 10. 23. *Λ* 632. 24. *Λ* 603. 26. *Λ* 317. 28. Arist. gen. an. IV 4.

ADNOT. 95. περιώρυξε περιέγραψε Mus. Conicio περιηυλάκισε et mox περιηυλάκισαν. 96. περιήκοντα explicatione caret. 97. περίλησις cod., em. HSt. 1701. θ Om. Mus. sine caussa. 2. Imo προήσω· προδώσω. 4. περιθείης· μα πειραθείς cod., περηθείης· μάθοις πειραθείς Mus. Glossa erat πειρηθείης *Λ* 386; explicatio haud dubie λάβοις (πεῖραν) πειραθείης. Nam quod sequitur 1705 λαβεῖς huc retrahendum esse patet ex paraphrasta Homerico Bekkeri. 5. κυκλωθείς περισσότερον λαβεῖς cod., corrigo κύκλῳ θείς ἢ περισσότερον, et λαβεῖς (l. λάβοις ut Mus. correxerat) ad gl. 4 retraho. Glossas 1705. 6 om. Mus. 6. Cf. περὶ ἐμέ. 8. κυκλωθῆναι cod., correxi. 16. Em. Thes. VI c. 869 D s. v. περινίσσομαι. 17. φεύγων Phot. 417, 24. Idem mox ἀντιλαβοῦ περισκόπησον. 19. Glossa obscura. Coni. περιστεῖξαι· περιελθεῖν. 25. περιχεῖται? περικινεῖται Voss. 27. Poll. II 217. 28. περικάρπιος cod., em. Toup. Em. IV p. 274. 29. περιθετικὸν μέρος cod., em. GDindorf. Thes. VI c. 844 B. Cf. Poll. I 86. — (σ) Cyrilli et Heinsius. Est Latinum *cassis*.

1730. περικέχυται· περιείληφεν
περικήδεο· φείδου φροντίζων
περίκηλα· περισσῶς ξηρά. τὰ περικεκαυμένα. περιεσχισμένα
περὶ κῆρι· κατὰ ψυχήν
* περικλυτῷ· σφόδρα ἐνδόξῳ
35. περικληζόμενος· δοξαζόμενος λίαν
περικλύμ(εν)ος· ὁ Πλούτων. καὶ πόα, ἢ καὶ κυκλάμινος
περικλυτός· ἔνδοξος, περισσῶς καὶ λίαν ὠνομασμένος διὰ τὴν τέχνην
περικνημίς· σκεπαστήριον τῆς κνήμης
περικόπται· κλῶπες. λησταί
40. περίκουροι· οἱ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενοι ἐν ταῖς μάχαις
περικτίονες· περίοικοι, γείτονες, πέριξ οἰκοῦντες
περικτιόνεσ(σ)ι· περιοίκοις
περίκυκλον· ἵνα ὑπερφῆ
* περὶ κῶμα· κοίμημα
45. περικωδωνίσαι· περιβομβῆσαι
περικωνῆσαι· .... περιαγαγεῖν. σπογγίσαι. ἢ περιπισσῶσαι. Λάκωνες
περιλαβεῖν· περιβαλεῖν. καὶ τὰ ὅμοια
περιλέγειν· τὰ περισσὰ φράζειν
περιλεγνές· περιποίκιλον
50. περιλεσχήνευτος· περιβόητος. περιλάλητος
περιληπτικόν· ἐφαπτόμενον
περιλῆσαι· περι(σ)τρέψαι
περιλιχμήσασα· περιλείξασα
περιλυγίζεσθαι· περιστ(ρ)έφεσθαι
55. περιμάχητον· ὑψηλόν, μέγα, ἰσχυρόν

SCR. 30. *B* 19. 31. cf. ξ 527. 32. ε 240 σ 308. 33. *Δ* 46. 34. ϑ 287? 37. *Λ* 607. 41. 42. Σ 212 Herod. VII 148. 43. Haud dubie περὶ κύκλον legendum ex Greg. Naz. II p. 148 D: ταὼ μεγάλαυχον ἐπὴν περὶ κύκλον ἐγείρῃ. Tum legi poterit ἢν ὑπερηφανῇ, vel ἐν ὑπερφερείᾳ h. e. *superbiens*. 44. *E* 359 (legebatur περίκωμα). 46. Ar. Vespp. 600 fr. XXXV p. 1157. 48. Hermipp. XI p. 416. 50. Herod. II 135. 55. Ar. Thesm. 326 non respicitur.

ADNOT. 30. περικέχυτο Albertus ex *B* 19. 31. φρόντιζε GDindorf. Thes. VI c. 844 C. — περικήδετο exstat ξ 527. 32. ξηρᾶται cod., em. Mus. Cf. εὔκηλον. 34. περικλύτῳ cod. 35. περικλυζόμενος· δοραζόμενος cod., em. Palmer. probante Thes. VI c. 847 A. 36. περίκλυμος· ὁ πλουτῶν cod., em. Salmasius et Sopingus coll. Κλύμενος. — κυκλάμενος cod., em. Mus. qui καὶ post ἢ omisit. Lob. Proll. p. 208. 38. περικνημής cod., em. Mus. 39. περικοῖται, (fortasse recte) κλωπαί cod., κλοπαί Mus., em. Phot. 418, 6 ubi deest λησταί pro λῃστεῖαι redditum nostro a GDindorfio col. 851 C. 40. Cf. Suidan s. v. ἀμφίκουρον. 42. (σ) Mus. 43. † Mus. Cf. SCR. An περίκυκλον· [ἵνα ὑ] περιφερῇ? 45. περικωδωνῆσαι· περιρομβῆσαι. περιαγαγεῖν ἢ περιπισσῶσαι. Λάκωνες. codex, περικωδωνίσαι· περιβομβῆσαι. (Περικωνῆσαι)· περιαγαγεῖν H. St. et Is. Vossius; περικω[δω]νῆσαι· περιῤῥομβῆσαι περιαγαγεῖν κτλ. Hemsterhusius nulla alia de caussa, quam quod ordo literarum respuat (inepte *respicit* ALB. et Thes. 857 B) περικωδωνίσαι. Nimirum nesciebat tum VD Glossas Homericas ordinem confundentes salva diva critica eiciendas esse. Denique Cobetus Mnem. p. 53 a. 1859: περικωδωνίσαι· περιβομβῆσαι: περικωνῆσαι· περισπογγίσαι ἢ περιπισσῶσαι: περιλαβέν· περιλαβεῖν. Λάκωνες suasit re pessime gesta. Legendum est: περικωδωνίσαι· (περιβομβῆσαι. περικωνῆσαι·) περιῤῥομβῆσαι, περιαγαγεῖν. Λάκωνες. ἢ. σπογγίσαι. περιπισσῶσαι. περιλαβεῖν· περιβαλεῖν καὶ τὰ ὅμοια. De Λάκωνες cf. gl. ε 1841. De reliquis significationibus Phot. 418, 8 et schol. Ar. Vespp. 600. Duo igitur sunt verba, alterum περικωνάω Laconicum, alterum περικωνέω Atticum. Περιλαβεῖν vero et περιβαλεῖν promiscue usurpari et alii complures et ipse Phot. 415, 9 docent. 47. περιλαβεῖν ἢ περιβαλεῖν editi libri male. 48. Schol. Ar. Nubb. 315 Poll. II 125. 49. Cf. περιδευκές et λευγνώδεις. 50. περιλεσχηνευτός cod., em. Thes. VI col. 860 D; περιβόητος Pergeri emendatio est pro περιποιητός. 52. Reposui pro περιειλῆσαι quod ordine requiri vides περιλῆσαι, formam Doricam, (περ = περί). Attico περιείλλω usus est Ar. Rann. 1066 Phot. 416, 15. — (σ) Vossius. 53. περιλήξασα cod., em. Salmas. 54. (ρ) Iunius.

περὶ μέν· περισσῶς μέν
πέρι μὲν φάσθαι· διαφερόντως λέγειν
περίμετρον· ὑπέρμετρον, μέγα. τινὲς δὲ εὔκυκλον
περιμήκεος· μακροτάτου
1760. περίμηκες· ὑπερμέγεθες
περιμήκετος· ὑψηλός. ὑπέρμηκος. ἢ περισσῶς μακρὰν καὶ ὑψηλήν· εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περι[με]μήκετον
περιμήκει ῥάβδῳ· ἁλιευτικῷ καλάμῳ
περίνα· περίναιον. τὸ αἰδοῖον. ἀφ' οὗ καὶ τὸ περαίνεσθαι
[περ[ι]νάμενα· πιπρασκόμενα]
65. * περίνησ[σαι]α· περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα παράκειται
περίνεως· ὁ δεύτερος ἱστός. καὶ καθάπαξ τὰ διττὰ τῆς νεὼς σκεύη
περίνησον· ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ
περινοεῖ· περισσῶς νοεῖ
περίνοια· μηχανή. τέχνη
70. περινομαί[α]· περιφορα(ί)
περίνος· τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ τὸν καυλόν, ἢ τὸ τῶν διδύμων δέρμα, ἤγουν ὁ ταῦρος
περινοστεῖ· περιέρχεται
περινοστήσαντες· περιελθόντες, κυκλεύσαντες. ἢ ἐξιόντες
περινοστοῦντι· περιστρεφομένῳ
75. πέριξ· κύκλῳ
περίοδος· τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἐπιπεσὸν ὄνομα. ἢ χρόνος. ἢ κύκλος. ἢ ἡ ἐν λόγοις, καὶ ἡ τῆς γῆς περιήγησις. καὶ ἡ τάξις τῶν αἰώνων. καὶ ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. καὶ ἡ ᾠδή. καὶ μέτρον τι τῶν μετάλλων
περιόδων· χρόνων. κύκλων

SCR. 57. *I* 100. 58. *β* 95. 59. *N* 63. 60. *υ* 183. 61. *Ξ* 287. 62. *κ* 293. 64. *Σ* 292. 65. Menand. fr. V vol. IV p. 94. 70. Menand. fr. CCCXXI p. 302. 72. Plat. Civ. VIII p. 558 A. [73. Menand. exc. hist. p. 282, 1]. 75. Act. Ap. V 16 testibus glossis. 76. περιήγησις] Herod. V 49.

ADNOT. 57. περιμέφασθαι cod., em. Mus., nisi quod φᾶσθαι scripsit. 61. εἰς sine caussa eiecit Mus., sed recte [με] delevit. 63. Lob. Proll. 119, 13. — Pro περίνα περίνεον unum περίναιον restitui iubet GDindorf. Thes. VI coll. 868 B. Mox περίνος· τὸ αἰδοῖον habebimus et gl. ε 1924 vidimus a Guyeto ἐλάφου πέρις in πηρίς correctum, quod a πηρίν non diversum a Choerob. Cram. II 248, 31 Suid. Psell. ap. Boissonad. Anecd. 3 p. 226 Hesychio (πηρίς. πρήν) aliis affertur. Apud Galen. lex. p. 544 habemus: πήρινα· τὸ περίναιον (leg. πηρῖνα) ap. Erotian. p. 312 πήνηρα MSS. St. πηνιρά MS. Dorv. πήνιρα Vindob. πειρῖνα Gesn. (l. πηρῖνα). Scripturam per ε sequitur Cyrillus in veriloquio διὰ τὸ περισσὰς ἶνας ἔχειν. Malim igitur περίναιον· πηρῖνα, nisi περῖνα quempiam ausum esse suspiceris. 64. Sic cod. Phavor. Salmas., em. Mus. schol. Σ 292. 65. περινήσσαια cod., em. Phot. 418, 13 Poll. VII 52 Salmas. HA. I p. 980. 66. ὁδεύεται cod., em. ed. Hagen. Phot. 418, 16. Idem pro διττά porrigit περιττά qood sine caussa praefert Boeckh. *Urkund.* p. 121 sq. 67. περινῆσον codex. 69. ὑπερηφανία addit Phot. 418, 21. 70. περινομαί· περιχωρίαι (περιχορεῖαι Alb.) ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ Phot. 418, 22. 71. Simile est περίλος· τὸ αἰδοῖον ap. Suidan, Lobeckio Proll. 119, 13 suspectum, et eiectum nunc auctoritate codicum. Consentiunt tamen Zonar. c. 1530 Psell. Boissonad. Anecd. III p. 224. Cf. περίνα. Cyr. Mosq. πέλος· τὸ αἰδοῖον dubium an περίλος an πέος emendandum sit. — περίναιος (voluit περίνεος) contra seriem Mus. — καυλόν, quod ex ἄκυλον mihi corruptum videbatur sive ad πρῖνον sive πηρῖνα referendum, video nunc auctoritate Pollucis II 173 p. 94 Bekk. defendi. Ceterum Graecas esse non nisi has formas affirmaverim περίνεος et περίναιον διὰ τοῦ ε, πηρίς et πηρίν per η; περίνα et περίνος, unde περίλος detortum esse apparet, ex accus. πηρῖνα et genet. πηρῖνος male cusas esse non dubium. 76. ὄνομα] νόσημα Heinsius, quo fortasse non opus. — ᾠδή] schol. Hephaest. p. 120 Fest. p. 338, 5 Marius Victor. p. 2498 P. — μετάλλων] Poll. VII 99 X 149. unde possis ἐν τῷ περὶ μετάλλων. Aristotelis igitur vel Theophrasti de metallis librum intellegere debemus, ubicunque noster μεταλλικόν τι vel simili phrasi usus est.

περιόδῳ· κυκλώσει
περιοίκιον· ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. τινὲς δὲ περίβολον
1780. περιοίσει· ἀνοίσει ἐκ τῆς νήσου
περιοκωχή· (περιοχή)
* περιωπή· ἀκρώρ(ε)ια. ὕψος. τόπος ὑψηλός
περίοπτον· ἐπιφανῆ, πολυθέατον, περίβλεπτον
περιορᾶν· ὑπερορᾶν
85. περιόρια· ἑορτὴ ἐν Κύπρῳ
περιοργῶς· ὑπεροργόντως. καὶ παρωρμημένως
περιοριζόμενοι· περιεχόμενοι. γινωσκόμενοι. ἐξολισθαίνοντες
περιορίσαι· περινοῆσαι
περιορισθῆναι· γνωρισθῆναι. ἐξορισθῆναι
90. περιοριστόν· περιγραπτόν
περιουσία· πορισμός. πλῆθος
περιουσιασμοῦ· πλήθους
περιούσιον· πολύ, περισσόν. περιποιητόν
περιούσιος· πλούσιος. πολύς
95. περιοχή· περιπέτεια. καὶ ὑπόθεσις. καὶ φυλακή. καὶ ἡ [περὶ πάντων] πολιορκία
περιοχῆς· τετειχισμένης
περιόψεται· καταφρονήσει
περιπαθῶς· συμπαθητικῶς. λυπηρῶς. [διαπονηθείς
περιπαλαχθῆναι· περιπλακῆναι
1800. περὶ πάντων· ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους
περίπατοι· αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ λόγοι. ἢ τόποι διακινήσεων
περὶ πέζαν· τὰ περὶ τοὺς πόδας
περιπεζία· ταπείνωσις
περιπείρῃ· περικεντήσῃ
5. περιπέπληκα· περιπεπόληκα. περιπέπληγμαι
(*) περιπετάσας· περιβαλών

SCR. 82. Ξ 8. 86. Aesch. Ag. 201. 91. Thuc. I 1. 92. 95. LXX. Cf. Ernesti gloss. sacr. p. 226. 93. Tit. II 14. 96. Psalm. XXX 21. 97. Plat. Legg. V p. 744 E. 1800. Δ 417.

ADNOT. 79. 80. Phot. 419, 7. 12. 80. ἀνήσει — νήσου cod. 81. περιωπή cod., περιοχή Albertus dudum ante Cobet in adnot. ad Iulian. Mnem. VIII p. 389, recte quidem. Suspicor tamen περιοκωχή explicationibus suis caruisse petendis e Phot. 420, 3 et περιωπή emendationem esse sequentis glossae male per ō scriptae. 82. περιωπή· ἀκρωτήρια cod., em. Phot. 425, 12 et Hesych. infra. Ordo hic postulat vitiosam scripturam περιοπή. 85. Ordine requiritur περιοργα; forte περιόρια terminalia. Nam περιορία (cod.) limitatio hic locum non habet. 86. περιόργως cod., em. Angli HSt. editores. Cf. Phot. 419, 24. 87. ἐξωλισθένοντες cod., em. Mus. Verte relegati. 94. Meinek. Alciphr. p. 163 Philol. XIII 551. — Possit e dialecto Cypria vel Thessalica esse pro περιώσιον. 95. Phot. 420, 3 et Hesychium conflat Cyr. Lex. MS., servans etiam περὶ πάντων, quod περιπάντῃ scribebat Heinsius. Invaserunt verba importuna e sequentibus; cf. gl. 1801. 96. (ἐν πόλει) περιοχῆς· τετειχισμένη coni. Albertus probabiliter referens ad Ps. XXX 21, quod Sopingus etiam adscripserat. Atque ita rem habere se, patet e glossatore Cram. A. O. II p. 464, 24 περιοχῆς· περιεχομένης, περικυκλουμένης. 97. συμπαθῶς Phot. 420, 6. Vocabulum διαπονηθείς interpretationem glossae elapsae περιπαθής esse vidit Albertus. 99. περιπλεχθῆναι· περιπλακῆναι coni. GDindorf. col. 886 A immemor Aeschyleae glossae τάμπαλάγματα, h. e. τὰ ἐμπαλάγματα secundum Hesychium. 1804. περιπείρει· περικεντεῖ Phot. 420, 7. Vide περιέπειραν. 5. περιπέπληκα quid sit nescio; conicio tantum non unam sed duas poni glossas: περιπεπήδηκα· περιπεπόληκα (sic pro περιπεπώληκα Salmas.), et alteram explicatione sua destitutam περιπέπλιγμαι vel περιπέπλησμαι. Nam περιπλήσσω nondum inventum est.

περιπεπλιγμένα· περιπεπλεγμένα τοῖς σκέλεσιν. οἱ γὰρ ἀλεῖπται τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσιν
περίπε[μ]πτον· τὸ περιπεπεμμένον
περι[πετάσθαι] πετάσας· περι(α)πλώσας
(*) περιπεπλίχθαι· διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως
περιπέτεια· ὑπόθεσις. σύμπτωσις. σύμβασις
περιπετεῖς· περιε[ρ]χόμενοι. ἐναντίοι. ἢ προπετεῖς. ἢ περιπεσόντες
περιπετρίζεσθαι· περικρούεσθαι
[περίπετρον· πανταχόθεν ἐξέχον]
περιπευκὲς [ἢ περίπευκος]· περισσῶς πικρόν, διὰ τὸ χρίεσθαι· πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη
περιπῆγις· πόρνος. μάχλος
περιπηγής· περιπαγείς, ἐμπαγείς
[περιπλη..] περιπλίγδην· περιβάδην
περιπλίξ· περιειληφώς
* περιπλέες· λίαν, πλεονάκις
περιπλομένων· περιπολουμένων, ἤγουν περιερχομένων
περίπλους· περιόδους
περὶ πόδα· οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον· μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων. ἢ ἀκριβῶς
περὶ ποδός· ἀντὶ τοῦ ἁρμόζον. καὶ περὶ πόδα· τὸ ἡρμοσμένον, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων
περιποιεῖται· προξενεῖ. ζωοποιεῖ
περιποίησις· πλεονασμός, κτῆσις
περιποιητικός· διοικητής
περιπολεῖ· περιοδεύει, περιέρχεται, περιέπει, ἀναστρέφεται, περιπολεύει, κυκλεύει. καὶ τὰ ὅμοια
περίπολος· φρουρός, ἔφορος
περὶ πολλοῦ ποιοῦ· τίμα, θεράπευε
περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο
* περι[ι]ππεύει· ἀφίησιν αὐτοὺς καὶ ἄλλῃ ὁδεύει
περιπρωκτιῶσα· τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ

SCR. 7. Strattis com. fr. V p. 788. 11. Aristot. Poet. c. 6. 15. *Λ* 844. 17. Cf. Nicand. Alex. 107. 20. *Λ* 395 ubi *περὶ πλέες* praestat. 21. *α* 16 *Σ* 220. 23. Plato com. fr. III p. 660 fr. XXI 687. 25. LXX Exod. I 16. 22. 28. Plat. Phaedr. 246 B. 29. ADN. Eupol. fr. LVI p. 566 Aristoteles ap. Harpocr. 151, 26 Aeschines Photii 421, 2. 30. cf. Herod. I 73. 31. Ar. Ach. 850 Anacreo fr. XIX Bgk. 33. Com. anon. fr. CLXIX vol. IV p. 646.

ADNOT. 7. Male Mus. bis *περιπεπλεγμένα* dedit. — *μέλεσι* — *πλέγμα* cod., em. GDindorf. Thes. VI col. 898 D. 8. [*μ*] Mus. 9. *περιπετάσθαι· πετάσας, περιπλώσας* cod., *πετάσαι περιαπλῶσαι* Heinsius. Quidni *περιπετάσαι·.... περιπετάσας· περιαπλώσας* (*περιβαλών* ex 1806)? 10. *περιπεπλῆχθαι* cod., em. Is. Voss. Laesus ordo transpositione sanandus. 12. [*ρ*] Blomfield ad Aesch. Ag. 233. 14. Imo *περίπτερον* cum Cyr. Lex. MS. Phot. 421, 4. 16. *περιπυγίς* Mus., *περιπυγής* Guyetus. Conferri potest quod supra habuimus *καταπυγ.*·*ς* (codex). 17. *περιπηγείς* — *ἐνπαγείς* cod., illud a GDindorfio hoc a Musuro correctum. 18. *περιπλη..*, *περιπλέγδην* cod., *περιπλήξ* Mus. qui exitum vocis delevit, em. GDindorf. Thes. VI col. 898 C praeeunte Guyeto. 19. *περιπλήξ* cod., em. HSt. 22. *περίπλας* cod., em. Salmasius. 23. Phot. 420, 14. Poll. VII 84 p. 294 Bekk. 24. *περίποδος* — *ἁρμόζων* cod., *ἁρμόζοντος* Mus. qui in errorem seduxit Salmasium Heinsiumque, alterum *περίποδος* (a *περίπους*) conicientem, alterum *περιπόδως* — *ἁρμοζόντως*. 29. Bekk. p. 292, 32 schol. Thuc. IV 67 schol. Ar. Avv. 1177. 30. Cf. 1991. 92. 31. Append. prov. IV 32 p. 441. 32. E dialecto Cypria pro *παριππεύει*? — *περιιππεύει* — *ἀφεῖ* — *ὁδεύει* cod., *περιππεύει· ὅταν ἀφῇ* — *ὁδεύῃ* Mus. 33. *σαυλοπρωκτιᾶν* confert Thes.

περιπτύσσομαι· καταφιλῶ
1835. * περίπτερα· οἱ ἀποσπινθηρισμοί
* περίπτερον· ὑψηλόν, πανταχόθεν ἐξέχον. ἢ στέγην ἔχουσαν ἐξοχήν
[περιπτεύσαντες· περιδραμόντες]
περιπτυχαί· περίβολοι
* περιπτύσσει· καταφιλεῖ
40. περίπυστα· διαβόητα
περιραίνεσθαι· περιραντίζεσθαι. ῥαντίζεσθαι
περιρέζειν· τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν
* περιρεμβαῦσαι· περιφθαρῆναι
* περὶ ῥίον· περὶ τὸ ἀκρωτήριον
45. περὶ ῥέθεσι· περὶ ταῖς παρειαῖς
περιῤῥηδής· περικεκλασμένος. περιστροβηθείς. οἱ δὲ περιεῤῥιμμένος. ἢ ὑπτιασμένος
περισαίνοντες· κολακεύοντες. παρὰ τὸ σαίνειν, ὡς τῶν κυνῶν τὴν (οὐρὰν) κινούντων
περὶ σέ· περὶ σοῦ, ἐγγὺς σου, γνησίως διάκειμαι
περὶ σεῖο· περὶ σοῦ. καὶ περιέσσιον· περὶ σοῦ
50. περισείρια· τὰ πλάγια τῆς γλώττης
περίσημον· διαβόητον
[περισιγᾶν· ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου]
περισκαίρουσι· περισκαρίζουσι
περισκελές· σκληρόν, δυσχερές. ἢ μέχρι τῶν ποδῶν
55. περισκέπτῳ· πάντοθεν ὁρωμένῳ. οἱ δὲ μόνῳ, κεχωρισμένῳ, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι
περίσκεψις· βάσανος
περισκήπτειν· περιθλίβειν
περισοβεῖν· ἐν κύκλῳ πίνειν. ἢ περιτρέχειν. ἢ φωνεῖν. ἢ διώκειν
* περισσομένη· πορθουμένη
60. [περίσονται· περιποιήσονται]
* περισσοεπήσει· περισσολογήσει
περισπάσασθαι· περιποιήσασθαι
περισπέ.του βοῆς· ὑπερεπειγούσης
περισπερχής· περιώδυνος

SCR. 35. Cantic. VIII 6. 36. Amos III 15. 37. Polyb. V 73, 12. 38. Tragici e. g. ap. Ath. III 107 E Eur. Hec. 1009 Phoen. 1376. 41. LXX Num. XIX 13. 20 Ezech. XLIII 20. 44. Θ 25. 45. ἐπὶ ῥεθέεσσι exstat ap. Moschum Megar. init. 46. χ 84. 47. κ 215 περισσαίνοντες sine caussa. 53. Callimachi videtur, quem imitatus est Nonnus Ioann. X 9. 54. Cf. Soph. Ai. 649. Retulerim ad Hippocr. 664, 20. 870 C. 55. α 426. 58. Menand. fr. III p. 136 Euripid. fr. 1113, ubi Nauck. περισσὰ φρονεῖν conicit. 59. Β 374. 63. Varia lectio pro πολυγλώσσου βοῆς in Soph. El. 788 videtur Meinekio.

ADNOT. 35. Phot. 421, 4. 36. Vide περιπέτρον. 37. περιπτεύσαντες pro περιιππεύσαντες. 38. περιπτηχαί cod., em. Mus. 41. Aut duae sunt glossae aut inverso ordine scribendum videtur περιραντίζεσθαι· περιραίνεσθαι (περιῤῥαίνεσθαι Mus.) ῥαντίζεσθαι. 43. περιρρεμβεῦσαι Alb. Non liquet. 45. Malim ῥεθέεσσι. 46. περιρρυδής· περικυκλασμένος cod. περιῤῥυδής· περικεκλασμένος Mus., em. Heinsius. Apoll. lex. 130, 7. 47. (οὐράν) Mus. περισάνοντες Aldinae vitium. 48. περ σῶ pro ἐγγὺς σοῦ Alcaeus. 49. Sic codex, καὶ περὶ σέο Mus. Latetne glossa Homerica περισσείοντο·...? Tum περὶ σοῦ delendum. 50. παρασύρια Rufus p. 49 Clinch. παράσυρα idem p. 27 male pro παράσειρα quod Polluci II 107 restitutum nunc est e codicibus pro παράσυρα. 52. περισπᾶν Lobeck. ad Phryn. p. 415, ante Cobet. Var. Lectt. p. 4. 58. Ath. XI 504 A. — φωνεῖν suspectum. περισο(βεῖν)· περιφέρειν Εὐριπίδης Phot. 421, 22. 59. περισπωμένη Heinsius, malim περθομένη. Nam ordine περισομένη requiritur. 60. περίσονται infra. 61. Phot. 421, 25. 63. περισπέκτου codex, περισπέρχου Mus., qui literam κ expunxit, περισπερχοῦς Albertus Thes. et Meinek. Philol. XIII 551. — An περισπεύστου?

1865. * περισκέλια· βρακκία, φεμινάλια
περὶ σπονδῶν· περὶ εἰρήνης
περισταδόν· περιστάντες
* Περιστενός· οὕτω δράκων καλεῖται
περισταλείς· κοσμηθείς. ἤτοι ταφείς
70. περισταλαδόν· περισταζόμενον, περιῤῥεόμενον τῷ χόλῳ
[περιστατήρια· σπλάγχνα]
περιστατόν· τὸ ἀνάστατον
περίστασις· θλῖψις, ἀνάγκη, μέριμνα
περιστεγανόν· περισσῶς στεγανόν
75. περιστένειν· ἔκθυμον εἶναι
περιστείληται· περικαλύψηται
περίστειλον· συγκάλυψον. συνάγαγε
περιστέλλει· καλύπτει. συστέλλει. κοσμεῖ. σκέπει. φυλάττει. περιβάλλει
περιστελοῦμεν· τὰ αὐτά
80. περιστένεται· πάνυ στενοχωρεῖ
περιστήθιον· ἱερατικὸν ἔνδυμα
περιστέρια· κοσμάρια ποιά
περιστίαρχος· ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν
* περιστ(.)ῖξαι· περικυκλῶσαι, περιελθεῖν. περιελάσαι. ἀπὸ τοῦ στ(ε)ίχειν
85. περίστιον· ἐπὰν τὸν νεκρὸν ἐκπέμψαντες ὑποστρέψωσι, καὶ τὸ καθάρσιον ποιήσωσιν
περιστλεγγίσαι· περιξῦσαι· στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα
περιστοιχίσαντες· περιλαβόντες
περιστολή· περιβολή. ἔνδυμα
περιστόμιον· ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ
90. [περιστόων· περιστύλων]
περίστροφος· ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος
περίστῳον· περίστυλον
περισύρει· σύρει

SCR. 67. *N* 551. 69. Eur. Tro. 390? 70. Nic. Al. 475. 72. Theopomp. com. fr. II vol. II 2 p. 808. 73. II Macc. IV 16. 77. Siracid. XXXVIII 16 sec. gl. MSS. (Eur. Or. 1066). 80. *Π* 136. 81. Exod. XXVIII 4. 82. Com. anon. CCCXIX vol. IV p. 682. 83. Ar. Eccl. 128. 84. δ 277. 87. Polyb. VIII 5, 2. 89. Exod. XXVIII 28.

λλ,

ADNOT. 65. *περισκε, βακκία, φιμινάλια* cod., em. Mus. 66. *περίσπονδον* cod., em. Mus. 68. *οὗτος* Suid., Phot. 422, 15 Lex. Seg. ‚*An* draco *animal? an* Draco *nomen viri?*' Alb. Huc pertinet schol. AD ad *Β* 308: *δράκων. τούτῳ τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασί φησι Σθενίος. οὕτως γὰρ ἱστόρηται Διονυσίῳ ὑν τῷ ε' ἀπόρων.* 69. Bekk. 293, 9 schol. Eur. Or. 1066. 70. *περιστάραδον* cod., *περισταλαγδὸν* Meineke, *περισταλαδὸν* Lob. Parall. p 153, *περιστολάδην* (leg. *περισταλάδην*) Nic. Alex. 475 c. schol. Tzetzes Cram. AO. III 333, 6. *περὶ σταλάδην* OSchneider. 71. Nescio qua de caussa Thes. VI col. 935 hanc gl. obscuram dicat acquiescens in Is. Vossii coniectura spernenda *περισταλτήρια*. Legendum est (*περὶ*) *παστήρια*, q. v. 72. *ἀναστατόν* cod., accentum glossae probare videtur Lob. Parall. p. 477, atque habet Ath. XI 485 E. Dubitant Meinek. et Iacobi ind. com. lect. V p. 835. 76. Vide Phrynich. app. soph. 61, 7. 78. *περιστελεῖ* cod., em. Mus. 80. *στενοχωρεῖ(ται)* schol. l. l. Phot. 422, 14 et Cyrillus, nec non Apoll. lex. 145, 1. 82. Consentit Poll. 5, 101 Phot. 422, 17 ab Alberto emendatus. ‚*A forma appellatum videtur columbae simili.*' Thes. 83. Cf. Hesych. s. v. *κάθαρμα* et *περιερεία* (h. e. *περίστια*) Phot. 422, 21 schol. Ar. Eccl. 128 Suid. 84. *περιστῖξαι — στίχειν* cod. Phot. 422, 19 ubi *στίχους* (*στίχου* Suid.), em. Kusterus, *περιστεῖξαι* quod ad δ 277 referendum vidit Pearso, GDindorf. Thes. VI col. 936 C. 85. *περιστητόν* cod., correxi. 90. Imo *περιστῴων·* (*περιστοίων* Meineke) *περιστύλων* vel *περίστῳον· περίστυλον*. Cf. Hesych. *ὀρθόπτερος* Poll. I 78 Moer. Att. p. 295 Phot. 423, 22 EM. 665, 8 Arcad. 140, 19 [122, 10]. 91. Non liquet. 92. *περίστοον* cod., em. Is. Vossius.

περίσφατα· τὰ ἐπιθρήνητα, καὶ ἐπονείδιστα, καὶ μοχθηρᾶς ἐπιφωνήσεως ἄξια

1895. περισφάτως· περιωδύνως. περιβοήτως

περισχαδόν· τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα, ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον ψίαθον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας

περισχελές· δυσχερές

περίσχεο· φροντίδα ποίησαι καὶ ἐπιμέλειαν· ἀντὶ τοῦ λαβοῦ καὶ ὑπερμάχησαι

περισχέσθαι· ἀγαπῆσαι

1900. περίσχετο· ἠγάπησεν. ἐφείσατο

περισχιδεῖς· εἶδος ὑποδήματος εὐτελές

περισχόμεθα· περισσῶς ἐχόμεθα. ἀντιλαμβανόμεθα

περισχών· περιτείνας. ἢ ἐπισχών

περιτάμνεσθαι· περιορίσαι τι διὰ τῆς αὔλακος

5. περιταμνόμενον· περιελαύνοντα. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γηπέδων

περί τ' ἀμφί· κύκλῳ, πέριξ

πε[ρι]ρί τ' εἰμί· ὑπερέχω. ὑπερφρονῶ

περιτελλομένων· πληρουμένων. περιερχομένων

περὶ τέρμα βαλούσας· περιελ(ασ)άσας τὸν καμπτῆρα

10. περιτετάσθαι· ἡπλῶσθαι ἐπὶ τὰ ἴχνη

περιτεύξεται· συντύχῃ. ἢ περιπεσεῖται

περιτευξοίμεθα· περιτύχοιμεν

περιτευξόμενος· περιτυχεῖν μέλλων

περιτεύοντες· συλ[λ]ῶντες

15. περὶ τὴν λέξιν· ἐν αὐτῇ τῇ λέξει

περί[πε]τ[ε]ια καὶ περιῆτες· περιῆτες μὲν οἱ φύλακες, περί[πε]τ[ε]ια δὲ Μακεδονικὴ ἑορτή

περιτίθεται· περιβάλλεται

περιτομίς· μέρος τι τῆς νεώς

περιτόναιον· μέρος τι τῆς νεώς. καὶ τὸ δέρτρον

20. περιτρέπεται· ε(ἰ)λιγγιᾷ

SCR. 95. Trag. fr. adesp. 266. 96. Comic. anon. fr. CCCLXXXVI p. 702. 98. *Λ* 393. 1900. περιίσχετο hoc sensu exstat ap. Mosch. II 21; περίσχετο Apoll. Rhod. III 706 non respicitur. 1. Comici alicuius? 2. Hom. ι 199. 5. Eur. fr. 476 p. 403 propter dialectum dubito num spectetur, licet in libris scriptura per ᾱ tradita sit. 6. *Ρ* 760. 7. *Θ* 27. 8. *Β* 551. 9. *Ψ* 462.

ADNOT. 95. περισφάτως ἔχων Phot. 423, 24. Vide ἐπίσφατον. 96. περισχαδόν non expedio. Φθισίμορφον pro φησίμορφον coni. Meinekius Com. IV p. 702 (Nauck. Trag. fragm. p. 313), qui ante ψίαθον (ψίαθρον Aldina) novi articuli caput excidisse statuit. Malim πτωχόν. καὶ φορμίον ἢ ψίαθον. 97. Cretice pro περισκελές. Cf. gl. α 7977 ἀσχέλιον· τραχύ Κρῆτες h. e. ἀσκελές. 1901. περισχιλεῖς cod., em. Mus. — οἰκετικὸν ὑπόδημα Phot. 423, 26; cf. Ath. XIII p. 537 E. 2. περισσῶς ἔσχομεν, ἀντελαβόμεθα Apoll. lex. 130, 26. 7. περιρίτημι cod., em. Mus. 9. περίτερμα λαβούσας cod., em. Cyrillus. Deinde pro περιελάσας erat περιελασάσας legendum. 10. ἐπὶ τὰ ἴχνη alio referenda videntur. Cf. gl. 1960. An ἡπλῶσθαι ὑπὸ τὰ ἴχνη? 11. περιπέσηται cod., περιπεσεῖται Lob. Parerg. p. 724 cum Phot. 424, 3. 12. περιτευξόμεθα Thes. 14. περιττεύοντες Mus. πειρατεύοντες GDindorf. Thes. VI col. 954 A. Scripturam codicis divinabat Is. Vossius. — [λ] Mus. 16. περίτια latere vidit Is. Vossius, a Thes. VI col. 956 B et CFHermanno *Griech. Monatsk.* p. 74 merito laudatus. Error librarii natus e scriptura com-

περί

ε. ε.

pendiosa πτεια, quae cum soluto compendio suprascripto πτεια coaluit. Cum περιῆτες quod haud scio an sanum non sit conf. Ἐπαρόητοι et Ἐπαρῖται. 18. Vide ne scribi debeat περιστομίς vel περιτομῆς· ...., cum μέρος τι τῆς νεώς ex seq. gl. male iteratum videatur. 19. περιτόνεον cod., em. Heinsius coll. Poll. I 89. 92. Mox δένδρον recte a MMeibomio et Trillero Obss. crit. p. 504 correctum est in δέρτρον, q. v. 20. (ἰ) Albertus.

περιτρέφετο· περιεπήσσετο. ὅθεν καὶ τροφαλ[λ]ὶς τὸ πεπηγμένον
περιτριβομένων· παρεσομένων
περίτριμμα.....· τετριμμένον
περιτροπέων· περιτρεπόμενος. μέλλων τελειοῦσθαι. ἢ περιερχόμενος
1925. περιτρόπου· ἴλιγγος
περὶ τρόπιος· ἐπάνω τῆς τρόπιδος. [τῆς ἀγορᾶς.
περιτροπόωντες· περιχωροῦντες
περίτροχον· στρογγύλον
περιττοί· περισσοί, περίεργοι
30. περιφαλλία· πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν
περιφάνεια· λαμπρότης, δόξα
περιφανέστερον· ἐμφανέστερον
περιφέρεια· διαστροφή. κύκλος
περιφερές· στρογγύλον
35. περιφέρεται· πλανᾶται
περιφερόμενα· λαλούμενα
περίφημος· ὀνομαστός
Περιφήτης· ὁ κορυνήτης
περιφθείρεται· τὰς φθεῖρας συλλέγει. ἢ μειοῦται, ἐλαττοῦται
40. περιφοιτῶντα· περιερχόμενον. περιγινόμενον
περιφορά· ἡ κατὰ κύκλον κίνησις
περιφοραί· ὁμοίως
περιφορᾶς· περισπασμοῦ. πλάνης
περιφραδέως· περιπεφρασμένως. ἐμπείρως
45. περιφραστικῶς· δύο λέξεων τὸ αὐτὸ σημαινουσῶν ὄνομα
περιφρονεῖς· περισσοφρονεῖς, ὑπερφρονεῖς
περίφρων· σωφρονέστατος, ἢ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος
περιφ[ρ]ῦναι· περιλαβεῖν, περιπλακῆν(αι)
περιχαρής· χαιρόμενος (sic). γελωτοποιός
50. περιχάσκειν· ἀνοῖξαι τὸ στόμα
περιχεύας χρυσόν· περιπάσας χρυσίῳ
περιχ[ε]ιλοῦντες· ἀντὶ τοῦ ἄδην κορεσθέντες
περιχλ(ι)ανίζεται· περικαλύπτεται. καλλωπίζεται. [ἢ παραστραγγεύεται]
περιχόραι· περιχορεῖαι

SCR. 21. (*E* 903) ξ 477. 23. Demosth. 269, 19. 25. *B* 295. 27. ι 465, ubi *περιτροπέοντες* legitur. Vid. Lob. rhem. p. 167. 28. Ψ 455. 39. Ecclesiast. IX 3. 34. Plat. Civ. p. 436 II Macc. XIII 5. 35. Proverb. X 25. 41. Plato Legg. X p. 893 C. 43. Greg. Naz. de Theol. 2. 44. *Α* 466. 46. Alludit ad Ar. Nubb. 225. 47. α 29. 48. ω 235. 49. Soph. Ai. 693 Diphil. II 19 vol. IV p. 395. 50. Hippocr. 469, 49. 51. γ 384 *Κ* 492.

ADNOT. 22. *ταρασσομένων*? 23. Verba *τῆς ἀγορᾶς*, quorum hic indicavi defectum, ad gl. 1926 aberrasse vidit Valesius. 25. Lob. Parall. p. 386 n. 105. Vide *περιτρέπεται*. 26. *περιτρόπιος* cod. 27. [*τῆς ἀγορᾶς* ad gl. 1923 retrahebat Valesius, recte. 30. *περισφαλλία* habuisse videtur codex ante Musuri correctionem. 38. Apollod. III 16, 1 Paus. II 1, 4 Plut. Thes. c. 8. Cf. *Κορυνήτης*. *Οἶτας*. *Μωλύχιον* (gl. 2033). 39. *τοὺς* male Mus. *Glossam ex comico aliquo, qui similitudinem soni magis, quam analogiam derivationis, quae περιφθειρίζεται postulet, spectaverit, sumptam esse coniecit* Dorvill. ad Chariton. p. 306. 46. *περισωφρονεῖς* cod., em. Thes. VI col. 950 D Meinek. Philol. XII p. 660. 48. *περιπλακεῖν* cod., em. Thes. c. 979 AMeinek. Philol. XIII p. 508. 51. χρυσῷ· *περιποθῶ* cod., *χρυσόν* lens. Lucubr. p. 190. *περιπάσας* Mus. Περιχεύσας χρυσῷ· *περιβαλὼν χρυσίῳ* Cyr. Lex. MS. Forte *χρυσῶν περισσῶς χρυσίῳ*. 52. [ε] HSt., (τοῦ) Kusterus. 53. (ι) Phot. 425, 1. Suid. Is. Voss.; περιχλιδανίζεται· *περιθρύπτεται* vel περιχλιδᾷ· (ὡρ)αΐζεται Mein. — *παραστρατεύεται* cod., em. Albertus coll. *λανίζει*. Om. Thes. 54. Vide *περινομαί*. An detortum ex περιχαρές· *περιχάρειαι*? Cf. Phot. 424, 28, qui respicit Plat. Legg. V p. 732.

1955. περιχορίζειν· ἐνόπλως, συντόνως ὀρχεῖσθαι
περὶ χροΐ· περὶ τῷ σώματι
περὶ χροῒ ἕσσατο· περιεβάλλετο
περιχωρεῖ· συμμίσγεται
περιχώρησον· μέτρησον. περίστησον
60. περίψημα· περικατάμαγμα. ἀντίλυτρα, ἀντίψυχα. [ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη πάντων]
περίψυκτος· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος
περιώγανα· ἐπίσσωτρα. οἱ δὲ τὰς κνημίας, αἳ περιπήγνυνται ταῖς ἁμάξαις
περιώκαλα· ὑπέρσεμνα, ὑπερβαλλόντως καλά
περιωπή· ἄποψις. τόπος ὑψηλός, ὅθεν ἐστὶ περισκοπῆσαι. ἀκρώρεια
65. περιωπῆς· προσόψεως
περιώσας· ὠθήσας. ζώσας
περιῶσιν· ζῶσιν. ὑπάρχωσιν
περιώσ[σ]ιον· περιωσ[σ]ίως. περισσῶς. περισσόν. μέγα, ἢ πολύ
περκάζει· μελανίζει. ποικίλλει. ἢ πεπαίνεται
70. περκαίνειν· διαποικίλλεσθαι. καὶ τὰ ὅμοια
πέρκανα· τὰ ἱστοῦ περιπλέγματα
περκνόν· μελανόν. ποικίλον
περκνός· γλαυκός. μέλας. καὶ τὰ ὅμοια
περκώματα· τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα
75. Περκώσ(ι)ος καὶ Περκώτη· πόλις
Περμησός· ποταμός
πέρναται· πωλεῖται
περνάμενα· πωλούμενα
περνᾷς· πωλεῖς
80. πέρναξ· θρίδαξ
Πέρνη· ἔνιοι μετὰ τοῦ τ̄ Πτέρνη. εἶναι γάρ τι ἀκρωτήριον τῆς Αἰγίνης οὕτω προσαγορευόμενον

SCR. 56. 57. *Π* 207. 60. I Cor. IV 13, quem imitatur Dionys. Alex. ap. Niceph. HE. VI 20. 63. ADN. 64. *Ξ* 8 all. 65. Greg. Naz. Stelit. I p. 1. 68. *Δ* 359. 69. e. g. Theophr. C. Pl. III 22 Amos IX 13. 72. *Ω* 316. 73. Lycophr. 260. 74. Refero ad Aesch. Suppl. 233, ubi nunc *πυκνώμασι*. 75. *Β* 835. 76. Hesiod. Theog. 5. 77. Ar. Eqq. 176. 78. *Σ* 292. 79. Hipponact. fr. 37 Ar. fr. VI 11 vol. II 2 p. 1079.

ADNOT. 60. *περίψημα* quid sit illustrat Phot. 425, 3 *κατά(μα)γμα. ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη. ἢ ἀπολύτρωσις. οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ τῶν συνεχόντων κακῶν· ,περίψημα ἡμῶν γενοῦ' ἤτοι σωτηρία καὶ ἀπολύτρωσις. καὶ οὕτως ἐνέβαλον τῇ θαλάσσῃ ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτίννυντες.* — *ἀντίλυτρα* et *ἀντίψυχα* incertum est, sintne *ἀντίλυτρον ἀντίψυχον* scribenda, an referenda ad glossam elapsam *περιψήματα*, quod volebat Heinsius. — *ὑπὸ τὰ ἴχνη*] cf. gl. 1910. *Peripsema: media planta pedis* Glossae Dosithei. *ὑπὸ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν* Cyr. 63 *ὑπὸ τὴν πτέρναν, ὑπὸ τὰ ἴχνη* idem in gl. Apostol. *ὑπὸ τὰ ἴχνη πατούμενον* Gloss. N. T. p. 122 Alberti, *τὸ καταπάτημα πάντων ὑπὸ τὰ ἴχνη* M. Apostol. Centur. XVI 3. 61. *περιψύκτης* cod., em. Sopingus. 62. Infra *ὤγανον· κνημίς*. Cf. Lob. Proll. p. 183. 63. Coniciunt *περισσοκαλλέα*. Malim *ὦ περικαλλῆ (Θεσμοφόρω)· ὑπερσέμνα, ὑπερβαλλόντως καλά* ex Ar. Thesm. 282. 65. *ἀπόψεως* Sopingus. 66. *περιώσας* (Dorice pro *περιούσας*)· *ζώσας* confundit cum aor. *περιώσας*. 68. In codice *περιώσσιον* (sic, et *περιωσσίως*, em. Mus.) et *περισσόν* duo constituunt articulos, quos coniunxi coll. schol. *Δ* 359. Infra legitur *περώσιον. Περιώσιον· μέγα ἢ πολὺ περισσόν. Περιωσίως περισσῶς* coniecerant Guyetus et Vossius, non male. 69. Malim *μελαίνεται ποικίλλεται*, sed *μελανίζει* tuentur Phot. Suid. 71. Infra habebimus *πευκάνα· πευκονία, ἱστοῦ παράπλεγμα* (quod praestat)· *τρωχίαι* (Salmas. *τροχία* coll. *πεύκλα ἁματροχιαί.*) Cf. *ἀρκάνη*. Nam *corbis mali* vix poterit intellegi. 72. Lob. Parall. p. 139. 73. Doriensium *πρακνός* vide infra. 74. *περκνώματα* sine caussa Salmas. 75. *Πέρκωσος* cod., em. Alb. 76. Adde *Βοιωτίας*. 77. *περνᾶται* codex, em. Suidas. 78. Cf. *περ[ι]νάμενα*. 80. Cf. *τέρναξ*.

περνῆν· ἐμπωλεῖν
πέρνησον· πώλησον
περομνύναι· ἐλέγχεσθαι
1985. περύναι· πόρπαι. καὶ τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ
περόνη· ῥαφίς
περονήσατο· ἐπορπήσατο, ἐπερονήσατο, διείρατο
περόσχια· τὰ ῥάκη
πέρπερα· προπετῆ
90. περπερεύεται· κατεπαίρεται
πέρπερος· μετὰ βλακίας ἐπαιρόμενος
* περὶ πολλοῦ ποιεῖται· τιμᾷ, θεραπεύεται
Πέῤῥαμος· βασιλεύς
περῤῥεθήκατο· περιεθήκατο
95. Περῤῥεύς· ἥρως Ἀθήνησι τιμᾶται
περῤῥέχειν· ὑπερέχειν
περῤῥησιππίαν· τὴν ἀνατρέπουσαν ἵππον
Περῤῥίδαι· τῆς Ἀττικῆς δῆμος ἐν Ἀφίδναις
πέρ σε· πρός σε
2000. * πέρσαντες· ὀλέσαντες, πορθήσαντες, ἀνελόντες
* πέρσας· τὰ αὐτά. [καὶ τὸ ἔθνος
Πέρσης· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα
Περσίδα· πόλιν Περσικήν. ὃ ἐστιν ὑπόδημα
περσιθέα· ἡ Ἀφροδίτη
5. περσικά· εἴδη καρύων. ἢ εὐτελῆ ὑποδήματα. καὶ ὀρθαὶ βακτηρίαι. καὶ ὄρχησις Περσική
περσικὸς ὄρνις· ὁ ἀλεκτρυών
πέρσος· ὁ ἰχθῦς ποιός, ἐν Ἐρυθρᾷ γινόμενος
περ(υ)σινόν· ἔφηβον. τὸν ἐξ ἐφήβων
πέρυσι· ὁ παρεληλυθὼς χρόνος

SCR. 86. *E* 425. 87. *K* 133. 90. I Cor. XIII 4. 91. Polyb. XXXII 6, 5. 2000. *ε* 107. 1. *B* 660. 5. (3) ὑποδήματα] Aristoph. Eccl. 342 (319) et fr. XI vol. II 2 p. 999. ὄρχησις] ADN. 6. Cratin. fr. I p. 162.

ADNOT. 82. περνεῖν· ἐμπωλᾶν cod., περνᾶν· ἐμπωλᾶν Mus., ἐμπωλεῖν Salmasius ni fallor. Ordo postulat περνῆν. 84. Sic cod. Vossius, περιομνύναι Mus. Cf. Ahrens II p. 357. 85. ὀστᾶ] Poll. II 191. 192. 88. H. e. τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Ahrens II p. 357. 89. περπερᾶ· προτρέπει cod., correxi. Sed fortasse acquiescere poteram in coniectura Hammondi ad I Cor. XIII 4 περπερᾶ· προπετεῖ. 90. Cyr. Lex. MS. et glossae N. T. l. c. 91. βλακείας Mus. 91. 92. Separavit Salmasius. Cf. 1830. 93. πέῤῥαμος cod., scripsi πίῤῥαμος. Cf. EM. 529, 22 (coll. Bastio ad Greg. Cor. p. 907) 665, 39 Cram. AO. I 45, 13 II 275, 24 Greg. Cor. 639. 689 Tzetz. Hes. Opp. 666 Exeg. Il. 103, 24 Ahrens Dial. I 55, 56 n. 24. 94. Ahrens Dial. I p. 56. Codex περῤῥεθήκατο habet. 95. πρὸς Ἀ. cod., em. Meierus ante GDindorf. Thes. VI col. 998 B. 96. Ahrens l. c. et p. 151. περρέχειν· περιέχειν Cobet Mnemos. VIII p. 52. 97. Non liquet. 98. Steph. Byz. p. 518, 11. Nicander Harpocr. p. 99, 9 Leake de demis p. 232, 117 ed. Westerm. 99. Is. Vossius et Koen. Greg. Cor. p. 585 comparabant cum πρέσσε· πρός σε ap. gramm. Meerm. et Ioann. gramm. in append. ad Greg. Cor. p. 661, alterutrum restituendum esse monens Sapphonis fr. 109, 2, ubi tacet Th. Bergkius. Supra περὶ ἐμέ· πρός με, ut recte πέρ σε coniecisse videatur T. Faber pro περσέ· πρὸς σέ. Cf. Alcaei οἴκω τε περ σῶ. — Vid. Meinek. Theocr. p. 397. 2003. Forte Περσίδα στολήν· Περσικὴν κτλ. 4. Imo Περσία· θεά. At non Venus sic dicta sed Diana testibus Diod. Sic. V 77 Paus. VII 6, 6 Plut. Lucull. c. 24. 5. Neutro utitur etiam Phot. p. 425, 25 cum dicit ὑποδήματα significare, alii feminino. De baculo cf. Poll. X 173 et EM. 185, 56 qui quid recti sive Persici baculi sint explicat. Saltationem commemorant Ath. I p. 16 A schol. Ar. Thesm. 1175 Eustath. 1834, 7. Ceterum ὀρθαὶ βακτηρίαι propter Aristophanis locum supra appositum ad Περσίδα (gl. 2003) retrahere malim. 7. περσεύς Aelian. NA. III 28. 8. (υ) Poll. II 9, qui ἄρτι ἐξ ἐφήβων porrigit. 9. Ordo πέρυτις vel πέρυτι· πέρυσι postulat, de quibus disputant Apoll. Dysc. synt. p. 56, 7 et Theognost. p. 163, 18. Sed vid. Diogenian. proverb. II 54 p. 203.

Πέρφερες· θεωροί
Περφίλα· Σωσίβιος. κύριον ὄνομα
περώσιον· μέγα
πεσέεσθαι· πεσεῖσθαι
πέσημα· πτῶμα
πεσκέων· δερμάτων
πέσκον· πικρόν. ἢ κώδιον, ἢ δέρμα
πέσμα· πίεσμα. ἢ μίσχος. ἔστι δὲ ἐξ οὗ τὸ φύλλον ἤρτηται
* πεσέονται· πεσοῦσιν
πέσσαι· πεῖσαι. [ἢ πάσχειν. καὶ νέμειν, καὶ τεχνᾶσθαι τῇ διανοίᾳ
πεσσὰ πεντέγραμμα(τα) καὶ κύβων βολάς· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ. παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πετ(τ)εία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πετ(τ)είᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι
πέσσει· πεπαίνει. θεραπεύει. κατέχει. καταπραΰνει
πεσ(σ)έμεν· πέσ(σ)ειν
πέσσεται· ὀπτᾶται. Ἀρκάδες. ὀπτήσει
πεσσεύων μετατίθεσο· τὴν γνώμην πρὸς τὸ κρεῖσσον
πεσ[σ]ήματα· πτώσεις
πεσ[σ]ήματος· πτώσεως, πτώματος
πεσσοῖς· πεττοῖς. βολίοις, κύβοις
πέσ(σ)ον· ὄρος· χωρίον Κύπριοι· πεδίον Αἰολεῖς· τινὲς ὁμαλές
πεσσός· οὕτως ἐκάλουν τὰς ψήφους, αἷς ἔπαιζον. καὶ τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ
* πεσσοῖσι· τοῖς κύβοις· παρὰ τὸ πίπτειν αὐτούς
* πέσσω· ὀπτήσω ἄρτον
πεσσύγγιον· σκυτ(ε)ῖον
πεσσύπτη· σκυτεύρια

SCR. 10. Herod. l. c. 13. *I* 235. 14. Eur. Alc. 698 et schol. Eur. Phoen. 643. 15. 16. Nic. Ther. 549. 18. *Λ* 824. 20. fr. 393. 21. *Δ* 513. 22. *B* 237. 23. ,Exod. 16, 23' Pearso. 25. Aesch. Suppl. 337. 30. *α* 107. 31. *Ω* 639, quod Pearso adscripsit alienum est, nisi *κυρίως* addideris.

ADNOT. 10. *Περφέρες* optimus Herodoti liber IV 33, ubi alii *περιφερέες* praebent. Exitus similis apparet in *κέστερ*. 12. E dialecto pro *περιώσιον*. Vide Ahrens Dial. II p. 357. 15. Phot. 425, 27. Hesych. gl. *μ* 910 schol. Nic. Ther. 548. Vulgaris dialectus *πέκος*; Aeoles *πέκκος* pronunciabant teste Tzetz. in Cram. Anecd. Oxx. III p. 358, 11. Cf. Lob. Path. El. p. 512. 16. Confundit *πεικόν*, q. v. et *πέσκος*. 17. Pro *πίεσμα ἢ* scribendum esse *ἢ πεῖσμα* vidit IThSchneider ad Theophrast. III p. 144 Lob. Proll. 277; pro *μόσχος* recte Valerius *μίσχος*. Cf. Hes. *πάσμα* et Geopon. X 56, 2. 4. 18. *πεσοῦνται*? 19. Non liquet, *πεῖσαι* a *πείθω* deducendum sit, an a *πιπίσκω*. Hoc verum puto et formam Aeolicam iudico. — Mox habebimus *πεσών· πάσχων*, quod fortasse *πασών· παθών* scribendum est Laconice. 20. *πέντε γράμματα* cod., em. Mus. Et sic legimus ap. Poll. IX 97 Orion. p. 127, 1 EM. 666, 18 Eustath. 1396, 60. 1397, 29. Vide Cobet Novv. Lectt. p. 776. 22. (σ) Vossius. 24. *μετατίθησι — ἐπὶ* Phot. 426, 1. 25. 26. [σ] Thes. col. 1004. 28. (σ) Is. Vossius. Mons *Πέσσον* s. *Πέσον* (*Ἀπέσας*) scientiam nostram fugit. *πέτος· τὸ ὕψος* EM. 666, 47 alienum videtur. *χωρίον* et *πεδίον* Aeolensibus recte tribui docent Ahrens I p. 66 et Kuhn *Zeitschr.* IX 368. Hinc quaesita elegantia *πεδίῳ πέσε* et *πέδῳ πεσόν* iuxta ponunt Hom. *E* 81 et tragici. — *ὁμαλές* (sic Martin. *ὁμαλίς* cod.) ad *πεσόν* cave referas. — *Αἰωλεῖς* dormitans Mus. 29. Vide Poll. II 71 *τὰ δὲ παρὰ τῇ κόρῃ μέλανα πεσσοί*. Infra Hesych. *πεμφθοί* (gl. 2302) Eleis tribuit. 32. *πίσσυμπτον· σκυτίον* cod., imo *πεσσύγγιον· σκυτεῖον* aeolice pro *πισσύγιον* vel *πισύγγιον* de quibus cf. Poll. VII 82 Alex. Aetol. p. 230 Meinek. Sapph. ap. Hephaest. p. 42 fr. 98 p. 690. Infra 2373. 74. *πισύγγιον· σκυτεῖον πισύγγων· σκυτέων*. 33. *πεσσύπτη· σκυτεύρια* cod., *σκυτάρια* Vossius, *σκυτεύτρια* HSt. Coni. *πέσσυγγοι· σκυτεῖς*, aut *πεσσύκια· σκυτάρια* coll. Moerid. p. 306. 6 *πεττύκια* (*Δωρικῶς* addit Moschop. π. σχεδ. p. 135) *τὰ λεπτὰ περιτρήματα τῶν δερματίων, ἀφ' οὗ ἡμεῖς πιττάκια*(?) *λέγομεν*.

πέσσυρα· πίσυρα. τέσσαρα
2035. πέσσυρες· τέσσαρες. Αἰολεῖς
πεσών· πάσχων
πέτα· πτῶσις. στάχυα
πετάζει· ἁπλοῖ. σκεπάζει
πεταιτά· μετέωρα. ἀμπελουργία, ὡς αἱ ἀναδενδράδες
40. πετάλα· ὀνόματα θήλεια. καὶ βοῦς
41. πέταλ[λ]α, οὐδετέρως· τὰ φύλλα
43. πεταλίζειν· βλαστεῖν. φυλλολογεῖν
πετ[τ]αλισμός· ὁ διὰ φύλ[λ]ων ὀστρακισμὸς γινόμενος
45. πέταλ[λ]ον· φύλλον. καὶ τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ καλύπτον τὸ στόμα
πεταλωτόν· ἀκμαιότατον. εὐειδέστατον
42. πεταλίδων ὑ[ι]ῶν μεταίη· ἀπὸ τῶν μόσχων. πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται
[πεταλοῦνται· ἐξυπτιῶνται. τρυφῶσιν
πέτακνον· ποτήριον ἐκπέταλον. (τὸ) δὲ αὐτὸ καὶ πέταχνον]
πετάσας· ἁπλώσας. τανύσας
50. * πετᾶσθαι γαμβραί· κεκτῆσθαι
πετάσειεν· ἁπλώσειεν. κουφίσειεν. ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ πετάζω
πέτασος· τὸ τῶν ἐφήβων φόρημα
πέταυρα· τίγνα
πέταυρον· εἶδος παγίδος
55. πετελκές· καμπύλον
* πετεηνῶν· πετεινῶν
* πετέσθην· ἐπέτοντο. δυϊκῶς

SCR. 40. *Πετάλη* Pherecratis comoedia inscripta fuit. 41. Stratt. com. fr. I 6 p. 787. 42. Achaei fr. VIII p. 580 Nck. 47. Aristoph. fr. III p. 1062. 48. Alexid. III p. 408 fr. I. 49. Φ 15. 50. Eur. Andr. 642. 51. σ 159. 52. Philem. com. IV p. 12. 54. Prov. IX 18. 56. υ 87 Β 359. 57. Ε 366.

ADNOT. 34. 35. Ahrens Dial. I p. 40. 35. Supra πέσσαι. — πάσχειν, q. v. Non ausim igitur παισῶν vel παισᾶν (Alc. fr. 50 Ahr.) Aeolice pro πασῶν. 37. στάχυες Mus. στάχυας Cyr. Alberti. Forte πτῶσις ταχεῖα. Nam πέτα s. πετά recte agnoscit Lobeck. rhem. 259, haud dubie memor aoristi forma Aeolica et Dorica ἔπετον, qua de cf. EM. 666, 51 Pind. Ol. VII 126 Pyth. V 65. 38. Cf. schol. σ 160. Cobet Nov. Lectt. p. 251. 39. Cf. ἀταισόν, quod tamen alienum esse iudico. Forte πέται· τὰ μ. ἀμπελουργεῖα, vel ἀμπέλου ῥάγια, ὡσεὶ ἀναδενδράδος. An huc pertinet, quod infra legitur πῆδος· ἡ ἀγρία ἄμπελος? 40. ὑνο (μτ,) cod., ὀνόματα Mus. Πετάλη· ὄνομα θηλείας Meinek. hist. crit. p. 86, ὄνος θήλεια Guyetus, quod miror Thesaurum VI col. 1008 B amplexum esse. Conieceram Πετάλα· ὄνομά τι. καὶ βοῦς θήλεια. Sequitur enim πέταλα· οὐδετέρως, unde πετάλα verum esse patet. 41. [λ] Guyetus. 44. [τ] — φύλλων Mus. pro φίλων. De re cf. Diodor. XI 87. 45. [λ] Guyetus. 46. Corruptum videtur ex πελώτατον, quod, nisi τελεώτατον scribendum, unde detortum sit ipsum, quaerendum est. *Μέγ' ἄωτον* coni. Ruhnkenius. 42. υἱῶν μεταίη cod., ὑιῶν μετήχθη Mus., ὑῶν Scaliger ex Ath. IX 376 B. Sub μεταίη, cui similem depravationem habuimus s. v. *Οἰώνιχον*, latet aliud; forte δέ τοι· ἡ (μεταφορά) vel ἐπάϊον e l. l. 47. πεταχνοῦνται· ἐξυπτιοῦνται τρυφῶσιν Phot. 426, 10 recte. Cf. πεδαχνοῦται· ἐξυπτίωται καὶ τρυφᾷ. 48. (τὸ) Hemsterhusius. 49. πετάσσας sine caussa Iensius. 50. πεπᾶσθαι Mus. recte sed invito ordine. Debebat insuper γαμβρούς ex Eur. Androm. 642, ut perspexit Salmasius. Est hic locus Euripideus ex eorum numero, quos ab ipso Hesychio assutos esse ex codice vitioso supra dixi ad παισθάμα. 51. Cf. πετάζει. 52. Poll. X 164. Eustath. 976, 42. — φρόνημα cod., em. Leopard. IX 19. 53. σίγνα cod. Phot. 426, 8, τίγνα Mus. Cf. gl. 2058. Lob. Proll. 259. 54. Cyr. Suid. gl. mss. in Proverb. IX 18. 55. Num ordine requiratur πετεακές Vossii ambiguum manet, cum duae gl. seqq. sint Homericae, a Diogeniano non receptae. Forte περιάγές.

πέτευρον· σανίς, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνεις κοιμῶνται· καὶ πᾶν τὸ ἐμφερὲς τούτῳ. καὶ ὄργανον ποιόν. καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ. ἔστι δὲ λεπτόν, ὅταν ἐν μετεώρῳ κείμενον ᾖ. Πέτευρον λέγεται, ἢ καὶ πέντευρον

Πετε[υ]ών· πόλις

2060. πετήλας· τοὺς μικροὺς καὶ θαμνώδεις φοίνικας

πετηλίς· ἀκρίς

πετηνίς· κόρις

πέτραι ἠλίβατοι· ὑψηλοὶ κρημνοί, ἀκρώρειαι

[πετρέμβατοι· ὑψηλοὶ κρημνοί]

65. [πετραδεῖλαι· οἱ μὲν τοὺς ἀποπνευματισμούς· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων]

πετρεφράμη· θρασεῖα. θερμή

πέτρη τ' Ὠλενίη· πόλις

πέτρον· λίθον

* πεττειᾷ· παίζει

70. πεττεία· διὰ κύβων παιδιά

πεττείαις· κύβοις, τάβλαις, παιδι[λ]αῖς

πεττεύει· διαπαίζει. μεταστρέφει. κυβᾷ

* Πέτρος· ἐπιλύων. ἐπιγινώσκων. οὗτος καὶ Σίμων καὶ Κηφᾶς καὶ Συμεὼν ἐλέγετο

πεττοί· βόλια, ἐν οἷς ταυλίζουσι

75. πεττεύουσι· κυβεύουσιν

πέττουσιν· ἑψοῦσιν

πευδρία· ἀρτοθήκη

πεύθεται· πυνθάνεται. ἀκούει

πεύθετο· ἤκουεν. ἐπυνθάνετο

80. πεύθη· πεῦσις. ἐρώτησις

πευθῆνες· πιστοί. περίεργοι

πευθείς· ἑψηθείς

πευῖδας· λαμπάδας

SCR. 58. Arist. fr. CCXXXVI p. 1218. 59. *B* 500. 63. *Π* 35 *ν* 196. 67. *B* 617. 68. *Π* 734. 70. 71. Plato passim. 72. cf. Plat. Civ. IV p. 487 B. 73. Ioan. I 43 I Cor. XV 5 Galat. II 9 II Petr. I 1' ALB. 79. *Α* 21 *Π* 411 Hesiod. Theog. 463. 83. ADN.

ADNOT. 58. Lob. Proll. 264. Cf. Poll. X 156 Phot. 426, 11 schol Theocr. XIII 12 Nic. Ther. 197. — ὄργανον] Polyb. VIII 6, 8. — ἢ καὶ πέταυρον Vossius. Non liquet. 59. [υ] Mus. Fortasse ῡ digammi locum obtinebat in Boeotorum dialecto. 61. Nos quoque hoc locustae genus *das wandelnde Blatt* appellamus. An πετηλίας· καρίς, qua de squillae specie cf. Aelian. NA. VII 30: πέτονται. ἔχουσι γὰρ πτερύγια μικρά. 64. πετράμβατοι Thes. VI col. 1018 coll. πατρέμβατοι. Qui egregie fallitur, nam ε est αι et μ ex λι natum. Utrobique igitur πέτραι ἠλίβατοι restituendum. 65. Imo πεπραδῖλαι; cf. Lob. Proll. 108. 66. Non expedio: sed hoc affirmaverim graecam non esse glossam sed Aegyptium latere πετεφρά (פּוֹטִיפֶרַע, Πετεφρῆ Πεντεφρῆ Πεττεφρῆ) quod proprie significat eum qui solis est, sed derivabatur etiam a פָּאַר *effervescere* et פָּטַר *erumpere* (erumpere — in fervorem). Hinc conicio πετρεφρά· θερμάσια θέρμη. θερασεῖα cod., θρασεῖα Mus. quod verum videri possit, cum Eustath. Opusc. p. 20, 43 θρασεῖα et θερμή coniungat. Is. Vossius conferebat Aeolicum φάρυμος· τολμηρός θρασύς quo de cf. Valcken. epist. ad Roev. p. X (ubi φάρσυνος corrigi iubet) et Ahrens Dial. I p. 42, 7. Mox iisdem verbis explicat πευκαλίμη. 69. Verbum vitiosum πεττειᾷ Vossius restituebat. 70. ἢ διὰ Mus. 72. μεταφέρει Phot. 426, 18 et Hesych. s. v. διαπεττεύων. 74. ταβλίζουσι rectius Sopingus. Phot. 426, 25. 77. Infra σιπύη· — ἀρτοθήκη, φησὶ δὲ πευδρία. Ὑδρία Bekk. AGr. I 303, 33 quod πευδρία scribere volebat Ruhnkenius. Cf. Lob. Phrynich. p. 223. 80. Lob. rhem. p. 258. 81. Per ἐπήκοοι explicat Phot. 426, 26, per μανδάτωρ Suid. Zonar. p. 1530, per κατάσκοπος Suid. s. v. πευθήν schol. Il. *K* 38 Eustath. l. c. et Od. *Γ* p. 114. 82. Cf. Lob. Phryn. p. 223. Cobet. Mnemos. 1859 VIII p. 43 legit πεφθείς, praeeuntibus Is. Vossio et Hemsterh. ad Poll. p. 1279. 83. Sic etiam Cyr. lex. MS., πευκίδας vel πεύκας Scaliger alii. Mihi glossa Sophoclea posita videtur loco non suo. Sic enim ille in Trach. 1198 πευκίνης λαμπάδος σέλας.

πευκαλεῖται· ξηραίνεται. ἢ ἀντὶ τοῦ ζητεῖται. Ἀριστέας
2085. πευκαλέον· ξηρόν. ἀγγεῖον
πευκαλίμαις· συνεταῖς. ὀξείαις. πικραῖς. ἢ ἀγαθαῖς
πευκαλίμη· θερμή. θρασεῖα. καὶ φλεγμαίνουσα
πευκαλίμησι· πυκναῖς. συνεταῖς. καὶ τὰ ὅμοια
πευκάνα· [πευκονία.] ἱστοῦ παράπλεγμα. [τροχίαι]
90. πευκεδανόν· πευκές. πικρόν
Πευκέτιοι· οἱ περὶ τὸ[ν] Βρεντέσιον οἰκοῦντες
πεύκινο(ν) δάκρυ[ν]· πίσσαν
πεύκλα· ἁματροχιαί
πεῦσις· ἐρώτησις. ἀπόκρισις
95. πεύσομαι· ἐρωτήσω. ἀκούσω. ἐρευνήσω. μάθω
πευστός· ὑπήκοος
πέφανται· πεφανέρωνται. ἢ πεφονευμένοι εἰσίν
πεφάσθαι· πεφονεῦσθαι, καὶ ἀνῃρῆσθαι. ὅθεν καὶ φάσγανον
πεφασμένον· φανερόν. ἀνῃρημένον. ἢ πεφανερωμένον
2100. [πεφάσσουσα· ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα]
πέφαται· εἴρηται. τέθνηκεν, ἀνῄρηται, πεφόνευται
πεφαύλικεν· ἤμβλυκεν
πεφαυλισμένον· ἀποδεδοκιμασμένον
πεφέναχ(ικ)εν· ἠπάτησεν
5. πεφεναχισμένος· ἐξηπατημένος
πέφη· ἐφάνη ἢ πεφύκασι
[πεφήμωσο· παῦσον. φιμώθητι]
[πεφήνακεν· ἠπάτησεν]
πέφηνεν· ἐφανερώθη, ἐφάνη. ὑπῆρχεν
9a. πεφηνώς· ἕτοιμος. φανερός
10. πεφήσεαι· τολμήσεις, ὑπομενεῖς. τεθνήξῃ
πεφήσεται· φανεροποιήσεται
πεφιδέσθαι· φείσασθαι
πεφλάζει· βράζει

SCR. 88. Ξ 165. 90. Κ 8. 91. Pherecyd. ap. Dion. AR. I 13. 92. Eur. Med. 1189. 95. ψ 262, ubi schol. ἀκούσομαι. 97. Ε 531 Aeschyl. Ag. 331, ubi ἐγκόνως dudum ante Ahrentem conieci. 98. Ω 254. 99. Ξ 127. 2100. Β 450. 1. Ρ 689 ,Hippocr. de cord. T. I p. 491' Lob. rhem. p. 9 n. 3. cf. Iob. XXX 4. 4. Demosth. 22 E. 7. Marc. IV 39. 9. Eur. Bacch. 182. 9a. Euripides. 10. Ν 829. 11. Ο 140 Ρ 155. 12. Φ 101.

ADNOT. 84. Ἀριστίας FGWagner; an Ἀμερίας? 84. 85. Glossae obscurae. Nisi ξηραίνεται praecederet, suaderem ὀξηρὸν ἀγγεῖον. 89. Cf. πέρχανα et πεύκλα, a nemine hucdum expedita. 90. (ἐχε)πευκές Mus. Malim πευκῆεν vel πεύκαες, quorum posterius exstat ap. Theognost. 23, 11. 131, 29. 92. πευκινοδάκρυν cod., πευκινόδακρυν Mus., em. Sopingus. 93. Cf. πευκάνα. Forte πυκναὶ ἁματροχιαί; atque haud scio an πευκονία τροχίαι, quae verba supra ipsius Hesychii auctoritate (gl. 1971) eiecimus, huc sint retrahenda et sic fere emendanda: ἐν κονίᾳ τροχιαί coll. Ψ 405. 6. Epici enim Homero posteriores saepe ἁματροχιαί et ἁρματροχιαί confundunt. 94. Offendit ἀπόκρισις pro ἀνάκρισις, sed cf. Ernesti Lex. rhetor. 95. μαθῶ cod. 96. Forte πεύστης· ἐπήκοος i. q. πευθήν. 97. schol. Hom. Ε 531. 98. πεφονευέσθαι cod., φονεύεσθαι Mus., em. Schow. Suppl. p. 641 et Apoll. lex., qui ante ὅθεν inserit παρὰ τὸ φάσαι. 2100. Sic codex et Vossius, παιφάσσουσα recte Mus. 2. πεφαύλαγεν cod. 4. πεφέναχεν cod., πεφενάχηκεν Phot. 427, 4. Statim ἠπάτηκεν malim, nisi [π] ἐφενάκισεν· ἠπάτησεν malis. 6. Aoristum syncopatum verbi φάω, φῆμι (sic) esse putat Lob. rhem. p. 9 conferens ἔβη ἔσβη ἔσκλη. Albertus πέφηνεν et πεφύασι confundi censebat parum probabiliter. 7. Sic codex et Vossius, πεφίμωσο Mus. recte. 8. Cf. 2104. 9a. πεφηνός cod., em. Albertus. 10. τεθνήξεις cod., τεθνήξῃ Mus. Locum sic constituit Valck. Misc. Obss. VIII 2 p. 171: πεφήσεαι, (αἴ κε ταλάσσῃς)· εἰ τολμήσεις ὑπομενεῖς, τεθνήξῃ. Similiter paraphrasis Bekkeri p. 739. 12. πεφείδεσθαι cod., em. HSt. 13. Aeolice pro παφλάζει?

πεφλοιδώς· τὸν φλοιὸν ἀποβαλών
2115. πεφλοιδέναι· φλυκταινοῦσθαι
πέφνειν· κτείνειν
πέφνεν· ἀνεῖλεν, ἐφόνευσεν
πεφοβημένοι· εἰς φυγὴν τετραμμένοι
πεφοβῆσθαι· κεκοσμῆσθαι, κομᾶν. δεδοικέναι
20. πεφοινιγμένη· ᾑματωμένη, πεπυρ(ρ)ωμένη. ἀπὸ φόνου, ἢ φοίνικος
πεφοιτηκότες· παραγενόμενοι
πεφορημένα· ἐνηνεγμένα. πεπληρωμένα, κεχορτασμένα
πεφορῦνθαι· μεμιάνθαι, μεμολύνθαι
πέφραδεν· εἶπεν. ἐσήμηνεν
25. πεφράδοι· διασημήνειε. εἴποι
πεφρασμένος· παρεσκευασμένος, εἰς τὸ φρασθῆναι προσακτικὴν ἔχων δύναμιν
πεφρίκασι· δεδοίκασι
πεφρικέναι· δεδοικέναι. πεφοβῆσθαι. [πεφρικέναι]
πεφρυγμένον· τὸ εἰς τὴν χεῖρα φρυσσόμενον. [ἢ πεφυγότα]
30. πεφυγμένος· πεφευγώς
πεφυζότες· μετὰ δέους φεύγοντες
πεφύκαμεν· ἐσμέν, ὑπάρχομεν
πέφυκεν· ὑπάρχει. ἐγένετο
πεφυκώς· ὑπάρχων
35. πεφυραμένους· μεμιγμένους
πεφυρμένοι· μεμιασμένοι
πέφυρται· μεμία(ν)ται
πεφυσιγγωμένοι· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σκορόδοις φυσίγγων, ὅπερ ἐστὶν ἐντεριών(ων)
πεφυσιωμένους· ὠγκωμένους. κενοδοξοῦντας. ἐπηρμένους
40. πεφωρημένα· ἐληλεγμένα, κατειλημμένα. Φωρᾶσαι γὰρ τὸ θεάσασθαι
πέχαρι· ἔλαφος. Ἀμερίας
πέψαι· ἑψῆσαι, ἡδὺν κατασκευάσαι, ἢ πραῦναι
πέψις· ἀρτοποιία
πῆ· ποῖ, πῶς, εἰς τίνα τόπον

SCR. 17. *N* 363. 18. *O* 4. 24. *Ξ* 500. 25. *Ξ* 335. 26. Aeschyl. fr. 429 p. 96. 27. *Λ* 383. 29. *Z* 488. 31. *Φ* 528. 36. Aesch. fr. 36 (ἐμ)πεφυρμένοι. 38. Ar. Ach. 525. 44 *Γ* 400.

ADNOT. 14. πέφλοιδος cod., πεφλοιδώς HSt. Lob. rhem. p. 72. 15. φλεκτενεῖσθαι cod., φλυκτενοῦσθαι Mus., em. Is. Vossius. 14. 15. Neutra glossa recte explicatur, sed confunduntur πεφλοιδώς· διακεχύμενος cum πεφλοϊκώς (a φλοίζω) τὸν φλοιὸν ἀποβαλών et verbum aliquod, quod a φώς s. φοῖς derivatum est, cum πεφλοιδέναι· διακέχυσθαι. 16. Lob. rhem. p. 127. 19. Confundit πεφοιβῆσθαι et πεφοβῆσθαι (εἶσθαι cod.). 20. (ρ) Albertus. 22. Infra πεφωρημένα· ἐληλεγμένα, quod itidem ἐνηνεγμένα scribit Phot. 427, 20, ex Hesychio corrigendus. Illud a φορέω hoc a φωράω deducendum. Ineptit DHeinsius, cum postremas interpretationes ad πεφορυγμένα refert. Πεπληρωμένα κεχορτασμένα ad ἐμπεφορημένα sunt referenda. 26. φρασθῆναι. προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν. Αἰσχύλος Phot. 427, 9. Quod nostro reddendum videtur. 28. Copulavit Albertus. Minus recte Iensius inverso ordine legebat πεφρικέναι· πεφοβῆσθαι. Cf. 2119. 29. Similiter Suidas. πεφυγότα ad πεφυγμένον pertinet; vide schol. *Z* 488. 37. (ν) Salmasius ante Cobet. Nov. Lectt. p. 582. 38. Phot. 427, 17 schol. Ar. Ach. 525 Suid. 40. πεφορωμένα cod., em. Mus. Phot. 427, 20 qui tamen male ἐνηνεγμένα scribit. 41. πέχαρις Mus. Vocabulum hoc literarum transpositione et epenthesi literae ε natum est ex πράξ, πρόξ, unde πρᾶκες et πρόκας ap. Hesychium: Πρακί, πέρακι, πέκαρι, πέχαρι· ἐλάφῳ vel πέχαρσι· ἐλάφοις. Offendit tamen aspirata, cuius osores fuisse Macedones traditum est et apparet ex ipso Hesychio κάλιθος afferenti pro χάλις, κάνδαρος pro ἄνθραξ. Sed cf. κάγχαρμον. Cum πέρακι conf. βεῖριξ· ἔλαφος et βέρκιος· ἔλαφος Λάκωνες. Sed σεργοί· ἔλαφοι, quod fugit Leon. Meyer in *Orient u. Occident* I p. 197. 98, adludit ad *cervus*. 42. ἡδῦναι Vossius. 44. ποῦ cod., ποῖ Thes. col. 1029.

2145. πηγάδα· τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν, ὕστερον γενομένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν
πηγάζει· ἀναβλύζει
πηγαί· τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοί
πηγαῖον· τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται
πηγαῖον ὕδωρ· περικαθαῖρον, τὸ πρὸ τῆς οἰκίας τῶν ἀποπεμπομένων, ὅτε ἐξεκόμιζον
50. πηγεσιμάλλῳ· εὐπαγεῖς καὶ εὐτραφεῖς ἔχοντι μαλλούς· πηγὸν γὰρ τὸ εὐτραφές. τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγόν· οἱ δὲ μέλαν
πηγόν· οἱ μὲν λευκόν· οἱ δὲ μέλαν. καὶ εὐτραφῆ, ἢ μέγα
πηγυλίς· ψυχρά, παγετώδης
Πήδαιον· πόλις. καὶ ὄνομα κύριον
πηδάλια· τῶν ἀκρίδων οἱ ὀπίσθιοι πόδες
55. πηδαλίοις· οἴαξιν
πηδαλιο(υ)χούμενοι· κυβερνώμενοι· παρὰ τὸ πηδάλιον, ὅ ἐστιν αὐχήν
Πήδασος· πόλις, καὶ ἔθνος βαρβαρικόν. καὶ κύριον ὄνομα, καὶ ἵππου
πῇ δὴ ἄρα· πῶ(ς), ποῖ δή
πῆδον· πηδάλιον
60. πῆδος· τὸ πλατὺ τῆς κώπης, ἀπὸ τοῦ παίειν. οἱ δὲ πήδινον εἶναι ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν. γράφουσι δὲ καὶ ἐν ἐκείνῳ·

μέγα δ' ἔβραχε πήδινος [τε]

καὶ ἡ ἀγρία ἄμπελος
[πηδύειν· νάειν. βλύζειν. βρύειν
πηδύειν· πηγάζειν. ὀμβροῦν. ἱδροῦν
πηδυλίς· πέτρα, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει]
πηδῷ· τῷ πλάτει τῆς κώπης τοῦ πλοίου
65. [πήθων· πίθηκος]
πῆι· πόκα
πηκτὰ δάκρυα· παρὰ τὸ πεπηγέναι· ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα
πηκταὶ θύραι καὶ εὔπηκτοι [εὐ]θύραι
πηκτίδες καὶ σύριγγες· ὄργανα μουσικά
70. πηκτίδος· πανδουρίου
πηκτίς· πανδούριον. ψαλτήριον. σύριγξ. ὄργανον
πηκτόν· ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένον

SCR. 48. Eur. Alc. 99. 50. Γ 197. 51. λευκόν] Lycoph. 336. μέλαν] Callim. h. in Dian. 90. Strato com. IV p. 548. εὐτραφῆ] I 124. 53. N 172 — E 69 ex em. Aristarchi. 54. ‚Aristot. HA. IV 7, 9.' Seager. 55. Ar. Eqq. 539. 57. Z 35 I 152. — Herod. VIII 104. — Z 21 — Π 152. 467. 58. Plat. Rep. II 376 A E 472. 60. E 838. 64. η 328. 66. ADN.

ADNOT. 45. Lob. rhem. p. 281 n. 18. 47. ‚Alio nomine ῥαντῆρες' HSt. 49. Sic codex, nisi quod πρὸς pro πρὸ porrigit, τὸ περικαθαῖρον τὰ πρὸς male Mus., em. Thes. col. 1031 C. 50. πηγεσημάλλῳ cod., em. Mus. 51. μέγαν Mus. sine caussa, nam Ψ 234 κύματι πηγῷ neutraliter dicitur. 52. Schol. Apoll. Rhod. B 737. Vid. παγουλίῳ. 53. Πηδαῖος cod., correxi. 56. (υ) Cyr. lex. ms. Suid. — τῶν πηδαλίων cod., em. Heinsius. 57. πόλεις? 58. πῶ, ποῦ codex. 60. ἔβρεχε cod., em. Mus. Pro τε non tam ἄξων reponendum erit, quam λέγεται vel ἔστι δέ. Cf. Schneider ad Theophr. III p. 277. — ἄμπελος] Cf. πεταιτά. 61. 2. 3. Vitiose pro πιδύειν et πιδυλίς. Cf. Lob. Proll. p. 125. 65. πίθων Mus. 66. πήποκα·.... Toupius probante Ahrens dial. II p. 363, qui conferri iubet epigramma Laconicum ap. Poll. IV 102 Theocr. VIII 34 XI 64, ubi libri πῆ ποκα exhibent. Sed cf. 2200, unde possit detortum videri. Alioquin πῆϊ Boeoticus vocativus est pro παῖ teste Cram. AO. I p. 346, 6. 67. Ante ὡς excidisse videtur ἤ. 68. εὔθυραι cod., εὔθυροι Mus. Correxi. Fuit tamen cum πηκταὶ λύραι legendum suspicarer, quae sunt Sophoclis verba fr. 218.

πηκτὸν ἄροτρον· τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων. εἰσὶ γὰρ καὶ μονόβολα
πηκτὸς θάνατος· ὁ τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανεν
2175. *Πηλαγόνες*· γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς
πῆλαι· κραδᾶ[ί]ναι, σεῖσαι
πηλαμύς· διὰ τοῦ ῡ ἰχθῦς ἐν Πόντῳ
πῆλεν· ἔπαλ(λ)εν
Πηλέως μάχαιρα· παροιμία, ἣν ἐκ πλήρους Ἀριστοφάνης ἀναγράφει οὕτω· *μέγα φρονεῖ μᾶλλον, ἢ ὁ Πηλεὺς τῇ μαχαίρᾳ*. ἐδόκει γὰρ σωφροσύνης γέρας εἰληφέναι.....
80. *Πηλ(η)ιάδεω*· τοῦ Πηλέως παιδός
[*πηληκίσματα*· φενακίσματα]
Πήληξ· περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. καὶ δῆμος
Πηλιάδα (*μελιήν*)· τὸ δόρυ
Πηλιάς· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν
85. *πηλιδνόν*· πελιδνόν
πηλίκον· οἷον, ὁποῖον, ποταπόν. διάφορον
πηλίκοις· διαφόροις. καὶ τὰ ὅμοια
πηλίναις· χοϊκαῖς
πήλινος· ἐκ πηλοῦ, χοϊκός
90. *Πήλιον*· ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ. καὶ Πήλιον
πηλός· οἶνος. Ἴωνες, ἔνθεν καὶ *κάπηλος* ὁ τὸν οἶνον πωλῶν
πηλὸς ἀϊδνός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος. καὶ τὸν ὁρίζοντα ὠκεανόν
πήλυξ· ῥαγάς
πῆμα· βλάβη. ἀναπημονή
95. *πημαίνει*· βλάπτει, κακοποιεῖ
πημαινούσης· κακούσης. καὶ τὰ ὅμοια
πήμασι· κακοῖς. [πήμασι] βλάβαις
πῆ μέματον· ποῦ προθυμεῖσθε
πῆμος· πηνίκα
2200. *πῆν*· *πῇ* καὶ *πῆν* ἐπὶ τοῦ κατάπασσε καὶ καταπάσσειν
πήνα· ἀπήνη

SCR. 73. *K* 353. 74. Tragicus. 75. Callim. h. Iov. 3. p. 121 Meinek. (Vindic. Strab. p. 90). 76. *Π* 142. 77. Soph. fr. 460. 78. *Z* 474. 79. Ar. Nubb. 1059. 80. *A* 1. 82. *O* 608. — Aeschin. 73, 22. 83. *Π* 143. 84. *Y* 277. 87. Galat. VI 11. 90. *B* 757. 91. Soph. 710 p. 240. Nisi Ἴων legendum. 94. e. g. *Γ* 50. 95. *O* 42. 98. *Θ* 413.

ADNOT. 73. *μονόξυλα* Albertus coll. schol. Il. *K* 353. 74. *Αἴαντος. περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει* Phot. 428, 1. — *περιπεσών* vel *ἐμπεσών* malim. 75. *γαργενεῖς* cod., *γηγενεῖς* Mus. haud male quidem, modo constaret, non fuisse lectionis in loco respecto discrepantiam (*γρ. γενεῖς*). Fieri enim potest, ut tale quid invenerit Hesychius: *πηλάγονες* h. e. *πηλογενεῖς* (*ex luto nati*). Praeterea conicio: *Πηλαγόνες*· *γίγαντες* (Bentl. Callim. p. 458) *Πελλαῖοι*. De re cf. OSchneider Philol. VI p. 495. 77. Phot. 428, 12. 78. *ἔπαλλεν* Alb. 79. Copiosius Phot. 428, 2, qui *ἐν τῇ μαχαίρᾳ* legit, *ἐπὶ τ. μ.* Heinsius. Vide App. Prov. IV 57 p. 446. 80. *Πηλιάδες — παῖδες* cod., em. Bernardus. 81. Infra *πηνηκισμάτων*· *φενακισμάτων*, quod restituendum etiam Hippocr. p. 55, 30 pro *πηκάσμασιν* vel *πηνικάσμασιν*. Ac *πηνικίσματα* etiam Cobetus suasit Nov. Lect. 283. 90. *καὶ πόλις* Munker, possis *καὶ Πάλιον* (Dorice). Sed non dubito quin 2191 scribendum sit: *ἔνθεν* (*καπηλεῖον*) *καὶ κάπηλος*. 91. Schol. *A* 596 EM. 490, 3. 92. Cf. *ἀϊδνόν*, ubi teste IBekkero codex *ἄϊδνον* — *ἄϊδνόν* exhibet, et Bryan. Plutarch. I p. 63. 93. E dialecto Laconica pro *σπήλυγξ*. Cf. Phot. 428, 16 Hesych. *ῥαγάς*· *πήλυξ* Similiter Cyr. Alb. 94. *ἄτη*· *πημονή* HSt. 98. Paraphr. Bekk. p. 702. 99. Herod. *πμλ.* 19, 20. 2200. *πῆκαι πῆν — καταπάσσαι* cod., recepi Alberti et Lobeckii rhem. p. 104 emendationes, qui *πῇ*· *κατάπασσε* cum *τῆ* comparat. Cf. 2166. 1. Cum gallico nomine *benna*, quo Festus genus vehiculi significari tradit, comparat Lobeck. El. p. 19. Malim *πήνα* (*πάνα*)· *πήνη textum, tela* vel *πήνεα*· *πήνη* (a *πῆνος*).

Πηνειός· ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ
Πηνελόπη· ὄνομα κύριον
πηνέλοψ· ὄρνις ποιός
2205. πηνηκίζειν· ἀπατᾶν
πηνηκισμάτων· φενακισμάτων
πήνην· [τὸ ἀνάπτειν.] λέγεται ἡ ἐργασία
πηνία· ἐντίθεταί τινα τοῖς πλακοῦσι λεγόμενα πηνία. ἔστι δὲ λευκὰ καὶ προσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως
πηνίκα· πότε. [ἢ τότε]
10. πηνίκα δέ· [ὅτε δὲ] ἢ πότε δέ
πηνίκη· θρίξ. ἐμπλοκή
πηνίον· [πανούκλιον. ἢ] ἄτρακτος, εἰς ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη
[Πηνιός· ποταμός]
πῆνος· ὕφασμα
15. πηνώμενον· πηνιζόμενον. τριβόμενον
πῆξαι· κατασκευάσαι. στῆσαι
πήξας· στήσας. βαλών. κατασκευάσας
πῆξε θυμόν· ἔπληξε τὴν ψυχήν
πηοί· συγγενεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. ἀγαθοί. ἀναγκαῖοι. ἀνδρεῖοι
20. πήραξον· ἀφόδευσον
Πηρεφόνεια· Περσεφόνεια. Λάκωνες
πηρία· Ἀ(σ)πένδιοι τὴν χώραν τοῦ ἀγροῦ
Πηρίη· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ
πῆριξ· πέρδιξ. Κρῆτες
25. πηρίς· ὄσχη, κήλη, αἰδοῖον. καὶ ἱερεῖον ταυρία
πηροῖς· βλάπτοις
πηρόν· ἐστερημένον τῆς φωνῆς. ἔνιοι δὲ πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον αὐτοῦ τὴν διάνοιαν...... τὸν (ἔ)νεὸν καὶ ἄφωνον· προπερισπωμένως δὲ τὸν τυφλόν

SCR. 2202. *B* 757. 4. Arist. HA. VIII 3 Stesichor. et Ibycus l. l. 5. Cratin. fr. XLIX p. 191. 9. e. g. Menandri fr. III p. 179. 11. Aristoph. fr. III p. 1176. 12. *Ψ* 762. 13. *B* 757. 16. *ε* 163. 17. *Γ* 217. 18. *Ξ* 40. 19. *Γ* 163. 23. *B* 766. 26. cf. Plat. Phaedr. p. 257 A. 27. *B* 599.

ADNOT. 4. Schol. Ar. Avv. 1302. 299. 5. 6. Ordo postulat *πηνηκίζειν* et *πηνηκισμάτων*, quam scripturam probabat Bekk. Poll. II 30 X 170 eamque unice probant codices Luciani dial. metr. XI 4 (V 3 XII 5). Itaque haec reposui cum Vossio pro *πηνικίζειν*, *πηνικισμάτων*. 7. *πήνειον· τὸ ἀνάπτειν* cod., + Mus. Coniciunt *πηνίον*, quod ordini repugnat. Recte ni fallor C. 63 *πήνην· ἐργασίαν*. Verba *τὸ ἀνάπτειν* ad *πηνηκίζειν* sunt referenda. 8. *ὠνομάζετο δέ τινα καὶ πηνία, ἃ τοῖς πλακοῦσιν ἐπετίθετο* (sic) *προσεοικότα πηνίοις. λευκὰ δὲ ἦν τὴν χρόαν* Poll. VI 79 p. 247. Sub *πηνίοις* intellegit insectum, cui nostrates nomen *Spanner* indunt. 9. *ποτέ* codex, cuius correctionem sapit sequens *ἢ τότε* (l. *πότε*). Ceterum cf. Lob. Phrynich. p. 49. 10. Scripsi *πότε* pro *ποτὲ* et malim *δή*. 11. Cf. 2205. 6. et 2181. — *ἐμπλοκεῖ* cod., em. Mus. 12. *ἐν ᾧ* Phot. 428, 26 omisso voc. barbaro *πανούκλιον* h. e. *πανουήλιον pannuvellium* ap. Varron. L. L. V § 114 p. 33 Egger. Hinc Labbaei Glossae: *Pannuclium ῥάκιον. Pannucola πανούκλιον. Penucula πηνίον. Panicola πηνίον.* — *ἄδρακτος* cod., em. Mus. 13. *πηνειός* Mus. Codicem sequitur Is. Vossius. 15. *πηνόμενον* cod., em. Phot. 429, 5. Cf. Lob. rhem. p. 123. 18. Cf. Lehrs ap. Friedl. ad Aristonic. p. 228. In *Ξ* 40 Aristarchus *πτῆξε* Zenodotus et Dionysius Sidonius *πῆξε*, alii *πλῆξε* praeferebant. 20. Inscite Kusterus *θύραξον* coniciebat. Cretenses *περδάζειν* dicebant pro *πέρδειν*, mutatum illud e legibus dialecti suae in *πηράζειν*. *πηρίν· ἡ ἕδρα* ap. Hippocr. Galeni lex. p. 544 alienum. 21. Formae huius nominis sunt *Περσεφόνη* (*να*, *νεια*) *Φερσεφόνη(εια) Φερσέφασσα Φερσέφαττα* (quod rectius *Φερρέφαττα* scribi videtur) *Περσέφασσα* et *Περσωφάτα*. Cf. Ahrens Dial. II 112. 159. 22. 23. Separavi. — (*σ*) Palmerius. 23. *Πηρία* male Mus. Cf. Eustath. 341, 38. 24. *πήριξ* cod. Correxi. Ad formam quod attinet cf. *πήραξον* et *ἄχηρον· ἀκρίδα* (*ἀχράδα*?) *Κρῆτες*. 25. Cf. *περίνα* et *περίνος*. — *ταυρία*] infra *πρήν· ταῦρος* ubi Lobeck. Parall. p. 72 *πηρίν· ταῦρος* corrigit. 27. *ἐνεὸν δὲ* cod., conicio *ἔνιοι δέ*. Mox ante *τὸν ἐνεὸν* excidisse videntur haec: *καὶ ὀξυτόνως μέν*. — (*ἔ*) Mus.

πηρόν· τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα
πήρωσις· βλάβη. λύπη. τύφλωσις
2230. πήσασθαι· μέμψασθαι
πήτεα· πίτυρα
πητ[ε]ῖται· πιτύρινοι ἄρτοι. Λάκωνες
πήχεων· πηχῶν
πῆχυς· νεῦρον, ἢ τὸ τοῦ τόξου μέσον· ἔνιοι τὰ ἄκρα. κιθάρας δὲ πῆχυς ὁ ἀγκών. ἢ ὁ εἷς καὶ ἥμισυ ποῦς
35. πηῶν· φίλων. συγγενῶν
πιαζόμενος· θλιβόμενος
πιαίνει· σιτεύει. λιπαίνει
* πιανάτω· λιπανάτω
πιαινέτω· λιπαινέτω
40. πιαλέον· λιπαρόν
[πιανεῖ στυγνῷ· τῷ θρηνητικῷ ὕμνῳ]
πίαλον· παράλευκον
πῖαρ· τὸ κράτιστον. καὶ στέαρ. ἢ τὸ πέρας. καὶ λιπαρόν
πιάτοις· τὸ ἄσημον ἀργύριον
45. πίγγαλος· σαῦρος ὁ καλούμενος χαλκίς
πίγγαν· νεόσσιον. Ἀμερίας. γλαυκόν
πίδακες· σταγόνες. πήγξ
πιδακοέσσης· καθύγρου
πῖδαξ· λιβάς, κρήνη, ἀναβολὴ ὑδάτων, πηγή, ἄκρα ὕδατος
50. πίδαξι· πηγαῖς
πιδηέσσης· καθύδρου, πιδακώδους. καὶ ἡμεῖς πιδᾶν λέγομεν τὸ ἀναβάλλειν ὑγρόν
[πίδναται· προσπελάζει]
Πιδώ· δῆμος [ἐν τῇ Ἰθάκῃ
πιέειν· πιεῖν
55. πιέζειν· κατέχειν. θλίβειν, σφίγγειν. μαλάσσειν. βαρεῖν
πιερά· λιπαρά. εὐδαίμονα, πλούσια. καὶ πιείρη
Πιερία· ὄρος. [ἢ λιπαρά]

SCR. 28. Simonid. iamb. VI 22. 29. Plat. com. II p. 697, v. 7 Aristot. de gen. anim. II 8. 33. Xen. Anab. IV 7, 16 Menand. fr. CLXXVI p. 273 Euang. com. IV p. 572, v. 9. 34. *Λ* 375 *B* 293. 35. Antimachus. 37. Eur. Cycl. 333. 38. Psalm. XX (XIX) 3 quod ap. Cram. AO. II p. 464, 9 explicatur *φαιδρυνάτω ἐν ἐλαίῳ*. 41. Eur. Tro. 126. 43. *Λ* 549 ADN. 48. cf. Eur. Andr. 116. 49. *Π* 825. 50. Herod. IV 198. 51. *Λ* 183. 52. *T* 93. 53. *Δ* 362. 54. δ 419. 56. τ 173 *T* 180. 57. Eur. Bacch. 408.

ADNOT. 30. Non intellegere se fatetur Lob. rhem. p. 70. Detortum videtur e (μω-) μήσασθαι. 31. *πήτυρα* cod., em. Mus. Vid. Bekk. AG. 293, 13: *πηλοὶ καὶ πίτυρα*. 32. *πητεῖται· πητύριοι* cod., Thesauro recte corrigere videntur *πίτεα· πίτυρα* et *πιτῖται· πιτυρίαι* vel *πιτύρινοι* coll. *πισυρηνοὶ ἄρτοι*. Vide Lob. Proll. p. 274, qui *πίτυα* corrigit. Cf. nos ad 2356—59. 33. 37. Irrepserunt e Moeride. *πηχέων* cod., cf. Pierson. ad Moer. p. 327 Phot. 429, 7. 35. Schol. Nic. Ther. 3. 41. *πιᾶνι* (h. e. *π(α)ιᾶνι*) Salmas. Supra *παιᾶνι στυγνῷ*. 42. *πιαλόν* cod., 43. Cf. *ἐκπῖαρ* et *πίαρ*. — *πέρας* refero ad Odyss. ε 289 *πεῖραρ*, ubi vitiose *πεῖαρ* in libris nonnullis legitur. 44. *ἄσιμον* cod., + *ἄσημον* Mus. Non expedio. 45. Infra *πιπαλίς* pro eodem, et supra *ζίγνις*. Simile quid est etiam *σκίγγος*. 46. *πιγγανεόσσιον* cod., *πίγγα· νεόσσιον* Albertus. Debebat ex ordine *πίγγαν* vel *πίγγον* quod dubitari potest utrum dictum sit pro *σπίζαν* sive *σπίγγον*, quod *σπίνον* explicat Hesychius, an corruptum ex *πίπον* (Ath. IX p. 368 F) h. e. *pipionem*. Sed Macedones fortasse Laconum more π ante π abiciebant. 47. *πήγξ* om. Mus. *πηγαὶ* Phot. 429, 9. 49. *ἀκραιφνοῦς* Heinsius. 51. *πιδειέσσης* cod., em. Mus. *πίδαν* — *ἀναβάλλον* cod., em. Ruhnken. 52. *πίλναται* Mus. *πίλαται* Aldus. 53. *ἐν Ἰθάκῃ* Mus. Cf. 57. 56. *πίερα* — *πιείρη* cod., *πιερὰ* — *πιήρη* Mus. Conicio *πίειρα* — *εὐδαίμων πλουσία* — *πιείρη* (e *T* 180). 57. Confundit *Πιερία* et *πίειρα*. Huc refero *ἐν τῇ Θράκῃ*.

Πιερίδες· αἱ Μοῦσαι ἐν Μακεδονίᾳ
Πιέρι..· ἡ ἀκρώρεια τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὄρους
2260. πιέσαι· πιάσαι
πιεσθείς· δαμασθείς
πιῆναι· ὠφελῆσαι. αὐξῆσαι
πιθάκναι καὶ πιθάκνια· οἱ μικροὶ πίθοι. καὶ σιπύαι
πιθανάς· εὐπίστους
65. πιθανολογία· διάλεξις ἀληθής
πιθανόν· ἀληθινόν. πιστόν. εὐπ(ε)ιθές
[Πιθήνης πόλις]
πιθήσας· πιστεύσας. πισθείς. πιστωθείς
[* πιθάρχει· πίσθητι]
70. [πιθοῖ· πισμονή, πίστις]
πιθοίγια· ἑορτὴ Ἀθήνησι
[πιθραύσκεται· φανεροῦται]
πιθών· π(ε)ίσας
πικα(ῖ)σι· πικραῖς
75. [πικέλα· πίσσα, Ῥωμαῖοι]
πίκειν· ξαίνειν
πίκεται· κτενίζεται
πικόν· πικρόν. Χαλδαῖοι
πικρόν· χαλεπόν. ἀργαλέον
80. πικρῶς· κατακύρως. ἀκρατῶς
πίλημα· ζώνη. μίτρα
πιλιπαγμός· ποιά τις φωνή
πίλνα· προσήγγιζε
πίλναι· προσεγγίσαι
85. πίλναται· προσπελάζει
πιλνάμενον· ἐμπελαζόμενον, πηγνύμενον
(π)ίλνασθαι· ἐγγίζειν, πλησιάζειν, προσάγειν
πίλνατο· προσεπέλαζε, προσήγγιζε. καὶ τὰ ὅμοια
πιλνόν· φαιόν. Κύπριοι
90. πίλοις· πιλωτοῖς

SCR. 58. Eur. Med. 832 Pind. Ol. X 116. 61. ϑ 336. 63. Plat. com. fr. II vol. II p. 655 Eubul. fr. VII vol. III p. 265. 64. Plat. Civ. VIII p. 568 C. Menand. fr. III p. 129. 65. Coloss. II 4. 67. Ad Eur. Tro. 1112 *πόλιν Πιτάνας* refert Arnaldus Lectt. Gr. p. 115. 68. *Δ* 398. 73. Eur. Ion. 840. 78. Ad Abacuc. I 6 *Χαλδαίους, τὸ ἔθνος τὸ πικρόν* referebat Heinsius. 79. *Δ* 118. 85. *Τ* 93. 86. *Ψ* 368.

ADNOT. 58. *αἱ ἐν* editiones sine caussa. 59. Sic codex, vocis exitum delevit Musurus et *Πιερίη* scripsit. Conicio *Πιέριον* e Thucyd. V 13. 62. *πιῆλαι* cod., em. Lob. rhem. p. 234 Thes. VI c. 1061 A. 63. *σηπυῖαι* cod., *σηπίαι* Mus., em. Voss. 65. Cod. *ἀλη*ϑ, em. Mus. 67. SCR. 68. Sic codex, *πιστεύσας*. *Πεισθείς· π.* Mus. male. 69. *πιθάρχει· πίσθητι* cod., *πειθάρχει· πείσθητι* Mus. *πίθητι· πειθάρχει* Vossius probante Schow. p. 643. Cf. *πειθαρχήσαντες· πεισθέντες*. 70. *πειθοῖ· πεισμονή* Mus., quod *πειθοῖ· πεισμονῇ, πίστει* vel *πειθώ· πεισμονή, πίστις* scribendum esse viderunt interpretes. Cf. tamen *πειθή*. 71. *πιθοίπα* cod., em. HSt. 72. Imo *πιφαύσκεται* q. v. 73. (ε) Mus. 74. *πικᾶσι* codex et Bernardus; *πικράσι* Mus. Conferunt *πικόν*, quo ducimur ad *πικαῖσι· πικραῖς* conferendum cum *πουκός* pro *πυκνός* apud Simmiam in Ovo (Anth. Pal. XV 27, 20). Longius abest *πευκᾶσι· πικροῖς* dorice pro *πευκάεσσι*. 75. Om. Mus. 76. 77. *πείκειν* Alb. Lobeck. rhem. p. 58. 78. Cf. Lob. Proll. p. 113, 1, et gl. π 1228. 2274. — *Χαλκιδεῖς* Scaliger, *Χαλαῖοι* minus probabiliter Guyetus. 81. *πίλιμα· μήτρα* cod., em. Mus. 82. *πιπαλιγμός* a *πιπαλίζειν* s. *πιπίζειν* coni. Alb. 83. *πίνα* Aldi error. 84. *πιλνάναι*? an *πιλνᾷ· προσεγγίζει*. 86. *πιγνύμενον* cod., *πηγνυμένον* Mus. Latet *ἐπιγινόμενον* vel *ἐπιμιγνύμενον*. 86. 87. Separavit et literam initialem praeposuit Mus. 89. I. q. *πελιός πελλός πελιδνός*. Lob. Proll. p. 241. 90. *πιλοῖς* cod., em. EM. 672, 1 unde discimus *pulvinaria* sic dici.

πιλός· κοχλιός
πῖλος χαλκοῦς· εἶδος περικεφαλαίας
πιμελή· στέαρ, πιότης, λίπος
πιμελής· εὐτραφής. λιπαρός
2295. [πιμέντα· φάρμακα
πιμεντάριος· φαρμακὸς καὶ μυρεψός]
πίμπλαμαι· πληροῦμαι
πίμπλαντο· ἐπληροῦντο
πίμπλαται· πληροῦται
2300. πιμπρᾶν· ἐμπυρίζειν φυσᾶν. καίειν
πίμπρασθαι· ......
πίμπραται· ....
* πεμφθοί· ὀφθαλμῶν τὰ μελανά. Ἠλεῖοι
πῖνα· εἶδος ἰχθύος. καὶ ὀστρεῶδες κογχύλιον
5. πίνακας· τὰς σανίδας. καὶ τὰ θραύσματα τῶν [ὀρνεῶν. ἄλλοι δὲ τὰς δέλτους. καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτ(οτομ)ικῶν τραπεζῶν λίθοι. καὶ τὰ ἄκρα τῶν ξύλων
πίνακες· ἀναγραφαί. εἰκόνες
πινακίδο[ῦ]ς· ὄρχησις ποιά
πινάκιον· τὸ λεύκωμα. τινὲς δὲ σύμβολον δικαστικόν
πίνακι πτυκτῷ· δέλτῳ
10. πινακίρ· πινακίσκος
πίνακος κουρά· τὰ τμήματα, καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ξύλων
πινακοπώλης· ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὁρμαθίζοντες
πίναξ· ζωγραφία. ἱστορία. ἀναγραφή. περιοχή
πιναρά· ταπεινά, εὐτελῆ, ἐλάχιστα. ῥυπαρά
15. πιναρός· ῥυπαρός. εὐτελής, ἐλάχιστος
* πίνος· ῥύπος. καὶ τὰ ὅμοια
πινόεν· ῥυπαρόν. πιναρόν
πινοτήρης· πινοφύλαξ λεγόμενος. Πῖνα δὲ εἶδος ὀστρέου
πινυμένην· συνετήν
20. πίννσις· σύνεσις

SCR. 92. Ar. Lys. 562 *Κ* 265. 98. *Α* 104. 99. *Ι* 675 Aeschyl. Pers. 133. 2300. πιμπράναι Eur. Tro. 81 Aesch. Pers. 810. 1. Nic. Ther. 306. 4. Locos comicorum vide ap. Iacobi V p. 840. 5. *μ* 67 Theophr. CPl. V 5, 1. 9. *Ζ* 169. 12. Ar. Avv. 14. 18. Chrysipp. Ath. III p. 89 D.

ο
ADNOT. 91. *σέσιλος· κοχλίας!* 92. πιλὸ cod. (h. e. πιλ), πῖλος Mus. — *εἰς ὀξὺ ἠγμένης* addit Phot. 429, 22. 95. *Pigmenta.* 2302. 3. A praecedenti gl. separavit Voss. In editis male πεμφθοί ὀφθοί· ὀφθαλμῶν legitur. Cf. πεσσοί. 4. Scripturam hanc tuetur Choerob. Cram. AO. II p. 250, 12 EM. 672, 43. Vulgo πίννα scribitur. 5. Male hinc Theognostus 15, 9 πίνδακας· θραύματα σανίδων. — ὀρνέων tuetur GDindorf. Thes. c. 1093 A coll. schol. Ar. Avv. 14 Hesych. πινακοπώλης, vereor ut recte. Cautius Lobeckius Proll. p. 318, 18 aut aliquid post θραύσματα excidisse statuit aut νεῶν corrigit, ut dudum emendavit Pearso coll. *μ* 67. — σκυτίνων cod., σκυτοτόμων vel σκυτοτομικῶν GDindorf. l. c. Cf. Schneider ad Theophrast. CPl. V 5, 1 vol. III p. 436. 7. πινακιδοῦς cod., quod corruptum esse vidit Iungermannus ad Polluc. IV 103 et πινακίδες scripsit. Cf. Athen. XIV p. 629 F. 10. Laconice pro πινακίς. 11. Cf. ἐγκουράς κουράς et Curtii Etym. p. 241. 12. Phot. 430, 11 schol. Ar. Avv. 14 ‚Rad. Rochett. *Lettr. archéol.* p. 101 (3)‘ Hase. Cf. gl. 2305. 14. Omisit στρογγύλα denotare in Lyciorum dialecto, ut testatur St. Byz. Vide Boettich. Aric. p. 5. 18. Sic codex, nisi quod πινο pro πῖνα porrigit; πιννοτηρης· πιννοφύλαξ λ. πίννα Musurus, etiam hoc recte. Sed notandum Photium quoque 430, 17 a
ν ο
prima manu exhibere πινωτήρης (sic) ut ordo postulat. Ceterum post gl. 2315 deesse nonnulla colligimus e Theognosto p. 15, 9. 19. Suspectat Thes. c. 1098 A. Vid. Lob. rhem. p. 190. 20. Cf. ἀπινύσσων.

πινυτή· σύνεσις, φρόνησις
πινυτήν· σωφροσύνην
πινυτός· σώφρων, συνετός
πινυτόφρων· σωφρονέστατος, συνετώτατος
2325. πινυτῶς· οὕτως φρονῶν
πινῶδες· ῥυπαρόν. ξηρόν
πινωδία· ἀκαθαρσία
πιόμενα· ποτιζόμενα
πίονα· λιπαρά. πλούσια
30. πίονα ἔργα· νῦν τὰ γεωργικά, κατ' ἐξοχήν, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα
* πίος· εὐσεβής
πίονες· στεατῖται πλακοῦντες
πίονος· λιπαροῦ. ἀγρίου. εὐτραφοῦς. πλουσίου. μεγάλου
πιότατον· λιπαρώτατον
35. πιπαλίς· ἡ παρά τισι χαλκίς, παρὰ δὲ ἐνίοις σαύρα
'πιπάλ(λ)ων· κραδαίνων, πάλλων
[πίπαν· τὸν ἀκριβῆ τοξότην]
πιπίζειν· κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. λέγουσι δὲ τὸ ποτίζειν, ἢ πιπίσκειν
Πίπλ(ε)ιαι· αἱ Μοῦσαι ἐν τῷ Μακεδονικῷ Ὀλύμπῳ, ἀπὸ κρήνης Πιπλείας
40. πιπλῶν· πληρῶν
πίπον· ἄκρον
πιπράσκει· πωλεῖ
πίπτωσι· φονεύωνται
πιπώ· ὄρνεον πολέμιον, ὥς τινες, ἐρῳδιῷ
45. [πῖραρ ἐπαλλάξαντες· ὅταν σχοινίον ἀποτείνωσιν ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
πιπνύοντα· σχολεύοντα
πίριν θα· βῆμα. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης πλέγμα, τὸ πλινθίον]
πιρίσσας· ἐλέφας
Πῖσα[ι]· πόλις, ὅπου τὰ Ὀλύμπια ἐπιτελεῖται
50. πῖσαι· ποτίσαι
πισάκιον· περιστόμιον

SCR. 21. υ 228. 22. υ 71 Η 289. 23. α 229. 24. Gregor. Naz. carm. p. 206, 1 Dronk. 25. Epicratis com. fr. I 6 vol. III p. 370. 26. Eur. Or. 219. Ad Hippocr. I p. 322 refert CLStruvius Opusc. II p. 190 sq. 28. Ν 493. 29. Λ 40. 30. δ 318 Μ 283. 33. Ε 512. 34. Ι 573. 36. Aeschyl. Cho. 152: τόξα 'πιπάλλων Ἄρης. 38. Ar. Avv. 307. 43. Λ 243. 44. Arist. H. A. IX 1, 21 Lycoph. 476. 45. Ν 359. 46. Λ 600. 47. Ω 190. 49. Pind. Ol. II 4. 50. ἐλλέβορον πίσαι Hippocr.

ADNOT. 30. ὄργανα cod., em. Valcken. Misc. Obss. VIII 2 p. 171. — γεωμετρικὰ cod., em. Mus. 33. Coni. ἀγροῦ, coll. δ 757 ϑ 560 Tyrtaeo ap. Lycurg. — ἀργοῦ Meinekius. 35. Cf. πίγγαλος et σκίγγος sive σκίγκος. 36. ἀμπεπαλών, quod comparavit Albertus, rem non conficit. Correxi; cf. Lob. Path. El. p. 158. 37. Paris παρθενοπίπης intellegendus videtur. Cf. Lob. Parall. p. 542. 38. Vide schol. Ar. Thesm. 400. 39. Πιπλίαι· — Ὀλυμπίῳ — Πιπλίας cod., Πιμπλίαι· — Ολύμπῳ — Πιμπλείας Mus., corr. Guyeto Salmasio Vossio praeeuntibus Dindorf. Thes. VI col. 1087 D. 40. Sic codex, Cyr. 11 et Vossius, πιμπλῶν Mus. 41. ἀβρόν Kusterus, haud dubie πίπαν, q. v., explicari ratus. ἄποπτον· ἄκρον? 43. φονεύονται cod., em. Mus. 44. πιπῶ cod., em. Mus. — πολεμικόν — ἐρδδιος cod., ἐρῳδιός Mus., em. Iunius coll. Arist. H. A. IX 1 Nicand. Anton. Lib. c. 14. 45. πίγαρ cod., em. Scaliger. 46. ποιπνύοντα Mus. Statim ἀσχολοῦντα vel σπεύδοντα vel χωλεύοντα legendum. 47. πείρινθα Mus. q. v. 48. Bochart. Hieroz. I p. 250. Conferunt barrus et בעירה. 49. Πίσαι codex. 50. πίσαι cod. 51. Male Valcken. Theocr. Adon. p. 283 πισάνιον (pro πειθήνιον) corrigit. Illustrant Lobeck. Proll. 310 Nauck. Ar. Byz. p. 190 n. coll. πύσσαχος.

πισάκνα· πιθάκνη
πίσεα· κάθυγρος καὶ ποώδης γῆ
πίσεα π(ο)ιήεντα· διύγρους τόπους
2355. [πίση· π(ε)ίσματι]
πίσιρα· πίτυρα. Ἀχαιοί
πισιρῖται· πιτύρινοι ἄρτοι
[πίσιρα]· [ἀγγεῖα
[πίσματα· τὰ ἀγκύραια σχοινία]
60. πισμός· πιστήρ. ποτίστρα. ληνός.
πισόμενον· γενησόμενον. παθησόμενον
πίσορ· πίθος. Λάκωνες
πισσᾶται· οἱ τὴν λευκὴν ἔχοντες λέπραν
πισσοκωνίας· Διόδοτος πισσοκωνίαν εἶπεν διὰ τὸ τὰ πρόβατα πίσσῃ χρίεσθαι
65. πισσοκωνήτῳ πυρί· πίσσῃ χρίουσιν, ἵνα τάχιον κατακαίηται. Κωνῆσαι δὲ ἐστι τὸ περιενεγκεῖν
πιστά· βέβαια
Πίστα· Πίστειρα πόλις. οὕτως εἶπεν
πιστὴν γνώμην· βεβαίαν
[πιστήρ· ληνός]
70. πίστις· ἀπόδειξις
πιστήριον· ποτιστήριον. πῖσαι γὰρ τὸ ποτίσαι. καὶ πίστραι αἱ ποτίστραι
πιστός· εὐπειθής
πιστούμεος· πιστά τε ποιῶν, βεβαιούμενος τὸ λεχθέν
πισύγγιον· σκυτ(ε)ῖον
75. πισύγγων· σκυτέων
πίσυνοι· πεποιθότες, πεπιστευκότες
πίσυνος· πεποιθώς, πιστεύων, θαῤῥῶν
πίσυρας· τέσσαρας

SCR. 53. 54. *N* 9. 55. *υ* 23. 59. *ξ* 269. 61. Herod. IX 37. 63. Ctesias 1. 1. 64. Cratin. fr. CLXII p. 228. 65. Aeschyl. fr. 113. 66. *B* 124. 67. Aesch. Pers. 1. 71. Malim πίστρα[ι] ex Eur. Cycl. 29. 72. *O* 437. 74. 75. Meinek. Com. anon. CCCXXIV p. 683. 75. Sappho. 76. *Θ* 226. 77. *E* 205. 78. *O* 680.

ADNOT. 52. Laconicum est. Ahrens Dial. II 69. 53. πισέα cod., πείσεα Mus. 54. ποιήεντα recte, πείσεα sine caussa Mus. 55. πείση· πείσματι Mus. 56. πίσυα· πίτηρα cod., πίτυρα Mus., πίσηα Vossius. Supra πήτεα· πίτυρα habuimus. Cf. nott. seqq. 57. πισῆσαι· πυτηριvοί cod., πιτυρηνοὶ Mus. Supra πητεῖται (h. e. πητῖται)· πιτύρινοι ἄρτοι legimus, a Lobeckio Proll p. 274 πιτῖται scriptum. Esse enim neutrum τὸ πίτος, quod verbo πτίσσω adhaereat (Parall. p. 31), unde etiam πίσυον intellectu eodem. Horum ne unum quidem verbum mihi verum videtur. Cf. not. seq. 58. πίσυρα Mus., quod amplexus est Lobeck. Proll. 274. Laconicum sibi videri, ut πίσορ· πίθος unde πίθυρον. Πίσιρα revocavit Thes. VI col. 1074 B, collato tamen Laconico πίσορ. Alii πισσήρεα ἀγγεῖα vel πισσηρὰ ἀγγεῖα suaserunt. Mihi glossae 56. 57. 58. 59 sic adornandae videbantur πίσιρα· πίτυρα. Ἀχαιοί: πισιρῖται· πιτύρινοι ἄρτοι (οἱ αὐτοί): π(ε)ίσματα· τὰ ἀγκύραια σχοινία ἀπόγεια. 61. πεισόμενον Mus.: γενησόμενον ad (ἐ)πεσσόμενον refert Meinek. 62. πίθον codex. 63. πισάγας λέγεται παρὰ Πέρσαις ὁ λεπρός, καὶ ἔστι πᾶσιν ἀπρόσιτος Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 41, 1 (cap. 40). 64. πισσοκονίας. αἰόδοτος cod., πισσοκωνίας recte Ἡρόδοτος inepte Mus. Διόδοτος h. e. Διόδωρος Meinek. vol. II p. 228; Ἡρόδωρος Th. Bergk. Comment. de reliq. p. 255. 65. πισσοκονήτω πυρὶ πίσσῃ cod, πισσοκωνήτω περὶ πίσσῃ Mus. Similiter Phot. 430, 24 qui Αἰσχύλος Κρήσσαις addit, lectum etiam ap. Hesych. s. v. κωνῆσαι. 67. Πίστα, πιστῆρα cod., Πίσταν. πιστῆρα imperite Mus., em. Heinsius LBos. Obss. crit. p. 180. οὕτως εἶπεν (Αἰσχύλος) Albertus; nisi potius gl. 69 βεβαίαν οὕτως εἶπεν legendum est. 69. λῖνος cod., em. Mus. πιεστήρ recte Iunius Anim. p. 403. Cf. 2360. 74. Cf. 2032. 33. — σκυτίον cod., em. Kuhn. Poll. VII 82 praeeunte HSt. 74. 75. Separavit Mus. et πισύγγων dedit pro πισύγχων. 76. 77. Syracusanorum dialectus est teste Eustath. 709, 53 Lob. Proll. p. 230. 78. Supra πέσσυρα πέσσυρες.

πισύρων· τὸ αὐτό
2380. [πίσω· πράξω]
* πιστώσαντο [στῶ]· πίστεις ἀλλήλοις ἔδοσαν
Πιτανάτης στρατός· ὁ τῶν Ἑλλήνων, ἤτοι ἀπὸ μέρους, ἢ διὰ τὸν Μενέλαον, ὃς ἦν Πιτανάτης, οὗ χάριν ἐστράτευσαν. ἔστι δὲ ἡ Πιτάνη φυλή
Πιτανάτης· ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχεδιάζεται, οὐκ ὢν ταῖς ἀληθείαις. Πιτανάτῃ δὲ ἀγῶ(νι) γυμνικῷ ἐν Πιτάνῃ ἀγομένῳ
ʾπιτίμια· τὰς ἀξίας τιμωρίας (ἐ)πιτίμιά φασιν
85. πιτνάς· ἐκτείνων. [τίμιά φασι]
πίτνει· πίπτει. [ἐκτείνει]
πίττη· πίσσῃ
πιτυδάνη· ἀσκὸς μικρός
Πιτύ(ε)ια· πόλις Θρᾴκης
90. πιτύλοιν· ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων
90a. πιτύλοιν· [ψόφοις ὑδάτων]
πιτύλοις· ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων [τειχέων] καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων
πίτυλος· ὀρνιθάριόν τι ἄγριον. ἢ συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν πικρῶς ἐπιφέρηται
πιτύλους· οἱ ἀλεῖπται τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν· οἱ δὲ ναυτικοὶ τὸ πρὸς κέλευσμα ἐλάσαι
[πιτύνη· κνῆκας, ὁ τὸν τυρὸν πογρίων]
95. πίτυρα· τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιά
πίτυς· δένδρον, ἐμφερὲς πεύκῃ
πιφαλλίς· πίφιγξ
πιφαύσκεο· φαῖνε λέγων

SCR. 81. Z 233. 82. Tragicus aliquis? 83. Thucyd. I 20 Herod. IX 53. 84. Eur. Hec. 1077. 85. λ 391. 86. Aesch. Eum. 516. 89. B 829. 90. 90a. Eur. Tro. 817. 92. Eur. Tro. 1235. 93. Eur. Tro. 1113 Aristoph. fr. X p. 975. 94. Arist. fr. CCXLIV p. 1218. 96. N 390. 98. Φ 99.

ADNOT. 79. 80. πισύρω· τῶ αὐτῶ πίσω πράξω cod., quod Schowius p. 646, 20 separavit et correxit. Proscripserat Musurus. 80. L. π(ο)ήσω aut πτίσω· ταράξω (κύψω). 81. πιστώσαντες στῶ πίστεις cod., πιστώσαντες πίστεις Mus., πιστώσαντο Iensius recte. Apparet nunc sub ΣΤΩ latere ΟΤΟ h. e. correctio syllabae praecedentis ες et το.
ο
Scribendum igitur πιστώσαντες· τὸ πίστεις, in quibus Thucydideum πιστώσαντες (IV 88) cum Homerico πιστώσαντο coaluit. 82. ἐστράτευσεν cod., ἐστράτευσαν Mus. Sed potest etiam illud verum esse. 83. Phot. 431, 5. — Πιτανάτηδι ἀγῶ .., γυμνικῷ cod., in quo compendium erasit Mus. et Πιτανάτηδι ἀγῶνι scripsit ab Aldo in Πιτανάτῃ διαγῶνι mutatum. Barbare Schowius Πιτανάτιδι ἀγῶνι. 84. πιτίμια — πιτίμια cod., em. Sopingus, alii. Cf. Cob. Nov. Lectt. p. 306. 85. πίτνας cod., em. Mus. 86. πιτνεῖ cod. Confundit πίτνει et πίτνησι sive πιτνᾷ. 88. πιτυάνη Phot. 431, 13 Suid. Cyr. lex. MSS., πυτίνη Sopingus. Suspectat etiam Lob. Proll. p. 147. 89. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πιτύην λέγουσιν schol. Apoll. Rhod. p. 357, 10 HK. ad I 933. 90. πιτυλίῃ cod., πιτυλίαις Mus., pessime deleta Euripidis manu. Non dubito enim quin πιτυλίῃ natum sit ex πιτύλιν h. e. πιτύλοιν. 90a. πιτυλεῖν cod., πιτύλοις Mus. Non nova est glossa, sed correctio praecedentis. Explicatio loco respecto parum apta male repetita est e seqq. 91. τειχέων invasit e gl. 2390. 92. ‚Incertum; cf. Ducang. qui e schol. Theocr. X 50 ἐγειρομένω κορυδαλλῶ] τοῦ λεγομένου πιπύλου pro alauda affert.' Lob. Proll. p. 121. Adde etiam
η
πέργουλος, σπέργυλος. — Poll. II 147. 94. Sic Cyr. lex. MS. πιγύνη· κνίκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων Phot. 429, 8 etiam hoc pro πυτίνη s. πυτία, q. v. Cf. τάμισος. —
θ
πηγνύων Mus. 95. κρι cod., em. Mus. 97. EM. 673 Choerob. Cram. AO. II p. 245,
ων
22 Lob. Proll. p. 96. 98. πεφαύσκετο· φαῖνε λέγεων cod., πιφαύσκετο· φαῖνε λέγων Mus., em. Iensius.

πιφαύσκεται· φανεροῦται, διασαφεῖ, φανεροποιεῖ
2400. πιφαυσκόμενος· σημαίνων, λέγων
πιφαύσκω· παραδείκνυμι, ἀναφαίνω, εἰς φῶς ἄγω, σημαίνω
πιφαύσκων· ἐμφανίζων, παραδεικνύων, σημαίνων, λέγων. καὶ τὰ ὅμοια
πίφιγξ· κορυδαλός
* [πιφραύσκων]· πιφαύσκων. λέγων, ἐμφανίζων
5. 'πίχειρον· ἀνταπόδοσις
[πίχυς· βραχεῖον μέτρον]
πίων· λιπαρῶν
πλαγάν· πληγήν
[Πλάγας· τὰς Συμπληγάδας πέτρας]
10. πλαγγόνιον· μύρον τι παρὰ Ἀθηναίοις
πλαγγών· κηρινόν τι κοροκόσμιον, σφαῖρα, καλαθίς. καὶ πλαγγόνες κεκρύφαλοι
πλαγιάσαι· παραλογίσασθαι. πλανῆσαι
πλάγιοι· δόλιοι
πλαγίως· δολίως. μὴ φανερῶς. ἀσυμφανῶς. αἰνιγματωδῶς
15. πλαγκτά· καμπτά. [πλαγκτά]
Πλαγκταί· οὕτω πέτραι τινὲς καλοῦνται, (ἀπὸ) τοῦ πλάζεσθαι αὐτάς· ἃς ἔνιοι Συμπληγάδας καλοῦσιν
πλαγκτέ· παράφρων, καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν
πλαγκ(τ)όν· ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον, πλανώμενον
πλαγχθέντες· πληγέντες. πλανηθέντες
20. πλάγχθη· ἐστράφη. καὶ τὰ ὅμοια
πλαδαρόν· νοτερόν, ὕπομβρον. χαῦνον, ἀσθενές. ὑγρόν
πλαδαρώτερος· ἐκλυτώτερος. καὶ τὰ ὅμοια
πλα(δ)διῇ· ματαΐζει. σοβαρεύεται
πλαδῶσαν· ὑγράν
25. πλαδῶσιν· ὑγροῖς. λιπανθεῖσιν. ἢ αἱ σάρκες αἱ μὴ ἐστερεωμέναι
πλάζεσθαι· πλανᾶσθαι, ἀποσφάλλεσθαι
πλαζόμενος· ἐγγίσας. ἢ πλανώμενος
πλάζουσι· πλανῶσι. διαμαρτάνουσι τῶν ἐπιθυμιῶν. σφάλλουσι
πλάζον· πλανῶν
30. πλάθανον· κύκλον, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας
πλα[σ]θείς· προσπελασθείς. δοθείς
πλαθεῖσα· τὰ αὐτά
πλάθεται· παραγίνεται, προσπελάζει
πλάθους· πλήθους

SCR. 99. *O* 97. 2400. *M* 280. 1. Aesch. Eum. 620. 2. Aesch. Ag. 23 Cho. 279 Pers. 663. 3. Aristot. HA. IX 1, ubi nunc *πίφιγξ* pro *πίφηξ* restitutum, cui simile *πίφιξ* ap. Cyr. Lex. 5. Ierem. XXXI 25. Cf. Aesch. Prom. 319. 8. Aesch. Ag. 367. 9. *μ* 61. 11. Callim. in Cer. 92. 17. *φ* 363, ubi alios *πλαγκτὰ* legisse colligo ex 2415. 19. *υ* 278. 20. *α* 2 *Λ* 351. 21. Hippocrates passim. Nic. Ther. 240. 23. Ar. Lysist. l. l. 26. (Philo Vit. Mos. 1.) *π* 151. 27. *π* 64. 28. *B* 132. 29. *P* 751. 30. Theocr. XV 115. 32. Eur. Hec. 884 Andr. 25. 34. Hippodam. Stob. Flor. 43, 93, nisi respicit Aeschyl. Choe. 582, ut *πλάθουσι· πλήθουσι* legendum sit.

ADNOT. 2403. *κορύδαλος* cod., *κορυδαλλός* Mus. ut praecipit Arcad. p. 61, 4. Cf. gl. 2397. 4. Lob. rhem. 83. Cf. *πιθραύσκεται*. 5. *πίχυρον* cod., *'πίχειρον* Mus., *πίχειρον* typotheta. 6. L. *πῆχυς· βραχίων, μέτρον*. 7. *πίονα* Mus. L. *λιπαρῶν* pro *λιπαράν*, a *πῖος* quod Doricum est pro *πίων*. 9. *πλαγκτάς* Thes. In *πλάγγας* mutarunt editores, quod a *πλάγξ* derivandum probat Lob. Parall. p. 109. *Πλαγ(άδ)ας* Meineke. Cf. Anall. Alex. p. 402. — *πέτρους* cod., em. Mus. 10. Vide Hellad. Phot. Bibl. p. 532, 15 Polemo et Sosibius ap. Ath. XV p. 690 E Poll. VI 104 Clemens Alex. p. 207. 11. *καλαθίς*] forte *κάχαρις* q. v. Inter hanc et proxime sequentem glossam excidit glossa Laconica infra male *πλατεία ὀδόντες* in codice scripta pro *πλαγιάδδοντες*. 23. (δ) Albertus. Cf. Koen. Gr. Cor. p. 230 schol. Ar. Lys. 171. 990 Suid. 30. *πλάδανον* Phot. 431, 20. 34. Ahrens Dial. II 131 Thes. VI col. 1200 C.

2435. πλαῖσι· κλῆσι

πλαίσια· πλινθία

πλαίσιον· ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις· καὶ πίναξ. καὶ πλινθίον. καὶ διὰ ξύλων τετράγωνα πήγματα

πλαίτερ· πέτραι. οἱ δὲ πάτερ

πλάκα ἡλιακήν· τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ἡλιακήν. Πλάκα καὶ τὴν ὕλην χώραν, καὶ τὴν κοινήν, ἢ τὴν γῆν

40. πλάκας· δέλτους

[πλακάτην· ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον]

Πλακία· χώρα παρὰ τὴν Θρᾴκην, εἰς ἣν ἀποικίαν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι

[πλακίησιν· ἁμαρτίαις]

πλακίς· κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ ἀνθῶν, (ἐν)τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων

45. Πλάκος· ὄρος τῆς Κιλικίας. τινὲς δὲ Πλακούσιον λέγουσιν

πλακοῦς· ἐκτὸς τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας μαλάχης

πλακτήρ· τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον

πλᾶκτρον· πλάνημα. πλῆθος. ἢ τὸ πλῆκτρον

[πλάκτος· παράφρων. πεπλανημένος]

50. * πλανίς· τὸ τῆς νύμφης χρυσοῦν διάδημα

πλάνα· τριακάς

πλάνη· ἀπάτη

πλανῆται· ἀστέρες. τρέχουσιν ἐπισήμοις. ἤτοι μετανάστ[ε]αι

πλάνος· πλανήτης, ἀπατεών

55. [πλάντων· ἄφρων, ἄνους. καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα]

πλανύττων· πλανῶν

πλάξ· ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὄρος. καὶ τὰ μεμαζωμένα. καὶ τὸ διπλοῦν. καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα. ἢ πλάκας τῆς κοιλίας. καὶ ἡ γαστήρ

SCR. 36. Ar. Rann. 800. 38. Xen. Anab. III 2, 36 al. 39. Tragici passim. 40. Exod. XXXI 17. 45. X 479. 46. ADN. 48. Soph. fr. 157 p. 132, quem locum Sophocli abiudicabat Dobraeus. 53. Isocr. 229 A. 54. Isocr. 385 D. 56. Cf. Ar. Avv. 3. 57. Aristot. de part. anim. III 14. Vide ἐπλακίζετο.

ADNOT. 35. Malim κλᾶισαι· κλεῖσαι q. v. quam κλαισί· κλῃσί. Quid videatur Ahrenti e Dial. II p. 140 non appaeet; neque OSchneideri Philol. II p. 216 mentem perspicio. πλαισή· βλαισή coll. Phot. 431, 26 non ausim. 38. Suspectat Albertus, cui Laconicum videtur, sive πλαίτερ sive πλάτερ scribatur. Cui Lobeckius persuaserit πλάγγες pro πλαγκταί dictum esse, poterit πλάγγερ conicere. 39. κοινὴν] κοιλίαν? 41. ἠλακάτην Guyet. 42. Ἀθηναίους cod., Ἀθηναῖοι Mus. 43. ,Pro ἀπλακίησιν.' Kust. 45. Πλάκιον λέγουσιν Lennep. anim. ad Coluth. p. 142. coll. Hesych. ὑποπλάκῳ. 46. Phanias Eresius ap. Ath. II p. 58 E ubi cf. Casaub. 47. ἀλεκτρυῶνος cod., em. Mus. Doricum est pro πληκτήρ. Cf. Phot. 433, 21. 48. πλάνημα ad πλάγκτρον refert Thes. VI col. 1206 A. — πλῆθος suspectum. 49. Imo πλαγκτός, q. v. 50. Γλανίς coni. Ruhnken. coll. γλαινοί, cuius vocabuli non melior fides. Non animadverterunt interpretes ordinem potius πλαμίς vel πλαμνίς requirere, quae adludunt ad σατανίς et καλαμίς. Hoc vero inter mundi muliebris nomina posuit Pollux addens ornamentum esse capitis aureum vel inauratum. 51. Tricesimum mensis diem an factionem politicum dicat, non liquet. 53. Sic codex, ἐπίσημοι — μετανάσται Mus. Confundi videntur πλάνητες et πλανήταις, nec opus est ἀστράσι corrigatur. 55. Ad priorem significationem cf. πλαγκτός et quod sequitur πλανύττων, unde detortum videri possit; ad posteriorem cf. πλαταμών. Verumtamen cum statim sub πλάξ sequatur καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα eiecta importuna dittographia, reliqua malim sic scribere πλαγ(κ)τόν· ἄφρονα, ἄνουν. 56. πλανύττειν· πλανᾶσθαι ἢ πλανᾶν Phot. 432, 5. 57. μέρος — μεμαζόμενα cod., μεμαζωμένα Mus. μαζονόμια Sopingus. Idem γῆς καὶ ἀέρος suasit. — Πλάξ· καὶ ἡ γαστήρ. καὶ τὸ ἐν τῷ πλακοῦντι ῥύμμα. Πλάκαι· τὴν χώραν ἢ τὴν γαστέρα Phot. 432, 1. Lobeck. Parall. p. 94.

πλαριᾶν· μίγνυσθαι
πλάσμα· σχηματισμός. ψεῦσμα. ἢ κτίσμα
2460. πλασταρεύοντες· πλάσσοντες
π[λ]αστηρία· (σ)πλάγχνια
πλάστιγγι· [ἰσχία
πλάστιγξ· μάστιξ. ἢ τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον. καὶ τὸ νῦν λεγόμενον λίτρα. καὶ τὸ πρὸς τοὺς κοττάβους πινάκιον. καὶ μέρος τι τοῦ αὐλοῦ. καὶ σύριγγος τὸ ζύγωμα
πλαστουργήσαντα· πλάσαντα, ποιήσαντα
65. πλάστρα· ἐνώτια. καὶ θεῶν τύποι
πλα[σ]τά· προσπελαστά
πλαταγώνιον· τὸ τῆς μήκωνος καὶ ἀνεμώνης φύλλον
πλαταγωνίσας· ἀποληκυθίσας, καὶ ψοφήσας
* πλαταγεῖν· κροτεῖν
70. πλάται· τῶν σπαθῶν τὰ πλατέα
πλαταῖσαι· τὸ ὠμοθετῆσαι
πλαταμών· τύπος πλατὺς καὶ μέγας ὑποθαλάττιος. οἱ δὲ λεωπετρία. οἱ δὲ ὀλισθηρὰ πέτρα
πλάταν· [πληγήν. ἢ] πλοῖον
πλατάνιστον· πλάτανον
75. πλάτανος· δένδρον, πρὸς ὃ οἱ γυναικονόμοι τὰς ζημίας ἐν λευκώματι ἐξετίθεσαν
πλατέα· τὰ ἐν πλάτει νεμόμενα, μεγάλα
πλατειάζειν· ἀλαζονεύεσθαι. φενακίζειν
πλατεῖα· κόσμος τις
[πλατειάδδοντες· οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις]
80. πλατεῖαι· καρποὶ τῶν χειρῶν

SCR. 59. Demosth. 1110, 18. 61. Eur. El. 835. 62. Plat. Civ. VIII p. 550 E. 63. Aesch. Cho. 290 Eur. Rhes. 303. — Critias Ath. XIII 609 E. Antiph. com. fr. I 6. 7. 9 vol. III 29 cf. vol. V p. 74. 65. Aristoph. fr. VI 10 vol. II 2 p. 1079. 66. cf. Aesch. Eum. 53 ex emend. Elmsl. ad Eur. Med. 149. 67. Theocr. XI 57 Nicand. ap. Ath. XV p. 687 F. 72. λεωπετρία] cf. h. Merc. 128 Apoll. Rhod. I 365. 73. [Aesch. Agam. 367] Soph. Ai. 358. 74. *B* 310. 76. *B* 474.

ADNOT. 58. E dialecto pro πλησιάζειν esse putat Sopingus. Malim μίγνυσθαι (θέλειν). 60. Lob. Proll. p. 258, 13. Salmasii emendationem πλαστρεύοντες ordo respuit. 61. (σ) Kirchhoff. ad Eur. El. 833. Glossa pluribus locis ap. Hesychium vitiose legitur scripta: cf. ἐμπαστήρια παστήρια πατήρια περιστατήρια et ap. Eur. l. l. πευστηρίαν vel παστηρίαν. 61. 62. Separavi. ἰσχία ad 61 pertinere videtur; nescio an ex ἐντόσθια, κοιλία corruptum. 63. μάστιξ] EM. 674, 20. Conferunt πλάτιγξ, quod mihi alienum videtur. Huc potius pertinet πλήστιγγας· νάρθηκας παρὰ τὸ πλήσσειν ap. Galen. Lex. Hipp. p. 546. — πινάκιον] Poll. VI 110 Suid. 65. Poll. V 97 Clem. Alex. Paed. 2, 129. 66. [σ] Phot. 432, 14 Arcad. 79, 13. 67. Poll. IX 127 Phot. 432, 11 Suid. schol. Theocr. III 29 Hesych. gl. β 681. 685 et s. v. ἐπλατάγησε. 68. πλαταγωνίσας ordo. — ἀποληκήσας Sopingus. 70. Illustrat Poll. II 181. 69. Vide λαταγεῖ. 71. πλαταῖς· τὸ ὁμοθετῆσαι cod., πλαταῖς· τὸ ὠμοθετῆσαι Mus., πλαταῖσαι *crudum orae imponere*, Palmerius. Infra πλάτη· ἡ ὠμοπλάτη. 72. ἐπιθαλάττιος cod., em. Coray ad Strab. vol. IV p. 141. Cf. Galen. p. 546, ubi recte codd. ὕφαλος πέτρα scribunt, Theo ad Arat. 993 Eustath. ad Dionys. Per. 625. 73. πλαγάν· πληγήν Ἀττικῶς. Πλάτας· πλοῖα. ἢ πληγαί (cod. πηγαί) Cyr. Lex. MS. Confundit πλαγάν et πλάταν. Cf. tamen Meinek. Com. II 1 p. 352 et Thes. VI col. 1174 B. 75. Ath. VI p. 245 A γυναικονόμους cum Areopagitis coniungit. Vid. Meurs. Lectt. Att. p. 62. 77. ἀλαζωνεύεσθαι cod., em. Mus. Glossam πλατιάζειν scribit Phot. 432, 17 (l. πλατειάζειν aut cum Cobeto Mnem. VIII p. 54 Ἰταλιάζειν). Supra habuimus πελαγίζειν, mox habebimus πλατυγίζειν quocum cf. κατεπλατύνετο ap. Hesych. et πλατύνεαι ap. Timon. Diog. La. IV 42. 78. Arnaldus Lectt. Gr. p. 116 πορφύρας πλατείας intellegit ap. Demetr. de eloc. § 108 memoratas. — πλατεία cod. 79. πλατεία, δάοντες cod., πλατειαδάοντες Mus., πλατειάδδοντες Albertus; πλαγιάδδοντες — ἐν τοῖς ἐφηβείοις Ahrens Dor. II p. 97, recte spreta Hemsterhusii coniectura τῶν ἐφήβων. Glossa genuina est haud dubie ex Aristophane Byzantio petita sed alieno loco inserta.

πλατείαις· ῥύμαις, ἀγοραῖς
[πλατῆορ]· τὸ πλατεία τῇ χειρὶ πατάξαι
2484. πλάτιγξ· τῆς κώπης τὸ ἄκρον, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ
83. πλάτη· ἡ ὠμοπλάτη. καὶ ἡ θαλασσ(ί)α
85. πλᾶτιν· γυναῖκα. ἢ τὴν ἄθροισιν
πλατίς· ἡ γυνή. ἡ ἄπιστος, κλώψ. σύνοδος, ἄθροισμα
πλατίστακος· (γυν)αικεῖον αἰδοῖον. καὶ ἰχθῦς ποιός
πλατορόα· θυσία. Λίνδιοι
πλατυγίζειν· καταλαζονεύεσθαι. ἀπὸ τῶν πλατῶν τῶν ἐν ταῖς κώπαις καὶ τῆς θαλάσσης
90. πλατύνειν· μηρύειν
* πλατύ· μέγα. εὐρύ. ἁλμυρόν
πλατὺν Ἑλλήσποντον· τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου· ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος τοπικῶς λέγων
[πλατύ· μέγα, εὐρύ. ἁλμυρόν]
πλατὺ ὕδωρ· τὸ ἁλμυρόν
95. πλάτων· χαλκωμάτιόν τι, ᾧ τὸν ὀρὸν ἀντλοῦσιν, ὅτε γάλα συμπήσ(σ)ωσιν
[πλάχθη· ἐπλανήθη]
πλέα· πλείη
* πλατύρ· δοῦλος. ἢ δῆμος
* πλάτυς· ἡ τῶν λοχώντων ἄθροισις
2500. πλέαι· πλεῖαι, πλήρεις
πλεγματεύεσθαι· ἐμπλέκεσθαι
πλέθρα· μέτρα γῆς. ἢ διύγρους καὶ βοτανώδεις τόπους

SCR. 81. Cf. Philemon. com. fr. I p. 18. 82. Pherecrat. com. XLVII p. 352. 83. Hippocr. p. 410, 31. 85. Lycophr. l. l. Aristoph. l. l. 89. cf. Eubul. com. III p. 260. Ar. Eqq. 840. 92. P 432. 94. Aristot. Meteor. 2, 3. 96. α 2. 97. Aesch. Prom. 696. 2500. B 129.

ADNOT. 82. πλατ(ε)ιάσαι· — παῖσαι. Φερεκράτης Phot. 432, 29. Itaque non dubito, quin haec glossa explicationi τὸ πλατείᾳ κτλ. sit praefigenda. Πλατῆορ quid significaverit ignoratur; suspicor tamen aut πλάτυορ latere genetivum Laconicum a πλατύρ, q. v. aut πλάτιορ a πλᾶτις (πλᾶτιρ) h. e. γυναικός, νύμφης teste schol. Ar. Ach. 132. Hoc posterius praefero cum πλατύρ mendi sit suspectum. 84. πλάτυγξ IThSchneiderus coll. πλατυγίζειν. 83. Cf. Poll. II 133 Erotian. p. 304. — θάλασσα cod., θαλασσία Pearso Thes. VI col. 1168 coll. Eustath. p. 1674. 85. πλατιγυναικῶν τὴν cod., πλάτιν γυναικῶν Palmerius. Malim πλᾶτιν· γυναῖκα quo accusativo (in codicibus πλᾶτιν πλάτιν vel πλάτην scripto) utitur Lycophro 821. 1294, ubi schol. per γαμετήν explicat. Dativus ex Ar. Ach. 132: καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι notus. Apposite Lobeck. Path. El. p. 237 voc. ἐμπελάτειρα meminit. De altera significatione cf. πλάτις et πλάτυς. Lobeck. l. l. p. 236 n. 1 Dorica esse statuit pro πλῆτις i. e. πλῆθος, ut ἧτις· βολή. Πληθίς ponit Arcad. 29, 25, unde dubito num in titulo Arcadico l. 20 ThBergkius Ind. Hal. 1860—1861 p. XIV recte de voc. τοὶ πλήθι sentiat. In transcursu moneo ab eodem l. 47 male ἐργατομένων mutari in ἐργαζομένων. Cf. ταμία τώνα τωμός τεῖν Τῆνα, de quibus s. v. ταμία disputabo. 86. πλατίς cod., πλᾶτις accinendum est, quando γυνή. σύνοδος. ἄθροισμα explicatur; ἡ ἄπιστος, κλώψ non video quomodo significare possit. Fortasse πλευρῖτις ἡ ἄπτυστος. 87. οἰκεῖον cod., em. Phot. 432, 20. De pisce cf. Parmeno Rhodius ap. Ath. III p. 118 C VIII 308 F. 88. Vide πεπράτορα. 89. Vide schol. Ar. Eqq. 827. Cf. Hesych. πελαγίζειν et πλατειάζειν. Πλατυγίζει· τοῖς πτεροῖς κρούει Phot. 432, 21. — καὶ om. Mus. 91. Casaub. et Schweigh. ad Ath. p. 41 [p. 84]. 92. οὐ καθολικῶς λέγει πλατύν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγων. κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον πλατύς ἐστιν Ἑλλήσποντος Apoll. lex. 132, 8 — 11. 93. 94. Cf. 91. 95. ὀρὸν — συμπήσωσιν cod., ὀῤῥὸν — συμπήσσωσιν Mus. 96. Sic codex et Cyr., πλάγχθη Mus. 96. 97. Secrevit Mus. E gl. 2503 patet πλέα ἢ πλείη aut πλέα· πλείη ἢ πλήρη legendum esse. πλέα· πλήρη Phot. 432, 22. 98. Coni. πλάτηρ pro πελάτης et δῆμος ad πλέα (cum Π(τε)λέα confusum) refero. Etiam Lobeck. Proll. p. 237 comparat πελάτης *cliens*, quod Albertus quoque apposuerat addens: *sequens* δῆμος *pertinet ad* πλαθύρ *pro* πληθύς *quod infra* δῆμος *redditur*. — Πλάδος· δούλου ὄνομα Phot. 431, 21. 99. Vide πλᾶτις, quod verum est. — λοχόντων cod., em. Mus. 2501. Lob. rhem. 199. 2. Phot. 432, 24. 25.

* πλεῖαι· [ἢ πλείη.] πλήρεις

* πλείην· τὴν ἔγκυον

2505. * πλεῖν· πλέειν

πλέθρισμα· δρόμημα

πλεῖ[ο]ν· πλέον. Ἀττικοὶ ἑκατέρως λέγουσιν

πλεῖον· πλῆρες

πλείονες· οἱ τετελευτηκότες

10. * πλειόνει· σπείρει

πλειοτέρῃ σὺν χειρί· πλείονι [καὶ πλουσιωτέρᾳ. ἢ σὺν πλείοσι χρήμασι

πλείου· πλήρους·

ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
πλείου ἀφυσσάμενοι

καί·

ἀνδρῶν δυσμενέων πλεῖος δόμος

πλεῖς τὴν θάλασσαν· ......

πλειστηριαζόμενος· ὑπερβαλλόμενος. καὶ (πλειστηριάζειν) τὸ ὑπερτιμᾶσθαι ὤνιον

15. πλειστηριάσαντες· πλείονος πωλήσαντες οὐ ὠνήσαντο

πλειστηριασμός· ὑπερθεματισμός

πλειστοβολίν(δα)· παίζειν ἀστραγάλοις

Πλεῖστος· ποταμὸς ἐν Δελφοῖς

πλειών· ὁ ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι

δ

20. * πλέθρον· πο ρ..... πῆχυς ξω̄ καὶ πόδα ἕνα

πλέκει· μηχανᾶται

πλέκεται· μαστιγοῦται. συκοφαντεῖται

πλέκος· πλέγμα

πλεκτή· σειρά, ἡ ἐξ ἱμάντων

SCR. 3. *B* 226. 8. Menandr. fr. II vol. IV p. 175. 7. Iacobi ind.com. dict. vol. V 2 p. 866. 8. *A* 165. 9. Ar. Eccl. 1073. 11. λ 358. 12. *K* 579 δ 319, ubi nunc *δυσμενέων δ' ἀνδρῶν* legimus. 13. *πλεῖς τὴν* (libri *πλείστην*) *θάλατταν σχοινίων πωλουμένων*. 15. Plato com. fr. IV p. 619. 18. Aeschyl. Eum. 27 Callim. Del. 92. 19. Hesiod. Op. 615 Callim. Iov. 89 Lycoph. 201. 1039. 21. *πλέκειν μηχανάς* notum ex Zenob. prov. III 37 Eur. Andr. 66 Platon. Sympos. p. 203 D. 23. Aristoph. Pac. 528 in parodia pro *τέκος*. 24. χ 175 Plat. Com. II 2 p. 622.

ADNOT. 5. Nota *πλεῖθι· πλεῦσον* Cyr. Dresd. 6. Phot. 433, 1. Vide *πελέθρισμα*. 7. [ο] Heinsius ante Cobet. Nov. Lectt. p. 622. 9. Eustath. 1382, 18. Ita Latinis ire ad plures. 10. *πλείονι· πλήρει* Albertus. 12. *Ἀθήνησι πλείους ἐγγυσσαμένη — δῆμος* cod., *Ἀθήνῃ πλείου — δόμος* omissa voc. *ἐγγυσσαμένη* Mus., em. Schow. Suppl. p. 648, 7. 13. *πλείστη· ἡ θάλασσα* cod. Cave corriges *πλωτή* ex formula exsecrationis in inscr. Attic. ap. Boeckh. C. I. I p. 531 n. 916, 7. p. 541 n. 989, 13 quo referenda etiam glossa Diogeniani EM. 192, 13 ab Hesychio, quod mireris, omissa *βατήν· τὴν γῆν*. Latet proverb. *πλεῖς τὴν θάλασσαν*. 14. 15. Harp. 154, 1 Poll. VII 14 Phot. 433, 9 Bekk. 269, 17 Suid. Moer. Att. 303 EM. Thom. M. 16. *πληστηριασμός· ὑπερθεματισμός licitatio* Gl. vett. 17. *πλειστοβάλειν* cod., *πλειστοβολεῖν* Meurs. de lud. Gr. p. 56 alii. *πλειστοβολίνδα παίζειν* bene Cobet. Mnem. VIII p. 54. Cf. Phot. 433, 13. 14. Poll. IX 95. 117. 110. VII 206; Anthol. Pal. VII 422. 18. De accentu Herodian. ap. EM. 676, 5 e scholiis in Apoll. Rh. II 711. Ac *Πλεῖστος* etiam cod. Glarean. Phot. 433, 14 habet, non *Πλειστός* ut Porso edidit. Cf. Pausan. X 8, 5. 37, 7. Strab. IX p. 418. 19. *καιροὺς* Suidas. Cf. Tzetz. Hesiod. Opp. 615 Eustath. 156, 41. 1155, 49. 20. Sic codex, om. Mus. Lege *ποδῶν ρ' πήχεων ξς' (δίμοιρον)*. Similiter corrigendus schol. Platon. p. 445 Bekk., ubi nunc *ποδῶν ξς'* legitur. 22. Forte *πέκεται* ut nos: *jemanden kämmen, rupfen, scheeren*. Apta certe huic vocabulo est explicatio *συκοφαντεῖται* h. e. calumniatorum vexationibus vellitur. Cum *μαστιγοῦται* interpretatur in mente habuit *πέσκος* s. *πέκος* pro *δέρμα*, unde *πέκεται* i. q. *δέρεται*. 23. 24. Suid. Moschop. MS in Agapet. p. 306 vol. XII Bibl. Gr. Fabr. *πλεκτή· σειρά*.

2525. *πλένναι·* μύξαι
πλέμνιον· ἀρχαῖον. πλῆρες
πλεονασμός· ἐπίδοσις
πλεονέκτα· βίαιε
πλεονεξία· τὸ πλέον τοῦ δέοντος ἔκ τινος λαμβάνειν
30. *πλευμονία·* νόσος ἡ ἐρωτική
πλευρῖτις· νόσος ὀλεθρία
Πλευρών· πόλις τῆς Αἰτωλίας
πλεφίδερ· ἡ πεφρυγμένη σησαμίς
πλεφίς· σησαμίς
35. *πλέω·* πλήρης. καὶ *πλέω·* τὸ κολυμβῶ
πλέω νὺξ τῶν δύο μοιράων· πλέον μέρος, καὶ νυκτὸς αἱ δύο μοῖραι. ὁ τρόπος ἀναστροφῆς
πλέως· πλήρης
πλήγανον· βακτηρία
πληγάς· δρέπανον
40. *πληγεῖον·* παλαιόν
πληγενεῖς· οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοί
πλήγη· ἐξεπλάγη
πλήθει· πελάζει. ἢ κρείττονι ἀριθμῷ
πλήθει πρόσθε βαλόντες· τῷ πλήθει τῶν θεωμένων συνεργηθέντες, ὅ ἐστιν βοηθηθέντες. ἢ τῷ πλήθει τῶν θεατῶν κωλυθείς, ἢ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων ἐμποδισθείς, ἢ τῷ πλήθει τῶν ἡνιόχων. δίδυμοι γὰρ ἦσαν οἱ ἡνιοχοῦντες
45. *πλῆθος·* ἀθροισμός, ὄχλος
πλήθουσα· πλεονάζουσα, πλήρης
πλήθουσαν· πλήρη
πλῆθρον· κλῆθρον. ἢ εἶδος μέτρου
πληθύς· ὄχλος, δῆμος
50. *πληϊάδες·* πλ(ε)ιάδες. ἔστι δὲ ἑπτὰ ἄστρα, πλησίον τοῦ ταύρου, ὀνομασθέντα ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης

SCR. 30. Menandr. fr. XXXI p. 243. 32. *B* 146. 36. *K* 252. 37. e. g. Aesch. Prom. 42. 42. *N* 394. 43. [cf. Θ 214] *P* 330. 44. Ψ 639. 47. Σ 484. 49. *B* 278. 50. Σ 486.

ADNOT. 25. EM. 199, 37. Hesych. s. v. *βλέννα.* Galen. lex. 546. 26. *πλέννον* Salmasius *πλέννιον* Is. Voss. ex ordine. *Annis plenum* vertit Albertus coll. *πληγεῖον πλημαινόν πλήτομον πλήμνῳ.* Poterat addere *πέμπελος πελλᾶς πέλειος πέληυς,* quorum pleraque Schneiderus eiusdem stirpis esse voluit atque *πλειών* et *πλεῖμμα* in inscr. Dorica Gruteri p. 216. Lobeck. Proll. 169 a *πλήμη πλήμνη* fieri *πλέμνιον* pro *πλήσμιον· πλῆρες* statuebat. Sed magis placet Salmasii ratio confundi *πλέννον* et latinum *plenum.* Nec improbabile confundi *ΠΑΛΑΙΟΝ* (E supra) et *ΠΛΕΟΝ.* 30. Phot. 433, 17 Meineck. Com. IV p. 660. 33. *πλεφίλερ* cod., correxi. Nisi malis *πλεφί[λε]ρ* h. e. *πλεφίρ.* 35. *πλέων* Mus. Coni. *πλέῳ· πλήρεις.* 36. *πλεώνυξ, τῶν δύνυρα πλειώμερος* cod., *πλέω νύξ· τῶν δύο μοιρῶν* (o supra) *πλέον μέρος* Mus. *δύο μοιράων* recte Sopingus, quod ipsum archetypus (*δυ μυρᾶ*) habuisse videtur; sed reduxi etiam *πλέω* quamvis vitiosum ex schol. Victor. *K* 252 et Porphyr. p. 286, 22 Bekk. 38. *ῥακτηρία* velle videtur Lob. Proll. p. 176. 39. *Hoc sensu ut videtur Orac. Sibyll.* 5, 221. GDindorf. 40. Adludit ad *ΓΕΓΕΙΟΝ.* Sed cf. 2526. 41. Lob. Path. El. p. 237 sq. 43. De *πελάζει* Lobeck. l. l. 44. *πρόσδε — συνεργηθέντες* cod., *πρόσθε — συνεγερθέντες* Mus. 48. Conferunt *πλαῖσι Πλαζομεναί. Πλῆθρον* pro *πλέθρον* sustentare studet Lob. Path. El. p. 245. Pro *πλῆθρον· κλῆθρον* vero OSchneider Philol. II p. 216. *πλῆθρον· κλῆθρον* conicit, nisi potius *πλῆθρον· κλεῖθρον* pro *βλῆθρον* fuerit coll Choerob. Orthogr. 386, 34 *βλῆχρον* (l. *βλῆθρον*) *βοτάνη ὃ σημαίνει κλεῖθρον.* Apud Polluc. VII 107 p. 300 Bekkerus pro *πλῆθρα* scripsit *κλεῖθρα.* — Ceterum mireris quod omittitur *πλῆτρον* sive *πλήθριον* Alcmanis ap. Cram. Anecd. I p. 343, 10. 50. (ε) Mus.

πλήκτης· μάχιμος, ὑβριστής

πληκτίζεσθαι· μάχεσθαι, ὑβρίζειν

* πληγεῖτε· ἀπεγνωσμένοι. ἀνίατοι, ἀδιόρθωτοι, συντριβῇ καὶ ἀφανισμῷ ὑπεύθυνοι

πληκτικώτερον· ὑβριστικώτερον

2555. πλῆκτρα· τῶν ἀλεκτρυόνων αἱ ἐν τοῖς ποσὶ κερατώδεις ἐξοχαί

πλῆκτρον· τὸ τῆς κιθάρας, ἐν ᾧ κινεῖ τὰς χορδάς..... ἢ τὸ προσπελάζον ἢ τὸ πλῆσσον. καὶ τὸ μέρος, καθὸ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ τῇ κοτύλῃ προσπελάζει· καὶ διὰ τὸ πεπλῆχθαι τὸν μηρόν

πλῆμα· πλήρωμα

πλημαθῆναι· πλησθῆναι

πλημαινόν· παλαιόν

60. πλημμελεῖ[ς]· ἐκμελεῖ[ς]. οὐ συνῳδὰ λέγει, ἁμαρτάνει

πλημ(μ)ελής· ἀμελὴς ἢ πο[π]λεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὅμοια

πλημμύρα· ῥεῦσις ὕδατος, πλῆθος

* πλήμνη· ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἢ τῆς σύριγγος. ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. καὶ ὕδωρ τὸ ἐπὶ γλεῦκος ἐπιχεόμενον

* πλῆμνος· ἀφρός

65. * πλῆμναι δέ· αἱ περιέχουσαι τὸν ἄξονα χοινικίδες

* πλήμνῳ· παλαιῷ

πλημμύρει· πέπληθεν

πλημ(μ)υρίς· τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίῤῥυσις. οἱ δὲ πλήμνη· ‚πλημμυρὶς ἐκ πόντοι(ο)‘

πλημμῦρον· μεστόν, πεπληρωμένον

70. πλημοχόη· τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόας

πλήν· ἐκτός, ὅμως

πληνοδίᾳ· παρανόμῳ. τετιμημένῃ. τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, τουτέστιν ἀδίκῳ

SCR. 52. Φ 499 Ar. Eccl. 958. 53. Θ 455. 54. Aristot. HA. IX 1. 55. Arist. de part. anim. IV 12 Aristoph. Avv. 759. 60. Plato l. l. 62. Iob. XLIV Luc. VI 48. 63. Ψ 339. 65. Ε 726. 67. Callim. h. in Del. 263. 68. ι 486. 70. Eurip. fr. 595 p. 432 quod alii Critiae tyranno vindicabant. 71. θ 207.

ADNOT. 51. Coniungit glossam cum interpretatione Plut. Vit. Dion. c. 30. 52. Eustath. Φ 499. 53. Probabiliter Pearso Animadv. II p. 584, 8 coni. πληγέντε. + Mus. 55. Phot. 433, 21 Hesych. πλακτήρ Suid. 56. τὰς] τις Barnesius ad Anacr. Od. LXIV, atque ἐν ᾧ κρούει τις κιθάραν Cyr. Alberti. — ὁ κιθαρίζων Cyr. Brem. 11 addit. 57. Phot. 433, 22. 58. Lob. rhem. p. 157: *Si Doricum est, ad πλήμη revocari; sin minus, cum πλημματισθῆναι commutari potest, quomodo verba a neutris in μα derivata terminari solent.* 59. Infra * πλήμνῳ· παλαιῷ, supra πλέμνιον· ἀρχαῖον. Cf. et πληγεῖον et πλήτομον. Nisi πλέμνιον· ἀρχαῖον obstaret conicerem (ἐμ)πλήμενον· πλέων et (ἐμ)πλημένῳ· πλέῳ. Cf. Ar. Vespp. 984. 1127. 60. 61. πλημμελής· ἐκμελής — λέγων (λέγει Aldus) — ἁμαρτάνων Mus., qui πλημμελεῖς — ὅμοια induxit. In codice ἢ πο versum finiunt, sequens versus incipit in λεῖον cui insipidus librarius literam π praefixit. Schowius conicit: πλημμελεῖ· οὐ συνῳδὰ λέγει, ἁμαρτάνει. πλημμελής· ἐκμελής (Lob. Path. El. p. 224) ἀμελής. ἢ κτλ. Correxi πλημμελεῖ· ἐκμελεῖ et refero ad Plat. Legg. V p. 731 D. Alteram gl. non expedio. 64. Lob. Proll. p. 180 cum πελανός et πηλός componit. Ordo laesus docere videtur, πλῆμνος et πλήμνῳ non magis genuina esse quam vicina πλήμνη et πλῆμναι δέ. Cf. πελανόν· ἀφρόν κτλ. 64. 65. Separavi et δέ ad glossam traxi. 66. Cf. πλέμνιον, πλημαινόν, πληγεῖον, πλήτομον, προταίνιον. 67. πλημμυρεῖ cod., em. Iensius Luc. Hes. p. 193. 68. πλύμνη cod., πλήμνη Mus. Legendum πλήμη vel πλήμμη quod etiam πλήσμη scripsit schol. Apoll. Rhod. I 757 IV 269. — πόντου cod., correxi et verba Homeri diductis literis exprimenda curavi. 69. πλημυρόν cod., πλημμυρόν Mus., em. Lob. Proll. p. 273 GDindorf. Thes. VI col. 1210 AB. 70. Ath. XI p. 496 AB Polluc. X 74 Eustath. p. 598. 72. ἠτιμημένῃ Albertus. Mihi explicatio his tantum verbis contineri videtur τῇ — ἀδίκῳ, reliqua glossae vices explere. Conicio πληνοδίᾳ παρανόμῳ τετιμῇ.

πλῆντο· προσεπέλασαν. καὶ ἐπλήσθησαν
.πληνώδους· ἀσθενοῦς
2575. πλῆξαι· πατάξαι ἐκ χειρός
· πλήξαντα καὶ πληγέντα· εἰκόνα ξυλίνην ὁ Δαίδαλος χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς .....
πλῆξάρα· περιγνάθιον
πλήξας· τύψας. θαυμάσας
πλήξιππος· ἱππότης, ἱππικός
80. πληξίππῳ· τῷ πλήσσοντι τοὺς ἵππους· δι' οὗ τὸν ἱππότην δηλοῖ
* πλήρωμα· πλῆθος, ἀναπλήρωμα
πλήρωμα· ναῦς τραγική
πληρωτής· ἐράνου συναγωγός
* πληροφορία· βεβαιότης
85. πληρώσας· πλήσας
πλησιαίτερον·
πλησίον· ἐγγύς
πλησιφαής· ἡ πληροσέληνος ἡμέρα
πλησμοναῖς· ὑπερβολαῖς. ἢ πεπληρωμέναις
90. * πλησίστιον· τὸν ἄνεμον, πληροῦντα τὸ ἱστίον
πλῆσον· πλήρωσον
πλήσσων· ῥηγνύων, σχίζων. τύπτων, ἀδικῶν, βλάπτων
[πλήσσοντο· διέβαινον]
πλητήσαντα· δηλοῦντα
95. πλήτης· πλησιαστής
πλητίνες· δέλτοι
πλῆτο· ἐπλήσθη. ἤγγισεν
πλήτομον· παλαιόν. Ἀκαρνᾶνες
[πληάδα· πλῆθος ἄστρων ἐν οὐρανῷ]
2600. πλίγμα· βῆμα. ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατ(ατρ)έχωσιν

SCR. 73. Θ 57. 78. Π 332. 79. 80. Δ 327 Β 104. 81. Psalm. XXIII 1 Rom. XI 25. 83. Demosth. 547, 19. 84. I Thess. 1 5 all. 86. Xen. Mem. II 1, 23. 89. Monostich. 159 ubi Plut. Morall. p. 126 C ἐν πλησμοναῖς scribit. Si quid mutandum πεπληρωμένοις scripserim quod sequitur πεινῶσι. 90. λ 7. 93. ζ 218. 97. Ξ 438. 99. Iob. IX 9.

ADNOT. 73. Cf. πλήθει. 74. σπληνώδους Pearso Albertus et Lob. Path. p. 123. 76. ὁ δὲ δαλὸς cod., em. Schrewel. post Salmasium ut videtur. Rem illustrari ab Apollod. II 6, 3 et Eustath. Il. Λ p. 882, 38 observarunt Heinsius et Hemsterhusius. 77. πληξάρα· πγλάθιον cod., περιγλάθιον Mus., περιγνάθιον Salmasius. Neutrum in Thes. receptum est. Forte πλῆξ' ἄρα ἐπὶ γνάθων vel tale quid. 78. θαυμάσας suspectum. Quis enim fidem habeat Hesychio unquam πλήξας pro ἐκπλαγείς usu venisse. In Aldina 77. 78 coaluerunt. 82. στρατηγική coniciebant Is. Vossius et Heinsius, intellegentes classiarios qui plurimi in praetoriis navibus erant. 83. Harpocr. 154, 4 Phot. 434, 5. 86. 87. Disiunxi et πλησιέτερον cum Sopingo correctius scripsi. Poteram etiam πλησιέστερον edere, quod ἐγγύτερον explicat Cyr. Mosq. 88. Phot. 434, 9 Eustath. 1692. 89. πεπληρωμέναις non mutandum. Vid. SCR. 93. Recte πλίσσοντο suo loco. 94. πλατύνοντα h. e. *narrationem dilatando illustrantem?* 95. Lob. rhem. 107 Path. El. p. 237. Fictum videri possit propter Homericum τειχεσιπλήτης (Cramer. AO. I 343, 8.), sed cf. Laconum πλητίος s. πλατίος pro πλησίος et thematicum πλάω, unde ap. Arcad. p. 41, 14 habemus futurum πλήσω, apud Hesychium πλῆτο, ἔπληντο, πεπλημένος, πλῆντο et paragogicum πλήθει s. πλάθει, quod eandem proportionem habet ad πελάθει atque πλᾶτις ad πελάτις et πλήτης ad πελάτης. 96. Non liquet. 97. Lob. Path. El. 189 rhem. 107 confert de forma λῆτο et μῆστο. 98. Cf. πλέμνιον πλήμνῳ πλημαινόν πληγεῖον. 99. Sic codex, πλειάδα Mus., πλιάδα, quod ordo postulat, glossae in Iobum IX 9. 2600. πλῆγμα cod., πλίγμα Mus., ineptit N. Schowius. — παραβάντες — κατέχωσιν cod., em. Cobet. orat. p. 152 et Heinsius Cf. gl. κ 1342, ubi oblitus sum adnotare Thes. VI col. 1230 A corrigere μετάγων τις — φησί

πλινθεύεται· ἐξαπατᾶται. ἐπὶ ἀναισθήτων
πλινθίδες· δοκίδες
πλίνθος· μέρος τι τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος. ἢ πηλὸς ὀπτηθείς
[πλίξ· τὸ βῆμα. καὶ πλίγματα· τὰ πηδήματα. ἔλεγον δὲ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λίχανον διάστημα, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν margo].
2605. πλίξαντα· διαναβάντα, καὶ ἀναστάντα, καὶ διαβάντα
πλίσσοντο· διέβαινον
* πλειστάκις· πλεονάκις, πολλάκις
Πλοάδες τῶν ἐν Ὀρχομενῷ· (νῆσοι) τινες οὕτω καλοῦνται
πλοιάρια· πλοῖα μικρά. ἢ ὑποδήματα ποιά
10. πλόϊμα[τα]· τὰ πλῷ πεμπόμενα
πλόκαμα· τὰ περιόστεα νεῦρα
πλόκαμοι· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι
πλοκαμώδεα· τὸν οὖλον βόστρυχον
* πλόκος· πλόκαμος
15. πλόκιον· εἶδος περιδεραίου
πλοκίων· πεπλεγμένων
πλόμενον· φανέν. γεννώμενον. [δολίων
πλουᾶται· πλουθήσεται
[πλοῦγε καὶ δεῖ· οὐδ' ὅλως]
20. πλοῦς· πλοῦς τῆς νεὼς τὸ περίγραφον, μέχρι οὗ τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφείλει. ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν πλοῦν ἔλεγον
πλουσιόδωρος· πλουσίως χαριζόμενος
πλούσιον· θαλασσιοειδές. οἱ δὲ τὸ ὕδωρ

SCR. 2604. Hippocrates. 6. ξ 218. 7. Eccles. VII 23. Si loco suo compareret, ad Platon. Phileb. p. 40 D vel Hippocr. p. 86 C referrem. 8. ADN. 9. Menandr. I 9 p. 88 Ar. Ran. 139. 10. Demosthenes et Thucydides passim. 12. Pind. Pyth. IV 145 (Ξ 176). 13. *πλοκαμώδεα βόστρυχον* poetae alicuius verba fuisse videntur GDindorfio Thes. VI col. 1236 C. 15. Cantic. VII 5. 16. ν 295, ubi nunc *μύθων τε κλοπίων* legitur. 19. (Arist. Ach. 543) Demosth. 241, 17. 242, 25, unde apparet haec etiam infra s. v. *πόθεν* respici. 20. *ὁδόν*] Nic. Ther. 295 c. schol. et Antimach. 22. ADN.

ADNOT. 1. *ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ* Phot. 434, 10 Suid. 2. 3. Turneb. advers. II 4. 3. 4. Separavit Heinsius. De *πλίξ* conf. Drac. Strat. p. 27, 3 schol. Ar. Ach. 217 (Suid.) Eustath. 1564, 48. — ‚*Haec omnia Musurus confodit excepto priori πλίξ, quod cum extra lineam marginis contextum codicis versus exaratum esset, a typotheta, qui vocem ad marginem pertinere non videbat, fini articuli πλίνθος adiectum fuit.*‘ Schow. p. 650, 15. 5. *πλήξαντα* cod., em. Mus. 6. *πλήσσοντο* cod., em. Mus. 7. *πλιστάκις* ordo, ut Vossius. 8. *πλοάδες· τῶν ἐπερχομένων τινὲς* cod. ‚*Fortasse aliquis dixit pro ἐπιπλοάδες, ut πλόμενον, quod per φανέν explicat Hesych., pro ἐπιπλόμενον. Ἐπιπλόμεναι schol. Ap. Rh. III 25 interpretatur ἐπελθοῦσαι*‘ Lob. Path. Proll. p. 440, 6. Imo *Πλωάδες* vel *πλοάδες· (νῆσοι) τῶν ἐν Ὀρχομενῷ τινες οὕτω καλοῦνται.* Cf. Theophr. HPl. IV 10, 2. 12, 4, ubi cum haec sint auctoris verba: *τῶν νήσων τῶν πλοάδων τῶν ἐν Ὀρχομενῷ*, praetuli: *πλοάδων τῶν ἐν Ὀρχομενῷ· (νῆσοι) τινες οὕτω καλοῦνται.* 9. Poll. VII 93, Phot. 434, 15. 10. *πλοίματα· τὰ* cod., quod *πλόϊμα· τὰ [τὰ]* vel *πλόϊμα· τὰ τῷ* scribendum. Sic per ο non per ω ubivis hoc vocabulum scribunt libri meliores. Lob. Phrynich. p. 615 GDindorf. Thes. VI col. 1251 CD. 12. *πεπλεγμένων* HSt. 13. Male Schneiderus e Phot. 434, 22 *πλοκαμῖδα*. 15. *περιδερέου* cod., em. Mus. 16. Huc retrahe *δολίων*, quod seq. gl. adnexum Musurus male in *δῆλον* mutavit. 17. Lob. Path. El. p. 146 Meinek. Anal. Alex. p. 97. — Malim *γενόμενον*. 18. Om. Mus. Non expedio. Si duae sunt glossae explicatione carentes, alteram Laconicam aut Boeoticam dixerim pro *πλυθήσεται*. Prior *πλύνεται* scribi possit. Sin una est possis *λοῦται· πλυθήσεται.* 19. Sic codex et Vossius, *πολλοῦ γε καὶ δεῖ* Mus. 22. *πλούσιον θάλος· εὐειδές* (?). *οἱ δὲ „θ' ὕδωρ“* Nauck. progr. Berol. 1855 p. 42 referens ad Eur. Dan fr. 318 p. 360, ubi codex Stobaei Matr. non *θάλλουσα* porrigit sed *θάλασσα πλούσιον θ' ὕδωρ*. Si Schneidewini coniecturam amplectimur — huic enim debetur lectio *πλούσιον θάλος* — sequitur Hesychii interpretationem alteram *τὸ ὕδωρ* variam lectionem *θ' ὕδος* ante oculos habuisse.

Πλουτεύς· Ἅιδης
πλούσιος· χρημάτων καὶ περιουσίας κύριος
2625. πλοῦτος· ἡ ἐκ τῶν σπερμάτων ἐπικαρπία, καὶ ἡ πανσπερμία
Πλούτων· ὁ καταχθόνιος δαίμων
πλοχμοί· πλόκαμοι, ἐμπλοκαί
πλύνει· καθαίρει
πλύνεται· βλασφημεῖται, λοιδορεῖται
30. πλυνοί· πύελοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον· ἢ βόθρον, ὅπου πλύνουσι
πλυνὸν καταπλυντήριζε καὶ πλυνθήσομαι· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσι
πλυντήρια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγλαύρου τῆς Κέκροπος θυγατρὸς τιμῇ ἄγουσιν
πλυσμός· πλυτήρ
* πλῶον· ἔπλεον
35. πλώει·
πλῶεν· ἔπλεον
πλώσσειν· φθείρεσθαι
πλῶτες· ἰχθύες τινές
πλωτή· κινουμένη, καὶ ἐπιπλέουσα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς Αἰόλου νήσου τίθησιν
40. πλωτῆρες· ναῦται
πλωτόν· πλεόμενον
πνεῖ· πνέει. πνείηται, πνείει
πνεῦμα οὔριον· [ἄγγελος ἄσαρκος] οὐρ[άν]ιος ἄνεμος. [ψυχή. δαίμων.] [λέγονται πνεύμονες καὶ θαλάττια εἴδη ζῶντα ἀναίσθητα
πνεύμων· ὁ πνεύματος αἴτιος ....
45. πνεύσας· ὀργισθείς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων
πνιγεύς· ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν. καὶ τοῦ ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος ἢ κλίβανος
πνῖγος· θάλπος. καῦμα
πνίξαντες· ὀπτήσαντες. ἔστι δὲ εἶδος ὀπτήσεως πνικτόν

SCR. 23. Mosch. 3, 119. 22. 127. 25. *Λ* 171. 27. *Ρ* 52. 30. *ζ* 40. 31. Com. anon. fr. CLXX p. 647. 32. Xen. Hellen. I 4, 11. 34. *Φ* 302. 35. Herodotus. 39. *κ* 3. 40. Gregor. Naz. de vita sua II p. 3 (Ar. Eccles. 1087). 41. Iob. XLI 7 testibus gl. mss. 42. *ε* 469 *Ρ* 447. 43. Ad Eur. Helen. 413 referebat Barnesius. Imo Helen. 1663. 44. Aristot. HA. V 15 Theophr. de sign. 3, 3 Plat. Phil. p. 21 C. 46. Aristoph. fr. V p. 961. — Nubb. 97. 47. Thucyd. VII 87 Pherecr. II p. 348 V 348. 48. Herod. II 92.

ADNOT. 31. Phrynich. app. soph. 58, 27. Cf. *πλουᾶται*. — *πλῦνον* codex. 32. *Ἀγλαύρῳ τῇ — θυγατρὶ τιμὴν* cod., em. Phavor. De re cf. Lex. Bekk. 270, 3 Plat. Alcib. 34. 33. *πλυντήρ* male Mus. Cf. Lob. Parall. p. 419. 35. 36. Separavit Albertus. Posterior *πλῶεν· ἔπλει* an *πλῶον· ἔπλεον* sit, non liquet. 37. Hoc Lob. rhem. p. 102 refert ad Eur. Bacch. 223. Sed forte dixerat aliquis *πλώσσειν* pro *φθερεῖσθαι* sensu *abeundi*. 38. Arcad. 126, 22 Phot. 435, 11 Choerob. in Theodos. 65, 3. 39. *αἰονήσου* cod., em. Mus. 42. Recte ni fallor Albertus *πνέει· πνεῖ* reposuit, sed quid agat cum pergit *πνείηται· πνείει* non intellego. Forte duo sunt articuli *πνείηται* (*πνεῖται* Mnesi-*νιος* mach. com. 57 vol. III p. 570) et Homericum *πνείει*. 43. *ἄσαρχος, οὐράνιον* codex, *οὐράνιος* Mus. Fallitur Schowius p. 615, 17 qui *πνεῦμα· ἄνεμος, ψυχή. πνεῦμα οὐράνιον· ἄγγελος ἄσαρκος, δαίμων* corrigit et *οὔριον* ex *οὔνιον* natum ut dittographiam eicit. Delendae potius erant interpretationes sacrae ad *πνεῦμα* referendae et servanda glossa Euripidea *πνεῦμα οὔριον· ἄνεμος οὔριος*, quam latere vidit Barnesius. — *ψύχος* cod., em. Cyr. 63. 11. Reliqua ad seq. gloss. pertinere observabat Heinsius. 44. *πνεύματος αἴτιος ὁ πνεύμων* cod., em. Heinsius, qui addi iubet *λέγονται — ἀναίσθητα*. De pulmone marino conf. Plin. HN. IX 47 XXXII 10 Athen. III 97 C Diosc. II 39 Ruf. p. 98 Oribas. p. 356 Matth. 45. *σφόδρα* addit Phot. 435, 15. 46. *πνηγεύς* cod., em. Mus., *ὀργάνου* in Aldina deest. — *φιμός*] EM. 677, 40 Poll. X 54. — *ὑδραυλικοῦ*] Schneider ad Vitruv. vol. 3 p. 302 Hero Spirit. p. 171. 228. 47. *πνίγος* codex.

πνοή· ἀνάψυξις

2650. πνοήπουν· ταχύ

πνόος· φθόγγος. πνοή

Πνύξ· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, νυνὶ δὲ ἅπαξ, ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν

πνύτο· ἔπνευσεν. ἐνόησεν. [καὶ πόα καὶ ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία. καὶ ὁ σῖτος. καὶ κοινῶς τὸ ἀπὸ ῥίζης φυλλοβολοῦν φυτόν

πνυτός· ἔμφρων, σώφρων

55. πόα· βοτάνη ἑκάστη

ποαλίς· εἶδος πικρίδος

ποάστριαι· οὐ μόνον αἱ τὴν πόαν ἐκ τοῦ σίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν καλάμην ἐκτίλλουσαι, καὶ καθόλου αἱ τὰ κατ' ἀγροὺς μισθοῦ ἐργαζόμεναι

ποδάγρα· τὸ τῶν ποδῶν πάθος, καὶ πάγη

[ποδαγκώνιδας· συκοφάντας, ἢ τοὺς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγοντας ἢ πράττοντας]

60. ποδάνεμοι· ταχεῖς

ποδαπόν· ποταπόν, ὁποῖον

ποδάργης· λευκόπους. ταχύς

ποδάρκεϊ μόσχῳ· .....

ποδάρκης· ὠκὺς τοῖς ποσίν, ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος

65. πόδας ὠκύς· τοῖς ποσὶ ταχύς

ποδαύρου· ἐῤῥωμένου τοὺς πόδας

ποδεῖα· ἐνειλήμματα ποδῶν, ἤγουν φασκίας

πόδες Ἴδης· τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα μέρη. οἱ δὲ δένδρα

ποδηγῶν· ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν

70. ποδηνεκέα[ν]· τελείαν. βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ αὐχένος διικνεῖσθαι. [τινὲς δὲ τὴν ναῦν

ποδηνεκές· μέχρι τῶν ποδῶν

ποδήνεμος· ὑπόπτερος. ἢ τοῖς ποσὶ ταχεῖα

SCR. 53. *X* 475. 57. Archipp. fr. II vol. II p. 727. Sic Magnetis et Phrynichi comicorum fabulae inscriptae fuerunt. 58. Xen. *KΠ* I 6, 28 et poeta ap. Plutarch. Morall. p. 757 D. 60. Crates (Athen. III p. 117 B) fr. I 3 Com. II p. 244 ubi Meinekius coni. *ποδήνεμοι*. 61. Soph. fr. 417 p. 183, ubi pro *δῶρον* ni fallor *δ̄δωρον* h. e. *τετράδωρον* scribendum est. 64. *Λ* 121. 65. *Λ* 58. 67. Cratet. fr. IV vol. II p. 247. 68. *Υ* 59. 69. Lycophr. 965. 71. *K* 24. 72. *B* 786.

ADNOT. 53. Detortum est ex *ἔμπνυτο* quod supra etiam in *ἔπνυτο* mutari vidimus. Sequentia transpositione in ordinem redigebat Palmerius. Videtur *ἐνοήσεν καὶ πνυτός· ἔμφρων σώφρων. Πόα κτλ.* scriptum fuisse. 54. *πινυτός?* 55. Schol. Ar. Eqq. 610. 56. *τι ἀκρίδος* Guyetus, perperam. *Πικρὶς* teste Plin. HN. XXI 17 est *amara aphace, cui amaritudo nomen imposuit.* 57. Phot. 435, 24 Poll VII 148. 58. *πάγη*] Poll. V 32 et Hesych. s. v. *πάγη*. 59. *ποταγωγίδας* recte Sopingus, similiter *ποδαγωγίδας* Vossius. Cf. Aristot. Polit. VII Plut. de curios. II p. 522. 62. *Ποδάργης* ad *T* 400 cum Pearsone referebat Albertus et interpretationes ad *ποδάρκης* pertinere putabat. Sed *ἀργός* i. q. *λευκός*. 63. *ποδάρκει· μόσχῳ* cod., repraesentavi Meinekii scripturam in Philol. XII p. 619 exhibitam, quam *pernici* (*ταχινῷ*) *vitulo* interpretatus est, reiecta Salmasii coniectura *πόρτακι· μόσχῳ*. Commendatur tamen Salmasianum *πόρτακι* (*πόρδακι*, *πόδαρκι*) eo quod infra habebimus *πόρτακι· μόσχῳ* (*P* 4). 66. Pro *ποδώρου* (ab *ὁρῶ*) accipit Lob. Proll. 259 Path. El. 104 Aglaoph. 848 [5] mutata vocali ut *πυλαυρός* pro *πυλωρός*: parum probabiliter. Compositum est ab obsoleto *αὖρος· ταχύς*, unde adverbium Aeschyleum *αὖρι· ταχέως*. Atque recte Albertus conferebat *αὐριβάτας*. 67. *πόδια* male Mus. Vide Phot. 436, 1 Theognost. p. 128, 26 Poll. VII 92. 68. *πόδες, ἰδεῖς* cod., em. Mus. Hinc corrige *ἄδες· πόδες*. 70. Postrema ad gl. *ποδήρης* refero, q. v. — [ν] Mus.

ποδήρης στολή· τὸ εἰς κάτω τοῦ ἱματίου κεκλωσμένον ......
ποδήρης· ἡ ναῦς, ἡ τοῖς ποσὶν ἐρεσσομένη, ταῖς κώπαις. ἤτοι πολύπους. ἢ μέχρι τῶν ποδῶν ἱμάτια
2675. ποδιάζειν· τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν
πόδικε· πρόσριψον
ποδίκρα· ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες
[ποδίνεμος· ταχύπους καὶ ἀελλόπους]
ποδοκάκη· ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται, οἷον ποδοκατοχή· [τὰ διὰ τῶν ποδῶν εἰλήμματα.] Πλάτων. καὶ ἤτοι ποδοκάκκη, παρεμβεβλημένου τοῦ ἑτέρου (κι) ἢ κατὰ συγκοπὴν ποδοκατοχή
80. [ποδοκέας· ταχεῖς τοῖς ποσίν
ποδοκείη· τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι]
ποδὸς ῥυτίς· τὸ τῶν ποδῶν ἕλκεσθαι
ποδοστράβαι· παγίδες, στραγγαλιαί
ποδοστράβη· τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν. ἄλλοι τὴν τοῖς ἐλάφοις ἱσταμένην πάγην
85. ποδοτρόχαλος· ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν
ποδώκης· ὠκύς, ταχὺς τοῖς ποσί
ποδώνυχος· ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου
ποεῖν· ποιεῖν
ποηφαγία· βοτανοφαγία
90. ποθεινή· ἀγαπητή
ποθέεσκεν· ἐπόθει. ἐπεζήτει
ποθέν· ἀπό τινος μέρους. ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτοι
ποθέοντες· ποθοῦντες. ζητοῦντες
ποθεῖ· ζητεῖ. ἐπιποθεῖ
95. πόθημα· ἀγάπη. καὶ ζήτησις
ποθήνυτο· προσήσθη
πόθι· ποῦ, ὅπου
ποθί· πού. πόθος

SCR. 73. LXX. 78. *B* 786. 79. Plato fr. XXVII^b vol. II p. 689. 80. *B* 764. 81. *B* 792? Malim ad Aesch. Eum. 38 referre. 84. Com. anon. CCCXVIII p. 682. Hyperides l. l. Xenoph. Cyneg. X 11. 86. *K* 316. 87. Ar. Eqq. 38. 90. e. g. Soph. El. 1104 Ar. Pac. 556. 91. *Λ* 492. 92. *Ξ* 374 (*πόθεν* e. g. *O* 423) — Demosth. 241. 242. Cf. *πλοῦ γε καὶ δεῖ.* 93. *B* 778. 94. Sophl. El. 171 *ποθεῖ.* 97. *ξ* 187 Soph. Tr. 98. 98. *Λ* 128 Callim. Iov. 38. — *β* 126 *Λ* 240 all.

ADNOT. 73. *κεκολισμένον* cod., em. Salmasius. Huc retrahe verba *τινὲς δὲ ναῦν* et cf. Eustath. 1515, 29. — *ποδήρης· τὸ μέχρι τῶν ποδῶν ἔνδυμα ἱερατικὸν τιμιώτερον* Origen. p. 213. 76. Pro *πόδδικε* h. e. *πόσδικε* aut *ποτίδικε.* Vide Ahrens Dial. II p. 356. Bergk. *Monatsk.* p. 63. 77. *ποδισμός?* Cf. Polluc. IV 99. 102 Meinek. Com. II p. 142. 78. *δελλοπίς* cod., *ἀελλόπος* Mus. qui etiam *ποδήνεμος* scripsit, em. Voss. et Salmasius. 79. Harpocr. 154, 20 Lex. Bekk. 292, 21 schol. Bav. Demosth. 103 Phot. 436, 11. Quae uncinis inclusi supra recte leguntur *ποδεῖα· τῶν ποδῶν εἰλήματα.* 80. 81. *ποδωκέας* — *ποδωκείῃ* Mus., *ποδωκείῃσι* Albertus. Codicis scripturam restituit Is. Vossius. 82. *ποδορρυτί* Hemsterhusius, *ποδορρυτεῖς* AM. 83. *ποδοστρα..* cod., *ποδοστράβη* Mus. qui exitum delevit, em. Iunius. Infra *στραγγαλιαί· παγίδες.* 84. *ποδοστράβα* Aldi error. Cf. Poll. V 32 Harpocr. p. 154, 15. 87. *ποδώνυμος* cod., em. Sopingus coll. Poll. X 191 Phot. 436, 21 ubi *πανδώνυχον* (l. *ποδ*): *ἐσθὴς τῆς Πανδρόσου κυκλοτερής* exstat. 92. *οὕτω* cod., em. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 115. Cf. schol. Eur. 1614 Arist. Rann. 1503. Confundit igitur *ποθέν* et *πόθεν:* nisi *ἀπὸ τίνος μέρους* cum Iensio Luc. Hes. p. 194 correxeris. — *μεθ' ὑποκρίσεως*] cf. Thes. VI col. 1284. 94. Ordo poscit *ποθῇ· ζητῇ, ἐπιποθῇ.* 95. *ἤτησις* cod., *αἴτησις* Mus. 96. Fallitur GDindorf. Thes. VI col. 1921 B qui vertit *delectabatur.* Lego *προσίγνυτο* sive *προσίνυτο*, Dorice *ποθίγνυτο· προσκαθέσθη.* Uti poterat hac gl. Lobeck. rhem. p. 207. 98. *πόθι· ποῦ* cod., correxi. Confundit *ποθί· πού* et *ποθή· πόθος* quo de cf. Aristarch. EM. 678, 36 schol. Hom. *Λ* 240 Cyrill. lex. MS.

ποθολκίς· ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων

2700. πόθος· ἔρως. ζήτησις. ἐπιπόθησις. καὶ φυτόν τι

ποῖ· εἰς τίνα τόπον. τὸ δὲ ποῦ ἐν τίνι τόπῳ

ποῖ γῆς· εἰς ποῖον γῆς τόπον

ποία· [ποίησις.] ἡ βοτανώδης ὕλη. ἄλλοι τοὺς πυροὺς καὶ τὰς κριθάς

Ποιάντιον· Ποίαντος παῖδα

5. ποιεῖσθαι· προσποιεῖσθαι

ποίη· πόα (πόα δέ ἐστιν ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία). καὶ ἐρωτηματικῶς ἀντὶ τοῦ ποία

ποιεύμην· ἐποιούμην. [ἐπιθεύμην]

ποιήεντα· ποίαν ἔχοντα, σιτοφόρον

ποιήεντι· εὐβοτάνῳ, ἑλώδει

10. ποιήεσ(σ)αν· βοτάνας ἔχουσαν

ποίην· πόαν. βοτάνην

ποῖ κῆχος· οἷον ποῦ γῆς. εἰς τίνα τόπον

[ποικάζουσαι· σκεπάζουσαι]

ποικίλα· πεποικιλμένα, (κε)καλλωπισμένα

15. ποικιλεύς· ποικιλτής

ποικιλομήτης· ποικίλα βουλευόμενος, συνετά

ποικίλον ἱμάτιον· ζωγραφητόν

ποικιλόστερνος· ποικιλόβουλος

(*) ποικιλίς· ὄρνις ποιός

20. ποικιλτικὴν (ἐπιστήμην)· πολυμιταρικὴν τέχνην

ποικίλον· ἁπα(τη)λόν. πυκνόν. συνετόν

ποικίλως· πολυτρόπως

ποιμαντική· ἡ τῶν ποιμένων

ποιμάνωρ· ποιμήν. ἢ βασιλεύς

25. Ποιμενίδαι· γένος ἐξ οὗ ὁ τῆς Δήμητρος ἱερεύς

* ποιμένα λαῶν· βασιλεὺς τῶν ὄχλων

ποιμήν· βασιλεύς. καὶ ὁ τῶν προβάτων

SCR. 2700. Theophr. HPl. VI 7 VIII 3. 2. Ar. Rann. 85 Soph. Tr. 984 Eur. Hf. 74. 3. Schol. Theocr. III 32. 4. *γ* 190. 5. Plato Theag. p. 128 B. De hac significatione rarissima cf. Thes. VI c. 1299 A. 6. *σ* 371. 7. *K* 495. 8. *B* 503 *δ* 337. 9. Soph. OC. 158 *ποιάεντι*. 10. *I* 150. 11. Proverb. XXVII 25 ex MS. Alex. 12. Pherecr. fr. XXXIII vol. II p. 349 Aristoph. fr. LXXIII p. 1193. 14. Cratin. fr. IX p. 42. 15. Alexid. fr. LVIII vol. III p. 524. 16. *Λ* 482. 19. Aristot. HA. IX 1. 20. Iob. XXXVIII 36. 21. *E* 735. 22. Antiph. com. fr. II vol. III p. 52 Alexid. fr. I 20 p. 430. 23. Greg. Naz. vol. I p. 184 C 237 D. 24. Aesch. Pers. 241. 26. *Λ* 263. 27. *Δ* 455.

ADNOT. 99. Dorice pro *προσολκίς*. Cf. *θ'ὁλκάζει ὁλκάζει ὁλκή* et *λαθρακάζων* (h. e. *λάθ' ὁλκάζων*). 2700. Athen. XV p. 679 C Eustath. 1679 Plin. HN. XXI 11 Schneider ad Theophr. V p. 484. 3. *ποίησις* pro quo *ἡ πεποιημένη φωνή* (ad Pind. Pyth. IV 112 spectare mihi visum) legitur in EM. 677, 56, Vossius ad ... *ποιία* refert. Malim „*ποίη*“ ut sit exemplum Homericum *σ* 370. Statim confundit *ποίη* et *κοίη*. 7. Nisi sub *ἐπιθεύμην* latet auctior forma Herodotea *ἐποιεύμην*, aut exempli e Platonis Legg. XI 929 C deprompti: *ἄν τις μὴ ἐπιθυμήσῃ θετὸν υἱὸν ποιήσασθαι* frustulum, vocabulum hoc, quod omittit Cyrillus, forsitan e dittographia natum est. 8. 9. *ποιήεντα· εὐ. ἑ. π. ε. σ.* codex, *ποιήεντι* Mus. Distinxit Albertus et *ποιήεντι* addidit. *Σιτοφόρον* Photius habet post gl. 2710 *ποιήεσσαν*. 10. (*σ*) Mus. 13. Salmasius *πυκάζουσαι*. Idem vitium in Cyrillo. 14. (*κε*) Mus. Debebat fortasse *καλλωπίσματα*. 15. Poll. VII 34. — *ποικιλτίς* cod., em. Mus. 16. *ποικιλομή* cod., em. Mus. 17. Poll. IV 115 Lex. Bekk. 289, 22 Phot. 437, 16. 19. Schol. Theocr. VII 171. 20. (*ἐπιστήμην*) e loco respecto addidit Albertus. Cf. Phot. 437, 12 Timaei lex. Plat. p. 219 secutus, Suid., Gl. MSS. Cyr. in Iob. XXXVIII 36. 21. *ἀπαλόν* cod., correxi. 24. *ποιμὴν ἀνδρῶν* Angli ope Phot. 437, 18 Lob. Parall. p. 218. 26. *βασιλέα* Mus. sine caussa. Nec opus ordini consulamus scribendo *ποιμένι* et *βασιλεῖ*.

ποινά· ποιά. Λάκωνες
ποιναῖς· ἐφικταῖς, Ἐρινύσι, τιμωρίαις
2730. ποινᾶσθαι· ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥυσιάζεσθαι
ποινάτορας· τιμωρούς
ποινή· ἀν(τ)έκτισις ἡ ὑπὲρ φόνου διδομένη. καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις
ποινηλατήσας· ἐλάσας
* ποινήν· ἀντέκτισιν, τιμωρίαν τοῦ ἐπιτιμίου
35. ποινήματα· τιμωρήματα
ποιοί· ποταποί, ἢ οἱ ποῖοι
ποιότης· χρῶμα. ἡδονή. νό(σ)τος
ποίου· τίνος
ποιπνυός· θεράπων
40. ποιπν[ε]ύει· ὑπουργεῖ, διακονεῖ
ποιπνύοντα· ἐνεργοῦντα, θεραπεύοντα
ποιπνύτροισι· σπουδαίοις
ποιπνύων· ἐνεργῶν, θεραπεύων
[ποίσει· φθερεῖ]
45. ποίφυγμα· σχῆμα ὀρχηστικόν
ποιφύξαι· ἐκφοβῆσαι
ποιφύξεις· ἐκφοβήσεις. καὶ τὸ φυσᾶν καὶ τὸ πνεῖν [ἐκ τοῦ] ποιφύσσειν
ποιφύσσει· φοβεῖ
ποιῶδες· βοτανῶδες
50. ποκάδες· τρίχες. ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι, ὅθεν καὶ πόκος
πόκος· τὸ ἔριον προβάτου
* πολλὰ χαίρειν φράσας· ἀποταξάμενος
πολέας· πολλούς· ἀπ' εὐθείας τῆς πολύς, ὡς ταχύς. ἀπὸ δὲ τῆς πολλός πίπτει πολ(λο)ύς. ἀπὸ τῆς πολλόν πολλάκις
πολεῖν· νέμειν. βόσκειν
55. * πόλ(ε)ι ἄκρ(η)ι· ἀκροπόλει
πολ[λ]εῖς· πολλούς

SCR. 29. Trag. adesp. fr. 199. cf. Aesch. Prom. 268 Eum. 464. 30. Eur. I. T. 1433? 31. Eur. El. 268. 32. *N* 659 *I* 629. 34. *E* 266. 41. *Λ* 600. 45. cf. Aesch. Sept. 280. 47. Sophro Ath. VII p. 327 F, ubi *παιδὶ χάσποι φύξις* legebatur. 49. cf. Herodot. IV 47. 50. Ar. Thesm. 567. 51. *M* 451. 53. *Λ* 559. 54. Non aptae sunt interpretationes Hesiod. opp. 80 (462). 55. *Z* 88. 56. *O* 66.

ADNOT. 28. Obscuram glossam dicunt Thes. c. 1321 et Ahrens Dial. II 87. Non dubito quin verum tradat lexicographus; cf. *οἶνος* (*oenus, unus*)· *οἶος*, *φλοινός· φλοιός*, *δευτερίναρ· δευτερίας* et adnot. ad gl. λ 146 *λαινόν· λαιὸν ἀριστερόν*. Hoc unum ambiguum remanet *ποίνα* pro *ποία herba*, an *ποινά* pro *ποιά certa quadam qualitate praedita* dictum sit. 29. *ἐριννύσι* Mus. male. Lemma ex *ποιναῖσ(ι) φρικταῖς* corruptum videbatur Hemsterhusio et Trillero Obss. crit. p. 293. 294, explicationem *ἐρινύσι ἐπὶ τιμωρίαις* scribebat Vossius, *τιμωρητικαῖς* Kuhnius ad Pausan. p. 105, sine caussa. Vitiosum solum est *ἐφικταῖς* quod, si *ἐφικτὸς* dici non potest is, qui peccatorem assequitur, fortasse *ἀφύκτοις* scribendum est. 32. (τ) Mus. 35. *ποινώματα* cod., em. HSt. 36. *οἱ ποῖοι* cod., *ὁποῖοι* recte Albertus. 37. (σ) Cyrilli Lex. MS. et lex. MS. Octateuchi. Cf. *ἄποιον*. 38. *τινός* cod., quod esset *ποιοῦ*. 39. Agnoscit Hainebach de reduplicatione p. 11, vereor ut recte, licet mox *ποιπνύτροισι* appareat. Malim *ποίπνυον· ἐθεράπευον* (*Ω* 475) vel *ποιπνύων· θεράπων*. 40. [ε] HSt. 42. Suspectum. Forte *ποιπνύουσι ὀτρηροῖσι*. 44. Infra *πύσει· σήψει*. 46. Lob. Path. El. p. 182. Cf. schol. Nic. Ther. 180 schol. Lyc. 198 Eustath. 160, 33. 50. Phot. 437, 21, ubi *πλοκάδες* ex lectione varia ad Ar. Thesm. 567 editur. 52. *πολὰ* ordo. 53. (λο) inserui. 55. *πολιάκρι* cod., em. Mus. 56. [λ] Mus.

πόλεις παίζειν· παροιμιῶδες. καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων ταῖς λεγομέναις νῦν μὲν χώραις, τότε δὲ πόλεσι

πολέμαρχος· ἄρχων πολέμων

πολεμίζων· πολεμῶν, μαχόμενος

2760. * πολεμίων· πολεμικῶν

πολεμικόν· μέλος τι τῶν πολεμικῶν τεταραγμένον

πολέμιος· ἐχθρός

πολεμιστήρια· .... ἐν τοῖς ἀγῶσι. λέγεταί τις ἵππος πολεμιστής

πολέμ(ο)ιο γεφύρας· τὰς συμβο[υ]λὰς καὶ συζεύξεις

65. πολέμοιο τέρας· σημεῖον πολέμου

πόλεμος· ὁ πάντα διοικῶν λόγος

* πολέες· πολεῖς

πολέμου στόμα· τὸ ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν τοῦ πολέμου

πολεύειν· (σ)τρέφειν. οἰκεῖν. περιέχειν. θεραπεύειν. περιάγειν

70. πολέος· πολλοῦ

πολέος πεδίοιο· διὰ τοῦ μεγίστου πεδίου

πόληος· πόλεως

πολιά· γῆρας

* πολυβοῦται· πολλὰς ἔχοντες βόας

75. [πολίετον· ἀκρόπολιν]

πολιῆς· λευκῆς

πολιῆται· πολῖται, ἀστοί

πολιήτας· πολίτας, ἀστικούς

πόλιν· τὴν χώραν

80. πόλιν Μύνητος· Λυρνησσόν

πολιοῖο· λευκοῦ

πολιόν· λευκόν

πολιόν τε σίδηρον· τὸν λευκὸν καὶ λαμπρόν. ὅταν γὰρ ὁ σίδηρος κλασθῇ, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον ἀκουστέον

πολιορκία· φυλακή. περικαθήμενοι. συγκλεισμός. πόρθησις πόλεως

85. πολιός· γέρων

πολιοῦχοι· οἱ τὴν πόλιν σώζοντες, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῆς

πόλις· τὴν Σικελίαν, ἀντὶ τοῦ νῆσον

πολίσσαμεν· τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν

SCR. 57. Cratin. fr. III p. 44. 58. Aesch. Cho. 1072. 59. *Α* 168. 62. Soph. Philoct. 1302. 63. Ar. Nubb. 28. 64. *Δ* 371. 65. *Δ* 4. 67. *Β* 417. 68. *Κ* 8. 69. χ 223. 70. *Δ* 244. 72. *Β*. 73. ADN. 74. *Ι* 154. 75. Thucyd. II 15? 76. *Α* 350. 77. Eur. El. 119. 78. *Β* 806. 79. Stesichorus fr. 90 p. 759 teste Strab. VIII p. 356. 80. *Τ* 296. 81. *Κ* 334. 82. 83. *Ι* 366. 84. πολιορκία Thuc. I 98 quo spectat περικαθήμενοι. 85. Ar. Vespp. 1192. 86. Aesch. Sept. 822. 87. Ar. Pac. 251 c. schol., quod respici vidit Heinsius. 88. *Π* 453.

ADNOT. 57. πολυπαίζειν — τότε cod., πόλει παίζειν — τότε Mus., ποτὲ in impressis, em. Arcer. Plut. prov. 14. Zenob. V 67 p. 147. 61. Trypho Ath. XIV p. 618 C. 63. Lacunam indicavi e schol. Ar. Nubb. 28 explendam. Praeivit Meinek. ad Theocr. p. 304 qui ἀγῶνές τινες ἱππικοὶ καὶ τὰ ἅρματα τὰ (ἐν τοῖς ἀγῶσι. λέγεται corrigit. Malim τις καὶ ἵππος. 64. πολεμιογεφύρας — συμβουλὰς cod., em. Mus. 66. Suspectum. 69. (σ) Vossius. 73. γῆρας πολιὸν Eur. Suppl. 170 Bacch. 258. Nihil mutarem, nisi supra legeretur οὐ πολιᾷ (πολιάζει GDindorf. c. 1341)· οὐ γηράσκει. 74. πολιβοῦται Vossius. 75. πολίεθρον Guyetus probante Pearsone; πόλιν· τὴν ἀκρόπολιν ex Moerid. p. 317 corr. Pierso, dissuadente ordine literarum, cui convenit πολίδιον· μικρὰν πόλιν Cyr. 39. 78. ἀστυκούς Mus. 80. πολινμόρνητος cod., πόλιν Μύνητος Mus. Malim πόλιν Μόνητος quae lectio fortasse editionis Cypriae erat, ut dicere memini in Kuhnii *Zfugl. Sprachf.* IX p. 293. 83. Apollon. lex. Hom. p. 132, 33, unde τίμιον. ἀκουστέον...... coni. Albertus. 84. περικαθημένων Mus. 86. Cf. 89. 87. πολίστην cod., em. Is. Vossius, nisi quod νῆσος scripsit sine caussa.

Πολιτεία· ἡ πόλις. ἡ βίος. [ἢ ὄνομα κύριον]. καὶ ἡ ἀναστροφή. καὶ ἡ πρᾶξις

2790. πολιτεύεται· πράττει. ἀναστρέφεται

πολιτεύμασι· ταῖς πολιτείαις. ἢ ταῖς ἄλλαις αἱρέσεσι

πολίτης· ὁ συμπολιτευόμενός τινι καὶ συνών

πολιτικός· ἀστεῖος μετὰ τέχνης τινός, ὁ ἐν πόλει ἀναστρεφόμενος

πολιτογραφεῖ· πολιτικὰ γράφει

95. πολίχνια· πολύδρ[ε]ια. πόλις

πολίων· πολλῶν. καὶ τῶν πόλεων

πολλά· πολλαχῇ

πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε

πολλὰ δέ· πυκνῶς, συνεχῶς δέ

πολλαπ(λ)οῦν· πολλαπλασίονα

2800. πολλὰ χαίρειν φράσας· ἀποταξάμενος

πολλαχρόν· καλόν

πολλέων· πολλῶν

πολ[λ]έων· πολυκίνητος

Πόλλιος οἶνος· λευκός

5. πολλὴ φαρέτρα· πολλοὶ τοξόται

πολλόγειος· ἡ ψιθ[ε]ία σταφυλή

* πολλῷ μᾶλλον· πολλῷ πλέον

πολλοστόν· πολύν. ἢ τυχόν

πολλοῦγε καὶ δεῖ· πολλὰ χρή. οὐδαμῶς

10. [πολυκρανίη· πολυαρχία]

πολλὸν ἄριστος· κατὰ πολὺ κράτιστος

πόλος· οὐρανός, κόσμος, καὶ ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς κατασποράν. κύκλος. καὶ τόπος κορυφῆς κυκλοειδής, ἢ ἄξων

πολοῦνται· περὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται

SCR. 92. *N* 535. 94. Vide Comic. V p. 95. 96. *Λ* 125. 97. *Φ* 551 (non δ 427). Cf. etiam ADN. 98 = 97. *Ξ* 124. 99. Plato Tim. p. 75 B. 2802. (*πολέων* Eur. Hel. 1332) *B* 131. 5. Tragici incerti fr. 200 Nck. 7. Hebr. XII 25. 9. Demosth. 241, 17. Cf. Schneider ad Plat. Polit. I p. 245. 10. *B* 204. 11. *Λ* 91. 12. *ἄξων*] Aristot. de mundo c. 2.

ADNOT. 89. Steph. Byz. p. 532, 1: *Πολίτεια*· (sic Meineke, *Πολιτεία* libri) *πόλις Ἀχαΐας.* Vereor tamen ut recte huc referatur *καὶ ὄνομα κύριον* ab editoribus et Thes. VI col. 1350 D, cum in Phot. 439, 4 et Suida *Πολίοχος* (vel minus recte *Πολιοῦχος*) *καὶ Πολυαλκής ὀνόματα κύρια* legamus. Malim igitur ad Lysiam p. 150, 27 referre, nisi novae comoediae poetam in mente habuit. 93. *πολιτικῶς· ἀστείως* cod., em. Phot. 439, 12 Cyr. 39. 94. *εἰς πολίτας ἐγγράφει?* 95. [ε] Mus. — *πόλεις* Heinsius; *Πολίχνα· πόλις* (*Τρωάδος*) cuius ap. Thucyd. VIII 14. 23 mentio facta est, cum *πολίχνια* confundi statuit Albertus. 96. Posterius in vulgus notum, prius Boeoticum esse potest pro *πολέων*, *πολλῶν* aut Doricum pro *πολέων πολῶν* (a verbo *πολέω*). 97. *πολλαχῶς* Apoll. lex. 133, 23. *πορφύρεα* cod., *πορφύρε* (sic) *κιόντι* Mus. Exemplum Homericum sequenti articulo postponatur non opus esse docet Apollon. l. l. Subnata tamen suspicio mihi est remotis Homericis scribendum esse: *πολλὰ πολλαχῇ· ....* quae verba sunt Soph. OC. 1626 *καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός.* 2800. Supra *πολὰ χαίρειν* loco non suo. 1. Latinum *pulchrum* videbatur HSt. *πολύχροον* coni. Albertus, nisi *καλόν* e *καλεῖ* natum ad Soph. l. l. (vid. gl. 2797) referendum est. 2. *πολέων* contra seriem Mus. 3. *πολέων* Heinsius. Fuerunt qui 2. 3 iunctim scriberent: *πολλέων· πολλῶν* (*ἐκ*) *πολέων. πολυκίνητος* alterum ad *B* 131 alterum ad *πολέω* verbum referentes. 4. *πολιός* male Mus. Cf. Ath. I p. 31 B EM. *Βίβλινος*, Aelian. VH. XII 31 Poll. VI 16 ubi perperam simplici λ scriptum. Krause *Angeiologie* p. 204. 6. *ἡ ψιθεία* cod., em. Mus. Plin. XIV 9 Hes. *ψιθία* et *μελαμψιθία.* Poll. VI 82. 7. *πολλόμαλον· πολλύν, πλέον* cod., vulgata Musuro debetur. 8. *πωλλοστόν* editiones ante Albertinam. 9. Cf. *πλοῦγε καὶ δεῖ* et Moer. Att. p. 328. 10. Pro *πολυκοιρανίη.* 12. *τόπος*] Poll. II 38. — *κυκλωειδής* cod., em. Mus.

πόλτος· τὸ πυανεψίων ἕψημα
2815. πολύ· ἀντὶ τοῦ μέγα
πολυάϊκος· πολλὰς ὁρμὰς καὶ κινήσεις ἔχοντος τῶν μαχομένων
πολύαινε· πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. ἢ πολύμυθε
πολυάϊξ· πολυκίνητε, πολυόρμητε. ἢ πολλὰς ἔχων αἶγας
πολυάνδριον· τάφος πολυχώρητος, μνῆμα
20. πολυάρ[ρ]ητος· πολύευκτος
πολυαρκῶς· τελείως ἀρκῶν
πολύαρνι· πολυθρέμμονι. πολλῶν θρεμμάτων δεσπότης
πολυβέλεμνοι· οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰς πολυστίκτους, ὅτι τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν πολλοῖς βέλεσιν
πολυβενθέος· πολὺ βάθος ἔχοντος
25. Πολύβοια· θεός τις ὑπ' ἐνίων μὲν Ἄρτεμις, ὑπὸ δὲ ἄλλων Κόρη
πολυβότειρα· ἡ γῆ πολλοὺς τρέφουσα καὶ βόσκουσα
πολύβουλος· συνετή
* πολύδοτος· κοχλιοειδής
πολυβοῦται· πολλὰς ἀγέλας ἢ βόας ἔχοντες
30. πολυβούτης· πλούσιος. ἢ ὁ δημόσιος δοῦλος
Πολύβῳ τροφεῖ· τῷ ἀναθρέψαντι, Πολύβῳ ὄνομα
[πολυγάστονα· πολυστένακτα]
πολυγηθές· πολυχαρές
πολυγηθέες ὧραι· αἱ πολλῆς χαρᾶς αἴτιαι οὖσαι
35. πολυγηθέος· πολλαχῶς χαίροντος
Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου ὄνος ἐστὶ γεγραμμένος, ἐναντίως ἐπεστραμμένος, κομίζων σκευοφόρον καὶ τὴν μυρσίνην ..... λαγωόν, καὶ ἀνάκειται ἐν τῷ ἀνακείῳ
πολυδαίδαλον· πολύκοσμον, πολυποίκιλον
πολύδακρυ· πολύθρηνον
πολυδάκρυτον· πολλῶν δακρύων αἴτιον
40. πολυδάμνων· πολλοὺς δαμαζόντων. [ἢ πολυκεντήτων, ποικίλων

SCR. 14. Alcman. fr. 71 πυάνιόν τε πόλτον. Epicharm. p. 11. 15. Daniel. IV 7. 16. Λ 166. 17. μ 184 Δ 430. 18. Ε 806. 19. LXX et Greg. Naz. Sed Atticis etiam voc. familiare fuisse docent Poll. IX 15 Phot. l. l. 20. ζ 280. 22. Β 106. 23. Tragicus incertus. 24. Λ 432. 26. πουλυβότειρα Γ 89. 27. Ε 260. 29. Ι 154. 31. Eur. Phoen. 45. 34. Φ 450. 35. Hesiod. Opp. 612. 36. ADN. 37. Δ 32. 39. Ω 620.

ADNOT. 14. πυανεψιῶν cod., em. Heinsius, nisi malis πυάνιον, ἕψημα. Cf. Ahrens Dial. II p. 395. 16. ἔχων τὰς cod., quod ferri potest in Homericae glossae explicatione; ἔχοντος Mus. 18. πολύαιξ vulgo πολύαιγος. 19. πολυάνδριος cod., em. Heinsius. Phot. 439, 23. 20. πολυεύητος cod., em. Mus. 22. πολυάρνει cod., em. Mus. qui δεσπότης non mutavit in δεσπότῃ. 23. ὅτε cod., ὅτι Heinsius. 25. OMueller Dor. I p. 354 Schneidewin de Laso p. 11. 28. Forte πολύδετος multipliciter nexus tortuosus. An πόλος· τόπος κυκλοειδής? 30. Cf. βοῦς· ἡ δούλη. 31. Πολυβοτραφεῖ — πολύβοονάμα codex, Πυλυβοτραφεῖ — πόλυβον νάματι Mus., em. Porson. ad Eur.
πολὺ
Phoeniss. 45, ubi vide schol., p. 212. 32. Ex ἀγάστονα natum esse vidit Albertus. 33. πολυγεθές cod., em. Mus. 35. χαίρων cod., χαίροντος Mus. 36. ὁ νοῦς — μυρσίναν cod., μυρσίνην Mus., ὄνος Scaliger. Pausan. X 27 apponunt Palmerius et Heinsius, qui etiam pro ἐναντίος, ἐπ. ἐναντίως ἐπεστραμμένος corrigit. De picturis in Anaceo Silligius in Catal. artif. p. 377 conferri iubet Hemsterh. Anecd. vol. I p. 226. Ante λαγωὸν aliquid deesse non solum inde conicias, quod Polygnoti Iliupersis Delphis conspiciebatur, sed etiam e Photii Glossa 440, 8: Πολυγνώτου λαγώς· ἐζωγραφημένος ἐν τῷ Ἀνακείῳ ὑπὸ τοῦ Πολυγνώτου. Articulus aut e paroemiographis fluxit aut ex amplioribus in Simonidis Cei epigrammata commentariis. 39. πολύδακρυ· τὸν cod., πολύδακρυν· τὸν Mus. Correxi. 40. πολλοῦ δαμάζων cod., em. Mus. Quamquam vereor ne πωλοδαμνῶν· πώλους δαμναζόντων corrigendum sit. Posteriores explicationes ad πολυδαιδάλων refert Meinekius Philol. XIII p. 551.

πολυδειράδος· πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος, οἷον πολλοὺς τραχήλους καὶ λόφους. Δειρὰ δὲ ὁ τῶν ἀλόγων ζώων τράχηλος, ἐπεὶ ἐκεῖθεν ἐκδέρεται
πολυδέσμου· πολυγόμφου. δεσμοὶ γὰρ τῶν νεῶν εἰσιν οἱ γόμφοι
πολυδευκέα φωνήν· πολλοῖς ἐοικυῖαν
πολυδήνεα· πολύβουλον
2845. πολυδίψιον· ἄνυδρον ἢ πολλὰ βεβλαμμένον· ἶψαι γὰρ τὸ βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. ἢ πολυπόθητον
πολύδωρος· πολλὰ λαβοῦσα δῶρα. πολύφερνος. πολύεδνος
πολυειδής· ποικίλος
πολυέλικτον· πολύκυκλον ἅδον(άν)
πολύευκτον· τίμιον. πολυπόθητον
50. πολυζύγῳ· πολυκαθέδρῳ
πολυήρατος· πολύευκτος, ἐπὶ πολλαῖς εὐχαῖς γεννηθείς
πολύηρος· πολυάρουρος. πλούσιος
πολυηχέα φωνήν· τὴν πολλοῖς ἤχοις καὶ μέλεσι χρωμένην
πολύθεστος· πολυαγάπητος. πολύσεπτος
55. πολύθροον· πολύηχον
πολυθρύλλητα· πεφη(μι)σμένα. ἢ θόρυβον ἐμποιοῦντα, διαβεβοημένα
πολυθύσανε· Ἄρτεμι πολυθύσανε κούρα· διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι· ἢ ὅτι πολλαχόθεν ᾄσσεται, ὡς κυνηγέτις. ἢ πολυθώϋκτος. ἢ πολυθυσίαστος
[πολυΐακος· πολυόρμητος]
πολύϊδρις· ἐμπειρότατος
60. πολυκαγκέος· πολυξήρου
* πολυκαγκέα· ἄγαν ξηραντικόν, μεγάλως κατάξηρον
πολυκερδέα· πανοῦργον
πολὺ κέρδιον· πολὺ βέλτιον
πολύκεστος· πολυκέντητος. ἐξ οὗ τὸν ποικίλον δηλοῖ
65. * πολυκηδές· πολλῶν κακῶν αἴτιον
(*) πολυκηδέος· πολυφροντίστου
πολυκέφαλος· τῶν κιθαρῳδικῶν τι μέλος
πολυκληῖσι· πολυκαθέδροις, πολυζύγοις [λεπίδες] ταῖς ναυσίν, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ἐρέσσοντας
πολύκλητοι· ἀπὸ πολλῶν ἐπικεκλημένοι τόπων βοηθοί
70. πολύκμητον· μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον, ἢ πολὺν κάματον ἡμῖν παρέχοντα. λέγει δὲ τὸν σίδηρον

SCR. 41. Δ 499. 42 ε 33. 43. τ 521. 45. Δ 171. 46. Χ 88. 48. Eur. Phoen. 315. 49. Aesch. Eum. 537 Herod. I 85. 50. Β 293. 51. λ 275 al. 52. Poetae Ionico vindicat Lobeckius. 53. τ 521. 54. Callim. Cer. 48. 55. Aesch. Suppl. 820. 56. Plat. Phaed. 100 B. 57. Timothei Milesii? V. Bergk. PLG. p. 1001. 59. ο 458. 61. Δ 741. 62. ν 255. 63. Γ 41. 64. Γ 371. 65. ι 37. 67. Β 74. 68. Β 74. 69. Δ 438. 70. ξ 324 Ζ 48.

ADNOT. 43. Infra πολυηχέα φωνήν, qua de lectionis discrepantia cf. Aelian. N. A. V 38. Vocabulum illustrat schol. Nic. Ther. 209. 625 Arcad. 27, 31. Hes. δεικές δευκές ἐνδευκές περιδευκές. 46. Duos codicis articulos coniunxit Is. Vossius. Alterum πολύεδνος· πολύφερνος scribi iubebat post Pearsonem Albertus. 48. ἄδον cod., em. Wesseling. Probab. cap. 5 p. 45 Iensius Luc. Hesych. p. 195. 52. Lob. Proll. p. 157 n. — πολυήροτος Vossius. 54. Bentl. ad Callim. Cer. 48 Phot. 440, 14. 56. πεφεισμένα Mus. Em. Phot. 440, 16. 57. ἄισεται ὡς κυνηγέτης cod., ἄισσεται ὡς κυνηγέτις Mus., ἄδεται? — πολυθώϋστος cod., em. Meinek. Anal. Alex. p. 227. 58 πολυάϊκος· πολυορμήτου Albertus. 60. πολυκαγχέος cod., πολυκαγγέος Mus., em. Is. Vossius. Vid. Lob. rhem. p. 60, et nos ad καγκές. 65. πολυκηδέα Albertus. 67. Schol. Pyth. XII 15 Plut. de Mus. p. 1133 D. 68. λεπίδες proscripsit Mus. 70. παρέχων cod., ut solet in glossis Homericis, em. Mus., nisi πολύκμητος excidit ad Ζ 48 spectans. Similiter mox τραχὺς τόπος in codice exstat, accusativus Musuri manus est.

πολύκνημον· δύσβατον, ὀρεινόν [τραχὺς τόπος
πολύκοινον· πᾶσι κοινόν
πολυκοιρανίη· πολυαρχία
πολύκρημνος· δύσβατος, ὀρεινός.....
2875. πολυκτόνον· πολλοὺς κτεῖνον
* πολυκτήμων· πολλὰ κτήματα ἔχων
πολυκυλίνδητος· πολλαχοῦ κυλιόμενος
[πολυλάϊιστον· πολυλιτάνευτον, πολύευκτον]
[πολύλευκτον· πολυπλάνητον, πανταχοῦ περιφερές]
80. πολυλήϊον· πλούσιον
πολυλήϊος· πολύπυρος. ἢ πολλὰ βοσκήματα ἔχων
πολύλιστον· πολυλιτάνευτον
πολυμερές· εἰς πολλὰ μεριζόμενον
πολυμέρμερον· πολυμέριμνον
85. πολυμερῶς· πολυσχιδῶς, δαψιλῶς. πολλὰ σχήματα ἔχων
πολύμηλον· πολυπρόβατον
[πολυμῆναι· πολύβουλε]
Πολυμήστωρ· ὄνομα κύριον
πολυμήτης· πολύβουλος, πολύφρων
90. πολυμήχανε· συνετέ, πολύτεχνε
Πολυμνήστ(ε)ιον ᾄδειν· εἶδός τι μελο[σ]ποιίας τὸ Πολυμνήσι(ε)ιον. ἦν δὲ Κολοφώνιος μελοποιὸς ὁ Πολύμνηστος, εὐμελὴς πάνυ
πολυμνήστην· ἀγαθήν, σώφρονα
Πολυμνία· ἡ θάλασσα, ἡ πολὺ φυκίον ἔχουσα. καὶ ὄνομα κύριον
πολύμυθος· φλύαρος. περίεργος
95. πόλυντρα· ἄλφιτα
Πολύξενος· εἷς τῶν (ρ') ἡρώων
πολύξεινος· ἡ γῆ
πολύοπτος· πολυθέατος
[πολυορκῆσαι ἢ] πολιορκῆσαι· κυκλεῦσαι πόλιν στρατῷ
2900. Πολυπαίδης· παρῴδηται ἐκ τῶν Θεόγνιδος· ‚βολβὸν ἐπαινήσω......‘
πολυπαί(πα)λος αἰθήρ· πεποικιλμένος. οὐχ ὁμαλός
πολυπάμ[μ]ονος· πολλὴν κτῆσιν ἔχοντος
πολυπάμ[μ]ων· πλούσιος, πολλὰ κεκτημένος, πολυχρήμων. Πάμ[μ]ατα γὰρ τὰ χρήματα

SCR. 71. *B* 497. 72. Sophocl. fr. 607 p. 222. 73. *B* 204 (Rhianus). 75. Tragici, e. g. Eur. Or. 1142 Hel. 242 Aesch. Ag. 469. 743. 76. *E* 612 et tragici. 78. ε 445. 81. *E* 613. 82. ε 445. 83. Sapient. VII 22. 85. Hebr. I 1. 86. *B* 605. 88. Eur. Hecub. 7. 89. *Δ* 311: πολύμητις. 90. *B* 173. 91. Cratin. fr. CXLII p. 221. 92. ξ 64. 94. *Γ* 214. 98. Poeta incertus ap. Cram. AP. IV p. 349, 6 πολύοπτος ἀπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. Videndum an huc revocandum sit αἰθήρ a gl. 2901. 2900. Parodus, qui pro Κύρνον lusit βολβόν. 1. Cf. 2898. 2. *Δ* 433.

ADNOT. 71. Segregata ad 74 pertinere videntur. 77. Eustath. 1471, 7. 78 πολύλιστον Mus. Debebat πολύλλιστον, propter solemnem confusionem literarum Λ et Α. 79. Corruptum est ex πολύπλαγκτον, quod infra πολυπλέγκτου mendose scribitur. Vidit hoc Albertus. 82. πολύλλιστον secutus Ez. Spanhem. ad Callim. h. Apoll. 80 p. 96 edidit Albertus, sine caussa, cum λ huius vocabuli initiale ubique ap. Homerum producat syllabam praecedentem. 85. πολυσχεδῶς cod., em. Bielius. Similiter gl. sacrae ad calc. Cyr. 63. 87. Sic codex, quod πολυμήχανε videtur, πολύμητι Mus. 91. μέλος ποιίας — εὐημερής cod., em. Mus. Sic enim εὐμελής a Sopingo repositum, non εὐμερής voluisse videtur. Vide Phot. 441, 2 Plut. Mor. p. 1132 D. 93. Confundit πολυμνία quo de cf. schol. Nic. Ther. 950 et Πολύμνια. 95. *Polenta* conferebat Salmasius. Aeolicum est pro πάλυντρα. 96. (ρ') Meinek. Philol. XIII p. 511 h. e. ἑκατόν. Cf. Hom. h. in Cer. 154. 97. πολύξυνος Meineke. 2900. παροδίται cod., em. Mus. — βόμβων cod. Correxi. Excidisse πολυπαΐδη vidit Heinsius. 1. ἀνήρ Thes. 1405 D. Om. Phot. 441, 5. Cf. SCR. 2898. 2. ἔχων cod., em. Mus. nisi explicationem ad 2903 trahere mavis.

πολυπενθέος· πολυπαθοῦς

2905. πολυπίδακα· πολλὰς ἀναβολὰς ἔχουσαν, ἤτοι πηγάς

πολυπιδάκου Ἴδης· πολλὰς πίδακας ἐχούσης, τουτέστι ὑδάτων ἐκβολάς, ἢ πολλὰς πηγάς

πολυπήμονα· πολυβλαβῆ

πολύπιστος· ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, ἔμπιστος, ἢ μεγάλην

πολυπλάγκτοις· εἰς πολλὰ μέρη πλανωμένοις

10. πολυπλάγκτου· πολυπλανήτου, πανταχοῦ περιφερομένου

πολύπλοκος· πολύτροπος

πολύποδες· εἶδος ἰχθύος. ἢ εἶδος φθειρῶν

πολύποδος δίκην αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών

πολυπράγμων· περίεργος

15. πολυπτύχου· πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος. πολυμεροῦς. πολλὰς πτύχας καὶ εὐρυχωρίας ἔχοντος καὶ πολλὰ ἀποκλίματα

πολύῤῥην· ἢ πολυπρόβατος, ἢ πολύαρνος

πολύῤῥην· πολλὰ ῥήνη ἔχων, τουτέστι θρέμματα

πολύῤῥητος· πολύφραστος

* πολυῤῥήτοισι· πολυπόνοις

20. πολυσκάρθμοιο· πολύποδος, πολυβημάτου. ἐπὶ δὲ νεῶν, πολυκώπου. οἱ δὲ δρομάδος. καὶ πολυπηδήτου, εὐκινήτου, πολυκινήτου

πλουσμαράγοιο· πολυήχου, ἠχητικοῦ

πολύσπειρον· πολυέλικτον

πολυσπερέων· ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἐσπαρμένων. πολυεθνῶν

πολύστιπτος· πολυπόρευτος

25. πολύστονα· πολλῶν στεναγμῶν αἴτια

πολυσφέλμου· πολυφλοίου

πολυσχιδῆ· εἰς πολλὰ ἐσχισμένον, μεμερισμένον

* πολυσχιδές· πολυμερές

πολυτελῆ· πολυδάπανα, ἢ τὰ πολλοῦ ἄξια, ἤγουν τίμια

30. πολυτιμητίζειν· [πολλοὺς] τιμᾶν. [ἢ ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι]

πολύτλας· ὁ πολλὰ ὑπομείνας. ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαίπωρος

πολυτρήρωνα· πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν

πολυτλήμων· ὑπομονητικός

πολύτροπος· ὁ ἐπὶ πολλὰ τρεπόμενος, ἢ τρέπων τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν ὑφ' ἕνα καιρόν

35. πολυτρόπως· διαφόρως, ποικίλως

SCR. 4. *Ι* 559. 5. *Θ* 47. 6. *Υ* 59. 9. *ρ* 425, unde *πολυπλάγκτοισι* corrigere volebat Iensius. 10. *Λ* 308. 13. Similiter Alcaeus. 14. Ar. Avv. 471 Eupol. fr. XXII b p. 518. 15. *Θ* 411. 17. Scriptor Naupacticorum ap. Herod. *πμλ.* 15, 26 *πολύρρην πουλυβοώτης.* 20. *Β* 814. 21. *Β* 804. 25. *Λ* 545. 29. E. g. Apollod. Com. fr. I vol. IV p. 439. 30. ADN. 31. *Θ* 97. 32. *Β* 502. 33. *Η* 152. 34. *α* 1. 35. Hebr. I 1.

ADNOT. 5. *πολυπήδακα — ἐχούση* cod., em. Mus. 6. *πολυπήδακαπήδακας* (γλ.) cod., em. Mus. 8. *ἢ με* cod., om. Mus. Colloca haec post *πολλήν.* 10. Cf. *πολυλεύκτου.* — *Πολυπλέγκτου* cod., em. Mus. 15. *πολυπτάχου* cod., em. Mus. 16. *πολυῤῥήνη* cod., correxi. Cf. Steph. Byz. 532, 13 ubi AR *πολύρην* V *πολύῤῥην* exhibent, *Πολυρηνία* Meinekius. 17. *πολυῤῥήνη πολλαρρήνη ἔχων* cod., *πολύῤῥηνι πολλὰ ῥήνη ἔχοντι* Mus. Correxi. 19. *πολυτρύτοισι* Ruhnkenius, *πολυφώνοις* pro *πολυπόνοις* Vossius Trillerus Em. Hes. p. 84 male. 24. *πολύστικτος* cod., em. Sopingus. 26. *πολυφέλλου* Palmerius, quod placet. Pleonasmum literae σ agnoscebat Lob. rhem. p. 31 n. 28. Cf. *πολυμερές.* 30. Ineptam esse hanc explicationem docet Cobetus Mnemos. 1859. VIII p. 20. Significat *πολυτίμητον appellare et tanquam deum salutare,* quod iocose fecit Plat. in Euthyd. p. 396 D. 33. *ὑπομονηστικός* error Aldinae. 34. *οὐχ ἐφ' ἕνα* Heinsius.

2937. *πολυφασίας*· πολυλογίας
36. *πολύτορον δέρμα ἐχίνου*· ἤτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν· ἢ ἐπεὶ ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσιν
Πολύφημον· πολύφωνον, ἐπιθετικῶς. ἢ ἐκκλησία, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὰ φημίζεσθαι καὶ ὁ ἔνδοξος. καὶ κύριον ὄνομα Κύκλωπος
πολυφλοίσβοιο· πολυταράχου, πολυκινήτου
40. *πολυφόρβου*· πολλοὺς τρεφούσης ἢ πολλὴν φορβὴν ἐχούσης
πολυφραδέος· πολυκερδοῦς. ἢ λίαν συνετοῦ
πολυφραδέστερον· συνετώτερον. λογιώτερον. πολυκερδέστερον
πολύφρονα· σώφρονα, συνετόν, φρόνιμον
πολύχαλκον· ἰσχυρόν, στερεόν
45. *πολυχανδέα*· πολλὰ χωροῦσαν
πολυχε(ι)ρία· πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνοόντων
πολύχουν· πολυειδές
πολύχους· πολυφόρος
Πολυώνυμον· τὴν μονάδα οὕτως ἐκάλουν. καὶ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος
50. *πολυωπόν*· πολύβροχον. πολυόμματον. ἢ πολλὰς ὀπὰς ἔχον
* *πολυωρήσεις*. φυλάξεις, φροντίδα πολλὴν ποιήσεις
πολυωρεῖ· πολλὴν φροντίδα ποιεῖται. ἐναντίον δέ ἐστιν τὸ *ὀλιγωρεῖν* ὀλίγον φροντίζειν. διὸ καὶ τὸν *ὀλίγωρον* ἀμελῆ λέγουσιν
πολφοί· τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ τῆς ἐρι(κτ)ῆς ἑψόμενα
* *πόμφυκα*· τὸν κόγχον
55. *πόμα*· πόσις
[*πόμαλα*· τρόπον τινά]
πομάτεσι· πόμασ(σ)ι
πομμοῦσαν· ὁμιλεῖν
πομπεῖα· τὰ πρὸς τὰς πομπὰς σκεύη. ἢ τόποι, ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἀποτίθεται
60. *πομπεῖ*· πομπευτῇ
πομπεύει· κατασχολάζει
πομπεύων· περιάγων. καὶ τὰ ὅμοια

SCR. 36. Poetae scenici iambus fuisse videtur (˘) *δέρμ' ἐχίνου πολύτορον* (˘–⏑–). 38. *β* 150. 39. *A* 34 Diphil. com. fr. III p. 416 Archil. fr. 9. 40. *Ξ* 200. 43. *Φ* 367. 44. *E* 504 *γ* 2. 45. Gregor. Nazianz. I 67 p. 32 Theocr. XIII 46. 46. Thucyd. II 77, unde malim *πολυχειρίαν*. 47. Aristot. HA IX 43. 48. Passim ap. Theophr. e. g. HPl. VIII 4, 3. Sed fortasse spectat Philon. I p. 301, 10. 49. Callim. Dian. 7. 50. *χ* 386. 51. Psalm. CXXXVII 3. 53. Aristoph. fr. inc. XXXIII. 55. Nic. Al. 105 Pind. Nem. III 137. 59. Andocid. p. 33, 1. — Demosth. 918, 26.

ADNOT. 36. Phot. 442, 3. 38. *κλύδονες* cod., *κληδόνες* Mus. 46. (ι) Alb. 48. Sic Cyr. 39. *πολυφόρητον* Phot. 442, 8 minus recte. Nostrates similiter de frumento: *es schüttet gut*. 50. *πολύωπον* cod., em. Arcad. 67, 10. *πολύβροχον* vocabulum rarissimum, explicatione indigens ipsum, ex onomastico illo in prolegomenis describendo petitum esse puto. Cf. Eur. H. f. 1035. 51. Accuratius in Cram. AO. II 464 *πολυωρίσεις* (*ήσεις*) *με* legitur explicatum *αὐξήσεις, περισσεύσεις, φροντίσεις*. 52. *πολυωρία* cod., *πολυωρεῖ* Mus. 53. *πόλφοι — ἐρίης ἑψόμενα* cod., accentus ex Arcad. p. 84, 19 correctus, reliqua ex Phot. 442, 9 emendata sunt. Cf. Poll. VI 61 Erotian. p. 314. 54. *πόλφυκα* pro *πόφλυκα* recte Is. Vossius. 55. Cf. Porson. Eur. Hec. 396. Attica forma est *πῶμα*. 56. *πώμαλα*· *οὐ μάλα, οὐδαμῶς* Hesych. quod *οἴνου* (l. *οἷον οὐ*) *μάλα* explicat Photius. 57. (σ) Iensius Luc. Hes. p. 197. 58. *ὁμιλοῦσαν* audacter Mus., quod Is. Vossium commovit, ut (π)*ομιλοῦσαν* coniceret et π pro digammo caperet. Non expedio. 59. Harpocr. 155, 12 Phot. 442, 13 Lex. Bekk. 290, 4 EM. 682, 44 Eustath. 576, 46. 762, 7 Moer. p. 332. 60. *πομπεύεται* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 513. Minus certe placet *πομπὴν πομπεύει* (Demosth. 522, 3). 61. Supra *ἐμπομπεύων*· *καταστοχάζων*.

πομπή· ἔφοδος. καὶ ἐξαποστολή, παραπομπή
πομπῆες· προπομποί, οἱ προπέμποντες, ὁδηγοί
2965. πομπηγορῶσι· προπέμπουσι
πομπίλος· ποιὸς ἰχθῦς
πομπός· ὁδηγός, προπέμπων
πομποστολεῖ· ἐκπέμπει τὸν πλοῦν
πομποῦ· ὁδηγοῦ
70. [πομπυσμάτων· συρισμάτων]
[πομποβόλῳ· πέντε ὀβελίσκους.....]
πομπῶν· ὁδηγῶν
πομφαγωγεῖ· τὴν πομπὴν ἄγει
πομφαγεῖται· φυσοῦται. ἀναβράζει
75. πομφόλυγες· τῶν ἀσπίδων αἱ ἔξοχαί. καὶ ἐν τῷ ὕδατι γενόμεναι οἰδήσεις, ἢ φυσήματα ὕδατος. ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεται ἡ λέξις
πομφόλυξ· ὕδατος κάχλασμα. καὶ τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί
πονεῖν· ποιεῖν. ἀσκεῖν. κακοπαθεῖν. ἐνεργεῖν
πονέεσθαι· ἐνεργεῖσθαι. καὶ τὰ ὅμοια
πονέοντο· ἐνήργουν
80. πονεύμεναι· ἐπειγόμεναι
* πομφυίζεσθαι· αἰσχύνεσθαι
πονήματα· κόποι
πονηρία· ἐπιπονία
πόνηρον· ἐπίπονον. κακοπαθῆ
85. πόνηρος· τὰ αὐτά
πονηρός· κακός, δεινός, κακοῦργος
πονήσατο· κατειργάσατο
πονίωμεν· πονῶμεν
πόννα· τὸ γράφος. ἢ μάγος
90. πόννος· μάγος
πόνος· ἄλγος, ἐνέργημα ὀδύνης
πόντια ῥάκ[κ]η· σπόγγοι, ἢ τὰ τούτων σπαράγματα
ποντινοί· σπόγγοι
ποντοβρόχους· ὑπὸ θαλάσσης βρεχομένους
95. ποντόθεν· ἐκ πελάγους

SCR. 63. ε 32. 64. γ 325. 66. Pancrates Ath. VII 282. 67. δ 826 Aeschyl. Choeph. 147 Soph. OC. 70. 68. Aesch. Ag. 299. 72. Soph. OC. 723. 75. Nic. Ther. 239. 78. K 116. 79. E 84. 87. I 348. 91. Thuc. II 49. 94. III Macc. VI 4. 95. Ξ 395.

ADNOT. 65. πομπηγοροῦσι (sic enim exitus corrigendus) suspectum. Coni. πομπ(εύουσι· μεγαλ)ηγοροῦσι; πομπὴν ὁρμῶσι AM. 70. ποππυσμάτων Guyetus. 71. ὀβελίσκοις Mus. Excidit potius ἔχοντι. Sed cf. πεμπωβόλους. 73. πομπαγωγεῖ recte Albertus. Itaque πομπαγαγεῖ in πομφαγωγεῖ mutavi. 74. ἀναχράζει cod., em. HSt. Glossa πομφολυγοῦται scribenda videtur. 75. ἔξοδοι καὶ cod., αἱ Mus., em. Salmasius. — φύσημά τι cod., em. Mus. Cf. EM. 682, 12. 76. κόχλασμα cod., em. Sopingus. 80. EM. 200, 1. 682, 19. 81. Conicio πομφολύζεσθαι· ἐκχύνεσθαι. Activo usus est Pindarus Pyth. IV 215. 88. πονιῶμεν cod., em. Koen. Greg. Cor. p. 229 Ahrens Dial. II p. 210 Meinek. Philol. XII p. 616. 89. 90. Infra πῶννα· γραφίον (quod legendum certe γραφεῖον, licet hoc ipsum voluerit an γναφεῖον aut ῥαφεῖον non liquet) λύπη, ubi πῶνα et πῶρα confundi vidit Albertus. Incompertum vocabulum πόννα e latino penna detortum videbatur Sopingo, quo artificio cum non appareret, quomodo per μάγος explicari posset, Palmerius ποννατογράφος ἢ μάγος suasit. Postremo ex duobus glossis unam fecit GDindorf. Thes. VI c. 1472 B: πόννος· ποννατογράφος ἢ μάγος. Sed fortasse μάγος nihil est nisi ἄλγος e seqq. πόνος· ἄλγος male repetitum. Tum scribendum: πόννα· τὸ γράφος(?) πόνος· [μάγος ἢ] ἄλγος. 92. 93. Phot. 443, 10. 11 ubi male ποντα ράκη et ποντεινοί editur. Malim utrobique πόντιοι· σπόγγοι, nisi sufficit πόντινοι.

πόντος· θάλασσα, πέλαγος
ποντοπόροιο· θαλασσοπλόου
ποντοπόροις· θαλασσοπλόοις
ποντοπόροισι· πλωταῖς
3000. ποντοπόρος· πέλαγος διαπορευομένη, πελαγοδρόμος
πόντου Ἰκαρίοιο· τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, ὅπερ ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰκάρου, τοῦ Δαιδάλου παιδός, πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀποθανόντος
πόντῳ κεκλιμένοι· περιεχόμενοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης
πόνῳ πονηρός· κακίᾳ κακὸν προσέπεσεν, ὡς ἀγαθὰ ἀγαθῷ
πόπανα· πλακούντια ἀπὸ ἄρτου
5. πόπαρ· πατήρ. καὶ πατρὸς πατήρ
πόποι· παπαί. ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν. Ἀπίων δέ φησιν, οἱ δαίμονές εἰσι πόποι· καὶ ἔστιν· ὦ δαίμονες
ποπ(π)ύσματα· κολακεύματα
πόρ· πούς. Λάκωνες
πόρδαλις· ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια πάρδαλις. ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ προαλέσθαι· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ παράλεσθαι
10. Πορδοσελήνη· μεταξὺ Λέσβου καὶ Μυσίας νῆσος
πόρε· παρέσχε
πορεῖν· δοῦναι
* πόρε· περιεποίησε, παρέσχε
* πόρεν οἱ ἐπιεικές· παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον
15. πορεύου· ἄπιθι, ὕπαγε
πορεύς· πορθμεύς
πορεῦσαι· πέμψαι, ἀγαγεῖν
πορεύσατε· ἄγετε
πορθεῖν· προνομεύειν, ὀλλύειν
20. πορθεῖται· [ἀναλίσκειν
πόρθησις· ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἁρπαγή
πορθμεύς· κωπηλάτης
πορθμεύ[σ]εσθαι· διαβαίνειν. πλέειν
πορθμῆες· πορθμεῖς καὶ πορθμῆς· πορθμεῖς. καὶ ὄνειροι οἱ διαπορεύοντες
25. πορθμεῖον· σκαφίδιον διαπερ(αι)οῦν μισθῷ

SCR. 96. Β 210. 97. Δ 439. 99. Β 371. 3000. μ 69. 1. Β 145. 2. Ο 740. 3. Ar. Vespp. 466 Lys. 350, 4. Ar. Plut. 660 Eccl. 843. 6. α 32. 9. Arist. fr. IX vol. II p. 1144. 10. Arist. HA. VIII 28. 11. Δ 72. 14. Τ 21. 15. Matth. II 20. 17. Plat. Phaed. p. 398 A = p. 107 E. 18. πορευσάτω Soph. OC. 1476. 19. Eur. fr. 608. 22. Eur. Alc. 254. 24. υ 187 Ar. Eccl. 1086. 25. Antiph. com. fr. II vol. III 47, ex em. Valckenarii.

ADNOT. 3001. ποντοικάροιο — Ἰκαρίου cod., em. Mus. 2. ποντοκεκλημένοι cod., em. Mus. 3. πονοπονηρὸς — πρὸς ἔπεισεν cod., + Mus., πονοπόνηρος (sic) σφόδρα πονηρός Phot. 443, 16. πόνῳ πονηρός· ἤτοι κατ' ἐπίτασιν ὁ φαῦλος, ἢ διὰ τὸν πόνον κατ' ἐνέργειαν ὁ ἐπίπονος Append. prov. IV 59 p. 446, em. HSt. 4. Cf. πέπανα. 5. Laconicum videbatur Casaub. ad Ath. VIII p. 352 (pro πάπαρ Is. Voss.) Alii ex προπάτωρ corruptum dicunt; vid. Lob. Parall. p. 206, 2. 6. οἱ] ὅτι? 7. (π) Mus. κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους Phot. p. 443, 20. Cf. schol. Platon. p. 495. 8. Lob. Parall. p. 76 Ahrens Dial. II p. 72. 9. πόρδαλης — προελέσθαι cod., πόρδαλις — προαλέσθαι Mus. malim προάλλεσθαι et παράλλεσθαι cum Sopingo. 10. Steph. Byz. p. 533, 1. 12. Cf. πεπορεῖν et πεπαρεῖν. 14. Explicatio inepta, quod vidit etiam Pearso Advers. II p. 590; nam verba Homerica: τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων hanc postulant interpretationem: ὁποῖα εἰκὸς θεοῦ ἔργα εἶναι. 20. ἀναλίσκειν ad πορθεῖν refer. 24. πόρθμηες bis codex, πορθμῆες Mus., qui alterum πόρθμηες πορθμεῖς delevit. Correxi πορθμῆες — πορθμῆς, quorum alterum Hom. υ 187, alterum Aristoph. Eccl. 1086 spectat. Pro ὄνειροι Iensius Luc. Hes. p. 197 scripsit νεκροί. 25. πόρθμιον — διαπεροῦν cod., quod ex ordine πορθμίον scribendum esse coniciat aliquis, vel πορθμήϊον, em. Mus. et Thes. VI col. 1486 A.

πορθμός· στενὸν θαλάσσης ἐν μέσῳ τῆς γῆς. διαπέραμα

πορθμῷ· διαπεράματι

Πορθόμιν· γένος ἐπιφανές

πόρθος· πτόρθος, κλάδος, βλαστός

3030\. πορθυγγίς· σπατίλη. τρίβολον

Ποριεῖς· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς

πορίζει· κερδαίνει

* πορεία· ὁδοιπορία

πόριμον· εὐπόριστον. πορευτόν

35\. πορισμός· μηχάνημα

πόριπα· πόρτις. ποριστής

ποριοῦνται· περιποιήσονται

πορίσω· κατασκευάσω

πόρκας· ἐλάφους. ἢ ταχύ

40\. πόρκης· δακτύλιος

πόρκος· κύρτος. τινὲς δὲ τὸν ἁλιευτικὸν κύρτον ἀποδιδόασιν

πορνάμεν· πωλεῖν

πορνύμεναι· κεντούμεναι. πωλούμεναι

πορν[ι]οκόπος· ἑταιροτρόφος. πόρνος

45\. πόρνῳ· παιδὶ ὡραί(ῳ)

πόροι· ποταμοί

πόροις· χαρίσαιο

πόροις· ὁδοῖς

πόρος· ὁδός, τρίβος. ἢ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. οἱ δὲ τὰς γεφύρας. καὶ ἀφορμή

50\. πόρπαμα· χλαμύς

πόρπαξ· ἡ λαβὴ τοῦ ὅπλου

πόρπη· [ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃ ὁ πῆχυς ἀνίεται,] ἢ φίβλα. καὶ τῆς χλανίδος ἡ περόνη

πόῤῥω· πόῤῥωθεν, μακρόθεν

’ποῤῥώξ· ἀπόῤῥοια

SCR. 26. Aesch. Ag. 307. 27. δ 671. 34. In iambo, qui latere videtur ap. Synes. Epist. 139 *θεοῦ παρόντος πόριμον ἄπορον ἔσθ’ ἅπαν*. 36. e. g. Eur. Bacch. 736. 40. Θ 495 et Lesches. 41. *κύρτους* et *πόρκους* iungit Plat. Soph. p. 220 C. 44. Menandr. fr. CCCCXLVII p. 320 et LXX Proverb. XXIII 21. 45. Comicus incertus. 46. ξ 460 Soph. Ai. 412. 47. ι 267. 49. Ar. Pac. 124 Aesch. Ag. 910. — Hesiod. Theog. 292. — Herod. IV 136. 139. 50. Eur. Rhes. 442 El. 820 Herc. fur. 959. 51. e. g. Soph. Ai. 576. 52. Σ 401.

ADNOT. 28. Om. Mus. Non expedio, sed cogitabam *Πορθαονίδαι*. 29. *Posterius prioris videtur correctio:* Albertus. 30. Vide *σπόρθυγγες* et *σπορθύγγια· τρίβηλα* (quod *στράβηλα* aut *τρίβολα* legendum videtur, quomodo hic etiam pro *τρύβλιον* malim *τρίβολον στρόβιλον* vel simile quid). 31. *Ποpίους* appellant Harpocr. 155, 21 Phot. 444, 15 ut est etiam in C. I. vol. I p. 512. Sed *Ποριεύς* exstat in inscr. ap. Ross. in diar. Halens. 1838 fol. 196 p. 353. 36. *πόρις· πόρτις* Albertus, reiecto Guyeti commento *πόριψ, πόριμος*. *Ποριστής* nova glossa explicatione orbata videtur, nisi Laconicum *ποριττάρ· ποριστής* exstitisse suspiceris. 37. Vide *περίσονται*. 39. *ταχεῖς* Mus. Confundit nomen cum adverbio ionico *πρόκατε*, quo de cf. Herod. I 111 et Hesych. *καὶ πρόκατε δή*. — *Πόρκας* pro *πρόκας* ponitur, ut *δίφρος δρίφος, δραχμή δαρχμή* al. Lob. Path. El. p. 500. Cf. *πέχαρι*. 40. Rectius *πόρκις* EtGud. 476, 12 sed vera lectio est *πόρκης* dudum a Guyeto restituta. Vide Apoll. lex. 133, 27 Phot. 444, 9 Poll. VII 157 Cyr. 63. 42. *πόρναμεν* cod., *περνᾶμεν* Mus., em. Vossius. 43. Confundi *περονώμεναι* et *περνάμεναι* vidit Kusterus. Possis etiam *πορπώμεναι· κεντούμεναι*. 44. [ι] Heinsius. Lob. Phrynich. p. 415. 45. *πόρνοπαι· αἱ ὧραι* cod. (sic, non ὥραι), *πόρνοπες· ἀκρίδες* alii, *πορνοτύπαι· ἑταῖραι* Pierso ad Moer. p. 416 parum probabiliter. Non dubito quin comici fuerint verba *πόρνῳ παιδί· ὡραίῳ* nisi quis *πόρνῳ· παιδὶ ὡραίῳ* malit. Cf. Aristoph. Plut. 155. 50. *πορπάλλα* cod., em. Salmasius. 52. Inclusa refero ad *πόρπαξ* et *ἡ φίβλα* corrigo. 53. 54. *μακρόθεν. Πόῤῥωξ· ἀπόῤῥοια* cod., male coniunxit et *ἀπορρώξ* scripsit Mus. Verum vidit Vossius.

3055. πόῤῥω τέχνης· ὅμοιον τῷ σφοδρῶς ἐνέχεσθαί τινι
πορσαίνει· κοσμεῖ. θεραπεύει. κατασκευάζει
* πορσανέουσα· ἑτοιμάσουσα. ἐπιμελησομένη
πορσαίνεσκον· διήγειρον. παρεσκεύαζον
πορσανέων· εὐτρεπίζων
60. * πορσανέουσα· εὐτρεπίζουσα. στρωννύουσα. παρασκευάζουσα
πορσῦναι· παρασκευάσαι. πορίσαι. εὐτρεπίσαι
πόρσυνε· διήγειρε. παρεσκεύασεν
πορσύνεται· ὁδεύεται
πορσύνουσα· ἐρεθίζουσα
65. πορσύνων· παρασκευάζων, ἑτοιμάζων. ἐρεθίζων
πορσώτατα· τὰ πόῤῥω καὶ μακράν
πόρσω· ἔμπροσθεν, ἢ πόῤῥωθεν ἐγγίσαι
πορτάζει· δαμαλίζεται
[πόρτα· πόρτα, θύρα πόλεως ἢ αὐλῆς οἴκου]
70. πορτάκι[ν]ον· μοσχίον
* πόρτακι· μόσχῳ. ἢ δαμάλ(ε)ι
πόρτακος· ὦμος
πόρταξ· ἄῤῥην βοῦς. τινὲς δάμαλιν, ἄλλοι νεογνόν, οἱ δὲ μόσχον
[πορτικός· στοά]
75. πόρτις· δάμαλις, ἢ νέα βοῦς
πορτιφόροι· οἱ αἴροντες τὰ κόῤῥοια ἐπὶ τῶν ὤμων
* πορτμίς· κατὰ τὴν ὀμφαλόν
πορύνωμεν μᾶζαν· τῇ χειρὶ προσπιέζωμεν
πορύναν· μαγίδα
80. πορφίτῳ· περόνῃ
πορφύρει· ταράττεται. φροντίζει. μελανίζει
πόρφυρεν κραδίη· ἐμερίμνα ἡ καρδία
πορφύρεον· πόρφυρον. μέλαν

SCR. 55. Ar. Vespp. 192. 56. Pind. Ol. VI 54. 57. Γ 411. 58. Ex Apollonio citat EM. 60. Γ 411 var. lectio. 62. γ 403. 63. Soph. Philoct. 781. 64. Eur. Andr. 787. 67. Tragici passim. 71. Ρ 4. 75. Ε 162. 77. Δ 424. 81. Ξ 16 πορφύρῃ. 82. Φ 551. 83. Δ 482.

ADNOT. 55. τὸ cod., em. Scaliger. 58. πορσύνεσκον cod., dedi quod ordo suadet et praebet EM. 683, 57. In praecedenti glossa cum LBosio Obss. Crit. p. 133 πορσανέουσα· ἑτοιμάσασα in ἑτοιμάσουσα mutavi. 61. πορσάνθουσα — στρώννουσα cod., em. Mus. Sed malim πορσυνέουσα. 63. ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφοκλῆς addit Phot. 444, 22. 65. Vide γρόσυνον. 66. πορσύτατα cod., em. Mus. 67. Cf. Elmsl. ad Eur. Bacch. 390. 68. πορτακίζει rectius ni fallor Vossius. 69. Om. Mus. 70. πορτάκιον HSt., recte nisi πορτάκινον· μόσχειον malis. 71. δάμαλι codex. Vide Nauck. Ar. Byz. p. 104 et Hes. ποδάρκεϊ μόσχῳ. 72. Om. Mus., neque e Schowii supplementis in Thesaurum receperunt Parisini editores. Tu cave πόρτακος· μόσ(χῳ) corrigas: nam πόρταξ sive πόρτακος (ut φύλαξ φύλακος) i. q. φόρταξ *humerum* significat tanquam *geronem*, baiulum, ut βάσταξ (male in cod. βάστραξ) apud Boeotos significare vidimus τράχηλον, et ἀκχόν scimus per ὦμος explicari ab ὀκχεῖν· φορεῖν. Glossa propter aspiratae fugam possit Macedonica videri, sed ni summopere fallor Sicula est aut Tarentina, et ad Latinum *portare* propius accedit quam ad Graecum φόρτος. Cf. mox πορτιφόροι. 74. Om. Mus. 75. Vide πόρισπα. 76. κόρροια cod., κόρια Sopingus, κόπρια (?) Valesius, χύῤῥια Is. Vossius, πόρτια vel πορτάκια praeeunte Guyeto Toup. Em. III p. 384. HSt. vertit *iuvencos ferens*, quod quomodo significare possit non video nisi voc. κόῤῥοια in χουρεῖα (*hostias lactentes*) mutato. Vereor tamen ne πορτιφόρος (vel potius πορτακοφόρος), si gl. πόρτακος recte vindicavimus, sit i. q. ὠμοφόρος s. φορτοφόρος. Qui ab HStephani partibus steterit, scribat πορτιοφόρος necesse est, licet me non lateat Lobeckii admonitio Parerg. p. 679. 77. H. e. πρότμησις in πόρτμισις πορτμίς detortum. 78. Aeolice dici pro τορύνωμεν aut hoc ipsum restituendum esse vidit Meinek. Philol. XIII p. 562. 79. καγίδα cod., μαγίδα Meinek. l. l. reiecta Musuri interpretatione παγίδα. Aeolicum est pro πορύναν, quod infra explicat σιτῶδές τι. 80. πόρφῃ (pro πόρπῃ)· τῇ ceni. Albertus. 83. πορφυροῦν Mus. Confundit πορφύρεον *rubebant*, et πορφύρεον· μέλαν.

πορφύρεος θάνατος· ὁ μέλας. καὶ βαθύς. καὶ ταραχώδης
3085. *πορφύρεται*· διαλογίζεται
* *πορφύρει*· μελανίζει. ταράττει. πορφυρίζει
πορφυρίων· εἶδος ὀρνέου. καὶ ἰχθῦς. καὶ ὄρνις ποιός
πορφύροντες· κακοτεχνοῦντες
πορφυρώματα· τῶν ταῖς θεαῖς τυθέντων χοίρων τὰ κρέα
90. *πόρωσι*· χαρίσονται. δώσουσιν
ποσαπλῶς· πολλαχῶς. ἀναριθμήτως
ποσαχῶς· κατὰ πόσους τρόπους, πολλαχῶς
[*ποσάως*, μερικῶς]
πόσε· ποῖ. ποῦ
95. *πόσθη*· τοῦ αἰδοίου τὸ δέρμα
πόσθιον· αἰσχρόν. ἀνδρεῖον
πόσθων· πόσθην τὸ ἀνδρεῖον αἰσχρὸν λέγουσι. *πόσθωνας* δὲ παρὰ τοῦτο τοὺς παῖδας, τινὲς δὲ τοὺς ψώλωνας, ἄλλοι μωροὺς ἢ παιδαριώδεις
* *ποσ(.)ί*· τοῖς ποσί
* *πόσιας*· τοὺς ἄνδρας
3100. * *ποσὶ δατεῦντο*· ἰσχυρῶς τοῖς ποσὶ περιεπάτουν
Ποσειδάων· Ποσειδῶν
Ποσείδεα· ἑορτὴ Ποσειδῶνι τελουμένη
* *Ποσ[ε]ιδήϊον*· τὸ τοῦ Ποσειδῶνος
πόσιν· ἄνδρα
5. *πόσιος*· πότου
πόσιος· ἀνδρός
πόσις· πόμα. ἀνήρ. πότος ἢ οἴνου ἢ ὕδατος
ποσότης· ἀριθμός. μέτρον
ποστημόριον· ὀλίγον μέρος
10. *πόστον*· πόσον
πόστος· ποῖος
ποσῶς καὶ πή· μερικῶς
ποταμηδόν· δίκην ποταμοῦ

SCR. 84. *Ε* 43. 87. Ar. Av. 707 Aristot. HA VIII 6. 90. *Π* 86. 91. 92. Psalm. LXII 1. 94. *ς* 199. 95. Ar. Nubb. 1017. 96. Ar. Thesm. 521. 97. Ar. Pac. 1300 Menand. fr. VIII p. 210. 98. *Ε* 745. 99. *Ζ* 240. 3100. *Ψ* 121. 1. *Δ* 400. 3. *ς* 266. 4. *Γ* 163. 5. *Δ* 469. 6. *π* 75. 7. *κ* 176 Com. anon. CCCXLIX p. 690. (8. Polyb. XVI 12, 10). 10. *ω* 287.

ADNOT. 85. Eustath. Od. *δ* 427 explicat verbis *ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο.* 86. Ordo *πορφύρῃ* vel *πορφυρίζει* poscit. 87. *πορφυρεῖον* cod., *πορφυρίων* Mus. Fortasse *πορφυρεῖον*· (........ *πορφυρίων*·) scribendum. — De ave cf. Aelian. NA. III 42 V 28 Ath. IX p. 388 C Eustath. 1467, 18; de pisce Artemid. II 14. 89. *τιθέντων* cod., em. M. Meibom. 90. *δώσωσιν* Albertus, *χαρίσωνται* Mus. Sed vide Lob. Parerg. p. 723. 91. Sic etiam Cram. A. O. II 464, 18 qui addit *ἔστη (ἐστί?) δὲ καὶ ἐπετάσθη σοι.* 93. Om. Mus. Cf. 3112. 94. *πόδε* cod., *πῶ δέ* Mus. Correxi. Sed malim abesse *ποῦ.* 95. Similiter Galen. vol. IV p. 159, 10. Poll. II 171. 96. Phot. 445, 3 ubi ex Ar. Thesm. 261 corrige *νὴ τὴν Ἀφροδίτην (ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου).* — *πόσθοιον*· *αἰτρόν* cod. *πόσθιον*· *αἰδοῖον* Mus. *αἰσχρόν* Meinek. Philol. XIII 508. 97. *αἰτρὸν — περὶ τοῦτο* cod., *αἰδοῖον — παρὰ τούτου* Mus. *αἰσχρὸν* Meinekius l. c. *παρὰ τοῦτο* Schowius. Cf. Phot. 445, 4 Hesych. *σμόρδωνες* Bachm. Anecd. I p. 357. W. Froehner *die griechischen Vasen und Terracotten* p. 3. Creuzer *Auswahl gr. Thongef.* p. 48. 3100. *ποσὶ δατεύνιον — περιπατοῦν* cod., *ποσσὶ δατεῦντο — περιεπάτουν* Mus., *ποσὶ* Aldus. 2. *Ποσειδία* cod., *Ποσίδεια* GDindorf. Thes. VI col. 1620 A coll. inscr. Myconia ap. Ross Inscr. fasc. II p. 39. Hasius *Ποσείδαια* (l. *δεα*) confert in inscr. Spartana ap. Boeckh. C I. I p. 679. Correxit ordine suadente Conr. Bursian in Mus. Rhen. XI 3 p. 339 coll. marmore in ephemeride archaeologica n. 2563. Etiam in Strab. VIII p. 343 vulgata erat *Ποσείδεα.* 5. *πότος* cod., ut nescias *πόσις*· *πότος* (e *κ* 176) voluerit an *πόσιος*· *πότου.* 6. *ποσίεος* cod., em. Mus.; *ε̄* e varia lectione supra scripta natum videtur.

ποτανόν· πτηνόν, πετεινόν
3115. ποτάγχυμεν· προσορμίζομεν
ποταίνιον· νέον, πρόσφατον. οἱ δὲ σύνεγγυς
ποταμός· ὁ ὠκεανός. καὶ τὸ ὑγρόν. καὶ ὁ σωματοειδὴς θεός. καὶ ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον
ποταμόχωστος· γῆ τις· ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος
πόταρος· γνώριμος
20. ποτᾶται· πέταται
ποτεκλεπτόμαν· προσεπορευόμην
ποτεκχετήρια· τορνευτήρια
πότερον· ὁποῖον ἓν ἐκ τῶν δύο, ἢ ἄρα ποῖον τῶν δύο
πότερον· ἓν ἐκ δύο, ἕν
25. πότερος· ἕτερος
ποτή· ποτηνή. πτηνή
πότημα· ποτήριον. ἢ ὁ πότος αὐτός
ποτήν· ἰδέαν. οἱ δὲ πτῆσιν
ποτήρ· μέτρον ποιόν
30. ποτητύν· τὸ πίνειν
ποτί· πρὸς τί
ποτὶ γαίῃ· πρὸς τῇ γῇ
* ποτὶ δέ· πότε δέ
Ποτίδαια· ὄνομα πόλεως
35. ποτιδέγμεναι· προσδεχόμεναι
ποτιδέγμενοι·] οἴνῳ δαμασθέντες
ποτιδέγμενος· προσδεχόμενος
ποτιδέρκεται· προσβλέπεται
πότιδε· φάναι, ἐκφάναι
40. ποτιδόρπια· προσσίτια
ποτὶ ἑσπέρᾳ· πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ
ποτίκρανον· π(ρ)ύ(σ)κρανον, τὸ προσκεφάλαιον. καὶ τὸ δερμάτινον ὑπηρέσ[σ]ιον, ἐφ' οὗ καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες

SCR. 14. Aesch. Ag. 394 Pind. Pyth. VIII 46. 16. Aesch. Prom. 102 Sept. 224 aliique tragici passim. 17. Lehrs. Ar. 177. 20. Eur. Or. 7 Ar. Avv. 252 Alcman. 25. Plat. Lach. p. 181 D. 26. 28. ε 337. 27. Ierem. LI 39. 29. Eur. Alc. 756 Cycl. 151. 32. *Α* 245 *Δ* 112. 34. Ar. Eqq. 440 Thuc. I 57. 35. *Β* 137. 36. *Η* 415. 37. Callim. Dian. 147 *Κ* 123. 38. *Π* 10 ρ 518. 40. Cf. ι 234. 42. Theocr. XV 3 p. 298 Meinek.

ADNOT. 15. ποτάγχυμες (aeolice) vel ποταγχίζομεν Meineke. 16. ποταίνοον cod., em. Mus. Σύνεγγυς ad ποτάγχιον refert Meineke. 17. σημεῖον] sc. ἐν θυτικῇ. Erat fortasse linea candida tortuosa iecinori intertexta. 18. ποταμόχοστος cod., em. Mus. 19. Ahrens Dial. II p. 200 Lob. Proll. p. 266. 20. Cobet. Mnemos. VIII p. 65. 21. Frustra quaesiveris in Thes., neque originem vocis perspexerunt interpretes cum ποτεκλεπόμην suadent. π· προσεποιούμην Meineke. Scripsi ποτεκλεπτόμαν (pro μην) et verto *ich stahl mich heran.* 23. πότερον· ἄρα. ὁποῖον Phot. 445, 21 Moer. Att. p. 328 ubi plura sunt ex Hesychio interpolata. 25. Hoc ποτερόν accini iubet Phot. 445, 20. 26. Referendum est ad ε 337, ubi nonnulli pro ποτῇ scribebant ποτήν, alii ποτή. 28. Haec etiam glossa pertinet ad ε 337, ubi εἰκυῖα ποτήν fuerunt, qui ἰδέαν interpretarentur ineptissime. — πότην cod., em. Arnaldus Lectt. Gr. p. 116 Iensius Luc. p. 197. 30. ποτήτυν· τὸ πίνειν cod., om. Mus. Revocavi et accentum correxi, nisi ποτῆτα mavis. 31. πρὸς τί cod., τί delevit Mus. Videtur ποτί pro ποττί sumendum. 33. Om. Mus. Similiter Galen. Lex. 548 πότι· πότε. πρός. πρὸς δέ. 34. Ποτιδέα cod., em. Mus. 35. 36. Infra προτιδέγμεναι(οι). Sed quid οἴνῳ δαμασθέντες? Apud Photium 445, 24 πότις explicatur ἡ γυνὴ ἡ μεθύση (vid. Iacob. com. V p. 880). Videndum igitur num πότιδες — δαμασθεῖσαι exciderit. 39. Quid voluerit Albertus, cum conicit ποτιδεῖν, non assequor. Explicatio ποτιμυθήσασθαι vel ποτιειπεῖν requirit, sed ordo postulare videtur, ut pro πότιδε· φάναι, ἐκφάναι legamus ποτὶ δὲ φάναι· ἐκφάναι. 42. Em. Mus. Cf. Poll. II 42 VI 9.

ποτιόσσεται· προσδοκᾷ

[ποτὶ πλάδεσσιν· ἐπὶ ταῖς θαλασσίαις (πέτραις)]

3145. ποτιρόμενος· ἐρωτῶν. ἢ μαινόμενος

ποτὶ φῦλα· πρὸς τὰ ἔθνη

ποτὶ χόρτον· πρὸς ᾠκοδομημένον τοῖχον

πότμον· μόρον, θάνατον

πότμος· μόρος. ἢ κατασκευή

50. πότμῳ· μόρῳ κατασκευαστῷ

πότνα· πότνια, σεβαστή, ἔντιμος. ἢ φίλη[μα]. καὶ δέσποινα. καλή. μεσήτρια

ποτνιᾷ· ἱκετεύει, παρακαλεῖ

πότνια γῆ· καλὴ γῆ

ποτνιάδες· αἱ Βάκχαι. ἀντὶ τοῦ μαινάδες καὶ λυσσάδες, μανίας αἴτιαι

55. ποτνιάζου· εὔχου, παρακάλει

[ποτνιάζειν· τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι. πότνιον γὰρ τὸν δακτύλ(ι)ον λέγουσι]

ποτνιᾶται· ἐπικαλεῖται. δυσωπεῖ. παρακαλεῖ

ποτνιῶμαι· θεοφοροῦμαι. ἐξιλεοῦμαι, παρακαλῶ. δυσφορῶ. μετ' οἰμωγῆς ἱκετεύω

ποτοῖο· ποτοῦ

60. ποτύμφει· προσόζει

πότος· εὐωχία, ἄριστον, δεῖπνον. ἢ αὐτὸ τὸ πιεῖν

ποτωμένας· διατριβούσας

ποτῶνται· πέτονται

ποῦ· ἐν ἴσῳ τῷ οὐδαμῶς. ἢ ἀντὶ τοῦ ποῦ πότε, ἀλλαχοῦ

65. πούανοι· κύαμοι ἑφθοί, ὄσπριον

ποῦ κῆχος· πῇ γῆς, εἰς τίνα τόπον. καὶ ποῦ ἄγχι

πο(υ)λυβότειρα· πολλοὺς βόσκουσα καὶ τρέφουσα

πο(υ)λὺν ἐφ' ὑγρήν· ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν· ὑγρὰν γὰρ αὐτὴν εἶπεν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς γῆς ξηρᾶς οὔσης

SCR. 43. ε 389. 44. ADN. 45. Ad Η 127 referebat Iensius p. 198,* ubi fortasse v. l. exstabat ὅς με ποτ(ε)ιρόμενος. 46. 47. Epicus incertus. 48. Β 359. 49. Σ 96. 50. e. g. Aesch. Pers. 709 Eur. Hipp. 561. 51. υ 61. 53. Homer. epigr. 7, 1. 54. Eur. Bacch. 663. 59 Ω 470. 63. Β 462. 64. Ierem. VI 14. ποῦ ποτε Soph. El. 390. 66. ποῖ κῆχος Pherecr. II p. 343. 67. Γ 89. 68. Κ 27.

ADNOT. 43. Infra προτιόσσεται. 44. πλάδεσσιν cod., πλάκεσσιν Mus. Emendationem σπιλάδεσσιν praeoccupavit Meinekius coll. γ 298. Adscripseram Euphorionem fr. III p. 40. 45. Sic codex, ποτειρόμενος Mus. invito ordine. Pro μαινόμενος conicio μαιμώμενος; nisi ποτιζόμενος· διαινόμενος cum ποτ(ε)ιρόμενος confundi suspiceris. 46.
λ
φυ cod., em. Mus. ποτίφυλα Aldi error. 47. κῶῤῥον cod., ἔρκιον Iensius Luc. Hes. p. 198 coll. σ 101, em. Vossius. 51. Ad καλή confer πατνή. Sed μεσήτρια (μεσίτρια AM.) nescio quid sit. 53. Cf. ἐναύων. 54. Phot. 446, 1. Apud Theognostum in ποινίδες corruptum est. 56. Imo πουνιάζειν — πούνιον. Correxit Sopingus. — (ι) Mus. 57. Ruhnk. ad Tim. p. 221. Cf. ἐσαλάλαζεν. 60. Lob. rhem. p. 41. Cf. ὀμφά· ὀδμή
ου ου
et adnot. ad gl. εὔομφα. 61. ἄριστος δεῖπνος cod. a m. pr. 62. Phot. 446, 4 Suid. Hesych. ποτώμεναι. 63. πέτωνται cod., em. Mus. Infra ποτῶνται. 64. τό cod., em. Mus. τῷ. — Malim καὶ ποῦ ποτε; ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ. 65. ποῦαν· οἱ cod., em. Salmas. probante Ahrente Dial. II. p. 125. Cf. Hes. πύανοι Phot. 471, 14 Poll. VI 61 Hesych. πύννους, cuius formae non meminit ThBergk. in egregia disputatione de v. κύανος prosapia in Monatsk. p. 67. Glossa est Laconica, nam Boeoticum foret πούανυ. 66. τοῦ ἄγχη cod. τοῦ ἄγχι Mus. ποῦ ἄγχος Eratosth. et Herodian. EM. 652, 52. 67—70. (υ) Is. Vossius. 67. Cf. πολυβότειρα.

πο(υ)λύπους· τι μέρος τοῦ ἁρματ(ε)ίου τροχοῦ καὶ τῶν ἀμπέλων
3170. *πο(υ)λύποδος δίκαν·* ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει
ποῦμμα· ἡ τῆς χειρὸς πυγμή
πουνιάζειν· παιδικοῖς χρῆσθαι· *πούνιον* γὰρ ὁ δακτύλιος
* *ποῦ νύ τοι·* ποῦ δή σοι
πούρδαιν· μαγειρεῖον. Λάκωνες
75. *πουρέακος·* κρίκος σιδηροῦς τετρυπημένος, καὶ ἧλον ἔχων ἐν τῷ τρυπήματι στρεφόμενον, ᾧ χρῶνται πρὸς δεσμὸν συῶν. *Πουστάκους.* ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν
* *ποῦ τοι τόξον·* ποῦ σοι ἡ διὰ τόξων ἐμπειρία
ποῦ(τ)ριν· σαπρόν
πουφορούζεται· σικχαίνει
[*πρ.άγει·* ὑπερέχει. ὑπερβάλλει. διαφέρει]
80. *πράγματα·* δυσχέρειαι
πραγματεία· σύγγραμμα βίβλου ἢ λόγων
πραγμάτοιν· πράγματα δυϊκῶς
πραγορίτης· οἰνός τις
πραθεῖν· πορθῆσαι. ἐξελεῖν
85. *πραθενεύεσθαι·* θρασύνεσθαι. ἐπαγγέλλεσθαι λόγοις
[*πραιέναι·* ἐλθεῖν]
πραίκων· κήρυξ
πραῖνοι· πρηνίζειν. καταστρέφειν

SCR. 70. Cf. Alcaei com. fr. 1 vol. II p. 832. 76. *E* 171. 82. Eur. Erechth. 364, 9. 84. ADN.

ADNOT. 70. Vide *πολύποδος δίκην* et *πρῆθμα.* — *πολύποδες* cod., em. Mus. 71. Ahrens Dial. II p. 102. 125 corr. *πούμμα* (voluitne *πουμμά*?) pro *πυγμή.* Malim *τούμμα* pro *τύμμα·* *πληγή* q. v. 72. Cf. *ποτνιάζειν, πυννιάζειν, πύννος, πύλιγγες.* Vera scriptura videtur *πουνιάζειν* Laconice pro *πυνιάζειν* (Ahrens Dial. II p. 125), nisi quod exitus *άζειν* (*άξειν*?) pro *άδδεν* offendit. 73. *νή* cod., *νύ* Mus. 74. *πούρδαιν, μαγείριον* cod., *πούρδαιον·* *μαγειρεῖον* Mus., *πουρδαίλον* Nauck. Ar. Byz. p. 189, 3. Ahrens Dial. II p. 78, spreta Hemsterhusii coniectura ad Thom. M. p. 592 prolata *πούρδαλον* s. *πούρδανον*, quae Hesychium sibi vindicat auxiliatorem s. v. *πύρδαλον·* *ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον, μαγειρεῖον.* Sed idem etiam *πυροδαίσιον·* *μαγειρεῖον* (*πυροδάνσιον* cod., *πυροδανεῖον* Meinek. Philol. XIII p. 553) praebet. Mihi *πῦρ δαῖεν* (Hom. *E* 7) cum explicatione Laconici vocabuli coaluisse videtur. 75. *ποῦ ῥέακος, κρίκι* cod., *πουρέακος·* *κρίκος* Mus. *πούρταχος* Ahrens Dial. II 73, 3 M. Crain Philol. X 583, *πουραχός* Lob. Proll. p. 310, 4 quos refellit Nauck. Ar. Byz. p. 3190. — *δῆλον, ἔχον, στρεφόμενος* cod., em. Palmerius et DHeinsius. — Verba *ὡς Ἀριστοφάνης κτλ.* Meierus sine caussa idonea ad praec. gl. retrahebat; probabilior Palmerii coniectura est, Lobeckii etiam assensu comprobata, *Πουστάκους* esse principium novi articuli. Hoc unum certum glossas *πύσσαχος* (*πισάκιον*) *ὕσσαχος ὕσταχος πάσσαχος χυρράβιοι* (?), *χυρρεῖον* huc nihil facere ad rem. Cf. Kuhn *Zeitschr. f. vgl. Sprachw.* X 3 p. 208. 77. *ποῦτριν putrem* Vossius. — *σαθρόν* cod., em. Meinek. Philol. XIII p. 553, quem fugit vocabulum hoc Aeolicum (pro *πυθρός* a *πύθω*) exstare in Thes. LGr. VI col. 1540 B. 78. Sic codex, *πουφορίζεται* Mus. *γεφυρίζεται* et *πουδαρίζεται* parum probabiles sunt Hemsterhusii ap. Ruhnken. in Add. et Alberti coniecturae. 78. 79. Separavi. 79. *πράγει* cod., *προάγει* Vossius recte sed contra ordinem. Pro *συμφέρει* scripsi *διαφέρει*, quamquam video confusa esse posse *πράγει* et *πρέπει·* *συμφέρει.* 81. *λόγος* Mus. 82. Om. Mus. Lege *πραγμάτων δυϊκῶς.* Vide SCR. 83. Formatur ut *οἶνος μανδραγορίτης* et *σαμαγόρειος οἶνος* Ath. X 429 F. *Πρασίτης οἶνος* memoratur a Dioscor. V 58 p. 344. 84. *πράθειν* cod., *πραθέειν* Iensius coll. Hesiod. Scut. Herc. 240. 85. *βρενθύεσθαι* Vossius. Non liquet. 86. *προϊέναι* Mus. Imo *παριέναι.* Supra *πάριτε·* *ἔλθετε.* Apud Phot. 446, 8 pro *πραμεῦσαι·* *παρελθεῖν παραλλάξαι* lege *παραμεῦσαι.* 87. Om. Mus. 88. Sic codex, *πραῖνοι* delevit Mus. Lego *πρανοῖ·* *πρηνίζει, καταστρέφει* coll. *ἐπράνωσε*, ubi male *ἐπράνισε* textum invasit.

πράκες· Ἀρίσταρχος κλανίαι. ἔλαφοι. ἀπεδόθησαν δὲ φρατριαὶ ἀνδρῶν διαβεβλημένων ἐπὶ μοχθηρίᾳ
3190. πράκνον· μέλανα
πρακτικόν· ἀνυστικόν
Πράκτιον· πόλις Τροίας
πράκτορες· ἀπαιτηταί
[πράληξ· ὁ λίαν ἀγροῖκος]
95. πράμνη· δίκελλα. ἄμπελος
Πράμνιος οἶνος· ὁ ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου, ἔστι δὲ ἐγκώμιον οἴνου. καὶ σκληρὸς οἶνος
πρανές· κατάβασις. καὶ πρανής
πρανῆ· κοῖλα
πρανιχθέντα· πεσόντα ἐπὶ στόμα
3200. πρανόν· τὸ κατωφερές, πρανές
πρανώ· ἀκρίδος εἶδος
* πρᾷος· συνετός. ἥσυχος
5. Πραξιεργίδαι· οἱ τὸ ἕδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες
3. πράξεις· βίοι. ἢ διαθῆκαι
4. Πραξιδίκη· δαίμονά τινά φασι τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι καὶ τὰ θύματα ὁμοίως
6. πράξ[ε]ιν λάβοι........
πρᾶξις· ἀπαίτησις. ἄνυσις, ἢ ἔργου ποίησις. ἢ βίος
πραπίδες· φρένες. ἢ ὁ τόπος, ὅπου αἱ φρένες. διάνοιαι
πραπίδεσσι· φρεσί, διανοίαις
10. πραπίδων· φρενῶν, διανοιῶν
πραπίς· φρήν, διάνοια
πράσα· τὰ βρύα καὶ τὰ φυκία
πρασιαί· αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανιαί, οἷον περασιαί, διὰ τὸ ἐπὶ πέρασι τῶν κήπων
πρᾶσις· ἀγορασία
15. πρασοκουρίς· ζῶον χλωρόν, κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα

SCR. 93. Aesch. Eum. 320 Iesaias III 11. 96. *Λ* 638, et *Πράμνιος* Ar. Eqq. 170 Phrynich. com. fr. XIII p. 605 alii. 97. ADN. 3206. 7. Eur. l. l. II Macc. IV 28. 8. Theognid. 656. 9. *Λ* 608 Theognid. 608. 10. *P* 349 al. 11. Eur. Bacch. 997. 12. Theophr. HPl. IV 7 VI 1. 13. *η* 127. 14. Aristophan. Hor. fr. II. 15. Strattid. com. fr. I vol. II p. 787 Arist. HA. V 19 Theophr. HPl. VII 5.

ADNOT. 89. *Ἀρίσταρχος* ad *Πράμνιος* pertinet; cf. Phot. 446, 9. *Ἀριστοφάνης* malit ANauck. Ar. Byz. p. 124 probans Alberti coniecturam ante *ἀπεδόθησαν* aliquid excidisse. Pro *κλανίαι*, quod certe non videtur e *κλανία* (h. e. *ψέλλια*) corruptum esse, Bochartus *ἀχαιῖναι* coniciebat, Salmasius *ἡλικία ἐλάφων*. Cf. Lob. Parall. p. 96. Herod. *διχρ.* p. 345 Hesych. *βεῖριξ βέρκιος πέχαμι προύκας πρόκες* et *πόρκας*. Altera significatio ad *Πρᾶκες* pertinere videtur; St. Byz. 534, 8. 90. Vide *περκνόν* et *πρεκνόν*. *Πρακνόν* scribendum cum Lob. Path. El. 497, nisi sit Aeolicum. 94. *προαλής* Meinek. Philol. XIII p. 552. 95. *τὸ μέντοι τῆς Πραμνίας ἀμπέλου κλῆμα πράμνημα καλεῖται* Poll. VII 150 p. 310 Bekk. 96. Didymus Ath. I 30 D Eustath. p. 871, 23. 97. Totidem verbis Moer. Att. p. 318 ubi Pierso ex Xenoph. Anab. V p. 354 E affert *πρανὴς ἦν ἡ κατάβασις*. Mox *πρανίς* in *πρανής* mutavi. 98. Defendi posse non nego, sed *πρανῆ κῶλα* malim. 99. Infra *πρηνιχθέντα*. 3201. 1. q. *παρνώ* sive *πάρνοψ*. 5. ‚Bossler de gent. Att. sacerdot. p. 8 confert Plut. Alcib. c. 34 Laur. Lyd. p. 45 (118 Roeth.) Adde Lenormant *Nouv. Annal. de l'instit. archéol.* I p. 264 (2) OMueller Arch. § 69.' Thes. 4. ‚Explicatius Phot. 446, 18 Paus. III 22, 2 IX 33, 3 Orph. Arg. 31. Hymn. XXVIII 5 Steph. Byz. *Κράγος Τρεμίλη*.' Thes. 6. *πράξιν* ordo. Itaque codicis scripturam *πράξειν· λαβεῖν* non *βράξαι* significare intelligitur, sed *πρᾶξιν λάβοι* quae verba sunt Pseudeurip. I. A. 272, ubi cf. Musgravius. 9. *φρησί* cod., em. Sopingus. 10. Cf. *προαπίδων*. 12. Plin. HN. XIII 25. 14. *πράσις* cod. 15. *πρασικουρίς* cod., em. Heinsius. Cf. Aelian. N. A. IX 39 Pallad. RR. I 35, 13 Phot. p. 447, 2.

πρασόργην· δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν
Πράστιλλος· πόλις Θρᾳκίας
πρατάνιον· μαλλόν
πρατασία· κατευχὴ ἀρχομένης ἀροτριώσεως
3220. πρατήνιον· τὸ ὕπερον. Ἀττικοί. καὶ ἡλικία τις προβάτου νέου· ὡς δὲ ἔνιοι τοῦ πρώτου γεννωμένου, οἱ δὲ ἐνιαυσιαίου, ἄλλοι ἀρχομένου συνουσίας
πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν καὶ κηρύσσων
πράττει· μέλλει. ἐργάζεται
πρατά· ἡ νουμηνία
πραϋμενῶς· προθύμως. πράῳ τῷ μένει χρώμενος
25. πραΰνει· κατασιγαίνει. κατακοιμίζει
πραΰνεται· μαλάσσεται
πραϋπάθειαν· πραΰτητα
πράως· ἡμέρως
πρεκνόν· ποικιλόχροον ἔλαφ[ρ]ον
30. πρέμνα· τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν καταβλαστημάτων
πρέμνια· τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα
πρεμνιάσαι· ἐκριζῶσαι
πρέμνον· στέλεχος, βλαστός. πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ πρέμνον
πρέμνον ἑστίας· τῆς οἰκίας θεμέλιος
35. Πρεμνουσία· κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ
πρέπις· ὁμοίωσαι
πρέπον· ὅμοιον. μέτριον. συμφέρον. ὡραῖον. ἄριστον
πρέπον· τέρας. Κύπριοι
πρεπτά· φαντάσματα, εἰκόνες
40. πρέσβα· ἔντιμος, πρεσβυτάτη, σεμνή
πρεσβεῖα· κράτη. καὶ ἀρχιερεῖα, καὶ ἀρχιὰ καὶ ἱερά
πρεσβείῃ· τιμὴ μείζων
πρέσβειρα· προτιμητή. ἀρχηγέτις

SCR. 17. Eupol. fr. XCII p. 573. 21. Comoediae vindicat Poll. l. l. 22. Plat. Charmid. 27. I Timoth. VI 11. 28. Plato passim. 29. Tragoedia. 30. Ar. Lys. 267. 34. Tragoedia. Vide Aesch. Suppl. 344. 36. Eur. Suppl. 1056 πρέπεις exstat hoc intellectu. 40. E 721. 41. Soph. fr. 19 Ddf. 43. Ar. Ach. 883 Eur. IT. 963.

ADNOT. 16. Lob. rhem. p. 222. 17. Θρακίας cod., Θράκης Mus. Μακεδονική Phot. 447, 1 St. Byz. 213, 4 Meinek. 18. πράταμον· μαλλόν cod., probabiliter Meinck. Philol. XIII p. 552 πρατάνιον· ἀμνίον. Cf. πρατίνιον, πρητῆνας, ἐπιπρητήν. Phot. 464, 12 προτήνιον, Eustath. p. 1625, 35. Possis πρατάνιον μαλλόν· .... vel πρατάνων μαλλόν·.... 19. πρατασία cod., πραταρσία Mus. Cf. γαλάσιον, προηροσία et προηρόσια. Non displicet Musuri inventum. 20. πρατίνιον cod., em. Guyetus. Prior explicatio ad ῥατάνα, cuius Eleam formam βρατάνα supra habuimus, referenda videtur; sed Ἀττικοί suspectum. 21. Poll. VII 8 Phot. 447, 4. 23. Ordo πρατώ requirit pro πρωτοί. 24. Pro usitato πρευμενῶς. Accentum πραϋμένως correxit Lob. Path. El. p. 182. 27. Male προϋπάθεια Cyr. Mosq. 29. ἐλαφρόν cod., correxi. Cf. Lob. El. p. 497, et supra πράκνον. 32. Forte πρεμνίσαι. Vide Lex. Bekk. 293, 21 Poll. VII 146 Phot 447, 12. 35. Nomen nymphae scriptum in fictili ap. de Witte *Vases de l'Etr.* p. 52 n. 96; ut non opus sit Ῥαμνουσία corrigamus. 36. πρεπίς· ὁμοίωσις cod., πρέψις Thes. 1579 B. πρέπεις· ὅμοιος εἶ Meinek. Philol. XII p. 605 ὡμοίωσαι idem XIII p. 552. Vide Phot. 447, 14. Ego accentum tantum mutavi, formam Boeoticam non sollicitavi. 38. Recte ni fallor Triller in Obss. critt. p. 505 coni. πρεπτόν. Supra pro πέπρατορα· θαυμασία legendum videri πρεπτά· τέρα(τα) θαυμαστά diximus. 41. ἀρχιερεία (sic enim accinendum esset) corruptum videtur ex ἀρχὴ γέρας vel ἀριστεῖα, tertia expositio vero, quam ἀρχεῖα καὶ ἱερὰ scribebat Mus., similiter in ἀρχικὰ γέρα mutanda. 42. πρεσβεία HSt. Praestiterit πρέσβις, quod etiam πρέσβη scribunt, vel πρεσβηΐς. Sic Hom. hymn. 29, 3 πρεσβηΐδα τιμήν. Nisi phrasis integra est πρέσβει ἡ τιμὴ μείζων. 43. ἀρχηγη cod., em. Mus.

πρέσβεις· γέροντες. βασιλεῖς ἄρχοντες, προτιμούμενοι. καὶ οἱ πρεσβευταὶ μεσῖται, ἀπόστολοι [ἢ] ἕνεκεν εἰρήνης

3245. πρεσβεύειν· προτιμᾶν, ἄρχειν. μεγαλύνειν

πρεσβεύοντες· αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες. λέγοντες

πρεσβήϊον· πρεσβεῖον, κατὰ τιμήν, τίμημα. ἀπὸ τούτου καὶ οἱ πρεσβῦται ἔντιμοι

πρεσβυγένεια· παλαιοτέρα γένεσις

πρέσβυς· γέρων. καὶ ὄρνις ὁ τρόχιλος

50. πρεσβυτάτη· ἐντιμοτάτη

πρεσβύτερος· μείζων. φρονιμώτερος

πρεσβύτερος Κόδρου· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν

πρεσβύτης· γέρων. ἡλικία τις

.......· πρέσβυς. [αἰοράνομος

55. * πραιτώριον· τόπος, ἔνθα συνάγεται ὁ λαός

πρευμενές· ἵλαον, εὔνουν, πρόθυμον

πρευμενοῦς........· πρᾶον

πρέψας· εἰκασμένος, εἰκασθείς

πρηγορεών· τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία

60. πρηγορεύων· προαγορευτής, ἢ δημοκόπος

πρῆθμα· πολύποδος κεφαλή. ἔνιοι πλεκτάνη

πρήϊον· πρότερον

πρηκτῆρα[ι]· δραστῆρα. ποτὲ δὲ ἔμπορον·

πρηκτῆρά τε ἔργων·

ἃ δεῖ πράττειν δηλοῦντα

πρημάδες καὶ πρῆμναι· εἶδος θυννώδους ἰχθύος

65. [πρήν· ταῦρος]

πρηνέα[ς]· ἐπὶ πρόσωπον

SCR. 44. Aesch. Pers. 840 Psalm. LXVIII 34, ubi *παρακλήτορες* explicatur a glossatore Cram. A. O. II p. 464, 23. 45. Aesch. Eum. 1 c. schol. Eur. Hippol. 5 teste Photio. Infinitivus ap. Plat. Legg. VI p. 752 E. 47. *Θ* 289. 48. Herod. VI 51 (cf. *κατὰ προῖθην*). 49. Ar. HA IX 11. 50. *Φ* 143. 51. *Λ* 786. 53. Xen. Symp. IV 17. 57. Aesch. Suppl. 210. 59. Ar. Avv. 1113 Eqq. 374 ubi *πρηγορών* legendum. 63. *Ι* 445. 64. Ar. HA. VIII 15. 66. *Ζ* 307.

ADNOT. 44. *ἢ*] *οἱ?* 47. (*δῶρον*) *κατὰ τιμήν?* 49. Plin. HN. VIII 25 Munk. ad Anton. Lib. p. 100 ed. Verheyk. Lob. Path. p. 132. Cf. *πέργουλος* et *σπέργουλος*. 52. Diogen. VII 45. 53. Sic *ἡλικιώτης*, ut codex, Cyr. 39. Correxi, cum confundi viderem *πρεσβύτης* et *πρεσβυτής* (*aetas senioris*, cf. Gruter inscr. p. 217). 54. Lacunam indicavi. Mox *αἰοράνομος* cod., *ἀγορανόμος* Mus. quod manifesto falsum esse monent Corsini Nott. Gr. Diss. V p. XCI et Boeckh. C. I. p. 610. Reclamat etiam ordo, qui Doricam formam *πρέσγυς* postulat, annotatam a Choerob. in Theodos. p. 234, 25 EM. p. 723, 17 et conferendam cum *σπέργυς* ap. Hes. et *πρεῖγυς πρῆγυς* Cretensium C. I. II p. 400, 69. 421, 23. Cf. Ahrens Dial. II p. 111 qui *priscus* adhibet et Hes. *πέργουν* et *γέρυς. γερύτας* (leg. *πέργυς. περγύτας*). 55. *πρετώριον* Vossius. Huc retrahendum videtur *αἰοράνομος* (?) 57. *πρευμενές* Mus. Indicavi lacunam vocibus *ἀπ' ὄμματος* explendam. 59. *πρηγερέων — πρόλογος* cod., *πρηγορέων — πρόλοβος* Mus. Codicis scripturam propter additum veriloquium tueri studet Albertus. 60. *πρηγοριών· ὀπράτης καὶ προαγορεύων καὶ προλέγων* Phot. 448, 4. „*Si huiusmodi vocabulum exstitit, substantivum haud dubie fuit: πρηγορεών vel προηγορεών ut monuit Schleussnerus.*' Thes. 61. ITh Schneider ad Arist. HA. III p. 176. 62. Natum volunt ex *πρήν*. Sed agnoscit Lobeck. Path. El. p. 432. Malim *πρώϊον*. 63. [*ι*] Mus. 64. *πρῆμαι* Phot. 448, 6. Utra melior sit forma ambigitur. *Πρημάδες* vulgatur ap. Oppian. Hal. I 183 Artemid. II 14 Arist. HA. VIII 15 (ubi nihili sunt *πριμαδίαι* et *πριμάδες*), altera exstat ap. Athen. VII p. 328 E, ubi Nicocharis verba afferuntur. Etiam vitiosa Zonarae scriptura *πρηνᾶς* ducimur ad *πρημάς*. — *θοινώδους* cod., em. Mus. 65. Pro *πηρίν* accipit Lob. Parall. 72, ut *ταῦρος* sit pudendum virile. 66. [*ς*] confodi.

πρηνής· ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν νεὼν πεπτωκέναι, νέον δὲ ἤδη

πρήνιξε· κατέβαλεν

πρηνιχθέντα· ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα

3270. πρῆξαι· πρᾶξαι

πρῆξαι δ' ἔμπης· πρᾶξαι δ' ὅμως

πρῆξις· ἄνυσις

πρηροσία· θυσία Ἀθήνησι

πρῆσαι· φλέξαι, φυσῆσαι, ἐμπρῆσαι·

πυρὸς δηΐοιο θύρετρα

καί·

δάκρυ' ἀναπρήσας

ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς πεφυσημένους πεπρημένους φαμέν

75. πρῆσεν· ἔκλαεν. ἐφύσησεν. ἐκόλπωσεν. ἐνέπρησεν, ἔφλεξε

πρηστήρ· σφοδρὸς ἄνεμος. καὶ ὄφεώς τι εἶδος. καὶ τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας πρηστῆράς φασιν. ἢ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ

πρητῆνας· τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας

πρηών· τὸ ὑπερέχον

πριάμενος· ἀγοράσας, ὠνησάμενος. [καὶ ὄνομα κύριον]

80. πριαμωθήσομαι· ξυρήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν

πρίατο· [ἀγοράσειεν

πρίεται· φυσ(ι)οῦται

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπύρου πόλεως· Ἑλλησποντιακῆς. τὸν Πρίαπον τὸν Διονύσου καὶ Περκώτην φασὶν οἰκίσαι

[πριμικήριος· ὁ πρῶτος τῆς τυχούσης τάξεως

85. πριμιλιγίων· τιμίων]

πρίν· πρότερον

πρὶν ἐγκύρσαι (δύᾳ)· πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας

πρίν μιν· πρὶν αὐτόν, ἢ αὐτήν

[πρινής· ἐπὶ πρόσωπον πεσών]

SCR. 67. ε 374 al. 68. Euphorio p. 51 Meinek., quem imitatus est Nonn. XLVII 688. 69. πρηνιχθέντες Lycophr. 1006. 71. Α 562. 74. Β 415 Ι 433. 25. Α 481. 76. Hesiod. Theog. 846 — Eur. fr. 388 — Herod. VII 42. 79. Demosth. 1369, 20. 81. ξ 115. 82. Ad Menandrum EM. 688, 12 referebat GDindorf. Thes. VI 1608 A. 83. Bergk. PLGr. fr. 19 p. 1047. Aliis non nisi Πριηπίδος τε poetae ipsius verba videntur. 87. Bacchyl. fr. 3 Bgk. 88. Α 29.

ADNOT. 67. ἀπὸ τοῦ προνενευκέναι Apoll. lex. 134, 19. Conicio νειόν — νειὸς δὲ ἡ γῆ! 68. πρήνιξε· κατέλαβεν cod., em. Is. Voss. et Guyetus. 69. Cf. πρανιχθέντα. 73. Vide πρατασία et προηροσία. 74. πρῆξαι cod., em. Guyetus. Post ἐμπρῆσαι excidit exempli caput (πρῆσαι δέ). 75. ἔκαεν Sopingus, alii. 76. ἐκπλάγιον cod., em. Heinsius; cf. Poll. II 134. — De serpente cf. Dioscor. VII 14 Aelian. NA. VI 51. XVII 4. 77. Cf. πρατάνιον et πρατήνιον. 78. πρῆον cod., em. HSt. Hinc ap. Strab. XIV p. 633 Πρηών montis Ephesii nomen. 79. πρίαμος cod., em. Mus. qui post ὄνομα collocatum vocabulum κύριον confodit. Confundi πριάμενος et Πρίαμος nemo non videt. 80. πρημευθήσομαι cod., em. Mus. Cf. Poll. IV 133 Phot. 448, 9 Eustath. 1344. 81. Sic codex et Is. Vossius, πρίαιτο Mus. quam formam interpretatio requirit. 82. (ι) Lob. ad Soph. Ai. 1030 probante GDindorf. Thes. 1608 A. 83. Περικότης cod., Mus., περικότως Aldus. De Percote sermonem esse intellexit Phavorinus c. 1558, 34 qui τε omisit. Περκώτης si recte habet cum Palmerio statuas oportet Priapum Dionysi et Percotes nymphae (schol. Theocr. I 21) esse propaginem. At cum ἦν τὸν manus male sedula sit Musuri, praestat οἰκίσαι pro οἰκῆσαι Heinsio suasore reponere et accusativum agnoscere. 84. 85. Om. Mus. Legendum τιμῶν e Zonar. 1581. 87. (δύᾳ) addidi. 89. Om. Mus. Lege πρηνής, et vide πρωϊνής.

3290. πρινοκόπος· κοπῶν
πρίονας· χερῶν τοὺς δεσμούς
πρίονες· τὰ ὑγιῆ ἔχοντα
[πριουάτον· τόπος ἐργαστηρίου]
πρισμοῖς· ταῖς βιαίοις κατοχαῖς
95. πρίστης· ῥίνη. πρίων
πρίω· ἀγόρασον
πρίων· ἀγοράζων
πριώμασι· πρίσμασι
πρό· τό τε σύνηθες·
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν
καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπό·
ὄψου (τ') ἄσαιμι προταμών
3300. προάγεσθαι· ἐπεξεργάζεσθαι
προαγαγών· .....
προαγεύων· προξενῶν
προάγομαι· προέρχομαι
προάγομεν· προφέρομεν, προτρέπομεν
5. προαγορεύσας· προειπών, προφητεύσας, προξενήσας. [καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι προάγουσά τινας
προαγόρευσις· προφητεία
προάγων· ἀρχόμενος
προαγωγός· διδάσκαλος κακῶν. καὶ μαστροπός. μόνος. μαυλιστής
προαθύροντες· προσπαίζοντες
10. προαιρεῖται· προκέκληται. προτιμᾶται
προαίρεσις· ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ
προακτικόν· προβαῖνον
προαλεῖ· καταφερεῖ, καταβατῷ
προαλεστάτην· προπετεστάτην, προχειροτάτην
15. προαλής· προπετής, πρόχειρος
προαμείψασθαι· προαλλάξασθαι. παρελθεῖν
προαμεῦσαι· ὁμοίως
προαμευτής· ἐργάτης προηγούμενος

SCR. 96. Ar. Nubb. 614 Ach. 34 Cephisod. Troph. fr. 1. 97. Ar. Ach. 36. 99. *I* 704. 485. 3308. Ar. Thesm. 340. 13. Φ 262. 15. Siracid. XXX 8. 16. Cf. Plat. Legg. XI p. 921 C.

ADNOT. 90. 91. 92. Sic codex, nisi quod unum tantummodo constituit articulum; κόπτων Mus., πρίωνας male Aldus, (κόπτων πρίνους Palmerius), ὑγιῶς Vossius probante Thes. VI col. 1606 A. Nihil lucis suboritur e gl. Cyr. 39 πριόμενος· κοπτόμενος (sic) et Tab. Heracl. p. 221, 81 τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πριῷ ἢ ἄλλο τι σίνηται. Plus prodest schol. Soph. Ai. 1030 πρισθείς· ἐξαφθεὶς δεσμευθείς. Mihi tres videntur articuli πρινοκόπος· κοπῶν (h. e. πρινοκοπῶν); Πρίονας· χειρῶν τοὺς δεσμούς, quocum comparari potest Oppian. Hal. III 315 χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα πριομένης, (alius χοίρων malit aut χρεωστῶν); Πρίονες (κτλ.)? ubi possis ταὐτά. ἢ γῆς ἐξέχοντα, si statueris confundi πρίονες et πρηόνες, vel πρηόνες· τὰ γῆς ἐξέχοντα. 95. ῥίνων cod., quod aut ῥινῶν scribendum esse aut e Polluc. VII 113 p. 301 Bekk. in ῥίνη mutandum vidit Albertus. Cf. Buttm. Lexil. I p. 111. 96. Vide Cobeti Nov. Lectt. p. 142. 97. *Nomen ab imperativo* πρίω *emo fictum ab Ar. Ach.* 36, *ubi recte schol.:* τοῦτο παιδιὰ καλεῖται, ἀπὸ γὰρ τοῦ πρίω ῥήματος ὄνομα τοῦ πρίων. GDindorf. Thes. c. 1609 D. 3300. 1. 2. ἐπεξεργάζεσθαι, προαγαγών. Προαγεύων (προαγωγεύων Mus. probante Thes. VI col. 1618 C)· προξενῶν cod. Mus. Separavi. 2. Non expedio; προαγωγεύων quod ad Ar. Nubb. 980 referunt aliam interpretationem (μαστροπεύων Gl. Br.) poscit. Obscurum etiam quod sequitur προαγορεύσας· προξενήσας. 5. Confossa non ad προάγουσα referenda cum Heinsio sed ad gl. 3308 προαγωγός. 8. κακός cod., em. Phot. 449, 1. Pro μόνος conicio πόρνος et huc retraho, quae gl. 3305 adhaerent. 9. Aut προσαθύροντες legendum aut προπαίζοντες. Illud praestat. 17. πραμεῦσαι male Phot. 446, 8.

προαναθρήσας· προσιδών
3320. προαναθρούσης· προαναβλεπούσης
προαναθρώσκειν· προπηδᾶν
προανακρούεται· ἀναχαιτίζει
προανάσχοι· προανεκτείνει(ε)
προαπίδων· φρενῶν, διανοιῶν
25. προαρτᾷ· προαρμόζει, προτείνει
προασπιστής· πρόμαχος, βοηθός
[προάστεων καὶ] προάστειον· πρὸ τῆς πόλεως
(π)ροαύλια· τὰ προαυ[τῶν]λήμ[μ]ατα. ὥσπερ προάμβουλα τὰ προκιθαρίσματα
προβαλ[λ]εῖ· ἐρωτήσει
30. προβαλ[λ]εῖν ἄρνα· πόλεμον ἐπαγγεῖλαι
προβαλοῦ· ἐρώτησον
* προβαλλομένοις· ἐρωτῶσιν
* προβαλοίμην· ὑπερβαλοίμην
προβαλ(λ)ός· ἀσπίς
35. προβάς· ὑπερβάς
πρόβασι· βοσκήμασι
πρόβασις· ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις
πρόβατα· τὰ τετράποδα. ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς βάσεως πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια
πρόβατα πεδι(α)κά· τὰ ἐπὶ νομὴν ἐκπεμπόμενα
40. προβατήματα· πρόβατα
προβατοπώλης· οὕτω κωμῳδεῖται Λυσικλῆς προβατοκάπηλος γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην
προβέβηκας· ἀριστεύεις. προκόπτεις
προβέβουλα· προκέκρικα, προέκρινα
προβιβάζεται· προκόπτει
45. προβιβάς· προβαίνων
προβιβάσαντα· προάξαντα
προβιβασθείς· προαχθείς. [πραχθείς]
προβιβάσθων· προβαίνων

SCR. 27. Thucyd. II 34. Forma *προάστιον* usus est Sophocles El. 1431 Eur. Alc. 836. 28. Plat. Cratyl. 417 E. 32. Proverb. XXII 21. 33. *T* 218. 35. Pind. Nem. VII 104. ‚Matth. IV 21' Pearso. 37. *β* 75. 41. Ar. Eqq. 132. 42. *Z* 125. 43. *Λ* 113. 45. *N* 18. 47. cf. Matth. XIV 8.

δ

ADNOT. 19. *προϊδών?* 21. *προπαί* cod., *προπηδᾶν* Mus. Phot. 449, 5 *προαναπηδᾶν* Lex. ms. Havn. Osanni. 23. *προανατείλοι* Phot. 449, 6 *προανατεῖλαι* Suid. quae explicatio ad *προανίσχοι* spectare videtur. — (ε) addidi. 24. Tuetur Fr. Passow *Anhang zum gr. WB.* p. 4. Aliis detortum videtur ex *πραπίδων*. 27. *προάστιον καὶ προάστειον* Alb. vid. Choerob. Cram. AO. II 250, 29. Suid. 28. *.ροαύρια· τὰ πρὸ αὐτῶν λήμματα* cod., corr. Musurus nisi quod *προαύρια* reliquit; vid. Poll. IV 53 Phot. 449, 8 unde *προαμβολὰς* malim pro barbaro *προάμβουλα*. 29. *προβάλλει* cod., em. Hammond. in Actt. App. XIX 33, ante Cobetum. 30. *προβάλλειν ἄρνα· τὸ ἐπαγγεῖλαι* cod., em.

λ

Cobetus, qui τὸ ex *πο* natum esse vidit. Cf. Hesych. s. v. *ἄρνα προβάλλειν* et Diogen. prov. II 96 p. 213. 34. *προβάλους* cod. favente ordine, *πρόβαλος* Mus. Recte Thes. VI c. 1649 B corrigit *προβαλλός* ex Arcad. p. 54, 6 praeeunte Bastio ad Greg. Cor. p. 580. *πρόβαλλον* (sic)· *ἀσπίδα* Phot. p. 450, 1. Fortasse *προβαλ(λ)ούς· ἀσπίδας* praestat. 37. E Timaei Lex. Plat. p. 224 habet Phot. p. 450, 2. 38. Lehrs. Arist. stud. p. 108. 39. Cf. gl. *π* 1197. 40. *προβατεύματα* Meineke. Glossa Laconica est ut *ἐριφήματα καρυήματα παιδαριήματα θυήματα χοιριήματα* q. v. 41. Phot. 450, 5. 45. Coni. *προβιβᾶς· προβαίνειν (ποιεῖς)* ex Ar. Avv. 1570. Sed vide *N* 18. 46. *προβιβάσαντες· προά[ρ]ξαντες* Phot. 450, 7. 47. [*πραχθείς*] Bielius.

* προβιβάσις· πρ[ο]άξεις

3350. πρόβλημα· πρόλογος

* προβλῆ[μα]τι· ἐξέχοντι

προβλῆτας· τὰς ἔξω προβεβλημένας τοῦ τείχους
στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλε[υ]ον

προβλώσκειν· προμολίσκειν. προέρχεσθαι. προπορεύεσθαι

προβόλιον· σιβύνη, ἔχουσα μετὰ τὴν ἀκμὴν προβολάς. ἢ σπυρίς

55. πρόβολοι· λίθοι

πρόβολος· πρόμουλος. πρόμαχος. προνοητής. κυβερνήτης. ἱερεύς. [καὶ τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον]. καὶ ὁ εἰς τὴν θάλασσαν προβεβλημένος λίθος [τῇ πέτρᾳ. οἱ δὲ ῥάβδος

προβόλων· λίθων

* προβολή· ἐξοχή

πρόβονεν· ἐπέρανεν

60. προβοσκίς· τὸ ἐκτεταμένον καὶ προβεβλημένον τῆς ὄψεως τοῦ ἐλέφαντος

πρόβουλος· ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου. ἢ ὁ προσκεπτόμενος

προβοῶντες· προφωνοῦντες. ἐγκελευόμενοι. προβαίνοντες

πρὸ γὰρ ἧκε· προέπεμψε γάρ

προγέν(ε)ος· εὐγέν(ε)ος

65. προγενέσθην· παραγενέσθην

προγενέστερος· πρεσβύτερος

προγενής· ὁ προγεννώμενος

προ[ε]γένοντο· παρεγένοντο

προγονεῦσαι· προελθεῖν

70. προγωνίαν· τῶν ἠπορημένων ἡ λέξις. ἔστι δὲ ὑφασμάτιον ποικίλον, ὃ ἐπικαλυψάμενος ὁ μάγειρος θύει, ὡς ἐν Δαμασκῷ

SCR. 50. Eur. fr. 534, 2. 51. *B* 396. 52. *M* 259. 53. φ 239 τ 25. 54. Xen. Cyneg. X 12. 56. Ar. Nubb. 1164. 57. ADN. 60. Polyb. III 46, 12. 62. ADN. 63. *Λ* 195. 64. Theocr. III 8. 65. *B* 555 *I* 161. 67. cf. Soph. Ant. 938. 68. Σ 525 Hesiod. scut. 345 Theocr. XXIV 51.

ADNOT. 50. προλοβός? an προβολή. 51. προβλήματι cod., em. Valcken. Misc. Obss. VIII 2 p. 172. 52. [υ] em. Heinsius. 53. In codice separata coniunxit anonymus in cod. Wetsten. et VD in Misc. Obss. II 1 p. 19. Albertus suasit προβλώσκειν· προμολίσκειν et (προβλωσκέμεν) κτλ. prius ad φ 239 posterius ad τ 25 referens, quod non displicet. 54. σιβύνη Mus. 55. προβόλῳ· λίθῳ? (μ 251). 56. Infra πρόμου(λος)· πρόβουλος. πρόβολον· πρόμολον (πρόμον Kusterus) πρόμαχον Phot. 451, 3. πρόβουλος Salmasius. — δοχεῖον] Phot. 451, 4 erroris huius particeps est. Refer ad προλοβός cum Lob. Path. El. p. 511, 8. — Mox ἡ πέτρα corr. Salmasius. Est potius nova glossa, cuius caput excidit (προβόλῳ·) τῇ πέτρᾳ. Neque οἱ δὲ ῥάβδος accipio pro subliciis in pontis constructione (Plutarch. Caes. c. 22), sed pro frustulo exempli Homerici μ 251: ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ κτλ. Cf. not. seq. 57. 58. Utitur hoc casu Greg. Naz. Or. 3 p. 106, cuius glossas nonnullas in Hesychium receptas esse dicere memini. Vereor tamen ne scribendum sit: προβόλῳ (μ 251)· λίθῳ, προβολῇ, ἐξοχῇ ‚πέτρᾳ .... ῥάβδῳ.' 59. Non liquet. 60. προβοσκές cod., em. Mus. 62. Priores duae explicationes ad *M* 277 refert Albertus, ubi schol. adnotat: προβοῶντε] κατ' ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων προβάοντε οἷον προβαίνοντες καὶ ἀμείβοντες τόπον ἐκ τόπου. διχῶς οὖν. Tertia igitur referri poterit ad v. l. προβάοντε, quamquam probabilior est Meinekii coniectura in Com. II 2 p. 89 proposita (προβῶντες)· προβαίνοντες legendum esse, quod pertineat ad Cratin. ap. Bekk. I p. 371 (fr. V). Vid. Lob. rhem. p. 5. 64. (ε) bis HSt. 68. προγένοντο Vossius. — παραγένοντο cod., em. Albertus. 69. Forte πρωτογεῦσαι vel προγεῦσαι· προεσθίοντες vel προγεύεσθαι· προεσθίειν. Cf. Ath. IV p. 171 B. Sed propius *ΠΡΟΓΟΝΕΥCΑΙ* abest a *ΠΡΟΤΕΝΘΕΥCΑΙ*: προεσθίειν. Trium coniecturarum ab Alberto propositarum προνομεῦσαι προμολῆσαι προαμεῦσαι (cf. προέλευσις) nulla satis placet. 70. προγωνίαν cod., προγονίαν ex ordine legunt libri impressi.

πρόγονοι· οἱ πρωτόγονοι ἄρνες, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς μέτασ(σ)αι, ἕρσαι ἁπαλοὶ καὶ τῷ ἔαρι γινόμενοι·
ἔρχατο, χωρὶς (μὲν πρόγονοι, χωρὶς) δὲ μέτασ(σ)αι,
χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι
πρόγονος· πρόπαππος. προπάτωρ. συγγενής. ἢ πρεσβύτατος ἀνήρ
προγόνων· πατέρων
προγράμματα· ἐκθέματα
3375. προδανίς· πρότερον
προδέδαεν· προμεμάθηκεν
πρὸ δέ μ' ἧκε· προέπεμψε δέ (με)
προδέξαντες· προδείξαντες
πρόδηλος· προφανής
80. προδιαλαβεῖν· ......
προδιασύρας· παραβὰς τὰς συνθήκας
προδικεῖν· ἐπιτροπεύειν
πρόδικος· συνήγορος
προδοκάζων· παρατηρῶν, ἐνεδρεύων
85. προδοκῇσι· προενέδραις, προόδοις
πρόδομος· προστάς, πρόστωον
προδόμῳ· προστάδι, προστόῳ
πρόδοσιν· προδομάτιον
πρόδρομα· τὰ ἐν τῷ ἄξονι ξύλα. ἢ τὰ προακμάζοντα σῦκα
90. προδωμάτιον· τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος στοΐδιον
προεγκεῖσθαι· προϋπάρχειν
προεδρία· προκάθισις. προτίμησις
πρόεδρος· ἀρχη(γὸς) πολιτείας
* προέδωκεν· προεχώρησεν
95. * προέηκε· προέπεμψεν
πρὸ ἕθεν· πρὸ αὐτοῦ
προέθεσαν· προεθυμήθησαν
προεθέσπισαν· προεφήτευσαν
προεθυμήθησαν· μετὰ προαιρέσεως προσήνεγκαν
3400. προ[ε]ιάψαι· προπέμψαι

SCR. 71. ι 221. 72. Eur. Ion. 267. 74. Demosth. 772, 15. 77. *Α* 208. 78. Herod. I 60. 79. Eur. Or. 187. 82. Lysias Bekk. 169, 27. 83. Xen. Hell. IV 2, 8. 85. *Δ* 107. 87. *Ι* 469. 92. Ar. Eqq. 579. 93. Thuc. III 25. 94. Ies. XL 13 Rom. XI 35. 95. *Ρ* 545. 96. *Ε* 96. 99. I Paral. XXIX 6. 3400. Aesch. Sept. 322.

ADNOT. 71. *μέτασαι ἔρσαι ἀπαλοὶ — ἔρχατο χωρὶς δὲ μέτασαι* cod., em. Mus. qui exempli defectum ex poeta supplevit et *ἕρσαι δ' ἁπαλοί* fortasse melius edidit. 74. Phrynich. p. 249 Lob. 75. Ex *πρὸ* et *δάν* (*δήν*) compositum videtur Alberto, qui *vorlang* vertit. Pearso Homericum (δ 396) *προδαείς· πρότερον* (*μαθών*) restituit. *Cave mutes. In προδανίς idem est paragogicum, quod apparet in μηκεδανός ἠπεδανός πευκεδανός multisque aliis.* Meinekius. 77. *πρὸ δ' ἐνῆκε* cod., em. Iensius Luc. Hesych. p. 199, addens sub finem explicationis *με*. 79. 80. Disiunxit Albertus. 80. *προδιαλαβών* Mus. Scripturam codicis revocarunt N. Schow. et Thes. VI col. 1676 A; *προδιαβαλών· προδιασύρας προπαραβάς* Meineke. 82. Poll. IV 30 VIII 24. 85. *πρὸς ὁδοῖς* cod., *προόδοις* Mus., *προσόδοις* Schow. 86. *πρὸς τὰς* cod., em. Mus. Coniciat aliquis *προστᾶσα* et ad Aesch. ap. schol. Theocr. 2, 36 referat; sed minime opus. 87. *προστόῳ* tuitus est Lob. parerg. 495. 88. *πρόδοσιν· ...... * προδωμάτιον· .....* Albertus. Quidni *πρόδοσιν· πρόδομά τι ὄν*? De voc. hoc cf. Meinek. Com. II 2 p. 416. 89. Cf. *πρόϊαι* et *πρόϊμον*. 90. *τὸ ἴδιον* cod., em. Is. Vossius. Cf. Phrynich. p. 252 Lob. 92. *προκάθησις* cod., em. Thes. VI col. 1733 D. 93. *ἀρχή* cod., em. Phot. 452, 11. 99. Similiter Cyr. 11. 3400. Sic codex et Vossius, em. Mus. reclamante ordine.

προ[ε]ιδόμενοι· προγνόντες
προείλατο· ἐπελέξατο, ἠθέλησεν
προείλετο· οὐ προείλατο
προείληπται· πρόληψιν ἔχει, ὑπονενόηται
3405. προειλόμην· προέκρινα
προείλου· οὐ προείλω
[πρόειμε· πλησίον γείτων
προείου· καταντίον]
προεισπεπ[τ]ωκότες· προεισελθόντες
10. πρόειται· παραδέδοται
προε[κ]τικός· χαριστικός
προέλευσις· τὸ προελθεῖν
προέλοιτο· προτιμήσειε
* (προελόμενος·) προθέμενος
15. προελόμενοι· ὁμοίως
προελόμενος· ἐπιλεξάμενος
προέμβολος· μέρος τι τῆς νεώς
πρόεμε· προέπεμψα
πρόεμεν· προέπεμψεν
20. προέμενος· προδώσας, προαφείς, ἐκδιδούς
προεννέπειν· προαγορεύειν
προέντες· προδόντες
[προενώπια· ἔμπροσθεν]
προεξαναστῆσαι· πρὸ τοῦ καθήκοντος ποιῆσαι
25. προεργῆσαι· προέσται
προέρεσ(σ)αν· προήλασαν
προέρυσσεν· καθείλκυσεν
προερύσαι· προελκύσαι
προέρυσ(σ)αν· προε(ί)λ(κ)υσαν
30. προερχόμενος· ἐξερχόμενος, προβαίνων
προές· πρόπεμψον

SCR. 2. Deuteron. VII 6. 11. Xen. Mem. III 1, 6 Aristot. Rhet. I 9. 14. Lycurg. Leocrat. p. 160. 19. ADN. 20. e. g. Plat. Legg. VI 780 A et com. inc. CCLXXXII p. 668. 26. *Λ* 435. 27. *Λ* 308. 29. ο 495. 31. *Λ* 127.

ADNOT. 1. [ε] Thes. VI col. 1687 D. *προγνῶσται* explicat Phot. 452, 13. 2. *προείλαντο· ἠθέλησαν* Phot. 452, 14. 3. Vide Lob. Phrynich. p. 183. 6. Om. Mus.; *οὐ προείλου* cod., em. GDindorf. Thes. VI col. 1626 B collat. Nili Epist. p. 140. 7. 8 + Mus., qui confodi iubebat. Prior vix detorta est e *προσεχής· γείτων*, q. v., sed corrupta est ex *προσήμε(νος)*, quo sensu Aesch. Pers. 880 insulas terrae *προσημένας* dixit; altera ex *προσθίου* (e. g. *τραύματος*) cf. Anth. Pal. IX 279. 9. [τ] Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 271. 11. [κ] Phot. 452, 26. Similiter erratum est in Cyr. 11 *προσεκτικός· χαριστικός* et Cyr. 63 *προεκτικῶς· χαριστικῶς*. 13. 14. Separavit et supplevit Pierso e Moerid. p. 306. cui Hesychius glossas quam plurimas sublegit. Itaque *προθέμενος* non retraxi ad gl. 3116, sed ordinem turbare malui. 17. V. Boeckh. *Urkund.* p. 101. Idem est *προεμβολίς* ap. Polluc. I 85 et Basil. Patric. Naumach. in Fabric. BGr. VIII p. 140. — *νεός* Aldus. 18. Om. Mus. qui mox *προέμεν· προπέμψαι* corrigit, ad κ 155 referendum. Nisi detorta sunt e *προῆκα* et *προῆκεν*, vel *προίαλλεν*, in Musuri criticis rationibus acquiescendum est. 20. *προδώσας* Hesychio condonandum, quem etiam *συνθήσας* admisisse certum est. Vide Lobeck. Phrynich. p. 723. 21. Infra *προσεννέπει· προσαγορεύει*. Atque hoc malim, cum pro soluta forma *προεννέπω* Nonnus tantum Ioann. XVI 12 testis afferatur, Tragici quibus utrumque vocabulum familiare est, usitatius tamen *προσεννέπω*, contracta forma *προὐννέπω* utantur. 23. *Infra rectius πρὸς ἐνώπια.* ALB. 24. *ποιῆσαι*] *κινῆσαι* Meineke. 25. Non expedio. Possis *προεῤῥήσει*. Sed vereor ne error natus sit e gl. 3494 *προίεσται· προσέρχεται*. 26. (σ) inserui. Est varia lectio in *Λ* 435. 27. *προέρευσεν* cod., em. Albertus. 29. *προέρυσαν· προέλυσαν* cod., em. Valck. Obss. Misc. VIII 2 p. 172 et Is. Vossius. 30. δι | cod., ἐξ | Meineke. 31. *προές* Arcad. 198, 1 [174, 2].

προέσθαι· προδοῦναι
(προέσθαι· παραγίνεται)
προεστηκός· ......
3435. προετικός· χαριστικός
προετύπου· προεδήλου
προέτυψαν· προεχώρησαν
προέφηνε· προέδειξε
προέχει· ὑπερέχει
40. προεχεῖς· [σπουδαῖοι,] κραταιοί
προεχόμεθα· προβαλλόμεθα
......· πλέον κρατοῦνται
[προεψιᾷ· προσαγορεύει]
πρόῃ· προβάλῃ
45. προηγεῖται· προοδηγεῖ, προπέμπει
προηγητής· ὁ προηγούμενος τοῦ ζεύγους.... καὶ ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ
προηγμένον· προαχθέντα
προηγόρησαν· προεῖπον
* προΐει· προέπεμπε. προήρχετο
50. * προῆκε· προέπεμψεν
προήκαμεν· ἀφήκαμεν, παρελείπομεν
προήκατο· ἀπέλυσε. προέδωκε. [προσηνέγκατο]
προήκεα· κατὰ τὸ ἔμπροσθεν προηκονημένα
προήκει· ἐξέχει. προβαίνει
55. προήκων· προβεβηκώς
προῆκεν· ἐξῆλθε, προῆλθεν
προήρημαι· θέλω
προῃρημένοι· προθυμηθέντες
[προῃρήσαντες· θελήσαντες]
60. προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. καὶ ὁ Δῆμος δὲ αὐτὰ προαρκτούρια καλεῖ
προήρτηται· κρέμαται
προήσει· προδώσει
προήσομαι· προδώσω. [προδίδομαι]. προνοήσομαι. [προφέρω]

SCR. 32. Thuc. I 44 II 73 Xen. *KΠ.* V 2, 9 ,Proverb. XVII 27' BIEL. 37. *N* 136 v. l. 38. ι 145 προὔφαινε non spectat. Fortasse respicitur Soph. Tr. 324 aut Herod. I 210 III 65. 39. e. c. Herod. I 32 Symm. Eccl. X 10. 41. Rom. III 9. 45. e. g. Prov. V 9. 45. Prov. XVII 14. 46. Eur. fr. 813, 2 Soph. Ant. 990. 49. *Α* 326 Demosth. 402, 23. 50. *P* 545. 53. μ 205. 55. Ar. Nubb. 513. 60. Hyperides Harpocr. 158, 1.

ADNOT. 33. Om. Mus. Mihi imperativus latere videtur πρόεσθε· παρατείνετε. Utrumque vocabulum usu venit de clamore tollendo (φωνὴν προέσθαι, παρατείνειν) et solvenda alvo (κοιλίαν). Longius distat προθέσθαι quod *praetendere* denotat ap. Eur. IT. 1218. 34. 35. Separavi. Cf. gl. π 3411. 37. Cf. προὔτυψαν. 40. Cf. προσεχής· σπουδαῖος. 41. 42. Separavi et defectum glossae indicavi. Illud πλέον κρατοῦνται, quod κρατοῦμεν scribit Schowius, omisit Mus. 43. προαγορεύει Mus. Infra προσεψιά· προσαγόρευσις, ὁμιλία. 44. πρόῃ· προδῷ Cyr. 11. Nihil mutandum; est secunda persona aor. med. in coniunctivo Attico accentu donata. 46. Sc. ἐν τοῖς γάμοις Eustath. p. 1399, 18. 49. Confundit προῄει et προΐει. Legi possit προῄει· [προέπεμπεν] προήρχετο. 52. Cf. προσήκατο. 53. προηκέα codex. 59. Corrupte pro προαιρήσαντες. 60. Cf. Eurip. Suppl. 29. Hesych. γαλάσιον πρατασία et προηροσία. — ἀρότρου cod., em. Perger. et Meurs. Att. lect. II 1. — Φανόδημος Pearso, Κλείδημος vel Κλειτόδημος Ruhnk. Tim. p. 159. Minus placet Δήμων (qui περὶ θυσιῶν scripsit) aut (Δί)δυμος. — προακτούρια Aldi lapsus. 61. κρέμεται cod., em. Mus. Ipsa glossa fortasse προσήρτηται scribenda et ad Theophr. HPl. V 4, 2 aut Plat. Phileb. p. 58 A referenda est. 62. παραδώσει malit Heinsius, qui ad Prov. I 23 referebat probante ICGErnestio Gl. sacr. p. 234 (et Bielio). 63. προδώσω. Προδίδομαι· κτλ. cod. Coniunxit Vossius. Nec opus est emendatione οὐ προνοήσομαι, cum προέσθαι non modo *curam abiciendi* significationem habeat, sed etiam *commodandi*, *largiendi*. Pro προδίδομαι· προφέρω lege προαιροῦμαι· προφέρω.

προήται· προδώσει
3465. προήχθη· προετιμήθη. προετράπη
προθέει· προτρέχει
προθέλυμνον· αὐτόῤ(ῥ)ιζον
προθελύμνους· προῤ(ῥ)ίζους, ἀπὸ ῥίζης ἀνασπᾶν ἄλλας ἐπ' ἄλλαις·
προθελύμνους ἕλκετο χαίτας
καὶ σάκος τετραθέλυμνον τὸ θέσεις τέσσαρας ἔχον, τετράπτυχον
[προθεμενισάμενος· περιπτυξάμενος]
70. προθέντα· προβαλλόμενον. ἐπαγγειλάμενον
προθεώμενος· προορῶν
πρόθεσις· προαίρεσις. προάπλωσις
προθεσμία· καιρός, ὅρισις, διορία, ὅρισμα
προθεσπίζοντα· προστάττοντα. ἢ προμαντευόμενον
75. προθεσπίζων· προφητεύων
προθέων· προτρέχων
[προθῆβαι· ἄρτιοι, ἀκμάζοντες]
πρόθημα· δόμα, ἢ ἄτι πρόσθημα καὶ προσθήκη. ἡ πλεκτά[μέ]νη
προθορών· προπηδήσας
80. προθυμία· χαρά
προθύμως· ἱλαρῶς
[προΐαι· ἄπιοι, αἱ πρῶται γινόμεναι]
προϊάλλειν· προπέμπειν. προτιθέναι
προΐαλλεν· προέπεμψεν
85. προΐαψεν· προέπεμψεν. προδιέφθειρεν. δηλοῖ δὲ διὰ τῆς λέξεως τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν
* προΐκται· προδίδωσι
προϊείς· προπέμπων
προΐεμαι· προδίδομαι
προϊεμένη· προβαλλομένη
90. προϊέμενοι· ἀπολύοντες. παραχωροῦντες. ἀποῤῥίπτοντες
προϊ(ε)μένου· προδόντος
προϊέναι· προπέμπειν
προΐενται· προάγονται
[προΐε[σ]ται· προσποιεῖται. προσέρχεται]
95. [προΐζα· πρῴην]

SCR. 64. Legitur Demosth. 377, 11 sed alio sensu. 65. Prov. VI 8. 66. Ion. fr. 45 p. 574 προθεῖ. 67. Ar. Pac. 1210. 68. K 15 (N 130) — O 479. Cf. Ar. Eqq. 532. 70. cf. Soph. Ai. 1303. 72. Rom. IX 11. 75. Hipponax. 77. ϑ 362. 79. Ξ 363. 81. II Petr. V 3. 84. Θ 364. 85. Α 3. 87. β 92.

ADNOT. 64. Infra male προΐκται. 67. (ρ) Mus. qui etiam προθέλιμνον in προθέλυμνον mutavit. 68. (ῥ) Mus. 69. προστερνισάμενος Salmasius, pro quo infra etiam corrupte προτερανισάμενος legitur. Verum est προσστερνισάμενος. Cf. Poll. II 162, Phot 462, 8 ubi προύστερνισά(μην) conicio. 72. Sic gl. Rom. IX 11; sed προάπλωσις quid sit nescio. 77. πρωθῆβαι HSt. recte, licet etiam Cyr. 63 in προθηβαῖοι consentiat et in Phot. 453, 14 πρόθηβας· πρώτους ἀκμάζοντας νέους a m. ant. in πρωθῆβας mutatum sit. Cf. λαθῆβας. — ἄρτιο (sic) cod., ἀρτίως Mus. 78. Sic codex, δόμα οἷά τι Mus. Forte λωμάτιον (Vorstoss); nisi πρόθυμα explicabatur per δόμα. Quae sequuntur singularem constituisse glossam videntur, sive ea πρόθημα καὶ προθήκη legenda est, h. e. *tabula publice proposita*, sive * πρόσθημα καὶ προσθήκη. Πλεκτάνη (sic recte Salmas.) quo sensu capiendum sit non liquet. Forte ad πῆθμα respiciat. 82. Imo πρῷαι. 86. Cf. προήται, unde haec depravata sunt. 91. (ε) Mus. 93. Glossam hanc Ellendtius adhibuit Soph. fr. 159. Sed legendum videtur e seqq. προσίενται· προσάγονται. 94. προίεσται cod., προΐεται Mus., sed aperte legendum προσίεται. 95. Imo πρωϊζά vel πρώϊζα.

προϊζήσαντες· προσκομίσαντες
προΐηλε· [προετιμήθη. καὶ] ἐπεξέτεινεν
προΐθες· προφανῶς. προβεβηκώς
προῖκα· δωρεάν, φερνήν. πᾶν γὰρ δῶρον προίξ
3500. προικός· πονηρός. οἱ δὲ μωρός. [πτωχός]
προϊκέσθαι· ἐφικέσθαι
προΐκτης· πτωχός, προσαιτητής
[πρόϊ με· προδοίσεις με
πρόϊμον· σῦκον προακμάζον
5. προΐομαι· παρέρχομαι
προϊόντες· προδόντες
προίρης· πρώρας
προϊσμένη· προβαλλομένη
προΐσταται· ἐπιπολάζει]
10. προΐστορες· μαρτυροῦντες
προΐσχεται· προβάλλεται
προϊσχόμενος· προβαλλόμενος
προϊσχομένου· προτείνοντος χεῖρα. δίκαιον προβάλλοντος
προΐσχονται· προβάλλονται
15. προΐσχοντο· ἔδοξαν
Προιτίδες· χάριτες
προϊχνεύει· θεραπεύει
προϊών· παρών
πρόκα· εὐθύς, ἐξαίφνης. [δρόσος]
20. [προκαδέστερον· προυργιαίτερον]
προκαλεῖσθαι· ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀλαζονικοῦ, εἰς ἅμιλλαν ἀρετῆς καλεῖσθαί τινα· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγομένου καὶ προτρεπομένου

SCR. 99. Plat. Rep. I p. 346 E Legg. V p. 742 C. 3500. cf. ρ 412. 1. Ar. Eqq. 761, ubi vulgo προσκεῖσθαί σοι, cod. vero Ravenn. et Suidas προσικέσθαί σου quod προϊκέσθαι σου scribendum. 2. ρ 449. 4. Oseae IX 10. 10. Aesch. Eum. ? 12. Thuc. IV 87. cf. schol. III 68. 15. Thuc. III 68. 19. Herod. I 111 VI 134. 21. Plato Euthyphr. p. 5 A.

ADNOT. 96. Infra προσειζήσαντες et προσιζήσαντες· προσκομίσαντες. Legendum προσιζήσαντες· προσκαθίσαντες. 97. Supra habuimus προήχθη· προετιμήθη. At non hoc dixerim latere, cum προετιμήθη explicat, sed glossam non diversam a Photiana 448, 26 προαγήλῃ· τιμήσει (h. e. προαγήλῃ· τιμήσῃ vel προαγῆλαι· τιμῆσαι e προσαγήλῃ vel προσαγῆλαι detortum;) et Hesychianis προσαπειλή· τιμή. προσαπῆλαι· τιμῆσαι ab Alberto correctis. Vid. EM. 9, 52 Bekk. 329, 19 Suid. 98. Non liquet. Nisi προφανῶς additum esset coniecissem πρόϊθι· προβεβηκὼς ἔσω (Plato Gorg. p. 497 A). Nunc προθείς· προφανῶς προβεβληκὼς conicio. 99. Schol. Apol. Socr. p. 44, 18. 3500. Diversa miscet. Cum prioribus interpretationibus comparandae glossae Photii πρόκριτος· πονηρός, Hesychii πρόκον· ἠλίθιον. πρόκοος· πονηρός. βροκός· μωρός. βρυκοί· πονηροί; quibuscum comparari potest brocchus broccus prominentes habens dentes stultitiae signum. Tertiam refer ad προΐκτης. 1. ἐπικέσθαι cod., em. Voss. 2 προσαίτης? 3. πρόη Mus. Cf. πρόηται. 4. Imo πρώϊμον. 5. προίεμαι Mus. 6. προιέντες vel potius προέντες. Similis error Photii 109, 2. 8. προιεμένη Mus., q. v. Alius προϊσ(χο)μένη malit. 9. Phot. p. 453, 25 qui addit ἀπὸ τῆς τροφῆς μετενήνεκται similiter peccat. Recte infra προσίσταται. Vide Thes. VI p. 1934 A. 10. Phot. 454, 3. 11. Infra προσίσχεται· προσβάλλεται. 16. χορίτιδες Unger Parad. Thebb. p. 459. Aliter Lobeck. Aglaoph. p. 299 coll. ἀκρουχεῖ. 17. Vocabulum HStephano suspectum Ruhnkenius in θηρεύει mutabat. Προσικετεύει· θεραπεύει suadebat Albertus, monens tamen intelligi posse πρόπολον τὴν προπορευομένην ancillam, quae ante dominam ambulat. Cf. οἰχμή· δούλη. 18. προσιών? 19. Galen. lex. Hippocr. p. 548 Lob. Phrynich. 51 Hesych. καὶ πρόκατε δή. — δρόσος (ον? sed potest heterocliton esse) ad πρῶκα referendum vidit Albertus coll. schol. Theocr. IV 16 schol. Callim. Apoll. 41 Cyr. lex. MS. πρώξ· δρόσος. Alioquin hinnulos δρόσους ἕρσας dici notum est. 20. προαλέστερον Cobet Mnemos. VIII p. 59 Meinekius Philol. XIII 552 hic et gl. 3523. — προυργιέστερον cod., correxi.

προκαλεῖται· καλεῖ, προτρέπει
[προ[κ]αλέστερον· ἑτοιμότερον]
πρόκας· ἐλάφους
3525. προκαταβολή· ἐνθήκη
προκαταθήγεσθαι· προακονᾶσθαι
προκαταθήσεσθαι δεῖ· προκομίσασθαι δεῖ
[πρόκαυτα· προειρημένα, προηκουσμένα]
προκείμενα· παρακείμενα
30. πρόκειται· παράκειται
προκελήδης· προκελεῦσαι
προκέοιτο· προκείμενος εἴη
προκεχηνότες· πρὸς τὰ ἄνω βλέποντες
προκεχειρισμένον· προβεβλημένον. ἡτ(ο)ιμασμένον
35. προκιθώνιον· τὸ πρόρινον
[πρόκλησις· κλῆσις ἐπὶ δίκης]
πρόκλητος· πρόθυμος, ἀπὸ τοῦ κληθῆναι
Προκλόνιον· τόπος Θεσσαλίας
πρόκλυτα· τὰ προειρημένα, προηκουσμένα
40. πρόκνις· εἶδος ἰσχάδων
προκόλπιον· τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ πρὸ τοῦ σκοποῦ
προκομίδην· προκομίζει
[προκομίων· προλειμάτων]
πρόκον· ἠλίθιον
45. προκόνδυλα· τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους ἐν ταῖς χερσί
Προκόν(ν)ησος· πόλις, καὶ νῆσος παρὰ Κύζικον
πρόκοος· [πόλις. ἢ] πονηρός
προκοπῆς· αὐξήσεως
προκοττίς· ἡ χαίτη

SCR. 22. Sappho Ath. XIII p. 599 D. 24. ρ 295. 28. Υ 203. 29. Ι 91 δ 67. 30. e. g. Plat. Phaedr. 247 A Xen. Cyr. II 3, 2. 34. Plat. Legg. I p. 643 A. 82. 35. Scriptor Ionicus aliquis. 39. Υ 204. 46. Herod. VI 33.

ADNOT. 23. Cf. 3520. Infra προὔργου· ἑτοίμου. 25. Vide πόρκας πράκες προύκας πέχαρι βέρκιος βεῖριξ σέργος. 25. θήκη Lex. Bekk. p. 291, 28 quod ex λε^{ν}γομενθήκη natum videtur. Intellegit id, quod in antecessum solvitur. 27. προκαταθέσθαι? Tum ordo turbatus transpositione sanandus erit. Sed nil mutandum esse censet Lobeckius Parerg. p. 725. 28. πρόκλυτα Salmas. 31. προκελῆσαι Mus., προκλήδην vel προκληδί GDindorf. Thes. VI 1749 C 1752 B coll. Theodos. Gramm. p. 47, 10. 78, 6 Suid. (προκλή^{δ}) Hesych. προσκληδής· προσκαλεσάμενος, ubi Lob. rhem. p. 36 προσκλήδην corrigit. 33. προσκεχηνότες? κάτω cod., em. AM. 34. (ο) Vossius. 35. προκιόνιον cod., correxi. Nam πρόρινον Hesychio teste est intercus. Interpretes neque hic neque s. v. ἐπικύθριον (ἐπικτόριον) formam Ionicam agnoverunt. 36. πρόσκλησις — δίκην Phot. 460, 21. 37. πρὸ cod., ἀπὸ Meineck. In transcursu moneo falli Thes. VI 1752 C, cum προκλής provocatus Choerobosci in Theodos. p. 174, 6 testimonio fulciri putat. Legendum ibi προβλής. 38. Scientiam nostram fugit. Θηγώνιον? 39. προκλητά cod., em. Salmasius. Cf. πρόκαυτα. 40. Ath. XIV p. 653 B quem compilat Eustath. 1688, 31 Phot. 455, 1 Poll. VI 81. De accentu Lob. Parall. p. 98. 42. προκομιζόντως Mus. προκομιδήν· προκόμισιν vel προκομίδδεν· προκομίζειν Meineck. Philol. XIII p. 552. Posterius ego quoque conieceram. 43. προλειμμάτων Mus. προνομιῶν· προλημμάτων (privilegiorum) recte Toupius. Cf. προνόμων· προβλημάτων ab Alberto correctum, Phot. 456, 14. Glossa vitiosa fortasse expulit genuinam a Phot. 454, 7 servatam προκόμιον· κόμην. 44. Cf. προικός 3500. 45. προκόνδυλοι ap. Ruf. Ephes. p. 30 Cl. Melet. Cram. AO. III p. 121, 24. Sed neutrum defendi potest e Poll. II 145. 46. (ν) et Κύζικον pro Κύζηκον Mus. 47. Cf. 3500. 3544, unde πρόκος coni. Alb. Reiecta e praec. gl. irrepsisse videntur. 49. προκοπίς ante Ruhnkenium.

3550. *πρόκοττα·* εἶδος κουρᾶς, ἢ κεφαλῆς τρίχωμα· *κοττὶς* γὰρ ἡ κεφαλή. καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες *κοττοὶ* διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον

πρόκρισις· προτίμησις

πρόκριτον· ἐκλεκτόν, ἐκλελεγμένον

Πρόκρις· θυγάτηρ Ἐρεχθέως

πρόκροσσαι· ἐπάλληλοι, ἄλλαι ἐπ᾽ ἄλλας. καὶ ναῦς αἱ κατ᾽ ἀλλήλων νενεωλκημέναι. ὅτι οἱ κροσσοὶ τὰ ἄκρα· ἢ ἀντικέφαλοι

55. *προκρόσσας·* ἄλλας ἐπ᾽ ἄλλαις, κλιμακηδόν

πρόκροσσον· οὐ καθαροῦν, κλιμακωτόν

ε

προκυκλίς· ἡ πμνήστρια

προκυλινδούμενος· προκυλιόμενος

πρόκυμον· πρόθυμον

60. *προκυνεῖν·* τὸ ἐγχωρεῖν

πρόκωνα· τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφρυγμένων κριθῶν ἄλφιτα

πρόληψις· πρόγνωσις

προλόβιον· τὸ προέχον τοῦ λοβοῦ

προλογίζει· προλέγει

65. *προλόγια·* θυσία πρὸ τῶν καρπῶν τελουμένη, ὑπὸ Λακώνων

[*πρόλογος·* ὁ περιτιθέμενος τοῖς προελθοῦσιν ἐπὶ δεῖπνον. καὶ ὁ γαργαρεὼν τῶν ὀρνίθων, ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορεών]

* *πρόμαχοι·* βασιλεῖς. καὶ τὰ τείχη. *προμαχῶνες* δὲ οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολοι

προμάδδας· μάζας προμεμαγμένας

πρόμαλος· μυρίκη. ἢ ἄγνος

70. *προμαλχατεύειν·* μετατροπεύειν

προμαχεών· πύργος

πρόμαχος· ὑπὸ Κρητῶν μᾶζα ἑβδομαίῳ παιδίῳ γινομένη

προμέν, λέγοντες προαγωγοί

προμένε(ι)οι· ῥοιαί τινες

SCR. 53. λ 320. 54. Herod. VII 188 (Ξ 34) — Herod. IV 152. 55. Ξ 35. 61. Hippocr. 638, 5. 67. *Π* 688. 69. Eupolis l. c. Hippocr. 667, 47. 71. Herod. I 164 Xen. Anab. VII 8, 13. 74. ADN.

ξ

ADNOT. 50. Poll. II 29 Phot. 454, 23. 455, 2. — *κοττὶ* cod., *κόττη* Mus., *κόττ* codex Photii l. l., em. GDindorf. Thes. VI c. 1760 B. — *τὴν κεφαλὴν* cod., em. Is. Vossius. Cf. gl. κ 3758. 52. *προκριτόν* cod., em. Phot. 455, 4. 53. *Προκρίς* cod., vid. Arcad. 33, 18. 54. *νενεολκημέναι* cod., em. Mus. 55. *κλημακιδόν* cod., *κλιμακιδόν* Mus.,

ε

em. Iensius. 56. *οὐ κατὰ ῥοῦν* Lindanus et Heinsius. 57. *πμνήστρια* cod., *προμνήστρια* Mus. vereor ut recte. Siculi teste Poll. III 31 a Valcken. ad Eur. Hippol. 589 correcto *προμυθικτρίας* appellabant pronubas, Attici *προμνηστρίδας*. Sed neutrum ad *προκυκλίς* adludit. 58. *προκυλινδόμενος* sine caussa Mus. Cf. gl. π 3642. 59. *προκύλιον·* *προώθουν* Meinekius. 60. *προσκυρεῖν·* *τὸ ἐγκυρεῖν*? an *περικωνεῖν·* *τὸ ἐγχρίειν*. 61. Hanc formam et usitatiorem *προκώνια* novit Poll. VI 77. Cf Nauck. Ar. Byz. p. 223 Didym. fr. p. 40. — *πεφυραμένων* cod., em. Scaliger. 63. Poll. II 85. 66. *πρόλοβος* post Phavor. 1568, 40 Iunius Anim. p. 403. Idem *γρηγορεών* in *πρηγορεών* mutavit. Glossarum 64. 65. 66 ordo invertendus videtur. 67. An *καὶ τὰ τείχη προμαχῶνες λέγονται, ἢ οἱ κτλ.*? 68. *προμεματτωμένας* male Mus, *προμεμαγμένας* cum Alberto vel *προ[με]ματτομένας* cum Thes. scribendum. Glossam *προμάδδας* (*προμάλας* cod.) corrigit Valcken. Adoniaz. p. 292 probante Ahrent. Dial. II p. 97. Conferunt etiam *πρόμαχος*. 69. *πρόμαλος* firmant Galen. Lex. Hippocr. p. 514 EM. 689, 36, *πρόμαλα ἡ πρὸ τοῦ δέοντος αὐξανομένη μυρίκη* EM. p. 76, 39. 70. *προμαχλατεύειν* Albertus coll. *ἐνμαχατεύειν*, quod *ἐνμυχατεύειν* scribunt Lob. Path. El. p. 212 et Meinekius. — *μαστροπεύειν* Lob. Parall. p. 81. 72. Conferunt *προμάδδας*. Coni. *μάχῃ* et ludos intellego, quos Cretenses in honorem Iovis septem dierum pueri faciebant. 73. *πρὸ μὲν ἄγοντες* coni. Alb. — *Προμεν.....·* *ὑπὸ Κρητῶν λέγονται προαγωγοί* Meinekius. 74. *προμένειον δὲ εἶδος ῥοιᾶς. ὠνόμασε δὲ αὐτὴν ἀπό τινος Προμένου* (*ους*? Thes.) *Κρητός* schol. Nic. Alex. 490 quem qui apposuit Sopingus *προμένειοι* correxit. Huccine retrahendum *ὑπὸ Κρητῶν* a gl. 72.

3575. προμήϑεια· πρόνοια, ἐπιμέλεια
προμηϑέστεροι· προνοητικώτεροι
Προμηϑεύς· ἐπικινδύνους ἐπισφαλῶς ἔχων. καὶ ὄνομα
προμηϑής· σώφρων
προμηϑούμενος· προνοούμενος, προβλέπων
80. προμήτωρ· πατὴρ μητρός
προμνηστῖνα(ι)· ἑτέρα πρὸ τῆς ἑτέρας. οἱ δὲ ἑξῆς καὶ ἐκ διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλα[ι]ς
προμνηστ[ι]ῖναι· ἐπὶ μίαν. ἀπὸ τοῦ προσμένειν
προμνήστρια· ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας
προμνώμενοι· προμνηστευόμενοι
85. πρόμοις· προμάχοις, προαγωνισταῖς, προστάταις, προηγουμένοις
πρόμολε· πρόελϑε
προμόλη· ὁδός. προσδόκησις
προμόνη· πρόμαχος. ἀντίδικος
[προμόνης· προπετὴς καὶ προ[σ]πεσών. οἱ δὲ πρόϑυμος. προ[σ]νενευκώς]
90. [πρόμου..· πρόβουλος]
πρόμοχϑοι· τὰ προβεβλημένα τῶν τοίχων
προμυλαία· ϑεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μυλῶσι
προμυχϑίζει χαλκοδεσμῶν ὁπλῶν· ἀντὶ τοῦ πρόσ(ω) χωρεῖ[ον]
Πρόνεως· Ποσειδῶν
95. Προναίας· Ἀϑηνᾶς τέμενος ἐν Δελφοῖς
προνοεῖ· ἐπιμελεῖται
πρόνοια· προενϑύμησις, ἐπιμέλεια, φροντίς
προνομαία· προβοσκ[ησ]ίς
προνομεύει· ϑεσπίζει. ἁρπάζει, κατασύρει, αἰχμαλωτεύει

SCR. 78. Thuc. III 82 Soph. El. 1078. 79. Plat. Prot. 361 D. 81. 82. λ 232. 86. Σ 392. 93. ADN. 95. ADN. 96. I Timoth. V 8. 97. Soph. OT. 978. 99. Proverb. Salom. XI 3.

ADNOT. 77. ἐπικίνδυνος Mus. Exspectaveris ἐπὶ κινδύνους οὐκ ἐπισφαλῶς ἔχων. ϑ
78. προμη cod., προμηϑεύς Mus. Sed malui προμηϑής. Cf. τὸ προμηϑές. 80. (ι) et [ι] Mus. 81. ἐπιμνείαν cod., ἐπιμίαν Mus., ἐπιμνίαν Aldus, em. Sopingus, κατὰ μίαν Apoll. lex. 135, 23. — [ι] Mus. 87 — 90. πρόμου . . cod., πρόμουλος Mus. Locum hunc corruptissimum Albertus sic digerit προμολή· ἔξοδος (sic Ez. Spanhem. Callim. Dian. 99). προ(σ)μονή· προσδόκησις (?) προμόνης (l. προνωπής)· προνενευκώς. πρόμουλος· πρόβουλος, πρόμαχος, ἀντίδικος. Hoc certum est προμόνης e προνωπής esse detortum, sed προσμονή non magis cognitum quam προσδόκησις. Videtur potius προμολή per ὄρος vel ὄχϑος explicasse quo sensu Callim. Dian. 95 προμολῆς ὄρεος dixit. Deinde putaverim aut προμονή· προσδόκησις (l. προνομή· προβοσκίς) coniungenda esse aut πρόμον· ... (πρόμος)· πρόμαχος legendum esse, quorum prius ad Eur. Phoen. 1250 aut Γ 44 posterius ad Η 75 spectat. Ad πρόμου . . cf. πρόβολος. 91. Male Albertus προμοχέοι, quae est cod. scriptura, in πρόμαχοι mutabat; em. Cuperus Harpocrat. p. 137 coll. inscr. Deliaca (C. I. II p. 242: τοὺς προμόχϑους τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις). *Mutulos s. capita trabium* interpretantur Io. Rhamnusius et IGSchneider Lex. Gr. II p. 322, coll. Vitruv. IV 2, 3 Serv. Aen. I 740. 92. Poll. VII 180 Phot. 455, 25 Suidas προμυλαία scribunt, quod Hesychio pro προμυλέα reddidit Iungermannus. — μύλωσι cod., cf. Εὔνοστος, μυλάντειοι, Ἱμαῖος. 93. προμυϑίζει· πρόσω χωρεῖ Phot. 455, 25 unde GDindorf. Thes. VI 1783 B scribit: προμυχϑίζει χαλκοδέτων ὅπλων· ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ (χαλκοδεσμῶν ὁπλῶν — προσχωρίου cod.); deinde ulterius progressus in praef. ad Aeschyl. ed. 3 p. XXXIII corrigit: προμυχϑίζει χαλκοδέτων σακέων· ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ χαλκοδέσμων ὅπλων, referens ad Aesch. Sept. 160. 94. *An quod in prora navis depictus esset?* Guyetus. Πρόναος Vossius probante Thes. c. 1785 C. Coni. Προνναῖος h. e. apud Cephallenes cultus. 95. Curt. Anecd. Delph. p. 77. 78 Aesch. Eum. 21 Herod. VIII 37. 39 Callimach. fr. CCXX p. 521 et Harpocr. 158, 25 a Bekkero correctus, nisi quod Αἰολέων corruptum esse non vidit. 98. προνομέα· προβόσκησις cod., em. Verweius adiutus Sopingi coniectura προβοσκίς. 99. Cf. Moer. p. 304 Thom. M. p. 741. Pro ϑεσπίζει e Suida corrigunt λῃΐζει; an ϑερίζει?

3600. προνομία· τὰ ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι. ἢ ἡ ἐκ τῶν νόμων ἐξουσία. ἢ διαρπαγή

προνομ(ι)ῶν· προλημμάτων

προνοοῦ· ἐνθυμοῦ, ἐπιμελοῦ

προνωπής· προτεταμένος. προνενευκώς. οἱ δὲ προπετής, ἕτοιμος, πρόχειρος

προνώπια· τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται

5. προνώπιον· τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον

προξενεῖ· μαρτυρεῖ

πρόξενοι· οἱ προστάται, καὶ ξενίας ἐπιμελούμενοι, ἤγουν τοὺς ξένους ὑποδεχόμενοι

πρόξενος· φίλος, ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ξένων προϊστάμενος

προοικίαι· παρὰ Κλειτοδήμῳ [ἐν ἴσῳ τῷ δήμῳ

10. προοίμιον· πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου

προόιντο· παραδώσουσι, δώσουσιν

προολεῖ· καταλειπεῖ

πρόοπτον· προφανές

πρὸ ὅ τοῦ· οὗτος πρὸ τούτου, ἢ ἕτερος τοῦ ἑτέρου

15. πρόουρον· τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ

[προπαδίζων· προβαίνων πρὸ τῆς ἀσπίδος]

προπαιδεύματα· προμαθήματα

προπαίσω· προαγωγός, μαστροπός. [καὶ μάντις. μαστρόπευσις

προπαλῶς· δαψιλῶς

20. προπάροιθεν· ἔσθ᾽ ὅτε ἐπὶ χρόνου·
εἰ δ᾽ ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ᾽ εἶμι προπάροιθεν

πρόπας· ἅπας

προπάστεον· τὸν πρὸ τῆς παστάδος τόπον

προπάτωρ· πατρὸς πατήρ

προπεπηλάκισται· καθύβρισται

25. προπέποται· προδέδοται

SCR. 3602. Prov. III 4. 3. Eur. Alc. 85 Andr. 729. 4. Eur. Bacch. 639. 5. Eur. Hipp. 374. 6. Non spectat Soph. Trach. 726. 10. Plat. Phaedr. p. 266 D. 11. Demosth. 582, 26. 13. cf. Herod. IX 17. 14. Hom. *K* 224 a Plat. Sympos. init. expressus. 16. *N* 158. 20. *ρ* 277. 21. Eur. Phoen. 627. 22. Eur. Or. 1441. 24. Demosth. Midian. 25. Demosth. 34, 24.

ADNOT. 3600. *προνόμια* codex. Confundi *προνομία* et *προνομεία· διαρπαγή* vidit Pierso ad Moer. p. 304 Thom. M. p. 742. 1. *προνόμων· προβλημάτων* cod., em. Albertus ope Photii. Cf. *προκομίων*. 3. *προνάπως* cod., em. Heinsius. *προτεταμένως* cod. *προτεταγμένος* Phot. 456, 15, em. idem. Cf. gl. *π* 3589 et schol. Aesch. Ag. 234. 5. *προεκκείμενον* Phot. 456, 16. Vide *Ὦπι ἄνασσα*. 8. *ξενίᾳ* cod., em. Thes. VI col. 1794 D. 9. *ἐν γειτονικῷ δήμῳ* vel *ἐν γείσῳ τοῦ δόμου suggrundae* Is. Vossius coll. Poll. VII 120; similiter Bruno. Retraxerim ad gl. 8: *ξένων προϊστάμενος ἐν ἰδίῳ δήμῳ*. An *Κλειτοδήμῳ ἐν ι'*, reliquis dittographumenis deletis? 12. Non liquet. Lusi *προϋσελεῖ· καταλογεῖ*. Sed fortasse vitiosa tantummodo est explicatio et ne *προολεῖ* quidem in *προώλει* mutandum. 13. *προῦπτον Ἀττικοί, προφανές Ἕλληνες* Moer. Att. p. 329. 14. Ineptit Verweius. Vide *πρὸς τοῦ*. 15. Lixivium mustum, quod ex musto prius destillat. Idem est *πρότροπος οἶνος*, sive vinum quod sua sponte citatum defluit, ut *οὖρα προτρέπεσθαι* dicuntur a medicis. 16. Imo *προποδίζων ὑπασπίδια*, q. v. et *ὑπὸ* pro *πρό*. 17. *προπαθήματα* cod., quae scriptura fortasse sustentari potest, *προμαθήματα* Is. Vossius. 18. *προπαίσω* cod., *πρόπαις· ὁ* Mus. nisi detortum est voc. e *παιδοπίπας* vel *πυρροπίπας*. Aliam vocis *πρόπαις* significationem tradit Gloss. Herod. p. 608 ed. Franz. — *μάντις* cum dicit *πρόπος* (*θεοπρόπος*) vel *πρόπολος* in mente habuit. — *μαστρόπευσις* ad elapsam glossam referebat Albertus. 19. *πολλαπλῶς*? Fallitur Schneider Lex. Gr. II 423 s. v. 20. *δὲ θέλεις* cod. 22. *πρόπαστον* Albertus probante Thes. 1808 B; atque est sane *παστός* i. q. *παστάς*. 25. Harpocr. 159, 8 Phot. 457, 11.

[προπεριζόμενος· ἀγκαλιζόμενος]
προπέτηλον· πεποίηται ἀπὸ τοῦ προπίπτειν
προπετής· προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ
προπέφανται· φανερόν ἐστι
3630. προπεῶντες· προεστῶτες
προπηλακίζει· ἐρεθίζει. κολακεύει. ἢ ὑβρίζει, ἀδικεῖ, ἐξουδενεῖ
προπηλακισμός· ἐρεθισμός ἐξουδένωμα
.:....· φιλόνεικος. κολακευτής. ὑβριστικός, ἄδικος
[προπηνές· ἔμπροσθεν κατωφερές]
35. προπίονι· εὐθεῖ
προπίωμεν· διὰ τοῦ οἴνου τιμήσωμεν
πρόποδες ὄρους· τῶν ὀρῶν τὰ προὔχοντα. καὶ τὰς προκειμένας τῆς Αἰγύπτου νήσους
προποδίζων· προβαίνων
προποδών· ἔμπροσθεν
40. πρόπολοι· ὑπηρέται, δοῦλοι. νεωκόροι. προφῆται
προπρηνές· ἐπὶ πρόσωπον. ἢ ἔμπροσθεν κατωφερές
(προ)προκυλινδό[ύ]μενος· τοῖς ποσί. πρὸ τῶν ποδῶν κυλιόμενος. οἱ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορευόμενος
προπτόρθια· ἐν τοῖς ἄξοσιν ἡ λέξις φέρεται
Προπυλαί(α)· ἡ Ἑκάτη
45. προπύλαιον· πρόθυρον
πρόπωνα· εὐκραῆ. εὔφημα. πρόχειρα, ἕτοιμα, ἀνεμπόδιστα
πρόρινον· τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος
πρόρριζον· σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον
πρόρρησιν· πρόλεξιν, προφητείαν
50. πρόρρησις· λόγος. καὶ τὰ ὅμοια
πρός· πρόθεσις. καὶ ξύλον ἐν Αἰθοπίᾳ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπί
πρὸς ἀγαθόν· ἐπ' ἀγαθῷ, ἐπὶ καλῷ
προσαγγελία· προσαγωγή
προσάγει· προσέρχεται. προσφέρει
55. προσαγηόχασι· προσήγαγον
προσαγόμενον· ἀγαπήσαντα. προ(σ)κτησάμενον
προσαγορεύει· ἀσπάζεται

SCR. 28. Siracid. IX 18. 29. Ξ 332. 31. Plat. Civ. VIII p. 562 D Demosth. 312, 16. 32. e. g. Demosth. 330, 14. 35. Z 438? 37. Gregor. Naz. I 367 D; p. 43, 58 Dronk. 38. N 158. 39. Ar. Vespp. 1236. 41. Γ 218. 42. X 221. 48. Eur. Hipp. 684 Rhes. prol. 49. Thucyd. I 49. 55. Levit. X 19. 57. Plat. Charmid. p. 164 E.

ADNOT. 26. προστερνιζόμενος Hemsterhusius. 30. πρωτεύοντες Albertus. 32. 33. Separavit Heinsius et ἐξουδένωμα, quod post ἄδικος legebatur, suo loco collocavit. Excidit προπηλακιστής. 34. Cf. 41. 35. εὐθαλεῖ Is. Vossius; εὐθηνεῖ? Conicio spectari Hom. Z 438 versum spurium (θεο)προπίων εὖ εἰδώς. Vide πρόπιον· μάντευμα Phot. 457, 14. 36. Phot. 457, 11. 37. Vide Προσωπῖτις. 38. Cf. προπαδίζων. 39. Melius divisim πρὸ ποδῶν. 41. Cf. 34. 42. προκυλινδούμενος cod. Cyr. 63, em. Heinsius coll. schol. X 221 ρ 525. Vid. gl. προκυλινδούμενος. 43. ἄξωσιν cod., em. Mus. Glossa e Seleuco fluxit. 44. πρόπυλαι cod., πρόπυλα Mus. em. Tollius et GWolff Porphyr. p. 135. 46. Posteriores tres interpretationes ad προνωπής (προνωπέα) male retulit Kusterus. Πρόπωνος (ut εὔπωνος, q. v.) est adiectivum aeolicum pro πρόποτος sive προπινόμενος. Prima intellegetur fortasse, si προπώνω εὐκραῆ vel εὔκρατον statueris Aeolicum poetam aliquem dixisse. Εὐκράτητα, εὔδηλα (si quis ita scribere audeat) Meineke. 47. Cf. προκιθώνιον. 49. προφητείαν Albertus post HSt. pro προφήτην. 50. (πρό)λογος Cyrill. Alberti. 51. בְּרוֹשׁ abies comparat Dahlerus. 52. ἀγαθοῦ· ἐπ'? 53. H. e. delatio. 54. Post hanc gl. inserendae sunt προσαγῆλαι et προσαγήλῃ infra 3676. 77 vitiose scriptae. 55. Sic Cyr. 11. Cf. προσενηνόχασι. 56. (σ) Mus.

προσαγορεύσας· προσειπών. καὶ τὰ ὅμοια
προσαγορεύουσι· καλοῦσι
3660. προσαγωγή· προσέλευσις
προσαγώγιον· διαβήτης, [ἣ] τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον
προσαθύροντα· προσπαίζοντα
προσαιθ[ε]ρίζουσα πόμπιμον φλόγα· πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα
προσ.αίνων· προσελκύμενος, προσαγόμενος
65. προσαίταις· πτωχοῖς
προσακές· ἐγγύς
πρὸς ἀκεσμόν· πρὸς ὑγείαν
προσάκτριδες· οἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες
προσαμύνομεν· βοηθοῦμεν
70. [προσανεύουσαν· εὐτρεπίζουσαν, στρωννύουσαν]
προσαν[τ]έχειν· προσκεῖσθαι
προσάντης· σκληρός, ἐναντίος, δυσχερής, ἐχθρός, ἀηδής
προσαντίον· ἐναντίον, ἀντίπαλον
* προσανέχων· προσμένων. κουφίζων
75. προσάνων· προσαύξων. Ἄνειν γὰρ τὸ αὔξειν, καὶ αὐτὴν τὴν αὔξησιν
[προσαπῆλαι· τιμῆσαι
προσαπειλή· τιμή]
προσάπτει· προσπλέκει, συνάπτει
προσαρασσόμενον· προσρησσόμενον
80. πρὸς ἄρκτον· [πρὸς μεσημβρίαν]
προσαύξω· προ[σ]άγω
προσαυρίζουσα[ι] χερσαίᾳ τροχῇ· ὑπὸ τῆς αὔρας ἢ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν
πρὸς αὔριον· εἰς αὔριον
προσαυρῶν· προστυχών
85. [προσαυσιάτω· προσφωνείτω]
πρὸς αὐτήν· περὶ αὐτήν
πρὸς αὐτοῦ· παρ' αὐτοῦ
πρὸς ἀφοσίωσιν· πρὸς τιμήν

SCR. 58. Theophr. Char. 5. 59. Sapient. IV 22 Crobyl. fr. I p. 566. 61. Plat. Phil. 56 C. 62. E Cyrillo Alex. in Io. 4, 9 p. 388 affert Suicer. Thes. 63. ‚*Ex tragico quopiam*' HSt. Glossam sumptam esse ex Aesch. Ag. 301, ubi nunc legitur πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων, statuit GDindorf. Apud Nauck. fr. trag. adesp. est 203 p. 684. 65. Ioann. IX 8. 69. *B* 238. 70. *Γ* 411. 72. Eur. Med. 305. 76. Cf. Eupol. XIX p. 468. 78. Sophocl. fr. 527. 80. Herod. III 102. 82. Trag. fr. 204 p. 685 Nck. 85. *α* 440.

ADNOT. 61. [ἣ] Toup. Em. IV p. 305. Cf. schol. Plat. p. 383 Bekk. Phot. 458, 9. Suid. 62. Vide προαθύροντες. 63. [ε] Albertus. 64. προσσαίνων Iungermann. et Kuhn. Poll. VI 123. 66. προσαγχές Ruhnkenius; προσακές· ἐγγὺς (ἀκεσμοῦ) vel ἐγγὺς πρὸς ἀκεσμόν, πρὸς ὑγείαν Pierso ad Moer. p. 78. 79. Forte προσεχές. 67. προσακεσμόν cod., em. Cyr. Alberti. 68. μωλολόνθης — παῖδες cod., em. Palmerius. 70. προσαναγεύουσαν male Mus. Ex πορσανέουσαν depravatum esse vidit Albertus. 71. [τ] delevi. 72. πρόσαντις cod., em. Mus. 73. προσάντιον cod. 74. προσανέχει· προσμένει, ἐπικουφίζει Cyrillus. 75. προσανῶν — ἀνεῖν cod., em. Abresch. Misc. Obse. V 1 p. 95. Idem probante Lob. rhem. p. 120 sine caussa αὐτὴν in ἄνην mutavit; confundit enim ἄνειν et ἄνην (male ἀνὴν Pearso). 76. 77. Glossae sunt genuinae sed corruptae et alieno loco positae. Recte Kusterus et Hemsterh. ad Thom. M. p. 5 corrigunt προσαγῆλαι et προσαγήλῃ· τιμήσῃ, nisi alter articulus ex prava praecedentis scriptura natus sit. Cf. προίηλε. 79. Lob. Path. El. p. 41. 80. Mire ἄρκτος· μεσημβρία etiam supra. 81. [σ] delevi. 82. [ι] Mus. 84. προσαυρῶν codex. Cf. προσηύρετο et Phot. 458, 16. 85. προσαυσιάτω cod., προσαυσάτω Is. Voss., προσαυδάτω recte Salmasius.

προσάψας· συνάψας
3690. προσβαίνει· ἐγγίζει
προσβάλλοιντο· πρὸς τῶν ἄλλων ἔβαλον τῆς ἀθλήσεως
προσβαλών· προσελθών
*πρόσβαλον· προσκατακλίθητι
προσβλητόν· κολλητόν
95. προσβολή· τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφή, καὶ κατοχή, καὶ ἡ ὁρμή
προσβ(ωμ)ολοχεῖ· πρὸς χάριν λέγει
πρόσγειος· ταπεινός
προσγίνεται· [προσδέ
προσγράφει· προσκρίνει
3700. προσδεῖται· προσδέεται
προσδέδορκας· προσεῖδες
πρὸς δέ με· πρὸς δὲ τούτοις ἐμέ
προσδέχεται· προσποιεῖται
πρὸς Διός· παρὰ τοῦ Διός
5. προσεβήσατο· προ(σ)έβη
προσδιατρῖψαι· χρονίσαι
προσεγκεῖσθαι· ἐγκεῖσθαι, ἐπικεῖσθαι
προσεδρεύει· σχολάζει
* προνομή· ἁρπαγή
10. πρόσεδρος· ὁ παρακαθήμενος, σχολάζων
[προσέθω· προσθήσω]
προσειζήσαντες· προσκομίσαντες
προσεῖναι· ἐνυπάρχειν
πρόσειπε· ἄσπασαι, προσαγόρευσον, προσκύνησον
15. προσείσας· προ[σ]ανακινήσας, καὶ οἷον ἀπαγγείλας. ἀπὸ τῶν περιαγόντων τὰ τετράποδα, ὅπου βούλεται. τοὺς γὰρ θαλλοὺς σείοντες ἐπεδίδοσαν
πρόσεισι· προσέρχεται
[προσεικάμενοι· προσλαβόμενοι]
προσεκτέα· σπουδαστέα
προσεκτέον· τὸ προσέχειν, κελευστικῶς
20. προσεκτικώτεροι· νηφαλιώτεροι
[προσέλει· προπηλακίζει]

SCR. 89. Eur. Suppl. 361. 92. Eur. fr. 212. 94. Ierem. X 5 alio sensu. 95. e. g. Soph. fr. 773. 98. Soph. Tr. 1137 OC. 1198 Eur. El. 771. 3701. Cf. Eur. Phoen. 144. 2. X 59, non Soph. Tr. 469. 4. A 239. 5. B 48. 8. Cf. Alexid. III p. [illegible] fr. II 4. 11. Soph. Tr. 251. 15. Plato Phaedr. p. 230 D. 16. Thuc. IV 85. 19. Plat. Men. p. [illegible] D. 20. Xen. Mem. III 5, 5.

ADNOT. 91. Glossa mihi Thucydidea videtur (I 49) προσβάλλοιεν. Explicationis corruptae sanandae spem abicio, video tamen (ἀπὸ) τῆς ἀθλήσεως scriptum fuisse. 92. προσελθών· προσβαλών. ἐξ ἀντιστρόφως (sic) cod., em. Cyrill. 11 Sopingus et Bentl. ad Mill. p. 39. Cf. κάλυψιν et πολύιδνος. 93. προσβαλοῦ Iensius. 96. προσβολοχεῖ· προσχαίρειν cod., em. Vossius et Kusterus ad schol. Ar. Ran. vol. III p. 395. 97. Utrumque iungit Lucian. Prom. c. 1. 98. Glossae πρὸς δέ· praeterea. Lege πρὸς δέ· ... et insere suo loco. 3700. *Haec glossa si ad* προσδέω *opus habeo, non ad* προσδέω *alligo, est referenda, comparanda cum Antiatt. gl. ap. Bekk. p.* 94: ἐδέετο· ἀντὶ τοῦ ἐδεῖτο, παρεκάλει. Ordo poscit προσδέεται quod exstat ap. Herod. VI 119. 5. (σ) Iensius. 6. χρονῆσαι cod., em. Salmasius. 8. L. (οὐ) σχολάζει; cf. Eur. Or. 93. Sed cf. 3710. 11. προσθέω pro προσθῶ Ionice Lob. Path. El. 504. 12. προσσιζήσαντες Mus. Codicis lectionem restituit Is. Vossius. Cf. προιζήσαντες et προσιζήσαντες. 15. Vide Phot. 458, 22 et Ruhnken. ad Tim. p. 137. — προσανακινήσας et σείοντας cod., em. Casaub. Athen. I 19 p. 59. 17. προσηκάμενοι, q. v. Mus. 21. Imo προυσελεῖ. Cf. προυγελεῖν et Suid. προσελοῦμεν (l. προυσελοῦμεν cum Ravenn. Ar. Ran. 730) pro quo προυγελοῦμεν Stob. Flor. XLIII 28: προυσελλεῖν (l. προυσελεῖν) schol. Aeschyli Prom. 438 ap. EM. 690, 11. Vide Kidd. ad Davis. Misc. p. 295 Butlm. Lex. II p. 89. Adde Tzetz. Chil. I hist. p. 58 in Lycophr. p. 84' Bruno et Pearso.

Προσελήνιδες· αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι
προσελιάσθη· λίαν προσήγγισε
πρὸς ἐλιφερές· πρὸς τὸ κεκλεισμένον
3725. * προσελθών· προσβαλών
προσεμάξατο· κατεμάξατο
πρὸς ἐμαυτόν· ἐν ἐμοί. εἰς ἑαυτόν
.....· προσεπλ(ά)κη. ἐπλησίασεν
πρὸς ἐμοῦ· πρὸς ἐμέ. π̄.
30. προσεμπεδοῦντες· ἐπιβεβαιοῦντες
προσεμπρῆσαι· καῦσαι
προσεννέπει· προσαγορεύει
[προσενοῦσί με· προσβάλλουσι, προσέρχονται]
* πρὸς ἐνώπια· ἔμπροσθεν πρὸς τοὺς κατάντικρυς τῆς ἀνατολῆς
35. προσενηνόχασι· προσαγηόχασι
προσεπέλασε· προσήγγισεν
προσεπεμβαίνει· ἐπιβαίνει, ἐπιτωθάζει, ἐπιγελᾷ
προσέπηξαν· προσήλωσαν
πρὸς ἐπίβασιν· πρὸς βάδισιν
40. προσεποι[ή]σω· προσεπάξω
προσεποιήσω· ἐσχηματίσω
προσερεύγεται· ἐρεύγεται
προσερήσομαι· ἐπερωτήσω
* προσεράχατοι· τεταγμένοι ἦσαν
45. προσερπύσῃ· προσέλθῃ
[προσέσθαι· ἐκδοῦναι]
* προσέτι· πρὸς τούτοις
προσέσχε· προσῆλθε, προσέπλευσε, προσώρμησεν
πρὸς εὐθεῖαν· πρὸς ὀρθότητα
50. (*) προσερ(ρ)ύη· προ(σ)ῆλθεν
προσέφυ· προσεγένετο
προσέφη· προσεῖπεν
προσεχές· ἐγγύς. νῆφον, νουνεχές
προσεχεῖ· ὁμοίως
55. προσεχής· γείτων. σπουδαῖος
προσεχῶς· σπουδαίως
προσεψιά· προσαγόρευσις, καὶ ἡ πρός τινα ὁμιλία

SCR. 23. E corrupto Euripidis exemplo fluxisse suspicor. Hic enim πρός σ' ἐλιάσθην h. e. λίαν προσήγγισα in Hecub. 100 dixerat. 24. Tragic. inc. fr. 90 Nck. 31. Exod. XXII 6. 32. Tragici. 33. Eur. Hippol. 859. 34. Θ 435. 36. λ 583? 42. Ο 621. 47. In τ 10 υ 41 legitur πρὸς δ' ἔτι, quod licet ordo h. l. respuat, tamen latere puto. 48. Soph. Phil. 236? 51. Plat. Tim. p. 45 A. 52. Homerus.

ADNOT. 22. Steph. Byz. 536, 16 ex em. GDindorfii. 23. Buttmann. Lexil. p. 74. 74. Conicio προσεμφερές· προσηκασμένον. Similiter Cobet Mnemos. VIII p. 59. 25. Male repetita est e 3692. 27. Om. Mus. 27. (ά) Mus. qui literam expunxit. Glossam elapsam προσεμίξατο (προσέμιξε voluisse videtur) fuisse Alberti suspicio est. 29. Om. Mus. — π̄ quid sit videant alii. 30. Infra male προσωπεδοῦντες. 32. Supra προευνέπει. 33. Sic codex, προσαίνουσί Mus. Cf. προσαίνων, ubi similiter προσσαίνων legendum esse diximus; προσσαίνουσι Iensius. 34. προσενώπια cod., em. Mus. Cf. schol. ad Eur. Androm. p. 580 Matth. et Hes. s. v. προενώπια. 37. ἐπιτοθάζει cod., em. Mus. 38. προσήλωσαν· προσέπαιξαν infra. 39. πρὸσ ἐπίπασιν cod., em. Sopingus. Supra ἐπίβασιν· βάδισιν. 40. [ή] Cyr. 63 Phot. 459, 7. 44. Προσεράχατοι cod., προσεράχαται Mus. Coni. προσεσάχατο. Infra σεσαγμένον· διατεταγμένον. 46. Imo προέσθαι. 50. (ρ) et (σ) Phot. 459, 12, προσῆλθεν etiam Mus. Cf. προσρυέντων. 51. 52. Ordo turbatus transpositione sanandus, nisi gl. 3752 spuria sit. 53. νῆφων cod., em. Mus. Cf. προσακές. 55. Vide προεχεῖς. 57. Vide προεψιᾷ.

πρὸς ἕω· πρὸς ἀνατολήν
πρὸς ζόφον· πρὸς δύσιν
3760. προσηγορία· ὀνομασία
προσήγορος· προσκυνητής
προσήϊκται· προσέοικε
προσηκάμενοι· προσλαβόμενοι
προσήκατο· προσηνέγκατο
65. προσήκει· πρέπει. διαφέρει. χρή. ἁρμόττει. συμφέρει
προσήκοντες· συγγενεῖς
προσηκόντως· ὀφειλόντως. πρεπόντως. ὀφειλόμενον. δεόντως
προσήλια· πρὸς ἀνατολήν
προσήλωσαν· προσέπηξαν. ἐσταύρωσαν
70. προσήλωται· ἀνεσταύρωται
προσήλυτος· πάροικος. ἀλλοεθνής
πρὸς ἡμῶν· ὑπὲρ ἡμῶν
[προσήναντες· βλάψαντες]
προσηνές· καλόν. ἡδύ. ἐπιεικές, ἀγαθόν, πρᾷον, χρηστόν
75. προσηνής· προσφιλής
προσηνῶς· ἡδέως. καὶ τὰ ὅμοια
[προσήνεον· ὑψηλόν. τίμιον]
προσήρενε· προσέθιγεν
προσηρτημένοι· ....κεκολλημένοι
80. πρό(σ)ηται· προσεγγίζει
προσηύδα· προσεῖπε, προσελάλει
προσηύρετο· προσέτυχε. προσηγάγετο
πρὸς ἠῶ· πρὸς ἀνατολήν
προσθεῖναι· τὸ παραδοῦναι τῷ ἐωνημένῳ ὑπὸ κήρυκι· ὅπερ νῦν κῦρσαί φασι
85. προσθείς· προσθήκην λαβών
προσθέματα· τὰ πυγιαῖα
πρόσθεν· ἔμπροσθεν. πρὸ τούτου, ἄνωθεν ἢ ἔνθεν
[προσθέοντα· ἔμπροσθεν τρέχοντα]
πρὸς θεοῦ· τὸ τυχόν. Ἀττικοὶ δὲ χάριτι θεοῦ φασιν εἶναι
90. προσθέσεις· δευτερώσεις
πρὸς θεόν· κατὰ τὸν θεόν. ἐπὶ τὸν θεόν
πρόσθη· πρόσθεσις
προσθιάξειν· ἀφελεῖν τὰς ἐκ τῆς ὀσφύος τρίχας

SCR. 58. Soph. OC. 44? 59. μ 81 ι 26. 61. Soph. Ant. 1169. 62. Cf. Eur. Alc. 1063. 67. Thucyd. II 43. 71. Exod. XII 48. 72. Herod. VIII 60 Thucyd. 74. Thucyd. VI 77 Herod. II 94 Hippocr. 385, 4. 76. Theophr. Char. 17. 79. Ar. HA. V 18. 80. Soph. fr. 81. Homerus. 83. ι 26. 92. Forte πρόσθη· πρόσθες ad Soph. OT. 1460 spectat.

ADNOT. 63. Supra προσεικάμενοι. 65. τρέπει cod., em. Is. Vossius. 68. πρὸς ἡλίου Aesch. Prom. 810. 69. 70. ἔτρωσαν et ἀνέστρωται codex neglecto ut videtur compendio (vide Schow. Suppl. p. XVII), em. Phavorinus et Heinsius. 73. Sic etiam infra, ubi ordo προσσίναντες postulat. 77. προσηγμένον· — τιμιώτατον Phot. 459, 21. Utrobique προηγμένον restituo. 78. Corruptum. 79. Imo προσκεκολλημένοι cum Phot. p. 459, 25. 80. (σ) Vossius. Vide πρόειμε. 82. Phot. 458, 16 προσαύρετο. Cf. προσαυρίζουσα. 85. κατὰ προσθήκην δούς? 86. πρόσθεμα καὶ προσθέματα· ἐπὶ τῶν αἰδοίων EM. 690, 25; πρόσθεμα· αἰδοῖον *penis natura*; πρόσθεμα *mutonium. penis. appendix*. Cf. Anthol. Pal. XII ep. 3, 1 vol. II p. 450. Πυγαῖα Albertus. — Malim προθέματα· τὰ πυγαῖα h. e. σπεῖρα (*Säulenstuhl*). 88. Imo προθέοντα, vel πρόσθεν θέοντα. 91. Ordo πρὸς θεῶν postulat. 92. προσθήκη Sopingus. Cum ἄνη ἄσκη κάκη μάθη ἄνθη αὔξη βλάστη sim. comparabant Abreschius et Albertus; πρόσθημα Meinck. 93. ὀσφύας cod., ὀσφύος Mus. ἐκτὸς ὀφρύος? Glossae obscurae nihil lucis suboritur ex verbis Achaei ap. Ath. XV 690 B προσθίαν τρίχα. Sed cf. παραλέξαι.

πρόσθ' ἵσταμαι· προΐσταμαι. ἐμποδίζω. ὑπερμαχῶ
3795. * προΐσταται· ἐπιπολάζει. προσκόπτει
προσίασι· προσέρχονται, προσφέρουσι
προσίει· ἐγγίζει
[προσίεμεν· προσερχόμεθα]
προσίενται· προσάγονται
3800. προσίεσθαι· ἐφέλκεσθαι. προσφέρεσθαι
προσίεται· ἀρέσκεται. προσδέχεται, ἡδέως λαμβάνει
προσιζῆσαι· προσκαθεσθῆναι
προσιζήσαντες· προσκομίσαντες
προσιζήσας· προσκαθίσας
5. πρόσιθι· πρόσελθε
προσίκτορος· προσικέτορος ἀπὸ τοῦ προσικνεῖσθαι τοὺς ἱκέτας
πρόσιμεν· προσερχόμεθα. πρεσβεύομεν
προσίναντες· βλάψαντες
προσιοῦσα· παρερχομένη
10. προσ(.)ίρων· προσάπτων
προσίπταται· προπέτεται
προσίσχεται· προσβάλλεται
προσιτόν· ᾧ δύναταί τις προσελθεῖν
προσιών· προσελθών, προσερχόμενος
15. προ[σ]καταγνούς· πρὶν καταπτύσας
πρόσκειται· ἐκ προσθήκης κεῖται
πρὸς κέντρα λακτίζῃ· παρομία ἐπὶ τοῦ κατὰ τῶν ἐναντίων τι λέγειν ἢ πράττειν
προσκηδεῖς· κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι
πρόσκηπτε· προσήμαινε, πρόλεγε, προμήνυε
20. προσκλήδην· προσκαλεσάμενος
πρόσκλησις· προτροπή, ἢ πρόσριψις ἐπὶ δίκης
προσκομίσατο· προσηνέγκατο
προσκομιστέον· προσενεκτέον
προσκομιδή· ἀναφορά
25. πρόσκομμα· ζημία. βλάβη
προσκόπτειν· ἁμαρτάνειν. προβλέπειν
προσκοπήν· σκάνδαλον
προσκορῆ· ἀνηδῆ, ἀχαρῆ
* προσεικρόσσας· ἄλλας ἐπ' ἄλλας κλιμακηδόν
30. προσκροῦσαι· παροργίσαι. προσηλῶσαι

SCR. 94. Δ 54. 3801. Ar. Eqq. 359 Epicrat. II 23 p. 366. 5. Eur. Or. 149. 6. cf. Aesch. Eum. 444. 119. 10. Forsan in Eur. Erechth. fr. 364, 10 restituendum. 17. Eur. fr. 607 Bacch. 794. 18. Herod. VIII 136. 25. I Corinth. VIII 9 Rom. XIV 13. 26. προσκοπεῖν Eur. Heracl. 471 Soph. Antig. 688. Prius ad Ioann. XI 9. 10 referunt. 27. II Cor. VI 3.

ADNOT. 94. προσθίσταμαι cod., em. Mus. 95. προσίσταται Ez. Spanhemius et Thes. VI 1934 A. Cf. προΐσταται. 97. προσίῃ· ἐγγίζῃ Lob. rhem. p. 18. 98. Recte mox πρόσιμεν. A praecedente gl. separavit Is. Vossius. 3801. Cf. οὐ προσίεταί με. 3. Supra προιζήσαντες et προσειζήσαντες habuimus, ubi non tam προσκολληθέντες quam προσκαθίσαντες legendum esse dixi. 8. Cf. προσήναντες et προσσίναντες. 10. προσείρων Salmasius et Cyr. 63. 12. Nonne προΐσχεται· προβάλλεται? 15. [σ] Iensius. 20. προσκληδός cod., in quo Schowius προσκληδίς scriptum esse videri adnotavit, προσκληδής Mus., προσκλήδην Wackefield et Lobeck. rhem. p. 36. Vide πρόκλητος. 21. κλῆσις ἐπὶ δίκην exspectaveris. προσρέψις quod Sopingus coniecit et ad πρόσκλισις refert alibi nondum repertum est. 22. προσκομισάτω· προσενεγκάτω? 23. προσηνεγκτέον codex. 26. Confundit προσκόπτειν et προσκοπεῖν. 29. προσεικρόσσας Aldus, προσκρόσσας Mus, προκρόσσας Guyetus. 30. παροργῆσαι cod., παροργίσαι Mus.

προσκρούνιον· πρόφραγμα
προσκυνεῖ· προσπίπτει
προσκυρεῖ· προσεγγίζει
προσκυροῖ· βεβαιοῖ
3835. προσλαζόμενα· προσλαμβανόμενα
προσλαζύμεναι· προσλαμβανόμεναι
πρό[σ]ληψις· γνῶσις
προσλιπαρῆσαι· παρακαλέσαι
προσμελοῦ· ἐπιμελοῦ
40. προσμίξας· προσελθών. συνάψας
* προμνήστρια· προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας
προσόδιον· ᾠδή, θεοῦ ὕμνον περιέχουσα
πρόσοδος· ἔντευξις. ἢ κέρδους προσθήκη
προσοικίσαντες· προσκαθίσαντες
45. πρόσοικος· οἰκεῖος, ὁ πλησίον οἰκῶν
πρὸς οἶμον· πρὸς τὴν ὁδόν
προσοίσεσθε· προσδέξησθε
προσοκ(ε)ῖλαι· προσορμίσαι εἰς τὴν γῆν
πρὸς ὄλεθρον· πρὸς θάνατον
50. προσόν· ἐνυπάρχον
πρόσον· ὤθησον
προσορμίσαντες· προσοκείλαντες
πρὸς οὔριον· πρὸς εὐθές, ἐπιτήδειον
πρὸς οὐρίου· τὰ αὐτά
55. προσοχή· κατανόησις. νῆψις
* προσοχθισμός· πρόσκρουσις. δεινοπάθεια. πάθος γνώμης. συμπάθεια
πρόσπαιον· πρόσφατον, νέον
προσπαλαίει· ......
προσπελάζει· προσεγγίζει
60. προσπέζω, προσπελάζεται
προσπεριβάλλεται· προσπεριλαμβάνεται

SCR. 32. Herod. VII 136. 33. Aesch. Cho. 13. 36. Eur. Hec. 63. 64. Malc ad Rom. XI 15 refert Albertus. 40. Xen. Cyr. II 4, 21. 42. Sophocles ap. Ar. Av. 853. 43. II Macc. IV 8. 45. Thuc. I 24. 46. Eur. Hec. 39? 50. Non spectat Demosth. 949, 8. 56. Gl. sacr. 57. Reddidi Soph. fr. 310 p. 161 καὶ ‚δεῖμα πρόσπαιον τόδ' ἀνταίας θεοῦ', ubi codd. Erotiani p. 62 partim προσπαίοντα pars προσπέοντα porrigunt, quod audacius in προσπνέοντα et προστρόπαιον mutant Bergkius et Nauckius. — Lycophr. 211. 58. Pind. Pyth. IV 516. 59. Cf. Plat. Sympos. 206 D. 61. Demosth. p. 42.

ADNOT. 31. προσχύνιον pro ἐπισκύνιον? An *sepimentum fontis?* Apposite monet Albertus infra legi προφράγματα· τὰ προσκήνια. 33. Frey de schol. Aeschyli p. 6. 37. πρόληψις Phot. 455, 17. 40. προσμνήστρια Is. Vossius ex ordine. 42. προσῴδιον codex, em. ex ordine Salmasius. 47. προσήσεσθε Lobeck. parerg. p. 733 προσοίσεσθε Thes. VI col. 2029 D, προσοίσησθε codex. 48. προσοχῖλαι· προσορμῆσαι cod., em. Mus. et Iensius. Infra προσωκεῖλαι· προσωρμίσαι. 50. προσών· ἐνυπάρχων cod., em. Vossius. Cf. προσεῖναι. 51. πρόσον cod. et Is. Vossius, πρόωσον Mus. Infra post προσών legitur πρῶσον· ὤθησον, ubi ordo πρόσωον h. e. πρόωσον postulat, ut h. l. πρόσοον. Utrobique tamen recte scribetur πρῶσον, qua aoristi forma contracta utitur Strato in Anth. Pal. XII 206, Lucian. Asin. c. 9. 10 (e cod. Gorlic.). Etiam πρῶσις pro πρόωσις in usu fuisse docet Hesychii gl. πρωσίς quae correctio est sequentis πρώσωσι (Mus. πρόσωσιν)· προσώθησιν, ubi explicatio quidem πρόσωσιν requirit, sed ordo πρῶσιν. Adde προσῶσιν (sic cod.)· προσώθησιν ἢ πρόσοψιν. 52. προσορμήσαντες· προσοκίλλαντες, em. Salmasius et Mus. 53. προσουρίου· ἐπιτηδείου Phot. 461, 10 — εὐθύς Thes. c. 1975 C. 58. 59. Separavit Albertus. 60. Om. Mus. Duae etiam hae sunt glossae: προσπαίζω (Antiph. com. III p. 77) et προσπελάζεται.

προσπέφυκεν· ἐκ φύσεως συνῆν
προσπήγματα· μέρος τι τῆς νεώς
[*προσπήξομαι*· προσκυνήσω]
3865. *προσπίπτω*· λιπαρῶ. ἱκετεύω
προσπλάζει· προσπελάζει
προσπλήξω· τύψω
πρόσπολοι· πρόπολοι. θεράπαιναι. θεράποντες, δοῦλοι
* *προσποιεῖται*· σχηματίζεται
70. *προσποριςθέν*· ἐπινοηθέν
προσπταίει· σκανδαλίζει
πρόσπταισμα· πρόσκομμα
προσπταίοντες· προσκρούοντες, προσκόπτοντες
προσπτύξομαι
75. *προσπτύξομαι*· ὑποβαλῶ. παραμυθήσομαι
προσπτύσσεται· προσάγεται. προσέλκεται. προσαγορεύει, ἀσπάζεται
προσραίνουσι· προσβάλλουσι
(*προσρέουσι*)· προσέρχονται
πρόσρησις· προσηγορία, ἀσπασμός
80. *προσριπτούμενον*· τοῖς κύμασι περικρουόμενον, κυματιζόμενον
προσρυέντων· προσελθόντων
προσήει· προσεπεῖχεν. προσθέει
[*πρόσημον*· ἐπὶ θανάτου προσαγομένου]
[*προσήναντες*· βλάψαντες]
85. *πρόσ(σ)ω*· πόῤῥω ἔμπροσθεν, μακρὰν εἰς τοὔμπροσθεν
προσώτερον· ἐξώτερον
προσταθείη· .....
πρὸς τάνδ[ε]' αὐλάν· πρὸς ταύτην τὴν αὐλήν
* *πρὸς τάν*· πρὸς ταύτην
90. * *πρὸς τάνδε*· ὁμοίως
προστασία· κυβέρνησις
προστατήριος· τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο
* προστατ οἱ μέτοικοι. καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο
* *πρόσταμα*· κοιτών
95. * *προστάς*· πρόστωον

SCR. 62. Aristot. de gen. an. IV 5. 65. *προσπίτνω* Soph. Philoct. 485. Sed editum non minus tragicum. 73. Aristot. Probl. XI 60. 74. Eurip. Phoen. 1665. 75. *γ* 22 *Θ* 478 al. 76. *λ* 450 Soph. Ant. 1237. 79. Plat. Charmid. p. 164 D. Plat. com. II p. 679. 85. *Α* 313. 88. Eur. Hecub. 171, quod fugit Albertum cum diceret *ex scriptore Dorico*. 92. Soph. Electr. 637 Demosth. Mid. p. 531. 95. Iudic. III 23.

ADNOT. 64. Sic Phot. 461, 15, *προσπτύξομαι* ex Suida corr. Arcer. 71. *σκονδάπτει* cod., *σκανδαλίζει* Sopingus. ,*σκοντόπτει Gl. graecobarb.*' Pearso. 74. 75. Separavi. 76. In codice separata coniunxit HSt. 77. 78. Divisit et supplevit Vossius. Cf. schol. Ar. Eccl. 379. 82. *προσσεύει*· *προσεπείγει* ex ordine Vossius, probante Thes. VI c. 1903 D, in quo frustra quaesiveris *προσεπεῖχεν*, fortasse e *προσστείχει* detortum. An *προσήει*· *προσεπῆλθεν, προσέθει*? 83. *πρόσσημον* Vossius, quod amplectitur Thes. VI col. 1924 D male. Lege *πρόστιμον* et cf. Polyb. I 17, 11 *θάνατος ἦν πρόστιμον*. 84. *προσίναντες* Mus., *προσσίναντες* Vossius. Cf. *προσήναντες* et *προσίναντες*. 85. (*σ*) Vossius. 86. 87. Separavit Albertus. 86. Coni. *προσσότερον* vel *προσσοτέρω*; cf. Maxim. περὶ καταρχ. 375 Hom. *Ψ* 533. Infra *προσώτατα*· *ἰσώτατα* (?) 92. Boeckh. C. I. I p. 466. 93. *προστα* cod., *προστάται* Mus., qui etiam *μετοίκων* scripsit. Male repetita sunt e seqq. 94. Frustra defendit Lobeck. Parall. p. 423. Legendum *προστάς* cum Salmasio, vel *προστάδα*· *κοιτῶνα* cum Alberto.

προστάτου·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι
ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου. ἀνάγει δὲ εἰς τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι τοῦτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον

προ(σ)τερ[α]νισάμενος· προσπτυξάμενος

πρὸς τέρμασι· πρὸς τὰ τέλη

προστήσας· προαγαγών

3900. προστιβάζεται· μερίζεται. προσπορεύεται

προστιμᾶται· κατακρίνεται

πρόστιμον· ζημία. παραγραφή

πρόστομον· ἐπὶ ξίφους κεῖται

[πρὸς τοῦ· πρὸς τοῦ ἑτέρου]

5. πρὸς τοὐμφανές· εἰς τὸ φανερόν

προστρεπόμενοι· σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες

προστρίβεται· προσπήσσεται

προστρόπαιος· φονιός, μιαρός, αἵματι μεμιασμένος. καὶ πρός τινα τρεπόμενος δεήσει καθάρσεως

προστροπαίω· ἱκετεύω

10. προστροπαίων· ἱκετευσίμων, καὶ ἱκετῶν

* [προστραπέσθαι· ἀποτραπῆναι. προθυμηθῆναι]

προστροπῇ· ἱκετείᾳ

προσπρόσοδος· τιμή

πρόστροπον· πρόσαντες

15. πρόστροχον· στρογγύλον

προστυχών· ἀπαντήσας

προστώῳ· κοιτῶνι

πρὸς ὑποτύπωσιν· πρὸς σημεῖον

προσυπουργεῖσθαι· ὑπηρετεῖσθαι

20. προσφανῆ· Θεόφραστος ἐν Μεταλλικῷ χρυσίου συῤῥοάς

προσφάσθαι· προσειπεῖν

προσφάτης· πλάγιος πεσών

SCR. 96. Soph. OT. 419. 99. Δ 156. 3902. Hippocr. 2, 3. 4. Κ 224. 7. Aesch. Prom. 329 Ar. Eqq. 5 monost. 111. 8. Tragici e. g. Aesch. Ag. 1587 Soph. Ai. 1184 Eur. Herc. fur. 1259 alibi. 9. ADN. 10. Aesch. Cho. 274. 11. Ζ 336. 12. 13. Aesch. Cho. 18. 14. Soph. Phil. 769 aliam posceret explicationem. 16. Plat. Legg. X p. 900 A Soph. El. 1463. 17. Plat. Prot. 314 E. 18. 1 Tim. I 16. 21. ψ 106. 22. Ω 757?

ADNOT. 96. ὡς τοῦ cod., em. Wesseling. Obss. II 6 p. 161. 162. 97. προτερανισάμενος cod., em. Salmasius. προστερνησάμενος Cyr. 63. 11. Cf. προθεμενισάμενος. 3900. προσστιβάζεται an προπορεύεται praestet incertum. Μερίζεται de mendo suspectum si ex ὑβρίζεται corruptum est, quae Alberti fuit suspicio, confundit στιβάζεται et στυβάζεται, sin ex ἀθροίζεται ad στοιβάζεται referri poterit. 3. Poll. II 201. 4. Si ad Eur. Her. 1262 spectaret, interpretatus esset, nisi fallor, πρὸς τοῦ; πρὸς τίνος; Legendum potius πρὸ ὃ τοῦ· πρὸ τοῦ ἑτέρου, q. v. 9. προστρέπω toni. Albertus. Suspicor προστρόπαιος ὤν· ἱκετεύων, quae sunt verba Euripidis. in Herc. fur. 1259. 11. προστραπέσθαι exstat ap. Aesch. Eum. 205, ubi de aditu supplicis capiendum est. Sed explicatio ἀποτραπῆναι docet, spectari Hom. Ζ 337 ἄχεϊ προτραπέσθαι, quod schol. explicat: ἀποτραπῆναι ὀλίγον τῆς μάχης. Cf. infra προτραπέσθαι. 12. 13. Copulandae videntur et προστροπή· ἱκετεία πρόσοδος τιμή scribendum. Cf. schol. Ar. Nubb. 308. Similiter Is. Vossius προσ(τροπή)· πρόσοδος corrigebat. 14. Cf. κατάτροπον. 15. περίτροχον HSt. 17. πρόστῳ cod., em. HSt. 19. προσυπηρετεῖσθαι Alb. 20. γεωφανῆ Cobet. Mnem. 1859 p. 59. 21. προσφᾶσθαι cod. 22. πρόσφατος coll. Ω 757 et Hes. προφάτης· πανώλεθρος Alb.

πρόσφατον· τὸ ἀρτίως γινόμενον, νέον, νεαρόν
πρoσφερεῖς κόρας· ὁμοίας ἀλλήλων κόρας
3925. προσφθέγγεται· ἀσπάζεται
προσφιλεστάτοις· ἀγαπητοῖς
πρόσφορα· τὰ ἐπιτηδείως προσφερόμενα
πρόσφορον· ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον, ἀκόλουθον
προσφοῦσα· ἐνδακοῦσα
30. πρόσφυγα· καταφυγόντα
προσφυείς· προσπλακείς
προσφυές· προσῳκειωμένον
προσφυεστέροις· προσοικειωθεῖσιν
προσφυῆ· προσεοικότα, ἁρμόζοντα
35. προσφύς· προσπλακείς, περιπλακείς
προσφῦσα· ἐνδακοῦσα
προσφωνεῖ· προσαγορεύει
πρὸς χάριν· πρὸς τέρψιν
πρόσχες· ἐπίβλεψον
40. πρόσχημα· πρόφασις, ὑπόκρισις, προκάλυμμα
προσχίσματα· εἶδος ὑποδήματος, ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν
προσχόμενον· προτείναντα
προσχωρεῖ· συμμίσγεται
πρόσχορος· ὁ παρὰ τῷ χορῷ γινόμενος
45. πρόσω· ἔμπροσθεν, πρὸ τούτου
προσῳδία· μετ' ὀργάνου ᾠδή
προσωθεῖται· προστρίβεται
πρόσ.ω καὶ ὀπίσω· ἐν τῷ ἔμπροσθεν, ὅ ἐστι μετὰ ταῦτα, καὶ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ἢ τὰ ἐνεστῶτα καὶ τὰ μέλλοντα
προσώκειλε· προσώρμισε εἰς γῆν
50. προσών· ἐνυπάρχων
* πρῶσον· ὤθησον
[προσωπαιδοῦντες· ἐπιβεβαιοῦντες]
προσωπεῖον· ἡ νῦν καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς
προσωπεῖον· σχηματισμός
55. * πρόσωπον· ἐστὶ συνδρομὴ ἰδιοτήτων
* πρόσωπον· τὸ πρόσωπον. Ὅμηρος

SCR. 24. Eur. Or. 408, quod fugit interpp. 35. μ 433. 36. Ω 213. 37. Aesch. fr. 154 p. 40. 38. Eur. Hec. 261 LXX Prov. VII 5 Ezech. XII 24. 39. Ps. V 2 XXI 19. 41. Aristoph. fr. 239 Aristot. rhet. II 19 probl. XXX 8. 43. ADN. 44. Aristoph. fr. inc. CCXL. 45. Aesch. Cho. 368; cf. Frey de schol. Med. Aeschyl. p. 21. 46. Critias ap. Polluc. IV 64. 48. Λ 343 ω 452. 55. ‚Greg. Naz. Or. 39 p. 360.' ALB. 56. Σ 24.

ADNOT. 23. προσφερησκορράς cod., προσφερεῖς κορράς Mus., προσφερεῖς· ὁμοίως ἀλλήλων Cyrill. 63, προσφερεῖς· ὁμοίας Phot. 463, 15. Hinc ὁμοίως in ὁμοίας mutavi. — κοάρων ῥοάς cod., ubi ῥοάς fortasse e gl. 20 irrepsit. 29. προσφῦσα Mus. ut infra. Est Laconicum aut Boeoticum. 30. Lobeck. Parall. p. 282. 31. Novicium pro προσφύς et προσφυής. 32. προσοικειωμένον cod., προσοικειούμενον Phot. 463, 16, em. Iensius. 35. προσφείς cod., προσφύς ordo et Phot. 463, 17. 41. προσχήματα cod., em. Phot. 463, 21 Poll. VII 91. 44. πρόσχωρος — χώρῳ Meineke. Sed cf. Poll. IV 106. Praecedens glossa si spectat Eur. Med. 222, invertendus glossarum ordo est. 49. προσωκεῖλαι· προσωρμῆσαι cod., προσωρμίσαι Mus. Correxi, nisi προσώκειλαν· προσώρμισαν malis. 50. Cf. προσόν. 51. Ordine requiritur πρόσωον, ut supra πρόσοον, quod non ausim πρόσωόν scribere, licet supra etiam μόων· μόθων inveniatur. Genuina gl. est πρῶσον alieno loco collocata. 52. προσωπεδοῦντες ἢ προσεμπεδοῦντες (q. v.) Mus. 53. Poll. IV 115 II 47 Pierso ad Moer. p. 323. Adde Dioscor. IV 107, ubi arcion et προσωπίδα idem esse dicit atque προσώπιον, et Fraas synops. plantt. flor. class. p. 203.

[προσώπη· πρόσοψις]
Προσωπῖτις· νῆσος ἐν Αἰγύπτῳ
προσωποποιΐα· ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις εἴπῃ τι
3960. πρόσω πορεία· προκοπὴ ὁδοῦ
προσωποῦττα· Πολέμων ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον
προσώτατα· ἐσώτατα
προσωτέρω· ἐγγυτέρω πρὸς γένος
πρ[οσ]ῶσιν· προ[σ]ώθησιν. ἢ πρὸς ὄψιν, οὐ καλῶς
65. προσώχθισα· ἐμίσησα. προσέκοψα. περιεκάκησα. προσήγγισα
προταίνιον· πρὸ μικροῦ
προταίνιον· παλαιόν
προταμεῖν· τεμεῖν
προτάξω· προκρίνω
70. προτάξεως· φανερᾶς μάχης
πρότασις μετ' ἐπιτάσεως· ἢ ἐρώτησις
προτεθειμένον· ἡπλωμένον
προτείνεται· δίδει. ὑπισχνεῖται
προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία, καὶ ἑορτή. τέλος γὰρ ὁ γάμος, ἀπὸ τοῦ εἰς τελειότητα ἄγειν
75. προτελειωσαμένη· προμνησαμένη
προτεμενίσματα· προπύλαια ναῶν
προτένθαι· λίχνοι προαρπάζοντες
[προτενίσματα· προπύλαια]
πρό τ' ἐόντα· προγεγονότα
80. προτερεῖ· προὔχει, τὰ πρωτεῖα λαμβάνει
προτέρημα· πρόκριμα, προτίμησις
πρότεροι· προγενέστεροι
προτέρω· εἰς τοὔμπροσθεν
οὐδ' ἄρα μοι προτέρω ν(ῆ)ες κίον
προτετύχθαι· προγεγονέναι
85. [προτεύοντα· προγεγενημένα]

SCR. 58. Herod. II 41. 165 Thuc. I 109. 61. Polem. p. 147 Prell. 65. Psalm. XCIV 19. 68. cf. I 489. 74. Eur. IA. 718. Plat. Legg. VI p. 774 E. 76. Thuc. I 134. 77. Ar. Nubb. 498 et Nubb. pr. fr. X. 79. *Λ* 70. 81. Iudic. IV 9. 82. *Γ* 299. 83. ι 64. 84. *Π* 60 *Σ* 112. 85. *Δ* 70.

ADNOT. 57. *προσώπη* cod., *προσωπή* Albertus. Coni. *ὀπωπή*, q. v. 58. *Προσώπιον· τὶς νῆσος* cod., em. Meinck. Quaest. scen. III p. 34. Vide *πρόποδες*. 60. Malim *προκοπὴ ὁδοῦ· πρόσω πορεία*. Cf. Plut. Morall. p. 76 D. 61. *πολε*$^{\mu}$ cod., *πολέμου* inepte Mus., em. Valesius. Cf. Poll. II 48 Lob. Aglaoph. p. 877. 62. Cf. gl. π 3886. Latet vitium in gl. 62. 63. 64. *προσῶσιν· προσώθησιν* cod., *πρὸς ὦσιν· πρὸς ὤθησιν* Mus. Infra *πρόσοσιν* (ante *πρῶτα*)· *προσώθησιν*, ubi ordo *πρῶσιν· προώθησιν* requirit, quod verum est. Vide *πρόσον*. — *πρὸς ὄψιν*, quod Thes. *πρόσοψιν* pingit, ad *πρὸ ὄσσων* vel tale quid spectat. 65. *προσώχθησα* cod., em. Mus. Cf. Glossae in Psalm. ap. Cram. AOxx II p. 464, 21 Ernesti gl. sacr. p. 303 Cyr. 11. 66. *προταίνιον* cod., *προταινὶ* coni. Schleussner Cur. post. in Phot. Lex. p. 372. Vocabulum aliunde non cognitum legitur ap. Eur. Rhes. 512 (523) ubi schol. *Παρμενίσκος τὴν προταινὶ λέξιν Βοιωτικήν φησι καὶ μετ' οὐδεμιᾶς πίστεως. σημαίνει δὲ τὸ ἔμπροσθεν.* Per *προὐχθές* explicat Boisson. Anecd. IV p. 389. Cf. *προδανίς· πρότερον*. Alius originis est *προτήνιον*, quod confert Thes. VI col. 2052 C. 67. *π[ρ]οταίνιον· οὐ παλαιόν* Schleussner. l. l. Malim *ἀπαλόν*, quod ad *πρατάνιον* referendum sit. 70. *πρὸ τάξεως*? 71. Delevi signum post *πρότασις* et iungo *πρότασις μετ' ἐπιτάσεως*. Utrumque fabulae partem aliquam denotat. *ἐρώτησις* solum *πρότασις* explicat. 73. *δίδωσι* Mus. sine caussa. 74. *τῶν γάμων* Phot. 464, 6. 10, quod praestat. 75. *προθυμησαμένη* cod., em. Albertus coll. Pachymer. in Dionys. Areop. p. 421 et Maxim. in eund. p. 327 ed. Morell. Thom. M. *προτέλεια*. 76. Schol. Thuc. I 134. Utrumque iungit Clemens Alex. p. 252. 78. Cf. 3976. 83. *πρότερον ἔσκιον* cod., em. Mus. 85. Om. Mus. Cf. 3979.

προτιάπτω· προπέμπω

προτὶ ἄστυ· εἰς τὴν πόλιν

προτιβάλλεαι· προ(σ)βάλλῃ. μισεῖς, καὶ ἀποστρέφῃ, ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προ(σ)βάλλομαι τοῦτον. οἱ δὲ κωλύεις· ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προ(σ)βολῆς. ἔστι δὲ ἀναπόδεικτον παρὰ Ὁμήρῳ·

ταύτην δ᾽ οὔτ᾽ ἔπ(ε)ι προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ

προτίδεγμαι· προσδέχομαι

90. προτιδέγμεναι· προσδεχόμεναι

προτιδέγμενοι· προσδεχόμενοι

προτιειλεῖν· ἐγκλίνειν

προτιμᾶν· προκρῖναι, ἐκλέξασθαι

προτὶ ὄν· πρὸς τὸ(ν) ἴδιον

95. προτιόσσεται· προορᾶται. προσδέχεται. προσαγορεύει

προτιόσσετο· προσεδόκα

προτιπτυσσοίμεθα· ἀσπαζοίμεθα. παρακαλοῖμεν

πρότμησιν· κατὰ τὸν ὀμφαλόν

πρότμησις· ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τόπος

4000. προτμητόν· τὸν ὀμφαλόν

προτμῆτις· ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα τόπος

[προτολεῖον· ὑπάρχον]

προτομαί· εἰκόνες βασιλέων

προτομή· εἰκὼν βασιλική, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἶδος

5. προτόνιον· ὕφασμα

πρότονοι· οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν

προτόνοισι· τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις, ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ

* πρωτορύμῳ· ἐν τῷ ἀκρορύμῳ, ὅπου ὁ ζυγὸς δεσμεῖται

προτραπέσθαι· ἀποτραπῆναι. ὑποεῖξαι·

ἔθελον δ᾽ ἄχεϊ προτραπέσθαι·

παρ᾽ οὐχὶ προθυμηθῆναι, οἷον τοῦ τάχους ἀποτραπῆναι

10. προτρέπειν· τὸ προάγεσθαι. ἐνίοτε καὶ τὸ προβιβάζειν

SCR. 86. *Ω* 110. 87. *Γ* 116. 88. *Ε* 879. 90. *Β* 137. 91. *Η* 415. 92. *Κ* 347. 94. *Ρ* 200. 95. *Χ* 356. 96. *ξ* 219. 97. *Β* 77. 98. *Λ* 424. 4007. *β* 424 *Α* 434 Eur. Hec. 114. 8. *Ζ* 336. 9. *Ζ* 40.

ADNOT. 88. προβάλλει — ἀπὸ Ὁμήρου — ἐπὶ — οὔτέ τι ἐμῷ cod., προβάλλεις — ἐπὶ Ὁμήρου — ἔπεϊ (ἐπὶ Aldus) — [οὔτέ τι ἐμῷ omissis] Mus., προσβάλλῃ Schowius, προσβάλλομαι Heinsius qui εὐαπόδεικτον coniciebat (ἔστι δὲ ἂν ἀπόδεικτον ἀπὸ inepte Schowius), προσβολῆς Vossius. Cf. Apoll. lex. Hom. p. 136, 14. — παρὰ Ὁμήρῳ Meineke. 89. προτιδέγμεναι· προσδεχόμεναι Iensius Luc. Hesych. p. 203. 92. προτιείδειν cod., em. Vossius ope Suidae. Alii explicant συνελαύνειν συνδιώκειν συστρέφειν συλλαβεῖν. 93. Excidit glossa προτιμῆσαι. 94. πρότιον cod., em. Pergerus. Emendationem perfecit Pearso Animadv. II p. 599 τὸν corrigendo. 96. προσεδόκα cod., προσδοκᾷ Mus. Scribendum igitur pro προτιόσσεται erat προτιόσσετο. 98. Imo (κατὰ) πρότμησιν. Cf. πορτμίς et σμῆσον. 4001. πρότμηστιν Phot. 464, 24. 2. προτελείων· ἀπαρχῶν Brisson. de iure connub. p. 61 Phot. 469, 3 πρωτόλειον· ἀπαρχήν, quod verum est. 3. Phot. 465, 1. 5. Poll. X 191 Phot. 465, 3. 6. 7. Schol. Apoll. Rhod. I 564 Grashof *das Schiff bei* Homer p. 23 Boeckh. *Urkund.* p. 147 C. I. II p. 977. 8. προτορύμῳ Mus. *Vera lectio est* πρώτῳ ῥυμῷ· ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. Alb. 9. ἀχεῖι cod., em. Mus. — προτραπῆναι παρ᾽ οὐχὶ κτλ. cod., scripsi προτραπέσθαι et reliqua sic emendaverim: οὐχὶ προθυμηθῆναι, οἷον (ὑπὸ) τοῦ ἄχους ἀποτραπῆναι τῆς μάχης. Cf. schol. Hom. p. 192 b 40 Bekk., Hesych. s. vv. ἄχεϊ προτραπέσθαι et προστραπέσθαι. 10. προάγειν?

* προτροπεσθάριοι· ἐπιτροπὴν ἔχοντες
προτρέπου· παρακάλει
προτριβεῖς· δριμεῖς καὶ ὀξεῖς
πρότριτα· πρὸ πολλοῦ
4015. πρότροπα· θυσίας εἶδος
προτροπάδην· εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένοι. ἢ φεύγων καὶ διώκων ὡς ἐν μάχῃ
προτροπή· παράκλησις. καὶ τὰ ὅμοια
* προτύπως· ἀκολούθως
προτροπίς· σπυρίς
20. πρότροπος· οἶνός τις, τοῦ γλεύκους τὸ πρόχυμα
προτρύγαια· ἑορτὴ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος
[προτυχών] προστυχών· παρατυχών
* πρωτόγονος· νέος
προῦ· προσέρχου
25. προύβα· τὸ λευκόν
προὔβη· προέβη
[προυγελεῖν· προπηλακίζειν, ὑβρίζειν]
[προυγιετέρω· προτιμοτέρω]
προυεσμένη· ἀναβαλλομένη. προϊοῦσα
30. προὔθηκα· προέθηκα
προύκας· δορκάδας
προυλέσι· πεζοῖς ὁπλίταις
προῦμορ· εἶδος σικύου
προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι· δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί

SCR. 12. Plat. Epist. 13 p. 363 C. 14. Thucyd. II 34. 16. Π 303 Xen. Mem. I 3, 13. 22. Demosth. 799, 5 quo etiam Photii gl. ὁ προστυχών respicit. 26. Macho Athen. XIII p. 580 C Polyb. II 1, 3 (προὔβην Soph. Antig. 387 προὔβης Aesch. Prom. 247). 30. Eur. Alc. 752. (προὔθηκε Archil. fr. 37. προὔθηκας Eur. Hipp. 1046).

ADNOT. 11. πρότροπες, θάριοι cod., προτροπεσθάριοι Mus., πρωτοβεστιάριοι Salmasius h. e. protovestiarii, qui si verum vidit supple τοῦ βεστιαρίου. 13. προστριβεῖς improbabiliter Albertus, περιτριβεῖς Ruhnkenius. Modo constaret δριμεῖς an δρομεῖς explicatio vera sit. 15. Fallitur Toup. Em. III p. 380, cum Eur. Alc. 1159 βουθύτοισι προ(σ)τροπαῖς comparat. Refero ad τραπεῖν sive τροπεῖν· ἐπὶ τῇ ληνῷ πατεῖν, unde οἶνος dicitur τραπητός τροπίας πρότροπος, et sacrificium vindemiale intellego, quod offerebant vindemiatores, antequam uvas torculari subicerent. Comparari possunt προηρόσια προλόγια προτρύγαια sim. 16. Schol. Platon. Conviv. p. 378 Bekk. 18. Infra πρωτοτύπως· [ὁ] ἀκολούθως. 20. Cf. πρόουρον. πρόρυμα cod., em. Lindanus et Albertus coll. Geopon. VI 16. Cf. Poll. VI 17 Diosc. V 9 Ath. I p. 30 B II p. 45 E Pierso ad Moer. p. 305. 21. προτρυγέα cod., em. Heinsius. 22. Em. Cobet. Mnemos. VIII p. 47. 23. προτώγονος ordo. 24. προσσοῦ? an πρόβα? 25. πρόβατον λευκόν? Ceterum etiam albam fluctuum spumam πρόβατα dici adnotat Eustath. ap. Ducang. 27. Imo προυσελεῖν; cf. προσέλει et mox προύσελα. 28. Sic codex, προυργιαιτέρῳ· προτιμοτέρῳ Mus. 29. Sic cod. et Vossius, προϊεμένη Mus. Non liquet. 31. πρόκας Mus. recte, si δορκάδες mendo caret. Nam nulla exstat dialectus, quae ŏ breve post consonam in ου mutet. Προῦκας si genuina lectio est, e πρῶκας natum est ex dialecti Cypriae Thessalicaeque legibus et per δρόσους (cf. tamen gl. 3519) explicandum erat. Sin πτοῦκας· δορκάδας verum est, quo ducit Phot. 471, 2, dialectus Cypria est. 32. Si mendo caret, Laconicum aut Boeoticum est pro πυλέσι. 33. οἴκου cod., σύκου Salmasius. Aliud est προῦμνον sive προῦνος, prunum, quod Albertus latere putabat. Verum erit προῦμος sive προύιμορ· εἶδος σικύου, h. e. πρώϊμος (ut vidit Pearso) σίκυος Aristot. Probl. XX 14. 34. Cf. παιδῶνας, (quod etiam Bekkeri anecdotis p. 1415 reddendum videtur pro παῖδας) σκείρατες, σκίταλοι et οἴσυλος. — προύνεικος scribunt EM. 691, 24 Phot. 465, 12 Suid. Philemo p. 264 ed. Osann pendentes ab Aelio Dionysio Eustathii 983, 48 Cyrillus Cram. AP. IV p. 189 Choerob. Cram. AO II p. 251; προύνικος laciniosus Glossae vett.; πρόυνικος Poll. VII 132; προὔνεικος probat Lob. rhem. p. 59 προυνικός Meineck. Anall. Al. 398. προύνικος Porso. — Bochartus Hieroz. I, III, 8 p. 794 ex oriente repetit vocem a phuranik, quod celeritatem cursus indicat. Possit ad οὔνιος referri, modo hoc unquam in Graecorum ore fuisse constaret.

4035. προύνους· βουνούς
προυξένεις· ἐξένιζες
προύπεμψε· προέπεμψεν
προύπτον· πρόδηλον, φανερόν
προύρα· πλεύμων, ἢ πνεύμων
40. προυργιαίτατα· προνοητικώτατα
προυργιαίτερον· προκρινόμενον, προτιμότερον. κρεῖττον. ἀναγκαιότερον. ὠφελιμώτερον
προύργου· ὁμοίως· ἑτοίμου, πρὸ ἔργου
προύσελα· προύτελα, προτελεῖ
προύστημεν· προέστημεν
45. προύστησας· προέστησας. εὐτρέπισας
προύστησε· προέστησε. εὐτρέπισεν
[προυτροπάδην· κατὰ τροπήν]
προύτυψαν· προένευσαν. προῆλθον, προεχώρησαν
προύτυψαν· προήρξαντο. καὶ τὰ ὅμοια
50. προύχει· προέχει. πρωτεύει, κρεῖττόν ἐστι
προύχοιο· προφασίζοιο
προύχων· προέχων
προύχονται· ἐνέχονται
προύχοντες· προάγοντες. μέγιστοι
55. [προυχός· ξέστης]
[προύχνου· παντελοῦς]
προφαίνων· προλέγων. προδηλῶν
προφανεῖς· προφανέστεροι
προφανέντες· προελθόντες
60. προφανῶς· προθύμως
πρόφαντα· προφητικά
πρόφαντον· λόγιον, θεοπρόπιον, προδεδηλωμένον
πρόφασις· αἰτία, ἀφορμή
[πρόφασσα· πρόθυμος. ἐνοοῦσα. καὶ προνοηθεῖσα]
65. πρόφερε· ὀνείδιζε. πρόαγε, προκόμιζε
προφέρει· ὅμοιον
προφερεῖς· οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι
προφορεῖσθαι· τὸ ταῖς διαζομέναις τὸν στήμονα παραδιδόναι

SCR. 36. Demosth. 252, 25. 37. Θ 367 Soph. El. 1158. 38. Thuc. V 99 Eur. Hipp. 1366. 41. Demosth. 412, 7. 44. Eur. Andr. 221. 48. Ν 136. 50. Soph. Phil. 138. 51. Soph. Ant. 80. 52. Χ 97. 53. Thuc. I 140? 54. Arist. Eth. Nicom. I 3. 57. Non spectat Soph. El. 753. 59. Θ 378 Ω 332. 60. Siracid. LI 18. 61. Herod. IX 93. 62. Soph. Tr. 1161. 63. Thuc. III 9 et frequenter Hippocrates. 65. Γ 64. 66. Pind. Pyth. II 89. 67. Aeschines 7, 35. 68. Ar. Avv. 4.

ADNOT. 35. προῦνας pro πρῶνας post Guyetum Thes. VI col. 2079 D. Glossa Cypriis vindicanda videtur, quos exitus et genera nominum saepius mutasse dixi. 36. προυξενεῖς· ξενίζεις cod., em. Iensius. 39. Non liquet. προῦρα Cyprium est pro πρῷρα, videndum igitur num πνεῦμα τοὐκ πρῴρας (ut Soph. Philoct. 639 dicit) intellegendum sit. 43. Nihil prodest Thes. VI col. 2059 B. Mihi tres videntur lectiones eiusdem vocabuli προυσελεῖ, mendosae omnes. Invenerat autem haud dubie προγελεῖ et προύγελα. 47. Imo προτροπάδην. 48. προύτυφαν cod., em. Mus. 51. προφητίζοιο cod., em. Alb. Cf. πρόχοιο. 55. Sic cod., πρόχους Mus. 56. Imo πρόχνυ vel πρόχνου. 59. Malim δυικῶς: προφανέντε· προελθόντες. 64. Imo πρόφρασσα — εὐνοοῦσα. 65. 66. προκόμιζε, προφέ ὅμοιον (ρ supra) cod. Mus. (πρόφερε), separavit et προφέρει scripsit Is. Vossius, προφέροις (e Β 251) Pearso. 67. Poll. II 10 Harpocr. 160, 30 Phot. 466, 1. 68. προφερεῖσθαι cod., προφορεῖσθαι recte Alb. Pro παραδιδόναι Phot. 466, 6 habet παραφθείρειν h. e. παραφέρειν. Vide Phrynich. app. soph. p. 60, 7 Poll. VII 32 schol. Ar. Avv. 4.

* προφερέστεροι· κρείττονες, ὑπερέχοντες, κρείσσονες, βελτίονες

4070. * προφορά· εὐλαλία. ἑτοιμολογία

[προφοῶ· προεξήγαγεν αὐτόν]

71a. πρὸ φόως· πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε γεννηθέντα

προφράγματα· τὰ προσκήνια

πρόφρασσα· πρόθυμος. εὐνοοῦσα. διανοουμένη

προφρονέως· προθύμως

75. πρόφρων· πρόθυμος. εὔνους. φρόνιμος

προφύσια· ἐν τοῖς μετάλλοις τὰ σκέπης χάριν τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα

προχάζοις· προβαίνοις. ἀναποδίζοις

προχάνη· σκῆψις. πρόφασις. καὶ καλύπτρα

Προχαρισία· ἡ Θέτις οὕτω που τιμᾶται

80. πρόχασον· πρόελθε

[προχέα· πρόφασις]

προχέει· ἐκπέμπει

προχειρίζεται· προφέρει. προχέει. ἐκλέγεται

προχειρίσαι· ἐπιλέξαι

85. προχείρως· ἑτοίμως, ταχέως, ὀξέως

* πρόχειρος· ἕτοιμος, εὐχερής

* προχειρότατον· ἕτοιμον

προχέοντο· ἐπάλληλοι ἐφέροντο. προΐεσαν. ἔρρεον. προ[σ]ήρχοντο

[πρόχθης· τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν

90. προχθήσεσι· ταῖς εἰς τὴν θάλασσαν προχύσεσι]

πρόχνυ· ἐπὶ γόνατα, οἷον πρὸ γόνατος·

> πρόχνυ καθεζομένη

καὶ παντελῶς·

> πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε

καὶ πρόρριζον, παντελῶς, καὶ τελείως

προχοαί· αἱ ἐκχύσεις τῶν ποταμῶν. καὶ ὑδρ[ε]ίαι

προχοῆς· τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ προστόμιον προχοή

προχοΐδας· τὰς ἀμίδας

SCR. 69. *φ* 134. 70. ADN. 71a. *Π* 188. 73. *Κ* 290. 74. *Ε* 810. 75. *Α* 77. 78. Soph. Ant. 79 Callim. Cer. 74. 82. προχέειν *Φ* 219. 84. Exod. IV 13. 85. Plat. Symp. 204 D. 86. Proverb. XI 3. 88. *Β* 465 *Ο* 360 *Φ* 6. 89. *υ* 65. 90. *Ρ* 263. 91. *Ι* 566 *ξ* 69. 92. Suppl. 989. 93. *υ* 65. 94. Xen. Cyr. VIII 8, 10.

ADNOT. 69. *βελτίους* Mus. 70. *προσφορά* Aldus, em. Salmasius. Coniunctum est cum *ἑτοιμολογία* ap. Epiphanium, unde hoc pro *ἐτυμολογία* restituit GDindorf. c. 2097 D. 71. Om. Mus. L. *πρὸ φόως*. 71a. *προφοῶς — γεννηθέντος* cod., *πρὸ φόως δε — γεννηθέντα* Mus. 72. Cf. προσκρούνιον. *πρόφραγμα*, ubi *προσκύνια* conieci, quod etiamnunc placet. 76. *πρὸ τῶν?* Simile quid *μεσοκρινεῖς* Phot. 259, 25. 77. Sic codex et Phot. 466, 10 recte, *προχάζοιο* Mus. Cf. *πρόχασον* et Cobet. Mnem. VIII p. 64. 78. Schol. Soph. Ant. 79 Eustath. 723, 27 Lob. rhem. 354. 267. 80. Cf. *προχάζοις*. 81. Lob. rhem. 254. Vitiose pro *προχάνη* vel *προοχά*. 83. In codice a προέχει· *ἐκλέγεται* nova glossa incipit, em. Pearso et Alb. 84. *προβαλοῦ* addit Cyr. 11. 88. EM. 691, 44. 89. Om. Mus. L. *προχοῆς* ut infra. Musurus correxerat *πρόχθησις*. 90. *προχοῆσι* Ruhnkenius. Ineptit Schowius p. 669, 3, cum scripturam codicis relinqui iubet. 92. *προγόνου — ἐπὶ πολλῶν* cod., em. Mus. Possis *πρὸ γούνων*. 93. *προχοῆς* cod., *προχόη* Mus., *προχοῆς* Schowius. Correxi.

4095. πρόχοι· πρόχοοι, ἤγουν ὑδρ[ε]ίαι·
ἀμφικύβωται προχοί.
ἤτοι δὲ ἀπὸ τοῦ ὅλου περιφερεῖς κύβους ἀμφικύβωται· ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὤτων, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦντος

προχοΐδια· αἱ καταχύσεις

προχοΐδιον· ἀγγεῖόν τι οἰνηρόν, σταμνίς. καὶ οἷον ὡς προχοΐδιον, ἤγουν κατάχυσιν

[πρόχοιο· προφασίζοιο. ἢ προβάλλοιο, καὶ σκεπάζοιο. παρ' ὃ καὶ τὰς ἀσπίδας προβαλοὺς ἔλεγον]

πρόχοος· ξέστης, μέτρον

4100. προχόῳ· τῇ καταχύσει

προχύτας· ὀλάς, ἀπαρχάς

προχύτης· ποτήριόν τι

* πρόχυσις· τὸ μεταξὺ χῶμα

προψάτης· πανώλεθρος

5. προώδων· ἐξέχων τοὺς ὀδόντας

πρόωμαι· ἐάσω, προχωρήσω

προώμεθα· ἐάσωμεν, παραχωρήσωμεν

προώρας· τὰ πρῶτα κλήματα

πρόωρον· πρὸ καιροῦ

10. πρόωφος· πρόσκοπος

προωχὴς ἵππος· ὁ ἐκ τῶν ὄπισθεν μετέωρος καὶ τῷ ἀναστήματι καὶ τῇ ἱππασίᾳ

πρύανος· νέος

πρυλεῖς· οἱ μὲν πολλοὺς λαούς· οἱ δὲ προμάχους, ἢ πεζοὺς ὁπλίτας ἀθρόους

πρυλέες· πεζοὶ ὁπλῖται· ἀπὸ τῆς πορ(ε)ίας. τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι

15. πρύλιν· πυῤῥίχην, ἢ ὁπλίτην

πρυλέεσσ' ἀραρυῖα· πεζοῖς ἡρμοσμένη

SCR. 95. Poeta scenicus aliquis. 98. Soph. Ant. 80. 99. σ 397. 4100. α 136. 1. Eur. El. 803. 2. Simaristus l. l. 4. προώλης Demosth. 332, 22. 8. Theophr. HPl. II 1, 3 CPl. III 14, 7 unde patet πρώρας (sic) esse genetivum. 14. Δ 49. 15. Callim. Iov. 52. 16. Ε 744.

ADNOT. 95. ἀμφικύμβωτοι πρόχοι — ἀμφικύμβωτοι Mus. — ἀπὸ [τῆς] τῶν ὤτων HSt., quod amplectens conicio δηλοῦντος (τοῦ ἀμφί). Praeterea δέ, ut saepius in hac farragine ex λέ (γ.) corruptum videtur: reliqua obscuriora sunt quam quae certam medelam admittant. Coniciebam: ‚ἀμφικύμβωται πρόχοι' ἤτοι λέγει διὰ τοὺς ὅλως περιφερεῖς κύμβους ἀμφικύμβωται. 97. καὶ Ἴων ‚ὡς προχοΐδιον'? nisi ex Photio 466, 20 reponendum sit σταμνίσκιον ὡς εἰ κατάχυσιν. 98. Imo προὔχοιο; q. v. — προβάλους codex. 99. Cf. προὐχός. Apud Phot. 466, 21 est πρόχους· ξέστης τὸ μέτρον quod praestat. 4101. ὅλας cod., em. Is. Vossius. 2. Ath. XI 496 C. 4. Nihil huc facere arbitror προσφάτης, quod apposuit Albertus. Coaluerunt προψάτης (cf. ψατῆσαι· τὸ προειπεῖν, ut i. q. προφάτας s. προφήτης esse videatur — nam προψάλτης pro πρωτοψάλτης (Cantacuz. histor. p. 123 C) nondum inventum est —) et προώλης· πανώλεθρος suo loco collocandum. V. Poll. V 130 et Pearso Advers. II p. 600. 5. Phrynich. app. soph. p. 58, 21 Poll. II 96 Phot. 456, 17, pendens a Pausania Eustath. 1872, 33. Vitium προωδῶν sustulit Is. Vossius. Cf. Lobeck. Parall. p. 248. 6. πρόσσομαι cod., em. Cyr. 11. lex. Bekk. 288, 15 Phot. 466, 24. Supra habuimus οὐ μὴ πρόωμαι. 7. Malim cum Cyr. 11 προώμεθα· ἐάσομεν παραχωρήσομεν. 8. Nihil huc pertinet πρόουρον ab Alberto et Thes. VI col. 2115 D appositum. Vide SCR. Ad formam cf. θόωκος Ξενοφόων Κρειήτης ἀμόωμφον ἀμόωλον. 10. πρόωπος (sic) Vossius. An πρόωρος = πρῳρεύς? 11. Supra ὀχεῖται· μετέωρος φέρεται. Contrarium est πρῳραχθής. 12. Lob. Proll. 175. — Πρόενος i. e. προέτης Meinekius, nisi α e dialecto sit pro ε. 15. ἢ ἐνόπλιον? 16. πρύλεις cod., em. Mus. Vid. Apoll. lex. 136, 25.

πρυλεύσεις· ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν τελευτησάντων παρὰ τῷ ἱερεῖ

πρύμνα· τὰ πρέμνα, ἢ τὰ ὄπισθεν τοῦ πλοίου

πρύμναι· αἱ ἄκραι

1120. πρύμναδε· πρυμνόθεν. πᾶν γὰρ τὸ πρόσγειον κάτωθεν πρύμνον λέγεται

* πρυμνήσια· ἀπόγεια σχοινία

πρύμνηθεν οὖρον· τὸν ὄπισθεν ἄνεμον, τὸν ἐπιτήδειον

* πρύμνη· τὰ ὀπίσω, ἢ τὸ τέλος τοῦ πλοίου

πρυμνόν· τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον. καὶ πρυμνὴν τὴν ἐσχάτην. [καὶ πᾶν ἔσχατον], ἐκ ῥιζῶν

25. πρυμνός· κάτωθεν βαρύς. ἢ πλοῦτος

πρυμνώρ(ε)ια· ἀκρώρεια. ἄκρον. ὄρους τὸ ἔσχατον μέρος

πρυτανεῖα· ἡ λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος

πρυτανεῖον· τρία Ἀθήνησι συσσίτια [πρυτανεῖα] θεσμοφορεῖον, πρυτανεῖον. [λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπὶ μηνὶ μισθοφορία, καὶ οὗ κατετίθεσαν τὸ ἀργύριον οἱ δικαζόμενοι

πρυτανεύει· διοικεῖ

30. πρύτανις· βασιλεύς. ἄρχων. χορηγός. ταμίας. διοικητής

πρῴ· ἀντὶ τοῦ πρωΐ

πρωθήβας· ἀκμαίους

πρωθῆβαι· ἄρτι ἀκμάζοντες

[πρώηβες· ἄρτι ἀκμάζοντες]

35. πρωθήβην· ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν

πρωΐ· Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. σημαίνει δὲ τὸ ἐν ὥρᾳ. καὶ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, ἢ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ὡς ὀψὲ ἐπὶ τοῦ καθυστεροῦντος τῆς προσηκούσης ὥρας

πρωΐα· ταχέα

πρωϊζά· πρῶτα. πρωΐ

πρωΐη· ὀρθρινή

SCR. 19. ADN. 20. πρύμναθεν Erinna Ath. VII p. 283 D. 21. *Λ* 476. 22. Eur. Tro. 20; indicavit etiam Kirchhoff. 23. ν 84. 24. *M* 149. 25. *M* 446, ubi pro βαρύς paraphrasis Bekkeri exhibet παχύς. 26. *Ξ* 307. 27. ADN. 28. ADN. 30. Aesch. Suppl. 371. 31. e. g. Ar. Avv. 129. 32. *Θ* 518. 33. ϑ 262. 35. *Λ* 430. 38. *B* 308, ubi πρωΐζ' legendum. 39. Herod. VIII 6.

ADNOT. 17. Obscura et glossa est et explicatio, in qua utrum Αἰσχύλῳ Ἱερείαις lateat an ἠρμεῖ non liquet. Lusi πῦρ λεύσσειν et πυρεύς· εἰς (τῶν). 18. πρήμνα Aldus, πρύμνα ed. Hagen. — τὰ πρέμνα ἢ om. Schrewel. 19. Ad Eur. El. 445 referebat Seidlerus cacumina montis intellegens; sed recte πρυμνᾶς editio Lips. a. 1778 a qua Nauckius non debebat recedere. Spectare videtur ad Il. *Λ* 109 si plurativus est numerus (cf. ἐπὶ πρύμνησιν· ἐπὶ ἄκραις), sin πρύμνῃ ἄκρῃ iunctim legendum, omissa explicatione ad Eur. Cycl. 14 referri poterit. Qui pro adiectivo capit, πρυμναῖαι aut πρυμναί scribat necesse est. 20. Explicatio poscit Doricum πρύμναθεν s. πρύμναθε, ut πρῴραθε dixit Pind. Pyth. X 81. Offendit κάτωθεν πρύμνον pro quibus exspectaveris πρυμνόν, verbo κάτωθεν post πρυμνόθεν collocato. 21. Hucine pertinent verba πᾶν γὰρ πρόσγειον πρυμνὸν λέγεται? 22. πρύμνηθεν· οὔριον cod., em. GDindorf. Thes. VI c. 2120 A. 24. πρύμναν cod., πρύμνον Cyrillus 63, πρυμνόν (Apoll. lex. 136, 20) rectius Suidas. Statim πρύμναν cod., em. Albertus coll. Schol. *M* 149: πρυμνήν· ἐκ ῥιζῶν, ἐσχάτην, probante GBernhardyo ad Suidan. Proscripta haud scio an ad gl. 23 retrahere praestet. 25. Apoll. lex. 136, 20. — ἢ γλουτός? 26. (ε) Albertus. 27. Poll. VIII 38 Ammon. p. 119 Thom. M. p. 762 schol. Ar. Nubb. 1180 alii. Cf. Demosth. 1353, 23. 1158, 22 al. 28. L. καὶ τὸ ἀργύριον ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι. Sic Phot. 467, 16 et 24 Lex. rhet. Bekk. I p. 291, 15. Verba inducta non ad πρυτανεῖον pertinent, sed ad πρυτανεία quod cum πρυτανεῖα confundit. Reliqua ope schol. Plat. Protag. p. 321 Bekk. sunt corrigenda, qui sic explicat πρυτανεῖον θεσμοθέσιον θόλος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιμήνιος μισθοφορά. 30. τίμιος cod., em. Phot. Suid. Cyrilli. 31. πρῷ cod. 32. πρωθήβους male Mus. vid. Apoll. lex. 136, 26. 37. L. πρώϊα· ταχέα aut πρωΐα· ταχεῖα. 38. πρώϊζα cod.

4140. [πρωϊνής· ἐπ' ὄψιν, ἐπὶ πρόσωπον]
πρώϊον· κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ πρὸ καιροῦ, ταχύ. ἢ ἀντὶ τοῦ πρώην
[πρώκεα· δῶρα]
πρῶκες· σταγόνες, ψεκάδες, σταλαγμοί
πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνῃ· παροιμία, ὅταν τις μὴ δύνηται ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία αὐτῷ ἐπιφέρηται. ἐλέγετο οὖν ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καὶ εἰκῇ πραττομένων
45. πρωλυθίαι· παρειμένοι, παραλελυμένοι
πρωλύθιον· ὁ ἐπιφερὴς καὶ ἐπὶ στόμα
πρῶν[ίας]· ὄρος, κρημνός. οἱ δὲ ὄρους ἐξοχήν
πρώονας· ὀρῶν ἐξοχάς
πρώονες· οἱ ἐκνενευκότες τόποι εἰς ὄρη
50. πρῷρα· πρόσωπον. ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου. ἢ στολὴ διακεκαλλωπισμένη τὰς ὄψεις, ἢ ἐπικαλύπτουσα
πρῳράσαντες· κροτήσαντες. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν καὶ τῆς εἰρεσίας
πρωραχθῇ· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρῴρᾳ τὸν φόρτον φέρει, καὶ ἐπαιωρούμενα ἐγκαθέζεται τῇ θαλάσσῃ. φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέρονται. Πρῷρα δὲ τὸ πρόσωπον
πρωρεῖ· κηδεύει. ἐκρεῖ. [πρωσίς] προορᾷ. φοβεῖται
πρ[ώσ]ῶσι(ν)· προ[σ]ώθησιν
55. πρῶτα· ἅπαξ πρότερον
* προτέλειαι· αἱ ἀπαρχαί· κυρίως μὲν τῆς λείας, ἤγουν τῆς αἰχμαλωσίας, καταχρηστικῶς πᾶσα ἀπαρχή
* πρώτῃσι θύρῃσιν· ἐπ' ἄκρου τοῦ οὐδοῦ. ἐπ' ἄκραις ταῖς θύραις
πρωτερική· εἶδός τι συκῆς πρωΐμου. καὶ πεδίον τι οὕτω καλεῖται
πρώτιστον· πρότερον
60. πρωτόαλος· πρωτόπλους
πρωτόβαθρον· τὸν προεδρ[ε]ίας ἀξιωθέντα
πρωτογόνων· πρώτων φανέντων
πρωτόγονος· νέος

SCR. 41. *O* 470. 43. Callim. Apoll. 41. 44. Ar. Vespp. 602. 47. *P* 747? 48. *M* 282. 49. Θ 557 Alcm. fr. 53. 50. Soph. fr. 653. 52. *Sumtum fortasse ex tragoedia.* Thes. 55. *A* 6. 56. Lycophr. 298 Eur. Or. 382. 57. *X* 66 *a* 255. 59. *B* 702. 62. *Δ* 102 Soph. Phil. 180. 63. Eur. Hec. 458.

ADNOT. 40. Imo πρηνής. Vidit Guyetus. 42. Imo προίκια. 44. πρῷκτος, λουτροῦ πτν (ε ἠ suprascr.) cod., em. Mus. Cf. Editores ad Append. prov. IV 61 vol. I p. 447. 45. 46. Non liquet. 47. Recte Salmasius in Solin. p. 569 πρών. Syllabae ιας natae videntur e loco Hom. *P* 747: πρὼν ἰσχάνει. Apoll. lex. 136, 30. 49. ἐν ὄρεσι Guyetus et HSt. 50. στολή cod., coni. στολίς h. e. ἀκροστόλιον, ὀφθαλμός. Mox τὰς ὄψεις ἐπικαλύπτουσα HSt., malim ἐπικαλλύνουσα aut ἐπικύπτουσα. 52. προράχθη — ἐπεωρούμενα cod., πρωράχθη — ἐπαιωρούμενα Mus. πρωραχθῇς Guyetus. 53. ἐκρεῖ. Πρωσίς· προορᾷ cod. ut duo sint articuli, coniunxit Mus. Πρωσίς (l. πρῶσιν) est correctio seq. gl. πρώσωσιν. Confundit πωρεῖ· κηδεύει q. v., προῤῥεῖ· ἐκρεῖ et fortasse πρωρῇ· (Dorice) προορᾷ, φοβεῖται nisi πτύρει· φοβεῖ in mente habuit. 54. πρώσωσι· προσώθησιν cod., πρόσωσιν· προσώθησιν Mus. L. πρῶσιν· προώθησιν. Cf. πρόσον. 56. πρωτόλεια Is. Vossius. 57. θηρίοισιν cod., em. Mus. Apoll. lex. 136, 27. 58. πρῳτερική Eustath. 225, 44 recte. Vide Seleucum ap. Ath. III p. 77 D ubi cod. et epitom. πρωτερικήν, editio Commel. προτερικήν scribunt. — πεδίον cod. et Valesius, nec non Phavor., παιδίον Mus. 61. Poll. IV 121 Bekk. Anecd. I 112, 26 Phot. 469, 10.

πρωτογυναῖκες· οἱ μίαν ἠγμένοι γυναῖκα
πρωτόλεια· ἀπάργματα
πρωτόλειον· ἀπαρχή. ἢ τὸ πρῶτον ἐλθεῖν τὴν λείαν
πρωτώλη· πρώτη. ἢ πτερόν
πρωτολήδεσθαι· τὸ πρῶτον ἀποπειρᾶσθαι
πρωτόμφαλον· τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον
πρῶτον ὑπηνήτην· τὴν ἀπαρχὴν ἔχοντα γενειάδος
πρωτοπαγεῖς· οἱ πρῶτον πεπηγμένοι δίφροι, καινοί
πρωτοπραξία· τὸ πρῶτον εἰσπραττόμενον
πρωτοστάτης· ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος
πρωτοτόκος· ἡ πρώτη τετοκυῖα. καὶ ὁ πρῶτος τεχθείς
πρωτοτύπως· ὁ ἀκολούθως. πρωτουργός
πρώτῳ ῥυμῷ· τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ
πταίει· πίπτει, ἁμαρτάνει. σφάλλει
* πταῖτο· ἔπτη. ἔδραμεν
πτάκες ἢ πτάκιδες· δειλοί, ἐπτηχότες. καὶ πτακισμός
πτακωρεῖν· πτήσσειν, δεδοικέναι
[πταλόν· ἐφ᾿ ᾧ ἡ σταφυλὴ πατεῖται]
πταμένη· πετασθεῖσα. διελθοῦσα
πτάξ· πτάκις. πτώξ. δειλός
πτάτο· ἔπτη. ἔδραμεν
πταώτην· κατεπτηχότα
πτελέα· σῦς ὑπὸ Λακώνων. ἢ εἶδος δένδρου

SCR. 65. Eur. Or. 382. 70. Ω 348 κ 279 ὑπηνήτῃ. 71. Ε 194. 73. Xen. resp. Lac. XI 5. 74. Ρ 5. — Coloss. I 15. 76. Π 371. 77. Thuc. I 122. 78. Ψ 880. 79. Comici. 82. Ε 282. 83. Aesch. Ag. 137? 84. Cf. 78. 86. Lycophr. 833 Φ 350.

ADNOT. 64. μυῖαν ἠγμένοι γυναῖκες cod. μὴ ἀνηγμένοι γυναῖκας Mus. πρῶτον (vel πρώτην) ἠγμένοι γυναῖκα GDindorf. Thes. VI col. 2142 A, em. Meinek. et Cobet Mnemos. VIII p. 62. 65. ἀρπάγματα cod., em. Heinsius. 66. πρὸ τοῦ Vossius recte ni fallor. Tum vero legendum ἢ τὸ πρὸ τοῦ διελεῖν τὴν λείαν .... 67. πρωτόλη ordo. Non liquet. πτερόν in prora navis (Poll. I 89) dicere videtur. 68. Πρωτοδηλεῖσθαι Meinekius. 70. ὑπήνην — γενειάς cod., em. Mus. 71. κενοί cod., em. Sopingus. 72. ἀπαιτούμενον addit Phot. 469, 11. 74. Confundit πρωτοτόκος et πρωτότοκος. 75. προτουργός cod., em. Mus. Πρωτοτύπως· ὁ ἀκολούθως (sic). Πρωτουργός· (πρωτοεργός e schol. in S. Dionys.) Albertus. Forte πρωτότυπος· ὁ ἀκολούθως πρωτουργός. Cf. προτύπως· ἀκολούθως; οὐκ ἀκολούθως Iensius. 77. πρωτορύμῳ cod., em. Is. Vossius; Apoll. lex. 136, 28. Cf. προτορύμῳ. 78. πτάτο, q. v., Mus. 79. πτακὲς ἢ πτακίδες. — ἐπτηκότες cod., ἐπτηχότες Musurus quod nuper etiam Photio 469, 18 restituit Cobetus. Pertinent enim huc tres Photii glossae πτακίδες· δεσμοί (h. e. δείσιλοι vel δειλοί), πτά[ς]κ: δειλὸς ὀπτικῶς (πτακείς Porso, πτακίς Thes. VI col. 2161 A; ὁ ἐπτηκώς Porso, ὁ ἐπτηχώς Cobetus), πτεκάδες· δειλοί. Accedit Poll. III 137 p. 139 Bekk.: καὶ ὁ πτάκις σφόδρα κωμικόν, qui verus videtur mihi accentus. Cf. Lob. Path. p. 507. Scripsi igitur πτάκες (cum HSt.) ἢ πτάκιδες et in Photio corrigo πτάκιδες et πτάκις, nec non πτωκάδες· δειλαί. 80. πλακτωρεῖν cod., em. Phot. 469, 20, 81. λανὸν Albertus coll. ληνός et Theocr. VII 25, parum probabiliter. Vide πατήριον et πατητήριον. Verum est πύαλον (accusat.), quam cavitatem Herophilus vocabat ληνόν torcular. Vide Thes. VI col. 2207 D. 83. Herodian. διχρον. p. 345. πτακίς cod., quod aut πτάκις est aut πτακείς. 84. πτῶτο cod., πτάτο Mus. πτάτω Aldus. Cf. πταῖτο. 85. I. q. πεπταῶτα. Lob. rhem. p. 8. — κατεπτηκότα cod., em. Mus. 86. Priori significatione πτέλας usurpat Lycophro 833, quod per κάπρος, ἄγριος χοῖρος explicat schol. Par. CA, παρὰ Κίλιξιν sic appellari adnotans. Cf. Tzetz. vol. II p. 817 Mueller — ἀπὸ cod., em. Alb. Mihi ὑπὸ Λακώνων ad aliquam vicinarum glossarum pertinere videtur, fortasse ad πταώτην quocum conf. παώταο. — De ulmo cf. Lob. Parall. p. 337.

πτελεάδες· πτελεῶδες
πτελεόν· τὸ συλλέγεσθαι
Πτελεός· πόλις
4190. πτερά· πτέρυγες. ἢ οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων
[πτέρθοις· τείχεσι. διαστήμασιν]
Πτερίδες· τῶν Νυμφῶν τινες οὕτω καλοῦνται· ἀπὸ τῆς πύας
πτέρνα· τοῦ ἀρότρου τὸ σιδήριον, τὸ κατατεῖνον ὑπὸ τὴν γύην. καὶ τοῦ ποδός. καὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὀρῶν
πτέρνεται
95. * πτέρνης· τῆς πορείας τοῦ βίου
* πτερνιεῖ· παγιδεύ(σ)ει
* πτερνίζει· ἀπατᾷ. συναρπάζει. ἀτιμάζει, ὑβρίζει
πτερνίς· τὰ πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων, ἃ μέχρι νῦν προσδέουσιν ἀλυσειδίοις μακροῖς ἐν τοῖς ἰατρ(ε)ίοις. καὶ εἶδος ἱέρακος
* πτερνισμόν· ἐπιβουλήν
4200. πτερνοβάτης· τῶν ἰατρικῶν τις ἐπιδέσμων
πτερ[ν]όεντα· ταχέα. οἱ δὲ πεφορτισμένα. κοῦφα. εὐάρμοστα
πτερόεντα· ὁμοίως
πτεροῖ· ἐξαίρει
πτερόν· σκηνή
5. πτερονόμος· τοῖς πτεροῖς νομῶσα καὶ νεμωμένη. ὅθεν καὶ τὸ νέμειν ἐπιστροφὴν ἄγειν
πτεροφόροι· τέλος τι στρατιωτικόν, ἢ ὡς διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν. καλοῦνται δὲ οὕτως καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων τινές
πτέρυγες· εὐθυντῆρες. τὰ πηδάλια. καὶ μέρος χιτῶνος, τὰ περὶ τὰ κράσπεδα. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη
πτέρυγες· σκέπαις

SCR. 88. Lyc. l. l. ? 89. *B* 697. 90. Ion. fr. 5 p. 568 ? 93. *X* 397 Aesch. Cho. 200. 95. Psalm. XLVIII 6. 96. Ierem. IX 9. 97. Malach. III 8, 9. 98. Alexis ap. Poll. l. c. — Ar. Hist. An. IX 36, ubi vulgo *πέρνης*. 99. Psalm. XL 10. 4201. *Α* 201. 4. Callimachi ? 7. Sophocl. fr. 975. — LXX Numer. XV 36.

ADNOT. 87. 88. Glossae obscurae, quibus deesse explicationes ratus Palmerius conicit: *πτελεάδες (νύμφαι): πτελεῶνες· (τόποι): πτελεοῦν· τὸ συλλέγεσθαι (φύλλα)*. Similiter Guyetus. *Πτελεὼν ὁ τόπος ulmetum*. Glossae. Prima fortasse in *Πτελέανδε* mutabitur probabilius coll. Steph. Byz. p. 537, 19; tertia *τὸν σῦν λέγεσθαί φασι*. 89. Masculinum *Πτελεός* legitur in Hom. l. l. Cf. Eustath. p. 297, 25. 324, 38. 90. Schol. Ar. Avv. 1110. 91. *πτόρθοις* Mus. Imo *πτεροῖς· τείχεσιν* et fortasse *ἀναστήμασιν*; cf. Strab. XVII p. 805 allatus a Schneidero ad Vitruv. II p. 190. 94. 95. Separavit Meibomius. *Πτέρνεται* quid sit, ignoramus. 95. Sic gl. ms. in Psalm. XLVIII 6, ubi variam lectionem exstitisse *πτερνισμοῦ* pro *πτέρνης μου* patet e Cram. Anecd. Oxx. II p. 464 *πτερνισμοῦ· τῆς πορείας τοῦ βίου*. 96. (σ) Cyr. 11. 97. *συναρπάζει*] Sic Cyrillus p. 858 ad Malach. III 8, 9, animadvertente Suicero. 98. Consentiunt Poll. II 197 IV 182. Aelius Dionysius ap. Eustath. p. 870, 29 fons Photii p. 469, 24. — (ε) Mus. — Confundit *πτερνίς* et *πτέρνις*. 99. *ἐπίβουλον* cod., *ἐπίβαλον* Salmasius. *πτερνισμόν· ἐπιβουλὴν δόλον (κατασκευήν)* Cyr. 63. 11. 39, qui addit *ἀπάτην*, et Cram. AOxx. II p. 464. 4200. Nulla dubitandi caussa. 1. Apoll. lex. 136, 31. — [ν] Albertus, *ἀπ(οπ)εφορτισμένα* Is. Vossius. 2. *πτερόεντι* Albertus. 4. Tuetur Meinekius. 5. *πτέρνοις* cod., em. Alb. *νεμομένη* Mus., *ἐπιτροφὴν* Valesius. *Codicis scriptura etsi potius ad νωμῶσα καὶ νωμωμένη ducere videtur, tamen, si recte habet πτερονόμος in νέμουσα et νεμομένη mutanda erit.* Thes. VI col. 2169 C. Ad Soph. fr. 856, 11 *νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν* pertinere non videtur. 6. Phot. 470, 1. — Diodor. I 87 Clem. Alex. Strom. VI p. 757 „F. S. de Schmidt Diss. de sacrif. et sacerd. Aegypt. p. 138 — 148. Millin mag. encycl. n. 6, ann. 11 p. 177. 196 sq. Letronne *recueil des inscr. de l'Eg.* T. I p. 245, 1. p. 267.“ Sturz et Hase. 7. *τὰ πηδάλια*] Phot. 470, 2 addito *Σοφοκλῆς*. 8. *σκέπαις* cod., *σκέπαι* Mus. Possis *πτερύγεσσι: κώπαις* (vel *σκέπαις*.) *Σκέπαις* sustentatur Basil. Caesar. contr. Eunom. vol. II p. 133 et Ioann. Chrysost. vol. V homil. 33, a Suicero allatis. Nostrates quoque: *jemanden unter seine Flügel nehmen.*

πτερύγια[ι]· μέρος τι τοῦ ῥυμοῦ. καὶ τοῦ πνεύμονος τοῦ λοβοῦ τὰ ἄκρα· καὶ τοῦ ὠτὸς τὸ ἄνω· καὶ ξίφους τὰ ἑκατέρωθεν. ἢ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων

4210. πτερυγίζειν· μηδὲν ἀνύειν. ὅταν γὰρ τὰ μήπω δυνάμενα πέτεσθαι τῶν ὀρνέων πειράζοντα ἐπιβάλληται καὶ κινῇ τὰς πτέρυγας πτερυγίζειν λέγεται

πτερύγιον· ἀκρωτήριον, πτέρυξ

πτερυξαμένη· διασείσασα

πτερύσσεται· τὰ πτερὰ τινάσσει, πέτεται

πτερ[ε]υγοτύραννος· ὄρνις ποιὸς ἐν Ἰνδικῇ Ἀλεξάνδρῳ δοθείς

15. πτέρων·

ἀλλ' ἢ τρίορχος, ἢ πτέρων, ἢ στρουθίας

εἶδος ὀρνέου

πτερῶν ταρσοῦ· τῶν πτερῶν

πτερωτοῖς· πετεινοῖς

πτερωτός· ἀναπτερωθείς

πτηνός· ὁ ἱπτάμενος

20. πτῆξαι· δειλιᾶσαι

πτήξαντα· τὴν ὄψιν εἰς τοὔδαφος καταβαλόντα

πτῆξεν· εἰς φόβον ἤγαγεν

πτῆναι· ταχέως ἐνεχθῆναι

πτήσσων· ὑποπίπτων. κρυβόμενος

25. πτῆται· ταχέως πέτεται

πτίλα· πτερὰ ἁπαλά

πτίλος· ὁ μαδαρός, καὶ λελεπισμένος τοὺς ὀφθαλμούς

πτίσαι· κόψαι

* πτίσει· κόψει

30. πτισάνη· κυκεών

πτίσατε· ἀποδερματίσατε

πτόησις· δειλία

πτοία· πτυρμός. φόβος

πτοίαν ἢ πτοῖον· [θόρυβος, ἢ ταραχή

35. πτοιώμενον· πτοιᾶσθαι λέγεται· τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια

πτολέμοιο· πολέμου

πτολίεθρον· πύλιν καὶ πόλις

SCR. 10. ADN. 11. Matth. IV 5. 15. ADN. 16. E tragoedia? 17. LXX Prov. I 17. 18. Soph. OC. 1460 Eur. Alc. 262. 19. Aesch. Prom. 1024 alii. 20. Eur. Androm. 165 Xen. *KII* III 1, 26. 22. *Ξ* 40. 25. *O* 170. 26. Herod. II 76 (Nic. Ther. 524). 27. Levit. XXI 20. 32. Macc. III 3, 5? 36. *H* 232. 37. e. g. *B* 228.

ADNOT. 9. [ι] Mus. Ad *πνεύμονος* conf. Hippocrat. p. 181 G. ad *ὠτός* Poll. II 85. 10. Schol. Ar. Pl. 674 Phot. 470, 5. — *κινεῖ* codex. 11. Cf. *φάρσος* et Poll. VII 121. Intellege *pinnaculum* sive *ἀέτωμα*. 14. [ε] Salmasius. Ordo *πτερυτύραννος* postulat. 15. *πτερῶν* bis cod., *πτερών* Meinek. Com. vol. IV p. 647, *πτέρων* GDindorf. Thes. VI col. 2177 D. Cf. EM. 226, 37 Theognost. 36, 19. 16. Cf. *ταρσίοις πτεροῖς*. 25. *πτῆσαι* cod., em. Iensius Luc. Hes. p. 205 coll. schol. *O* 170, Phot. 470, 10, ubi sine caussa Cobetus *ποτῆται· πέτεται* requirit coll. Ar. Av. 252. Si quid mutandum *πέτηται* in explicatione scripserim cum Lob. El. p. 246, 14. 26. Cf. *τιλλά*. Schol. Lycophr. 25. 27. *πτιλός* cod., *πτίλλος* Phot. 470, 12, *πτίλος* Zonar. c. 1590 Suid. EM. 694, 34. 31. *πτίσσατε* male Mus. 33. *πτοιρμός* cod., *πταρμός* Mus., em. Guyetus. Cf. Phot. 470, 16 Lob. rhem. p. 138. 34. Verba postrema ad gl. praec. pertinere manifestum est. Ipsum *πτοίαν* paraschematistis accenset Lobeck. Proll. p. 8, nisi particula *ἤ* indicio sit Hesychium in fluctuantem scripturam incidisse. Huc inclino propter Phot. 470, 15, licet etiam *πτοίαν ἢ πτόαν* aut *πτύον ἢ πτέον* conicere queas. 35. Hanc formam (vid. Lob. rhem. p. 169) porrigunt cod. Mutin. Theognid. 1018, Sappho 2, 6 Eur. IA. 586. 37. *καὶ πόλις* om. Mus.

πτόλις· ναῦγος. ἢ πόλις
* πτολεμίξομεν· πολεμίσωμεν
4240. * πτολίεσσι· πόλεσι
* πτόρθος· κλάδος, βλαστός
πτολίπορθος· πολεμιστής. ἀπὸ τοῦ τὰς πόλεις πορθεῖν
πτόρθος· ὄρπηξ, βλαστός, κλάδος, ἢ ἔκφυσις τοῦ δένδρου, θαλλός
[πτόριμον· ταχύ. φρόνιμον
45. πτορισμός· φροντισμός]
πτύγμα· κόλπωμα. δίπλωμα
πτύελον· σκεῦος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν. ἢ πτύσμα
πτυκτίον· [πτυκτίον] βιβλίον
πτυκτόν· πτυσσόμενον. ἢ καμπτόμενον
50. πτύξ· ἡ πτυχή, ἡ πλέξ(ις)
πτύξις· δίπλωσις. κάμψις
πτύον· θρῖναξ. ξύλον ἐν ᾧ διαχωρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου
πτυόφιν· τοῦ πτύου. ἔστι δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον
[πτύοχλον· ὑπόδημα ἀνδρεῖον]
55. πτύρεται· κλᾶται. κραδαίνεται. σείεται. φοβεῖται. φρίττει
πτυρμός· φρίκη. καὶ τὰ ὅμοια
πτύσσει· κραδαίνει. ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ
πτυσσοίμεθα· κολακεύοιμεν
πτυχαί· στο(λ)αί. περιβολαί
60. πτύχες· μερίδες. καὶ αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις. εἰσὶ δὲ αἱ φάραγγες
πτωΐδες· Νύμφαι
πτωκὰς κύπειρος· παρὰ Σιμμίᾳ ἡ πόα, διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι
πτῶκες· δειλοί. λαγωοί. δορκάδες. ἔλαφοι. νεβροί
πτώματα· αἱ συῤῥήσεις ἐν τοῖς μετάλλοις
65. πτώξ· λαγωός. ἀπὸ τοῦ κατεπτηχέναι. ἢ ταπεινόν
πτώσ(σ)ει· ἑαυτὸν κατακρύπτει. φοβεῖται, δέδιε
* πτωσκαζέμεν[αι]· κρύπτεσθαι. περικάμπτειν
πτώσσοντες· δειλιῶντες

SCR. 38. *B* 130. 39. *B* 328. 40. Hom. 41. Eur. Hec. 20. 42. *B* 278. 43. *ξ* 128. 46. *E* 315. 47. Aristot. HA. VIII 29. 48. Greg. Naz. Or. XLVI p. 722. 49. *πτυκτῷ* *Z* 169. 50. Singularis numerus ap. Hom. *Y* 22. 51. Cf. Iob. XLI 5. 52. Soph. ap. Ael. Dionys. Eustath. p. 948, 19. 53. *N* 588. 57. Cf. *N* 134. 58. *β* 77. 65. *P* 676. 66. Cf. *Δ* 371. 67. *Δ* 372. 68. Tyrtaei fr. 2, 36. Cf. *H* 129.

ADNOT. 38. *νῆσος* probabiliter Is. Vossius. 39. *πολεμίζομεν* cod., *πολεμίζωμεν* Mus., *πολεμίξομεν* Albertus. 41. Apoll. lex. Hom. 137, 1. 44. *πόριμον* et *πορισμός* Is. Vossius recte, ni fallor. Nam ne Salaminios quidem Cypri, quibus familiaris fuisse traditur π et πτ permutatio, eo progressos esse in animum induxeris, ut *πτόριμος* auderent pro *πόριμος*. 47. Confundit *πύελος* et *πτύελον*. 48. *πτυχίον* vel *πτυκτόν* coni. HSt. 50. *πτύχη* codex; (ις) Mus. Sic *πτύξας· περιπλέξας* schol. Soph. OC. 1611. Vid. Lob. Parall. 107 et eundem de *πτυκτὸν* Path. p. 127 n. 52. Utrumque iungit Artemid. Onir. II 24. Cf. schol. Hom. *N* 588. 53. Apoll. lex. Hom. 137, 2. 54. Imo *(ἐ)πτυσχλον* monente Hemsterhusio. Cf. Lob. Path. El. p. 52 Cobet ad Phot. 470, 26. 55. *κλαδαίνεται* cod., em. Sopingus. Lobeck. rhem. p. 138. 57. Eustath. ad *N* 134. 58. H. e. *προτιπτυσσοίμεθα*. 59. (λ) Arcer. 60. Apoll. lex. 137, 3. 61. His nomen inditum volunt a Ptoo monte Boeotiae. *Πτερίδες* confert Albertus. 62. *ἢ* codex. 63. Cf. *προῦκας*. 64. Forte *συῤῥήξεις* h. e. fodinae ruina; nihili enim est Sopingi *συρρύσεις*. Cf. *μεσοκρινεῖς* ap. Phot. 259, 25: *οἱ ἀντὶ στηριγμάτων ἐν τοῖς ἀργυρείοις ὑποκείμενοι· ὥστε μὴ καταπίπτειν ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους τὰ μέταλλα*. 65. *ταπεινὸν* pro *πετεινόν* Heinsius. 66. (σ) Mus. 67. *πτωκαζέμεναι* male Mus. Cf. EM. 695, 3 EtGud. 486, 20 Eustath. 484, 2. 68. *πτώσσονται· δειλιῶνται* cod., em. Phot. 471, 11.

πτωτόν· τὸ πίπτον

4270. πτωχεύειν· ἐπαιτεῖν, ἀπὸ τοῦ πτώσσειν ἢ ἐπτηχέναι, ἤγουν ταπεινοῦσθαι

πύαλος· ἡ ἀσάμινθος. ἢ λάρναξ

πυάνιον· τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα. οἱ δὲ πανσπερμίαν ἡψημένην ἐν γλυκεῖ

πύανοι· κύαμοι. καὶ πᾶν ὄσπριον

πυανόψια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν. εἴρηται δέ, παρόσον κυάμων ἐμπίπλανται. καὶ ἄγεται Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ, ἐπειδὴ ἕψουσιν ἔτνος. οὕτω δὲ κέκληνται ὁ μὴν καὶ ἡ ἑορτή, διὰ τὸ ἀθάραν ἑψεῖν, ἃ καλοῦσι πύανα

75. πῦαρ· πυτία

πυγαῖα· τὰς σπείρας τῶν κίονων. καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν

[Πυγανίησι· πυγονίαις. ἔθνος δέ ἐστι πρὸ τῆς Αἰγύπτου μικροφυῶν ἀνθρώπων]

πύγαργος· εἶδος ἀετοῦ

πυγή· τὸ κάθισμα

80. Πυγμαῖοι· ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, τῷ μεγέθει πάνυ μικρόν, οἷον πηχυαῖον

Πυγμαίων· ὁ Ἄδωνις παρὰ Κυπρίοις

πύ[γ]ματος· ἔσχατος, ὕστατος

πυγμή· γρόνθος. πυκτή. ἤγουν τὸ συγκεκλεῖσθαι τοὺς δακτύλους

πυγόνος· τοῦ πήχεος. ἔστι δὲ ἡ πυγώ(ν) ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου

85. πυγόριζαι· οὕτω καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν

πυγός· ὁ πῆχυς

πυγοσκελίς· ζῷόν τι. καὶ ὁ βραχύς

πυγούσιον· πηχυαῖον

πυγών· μέτρον τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκών, ἕως ἔξω τῆς χειρός, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων. καὶ σπιθαμή

90. πυδαρίζειν· τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' ἀποπηδᾶν. χαλεπαίνειν

πυέλιον· πύελος χαλκῆ

SCR. 70. ρ 19. 72. Alcm. fr. 71. 74. Lycurg. ap. Harpocr. 161, 29. 75. Pro πῦρ restitui voluit Arnaldus Calliae ap. Ath. II p. 57 A. 77. Γ 6 (Apoll. lex. 137, 13). 78. Sophocl. fr. 977 p. 279 Archilochus? 79. Ar. Thesm. 1187, ubi neutrum est. 80. Γ 6. 83. Ar. Vesp. 1384. 84. Xen. Cyneg. X 2. 88. κ 517. 90. cf. Ar. Eqq. 705.

ADNOT. 69. Herod. πμλ. p. 38, 20. 70. ἢ πτίχη cod., em. Guyetus. Vid. Apoll. lex. 137, 6. 71. πύελος male Mus., qui ἀσάμινθος restituit pro ἀσα.μυνθος (sic). Cf. Lob. Phrynich. p. 309. Formam per ᾱ praebent inscr. Coa ap. Ross. fasc. 3 p. 42 inscr. Sicula ap. Gruter. p. 212. 72. Altera explicatio est Sosibii Laconis ap. Ath. XIV 648 B; qui prioris auctores erant, πῦαρ habebant in mente. Cf. πυσανία· πανσπερμία ἑφθῆ quam formam non sollicitaverim. 73. πυανοί cod. Cf. Phot. p. 471, 14 Poll. VI 61 Hesych. πούανοι et πύννους. 74. πυανοψία — ἐμπίπλαται — πιανεψιῶνος — καὶ θάραν cod., πυανέψια — ἐμπίπλανται — πυανεψιῶνος — ἀθάραν Mus. Vide Th. Bergk. *Gr. Monatsk.* p. 65. 75. πύαξ· πιτύα codex, correxi. Vide Ael. Dionys. Eustathii 1626, 5. 76. πυγαίας cod., em. Phot. 472, 5. 77. Πυγμαίοισι· πυγονιαίοις recte Albertus coll. schol. Il. Γ 6, ubi πυγονιμαίοις explicatur, quam *,formam finxit Scholiasta, ut similiorem nomini* Πυγμαίων' GDindorf. Thes. VI 2206 A. 78. Schol. Lyc. 91 EM. 695, 50 Plin. HN. X, 3 Phot. 472, 4. 80. πρὸ pro πόῤῥω Apoll. lex. 137, 13 ut gl. 77. 81. E Metharme, Pygmalionis Cyprii filia, natus est Adonis. Hinc Is. Vossius Adonin avito nomine Πυγμαλίωνα appellatum esse suspicabatur. Cf. Φερεκλέα. 82. [γ] Mus. cui typotheta non paruit; ἄσταvος cod., em. HSt. 83. πυγτή. ἤγουν codex. 84. 89. ὀλεκράνου cod., em. Mus. 87. ὁ βραχύς suspectum. βραδύς an βραχίων? 90. Schol. Ar. Eqq. 705 (697) Irenaeus ap. EM. 696, 2 Phot. 472, 14. 91. πυελίον cod.

πυελίς· σφραγιδοφύλαξ, [σιπύη, ἀρτοθήκη, ἀλευροθήκη.] ἔνθα η ψῆφος ἐν δακτυλίῳ

πύελος· ἐν ᾧ οἱ πυροὶ ἐπλύνοντο. σκάφη. ἐμβατή

πυήρ· ἀναπεπλησμένον

4295. Πύθ[ε]ια· πανήγυρις, καὶ ἑορτὴ Ἑλληνική

* πυθέσθαι· ἀκοῦσαι. ἐρωτῆσαι. γνώσεσθαι

* πύθεται· σήπεται. φθίνει. βρέχεται

Πύθιον· [τὸ ὕδωρ.] Θουκυδίδης

Πυθίων ἀνακτόρων· ἐπὶ τοῦ ἐν Χρ(ύσῃ) ἱεροῦ, ἤγουν Ἀπόλλωνος

4300. πυθμέν[α] ἐλαίης· τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν ῥίζαν

πυθμένες· βάσεις αἱ κατὰ τῶν δένδρων

πυθμήν· τὸ ὑποκάτω τῆς λεκάνης, καὶ παντὸς σκεύους. γένεσις, ἀρχή, ῥίζα. καὶ τῆς μήτρας τὸ ἄνω μέρος. καὶ ἀριθμός τις παρὰ τοῖς γεωμετρικοῖς

Πυθοῖ· ἐν Πυθῶνι

πύθοιτο· σαπείη

5. πυθόληπτος· ὑπὸ τοῦ Πυθικοῦ ....

πύθομαι· ἀκούω

πυθόμενος· ἀκούσας. ἐρωτήσας. μαθών

πυθομένων· σηπομένων. τὸ γὰρ πύος αἷμά ἐστι κατὰ μεταβολήν

πύθου· ἐρώτησον

10. πύθοντο· ἤκουον. ἔμαθον

πυθοῦ Χελιδόνος· παροιμιῶδες, διότι ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον· θρηνεῖ γὰρ ἡ χελιδὼν [καὶ ἀηδών]. τὸ δὲ ἀληθὲς ἀπὸ Χελιδόνος τινὸς θεολόγου ἢ τερατοσκόπου

Πυθώ· πόλις Φωκίδος

Πυθῶδ' ὁδός· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων

Πύθων· ὁ ἐγγαστρίμυθος ἢ ἐγγαστρίμαντις. ἢ Βυζάντιος τὸ γένος

15. πύθων· δαιμόνιον μαντικόν

πύϊον· τὸ γάλα

SCR. 92. Aristoph. fr. XVII p. 1074. 93. τ 553. 94. Simonid. Amorg. fr. I. 1. 96. Β 119. 97. α 161, quo fortasse referendum τὸ ὕδωρ h. e. τῷ ὑετῷ, Δ 395. 98. ADN. Πύθιον legitur re vera ap. Thuc. II 15 VI 54 atque posteriorem locum spectat Phot. 472, 24. 99. Trag. fr. inc. 205 p. 685 Nck. 4300. ν 122. 1. Λ 635. 2. Aesch. Suppl. 104. — Arist. HA IV 4 de part. anim. c. 5. — Plat. Civ. VIII p. 546 C Aristol. Pol. V 12. 3. θ 80. 7. Herod. I 154. 8. μ 46. 9. In Soph. OT. 604 vulgo πεύθου, codex unus πύθου (sic). 11. Aristoph. fr. inc. XX. 12. Pind. Pyth. IV 117. 14. Actt. Ap. XVI 16 — Demosth. passim.

ADNOT. 92. καὶ πύη cod., σιπύη Thes. VI col. 2207 D. 93. ἐμβάτη cod. Vid. schol. Ar. Eqq. 1060. 94. Cave πλῆρ(ες) corrigas. In Theognosto enim p. 23, 10 πυηρόν· ἀναπεπλασμένον legitur, quod fugit Thes. VI col. 2208. H. e. πύϊρ· ὄνομα πεπλασμένον; finxit autem Simonides metro coactus teste Herod. πμλ. 12, 18. 95. Πυθεία cod., Πύθια Mus., Πυθεία vero etiam Phot. 472, 20, Πύθεια Cyr. 11 et Lex. Bekk. 288, 20 ante emend. Bekkeri. 98. Ad Thuc. VIII 106 πρὸς τὸν Πύδιον μάλιστα ποταμόν haud probabiliter referunt LBos. Animadv. p. 134 et Wassius Thuc. p. 572, ubi nunc e codd. Μείδιος (deest Thes.) restitutum. Non liquet. Cf. tamen τοῦτο πύθιον: τὸ πρῶτον καὶ ἔσχατον. 99. In χρ.. literam cum compendio delevit Mus. et Χρύσῃ scripsit. 4300. πυθμένα· ἐλαίας codex, restitui Homeri verba. 5. Πυθίου ληφθείς Phot. 473, 9. 6. πύθωμαι· ἀκούσω Thes. VI col. 2237 C et Lobeck. rhem. p. 91. Alius malit πεύθομαι. 8. ποιὸς cod., em. Mus. 9. L. πυθοῦ vel πεύθου. Cf. SCR. 10. πυθοῦν, τὸ cod., em. Mus. 11. Πύθου Phot. 473, 12 App. prov. IV 63 p. 448. 13. Πυθῶδε cod., Πυθώδε rectius Phot. 473, 17. Vide Diogen. III 34 p. 220. 14. Plut. Mor. 414 E. — ἢ (ῥήτωρ) Βυζάντιος Clericus in Act. Apost. XVI 16, sine caussa, cum rhetorem innui sponte appareat. 16. I. q. πυός.

πύκα· ἐπιμελῶς·
πύκα δ' ἔτρεφε
καί·
πύκα ποητοῖο
τοῦ ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου. καί·
πυκινὸν λέχος
τὸ ἐπιμελείας ἠξιωμένον, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων εἶναι

πύκαζε· κάλυπτε. στεφάνου. πύκνου

πυκάζουσι· καλύπτουσι. στεφανοῦσι. πυκνοῦσι. κρύπτουσι. φυλάσσουσι. σκέπουσι, περιβάλλουσι, στεγάζουσι. σκιάζουσι

4320. πύκα ποιητοῖο· ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου

πυκασάντων· καλυψάντων

πυκασμός· δασύτης γεννήματος

πύκ' ἐβάλλετο· πυκνῶς ἐβάλλετο

πυκιμήδεος· συνετῆς. ἢ ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι

25. πυκ(ι)νήν· συνετήν. στεγνήν, ἰσχυράν, συνεχῆ

πυκινοῖσι· συνεχέσι. καὶ τὰ ὅμοια

* πυκινὸν δ[ὲ]' ἄχ[θ]ος· πυκνὴ λύπη

πυκινόν· συνετόν. συνεχῆ. (πυκινὸν) λέχος· διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι

πυκινόφρων· πολύφρων, σώφρων

30. πυκνά· συχνά. συνετά. πολλά

πυκνα[ί] πτερά·......

.......· τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πύκνα Ἴων

πυκναίοις· πολλοῖς

πυκνὰ ῥωγαλέην· πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν

35. πυκνῶς· συνεχῶς, συχνῶς

πύκτας· γρόνθους. ἀγωνιστάς

πύκτης· πολέμιος. ἀνένδοτος

πύλα· πύλαι

πυλαγόροι· οἱ προεστῶτες τῆς πυλαίας. πυλαία δέ ἐστι ἡ εἰς Πύλας, τὰς Θερμοπύλας, γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων

SCR. 17. *Ε* 70 *Σ* 608 *Ι* 621. 18. Eur. Tro. 349 Soph. Ai. 581. 19. Psalm. CXVII 27. 20. *Σ* 608. 23. *Ι* 588. 24. *α* 438. 25. *Β* 55. 26. *Λ* 576. 27. *Π* 599. 28. *Ι* 621. 30. *Γ* 202. 31. *π. π.* δεύεται ἅλμῃ *ε* 53, ubi *πυκινά*. Sed *περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες* *Λ* 454. *πυτιναῖα πτερά* lusit Aristoph. Avv. 797. 32. Ion. fr. 65 p. 578. 34. *υ* 438. 35. Ar. Thesm. 445. 37. Soph. Tr. 442? 39. cod. Par. S Dem. 277, 1.

ADNOT. 24. *συνετῶς ἢ ἐπιμελῶς* cod., *συνετοῦ ἢ ἐπιμελοῦς* Mus., *συνετῆς* schol. *α* 438. 25. (*ι*) Vossius. 27. [*θ*] Mus. 28. (*πυκινὸν*) debetur Heinsio. Albertus novam glossam constituit. 30. *παλαιὰ* cod., *πολλὰ* emendasse Meinek. Theocr. p. 183 nunc video. 31. 32. *πυκναὶ πτερά — πυκναῖον* cod., *πυκνὰ — πνύκα. Ἴων* Mus., *ἴων* Aldus. Huc pertinet Steph. Byz. 529, 3 sq.: *καὶ πύκνα — λέγεται καὶ πυκναία* (*πέτρα* add. Bernhardyus ad Suid. vol. II p. 322 et GDindorf. Thes., *πυκναίας πτερά* Th. Bergkius, neutrum recte, *παρ' Ἴωνι* addit Meinek.). *Δίδυμος δέ φησιν· ,τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων. τὸ δὲ πυκναία ἀπὸ τοῦ πυκνὴ παρῆκται ὅπερ οὐκ εἴρηται.'* ad q. l. Meinekius, immemor Pearson. Advers. II p. 603, 27, adnotat: Apud Hesychium duae glossae coniunctae sunt, altera *πυκνὰ πτερά·* cuius explicatio excidit, altera *Πυκναίαν· τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πύκνα Ἴων.* docet hoc quamvis corruptus Theognostus p. 23, 13 Hesychium exscribens: *Πυκναῖα πτερά. Πυκνίας τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον.* 33. *παλαιοῖς* cod., em. Meinek. Theocr. p. 183. Vide Lob. Parall. p. 319. 34. *πυκναρωγαλέην* cod., em. Mus. 39. *Πυλαγόραι* Mus. Sed *πυλαγόροι* Phot. 474, 10 Lex. Bekk. 292, 26 et optimi Demosthenis et Aeschinis libri suadent. — Strab. IX 420.

4340. πύλαι· Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει· ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας. διὸ καὶ τὰς ὁδοὺς πύλας λέγουσι. (ὁ) ποιητὴς γὰρ οὐδέποτε πύλην ἑνικῶς λέγει, ἀλλὰ πληθυντικῶς, θύραν μέντοι καὶ θύρας λέγει·

θυράων ὑψηλάων

πυλαιαστάς· τοὺς ψεύστας. Ῥόδιοι

πυλαιίδεες· αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν καὶ νικῶσαι

πυλαίμα[ρ]χος· πολέμαρχος. [καὶ ὄνομα κύριον

* πύλαι οὐρανοῦ· τὰ νέφη

45. πύλαρα· τὰ στελέχη

πυλάρταο· τῇ πύλῃ προσηρτημένου

πυλάρταο κρατεροῖο· τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος, ἢ ἡρμοσμένας ἔχοντος. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ ᾅδου. πυλωροῦ ἰσχυροῦ

πυλάτιδες ἀγοραί· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει

πυλαυρός· πυλωρός

50. πυλαωρούς· τοὺς πύλας φυλάσσοντας. τινὲς δὲ κλέπτας

* Πύλος· πόλις

* πύλη· θύρα

πυλεῶν(α)· στέφανον

* πυλευρόν· πυλωρόν

55. πυληγόροι· τελῶναι. καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων ἐπιμεληταί

Πυλήνη· πόλις Αἰτωλίας

πύλιγγες· αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες. καὶ ἴουλοι, βόστρυχοι, κ[α]ίκιννοι

SCR. 40. fr. XI p. 1161. — Eur. El. 828 Ar. HA. I 17. — ι 304. 43. ADN. 44. Ε 749. 46. 47. Ν 415 λ 276. 48. Soph. Tr. 639. 50. Φ 530 Χ 69, ubi θυραωρούς Aristarchus et Herodianus. 53. Alcm. fr. 15, 2 ex emend. Boissonadii. 56. Β 639.

ADNOT. 40. Τελμινσεῦσιν cod., Τελμησεῦσιν Mus., em. Meurs. Lectt. Att. IV 3 p. 172. — (ὁ) Mus. — ἐπὶ τῶν θυτῶν coni. Heinsius, malim ὑπὸ τ. θ. λέγεται. De re cf. Poll. 2, 215; *portas iecoris* vocat Cicero. Mirum est Dobraei iudicium in Advers. II p. 255, qui πύλαι voc. deleto glossas 39 et 40 copulat; apud comicos enim non πυλαγόρους sed πυλαωρούς intellegendos esse. 41. πυλαίας, τὰς cod., πυλαιαστὰς Mus., πυλαιστάτους Phot. 474, 15 Suid. a Cobeto post Hemsterhusium in πυλαϊστάς correcti. De etymo si fidem meretur Photius, Ῥόδιοι alienum ab h. l. videtur; nil iuvat πυλλεῖν. 42. πυλαιίδεες cod., πυλαιειδέες Mus., πυλάτιδες dubitanter Meinek. Phil. XIII p. 552 qui de pulchritudinis certaminibus mulierum conferri iubet Ath. XIII p. 609 E F. 610 A. Adludit ad Λαΐδες. 43. πυλέμαρχος laeso ordine Ahrens I p. 284 scribit, quod Aeolibus vindicat. Mihi gl. ad Ar. Eqq. 1172 spectare videtur, ubi tamen Schneidewinus exx. critt. 1836 p. 17 pro πυλαιμάχος suasit πυλοιμάχος h. e. *in Pylo expugnando adiutrix*, ut vertit Lob. ad Phryn. p. 648, recte monens Aristophanem πυλαιμάχος, quod Martis epitheton est ap. Stesichorum (Ath. IV p. 154 F schol. Hom. Ε 31) ad Minervam transtulisse. Πυλημάχος dixerat Callimachus ap. schol. Hom. p. 380. Verba καὶ ὄνομα κύριον fortasse ad gl. 4346 pertinent. Pylartes Troianus memoratur ap. Hom. Π 696. Apud Phot. 474, 25 est δούλου ὄνομα. 46. προσηρτιμένου cod., em. Mus. 47. ἐπαρτιοῦντος — πυλωροὺς ἰσχυροὺς cod., em. Apoll. lex. 137, 30. 48. Πυλατίδες cod., emendavi. Post Πυλαίαν schol. Soph. Tr. 639 addit: περὶ ἧς Ἀγάθων (fr. 17 p. 595 Nck.) φησὶ Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον συστήσασθαι ἐν τῇ Φωκίδι καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν προσαγορεύεσθαι. Cf. St. Byz. p. 476, 9 s. v. Νεγόη, ubi R praebet Πυλιάτιδες. 49. Lob. Proll. 260 Ahrens Dial. I p. 202. 50. κλέπτας] male mutant in συλάτορας, quomodo συλητής Theodoro Prodromo restituit Boisson. Herod. epim. p. 114 pro πυλητής. 53. πυλέων· στεφάνων cod., πυλεών· στέφανος Casaub. ad Ath. XV p. 678 A. Infra πυλών· στέφανος et ὕλην· στέφανον; cf. Callimach. Poll. V 96. Correxi. 54. Simile huic est θεῦροί in C. I. n. 2161 a. Sed cf. 4349. 57. καὶ κίννοι cod, em. Iunius all. Apud Theognost. 25, 19 φύλιψ· ἡ θρίξ explicatur. Similis est exitus vocc. σμήριγγες, σπόρθυγγες, ὄστλιγγες q. v. Infra ὕλιγγες· λόγχαι (πλοκαί?)

πυλλεῖ· θραύει. λέγει, διαβοᾷ. θρυλλεῖ
πύλῳ· ἀντὶ τοῦ πύλῃ τῇ τοῦ ᾅδου
4360. *πυλωλάκτας·* κακῶν μεστούς
πυλών· στέφανος
πυλωρός· ὁ πυθμὴν τῆς κοιλίας
πυμάτοις· ἐσχάτοις
πύματον· ἔσχατον, τελευταῖον
65. *πύνδαξ·* πυθμήν
πυνθάνομαι· ἀκούω
πυνθανόμην· ἤκουον
πυν[ν]ιάζειν· περαίνειν [ὡς ἀῤῥαίνειν]
* *πυνικούς·* τοὺς ἑφθοὺς ἐρεβίνθους, καὶ φακούς
70. *Πύννα·* ἡ Ἥρα
πυ[ν]νύς· ὁ πρωκτός
* *πύννους·* κυάμους ἑφθούς
πύξ· πυγμή. γρόνθος
πυξί[δ]α· δίπτυχα
75. *πύξινον·* χρῶμά τι ἱματίου
* *πύξ·* ἱμαντωμένην κλίνην
πυόν· γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον
πυππάζουσι· φωνῇ ποιᾷ χρῶνται
πύππαξ· τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον *πύππαξ* ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾠήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ *βόμβαξ* τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ *πύππαξ* οὐχί
80. *πῦρ·* πυρετός
πυράγρα· καρκίνος
πυράγρη ἢ *πυράγρα·* χαλκευτικὸν ἐργαλεῖον, καρκίνος, πάγουρος
πυραί· πυρκαϊαί
[*πύραινος·* (ὁ) πῦρ ἐναυόμενος. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φέρεται καὶ τὸ πῦρ, οὕτω]

SCR. 59. *Ε* 397. 63. *Λ* 65? 64. *Λ* 758. 65. Aristoph. fr. VI p. 1057. 66. *β* 315. 67. *ν* 256. (73. *Γ* 253). 74. Exod. XXIV 12. 77. Com. ap. schol. Ar. Vesp. 710. 78. Cratinus fr. VII p. 48. 79. ADN. 80. Saepius Hippocrates. 81. 82. *γ* 434 *Σ* 477. 83. *Λ* 52.

ADNOT. 58. *θραύει* aut *θροεῖ* scribendum cum Vossio aut ex varia lectione vocis *θρυλλεῖ* natum est. Ipsam glossam Ruhnk. epist. crit. II p. 21 *ὑλάει* scribit coll. *ὑλλεῖ·* *θρυλλεῖ* (l. *ὑλάει*). Sed fortasse in gl. Macedonica nil mutandum; certe infra *φυλλεῖν·* *ἀδολεσχεῖν*, q. d. cf. Lob. rhem. 72 n. El. p. 501. 60. *πυ[λω]λαϊστάς* voluisse videtur Albertus. — Forte *'πολωλότας*, ut Aesch. Suppl. 209 *κόπων οἴκτειρε μἀπολωλότας*. 61. Cf. 4353. 62. Cf. *στάχυς* et *ἔκφυσις· πυλωρός*, Rufus Ephes. p. 38. p. 61 Poll. II 218 Cels. IV 1. 65. Poll. X 79 Hesych. *ἀπυνδάκωτος*. 68. Vide *πουνιάζειν* et *ποτνιάζειν*, et cf. Ahrens Dor. I p. 125. — *ἐπὶ ἀρσένων*? 69. Suspectum. 70. *Πυῆνα* cod., *Πύννα* ex ordine Is. Vossius. Non ausim *πύανα· ἀθήρη*. Forte *ΠΥΗΝΑ = ΤΙΤΗΝΗ*. 71. *πύννος· ὁ τρῶκτος* cod., *ὁ τρώκτης* Mus., *πυννοτρώκτης* vel potius *πυανοτρώκτης* Meinekius in Philol. XIII p. 553, recte *ὁ πρωκτός* Ahrens Dial. II p. 125 et nunc etiam Meinekius; nam supra etiam *πύνιον* s. v. *πουνιάζειν* dicitur *ὁ δακτύλιος anulus* (male Thes. *δάκτυλος* vol. VI col. 2240 A). Cf. *Μολυννίη* et *φόρυς*. Sed pro *πύννος* ordo glossarum *πυνιάζειν Πύννα πύννος* docet scribendum esse *πυνός*, unde *πυνιάζειν· περαίνειν τρυπᾶν παιδικοῖς χρῆσθαι*, q. v. 72. *Κύαμος* et *πύανος* cum derivatis in Graecorum dialectis tot induunt formas, ut *πύννος* damnare non ausim. *πυάνους* Thes. VI c. 2240 A. 73. Moer. Att. p. 323. 74. [δ] Bernardus. 76. *πυξίνην κλίνην* memorare Poll. X 34 adnotavit Salmasius. Videtur *ἱμαντομένην*, quod in *ἱμαντωμένην* mutavit Mus., ex *ἱματίου* (gl. 4375) natum esse. 77. *πύον* codex. Vid. schol. Ar. Pac. 1150. 79. Vide Didym. p. 54 Phot. 475, 15 Schol. Plat. Euthyd. p. 303 A. 84. Vitiose pro *πύραυνος* ut habet Phot. 475, 23 *πῦρ ἐνδυόμενος* cod., (ὁ) *πῦρ ἐναυόμενος* ex Eustath. *Ε* p. 1547 (Phot. l. l.) Heinsius. Cf. EM. 697, 21 Poll. VI 88 X 104.

4385. * πυῤῥάκης· ξανθός
πυρακτῶν· ἐμπυρεύων
πυραμίδες· πυρ(αμ)οειδεῖς λαμπάδες
(*) πυραμοῦντα· τὴν πυραμίδα
πυραμίδες· οἰκοδομήματα γεωμετρικά, ἐπὶ τὰ κάτω κατερχόμενα
90. Πύραμος· ποταμὸς Κιλικίας. ἄλλοι δὲ χόρτον οὕτω καλοῦσι
πυραμοῦς· εἶδος πλακοῦντος, ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων
πυρὰ μυῖα· ἡ μέλισσα
Πύρασος· πόλις
πύραυνον· εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται, δᾳδίον, ἢ βόλβιτον, ἢ τοιοῦτόν τι. οἱ δὲ τὴν θέρμαυστριν
95. πυργηδόν· κατὰ τάξιν τείχους
* πυράγηρα· τὰ θωράκια
πυργήρης· μετέωρος ὡς πύργος. καὶ ἐν Φρουροῖς· πυργείαν (σ)κοπήν
πυργηρούμεθα· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ πυργιούμεθα
πυργηροῦμεν· φυλάττομεν τὰ τείχη
4400. πυργηρούμενον· τὰ τείχη φυλάττον
πυργίον· μέρος τριήρους
Πυργῖται· οἱ Κρῆτες
πυργῖτις· βοτάνη
* πυργοβάρεις· οἱ προμαχῶνες
5. πύργος· προμαχεών. τεῖχος·
ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη
καὶ τάξ[ε]ις ἐν τετραγώνῳ ὁπλιτῶν·
ἔστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών
καὶ πολεμιστήριον ὄργανον
πυργοῦται· ὑψοῦται

SCR. 85. I Regg. XVI 12. 86. ,Basil. p. 24' BUDAEUS. 90. Xen. Anab. I 4, 1 Euphorio ap. Tzetz. Lyc. 439. 91. Ar. Thesm. 100 Eqq. 277. 93. Λ 491. 97. Ion. fr. 47 p. 575. 98. Eur. Or. 754. 4404. Psalm. CXXI 7. 5. Ζ 386 Δ 334. 6. Ion. fr. 63 p. 577.

ADNOT. 85. πυράκης ordine requiritur, et sic editio Complut. in Genes. XXV 25 et I Regg. XVI 12. 87. πυραμειδής· πυροειδής Phot. 475, 22, quod in πυραμιδοειδής· πυραμοειδής mutare possis; sed uterque locus Diogeniano deberi videtur, qui πυραμίδες· πυραμοειδεῖς (vel πυργοειδεῖς) λαμπάδες scripserat. 88. Cf. Iatrocles Ath. XIV p. 647 C; nec opus coniectura τὴν πυρίδα, quo de cf. Welcker. Syll. epigr. p. 220 n. 170, 2. 90. χόρτον] hinc dictum volunt πυράμινος triticeus ap. Hesiod. Eustath. p. 245 Ruhnk. epist. crit. p. 109. Πυραμός ap. Artemid. I 72 (Lob. Agl. p. 1078) πυραμοῦς scr. videtur. Vid. Lob. Proll. p. 156. — Ὑλάμους· τοὺς καρποὺς Λύκιοι Steph. Byz. 647, 9. 91. πυραμ.῀. et μέλατι cod., em. Mus.. qui exitum vocis compendiosum delevit. Vide Schol. Clement. Alex. p. 113 Klotz. 92. πυραμυῖα cod., πυῤῥὰ μυῖα Vossius. Πύῤῥα· μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ Phot. 476, 25 huc vix pertinet, ut ordo docet. 94. βόλβητον — θερμά.στριν cod., βόλβιτον — θέρμαυστριν (sic) Mus. 95. τείχους] στοιχηδόν Albertus. 96. πύργηρα Vossius, quod potius πυργήρεα scribendum foret. Mihi πυργοκ(έ)ρατα latere videtur. Cf. Bacchyl. ap. Apoll. Dysc. Bekk. AG. II 596, 14 (fr. 61 p. 977). 97. πυργήρως cod., em. Guyetus, alii μετεώρως praeferunt cum Phavorino. — κοπήν cod., κώπην Mus. ἐμφρουρος. ,πυργήρεα κώμην' Lob. Proll. 266 n. coll. Paus. X 18, 2 male, Ionis Φρουρούς spectari intellegebat Florens. σκοπήν a Nauckio receptum Wagnerus me suasore correxit, idemque invenit GDindorf. Thes. VI col. 2253 D. πυργείαν suspectum. 98. πυργιούμεθα in πυργυρούμεθα mutabat Valcken. Phoen. 1094 propter codd. v. l. 4401. πυργίδιον Poll. I 92. 2. Apud Steph. Byz. 541, 6 Πύργος unde Πυργῖται Messeniae oppidulum est. Πυῤῥιχισταί? an πρειγευταί· οἱ (πρεσβευταί) Κρῆτες? 3. πυργῆτις cod., πυργίτις (imo πυργῖτις) Vossius ,Pyrgis ap. Apul. de herb. c. 96.' Thes. 5. τάξεις — ἔστεψαν cod., em. Mus.

πυργοῦχος· μέρος τι τῆς νεώς
πύργων ἔρυον· ἐπὶ τοὺς πύργους εἷλκον
πύργωσις· μέρος τι τῆς νεώς
4410. *πύρδαλον· ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον. καὶ τὸ καύσιμον φρύγανον, ἢ ξύλον. ἢ μαγειρεῖον. ἢ λείψανον. οἱ δὲ πύρδανον*
πύρδανα· τὰ λείψανα. καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός
πυρέας· πυρπολητάς, ἐμπυρ[ι]οῦντας τὴν πόλιν. ἀπὸ τῆς πυρεύς εὐθείας
πυρεῖον· ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν
πυρένεσι· ἅρμασι
15. *πῦρ ἐπὶ πῦρ· παροιμία, ἧς μέμνηται Πλάτων. καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ*
πυρετός· φλογισμός, καῦμα. τὸ δὲ σῶμα πῦρ λέγει
πυρῆνες· τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ
πυριατόν· τὸ ἑφθὸν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος
πυριαττός· συνετός
20. * *πυρινίζειν*
πυριβρεμέτας· ὁ χαλινός· Τιμαχίδας δὲ ἤτοι ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς
πυρίεφθα· τὸ πρῶτον γάλα[τος]
πυριηκέα· πῦρ ἔχοντα, πεπυρωμένον, πυρίνην τὴν ἀκμὴν καὶ τὸ ἄκρον ἔχον(τα) [ἔχουσαν]
πυρίκαυστος· πεπυρωμένος
25. *πυρὶ κηλέῳ· διαυγεῖ. τινὲς καυστικῷ, ἰσχυρῷ*
πυρικρόταφος· ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος
πυρίμαχος· ὁ ἐν τῇ ἀνίκητος. καὶ λίθος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος πυρίμαχος
[πυρίον· τὸ σα(θ)ρόν. ἢ θυμιατήριον]

SCR. 7. Polyb. XVI 3, 12. 8. *Μ* 258. 13. Exod. XXVII 3 Sirac. L 9. 15. Legg. II p. 666 A [p. 258 Bekk.]. 16. *Χ* 31. 17. Herod. II 92. 21. Aesch. Sept. 207 latere vidit GDindorf., ubi nunc *πυριγενετᾶν χαλινῶν* legitur pro *πυριβρεμετᾶν*. 22. Philippiddes IV p. 470. 23. *ι* 387. 24. *Ν* 564. 25. *Θ* 235. 27. Aristot. ausc. mir. c. 110 Meteor. IV 6 Theophr. de lapid. § 9 (ubi *πυρομάχος* dicitur). Cf. *πυρσολεῖφοι*. 28. LXX.

ADNOT. 7. Poll. I 92. 8. *πῦργον εὔρυον* cod., *πύργον ἀνείρυον* Mus. Homeri Il. *Μ* 258 immemor, ubi Nicanor iisdem verbis explicat. 9. Explicatio GDindorfio Thes. VI c. 2257 C merito suspecta. An *Πυργῶτις· ....* (Aesch. Sept. 346)? 10. *ὀψοποίϊον — μαγειρίον* cod., em. Mus. — *πύρδαμον*] *πύρδανον* Salmasius. Vide *πούρδαιν· μαγείριον* (sic cod.) *Λάκωνες* et *πυρδαύσιον*. 12. *πυρπολήτας, ἐμπυριοῦντας* cod., em. Thes. et Meinek. delect. p. 235. 14. *πυρήνεσσι· σπέρμασι* parum probabiliter Vossius. 15. Zenob V 69 p. 148. 17. *πυρίναι* codex, quod miror agnosci a Thes. 2268 D. In Rufo p. 242 Matth. *πυρῆνι* in Galeni lex. p. 552 *πυρῆνας* corrigo; in Poll. VI 45 p. 239 corr. Bekkerus. Vidit etiam Sylb. ad Arist. HA. p. 355 A. *πυρῆνι· τῷ τῆς ἐλαίας ὀστῷ* schol. in cod. Ursini ad Diod. III 45. 18. Reicit Phot. 476, 8. 19. Per *συνετός* explicari poterat *ποριμώτατος*. Sed malim *πυριατόν· συνεστὼς (γάλα)*. 20. Conici multa possunt. Videtur proverbium, explicatione carens. 21. *δέ*] *λέγει*. Fuit igitur Timachidas quoque Aeschyli interpres. 22. *πυρὶ ἔφθαι* cod., *πυρίεφθα* Mus. — *γόνατος*] *γάλακτος* Scaliger, debebat *πρῶτον γάλα* vel *πρωτόγαλα* Ath. XIV p. 658 E. Forsitan *πυριέφθαι* non temptandum. 23. *πυρὶ ἠκέα — ἔχον ἔχουσαν* cod., *πυριηκέα — ἔχοντα ἢ ἔχουσαν* Mus., correxi una cum voc. *πεπυρωμένα*. Alii *πυριήκεα* scribunt. 25. Separavit a praec. gl. Musurus. *πυρὶ κουλέω διαυγῆ τινὸς* cod., em. Mus. 26. *κεκροπημένος*
a
cod., *κεκροτημένος* Mus. *πυρικρότητος* Albertus, *πυρίκροτος* Thes. 2267 D sine caussa. 27. *λίθος*] Ideler Physic. et Med. Gr. II p. 199, 26. 246, 18 Georg. in Walz. rhett. Gr. I p. 580, 3. — *ἐν τῇ μάχῃ ἀ.* Mus. Forte *ὁ ἐν γῇ ἀκίνητος λίθος*. 28. *τὸ σαρὸν* (l. *σαθρὸν*) quo referendum sit docet Phot. 476, 18 *πυριρραγής: σαθρός ἄχρηστος*, ubi praecedit *πυρεῖον· θυμιατήριον*. Corr. igitur: *[πυρίον· θυμιατήριον] πυριρραγές· τὸ σαθρὸν ἢ (ἄχρηστον)* coll. Ar. Ach. 933.

πυρισμαράγοις· τοῖς ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσιν

4430. πυρῖτις· λίθος, ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται

Πυριφλεγέθων· ποταμὸς ἐν ᾅδου

πυρκαϊά· ἐμπυρισμός

πυρκόοι· ὑπὸ Δελφῶν ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι

πύρνα· τρύφη. κλάσματα. σιτία

35. * πυρίη· ὅσαι τῆς μάζης συμπιέζουσι τῇ χειρὶ εἰς τὸ στόμα λαμβάνουσαι

πύρνηται· ἐσθίηται

πύρνοι· ζειαὶ κνηστώδεις. ἢ ὁ κατειργασμένος σῖτος. ἄλλοι χόρτος, ἄλλοι μαγίδα. καὶ οὐδετέρως (τ)ὰ πύρνα·

ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι

πύρνος· ψωμός

πυροδαύσιον· μαγειρεῖον

40. πυρόεντι· θερμῷ

πυροί· πύρινοι κεκινημένοι

* πυρὸς αὐγή· ὁ καταυγαζόμενος καὶ καταφωτιζόμενος τόπος ὑπὸ πυρός

* πυρὸς δηΐοιο· ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ πολεμικοῦ

* πυρός· σῖτος

45. * πυρὸς μειλισσέμεν· καὶ πυρὸς τὰ κεχαρισμένα ποιεῖν, τουτέστι θάπτειν

* πυρὸς μένος· πῦρ, περιφραστικῶς. ἤγουν πυρὸς δύναμις

* πυρὸς ἄνθος· τὸ λαμπρότατον

* πυρὸς δέμας· ὀξέως καὶ ἰσχυρῶς

πυρολαμπίς· ζῶον πτηνόν, ἐν σκότει λάμπον

50. πυροφόροιο· σιτοφόρου

πυρπαλάμης· πυρπαλάμους ἔλεγον τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος

πυρπολεῖ· ἅπτει, καίει, πυρσεύει

πυρπολέοντας· πυρπολουμένους, ἢ περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους

SCR. 31. κ 513. 32. Ψ 228. 34. ρ 362. 37. ρ 362. 38. ο 312. 41. Ι 206. 42. ξ 305. 43. Β 415. 45. Η 410. 46. Ζ 182 Ψ 238 Trag. adesp. fr. 63 p. 663. 47. Aesch. Prom. 7 (adde Plut. Moral. p. 934 B) apponit Albertus, monens schol. h. l. ex Homero proferre. Locus est Ι 212, ubi Aristarchus προκρίνει τήν· αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαρήνατο. Vide Nauck. ZfAW. 1855 n. 35 p. 273 Friedlaender Philol. VI p. 252. 49. ADN. 50. Μ 314. 52. Ar. Nubb. 1497 Trag. inc. fr. 251 p. 690. 53. κ 30.

ADNOT. 29. ὑπό? 32. Lex. Bekk. 295, 7. ἐμπρησμός Pollux. 33. Plut. Mor. p. 406 E Lobeck. Aglaoph. p. 847. 34. δρύφη cod., em. Scaliger. 35. πύρνη Palmerius. Malim 34 et 35 iunctim scriptis σιτία πύρινα, ὅσα — συμπιέζοντες — λαμβάνουσι. Verba EICTOCTOMA dittographiam continent: conicio EICTOCTOMA(ΓΜΑ) vel potius ἀντὶ ἀπομαγδαλιᾶς. 37. ξειαὶ καὶ σιτώδεις cod., ζειαὶ σιτώδεις Mus. — ἀπυρνάσσαν πύρνα, καὶ τὰ κνηστηράγεια cod., ἐπυρνάσσαν. πύρνα, καὶ τὰ κινηστήρια ἀγγεῖα Mus., viam emendandi praeivit Meinek. Philol. XIII p. 553 τὰ πύρνα „ὡς ἂν πύρνα". καὶ τὰ κνηστήρια ἀγγεῖα. Correxi. 39. πυροδαύσιον· μαγειρίον cod., πυροδαίσιον· μαγειρεῖον Mus., πυροδαυεῖον Meinek. Philol. XIII p. 553. Imo πυροδαύσιον, ut δαῦσαι· καῦσαι. 45. πυρὸς μειλίς· σεμένων cod., em. Mus. Ante καὶ supple κηδεύειν e schol. l. l. 49. Phot. 476, 10 — 14. Cf. λαμπυρίς. Alii πυγολαμπίς legunt e codd. Arist. HA. V 19 IV 1. 51. πυρπαλάμη Eustath. p. 513, 30 πυρπαλάμην: ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί Phot. 477, 3, πῦρ παλάμῃ Suid. Πυρπαλάμησεν h. Hom. in Merc. 357. Alludit ad Archilocheum fr. 91 τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει δολοφρονεῦσα χειρί, θητέρῃ δὲ πῦρ.

πυρπολούμενος· ἐμπυριζόμενος, παρὰ τὸ πολ[εμ]εῖν ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ

4455. πυρπερέγχει· Κρατῖνος ἀπὸ (δι)θυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἄρχοντος. ἔστιν οὐ ἠτήρει

Πυρραία· λόφος ἐν Δωτίῳ. οἱ δὲ Πυρραίαν εἶναι μοῖραν τῆς Θεσσαλίας λέγουσιν, ἀπὸ Πύρρας τῆς Δε(υ)καλ[λ]ίωνος, ὥς φησι Σουΐδας. δοκοῦσι δὲ εἰς ταύτην καταφυγεῖν οἱ διαφεύγοντες τῶν Κενταύρων

Πυρραίη· Θέτιδος ἐπώνυμον

πυρραλίς· ὄρνις ποιός

Πύρρακος· ἥρως κατ' Ἐρυσίχθον(α) γεγονώς

60. Πυρριάδαι· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ νῦν Μολοσσοὶ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

πυρρίας· τῶν ὄφεών τις ἀπὸ χρώματος

πυρρίχα· χλαμύς, ἢ πελτάριον

πυρρίχας· τὰς ἐνόπλους ὀρχήσεις

πυρριχίζειν· τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυρρίχην ἔλεγον· οἱ μὲν ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Κρητός· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι· οἱ δὲ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως. ἐφησθέντα γὰρ τῷ Εὐρυπύλου φόνῳ ὀρχήσασθαί φησιν Ἀρχίλοχος· ὅθεν καὶ ὁ πυρρίχιος ποὺς ὠνομάσθη

65. Πύρρων[ος]· κύριον ὄνομα, ἢ κυνός

πυρσαῖς γέννσι(ν)· ταῖς ξανθαῖς θριξί

Πυρσανίδες· οὕτω Νύμφαι καλοῦνται

πυρσεύει· δᾳδουχεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἅπτει πῦρ

πυρσοί· λαμπάδες καιόμεναι, λαμπτῆρες, φρυκτωρία

70. πυρσοκόρσου λέοντος· πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου

πυρσολεῖφοι ἢ πυρσόλειφθοι· ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλ..σμένοι

πυρσός· λαμπάς. ἢ τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα

πυρσοφόρος· ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα. ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ. σημαίνει δὲ τὴν λαμπαδηφόρον

SCR. 55. fr. I. 56. Theophr. CPl. II 6, 4. 58. Callim. l. l. Arist. HA. IX 1. 63. Eur. Andr. 1136. 64. Athen. XIV 631 A. 66. Eur. Phoen. 32. 68. cf. Eur. Hel. 1126. 69. Σ 211. 70. Aeschyl. fr. 105 Nck. 72. Eur. Phoen. 1836. 73. Xen. resp. Lac. c. XIII 2 ubi πυρφόρος vocantur.

ADNOT. 54. ἐν αὐφ? An excidit πυρπολῶν· ἐναύων τὸ πῦρ (Ar. Vespp. 1079)? 55. πυρπερέγχει — π τοῦ ἄρχοντος ἔστιν οὐ ἠτήρει cod., + Mus., πῦρ πῦρ ἔγχει Casaub. ad Ath. XIV p. 638 F quod sprevit Th. Bergkius, Comment. p. 30 πῦρ πυρὶ ἔγχει coniciens, dum reliquis eandem medelam admovet παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἀφ' οὗ ᾔτήκει; πῦρ πρὸς ἔγχει — ἔστιν οὖν· (hoc placet) τήρει (τὸν τεθυμωμένον) Fritzsche ad Ar. Rann. p. 57, πῦρ ἐπὶ πῦρ ἔγχει Meineke Com. II 1 p. 26 invito ordine. 56. Πυρρᾶς· τῆς δὲ καλλίονος — Σουΐλας cod., em. Mus. et Florens. Cf. Meinek. ad Steph. Byz. p. 540, 12 ubi Πυραία legitur. 57. Simile cognomen Achillis Πυρρὰν novit Phot. Hephaest. ap. Phot. Bibl. 147, 20. 58. πυραλίς spenturnix Glossae, Plin. HN. X 95 Arist. HA. IX 1, apud quem VIII 3 etiam πυρρούλας exstat, πυραλλίς Aelian. NA. V 48 VII 1 15 Oribas. p. 33 Matth. Callim. ap. Ath. IX 394 D. 59. κατερυσίχθων cod., em. Mus. 62. Thes. c. 2280 C sine caussa suspectat. χλαμίς cod., possis χλαινίς. Sic Herod. III 139 χλανίδα πυρρήν. 64. τῶν Εὐρητύλου φωνῶν cod., Εὐρυπύλου Mus., (ἐπὶ) τῷ Εὐρυπύλου φόνῳ Salmasius. 65. κυνός] Bergk. ZfAW. 1855 p. 108. 66. Minus accurate πυρραῖς γέννσι Phot. 476, 28. — γέννσι(ν) pro γένυξι Valcken. et Arnaldus Lectt. Gr. p. 118. 70. πυρσοκουρσολέοντος cod., em. Phot. 477, 11 Bentlei. epist. ad Mill. p. 15. 71. Duas tantum literas erasit Mus., qui πεφλογισμένοι scripsit. Latet λίθοι ὑπὸ πυρὸς κτλ. quo ad πυρο(μάχοι) ducimur. 73. τὴν λαμπαδηφόρον non mutarim in τόν, sed καὶ τὴν et Cererem intellego πυρφόρον Δήμητρα ap. Eur. Suppl. 260.

πυρσῷ· πυρί

4475. πυρφόρος· ὁ πῦρ φέρων. καὶ ὁ μόνος διασωθεὶς ἐν πολέμῳ

πυρώλοφοι· ἱμάντες οἱ παρ' ὀπτηθεισῶν βυρσῶν τεμνόμενοι

πύρωσις· δοκιμασία

πυσάνια· πανσπερμία ἑφθή

πύσει· σήψει

80. πύσμα· ἐρώτησις. πεῦσις

πύσσαχος· ξύλον καμπύλον τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον (ὅ) κωλύει θηλάζειν

πύστις· ἐρώτησις. πεῦσις. ἀγγελία. ἀκοή. πειθώ

πυτά· Λάκωνες τὰ ἐρυθρὰ ἱμάτια

πυτία· οἷον πήττουσα, παρὰ τὸ πήττειν, ἐν ᾗ τὸ γάλα πήγνυται

85. * πίτυλος· ἡ συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν εἰρεσίαν, καὶ τὴν τῶν πυκτῶν ἑκατέρας χειρὸς συνέχειαν

πυτίνη πλεκτή, λάγυνος· οἶνον. ἔπλεκον δὲ ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἢ ἡ ἀμίς. [ἢ κνῆκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων

πῶ· ποῦ. ὅθεν. ὁπόθεν. Δωριεῖς

πώγων· γένειον. ἄλλοι τὴν ἀναφορὰν τῆς φλογός

πώεα· βοσκήματα, ποίμνια. πληθυντικῶς

90. πωλεῖται· συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς πωλεῖσθαι περνᾶσθαι λέγουσι

πωλέσκετο· ἀνεστρέφετο. εὑρίσκετο

πωλεύειν· παιδεύειν πώλους

πωλεύμενοι· συνιόντες

πωλήσ[σ]εαι· φοιτήσεις, παραγενήσῃ, ἀναστρέψεις

95. πωληταί· οὗτοι ἐπώλουν τὰ ἐνεχυρισθέντα· ἀρχή τις

SCR. 75. Herod. VIII 6. 76. Antimachus. 77. ADN. 79. Δ 171. 82. Aesch. Sept. 54. 86. Aristoph. fr. inc. CCXLIV. 87. Sophron. fr. 80 p. 474 Ahrens. 88. Eur. fr. 833 p. 497 Aesch. Ag. 306. 89. Λ 677. 90. δ 384. 91. Δ 490 Ε 788. 92. Xen. de re eq. II 1. 93. β 55 ρ 534. 94. Ε 350.

ADNOT. 74. πυρσῷ πυρί· .... Meinek. Philol. XIII p. 553. 75. ‚Respexit ad paroemiam οὐδὲ ὁ πυρφόρος διεσώθη. Vide Zenob. V 34 Diogen. VII 15' Heinsius. 76. πυρσολόφους· τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Ἀντίμαχος. Phot. 477, 12 recte. nam λόφος ap. Hippocratem etiam est *cutis detracta*, δέρμα. Glossa aut Aristophani Byzantio aut Sosibio Laconi debetur et coniungenda est cum aliis duabus κουρίδιος et κυνακίας· ἱμάντες οἱ ἐκ βύρσης τοῦ σφαγιασθέντος τετράχειρι Ἀπόλλωνι βοὸς ἔπαθλα διδομένου. Fortasse huc trahenda etiam tertia βειέλοπες· ἱμάντες οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους. Sed gl. π 1031 aliena est. 77. διὰ πυρός addit Meinek. Phil. XIII p. 553, quo sensu obviam fit ap. Procop. in Esai. p. 211. Sed πύρωσον· δοκίμασον legendum esse patet e gl. Psalm. ap. Cram. Oxx. II p. 464, 20. 78. πυσανία cod., πυάνια voluisse videtur Albertus. Mihi σ̄ non sollicitandum videtur, quamquam πουάνια possis. Vide de σ̄ epenthetico Meinek. Phil. XII 662, qui λᾶσες χάσιος affert. 79. Vide ποίσει. 81. Cf. gl. π 2051 πισάκιον. Nihil huc facit πουρέακος. — (ὅ) Mus. 82. πευθώ Blomfield et Karsten ad Agam. p. 131. 83. πυρσά Meinek. Philol. XIII 553. 84. πιτία οἷον πιπτιοῦσα cod., πίπτια οὖσα Mus., emendavi. — πίπτειν cod., correxit Albertus. 85. πύτυλος quod ordine requiritur Phot. 477, 24. 478, 1. πυτιλός Herod. μον. λ. p. 21, 2, utrumque vitiose pro πίτυλος. 86. πυτίνη πλεκτή, λάγυνες οἶνον cod., λαγυνος. οἶνον Mus., πυτίνη· πλεκτὴ λάγυνος (λάννος cod.) Ἀριστοφάνης Photius 478, 2; λάγυνος οἰσυΐνη Pierso Moer. p. 56; οἴνου HSt. alii aliter. — ταύτας Meinek. Com. II 1 p. 128 pro ταῦτα. — πιγύνη (η statim): κνίκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων Phot. 429, 8 pro πυτία. 87. ποῦ ὅθεν in πόθεν mutat Ahrens Dial. II p. 374 ‚quo minime opus esse docet gl. πῶ μοι· ποῦ μοι· οἷον ποῦ γάρ.' Thes. 2293 B. Sed cf. gl. 4505. 88. πώγωνα πυρός· τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός Εὐριπίδης Φρίξῳ Phot. 478, 3. Cf. Poll. II 88 et Hesych. πωπολία. 90. λέγει sc. Homerus? 94. πωλίσσεαι — παραγενήσεις cod., em. schol. Ε 350 Mus. 95. πωλῆται cod., em. HSt. Harpocr. 163, 11 Lex. rhet. 291, 8. Phot. 478, 5—18 Poll. III 80 VIII 90.

πωλία· χαλκοῦν πῆγμά τι. φέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους. δύο δὲ εἶναι παρθένους φασίν

πωλικοῖς διώγμασι· τοῖς διὰ τῶν ἁρμάτων διώγμασι

πωλοδαμ(ν)εῖν· πῶλον δαμάζειν

πωλοδάμνης· πώλους δαμάζων

4500. πῶλος· ἑταίρα. πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης. πώλους τοὺς νέους, καὶ τὰς νέας, καὶ παρθένους

πωλούμενοι· συνερχόμενοι

[πωλεῖσθε· ἐπιμελῶς ὁ πολλάκις φοιτᾶν]

πῶμα· ἔκπωμα

πώμαλα· ἀντὶ τοῦ οὔ, οὐ μάλα, οὐδαμῶς. καὶ πόθεν, ὅπερ ἐστὶν πάλιν οὐδαμῶς

5. πῶ μοι· ποῦ μοι. οἷον ποῦ γάρ

πῶννα· γραφίον. [λύπη]

πῶπαι· φοραί. Δωριεῖς

[πωπολία· ἡ ἀναφορὰ τοῦ πυρός]

πωρεῖν· κηδεύειν, πενθεῖν

10. πωρῆσαι· λυπῆσαι. καὶ τὰ ὅμοια

πωρητύς· ταλαιπωρία, πένθος

πώρινον· λίθινον. ὁ δὲ πῶ(ρο)ς οὐ πᾶς λίθος

πῶρος· ὁ ταλαίπωρος

πώρωσις· ἐξ ὀστέων σύμφυσις καὶ σύνδεσμος λέγει τόδε ἐπὶ σαρκῶν πώρως καὶ ἀναισθησία

15. πῶς· πός. ὑπὸ Δωριέων

[πωσαχῶς· ποσαπλῶς]

* πῶς τ' ἄρ'· πῶς δέ

* πῶς τ' ἄρ τοι· πῶς δή σοι

* πῶς κεν ἔοι· πῶς ἂν γένοιτο

20. [πωτᾶσθαι· πέτασθαι]

[πωτώμεναι· διατρίβουσαι. διακινοῦσαι]

SCR. 97. Eur. Andr. 972. 98. Soph. Ai. 549. 99. Xen. de re eq. II 1. 4500. ADN. 3. Eur. Ion. 1212. 4. Aristoph. Cocal. fr. III alii. 5. ADN. 8. Eur. fr. 833. 11. Antimach. l. l. 12. Herod. V 62. 14. Rom. XI 25. 15. ADN. 17. γ 22 Λ 387. 18. Α 123 ubi nunc πῶς γάρ τοι. 19. Ξ 333 κ' ἔοι, sed Λ 837 πῶς τ' ἄρ ἔοι. 21. Ar. Pac. 815.

ADNOT. 96. *Videntur haec ad Spartanas pertinere Leucippides deas, quarum sacerdotes virgines et ipsae Leucippides vocatae: v. Paus. III* 16, 1 Boeckh. C. I. I p. 685. 98. (ν) inserui. 4500. Vide Boeckh. C. I. I p. 685 n. 1449. Burgess. in Seebodii misc. critt. I p. 21 qui Eubul. Ath. XIII 563 E confert. — νέους] Meineke Cratin. fr. III p. 69. — Fortasse duo sunt articuli. Distinxi post Ἀφροδίτης. 1. Cf. 4493 et πολούμεναι Aesch. Prom. 648. 2. πωλεῖσθαι (πολεῖσθαι Aldus)· ἐπιμελῶς, τὸ Mus. ἐπιμελῶς καὶ Taylor ad Lys. p. 179. 5. πῶ μοι· ποτέ μοι schol. Hom. Α 542, qui locus si spectatur pro ποῦμοι — ποῦ γὰρ scribendum πού μοι — οὐ γάρ. Sed cf. gl. 4487 et carm. popul. 12 p. 1030 Bgk. 6. Cf. gl. π 2989. 90. — λύπη ad πωρεῖ retulit Albertus. 7. Non liquet. Sed ἰωγαί sunt πνοαί. 8. Male Bruno πυρπολία. πώγωνα latere vidit Meinek. Phil. XIII p. 553. Cf. gl. π 4488. 9. 10. Cf. 4506 et supra ἐπωρεῖν et πρωρεῖ. Eleis vindicat schol. Soph. OC. 14, unde migravit in Suidan. 11. Schol. Soph. OC. 14 schol. Ar. Plat. 33 schol. Eur. Or. 382 Suid. s. v. ταλαίπωρος, ubi in πωρήτουν πώρητοι πῶρόν τιν' depravatum erat ante Sopingi emendationem. 12. (ρο) Mus. Ineptit Schowius. 13. πωρός Suid. 14. λέγοιτο δὲ — πῶρος Mus., quem redarguere studet Schowius. Lego σύνδεσμος λέγεται. τὸ δὲ ἐπὶ σαρκῶν πῶρος κτλ. 15. πῶς, πός cod., ποῦς (sic) Albertus. πούς Pearso. Verum tamen voc. ποῦς formam laconicam fuisse πόρ docet Hesychius ipse, unde lucem accipit tertia forma πὸς memorata ab EM. 635, 22 et Choerob. in Theod. p. 182, 32. 248, 28 additis poetae alicuius verbis ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν metro choliambico adstrictis. Hinc Ahrens Dial. II p. 166. 175 h. l. πός· πούς ὑπὸ Δωριέων corrigit. 20. 21. Malim ποτᾶσθαι et ποτώμεναι. Vide SCR.

4522. * πωτῶνται· πέτωνται
* πῶϋ· ποίμνιον, ἢ ποίμνη
πῶϋξ· ποιός ὄρνις. ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων

Ρ.

Ῥά· δή. σύνδεσμος·
ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες
καὶ παρὰ ἰατροῖς ῥιζίον τι
ῥάας· ῥεύματα
ῥαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν. τινὲς δὲ τύπτειν, καὶ ψόφον ποιεῖν [καὶ φράσειν] τοῖς ποσί, καὶ ῥάσσειν
* ῥάβδιδα· τὰ διδασκαλεῖα
5. ῥάβδοι· καὶ τὸ σύνηθες καὶ ἡ διάφυσις τῆς γῆς, ὡσεὶ φλέβες. καὶ ὀβελοὶ δὲ οἱ παρατιθέμενοι τοῖς Ὁμήρου στίχοις. καὶ οἱ τῶν φοινίκων κλῶνες. [καὶ ὁ βραβευτής, ῥαβδονόμος
ῥαβδοφόροι· ῥαβδοῦχοι
ῥάγα· ἀκμή. βία, ὁρμή. καὶ ἣν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥᾶγα
* ῥάβδος· βέλος
ῥάγανον· ῥᾴδιον. Θούριοι
10. ῥαγάς· πήλυξ, ἡ σταφυλίς, ῥωγάς
[ῥάγαται· ῥάναται]
ῥαγδαῖον· τὸ ὀξύ, ὁρμῆς μεστόν, ἢ ἄθρουν, σφοδρόν, ἰσχυρόν, φοβερόν, σκληρόν

SCR. 22. *B* 264. 23. *Γ* 198. 24. IX 18, ubi φῶϋξ legitur. (Salmas. in Solin. p. 65 B.)

Ρ. 5. φλέβες] Theophr. CPl. IV 13 XII 6. κλῶνας] Theophr. HPl. II 2, 2. 7. ADN. — Plat. Legg. VIII p. 845 A. 8. ‚Lex. Armach. in Ezech. XXI, 21‘ Pearso. 11. υ 150. 12. cf. Aristoph. fr. XLII p. 1046. Usi sunt etiam Teleclides Diphilus alii.

ADNOT. 24. πώϋγξ Anton. Lib. c. 5. EM. 699, 10 Suid. Zonar. 1601. Lob. Phryn. p. 72.

Ρ. 1. μὲν ῥὰ cod. — ἰητροῖς cod. Cf. Dioscur. III 2, Galen. vol. XIII 224 Ammian. Marc. XXII 8. Confundit igitur ῥά et ῥᾶ (*rha*, ῥῆον ῥέον *rheum*). Infra ῥέοντι· ῥεῖ in ῥέον τὸ ῥᾶ mutandum videtur. 2. Cf. ῥοαί. Formam Lob. rhem. p. 253 suspectam praebet etiam Cyrill. 63. 3. σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν Phot. 479, 18 idemque l. 19 ex alio fonte ἄνω κάτω ἀντιβαδίζειν (ubi ἀντι | ex ἀντὶ τοῦ natum videtur). — φράσειν] ἀράσσειν Sopingus. Cf. Lob. Path. El. p. 41 n. 4. ῥαββιδεῖα Albertus. 5. περιτιθέμενοι cod., *censoria virga* vertit Quinct. I 5. κλῶνες] Schneider ad Theophr. vol. V p. 539 sq. βραβευτής] haec ex onomastico illo deprompta sunt, in quo synonyma congesta invenit ῥαβδονόμος ῥαβδοῦχος ῥαβδοφόρος βραβευτής. Falluntur qui ad Aesch. Hicet. 248 referunt. Ῥαβδοῦχος et βραβευτής iungit Plat. Protag. p. 338 A. 6. Confundit ῥάγα (vel ῥαγά) et ῥᾶγα (ῥάγα cod.) De priori tamen significatione non constat, quamquam ad Hippocr. p. 233, 43 etiam verba haec: πνεῦμα ψυχρὸν διὰ τῆς ῥαγῆς ἀφ' οὗ τρέφεται, ubi nonnulla MSS praebent ῥαπῆς, in margine leguntur haec: ῥαπή, ἀκμή, βία, ὁρμή, quae videri possint ad ῥιπή et ῥοπή spectare. Sed vide ῥαγδαῖον, quod βίαιον est Suidae, ὁρμῆς μεστόν nostro, et ῥαγεῖσα ap. Galen. Lex. 552. 8. ὀβελός Salmasius. Alii ad Xen. Cyneg. X 3 referunt, ubi τὰς ῥάβδους κρανείας memorat h. e. *hastilia*. 9. Supra θραῦρον· ῥάγανον, q. l. Lobeck. rhem. p. 12 n. τραγανόν *cartilaginosum* corrigit, legi annotat Alb. Correctio, si qua opus, incerta, quod neque de explicatione neque de accentu voc. ῥάγανον constat. Mihi ῥάγανον· ῥαβδίον maxime placet; cf. ῥόχανον et ῥῆγλα. Ῥαδανόν· ῥαδινόν non latet. 10. Gl. π 2193 πήλυξ· ῥαγάς dixi Laconicam hanc esse formam pro σπῆλυγξ; atque εἰς σπηλαῖα καὶ πᾶσαν ῥαγάδα iungunt LXX in Iesai. VII 19. Idem est ῥωγάς, sed etiam ῥᾶγας i. q. ῥῶγας (σταφυλῆς ῥῶγας M. Meibomius). 10. 11. Separavit et corr. Albertus coll. Eustath. (1231, 12) 1887, 37 et schol. υ 150. Vide ῥάσσατε· ῥάνατε. 12. Cf. δράγδαιναν.

ῥαδαλόν· ἁπαλόν. εὐδιάσειστον
Ῥαδαμάνθυος ὅρκος· τὸν ἐπὶ χηνὶ καὶ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον
ῥαδαμεῖ· βλαστάνει
ῥάδαμνος· βλαστὸς ἁπαλός, κλάδος. ἄνθος. ὅρπηξ. καὶ τὰ τοιαῦτα
ῥάδαμον· καυλόν, βλαστόν
ῥαδανᾶται· πλανᾶται
ῥαδάνη· κρόκη. ὁμοίως ῥοδάνη
ῥαδανίζεται· τινάσσεται
ῥαδανόν· ῥαδινόν, ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως δονεῖσθαι
ῥαδανῶροι· οἱ τῶν λαχάνων κηπουροί. Ταραντῖνοι
[ῥαδές· τὸ ἀμφοτέρως ἐγκεκλιμένον]
ῥᾴδια· εὔκολα, εὐχερῆ
ῥᾴδια[ι]· ὑπόδημα ποιόν· οἱ δὲ σανδάλιον
ῥαδινήν· λεπτήν
ῥαδινόν· λεπτόν, ἰσχνόν. εὐκίνητον. ἁπαλόν. εὐδιάσειστον
ῥᾳδιουργεῖ· ῥᾳδίως ποιεῖ. κακοποιεῖ, δεινοποιεῖ
ῥᾳδιουργός· πλαστογράφος, ἢ ταχυγράφος, πονηρός, μηχανουργός, πολυμήχανος
ῥᾳδίως· εὐκόλως, εὐχερῶς
* .ρα δμωῇσι· θεραπαίναι(ς)
* ῥαῖσας· ὑγιάνας
ῥάζειν· τρώγειν. κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν· μιμητικῶς ἐπὶ τοῦ ἤχου
ῥάθαγος· τάραχος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος
ῥαθάμη· ῥαστώνη, ῥαθυμία
ῥαθαίνεται· ῥαίνεται, βρέχεται
ῥαθάμιγγες· ῥανίδες, σταγόνες. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός. ἄλλοι ῥαθάμιγγες λέγουσι

SCR. 13. Lectio Zenodotea in Σ 576. 14. Cratinus. 16. Iob. VIII 16. 17. Nic. Alex. 92. 21. v. l. Σ 576. 25. Pherecr. fr. inc. LXXVI. 26. Ψ 583 unde corrige Suid. s. v. ῥαικάνη. 27. = 21. 31. Z 323 quod fugit interpp. 33. Hermippus et Cratinus Photii. 37. „Λ 536 Hesiod. Theog. 182 Callim. Lav. Pall. 11‘ Iensius. — Ψ 502.

ADNOT. 13. Vid. EM. 701, 51, unde ἀδιάσειστον in εὐδιάσειστον correctum. 14. ἐπιχήνιον cod., em. Mus. Interpp. Zenob. V 81 p. 152. 15. ῥαδάμνει post Albertum Lob. rhem. p. 126. 17. Lob. Proll. p. 186. 18. Infra male ῥανᾶται. Nihil huc faciunt ῥέμβεται et ῥαίεται. 19. κρόκος cod., em. Salm. 20. ῥαδανίζει Zonar. 1607. Adde EM. p. 702, 9 Eustath. 1165, 22 Hesych. βραδανίζει. 21. ῥάδανον· ῥόδινον cod. 22. ῥαφανῶροι Alb. coll. ῥαφανουροί· κηπουροί. 23. ἀμφοτέρωσε κεκλιμένον vel κλινόμενον Lob. Parall. p. 156. ἐγκεκλιμένον tamen tuetur Erot. p. 308: Περίδας (περίδαις MS. Dorv. περίνναι Vindob.) ἑκατέρωθεν ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς. ἔνιοι δὲ περιφερές, quod spectat ad Hippocr. 659, 50 ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ἔῃ τὸ σῶμα. Sed h. l. ἀμφοτέρως (ἀμ- α φοτέρωθεν ἐγκεκλ. lego) docet ἀμφιρρηδές explicari, non περιῤῥηδές. 25. ῥαδίαι cod., em. Meinek. Com. II 1 p. 356. Voc. εὔμαρις conf. Lob. Proll. 256 n. Infra rectius ῥαίδια scribitur, ut ap. Poll. VII 94. Ῥάδια Phot. p. 480, 5, ῥοίδια Theognost. 24, 1 Choerob. Cr. II p. 256, 21, nisi hoc ad ῥόδια spectat, q. v. 29. Cyr. 63. 39. Phot. 480, 6. *Saccularius, falsarius.* Glossae. 31. ῥαδμῶες· θεράπαιναι codex. „*Prior syllaba adhaeserat voci sequenti*‘ Pearso. Correxi. 32. Ordo ῥάζοντος (Plat. Rep. V 462 D) postulat, cui fortasse additum erat καὶ ῥαῖσας κτλ. 33. τοῦ] ποιοῦ? — Phot. 481, 13 Eustath. 1792, 22. Meinek. Com. II 1 p. 388. 34. Schol. Nic. Th. 194. 35. ῥαικάμη scribit Theognost. 11, 3 a quo pendet Zonar. 1605. Vide Lob. Proll. p. 156, qui ignotum aliis ideoque suspectius dixit. Eius correctio sequens ῥαθυμία videbatur Ruhnkenio, ut sane in defin. Platon. p. 413 A ῥαθυμία definitur ῥαστώνη ψυχῆς. 36. Phot. 480, 10 ῥαθαίνεται· ἀντὶ τοῦ σπείρεται, quae significatio infra ap. Hesych. tribuitur voc. ῥανᾶται· πλανᾶται σπείρεται, ubi ῥαδανᾶται et ῥαθαίνεται (vel ῥάνατε· σπείρετε) confunduntur. 37. ῥάθμιγγες λέγουσι?

ῥαθαπυγίζειν· ὅ τινες (σ)κομβρίζειν. τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν
ῥαθασσόμενοι· ῥαινόμενοι. πληττόμενοι
ῥαθμίζεσθαι· ῥαίνεσθαι
ῥαθυμία· ἀμέλεια, κατήφεια. ἀνοχή
ῥάθυμος· ὁ μὴ πονητικὸς [ἀλλὰ ἔκλυτος. ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ κέχρηνται τῇ λέξει. m. sec. in marg.]
* ῥακ[κ]ά· κενός·
* ῥαμά· ὑψηλή
[ῥαθώδημα· ψεῦσμα]
ῥᾶ· ῥᾶστον, ῥᾳδίως
ῥαιβίας· ἀζήμιος δῆμος
ῥαιβόν· ἐπικαμπές, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμβόν
[ῥαιδῆλες· ἐμφανές]
ῥάιδια· σανδάλια. οἱ δὲ ὑποδήματα γυναικεῖα
* ῥαιδεῖται· σκώπτει
* ῥαῖαν· ὑγείαν
ῥαίει· πορθεῖ, φθείρει
ῥαίεται· πλανᾶται. φθίνει
ῥαΐζεται· ὑγιαίνει
ῥαικακερεῖς· στρεβλοκέρατοι
ῥαίκερος· χαλεπός
Ῥαικός· Ἕλλην. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ Γ προσθέντες, Γραικόν φασι
ῥαίνει· μιλτοῖ
ῥαίνοντο· ἐβάλλοντο. κατεπάσσοντο
ῥαϊξία· τόπος ἴδιος ἰατροῦ ἐν Ταραντίνοις
ῥαίοιτο· φθείροιτο. πλανῷτο
ῥαιομένου· φθειρομένου
ῥᾶον· συγκριτικόν, ἢ ἕτερον

SCR. 38. Ar. Eqq. 806. 43. Matth. V 22. 44. Ierem. XXXI 15 Matth. II 18. 46. Soph. fr. 978 p. 279 (ubi cod. et epitom. Strab. ῥᾶ) Ion. fr. 66 p. 578. In Alcm. fr. 33 p. 642 etiam Bergkius ῥᾶ scripsit tamquam ex ῥέα contractum. 48. v. l. Archiloch. fr. 60, 4. 58. Soph. fr. 979 p. 279. 60. Δ 282. 62. Soph. Tr. 268 ι 459. 63. ξ 326. 64. Plato.

ADNOT. 38. ῥαθαπυρίζειν — κομβρίζειν cod., em. Meurs. de lud. Gr. p. 58, alii complures. Vide Poll. IX 122. 126. schol. Ar. Eqq. 806 (796) Phot. 480, 11 Eustath. 861, 11. 1818, 57. Egregie disputat de hoc voc. Nauck. Ar. Byz. p. 224. 39. ῥαθασσώμενοι· ῥαινόμενοι codex Photii 480, 13. 40. Lobeckio Proll. 167 singulare videtur exemtionis vocalis specimen, atque ordine sane non commendatur ῥαθαμίζεσθαι. Supra ἐῤῥαθάμιζε· ἐρόφει habuimus. 42. [ἀλλὰ — λέξει del. Mus.] — μεγαλοθύμου, ad ῥάθυμος referens, Thes. VI col. 2329 D. 43. [κ] Heinsius. 44. ῥαμά· ὑψώθη ἡ ἀρχή Gl. mss. in Matthaeum. ῥαμᾶ· ὑψηλῇ malim. Cf. gl. ρ 96. 45. Pro ῥαψώδημα vel ῥαβδῳδημα. 46. ῥαῖ· ῥαῖστον codex. Vide Bast. Greg. Cor. p. 574 Mullach *Grammatik der griech. Vulgärspr.* p. 67. 47. Infra ῥαμβάς· ὁ δήμιος. 49. ἀρίδηλος· ἐμφανής voluisse videtur Taylor Lect. Lysiac. p. 701 A. 50. ῥαίδια cod., vide gl. 25. 51. Vitiose pro διαιρεῖται· κόπτει. Infra ῥαντίζει et ῥαπίζει per σκώπτει explicat, a quibus proxime abest ῥαχίζει· κόπτει, ῥαιδαστίζει· τὸ σκόπτει Theognost. 11, 3 ubi cum ῥαιστάζει coaluisse videtur ῥαιδεῖται; ῥαιδαστίζει· τὸ σκοπεῖ Zonar. 1607. 54. ῥαίοιτο· πλανῷτο infra. Nihil prosunt ῥαδανᾶται ῥανᾶται ῥαφάσσει ῥέμβεται. 55. Vulgo ῥαΐζει, sed ῥαΐζοιτο Geopon. XVI 8, 1. Vide ῥαῖα ῥαῖσας et βρατάνει. 56. ῥαιβόκερως Pearso Kuster. Lob. Parall. 225. Hinc ῥαιβοκέροις· στρεβλοκεράτοις Thes. VI col. 2331
οικ
A. Videtur error e lectione suprascripta natus esse hoc modo ῥαιβοκέροις. 57. Conferunt ῥάκελος· σκληρός et ῥακλεός· σκληρός, quae infra vide emendata. 58. Ῥαῖκος codex, Ῥαικούς Phot. 480, 15. Infra Ῥαχός. 59. Vide σχοινίον. 60. κατεγράσσοντο cod., em. Pearso. 61. *Nosocomium* intellego et refero ad ῥαΐζω, ῥαΐξω *recreor ex morbo*. 62. Cf. ῥαίεται· πλανᾶται. Infra ῥέοιτο· φθείροιτο hinc corrigendum. 64. ἢ] πρός Timaeus Lex. Plat. p. 162. Itaque nec confundi ῥᾶον et ῥαῖον· ἕτειρον dixerim, nec e Galeno lex. 552 ἑτοιμότερον correxerim.

65. ῥαίουσι· φθείρουσιν
ῥαῖσαι· τρισυλλάβως Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν
ῥαΐσας· ὑγιάνας, ἀνασφήλας
ῥᾷστα· ῥαδίως, εὐκόλως
ῥαιστάζει· πονεῖ. ὠθεῖ
70. ῥαῖσαι· φθεῖραι
ῥαιστήρ· σφῦρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος. τινὲς δὲ σιαγόνα
ῥαιστῆρα· ὁμοίως
ῥᾷστον· ὑπερθετικόν
ῥαίστωρ· κρατήρ
75. ῥαΐσω· βελτίον σχῶ
ῥαιφάσσει· ἁγνεύει
ῥαίω· φθείρω
ῥάων· εὐθυμότερος
ῥάκε' ἄζει· ἱμάτια ξηραίνει
80. ῥάκελος· σκληρός
ῥάκη· ἀπο[σκο]ρακίσματα. καὶ ἀποσπάσματα. ἱμάτια
ῥακῖδες· ὀρόδαμνοι, κλάδοι
[ῥακκίζειν· τὸ διαιρεῖν τὰ μέλη τῆς ῥάχεως, ἢ παίειν
ῥακκίζει· ὁ διακόπτων]
85. ῥακλεός· σκληρός
ῥάκ[κ]ος· διεῤῥωγὸς ἱμάτιον
ῥακτήριον· ὄρχησίς τις
ῥακτηρίοις κέντροισιν· ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις· διὰ τὸ [ἀ]ῤῥάττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·
μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια
ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη
[ῥακτήρια[ι]· ψοφώδη καὶ θορυβώδη]
90. ῥακτήρια· τύμπανα
ῥακτοί· φάραγγες. πέτραι. χαράδραι

SCR. 67. Demosth. Ol. I p. 13, 2. 68. Theocr. XI 7. 72. Greg. Nazianz. Arc. 2, 52. 74. Σ 477 ex Aristarchi lectione? 75. cf. Plat. Axioch. 364 C. 81. Soph. Phil. 39. 274 Eur. Hel. 1084. 82. Nicandri? 86. ζ 178. 88. Soph. fr. 730 fr. 632.

ADNOT. 68. ῥάϊστα Albertus. 69. Infra ῥαστάζει. Forte ῥιπτάζει. 70. Ordo postulat ῥαῖσται, h. e. (κυνορ)ραῖσται· φθεῖρες. 71. Vide ῥωστήρ et ..ιστήρ. — σταγόνα] Vossius ad ῥαντήρ refert; scripsi σιαγόνα. 73. ῥαιστόν cod., ῥάϊστον Alb. Accentus indicio est confundi ῥαιστόν· φθαρτόν Zonarae cum ῥᾷστον. 74. Infra ῥάστωρ· κρατήρ. Cave latere putes exemplum Homericum ῥαιστῆρα κρατερήν ex Il. Σ 477. Ῥαίστωρ est κραντήρ dens apri eminens. 76. Infra ῥαφάσσει· πλανᾶται, unde patet reiciendam esse Alberti coniecturam ὑγιαίνει, a Thes. VI c. 2333 B recoctam. Lobeckio, qui rhem. p. 242 κοράσσειν· (cf. ἀρραβάσσειν et ῥακτήριον) ὀρχεῖσθαι, ῥαιφάσσειν· ἁγνεύειν tenebricosis accenset, ῥαφάσσειν aliquid similitudinis cum ῥέμβεσθαι habere videtur. Mihi utrumque ex παραφάσσειν s. παραιφάσσειν (Galen. lex. 540) natum videtur, quod apte per πλανᾶσθαι ἀγνοεῖν interpretabimur. 77. Male Zonar. 1607 et Theognost. 11, 4 ῥαίθω. 79. ῥακεάζει cod., ῥάκη ἄζει Albertus, em. Thes. VI c. 2333 C post Pearsonem Advers. II p. 606. 80. Lob. Proll. 105. Infra ῥακλεός; supra ῥαίκερος per σκληρός et χαλεπός explicantur. Lego ῥ' ἀσκελῶς vel ἀσκελές· σκληρῶς. 81. ἀποσπάσματα ἱματίων Albertus. Cf. ῥάχη. 82. ῥακῖδες Lob. Path. El. p. 514. Similiter ῥακῖδας ex h. l. volebat Bentleius in Nic. Ther. 533, ubi ῥάδικας MG (nisi is ῥαδῖκας habet) KRVv, |ῥακῖδας vel| ῥακίδας reliqui. Atque ῥαδῖκες malo etiam h. l. cum etiam scholia Nic. p. 42 Nic. Th. 378 Al. 57. 331 codices et EM. 702, 13 in ῥάδικας consentiant. 83. Imo ῥαχίζει et mox ῥαχίζων. Cf. Didym. p. 98 sq. 85. Cf. gl. ρ 80. 87. Cf. Phot. ῥάττει. 88. μέλι — ἄνανδα cod. μέλη — ἄναυδα Mus., em. Th. Bergkius. Vide Lob. Path. El. p. 41 n. 42. 89. [ι] Mus. 91. Infra ῥάπται· φάραγγες χαράδραι γέφυραι. Cf. Lycophr. 92, unde ῥάκτος in ῥακτός post Pearsonem mutavit Thes. c. 2335 C. Vide Lob. rhem. 284.

ῥακτὸς λόφος· .....

ῥάκτρια(ι)· τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν

ῥακωλέον· ῥάκος

95. ῥάματα· βο[σ]τρύδια. σταφυλίς. Μακεδόνες

[ῥαμάς· ὁ ὕψιστος θεός]

ῥαμβάς· ὁ δήμιος

ῥάμνος· τὸ φυτόν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβάνεται. καὶ δένδρον ἀκανθῶδες

Ῥαμνουσίας ἀκτάς· δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅπου Νέμεσις τιμᾶται

100. Ῥαμνουσία[ν]· Νέμεσις. ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυτο ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον

ῥαμοσαίτης· κατάρατος

ῥαμφαδέκται· τὸ πυκτεύειν

ῥαμφάξει· ῥύγχει ὠθήσει

* ῥομφαία· μάχαιρα. καὶ ἡ πυγμὴ τῆς χειρός

5. ῥαμφή· κοπίς. μάχαιρα. ἢ τὰ τῶν ὀρνέων ,ῥύγχη

ῥαμφησταί· ἰχθῦς ποιοί

ῥαμφίς· νεὼς εἶδος

ῥάμφος· ῥύγχος τὸ ἐπὶ τῷ στόματι τῶν μεγάλων πετεινῶν

ῥαμψὰ γόνατα· βλαισὰ γόνατα. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥαιβά

10. ῥαμψόν· καμπύλον, βλαισόν

ῥᾶνα· ἄρνα. Ῥωμαῖοι δὲ βάτραχον

ῥανίς· σταλαγμός

ῥανᾶται· πλανᾶται. σπείρεται

ῥαντίζει· σκώπτει

SCR. 98. δένδρον] Psalm. ap. Cram. AOxx. II p. 465, 15. Exstat LVII 10. 105. 8. Ar. Avv. 347 v. l. Plat. Com. fr. V p. 662. 12. Ar. Ach. 171 et Choerilus Naek. p. 169.

ADNOT. 92. Scripsi et collem confragosum intellego; ῥάκτος· λόφος codex. 93. (ι) Poll. X 130 VII 146. Hinc etiam corrigendus Phot. 482, 6. Cf. βράκαλον. γάρκαν. γάρρα. ῥάγανον. Praepositio ἐν haud quaquam sollicitanda. 94. ῥωγαλέον Alberti placet Thes. c. 2335 D, ῥακώλιον suasit Lob. Path. Proll. 135 coll. ἕδος ἑδώλιον, cui obstat et accentus et terminatio. An ῥακῶδες (sc. ἱμάτιον)· ῥάκος? 95. ῥάμματα Mus. interpolatio est. Adludit ad *racemus*. Itaque βοτρύδια scripsi pro βοστρύχια. 96. St. Byz. s. v. Λαοδίκεια et Gesen. Monum. Phoen. p. 394. Cf. gl. ρ 44. 97. Supra ῥαιβίας· ἀζήμιος δῆμος. quod nisi obstaret conicerem ῥεμβάς. 98. Illustrat Photius 482, 8. Cf. μυώπη. 99. Videntur duo articuli conflati Ῥαμνοῦς· δῆμος κτλ. Ῥαμνουσιὰς ἀκτή (Thes.)· .... vel Ῥαμνουσίδας ἀκτάς· ...... Ordo Ῥαμνουσιάδας ἀκτὰς poscit. Sic etiam Pearso. 100. Ῥαμνουσίαν Νέμεσις cod., Νέμεσιν Mus. Cf. H. Brunn *Gesch. der gr. Künstler* I p. 240. 1. Prior glossae pars, quae ραμος· αιτης dividenda videtur, ad (ἀ)ράσιμος adludit. Nam longius distat ἀπομάκτης· καθαρτής. 2. Mox ῥομφαία (ῥομφαία ordo)· ἡ πυγμὴ τῆς χειρός i. q. γρόνθος, unde ῥαμφάζειν· τὸ πυκτεύειν et Dorice ῥαμφαΐκται· οἱ πύκται. Haec vocabula qui negaverit coaluisse, conferat δέκτης· αἴτης. 3. ῥαμφάξῃ· ῥυγχωδήσῃ cod., quod ῥεμφάξῃ· ῥυγχωθήσῃ scribit Lob. rh. 242, ῥαμφάζει· ῥυγχωθήσει Phot. 483, 1 quod Cobetus ῥαμφάξει· ῥύγχει ὠθήσει scribit. Ac certe nec ῥυγχόω nec ῥυγχώδης pro ῥαμφώδης ῥάμφαξ usquam repertum est. 4. ῥαμφαία Salm. Voss. — μάχαιρα pro μάχη Guyetus. Cf. ῥομφαία et Boetticher Aric. p. 52. 5. Confundit ῥαμφή et τὰ ῥάμφη. 6. ἰχθεῖς cod. I Th. Schneider confert Xenocr. de aquat. 7. ῥαφίς· εἶδος ἰχθύος Suid. II p. 596, 12. 8. Cf. σίραμφος quod Lobeck. rhem. 303 Path. El. p. 149 defendit et ῥέμφος. 9. [μ] Palmerius. 10. Lob. rhem. p. 284. 11. ῥάνα — βάτραχοι cod., βάτραχον Mus., ῥᾶνα scripsi pro ῥῆνα. Cf. ῥῆνες· ἄρνες. ῥήνεα· πρόβατα, οἷα (ὄϊας Sopingus, l. προβάτεια). ῥύεινα· ἄρνα Κύπριοι (h. e. ὑρεῖνα pro οὐρεῖνα vel Fρεῖνα). Cf. gl. β 199 et τρανόν. 13. Supra ῥαδανᾶται· πλανᾶται et ap. Phot. 480, 10 ῥαθαίνεται· ἀντὶ τοῦ σπείρεται. Haec igitur confundit, nisi quod ῥάνατε apte per σπείρετε potest explicari. — ῥανεῖ· πλυνεῖ Pearso. 14. Infra ῥαπίζει· σκώπτει. ῥαιδαστίζει· τὸ σκόπτει Theognost. 11, 3 τὸ σκοπεῖ Zon. 1607. Apte Albertus, cui etiam ῥακίζειν· κόπτειν in mentem venit, confert Horat. Serm. I 4, 87, ubi schol. Crucq. *aspergere*] *notare sermonibus* (*venenosis* Acro) *et dicteriis salsis*.

ῥαντόν· ποικίλον

ῥάξ· [ῥάγα] ἡ τῆς σταφυλῆς [ἣν ἡμεῖς ῥῶγα καλοῦμεν]

ῥᾶον· εὐχερές. κοῦφον. εὔκολον

ῥαπατήν· καλάμην, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας ῥαπάλους

ῥαπίδες· ὑποδήματα. περόναι

ῥαπιδοποιόν· τὸν ποιητήν, Δωριεῖς· ἢ ποικιλτήν. ἢ τὰς κρηπῖδας ποιοῦντα

ῥαπίζει· σκώπτει. ἀλοᾷ. παίζει. μαστιγοῖ, τύπτει

ῥαπίς· ῥάβδος. κρηπίς. κώμη. γογγυλίς. οἱ δὲ λα[μ]ψάνην

ῥαπίσαι· ῥάβδῳ πλῆξαι, ἢ ἀλοῆσαι

ῥάπται· φάραγγες, χαράδραι, γέφυραι

ῥάπτειν· μηχανᾶσθαι, κατασκευάζειν

Ῥάριον πεδίον.....

Ῥᾶρος· ἰσχυρός. καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός

ῥάσσα(τε)· ῥάνατε

ῥᾷστα· εὐχερῆ, εὔκολα

ῥαστάζει· πονεῖ. ὠθεῖ. ταράττεται

ῥᾷστον· εὐχερές, εὔκολον

ῥαστωνεύεται· ῥαθυμεῖ, ἀμελεῖ, καταφρονεῖ

ῥαστώνη· ῥαθυμία. καὶ τὰ ὅμοια

ῥαστώνης· τρυφῆς, τέρψεως. ἀναπαύσεως

ῥάστωρ· κρατήρ

ῥατάναν· τορύναν

ῥατίζει· πρεσβεύει

SCR. 15. Genes. XXX 32. 16. Soph. fr. 372. 25. π 423. 28. υ 150. 34. Herod. III 136.

ADNOT. 15. Habet Eudem. Bachm. Anecd. I 358, 2 Phot. 482, 23 Suid. Cyr. 63. 93. 16. Cf. ῥάγα. Ael. Dionys. Eustath. 1485. 17. Verum puto propter accentum in ultima positum quod Bruno suasit ῥάπα· τὴν καλάμην (a ῥάψ = ῥίψ) et mox ῥαπα(ύ)λους. Glossa Macedonica est teste Ameria ap. Ath. IV p. 176 E: οὕτω καὶ ῥαπαύλας — τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας, ubi *ABCP* ῥαππαύλας (ῥαπαύλας VL) Eustath. p. 1157, 39 ῥαπταύλης Casaub. ῥαπαταύλας. 19. Infra ῥαφίς· ὑπόδημα. περόνη, supra ἀρπίδες· κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα. Cf. EM. 702, 33. Mihi prior explicatio voci ῥαπίδες, posterior vocabulo ῥαφίς aptior videtur, nisi π pro φ e dialecto est. 20. ποικιλτήν non opus est ad ταπιδοποιόν referatur. Videtur *vestium virgatarum confector* dici. 21. Nisi ῥαντίζει per σκώπτει redderet, corrigerem κόπτει — παίει. Similiter Suicerus in Thes. Eccl. 22. ῥάβδος] cf. ῥαφίς et Cyr. 39. — κροπίς cod., male κοπίς Iensius Luc. Hes. p. 208, recte Heinsius κρηπίς. Idem vero κώμη parum probabiliter in κώπη mutat, quod ad λαβίς refert cum ῥαπίς confusum. — Ad γογγυλίς cf. ῥαφίς (i. q. ῥάπυς Numenii) λάψα λαμψάνη σκύβα σκοῦβα quod in κώμη corruptum videri possit. 24. Supra rectius ῥακτοί. Sed γέφυραι ad ῥαπταί pertinere potest. 26. παιδίον cod., non dubitari πεδίον corrigere cum Sopingo. Cf. Choerob. in Theodos. p. 905, 3 Steph. Byz. qui ἐν Ἐλευσῖνι addit et Pausan. I 38, 6. Alii παιδίον non sollicitandum rati conferunt EM. 702, 37 ῥάριον λέγεται τὸ βρέφος quod recoquit Suid. s. v; ῥάρος, ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς schol. Dionys. Thr. 693, 11, ἀμβλωθρίδιον βρέφος Lex. de spirit. p. 242 Valck. — Ῥάριον cod., em. Arcad. p. 200, 21. 27. ῥάρος codex. ῥαρον (sic)· ἰσχυρὸν Phot. 483, 13 Suidas, ῥωρός· σφοδρός infra. 27. 28. Disiunxit Maussacus, correxit Vossius; Lob. rhem. p. 128. Supra corrupte ῥάγαται· ῥάναται. 30. Supra ῥαιστάζει omisso ταράττεται, quod καταράττει scribendum, si ῥαστάζει i. q. ῥάσσει. Sed forte ῥιπτάζει legendum. 35. Dixi s. v. ῥαίστωρ, non corrigi posse ῥαιστῆρα κρατερήν, sed recte ῥαίστωρ vel ῥαῖστωρ dici de dente eminente quo ferit aper hostemque dilacerat. Idem est κρα(ν)τήρ. 36. ῥοτάναν· τὸ ῥένναν cod., ῥατάναν· τορύναν Mus. quod τορύνην dicendum erat. Supra βρατάναν· τορύνην. Ἠλεῖοι quod *rutabulum* interpretatur Lob. Proll. p. 176. Infra etiam corruptela simili affectum est ῥοταρία· τὸ ῥίνιον (τορύνιον Mus.) Hoc loco ῥαταναν· τορυνᾶν praestiterit. 37. ῥα τίζει Ruhnkenius epist. crit. p. 6, φατίζει· πρεσβεύει Albertus.

ῥατιχεύειν· καταρᾶσθαι

ῥατῶνα· ῥεκτῆρα. σφαγέα

140. ῥαυλόν· ἄγραυλον. ἄγροικον

ῥαφάνη· κράμβη

ῥαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας

τίς γὰρ ἀντὶ τῆς ῥαφανῖδος ὀρῶν ὀξυθυμίαν
ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς

ῥαφανίς (καὶ) ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη, ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφαν(ος). Τρύφων δέ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς ῥαφανῖδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μέγαλας ῥάφας

ῥάφανος· κράμβη

45. ῥαφανουροί· κηπουροί

ῥαφάσσει· πλανᾶται

ῥαφίς· ὑπόδημα. περόνη. καὶ ἄγριόν τι λάχανον λα[μ]ψανῶδες. καὶ ἡ ῥάβδος

ῥάφοι· ὄρνεις τινές

ῥαχάδην· ἐπὶ τῆς ῥάχεως

50. ῥαχάς· χωρίον σύνδενδρον καὶ μετέωρον, διὰ τὸ ψόφον ἀποτελεῖν καταπνεόμενον

ῥάχετρον· ῥαχίς· ὡς πλευρὸν καὶ πλευρά. οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερείου

ῥαχθέντος· σπαραχθέντος

(*) ῥαχίζειν· παίειν τὸ ἱερεῖον

* ῥάχη· ἀποραχίσματα καὶ ἀποσπάσματα

55. ῥαχία· πᾶς πετρώδης αἰγιαλός

ῥαχίζειν· τὸ εἰκαίως καὶ ῥαδίως ψεύδεσθαι

ῥαχίζων· διακόπτων, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι

ῥάχι· τὸ στέμφυλον

ῥάχις· ἄκρα. ὀσφῦς. ἡ ἄκανθα τοῦ νώτου

60. ῥαχιστήρ· ψεύστης. ἀλαζών. μεγαλουργός, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος

SCR. 42. Com. inc. fr. CLXXIV p. 647: τίς γὰρ (ἂν) | ἀντὶ ῥ. ὀξυθύμι' εἰσορῶν | ἔ. 47. Archipp. com. fr. IV p. 725. 55. Thuc. IV 10 Soph. fr. 981. 56. Dinarchus l. l. 57. Sophocl. Ai. 55. 59. Herod. III 54. — I 208 Soph. fr. 21 p. 107 Aristot. part. anim. II 9. 60. Theopomp. com. fr. IV p. 809.

ADNOT. 38. Supra ἀρατειχεύειν· καταρᾶσθαι ἢ στρατεύεσθαι (στραγγεύεσθαι?) ἐρατεινεύειν· στρατεύεσθαι ἢ δυσφορεῖν, quarum gl. syllabae finales nescio quid similitudinis habent cum ἐ(λ)ινύειν· στραγγεύεσθαι. 39. Alienum videtur obscurum voc. ῥόγαν· φονέα, αὐτόχειρα. Haud scio an *ΡΑΤΩΝΑ* literarum transpositione ortum sit ex *ΔΡΩΝΤΑ*, nisi (δ)ρατῶν ῥεκτῆρα· vel tale quid latet. 40. Mutilum ex ἄγραυλον. 42. μυχούς cod., em. Mus. — V. Porso Adv. p. 301. 43. (καὶ) Mus. — ῥάφαν. τρυφὴν cod., em. Mus. De re Poll. I 247 Velsen ad Tryphon. p. 88. De ῥάφας Lob. Proll. 179. 45. Supra ῥαδανῶροι. 48. Lob. rhem. p. 242 falli videtur. Cf. gl. ρ 76, ubi (πα)ραφάσσει conieci. 47. Supra ῥαπίδες et ῥαπίς. Vulgo ῥαφίς per βελόνη explicatur. 50. Phot. 483, 23 IThSchneider conferri iubet inscr. Sic. Gruter. p. 212. 213. 51. ῥάχετ(ρ)ον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως Phot. 483, 24 addens Δίδυμος (ad Soph. fr. 21) δὲ πλευρόν, unde ῥαχετρίζειν ap. Poll. II 136 quod male ῥακετρίζειν scribit Photius. 52. Pertinet ad ῥάσσω si HSt. credimus. Phot. 483, 26 ῥαχθέντος· ῥαγέντος. 54. Creticum esse dixerim pro ῥάκη, nisi constaret hos λάκη dixisse, q. v. Cf. ῥάκη. 55. Cf. EM. 702, 54 schol. Thuc. IV 10 Eustath. 1540 27 Phot. 483, 27. 56. τοῦ εἰκέως cod., em. Mus. Cf. Bekk. AG. I 113, 7 Phot. 484, 4. 58. *Fraces* (cf. ῥυτά) dici apertum est. Sed ordo ῥαχίου poscit, nec peregrinis in ι̅ accensuerim. 59. ῥαχίς codex. Infra ῥηχίς· ἄκρα.

ῥᾶχοι· χοιράδες. στοιβαί. σάγματα. ἔνιοι τοὺς [σ]φακέλους τῶν ξύλων· ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτόν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα

Ῥᾶχος· Ἕλλην. δηλοῖ δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸν ἐλεύθερον. καὶ ὁ φραγμὸς τῶν τειχῶν

ῥάψαι· συνθεῖναι

ῥαψῳδία· ἡ σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων συῤῥαφή. ἢ μέρος ποιήματος

165. ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν

* ῥαψῴδημα· ψεῦσμα. φλυαρία

ῥαψῳδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα. [καὶ οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιοὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται

ῥέα· ῥᾳδίως, εὐχερῶς

Ῥέας πόντος· παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τιμᾶται (ἡ Ῥέα. καὶ) ὁ Βόσπορος

70. ῥεγεονάριος· γειτονίαρχος

ῥέγματα· τὰ βάμματα

ῥέγος· ῥάμμα. βάμμα. ῥάκ(κ)ος

* ῥεγισταί· οἱ βαφεῖς

ῥέγχειν· ἐπὶ τῶν κοιμωμένων

75. ῥέδ(δ)ει· πράττει, θύει

[ῥεδείη· τράχηλος. ἢ ῥεδέρη]

ῥεδίων· ἁρμάτων

ῥέε· ῥέεν. ἔῤῥει, ἔρεεν

ῥέε δ' αἵματι γαῖα· κατεῤῥεῖτο ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος

80. ῥέεθρα· ῥεῖθρα, ῥεύματα

ῥεέθρων· ῥευμάτων, ῥείθρων

ῥέζει· πράττει. θύει, ἱερεύει. παρασκευάζει

ῥέζεσκον· ἔθυον. ἔπραττον

SCR. 61. Xen. Cyneg. X 7. 63. Σ 367. 65. Plat. Civ. III 395 A Eryx. 403 D, unde ἔπη conieci. 67. OT 399. 68. *E* 304. 71. Ibyc. fr. 58 p. 772. 72. Anacreont. fr. 138. 74. Hipprocrates passim. 78. *E* 340. 79. *Δ* 451. 80. *B* 461. 81. Soph. Ant. 105. 82. χ 158 Pherecrat. II 2 p. 335. 83. *Θ* 250.

ADNOT. 61. στυβαί cod., στοιβαί Salmas. HA. II p. 700 [p. 446] Idem φακέλους scripsit pro σφακέλους. — Ῥάχοι· (l. ῥᾶχοι) αἱ μυρικίναι ῥάβδοι. ῥάχους· τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσι. ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης: Σοφοκλῆς δὲ (l. λέγει) τοὺς φραγμοὺς τῆς ποίμνης Phot. 484, 12—15. Eustath. 1540, 28 Poll. I 225 X 131. Glossa ipsa, cui explicationes στοιβαί σάγματα non conveniunt, ῥᾶχοι non ῥαχοί scribenda videtur. 62. ῥαχός cod. Ad φραγμός cf. ῥῆχος ὀρήχου ἔραχος κλαδαράχοι. Ἕλλην ad Ῥαικός referendum. Vide Βρίγες Βροκός Γραικός. 64. μέρος ποιήματος etiam Dion. Thr. p. 630. 66. Supra ῥαθαώδημα. 67. ῥαψῳδὸς κύων melius Phot. 484, 19. ποιοί]ποιηταὶ Mus., forte ἔπη. Sic schol. Plat. p. 333 Bkk. 69. πόρτος cod., πόρος Salmas. Ῥέας πόντος in suo Hesychii exemplo invenit Theogn. 11, 7 qui Ῥεάποντος scribit. Ῥέας πόντος· ὁ Βόσπορος. ἢ ὅτι καὶ Ἀδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ Ἀδρίου. Phot. 485, 2. Τὸν Ἰόνιον κόλπον Ῥέας κόλπον ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὴν Ῥέαν τιμᾶσθαι schol. Aesch. Prom. 837. Hesychius exscripsit Append. Provv. IV 65, ubi lacunam verbis ἡ Ῥέα. καὶ explent Gottingenses. 70. ῥεγεωνάριος et ῥεγεωνάρχης quid sit, docet Ducang. II p. 1287. 71. Accedit EM. 703, 28. Vid. Lob. rhem. p. 78 Curtii Etym. p. 154. 72. Notum est ῥῆγος q. v., unde ῥηγεύς *tinctor*, qui tamen ῥογεύς audit ap. Hes., ῥοιγεύς ap. Theognost. p. 24, 1, ῥαγεύς ap. EM. 703, 28 et ῥεγεύς. Sed non sollicitandum esse ῥέγος cum derivatis evincit Bergk. Anacr. XCVII p. 258 [fr. 138 p. 802]. Addere poterat teste Phot. 485, 17 (Cyr. 63 Suid. EM.) ῥέξαι Epicharmum dixisse pro β[λ]άψαι. V. schol. Od. γ 349 *I* 661. — [κ] Albertus. 73. Imo ῥεγεῖς vel ῥέγχται h. e. ῥέκται; nisi ῥεγεῖς· οἱ βαφεῖς supra suo loco collocandum, hic vero ex Ar. Eqq. 115 ῥέγκ(ε)ται· .... reponendum sit. Cf. σταρεῖ· βάπτει. 75. (δ) Albertus. Boeticum est pro ῥέζει teste Eustath. 226, 8. 984, 1. Ahrens Dial. II p. 96. 76. Cf. gl. δ 667. ῥεδέριν· τράχηλον Cyrill. 11. [Ῥε] aliunde adhaesisse vidit Ruhnken., δερείη Salmas. 77. Cf. ῥηδίων. 79. Male ῥέζει· κατεῤῥεῖτο Cyr. 63.

ῥέζουσι· πράττουσι. θύουσι. καὶ τὰ ὅμοια
185. ῥεθέων· σπλάγχνων, μελῶν, σωμάτων
ῥέθη· μέλη τοῦ σώματος. σῶμα. πρόσωπον. [θηρίον
ῥέθος· πρόσωπον. παρειά
ῥεῖ· ῥέει, χεῖται
ῥεῖα· ῥαδίως, εὐχερῶς, μωλωπωνι, ἰσχυρῶς
90. ῥεῖα ζώοντες· ἀπόνως καὶ ἀμόχθως ζῶντες
ῥειά κεν· εὐχερῶς ἤνεγκεν
ῥ[ε]ιγεδανοῖς· φοβεροῖς
ῥ[ε]ιγηλά· φοβερά
ῥ[ε]ίγησε βοήν· ἐφοβήθη[ς] ....
95. ῥ[ε]ίγησεν· ἐφοβήθη
[ῥειγῆνος· ἀπειράγαθος]
ῥείζω· ὠθήσω
Ῥείης· τῆς Ῥέας
ῥεῖθρον· ῥεῦμα. λέγεται δὲ καὶ ῥέεθρον
200. ῥ[ε]ινοτόρος· τὰς ἀσπίδας τορῶν, ἢ τιτρώσκων
ῥεῖρος· ταλαίπωρος
Ῥειτοί· ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο εἰσὶν οἱ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι Ῥειτοὶ ῥωγμοί. καὶ ὁ μὲν πρὸς τῇ θαλάττῃ τῆς πρεσβυτέρας θεοῦ νομίζεται, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄστυ τῆς νεωτέρας, ὅθεν τοὺς λουτροὺς ἁγνίζεσθαι τοὺς θιάσους
ῥέκος· ζῶμα. ζώνη
ῥεκτός· ἀνδρεῖος. ἢ χιτών
5. ῥεκτῶν· ἀπομακτρῶν. ἢ ἱματίων
ῥέμβεται· πλανᾶται, γυρεύει
ῥεμβέσθω· τὰ ὅμοια

SCR. 84. *Δ* 32. 85. *Π* 856. 87. Soph. Ant. 529. 88. e. g. Eur. Bacch. 142 Aesch. Sept. 80. 89. *B* 475. 90. δ 805. 91. *P* 70? ubi nunc ἔνθα κε ῥεῖα φέροι, non ῥειά κεν ἔνθα φεροι legitur. Ῥειά κε] Callim. Apoll. 50. 94. *E* 596. 98. *Ξ* 203. 99. *Δ* 186. 200. *Φ* 293. 2. Thucyd. l. l. Sophocl. fr. 981. 6. Proverb. V 1.

ADNOT. 86. Infra ῥέος· θηρίον. 89. μωλωπωνι, quod Mus. delevit, Meinekio Philol. XII p. 603 e μάλ' ἀπόνως natum videtur. Scribit igitur ῥεῖα· ῥαδίως εὐχερῶς. ῥεῖα μάλ': ἀπόνως εὐχερῶς, vel ῥεῖα μάλ': ἀπόνως ῥαδίως εὐχερῶς coll. Eustath. Od. δ 805. Mihi sub πωνι latere videtur πάνυ. Cf. ῥία μάλα· εὐχερῶς πάνυ. 91. ῥεια-κεν cod., em. Mus. Cf. ῥία· φέροι. 92. [ε] Mus. 93. 94. Em. Mus. 95. Om. Mus. 96. Spectat ad proverbiales elocutiones Ῥηγίνων δειλότερος et Ῥηγῖνος λαγώς ap. Zenob. V 83 IV 85. Cf. ῥιγῖνος, Phot. 485, 20—24 EM. 793, 44, ubi Ebertus diss. Sic. I p. 190 frustra tuetur δεινός. Forma Boeotica est, si mendo caret. 97. Explicatio poscit ῥείξω, unde ῥέξω· θύσω coni. Albertus. Puto (ἀ)ρήξω· βοηθήσω vel ῥήξω· ὠθήσω ex Il. *Ψ* 673. 201. Cypriis ῥεῖος est *debilis* teste EM. 539, 30 (Gesen. Mon. Phoen. p. 394); cf. κροιός. Guyeto et Ruhnkenio, qui ῥ' Εἶρος pro ῥ' Ἶρος latere putabant, accedit Lobeck. Path. 120. Sed nullus eiusmodi in Homero locus reperitur. 2. Ἐλευσει — ῥωγμός cod., em. Mus., nisi ῥωγμός post θαλάσσῃ collocandum. Hesychii codex Ori Milesii scripturam repraesentat, Ῥῖτοι praeferebat Herodian. EM. 703, 12 et Arcad. 79, 4 Choerob. Cram. AO. II 256. 293 Theognost. p. 74, 26. Ῥειτά ni fallit scriptura Phot. 485, 10. De re cf. Thuc. II 19 ubi Ῥεῖτοι editur et Paus. I 38, 1. II 24, 6. Cf. etiam Thuc. IV 42. 3. In ῥέκος (Aeol. pro ῥάκος?) consentiunt Phot. 485, 13 Suid. Theognost. 11, 8. Vereor ne detortum sit e (θω)ρακοζώνην et spectet *Δ* 234 ubi vide schol. et Lehrsii Arist. p. 127. Quod qui probaverit, ἢ χιτών huc referet. 4. ἀνδρεῖος χιτών volebat Salmas. HA. II p. 563 coll. Festo p. 85 ed. Rom. *rectae appellantur vestimenta virilia, quae patres liberis suis conficienda curant ominis caussa*, ubi quod praecedit *ricae* et *riculae*, cum Granius per *cingulum* reddiderit, possis ad ῥέκος interpretandum adhibere. Hemsterhusius ad Poll. p. 1140 n. 60 rectius ἀνδρεῖος ad elapsum ῥέκτης videtur retulisse, coll. Suida ῥέκτῃ ἀνδρί. 5. ἀπὸμάκτρων cod., ἀπομακτρῶν malui. Intellegitur enim regula, qua mensurae cumulus deruitur et modio aequatur, ut patet inspicienti voc. ῥόχανον. — ἱματίων] cf. 204. An ῥεκτός *tinctus*, ῥεκτῶν *tinctorum*, a ῥέζω? quo de cf. Meinek. Callim. p. 271.

ῥεμβονᾶν· σφενδόνας
ῥεμεῖ· ὀδυνᾷ. σήπει
ῥεμφθῆναι· ῥέμβεσθαι
ῥέμφος· τὸ στόμα. ἡ ῥίς
ῥέξαι· ποιῆσαι. θῦσαι
ῥέξει· πράξει. θύσει, ἱερεύσει. παρασκευάσει, ἑτοιμάσει, ξέσει
ῥέξομεν· ποιήσομεν. καὶ τὰ ὅμοια
[ῥέοιτο· φθείροιτο]
ῥέοντα· ῥυτά. ἐκπώματα
ῥέοντι· ῥεῖ
ῥεόντων· παρερχομένων
ῥέος· ῥεῦμα. [ῥεῦμα] θηρίον
ῥέπει· κλίνει, βαρεῖ, καθέλκει
ῥέπεν· ἐβαρεῖτο
ῥέπεις· ῥέψις. ῥέπου
[ῥερπίδα· ᾧ τὸ πῦρ ἐκκαίουσι]
ῥεῦεν· ἐδίωκεν
ῥεῦμιν· βρέφος νεογνὸν
ῥεύσαντα· ἐγκλίναντα
ῥευσταλέον· ῥέον
ῥευστόν· χυτόν
[ῥεφέα· ἐστεγασμένα]
[ῥεφούγια· ῥεμπτά]
ῥεχθέν· πραχθέν, συντελεσθέν
ῥέψας· κλίνας. στεγάσας
ῥέωνος· εὔωνος. ἀνδρός
ῥήγεα· παλλία βαπτά, ἀπὸ Ῥωμαίων. βεβαμμένα ἱμάτια. Ῥηγεῖς γὰρ οἱ βαφεῖς
ῥηγεύς· βαφεύς

SCR. 12. *Λ* 444. 13. *Ξ* 62. 14. *Η* 353. 15. *ι* 459. 16. Astydam. trag. fr. 3 p. 604. 17. ADN. 19. Aeschyl. Prom. 400. 20. Tragici passim. 21. *Θ* 72 *Χ* 212. 26. ADN. 31. *Ρ* 32. 34. *γ* 349 al.

ADNOT. 8. *σφενδονᾶν* aut *ῥεμβόνας* suadet HSt. 9. *ῥέμει· πειρᾷ ὀδυνᾷ σήπει* Phot. 485, 15 ubi acc. debetur Porsoni, Suidas. *ῥέμω· τὸ πειρῶμαι, τὸ δύναμαι* Theognost. 11, 8, quod *τείρομαι ὀδυνῶμαι* scribi potest cum Lob. rhem. p. 118. Sed quid *ῥέμει*? Puto *ἀτέμβει* (cf. *τέμβει*). 10. Lob. rhem. p. 35. 11. Vide *ῥάμφος* cuius forma est Aeolica. 15. Cf. *ῥαίοιτο*. Sed *ῥέοιτο* etiam agnoscit Thes. 2366 B. *ῥέοι* post *φθείροιτο* male addit Mus. 16. Sic codex et Albertus coll. Ath. IX p. 496 E; *ῥυτά· ἐκπώματα* contra seriem Mus. 17. Om. Mus. Coni. *ῥέοντι· ῥέουσι* vel *ῥέον· τὸ ῥᾶ*, q. v. Sed fortasse respicit Demosth. 272, 20, unde pro *ῥεῖ* possis *θράσει*. 19. Schol. Aesch. Prom. 400. *ῥέον* male Theognost. 11, 9. — *θηρίον* quid sit non exputo. Cf. gl. *ρ* 186. 21. *ῥέπει* cod., em. Alb. coll. schol. *Θ* 72. 22. *ῥέπις* Mus. Glossa obscura, nisi duo sunt articuli. 23. *ῥερπιδάω* cod., ✝ Mus., *ῥειπίδα· ᾧ* pro *ῥιπίδα* Albertus, coll. *ῥιπίῳ*. Vid. Cobet N. Lectt. p. 281. 24. Cf. *ῥοθεῖν*. *ῥεῦες· δίωκες* Cyr. 63, *ῥεύε· δίωκε* Cyr. Alberti. *Σεῦεν* Ruhnken. Eleorum est, ut *ῥίγα* pro *σίγα*. 25. *ῥεῦμον* (*ῥεύμων* V, *ῥεύμω* * V Suid. 603, 4) Phot. 485, 20. Eiusdem originis *ῥοῦμα ruma* pro *mamma* ap. Plutarch. Rom. IV Mor. p. 278 videtur Alberto. Apud Thessalos *ἐρεύς* i. q. *τέκνον*. Forte *ρευμον* ex *εμρυον*, *ἔμβρυον* detortum est. 26. *ῥέψαντα* Ruhnkenius. Pertinet ad Plat. Rep. VIII 544 E ubi nunc *ῥέψαντα* e codd. restitutum pro *ῥεύσαντα*. 27. Wolff. Porphyr. oracul. p. 117. 29. Lob. Path. El. p. 52 et hoc et *ῥέψας* (Cyr. 63) sustentari putat vv. *συῤῥέφῃ· στεγάσῃ· συνρεφειῶν· συνσκεπῶν*, nec opus esse emendatione (*ἀμφη*)*ρεφέα*. 30. *Refugia*, ut in Glossis *συμφύγιον: confugium*. Explicatio *μεμπτά* (sic scr.) ad *ῥεπούδια* pertinet. 32. *στεγάσας* ad *ἐρέψας* spectat. Sed cf. Lob. Path. El. p. 52. 33. *ῥέων· ὁ τρέχων ἢ ὁ εὔωνος* Theognost. 11, 9 quorum prius ad Eur. Rhes. 290 spectat. Pro *ἀνδρός* nec *ἄεδνος* Vossii, nec Toupii in Em. IV p. 181 *ἄξιος* et *ὄνομα ἀνδρός* placent, licet Suidas 599, 13. *Ῥαίωνος· ὄνομα κύριον* offerat. 34. Vide Lob. rhem. p. 78 Hes. *ῥαγεύς ῥέγος ῥέγματα*.

Ῥηγῖνος· τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον
[ῥήγησεν· ἐφοβήθη, ἐδειλίασεν
ῥῆγλαι· σίδηρα ὡς ῥάβδοι]
ῥῆγμα· τάσις ἀνέμου. κατὰ μῆκος τραύματος οὐλή. στάλαγμα
ῥήγματα· σχίσματα
ῥηγμίν· αἰγιαλός, περὶ ὅνπερ ῥήγνυται τὸ κῦμα
ῥηγμῖνος· τὰ ἀπορπύματα τῆς πέτρας
ῥηγμίς· αἰγιαλός. διὰ (τὸ) ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ
ῥήγνυσκε· [τάσις ἀνέμου. ἢ τραύματος οὐλή]
ῥήγνυται· διαιρεῖται, κατακόπτεται
ῥῆγος· ῥάκος. περίστρωμα. σπάραγμα. προσκεφάλαια
[ῥηγῶν· βοηθῶν]
ῥηδίων· καρούχων. ῥαιδίων
ῥηδίως· εὐκόλως, εὐχερῶς
ῥῆϊα καὶ ῥηΐδια· ὁμοίως· εὐχερῶς μάλα, ῥᾳδίως
ῥηΐτεροι· εὐκαταγωνιστότεροι. εὐχερέστεροι, εὐκοπώτεροι
ῥήνεα· πρόβατα, οἷα
ῥῆνες· ἄρνες, πρόβατα
ῥήνικες· ἀρνακίδες
Ῥήνη· ποιμήν. καὶ πόλις
Ῥῆνος· ὄνομα ποταμοῦ
ῥῆξαι· διελεῖν. καταβαλεῖν. ἀπολῦσαι. κρᾶξαι
ῥῆξαί με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον· ἀντὶ τοῦ ἐκρῆξαι φωνήν
ῥηξάτω· κραξάτω
ῥῆξε· διέῤῥηξε. κατέβαλεν. ἔκραξεν. ἀπέλυσεν. διέκοψεν
ῥηξ[ε]ίφλοια· ῥήξαντα τὸν φλοῦν
ῥηξήνορα· πολεμιστὴν πρακτικόν, ἢ ἀνδρεῖον πολεμιστήν
ῥηξήνορες· ὁμοίως
ῥηξίφρονα· καταβαλόντα τὴν φρένα
* ῥησίδιον· λεξίδιον
ῥησάμενος· διομολογησάμενος
ῥήσαντο· ἐψηφίσαντο. οἱ δὲ ἐτύπτοντο
ῥήσεις· νόμοι, δόγματα. λόγοι, λέξεις. ψηφίσματα

SCR. 39. Archipp. IV p. 725. 41. *Δ* 437. 42. *Υ* 229. 44. *Η* 141. 46. *Ι* 661. 49. *Δ* 390. 50. *Υ* 265. 51. *Σ* 258. 53. Cf. Nic. Ther. 453 Apoll. Rhod. IV 1497. 54. Hippocr. p. 611, 14. 55. *Β* 728: Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ. 57. *Δ* 538 ῥάξαι· καταβαλεῖν. Ἀπολλόδωρος Suid. II p. 592, 9. 58. Com. fr. CLXXV. 59. Iesai. LII 9. 60. *Μ* 185. 61. Theophr. HPl. I 5, 2. 62. *Η* 228. 68. Ephipp. III p. 335. — Cratet. (?) fr. XVI p. 251.

ADNOT. 36. Supra Ῥειγῆνος. 37. Om., sed ῥίγησεν corr. Mus. 38. *Regulae*, *reglae* i. q. ἀπομάκτρα ἣν οἱ κοινοὶ ῥίγλαν (sic) λέγουσι teste Moschop. π. σχ. p. 193, unde ῥηγλιάω quod Hesychio reddendum s. v. ῥόχανον. Mox σιδηραῖ ῥάβδοι Salmas. 39. Infra ῥῖγμα· σταλαγμός. — τάξις ἀνέμου σχίσμα Cyr. 39; ut noster Cyr. 63. 40. Latetne an excidit proverbium ῥήγματ' ἀντὶ σχημάτων App. prov. IV 66 p. 449? 42. ἀπορπύγματα Aldus, ἀποῤῥήγματα VVDD. 43. ῥηγμός cod., em. Thes. VI c. 2370 C. — (τὸ) Mus. 45. Vide ῥαιδεῖται. 46. Supra ῥέγος. 47. Pro ἀρηγῶν, ut ap. Cyr. 63 ῥίθμησον· μέτρησον pro ἀρίθμησον. Vide Lob. Path. El. p. 27. 48. Cf. ῥεδίων. *Reda* κάῤῥον. ῥαίδιον. καρούχιον. ὀχημάτιον Glossae. 52. ‚Pro eo ῥηεῖα dici potuit, ut θηρία, sed caussa mutandi nulla' Lob. rhem. p. 302 recepta ut videtur Sopingi emendatione οἴας. Sed legendum videtur ῥήνεα = ῥήνεια· προβάτεια, quod Hippocrates p. 340, 19 ῥηνικά dicit. 53. Vide ῥᾶνα. 54. ῥηνέκες cod., ῥηνίκες Mus. quod neglexit typotheta; em. Galen. lex. Hipp. p. 554. 55. ποίμνη male Salmas. L. (ὑ)π' Ὀϊλῆϊ. πόλις hoc loco pro νῆσος. V. Tzschucke ad Pomp. Mel. 3, 2 p. 763. 61. [ε] Mus. Phot. 486, 7 Suid., qui οἷον χάρνα addit. 64. ῥηξήφρονα] em. ed. Schrewelii. 65. Hanc formam et alteram ῥησείδιον Atticam defendit Choerob. EM. 560, 13 Cram. AO. II 255, 20; ῥησείδιον Phot. 486, 12. 66. Cf. 278. 67. ἐτύπτοντο refer ad ῥήσσοντο. 68. De ψήφισμα et λόγος cf. Phot. 486, 10. 17.

ῥησκομένων· λεγομένων
270. Ῥῆσος· ποταμὸς Τρωάδος
* ῥήσοντας· τοῖς ποσὶ κροτοῦντας
Ῥησόσαρχος, ὃς ῥέει τὰ θέσφατα· ἤτοι παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηκεν· ἢ ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν ς' τραγῳδουμένων, ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν. ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος
* ῥήσιος· ὁμιλίας
ῥήσσει· τέμνει, σχίζει. τύπτει, κροτεῖ
75. ῥητήν· τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν σημαίνει
ῥητῆρα· διδάσκαλον
ῥητοί· οἱ ἔνδοξοι. [ταξάμενοι]
ῥητόν· τὸ τεταγμένον, ὃ ἄν τις τάξηται. καὶ ῥησάμενοι· ταξάμενοι
ῥητόν· τὸ τεταγμένον
80. * ῥήτωρ· ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτήν
ῥήτορες· λέκται. οὐχ οἱ συνήγοροι μόνοι
ῥῆτραι· συνθῆκαι διὰ λόγων. ἢ δίκαι. ἢ ὁμιλίαι
ῥήτρας· συνθήκας
ῥήτρης· ῥητορικῆς
85. ῥητῷ· ὡμολογημένῳ. ἑσταμένῳ
ῥητῶν· φανερῶν
* ῥητῶς· φανερῶς
ῥήτωρ· συνήγορος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην. ἢ κριτής
ῥήχη· στάσις. ἐξουσία
90. ῥηχθέντα· καταβληθέντα. χωρισθέντα
ῥηχιάδαι· οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ῥαχίας βάλλοντες
ῥηχίς· ἄκρα
ῥῆχος· φραγμός
ῥία· ἀκρωτήρια ὄρθια. καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα. [ἢ μάλα]
95. ῥίαινα· πηγή, λιβάς
[ῥία μάλα· εὐχερῶς πάνυ
ῥία φέροι· ῥαδίως φέροι]
ῥίγα· σιώπα
ῥιγεδανῆς· φρικώδους. χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς

SCR. **70.** *M* 20. **71.** Σ 571 unde ῥήσσοντες legendum cum Sopingo, et Cyr. 63. **72.** Epicharmus, quod fugit Kusterum ad Suidan. **73.** φ 291. **75.** cf. Xen. Hell. III 5, 6. **76.** *I* 443. **77.** Hesiod. opp. 4. **78.** Thuc. II 7. **81.** Eur. Hec. 126. **85.** *Φ* 445. **87.** I Tim. IV 1. **88.** Sophocl. fr. 982. **93.** Herod. VII 142. **97.** *P* 70. **99.** *T* 325.

ADNOT. **69.** ῥησκόμενον· ἀντὶ τοῦ λεγόμενον Phot. 486, 22. Cf. Lob. rhem. p. 16. 62. **70.** Strab. XIII p. 584. 590. **71.** ῥήσσοντας recte Mus. **72.** ῥησόσαρχος, ὃς ῥέει — Ἀσκληπιάδης ἐν καὶ τρ. cod., ῥησίαρχος· ὃς ἐρέει — Ἀσκλ. ἐν ἕκτῳ τρ. Mus. Ῥησός: ἀρχός· ὃς αἱρέσει (spiritus e leni statim factus asper) τὰ θέσφατα, παρ' Ἐπιχάρμῳ. τοῖς (ut Suid. MSS., ubi sequitur lacuna in cod. B voce λείπει indicata, Porso ἤτοι) παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηκε (εἴρηται Porso) ἢ ὡς Ἀσκλ. ἐν ς' τραγῳδουμένων ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν. ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος. Phot. 486, 18. Ῥησίαρχος Suidas 608, 2 ubi cf. Bernhardyus, Ahrens Dial. Dor. p. 146. Glossa non uno vocabulo continebatur, sed latet integer fere tetrameter (–∪–∪) Ῥῆσος ἀρχός, ὃς χρέει τὰ θέσφατα. **73.** ῥήσιας cod., ῥήσιος recte Pearso, cum laesus ordo Homericam glossam inseri ostendat. **80.** κριτής C. 11 Suid. Phot. 488, 12, ἢ κριτής Mus. ut infra 288 legitur. **89.** Obscura. **90.** ἢ ῥηχάδαι addit Phot. 488, 15. **92.** Cf. ῥάχις, forte ῥηχίη. **93.** ῥηχός cod. ῥῆχος· φραγμός Ἡρόδοτος Suid. gl. Herod. p. 616. Cf. ὀρῆχον et ἔραχος, nec non ῥᾶχος. **94.** μάλα ad ῥεῖα μάλ' pertinet. **95.** Ordo Boeoticum ῥίαινα poscit pro ῥίενα. **97.** ῥεῖα recte sed invito ordine Mus. **98.** Non tam Laconicum est quam Eleum. Cf. σηγᾶ δηγῇ ἴβα ἴγα σίπτα.

300. ῥιγεδανόν· φρικῶδες, ὅμοιον
ῥίγ[ε]ιστα· φρικωδέστατα
ῥιγηλόν· φοβερόν
* ῥιγηδανής· φρικτής
ῥίγησεν· ἔφριξεν. ἐφοβήθη
5. * ῥηγῖνος· ἀπειράγαθος
ῥίγιον· φοβερώτερον. χαλεπώτερον. φρικτόν
ῥίγιστα· φοβερώτατα. ἀτυχέστατα
Ῥιγίστη· κρήνη τῆς Σινωπίδος
ῥῖγμα· σταλαγμός
10. [ῥιγνόν· ῥιγεδανόν, φρικῶδες]
[ῥιδαεῖ· σκυβαλίζει]
ῥίζαι· αἱ θέσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ πάντων φυτῶν
ῥίζειν· τρώγειν. καίειν. μυστιλᾶσθαι. θηλάζειν
ῥιζοῦχος· σπερμογόνος
15. ῥιζῶν· νεάζων. Ἐρετριεῖς
* ῥεῖθρον· ῥεῦμα
ῥικνὴν ὄψιν· φρικτήν
ῥικνοί· ἰσχνοὶ σαρξίν. ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί
ῥικνοῦσθαι· διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος
20. ῥικνοῦται· λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων
ῥικνοτέρους· ἀσθενεστέρους
ῥικνοφυεῖς· τὰς στρεβλάς, καὶ πεπιεσμένας
ῥικνώσεαι· ῥυσωθήσῃ
ῥίμβαι· ῥοιαὶ μεγάλαι. ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ Ξ ξίμβαι
25. ῥίμβησις· ἀγκύλη τοῦ ὤμου. οἱ δὲ βραχίονα τοῦ ἱερείου
ῥίμφα· ῥαδίως, εὐχερῶς. συνεχῶς. ἢ ταχέως
ῥίμφια· ῥαδίως ἔῤῥιψαν
ῥινᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν. καὶ βουκολοῦντας
ῥίνεαι· αἱ μέλαιναι ἰσχάδες
0. ῥίνη· ἰχθύος δορά

SCR. 301. *E* 873. 2. Nic. Alex. 220. 3. *T* 325. 4. *E* 596. 6. *Δ* 325. 7. *E* 873. 12. *ι* 390. 14. Apud Callim. fr. CCLXXXV est Neptuni epitheton. 19. Sophocl. fr. 295 p. 158. 26. *Z* 511. 28. Menandr. fr. CCCXXVII p. 303.

ADNOT. 301. [ε] Mus. 3. ῥιγεδανῆς Mus. 5. ῥιγῖνος ordo. Cf. ῥειγῆνος ῥηγῖνος. 8. Ῥηγίστη et Ῥητίστη ap. Plut. Mor. p. 581 locus Atticae est; cf. Forchhammer *die Athener und Socrates* p. 83. — Οἰνηΐδος? 9. ῥῆγμα invito ordine Mus., q. v. 10. ῥιγηλόν Meineke Philol. XII p. 622, alii pro ῥικνόν poni statuunt, minus perite. Lege φρικνόν, q. v. 11. (ἀθε)ρίδδει Albertus coll. ἀθερίζειν· σκυβαλίζειν. Hoc aut (κ)ρίδδι verum videtur. 13. μυστιλᾶσθαι cod., male μυστιλλᾶσθαι Mus. Supra habuimus ῥάζειν· τρώγειν et βρίζειν· ἐσθίειν. καίειν ad ῥι(πί)ζειν vel πυρίζειν referrem, nisi aptius videretur κλαίειν, cuius synonyma sunt ψίζειν et ῥυζεῖν. 15. (κου)ρίζειν dubitanter Ruhnkenius coll. κουρίζων· νεάζων. Forte ῥιζῶν vel ῥυζῶν per αἰάζων explicabatur, et supra per κλαίειν: nam nec σφριγῶν· νεάζων nec βρίζων· νυστάζων propria sunt Eretriensium. — [ι] Mus. 16. ῥῖθρον ordo. 17. Conferunt ῥιγνόν et ῥικνός· ὁ πεφρικώς. παρὰ Σοφοκλεῖ Phot. 488, 22. Debebant ni fallor φρικνήν q. v. 18. ἱκανοί cod., recte Martin. et Ruhnken. Tim. p. 163 ἰσχνοί. 23. ῥυσωθήσει cod., ῥισσωθήσῃ Mus. Paulo ante στρύβλας a Iunio in στρεβλάς mutatum est. 24. Cf. ξίμβαι. Creticum est, vide ῥυστόν. 25. Non liquet. 27. ῥίμφα Mus., cui non paruit typotheta. ‚L. ῥίμφα. *Illud ἔρριψαν invenit in auctoris loco, quem respexit.*' Albertus. An ῥίμφ' ἴα(ψαν)? 28. ἐπὶ τοὺς cod., em. HSt. alii coll. Aelio Dionysio et Pausania ap. Eustath. 1822, 45 unde hausit Phot. 488, 23. Sub finem βουκολεῖν Sopingus Salmasius Lobeck. rhem. 157, Valesius καὶ βουκολοῦντας [—] ἔγωγ' ἐπίσταμαι | ῥινᾶν Menandri verba fuisse censet, καὶ (ῥινῶντας)· βουκολοῦντας Albertus. Malim καταβουκ. 29. ἐρίνεαι Lob. Proll. p. 26, 2. 30. Cf. πελάγια et Plin. HN. IX 12, 14. Arcadius p. 111, 24 ῥινή accinit.

ῥινηλάτην ὄνον· τὸν καθικνούμενον τῇ ὀσμῇ
ῥινόβα[σ]τος· ἰχθύς ποιός
ῥινοβόλους ἀνέμους· ἢ τὰς διὰ τῆς ἐνέδρας φύσας
ῥινοδέψου· βυρσοδέψου
335. ῥινόκερως· τὸ τετράπουν θηρίον. καὶ ποιὸς ὄρνις ἐν Αἰθιοπίᾳ
* ῥινός· δέρμα
ῥινόν· τὴν βύρσαν. τὸ δέρμα
ῥινοπύλη· μικρὰ πύλη
[ῥινότερος· τὸ ὅπλον....]
40. ῥινοτόρος· ῥινοὺς διατορῶν, τουτέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας διακόπτων. ἢ βυρσοτόμος
ῥινούς· βύρσας. δέρματα. ἀσπίδας
ῥινοχόος· χώνη
ῥινφαρήτρας· συνθήκας
ῥινῷ· δέρματι. βύρσῃ
45. ῥινωτηρία· μέρος τι τῆς νεώς
ῥιξικάζεται· ῥικάζεται. στροβεῖται
ῥίον· ἀκρωτήριον ὄρους
ῥίον Οἰ[νή]ναῖον· Οἰνώη τῆς Ἀργείας ὄρος χαλεπόν
[ῥίος· ἄκρα, κορυφή, ὄρος χαλεπόν, κρημνός]
50. ῥίου· ἀκρωτηρίου
Ῥῖπαι· ὄρη Σκυθικά· ὅθεν βοῤῥᾶς ὁ ἄνεμος πνεῖ
ῥίπεσ(σ)ι· ψιάθοις. πλέγμασιν ἐκ καλάμων
ῥιπή· ὁρμή. βολή. ῥοπή
ῥιπῆς· ὁρμῆς. βο[υ]λῆς. ῥοπῆς
55. ῥίπη τανυαοῖο· ὁρμὴ τοῦ ἄγαν ἐκτεταμένου
ῥιπίδιον· μέρος τῆς νεώς
ῥιπίζει· φυσᾷ, πνεῖ, πνοὴν πέμπει. ἀνακαίει
ῥιπίζεται· ἀνακινεῖται
ῥιπίζων· κινῶν
60. ῥιπίρ· ῥιπίς, τὸ πλέγμα, ἢ ἐκ σχοίνων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦρ καίουσι· καὶ τραπέζας οὕτω λέγουσι
ῥιπίς· τοῦ σκέλους τὸ ἀκροκώλιον
ῥιπιστά· διαπνεόμενα

SCR. 32. Ar. HA. VI 11. 35. Callixen. Ath. V p. 201 C. 37. *E* 308. 38. Polyb. XV 31, 10. 39. *Φ* 392. 40. *Δ* 447. 44. *Η* 246. 47. *Θ* 25. 50. *Ξ* 154. 51. Aeschyl. fr. 66 et Alcman. 52. *ε* 256. 53. *Θ* 355. 54. *μ* 462. 55. *Π* 589. 57. Ar. Rann. 363. 58. Ar. Eccl. 837? Com. an. XLVIII p. 615. 60. Ar. Ach. 888. 62. Ierem. XXII 14.

ADNOT. 31. *οἴνου* Is. Vossius h. e. *vinum quod sua fragrantia nares feriat et alliciat*, vereor ut recte; *κύνα* linguae legibus convenientius Palmerius. Conici multa possunt aptiora veluti *πόνον*, *νόον*. 33. *ἢ* delet et *ἕδρας* corr. Palmerius et *de crepitu ventris* intellegit *qui nasum petit*. Cf. *ἑδρίας*. Sed quaerendum, lateatne sub *ἢ τὰς* voc. *ἀήτας*, cuius explicatio sit *ἀνέμους, διὰ τὰς ἐν ἕδραις φύσας*; an ulterius etiam progredi liceat ut corrigamus ῥινοβόλους ἀνέμοιο ἀήτας. διὰ κτλ. 40. *διὰ τὸ ῥίσκον* cod., *διατορισκῶν* Mus. *διατορικῶν* Aldus pro *διατιτρώσκων*. — *βυρσοτόρος*? 43. ῥίνφα (pro ῥίμφα) ῥήτρας. *συνθήκας* Hemsterhusius. Alius coniciat *ριν]φαρέτρας· ἰοθήκας*. 45. Poll. I 86. 48. *Οἰνήναιον, οἰνοήτης ἀρτείας* cod., *Οἰνηαῖον. Οἰνόης τῆς Ἀργείας* Mus. *Οἰνιαῖον* Aldus. Correxi, sed *ὄρος χαλεπὸν* abesse malim. An leg. *ῥίον Οἴνης ναῖον*? Vid. gl. *ο* 318 Mueller Dor. II p. 432. 49. Imo *ῥίον*. 51. *Ῥίπαι* cod., *Ῥίπαια* Mus. *Ῥειπαι* Phot. 485, 9. Cf. schol. Soph. OC. 1248 Aristot. Meteor. I 13, unde mox sublegit *Ῥόδανος*, Basil. I p. 37 C Letronn. *Journ. des Sçav.* 1839 p. 134. 52. (*σ*) Iensius. 54. [*υ*] Mus. 55. *τ' ἄνοια* cod., em. Albertus peric. crit. p. 97, similiter dudum Soping. 58. *ἀνακλίνεται* cod., *ἀνακαίεται* Salmas. in Solin. p. 179 B, cui favet Phot. 489, 8 ῥιπίζεται· *παρακαλεῖται*; *ἀνακινεῖται* Albertus. 60. Forte ῥιπίρ· *ῥιπίς* (Laconice) (ῥιπίς)· *τὸ πλέγμα*. Cf. *ῥερπίδα*. *Τραπέζας* refero ad *τρίποδας*. 61. *ἀκροκόλιον* cod., em. Mus.

[ῥίπον· μικρόν]
* ῥιπτάζων· ῥίπτων
ῥῖπος· ἔδαφος πρὸς κοίτην
ῥίς· ῥίν. ῥώθων
ῥίσαντες· φιλονεικήσαντες
ῥίσκοι· εἶδός τι μυῶν
ῥίσσουσα· λυπουμένη
ῥίστρον· πτύον
ῥίψανεν· ἐῤῥίψανεν
ῥιχνοῦσθαι· κινεῖσθαι ἀσχημόνως
ῥίψασπις· ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίψας ἐκ φόβου, δειλός
ῥιψοκίνδυνος· παράβολος, τολμηρός, ἐπικίνδυνος
[ῥόα· ῥεύματα]
ῥοαί· ῥεύματα, ῥεῖθρα, πηγαί. ἱππόδρομος
(ῥοάς·) τοὺς καλαμῶνας. πηγάς, χεύματα
ῥοάων· ῥευμάτων
ῥοβδεῖ· ἀναῤῥιπτεῖ μετ' ἤχου[ς]
ῥοβλεῖ· ῥοφεῖ. πνεῖ
ῥόβιλλος· βασιλίσκος ὄρνις
ῥόγαν· τὸν φονέα, τὸν αὐτόχειρα
ῥόγαν· ῥῶγα[ν]
ῥογεῖ· ὀργᾷ. ἀκμάζει. δαμάζει
ῥογεύς· βαφεύς
ῥογία· ἀκέστρια
ῥογκιῆν· ῥέγκειν. Ἐπίχαρμος
ῥογοί· ὄροι σιτικοί, σιτοβολῶνες
ῥόδαμνοι· κλῶνες, βλαστοί
ῥοδανόν· τρυφερόν
Ῥοδανός· ποταμοῦ ὄνομα
'ῥόδεα· ἐρυθρά
ῥόδεον· εὔχρουν. εὐῶδες. εὐειδές

SCR. 64. Ξ 257. 67. *Λ* 3. 72. Sophocles. 73. Ar. Nubb. 353. 1186 (vid. Poll. VI 151). 74. *στρατηγός* addit Poll. I 179: cf. Xen. Mem. I 3, 10. 76. *B* 469. 78. *Γ* 6. 90. Σ 576. 91. Arist. Meteor. I 13. Cf. *Ῥῖπαι*. 93. Eur. Med. 841.

ADNOT. 63. Imo *ῥύπον* quod a *γρῦ* non diversum. 65. 66. *ῥίπος — ῥόθων* cod. 67. *ἐρίσαντες* Sopingus Lobeck. Path. El. p. 52. 68. *σιπυῶν* Perger. *σκευῶν* Pearso. Sed talia non sunt sollicitanda. Sic *ὕρακας· μύας κατ' Αἰτωλούς* schol. Nic. Al. 37 (Lob. Aglaoph. II p. 848) dici refert h. e. *sorex*. 69. *Guyetus comparatione latini* ringor *tuetur. Celeri corruptum putant ex φρίσσουσα* [praeeunte Ruhnk. ep. crit. II p. 21] Lobeck. rhem. p. 99. 70. *Λίστρον* Salmas. 71. *ῥίψασκεν· ἔῤῥιψεν* Lob. rhem. 234. Coaluerunt *ῥίψαν· ἔῤῥιψαν* (superscr. εν, εν). Alius *ῥίψαμεν* malit. 72. *ῥιγνοῦσθαι* Phot. 489, 2. Usitatum est *ῥικνοῦσθαι*. *Ῥιχνοῦσθαι* Cyr. 39 suo loco. 75. Om. Mus. 76. *ἱππόδρομος* pertinet ad *ῥοία volutabrum equorum*, q. v. 76. 77. Separavi et (*ῥοάς*) inserui, unde *ῥόα· ῥεύματα* aberrasse videtur. 79. [σ] Mus. *Ῥοβδεῖ* pro *ῥοιβδεῖ*. 80. *πνεῖ* in *πίνει* mutat Ruhnkenius. Glossa (*εἰα*)*ροβλεῖ· ῥοφεῖ, πίνει* scribenda, sc. *αἷμα*. Vide Philol. XIV 1 p. 204. 81. Lobeck. Proll. 119. 82. Supra sic explicat *αὐθέντης* et *αὐτορέγμων*. Atque cognata videntur *ῥέζειν* et *ῥόγαν*. 83. *ῥόγαν· ῥῶγα* pro *ῥόγαν· ῥώγαν* (sic) coll. Achmet. Oneirocr. c. 285 Albertus. Est lacertae species. 84. [*ὀργεῖ*]· *ὀργᾷ· ἀκμάζει* [*δαμάζει*] Ruhnken. Etiam *τραγᾷ* explicatur *ἀκμάζει*, et *σφριγᾷ· νεάζει ἀκμάζει*. 85. Cf. *ῥηγεύς* et *ῥεγισται*. *Ῥοιγεύς* male Theognost. 24, 2. 86. *ῥάπτρια* Albertus. An *ῥόπτρα· κέστραι*? Nisi locus corruptus et mutilus ope Photii 493, 15 sanandus est: *ῥυτίσματα· αἱ ἀκέστριαι κτλ.* 87. *ῥογκίην· ῥεγκεῖν* cod., em. Pearso et Koen. Greg. Cor. p. 229. Ahrens II p. 195. *Ἐπίχαρμος* fortasse ad gl. seq. retrahendum ope Poll. IX 45 qui *ῥογός* pro *horreo* Siculorum esse eoque usum esse Epicharmum in Busiride tradit. Ahrens II p. 395. Malim *ὀῤῥεῖα σιτικά*, vel *σωροί*. 89. I. q. *ῥάδαμνος* et *ὀρόδαμνος*. 90. *τρυφερόν* ad 93 referri malim. 92. Lob. rhem. 96.

ῥοδῆ· αὐτὸ τὸ δένδρον

ῥόδια· ὑπόδημα ἀνδρεῖον. καὶ ἀμπέλου εἶδος

ῥοδιακόν· ποτηρίου καὶ ἐκπώματος εἶδος

ῥοδιάς· ποτηρίου εἶδος

Ῥόδιοι τὴν θυσίαν· ......

ῥόδιον· μύρον

Ῥοδίος· ποταμός, ὁ νῦν Δάρδανος

ῥοδόεντα· πυῤῥά

* ῥοδοδάκτυλον· ῥοδόχρουν. ἀπὸ μέρους· καλόν

ῥόδον· Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός. καὶ τὸ σύνηθες

ῥοδωνιά· ὁ τόπος, ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. καθάπερ καὶ ἰωνιά, ὅπου τὰ ἴα φύεται· καὶ κρινωνιά, ἔνθα τὰ κρίνα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναιδές

Ῥοδῶπις· αὕτη γένει μὲν ἦν......

ῥοήν· ῥύσιν

ῥοθεῖ· ὁρμᾷ

ῥοθεῖν· ὁρμᾶν. τρέχειν. λέγειν. διώκειν

ῥοθιάζειν· ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας. οἱ δὲ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ὕδατος ῥόθον φασίν

ῥόθ[ε]ιον· ῥεῦμα, κῦμα, τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον

* ῥόθεον· τὰ αὐτά

ῥόθιον· ταχύ, ὁρμητικόν

ῥόθον· τὸν ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφον

ῥόθῳ· ὁρμῇ μετὰ ψόφου

ῥοῖα· κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ

ῥοίαγξ· φάραγξ

ῥοιβδεῖ· ῥοιζεῖ. διώκει. ῥοφεῖ .....

ῥοῖβδος· ῥόγχος. ψόφος ποιός

ῥοιβδώδει· [μετὰ ἤχου ἀείδει, ὡς οἱ ποιμένες

..ιδαμός· ὁ ἀσπάραγος

ῥοιδμός· ποιὸς ψόφος

ῥοίδνας· δάκνας

SCR. 94. Archiloch. fr. 28 p. 542. 96. 97. Diphilus I vol. IV p. 377. 99. ADN. 400. M 20. 1. Eur. IA. 1298. 2. cf. A 477 Greg. Naz. Carm. 63, 163. 3. Pherecr. I 29 p. 300. 4. Cratin. fr. V p. 83. 5. Saph. fr. 138. 148. (cf. ῥαμβάς). 6. Plat. Theaet. 206 D. 8. cf. Soph. Ant. 259. 290. 9. Com. V p. 928. 10. ε 412. 12. Eur. Andr. 1096. 18. Soph. Ant. 1004.

ADNOT. 94. ῥόδη cod., em. Ammon. p. 123. 95. Poll. VII 88, γυναικεῖον Theognost. p. 24, 2. Cf. ῥάδια. — Poll. VI 82 EM. 705, 3 ῥοδωνιά — ἄλλοι δὲ εἶδος ἀμπέλου τῆς ἐχούσης ξανθὴν σταφυλήν. Similiter Phot. 490, 15. 96. Phot. 489, 16 Poll. VI 96 Ath. XI 496 F 502 E Diog. L. V 72. 97. ῥοδιᾶς cod. 98. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς βλασφημούντων Diogen. prov. VII 96 p. 303. 99. I. q. ῥόδιον Schol. Ar. Lys. 943. 400. Ῥόδιος cod., em. Ed. Bernardus in epist. ad Iac. Gronov. de Dodone p. 6 ex praeceptis Arcad. 39, 18 Eustath. p. 890. Vid. Strab. XIII p. 554 al. 2. Per ῥουσιοδάκτυλος (δ), quod deest Thes., explicat Cyr. 63. 3. Meinek. Com. II 1 p. 83. 4. ἀναὶ cod., ἀνδρὸς αἰδοῖον Mus. γυναικός Toupius ad sensum recte. Scripsi ἀναιδές = αἰσχρόν. 5. Ῥοδὸπς, αὕτη γένει μὲν ἦν cod., Ῥοδοπίς· αὕτη γένει μὲν ἦν Mus., om. Aldus in cuius editione αἰδοῖον αὕτη legitur. Cf. Append. prov. IV 41 p. 445. 10. [ε] Mus. 11. Collocanda videtur post ῥοθεῖν. 12. Infra ῥόφιον· κῦμα. ῥόφια· κύματα ἢ ῥόθια. 15. Cf. ῥοαί. 16. Alludit ad σήραγξ. 17. Mox ῥοιζεῖ· διώκει. Cf. ῥοβδεῖ. 19. ῥοιβδώδει· — ἀηδεῖ cod., ῥοιβδῳδεῖ· μετὰ ῥοίζου σαλεύει ἀδεῖ Theognost. p. 24, 2: hic igitur ῥοιβδῳδεῖ· μετ' ἤχου ᾄδει (ἀείδει Heins.) vel αὐλεῖ (sic Vossius) invenerit necesse est. Ὕπνῳ ῥοιβδώδει Hemsterhusius, φωνῇ ῥοιβδώδει Wakefield. Eur. Herc. fur. 862 verba poetae fuisse opinati sunt. Ἐν ῥοιβδήσεσι βουκόλων verba sunt Eur. IA. 1086. 20. Deerant duae literae, quas ita restituere debebat ῥοιδαμός, [iubente serie. Schow. ῥιδαμός Mus. 21. ῥοιβδμός HSt. 22. Mox ῥοιλιαῖς· δάκναις. Δακνάς sive δακνίς avis nomen est. Sed latere etiam δάκνεις et verbum in — ᾶς potest.

ῥοιζεῖ· διώκει. ὁρμᾷ. τρέχει
ῥοιζηδόν· σφοδρῶς ἠχητικόν
425. ῥοιζῆσαι· ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαι. συρίσαι
ῥοῖζος· ψόφος, ἦχος. ῥεῦμα σφοδρόν
ῥοιζοῦντος· ἠχοῦντος
ῥοίζωσον· ἤχησον σφοδρῶς
ῥοικόν· σκολιόν, καμπύλον, σκαμβόν. ῥυσόν. ῥικνόν
30. Ῥοίκου κριθοπομπία· Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀμαθουσίων, βασιλέα τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτόν, τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησίν
ῥοιλιαῖς· δάκναις
ῥοϊσμός· ὁ τῶν ἵππων [ῥισμός
ῥόμβος· ψόφος. στρόφος. ἦχος. δῖνος. κῶνος. ξυλήριον, οὗ ἐξῆπται σχοινίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δινεῖται, [Ῥομελίας· μετέωρος περιτομῆς] ἵνα ῥοιζῇ. τοῦτο αὐτῷ...... καὶ ἰχθῦς τις τῶν πλατέων. καὶ ὁ ἐν τοῖς δεσμοῖς γόμφος
ῥύμβῳ· περιφορᾷ, κινήσει
35. ῥομβωτόν· ἐπίμηκες
ῥόμιξα· εἶδος ἀκοντίου
ῥόμος· σκώληξ ἐν ξύλοις
ῥομφαία· Θρᾴκιον ἀμυντήριον, μάχαιρα, ξίφος, ἢ ἀκόντιον μακρόν
ῥομφάζει· βαστάζει (ὡς ῥομφαίαν)
40. ῥομφεῖς· ἱμάντες, οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα
ῥόνειν· κρίνεσθαι
ῥόος· ῥοῦς, ῥύμη, ῥεῦμα
ῥοπαῖς· κλίσεσι
ῥοπαλίζει· στρέφει, κινεῖ ὡς ῥόπαλον
45. ῥόπαλον· βακτηρία, ῥάβδος
ῥοπή· κλίσις, νεῦμα. [ῥάβδος] δύναμις, βοήθεια
[ῥοπήϊα· σύμφυτος τόπος. καὶ ῥοπήρια ὁμοίως]

SCR. 24. Nic. Ther. 556. 25. *K* 502 *ῥοίζησεν* quod fortasse hic reponendum. 26. ι 315 *Π* 361. 29. Archiloch. p. 112 Liebel. 30. Bernhardy Eratosth. p. 231. 33. Theocr. II 30 Eupolis vol. II p. 452 [IV Regg. XV 25] Ath. VII 330 B. — *γόμφος*] Medici; est fasciae species rhombi figuras referens. 34. Eurip. Peirith. fr. 2 *ῥύμβῳ*. 38. Phylarchus ap. Maxim. schol. in Dionys. Areop. epist. 9 p. 323. Gregor. Naz. II p. 251 C. 42. Φ 16. 45. ι 319. 47. *N* 199.

ADNOT. 24. *ἠχητικῶς*? Cf. schol. Nic. Ther. p. 44 Keil. 28. *ῥοίζησον* Albertus. Mirum omitti Homericum *ῥοίζῳ* ex Odyss. ι 315. 29. *ῥυκνόν* cod., em. Mus. Apud Theognostum 23, 34 pro *κακόν* legendum *χαβόν* sive *χαμόν*. 31. Cf. *ῥολόνας· δάκνας*. + Mus. 32. *ῥοισμός — ῥισμός* cod., *ῥοισμός — ῥυμός* Mus. (voluitne *ἵππων ῥυθμός*?) *ῥοϊσμός — κυλισμός* Gesner. de quadrup. I p. 568. Mihi *ῥισμός* (l. *ῥύμβος*) ad gl. 33 pertinere visum est. Ceterum cf. *ῥυῆαν ῥοαὶ ῥοία ἱππολούστρας*. 33. *δινεῖται. Ῥομελίας· μετέωρος — ἐναροίζη* cod., + Mus. Romeliae mentionem ad IV Regg. XV 25 pertinere vidit Sopingus. Recte Lex. Orig. p. 233 *Ῥομελλίας· μετεωρισμός ἢ περιτομή* (רום מילה). Reliqua ut corrigi certo possent effecit scholion codicis vetustissimi olim Mutinensis, iam Regii Paris. 451, qui Clementis Alex. nonnulla continet, repertum ab Osanno (Philemon. p. 112, 172) fol. 8 verso ad Coh. ad gent. p. 15: *κῶνος καὶ ῥόμβος· — ῥόμβος δῖνος κῶνος ξυλήριον* (sic, non *ξυλάριον*, ut refert Bast Gr. C. p. 141) *οὗ ἐξῆπται τὸ σπαρτίον — καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς ἐδονεῖτο ἵνα ῥοιζῇ. τὸ δὲ (αὐτὸ) καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο. οὕτω Διογενιανός*. Vide etiam F. Ranke Hesych. p. 46. Legendum igitur pro *ἐναροίζη*: *ἵνα ῥοιζῇ*, fere ut Pergerus correxerat *σὺν ῥοίζῳ*. Et mox. *τοῦτο δὲ αὐτὸ (καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο). καὶ ἰχθῦς κτλ*. 34. Malim *περιφερὲς κινήσει*. 36. *ῥόμιξ*, *rumex*, Salmasius. 37. *ῥόμοξ* cod., em. Arcad. 59, 24. 38. Cf. *ῥαμφαία*. *Ἐράκιον* cod., em. Heinsius. 39. (*ὡς ῥομφαίαν*) add. Meinek. 40. H. e. *ῥαφεῖς*, ut *γρομφεῖς* pro *γραφεῖς*. Lob. rhem. p. 42. 41. Suspectat Lob. rhem. p. 123. Forte *ῥέπειν· κλίνεσθαι*. 46. *βοήθεια* sine caussa Albertus olim referebat ad *ἀρωγή*. 47. Imo *ῥωπήϊα*.

ῥοπτίον· κλειδίον

ῥόπτρον· ῥόπαλον. ἢ τὸ ἐπικαταπίπτον τῆς παγίδος καὶ συλλαμβάνον. καὶ τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· ἔνιοι κρίκον. καὶ τὸ αἰδοῖον. καὶ τὸ καμπύλον ξύλον

450. ῥοταρία· τορύνιον

ῥουβοτός· ῥόφημα

ῥουγός· πρόσωπον

ῥουδόν· ῥευστικῶς

ῥουμάζεται· φρίττει

55. ῥοῦτο· τοῦτο. Μακεδόνες

ῥοφεῖ· καταπίνει. ἀναλαμβάνει

* ῥοῦν· ῥεῦμα

ῥόφιον· κύκα

* ῥόφια· κύματα. ἢ ῥόθια

60. ῥόχανον· σκυταλίδα, (ἀ)ποραχτήριον, ἢ ἀποριγλιῶσι τὸ μέτρον

ῥοχθεῖ· ἠχεῖ, ψοφεῖ. κλύζει

ῥοῶδες· [ῥεῦμα ὑδρηγόν

ῥύαξ· περικεφαλαία. πύργος

ῥυάχετον· θόρυβον. ἢ τὸν ῥέοντα ὀχετόν

65. ῥύβδην· [δαψιλῶς.] ἢ ταχύτητι. ἢ μετ' ἤχου σφοδροῦ

ῥυγχιάζειν· διαστρέφειν. ῥογχάζειν

ῥυδεῖ· περιπλέκεται

ῥύδην· εὐκόλως, ἢ ἀθρόως ἐπιτρέχοντες

* ῥυδωμένην· ῥοφωμένην

70. ῥύδια· ῥοά, ἢ ῥοιά

ῥυδὸν ἢ ῥύδην· χύδην, δαψιλῶς, ῥευστικῶς, σφοδρῶς

ῥύεινα· ἄρνα. Κύπριοι

SCR. 48. Eur. Hipp. 1172. — Archiloch. fr. 88b p. 577, quod cum Hesychii gl. μύσφονον iungit Bergk. — Aristoph. fr. XXI p. 959. Lysias Photii 491, 17. 57. Siracid. IV 29. 61. ῥόχθει ε 402. 62. Medici. 63. Thucyd. l. l. 64. Ar. Lys. 170. 65. Hippon. fr. 34 ex em. Bergk. Arist. HA. IX 40. 68. Iambographi videntur. 71. α 426.

ADNOT. 48. Non liquet. ῥωπήϊον· καλίδιον = κάρφος? 49. ἀποκαταπίπτον male Mus. — Poll. X 22. — Leonid. Tarent. anth. Plan. epigr. 261. 50. τὸ ῥίνιον cod., τορύνιον Mus. Cf. βρατάνα et ῥατάνα. 51. Macedonicum pro ῥυφητόν, ni fallor. Alibi λοῦκα et φλοῦκτος dicit εἶδος ῥοφήματος esse. 52. ῥύγχος· τὸ πρόσωπον. Ἀραρώς· ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς στρέφει Bekk. I 113, 9. ῥύγχος· τὸ πρόσωπον. Κρατῖνος καὶ ἕτεροι Phot. p. 491, 28. Latet aut hoc ipsum aut eius forma Laconica (?) ῥούγχος. Cf. etiam Ath. III 95 E et Lucian. epigr. Anthol. Pal. XI 76. 53. ῥευστικόν cod., em. Salmasius et HSt. Laconicum aut Boeoticum est pro ῥυδόν. 54. (κ)ρουμάζεται Is. Vossius coll. κρουεροῖο et κρυμνεῖ. 55. ῥοῦτος· οὗτος Sturzius, cf. Lob. Path. p. 120. Nisi Μακεδόνες additum esset, quod haud scio an ad aliquam praecedentium glossarum referendum sit, conicerem Ῥοῦτο· σοῦτο (Ἠλεῖοι). 58. κῦμα Mus., quod si verum est aut e dialecto positum est pro ῥόθια aut inde detortum, nec multum discrepat τρόφι κῦμα. 60. παρεκτήριος ἢ ἀποριχοῦσι cod., em. Salmas. in Vopisc. p. 437. Cf. ἐπιρρόγανον ῥάγανον. ῥεκτῶν. ῥῆγλαι. Hasius pro ἀποραχτήριον legit ἀπομάκτραν. 62. 63. Cum in Cyrillis ῥοώδης· ῥεῦμα ἔχων κατωφερές legatur, in schol. Thucyd. IV 96 (et Cyr. 39) vero ῥύακες· ῥεύματα ὑδρηγά explicentur, Albertus coni. ῥοῶδες· ..... ῥύαξ· ῥεῦμα ὑδρηγόν. (....·) περικεφαλαία. πύργος. Sed Theognostus etiam p. 23, 28 ῥύαξ· στεφάνη. πύργος. Non audeo igitur ῥύαξ πυρός... 64. Phot. 491, 24. 25. 65. ῥοίβδην Phot. 431, 2 ubi cod. ῥοίβδειν. 66. ῥυγχάσαι· τὸ μυκτηρίσαι Phot. 491, 27. Hinc διαστέμβειν vel διασύρειν legendum videtur. 67. περιδεῖ? 68. ῥυδεῖν cod., ῥύδην Mus. 69. ῥοιβδουμένην Ruhnken. 70. ῥυδία cod. Lego ῥοίδιον· ῥοά ἢ ῥοιά vel ῥοίδια· ῥοαί ἢ ῥοιαί. Nisi Cyprium est vocabulum ut σκυδά· σκιά. 71. Cf. χύδην, βρύσδην, ἄρδην. 72. ῥυῆνα Mus. quod falsum esse ordo clamat. Sub ῥᾶνα dixi, digamma videri e more Cypriorum transpositum et ῥύεινα nihil aliud esse nisi Ϝρεῖνα (sive ὑρεῖνα, ut ὑρειγαλέον, οὐρεῖνα scribas.) Itaque codicis scriptura si mendo caret docet non solum Boeotos et Rhodios sed Cyprios etiam η in ει mutasse. Aliam formam aeolicam agnoscimus in βρίνν(ε)ια· ἄρνεια κρέα, cuius si memor fuisset Vossius h. l. non ῥυένα scripsisset sed ῥύεννα.

ῥύεται· σώζει. εἴργει. σκέπει. φυλάττει. κωλύει
ῥύζα· βία. ἡ τοῦ τόξου τάσις
475. ῥύζειν· ὑλακτεῖν
ῥύζουσι· διαμωκῶνται. μισοῦσι. γογγύζουσιν
ῥυζῶν· πενθῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἄναυδόν τινα ἦχον προφέρειν
ῥυῆαν· κατόχον πιπάζεσθαι. καὶ ῥυὰ ὁ ἵππος
ῥυήσονται· φθαρήσονται. ῥεύσουσιν
80. ῥυηφενής· πλούσιος
ῥυθῆναι· ἐρεχθῆναι, ὃ δηλοῖ ἐξαιρεθῆναι. ἢ ξυσθῆναι
ῥυθμίζει· κανονίζει
ῥυθμοποιός· ὁ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ποιῶν
ῥυθμός· κανών. μέτρον. τρόπος. μέλος εὔφωνον. ἀκολουθία. τάξις. σύγκρισις
85. ῥυκάνη· ἀλθητήριον. χειρομήριον. ἀμυντήριον. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον
ῥῦμα· τὸ ἐλαφρόν. καὶ πυκνόν. ὁλκός. ῥύμη. φυλακή, ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι
ῥυμβονᾶν· διασκορπίζειν
ῥύμβος· δῖνος
ῥύμη· ὁρμή
90. * ῥυμβάδας· λάϊγγας τὰς διεσχισμένας
* ῥύμη· τάξις ἔρημος
ῥύμιγξ· χείμαῤῥος
ῥύμμα· σμῆμα. καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σ(μη)ματοθήκη
ῥύμματα· τρίμματα. σμήγματα
500. ῥυμός· τοῦ ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοὺς ἵππους ἕως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ὃ τινες στήμονα καὶ σταθμίον καλοῦσιν

SCR. 73. Hesiod. scut. 105 *K* 259. 76. Hermippus. 79. Zachar. XIV 12. 86. Soph. Ai. 158. 88. Eupol. fr. XV p. 452. 89. Eur. Rhes. 64. 93. Nic. Alex. 96. 94. Plat. Civ. p. 184, 7 Bekk. 95. Plat. Civ. IV p. 429 E. 500. *Z* 40.

ADNOT. 74. ἡ Albertus, qui cf. *ῥυσίαν*. 75. *Hirrire* explicant etiam Poll. V 86 Phot. 492, 3. Cf. *γρῦξαι*. Male *ῥόζειν* Suidas. 76. *(δια)σιμοῦσι* h. e. *σιλλοῦσι*? Cf. *γρύζειν τρύζειν* et *μυσιῶν*. 77. Phot. 492, 4. Theognost. 23 30, qui *ῥύζων* accinit. E *(μινυ)ρίζων* non videtur corruptum. 78. Glossa corrupta. Hoc unum certum videtur *ἱππάζεσθαι* legendum esse cum Salmasio et *ῥ ο ί α· ὁ ἱππόδρομος*. Reliqua ad *ῥοῖζειν* spectant, et ad *(τ)ρυπάν(ον) κάτοχον*. 80. *ῥυηφένης* cod., *ῥυηφενῆς* (sic) Cyr. 39 Zonar. Supra *εὐηφενέων* quod *ῥυηφενέων* scribit Dionys. Perieg. p. 337. Hinc *ῥυηφενίη* ap. Callim. Iov. 84. 81. Non liquet: *ξυσθῆναι* minime temptandum esse docet Cretica glossa *ῥ υ σ τ ό ν· δόρυ* h. e. *ξυστόν*; *ἐξαιρεθῆναι* ad *ῥυσθῆναι liberatum esse* spectat. Cf. *ἐ ξ α ι ρ ο ύ μ ε ν ο ς· ῥυόμενος*. Sed *ἐρεχθῆναι* non videtur *ἐλευθερωθῆναι* esse. 85. *ἀλκτήριον* Iunius, *ἀλετήριον, χειρομύλιον, ἀμητήριον* coni. Coray ad Plut. t. VI p. 457 cui favet Theognost. p. 23, 21 *ῥυκαν, χειρομύλη; ἑλκητήριον, χειροσίδηρον ἀμυντήριον* Lob. Proll. p. 176. 179. Mihi *ἀλθητήριον* ad gl. sq. *ῥῦμα* pertinere videtur, cum Theognost. 23, 31 *ῥύματα* explicet *φάρμακα σωτήρια*. — Herod. *π.μ.λ.* p. 18. Hesych. *ξῖφαι* et *καλαδία*. 86. 87. Coniunxi et *ῥύμα* in *ῥῦμα* mutavi, quod cum *ὁλκός* significat *remulcum* vertendum est, cum *ῥύμη* (ut *γνῶμα* pro *γνώμη*) *impetus*. Ad *φυλακή* cf. schol. Soph. Ai. 158. Priores duae significationes incertum quo pertineant: nam Theognost. 23, 31 *ῥυμινὰ* per *ἐλαφρὰ πυκνὰ* explicet, si fides habenda Bekkero AG. III p. 1417; *ῥύμινα* Cramerus. 90. *λαιγγάςας* cod., exhibui Palmerii coniecturam. De *λαχίδας* et *λαικαστάς* non cogitandum. 91. *τάξις* ad *ῥυθμός* spectat. *ἔρημος* (*ἔριμος* Aldus) aut *ἔρρυθμος*, aut *ἐρυμός* scribendum ducibus Arcadio 70, 2 et Theognost. 64, 31. 92. Vide *ξ ή ρ ι γ γ ο ι· ποταμοὶ ἀεὶ ῥέοντες* (*διαῤῥέοντες*?) 93. *οματοθήκη* cod., em. Mus. Cf. *λιτρίς*. 94. Schol. Plat. p. 403. 500. *περὶ* cod., *παρὰ* Kusterus. — *ζυγοῦ. καὶ σταθμίον τι παρὰ Ῥοδίοις. καὶ τῆς ἄρκτου οἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τρεῖς ἀστέρες ὑπὸ Ἡρακλείτου* Suidas. Cf. *τρύνης* et *ῥύσις*. — *στήμονα*] *temonem*? — *στήμονα καλοῦσι. καὶ σταθμίον*!

[ῥυμός· τάξις. ἢ ἐμμέλεια]
ῥυ(μο)τομεῖται· εἰς ὀρθὸν κόπτεται
ῥυνδάκη· ὀρνίθιον ἡλίκον, περιστερά
ῥύονται· σώζουσιν
505. ῥύπα[ν]· ῥύπον, πίνον
ῥυπαίνει· σμήχει. καθαρίζει. πλύνει
ῥυπαρόν· αἰσχρόν
ῥυπαρός· περίψηφος. αἰσχροκερδής
Ῥύπας· τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς
ῥυπόεν· αἰσχρόν. αἰσχροκερδές
ῥύπος· ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσι
ῥυποκονδύλους· ἀεὶ ῥυπῶντας καὶ ῥυπαρούς
ῥυππαπαί· ναυτικὸν ἐπιφώνημα
ῥύπτει· σμήχει. πλύνει
* ῥύπται· οἱ ἀναῤῥοφοῦντες
ῥυπτικόν· σμηκτικόν. καθαρτικόν
ῥῦσαι· φύλαξαι. ῥυτίδας ἔχουσαι
ῥύσατο· ἠλευθέρωσεν, ἐλυτρώσατο
ῥύσε· λυτρωσαμένω
ῥύσια· ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, λεηλασία
ῥυσιάζει· ἀντενεχυράζει
ῥυσίαν βολάν· τὴν τῶν τόξων τάσιν· ἀπὸ τοῦ ἐρύσαι, ἢ τοῦ ῥύσιον
ῥυσίλλας· τὰς ῥυτίδας
ῥυσίοις ἐνταφαῖς· ἑλκυσταῖς, ὑπὸ τῶν λοιπῶν γινομέναις
ῥύσιον· ἑλκυστόν. λύτρον, τίμημα, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸν κατεχόμενον
ῥύσις· [φιάλη χρυσῆ.] καὶ ξύλινόν τι σταθμίον. ἢ ἀπόῤῥοια

SCR. 3. Ctesias in Persicis ap. Phot. bibl. p. 44, 4 ubi cod. Ven. ῥυνδάκκην. 4. Γ 396. 5. ξ 93. 8. Plat. Parmenid. p. 130 C. 9. Aeschyl. fr. 394. 11. Ar. Lys. 1199. 12. Hippon. fr. 134 Archiloch. fr. 193 p. 575, ubi cf. Bergk. 13. ADN. 15. Ionicum est, forsan Hipponactis (vid. fr. 132). 16. Aristot. de sensib. c. 5. 17. Ρ 645 Ι 499. 18. ψ 244. 20. Λ 673. — Eur. fr. 190 — Aesch. Ag. 535. 21. cf. Eur. Ion. 523. 22. Tragicus incertus. 24. Tragici? 25. Soph. OC. 858. 26. ADN. Passim Hippocr. et Aristoteles.

ADNOT. 1. Imo ῥυθμός vel ῥυσμός. Vide Phot. 492, 9. 2. (μο) Cyrill. 63 Suid. 3. Conferunt *Persicum* رند (*Rund*) *nomen avis, quae frequenter in oryzetis invenitur.* Albertus. Boettich. Aric. p. 25. Locum Plutarchi Vit. Artax. 19 p. 1020 E primus adscripsit Pearso. 5. [ν] Sopingus. 6. Suspectum. Nam ῥυπαίνω est *sordidum reddo*, ῥύπτω *purgo*. 8. περίψηφος quis sit docet Phot. 229, 6. 9. Phot. 492, 10 schol. Nic. Ther. 215 Steph. Byz. 548, 5 Theognost. 135, 34 Bekk. Anecd. 1342 EM. 150, 56. Cf. Siebilis Paus. III 123 δλ, Lob. Parall. p. 117. 11. Poll. X 59 Phot. 492, 10. 12. ῥυποχαν cod., em. Eustath. 1828, 11 Phrynich. app. soph. p. 43 Bekk. Anecd. 474, 21 Aspas. in Arist. Eth. Nicom. IV 7 p. 58. Cf. Schneidew. Symbol. crit. p. 108 fr. 117. 13. ῥυπαπαί Bekk. 446, 32, sed ῥύππαπαι Phot. 492, 14 ῥυππαπαῖ Suidas. Cf. schol. Ar. Ran. 1073 Vespp. 909. 15. Hoc et ῥύψαι· ῥοφῆσαι est a praesenti inusitato ῥύφω pro ῥόφω, unde ῥόμμα et ῥοπτός, pro ῥόπται. Lob. rh. 40. 16. σμικτικόν cod., em. Mus. 17. Sic codex, nisi quod ῥύσαι porrigit; Musuri erant φυλάξαι. καὶ ῥυσσαί· ῥυτίδας. Confundit ῥῦσαι et ῥυσαί, qua de scriptura vide Iacobs. Anth. Pal. III p. 60. 137. 19. Om. Mus. Coaluerunt ῥῦσαι· λυτρῶσαι et ῥυσαμένω. 22. ῥυσίαν· τὴν τῶν τόξων τάσιν Phot. 492, 23. Vide ῥύζα. 23. Lob. Proll. p. 120. 24. ῥυσίοισιν· ἑλκυσταῖς Phot. 492, 24. Displicet Ruhnkenii coniectura ἐνταφίοις ἑλκυσμοῖς — πολεμίων γενομένοις. Ῥυσίοισιν ἐν ταφαῖς· — γυπῶν an λύκων? Sed fortasse ὑπὸ τῶν λυπῶν γινομένας ad gl. praec. referenda sunt. 25. Confundit quidem ῥύσις et (χ)ρυσίς: verum error non Hesychii est, sed Pamphili ap. Ath. XI 496 E vitioso Cratini loco decepti. — σταθμίον] cf. ῥυμός. Mox ἢ ἀπόῤῥοια Pricaeus in Luc. Evang. VIII 43.

ῥυσοῖσι· ῥερυσηκόσι, γεραιοῖς
ῥυσμοῦσθαι· συγκρίνεσθαι
ῥυσοῦται· γηράσκει, γεγήρακε
530. ῥυστάζοντες· [ῥυσιάζοντες· ἐνεχυριάζοντες]. ἕλκοντες, μεθ' ὕβρεως σπαράσσοντες
ῥύστης· σωτήρ, λυτρωτής
ῥυστόν· δόρυ. Κρῆτες
ῥυτά· τὰ στέμφυλα. καὶ πήγανον λευκόν. ἢ πόπανα. ἢ εἶδος φιαλῶν
ῥυτά· ἱερά, τὰ ἡπατοσκόπα. ἢ τὰ ἑλκυστά
35. ῥυτήρ· ἡνίον, λῶρος, ἱμάς, ἑλκυστήρ
ῥυτῆρες· ἡνίαι, ἱμάντες τῶν ἵππων, οἷον ἑλκυστῆρες
ῥυτῆρι κρούων· ὁ Κύκνος λέγει·

καὶ μὴ ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ὅλῳ
ῥυτῆρι κρούων (γλουτὸν) ὑπτίου ποδός

ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ Κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον· φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν
ῥυτῆρος· ὁ λόγος· καθάπερ ἁρματεύει ἵππος. ἐκ μέρους γὰρ τῶν ποδῶν τοῦτο βούλεται δηλοῦν. Ῥυτῆρας δὲ ἔλεγον τὰς ἡνίας, ἤτοι χαλινούς
ῥυτῆρσι· λώροις, ἱμᾶσι
40. ῥυτίδα· σπίλον
Ῥύτιον· πόλις
ῥῦτο· ἐρύσατο, ἔσωσεν
ῥυτοί· ἑλκυστοί. λίθοι μεγάλοι, διὰ τὸ μέγεθος οὐ δυνάμενοι βασταχθῆναι
ῥυτόν· ποταμηδόν. πολύ, μέγα. ἑλκυστόν
45. ῥύτορας· τοὺς θαλλοὺς τοὺς καθαρτηρίους
ῥῦτρα· λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα
ῥύτρυς· χύτας
ῥύτωρ· σωτήρ. βοηθός. ὁλκεύς
ῥύψαι· σμῆσαι, σμῆξαι. πλῦναι. λοιδορῆσαι. ῥοφῆσαι. καθᾶραι
50. ῥύψις· κάθαρσις, καθαρισμός

SCR. 27. Eur. Tro. 491. 28. Mullach Democrit. p. 423. 30. π 109. 31. Psalm. XVII 1 LXIX 7 CXLIII 2. 33. ADN. — Comici et Philo II p. 478, 46. 37. Soph. fr. 458 p. 192. 38. OC. 900. 40. Epist. ad Eph. V 17 ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα. 41. B 648. 42. Ψ 819. 43. ξ 10 ζ 266. 48. cf. Aesch. Sept. 318 (cod. Med.). 50. Plat. Tim. p. 65 E.

ADNOT. 27. γερεοῖς cod., em. Mus. 28. ῥυσσοῦται male Mus. 30. Praestant accusativi. Vitiosa est Theognosti lectio p. 23. 32. Pro ξυστόν, ut supra ῥυ(σ)θῆναι· ξυσθῆναι habuimus. Cf. κάδμος· δόρυ, ὅπλον, ἀσπίς. Κρῆτες. De ρ et ξ alternantibus cf. ῥίμβαι et ξίμβαι. 33. στέμφυλα] *Si mendo caret, imminutum est. nam vulgo fraces βρύτεα dicuntur.* Lob. Path. El. p. 91. — πήγανον] *ruta*, ad Doricum ῥυτά = ῥυτή pertinet quo de cf. Iolaum ap. schol. Nic. Ther. 517 p. 41 Keil. ῥυτά· πήγανα· οὕτως Κρατῖνος (Harpocr. 164, 25) Phot. 493, 3; cf. Meinek. Com. II 1 p. 169 fr. XVI. Sed fortasse apud Photium πόπανα restituendum. 37. ἕλω — κρούων ὑπτίου πόλος cod., γλουτὸν accessit e Phot. 493, 19; ὅλῳ pro ἕλω vel ἑλῶ M. Apost. prov. cent. XIV 35 ὅλῳ ποδί] ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων, ὁμοία τῇ ὅλῳ ῥυτῆρι. Praeterea non exputo, quomodo alteri explicationi conveniat κρούων, quae κρούειν requirit. 37. 38. Separavi, et ad Soph. OC. 900 refero, ubi ἄπο ῥυτῆρος legitur, quod permire interpretatus est Praxiphanes in scholiis Laur. Explicatio obscura fortasse ad 37 spectat. 42. ῥύτο codex, quod ῥῦτο aut (ἔ)ρυτο scribendum erat. 44. Confundi videntur ῥυδόν et ῥυτόν, licet contradicat Bos. Obss. crit. p. 184. 45. ῥύπτορας Albertus, quasi φοι(βή)τορας. Cf. λιτῆρα θαλλόν. 46. ῥύτρα codex. 47. Interpretatio vocis ῥύτρας (sic enim Mus.) Thes. VI c. 2450 apta videtur vocabulo ἀρυτῆρας. Ῥύτρυς dativus Boeoticus est pro ῥύτροις· λύτροις. 49. σμῖξαι cod., em. Mus. Cf. ῥυψόμεθα et Lob. rhem. p. 40. — ῥοφῆσαι ad ῥύφω pro ῥόφω ῥοφέω referendum. Schol. Lyc. 607.

ῥυψόμεθα· καθαρισόμεθα. ῥοφησόμεθα
ῥωγάδες· κρημνοὶ διεσχισμένοι
ῥωγαί· ῥήξεις. καὶ ἀποῤῥωγαί, ἀπο(ρ)ρήξεις
ῥωγαλέα· διεσχισμένα. κατεῤῥηγμένα
555. ῥωγαλέον· διεῤῥωγότα. κατατετρυμμένον. ῥακώδη
ῥῶγας· οἱ μὲν τὴν ὀρσοθύραν· οἱ δὲ τὴν ἐκτομάδα. οἱ δὲ τὰς θυρίδας· ἄλλοι τὰς κλίμακας, καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων. ῥωγάδας·
ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο
ῥωγμός· ὄγκος. κοῖλος τόπος. ῥῆξις
ῥώδιγγες· πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι. οἱ δὲ μώλωπες
ῥωδιόν· τὸν ἐρωδιόν
60. ῥώεσθαι· σπεύδειν. ὁρμᾶν
ῥώεται· σπουδάζει
ῥώθυνες· μυκτῆρες
ῥώκομαι· ὀργίζομαι. λυποῦμαι. Λάκωνες
ῥωκῶσα· πρίουσα τοὺς ὀδόντας
65. ῥῶμα· ῥώμην, ἰσχύν. ὅρμημα. ὡς γνῶμα γνώμην
ῥωμαλέος· ἰσχυρός, ἀνδρεῖος. ὑγιής. γενναῖος. θρασύς. [ῥωώδης]
ῥώμη· δύναμις, ἰσχύς. ὄγκος. ὑγεία. ἀνδρεία
[ῥώνια· φρύγανα]
ῥώνιξις· ποταμίας νεὼς εἶδος
70. ῥώνιος· ἄξιος. πλούσιος
ῥώννυσιν· ὑγείαν παρέχει
ῥώξ· κόκκος. ἢ εἶδος [σ]φαλαγγίου
ῥώοντο· ὥρμων, ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, ὁρμὴν ἐλάμβανον
ῥωπάς· εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους
75. ῥῶπες· τὰ δασέα τῶν φυτῶν. καὶ θαμνώδης ὕλη. ἢ εἶδος λύγου
ῥωπήϊα· τόπος, ἐν ᾧ οἱ ῥῶπες φύονται. ἢ οἱ σύμφυτοι τόποι
ῥωπεύειν· ῥωποπωλεῖν. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλεσθαι
[ῥωπητήριον· παρορμητήριον]
ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊ(σμέν)ον
80. ῥωπικά· τὰ παρεμπορεύματα
Ῥωπῖτις· τῶν τριττυῶν τις καὶ πατριῶν οὕτω καλεῖται
ῥωποπῶλαι· μυροπῶλαι

SCR. 52. Cf. Nic. Ther. 389. 54. ν 435. 55. *B* 417. 56. χ 143. 59. Hippon. fr. 63 p. 603. 66. II Maccab. XII 27. 71. Totidem verbis Gl. mss. in Octat. in Cyr. 63. 72. Archil. fr. 190 p. 514 — Nic. Ther. 716. 73. Σ 411. 74. 75. ADN. 76. *N* 199. 82. Nehem. III 31. 32.

ADNOT. 52. ῥογάδες cod., em. Salm. Voss. 54. κατεῤῥηγμένα huc retraxi. In codice post ῥωγαλέον legitur κατεῤῥηγκέα, κατεῤῥηγμένον Mus. 56. ῥῶγας· — κλιμάκων. Ῥωγάδας· ἀνὰ cod. Mus., unum articulum esse vidit ed. Hagen. et Bos. Obss. crit. p. 184. Ego ῥωγάδας illud malim aut ῥαγάδας scribi aut abesse. — ἀναρώγας cod., em. Mus. 57. Sic per γ EM. 130, 53. 281, 12. Vulgo ῥωχμός scribitur. Ad ὄγκος cf. ῥώμη. 58. Hoc significatu dici solent σμώδιγγες. Infra ῥώτιγγες habebimus, quae forma Attica est, ut λέπατνον pro λέπαδνον. 62. ῥώθυνες cod., ῥώθωνες certatim VVDD. sine caussa. Glossa est Aeolica. 63. 64. Lob. rhem. p. 55. Cf. etiam ῥώχειν, unde conicias h. l. ῥώκωσα vel potius ῥωκῶα. 65. Vide ῥῦμα et Lob. rhem. p. 26 n. 66. ῥωώδης corruptum. 67. ὅρκος cod., em. Cyr. MSS. Valesius. Vide ῥωγμός. 68. Corr. ῥωπήϊα vel ῥώπια, quod Eustath. 927, 51 explicat δρυμοῦ φρύγανα. Vide ἐπιῤῥώπια. 70. ῥ' ὤνιος Mein. 72. [σ] Mus. Choerob. in Theod. p. 83, 30 EM. p. 705, 52 Hesych. ῥόγαν. — κόκκος] Antiatt. Bekk. I p. 103. 73. ὥρμουν codex. 74. Non sollicitavi propter Oppian. Cyn. IV 393. Sed non dubito quin ῥῶπας lateat ex § 49 *K* 166. 77. Cf. ἐρωπεύομεν. 78. Imo ῥωστήριον. 79. ὡραῖον cod., em. Ruhnken. coll. Pierson. ad Moer. p. 76. 81. ῥωπῇ τις — τριττῶν cod., em. Albertus et Sopingus.

ῥωποπώλης· ὁ ῥῶπον πωλῶν. Ῥῶπον δὲ ἔλεγον τὸν λεπτὸν καὶ ποικίλον φόρτον

ῥῶπος· ῥωπικόν. ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. ὁ γὰρ λεπτὸς ῥῶπος, ἤγουν ὁ φόρτος, μίγματα, χρώματα, ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει

585. *ῥωρός· σφοδρός, καὶ τὰ κάρτα ....*

ῥωσαμένω· ῥωσάμενοι. δυϊκῶς

ῥώσασθαι· ἐπιθέσθαι, ὁρμῆσαι, ἐπείγεσθαι

ῥῶσθαι· σπουδάζειν

ῥωσθείς· ἰσχύσας, ὑγιάνας τὴν διάνοιαν

90. *ῥῶσις· ὑγεία*

ῥωστήρ· σφῦρα

ῥωστήριον· φρενῶν κίνημα, καὶ παρορμητικόν. Ῥῶσαι γὰρ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμῆσαι

ῥωστικόν· ὁρμη[σ]τικόν

ῥῶστρον· ἔμβολον

95. *ῥῶται· ἵσταται*

ῥώτιγγες· πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι

ῥώχειν· βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι

.....· ῥωγάδας. ῥαγάδας γῆς

ῥωχμοῖς· ῥήξεσιν, [ἢ βάθος γῆς] ἢ ῥηγμοῖς

600. *ῥώψ· βοτάνη ἁπαλή*

SCR. 84. Aesch. fr. 256 p. 66. 87. Cf. Callim. Del. 175. 89. Plut. Sympos. 210 D. 90. Theophrast. de vent. § 23. 99. Ψ 420.

ADNOT. 84. Similiter Cyr. 63. Probabiliter Ruhnkenius ad Poll. I 99: *ὁ γὰρ ῥῶπος, λεπτὸς φόρτος ἤγουν μίγματα κτλ.* Praeterea ope Photii 494, 5 *ἄξιον* scripsi pro *ἄξιος*. 85. Cf. *ῥᾱρος· ἰσχυρός* et *δροόν· ἰσχυρὸν Ἀργεῖοι.* Vide Lob. rhem. p. 286. Hinc *ποδοῤῥώρη Ἀταλάντη* Callim. Dian. 215. Sequentia *καὶ τὰ κάρτα* aut lacunosa sunt aut ad LXX Ezech. XXXVIII 2 referenda, ubi *ῥῶς* legitur pro Hebr. ראש, h. e. *caput*. 90. V. *ἐπίῤῥωσις*. 91. *ῥωστὴρ ἢ ῥαιστήρ* Mus. Cf. *ιστήρ* et *ῥαιστήρ*. 92. Fortasse poetae ipsius sunt etiam verba *φρενῶν κίνημα·* [*καί*]. Cf. *ῥωπητήριον*. 93. [σ] Mus. — Cyr. 63 non *ῥωστικόν· τὸ ἱππικόν* habet sed *ῥωικόν* h. e. *ἡρωϊκόν*. 94. *Rostrum*. 95. *ἵπταται*? Vide Lob. rhem. p. 26. 96. Cf. *ῥώδιγγες*. 97. Lobeck. rhem. p. 55. Cf. *ῥώκωσα*. 98. Excidit, si quid video, *ῥωχμούς* vel *ῥωχμάδας*. Hoc malit Meineke. 99. Coaluerunt *ῥωχμοῖς* et *ῥωχμός· βάθος γῆς*.

ΗΣΥΧΙΟΣ

HESYCHII ALEXANDRINI

LEXICON

POST

IOANNEM ALBERTUM

RECENSUIT

MAURICIUS SCHMIDT

VOL. IV. PARS I.

IENAE

SUMPTIBUS FREDERICI MAUKII

MDCCCLXII

ΗΣΥΧΙΟΣ

HESYCHII ALEXANDRINI
LEXICON

POST

IOANNEM ALBERTUM

RECENSUIT

MAURICIUS SCHMIDT

VOLUMEN QUARTUM

Σ — Ω

IENAE

SUMPTIBUS FREDERICI MAUKII

MDCCCLXII

Σ.

Σᾶ· σῶα, ὑγιῆ, ἀκέραια. καὶ ἀντωνυμία δευτέρου προσώπου
σαβάζειν· εὐάζειν, βακχεύειν
* σαβά· αἰχμαλωσία
* σαβέκ· ,ἐν φυτῷ σαβέκ'. βάτος
5. Σαβάζιος· ἐπώνυμον Διονύσου. οἱ δὲ υἱὸν Διονύσου· καὶ Σάβον ἐνίοτε καλοῦσιν αὐτόν. Φρὺξ δὲ ὁ Σαβάζιος
σαβακός· ὁ σαθρός. Χῖοι
σαβακτίδες· ὀστρώκινα ζῴδια
σαβακῶς· αὐστηρῶς, ξηρῶς, τραχέως
σαβάξας· διασκεδάσας, διασαλεύσας
10. σαβαρίχην· τὸ .....
σάβειρος· σάβειρος, σάβειος, κόραξ
σαβῆρον· τὸ δακτύλιον
σάβηττοι· κώνωπες
σάβος· βακχεία
15. σάβυττος· εἶδος ξυρήσ(εως) εἰς καλλωπισμόν· πότερον δὲ τοῦ πώγωνος, ἢ τῆς κεφαλῆς, ἄδηλον. τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον
σάγαρις· πελέκιον μονόστομον. [φαρέτρα. ἄροτρον]
[σάγανα· σκεπάσματα. περιβόλαια]
* Σαγ[γ]άριος· ποταμὸς Λυδίας καὶ Φρυγίας
* σαράβαρ[ι]α· βρακία

SCR. 1. Eur. fr. 762 Nck. Aristoph. fr. inc. LXXVII p. 959, 14. 3. Genes. X 28; cf. Iob. I 15. 4. Genes. XXII 13. 5. Ar. Lys. 388 c. schol. 6. Hippocr. 461, 7. 10. Teleclid. fr. XXI p. 377. 16. ADN. 17. *σάγαι* Aesch. Pers. 240. 18. Γ 187. 19. Antiphanes vol. III p. 115.

ADNOT. 3. 4. Separavit et supplevit Heinsius. Sic glossae meae mss. in Lucam. Spectant ad שבה et בסבך. 4. *ἐν φυτῷ δυνατῷ* (*ἤγουν χρυσολαχάνῳ* addit Lex. Orig. p. 158) Gl. mss. in Octat. Vid. Alb. Gl. NT. p. 51 schol. Lyc. 183. 5. Liberi filium dixerat Mnaseas ap. Harpocr. p. 165, 5. Menis Phrygii cognomen esse docet Procl. in Tim. 4, 251 Lob. Aglaoph. p. 1046 sq. *Σάβος* audit ap. Orph. hymn. 48, 2, unde dicti *Σάβοι* ap. Plut. Mor. 671 F St. Byz. s. v. Eustath. ad Dionys. 1069. — *Σαβὸν* cod. Phot. 495, 12; correxi. 6. Phot. 496, 6 reicit. Cf. Lob. Proll. p. 314. 8. Infra *σαυκόν· ξηρόν. Συρακούσιοι.* 9. Phot. 495, 14. — *διακευάσας* cod., correxit Thes. VII c. 5, C post Albertum. Cf. Lobeck. Proll. p. 89. 10. 11. Seiunxi. Quid lacuna haustum sit monstrat Phot. 495, 1: *σαβαρίχιν· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Τηλεκλείδης*; 500, 2: *σάραβον: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι κτλ.* 500, 6: *σαβαρίχη* (ubi ordo *σαραβίχη* postulat)· *γυναικός αἰδοῖον; σαμαρίχη* Theognost. 118, 17 male a Bekkero Anecd. III p. 1396 descriptus, *Σαβαχάρ· πρωτοτόκος* Cyr. 63 in expositione nominum Hebraicorum, *σαβαρίχη* Arcad. p. 133, 16 (115, 28). Cf. *ἀβαριστάν* Lob. Path. El. p. 514 Proll. p. 338. 11. An *κοραξός* q. v. 12. *τὸν* aut *δακτυλίδιον* scribendum. 13. Infra *σοικίδες· κώνωπες.* 15. *ξυρῆς* cod., em. Mus. Phot. 495, 13, ubi *σαβύττης* scribitur et 495, 15 *σάβυττος* (om. acc.) *τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.* Cf. Lob. Path. El. p. 149 Proll. p. 390 et Hesych. *βύττος* et *μυττός.* 16. Posteriores explicationes ad locos Xenophontis Anab. IV 4, 16 et Herod. VII, 64 neglegenter inspectos referendae sunt. Quamquam *φαρέτρα* etiam seq. vocis *σάγη* apta est explicatio coll. Eur. Herc. f. 188. 17. Quid sit *σάβανον* docet Hemsterh. ad schol. Ar. Plut. 819. Quo de cum cogitare non permittat explicatio, praeferenda videtur Arnaldi coniectura Lectt. Gr. p. 119 *σάγαι* coll. *σάγη· περιβόλαιον. σκέπασμα.* ,*Adludit ad sagum, nisi σαγᾶναι scribendum*' Meinek. 18. *Σαγάριος* Cyr. 63, ubi praecedit *σαγή,* ut codex. 19. *σαραβάρια* cod., em. Hesych. gl. σ 190, nisi huc pertinere Celticum *βαρακάκαι* dixeris. Cf. *σκέλεαι* Poll. VII 59 X 168 Phot. 500, 5 Cyr. 63 Zonar. c. 1631.

20. * σαδδαεί· ἱκανοῦ
* σαβαώθ· στρατιῶν
* σαβαώθ· παντοκράτωρ
σα(γ)γάδην· [τὸν θύλακον· ἄλλοι δὲ σάκταν λέγουσιν ὁδοιπορικὸν θύλακον
σάγδας· εἶδος μύρου. ἢ ψάγδας
25. σάγη· ἡ ὅλη πανοπλία. ἢ περιβόλαιον, σκέπασμα
σαγηνεύειν· θηρεύειν. αἰχμαλωτίζειν. ἢ ἁλιεύειν
σαγηνεύσαντες· τοὺς πολιορκηθέντας δικτύοις ἔθος. οἷς καὶ σαγηνεύειν τοῦτο Ἕλληνες
σαγήνη· πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θήραν ἰχθύων. [Λάκωνες
σαγείρετον· μετακλέπτην
30. σαγίς· πήρα
σαγλῶδες· πλαδαρὸν σῶμα
σάγμα· τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος
σάγος· μέρος τι τῆς πανοπλίας
σάγουρον· γυργάθιον
35. Σάγραι· ἔθνος Αἰθιόπων
[σαγροῖς· κοπίς. ἢ πέλεκυς]
σαγύριον· ἄρτου κλάσμα
σάθα· μόρια
σ(.)αθεύει· θάλπει
40. σαθαρυγά· ταραχή
[σάθεα· τὰ ἀσθενῆ]
σάθη· τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα
σαθρά· ἀσθενῆ. κεκλασμένα
σάθραξ· φθείρ
45. σάθων· ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀῤῥένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου

SCR. 20. Ezech. I 24. (ἀδαΐ· ἱκανός etiam gl. mss. in Evang. Lucae.) 21. 22. LXX pro צבאות. 24. Aristoph. fr. III p. 1027 et Epilycus. 25. Menander teste Phot. 495, 24 et tragici passim. 26. Herod. VI 31. 27. Herod. III 149. 28. Matth. XIII 47. 32. Eur. Andr. 618. 42. Archiloch. fr. 95 p. 558.

ADNOT. 20. εἰ κακοῦ cod., em. Scaliger. ἱκανοῦ etiam Gl. mss. Cyr. 63. 23. (γ) inserui et explicationem alio (25) pertinere indicavi. Σαγγάδης est nuncius Persarum teste lex. inc. post Phot. 674, 19. Minus caute Thes. VII c. 30 B corrigit σάγην, cui ordo non favet. — σάγη φερέσβιος· τὸν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον Phot. 495, 21, quae Ionis in Alcmena esse verba docet Poll. X 92. 24. Poll. VI 104 Athen. XV 691 C Phot. 495, 19 Hes. ψάγδας. 25. Huc retraho gl. 23 expositionem. 27. ἔθος ἦν περιλαβεῖν. ὅθεν — ἔλεγον vel tale quid voluit. 28. *Λάκωνες, quibus non peculiaris est σαγήνη, ad seqq. pertinere videtur.* ALB. 29. Probabiliter Is. Vossius, indice Thes. VII col. 16 B, de voc. σάγη compositum latere coniecit, etsi σαγήρετον· ἱματιοκλέπτην ferri non posse appareat. Ego licet non habeam, quid verbis τὸν μετακλέπτην (?) faciam, magis tamen eo inclino, ut Laconicum vocabulum illud σαγίρ fuisse statuam, a σαγίς non diversum. Nam σαγείρετον nihil est aliud quam Homericum νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν. 31. σιαλῶδες vel γλοιῶδες coni. Meinek. Philol. XII p. 620. 32. Schol. Acharn. 574 Phot. 495, 26. 35. Σάτραι Phot. 502, 11, quo etiam Hesychii ipsius gl. Σατριάς ducit. 36. κόνις cod., σάγαρις· κοπίς Valesius. 37. Malim σάγυρι, ut τάγυρι, quod Theognost. 79, 8. 120, 29 Phot. Suid. EM. ponunt pro ταγύρια Hesychii; cf. Piers. Moer. p. 331. 38. μοίρα cod., em. Florens ad Ar. Lys. 1121, μόριον Heins. ad Theocr. p. 323 A (IV 62). Vid. σάθη, Phot. 495, 16 EM. 39, 54. 709, 6 Macrob. Sat. I 8 et Theognost. p. 11, 13 a Zonara compilatus. σαῖνα· τὸ αἰδοῖον, ἡ μοῖρα quod σάθη vel σάννιον scribendum. σῖνος (?)· τὸ αἰδοῖον schol. Nubb. 1066. 39. σταθεύει recte Guyetus. Cf. hoc et 1649. 40. σαθάρυγα· ταραχή cod., ταραχήν Mus. σαιθάρυγξ· ἡ ταραχή Theogn. II 11, 14 cui fortasse fides abroganda. Vide Lob. El. p. 149 et p. 21, ubi Euphorion. fr. CLXIII Meinek. ἀελλόποδας σαθαρύγας pro αἰθαρύτας reddi iubet. 41. Imo σαθρά. 42. σάθει cod., em. Guyetus vel potius Albertus. Cf. 38. 45. Pro ἐπὶ (ἀπὸ?) τοῦ αἰδοίου Phot. 496, 5 habet οὕτως Τηλεκλείδης. Cf. ἀνδροσάθων, πόσθων, σμόρδων, ψώλων. Bachm. Anecd. I 360, 25 Athen. V 220 D.

[σαί· τὸ κινηθῆναι ἁπλῶς
σαικίς· δειλός
[σαΐκτας· θύλακας, μαρσίππους. ἔνιοι αὐλοθήκας]
[σαίκουλουμ· χρόνος, σάκκος. Ῥωμαῖοι]
σαικωνῆσαι· διασαικώνη [.....
σαίνει· κολακεύει, προσηνεύεται. τινάσσει. ἀσπάζεται. θωπεύει
σαίνεται· κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται
σαινικρίζει· ἐκτρέφει
σαίνουροι καὶ σαινουρίδες· οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες
Σάϊοι· πολέμιοι. νεκροί. καὶ ἔθνος, οἱ πρότερον Κίκονες
* σεπτὸς ἢ σεπτή· ἐλαία θλαστή
σαίρει· κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει
σαίρειν· σαροῦν, κοσμεῖν
σαιρός· σαρός
σαῖς· κοῦρος, κάρος
Σαισαρία· ἡ Ἐλευσὶν πρότερον
σαιστός· ἐλαία θλαστή
Σακάδ(ε)ιον· εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου
Σάκαι[οί]· οἱ Σκύθαι
σάκαια· ἡ Σκυθικὴ ἑορτή

SCR. 49. Ar. Plut. 681. 52. ADN. (σαίνεσθαι· κινεῖσθαι, ταράττεσθαι, σαλεύεσθαι Gl. mss. Cyr. 63 ad l. l.) 55. Archiloch. fr. 6 p. 536. 64. Herod. VII 64. 65. Ctesias l. c.

ADNOT. 46. Cf. gl. 50. 47. Forte σαικίς· δοῦλος Boeotice pro σηκίς (Pherecrat. fr. 1 p. 255), aut σακίς Dorice. Sed fortasse latet Deli nomen reconditius, ut Σαωκίς infra pro Samothrace occurrit. 48. Imo cum Hemsterhusio σάκτας· θυλάκους. Cf. Poll. III, 155 X 64 Herodian. p. 442 Piers. 49. Om. Mus. Σάκκος aut referendum ad gl. praec., aut ad σάκκουλουμ. 50. Sic codex, διασαικωνῆσαι Mus. qui non vidit cum διασαικώνη] coniungi debere quae supra gl. 46 constituere videntur [σαι τὸ κινηθῆναι ἁπλῶς. Sic Phot. 496, 7 σαικονῆσαι· τὸ κινηθῆναι Ἀριστο(φάνης). Ceterum σαικωνίσαι· διασαικωνίσαι scribendum (cf. gl. δ 1305) et pro ἁπλῶς ἀπαλῶς. 51. 52. Separavit et supplevit Heinsius coll. Oecumen. ad I Thessal. III 3 Lobeck. rhem. p. 128. 53. Quod infra σάνιτρα· τροφός, τιθήνη legitur, h. l. σανιτρίζει coni. Albertus, cui similia sunt κομίζω σιτίζω ψαμματίζω alia. Sed cum schol. Platon. p. 395 ἀτάλλουσα] τρέφουσα, τιθηνοῦσα, σαίνουσα porrigat, haud scio an σαίνει· κρίζει (?) legendum sit. κριθίζει? 54. Cf. σάνουροι, σήνουροι et σμίνθουροι. Phot. 496, 12 EM. Moschop. π. σχεδ. p. 69. 55. Σαϊοί cod., em. Valesius. Inepte Theognost. 11, 14 σαῖοι· πολέμιοι. Πολέμιοι Meinek. Phil. XII p. 620 ad Δάϊοι refert probabiliter, nec alterum νεκροί dubito, quin ad ἄϊοι (ἄφωνοι) referendum sit ope Cyrilli. Cf. tamen σίλφιον· νεκρόν et ἀποσβαίω· νεκρῷ. 56. σαιπτὸς ἢ σαιπτή Salm. et Voss. coll. σαιστός. Contra σαῖστος· ἐλαίας κλάδος Theognost. 11, 12 σαῖπος· ἡ ἁλιευτική (κλαδευτική?) ἐλαία Zonar. c. 1628. Putabam σαιστή Cretice pro ψαιστή, ut σεῖφα pro ψέφας; sed nunc στρεπτός ἢ στρεπτή corrigo ope Pausan. II 28, 2: ἔστι καθ' ὁδὸν στρεπτῆς καλουμένης ἐλαίας φυτόν. Cf. II 30, 10. Similiter uva streptos ap. Plin. HN. XIV 3, 39. 59. Defendit Lob. rhem. p. 278, suspectat Thes. VII col. 22 C. Possis σαιρόρ· θαιρός. 60. κόρος pro κάρος Salmas. *nisi est dittographia praecedentis. Ceterum vix cogitandum de* παῖς *pro* σαῖς. Thes. VII c. 24 A. 61. καλοῦσι δέ σφας Πάμφως τε κατὰ ταὐτὰ καὶ Ὅμηρος (?) Διογένειαν καὶ Παμμερόπην καὶ τρίτην Σαισάραν (Βαισάραν cod. Mosq.) Paus. I 28, 3. Idem § 2: τοῦτον Ἀθηναῖοι τὸν Κρόκωνα Κελεοῦ θυγατρὶ συνοικῆσαι Σαισάρᾳ λέγουσι. Ab hac igitur Eleusin habuit istud nomen. 62. Cf. gl. 56. 63. Σακάδειον denominatum a Sacada Argivo inventore. Cf. Philol. XII 620. 64. [οἱ] Sopingus. 65. Σακαία cod., em. BHasius coll. Ios. de Hammer in *Wiener Jahrb.* IX p. 43 X p. 249. Σακέα Ctesias Athen. XIV 639 C Eustath. 1098, 56; Σάκαια diserte Zonar. c. 1631 et Eustath. ad Dion. Per. 749, qui sua petiit e Strab. XI p. 512 a Casaub. correcto. Cf. Dio Chrys. Or. IV vol. I p. 161 et Steph. Byz. 296, 6. 7 cui Meinekius Σάκαια (τελοῦσιν) restituit pro Σάκεα.

σάκαν· τὸ τῆς γυναικός

Σάκας·

ἡμεῖς γάρ, ὦ 'νδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σά(κᾳ)

οὕτω δὲ προσαγορεύει διὰ τὸ ξένος εἶναι· οἱ γὰρ Σάκες Θρᾷκες

Σάκας[ασ]ἀφικνεῖ[α]·......

[σακέλα· ὅπου τὸ χρυσίον τίθεται

70. σακέλιον· ὁμοίως]

σακέσπαλος· πολεμιστής

σάκε' ὤμοισι κλίναντες· κεραμιδώσαντες

σακκίζειν· ἐπὶ τοῦ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους· ὁποῖόν φασι τοῖς ἐργάταις. [ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδερμιστής. τὰ γὰρ σάκ[κ]η ἐπίχαλκα λέγει

[σάκκινον· λεπτόν, ἀσθενές]

75. σακκινόσυκοι· δασύπρωκτοι

σα[κ]κοδερμιστής· ὄφιν σάκος ἔχοντα. οἱ δὲ σκώληκα, παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος. βέλτιον δὲ τὸ(ν) χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν.......

σάκοιτοι· οἱ ἱστῶντες τὸν κέραμον

σάκος· ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν πανοπλίαν φασί

σάκος αἴγειος· ἀντὶ τοῦ τεῦχος αἴγειον. θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν, κατὰ μετάληψιν

80. [σακοφόροι· ὁπλοφόροι]

σάκταρον· τοῦτο ἐμφερές ἐστι κόμ(μ)ει, γεν(ν)ώμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, διαλυτικόν

σάκτας· ὁ θύλακος

σακτῆρος· θυλάκου. ἔλεγον δὲ καὶ σάκταν

SCR. 67. Ar. Avv. 30. 68. Cratinus in Seriphiis *εἴς τε Σάκας ἀφικνεῖ.* 71. Ε 126 Callim. Iov. 71. 72. Λ 592. 76. Soph. fr. 573 p. 215. 79. Philoxeni e Galatea? 80. Eur. Phoen. 139. 82. Ar. Plut. 681.

ADNOT. 66. Hinc *σάκαν* redde Photio 500, 2 pro *σάκταν*. Eodem videtur cum Sopingo gl. *χοῖρος· χοιρόσακα* referenda. *Σάκανδρος* etiam pudendum muliebre appellabat Arist. Lys. 824. 67. *σάθρες* cod., em. Maussacus alii —(*κᾳ*) Mus. Forma Byzantina *Σάκες* pro *Σάκαι* non sollicitanda exstat etiam in schol. Ar. Avv. 31 EM. 707, 36. 68. *σάκασα· σαφήνεια* cod. Correxi. 69. 70. Sic Cyr. 39, *σάκελλα* et *σακέλλιον* Mus. *σακελλάρια· συριστὶ ἐπιδέχεσθαι. σάκελλα γὰρ τὸ δέχεσθαι εἴρηται* Cyr. 63. 71. 72. Apoll. lex. Hom. p. 140, 14. 5. 73. *ὃ ποιεῖν φασι τοὺς ἐργάτας* Is. Vossius, qui cur dativum mutaverit nescio. Reliqua (in quibus recte *χαλκοδερμηστής* pro *χαλκιδερμιστής* suasit Salmasius; *σάκη* Sopingus, coll. *ἐπίχαλκος ἀσπίς*) Palmerius alii post gl. 76 collocanda viderunt. 74. Probabiliter Palmerius *σύκινον* corrigit, quod infra eodem modo explicatur. 75. *σακκινόκυσοι* Is. Vossius haud absone modo *σακκόκυσοι* scribas. — *δασύπρακτοι* cod., em. Mus. 76. *σακοδερμίτης· Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ. οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα κατεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρόσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα* Phot. 497, 2—6 Montefalc. bibl. Coisl. p. 475 sive Anecd. Bachmann. I 361, 9 ubi *σακοδερμήτης* legitur. Cf. gl. δ 682. Post *νοεῖν* collocari debent verba glossae 73 perperam assuta: *ὡσεὶ ἔλεγε — λέγει* (imo *λέγεται*, ut emendavi in Didym. p. 20 sq.). Didymus aperte Aristarchi interpretationem amplexus est. nam quod Aristarchus *σάκος* dixerat, *χαλκοῦν δέρμα* esse monstrat. 77. *σάκοιτο* Mus. nescio quid agens; *σακοίτης* Theognost. 46, 4. Quae ad *σηκοῦν* referebat Lob. Proll. 393 *σακοῖται* probans. Vereor tamen ne vitium subsit, cum ipse noster infra doceat *σχοῖνον* esse *τὴν ἐξοχὴν τῶν ξύλων ἐφ' ὧν εἰσιν οἱ κέραμοι*. Adludit novicium *σαοποιοί*, quod *figulum* vertit Ducangius adhibitis gl. mss. reg. cod. 2062. 78. *σάνη* cod., em. Mus. 79. *αἴγειον· ἀντὶ* cod., em. Perger. Vide Poll. X 161. 80. *σακοσφόροι* Cyr. 11, *σακεσφόροι* Phot. 496, 21 et Cyr. 39 Zon. 1626. Error ipsius Hesychii videtur, nisi in vitiosum Euripidis Phoen. 139 codicem incidit. 81. *κώμη, γενόμενον* cod., em. Heinsius et Salmasius. Ceterum *Σάκος* ap. Steph. Byz. 550, 7 *κώμη* est *τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας*. — Loquitur de *σακχάρῳ*. 82. Male supra *σαΐκτας* habuimus.

σακτός· ὁ τεθησαυρισμένος. ὁ πολυχρόνιος, καὶ ἤδη ἀποκείμενος. καὶ χιτῶνος εἶδος. καὶ θύλακος

85. σακυνδάκη· ἔνδυμα Σκυθικόν

σάκωσε· κατέκλεισεν

σάλα· φροντίς. βλάβη

Σαλαβακχώ· πόρνης ὄνομα. ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια οὕτως ἔλεγον Ἀττικοί

σαλαβάρ· μάγειρος. Λάκωνες

90. σαλάβη· [καὶ] θύρας ὀπή. [φροντίς]

σαλάβους· θυρῶν ὀπάς

σαλαγεῖ· ταράσσει. ἡ γὰρ φροντὶς σάλα λέγεται

σαλαγή· βοή

σάλαγξ· ἰχθῦς ἀγαθός. καὶ μεταλλικὸν σκεῦος

94b. (......) ὡσεὶ ἔλεγε σιδηροπλά(σ)της

95. σαλαΐζειν· κόπτεσθαι

σαλαισ(μός)· κωκυτός

σαλακύρων· εὐήθων

σαλάκων· ὁ πτωχὸς ἀλαζών

σαλακωνία· ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία

100. σαλακωνίσαι· σαλακωνεῦσαι. ἔλεγον τοὺς διαθρυπτομένους σαλάκωνας· ἀπὸ τοῦ ἁβρῶς καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν. ὁ δὲ Θεόφραστος σαλάκωνά φησι(ν) εἶναι τὸν δαπανῶντα, ὅπου μὴ δεῖ

σαλάμβη· ἡ ὀπή, δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει. ἢ πύλη. καπνοδόχη. θυρίς. ἢ τροφός

SCR. 87. Aeschyl. fr. 312. 88. Arist. Eqq. 765 Thesm. 805 Vesp. 1032. 90. Soph. fr. 985, a quo non diversum est 986 Sophoclis fragmentis eximendum. 94. Theophrasti? 97. Anacreo l. l. 98. Aristot. Eudem. p. 1221, 35. 99. Cf. Alciphr. 2, 3. 101. Sophocl. fr. 985. 986.

ADNOT. 84. Phot. 497, 11, qui *χιτῶνος εἶδος καὶ θύλακος* omittit. Illud fortasse *σάκκος* (Ducang.) scribendum, nisi e *σάρητον* vel *σάλητον* detortum est, q. v., hoc de impleta pera capiendum est. 85. Similia sunt *καυνάκη* et *κανδύκη*, nisi posterius latet. 86. Dorice pro *σήκασε*. Cf. Ahrens Dor. II p. 143 Hes. *σεσήκασμαι ἀποσηκώσας ἐσήκασθεν* et *σηκάσθησαν*. Malim *σάκασε*. 87. Cf. mox 92. Phot. 497, 14 Hesych. s. v. *ἀσαλεῖν· ἀφροντιστῆσαι· σάλα γὰρ ἡ φροντίς* (sic enim Meinekius locum emendavit). Idem est *σάλη*, *σαλίη*. 88. *Σαλαβάκχα* male schol. Aristoph., nisi quod Ravenn. *Σαλαβάκχωι* (h. e. *Σαλαβακχῷ*) scribit. „Schol. Greg. Naz. in Iul. p. 64" ANGLI. 89. *σάλαβορ* Thes. VII c. 31 C coll. *σάραβος* sive *σάραμβος*. Cf. Lob. Proll. p. 298 qui pluribus illustrat. 90. *σαλάβην Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν* Phot. 497, 12 Bachm. I 361, 20; *σαλάμβη· ὀπὴ καπνοδόχη Σοφοκλῆς* id. 497, 22; *σαλαμβάδες· αἱ θυρίδες* Zon. c. 1628; *σαλάμβη ἡ θυρίς κτλ.* Cyr. 63. Ipse noster *σάμβαι· θύραι*, *σαλάβους· θυρῶν ὀπάς* et *σαλάμβη· ἡ ὀπή — τροφός*. Cf. etiam Tzetz. Lyc. 98 EM. 707, 46 et Hesych. gl. π 1675. Supra *θαλάμη· θυρίς* (cf. grammat. Hermanni p. 350) habuimus, quod nisi ex *σαλάβη* corruptum est documento erit, *σαλάβη* cum prosapia sua Laconum more θ in σ mutasse. — *φροντίς* ad *σάλα* pertinet, licet aliter sentiat Lob. Proll. p. 287. 91. *σαλάβας* Albertus sine caussa. Cf. Lob. l. l. 92. *σαλάγη* codex, em. Schneider, Wernick. Tryphiod. 428 et Lob. Proll. 304. Supra *λαλαγή· κραυγή*. 94. *ἀγαθός* corruptum videtur. *σαλάχιον· ἰχθῦς* Gl. pro *σελάχιον*. *Metallorum incerniculum* Poll. X 149 *σάλαξ* appellat, q. l. Hemsterhusius admissa Sopingi coniectura *σιδηροπλύτης* conicit ὃ καὶ ἔλεγον *σιδηροπλύτην*. — *σκεῦος.* (*Σαλαγγοπλάστης* vel *σαλακοπλάστης*) *ὡς εἰ κτλ.* Meineke Philol. XII p. 620. Atque dudum *σιδηροπλάστης* Vossius. Cf. Lob. rhem. p. 93 n. 95. 96. *σαλαγίζειν* et *σαλαγισμός* malit Meineke Philol. XII p. 620; *σαλαϊσ(μός)* praeiverat Salmas. ad Lamprid. p. 181. Ordo tamen respuit scripturam per γ, et *σαλαΐζειν· θρηνεῖν* Suid. Zon. c. 1631 EM. 707, 50 Anacreontis testimonio (fr. 167 p. 805 = 126) firmant, nisi quod V habet *σαλαμβίζειν* et Orio etym. p. 148, 5 *σηλάζειν*. Cf. Hesych. s. v. * *σασαλαγεῖ· θρηνεῖ* et *σαυσιαλεῖ*. 97. *Μαμακύθων*? Sed *σαλὸς* recentiores Graeci pro stulto usurparunt; cf. Hemsterh. Thom. M. p. 569. 98. *ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι πένης ὤν* Phot. 497, 18. Cyr. 63 (ubi male *σαλαλακῶν* scriptum est.) Cf. schol. Ar. Vespp. 1169 Arcad. 12, 21 Choerob. I 79, 15. 99. *ἀλαζωνεία* codex. Vid. *σεέλλισαι*. 100. *σαλακῶνα φησὶ* cod.; cf. Phot. 497, 15 EM. Drac. 14, 17 et Hesych. *σαικωνῆσαι*. 1. Cf. Lob. Proll 170 *σαλάβη* et Eustath. 1908, 40. — *τροφός* ad *σάνιτρα* refert Thes. VII c. 34 A. Sed cf. *Σαλαμβώ*.

Σαλαμβώ· ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις
Σαλαμίν· νῆσος
Σαλαμίνιος· [μία τῶν ἱερῶν νεῶν
105. σαλάννη· φαρέτρα
σαλαχθέν· σεισθέν
σαλάξαι· κατακλύσαι. κινῆσαι
σαλέη· σάλη. βλάβη
σαλεύειν· ῥιπτάζεσθαι
10. σαλητόν· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ. Ἀντίπατρος [ἢ] βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναί φασι
σαλία· πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναι. οἱ δὲ θολία
σαλιβάσσα· τῇ θαλάσσῃ ἀπελθούσῃ
[σάλιξ· ἰτέα. Ῥωμαῖοι]
* σαλιᾷ· ἀρκεῖ
15. [σάλμα· σησάμη]
σάλλα· δρυσοφύουσα
σάλλινον· φρόντισμα
Σάλμοξις· ὁ Κρόνος. καὶ ὄρχησις. καὶ ᾠδή
20. Σαλμυδησ(ός)· αἰγιαλὸς περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον
σάλος· φροντίς, ταραχή. κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις
σαλοῦσα· φροντίζουσα
σάλπη· ἰχθῦς ποιός, ὃν καὶ βοῦν καλοῦσιν
σαλπιγκτής· ὁ τῆς σάλπιγγος φωνοβόλος
25. σάλπιγξ· σιγηνοσάλπιγξ. ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. τινὲς δὲ ὄρνιν ποιόν. καὶ ὄργανον πολεμικόν. καὶ θαλασσίαν σάλπιγγα. παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ τὸν στρόμβον. ἐκδέχονται δὲ καὶ Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν παρὰ Ἀργείοις

SCR. 3. B 557. 4. Ar. Avv. 144. Sed malim ad Ar. Eccl. 38 referre et lacunam indicare post νεῶν; coll. gramm. post Phot. 676, 10. 10. fr. 123 p. 126. 14. Rhintho. 19. Cf. Herod. IV 94. 20. Soph. Ant. 969 Aristot. HA. IV 8. 25. Archiloch. fr. 191 p. 575.

ADNOT. 2. Σαλαμβάς (sic) ἡ δαίμων — ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν EM. 707, 48. Cf. Casaub. epist. CCXXXI p. 259 ab Alberto omissus, Salmas. in Ael. Lamprid. p. 181 A, Engel Kypros II 442 Gerhard Myth. I § 370 p. 397. Huc pertinere videtur τροφός sc. Veneris. 4. Σαλαμινία? Sed cf. SCR. 5. σαλάνη? Offendit enim consonans duplicata Aeolicae dialecto propria, quae, cum in exitu vocis ᾱ poscat (c. c. ἀπάννα ἀγάννα σελάννα κράννα), agnosci non poterit nisi Boeotice σάλαννη h. e. σάλανναι scripseris. 7. κατακλῆσαι cod., em. Casaub. ad Theophr. Char. c. XI p. 254. 8. σαλέης· ἄλη cod., em. Salmas. coll. σάλα. Cf. Tryphiod. 428. 10. Infra σάρητον· ὁ καὶ σάραπις (male legitur Σάραπις καὶ) εἶδος χιτῶνος et σάρητον. βαρβαρικὸς χιτών Phot. 501, 24 quocum conferenda alia gl. 500, 7: σάραπις (Poll. VII 61)· χιτὼν Περσικὸς μεσόλευκος. Cf. etiam Ctesiam ap. Hesych. s. v. σάραπις et Democrit. Ephes. ap. Ath. XII p. 525). His locis freti VVDD suasore Sopingo ἀντὶ σαράπιδος reposuerunt pro ἀντὶ πατρός, male reiecta Sorberi coniectura Ἀντίπατρος. 11. Ahrens Dial. II 68. 120. Pro θολία possis tamen θαλία coll σάλος (h. e. θάλος vel θαλία) ap. Alcmanem. 12. ἀλὶ βάσᾳ Pearso et Albertus probante Thes. VII c. 38 D. 13. Est latinum *salix*. 14. Infra σάλω· ἀρκεῖ παρὰ Ῥίνθωνι. Latinum *satis* et ἅλιας comparat LDindorfius. Cf. nos ad gl. α 2972. Non liquet. 15. Imo ΣΑΑΜΑ h. e. σαᾶμα (ut nunc demum video Thes. VII c. 202 C etiam corrigere) ut κραᾶρα pro χρησέρα Laconice. Hinc explicabis in C. I. I n. 1464, 9 διασαάμως. Vide Philol. XI p. 398 XIV 208. 16. σαλάδδωα· τροφεύουσα pro θηλάζουσα parum probabilis est coniectura Valcken. Theocr. Adon. p. 283 A. 17. σαλμόν Salmasius, quod σαλευμόν dicit Phot. 497, 19 Cf. σαλῶος σάλα σάλος. 20. Σαλμύδης cod., em. Mus. 21. Cram. AO. II p. 466. 22. σάλουσα cod., σαλοῦσα Phot. 498, 1. Hoc aut σαλοῦσσα probat Lob. rhem. p. 110. 23. Ath. VII p. 321 E sqq. Schneider histor. lit. pisc. p. 94. 24. φωνολόγος Cyr. 63. 25. „σιγὴν ἡ σάπιγξ" Heinsius, εἰρηνοσάλπιγξ Meineke. Malim ex Apoll. lex. Hom. p. 140, 10 σάλπιγξ· συνήθως. καὶ σάλπιγξ ὁ κῆρυξ. — σάλπιγγας Ἀ. cod., em. Sopingus. Cf. Eustath. 1189, 46 Pausan. II 21 schol. Lyc. 918. 986.

σαλπι(σ)τής· ὄρνεόν τι
σαλύγα· ἡ συνεχὴς κίνησις
σαλύγην· τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαί φασι
σάλω· ἀρκεῖ. παρὰ Ῥίνθωνι
130. σαλῶος· ὁ πεφροντισμένος. ἡ γὰρ φροντίς σάλα
σᾶμα· μνῆμα, Δωριεῖς δὲ στοιχεῖον
σάμαινα· εἶδος νεώς, ὑὸς ἔχουσα προτομήν
σαμαίνεται· σφραγίζεται. παρὰ Ἐπιχάρμῳ
σαμάκια· κοσμαρίου εἶδος
35. σάμαξ· ὕλη τις δρυώδης, οἷον βούτομον. οἱ δὲ φορμόν. καὶ οἱ πλείους (σάκταν) ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. ἔνιοι δὲ τὴν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα. καὶ τοξικὸς κάλαμος. ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδια ποιοῦσιν
σαμβά· ὀσφῦς. ὀφρῦς
[σάμβαι· θύραι.] [σάμβαλα]
σάμβαλα· σάνδαλα
σαμβύκη· οὐ μόνον τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὗ μέμνηται Ἰόβας· ἀλλὰ καὶ πολιορκητ(ικ)όν, οὗ Βίτων
40. σάμεα· τὰ ἐν ταῖς ᾤαις τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες
σαμένορα· τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων
σάμερα· σάμερος. σήμερον
σάμερον· σήμερον, νῦν. Ταραντῖνοι
Σάμη· πόλις Κεφαλ(λ)ηνίας
45. Σαμία· εἶδός τι ἀμπέλου
Σαμία γῆ· ἰατρικὸν μῖγμα, ὅμοιον τῇ ἱερᾷ τριαδικῇ

SCR. 31. Theocr. I 125. 34. Comici. 35. Lysippus l. l. 38. Sappho Hephaest. 42, 1 Callim. ap. Schol. V. Hom. Il. *Π* 235. 44. *α* 246.

ADNOT. 26. *σαλπιγκτής* Mus., *σαλπιστής* LDindorf. Thes. VII c. 45 B. Cf. *σάλπιγξ*. 27. *σαλύγα* et *σαλύγην* codex, malim *σαλυγά* et *σαλυγήν* cum Lob. Proll. 304. Cf. *ψαλίς*. 29. *σαλιᾷ* Musurus e gl. 114. 30. Cf. *σάλλινον*. 31. Cf. Ahrens Dial. II p. 144. Confundit *σᾶμα* et *σάμ*. 32. *σαμαίνα* cod., em. Phot. 498, 5. De *ἔχουσα* cf. Lob. ad Soph. Ai. 7 — 8 p. 220. 221. 33. Ahrens Dial. II p. 144. 34. *σαμακία* cod., at *σαλμάκιον* (l. *σαμάκιον*) *κοσμαρίου τι γένος* et *σαμακιν* (sic) *κομάρου τι γένος τοῖς νεωτέροις* Phot. 497, 23. 498, 7. Cf. *χαμακίς*. 35. *σάμακα· Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν, ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτως Λύσιππος* Phot. 498, 3. Plura congessi in Didym. p. 56. — *σάκταν* inseruit Hemsterh. ad Poll. X 43 p. 1193 coll. Phot. 497, 8 *σάκτρα· φορμὸς ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι, οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον*, idemque sine caussa idonea post *δρυώδης* (*βρυώδης* Palmer.) pergit *οἱ μὲν — ἐνίοις δὲ καὶ τοξικός*, omissis verbis *τὸν βούτομον καλεῖσθαι*. — *στιβάδα* cod., *στιβάδια* Guyetus alii. 36. *ἄμβη* post Guyetum placuit etiam Lob. Path. p. 120. 21. Qui si verum viderunt *ὀσφῦς* delendum cum Alberto. 37. *θύραι* ad *σαλάβαι* referendum; *σάμβαλα* aut per errorem bis scriptum est, aut in *σαλάμβαι* mutandum. 38. Forma Aeolica pro *σάνδαλα* (Lob. Proll. p. 92), pro quo infra *σέμπαδα* (l. *σέμπαλα*) habebimus Paphiis vindicandum, ut *ἔρα πεφλάζειν ἔνερα νέξας* similia. Tertia emergit ex Theognost. 11, 17 Zonar. 1635 ubi pro *σέβαλα ἡ ἔκπληξις* corrige *σέμβαλα* (*σέβας*) *κτλ*. 39. *σαμβάκη — πολιορκητὸν — Βήτων* cod., em. Mus. Vide Ath. IV p. 175 D. 40. Si vitio caret, nec videtur *σαμαῖαι* locum habere, a *σᾶμος* sive *σῆμος* ducendum, quod eandem proportionem habebit ad *σημεῖον*, atque *δάνος* ad *δάνειον*. Cf. Lob. rhem. p. 303 Ahrens Dial. II 144. Simile quid est, quod Photius bibl. p. 345, 2 vocat *σημάδιον: χιτῶνα — πορφυροῖς πλατέσι σημαδίοις κεκοσμημένον*. 41. Natum videtur ex *ΣΑΜΑΙΝΟΡΑ* h. e. *σαμάντορα*, quod proposuit Albertus probante Thes. VII c. 183 A, huc retracto voc. *Ταραντῖνοι*. 42. Ahrens II p. 65, 8. 144. 43. Poll. VI 82 p. 248 Bekk. 44. (λ) Mus. 46. *Ἐρετριακῇ* Salmasius, *σανδαράκῃ* Meineke.

Σαμιακὸς τρόπος· δύο δηλοῖ ἡ λέξις· ἓν μὲν τὸ ἐπὶ διαβολῇ τῶν Σαμίων θρυλλουμένων ὡς κατεαγότων· ἕτερον δέ, ὅτι αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι ναῦς κατέστρωντο δι' ὅλον. Δίδυμος δὲ τὰς Σαμαίνας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γάρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὡς δοκεῖν ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ὑοπρώρους εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ τ(οι)αύτης λέγεται·

ναῦς δέ τις ὠκυπόρος Σαμία ὑὸς εἶδος ἔχουσα

σαμίθη· ῥόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρός

σαμινά· θαμινά. συνεχῶς. Λάκωνες

150. *Σαμίων ὁ δῆμος*· φησί τι(ς) παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, τοὺς ἐκ τοῦ μυλῶνος ἰδὼν Βαβυλωνίους·

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος·

καταπληττόμενος τὴν ὄψιν αὐτῶν, καὶ ἐπαπορῶν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἱστορία, δι' ἣν *πολυγράμματον* ἔφη *δῆμον*· ἐπειδὴ Ἑλλήνων Σάμιοι πολυγράμματοι ἐλέγοντο πρῶτοι καὶ χρησάμενοι καὶ δι(α)δόντες εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὴν διὰ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι στοιχείων χρῆσιν

σάμμα· ὄργανον μουσικὸν παρὰ Ἰνδοῖς

Σάμου ὑληέσσης Θρηϊκίης· τῆς Σαμοθρᾴκης. ἄλλοι τῆς πρὸς Θρᾴκη Σάμου, ἢ ὁμωνύμως λέγεται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος. οὐ μνημονεύει, ἀλλὰ πάντοτε αὐτὴν Σά[λα]μον καλεῖ, καὶ οὐδέποτε Σαμοθρᾴκην κατὰ σύνθετον

Σαμονία· οἱ δὲ *Σαμορινία*. ἡ Ἔφεσος

σαμυλίς· ἡ προπολις ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν

55. *σαμφόρας*· σαμφόραι ἵπποι λέγονται, οἷς ἐπικεχάρακται τὸ C στοιχεῖον. τοῦτο γὰρ σὰν ἔλεγον

σαμψοῦχος· πλείστη γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ. ἄλλοι δὲ μάραθον καλοῦσιν αὐτήν

σαμώσῃ· κεραυνώσῃ

σάναπτιν· τὴν οἰνιώτην. Σκύθαι

SCR. 47. Cratin. fr. XI vol. II 1 p. 24 Choerilus l. l. 50. fr. 2 p. 972. 52. N 12. 55. ADN.

ADNOT. 47. *λεγόμεναι σαμέναι — τασσόμενος ἰδιαιτέραν — σεσήμονται ὡς δοκῶ* cod., *Σαμίαι — τὰς Σαμίας ναῦς — σεσήμανται, ὡς δοκεῖν* Mus., em. Schowius, nisi quod *σεσίμωνται* Dobreus dedit. Mox *ἰχθυπρώρους* in *ὑοπρώρους* corr. Valesius et Salm. in Solin. 403 A. Cf. Bergk. Com. Att. reliq. p. 29 et Naek. Choeril. p. 157, qui Photii 498, 13 ope heroicum versum Choerilo vindicat. 48. ‚Vide *ἄμιθα* et *ἀμίθιος*' Voss. 49. Ahrens dial. II p. 68. 50. *τι περὶ τῶν Ἀριστοφάνους* cod., em. Salm. Heins.; *ἐλέγοντο* et (*α*) Meinekius, *ἐγένοντο* cod. 51. *Σαμάμα* Persae appellabant fistulam inaequalibus calamis compactam. Reland. diss. 6 p. 228. ALB. Thesauro VII c. 52 B eiusdem stirpis videtur cuius est *σαμβύκη* (*σαμβάκη* cod. Hes.). 52. *Θρηκίνης* cod., em. Iens. Luc. Hes. p. 211. — *ἢ* et *οὐ* cod., em. Alb. In Apoll. lex. 140, 6 legitur *Σάμοιό τε παιπαλοέσσης Θρηϊκίης*. — [*λα*] Mus. 53. *Σαμονία καὶ Σαμορινία* cod., *Σάμορνα καὶ Σάμορνος* Steph. Byz. 553, 12 quarum formarum prior unice probanda. Idem Steph. Byz. 288, 18 sq. *ἐκαλεῖτο δὲ Σμύρνα ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σάμορνα.* Nimirum incolae Semiticae originis ipsam deam invocantes quasi *ἐσαμόρνιζον* h. e. *σάμορνα* (*serva nos!*) *ἔλεγον*, quod non intellegentes Graece loquentes deam appellabant Samorniam, quasi Samornae cultam. Gliscente vero tempore *Σάμορνα* corrupto sono *Σμύρνα* vocari coepit, et quae fuerat Artemis, facta est Amazo Smyrna sive Myrinna. Cf. *Αἰμονία* et *Ἄρτεμι Σαρμονίη*. 54. Cf. *σμυστία* et *σμηνίον*. *πρόπολις* quid sit docet Vossius ad Virg. Georg. IV 40 p. 742. 55. Cf. Ath. XI 467 B Eustath. 785, 28 schol. Ar. Eqq. 603 Nubb. 122. 1298 Phot. 499, 10. Hesych. s. v. *κάππα* et *κοππατίας*. Cf. *σᾶμα*. 56. *σάμψουχας* cod., *σαμψοῦχος* Mus., *σάμψουχα* inscr. ap. Maff. A. G. S. Ep. 11 p. 55; *σαμψοῦχος* Matthaei med. p. 355 Paus. IX 28, 3." Thes. Lob. Proll. p. 339. 57. *σ' ἁλιώσῃ* Meinekius. 58. *σανάπαι· οἱ μέθυσαι λέγονται παρὰ Θρᾳξὶν ἡ διαλέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες* schol. Apoll. Rhod. II 948. Hinc *σανάπην· τὴν οἰνοπότιν* coni. Scaliger, probante Boeckh. C. I. II p. 112.

σανδα[λα]ράχη· χρώματος εἶδος

160. *σανδαία· τροπὴ ἀπὸ γῆς. ἔνιοι δὲ τὸν λίβα ἄνεμον*

σανδάλια· σάνδαλα· γυναικεῖα ὑποδήματα, ἃ καὶ βλαυτία. καὶ ἰατρικὸς ἐπίδεσμος σανδάλιον

Σανδαλιῶτις· ἡ Σαρδὼ πάλαι

σανδαράκη· τροφή τις τῶν μελισσῶν. ὡς Ἀριστοτέλης

Σανδαροφάγος· ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ποταμὸς μετωνομάσθη, καὶ ἐκλήθη Ἀκεσίνης. [καὶ εἶδός τι μεταλλικόν

65. *σάνδυξ· δένδρον θαμνῶδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιὰν κόκκῳ ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωσίβιος. ἢ φάρμακον ἰατρικόν. καὶ κιβωτός*

[σανθείς· αἰσθόμενος, γνούς]

σανίδες· θύραι

(Σ)ανίκετις· θεοφιλής

σανίς· θύρα. λεύκωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ (σ)ταυροῦ

70. *σάνιτρα· τροφός, τιθήνη*

σαννάδας· τὰς ἀγρίας αἶγας

σάννιον· τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρκιον· [παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν.] τὸ γὰρ αἰδοῖον ἔσθ' ὅτε οὐρὰν ἔλεγον, ὡς Εὔπολις

σαν(ν)ιόπληκτος· αἰδοιόπληκτος

σαννίς· δρυοσάνδραξ. Θούριοι

75. *σάννορος· μωρός, παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι*

[σάνουροι· τὰς οὐρὰς σαίνοντες]........

SCR. 59. Aristot. HA. VIII 24. 61. Theopomp. fr. V p. 809. 62. Timaeus l. l. 63. H. A. IX 40. 67. Σ 275. 72. fr. inc. LXXXVI p. 572.

ADNOT. 59. [λα] Iunius alii. 60. *ἀνταία* Lob. Parall. p. 314. 61. Ligamentum memorant Oribas. p. 180 ed. Mai. Masculinum ponit idem p. 84 et Chirurg. p. 7 Cocch. 62. Timaeus Plin. HN. III 7, 13 Sardiniam Sandaliotin appellabat ab effigie soleae. Recte igitur Salmasius in Solin. p. 69 *Σανδαλιῶτις* h. l. pro *Σανδαλώπη* reposuit. 63. Huc retrahe *καὶ εἶδός τι μεταλλικόν*. 65. *Βοτάνην* sandycem norunt Laur. Lyd. de magistr. III p. 268 Servius ad Virg. Ecl. IV 45. Nec mirum Sosibium Laconem afferri testem; nam Lacedaemonii purpureis induebantur vestimentis. — *κιβωτός*] Salmas. ad Vopisc. p. 369 Hemsterh. ad schol. Arist. Plut. 711. 66. Imo *συνθείς* vel *συνιείς*. 67. *σανίδαι* cod., em. Mus. 68. (Σ) praefixit Musurus. *Σανικέτις* Vossius pro *Ζανικέτις*, quod ipsum restitui iubet Carolus Keil Philol. I p. 555. Thesaurus omittit h. v. 69. (σ) Scaliger memor haud dubie locutionis *δῆσαι πρὸς σανίδι* (cf. Arist. Thesm. 1165 Herod. VII 33), *πεταύρου* Casaubonus. Inter apparatum aucupum Poll. X 171 ponit *σανίς* et *λεύκωμα*. 70. E duabus quas Albertus adscripsit glossis *σαινικρίζει* et *σαλάμβη· τροφός*, posteriorem ab hac caussa alienam esse dixi. Parum probabiliter Valcken. in Theocr. Adon. p. 283 B (= II p. 110 Heind.) conicit: *σαλάκτρια* pro *θηλάστρια*, nec satis placet *σχαλίκτρια* a *σχαλίσαι· θηλάσαι*, quo de cf. Lob. Path. El. p. 77. Forte *σάντρια*. 71. Talia non temptanda esse docebunt pariliter exeuntia *ἀνάδες μηκάδες ἰονθάδες ὑννάδες νιβάδες ἐνοιάδες κατοιάδες ἐπιμηλάδες* (quod ab *ἐνοιάδες* non diversum videtur sed a Meinekio p. 138 apud Callimachum mutatum est in *ἐριμηκάδες*) *μναάδες* nisi *ΜΝΑΑΔΕC* e *ΜΗΛΑΔΕC* corruptum sit. Cf. *ψίναθος*. 72. Hinc emenda Phot. 499, 16, cui licet accedat etiam Theognost. 123, 11, alio tamen nos ducit Poll. X 143 haec porrigens: *καὶ ξυστὰ δ' εἴποις ἂν — καὶ σαννία· τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' αἰδοίου ἀνδρείου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ*. Itaque nisi *σαννίον* (sic cod.) et *σανιόπληκτος* (sic cod.) e *σαύνιον* et *σαυνιόπληκτος* sunt corrupta, statuamus oportet varie scriptum exstitisse eundem Cratini locum. Huc pertinet etiam *σαινά· τὸ αἰδοῖον* ap. Zon. et Theognost. 11, 13. — *τὴν κέρκω* cod., *τῇ κέρκῳ* Mus. Phot. l. l., possis *τὴν κέρκον*. 74. *δρυὸς ἄνθραξ* Sopingus, alii, dubitanter. 75. *Ταραντίνῳ* vel *Κρατίνῳ* Sopingus. Ac Phot. 499, 21 sane: *σάννᾶν* (sic, *αν* compend. i. e. *σάνναν*): *τὸν μωρόν. οὕτως Κρατῖνος*, neque alii, nisi Cratino, voc. *σάννας* tribuit Aristophanes Byz. ap. Eustath. 777, 61. 1669, 45. 1792, 8 quode cf. Nauck. p. 153. 172 — 74 n. Cf. *σάμφαρος· μωρολόγος*; Lobeck. Proll. p. 271, qui inde *Σαννυρίων* deducit. 76. Vide *σαίνουροι σήνουροι* et *σμίνθουροι*. Huc Meinek. Com. II 1 p. 572 retrahit verba *παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν*, quod fugit Lobeckii diligentiam in rhem. p. 113.

σάξαι καὶ σάττειν· νάξαι. ν(ά)σσειν
σάξασθαι· ὁπλίσασθαι. [πλήσασθαι]
σαοῖ· βοηθεῖ, καὶ σώζει
180. *σαοσίμβροτος·* ὁ σώζων ἀνθρώπους
σαόφρων· σώφρων
Σάπαι· ἔθνος Θράκιον
σαπέρδης· ὄνομα ἰχθύος. οἱ δὲ ταρίχου εἶδος. ἄλλοι ὑπὸ Ποντικῶν τὸν κορακῖνον ἰχθύν
σάπιθος· θυσία. Πάφιοι
85. *σαπρία·* σῆψις, σάθρωμα. τυδράκιν
σαπριοῦσι· σήπουσι
σαπρόν· παλαιόν. αἰσχρόν, ἀκάθαρτον
σαπύλλειν· σαίνειν. Ῥίνθων
(*) *σάμφαρος·* μωρολόγος
90. *σαράβαρα·* τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα
σάραβος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον
σάραγος· ὑπηρέτης ὁ σαρῶν τὰς δημοσίας στοάς
Σάραπις· Περσικὸς χιτὼν μεσόλευκος, ὡς Κτησίας· „*καὶ διαῤῥήξαμένη τὸν σάραπιν καὶ τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἐποίει.*“ καλεῖται δὲ καὶ ὁ Πλούτων οὕτως
σαραπίους· τὰς μαινίδας. Περγαῖοι
95. [*σαραφίν·* γνώσεως πληθυσμός, ἢ σοφίας χύσις]
σαραχηρῷ· παρὰ Βηρώσῳ ἡ κοσμήτρια τῆς Ἥρας
σαργάναι· δεσμοί, καὶ πλέγματα γυργαθώδη σχοινίων ἀγχυράγωγα
σάργανος· ὁ ἀγροῖκος
σαρδαναπαλᾶ· ἀλλοιᾶ
200. *Σαρδανάπαλ(λ)ος·* πάντες σχεδὸν ἁπάσης ἀκολασίας καὶ τρυφῆς δοῦλον τοῦτον ἀναγράφουσι γεγονέναι. καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐν Νίνῳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι Ἀσσυρίοις γράμμασι· *Σαρδανάπαλ(λ)ος........* γεγόνασι δὲ δύο Σαρδανάπαλ(λ)οι

SCR. **79.** Theognid. 868 Callim. Del. 22 Nicand. Alex. 167. **81.** δ 158. **83.** Frequens saperdae apud comicos mentio. **85.** Recentioris videtur graecitatis. Iob. XVII 21. **86.** Eccles. X 1. **90.** Antiphanes vol. III p. 115. **200.** Ar. Avv. 1021.

ADNOT. **77.** *θάπτειν — νασειν* cod., *θάπτειν — νάσσειν* Mus., em. Cyr. 11. 63 et Salmas. **78.** Cf. *ἐνάχθη* et *τεύχονται.* Satius tamen visum est *πλήσασθαι* delere. **80.** *σαόμβροτος* Thes. VII c. 65 A. Sed cf. Meinek. Philol. XII p. 620. **82.** Boeckh. C. I. II p. 85 a. (Choerob. p. 140, 1). **83.** *καρκίνον* cod., em. Casaub. in Ath. p. 539 Phot. 499, 28, unde etiam EM. 708, 48 corrigendus. **84.** Lob. Proll. p. 365 minus tutum dicit. **85.** *ψυδράκιον* Scaligeri displicet. Expectaveris *πυόῤῥοια* vel tale quid. **88.** *σαπυλλεῖν* codex. Hemsterhusius comparat *ἀπυλλέτω· αἰνείσθω,* accentum correxit Albertus. Conicio verbum hoc aut paragogicum esse rad. *ΣΑ* ut *σαθμυρίζω· αἰκάλλω* (*ἐσαθνύριζεν* Hes.) aut Doricum eiusdem originis, cuius est *θήπω* (*θῆπος θᾶπος σᾶπος*)· *κολακεύω σαίνω.* **89.** Ordo requirit *σάπφαρος,* quod vereor ne incautius agant, qui in *σάννορος* vel *σάννας* mutant. Vide *σαρρυφθεῖν· μωραίνειν.* **90.** Cf. gl. σ 19 Boettich. Aric. p. 26 Lobeck. Proll. p. 112 Hesych. *σκέλεαι.* **91.** Phot. 500, 2 Suidas. Cf. *σαβαρίχη* Lob. Proll. p. 287. **92.** *σαραγός?* **93.** Cf. *σαλητόν* et Boettich. Aric. p. 26. — *Πλάτων* cod., em. certatim VVDD. coll. Plut. Is. et Osir. p. 361 E Diod. I 25 Cyrill. contra Iulian. p. 361. Unus Valesius *ὁ πλάτων* retinet intellegens *πλατύπουν* et *σάραπις* cum *σαράπους* confundi ratus coll. Alcaeo ap. Diog. L. I 81. Cf. Lob. Proll. 69 n. 24. **94.** *μαινάδας* sine caussa Iensius. Nam *μαινίδες* sunt *σμαρίδες* sive *σπάροι,* ad quod adludere *σαράπιοι* vides. Similiter *σμάρδικα* aliis *σπαράσια* dicta. Pro Attico *μαινίδας* malim *μαινῖδας.* **95.** Confundit Seraphim et Cherubim, quorum illud descendit a verbo שרף *incendit,* hoc a נכר *cognovit* et רבה *multum esse.* Vide Isidor. Orig. VII 5 Philo Iud. V. Moys. 3 p. 668 E. **96.** *Σαραχήρῳ* codex. **97.** *σχοινίον ἀγυράτωγα* cod., em. Clericus et Salmas. in Solin. p. 755 A. Vide Lobeck. Proll. 178 et Hesych. *σεγάνιον· γυργαθῶδες πλέγμα παρὰ Ῥοδίοις.* **99.** *σαρδανάπαλλα· ἀλλοῖα* Cyr. 11, *αἰδοῖα* GIVoss. ad Vellei. I 6. Christ. Gryphius ad oram ed. Haack. **200.** Append. prov. IV 68. Phot. 500, 11. Ante *γεγόνασι* defectum indicavi.

σαρδανάφαλλος· γελωτοποιός

σάρδιον· βοτάνη ἐστὶ δηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὡς καὶ τῶν χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐκ τοῦ τοιούτου σπασμοῦ γυμνοῦσθαι λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος φαντασίας δείκνυσθαι τοῖς ὁρῶσιν. ἔνθεν τὸ *Σαρδόνιος γέλως*

σαρδόνες· ἐν κυνηγετικῷ μέρη τινὰ δικτύων δηλοῦνται

Σαρδόνιος γέλως· ὁ καθ' ὑπόκρισιν ἢ ἐπὶ κατάρᾳ ἐρρίμμένος γέλως. ἢ ὑποκοριστικῶς *Σαρδόνιος γέλως*. οἱ τὴν Σαρδόν(α) κατοικοῦντες τῷ Κρόνῳ ἔθυον γελῶντα(ς) καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν. ἄλλοι τὸν καθ' ὑπόκρισιν γινόμενον γέλωτα *Σαρδόνιον* καλεῖν εἰώθασιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσιν

σάρδοντα· διαπίπτοντα

σαρδώ· ἐν Πασιφάῃ τὸ σαρδόνιον ἡ σφραγὶς εἴρηται

Σαρδώ[ν]· νῆσος μεγάλη, πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ καὶ Σαρδών[η]

σάρητον· ὁ σάραπις. [καὶ] εἶδος χιτῶνος

* *σαρκῶν*· σπερμολόγος

σάρι[ν· σαρὸν] φυτόν τι γινόμενον ἐν τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἕλεσιν

σαρίν· ὀρνέου εἶδος, ὅμοιον ψάρῳ

σαρίρ· κλάδος φοίνικος Λάκωνες

σάρισ[σ]α· δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάθη βαρβαρική. Μακεδόνες

σαρκάζει· μειδιᾷ, εἰρωνεύεται, καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι

σαρκάζων· μετὰ πικρίας γελῶν

σαρκάσας· μετὰ πικρίας ἢ ἠρέμα τὰ τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας, γελάσας

σαρκήρη στάχυν· τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνεστῶτα, *οἷον* ἄνθρωπον

σαρκοβόρα· σαρκοφάγον

SCR. 2. υ 301 Plat. Civ. I p. 337 A. 3. Xen. Cyneg. 6, 9. 6. Alcaei comici? 7. Callim. Del. 21, 8. Sophocles fr. 132. 10. Theophr. HPlant. IV 9. 13. Theophr. HPl. III 11, 2. 17. Trag inc. fr. 206. (Ἴων pro *οἷον*?) 18. ADN.

ADNOT. 2. *σαρδόνιον γέλως* cod. Mus., *σαρδόνιος* editiones. Forte *σαρδόνιον γελᾶς*. Vide Zenob. V 85 Diogen. VIII 5 Cyr. Marinus. *σαρδόνιον γελῶντες* Lucian. Asin. c. 24. 3. *σάρδονες* codex. Idem *μέρει* quod em. HSt. De re cf. Poll. V 31. Hes. *σαρῶνες*. 4. *τὴν Σάρδον — ἔθυον γελῶντα* cod., *τὴν Σαρδώ — ἐθύοντο γελῶντες* Mus., exhibui Demonis verba ap. Phot. 500, 26. 501, 1. Post *γελῶντας* aut deest aliquid, aut *ἀσπαζομένους* etiam reponendum. Cf. Boetticher Aric. p. 7. 5. Non liquet nec memoravit Lob. rhem. p. 73. Longius absunt *σαθροῦνται*· *διαπίπτουσιν*, a *σαρδός* = *σαθρός* et *ἄρδοντα*· *διαποτίζοντα*. 6. *Σαρδῶ ἐν Πασιφά..* cod., *Σαρδώ· ἐν Πασιφάῃ* Mus., qui duas aut tres literas erasit. *Πασιφάῃ* (*Ἀλκαίου*) *τὸ* Meinek. Com. V p. 56 Philol. XII p. 620. Praeterea malim *τὸ σάρδ[ον]ιον*. De forma *σαρδώ* cf. Philostr. Imag. p. 770 Lucian. dom. c. 15 vol. III p. 198. 7. [ν] et [η] delevi. 8. Cf. ad *σαλητόν*. 9. *σαρηῶν* ex ordine Vossius. *Σπερμολόγος* et garrulum significat et aviculam graculo similem, ut de (*αἰ*)*σάρων*, quod accipitris genus est conici nequeat. Retraxerim additamenti marginalis sic emendandi [*σάρι*] *τῶν σπερμολόγων* partem priorem ad gl. 210, posteriorem ad 211, nisi quis simpliciter malit *σαρίον*· *σπερμολόγος*. Ad 220 minime pertinet. 10. Glossae corruptae emendatio esse videtur illud ipsum *σάρι* de quo modo diximus; *σαρίν* codex. Cf. Plin. HN. XIII 23 et *σαιρός*· *σαρός*. Aliud est *σιταρίς* Zonar. 1645. 11. Nihil aliud videtur quam *σαρίον* vel *ψαρίον*. Cf. 209. — Pro *ψάρῳ* coni. *ψαρί* vel *ψαρίῳ*. 12. Cf. *κλάρας σελίαρ σεβέννιον ἀρπίαθος*. 13. [σ] Choerob. ap. Cram. AO. II p. 236, 10. 17. [ς] Mus., cui etiam *τὸν* debetur pro *τῶν*. — *ἀνθρώπων* Nauckius l. l. 18. *σαρκοφάγα* Phavor. *σαρκοβόρον* Tollius. Fortasse alterius articuli caput *σαρκοβρῶτα* excidit. Nam *σαρκοβόρα* insiticium esse e Greg. Naz. petitum non dubium, *σαρκοβρῶτες* vero obvium ap. Moschion. trag. fr. 7, 14.

σαρκοκόλ(λ)α· φυτοῦ δάκρυον

˙σαρκῶν· σεσηρώς

σάρματα· καλλύσματα. καὶ κόπρια παρὰ Ῥίνθωνι

σάρμοι· θερμοί. Καρύστιοι

σαρμός· σωρὸς γῆς. καὶ κάλλυσμα. ἄλλοι ψάμμον, ἄλλοι χόρτον

σάρον· Ἴων Ἀργείοις· ὡς παλαιὸν ἀκίσσαρον. βαρυτονητέον, ὡς παρὰ Σώφρονι. θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἄχρηστοί εἰσι διὰ τὸ γῆρας

σάρον· κάλ(λ)υντρον. Βυζάντιοι

σαρός· ἀριθμός τις παρὰ Βαβυλωνίοις. [ἢ κάλυντρον]

Σαρπηδόνιον· τὸ μέγα. καὶ ἡ ἐν Θρα[ισή]κῃ καὶ Κιλικίᾳ πέτρα ὑψηλοτάτη

* Σαρπήδοντος· Σαρπηδόνος. ἅλις δὲ ταύτῃ χρῆται τῇ γενικῇ Σαρπήδοντος. ἔστι δὲ Αἰολικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς Σαρπηδών

Σαρπηδών· κόσμος τῶν θεῶν, ἀπὸ μέρους. ἔστι δὲ ἀπὸ λίθου σαρπηδονίου καλουμένου. καὶ ὄνομα κύριον

Σαρπηδὼν ἀκτή· ἀντὶ τοῦ Σαρπηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θρᾴκης, ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν Ποσειδῶνος

σάρπους· κιβωτούς. Βιθυνοὶ δὲ ξυλίνους οἰκίας

σαῤῥυφθεῖν· μωραίνειν

σάρσαι· ἅμαξαι

σαρσίτει· χορὸς πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν. Λάκωνες

σαρῶ· κοσμήσω

σάρων· λάγνος. τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον

σαρῶνες· τὰ τῶν θηρατῶν λινά

Σαρωνία Ἄρτεμις· Ἀχαιὸς Θησεῖ. ἀπὸ τοῦ ἐν Τροιζῆνι Σαρωνικοῦ κόλπου

* σασαλαγεῖ· θρηνεῖ

SCR. 20. Hippon. fr. 133, quod fugit Thes. Vidit dudum Pearso Advers. II p. 616, 10. 24. fr. 9 p. 568. 26. Berosus l. l. 27. Aesch Suppl. 869. 28. Μ 379. 30. Soph. fr. 42. 38. fr. 17 p. 582.

ADNOT. 19. Diosc. III 99 Plin. HN. XIII 10 Galen. vol. XIII p. 226. 20. l. q. σαρκάζων. 21. κόπρια sunt σαρώματα, χορεῖαι vero σάρματα. 22. Imo θέρμοι vel σαρμοί. Cf. σέρμοι· θέρμοι. Λάκωνες. Koen. Gr. Cor. p. 304 Valcken. Theocr. Adon. p. 280 B Ahrens Dial. II 70 I 228. 23. κάλυμμα cod., em. Guyetus et TH. Poll. X 29 p. 1174. Hinc Mazochius σαρμεύσει in tab. Heracl. I 88 p. 224 vertit *arenarias facere*. 24. Cf. schol. Eur. Androm. 166 Cobet, quem locum fragmentis ab Ahrente collectis primus addidit Nauck. Philol. IV p. 265. — οἰκίας σάρον Toupius. Friebelius Ἀργείοις in ἀχρεῖοι mutandum suspicabatur, ἀχρεῖος Nauckius. An ὡς παλαιῷ νάκει σάρον. Σαιρός· σαρός alienum videtur. 25. (λ) Iensius, κάλυντρον tueri studet Thes. VII c. 91 CD. 26. σάρος accinit Suidas: σάροι· μέτρον καὶ ἀριθμὸς παρὰ Χαλδαίοις· οἱ γὰρ ρκ' σάροι ποιοῦσιν ἐνιαυτοὺς ,βσκ[β] κατὰ τὴν τῶν Χαλδαίων ψῆφον κτλ. Cf. Georg. Sync. p. 17 A 32 C Ideler Chronol. I p. 213 sq. Boetticher Aric. p. 13 et Hesych. ἀρῶς· ὄνομα ἀριθμοῦ παρὰ Πέρσαις. 27. Σαρπηδών· μεγάλη· καὶ Σαρπηδόνιον δέσμα (l. χῶμα ex Aesch. Suppl. 869)· τὸ μέγα Phot. 502, 1. 2, ubi pro κρατίστην μεγάλην e Suida Κράτης τὴν μεγάλην restituendum (Wachsmuth p. 72). — ὁραισήκῃ cod., em. Iunius Anim. p. 403. Vide schol. Eur. Rhes. 28 et schol. Apoll. Rhod. I 216. 28. ἀεὶ cod., ἅλις Apoll. lex. 140, 19. Plerumque enim apud Homerum flectitur Σαρπηδόνος; aeolice Μ 379. 392. Ψ 800. 29. ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν codex. 30. Herodian. π. μ. λ. 9, 8. 31. Βυθινοί cod., em. Sopingus. ξυλίνας Albertus. Loco Eust. in Vit. S. Eutychii Patr. Cpol. n. 62 a Ducango et Thes. allato adde Cyr. Vind. 171: ἄρκλα: Ῥωμαίων. Ἑλληνιστὶ δὲ σάρπος λέγεται. 33. Infra σατίναι· αἱ ἅμαξαι. Hoc aut σάξαι· νάξαι suadet Thes. VII c. 93 B sine caussa idonea. 34. πρὸς αὐλὸν non probabiliter Valck. ad Theocr. Adon. p. 283 B, refutatus ab Od. Mueller Dor. II p. 335. Cf. Boeckh. C. I. I p. 95. — σαρσίτει· χορὸς πρὸς cod., σαρσίτειος χορός· πρὸς Mus. 35. κοσμίξω cod., κοσμίσω Tollius. 37. Supra σαρδόνες habuimus et σφαιρῶν novit Oppian. Hal. III 83. 38. Τρυξῆνι cod., Τριζῆνι Mus. — πελάγους Phot. 502, 6 omisso Achaei testimonio. Cf. Paus. II 30, 7. 39. Cf. gl. σ 95. 96. Recte opinor Albertus σα} σαλαγεῖ.

240. σαρωνίδες· πέτραι. ἢ αἱ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι δρύες
* σάτρα· σηπία
σάσαι· καθίσαι. Πάφιοι
* σάτον· σιτικὸν μέτρον
σαταρίδες· σαταρνίδες. κόσμος κεφαλῆς γυναικεῖος
45. σάτε[ι]ς· τὸ ἐπ' ἔτος. Δωριεῖς
σάτιλλα· π[η]λειὰς τὸ ἄστρον
σατίναι· αἱ ἅμαξαι
Σατνιόεις· ποταμὸς ἐν Λελεγείᾳ. οἱ δὲ Λέλεγες Καρῶν γένος, πλησιόχωροι αὐτοῖς ὄντες. ἔστι δὲ καὶ Κιλικίας ποταμός
σατός· ἐπ' ἔτος
50. σατράπαι· ἀρχηγοί, στρατηλάται. Περσικὴ δὲ ἡ λέξις
Σατριάς· ἔθνος Αἰθιόπων
σάττα· κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας
σατήραι· σκάφαι βοτρύων, παρὰ Λάκωσιν
* σαττίν· ὄνομα τόπου
55. σατύραν· καταφερῆ
σατύριον· πόα τις συνεργὸς πρὸς τὰς Ἀφροδισίας ὁρμάς. καὶ ζῶον τετράπουν, ἢ λιμναῖον
σάτυροι· μορφαὶ ἀπρεπεῖς
σάτυρος· ἡ ἔντασις. ἢ χορευτής
σαυᾶδαι· σαῦδοι. Ἀμερίας τοὺς σειλείνους οὕτω καλεῖσθαί φησιν ὑπὸ Μακεδόνων

SCR. 40. Callim. l. c. 43. Matth. XIII 33 Luc. XIII 21. 47. Eur. Hel. 311 Anacr. fr. XIX 12 Bgk. 48. Z 34 Ξ 445 Φ 87. 54. LXX. 56. ζῷον ap. Arist. HA VIII 5, ubi libri nonnulli σαπείριον habent, ut σαπήριον anon. ms. August. Matthaei c. 54. a Schneidero citatus. 57. Eur. Bacch. 130.

ADNOT. 40. κεχηνηδρύες cod., em. Mus. Schol. Callim. Iov. 22; αἱ κοῖλαι δρύες EM. 709, 4 Plin. HN. IV 5, 9. Cf. ἀρχωνίδας δρῦς et Wesseling Diod. p. 354. Mirum tamen quod infra σορωνίς et σωρωνίς significare dicit ἐλάτη παλαιά. 41. σαπρά· σηπτά Tollius. Cf. adn. seq. 42. Ad θάσσω refert Albertus; sed σᾶσσε· κάθισον (sic enim corrigendum foret) Paphios dixisse prorsus incredibile est propter mutatam primam literam; nec στᾶσαι· καθίσαι (infra στῆσαι· καθίσαι) placet. *Σάσαι, hoc accentu notatum ad σάσσω pertinet, si σᾶσαι scribitur ad praesens purum ut synonyma εἶσαι et ἧσθαι.* Lob. rh. 103. Boeckhius denique in C. I. n. 2430 hinc nomen pr. Meliorum Σατίας deducit, a σατός ut Κριτίας a κριτός. Falluntur viri doctissimi, interpretationibus leviter corruptis σηπία et καθίσαι decepti. Corrigo: σᾶσαι· καθαρίσαι. Πάφιοι. σᾶστρα· σηλίαι, illud pro σῆσαι, (σῆσον· *cerne* Glossae) hoc pro σήστρον, quod post Bentl. ad Mill. p. 55 sq. defendit Lobeck. rhemat. p. 93. 43. Cf. gl. 263. 44. Cf. σάττα. 45. [ι] Albertus. Ahrens Dial. II 65 n. 46. πηλειας cod., em. Iunius, Lobeck. Proll. p. 120. Σατίνα malit LDindorf. Thes. VII c. 95 B, q. v. 47. σατῖναι· αἱ ἁμάξαι codex. De mensura syllabarum constat ex Hom. h. Ven. 13. 48. Σατνι Σόεις cod. Mus. „*Versus finitur: Σάτνι. sequens incipit: όεις, cui stupidus litt. init. pictor Σ praeposuit, unde Aldina lectio Σατνισόεις.*" Schow. Suppl. p. 684, 5; em. Sopingus. Strab. VII p. 321 XIII p. 606. 49. ἐπ' ἔτος pro ἐπετός Palmer. Ahrens Dial. II p. 65, 8. Cf. σᾶτες. 51. Σάτραι: σατράπαι et Σάτραι: Αἰθιόπων γένος Phot. 502, 9. 11. Supra noster Σάγραι. Lectio Σατριάς ex Σάτρας nata videtur. 52. Cf. gl. σ 244. 53. Salmasii coniecturam in solo ordine literarum innixam σαττηραί, non erat cur laudibus efferret IFGronov. in epist. ad Salmas. II p. 554 Burmann. Verum enim cum σαττίν (cod. σάττιν, em. Alb. e LXX Ios. II 1 coll. lex. MS. Octat.) insiticia sit glossa, σατύραι etiam quod Heinsius de Sat. Hor. p. 17 coniecit et alia complura admittit series alphabetica. Quid quod ne constat quidem, exitus qui nunc videtur glossae αι sitne re vera glossae terminatio, an articulus αἱ ad σκάφαι trahendus, ut Laconica vox exierit in ερ pro ες. 55. Nauck. Ar. Byz. p. 168 extr. 56. Diosc. III 143. 58. ἡ ἔντασις Verweius ad σατυρισμός refert, coll. Phavor. cui favet Galen. lex. Hipp. 556. 59. Pro σειλείνους corrigunt Σειληνούς et conferunt gl. δ 711. 719, nescio quo iure. Σαυᾶδαι (Σαυάδαι Thes.)· σαῦλοι Is. Vossius memor fortasse Anacreontis Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες. Sed potest σαῦδοι prioris voc. esse dittographia, aut nova omnino glossa. Alludunt Phrygum σάβοι et σαβάδιος Cyrill. Marin. Mosq. EtGud. Nec praetermittenda gl. σοίδες (cod. σοιδηύδεις) et σευΐδαι ap. Cornut. N. D. c. 30 p. 215.

260. (*) *σάνη*· ὁ κόσμος Βαβυλώνιος
σαυκόν· ξηρόν. Συρακούσιοι
σαυκρόν· ἁβρόν. ἐλαφρόν. ἄκρον.
[* *σάτων*· μόδιος γέμων, ἤγουν ἐν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικόν
σαυαρόν· ἁβρόν. ἐλαφρόν. ἄκραν.] τρυφερόν. σεμνόν. σοβαρόν
65. *σαυκρόποδες*· ἁβρόποδες
σαῦλα· κοῦφα. ἥσυχα. τρυφερά
σαῦλον· ἁβρόν. κοῦφον. ἄκρον. τρυφερόν. Ἀττικοί
69. *σαυλοῦσθαι*· τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι
68. *σαυλοῦ*· θρύπτου
70. *σαύλωμα*· θρύμμα
[*σαυλάτηρ*· δορατοθήκη]
σαυνά· ἁπαλά
σαυνίον· ἀκόντιον βαρβαρικόν. καὶ σαθρὸν, χαῦνον, ἀσθενές, παρὰ Κρατίνῳ
σαύρα· τὸ ἑρπετὸν ζῶον. καὶ ἰχθῦς μέγιστος, σαῦρος
75. *Σαῦραι*· ἔθνος Θρᾴκιον
σαυρῖται· εἶδός τι ὄφεων
σαυρίγγη· πόα τις. καὶ τὸ ζῶον ἡ σαύρα
σαυροβριθὲς ἔγχος· ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ. καὶ Αἰσχύλος ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη
σαυρωτή· ποικίλη
80. *σαυρωτήρ*· τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. δηλοῖ δὲ καὶ στάθμην κεστόν
σαυρωτῆρες· τοῖς (σ)τύραξιν τῶν ὀπίσω τῶν δοράτων, ἤτοι σιδήρου τοῦ δόρατος
σαυρωτῆρος τοῦ σιδηρίου
σαυρωτοῖς δόρασι· τοῖς σαυρωτῆρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος

SCR. 66. Simonid. Amorg. fr. 18 p. 585. 73. fr. inc. CXXII p. 214. 74. Theocr. II 58 VII 22. — Arist. HA. IX 2 de part. anim. 3, 6. 4, 11. 75. Herod. l. l. et Hecataeus l. c. 78. fr. 329, 81 Trag. inc. fr. 207 p. 685. 83. *K* 153.

ADNOT. 60. *Σαύη* Albertus, *Βαβυλώνιοι* Salmasius. *Sjehân* (orbis) comparabat Relandus de vet. ling. Pers. p. 226. 61. *αὔω* (*αὖος*) *σαυκός siccus* componit Lob. rhem. p. 285 Path. El. 122. Supra *ἄδδαυον*· *ξηρόν Λάκωνες*. *αὐσόν*· *ξηρόν* et quod magis quadrat *σαβακῶς*· *ξηρῶς* habuimus. Radix est *ψάω*, *ψαίω* (*ΨΑF* unde *ψαφαρός*), quam molliore sono *σαF* pronunciabant Syracusani. 62. Cf. *ψαυκρόποδα*· *κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα. ψαυκρὸν γόνυ*· *κοῦφον ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν. ψαυκρός*· *καλλωπιστὴς ταχὺς ἐλαφρὸς ἀραιός*. 63. Cf. gl. 243, unde *σάτον* emenda. Cf. Zonar. I p. 71. 64. *σαυαρόν* vox nihili pro *σαυκρόν*, nec defenditur voc. *σοβαρόν*. Cf. Boeckh. C. I. n. 2566. 65. Infra *ψαυκρόποδα*. 66. 67. *σαυλά σαυλόν* codex. Pro altero *ἁβρόν* Meinck. hist. crit. p. 99 corr. *ἁδρόν*, praetuli *ἄκρον*, quod placuisse video etiam Thes. VII c. 103 A. Mox *ἁβρύνεσθαι* Photius. 69. *σαυλοῦ* recte Thes. VII c. 103 D, sed ordine invito, pro *σαυλῶ*. 71. Imo *σαυλωτήρ* vel potius *σαυρωτήρ*. Sic supra *θηρητήρ* abiit in *θηλητήρ*· *κυνηγός*. 72. I. q. *σαυλά* (*σαῦλα*) vel *χαῦνα*. Vid Hemsterh. Poll. p. 1326 et not. sq. 73. Explicationes *σαθρὸν χαῦνον ἀσθενές* Albertus ad *σαυνόν* refert, quocum comparat *σαυχμόν* et *σαχνόν*. Cratini mentionem ad locum a Poll. X 143 servatum referunt Hemsterhusius et LDindorf. Thes. VII c. 104 BC coll. *σάννιον*, quorum sententiam qui amplectetur, legat oportet *ἀσθενές. παρὰ Κρατίνῳ* (*δὲ ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου*). 74. *σαῦρα* et *σαυρός* codex. — *ἰχθῦς*] Ath. VII p. 322 C Aelian. NA X 11. 75. Imo *Σάτραι*, quod Thes. VII c. 95 D restituit coll. Steph. Byz. et Herod. VII 110. 111. 76. *σαυρίται* codex. 78. *σαυρωτοβριθές* Nauckius. Cf. Eurip. ap. Arist. Ran. 1402 *σιδηροβριθὲς ξύλον*. 79. Ad *σαῦρος lacertus* refert Thes. VII c. 107 D. Vocabulum integrum videtur vestimenti speciem significare, ut *ζωωτή ζωδιωτή στρουθωτή* sim. 80. *στάθμην* videtur h. l. *capulus ensis* dici; tum *κεστόν* (*ξεστόν* Pearso, *ξυστόν* Gloss. Herod.) mutandum in *κέστρον*. Sin recte habet *κεστόν* ad gl. praec. pertinet. 81. (*σ*) Mus. Glossam *σαυρωτῆρσι* scribunt Cyr. 63 Phot. 502, 20. 83. Cf. *κεστρωτὸν ξύλον*.

σαύσακας· τυροὺς ἁπαλοὺς εὐτρόφους. καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι ἐπιφόρους ποιεῖν πρὸς συνουσίαν
285. σαυσαρόν· ψιθυρόν
σαυσιαλεῖ· μαστιγᾶται. Ἠλεῖοι
σαυτορία· σωτηρία. Ἀμερία(ς)
σαυχμόν· σαχνόν, χαῦνον, σαθρόν, ἀσθενές
σάφα· σαφῶς, φανερῶς, λαμπρῶς
90. σαφές· τὰ αὐτά
σαφηνιεῖ· ἑρμηνεύ(σ)ει
σαφήνισον· ἑρμήνευσον
σαφήτωρ· μάντις ἀληθής, μηνυτής, ἑρμηνεύς
* σάγματα· φορτία
95. * σαγμίς· ἡτοιμασμένος
σαχνόν· ἀσθενές, χαῦνον
σαψίς· ὁ ἀγαθὸς δαίμων, παρὰ Ἀράβοις
σάω· σῶζε, σῶσον
σαώζει· σώζει
300. Σαωκίς· ἡ Σαμοθράκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον
σαωμένα· θεωροῦσα
σαώς· ἥλιος. Βαβυλώνιοι
σαώσεις· σώσεις
σαώ(σο)μεν· σώσωμεν
5. σαώτερος· ὑγιέστερος. σῶος. ὑγιής. ἢ σωτηριώτερος. ἀπὸ πρωτοτύπου σάος Αἰολικοῦ
σαωτηρία· σωτηρία
* σαόφρονα· σώφρονα

SCR. 89. Ex Eurip. Oreste affert Erotian. lex. p. 338. 91. Aristot. rhet. 3, 2 (Aesch. Prom. 228). 93. *I* 404? 94. Genes. XXX 34. 98. *ν* 230 *ρ* 595 Callim. epigr. XXXIII p. 101 M. 303. *Α* 83. 4. *Χ* 175. 5. *Δ* 32. 7. *φ* 362.

ADNOT. 84. *σαυσάκας* codex, em. Herodian. *π. διχρ.* p. 344 Cram. AO. III 284, 13 Drac. 19, 2, ubi *σαῦσαξ* est leguminis genus. Meineke Com. CCCLXXII vol. V. Mox cum Kustero malim *(εὐ)επιφόρους*. 85. *susurrus* comparat Lob. Proll. p. 273, *σαυσαρισμόν* ap. Aristot. Probl. 27, 3 contulerat Albertus, quo loco IThSchneider lex. II p. 386 utitur, ut probet nobis coniecturam suam *σαυσαρός· ψαθυρός*. 86. *σαυσαλαγεῖται* vel potius *σασαλαγεῖται· μαστιγοῦται* coll. glossa spuria *σασαλαγεῖ* Meinek. Philol. XII p. 621. Latet *σαυσίδδει* vel *σαυσίλλει* vel *σαυσιάδδει*, quorum terminatio satis tuta. Possis *σαυσιάδδει· μαστιγιᾷ* h. e. *σωσιάζει Sosiae nequitias flagellis dignas imitatur.* 87. Ahrens Dial. p. 202. 88. Cf. *σαχνόν* et *σαυνίον*. Forma similis est vocc. *δαύχνη δαυχμόν δάχνη* pro *δάφνη*. 91. (*σ*) Iensius Cyr. 63. 93. *σαφῆτορ* cod., em. HSt. Ad Hom. Il. I 404 refert LDindorf. Thes. VII 112 B, quem ad locum vide schol. p. 259 Bekk. Idem Dindorfius conferri iubet *σαφηγορίς* de Sibylla dictum in epigr. ap. Paus. X 12 et *συμφήτωρ· μάντις μάρτυς* Hesych. quo de Lobeckius in Path. El. p. 46 verissime iudicat, apposita etiam alia gl. *ἀφητορεία· μαντεία*. Sed utrumque fugit *φητώ· στρόφιγξ*, quod Lobeck. rhem. p. 320 nominibus in *ῶ* exeuntibus non accensuisset, si meminisset glossographorum expositione voc. *ἀφήτορος* ab Aristarcho ap. Aristonic. p. 163 Friedl. expulsa: *τοῦ στροφέως*. 94. 95. *σάχματα* et *σαχμίς* Vossius ordine iubente et favente Creticae dialecti consuetudine. 95. *σεσαγμένος* Albertus. Expectaveris *σάχμις* aut *σαχμίας*. 96. Utitur h. v. Galen. Vol. 8 p. 782. 97. *Ἄραψι* Musurus. Forte *Περραιβοῖς* (*ἰσι*? Aeschyli). 99. Agnoscit Lob. rhem. p. 232. Forte *σαώσει· σώσει*; nam ap. Eustathium certe fictum est *σάωζε*, ut aeolicum *σάω* apocopatum dici possit. 300. Vide Wesseling Diod. I p. 369, qui laudat Plin. IV 12, 23. Adde schol. Hom. *N* 12, ubi *mons Saoce* memoratur. 1. *σαωμένη* cod., em. Valcken. Theocr. Adon. p. 279 A. Negat recte factum Ahrens II 68, 342 qui *σαμένα· θεωμένη θεωροῦσα* corrigit, coll. *ἐσάμεθα*. 2. *Saouz* urens, quo nomine solem appellant Persae, qui mundum urit, intellegit Reland. de vet. lingua Pers. p. 228. Boettiger Aric. p. 17. 4. *σάωμεν* cod., em. Cyr. 63 Iensius et Tollius. 5. *σάος* Mus., *σασηῶ* codex quod fortasse ad glossam ipsam pertinet *σαώτερος ὥς κε (νέηαι)*. Vide Ahrens Dial. I p. 102. 284. 6. Cf. *σαυτορία* et Ahrens I p. 202. 7. *σαώφρονα* Cyr. Alberti, *σαόφρονα* Cyr. 63.

σβέννυται· κατασβέννυται
σβέσαι· παῦσαι, κατασβέσαι
σεαυτόν· τοῦ σοί
[σέβαμα· ἐπιστροφὴ πονηρά]
σέβας· τιμή. θαῦμα. θάμβος, ἔκπληξις. αἰδώς
σεβάσμιον· τιμητόν, προσκυνητόν
σεβάσσατο· σεβαστὸν ἡγήσατο, ἐτίμησεν, ἐνετράπη
σεβαστός· προσκυνητός, τιμητός
σεβέννιον· τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γινόμενον
σέβερος· εὐσεβής, δίκαιος
σέβεσθαι· αἰδεῖσθαι, ἐντρέπεσθαι. προσκυνεῖν. αἰσχύνεσθαι
σέβηται· λατρεύηται. ἢ αἴδηται
σεβιστόν· τιμητόν
σέβις· πυξίς
σεγάνιον· γυργαθῶδες πλέγμα παρὰ Ῥοδίοις
σέδας· καθέδρας
σε(.)έλλισαι· Φρύνιχος ἐν Κρόν[ί]ῳ·

ἄγαμαι Διονῦ σοῦ στόματος, ὡς σε(.)έλλισαι

κεκόμπακας πολλάκις. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε, Σέλλου καλούμενος, ἀλαζὼν καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ καλεῖσθαι.....

* (Σ)εδέκ· πόλις Μωαβιτῶν. ἑρμηνεύεται δὲ μελέτησις
σέθεν· σοῦ. ἰσοδυναμεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σεῦ καὶ τὸ σέο καὶ σεῖο·
τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον τοῦ σοῦ σύναρθρον·

μνῆσαι πατρὸς σεῖο

καὶ σοῖο ἢ ἐκ σοῦ
σεῖα· ἐδίωξα. Βοιωτοί

SCR. 8. Proverb. VII 7. 9. *I* 674. 11. ADN. 12. *Σ* 178. 14. *Z* 167. 18. e. g. Eur. Or. 347. 24. Com. II 1 p. 584. 25. Iesai. XVI 7 ubi *δὲ σὲθ μελέτησις*. 26. *Λ* 180 *Ω* 486.

ADNOT. 10. Om. Mus. L. *σεαυτῷ· (ἀντὶ) τοῦ σοί.* 11. Procop. ad Iesai. XVI 8 p. 240 Basil. M. II p. m. 283 D. 16. Vocabulum est Aegyptiacum de *Se* (lignum) et *Beni* (palma) compositum. Usus eo est Archigenes ap. Galen. *κατὰ τόπους* II p. 183, s. 348. Cf. Iani Antonii Saraceni schol. in Diosc. I c. CL p. 22 Salmas. in Solin. p. 290 B 934 B Ducang. 17. A Mus. deletam resuscitavit Schowius. Consentiunt Theognostus p. 11, 16 Zonar. c. 1632, ubi Tittmannus: „*sine dubio Lat.* severus. *Movet tamen dubitationem Hesych. gl. σαυαρόν· σεμνόν σοβαρόν.*" quae nullius pretii sunt. Ceterum *σεβερός* accinit LDindorf. Thes. VII c. 122 B ex praecepto Lobeck. Proll. p. 261, ubi addi potest hoc vocabulum adiectivis in *ερος* exeuntibus. Si mendo caret, deducendum est a *σέβω*, adludit autem *θεμερός*. 21. *πηξίς* cod., em. Iunius. Infra *σεπτυίς* (l. *σεπυΐς* vel *σιπυΐς*)· *πυξίς*. *Σίβυς* male scribit Thes. VII c. 123 C pro *σεβυίς* vel *σιβίς*. Cf. *ἐβεβλίς*. 22. Exspectabam *σαργάνιον* vel *σεργάνιον*. Similiter *σαγήνιον* Is. Vossius. 23. GCurtius Etym. p. 206. Cf. *σέλας* et corrige *σέλλας*. 24. *σεσέλλισαι* (*σεσάλλισαι* cod.)· *μάτην ἐπῆρσαι. ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου κτλ.* Phot. 607, 9. Hinc corrigendus noster, ubi pravus accentus *σεσελλίσαι* ex *σεσελλίσθαι* natum videri possit. — [ί] Heinsius; *σεσέλλισαι (κατ' Αἰσχίνην) κεκομμέν' (ἤδη) πολλάκις* Th. Bergk. Lyr. p. 560. *κεκόμπακας* pro *κεκομμένα* Meinekius; (*οὕτω*) *καλεῖσθαι* vel *καλεῖσθαι Σέλλους* Maussacus et Heinsius. Cf. Didym. p. 50. Apud Theognost. 11, 19 legendum *σελλισμός* pro *σελασμός· ἀλαζονεία*. 25. *πομωαβιτῶν* cod. *πόα Μωαβιτῶν* inepte Mus., qui Σ praefixit a rubricatore omissum. Sub *πο* (with λ above) latere *πο* vidit Sopingus. Vide Procop. Iesai. XVI 7 p. 234. 236 Basil. M. in Ies. II p. m. 282. 26. *Ὁμηροῦν* cod., em. Mus. 27. *σεῖα* (h. e. *σῖα* a *σίω* = *σείω*) codex et Is. Vossius, *σεῦα* Mus. Infra *σεῦα· ἐδίωξα*, ubi constanter *σεύειν* per *διώκειν* explicatur. Cf. Ahrens Dial. I p. 212.

(30) 28. σεῖν· θεῖν. Λάκωνες
(31) 29. σεῖναι· θεῖναι. Κρῆτες
(28) 30. σείεις· ἐξαπατᾷς. Ἀττικοί
(29) 31. Σ[ε]ιθωνίη· ἡ Θεσσαλία
* σεῖο· σοῦ ἢ τοῦ σοῦ
σειομένους· καθαλλομένους
* σ[ε]ίνεται· κακοποιεῖ
335. * σεῖο φονῆος· τοῦ σοῦ φονέως
* σεῖον ζυγόν· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, συνεχῶς καὶ ἐπιτεταμένως ἔτρεχον
σειραί· πλέγματα, ἡνίαι, ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες
[σειραχθῆσαι· χρεῶν ἀποκοπαί]
σειραφόρον· ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων
40. σειρή(ν)· ἡ ἀναδέσμη. καὶ μέλιττα, ἢ μελίττης οἶκος. καὶ ὀρνιθάριόν τι ποιόν. καὶ ἱμάτιον ἀσπάθητον λεπτόν
* σειρή· ἅλυσις, δεσμός
σειρῆνες· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες
σειριᾷ· φλεγμαίνει, καροῦται
σειρίδας· τὰς σειράς
45. σείριος· ὁ ἥλιος. καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ
Σειρίου κυνὸς δίκην· Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα
[σειροὶ ἐπαύλεις]
[σειρῆνες· οἱ μὲν ἔξω γυναῖκάς φασι μελῳδούσας, ὁ δὲ Ἀκύλας στρουθοκάμηλον]

SCR. 31. Herod. VII 122. 32. Γ 137. 35. Σ 335. 36. γ 486. 37. Ψ 115. 39. Aesch. Ag. 1640 Ar. Nubb. 1300. 40. Θ 25 Arist. HA. IX 40. 44. Aen. Venat. 9, 13. 19. 46. Sophocl. fr. 732 Archil. fr. 63 p. 549 Ibyc. fr. 3 p. 762. 48. ADN.

ADNOT. 28. Mirum est omitti quod fortasse ap. Hesych. s. v. σίν latet et a Phot. 503, 19 ponitur σεῖν· τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν ὅταν βούλωνται οὐρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Accedit quod Ahrens dial. II p. 68 evicit, neque σεῖν· θεῖν (quod tueri videtur Meinek. Phil. XII 621) neque σῆ· τρέχει integras esse posse, cum infinitivum Laconice σέην sonare oporteret, alterum σῆ· τρέχε scribendum videretur. Idem p. 70 „*At Cretes*, inquit, *certe σέμεν dixissent* i. e. θέμεν. *Praeterea et haec gl. et antecedens ipsa paullulum suspecta ordinem alphabeticum turbant, quum sequantur σείεις Σειθονίη etc. Quare valde vereor ne istae male sint segregatae ex una hac: σεῖαι· θεῖαι. Λάκωνες. Κρῆτες δὲ θεῖναι* (§ 11, 11).“ Denique p. 316 σεῖναι propter vulgarem terminationem suspectum esse monstrat, licet Boeckhius C. I. II p. 204 aliter sentiat. Non offendit etiam Valcken. Theocr. Adon. p. 280 A. Quidni σεῖν· θεῖν Λάκωνες (quae lenior est medela, quam σέϊν· θέσιν) σεῖνες· θεῖνες Κρῆτες? h. e. θίν θῖνες (cf. gl. θ 186), ut turbatus ordo transpositione sanctur. Quod ne faciamus ne praepedimur quidem voc. Σειθονίη vitiose scripto pro Σιθωνίη. Cf. σίνες et σίμιον. In transcursu moneo, alienum esse quod Albertus attulit ἀνασεῖν· ἀναφέρεσθαι, quod aut ἀνάσσειν scribendum cum Valckenario, aut quum ordo ἀνασοεῖν requirat agnoscendum pro Cypria forma (coll. ἐσσοημένος) qua de alibi dicam accuratius. 30. Hunc usum illustrant Phot. 503, 18. 504, 25 et qui ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει iungit Antipho p. 146, 21. 31. Σειθονίη codex, Σιθωνίη (Σιθωίνη R) Steph. Byz. 566, 15 ubi Meinekius animadvertit Ionicam formam remansisse ex loco Herodoti VII 122. 33. σαλευομένους non magis opus videtur, quam σευομένους. 34. [ε] HSt. 35. φόνησας — σοφόνεος cod., em. Mus. nisi quod pro φονέος Pearso demum restituit φονέως. 38. σισαχθῇ Cyr. 63, σεισάχθεια Mus., σεισάχθαι Aldus. 40. σείρη cod., em. Albertus recte monens ἀναδέσμην requiri. Videndum igitur ne σειρηηαναδεσμη natum sit ex σειρηναναδεσμῆ. Huc etiam gl. 341 retrahenda. — μέλιττα spectat ad Arist. HA. IX 40 et Zenob. V 97. — ὀρνιθάριον] Schol. Iesai. XXXIV 13 Chrysost. Iob. XXX 29. — ἱμάτιον] cf. gl. 342. 351 Phot. 504, 12 Harpocr. 165, 6. 42. σειρῆναι cod., em. Thes. Cf. gl. 540. 43. Eustath. 1709, 56, ubi ἕτερος τις quem compilat est ipse Hesychius. 44. Poll. X 142. Dicuntur etiam σερίδες et σειράδες. 45. Lob. Parall. p. 75 Rhem. p. 136. 46. Theo de astrol. p. 202 ed. Martin. 47. σεικοῖς· ἐπαύλεσι Cyr. 63 h. e. σηκοῖς. Sed recte ni fallor Sopingus refert ad Iesai. 34, 13 ἔσονται ἐπαύλεις σειρήνων. 48. Basil. M. ad Iesai. XIII 21.

σειρομάστης· εἶδος ἀκοντίου

350. σειρομαστῶν· δορυφόρων. καὶ εἶδος λόγχης

σειρόν· τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον. Σικυώνιοι

σειροφόρος· οἰωνὸς ἡγεμονικός

σεῖσαι· συκοφαντῆσαι. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων

σείσατο· ἐσείσθη

55. σεισάχθεια· Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐνομοθέτησεν, ἥνπερ σεισάχθειαν ἐκάλεσε, παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων

σεισμός· τρόμος

σεισόφελος· τὸ τῶν τροχίλων εἶδος

σείσων· ἄγγος κεραμεικόν, ἐν ᾧ τοὺς κυάμους φρύγουσιν

σεῖφα· σκοτία. Κρῆτες

60. σεκάνες· πόῤῥωθεν

σεκούα[να]· σικύα

σεκουάνη· ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες

[σέκρετον· συνέδριον]

σελαγίζει· αἴθεται, φλέγεται. ἀπὸ τοῦ σέλας

65. σελαγεῖται· τὰ αὐτά

σέλαιναι· λαμπάδες

σελάοντες· λάμποντες

σέλας· φῶς, αὐγή. πῦρ, φλόξ, φέγγος τοῦ πυρός, λαμπρότης. [ἢ καθέδρα(ς)]

[σελάσει· φλέγει, λαμπαδίζει]

SCR. 49. LXX. 53. Pind. Pyth. IV 272? 54. Θ 199. 56. Thuc. III 89, alii. 58. Alexis et Axionicus comici ll. ll. 65. Arist. Nubb. 286. 67. Nicand. l. l.

ADNOT. 49. Cf. σιρομάστης. εἶδος ἀκοντίου λόγχη Cyr. 63 Gloss. mss. cod. reg. 1673. 2062. Proprie quid sit, nisi σειρομάστης a σιρομάστης diversum est, docent Phot. 513, 14 et Tzelz. Hist. XIII 491 a schol. in Ioel III 10 et glossis mss. in proverb. ad calcem Cyr. 63 pendentes. 51. De posteriore explicatione cf. 349. Prior apta est publicanis (τελώναις), instrumentum ferreum gestantibus, quo merces explorare solebant: nam σιροί h. l. non tam scrobes, quam saccos denotare videntur, vel etiam naves onerarias, in quibus frumenta advehebantur. Similis huic instrumento fuit σίφων infra ab Hesychio descriptus, quo de Lob. Aglaoph. p. 874. 51. οἷον θέριστρον Harp. Phot. Suid. s. v. σείρινον. Cf. σειρήν. 52. ὄνος Heinsius. An οἷον? 53. Cf. 330. 55. Moer. Att. p. 347 Diod. I 79 Plut. Sol. c. 15 Diog. La. I 45. Cf. 338 et ἐπεισαχθής. 57. σεισολόφος Albertus coll. τιναχτοπήληξ probante Thes. VII col. 136 A, σεισο(κέ)φαλος vel σεισόκεβλος Meinek. Philol. XII p. 621, cui τὸ τῶν suspectum est. 58. Poll. X 100. 122, apud quem VII 181 σειεύς etiam pro sartagine illa invenitur. Cf. σώσικες. 59. Recte Guyetus ad ψέφας (ζόφος) revocat. Infra ψάφα· κνέφας (Lob. rhem. p. 315.) 60. Βεκάς confert Albertus Guyetum secutus, qui ἑκάς adposuerat. Sed quis unquam σεκάνες vel ἑκάνες pro ἕκαθεν dictum esse credat? Corrigo etiam nunc (Philol. XIV p. 210) σέκασα vel σεκόσα, quam coniecturam firmant ἔντεσα· ἔσωθεν, ἔξεσα· ἔξωθεν, συνόσα· ὁμοῦ (l. ὁμόθεν) ὠδόσα· ἐκ τοῦ ὧδε τόπου et ne amplius dubitandi locus relictus sit βεκῶς· μακρόθεν loco non suo inter βέκος et βεκσέληνος (sic pro βεκκεσ.) ita collocatum, ut βεκόσα correctio fere necessaria videatur. 61. σεκούα corrigit LAhrens Dial. II p. 120 coll. Apollon. Dysc. de adv. p. 555 et Mionnet Suppl. IV p. 161. Cf. etiam Boeckh. Metrol. disq. p. 92 et de ῑ more Laconico passim in ε̄ mutato Λεβυαφιγενής (CKeil Philol. IV 737) Δεονῦς Σέσυφος κέθαρις σμένθος σέλπον ἔλπος (pro λίπος) βλέτυερ Ἀρεάδνη χίλεοι (inscr. Cretens. p. 12 lin. 75 ed. RBergmann). Σεκουῶνα· Σικυῶνα non ausim. 62. Suspectum est propter exitum Ahrenti l. l. qui oleae genus a peponis similitudine quadam appellatum intellegit. 63. σεήρετον inepte Mus. 66. σελάναι coni. Lob. Proll. p. 35. Cf. gl. ε 2002. Photii 505, 13 glossa σελατοῦλαν: δαΐδαν τὴν καιομένην καὶ λάμπουσαν non huc trahenda, sed sic est emendanda σελαγοῦσαν δᾷδα κτλ. 67. Lobedk. rhem. p. 179. Si ad Nic. Ther. 691 spectat, σελάοντος· λάμποντος scribendum. 68. καθέδρας Albertus recte. Cf. gl. σ 323. Saepius σέλας pro σέλλας scribitur; hoc vero loco glossa Laconica traditur. Cf. κασέλα et κασελατίαι. 69. Malim detortum dicere ex σελαγεῖ quam ex σελάει vel σελάζει. Vide Lob. rhem. p. 249.

370. Σελ(.)ασία· Ἄρτεμις
Σελ(.)ασία· τόπος τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰκὸς κληθῆναι τὴν Ἄρτεμιν
σέλας· φῶς πυρός, ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός, περιφραστικῶς· ἔνθεν καὶ σελήνη, παρὰ τὴν λαμπρότητα τὴν περὶ αὐτὴν γινομένην τοῦ ἡλίου·
εἵατο πεντήκοντα (σέλα) πυρὸς αἰθομένοιο
σελασφόρος· λαμπροφόρος
σελάτης· κοχλίας
75. σελάχιον· κύμμα ἰχθύος. ἢ τὰ σελάχια λεγόμενα. τινὲς δέ φασι· σελάχη λέγεται, ὅσα ἄποδα ζωοτοκεῖ. Σέλαχος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τοῦ σελαχίου ψαρίου
σελάχη· εἴδη θαλασσίων θηρίων
σελαχίας· εἶδος ἰχθύων (οὐ) μεγάλων
σελευκίς· εἶδος ἐκπώματος, ἀπὸ τοῦ βασιλέως κληθέν. καὶ ὑπόδημα γυναικεῖον. καὶ ὄρνεον ἀκριδοφάγον
σελήνας· πόπανα, τῷ ἄστρῳ ὅμοια πέμματα
80. σεληνίς· φυλακτήριον, ὅπερ (δέρης) ἐκκρέμαται τοῖς παιδίοις
Σεληπιάδαο· Σεληπίου υἱοῦ
σελίαρ· φοίνιξ
σελίδες· τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διαστημάτων τῆς νεώς. καθάπερ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις, τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν
σέλινον· τὸ γυναικεῖον
85. σελινουσία· κράμβης εἶδος
σελίνου στέφανος· πένθει προσήκων. διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ἀγῶνι στεφάνῳ ἐχρήσαντο αὐτῷ
σελίς· πτυχίον, καταβατὸν βιβλίον. ἢ [ἔνδοξον
Σελλάδαι· γένος ἰθαγενῶν

SCR. 71. Theopompus Hellen. IV° Xen. Hell. II 2, 13. 72. *Δ* 559. 73. Aesch. Eum. 1022. Oblitus vero Thes. est Sophocl. fr. 311. 312, ubi *πέμφιξιν οὐ* natum videtur e *πέμφιξ ΙΛΙΟΥ* h. e. *ἡλίου*. 75. Arist. HA. III 1. 78. Apollod. Athen. et Polemo. 79. Eurip. fr. 352 p. 369. 81. *Β* 693.

ADNOT. 70. *παρὰ Λάκωσι* addit Theognost. 11, 18 Zonar. 1635. Praestat Σελλασία Steph. Byz. (559, 13) p. 561, 3, qua de cf. LDindorf. Thes. VII c. 150 D. 72. *ἡλίου. εἴδτον πυρὸς* cod. *ἡλίου. Σέλας πυρὸς* Mus., em. Schowius, qui vidit *σέλας* vel *σέλα* excidisse et sub *εἴδτον* latere *εἵατο πεντήκοντα*. Ceterum diductis literis expressi *πυρός*, quod integritati glossae deest. Hinc emenda Theognosti 11, 18 Zonar. 1635 *σελάπυρος· ἡ λαμπρότης*. 73. Hinc detortum volunt quod Cyrillus habet *ΛΑΣΦΟΡΟΣ*, nisi hoc boeoticum est. *Λαμπαδοφόρος*. AM. 74. Cf. Lob. Proll. p. 106, qui *σιαλίτην* intellegit, et rhem. p. 249. 75. Glossa fluxit e Callistrato Aristophaneo p. 330 [24]. — *εἰσὶν ὡς τοκεῖ* cod., correxit Faber ad Arist. Eccl. 461 monente Chr. Gryphio. Nisi exciderunt nonnulla e. g. *ἄποδά ἐστι καὶ ᾠοτοκοῦντα πρότερον ἐν ἑαυτοῖς εἶτα ζωοτοκεῖ*. — *λέγεσθαι* et *ὀψαρίου* Mus. *ὀψάριον* Schrewel. 77. *σελάχια* Thes. VII c. 141 D, sine caussa. Sed glossa praecedens ordini non magis conveniens haud scio an *σελαχοειδῆ* scribenda sit. Cf. *λεωβάτος*. 78. Poll. VI 90 Ath. XI p. 497 F 783 E Steph. Byz. 560, 8. — Poll. VII 94. — Phot. 506, 7 Cyrill. 63 uterque ni fallor a Basilio M. pendens, Plin. X 27 Cram. AP I p. 28 Oppian. Ixeut. II 19 Zosim. I 57 alii. 79. *ὅμοιον, ἀπέμματα* cod., *ὅμοιον, πέμμα τι* Mus., qui etiam *πόπανον* scripsit. Cf. Steph. Byz. p. 560, 18 schol. Eur. Tro. 1075 Phot. p. 505, 20. 80. *ἐκκρεμᾶται* cod., *ἐγκρεμᾶται* Mus. Intellege *amuletum*. (*δέρης*) Meinek. 81. *Σελαπιάδαο* cod., em. Mus. 82. Cf. *σαρίρ*. 83. Poll. I 88 Eustath. 1041, 27. 84. *γύναιξ* cod., em. Mus. Vide schol. Theocr. XI 10 Phot. 506, 4 ubi *αἰδοῖον* additum. 85. Eudem. Athen. p. 369 F. 86. *προσήκειν* cod., *προσήκων* Mus. quod concinnitatis gratia recepi, licet Phot. 506, 5 Diogeniani verba integriora servasse videatur *σελίνου στέφανος: πένθιμος. τὸ γὰρ σελίνου (σέλινον* corrigunt) *πένθεσι προσήκει. ὥς ἔφη καὶ Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ἀγώνων*. Cf. Suid. *σελίνου δεῖται*, Plut. Timol. p. 248 E Artemidor. I 79. 87. Quid sit *καταβατὸν* (pagina) docet Boisson. Herod. epim. p. 2. *ἢ* post *πτυχίον*, *ἔνδοξον* post *ἰθαγενῶν* colloco. Alii *σεμνόν· ἔνδοξον* e Phot. 596, 22.

σελληγορεῖ· εὐχερείας ἀναφώνημα

390. *Σελλήεις·* ποταμὸς Θεσπρωτίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔθνος Σελλοί, καὶ ἄλλο(ς) τῆς Τρωάδος. οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες κατὰ συναλοιφὴν
 ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοί
 οὐχ ὑγιῶς ἀκούουσι τὸ ἔθνος

Σελληϊάδεω· Σελ(λ)έως υἱὸς ὁ μάντις, Βατουσιάδης τὸ ὄνομα

σελλίζεσθαι· ψελλίζεσθαι. τινὲς δὲ *σελλίζει·* ἀλαζονεύει

σέλματα· τὰ ζυγὰ τῆς νεώς· ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς τὸν ζυγὸν διαστήματα. ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων

σέλμενοι· γενόμενοι

95. *σελμίς·* ὁρμιὰ τριχίνη. καὶ τὰ ἰκρία

σελμῶν· σανίδων. ἀνταπόδοσις

[*Σελοί·* ἔθνος ἐν Δωδώνῃ. ἢ πτωχοί]

σέλπιδες· σχεδίαι

σέλπον· σίλφιον

400. *Σελχροί·* Πέρσαι

σεμαλία· ῥάκ[κ]η. Ἀργεῖοι

σεμέλη· τράπεζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ ἑορτή

σεμελοιρίδαι· οἱ ἄνευ κελύφους· οὓς ἔνιοι λίψακας

σέμελος· κοχλίας

5. *σεμίαρ·* χιτών. ἢ πλὰξ ἀντὶ στέγης ἐπικείμενος, ὡς Λάκωνες

Σεμίραμις· περιστερὰ ὄρειος Ἑλληνιστί

σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια· Σοφοκλῆς. τὰ ἄῤῥητα, καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια

σεμναὶ θεαί· τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριν[ν]ύας ἐπὶ εὐφημισμῷ

σεμνή· τιμία. σώφρων

10. * *σεμνεῖον·* οἶκος ἱερός

SCR. 90. *Β* 659 *Π* 234. 91. Archiloch. fr. 102. 93. Archil. fr. 5, 1 p. 536. 94. *Μ* 38? 96. Ps. LXVIII 15 Iud. IX 45. 97. *Π* 234. 402. fr. 21 p. 561 Nck. 6. Theocrit. XVI 100. 7. Soph. fr. 733. (Cf. Philol. XV p. 154.) 8. Thucyd. I 126, 7 al. Philemo com. ap. schol. Soph. OC. 42. 10. Philo II p. 475, 15.

ADNOT. 89. Vid. Hermann ad Aeschyl. Prom. 439. Thes. VII c. 151 „*adludit* ad *σεμνηγόρει.*" 90. Apoll. lex. 141, 2. *Σελλῆις — ἀμφίοις σελλοὶ* cod., *Σελλήης — ἀμφὶ δὲ σελλοὶ* Mus., correxi. Vide Lasaulx Dodon. p. 7. 91. *Σελληΐδέω* (*Σελληϊάδεω* Mus.) *Σελέως* cod., em. Meinek. Com. II 1 p. 584 Philol. XII 621 Bergk. PLGr. p. 560 ad Archil. fr. 102 (p. 886 ed. pr.) 92. *σελλίζει* medii est persona secunda. Cf. Didym. p. 50. 51. — *ψιλλίζεσθαι* cod., em. Mus. 94. *σέλλω* pro *ὁρμῶ* ponit Eustath. 1041, 26. Adscripseram: *πελόμενοι· γενόμενοι*, an *detortum ex ἑλμένοι· στενόμενοι*. Hoc verum videtur. Posterius nunc etiam Meinek. Philol. XII 621 proposuit, *ὁμοῦ* ante *γενόμενοι* excidisse suspicans. Longius distare videtur locus Aeschyleus *σέλμα σεμνὸν ἡμένων* in Agam. 183. 95. *σελμίδες· τὰ σχοινία* et *τὰ σπαρτία* reddunt schol. Hom. *Β* 170 Eustath. 197, 14 1041, 34. Eustath. 146, 29 Lob. rhem. p. 112 n. 117 n. 96. *σελμῶν· σανίδων* Phot. 506, 10; altera explicatio ad Ps. LXVIII 15 referenda est. Vide Lex. Origen. p. 235 Gloss. in Ps. p. 304 ed. Ernesti et Cram. AOxx. II p. 466, 9. 97. *Σελλοί* Mus. invito ordine. *Πτωχοί*] imo *πτωχαλαζόνες*. 98. Non sollicitaverim. Fortasse ap. Arcad. p. 35, 21 ed. m. *σέλπις* legendum pro *σάλπις*, quod cum *τράμπις* iungit. 99. *σέλπιον*? 401. *Ἀργεῖοι* fortasse ad aliquam vicinarum glossarum pertinet; tum coniciam *φεμινάλια· βράκη*, vel *βράκκαι*. 2. Thymelen dicere videtur qua de cf. schol. Ar. Plut. 678. 3. *σέμελοι· κοχλίαι — λείμακας* Salmasius coll. *λείμακες*. *Σέμελοι* verum videtur, reliqua incerta, nisi quod *ψίλακας* vix reici possit. — *κελίφους* cod., em. Mus. 4. Lob. Proll. p. 106 rhem. 249. In Theognost. 11, 15 *σέβετος*, in Zonar. 1634 *σεύετος* scriptum; cf. *σελάτης* et *σέσηλος* (*πιλός* supra). 6. Diodor. II 4, p. 117 Wessel. 7. Phot. 502, 22 omisso Sophoclis nomine. Imitatus hunc locum est carminis ithyphallici auctor v. 5: (fr. 34 p. 1037 Bgk. ed. alt.) *χὴ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια.* 8. Phot. 506, 11. — *Ἐριννύας οὐ. ἔ. καὶ Εὐμενίδας* Valcsius.

σεμνολόγημα· ......
σεμνόν· κατάστυγνον, καὶ ἥσυχον. δηλοῖ δὲ καὶ ἔνδοξον, καὶ θαυμαστόν, καὶ ἄξιον ἐντροπῆς, καὶ μέγα, καὶ ἕξιν ἔχον
σεμνύνεσθαι· κομπάζεσθαι, μέγα φρονεῖν. λαμπρύνεσθαι
σεμνυνόμενος· κομπάζων, μέγα φρονῶν. λαμπρυνόμενος
415. σέμπαδα· ὑποδήματα
15a. Σέξ[ε]στος· ὄνομα κύριον
σεπτά· θαυμαστά, σεβάσμια
σεπτεύειν· σέβειν
σεπτευομένης· εὐχομένης, σεβομένης
[σεπτοί· μεταβαλλόμενοι]
20. σεπτόν· ἔντιμον, ἅγιον, σεβάσμιον, σεβαστόν
σεπ[τ]ύς· πυξίς
σεργοί· ἔλαφοι
σερήτιον· ἡ σερίς
[σερί· ζωστήρ]
25. * σειρομάστης· εἶδος (ἀ)κονταρίου
σερίδες· σειραί
σερίζω· στηρίζω. στηρίζομαι
Σέριφος· Ἀριστοφάνης τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον. ἔστι δὲ καὶ πόα σέριφος λεγομένη
σέρκος· ἀλεκτρυών. καὶ ἀλεκτορίδες σέλκες
30. σερμοί· θερμοί
σερός· χθές. Ἠλεῖοι
σέρτης· γέρανος. Πολυῤῥήνιοι
σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες
σές· ἔλαθες. Πάφιοι

SCR. 13. Eurip. fr. 916 p. 517 Plat. Phaedr. 242 E Isocr. p. 149 D. 14. Aristoph. Ran. 1020. 19. ADN. 20. Aesch. Prom. 813 Eur. Med. 502 ex coni. Nauckii in *ZfGW* X p. 502. 28. fr. inc. CCXLVIII. 33. Comici passim e. g. Ar. Avv. 82.

ADNOT. 11. 12. Separavit Albertus. 15. *Σέμπαλα* pro *σέμβαλα* vel *ἐμβάδια* Guyetus. Prius praefero. Cf. gl. σ 138 ubi dixi me Theognosti 11, 17 et Zonar. 1635 *σίβαλα* (l. *σίμβαλα*) hinc corrigere. 15a. Om. Mus. Em. Lob. Parall. p. 18 Nauck. *ZfAW*. 1856, p. 14 Meinek. Strab. III p. VII Philol. XII 621. Cf. Schaefer. ad schol. Apoll. Rhod. 2 p. 232 et nos in Philol. VI p. 668. 17. *σεύειν* cod., em. Mus. Lob. rhem. p. 196. 18. *ἐγχομένης* cod., em. Guyetus. 19. *στρεπτοί* Salmasius coll. Hom. *I* 493 c. schol. Infra *στρεπτοί· εὐμετάβολοι.* 21. Supra *σεβύς· πυξίς.* Legendum *CEIΠΥIC* aut *σεπυΐς* e dialecto pro *σιπυΐς* quod ap. Hippocratem p. 685, 17 lectum Galenus in Gloss. p. 560 per *πυξίς* explicat. Idem est *σιπύα* et Cypriorum *ἰπύα.* 22. *σέρϜαι Cervi* ALB. Fugit hoc LMeyerum in *Orient und Occident* I p. 197—8. 23. Ad *σέρις* (hoc acc.) s. *σειριχόν* quod *intubam* significat referunt Sopingus et Albertus. Non liquet. 24. *σερίς* Mus. Cf. 427. 25. (*ἀ*) Salmas., non opus. 26. H. e. *σειρίδες* vel *σειράδες.* 27. Ante *στηρίζομαι* glossam excidisse putat Albertus. — Supra *ἐριζόμενος· ἐπιστηρίζων*, ubi tamen ordo *ἐριδόμενος* requirit, et *ἀρῖξαι· ὑποστηρίξαι* habuimus. *σερίζω· σειρίζω* Salmas. in Solin. p. 95 A. 28. *διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν* Phot. 506, 24 post *Λακεδαίμονα* addit. Absinthium marinum *τὸ σέριφον* vocat Galenus XIII p. 126 alii *σερίφιον.* 29. *σέρκες* Guyetus. 30. Cf. *σαρμοί.* Forte *σέρμοι· θέρμοι;* Ahrens Dial. II 68. 31. *Heri* et *hesi* recte conferebat Albertus, quem secutus Lob. Path. El. 47, 3 de etymo fallitur. Pro (*χ*)*θεσός* poni vidit GCurtiusEtym. *Grundz.* p. 169. Hoc tamen dubitari licet, silne *χθεσινός* scribendum pro *χθές* an *σέρ· χθές.* Cf. *σές.* 32. Infra *συριστής· γέρανος ἄῤῥην.* Cf. gl. γ 567. Albertum *ἔρτις* conferentem fefellit memoria. 33. *σερφοί* codex. Cf. *σύρφος* et Didym. p. 37. Plura dat Phot. 507, 1. 34. *ἔλαθες* corruptum, emendatio latet. — *σές· ἐχθές* Pierso ad Moer. p. 402, coll. *σερός.* Hoc ipsum aut (*ἔλα*)*σες· ἔλαθες* coni. Meinek. Philol. XII p. 621. Prius haud dubie falsum, cum apud Paphios σ pro θ nondum sit repertum, posterius ob eam ipsam causam non magis probandum eo tamen commendatur, quod verbum videri vult. Est potius secunda persona praesentis non imperfecti (*σὲς* pro *σεῖς*, ut dixi in Kuhn. *Ztsch. f. vgl. Sprachk.* IX p. 369 coll. *ἐς πόθ' ἕρπες*) a *σέσαι* = *σβέσαι*, vel a *σέω* = *ξέω*, nisi *σέσαι·...* scribendum. In transcursu moneo etiam *κάς· καί. Κύπριοι* nunc mihi formam verbalem videri, (cf. *καπατάς· καθορῶν*) ut haec sit glossae emendatio: *κάς· ἀντὶ τοῦ καίων. Κύπριοι.*

435. σέσακται· ἔσταλται. καθὸ καὶ ἡμεῖς τὴν στολὴν σάγην λέγομεν
σεσαλαγμένον· σεσαγμένον, διατεταγμένον
σεσάχθαι· ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ ἡ καθόπλισις
* σεσελίσθαι· ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν, ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σελλοῦ
σέσελι· πόα τις
40. σεσήκασμαι· πεπλάνημαι
σέσηλοι· κοχλίαι. Λάκωνες
σεσημασμένον· ἐσφραγισμένον
[σεσηνομένον· διασεσυρημένον]
σεσηπυῖα· διεῤῥωγυῖα
45. σέσηρε· γελᾷ δολίως. ψύχει τοὺς ὀδόντας (γελῶσα)
σεσηρέναι· γελᾶν προσποιητῶς [γελῶσα]
σεσηρυῖαι· γελῶσαι κατὰ θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ προσποιητῶς
σεσηρώς· κεχηνώς. διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν ἔχων στόμα
σεσιμωμένος· ....
50. σεσοβημένος· τεθορυβημένος, ἄτακτος τῇ κινήσει, τεταραγμένος
σέσοψ· ποιὸς ἰχθῦς
σεσύανται· ὡρμήκασιν
σέσυφος· πανοῦργος
σεσωρευμένα· βεβαρημένα
55. σεσωσμένος· γυναικὶ συγγεγονώς
σεπτηρία· καθαρμός. ἔκθυσις
σεῦ· σοῦ
σεῦα· ἐδίωξα
σεῦαι· (ἀ)πελάσαι. ἐλάσαι. διῶξαι. ἢ ὁρμὴν ἐμβαλεῖν
60. σευάμενος· ὁρμήσας, καὶ τὰ ὅμοια
σεύ[άσ]ας· παρορμήσας. διώξας·
    σεύας ἐκ πεδίοιο
σεῦε· δίωκε
σεύει· διώκει

SCR. 37. Saepius σεσάχαται et ἐσεσάχατο (Eustath. 234, 12) Herodotus, e. c. VI 70. 38. Phrynich. com. II 1 p. 584. 39. Alexis Ath. IV p. 170 B Theophr. HPl. IX 15, 5. 41. Epicharmus (?) l. c. 42. Demosth. 999, 16, 49. Aristot. de part. an. IV 2. 54. II Tim. III 6. 55. ,Ex comico quodam' Albertus. 57. *B* 27. 58. *Y* 189. 60. *X* 22. 61. *O* 681. 62. *Z* 133.

ADNOT. 36. Haec vera non sunt. nam σεσαλαγμένον est σεσεισμένον, σεσαγμένον vero τεταγμένον. Scribendum igitur aut σεσαλαγμένον· διατεταραγμένον, aut σεσαλαγμένον· (....) σεσαγμένον δὲ τεταγμένον. 38. Cf. σεέλλισαι, unde apparet h. l. corrigendum esse: σεσέλλισαι· (σελλίζεσθαι τὸ) ἀλαζονεύεσθαι κτλ. 39. σεσέλη cod., em. Sopingus. Cf. Dioscor. III 60—63 IV 164 Eustath. 784, 11 Hesych. s. v. σίσαμις. 40. σεσήκασμαι· οἷον ὡς βόσκημα nihil amplius Phot. 507, 14 et suspectum sane est πεπλάνημαι pro συγκέκλεισμαι. 41. σισῆλοι cod., σέσιλοι Ath. II p. 63 C Diosc. II 9. Cf. ἄθιλαι σέμελος σελάτης. Lob. Proll. p. 106. 117 hinc corrigit Arcad. 63, 6 ἔσβιλος. 42. 43. Separavi. 43. σεσημειωμένον male Mus., quod decepit Thes. VII c. 180 A. Non est dubium σεσιλλωμένων veram esse lectionem. 44. διαρρηγυῖα cod., em. Mus. 45. ψύχει Cyr. 11 et Cyr. Alberti, pro ψήχει. 46. γελῶσαι expulit Mus. Diogeniani haec esse docet schol. ms. cod. 1983 ad Hermog. — κατὰ θυμὸν Meincke.
ὡς ὡς
48. σεσηρός· κεχηνός cod., em. Mus. 49. 50. Separavit Sylburg in Clenard. et Antesign. p. 543. 51. ἔποψ Albertus sine caussa. 52. σεσεύανται repugnante ordine Mus. Codicis lectionem restituit Vossius. Cf. παρέσσυα ἀπέσσυα et Cypriorum ἐσσοημένον, quod non mutandum in σεσο(β)ημένον. Nec contenderim ἐσσύαται opus esse. 53. E dialecto pro σίσυφος; cf. σεκούα. 55. Supra ἐώσας· τὸ χαλᾶν τὸ αἰδοῖον. 56. σεπτήρια Albertus coll. Plut. Quaest. Gr. p. 293 B. Conicio *ECITHPIA*. 59. πελάσαι delebat Ruhnken., correxi. 61. In codice duo sunt articuli, sed posteriorem exempli vice fungi vidit Is. Vossius; [άσ] Iensius Lucubr. p. 212.

* σεῦ· σεῖο, σοῦ
σεύεσθαι· ὁρμᾶσθαι, διώκειν
* σεύοντο· ἐπορεύοντο
σευομένη· πορευομένη, ὁρμῶσα
σεύονται· ἀποδιώκουσιν
σεχές· τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Βαβυλώνιοι
σέψασθαι· σεφθῆναι. θαυμάσαι
σέων· σητῶν
σῆ· τρέχε[ι]
σηγᾷ· σιωπᾷ
σηδύν· γλαυκὸν ἔλαιον
σηδρακεῖ· κτυπεῖ
σῆκα· οὕτως ἐπιφθέγγονται οἱ ποιμένες εἰς τὸ συγκλεῖσαι τὰ ποίμνια
Σηκάνη· πόλις Σικελίας
σηκανατὰ καὶ χλουρὰ ῥαβδία
σηκάσθησαν· συνεκλείσθησαν
σηκίς· οἰκογενὴς δοῦλος, ἢ δούλη. οἷον ἐκ τοῦ σηκοῦ
σηκοί· αἱ μάνδραι, αἱ ἐπαύλεις. ἀπὸ τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν
σηκοῖς· ὁμοίως
σηκολόαι· λησταί
σηκοκόρος· ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος, [ὅθεν καὶ νεωκόρος. [Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν καὶ σηκοὶ οἱ ναοὶ καὶ αἱ μάνδραι· τὸ δὲ κορεῖν ἀπὸ τοῦ καλλύνειν τὸ ἔδαφος· κόρη γὰρ καὶ κόρος εἰσὶ τὸ καθαρὸν καὶ καλόν, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς διαυγῆ κόραι λέγονται. καὶ ὁ τὰς μάνδρας κοσμῶν καὶ καλλύνων σηκοκόρος, καὶ μυληκόρον τὸ τὸν μύλον κοροῦν]
σηκός· οἶκος. τάφος. ναός. μάνδρα. ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ
σηκύλλαι· αἱ ταμίαι παιδίσκαι
σηκῷ· οἴκῳ, ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμνάζονται. ἢ βαθεῖ τόπῳ
σηκωτήρ· ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ζυγοῦ
σήλατο· ἔσεισεν, ἐτίναξεν, κατέβαλεν, ἔῤῥηξε
* σήλεκτος· χαμοδικαστής
σήλια· τὰ μικρὰ πιθάρια. καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικόν

SCR. 68. *Λ* 415. Quod praecedit *σεύοντο* spectare videtur *B* 808 *τεύχεα δὲ σεύοντο* (nunc *δ' ἐσσεύοντο*). 71. Aristoph. Lysistr. 731 Hermippus l. l. 79. *Θ* 131 ubi *σήκασθεν* legitur, quod hic scriptum fuisse vidit Heinsius sic: (*σήκασθεν*)· *ἐσηκάσθησαν*. 80. Ar. Vesp. 768 Pherecrat. Ath. VI p. 263 B. 81. *ι* 219. 84. *ρ* 224. 85. Simonid. 4, 6. 87. *ι* 319. 89. *M* 438.

ADNOT. 69. Abutitur hac glossa Dondorff. *die Jonier auf Euboea* Berl. 1860. 4 p. 23, 2. Cf. Boettich. Aric. 17. 70. Lob. rhem. p. 35. 71. *σήτων*] Arcad. p. 154, 6 [134, 10] *σητῶν*, quod reposui. De *σέων* cf. Phot. 508, 3 qui addit *οὕτως Ἕρμιππος*, EM. 189, 41 Moer. Att. p. 339 Choerob. p. 209, 8 Thom. M. p. 790. 72. [ι] recte Ahrens dial. p. 68. 308. Cf. *κάκκη*. — *βλῆ κνῆ* alia eiusmodi non sunt Laconica. 73. Posui quod ordo requirit *σηγᾷ* pro *σιγᾷ*, Vossio praeeunte. Quemadmodum *ζειγᾶν* Pamphylii dicebant, *σηγᾶν* aut Laconicum est aut Boeoticum, ut *ἀκτῆνες* alia. Cf. *ῥίγα ἴγα σίπτα δηγῆ*. Longius abest *σ(ω)πᾷ· σιωπᾷ*. 74. Infra *στηδόν· γλαυκόν*. 75. Infra *σμηλακεῖ* et *σμιλακτεῖ*. Adludit ad *ΣΜΑΡΑΓΕΙ*. 76. *σῆκαδε* Guyetus sine caussa. 76. E dialecto (?) *Σηκανίη* pro *Σικανίη*. Cf. Tzetz. Lyc. 951. Hecataeus St. Byz. *Σικάνην* dicit Iberiae oppidum. 78. *ῥαβδία* sunt *σκηπάνια* sive *σκαπάνια*; sed *τὰ καὶ χλουρὰ* (*χλωρὰ* Mus.) quid sit non exputo. 80. Poll. III 76 schol. Ar. Vesp. 768 Pac. 185 Phot. 508, 8 Suid. ex Aelio Dionysio ap. Eustath. 1625, 24. Vide supra *σαικίς· δειλός* (*δοῦλος*?) 83. *σηκολέται*? 84. *ποιούμενος. κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν, ὅθεν καὶ νεωκόρος. καὶ σηκοὶ κτλ.* Albertus, in quo falli eum docet Apoll. lex. Hom. p. 141, 10. Abieci spuria. 86. *σηκίλλαι* cod., *σηκύλαι* Phot. 508, 6 ex Aelio Dionysio Eustathii 1625, 24 Aelian. epist. 3. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 240 Proll. p. 139. 88. *ζυγοῦ*] trutinae. 89. Cf. *ἐσήλατο*; Lob. rhem. p. 112. 90. *χαμαιδικαστής* Phot. 509, 5 Cyr. 63 Suid. et gl. nomicae. 91. Confundit *σήλια* (*seriae* Guyetus) et *σηλία*.

σῆμα· τάφος. μνῆμα. ἢ ναοῦ εἶδος. [σημαία, σημεῖον]
σημαία· σημεῖον. σίγνον
σήμαινε· πρόστασσε
495. σημαίνειν· προστάττειν, ἄρχειν. δεικνύειν. δικάζειν. βουλεύεσθαι. σαλπίζειν
σημάντορες· ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες· ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάσσειν. ἡνίοχοι. ἐπιστάται
σήμαντρα· σφραγῖδες
σημασία· φανέρωσις ......
σήματα· τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνήματα
500. σηματίζονται πέδον· ὅσοι σημειοῦνται, ὅσοι Τρῶες λέγονται εἶναι
Σημαχίδαι· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς
σημεῖον· τέρας. ἢ σφραγίς
σήμερον· αὐτίκα, ταχύ
[σημαιναῖον· σημαίνει]
5. σημήνασθαι· σφραγίσασθαι
[σῆμνον· μέγα]
[σημόκοινος· ἡ ἀνατολή]
σῆνα· θυσία. Λάκωνες
σήνασα· προσγελάσασα, προσπαίξασα
10. σηνιατήριον· τὸ κόσκινον
σηνίκη· ἄτροχος ἄμαξα. καὶ τὸ τετράπουν ζῶον, σαύρᾳ παραπλήσιον. καὶ ζῶον πολύπουν, ὅμοιον τοῖς κατοικιδίοις ὄνοις
σηπεδών· σῆψις
* σηνοῦροι· ταῖς οὐραῖς σαίνοντες
σῆπες· ζῶα ἑρπετά, ὄφεις
15. σηπετοῦ· σηπεδόνος
[σηπόωντο· ὁρμὴν ἐλάμβανον]
σηποιαλίς· εἶδος ἀμπέλου
σηρά· σκῦλα. ἢ δεσμὸς πλεκτός
σήραγγες· κοιλώδεις τόποι. ἢ κισηρώδεις. ἢ πύροι γῆς λεπ(τ)οφύροι. ἢ πέτραι

SCR. 94. *Δ* 296. 95. *Δ* 289. 96. *Δ* 431. 97. Eur. IT. 1372 IA. 325 alii. 99. *Δ* 381. 500. Trag. fr. 208 p. 685. — Solo ap. Demosth. 1071, 7. 2. Xen. Cyr. II 4, 19 alii. — Arist. Eqq. 952 alii. 5. Demosth. 904, 5. 7. *X* 30. 12. e. g. Plat. Phaed. p. 96 B. 14. Nic. Ther. 817. 19. Plat. Phaed. 110 B Soph. fr. 503 p. 201.

ADNOT. 93. *σίγνον* om. Mus. Lob. Parall. p. 318. 98. *διὰ σάλπιγγος* add. Phot. 509, 14 Cyr. 63. 500. Om. Mus. „Delendum aut corruptum prius *ὅσοι*. *σηματίζειν· σημαίνειν* Eudemus.“ Thes. VII c. 183 BC. *οἷον σημειοῦνται, ὅσοι πόδες λέγονται εἶναι* Meinek. Philol. XII 629, cui *λέγονται* dubium videtur. Exspectaveris *βηματίζοντες πέδον*. Sed quid *Τρῶες*? Exciditne glossa *σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι* (Θ 171)? 501. Steph. Byz. 562, 12. 3. *ἀντιμία* cod., correxi ope ipsius Hesychii (s. v. *αὐτίκα*. Musurus glossam deleverat. 4. Om. Mus. 5. *σεμνόν* Albertus. 6. *σῆμα· κυνὸς ἡ ἀνατολή* Ruhnkenius, referens ad *X* 30. 7. *σῦμα* (Thuc. V 77) Valcken. Theocr. Adon. p. 284 A, *θεῖνα* s. *θέϊνα* Koenius ad Greg. Cor. p. 301, *σοίνα* i. e. *θοίνη* Ahrens Dial. II p. 68, *συΐα* Thes. VII p. 193 B, *σύνα* (coll. *θύναρχος*) Philol. XI 398. Infra *σιάδες· θυσία, παρὰ Λάκωσιν*; at hoc alienum. nam si plurativus esset numerus a *σιάς*, sonaret *σιάδερ*. Legendum igitur *σεία δαίς*. 10. Pro *σινιαστήριον σινιατήριον σινίατρον*. 13. Imo *σαίνουροι*; cf. *σάνουροι* et *σμίνθουροι*. 14. Hos Macedones appellabant *ἄβεις*, q. v. Conicio hinc aberrasse, quae gl. 511 post *ἄμαξα* leguntur, nisi *σηνίκη* i. q. *ζυγνίς*. Dioscorides enim II 70 p. 103 *σήψ* inquit *ἣν ἔνιοι σαύραν ἐκάλεσαν Χαλκιδικήν*. 16. *ὁσμὴν* Pergerus. Parum probabilia sunt quae Lobeckius rhem. p. 180, 4 attulit: „*Ex poeta epico sumptum videtur, qui vel σηπιόωντο scripserat i. e. ὁρμὴν ἐλάμβανον τοῦ σήπεσθαι vel ἠπιόωντο.*“ Crediderim nihil aliud latere quam *σκήπτοντο· ἀφορμὴν ἐλάμβανον*. — *σηπόων· τὸ* cod., *σηπόωντο* Mus. 17. *σηποιαλλίς* Mus. 18. Confundi videtur *σῆρα· σκώληκα* (*σκύλα* cod.) et *σειρά*. An *σήρα· σκῦλα* i. q. *θήρα*? 19. *κεισωρίδες* cod., *κισωρίδες* Mus., *κισσηρίδες* Bruno.

Σηράγγ(ε)ιον· βαλανεῖον
σήραγγος ἢ σήραγξ. ἐπιθυμία
σηράγκων· σπηλαίων. ἐπιθυμιῶν
σήραγξ· σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα
σήραμβος· εἶδος κανθάρου
Σῆρες· ζῶα νήθοντα μέταξαν. ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὁλοσήρικον
σηρίον· θηρίον
σηρῶν· σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά· *σῆρες* γὰρ οἱ σκώληκες
σής· σκώληξ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις γινόμενος καὶ ὑφάσμασι
σησάμη· σησαμίς. καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης
σησαμίτης· ἄρτου εἶδος
σησαμοειδής· ἐν Ἀντικύρᾳ πόα ἐοικυῖα ἠριγέροντι
σησαμόεσσα· ἐκ σησάμης κατεσκευασμένη μᾶζα
σησαμόεντ' ἄρτον· οὗτος ἔκειτο ἆθλον τοῖς διαγρυπνήσασι, πυραμοῦς καὶ σησάμινος καὶ τοιαῦτά τινα
Σήσαμος· πόλις Παφλαγονίας
σησαμοῦς· πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης
σῇσιν· ταῖς σαῖς
σῇσιν ἔχε φρεσίν· ἐν ταῖς σαῖς φύλασσε διανοίαις, καὶ διὰ ψυχῆς ἔχε καὶ διαμνημόνευε
Σηστός· πόλις Εὐρώπης
σῆστρα· κόσκινα. ἢ κύμβαλα
σητάνιοι· καθαροὶ πυροὶ οὕτω καλοῦνται
σητείους· νέους
σητόβρωτα· ὑπὸ σκώληκος βεβρωμένα
σητοδόκιδες· ψυχαί, ἢ πτηνὰ ζῷα
σθεναρά· ἰσχυρά [ζῶα]
σθεναρόν· ἰσχυρόν, ὑγιῆ, ἀσινῆ, ἐῤῥωμένον, δυνατόν
σθένει· δύναται
σθέν(ε)ια· ἀγών τις ἐν Ἄργει οὕτω προσηγόρευτο
σθενής· ἰσχυρός, καρτερός

SCR. 20. Lysias I. I. Isaeus p. 59, 30 Aristoph. *ἐν γεωργοῖς*. 28. Pindar. ap. schol. Pind. Pyth. IV 108 Theophr. HPl. I 16. 29. Hippocr. 555, 7. 31. Hippocr. 406, 38. Theophr. HPl. 3, 13, 6. 33. Ad Matronem parodum refert Meinekius Com. IV p. 561. 34. *B* 853. 36. *A* 297. 37. *B* 33. 38. *B* 826. 42. Iacob. V 2. 44. Cf. I 501. 46. Aesch. Eum. 609.

ADNOT. 20. *Σηράγγειον·* χωρίον τι (τόπος) τοῦ Πειραιῶς κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ. Phot. 510, 1. Suid. Harp. 165, 25. Alciphr. 3. 43. 22. *σηράγγων* Schrewel. Cf. *ἴυγξ*. 24. H. e. *κεράμβυξ, καράμβιον, κάραβος, σκαραβος*. *H* ex *K* natum et *A* excidisse videtur. 26. Lacones. Ahrens Dial. II p. 68. 29. *H. e. σησάμη i. q. σησαμίς herba, et placenta ex sesamo facta.* LDindorf. Thes. VII c. 202 C. 30. Trypho Ath. 3 p. 114 A Poll. VI 72. 31. *ἐναχύραι — ῥιγέροντι* (ἠριγ. Mus.), em. Sopingus coll. Diosc. IV 152. 153 Plin. HN. XXV 5 Erotian. s. v. 34. *Σήσαμος* etiam Eustath. 362, 8 pro *Σήσαμον* Steph. Byz. 562, 22 ubi *ὁ πρῶτος Φινεύς* forte ad Sophoclis *Φινέα ā* referenda sunt. 37. *διὰ* pro *μετὰ* Meinek. Philol. XII 621. 39. *σῆστρα κόσκινα* defendit Lob. rhem. p. 93 et qui *σεῖστρα* et *σῆστρα* confundi adnotat Bentl. ep. ad Millium p. 56. 41. A *σῆτες τῆτες* q. v. 43. Cf. *σκήν, μεμφίδες* et *ψυχαί*. — *σητοτοκίδες* coni. Lobeck. de declin. tertia Regiom. 1839 p. 16. 44. *ζῶα* delet Mus. 47. *σθενία* cod., *σθένια* Albertus coll. Plut. de Mus. p. 1140 C: *Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν Σθενείων τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐλῷ. τὸν δ' ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δαναῷ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δ' ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ.* Huius Iovis meminit Paus. II 32, 7. 34, 6. 48. Glossam a Musuro deletam Schowius revocavit. *σθενής* codex, *σθένης* Phot. 510, 22 Suid. qui *σθένης* et *Σθένις* destinguit; supra *οὐ σθενῶς·* οὐκ ἰσχυρὰν et ni fallor *διάττειν σθενῶς* (cod. *σθένος*)· *ὁρμᾶν διὰ δυνάμεως*. Possis *σθενῆς* vel *σθενῇς*, quod LDindorfio Thes. VII c. 206 B etiam in mentem venit coll. Arcad. p. 24, 21 aut .... *σθενής*, nisi poeta quidam Alexandrinus ausus est *σθενής* propter *μεγασθενής* alia, ut *ἀρκής·* ταχύς non reformidarunt. Cf. Lob. Parall. p. 163 sq. — (εὐ)σθενής AM.

σθένος· δύναμις, βία, ἰσχύς
550. σθενώσει· ἐνισχύσει, δυναμώσει
σιάδες· θυσία, παρὰ Λάκωσιν
σιαί· πτύσαι. Πάφιοι
σιαλενδρίς· ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ
σιαλίδων διαλόγων
55. σιαλίζειν· ὕπερ ἴσον τῷ κατασπᾶν ἑτέρου ἐσθίοντος, ἢ καὶ περὶ δεῖπνον διαλεγομένου καταπίνειν τὸν σίαλον
σιαλίς· βλέννος. Ἀχαιοί
σίαλοι· εὐτραφεῖς, λιπαροί
σιαλοπάλλαγος· ὁ παράληρος, καὶ ἀνόητος
σιαλόρ· θαλίς. Λάκωνες
60. σίαλος· σίελος. ἀφρός, πτύελος
σιαλοῦται· τρέφεται
σιαλόχους· τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι
σιάλωμα· μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ
σιαλῶσαι· ποικῖλαι
65. σια(σ)ρ· θίασος. Λάκωνες
σιβαία· ἡ σίββα. πήρα
σίβδαι· ῥοιαί
σιβδία· σιδία
σίβληθρα· πόπανα τὰ περικεχνισμένα
70. σὶ βόλε· τί θέλεις. Κύπριοι
σιβυλλιᾶ[ν· τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι
σιβύνη· ὅπλον δόρατι παραπλήσιον
σιγάζοντος· Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσει ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντα

SCR. 49. Β 451. 57. β 300. 62. Hippocr. 1017 D. 63. Polyb. VI 23, 4. 71. Ar. Eqq. 61. 73. Anab. VI 1, 32.

ADNOT. 51. Alienum est σιτυίδες· θυσία τις νύμφαις ἐπιτελουμένη quod apposuit Albertus. Legendum videri σεῖα δαῖς dixi ad v. σῆνα, q. v. 52. σίαι· πτῆσαι cod., πτύσαι Salmas. et Voss. coll. σίαλος. Recepit Lob. rhem. p. 32, sed male σῖσαι corrigit, σίαί scribendum esse ante Bergkium de titulo Arcad. p. XIV docui in Kuhn *Zeitsch. f. vergl. Sprachw.* IX p. 367 et Philol. XII 590. 53. Usus est h. gl. IThSchneiderus ad Aristot. HA. VIII 3 p. 593, 7: ἔτι σκαλίδρις, ἔστι δὲ τοῦτο ὄρνεον ποικιλίαν ἔχον, τὸ δ' ὅλον σποδοειδές. (σκαλίδρις, σκανδρίς, ὁ καλίδρις alii libri, σκαλυδρίς a σκάλλω dubitanter Schneider.) Puto σίαλις scribendum esse coll. Didymo ap. Ath. IX p. 392 F. 54. σιαλλίδων Aldi error. Cf. σιαλόχους. 55. ἴσον τὸ (an τὸ περισσόν cf. Poll. II 103?) codex, cuius scripturam διαλεγομένου in διαλεγομένους mutaverat Musurus. Cf. Hes. κατασπᾶν et Phrynich. app. soph. 62, 18. 56. „*Vel pituitam significat, vel piscem similem mugili.*" Lob. Proll. p. 93, n. *Coraes ad Xenocrat. p.* 187. *Nisi* βλέννος *hic dicitur* stultus. Thes. VII c. 210 A. Ἀχαιός? 58. πάλαγος Coraes ad Isocr. II p. 61 Lob. Proll. 106. 59. σίαλορ (sic) h. e. *porcus saginatus* audit quidem apud Homer. Ι 208 τεθηλὼς ἀλοιφῇ, sed θαλίς pro porco dictum nondum repertum. Neque videtur σίαλορ aliud esse posse, quam σίαλος. Itaque si θαλίς e θάλος vel θαλία corruptum est, σάλορ scribendum, sin e θαλλός σαλλόρ cum accentu in ultima. 60. σιαλός diserte Poll. II 103. 63. θηραιοῦ cod., θυραιοῦ Mus, em. Sopingus. Cf. Salmas. Exx. Plin. p. 241 a D. 65. σίαρ cod., σίασορ Pearso Advers. II p. 620, 13; em. Koen. ad Greg. Cor. p. 252. Minus recte Ahrens Dial. II 68. 72. 78 σίαρ tuetur. 66. σιββία Lob. Parall. p. 315. Forte κίββα q. v. quamquam ITh. Schneiderus contendit eiusdem stirpis esse vocabula σιβαία σίββα σιβίς σιφνίς σικύα σεπτυῖς κίββα κίρβα κίβισις κιβωτός. Si recte habet σίββα retulerim ad θίβη. 67. 68. De β interposita Lob. Aglaoph. p. 1034. Cf. σίλβαι σιλβία Cyr. 63 et EM. 63, 15. 94, 27. 712, 10. 69. σι extrinsecus accesserunt ut in σίραμφος. Restat βλῆθρα quod supra βλῆθα scribitur, apud Athen. III p. 114 D βλῆμα et βλῆμμα (P) minus probabiliter. 70. σίβολε cod., em. Salmasius. σὶ βόλει dubitanter Th. Bergk. in tit. Arcad. p. XIII n. 22. Cf. nos in Kuhn *Z. f. vgl. Spr.* IX p. 369. 71. σικυλλιᾶν cod., em. Iunius. Utitur h. v. Aristophanes Eqq. 61 pro μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται, παραληρεῖ, μαντικῶς ἔχει, ἀπατᾶται, χρησμῶν ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ, χρησμοὺς φαντάζεται schol. Recte igitur Bentlei. ad Mill. p. 35 statuit errore manifesto positum esse pro σιλλυβιᾶν coll. Poll. VII c. 14 τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ καλοῦσι ποιηταί.

σιγαλόεν· ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. Σιγάλωμα γὰρ οἱ σκυτεῖς λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσι

575. σιγαλόεντα· λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια

σιγαλ[φ]οί· οἱ ἄφωνοι. καὶ οἱ ἄγριοι τέττιγες

σιγαλώματα· τὰ περιαπτόμενα ταῖς ὤαις

σίγε· θίγγανε. Λάκωνες

σιγέρπης· λαθροδάκτης

80. σιγηλός· ἄφωνος

σιγημονᾶς· σιγᾷς

σιγηρῶς· σιγηλῶς, ἡσύχως

σίγκηρες· ὑπηρέται βάρβαροι

σίγλαι· ἐνώτια

85. σίγλον· νόμισμα Περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. καὶ εἶδος ἐνωτίων. Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως λέγει. δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραγμὰς Ἀττικάς

σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων· τὰς κατακλεῖδας τῶν ἐνωτίων σίγλας φασίν. οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώτια. ἔστι δὲ καὶ νόμισμα Σαρδιανικόν, δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς

σίγραι· τῶν ἀγρίων συῶν οἱ βραχεῖς καὶ σιμοί

σίγυνοι· τὰ ξυστὰ δόρατα, ἢ τοὺς ὁλοσιδήρους ἄκοντας

Σιγώρ· πόλις μικρὰ τῆς Παλαιστίνης

90. σίδαι· ῥοιαί

σίδαιον· ἑτεροκλινές

σιδάρεοι θεοί· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις·

σιδαρέοισιν ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ

ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ λεπτῷ νομισματίῳ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο

σιδάριος· χαλκεύς

SCR. 75. *E* 226 al. 79. Callim. epigr. XLVI 6 ex em. Bentleii. 80. Eur. Phoen. 741. 85. Anab. I 5, 6. 86. Poeta scenicus. 90. Boeoti ap. Agatharchidem Ath. XIV p. 650 F. 92. Ar. Nubb. 248.

ADNOT. 74. *σκύθαι* cod., *σκυτεῖς* Apoll. lex. 141, 22 qui *μελακύνουσι* pro *δασύνουσι* praebet, quod *μαλακύνουσι* scribit Thes. 76. Illustravi in Philol. XV p. 345, ubi *ζειγαρά* ab Alberto recte comparari docui. Idem cicadae genus schol. Ar. Av. 1095 vocari *σίγιον* animadvertit LDindorf. Thes. VII c. 220 B, qui c. 216 A *σιγαλέοι* scribi iubet pro *σιγαλφοί*, non *σιγηλοί*, quod Kusterus voluerat. An *σιγαροί*? 77. Cf. 74. *Λώματα* (— *σι τὰ λώματα*) Sopingus. 78. *σίγη* cod., em. Is. Vossius. Cf. Koen. Greg. Cor. p. 185 Ahrens Dial. II p. 68. 79. De *λαθροδάκτης* (sic) cf. Lobeck. Parall. p. 403. 81. De forma conferunt *παλαιμονεῖν λησμονᾶν ἀδημονεῖν*. *Σιγήμων* optima forma est. 83. Supra *ζέμελεν· βάρβαρον ἀνδράποδον Φρύγες.* 84. Pollux V 97 Arcad. 107, 24 Hesych. *σίκλαι*. 85. *Ἀττικῶς* — *Ἀττικῶν* cod., em. Mus. Male Phot. 511, 15 *σίκλον: καὶ τὸ ἐναντίον* — *Σοφοκλῆς* (l. *ἐνώτιον* et *Ξενοφῶν*, ut post Dindorfium monuit Cobetus). Cf. Poll. IX 82 Boettich. Aric. p. 27 Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 49. Ceterum pro *ἕκτῃ* placet emendatio Sopingi *τῇ α´*; *δραγμὰς* ubique fere Hesychius pro *δραχμάς*. 86. *ὀκτοβολῶν ἀττικῶν* cod., em. Mus. *Σαρδιανικόν* pro *Σαρδονικόν* suasit Salmasius probante Boeckh. l. l. *Εὐνούχων* utrum Diogeniani (Didymi) sit an poetae ambigitur. Hoc amplexus sum metro ductus. 87. *σημοί* cod., em. Mus. Mox habebimus *σίκα· ὗς. Λάκωνες* et *σίκκα· κούφη* quod *σκρόφα* scribit Pergerus. — De *γρ* et *κ* confusis vide *ἀγριάθεν* pro *ἀγκάθεν*. 88. Schol. Plat. Amat. p. 381. Cypriorum esse vocabulum adnotant Herod. V 9 Aristot. Poet. c. 21. Thracibus tribuere videtur schol. Apoll. Rhod. IV 320. 89. *Σιγώρ* om. Aldus. Cf. Ioseph. B. I. II 20, 6 Arrhian. exp. II 13, 11. 91. ‚*ἑτεροκλινές* pro *ἑτεροκρινές* (Pearso et) *Kusterus. Vix convenit σιμόν*' Thes. VII col. 223 A. Correxi [?] *ψάδιον* ad glossas *ἄδιον αἶβον αἰόν*, q. v. 92. *Σιδαρέος. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις Σιδαρέοι θεὸς ὡς ἐν Βυζαντίῳ ἔτι εἰσὶ Βηζάντιοι ἐν τῷ λεπτῷ νομίσματι ᾧ σ. κ. ἐ. ἐχρῶντο* codex, *ἔτι εἰσὶ ἐν* — *ἐχρῶντο Βυζάντιοι* Mus., em. Cobet Nov. Lectt. p. 179, nisi quod *ἐπεὶ οἱ Βυζάντιοι λεπτῷ* scripsit. De re cf. schol. ad h. l. Poll. VII 105 IX 78. 79. 93. Nonne *σιδαρεύς* vel aeolice *σιδάριος· χαλκοῦς* (Theocr. 29, 24)? Sic corrigere video nunc etiam Meinekium et Thes. in Addend. VII c. 2640.

σίδη· Θεόφραστος φυτὸν ἕτερον τῆς ῥοιᾶς φησιν εἶναι τὴν σίδην, γίεσθαι δὲ ἐν τῷ Νείλῳ

595. σιδήρ(ε)ιος δ' ὀρυμαγδός· ὁ ἀπὸ τοῦ σιδήρου καὶ τῶν ὅπλων ψόφος

σιδηρῖτιν τέχνην· τὴν πολεμικήν. ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικήν

σιδηρῖτιν· πόαν τὴν ἑλξίνην καλουμένην. ἔστι δὲ καὶ λίθος, ἀφ' οὗ οἱ μεταλλεῖς γίγνεσθαι τὸν σίδηρον .....

σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λέπυρα· σίδαι γὰρ αἱ ῥοιαί. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ πάντων χλωρῶν

σιδίῳ· κόκκῳ ῥοᾶς

600. Σιδόνιοι· Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν

Σιδουντιάς· κώμη τῆς Κορινθίας

σίδριμνον· εὔζωνον

σίζε· ἤχει. κατὰ μίμησιν ἤχου

σίζει· ῥεῖ. περιῤῥεῖ, τινές. ἄμεινον δὲ ἐπὶ τοῦ σίζειν ὀφθαλμόν

5. σιζεύς· ἄγναφος

σιηγόνες· γνάθοι

σίκα· ὗς. Λάκωνες

Σικανία· Σικελία πρότερον

Σικανίη· χωρίον Σικελίας

10. Σικανοί· χοροί τινες

Σικελία· χώρα Θράκης

σικελίζειν· ἀτηρεύεσθαι. οἱ δὲ πονηρεύεσθαι

Σικελὸς στρατιώτης· παροιμιῶδες, ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπιπολὺ οἱ περὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον, ὡς διωθουμένων αὐτῶν τὸν μισθόν, μηδενὸς ἀποδιδόντος

σίκεον· ὡς Ἴστρος

15. * σίκερα· οἶνος συμμιγεὶς ἡδύσμασιν, ἢ πᾶν πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου δέ, σκευαστόν, σύνθετον

* σικύνδαροι· τὰ προσκυνήματα

* Σίκημα· ἡ νέα πόλις, ἡ ἀναβαίνουσα, ἤγουν ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία

SCR. 94. Theophr. HPl. IV 11. 95. P 424. 96. Eupolis fr. XIII p. 531. 600. δ 84. 3. 4. ι 394. 6. Hippocr. 219 C. 9. ω 306. 12. Epicharmus l. l. 15. Luc. I 15. 17. Psalm. LIX 6 CVII 7.

ADNOT. 95. (ε) Sopingus. 96. σιδηριτὴν cod., σιδηρῖτιν Mus. Cf. Poll. VII 106. 97. Plin. XXII 17 XXV 5. 98. λεπτὰ cod., em. Guyetus, nisi λέπη malis ex Diosc. I 153. 99. Vitiose infra σιτίδιον· κόκκος ῥοιᾶς. 601. Vitiose Zonar. c. 1644 Σιλουτία· χώρα. 2. εὔδρομον· εὔζωνον Thes. VII c. 232 C. Puto εὔζωμον h. e. eruca, sinapi ap. Diosc. II 170. 4. Verba τοῦ σίζειν ὀφθαλμόν nihil aliud videntur quam locus Homericus ι 394 vitiose scriptus pro ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. Quae si vera sunt, recte Hemsterhusius sprevit Sopingi coniecturam ζεῖ (schol. Acharn. 1157). Fuerunt enim qui σίζ' — ἐλαινέῳ περὶ μοχλῷ interpretarentur περιέῤῥει. Itaque tale quid scriptum fuerit: σίζε· ῥεῖ, περιῤῥεῖ. τινὲς ἤχει. ἄμεινον δέ, ἐπεὶ κατὰ μίμησιν ἤχου (ἠχοῦ cod)· ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. 5. σικύς· ὁ γναφεύς infra. Σιαστής: coriarius γναφεύς Ducangius. Conicio στιβεύς. 6. σιυτόνες cod., em. Voss. 7. Ignotum dicit Lob. Path. p. 121. Conferunt σίκκα (et σίγρα). Sed vide σίχχαι. 9. Cf. Σηκάνη. 10. Thesauro videtur σίκιννις innui, quasi Σικίννου χοροί, quamquam sic chori quidam a Sicanis instituti appellari poterant. 11. Σικελία· Θράκης Cyrillus. Glossa obscura. 12. αὐστηρεύεσθαι vel αὐστηρίζεσθαι Suidae libri, σικελίζεις· τὸ ἀτηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμῳ, οἱ δὲ πονηρεύεσθαι Phot. 511, 5; σικανός· πονήρευμα ἐνεδρευτικὸν αἴτιον (ἀγγεῖον cod. Mosq. Dorv.) κεκρυμμένον Galen. lex. Hipp. 560 alienum est, nam ordo literarum postulat ibi σκᾶνος. 13. διορθουμένων — μηδενὶ ἀποδιδόντων cod., em. Albertus coll. Mich. Apost. Cent. XVII 39 ἐπὶ τῶν ἀπωθεῖσθαι προσποιουμένων ἃ μηδεὶς αὐτοῖς δίδωσιν. Verba ὡς διωθουμένων κτλ. om. Zenob. V 89 p. 157. 14. Glossa obscura. 16. Cf. σκίνδαροι. Προσκινήματα Phot. 520, 19. 17. Cram. AO. II p. 466.

σίκιννις· ὄρχησίς τις στρατιωτικὴ Σατύρων σύντονος, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. Ἦν δὲ καὶ ἐμμέλεια τραγικὴ καὶ κωμικὴ κόρδαξ

σίκκα· κούφη

620. σίκλαι· ἐνώτια

σικλός· βάρβαρος σικός

σικύ(α)· εἶδος κολοκύντης. καὶ σκεῦος ἰατρικόν

σικυὸς σπερματίας· ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα

σικύς· ὁ γναφεύς

25. Σικυών· πόλις .....

σικυωνία· κολοκύντη

σικυώνια· ὑποδήματα γυναικεῖα. καὶ ψέλια

σίκχαι· κράσπεδα

σικχαζόμενος· σκωπτόμενος

30. σικχός· ὁ μικόρσιτος. ἢ ὁ ἀηδής

[σιλαίνει· σκώπτει, ὑβρίζει]

σιλαπορδῆσαι· ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν

σίλβαι· ῥοιαί

σίλβη· εἶδος πέμματος (ἐκ) κριθῆς, σησάμης καὶ μήκωνος

35. σιλβία· σιδία

[Σιλγῖνοι· οἱ Σάτυροι]

σίλγης· κολυμβητής

σιλήνει· μυλ(λ)ίζει, σκώπτει, σιωπᾷ

Σιληνοί· Σάτυροι

40. Σιληνίαι· τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου

σιληπορδεῖν· σιληπορδῆσαι. στρηνιᾶν, ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν

σιλλαίνειν· σιλλοῦν. τὸ διασύρειν, καὶ μωκᾶσθαι. ἀπὸ τοῦ τοῖς ἰλλοῖς, τουτέστι τοῖς ὀφθαλμοῖς, σίνεσθαι

SCR. 18. Eur. Cycl. 37. 22. Eubulus l. l. 23. Cratinus Ath. II p. 68 C. 25. *B* 672, ubi schol. *Πελοποννήσου* addit. 32. Sophro. 39. Eupolis l. l. 40. Aeschyl. l. l. 41. Sophro.

ADNOT. 18. *σατυρικὴ* bene cum Phot. p. 511, 13 Valesius. — *ἐν μελείᾳ* cod. Ald, em. Mus. 19. *σκρόφα* Pergerus coll. *σίκα* (*σίγρα*) parum probabiliter. Lusi σκιὰ κούφη· ...... e Soph. Ai. 126. In Glossis sacris habes σίτλα· σκύφη. 20. Pro *σίγλαι*. 21. Forte *σίκλος βαρβαρ[οσσ]ικός* .... ut mutila sint Epiphanii verba. 22. (*α*) Mus. Cf. Phot. 511, 17 σικύαν· τὴν τῶν ἰατρῶν. οὕτως Εὔβουλος. Galen. lex. 560. 23. *μηλοπέπονον* cod., em. Herodian. p. 463 ed. Piers. 24. Supra σιζεύς· ἄγναφος, utrumque obscurum; sed puto *στιβεύς* legendum esse. 26. *σικυωνέα* cod., em. Albertus. 27. Poll. VII 93 Athen. IV 155 C Steph. Byz. s. v. *Σικυών*. Lucian. rhet. praec. c. 15 Cic. de Orat. I 54. *Σικυώνια ψελία* Cyrill. 63. 28. Si supra pro σίκα· ὗς legendum *οἶς*, coniciat aliquis *σίκχας fimbrias* a *σίκα* dictas esse ut *ᾦας* ab *οἶς*. Nam quod Ianus Ulitius apposuit Hebr. ציצית, a LXX in Num. XV 38 versum *κράσπεδα*, displicet. Sed recurrit inferius σιχά· χωρία, quod vide. 30. *μικρὸς σῖτος* cod., em. Salmas. in Solin. p. 26 a. Cf. Lobeck. Phrynich. p. 226. 31. Sic codex Is. Vossius, *σιλλαίνει* Mus. Cf. *σιλήνει*. 32. Cf. 641. 33. 35. Corruptum e *σίβδη σιβδία*. 34. Intellegit *ἐνθαλάμια* q. v. — (*ἐκ*) Mus. 36. *Σιληνοί* Sopingus. 37. Corruptum videtur Alberto, qui *δύπτης* adscripsit. Apud Theophr. HPl. IV 6, 9 *σκίνθοι* sunt *κολυμβηταί* (Theognost. 16, 20). Sed neque hoc, neque *Scyllus* urinator Scionaeus h. l. apte conferri videntur. 38. (*λ*) Cyrilli lex. MSS. et Phot. 511, 23, unde etiam *σιλλαίνει* (*σιληνεύει* Meinek.) reponendum, nisi Boeoticum est *σιλλήνι*. — *σιωπᾷ* utrum praecedentis verbi sit dittographia, an ad Lat. *silere* referendum cum Hemsterh. ad Poll. p. 1132, non liquet. Cf. *μουκίζει*. 39. *Σιληνοί* cod. — *οὕτως Εὔπολις* addit Phot. 511, 24. 40. Cf. schol. Aesch. Pers. 303, ubi cod. Med. non *Σιληνίων* habet, sed *Σιληνιῶν*. Vid. Meinek. ad Menand. p. 725, nunc in Alciphr. 2, 3 legentem *τὰ στενά*. 41. *σιδηροπορδῆσαι* cod., em. Guyetus. Cf. supra 631, Phot. 511, 25 et schol. vol. IV p. 156 ad Lucian. Lexiph. c. 21 Sophronis testimonio usus. Plura dat Coraes Athen. V p. 212 C. 42. (*καὶ*) *σιλλοῦν*?

* σίκλος· τετράδραχμον Ἀττικόν
σίλλας· ἔμμετρον σκῶμμα
645. σιλλέα· τρίχωμα. ἢ λεῖον
σιλλεῖ· ἀναξαίνει. λυπεῖ
σιλλοῖ· μωκᾶται, ψέγει, κακολογεῖ
σιλλόν· λευκαίας σχοινίον
σιλλός· ἀναφάλ[λ]αντος. μῶμος, κακολογία, καὶ χλευασμός
50. σίλλυβα· κροσσοί. οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια. καὶ κοροκόσμια . . . . .
σίλλυβον· ἀκανθά(ρ)ιον ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι. [καὶ τῶν βιβλίων τὰ δέρματα]
[σίλμη· Πλάτωνος]
[σιλύς· ἡ πρῖνος. οἱ δὲ τὸν σωρόν]
σίλφιον· ξηρόν. οἱ δὲ νεκρόν
55. σιλφίου λειμών· Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. οἱ δὲ εἶδός τι τῆς Λιβύης τὸ σίλφιον
σίμαι· τῆς κιθάρας τὰ ἄκρα. καὶ ἐν ταῖς ὀροφαῖς θέσεις τινές
Σιμαίθα· ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα
σίμβλαι· ὅπου αἱ μέλισσαι τὸ μέλι τιθέασι, κύβεθρα
σιμβλ(η)ίδες· μέλισσαι
60. σίμβλοι· τὰ σμήνη, τὰ ἀγγεῖα τὰ τῶν μελισσῶν, ἐν οἷς τὰ κηρία συνάγεται. Ἀττικοὶ καὶ τὸν θησαυρόν
* σίμβλαι· τὰς θήκας τῶν μελισσῶν
σιμὴ χείρ· σχῆμα τραγικόν
σιμικίνθια· φακιόλια, ζωνάρια, ὠράρια τῶν ἱερέων

SCR. 54. Aristoph. l. l., nisi Byzantius intellegendus. 55. Soph. fr. 734. 57. Ar. Ach. 524. 60. Hesiod. Theog. 594. 63. Act. Apost XIX 12.

ADNOT. 44. *σκάμμα* cod., em. Sopingus, glossam vitiose scriptam esse monens pro *σίλλος*. 45. *Ἠλεῖοι* parum probabiliter Guyetus; malim *ποιόν*: nisi fuerit 43 *σίκλος· τετράδραχμον Ἀττικὸν ἢ μεῖον*. Cf. *ἀνάσιλλος* et *σιλλός*. *Formam σιλλέα per se suspectam non satis praestat ordo literarum, quum praecedat σίλλος, sequatur autem σιλλοῖ*. Thes. VII 249 D. Recte habebunt omnia, si scripseris *σίλλοι· ἔμμετρον σκῶμμα. σιλλοί· τρίχωμα ποιόν. σιλλοῖ· ἀναξαίνει, λυπεῖ [σιλλοῖ] μωκᾶται ψέγει κακολογεῖ*. 49. *ἀναφαλλαντός* cod. Cf. *ἀνάσιλλος, σιλλέα. — σίφλος· μῶμος* Phot. 515, 1. 50. *σίλλυμα* cod. em. Salmas. in Capitol. in Persin. c. 8 p. 128 a, Iungerm. ad Poll. VII 64 n. 80. Cf. Phot. 513, 16. Huc retraho *καὶ τῶν βιβλίων τῶ δέρματα* (sic cod., *τὸ δέρμα* Mus., lego *τὰ δέρματα* vel potius *δερμάτια* coll. Phot. 514, 27 *σίττυβα· δερμάτια*). 51. *σίλυβον* bis Diosc. IV 159, ubi *ἄκανθαν* esse *πλατεῖαν* dicit, et III 10. Videndum igitur ne propter sequens *Πλάτωνος* exciderit *πλατύ*. — [*α*] Mus., nisi *ἄκανθα, τῶν ἁδρῶν καὶ ἐδωδίμων τι* debebat. 51. 52. In codice cohaerent. Singularem glossam constituisse verba: *σίλμη· πλάτανος* (sic) opinantur Is. Vossius Iunius Thes. VII c. 250 D. Recte. Sed corrigendum *σμίλη· Πλάτωνος* (*ἡ λέξις*) sc. in Civit. I p. 333 A Alcib. I p. 129 C. 53. *πρῖνος* male ad *ilex* refert Thes. Vide not. seq. 54. Accedit Phot. 512, 3 *σίλφιον: πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν. τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός. οὕτως Ἀριστοφάνης*. Coniciat aliquis hinc aberrasse verba *οἱ δὲ τὸν σορὸν* (sic Guyetus pro *σωρόν*). Sed certum mihi videtur glossam 52 scribendam esse *σ(μ)ῖλος* vel *μῖλος· ἡ πρῖνος, οἱ δὲ τὸν νωθρόν*. Vide ad μ 1358 et *σμῖλος· πρῖνος. σπῖλος· πρῖνος*. 55. *εἶδος* codex, quod *medicamentum* vertit Meinekius. Deprompsit haec Hesychius ex Append. Prov. IV 70 p. 451: *Σιλφίου λειμών· εἶδός τι τῆς Λιβύης σίλφιον* quae addit: *καὶ παροιμία τὸ Βάττου σίλφιον*; sed hac observatione adduci nequeo, ut Hemsterhusii (ad Ar. Plut. p. 320) de voc. *εἶδος* iudicio assurgam. Neque placent Ellendtii in Lex. Soph. II p. 707 coniecturae *λιμὴν — περὶ γῆν — φέρουσαν*. 56. *σίμαι* cod., *σῖμαι* an *σιμαί* accinendum sit, ambiguum est. Cf. Vitruv. III 3 (5, 12 Schn.). 57. Ath. XIII p. 570 A. Plut. Pericl. p. 168 F. Phot. 512, 5. — *μαγειρικῆς* cod., em. Valesius. 58. Malim *σίμβλα*, nam quod 661 legitur *σίμβλαι* ordinem turbat, nec nisi *σίμβλοι* et *σίμβλα* agnoscit Poll. I 254. Sed cf. Lob. Proll. p. 21, atque amant sane Cyprii enallagen generum. 59. (*η*) Thes. ex Diod. Zon. Anth. Pal. IX 226, 1. 61. *σίμβλους*? 62. Poll. IV 105. 63. *Semicinctium, mouchoir, facioleto* pro quo supra *καψιδρώτιον* habuimus. *φακιόλιον ἢ σουδάριον* Phot. 512, 7 Suid. quibus *σαβακάθιον ἢ ἐγχείριον* addunt Cyr. 11 Cram. AO. II p. 465, 20 *ζωνάριον* Cyr. 63. *τὸ παρὰ τοὺς πόδας σανδάλιον, τινὲς δὲ τὸ φακιόλιον, κυρίως δὲ τὸ ῥινόμακτρον ὅ ἐστι τὸ μυξομάνδηλον* Zon. 1647. Ducang.

σίμιον· αἰγιαλός
665. Σιμόεις· ποταμὸς Τροίας
Σιμόεντι· ποταμῷ Τρωάδος
σιμοῖ νῶτα· ἀντὶ τοῦ μεταβάλλει τὰ νῶτα. σιμὰς δὲ ἔλεγον τὰς μετεώρους ἀναβάσεις
σιμόν· τὸ πρόσαντες χωρίον
σιμός· τυφλός
70. σιμοῦσι· μέμφονται
* Σιλωάμ· ἀπεσταλμένος
Σιμωνίδης· υἱὸς Λεοπρεποῦς
σίμωρ· παρὰ Πάρθοις καλεῖταί τι μυὸς ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς δοραῖς χρῶνται πρὸς χιτῶνας
σίν· τὴν σεμνήν. βββῶν
75. σινάμωρος· κακόσχολος
σινάπυξ· γογγυλίς
σιναρόν· τὸ κεκακωμένον καὶ βεβλαμμένον πονηρόν. [οἱ δὲ σίντις περὶ τὸ δρᾶν
σινάς· ἡ φθαρτική
Σινδίς· ἡ Σκυθία. καὶ ἡ πόρνη
80. Σινδικὸν διάσφαγμα· τὸ τῆς γυναικός
σίνδις· γέρων
Σίνδοι· ἔθνος Ἰνδικόν. ἔστι δὲ πόλις ἐκεῖ Σινδικὸς λιμὴν λεγομένη
σινδοκύθορνοι· ὑπόδημα ποιόν
σινδοῦς· χιτῶνας, σινδόνας
85. σίνδρων· [πονηρῶν, βλαπτικῶν. οἱ δὲ] ἀπελευθέρους ἢ δούλους......
σίνεσθαι· κακουργεῖν, βλάπτειν, ἢ βλάπτεσθαι
σίνες· σίνις. κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής

SCR. 65. 66. Δ 475. 68. Aristoph. l. c. fr. XXI p. 978. 71. Ioann. IX 7. Cf. σίλγης. 72. Ar. Vespp. 1410. 77. Hippocr. 774 B 819 A. 80. Hippon. fr. 65 p. 604. 85. Hippon. fr. 49 p. 600.

ADNOT. 64. σιμόν Heinsius, σίν· ἠϊών Laconice pro θίν Valck. Adon. p. 284 B. Cf. σείν. 67. ἀναβάλλει et σιμὰ Meineke. — προσαναβάσεις Hesych. s. v. ἀπεσίμωσεν. Ac προσαναβῆναι τὸ σιμὸν etiam Plato comicus dixit ap. schol. Ar. Lys. 288. 68. ἄναντες. οὕτως Ἀριστοφάνης Phot. 512, 8. 69. στυφλός Salmas. „nisi σιμός est pro σίλλος cum ἰλλός confusum." Thes. VII c. 2641 D. Imo σιφλός· τυφλός; sic Zonar. 1643. 70. σιλλοῦσι Albertus et Thes. VII c. 269 C. Cf. gl. δ 1315. Malim σιφλοῦσι. 71. Lex. Orig. p. 237. 239. 72. Θεοπρεποῦς cod. 73. Cf. μυωτός. — τὰς δορὰς codex, ut solet Hesychius, ταῖς δοραῖς Mus. 74. Sic codex; σίντην — Βαβυλώνιοι Mus. σινδόνην Vossius et Boettich. Aric. p. 17, quem de σίμωρ vide p. 27. Non liquet. 75. σινάμορος codex. 76. Thes. II c. 698 A et VII 263 B fides vocabuli incerta videtur. Cf. βουσία, θικέλιον et quod quam maxime huc facit ἀλμάδες. 77. σιντίς codex. Priora ad σιναρόν, posteriorem explicationis partem, fortasse παρὰ τὸ σίνειν καὶ τὸ δρᾶν scribendam, ad σίνδρων refero. 78. Lobeck. Proll. p. 440 cum ψινάς all. comparat. 79. Ordo poscit Σινδική· Σκυθία (Σκυθίς corr. Meinek. Choliamb. p. 94). Vide etiam κίνδα. 80. Herodian. ap. schol. Apoll. Rhod. IV 321 St. Byz. 570, 2 Hesych. Κοραξοί· γένος Σκυθικόν. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 81. Infra σισίνδιος· γέρων; utroque utitur Lob. Path. El. p. 169. Cf. gl. γ 567. Lusi ὀνοκίνδιος γέρων. 82. Aut Σινδικὸν cum Sorbero, aut cum Photio 512, 18 Σκυθικόν emendandum. 83. σινδοκόθορνοι Palmerius. 84. σινδούς cod., em. Lob. rhem. p. 324 Valck. Phoen. 455. Nominativum nihilominus esse σινδών non σινδώ coll. εἰκοῦς ab εἰκὼν censet LDindorf. Thes. III p. 235 C VII p. 265 C. 85. σίνδρων· πονηρός Phot. 512, 20, quod σιναρόν· πονηρόν scribit Albertus probante Thes. VII c. 264 D. Confundit etiam noster σιναρῶν (σινδρῶν cod.) et σίνδρωνας· ἀπελευθέρους ἢ δούλους. Οἱ σίνδρωνες, οἱ κοινῶς δουλέκδουλοι Eustath. 1090, 57 quae verba sunt Seleuci ap. Ath. p. 267 C (Philol. III p. 448). Veriloquium huius vocabuli ineptum continent verba gl. 77 assuta οἱ δὲ σίντις περὶ τὸ δρᾶν. Cf. σινδρωνεύεσθαι in Append. Prov. IV 71. 87. σινεύς Guyetus. An σῖνες· (θῖνες) σίνεσθαι· ...βλάπτεσθαι, καὶ σίνις· κλέπτης κτλ. ne ordo confundatur.

* σινέσκοντο· ἔβλαπτον
* σίνεται· βλάπτεται
690. σινιᾶσαι· σεῖσαι, κοσκινεῦσαι. καὶ τὸ κόσκινον δὲ σινιατήριον
σινιατήριον· κόσκινον
σινίον· κόσκινον
σινόδους· θὴρ ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσιν
σινόμενοι· βλαπτόμενοι
95. σίνος· βλάβος. [οἱ δὲ ἡμίονος]
σινοῦται· βλάπτεται
σίνται· βλαπτικοί, κακοῦργοι
σίντην ἢ σίντης· βλαπτικός, κακοῦργος, βλαβερός
Σίντιες· Θρακῶν τι γένος. οἱ δὲ τοὺς τὴν Λῆμνον οἰκοῦντας
700. σινωπίσαι· τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην. ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ ἀσχημονεῖν
σιόαν· οὕτω καλοῦσι Χαλδαῖοι τὸν Πάνημον μῆνα
σιοκόρος· νεωκόρος. θεοκόρος, θεραπευτὴς θεῶν
σιομαλίδαι· [διαμάχαι. καὶ τὸ πηδᾶν
σίον· λάχανον ἐμφερὲς σελίνῳ
5. σιόρ· θεός. Λάκωνες
σιπαλόν· ἀκάθαρτον. εἰδεχθέστατον
σιπαλή· ἐπάργεμος. βλοσυρά. δεινή. τουτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα
σιπαλός· χαλεπός. καὶ τὰ ὅμοια
σίπτα· σιώπα. Μεσάπιοι
10. σιπτῶναι· ἀπεικάσαι
σιπύη· σιτηρὸν ἀγγεῖον. ἀρτοθήκη. φησὶ δὲ πευδρία

SCR. 88. ξ 6. 89. Ω 45. 93. Arist. HA. VIII 2. 13. IX 2. 95. Aesch. Ag. 388 Herod. VIII 65. 97. Π 353. 98. Λ 481. 99. Α 594 θ 299. 700. Alexis l. l. 4. ε 72 Speusippus Ath. II p. 61 C. 5. Ath. VIII p. 362 F. 8. ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος poeta ap. EM. 714, 5. 11. Ar. Plut. 608 fr. XII vol. II p. 1162. Soph. fr. 260.

ADNOT. 90. σινιάσαι codex. Scribendum aut σινιᾶσαι aut σινιάστηριον. — κοσκινεῦσαι Cyrillus, κοσκινῆσαι (ίσαι cod.) Phot. 512, 22 Suid. 92. Lob. rhem. p. 93. 95. Cf. schol. Nic. Ther. 1. — „Infra σιρός· ἡμίονος.“ ALB. quae recoquit Thes. Lego γίνος h. e. γίννος, γιννός, γῖνος. 96. Infra συνοῦται· λυπεῖται vitiose. 99. Λίμνην cod., em. Valesius. 700. καθάπερ Ἀλεξίς φησι addit Phot. 513, 1 ubi male Σινωπῆσαι sed recte Σινώπην (Σινώπιν cod. Marc.) scribitur. Σινοπίσαι — ἐπὶ τὸ cod., em. Mus. De Sinope meretrice cf. ed. Gotting. ad Append. Provv. IV 72 p. 451. 1. Nota ŏ pro digammo. Nam mensem Siwan (סיון) intellegit, quamquam Panemus re vera est Syrochaldaeorum Haziran. — μῆνω cod., + Mus., em. Scaliger. 2. σιωκολλος: νεοχορος. εὐπολις (sic, σιωκόμος· νεωκόρος. Εὔπολις Porso) Phot. 515, 8. Cf. Ahrens dial. II p. 68 n. 3. σιομαχίδαι· διμάχαι Is. Vossius; sed quomodo Celtiberorum διμάχαι et ἅμιπποι Boeotorum σιομαχίδαι vocari possint, non intellego. Nihilominus διμάχαι verum esse ostendunt verba seqq. corrupta καὶ τὸ πηδᾶν, quae καταπηδῶντες scribenda esse patet ex Diodoro V 33. Sed σιομαλίδαι Laconicum videtur pro θεομαλίδαι, ut ἰδομαλίδαι ῥεθομαλίδαι h. e. τρυφεροί. 4. Sic infra etiam συρμίον explicat. 5. σίορ codex. Cf. Ahrens dial. II 66. 68 n. 72. 6. Coraes ad Plut. V p. 387. 7. ἐσπάργαιμος cod., em. Mus. Ceterum malo ἐπάργεμος, τουτέστι κτλ., βλοσυρά, δεινή. 9. Cf. CΗΓΑ, ἴγα, ῥίγα. Sed fortasse σίπτα non verbum est sed adverbium onomatopoeticum, ut nostrum pst! 10. Supra θισπῶσαι· εἰκάσαι, infra + τοπάσαι. 11. σιδηροῦν cod., em. Meurs. Lectt. Att. IV p. 132 — πευδρία Mus. ἄλλοι δὲ σιπύαν φασὶ τὴν ὑδρίαν Lex. rhet. Bekk. 303, 33, unde conicias φησὶ δὲ πυδρίας (ε) h. e. περὶ ὑδρίας. Sed cf. πευδρία· ἀρτοθήκη et Lob. Phryn. p. 223. Videtur igitur Ruhnkenius altero loco rectius φασὶ πευδρίαν scribere, altero praestare τισὶ δὲ πευδρία vel φασὶ δὲ πευδρίαν, quod amplexus est Thes. VII p. 273 B. Cf. ἰπύα.

Σίπυλον· ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας
Σίρα· Πάρθοι [μεγάλα. [καὶ πλεκτὸν ἱμάντωμα ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ τὰ ῥάκκη]
[σιραγγῶδες· σαθρόν]
715. {σιραιοῖς· {* σιροῖς [βραχέως
σίραιον· τὸ ἀπὸ τῆς σταφίδος ἕψημα. οἱ δὲ τὸ γλυκύ, καὶ ἡψημένον οἶνον
σίραμφος· τὸ ῥύγχος
Σιρβαίονον· βρέφος ἀπὸ ξένης ἐνηνεγμένον καὶ πεπρα[γ]μένον
σίρβηνον· πόπανόν τι, ὃ παρετίθετο τῇ Ἀφροδίτῃ
20. Σιρέων· τῶν τὸν Σῖριν οἰκησάντων, τὴν νῦν Ἡράκλειαν
Σ.ιρήν[αί]ων λόγους· ἀπατεώνων
σιρία· ἀσφάλεια. Λάκωνες
σίρις· ἀπαίδευτος
σιροῖς· ὀρύγμασιν, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα
25. σιρομάστης· λόγχη, δόρυ, ῥομφαία
σιρός· [ἡμίονος]. πίθος. δεσμωτήριον
σιρούς· τοὺς σιριεῖς. οἱ δὲ τάφρους ἐσκεπασμένους
* σιρομάστης· σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον
σισαμίς· τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι
30. σίσανον· τὸν ὀξίνην οἶνον

SCR. 12. Ω 615. 14. Hippocr. 250, 54 de pulmone. 15. 16. ADN. 21. Eur. Andr. 936. 24. Demosth. p. 100. 25. 28. LXX. 27. Eur. fr. 824.

ADNOT. 12. σπάρται μεγάλαι corr. Scheffer in add. ad II de milit. naval. p. 332 quod qui probat Albertus σιραί corrigit contra ordinem. Sed quamvis πλεκτὸν κτλ. aperte ad σειρά sint referenda, priora Σίρα· Πάρθοι (Σῆρα· Πάρθον), de quibus hariolantur Relandus et Boetticher Aric. p. 27, temptari nolim. μεγάλα ad ἱρά, ῥάκκη ad σ(πε)ῖρα refero. 14. σηραγγῶδες recte Albertus. 15. σιρός cum corripiant Attici teste Ammonio ap. EM. 714, 21 (Eur. Phrix. fr. 824 p. 495) Dracone 81, 25 et Eratosthenes Anth. Pal. app. 25, 4: ἢ σιρὸν ἢ κοίλου φρείατος ὠκὺ κύτος, Thes. VII c. 274 A c. 276 A glossam suspicatur ex duabus esse conflatam, et alteram σιροῖς· βραχέως mensuram penultimae notare. Recte, sed nondum emendatum est σιραιοῖς, quod σειραίοις scribendum, et spectat Eurip. Herc. fur. 446 ὑπὸ σειραίοις ποσίν. Ceterum vereor ne observatio prosodica aptius referatur ad seq. gl. σίραιον, quod prima brevi legitur ap. Antiphanem Ath. II p. 68 A et Alexin ap. Ath. IV p. 170 B pro σείραιον. Nam σιροῖς, quod ordinem confundit h. l. sed suo loco redit infra, haud dubie non poetae cuiusquam locum respicit, sed Demosth. p. 100. Euripideum enim versum si habuisset in mente Didymus, non dubito quin σιρούς posuisset. — Coniecturam σειραίοις βρόχοις· σειραῖς sperno. 16. σιραιόν cod., cf. Galen. lex. Hipp. p. 560 Moer. Att. p. 340 Phot. 513, 7. 17. ῥύγγος cod., em. Phavorinus. Rectius Lobeckio, qui in rhem. p. 303 et Path. El. p. 149 σίραμφος defendit, iudicabat Pearso, σι extrinsecus adhaesisse. Fortasse τὸ ῥύγχος in τί ῥύγχος mutandum est, ut Doricum σί ῥάμφος explicetur. 18. [γ] Sopingus. Κιρβιαῖον? Vide hoc. 20. τὴν τῶν εἰρην cod., τῶν τὴν εἴρην Mus., ναῦν Aldus, em. Sopingus. Glossam serie renuente Thes. VII c. 275 BC Σιρίνων vel Σιριτῶν scribit. 21. σιρηναίων cod. Cyrillus Alberti, Σειρηνίων (—είων) λόγων male Tollius. Recte σηρήνων λόγους· ἀπαταιώνων λόγους Cyrillus Bondami h. e. σειρήνων. Cf. SCR. 22. Albertus comparat cum σειρή, σιρός· δεσμωτήριον et σείρωσις· δέσμευσις. Non liquet; sed crediderim CIPIA natum esse ex EIPKTA. Supra εἱρκτή· ἀσφάλεια. 23. Glossa obscura, quae Alberto non probabiliter ex ἄϊδρις corrupta videbatur. Σείρ· πεπαιδευμένος Cyr. 63 in expositione nominum Hebraicorum. 24. Cf. gl. σ 715 et schol. Demosth. p. 73 ed. Saupp. σιροῖς· τὰ κατάγεια. Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ· Σιροὶ κριθῶν. 25. Vide σειρομάστης et gl. σ 728. 26. Supra σῖνος· ἡμίονος quod γῖνος vel γιννός scribendum esse dixi. De reliquis non liquet. 27. τοὺς Σιριεῖς obscura. Sed Σκιρεῖς et Σκιριεῖς dicitur teste Steph. Byz. 576, 5 unde nisi Meinekius exemisset verba Σκῖροι κτλ. possis Σ(κ)ίρους· τοὺς Σκιριεῖς. 30. ὄξυνον cod., em. Bruno.

σισάριον· κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον, ὡς ἀλτσείδιον
[σίσαχθοι· χρεῶν ἀποκοπαί]
σισίλαρος· πέρδιξ. Περγαῖοι
[σισίλαρος· πέρδιξ]
735. σίσιλλος· νόσημα, καθάπερ σκωληκίασις. καὶ ζῶόν τι
σισίνδιος· γέρων
σισόην· κάρμα Γουθικόν
σισόη· κουρά ποιά. Φασηλ[ε]ῖται
σισογάρδοσις ἀγορᾶς· σφήγξ
40. [σισορβάκος· τράχουρος ὁ ἰχθῦς]
σισύμβ[ρ]ια· ἄνθη
σισύμβριον· Δίδυμος ἀνθύλλιόν τι. Θεόφραστος δὲ τὸ σισύμβριον γηράσκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ αὐτὸ (ἡ)δυόσμου πλατυφυλλότερον
[σίσυννον· δόρυ]
σισύρα· τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων
45. σίσυρνον· τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι. τὸ αὐτὸ καὶ σισύραι
σισυρνώδη[ς] στολή(ν)· τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν. διαφέρει δὲ καὶ σίσυρνα σισύρας. Σίσυρνα μὲν γὰρ χιτῶνος εἶδος, σισύρα δὲ διφθέρα[ς], εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα, καθάπερ τὰ κώδια καὶ αἱ μηλωταί
σίσυρνος· οὕτω καλεῖταί τις τῶν ἰατρικῶν ἐπιδέσμων
σίσυρος· [γ]ράμματος εἶδος
σίσυς· καὶ αὐτὴ βαίτη. οἱ δὲ εἶδός τι χλαίνης εὐτελές. ἄλλοι χιτῶνα αἴγειον χειριδωτόν

SCR. 31. Comici. 37. Non dubito referre ad Greg. Naz. Carm. I p. 12 D: *χρυσοῦν ἑλίσσειν τὴν φιλόσοφον σισοήν*. 41. Ar. Avv. 160 Nicand. fr. 74, 57 O. Schneider. 42. Cratinus. Theophrast. VI, 1, 1 all. 44. Ar. Rann. 1459. 45. Aesch. fr. 104, 26. 46. Soph. fr. 376 p. 175, ubi similiter Hesychium corrigit Nauckius.

ADNOT. 31. *σισάριον· χρυσοῦν κοσμαρίῳ ὅμοιον* Phot. 513, 15 ubi distinguebatur post *χρυσοῦν* (*κοσμάριον σισάρῳ ὅμοιον* LDindorf. Thes. VII 276 D.) *σισύμβριον, σισάριον* Poll. V 101 p. 215 Bekk., ubi *οἴσπνον* A *οἴσμιον* F, *σισάριον* codex Vossianus porrigunt. 32. *σεισάχθειαι* HSt. 33. *Σισί* vel *σίς* (hoc ordo non admittit)· *λάρος* Sopingus, qui male glossam ad LXX Ies. XXXVIII 14 Ierem. VIII 7 refert, ubi סִיס explicatur *grus turtur hirundo* etc. 35. *νόμισμα* editiones ante Hagenoensem. Infra *σκίλλος· ἰκτῖνος*. 36. Cf. *σίνδις*. Lob. Path. El. p. 169. 37. *σίσυιν* (sic codex) — *γουθικόν* om. Mus., exhibui Thes. VII c. 278 coniecturam (SCR.) licet ipsi probabilius sit aliud quid (*κρᾶμα*?) latere. Sed cf. Athanas. vol. II p. 314 D. 38. *σισοκοῦρα· ῥοιά. Φασηλεῖται* cod., *Φασηλῖται* Mus. Recepi *σισόη· κουρὰ ποιά* quae Casauboni est coniectura ad Sueton. Aug. c. 45 et Heinsii in Aristarcho sacro c. IV p. 108. De *σισόη* conf. Salmas. de caesar. p. 63—73. p. 79. 247. Sed latet fortasse aliud: nam *ῥοιά* in memoriam vocat *σίβδη σίδη σίλβη*, et ipsa glossa litera initiali, fortasse addita ab rubricatore, detracta *ΙCΟΚΟΥΡΑΡΟΙΑ* nescio quid similitudinis habere videtur cum *ΚΟΚΚΟΥ ΡΟΙΑC* (*κοκκου ῥοιᾶς*.) 39. *σισόη γάρ* coni. Albertus, haerens in postremis. At probabiliter *δόσις ἀγορᾶς* ad *σιτοδότησις* refert Thes. VII c. 278 B, et pro *σφήγξ* LDindorf. Thes. VII c. 2642 D et c. 1620 B coni. *σφίγξις*. Possis igitur: *σισόη γὰρ* [*δόσις ἀγορᾶς*] *ἢ σφίγξις*, quae verba cum gl. 737 copulanda sunt, nisi malis *σισόη γὰρ* (*εἶ*)*δος κουρᾶς* (cf. *ἐπίσειστος*) *ἢ σφίγξις*. 40. Infra habebimus *σκιθακός· ἰχθῦς ὁ καὶ τράχουρος* et, ubi ordo *σκίρθακος* poscit, *σκίθαρκος· τραχοῦρος*. Videtur igitur alicubi etiam *σκιρθακός* reperisse. 41. (*ρ*) Mus. 42. *ἀποδυόσμου* (*ἀπὸ ἡδυόσμου* Mus.) *πλατὺ φυλλοροοῦν* codex, scripsi *οἱ δὲ αὐτὸ ἡδυόσμου πλατυφυλλότερον* coll. Dioscor. II, CLV *ἡδυόσμῳ κηπαίῳ, πλατοφυλλότεραν δέ*. Cf. Didym. reliq. p. 36. 43. Imo *σίγυνον*. 45. Malim *σίσυρναν: τὴν σίσυρνην* vel *σισύρνιον· τὴν σίσυρναν*. Sed Hesychius et schol. Ar. Avv. 122 relinquendum fortasse vitiosum *σισύρνην*. *Σισύρνιον* praestat schol. Theocr. V 15 ab HSt. correctus. Eandem nunc video latere ap. Hesych. s. v. *κύρνικα· κώδια* (*σισύρνια*). 46. Scripsi *σισυρνώδη στολήν*, ut ipsa poetae verba a Poll. X 186 p. 450 servata appareant. *Σισύρνα* bis codex, correxi. Cf. Didym. p. 62—65. — [*ς*] Mus. 47. *σισύρνος* cod. Forte *σκ*(*έπ*)*αρνος*, q. v. Saepe *IC* et *K* confusa sunt. 48. *ῥάμματος* Salmasius. 49. *σισύς* cod.

750. Σισυφ(ε)ίοις· Κορινθίοις, κακοῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως

Σίσυφος· ἀπατητικός, ὅτε ἐπὶ τῶν μεγαλαυχόντων, ἀπὸ Ἀττικοῦ Σισύφου

σῖτα· ἄρτοι, βρώματα, τροφαί

σιταρχία· τὸ εἰς ὀψώνιον διατεταγμένον δαπάνημα. ὁ δὲ τούτου ἐπιμελούμενος σίταρχος

σιτέσκοντο· ἐσιτοῦντο, ἤσθιον, ἠρίστουν

55. σιτηρέσιον· ἐφόδιον

σιτήσας· θρέψας

σιτία· δαπάνημα, βρῶμα, σιτηρέσιον

σιτίζειν· ψωμίζειν

σιτίζοντος· σῖτον παρέχοντος

60. σιτνίδες· θυσία τις Νύμφαις ἐπιτελουμένη

σιτοβολῶνες· ὅρια

σιτοδ(ε)ία· λιμός, ἔνδεια σίτου

σιτοκάπηλοι· σιτοπῶλαι

σιτοκλονεῖσθαι· ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι. οἱ δὲ ὑπὸ δίψους κλύεσθαι. καὶ τὸ φαγεῖν

65. σιτόκουρος· ὁ ἄχρηστος καὶ μάτην τρεφόμενος

σιτομνημονεῖν· ἀντὶ τοῦ τὰ σῖτα μετρεῖν· παρόσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα

σιτοποιός· ἀρτοκόπος. ἢ πέπτρια

σῖτος· τροφή

σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι

καὶ τόκος. καὶ ὁ μισθός

σίτου ἐκβολή· ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς χλόης

70. σιτούμενος· ἐσθίων

σίττα· ἐπιφώνημα αἰξίν

σίττας· ὄρνις ποιός. ἔνιοι δὲ τὸν ψιττακὸν λέγουσιν

σίττη· ὄρνις ποιός. οἱ δὲ δρυοκολάπτης

σίττον· οἱ μὲν γλαῦκα· ἢ κίσσαν· ἢ ἱέρακα

SCR. 50. ADN. 51. Z 153. 52. Soph. fr. 594 p. 219. 54. ω 208. 55. Demosth. 48, 3 Xenoph. Anab. VI 2, 4. 57. Ar. Eqq. 579. 59. cf. Ar. Eqq. 724. 61. Genes. XLI 56. 62. Thuc. IV 36. (Nehem. IX 15). 65. Menander l. l. 67. Herod. III 152 Thuc. II 78. 68. ρ 333. 69. Thucyd. IV 1. 70. Arist. Eqq. 415. 417. 71. Theocr. IV 45. V 3. 100. 73. Hipponax (?) fr. LXII p. 122 Meinek.

ADNOT. 50. (ε) Thes. VII c. 281 D, qui pro *κακοῖς* ex Eur. Med. 404 malit *γάμοις*. 51. *ὁτὲ δὲ ἐπὶ τῶν μεγαλαυχούντων* acute Heinsius. Tum scribendum: *Σισύφου· ἀπατητικοῦ* quod mirum non vidisse Trillerum Obsc. cr. p. 506, cui debetur *ἀπατητικοῦ*. 52. Eustath. p. 1794. Glossae mss. in proverb. ap. Cyr. 63. 53. Confundit *σιταρκία* et *σιταρχία* h. e. *ἡ σῖτον διδοῦσα τοῖς ἐπιβάταις (ἀρχή)* Phot. 514, 1 Lex. Bekk. 301, 26. Hic igitur magistratus appellabatur *σίταρχος*. 54. Cf. *ἐσιτίσκοντο*. 56. *σιτίσας* Pierso ad Moer. p. 360. 57. Confundit *τὰ σιτία· σιτηρέσιον* et *σιτεία*. Sic LDindorf. Thes. VII c. 286 B coll. Phrynich. app. soph. p. 22, 6. Apud Ath. XI p. 475 A Porso *σῖτα* restituit pro *σιτία*. 60. Male conferunt *σίαδες*. 61. *Horrea* vel *σίρια*. 62. (ε) Arcer, alii. Similiter Cyr. 63 in gl. in Octat. 63. *σιτοπῶλοι* cod., em. Taylor ad Lys. p. 387. 64. Latinum *sitis* huc non pertinet. Coni. *ἐκλύεσθαι* (sic Alb.) *ἐκ τοῦ φαγεῖν*. 65. Ath. VI 248 A Eustath. Od. 1854, 7. — *ἡ* cod., scripsi *ὁ* et diductis literis indicavi, *ἄχρηστος* poetae esse *ῥῆσιν*. 66. Phrynich. app. soph. p. 62, 6. 67. *πέπτρια*] Lob. Phrynich. p. 223. 68. *τρυφή — κρεῶν οἱ δ' οἶνοι* cod., em. Heinsius. 70. *σιτοῦνται· ἐσθίουσι* gl. mss. in proverb. ap. Cyr. 63. 71. Eustath. 855, 26. 1963, 43. Cf. *ἴττη φίττα ψύττα* et Nauck. Ar. Byz. p. 160 sq. 72. Lobeck. in Wolf. *anal. liter.* II p. 61. 73. Didym. ad Arist. Av. 704 EM. 425, 47. Fugit interpretes et Thes. forma Cypria *ἴπτα* ab Hesychio servata loco suo, qua usus Aristoteli HA. IX 1. 16. 17 pro *σίππη* restitui *σίπτη*, alii *σίττη*. 74. Lob. Proll. p. 30. *σιταρίς* vocant recentiores teste Suida, Zonar. 1645. Ad *ἱέρακα* cf. *στήριον*, ad *γλαῦκα* cf. *τυτώ*.

775. σιττύβαι· δερματίναι στολαί. τὰ μικρὰ ἱμαντάρια
σίφα· χωρία
σιφλόν· κακόν. ἐπίμωμον. πηρόν. αἰσχρόν. μωρόν. μωμητόν
σίφλος· μῶμος
σιφλῶσαι· ἀφανίσαι
80. σιφλοῦν· μωμᾶσθαι. αἰσχύνειν. πηροῦν. βλάπτειν
σιφλώσειεν· ἀφανίσειεν. μωμήσειεν
σίφνα· ποιὸς ἰχθῦς
σιφνιάζειν· καταδακτυλίζειν· διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι
Σίφνιοι· ἀκάθαρτοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου
85. σίφνον· τὴν γῆν Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ Δημητριακὴ σιπύα
Σίφνιος ἀῤῥαβών· περὶ τῶν Σιφνίων ἄτοπα διεδίδοτο, ὡς τῷ δακτύλῳ σκιμαλιζόντων. δηλοῖ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου διδόμενον, ἐπὶ τοῦ κακοσχόλου
σιφνός· κενός
σιφνύει· κενοῖ
σιφῶμαι· τήκομαι
90. σίφων· ῥυπαρὸς ἄνθρωπος, καὶ λίχνος. ἢ εἶδος θηρίου μυρμηκοειδές, καὶ ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπισκοποῦσι. καὶ τῶν σταχύων καὶ τοῦ πυροῦ οἱ κα(υ)λίσκοι. καὶ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον ἀρύονται. καὶ ὄργανόν τι εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς
σιφώνιον· τὰ αὐτά
σιχά· χωρία
[σιχαβαττεῖν· τὸ μετὰ σπουδῆς ἀπιέναι. οἱ δὲ τὸ κενεμβατεῖν]
σιχθαρίς· Λιβυκαὶ ὀρχήσεις
95. σκάζει· χωλεύει, χωλαίνει

SCR. 77. 78. Lycophr. 1134. 81. Ξ 242. 83. Arist. fr. inc. CII. 85. Hymni Attici. 90. Hippon. fr. 56 p. 602.

ADNOT. 75. *σιττύβα· χιτὼν ἐκ δέρματος* agnoscit Poll. VII 70. Altera explicatio aptius est neutro *σίττυβα*, quod *δερμάτια* interpretatur Phot. 514, 27 Arcad. 122, 14. 76. Infra *σιχά· χωρία*. Obscuras dicit has glossas Thes. VII c. 302 D et vix cum Heinsio ad *Σῖφαι* (Steph. Byz. 573, 1) referendas. *Σῖφαι· χωρίον* foret gl. Thucydidea IV 76. Etiam *Σκίρφαι* (*Σίρφαι* cod Rehd.) St. Byz. 576, 9 memoratum Strabo *χωρίον* vocat IX p. 416. 77. Cf. Eustath. 972, 30 Zonar. p. 1643. Hesych. gl. ε 5187, ubi *ἐπίσιφλον* scribendum erat. Pro *μωρόν* Potterus ad Lycophr. 1134 et L. Bos Obss. critt. p. 185 corrigunt *μῶμον*, quod ad *σίφλον* (hoc accentu) spectat. Cf. *κιφφός*. 78. *σιφλός* cod., em. HSt. 80. *πυρεῖν* cod., em. Iunius. 83. Phot. 515, 6 Suid. Poll. IV 65 Hes. *χιάζειν*. Append. Prov. IV 73 p. 452 Steph. Byz. 573, 5. 84. *ἀκάθαρτος καὶ σιφνή* iungit Cyrill. Alex. de ex. an. p. 9, 14. 85. *Δημήτηρ καὶ σιπύα* cod., *ἡ καὶ Δήμητρος σιπύην* Meurs. Att. lectt. IV 8 p. 182, *καὶ ἡ Δήμητρος σιπύα* Thes. VII c. 303 B; correxi. Ceterum *σίφνιν* scribendum videtur ope Poll. X 162: *σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς*. Cf. Lob. Aglaoph. p. 873 et nos ad *γάλας*, ubi *γαλάσια· ἐνηρόσια* non sunt sollicitanda. 86. *αἰδούμενον* cod., *διδόμενον* Iunius alii. Supra *ἀρραβῶνα Σίφνιον*. 89. *σιφλοῦμαι* Thes. VII c. 303 B. 90. *λίχνος* indicio est intellegi *gulosum*, nec ad *σιφνιάζειν* haec esse referenda. Alteram significationem praestat Meleager in Anth. Pal. V 151, 2, tertiam s. v. *σειρομάστης* illustravimus. Mox *καδίσκοι* est in codice, a Guyeto emendatum, cuius coniecturae favent glossae *avenam cicutam καλάμην τοῦ ἀγρίου καλάμου* reddentes. Sequuntur in codice verba *κάπηλοι τὸν οἶνον χρῶνται*, quibus ad integritatem Heinsio ante *τὸν* deesse videbatur *εἰς*, Florenti *πρός*: praeluli Toupii inventum in Emend. III p. 36 IV p. 206 coll. Poll. VI 19 X 75. *Σίφων, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσι* (nos *Stichheber* dicimus) Glossae. Denique *σίφων ἐμπρησμοῦ lucusta* affertur e glossis et Herone Spirit. p. 149 D sq. Apollod. Poliorc. p. 32 D Beckmann *Geschichte der Erfind.* IV p. 435—44. 91. *τὰ αὐτά* verum esse potest. Apud Diosc. IV 140. 230 habet tertiam tantum significationem *avenae*. 92. Cf. *σίφα*. Lego *Σιχάρ* ex Evang. Ioann. IV 5, ubi sequitur *χωρίου*. Habent gl. meae mss. l. l. 93. Imo *σκαιοβατεῖν* vel *σκαιεμβατεῖν* cum Phot. 515, 11. 94. Haec Iubae regi debentur.

σκαιῇ· ἀριστερᾷ χειρί. παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι αὐτὴν καὶ κρύπτεσθαι ὡς τὰ πολλά, παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ περὶ τοῖς δεξιοῖς. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει, ἢ σκιά ἐστιν. ἀριστερὰ δὲ καὶ εὐώνυμος κατ' εὐφημισμὸν λέγεται

Σκαιῇσι πύλῃσιν· οὕτως ὀνομαστικῶς Σκαιαῖς ἐν Ἰλίῳ, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι· ἢ διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι· ἢ διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι κατὰ τὴν εἰσβολήν. τὰς αὐτὰς καὶ Δαρδανίας καλεῖ

Σκαιοί· ἔθνος Θρᾴκιον. καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ἀπαίδευτοι

σκαιὸν ῥίον· χαλεπὸν ἀκρωτήριον. ἔστι γὰρ δύσβατον

800. σκαιός· δύσκολος. πονηρός, κακός. μωρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής. ἀπάνθρωπος, ἄδικος, τραχύς, σκληρός, ἐπαχθής, ταραχώδης. ἀριστερός

σκαιότης· ἀναισθησία. μωρία. ταραχή

* σκαιωρούμενον· ταραττόμενον

σκαίρει· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, τρέχει, ὀρχεῖται

σκαιωρία· ὄρχησις, χορεία, καιρία, παιδ[ε]ιά. καὶ τὰ ὅμοια

5. σκα(λα)θυρμάτ(ι)α· σκαριφήματα. σκαλαύματα

* σκάλα· κλῖμαξ, ἀνάβασμα

σκαλαθάρβα· τύρβη, ἀπὸ τοῦ σκαλεύειν

σκαλαθαρβία· ἀκηδία

σκαλαθύρει· σκαλαύει. ἢ λάθρα πλησιάζει

10. σκαλαθύρων· ἀκολασταίνων. ὁ σκαλαίων

σκαλαπάζει· ῥέμβεται

σκάλατος· ὁ σκαφιτύς

σκαλεύει· κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει

σκαληνιεῖς ὀχετοί· ἔντερα

15. σκαληνόν· σκολιόν, πολύγωνον. τοῦ γὰρ τριγώνου εἴδη τρία· ἰσόπλευρον ἰσοσκελὲς σκαληνόν

σκαλίς· σκαφ(ε)ῖον

σκαλλίον· κυλίκιον μικρόν. οἱ δὲ σκαλλόν

σκάλμη· μάχαιρα Θρᾳκία. καὶ σιδηρολύβον δὲ αὐτήν τινες λέγουσιν

σκάλλοντες· σκάπτοντες

SCR. 96. *Π* 734. 97. *Γ* 145. 98. Hecataeus St. Byz. 573, 11. 99. *γ* 295. 800. Alcman. fr. 20. 1. Soph. Antig. 1028 alii. 3. Theocr. IV 19. 5. Ar. Nubb. 629. 9. 10. Cf. Ar. Eccl. 610. 14. *σκαληνοειδέες ὀχετοί* Hippocr. vol. III p. 380 Kuehn = p. 916 B. 15. Plat. l. l. Democrit. ap. Theophr. fr. 1 de sens. 66. Simonid. Amorg. Callimach. 18. Soph. fr. 558 Nck. 19. Herod. II 14 Theophr. HPl. II 8.

ADNOT. 96. *παρὸ — παρὰ τὸ διεξιέναι?* 99. *σκαιόνριον* cod., *σκαιούριον* Mus., em. Valcken. Misc. Obss. VIII 2 p. 172. 802. Ordo poscit *σκαιούμενον*. 4. *σκαρία παιδιά*, q. v., Albertus pro *καιρία παιδεία*. Mihi duo videntur articuli *σκαιωρία* (?)· *ὄρχησις χορεία*. (σ)*καιρία· παιδιά καὶ τὰ ὅμοια*. *Σκαίρις· χορεύω ὀρχοῦμαι* Cyr. 63. 5. *σκαθύρματα· σκαρυφίσματα σκαλαύματα* (hoc recentioris est Graecitatis) cod., *σκαλεύματα* Mus. *σκαλαθύρματα· σκαριφήματα Ἀριστοφάνης* Phot. 515, 16. Utrobique *σκαλαθυρμάτια* scribendum esse vidit Thes. VII c. 311 C ex schol. Ar. Nubb. 629 qui *σκαριφήματα* (*εὔματα* Suid.) explicat. 6. *Scala σκάλα* notum etiam Poll. I 93. — *κλίμαξ* codex. 7. Cf. *χαλαθάρβα*. 8. Cf. *σκαμβάλλει*. 9. 10. *σκαλάνει — σκαλαύων* cod., *σκαλεύει — σκαλεύειν* Mus. sine caussa. *Σκαλαθῦραι· συνουσιάσαι* schol. Ar. Eccl. 607 (610). Scribebatur *ἀκολασταίνων· σκαλαθύρων*, separavit et ordinem invertit Albertus. 11. Mox *σκαλαπάζειν· ῥεμβωδῶς βαδίζειν*, ubi ordo poscit *σκαλπάζειν* h. e. *καλπάζειν*, quod vide. 12. *ὁ σκαφητός* Thes. HSt. vel *σκαφετός*. Glossa vitiosa ad *σκαλαύω* adludit. 14. *σωλῆνες* non probabiliter Ruhnken. 15. *σκαλινὸν* bis codex a Mus. correctus. Cf. gl. α 7694, ubi *ἀσκαληνές* praestabit, et schol. ad Plat. Euthyphr. p. 12 D. 16. *σκαφίον* codex. Verte *rastus, sarculum* et cf. *χαλίς* et Lob. rhem. p. 46. 17. *σκαλλίον· κυλίκιον μικρὸν ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, ὡς Φιλητᾶς φησιν ἐν ἀτάκτοις* Ath. XI 498 A. 18. *Θράκιος* cod, em. Phot. 515, 19. Vid. Ducang. app. gl. p. 170.

820. σκαλοβατεῖ· κλίμακι βαίνει
σκάλοψ· [σκαλόπετα]. ἀσπάλαξ, ζῷον γεωρύχον, τυφλόν
σκαλ[α]πάζειν· ῥεμβωδῶς βαδίζειν
σκαλτωμίζειν· λαμπυρίζειν
σκαλῶ· σκαλαβῶ
25. σκαλώνια· τὰ ἀσκωρώνια [καὶ ἀκμαῖα, ἃ σκαμβὰ καὶ καμπύλα
σκάμαια· κύων
σκαμμάδες· πόρναι
* σκάμματα· ἀγῶνες, στάδια
* Σκάμανδρος· ποταμός, ὃς καὶ Ξάνθος καλεῖται
30. σκαμβάλλει· ἀκηδί..
σκαμβάλυξ· σκαμβός, στρεβλός
σκαμβηρίζοντες· ὀλισθαίνοντες
ὠ η
σκαμβίς· θερμοποτίς. λακ ρ
σκαμβός· στρεβλός
35. σκάμβυκες· σκόλοπες, χάρακες
Σκαμβωνίδαι· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς
σκαμφυσεῖ· μεμψιμοιρεῖ, ἀγανακτεῖ
σκαμωνία· εἶδος βοτάνης
σκάνυμα· τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι
40. σκανα . . . ντα· ἐπιχαλκ . . παρὰ Σωφρονίωσκανὰς πορεύσῃ ἐν τῇ ἀσπίδι. Καλλίας δὲ σκεῦος
σκανδάληθρ' ἱστάς καὶ σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μυάγραις
σκάνδαλος· ἐμποδισμός

SCR. 21. Cratinus Photii 515, 23 Ar. Ach. 879. 29. Υ 74. 36. Ar. Vesp. 81 Lycurgus ap. Harpocr. 167, 6. 38. Theophr. HPl. IV 5, 1 Eubulus et Antiphanes comici. 40. fr. 93. 41. Ar. Ach. 687. — Matth. XVI 23.

ADNOT. 20. σκολοβαταῖ cod., em. Salmas. Vid Lob. Path. p. 127 rhem. p. 392. 21. Vide Lob. rhem. p. 115. σκαλόπετα cod., conicio singularem esse glossam σκαλοπιά (Theophr. HPl. VII 12, 3). 22. ῥεμβαδῶς cod., em. Mus. Cf. gl. 811. 23. σκαφωρίζειν· λαμπουρίζειν? 24. Obscurum dicit Thes. VII 315 D nec retulerim huc Phot. 515, 22 σκαλος: ὃν ἡμεῖς σπάλακα. Corrigo σκαλῶ· σκαλαύσω, vel σκάλλω· σκαλαύω. 25. σκάλωμα (Polyb. V 59, 9) conicere videtur Thes. VII c. 317 A. Sed quid ἀσκωρώνια? — Postrema σκαμαῖα· τὰ σκαμβὰ καὶ καμπύλα legi possunt, h. e. *hama*, *camura*, quae Graecis sunt χαμά, χαβά. 26. σκαμβαὶ κύνες sunt in Geopon. IX 2, 1. Sed cf. παγαίη σπάδακες et σπάκα. 27. κασαλβάδες Ruhnken., μαχλάδες vel σκαμβάδες Albertus. Postremum, quod ordini magis convenit quam Vossianum σκαμάδες, tuetur Lobeck. Proll. p. 142, 11, vertens *scrupedae* (Plaut. p. 1473 b 1) *scantipedae*, quia pedes divaricant. Cf. ῥεμβάς σοβάς. 30. ἀκηδιᾷ Mus., ἀκηδεῖ AM. 31. 32. Lob. Proll. p. 142 El. p. 411. 33. θορπό ὠ' η μότις λακ ρ cod., θερμοπότις Λάκωνες Mus., Λακώνων ῥῆσις Schowius, θερμοποτίς Thes. (Athen. XI p. 475 C schol. Ar. Ach. 671). Postremum ad λυκοχαρίς (ordo λυκωχαρίς) refero. 34. Cf. supra σκαμαία. 35. Mox σκάνδυνες h. e. σκάνδυκες habebimus, quod ad σκάμβυκες eandem proportionem habet, quam σάνδαλα ad σάμβαλα. 37. „*Corrupta ex verbo in* —ύζω“ Thes. 38. σκαμονία cod., em. Mus. 39. „*Doricum pro* σκήνημα *vel* σκήνωμα“ ALB. 40. Sic codex, nisi quod π habet compendiose pro παρά; σκανὰς ἰέντα (sed plures erasae sunt literae) ἐπίχαλκαι· παρὰ Σωφρονίῳ Mus. *Certum est significari scutum* ἀσπὶς ἐπίχαλκος *Ar. Vespp.* 18, *quae absolute vocatur* ἡ ἐπίχαλκος *Poll.* X 144. Σκανός *et* σκαιός *idem esse alibi ostendi. Itaque ille* σκανᾶς μετὰ ἐπιχάλκου *dixisse videtur pro* ἐν ἀσπίδι πορεύσῃ et q. s. Lobeck. Parall. p. 334 n. 15. Alia erat Ahrentis ad Sophron. fr. 93 opinio conicientis: σκανασῇ ἐν τᾷ ἐπιχάλκῳ· σκηνοποιήσῃ ἐν τῇ ἀσπίδι. Denique Meinek. Com. V p. 52 Calliae haec fragmentis addidit, ni forte eum Calliam dicit, qui de Agathocle scripsit. Σκεῦος vero quo referendum sit docent EM. 716, 54. 743, 13 Phot. 518, 21. 41. σκανδαλοθρίστας codex. Quid desit monstrat Phot. 516, 1: σκανδάληθρα καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν. [*Κρατῖνος*?] Cf. ῥόπτρον. 42. Forma suspecta pro σκάνδαλον, quam tamen glossae agnoscunt et Choerob. epim. p. 147, 42. Cf. σκάνος.

Σκάνδ(ε)ια· χωρίον ἢ πόλις. καὶ εἶδος περικεφαλαίας
σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ *σκανδικοπώλην* τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναί φασι
845. *σκάνδυκες·* σκόλοπες, χάρακες
σκανεύεσθαι· ἐπαρι(σ)τερεύεσθαι
σκάνθαν· κράββατον
σκάνιξ· ἐπαρίστερα
σκάνος· αἰτία. κώλυμα
50. *σκαπανεύς·* σκαφεύς
σκαπάνη· σκαφε(ῖ)ον. ὀρύγιον. δίκελ(λ)α
σκαπάνιον· ἡ βακτηρία. ἄλλοι σκίπωνα
σκάπαρδος· ὁ ταραχώδης. καὶ ἀνάγωγος
σκαπέρδα· ἐν τοῖς Διονυσίοις ἀγομένη πηγνυμένης δοκοῦ ἀνδρομήκους καὶ τετρημένης διεῖρται διὰ...... σχοινίον· καὶ δύο οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀντίους ἀλλήλοι(ς) τοὺς νώτους ἔχοντες..... καὶ πᾶν τὸ δυσχερὲς *σκαπέρδα* λέγεται καὶ ὁ πάσχων *σκαπέρδης*
55. *σκαπερδεῦσαι·* λοιδορῆσαι
σκάπετος· τάφρος. ἄλλοι τύφος
σκᾶπος· κλάδος. καὶ ἄνεμος ποιός
σκάπτει· ὀρύττει
σκάραιβον· αἱμοποιόν
60. *σκαρδαμύττειν·* τὸ πυκνῶς καταμύειν καὶ ἀναβλέπειν τοῖς ὄμμασι
σκαρθμοί· κινητοί, σκαρισμοί
σκαρθμοῖς· κινήσεσι. δρόμοις. κρηπῖσι. λακτισμοῖς. καὶ υἱὸς Τεύκρου ἀναγράφεται
σκαρία· παιδία
σκαρίδες· εἶδος ἑλμίνθων

SCR. 43. *K* 268. 44. Ar. Ach. 478. 480. 50. Lycophr. 652. 51. Theophr. C. Pl. 3, 25. 55. Hipponact. fr. 1. 58. Eur. Herc. f. 999. 60. Eur. Cycl. 626.

ADNOT. 43. *σκα...α* cod., in quo *σκάνδια* scriptum erat, *σκάνδεια* Mus. — Cf. *κτιδέα*. 45. *σκάνδυνες* cod., em. Lob. Parall. p. 126. Cf. *σκάμβυκες*. Idem ibidem seq. voc. ab emendatione Kusteri *σκαιεύεσθαι* (Thes. VII c. 308 B) defendit. 46. (σ) Mus. 47. Lob. Path. El. p. 26. Dudum Salmasius monuit *σκάνθαν* dici pro *σκάνταν*, *σκάντην* *ἀσκάντην*. Cf. *ἀκχαλίβαρ*. 48. *ἐπαρίστερος* Mus. Videtur igitur adverbium latere ut *ἀπρίξ*, sim. *σκαιῶς* Iensius Luc. Hes. p. 213, quod *σκαίαξ* dicendum erat monente Valcken. ad Theocr. Adon. p. 280 A. Mox *σκαίακας* pro *σκεύακας* restituit Is. Vossius. Sed cf. Lob. Parall. p. 126. 49. Patrocinatur Ahrens dial. II p. 144 coll. Eustath. 549, 21 et *σκᾶνος* corrigit. Ego *σκάν(δαλ)ος* conicerem nisi apud Galen. lex. Hipp. p. 560 exstaret *σικανός·* (σκανος ordo) *πονήρευμα ἐνεδρευτικόν, αἴτιον κεκρυμμένον*, unde *κώλυμα* videtur *κάλυμμα*. 51. *δικέλλη* Mus., *δικέλλιον* Poll. VII 148 X 129, expressi Cyr. 63. 52. Ahrens Dial. II p. 144. — *σκήπωνα* codex, *σκίπωνα* recte, sed fortasse invito Hesychio Mus. 53. Huic formae favet Hes. *καπαρδεῦσαι* et fr. Hipponact. ap. Tzetz. Cram. AOxx. III 351, 10. 54. *διήρηται* cod., *ἢ διήρηται* Mus., *διεῖρται* Poll. IX 116 ex emend. Bekkeri (libri *διήρτηται*), unde lacunam explebimus verbis *τοῦ τρυπήματος*. Cf. Poll. IX 110 Ioann. Alex. 33, 1 (*καπέρδα*) Phot. 516, 19 ubi *σκαπερδα* accentu caret, quam minus recte in antepenultima ponit codex Hesychii, Eustath. 1111, 25. — (ς) Thes. VII c. 322 C, qui inepte *διὰ σχοινίου* corrigit. 55. In Tzetzis l. l. supra *σκαπαρδεῦσαι* gl. *συμμαχῆσαι* legitur; noster mox *σκαρπαδεῦσαι· κρῖναι*, supra *καπαρδεῦσαι· μαντεύσασθαι* esse dicit. Pro *λοιδορῆσαι* h. l. Radulphus Hercher in Philol. XI p. 688 coni. *αἰωρῆσαι*, alii *ὁδοιπορῆσαι*. 56. Cf. *καπέτοιο*, *κάπετος*. 57. *σκάπος* cod., em. Boeckh. C. I. II 1090 b. Cf. Salmas. HA. p. 445 F. Est latinum *scapus*. De vento conferunt *κάπος* et *κάπυς*, vereor ut recte. 59. Gl. obscura. 61. Confundi *σκάρθμιοι* et *σκαρθμοί* putat Meinekius. Sed vide ne voluerit *εὔσκαρθμοι· εὐκίνητοι*. 62. *υἱὸς Τεύκρου* ad *Σκάμανδρος* refert Thes. VII c. 325 A coll. Diod. IV 75 schol. Lyc. 1304, ubi tamen Teucer Scamandri filius dictus. 63. *παιδία* cod., *παιδιά* Meurs. de lud. Gr. p. 59, cuius emendatione admodum dubia usus Albertus s. v. *σκαιωρία* scribebat *σκαιρία, παιδιά* pro *καιρία παιδεία*. Aliter sentit LAhrens in Kuhn. *Zeitschr. f. vgl. Spr.* X 2, qui male cum *σκῶ· παιδίσκη* (*σκῶ· πεδίσκη* cod.) componit, quod *βασκῶ* scribit, et Hipponactis *ἀσκαρίζοντα* infantem confert. Fuit cum (*παιδι*)*σκάρια* conicerem. Cf. *σκεῤῥὸν ὄντα*. 64. Cf. *ἀσκαρίδες*.

865. σκαρίζεται· ταράττεται. βράζει
σκαριφᾶσθαι· ξύειν. σκάπτειν. γράφειν. ὅθεν καὶ ὁ (σ)κάριφος
σκάριφος· ξέσις. γραφή. μίμησις ἀκριβὴς τύπου
σκάρκη· Θρᾳκιστὶ ἀργύρια
σκαρπαδεῦσαι· κρῖναι
70. σκάρτας· ταχύς. [οἱ δὲ σκάτας]
σκαρφᾶσθαι· σκεδάννυσθαι
Σκάρφη· πόλις Λοκρίδος
(σ)καρφνής· ἰσχυρός
σκαρφῶν· εἶδος καμίνου ἐν τῷ Μεταλλικῷ
75. σκάφαι· ὀψοπλύνια
σκάφαλος· ἀντλητήρ
* σκαφίδες· ποιμενικὰ ἀγγεῖα
σκαφηφόροι· οἱ μέτοικοι οὕτως ἐκαλοῦντο· σκάφας γὰρ ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ἵνα ὡς εὔνοι ἀριθμῶνται μετέ[ρ]χοντες τῶν θυσιῶν
σκαφίον· πύον. καὶ εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαί φασι τὰς ἑταιρευ[ν]ούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον. καὶ ἰατρικὸν ἐπίδεσμον
80. σκάφος· πλοιάριον
σκαφώρη· ἡ ἀλώπηξ
σκεδάζει· σκορπίζει. ἀθετεῖ. ταράττει. ἐγχέει. καταργεῖ
σκεθρόν· ἀκριβές
σκ[ε]ίρα· ἑορτὴ Ἀθήνησιν· ἀρείονος. ἢ χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα
85. * σκ[ε]ιραφ(ε)ῖον· τὸ κυβευτήριον, ἴσως διὰ τὸ ἐν Σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν
Σκ[ε]ιρὰς Ἀθηνᾶ· Σκίρον φασὶ τὸν Ποσειδῶνος υἱόν, γήμαντα Σαλαμῖνα τὴν Ἀσωποῦ

SCR. 72. B 532. 74. Theophrastus (cf. σύρβη προσφανῆ σύζωσμα). 77. ι 223 Aristoph. Ὁλκ. fr. XVI. 78. Theophrastus ἐν ι' νόμων. (Menander Zenob. V 95). 79. Arist. fr. XXII p. 1002. 80. Aesch. Agam. 661. 1013. 83. Cf. Hippocr. 595, 28 Eurip. fr. 88
σ
p. 308. ubi cod. Vindob. habet σκύθρωβορ. 84. Ar. Eccl. 18. 59. Pherecrates Photii l. l. 85. Isocr. Areop. 149 C. Dinarch. et Theopompus ap. Harp. l. c.

ADNOT. 65. Quia bullientes aquae moventur et velut exiliunt. 66. (σ) Mus. 67. τόπου cod., em. Heinsius post Phavorinum. 68. Θράικης τὸ ἄγριον cod., expressi Phot. 516, 14, licet incertum sit ἀργύριον an ἀργυρεῖον dicat. 69. Cf. σκαπερδεῦσαι. 70. Dorice pro σκάρτης. Cf. κααρτίας. Idem est σκίρτος s. σκιρτητής. 71. σκαριφᾶσθαι Cobet N. Lectt. p. XX. 72. 73. Disiunxit et (σ) praefixit Salmasius. Non liquet. ἰσχυρός adludit ad καρτύς pro κρατύς, sed καρφύς est ἄχυρον. 74. De nominativi forma non constat. Cognatum videtur σκωρία. 76. Lob. Proll. p. 90. 78. εὔνοι — μετέρχοντες cod., εὔνοι — μετέχοντες Mus. ὡς ἔνιοι Perizon. ad Aelian. VH. VI 1 p. 409 quod non intellego. 79. Cf. σκηπήϊον — Poll. II 29 Phot. 517, 15 — 19 Harpocr. 167, 16 Naek. Choeril. p. 139. — Galen. vol. XVIII 1 p. 777, 5. 797, 4 Oribas. p. 96 Mai, Cocchii Chirurg. p. 24, να'. Cf. σίσυρνος et σκέπαρνος. 81. Aelian. N. A. VII 47 GCurtius Etym. p. 136. „*Varia vulpis nomina exhibet Hesychius. Vide* ἀντικύων βασσαρίς ἐβῆνοι θᾶμιξ καδουφήν κιδάφη κίρη κίραφος κοθοῦριν κολοβοῦρος κοροῖτις λαμπουρίς“ ALB. 82. Meinekius ἐκχέει, Cobet. N. L. p. 250 συγχεῖ emendant. Ceterum forma σκεδάζει, qua praeter grammaticos (Herod. πμλ. p. 44, 5) ne recentissimi quidem scriptores frequenter usi sunt, docet hunc articulum ipsi Hesychio deberi. — καταργεῖ non opus videtur ut scribatur καταρτύει et referatur ad σκευάζει. 83. Erotian. p. 342 Phot. 418, 1 om. acc., Herodian. epim. p. 122 qui λαμπρός interpretatur, Theognost. p. 11, 23, schol. Lycoph. 270. Infra corrupte σκιερόν. 84. σκιρά Phot. 521, 8. σκειρά Bekk. 304, 2. Unice verum est τὰ Σκίρα pro σκιροφόρια. Cf. schol. Thesm. 834 compilatus e Steph. Byz. 575, 15 ed. Meinek., qui festi nomen constanter primam corripi adnotat. — Sub voce ἀρείονος utrum [Σκιροφ]οριῶνος an ΔΡΙΟΝΕC (δριῶνες) lateat, non liquet. Cf. σκεῖρος. Confundit σκίρα et σκῖρα. 85. σκειράφιον — σκειρῷ (Σκίρῳ Mus.) codex. Cf. Poll. IX 96 VII 203 Steph. Byz. 575, 12, ubi librorum lectionem σκιράφιον correxit Meinekius. Idem vitium obtinet Harpocr. 168, 17. Glossa irrepsit cum aliis ex Moeride p. 343. 86. Ath. XI 495 F. Bekk. Anecd. 304 A. Paus. I 1, 4. alii. — Σκειρ..cod., Σκίρον Mus. qui compendium delevit.

* Σκ[ε]ιρίτης· λόχος οὕτω καλούμενος ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός

* σκειράξαι· κρεωφαγῆσαι

σκ[ε]ίρατες· οἱ προύνικοι. καὶ κυβευταί

890. σκ[ε]ιραφεῖν· κακοπραγμονεῖν

Σκ[ε]ιρόμαντις· ὁ ἐπὶ Σκ[ε]ίρῳ μαντευόμενος. τόπος δὲ ἦν οὗτος, ὅθεν τοὺς οἰωνοὺς ἔβλεπον

σκ[ε]ιρόν· [λατύπην. ἢ] σκληρόν

σκ[ε]ῖρος· ῥύπος καὶ ὁ δριμὺς τυρός. καὶ ἄλσος καὶ δρυμός. Φιλητᾶς δὲ τὴν ῥυπώδη γῆν

σκείρων· ἀργέστης λέγεται. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν

95. σκ[ε]ιρώσασθαι· σκληροῦσθαι

σκέλεαι· τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι σαράβαρα

σκελέεσθαι· ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι

Σκελερδεία· Ἄνθεια ἡ νῆσος

σκελετά· σκίλλα

900. σκέλεται· ξηραίνει, ἰσχναίνει

σκέλεφερ· βόλου ὄνομα. Λάκωνες

* σκέλισμα· τὸ ἀείμνημα

SCR. 87. e. g. Thuc. l. l. Xen. Hell. V 2, 16 Cyr. IV 2, 1 al. 93. Arist. l. c. 94. Aeschin. epist. 1, ubi σκίρωνι τῷ ἀργέστῃ ἀνέμῳ liber unus interpolatus, glossa in textum illata. 95. Medici. 96. Critias ἐν Πολιτείαις et Antiphanes l. c.

ADNOT. 87. Schol. Thuc. V 67. 68. Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. p. 232. 88. κρεαφαγῆσαι cod., em. Mus. Glossa obscura, qua de cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1316 h. Videtur corruptum e σκιράξαι h. e. σαρκάξαι vel σαρκίξαι (Dorice, συρκίσαι Aeolice). 89. σκείρατες cod., quod a Salmasii coniectura σκειράται defendit Hemsterh. ad Poll. p. 1082. σκείραφες vel potius σκίραφες LDindorf. coll. Choerob. p. 88, 11: Σκίραφ, Σκίραφος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον παρὰ τοῖς Κωμικοῖς εὑρισκόμενον, fortasse recte, quamquam cum ap. Phot. 520, 22 σκειραφές sit ὄργανον τὸ κυβευτικόν, et σκιραφευτής ὁ κυβευτής ap. Amph. in Polluc. VII 203, fieri potest, ut glossae plures coaluerint, sic ordinandae: σκιραφές. σκιραφεύειν. σκιραφευτής. Cf. Thes. VII c. 403 Meinek. Steph. Byz. 575. Hinc homo nequam σκιραφώδης, quod Lob. Agl. p. 1313. 15 restituit Bekk. Anecd. p. 101, 6: Κόβαλος: ὁ σκιραπώδης (sic cod., malim σκιρώδης) καὶ δειδής; et nequitia σκίραφος apud Hipponact. Eustath. 1397, 26. — Cf. σκίταλοι. 90. Certe σκιραφεῖν scribendum h. e. vulpinari (Lob. Proll. 292) a κίραφος vulpes, nisi propter ordinem praeferendum σκιραφεύειν. 91. Σκίρον· τόπος Ἀθήνησιν ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζοντο Phot. 522, 1. Idem Sciri vatis meminit 521, 20. 522, 8. — Σκείρωσι codex, Σκίρῳ scripsi. 92. σκειρὸν cod., σκεῖρον Mus. Infra σκιρός· ἔστιν ἡ λατύπη. σκῦρος· — ἡ λατύπη. σκῦρος· — Λυσίμαχος δὲ τὴν λατύπην; et post σκιρεῖται: σκίῤῥος ἐστὶν ἡ λατύπη. Adde EM. Σκῦρος Eustath. ad Dion. Per. 520 schol. Pind. Pyth. V 93. Confundit σκῦρος· λατύπη et σκιρός· σκληρός. Cf. σκηρόν (l. σκιρόν) σκληρόν τραχύ, quod cum ῑ producere videatur scriptura σκειρός non inepta est. 93. Hoc etiam vocabulum iota producit ap. comicos Eupolin Cratinum Sophronem ab schol. Ar. Vespp. 925 EM. laudatos, ut scriptura per ει ferri quodammodo possit. Ῥύπον cum dicit intellegit sordes caseis adhaerentes, qui tamen non σκῖρος dicebantur, sed σκῖρα diverso genere. Verum tamen κίῤῥος teste nostro apud Lacones erat πόμα γάλακτος. Alteram significationem praestant tab. Heracl. I p. 157, 19. 158, 23 II p. 231, 96 al. schol. Vict. Hom. Ψ 331 ubi σκῖρος Aristarchea lectio est et Hesych. σκίρα [σκῖρα] — πυῤῥώδη cod., ῥυπώδη Meinek. ap. Bach. ad Philet. p. 272 et Com. II 1 p. 185. Vide tamen κιῤῥός· πυῤῥός. 94. σκειρῶν· ἄργη τίς cod., + Mus., em. HSt. et certatim viri docti. Cf. Strab. I p. 28. Aristot. meteor. 2, 6 med. de ventis p. 973, 19 Theophr. fr. 5 de ventis extr. De prosodia Elmsl. ad Eur. Heracl. 860. 95. Vide σκιρώσασθαι· ἀποσκληροῦσθαι. σκιρθῶσι (l. σκιρωθῶσι) σκληρυνθῶσιν, quod alii σκιῤῥόω scribunt. 96. Tanquam περισκελίδες. Cf. Poll. VII 59. 92. Herod. VII 61. 97. Lobeck. rhem. p. 148. — διακείσεσθαι? 98. Ἀνθία cod., Ἄνθεια Mus. Voce σκελέαις usus est Antiphanes ἐν Ἀντείᾳ. 99. σκίλλα codex, dubitanter conicio σκελλά. 900. σκέλλεται Mus. Scripturam codicis restituit Is. Vossius. 1. σκέλεφορ? 2. ‚τὸ κίνημα *Salmasius, aliter Pergerus et Toup. Em. III p. 463. Nec videtur probabile δρόμημα*' B Hase Thes. VII c. 340 CD. Ordo potius σκέλημα postulat; explicatio adludit ad Homericum (ἀ)σκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν, quod si verum est, possis τὸ ἀεὶ μήνιμα.

σκελήπερον· νήπιον. Ἀρχίλοχος
σκελ[λ]ίδες· τὰ περιμήκη τμήματα
σκέλ[λ]ισμα· δρόμημα
σκελλόν· διεστραμμένον
* σκελλόμενα· σκελετευόμενα
* σκελίς· τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου
σκελοῖν· ποδῶν
σκέλος· τάττεται ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ. καὶ μέρος τι τῆς νεώς
σκελοῦνται· σκελετισθήσονται
σκέμμα· διάνοια
σκέπαρνον· τὸν ἀμφίστομον πέλεκυν
σκέπαρνον· ἐπιδέσμου ἰατρικοῦ ὄνομα
σκέπας· σκέπη. ὑποδοχή
σκεπᾶσθαι· θερμανθῆναι
σκέπη· σκέπασμα
σκεπινός· ἰχθῦς ποιός
σκεπόωσι· σκέπωσι. παρέχωσιν
σκέπ(τ)ετο· ἀπεκρούετο. ἐφυλάσσετο, παρετήρει, περιεβλέπετο
σκεραός· οἰδός
σκέραφος· λοιδορία. βλασφημία
σκέρβολον· λοίδορον. ἀπατεῶνα
σκέρβολλε· λοιδόρει
σκερβόλλει· ἀπατᾷ
σκέρβολος· λοίδ(ορ)ος. καὶ τὰ ὅμοια
* σκεῤῥὸν ὄντα· σκιρτῶντα παῖδα
σκερύς· αἰδοιολείκτης
σκερολίγγες· λαικασταί. ἢ ὠπισταί
σκεύακας· εὐωνύμους
σκευή· ὅπλισις, στολή
σκευοποιούς· τοὺς τὰ πρόσωπα ποιοῦντας
σκεῦος· ἀγγεῖον ἅπαν. καὶ τὸ σκευοῦσθαι ἑτοιμάζεσθαι

SCR. 903. fr. 192. p. 572. 4. Ar. Eqq. 362 Pherecr. Ath. VI p. 269 A. 9. σκελῶν e. g. Aesch. Eum. 37 σκελοῖν Eur. Cycl. 182 Ar. Pac. 241. 12. Plato passim e. g. Rep. IV p. 435 C. 13. ι 391. 14. Hippocr. p. 742 F. 15. η 282. 19. ν 99. 20. Π 361. 23. σκέρβολα Callim. ap. schol. Ar. Eq. 821. 24. Ar. l. l. 27. ADN. 32. Antiqua comoedia ap. Poll. II 47 X 6 Aristot. Poet. c. VI.

ADNOT. 3. σκελεφρός Schneidewin. Symb. crit. p. 114, σκελιφρόν dubitanter LDind. Thes. VII 339 C. 4. [λ] Albertus coll. σχελίδες. 5. [λ] Salmas. Exx. Plin. p. 664 C. 6. Lob. Path. El. p. 126 confert κελλός. Voce utitur EM. 701, 11 schol. Hom. Il. Π 233 p. 450, 38 et glossae, quae per *pandus*, *grappus*, *scaurus* explicant. 9. σκελῶν codex, ordine σκελοῖν requiritur. 11. σκελετασθήσονται cod., σκελετευθήσονται HSt. σκελετισθήσονται LDind. Thes. VII col. 338 D coll. Zonar. 1657. 12. Hinc lucem affer gl. κίμερος· νοῦς. Φρύγες. 14. Galen. Hipp. lex. p. 562 Thes. VII c. 344 BC. 16. (ἐ)σκεπάσθαι Thes. VII c. 346 D; forte aeolice σκεπάσθην. 18. σκεπινός etiam Dorio Athen. VII p. 322 F, sed verior accentus videtur mihi σκεπῖνος, nisi Dorioni et Hesychio σκεπινός dicitur, quem Oppian. Hal. I 106 vocat σκεπανός, eiusque scholiasta κόπανος. 20. (τ) Albertus. 21. σκέρ(βο)λος· λοίδορος Sopingus; quod praeferendum alteri coniecturae κέρας· αἰδοῖον. 22. De hoc et seqq. dixit Lob. Path. p. 128 Proll. 129. 292. Cf. κέραφος et σχέραφος. 23. ἀπατεῶνα adludit ad κόβαλος. 24. Male Phot. σκέρβορε· λοίδορε, a Cobeto correctus. 25. σκερβολεῖ cod., σκερβολλεῖ Mus. 26. λοῖδος cod., em. Mus. 27. Adludere ad σκαίροντα vidit Vossius, ope Cyr. 63: σκαίροντα· σκιρτῶντα et σκέρω· χορεύω porrigentis; nec latet aliud. Fortasse in loco Hipponactis, ubi nunc legimus ἔφισε κἀπέλουσεν ἀσκαρίζοντα, alii legebant κἀπέλουσε παῖδα σκαίροντα. 28. αἰδειολείκτης Ald. 29. λεκασταί ἢ ὠπισταί cod., ὀπισταί Mus., λαικισταί et σκερόλιγγες Is. Vossius, qui vertit *cunnilingi*. — Supra γέῤῥα dicit esse αἰδοῖα. — ὀπῖπαι? 30. σχαλαχας Is. Vossius pro σκέFακας. Cf. σχάνιξ. 31. σκεύη cod., exhibui coni. Pierson. Moer. p. 22. ὅπλησις cod., em. Mus. 33. κατασκευωθῇ in inscr. 2448, 25 C. I. II p. 368.

σκευώρημα· πλάσμα. κακουργία. κατασκευή. τὸ γινόμενον κατασκεύασμα εἰς βλάβην

935. σκευωρία· κατασκευή

σκεψάμενος· ἀποβλέψας

σκέψομαι· θεωρήσω

σκέψις· θεωρία

σκηκός· πόας εἶδος, καὶ ζώου

40. σκήλειεν· σκελετεύσειεν. ξηραίνειεν. καύσειεν

σκῆλαι· ξηρᾶναι

σκηνάς· καταγωγάς, οἰκήματα

σκῆν· ὅ τινες μὲν ψυχήν, τινὲς δὲ φάλαιναν

σκηνή· ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία

45. σκῆνος· σῶμα. [ἢ σκῆλος.] ἢ πάθος ἐν μελίσσαις, ὅταν ἐν τῷ σμήνει γένηται σκώληξ

σκήνους· οἰκητηρίου

σκήνωμα· οἴκημα, οἶκος, τόπος

σκηνῶντες· σύσκηνοι. λέγονται δὲ καὶ σκηνωταί

σκηνωταί· συ[γ]σκηνοῦντες

50. σκηπάνιον· βακτηρία. ἢ σκῆπτρον

σκηπανίῳ· τὰ αὐτά

σκηπήϊον· πτύον

σκηπήνιον· βακτηρία. τρίαινα. βάκτρον. κηρύκ(ε)ιον. ῥάβδος

σκήπτεται· προφασίζεται

54b. σκήπτοιτο· προφασίζοιτο

55. σκηπτός· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος

σκηπτοῦχοι· βασιλεῖς

.......· σκηπτροφόρος βασιλεύς

σκῆπτρον· κυρίως μὲν πᾶσα ῥάβδος· ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν ἐπερείδεσθαι. καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σύμβολον

σκηρίπτεσθαι· ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ, ἢ ἄλλῳ τινί

60. σκηριπτόμενος· ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος, ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ. [τὸν ἐπερείδεσθαί τινι λόγῳ, σκήπτεσθαι προφασιζόμενον]

[σκηριπτούμενος· τὰ αὐτά]

SCR. 34. Demosth. 955, 3. 1035, 13. 35. Philemo Ath. IV 170 F. 36. μ 247. 37. Menand. ap. Stob. Flor. XXII 9, 2 p. 339 Meinek. 38. e. g. Plat. Legg. I p. 636 D. 40. Ψ 191. 42. Menander teste Phot. 518, 18 addens ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν. 45. ‚Ionicis et Doricis philosophis est usitatum' Heinsius. Sapient. IX 15 testibus gl. mss. 46. II Cor. V 1. 47. e. g. Eur. Hec. 616 et passim LXX. 50. Callimachus (?) ap. Suid. v. ὀκχή: γέντο δ' ἐρείκης σκηπάνιον (de Hecale.) 51. N 59 Ω 249. 54. Lysias p. 166, 34. 55. Xen. Anab. III 1, 11 Aristot. de mundo c. 4. 56. B 86. 57. A 279. 58. A 28. 59. ρ 196. 60. λ 594.

ADNOT. 34. σκευώριμα cod., em. Mus. Idem est σκαιώρημα. 39. Male σφηκός Is. Vossius. Dicit ruscum s. myrtum silvestrem, quem σχίνον appellat interpolator Diosc. c. 728 (IV 144). Ζώου εἶδος ad σκίγκος spectare suspicatur Thes. VII c. 363 A. 40. σκήλειεν codex et Iensius, σκήληεν Mus. 43. Lob. Parall. p. 74. Vide σητοδοκίδες. Glossae: σκήνωμα papilio, quod fugit Thes. 45. ἢ σκῆλος malui ut dittographiam eicere, quam aut cum Maussaco σκύλος scribere aut corrigere: ἢ σκλῆρος τὸ πάθος. De σῶμα cf. Boeckh. C. I. p. 799. De tertia significatione vide σκληρός (σκλῆρος), quod vitium in alveariis Aristoteles HA. IV 40 κλῆρον, Plinius clerum appellant et describunt Colum. IX 14 Virg. Georg. IV 246. Cf. Hesych. κλῆρος. 48. σκηνόντες — λέγεται — σκηνωταίς cod., σκηνῶντες — λέγονται — σκηνωταίς Mus., λέγεται — σκηνωτής Schowius. Spectat locum eiusmodi, qualis est Xen. Cyr. IV 2, 11 σὺν Κυαξάρῃ ἔτυχον σκηνοῦντες. 49. [γ] Mus. 51. Om. Mus. 52. Cf. σκαφίον. 55. διὰ πυρὸς cod. Cyr. 63 et Phot. 519, 9 m. pr. 57. (σκηπτοῦχος) βασιλεύς· σκηπτροφόρος Albertus. Sic vero Cyr. 63. 60. σκήπτεσθαι· τὸ ἐπερείδεσθαί τινι λόγῳ προφασιζόμενον aliena sunt.

σκηρόν· σκληρόν. τ(ρ)αχύ

σκῆψαι· πεσεῖν

σκήψας· προφασίσας

965. σκῆψις· πρόφασις

σκιά· σκίασις, ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφος

σκιαγραφίαν· τὴν σκηνογραφίαν οὕτω λέγουσιν. ἐλέγετο δέ τις καὶ Ἀπολλόδωρος ζωγράφος σκιογράφος ἀντὶ τοῦ σκηνογράφος. οὗτος δὲ καὶ πῖλον ἐφόρει ὀρθόν. καὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἐπιγράφεται· μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται

σκιαγράφος· ὁ Ἀπολλόδωρος

σκιαθεύς, τινὲς δὲ σκίαινα· εἶδος ἰχθύος

70. σκιάδ(ε)ια· σκηνοπήγια. ἔστι δὲ τόπος, ἐν ᾧ τὰ μειράκια ἐκαθέζετο

σκιάδ(ε)ιον· σκηνή. καμελαύκιον

σκιάζει· σκεπάζει

Σκίαθος· νῆσος Κυκλάδων

Σκιάποδες· οἱ ἐν Λιβύῃ πλατεῖς ἔχουσι τοὺς πόδας, καὶ ποιοῦσι σκιὰν αὐτοῖς ἐν καύματι

75. Σκιάπους· ἔθνος περὶ τὴν Αἰθιοπίαν πλατύπουν

Σκιάρα· ἡ Κεφαληνία

σκιάς· ἡ ἀναδενδράς. καὶ σκηνὴ ὠροφωμένη. καὶ τὸ θολῶδες σκιάδ(ε)ιον, ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται. καὶ τὸ πρυτανεῖον. καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις σκιάδες λέγονται. καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντο

σκιδαρόν· ἀραιόν

σκίδναται· διασκεδάννυται, σκορπίζεται, χωρίζεται

80. σκίδνανται· διασκορπίζονται

σκιδναμένου· διασκορπιζομένου

σκιερόν· κατάσκιον. [ἄκρι(βές)] εὔσκιον, ἢ σκιὰν ἔχον

σκιθακός· ἰχθῦς ὁ καὶ τράχουρος

σκίλλα· σκαμμωνία, θανατηφόρος μυῶν

SCR. 67. Plat. Rep. II p. 365 C. 69. Aristot. HA. VIII 19 Numenius Ath. VII p. 322 F. 70. Demetrius Scepsius l. l. 71. Ar. Thesm. 823. 72. Soph. fr. 703. 73. Simonid. fr. 212 p. 933 Demosth. 49, 4 alii. 74. 75. Ctesias ap. Harp. l. l. Hecataeus ap. St. Byz. l. l. alii. 77. Callixenus Ath. V p. 198 E. 79. *Λ* 308 *Π* 375 Nic. Ther. 329. 82. υ 278.

ADNOT. 62. (ρ) Pergerus. Glossa *σκιρόν* scribenda, nisi dialectus aliquis *σκηρόν* amplexa est pro *σκιρόν*, ut *σηγῇ* pro *σιγῇ*, *ἀκτῆνες* pro *ἀκτῖνες*. 64. *σκῆψας* codex. 66. *σκίασις* alibi non exstat. 67. *πηλὸν* cod., em. Mus. — *σκιογράφος* quod in *σκιαγράφος* mutabat Bielius tuetur Lobeck. Parerg. p. 646. Cf. Phot. 519, 19 Plutarch. de gloria Athen. c. 2 vol. II p. 346 Plin. HN. 35, 9, 36 Sillig Catal. artif. p. 76. 69. Lob. Proll. p. 34. — Aelian. NA. IX 7 Galen. de fac. alim. 3, 30 Plin. HN. XXXII s. f. 70. *σκιαδία· σκηνοπηγία* codex, *σκιάδες* vel *σκιάδ(ε)ια· σκηνοπήγια* HSt., qui umbracula intellegit tentoriis similia, in quibus teste Demetrio Scepsio ap. Ath. IV p. 141 F celebrabant Carnea: *τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα τῷ ἀριθμῷ. σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι καὶ ἐννέα καθ' ἕκαστον ἄνδρες δειπνοῦσι.* Cf. *ἐπίσκηνα*. 71. *σκιάδιον· σκηνίκωμα. λαύκιον* codex, *ε* Mus. deletam addidit Schowius p. 693. „*Notandum σκηνίκωμα, nisi scribendum σκήνωμα. λαύκιον autem videtur esse* lautium.' Thes. VII c. 384 B. Exhibui coniecturam Meinekii Philol. XII p. 621, in qua *χαμελαύκιον* certissimum est, *σκηνή* confirmatur Phot. p. 518, 32. 74. 75. Schol. Ar. Avv. 1552 Harpocr. 167, 31 (ubi praecedit *Σκίαθος*) Phot. 519, 25. St. Byz. 574, 12. 76. Cf. *Κράνιοι* et *Κρηνιᾶς*. *Σκιαρά* Palmerius. 77. Moer. Att. p. 341 schol. Theocr. XV p. 403, 26 Ahr. Phot. 520, 6 Poll. VII 174. — *πρυτανεῖον*] Boeckh. C. I. I p. 168 b. — *ὠροφομένη, σκιάδιον, σκιάδαι* codex. 78. Si lectio sana est, δ epentheticum monstrat Cyprium esse vocabulum. Sed vereor ne *ἀκιδνόν* vel *ἀκιδρόν* voluerit. 82. (*βὲς*) Mus. qui compendium delevit. Confundit *σκιερόν* et *σκιθρόν* (l. *σκεθρόν*). 83. Vide *σισόρβακος* et *σκιρθακός*. 84. Cf. *σκελετά* et *σχῖνος*. In *σκιάς* corruptum est ap. Ath. IX 371 D: *σκιὰς ἣν ἔνιοι μυηφόνον*.

985. [σκιλλεῖον· σκιάδιον]
σκίλλος· ἰκτῖνος
σκίλλωνται· ἐδάνυνται
σκιμαλίσαι· καταδακτυλίσαι
σκιμβάζει· χωλεύει
90. σκιμβασμός· φιλήματος εἶδος
σκιμβάδες· ὕλη εὔθετος εἰς τοίχων ἐπίθεσιν, σκέπης χάριν
σκιμβόλος· ἠλίθιος
σκιμβός· χωλύς
σκίμποδα· κράββατον
95. σκιμπόδιον· εὐτελὲς κλινίδιον μονόκοιτ[ι]ον
σκιμπόδων· κραββάτων
σκίμπους· κράββατος
σκίμπτει· σκίμπεται. χαλεπαίνει. ἐρείδεται. ἐπιπίπτει
σκίμπτεσθαι· τὰ αὐτά
1000. σκίμψαι· ἐμπαγῆναι. [ἐκπλαγῆναι.] ἐμπελασθῆναι
[σκιμπτύει· χαλεπαίνει. ἐρείδεται. ἐπιπίπτει
σκίμπτεσθαι· τὰ αὐτά
σκίμψαι· ἐμπαγῆναι. ἐκπλαγῆναι]
σκιμφθῇ· ἐγγίσῃ. προσπελασθῇ
5. σκίμψαιτο· ἐλύβοιτο
σκίμψασθαι· ἐρείσασθαι. πλῆξαι. ἐκπλαγῆναι
σκίνακες· ἐπὶ τῶν λαγωῶν
σκινδάλαμος· σκύλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος. ἄλλοι σκινδαλμός
σκινδαρεύεσθαι· κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι
10. σκινδαρίσαι· τὰ αὐτά
σκινδάρ(ε)ιος· ὄρχησις οὕτω καλουμένη
σκίνδαροι· τὰ προσκυνήματα
σκίνδαρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα

SCR. 85. Ar. Thesm. 829. 87. ADN. 88. Ar. Pac. 548. 94. An Nubb. 254. 95. Philemo. 1004. Hippocr. de morb. I p. 135, 25. 7. Nic. Ther. 577? 8. cf. Ar. Nubb. 130.

ADNOT. 85. Corruptum esse e *ΣΚΙΑΔΕΙΟΝ* post Ruhnkenium vidit Cobet Nov. Lect. p. 179. 86. Supra *βάσκιλλος· κίσσα.* 87. *σκύλλονται· δαίνυνται* coll. Aesch. Pers. 577, ubi schol. *σύρονται καὶ ἐσθίονται* explicat, coni. Arnald. Lect. Gr. p. 121, *σκίδνανται· (σκ)εδάννυνται* alii. 88. Accessit e Moerid. p. 360, cui convenit cum Phrynicho app. soph. p. 48, 24 Phot. 520, 11. Cf. schol. Ar. Pac. 548 Hes. *σιφνιάσαι.* 89. Phot. 520, 12 Bekk. Anecd. 450, 20 Bachm. I 366, 10. Vide *κιμβάζω* et *ὀκιμβάζω*. Lob. Path. El. p. 411. 92. *σκίμβολος* Lob. Proll. p. 129 cum *σκαμβός* = *σκαιός* comparat. Vide tamen quae s. v. *κίβος* et *κιφφός* diximus. 93. *χολός* cod., em. Mus. Lob. El. p. 410. 95. *μονοκοίτιον* codex, *μονόκοιτον* Thes. VII 392 C post Hemsterhusium. 98. Vide *κίμψαντες.* 1000. *ἐκπλαγῆναι* haud scio an recte deleat Albertus tanquam ex *ἐμπαγῆναι* natum. 1. 2. 3. A somniante librario repetita sunt ex superioribus. 4. *ἐγγίσει, προσπελάσει* cod, em. Foes. Oec. Hipp. p. 572. *Σκίμφθη* (*σκίμφη* cod. Dorv. Mosq. l. *σκιμφθῇ*)· *δύο δηλοῖ παρ' αὐτῷ τό τε διῃρέθη καὶ τὸ ἐμπελάσθη* (l. *διαιρεθῇ — ἐμπελασθῇ*) Galen. lex. Hippocr. p. 562. Cf. *ἐνισκιμφθῇ*. Ceterum glossarum 1000 et 1004 invertendus est ordo. 5. *ἐμβάλοιτο?* 6. *ἐμπαγῆναι* Albertus, qui prius *πλῆξαι* in *πῆξαι* mutare dubitat, quia Galen. lex. 564: *σκύμψαι* (sic) per *τύψαι κατασχάσαι διελεῖν* explicat. 7. Cf. *κίνδακας· εὐκινήτους*, quod huc quam maxime facere docet schol. Nic. Ther. 577 Alex. 67 ab HSt. Heinsio et Arnaldo Lectt. Gr. p. 121 appositus: *σκίνακος: σκιρτητικοῦ, εὐκινήτου, ταχέος.* Neque alienum *κεκῆνας· λαγωούς Κρῆτες*, fortasse literarum traiectione e *κήνακες* natum. 8. Pro *σχινδάλαμος* malim *σχινδαλμός* e. Moerid. p. 360. 10. *σκινδαρῆσαι* cod., *σκινδακίσαι* Phot. 520, 15. 20, quod non damnaverim. 11. Cf. *σιχθαρίς.* 12. 13. *σκίνδαρον· προσκίνημα. καὶ τὸ νύκτωρ ἐπ(ὑπ cod.)αναστῆναι ἀκολάστως* Phot. 520, 20, qui supra addit *τινὶ ἀσελγῶς.* Supra Hes. *σικύνδαροι· προσκυνήματα.* Forte *τὰ πόσθης κινήματα.*

σκινθαρίζειν, ἔνιοι σκα(νθα)ρίζειν· τὸ γὰρ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τὴν μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος

1015. σκινθίζεται· λακτίζεται

σκιοειδέα· σκιοειδῆ

σκιόεν· σκιερόν, μέλαν. βαθύ

σκιόεντα· σύσκια. σκοτεινά. ὑψηλά. ἢ τὰ μεγάλην σκιὰν ποιοῦντα

σκίουρος· ζῶον, ὁ καὶ καμψίουρος. ἄλλοι ἵππουρος

20. σκίπει· νύσσει

σκιπός· σκνιφός. ὁ μικρολόγος

σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος

* σκίθαρκος· ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος

σκίπωνι χειρός· βακτηρίᾳ χειρός

25. σκιρεῖται· σκιρός ἐστιν ἡ λατύπη

σκιροφόρια· ὄνομα ἑορτῆς

σκιρτᾷ· ἅλλεται, κινεῖται, ὀρχεῖται, τρέχει, ἀναστρέφεται

σκίρτησις· ἰσχύς, δύναμις. καὶ τὰ ὅμοια

σκιρ(ω)θῶσι· σκληρυνθῶσιν

30. σκιρώσασθαι· ἀπο(σ)κληροῦσθαι

σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνομα

σκιτυπίαι· σκηναί

σκιφίας· εἶδος ἰχθύος

σκιφίζει· ξιφίζει. ἔστι δὲ σχῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως

35. σκιφίνιον· πλέγμα ἐκ φοίνικος

σκίφος· ξίφος. οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι ἐπὶ τοῦ αἰδοίου

σκιφύδρια· εἶδος κογχυλίου

σκίψαι· ὀκλάσαι. Ἀχαιοί

σκληραγωγία· ἄσκησις. παρὰ τὸ σκληρῶς ἄγεσθαι

40. σκληρός· νόσημά τι ἀραχνίδων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία

σκληφροί· οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι

σκνιπόν· μικρολόγον

SCR. 16. Ar. Avv. 686. 18. *Α* 157 *a* 365. 24. ,Eur. Hec. 65' Pearso. 25. Xenoph. resp. Lac. 12, 3. 13, 6? 27. c. c. Plat. Legg. IV p. 716 B. 29. Hippocr. p. 658, 45, ubi *σκιῤῥωθῶσιν* legitur. 31. Ar. Eqq. 643. 33. Epicharm. fr. 29 p. 441. 37. Epicharm. fr. 23 p. 440. 40. Arist. HA. IX 40. 41. Plato Euthyd. init. Theopomp. com. fr. IV vol. II p. 813.

ADNOT. 14. (*νθα*) Iungermann ad Poll. IX 126 probante Nauckio Ar. Byz. p. 224, 69, quem vide. Similia omisso Didymi nomine praebet Bandin. Bibl. Medic. III p. 203 A. 15. Infra *σκυδίζει* et *σκυνίζει* explicat *λακτίζει*. Ubique Nauckius *σκινθαρίζει* requirit. 18. *σύσκηνα* cod., em. Phot. 520, 21. 19. Cf. gl. *ν* 556. 20. Infra *σκνίπτειν· νύσσειν*, quod *σκίπτειν* dicit schol. Hom. *Α* 220. Lobeck. rhem. p. 35. 21. In Zonar. c. 1651 codex K exhibet *σκιπός* pro *σκνιπός*, *σκιφός*. 23. Ordini magis convenit *σκίρθακος*, pro quo supra *σκίθακος* et *σιcόρβακος* habuimus. De trachuro cf. Diocles Ath. VII p. 320 D, 326 A Oppian. Hal. I 98. Codex *τραχοῦρος*. 25. Videntur duo articuli *Σκιρῖται·* ..... (Steph. Byz. 575, 5 Schoemann *Gr. Alt.* p. 210) et *σκιρός·* (cod., *σκίῤῥος ἐστὶν* Mus.) *ἐστιν ἡ λατύπη*. 26. *σκιροφορειά* (*—ία* Cyr. lex. ms. Marin.) cod., *σκιροφόρια* Mus. 29. (*ω*) TFaber ad Ar. Eccl., p. m. 166 epistol. l. II. Infra *σκυρωθῶσι· λιθωθῶσιν*. 30. Cf. *σκειρώσασθαι*. 31. *θεῶν — τοὐνόμου* cod., *θεὸν — τὸν νόμον* Mus., em. TFaber epist. II 60 p. 299. Cf. schol. Ar. Eqq. 643 Moschop. *π. σχεδ.* p. 193. 33. Pro *ξιφίας*. Vide Ath. VII p. 282 A. 30. Cf. *ξιφίζει* et *ξιφισμός*; Ahrens Dial. II p. 99. 35. *σκίφινον* Salmasius. Adludit ad *κόφινος*. 36. EM. 718, 11 schol. Dionys. Thr. 815, 2 schol. Hom. Il. *Α* 220. 38. Pro *σκίμψαι* accipit Is. Vossius probante Lobeck. Path. El. p. 127, 50. 39. *Si modo* (Diogeniani) *est glossa, quod non credibile.* LDindorf. 40. Vide *κλῆρος* quod h. l. reponit Pearso, et *σκῆνος*. Verba *σήπεται τὰ κηρία* Aristotelis sunt HA. IX 40, cleron describentis.

σκνίπτειν· νύσσειν. καινοτομεῖν

σκνιφ.‾· ἄκρα ἡμέρας καὶ ἑσπέρας λεῖοι

1045. σκνιφόν· ἀμυδρὸν βλέπον. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι

σκνίψ· ζῶον χλωρόν τε καὶ τετράπτερον

'σκοβαδές· ἔδεσμά τι

σκογχούλας· γογγυσμούς. τονθρυσμούς

σκοιά· σκοτεινά. τινὲς κολόροβοι

50. σκοίδιον· σκιάδ(ε)ιον

σκοῖδος· ἀρχή τις παρὰ Μακεδόσι τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων. Ἡ λέξις κεῖται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου

σ[κ]οίθης· διάβολος. Ἀττικοί. λάλος, στωμύλος

σκοιόν· ἰσχυρόν. δασύ. μαλακόν. βαθύ. μέγα. χλωρόν. ποικίλον. σύσκιον

*σκοῖπος· ἡ ἐξοχὴ τῶν ξύλων, ἐφ' ὧν εἰσιν οἱ κέραμοι

55. σκοίψ· ψώρα

σκόλεφραι· κατακεκαυμέναι τὰς τρίχας

σκόλια· τὴν παροίνιον ᾠδὴν οὕτως ἔλεγον, οὐ διὰ τὸν τῆς μελοποιίας τρόπον, ὅτι σκολιὸς ἦν, ἀλλ' ὅτι οὐχ ἅπαντες ᾖδον αὐτά, ἀλλὰ μόνοι οἱ συνετοί

σκολιά· σκαμβά, οὐκ ὀρθά. ἄδικα. δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἄνισα. δύσκολα

σκολλέ· σκυμμόν

60. σκόλλυς· κορυφὴ ἡ καταλελειμμένη τῶν τριχῶν. τινὲς δὲ μαλλόν, πλόκαμον

σκολοῖς· δρεπάνοις

σκολόπαξ· ὄρνις ποιός

* σκόλοπες· ὀξέα ξύλα ὀρθά

σκολόπενδρα· ζῶον καὶ ἐνάλιον καὶ χερσαῖον

SCR. 46. Strattis com. fr. XII p. 790. 51. Menand. fr. IX vol. IV p. 151. 58. Plat. Theaet. p. 194 B. 60. Alcman. fr. 35 p. 642 ex em. Bergkii. 62. Aristot. HA. IX 8. 63. M 63. 64. Arist. HA. I 5.

ADNOT. 43. Cf. σκίπει. Pro suspecto καινοτομεῖν (καὶ νωτοτομεῖν (?)) Kusterus φλεβοτομεῖν proponebat. 44. Sic codex, σκνίφος — Ἠλεῖοι Musurus, σκνῖφος parum probabiliter Thes. VII c. 414 B et Lobeck. rhem. p. 315 Path. El. p. 127. 45. Lobeck. rhem. p. 290. 315. Cf. Poll. II 65 qui Simonidis Amorgini iambum affert: ἢ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέλαν βλέπων. Σκνίφος (corrigunt σκνῖφος) ad κνέφας adludit. 47. Nihil huc facere puto σκύβα quod apposuit Albertus. 48. τονθορυσμούς Mus. Lobeck. Phrynich. p. 358, τονθορισμούς Aldus. Σκόνθυλλε· τόνθρυζε (sic m. pr., non τονθόρυζε) Phot. p. 523, 25. Unde σκονθύλας conicit LDindorf. Thes. VII c. 416 A, invito ordine. Glossa Laconica videtur. 49. Nicandri Ther. 660 reddidit ITh.Schneider probante OSchneidero p. 256 pro σκαιοῖς vel σκαιῆς. Cf. G. Curtius *Etymol.* p. 137. Fictum est σκιός, quod ponit Theognost. p. 136, 16, nec affirmaverim σκυδά· σκιά. Εὔκλος huc pertinere. Quod sequitur κολόροβοι i. q. χαλαύροπες valet et ad συκαλόβον referendum videtur, q. v. s. v. καράμβας. 51. Phot. 523, 3 Poll. I 16 Arcad. p. 47, 28 [53, 4]. 52. Infra σοίθης· ψίθυρος ἀλαζὼν διάβολος, quod verum esse docet gl. ψοίθης· ἀλαζών, quod ad σοίθης eandem habet proportionem atque σεῖφα ad ψέφας. Σκόθης· διάβολος Phot. 523, 2 ex [σι]σοίθης natum videtur. 53. ἰσχυρόν] Conicio κοῖον· ἐνέχυρον, q. v. Μαλακόν quo referam haereo, ποικίλον ad σκολιόν (σκλοιόν Arcad. 37, 11 Theognost. 49, 24 Zonar. 1651) referebat Kusterus. Sed nihil offensionis habebit etiam: σκοιόν· δασύ. βάθυ. μέγα (μέλαν?) χλωρόν. πυκνόν. σύσκιον. 54. Cf. σάκοιτοι. 55. *Scabies* vertit Lob. rhem. p. 47 n. Parall. p. 113. 56. Cf. σκολοφρή· κατακεκαυμένη. Utrumque cum σκελεφρός componit Thes. VII c. 422 B. — Vide potius στολοχρός. σκόλεφρε· κατακεκαυμένε Mus. Sub εφραι latere videtur εθειραι. 57. σκολεία cod., σκόλια Mus., σκολιά Aldus. — ὅτι] ὅστις Ath. XV 694 A. Ex mente Dicaearchi ap. schol. Plat. p. 340 haec dicta sunt. 58. δύσκολα] Sic gloss. mss. in proverb. ap. Cyr. 63. 59. Verba obscura, quae om. Mus. 60. σκολλύς cod. Mus., σκολλίς Aldus, σκόλλις Eustath. p. 1528, 18. — μᾶλλον cod., em. Sopingus. Cf. ἱερόβατον. 61. Infra σκώλοισι· δρεπάνοις. Fuit cum imminutum mihi videretur ex ὄαγκολον· δρέπανον, quo de cf. Lob. Proll. p. 141. Nunc nil muto.

1065. σκολοπώνυμον· τὸν στ(αυ)ρώσιμον, ἀπὸ τῶν σκολόπων
* σκόλοπες· ὀρθ[έ]ὰ καὶ ὀξέα ξύλα, στ(αυ)ροί, χάρακες
[σκόλος· ἀκάνθης εἶδος]
σκολοφρή· κατακεκαυμένη
σκολόφρον· θρανίον
70. * σκολοβρᾷ· χαλεπαίνει
σκόλοψ· ξύλον ὠξυμμένον
σκόλοψιν ὡς ὀπτῶσιν· τὸ γὰρ παλαιὸν τοὺς κακουργοῦντας ἀνεσκολόπιζον, ὀξύνοντες ξύλον διὰ τῆς ῥαχέως καὶ τοῦ νώτου, καθάπερ τοὺς ὀπτωμένους ἰχθῦς ἐπὶ ὀβελίσκων
σκόλυβος· ὁ ἐσθιόμενος βολβός
σκολύβρα· ἡ σκυθρωπή
75. σκολύθρια· ταπεινὰ διφρία. ὑποπόδια
σκολύθρων· ταπεινῶν. ἀπὸ σκολύθρων δίφρων
σκόλυμος· λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες
σκολύπτειν· ἐκτίλλειν. κολούειν
σκολύφρα· σκυθρωπή. σκληρά. ἐργώδης. δυσχερής
80. σκολύψαι· κολοῦσαι, κολοβῶσαι. [σπαράττειν, ἐκτίλλειν
σκομβρίδες· ἰχθύες
σκομβρίσαι· γογγύσαι. καὶ παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος
Σκόμβροι· Θράκιον ἔθνος
σκονδάμνα· ῥάφανος
85. σκύνδρον· δρυπτόν. ἢ δρύπτει
σκόνυζα· ἡ κόνυζα. ἔστι δὲ φυτὸν ἄφυλλον ἱκανῶς, καὶ στιβάδας ἐξ αὐτῆς ἐποίουν, καὶ ταῖς οἰκίαις στεγάσματα ἐπέβαλλον
σκοπεῖσθαι· ὁρᾶσθαι
σκόπελος· ὑψηλὸς τόπος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκρώρεια, ἀφ' ἧς ἔστι σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. καὶ ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα. οἱ δὲ ἀκρόπολις
[σκόπες· ὀρνέου γένος]
90. σκοπεύει· ἰχνεύει. ἐπιτηρεῖ
σκοπή· ἄποψις

SCR. 75. Plato Euthyd. p. 278 B. 77. Hesiod. Opp. 580. 82. Iuba ap. Didymum, ni fallor. 86. Pherecr. fr. LI vol. II p. 353. 87. Plat. Phaedr. p. 82 E. Menand. fr. CLXX vol. IV p. 272? 88. Ar. Ran. 471. 90. Ex Atticis unus habet Xenoph. Hipparch. IV 10. Locus exstat Proverb. V 21.

ADNOT. 65. 66. (αυ) Mus. 66. ὀρθά Is. Voss. 67. Infra σκῶλος. 68. Cf. 1056. 69. σκέλυθρος· δίφρος ταπεινός Theognost. 11, 23, quemadmodum ap. Poll. III 90 etiam libri deteriores σκελύθριον praebent. Videtur igitur σκόλυφρον ex σκόλυθρον vel σκολύθριον corruptum, nisi Cyprii, quos σκόλοθρον dicere potuisse certum est, aliorum Aeolensium more etiam θ mutabant in φ. 70. Cf. σκολύβρα et σκολύφρα. 71. ὄξιμον cod., ὠξυμμένον Heinsius et Albertus e Cyrillis. 72. ὀπτωσιν cod., ὀπτησιν Mus. ξύλον (καὶ) δια(τείνοντες) Meinekius. 73. Alias σκόλυμος. — ἡψημένος Meinek. 74. Vide σκολοφρᾶ et σκολύφρα. 75. Schol. Plat. p. 368 ad Euthyd. p. 406, 19 Bekk. Poll. III 90 VII 112. 182. X 48 EM. 718, 39 Hes. gl. σ 1069. 76. σκόλυθρον· σκνιπὸν καὶ ἀνελεύθερον Phot. 523, 19 Suid. e Telecl. com. fr. V vol. II p. 364 (ubi vulgo κόλυθρον, cod. F σκέλυθρον). Hoc tamen loco vereor ne scribendum sit: σκολύθρων· „ἀπὸ σκολύθρων" ταπεινῶν δίφρων. 77. Cf. gl. 1073; schol. Nic. Ther. 658. 78. Lob. rhem. p. 44. Hes. s. v. ἐσκολυμμένον et ἀποσκόλυπτε. Huc a gl. 1080 retrahe σπαράττειν. 79. Cf. gl. 1070. 1074. 80. Cf. 1078. 81. Ath. VII p. 321 A. 82. Supra κομβίζων· φυσῶν. Σκομβρίζει· γογγύζει Phot. 523. 20. Idem mox σκομβρίσαι· παρὰ Ἰόβᾳ (ἴοβα cod.) ἐν β' διεφθορυίας (φθορᾶς cod.) λέξεως παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος. ἀποδίδοται καὶ κατὰ τὸ ἦτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος ὡς ψόφον ἐργάσασθαι. Cf. ῥαθαπυγίζειν et Nauck. Arist. Byz. p. 164 n. 83. Σκόμβρος Macedoniae mons ap. Thuc. II 96 Aristot. Meteor. I 13. 84. 85. Non liquet. Similiter formatur κωριδάμνας. 86. Cf. κόνυζα, unde εὔφυλλον placuit Guyeto et Phot. 524, 1. 89. Sic codex et Salmasius, σκῶπες recte Mus. 90. Bekk. Anecd. 435, 21. 91. σκόπη cod., em. Phot. 524, 5.

σκοπήσεις· σκέψεις
σκοπιαζέμεν[αι]· κατασκοπεῖν
σκοπιάζων· ἀποσκοπῶν, σκεπτόμενος
1095. σκοπιαί· ἀκρώρειαι, ὑψηλοὶ τόποι
σκοπιή· ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ ἔστιν ἰδεῖν καὶ περισκέψασθαι
σκοπιωροῦνται· ‚κατὰ ....‘
* σκοπός·
σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλ[λο]ιος (σ)κοπὸς ἔσ(σ)ομαι
* σκοπός· τύπος
1100. [σκοπεῖ· χλευάζει, διαπαίζει, καταπαίζει, μέμφεται]
σκοπῶν· σκεπτόμενος, ἐνθυμούμενος
σκορακίζει· εἰς ἔρημον πέμπει, καὶ ἀρᾶται. ἀπὸ τοῦ εἰς κόρακας πέμπειν, τὸ ἐκφαυλίζειν
σκορακισμός· χλευασμός. ἀπάτη. ὕβρις, φαυλισμός, ἀποδοκιμασία
σκορδάζειν· σπᾶσθαι
5. * σκαρδαμυκτεῖ· πυκνὰ κλείει καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς
σκορδινᾶσθαι· τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους ἔξω μελῶν γίνεται
σκόρδυλ.., θαλάσσιος ἰχθῦς. ἔνιοι κορδύλη
σκορδύλη· ζῷόν τι τῶν τελματιαίων, ἐμφερὲς καλαβώτῃ
σκόρθοι· τόρνοι σκορωβροί
10. σκόρνος· κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτόν
σκορόβυλος· κάνθαρος
σκόροδα· τόπος ἐν ᾧ τὰ σκόροδα φύεται. [διὸ καὶ ὀξυτόνως]
σκοροδίσαι· τὸ πρὸ τῆς μάχης σκορόδοις ἀνατρῖψαι τοὺς ἀλεκτρυόνας
σκοροδοῦν· συνουσιάζειν

SCR. 93. *K* 40. 94. *Ξ* 58. 95. *Π* 299. Simonides Polluc. V 47. Eur. Phoen. 233. 97. Ar. Vesp. 361. Utuntur h. v. etiam Hermipp. fr. IX p. 416 Xen. Cyneg. IX 2. 98. *K* 324. 99. Levit. XXVI 1. 1101. Soph. OT. 69 alii. ‚II Macc. IV 5‘ Biel. 3. Siracid. XLI 25. 6. Ar. Vespp. 642. 8. Aristot. HA. VI 17. 12. Eupol. fr. V vol. II p. 550. 13. Comoedia e. g. Ar. Eqq. 494. 14. Com. anon. CCCXCVII vol. V p. 123.

ADNOT. 93. [αι] ex Suida Iensius. 94. *ἀποσκέπων* cod., em. LDindorf. 97. 98. σκοπιωροῦνται· κατάσκοπος σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἀλλοιόσκοπος ἔσομαι cod., σκοπιωροῦνται· κατάσκοποί εἰσι. Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι Mus., σκοπιωροῦνται· ..... σκοπός· κατάσκοπος· σοὶ δ' κτλ. Schowius. Reliqui *κατά* quod aut e loco Aristophaneo Vespp. 360: *κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται* sumptum est, aut e schol. ad h. l.: σκοπιωροῦνται· κατοπτεύουσι καὶ παραφυλάττουσι κτλ. Cf. Phot. 524, 9. 99. σκοπόν· τύπον, ᾧ στοιχοῦσιν καὶ ἀκολουθοῦσιν Phot. 524, 10 (ubi cod. ὡς τυχοῦσιν) Suid. Cyrill. MS. ‚*Hellenistas respexit*, *qui in Levit.* XXVI 1 אבן משכית λίθον σκοπὸν *verterunt.*‘ Heinsius. 1100. Imo *σκάπτει* pro *σκώπτει*. 4. Lobeck. Proll. p. 225. 5. *σκορδαμυκτεῖ* ex ordine Guyetus, *κλείει* pro *κλαίει* Palmerius. Scriptura per ŏ si recte habet, est
ε
Dorica. 6. *π φυ τὰ* cod., em. Mus. — *ὅτε* cod., em. Schaefer Greg. Cor. p. 553 ex EM. 719, 12 et cum LBosio Animadv. p. 134 et Pearsone scripsit *ἄλλως πως* pro *ἄλλους πῶς*. 7. Compendium delevit et *σκόρδυλα* scripsit Mus. 8. *τελματέων* cod., em. Guyetus. *ἀσκαλαβώτῃ* Mus. Cf. Lob. Path. p. 124. 9. *πόρνοι* ad *scorta* referens male Pearso. Supra habuimus ἐσκόροδοι· τόρμοι, quocum comparari potest κάναδοι· γνάθοι et κάνδαρος· ἄνθραξ. Quod sequitur *σκορωβροί*, a Pergero in *σκωροβόροι* pro *σκατοφάγοι* mutatum, novus videtur articulus. 10. Cf. *κόρνος* et *ἀκορνά*. Lob. Path. El. p. 126. 11. *βύλλαρος* et *βύρρος* confert Lobeck. rhem. p. 286 n., *σκοροβαῖος* pro *σκαραβαῖος* malebat Salmasius. 12. *σκοροδῶν* corr. Mus. probante Thes. VII c. 436 B. Vide SCR. 13. *ἀναθρέψαι* coni. Bielius et Triller Em. Hes. p. 36 speciosius, quam verius. 14. Cf. *σμοκορδοῦν*, *σμορδοῦν*, *σμοκόρδους*, *σμόρδωνες*, Poll. V 93 ubi *σκορδοῦν* legitur et Phot. 527, 15 qui in *σμοκορδοῦν* consentit. Lobeck. Proll. p. 148 n. alterum ex altero per parectasin factum esse statuit, LDindorfio in Thes. VII c. 436 B 496 AB antiquitus variatum videtur inter *Σμορδ* — et quod propter *σκόροδον* facile potuit irrepere *Σκορδ* —, ex quibus conflatum vult *σμοκορδοῦν* per dittographiam.

1115. σκορπίος· τὸ ἄστρον. καὶ τὸ χερσαῖον ἑρπετόν. καὶ θαλάσσιος ἰχθῦς. καὶ πόα, ἣν ἔνιοι σκορπίουρον
σκο(ρ)πίος ὀκτώπους· παροιμία· σκορπίον ὀκτώπουν ἐγείρεις
σκορπιοῦται· ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται
σκορπίωσ(αι)· ὡς θηρίον τραχύνου, ὀργίζου
σκοταῖον· ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία
σκοταρία· ζόφος. Ἀχαιοί
(*) σκοτίας· δραπέτης
σκοτεύει· δραπετεύει
* σκότιον· λαθριμαῖον
σκοτία· μέρος τι παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι προσαγορευόμενον τριγλύφου. καὶ Ἀφροδίτης Σκοτιᾶς ἱερὸν κατ' Αἴγυπτον
σκότιος· νόθος, ὁ λάθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης. τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους ἐκάλουν, ἔνιοι παρθεν(ί)ους, ἄλλοι κοριναίους· καθάπερ Μαρσύας ἐν τῇ α'
σκοτοδινιᾷ· σκοτοῦται
σκοτοδινιάσας· μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συστραφείς, ὅ ἐστιν ἰλιγγιάσας
σκοτοιβόρον· συννεφές, σκοτεινόν
σκοτόμαινα· Ἀττικὸν τὸ οὕτω λέγειν
σκοτομήνη· βαθεῖα νύξ, ἢ ἀσέληνος
σκοτομηνία· σκότος σελήνης
σκοτομήνιος· ἀσέληνος νύξ
σκότος· ὄλεθρος, θάνατος
σκότος ὄσσε κάλυψε· θάνατος κατέσχεν
σκοῦλαι· κνῆσαι
σκύβα· λάχανον ἢ λαψάνη. τινὲς δὲ σκοῦβα
σκύβαλα· κόπρος

SCR. 15. ἰχθῦς] Mnesimach. com. 45 vol. III p. 570 Alex. fr. 1 9 p. 502. πόα] Theophr. HPl. IX 19. 23. Eur. Bacch. 510 Z 24. 25. Callimach. EM. p. 336, 2 Meinek. Callim. p. 144 *). 29. Greg. Naz. Carm. II p. 76 C. 30. Prov. XX 20 Psalm. X 2. 31. Iob. III 6 Chrysipp. ap. schol. Ven. Hom. Φ 483. 32. ξ 457. 34. Φ 181 et saepius. Similiter Psalm. LIV 5. 37. Philipp. III 8.

ADNOT. 15. πόα] Hes. τάργανον. Plin. HN. XXII 15, XXV 10. ἰχθῦς] Diod. I p. 185. 16. σκοπίος ὀκτώπους — ὀκτώπουν cod., σκορπίος ὀκτάπους — ὀκτάπουν Mus. Cf. Hes. gl. ο 504 et Diogen. VIII 8. 18. (αι) LDindorf. Thes. VII c. 438 D et Meinekius, σκορπιοῦ Musurus qui ὡς τὸ θηρίον scripsit. 19. σκοτέον cod., quod σκοταῖον esse intellexit Iungermannus ad Poll. I 69, σκότεον Mus. Deinde cum Alberto malim ἢ pro ἡ, et in art. seq. posuerim post ζόφος. 20. Singularis paragoges exemplum agnoscit Lobeck. Proll. p. 258 n. An σκόταρ? 21. Tenebrio; qui clam tenebricoso tempore aufugit. Cf. βέρρης, βερρεύει, στιβδός. 24. τρίγλυφον Mus. (τοῦ) προσαγορευομένου τριγλύφου Salmasius. Aliter Vitruv. III 3, 5: altera pars cum suis quadris, scotia, quam Graeci τρόχιλον vocant, cum adnot. IThSchneideri et IV 3: ad ipsumque mentum coronae incidatur linea, quae scotia dicitur. — Σκοτιᾶς cod., Σκοτίας Mus. Huc facit EM. 543, 49: τὴν δὲ Κυθέρειαν νοοῦσί τινες, ὡς κρυψίποθον· διὸ καὶ σκοτίας Ἀφροδίτης ἐν Φαιστῷ ἱερὸν εἶναί φασι. 25. παρθένους cod., em. Mus. Sed idem infeliciter aggressus est τῇ Ἰάς. κοτοδινιᾶ corrigens: τῇ Ἰάδι. Σκοτοδινιᾷ. Recte τῇ πρώτῃ (sc. Μακεδονικῶν) Schowius et Cobet Var. Lectt. p. 362. De re cf. schol. Il. Z 24 et schol. Eur. Alc. 1002. Vide et Lob. Proll. p. 225 n. 28. σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον. Eustath. p. 1496, 38. 29. Doricum contra dicit Eustath. p. 1769, 28: ἡ δὲ κωμῳδία καὶ σκώπτει διὰ τῆς τοιαύτης λέξεως τῷ ὅσαι σκοτόμαιναι ὅσαι κηλῖδες, et derivat a μήν, ut idem sit cum σκοτομηνία. Cf. Lobeck. Parerg. p. 499. In Cyrillo 39 pro σκοτομήν· ἡ ἀσέληνος νύξ lege σκοτομήνη. 30. βαρεῖα cod., em. Sopingus. 35. κνῆσαι cod., κνίσαι Guyetus, Laconicum aut Boeoticum est pro σκῦλαι. 36. Est cyma Plinii XIX 8, qua de cf. λαψάνη. — ἢ scripsi pro ἡ.

σκυβαλίζεται· ἐξουθενεῖται, παρα(ρ)ρίπτεται, ἀποδοκιμάζεται

σκυβαλισμός· ἐκφαύλισμα, καὶ τὸ ἀδόκιμον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων τῶν ἀχύρων

1140. σκυδά· σκιά. Εὔκλος

σκυδίζει· λακτίζει

σκυδικαί· Πολέμων παρὰ Ἑρμοδώρῳ γεγράφθαι φησί· ὑποδήματα δὲ φορεῖν τὴν ἐλευθέρην σκυδικὰς λευκὰς καὶ μασθλητίνας

* σκυδμαίνειν· σκυθρωπάζειν, νεμεσᾶν, ὀργίζεσθαι

σκύδμαινος· σκυθρωπός

45. σκύδμαινε· ὀργίζου

σκύζει· λυπεῖ. ὀργίζεται

σκύζεσθαι· χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, σκυθρωπάζειν

σκύζης· παρὰ Φιλητᾷ· παύσω σε τῆς σκύζης. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας

σκυζομένη· λυπουμένη, ὀργιζομένη

50. σκύζουσιν· ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται, ὥσπερ κύνες

Σκύθαι· οὕτω τι τῶν γενεῶν ἐλέγετο

Σκύθης ὄνειον δαῖτα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων [τινὲς δὲ βδελυττομένων] τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων· ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα ....

Σκυθιάς· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Δῆλος

Σκυθικά· ὑποδήματα ποιά

55. Σκυθικὸν ξύλον· τὴν διάπυρον. ἔνιοι τὴν θαψίαν

Σκυθικός· Κρατῖνος Σκυθικὸν ἔφη τὴν Ἱππόνικον, διὰ τὸ πυῤῥὸν εἶναι. καὶ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια

SCR. 38. Cf. Sirac. XXVI 22. 39. Polyb. XXX 17, 12. 42. fr. XCVI. 43. Ω 592. 47. Ω 113. 48. Com. an. fr. CLXXVII. 49 Δ 23 Θ 460. 54. Alcaei fr. 104 p. 728. 55. Sapphon. fr. 167 p. 701. 56. fr. LXV p. 199.

ADNOT. 40. *σκυδάσκια. εὔκλος* cod., em. Salmasius. *σκοιά* confert Albertus. De δ Cypriorum epenthetico saepius dixi. 41. Infra *σκυνίζει· λακτίζει*. Supra *σκινθίζεται· λακτίζεται* habuimus. Ad *σκινθαρίζειν* haec spectare suspicatur ANauck. Ar. Byz. p. 224; nec ausim *κυδάζει* proponere. 42. *μασθλήτυνας* cod., *μασθλήτινας* Mus. Cf. de h. v. Ath. III 106 B EM. 491, 41. De Hermodoro Platonico agit Preller ad Polemon. p. 148. Ceterum *Σκυθικαί* corr. Albertus coll. Alcaeo ap. Phot. 525, 6. Forma per δ Macedonica est. 43. *σκυδμαινέμεν* probabiliter Albertus. Cf. *σκυλμανεῖς* et *κυλλαίνει*. 44. *σκύδμανος* Lobeck. rhem. p. 279. 46. *σκύζεται* ante *ὀργίζεται* inserit Albertus. Possis *ὀργᾷ*, pro *σκυζᾷ* = *σκύζει*. 47. *σκύθεσθαι* cod., em. Pearso et Tollius. 48. *Φίλιτα* cod., *Φιλητᾷ — κάπρας* Mus. „*Comicum poetam, non elegiacum hic laudari, docet senarii hemistichium. Corrigendum igitur παρὰ Φιλήμονι vel Φιλεταίρῳ. Ineptit Bachius fragm. Philet. p. 67.*" Meinek. Com. IV p. 648 CLXXVII. Mihi Philetae glossae intellegendae videntur et excidisse poetae nomen. 50. *σκυζᾶν δὲ τὸ καθεύδοντας ὑποφθέγγεσθαι* (sc. *τοὺς κύνας*) Poll. V 86. Non opus tamen *σκυζῶσιν* inde nostro obtrudatur, licet ferat hoc etiam ordo. Cf. Comic. anon. fr. CCLI p. 663. 51. Ad oram libri mei correxeram *ἐθνῶν*, sed Thes. VII c. 452: *vix spectat* (inquit) *gentem proprie sic dictam. Οὕτω τις τῶν ἡλικιῶν si scriptum esset, conferri possent quae ex Photio ex ephebis ab Eleis ita dictis annotabimus in Σκύθραξ quae tamen et ipsa sunt suspecta.* Idem in ADD. VII c. 2645 *οὕτω τι γένος ἱππέων ἐλέγετο* conicit, ut fere iam Arcerius ad Aelian. p. 117 scripserat, coll. Aelian. Tact. c. 2 p. 15, 27. 52. Exciderunt verba *δεῖπνόν τοι ὦ Σκύθα. Ὁ δὲ ἐβδελύξατο πρῶτον. αὖθις δὲ πολυπραγμονήσας περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο*, quae servavit append. prov. IV 74 p. 453. 53. *Σκυθίας* cod., em. Pearso. *Δῆλος·... κεκλῆσθαι δὲ αὐτὴν καὶ Σκυθίδα Νικάνωρ φησίν* Steph. Byz. p. 227, 3, ubi *Σκυθίδα* cod. R, *Σκυθιάδα* AV, frustra *Κυνθιάδα* Salmasius. 54. Phot. 525, 6 Harp. 168, 20. 55. *τὸ διάπυρον* Salmasius in Solin. p. 819 A. *Θάψος ἐστὶ ξύλον τι, ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν Σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ* schol. Theocr. II 88. 56. *Scalig. ad Varron. LL. VI p. 232 Bip. coni. Σκυτικόν. Sed vide schol. Theocr. II* 88. Meineke.

σκυθιστὶ χειρόμακτρον· οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων πόλων ὧν τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες [ἦσαν] ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο
σκυθράζει· σκυθρωπάζει
σκύθραξ· μεῖραξ, ἔφηβος
1160. σκυθρός· στυγνὸς τὰς ὄψεις, χαλεπός, ὠμός, σκυθρωπός
Σκυθῶν ἐρημία· παροιμία, ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες κατὰ γνώμην· τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων
σκῦλα· αἰχμαλωσία. [πραίδα]
σκυλαίας· τὰ σκῦλα, καὶ λάφυρα. οἱ δὲ τὰς πανοπλίας
σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακόν, ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων
65. σκυλεύσας· αἰχμαλωτεύσας
σκύλλειν· τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν
σκυλλανίς· ἡ πολεμική. ἴσως ἀπὸ τοῦ σκυλεύειν
σκυλλίς· κληματίς
σκύλλον· τὴν κύνα λέγουσιν
70. [σκυλῆναι· ξηρανθῆναι]
σκυλόδεψ[ι]ος· ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων
σκύλλου· ἐνόχλει
σκύλος· δέρμα, κώδιον. οἱ δὲ ῥάκος. καὶ τριβώνιον, ἢ δέρμα ἄρκου, τὸ τοῦ καστανίου κάλυμμα
[σκυλμανεῖς· θυμωθήσῃ]
75. σκύλσις· θυμός. σάλος, ταραχή
σκύμνος· ὁ σκύλαξ τοῦ λέοντος
σκύμνους· ἐκγόνους λεόντων, καὶ ἄλλων ζώων
σκυνίζει· λακτίζει
σκυξιφόν· σκύφον
80. σκύρβια· κρόμμυα

SCR. 57. Sophocl. fr. 429 p. 186. 58. Cf. Eur. El. 830. 59. Elei. 60. Menandr. fr. XIII vol. IV p. 72. 61. Ar. Ach. 704 Aesch. Prom. 2. 62. Ies. X 6. 65. Herod. I 82 Xen. Anab. VI 1, 6. 71. Demosth. 781, 18. 72. Luc. VII 6. 73. ADN. Cf. Theocr. XXV 142. 77. Σ 319. 79. Hesiod. Melamp. l. II Anacreont. fr. XCIV 1.

ADNOT. 57. σκυθίς· τίχ | cod., em. Mus. qui inepte πολλοῖς ὧν correxerat. Pro πόλων ὧν Porso ad Toup. Em. IV p. 466 coni. πολεμίων, pro ἦσαν, quod deleri iubet Toup. Em. II p. 58, Lennep. ad Phalar. p. 73 B parum probabiliter suasit τοῖς δέρμασιν. Idem τῶν λαμβανομένων ἐν τοῖς πολέμοις ἀνθρώπων scripsit (cf. schol. Pind. Isthm. IV 92). Sub πολωνων latet Γελωνῶν vel πεδώνων, nec ἐκδέροντες verum puto sed ἐκκείροντες. 59. Cf. Phot. 553, 1 ubi pro σκύθας IThSchneider corr. σκύθρακας, Nauck. Ar. Byz. p. 97, 19 σκύρθας, et mox σκυρθάλια. Lobeck. Path. El. p. 128. Terminationem —αξ firmant ψῖλαξ μόθαξ μέλλαξ νέαξ alia, nec transpositae literae θρ et ρθ quidquam habent offensionis, modo memineris vocc. νάθραξ et νάρθηξ. 60. Phot. 525, 8. 61. γνώμην ἀπῆλθον Mus. Cf. Append. prov. IV 75 p. 453 Leutsch. ad Macar. prov. VII 66 p. 208. 62. σκύλα cod., πραίδα om. Mus. Sic λέξεις τῶν ᾠδῶν in Cyr. 63. Cf. λαφύρων· αἰχμαλωσιῶν. 63. Cram. A. Oxx. II 466. — σκυλείαν coll. I Macc. IV 23 coni. Albertus. 66. σκυλλεῖν cod., em. Heinsius. Lob. rhem. p. 114. 5. 67. Σκυλληνίς Is. Voss. Minervae epitheton σκυλήτρια (Lycophr. 853) comparat LDindorf. Thes. 459 A. In codd. Plut. Lycurg. c. 6 Συλλανία est pro Ἑλλανία. 68. σκυταλίς coni. LDindorf. coll. Geopon. IV 3, 11. Sed fortasse κλύβατις legendum. 69. Lob. Path. El. p. 127 rhem. p. 276. — EM. 720, 19 Zon. c. 1652. Hinc σκυλλοπνίκτης ap. Cram. AO. III 351, 7 Tzetz. Hist. VI 482. 70. σκλῆναι Kusterus. 71. σκυλοδέψιος cod., em. Phot. 525, 14. 73. ῥάκκος Mus. — ἄρκτου non opus. Glossam ipsam σκύλον in σκύλος mutavit Pearso, probante LDindorf. VII c. 462 qui recte monet nihil his vocabulis commune esse, neque in Callim. fr. 290 (CXLII 1 p. 498) σκύλον (Valck., σκύλος Brunck) ferendum esse. 74. σκυδμανεῖς recte Is. Vossius. 78. Cf. σκινθίζεται et σκυδίζει. 79. σκύπφον· σκύφον (σκυφόν cod.) probabiliter Is. Vossius favente literarum ordine et Athen. XI p. 498 A. Sed cf. ῥιξικάζεται· ῥικάζεται. ἀσπακάζομαι· τὸ ἀσπάζομαι, πέπαικται alia id genus.

σκυρθαλιάς· Θεόφραστος τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι, Διονύσιος δὲ τοὺς μείρακας

·σκυρθάλιος· νεανίσκος

σκυρθάλια· μειράκια, ἔφηβοι

Σκυρία δίκη· Ἀρτεμίδωρος ἰδίως φησὶ ἡ Θησέως καλεῖται τελευτή. φυγόντα γὰρ αὐτὸν εἰς Σκῦρον ἐκεῖ κατακρημνισθῆναί φασιν

1185. Σκῦρος· πόλις. καὶ νῆσος. ἢ λατύπη

σκῦρος· ἀργιλώδης. Λυσίμαχος τὴν λατύπην

σκυρωθῶσι· λιθωθῶσιν

σκυρωτὴ ὁδός· ἡ ἱππόκροτος

σκύτα· τὸν τράχηλον. Σικελοί

90. σκυτάλαι· βακτηρίαι. καὶ αἱ ἱππικαὶ ἶλαι. καὶ ὄφ[ρ](εων) εἶδος. φραγέλλια, λῶροι. πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα. ἢ θύλακες δερμάτινοι

σκυτάλη Λακωνική· ἐπὶ τῶν ἀγγελιαφόρων τάσσεται. ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρήσασθαι ταῖς σκυτάλαις, (ἀντὶ) τῶν παρ' Ἕλλησι γραμματείων καὶ βιβλίων

σκυτάλια· αὐλίδια, περιστρώματα. καὶ τὸ ῥάβδωμα

σκυτα[υ]λίδα· αὐλό(ν) ποιόν

σκυταλίδες· εἶδος καρίδων

SCR. 84. Com. anon. V 2 p. 948. 85. *I* 664. 87. Videtur varietas lectionis in Hippocr. 658, 45 ubi ἢν σκιῤῥωθῶσιν (al. σκιρωθῶσιν) αἱ μῆτραι. 89. Pind. Pyth. V 93?? 90. ADN. — ὄφεων] Nic. Ther. 384. 386. 91. Ar. Lys. 991.

ADNOT. 81. σκυρθάνια· (absque acc.) τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες Phot. 525, 16 quod sunt qui κυρσανίας corrigant. Sed supra habuimus σκύθραξ· μεῖραξ, ἔφηβος, et vocabuli σκυρθάνιος formam Laconicam esse κυρσάνιος (Ar. Lysistr. 983. 1248) intellexit Ahrens, qui II p. 67 n. 2 lexicographorum locos congessit, et h. l. σκυρθάνια correxit. Similiter Thes. VII c. 464 B σκυρθάλια aut σκυρθαλίους suadet. Ordo σκυρθάλια, σκυρθάλιος, σκυρθαλίους poscit, quae e σκυρθάνια, σκυρθάνιος, σκυρθανίους corrupta esse videntur, quamquam formas per λ probat Lobeck. Path. El. p. 128. 84. Interp. Zenob. I 32 p. 11 afferunt Poll. VIII 81 et Meieri et Schoemann. *Att. Proc.* p. 696. 85. Confundit Σκῦρος et σκύρος (σκίρος). Cf. gl. σ 892. 86. Haec unde in brevius contracta sint docet EM. 720, 25: Σκῦρος· ἡ νῆσος, ἐπεὶ ἀργιλώδης ἐστὶ καὶ λευκόγεως. σκῦρος γὰρ ἡ λατύπη. Δίδυμος λέγει ἐν ὑπομνήματι ξ' Ὀδυσσείας κτλ. — ἀργιολίδης cod., em. Guyetus. 87. Vide

τ

SCR. 88. ἀπόκρι cod., ἀπόκροτος Mus., ἀπωκρισμένη Meineke. Forte σκυρωτὰ ὁδὸς ἱππόκροτος· .... 89. σκυτατόν· τράχηλον. Σικελόν cod., Σικελοί Mus. Cf. Γύης. Reliqua Is. Vossius scripsit σκύτα· τὸν τράχηλον. at Dorica forma intellegenda sit σκύτα pro σκύτη an neutrius generis forma σκύτα a σκύτον non liquet. Hemsterhusii ad Lucian. Dial. mort. IX 4 coniecturam σκύταλον ordo quidem non admittit, sed defenditur Didymi verbis in schol. ad Ar. Avv. 1283: αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅ ἐστι τοὺς τραχήλους et Sophronis ut videtur fragmento ἢ παίσει βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ, quo si referenda est glossa nostra, reponi debet σκύταλα· τὸν. Sed τὰ σκύτα etiam dixerat Sophro, si quidem ipsius sunt verba a Petronio ap. Erotian. p. 336 apposita, atque σκύτα agnoscunt etiam Galen. lex. p. 564 et Boissonad. Anecd. I p. 239 σκύταν Michael Psell. Alberti c. 1226 et ap. Tittm. praef. ad Zonar. I p. CXVIII 8. Cf. etiam σκύτη. 90. εἶλαι cod., ἶλαι Mus. ‚*Scutula idem est ac rhombus. Fragmentum incerti auctoris (Censorino solitum adiungi)* c. 7. *Hinc ergo σκυτάλαι illae acies equestres quae aliis ῥομβοειδεῖς.*' Scheffer de re vehic. p. 192. Quid sibi velit coniectura Wernsdorfii in poet. lat. min. IV p. 869 ὑφαὶ ποικίλαι nescio. — ὄφρεων ut videtur cod., ὄφεων Musurus, qui duas literas erasit. Statim εἰσὶ φραγέλλια cod., εἰσὶ φλαγέλλια Mus., εἶδος Guyetus quod expressi, nisi malis ὄφεις vel ex EM. l. c. ὀφεών ἐστί (τι εἶδος). Cf. Hesych. ἐλεών EM. 720, 42 Tzetz. Hist. IX 155 Diosc. VII 11 Epiphan. I p. 524 B. — δίκη] Ruhnken. epist. crit. p. 171 confert cum Callim. Cer. 57. σκυτάλη δὲ πίναξ, δέλτος EM. 720, 49. 91. Gell. N. A. XVII 9 Nauck. Ar. Byz. p. 273 sq. — (ἐπὶ) HSt. (ἀντὶ) Is. Voss. et Pierson ad Moer. p. 347. 92. αὐλίδια] Poll. IV 82. Pro περιστρώματα LDindorf. Thes. VII c. 470 D coni. περιζώματα coll. σκυτίνας (corrigit σκυτάλας)· περιζώματα ἀπὸ λώρων EM. 720, 40. Verba καὶ τὸ ῥάβδωμα sequenti glossae addebat Bielius coll. Herodot. IV 60. Alii conferri iubent Salmas. Scr. HA. II p. 577. 93. [υ] Phavorinus, malim σκυταλίαν a σκυταλίας, quo de agit Iuba Ath. IV p. 117 A. — αὐλοποιὸν cod., em. LDindorf. VII c. 469 A. Cf. 1192. 94. παρὰ Ἀλεξανδρεῦσί τε εἶδος καρίδων EM. 720, 45, addens καὶ καμπῶν εἶδος, ὅ ἐστι ζῶόν τι.

1195. σκυταλουμένη· ξύλῳ τυπτομένη

σκυτεύς· σαγγάριος, καὶ καλιγάριος

σκύτη· κεφαλή

σκυτίζει· σπαράττει

σκυτίνη ἐπικουρία· .... Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων

1200. σκύτινον καθειμένον· διεζωσμένοι εἰσῄεσαν οἱ κωμικοὶ ὑποκριταί. οἱ δὲ αἰδοῖα δερμάτινα τοῦ γελοίου χάριν ἀνωτέρω τῶν ἰσχίων καὶ τῶν αἰδοίων περικείμενοι

σκυτοδέψης· δερματομαλάκτης

σκῦτος· πᾶν δέρμα

σκυτοτόμος· λωροτόμος. σκυτεύς, σκηνοῤ(ῥ)άφος

σκυφοκώναχτος· Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Μησὶ τοῖς σκύφοις περιφόρητος

5. σκύφος· εἶδος ποτηρίου, ἢ ἔκπωμα

σκῶ· πεδίσκη

σκῶλα· ξύλα ὠξυμμένα

σκώληξ· τὸ κυλιόμενον κῦμα. καὶ ἀπὸ τῆς ἅλω τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητύν

σκωληκίζονται· κινοῦνται ὡς οἱ σκώληκες

10. σκωλοβάτης· ὄνομα θηρίου μικροῦ, (παρα)πλησίον ἐρισύβη[ς], τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον

σκώλοισι· δρεπάνοις· διὰ τὴν σκολιότητα

Σκῶλος· ῥάβδος. σκάνδαλος. [ἡ σκώληξ.] οἱ δὲ σκόλοψ, ἢ ῥάβδος, ἢ ἀπωξυμμένος πάσσαλος

ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος

ἢ ἀκάνθης εἶδος. παρὰ τὸ σκέλλω. τὸ ξηραίνω. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ

[σκώλοψ· ξύλον ὀξυμ(μ)ένον. ἢ ἄκανθα]

σκώμ(μ)ατα· λοιδορήματα γέλωτος χάριν

SCR. 99. Ar. Lys. 110 Stratt. fr. IV vol. II p. 785. 1200. Ar. Nubb. 538. 1. Theophr. HPl. III 18, 15. 2. § 34. 3. *Π* 221. 5. § 112 alii. 7. Iesai. LVII 14 Greg. Naz. p. 85. 8. Aeolenses teste schol. Hom. *Ξ* 16 Plat. com. II 2 p. 623. 12. *N* 564 — *B* 497. 14. Demosth. 1261, 12 Plat. rep. V p. 452 B.

ADNOT. 95. EM. 720, 46. 96. De barbara voc. *σαγγάριος* sive *τζαγγάριος* cf. Thes. VII c. 2636. *Τζαγκάρης cerdo σκυτεύς* Meurs. Gl. p. 557. Adde Salmas. HA II p. 408 Caug. in Gl. Gr. et Moschopol. *π. σχεδ.* p. 193. *Τζάγγα· ὑπόδημα* Gloss. Basilic. 97. Cf. *σκύτα.* 98. *ἐνσκυθεῖν* quod affert Albertus supra a Meinekio in [*ἐν*]*σκύλλειν* emendatum est. 99. Malim *σκυτίνη 'πικουρία.* Post *ἐπικουρία* Meinekius Com. II 2 p. 785 addit *παρὰ τὴν παροιμίαν συκίνη ἐπικουρία, ἢ κέχρηνται.* 1200. *σκύτινον, καθημένων — ἀνω... τῶν — πκείμενοι* cod., *σκυτίνων καθημένων — ἀνώτερα τῶν — παρακείμενοι* Mus., em. L. Bos. Obss. crit. p. 186 coll. schol. Ar. Nubb. 538. 1. *σκυτοδέψις* cod., em. Mus. 2. *σκύτος* codex. 3. Pierso ad Moer. p. 354. — *σκηροράφος* cod., *σκυτοῤῥάφος* Mus., em. Schowius Suppl. p. 697, 15. 4. Derivandum esse a Sicula verbi *κωνάω* forma *κωνάζω* vidit Ahrens II p. 92 et Thes. VII c. 473 B qui vertit *scyphis circumactus* et Hemsterhusii emendationem *περιφόρητος* pro *πφορητήν* (cod., *περιφορητήν* Mus.) amplectitur. Forte *περιφόρητος ἦν.* 6. *σκῶ· πεδίσκη* cod., *σκώ· παιδίσκη* Mus. Forte *σηκώ*, ut voluit etiam Meinekius. Cf. gl. *σ* 863. Lob. Parall. p. 120. Ahrentis coniectura in Kuhn *Zeitschr. f. vgl. Spr.* X 2 p. 80 [*βα*]*σκώ* displicet. 7. *ὀξυμένα* cod., em. Mus. 8. *σκώλυξ* cod., em. Is. Voss. ad Catull. p. 229. 10. *πλησίου ἐρισύβης* cod., em. Thes. VII c. 476 D. 11. Cf. nos ad *σκόλοις· δρεπάνοις.* 12. Masculinum habet etiam EM. 719, 40 unde cum Heinsio *παρὰ τὸ σκέλλω* (sic Mus., *σκελῶ* cod.) scripsi pro *ἢ ξηραίνω, παρὰ τὸ σκελῶ.* — *ἀποξυσμός* cod., em. Albertus. Verba insulsa *ἡ σκώληξ* aut correctionem glossae 1208 continent, aut *ἢ σκόλοψ* (sic gl. mss. in Octat. Cyr. 63) scribenda sunt. 13. (*μ*) Mus. L. *σκόλοψ.* 14. (*μ*) Mus.

1215. σκωρυφίαν· τὸ σκάνδαλον, ἐν Μησίν· ἐν δὲ Τριακάσιν τὰ ὁσιώδη χρέα

σκῶπες· εἶδος ὀρνέων, οἱ δὲ κολοιούς. καὶ εἶδος ὀρχήσεως

* σκῶμμα· εἶδος κουρᾶς, ἢ λοιδορίας

σκωπευμάτων· σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων

σκώπτει· γελοιάζει, παίζει, ληρεῖ

20. σκωρίδες· γρᾶες

σκωρία· ἡ γαιώδης ἐν ὑποστάθμῃ

σκῶψαι· μέμψ...αι

σμᾶν· σμήχειν

σμαραγεῖ· ἠχεῖ, ψοφεῖ

25. σμαραγήσει· ἠχήσει, ψοφήσει

σμαράγνα· μάστιγξ, ῥάβδος. καὶ χωρὶς τοῦ σ̄

σμάρδικον· στρουθίον

σμαρδικοπῶλαι· οἱ τοὺς στρουθοὺς πωλοῦντες

σμαρίδες· γρᾶες. καὶ ἰχθύδια μικρὰ ἄριστα· οἱ δὲ τὰς μαινίδας

30. σμαρκόν· καθαρόν. βρωτικόν. δριμύ

σμερδαλέον· φοβερόν, καταπληκτικόν

σμερδνόν· δεινόν, καταπληκτικόν, πολεμικόν, σκυθρωπόν

σμέρδ[ν]ος· λῆμα. ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα

σμέρδος· ἰχθύος εἶδος

35. σμηκτικόν· τήλης ἡ θέρμη

σμικρόν· καθαρόν. δριμύ

σμῆλαι· ῥίψαι

σμηλακεῖ· φωνεῖ

σμῆναι· τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θῆκαι

SCR. 15. Epicharmus. 16. ε 66. 18. Aeschyli fr. 74 Nck. 21. Aristot. de sensu c. 5. 22. Plat. Men. p. 80 A. Antiph. com. II 8 vol. III p. 79. 24. *B* 210. 25. *Φ* 199. 29. Epicharm. fr. 10 Ahr. Arist. HA. VIII 30. 31. *B* 334. 32. *O* 687.

ADNOT. 15. σκω[ρ]υφίαν Vossius et Pearso qui τριακάσι praefert. Bergkius Comment. de com. Att. p. 149 Salmasianam scripturam *Μυσίν* amplectitur, dubitat tamen Epicharmeae fabulae inscriptio fuerit *Minyae* an *Menses*. Cf. σκυφοκώνακτος. — τριακάσιν cod., τριακάσι Mus. Ὁσιώδη fortasse e θειώδη corruptum est. 16. ὀρνίων] Lob. Path. El. p. 124.— εἶδος ὀρχήσεως] Athen. IX p. 391 A XIV 629 F Poll. IV 103. Cf. OIahn *Vasenbilder* p. 24 Rad. Rochett. *Journ. des Sçavans* 1837 p. 514 — 17. Glossa ὑπόσκοπον ab hoc loco aliena videtur, nec Phot. 524, 10 σκοπός huc traxerim. 18. σκώπευμα: σχῆμα σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκωπος (sic) οὕτως Αἰσχύλος Phot. 527, 6. 19. Supra male σκοπεῖ. 20. σκορίδες· γράες cod., em. Is. Vossius coll. σμαρίδες. Fugit interpretes glossa κωρίδες· γρᾶες, ζῶον θαλάσσιον. Disputavi de utraque gl. s. v. καραβίδες. 21. ἐν (σιδήρῳ) ὑποστάθμη vel [ἐν] ὑποστάθμη Heinsius. Malim ἐν (μετάλλοις) ὑποστάθμη. Cf. κιβδηλιῶντες. 22. μέμψαι corruptum, nisi sequioris est Graecitatis. 25. Malim cum Pearsone σμαραγήσῃ· ἠχήσῃ, ψοφήσῃ. 26. Lob. Path. El. p. 130. Supra μάραγνα· μάστιξ. 27. Cf. σπαράσιον, ante σπά[υ]λαθρον positum, et δρίξ· στρουθός Cyr. 39. 29. μίκρ' ἄττα AM. Vide Speusippus Ath. VII p. 313 A schol. Oppian. I 110. III 188. Cf. σκωρίδες. 30. Cf. σμηκρόν. 33. σμέρδος IThSchneider et Lobeck. Parall. p. 546. Cf. εὐσμερδής· εὔρωστος. — δεῖμα sine caussa Oudendorpius. 35. Videntur igitur medici graeci foeno graeco vim detersoriam attribuisse. nam τήλη serioris Graecitatis forma est pro τῆλις Hesychio etiam s. v. βούκερας usitata. Cf. Ermerins Anecd. p. 251, 5. 261, 5. 269, 11. 275, 4. Dioscor. II 124 p. 129: σμήχει δὲ καὶ τρίχας καὶ πίτυρα καὶ ἀχώρας τὸ ἀπόθλιμμα αὐτῆς ἐν ὕδατι ἑψηθείσης; ibidem: τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆς ἔλαιον σμήχει τρίχας οὐλάς τε τὰς ἐν αἰδοίοις. Intellego igitur *foeni graeci decoctum*. 36. Cf. σμαρκόν. Utrobique σμηκτικόν restituebat Stoeber ad Thom. M. p. 802; σμηκρόν Is. Vossius, σμηκτόν Meineke. 37. σμῆσαι· ῥύψαι ante Lobeck. rhem. p. 112 corr. Salmasius (Thes. VII c. 484 B) improbante Is. Vossio qui εὔσμαλον (εὔσμακτον)· εὔχαρι conferebat. Coni. ΈΝΙΗΛΑΙ: ῥῖψαι. 38. Cf. σηδρακεῖ et σμιλακτεῖ. Non ausim reponere ὑλακτεῖ. 39. σμήνη· ὁ τόπος ὅπου αἱ μέλιτται καὶ κηρία καὶ τὸ μέλι ποιοῦσιν Bekk. AG. I p. 301, 11 Herod. πμλ. p. 16, 32, reddendum fortasse Arcadio p. 127, [111] 20.

1240. *σμηνίων*· ἡ πρόπολις· ....
σμηνοκόμος· μελισσουργός
σμῆνος· τὸ μελισσῶν καὶ σφηκῶν ἄθροισμα. τὰ δὲ ἀγγεῖα σμήνη
σμηρία· κισσός. Χαλκιδεῖς
σμήριγγες· πλεκταί, σειραί. βόστρυχοι. καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες
45. *σμῆρι(γ)ξ*· πόα. καὶ εἶδος ἀκάνθης
σμήρινθος· ὄρνις ποιός
σμήρινθοι· σπάρτα, σχοινία
σμῆσον· τὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος
σμήχει· τρίβει, καθαίρει
50. *σμήχη*· τὸ σευτλίον
σμικρίζεσθαι· διαττᾶσθαι
σμικρόν· μικρόν. ἢ τοῦ ὀβολοῦ· τίμιον. [ἐλάτῃ ὅμοιον
σμιλακτεῖ· φωνὴν ἀποτελεῖ
σμῖλαξ· κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον. ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων καταδράσσεται φυτῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ
55. *σμιλεύματα*· διαγλύμ(μ)ατα
σμῖλος· δένδρον..... οἱ δὲ πρῖνος. ἄλλοι μίλακα, ᾗ στεφανοῦνται
σμινδυρ(ίδ)εια· εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων
σμίνθα· ὁ κατοικίδιος μῦς
Σμινθεύς· ὁ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἀπόλλων
60. *σμίνθος*· μῦς. καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ Σμίνθ[ε]ιος διὰ τὸ ἐπὶ μυωπίας φασὶ βεβηκέναι

SCR. 42. Aesch. Pers. 128 Cratin. II vol. II p. 16. 43. Theophrasti? 44. Lycoph. l. c. 47. Plat. Legg. I p. 644 E ubi v. l. *μήρινθοι*. 52. ADN. et Com. V 2 p. 949. 54. Eupol. I 3 vol. II p. 426. 55. Ar. Rann. 819. 59. *A* 39. 60. Aeschyl. fr. 223.

ADNOT. 40. *πρόπολος* male Mus. Codicis manum restituit Albertus post Guyetum coll. Diosc. II 106. Praeterea *σμηνίον*, quod cum *σμυστία* comparabat Sopingus, in *σμηνίων* mutavi. 43. Ad Theophr. HPl. VI 1, 4: *κισσός, μήλωθρον, ἐρευθεδανόν, σμηρέα, κνέωρον* referebat Albertus, quo loco Plin. HN. II 9, 29 legisse *σπειραία* certum est. 44. Poll. II 22 schol. Lycophr. 37, qui *τρίχας* interpretatus est, schol. Nic. Ther. 557. Cf. *πύλιγγες σπόρθυγγες* et Lobeck. Path. El. p. 129. 45. Vide *μῆριγξ*; cod. *σμῆριξ*. 47. Pausan. Eustath. p. 1333, 32, unde habet Phot. 527, 10. 48. *σμῆσον τὸ τοῦ κτλ.* Thes. VII c. 484 B, ut sit imperativus verbi *σμάω*. Refero ad *(πρό)τμησιν*. 51. *διαιτᾶσθαι* cod., *διαττᾶσθαι* Meinek. exx. crit. I p. 11. Cf. *σμαρκόν* et *σμηκρόν*. 52. *ἐλάτῃ ὅμοιον* ex tertio post hunc articulo translata esse vidit Palmerius coll. schol. Nic. Alex. 610. Vide Diosc. IV 80 et Aelii Promoti MS. locum ap. Thes. VII c. 4 Theophr. HPl. III 16, 2. — Verba *τοῦ ὀβολοῦ τίμιον* non intellexit LDindorf. Thes. VII c. 490 C. Legendum *καὶ (σμικρὸν) τοὐβολοῦ· τίμιον*. vel *σμικρὸν ἢ μικρὸν τοὐβολοῦ: τίμιον* quae verba sunt Eupolidis ap. Phot. 270, 12 (fr. XX vol. II p. 506). Cf. *μικρ' ὀβολοῦ* Antiph. com. III p. 94. 53. Cf. *σπδρακεῖ σμηλακεῖ ὑλακτεῖ*. An referendum ad Ar. Avv. 216 *χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἠχώ*? 54. *κιττῷ καὶ σμίλακι* iungit Diod. Sic. XX 41. 55. (μ) Mus. Cf. schol. Ar. Ran. 819 Poll. VII 83. 56. *μίλακα ἧ* cod., *σμίλακα, ᾗ* Mus. — *σμίλος — πρίνος* codex. Post *δένδρον* retrahe verba *ἐλάτῃ ὅμοιον*, quae post gl. 1252 inserta sunt. Cf. *σπῖδος* et *σιλός* ante *σίλφιον*. 57. *Σμινδυρίδια* Poll. VII 89. Atque hoc vel *Σμινδυρίδεια* nostro restituit LDindorf. Thes. VII col. 494 C. Infra habebimus *Σμυνδαρίδια· ὑποδήματα ἀπὸ σκυτέως τινὸς Σμυνδυρίδου ἢ τὰ πολυτελῆ ἀπὸ Σμυνδυρίδου*. 58. Generis enallage Cypria pro *σμίνθος*. 59. *καί* suspectum. De re cf. Apoll. lex. Hom. 143, 9. 11. Strab. XIII 613 Aelian. NA. XII 5 Serv. Verg. Aen. III 108. schol. Clem. Alex. Protr. p. 109 Klotz. *Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων* scripsit Philodemus Ath. III 74 F X 445 A; *λόγοι Σμινθιακοί* memorantur Menand. ap. Walz rhet. Gr. IX 319, 13 Eustath. p. 34, 30. De forma *Σμιθεύς* quacum *δαπίθιον* pro *ἀψίνθιον* conferendum, disputat Iacobs Aelian. p. 406 Lob. Proll. 400. Ineptam nuper LDoederleinus de deor. cogn. 1859 p. 6. excogitavit etymologiam *Ἀσαμινθεύς*. 60. *Σμίνθειος* cod., *Σμινθεύς* Mus. Cf. *Σπίνθεος*. — Formis *σμίνθος* et *σμίθος* tertiam addo ex Cyrill. 319 *μένθος· μῦς*, nec praetermittendae sunt glossae *σμίς· μῦς* et *σμῦς· ὁ μῦς*. Ceterum late patuisse huius vocis usum testantur veteres. Sunt enim qui sminthos mures vocari a Phrygibus Troianis Mysis dicant, alii Aeolensibus, alii Cretensibus vindicant, nec ignotum fuisse vocabulum Rhodiis indeque ad Gelenses Siciliae translatum esse certum est. Cf. Boettich. Aric. p. 39.

σμίνθουροι· τά(ς) οὐρὰς οἱ σαίνοντες
σμίντα· παλίουρος
σμινύη· σκαφ[ε]ίδιον, δίκελλαν
σμίνυης· σμινύη
1265. σμιρεύς· μέτρον οἰνικὸν εἰς Πεντάπολιν Λιβύης. καὶ σμηρεύς
σμιρίς· ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. καὶ δένδρον
σμίς· μῦς
σμογερόν· σκληρόν. ἐπίβουλον. μοχθηρόν
σμοιός· χαλεπός, φοβερός, στυγνός
70. σμοιῷ προσώπῳ· φοβερῷ, ἢ στυγνῷ, σκυθρωπῷ
σμοκορδοῦν· τὸ σχηματίζεσθαι τὰς γυναῖκας
σμοκόρδους· τοὺς τὰς ὀφρῦς ἐγκοίλους ἔχοντας
σμορδοῦν· συνουσιάζειν
σμόρδωνες· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων· ὡς πόσθωνες
75. σμυγερόν· ἐπίπονον. οἰκτρόν. μοχθηρόν. πονηρόν. ἐπίβουλον. ἀνιαρόν. χαλεπόν
σμυγερῶς· ἐπιπόνως
σμύδρος· διάπυρος σίδηρος
σμυκτήρ· ὁ μυκτήρ
σμυλίχη· τοῦ ζυγοῦ τὸ τρῆμα, ἐν ᾧ ὁ ἱστοβοεὺς καθήρμοσται
80. σμύλλα· σαύρα
σμυνδαρίδ(ε)ια· ὑποδήματα, ἀπὸ σκυτέως τινὸς Σμυνδυρίδου. ἢ τὰ πολυτελῆ, ἀπὸ Σμυνδυρίδου
σμῦξαι· φλέξαι, ἐμπρῆσαι. μαρᾶναι
σμυός· σκυθρωπός

SCR. 63. Ar. Nubb. 1500. 64. ADN. 70. Apud Aesch. Ag. 639 στυγνῷ προσώπῳ legitur. Sed fortasse huc referendum Sophoclis fr. ap. Plutarch. de aud. poet. p. 23 C: Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά quamquam Martis in aprum transformatio nota est ex fabula Adonidis. 71. Com. anon. CCCXCVII p. 123 vol. V.

ADNOT. 61. Vox proba nihil aliud valet quam μύουρος, explicatio falsa ad σαίνουρος spectat: nisi οἱ σαίνοντες ex ὀξύνοντες corruptum. 63. δίκελλον codex. Vide schol. Platon. p. 399. 64. σμινύς· σμινύη Hemsterh. ad Poll. X 173 vel potius ad Aristoph. fr. V vol. II p. 1118, ubi tamen pro σμινύδας Com. vol. V 2 p. 949 HIacobi coni. σμινύας. Cf. Lob. Proll. p. 59, 7. 65. καὶ σμηρεύς, quae varia lectio est, om. Mus. Μάρις, οἴνου μέτρον Poll. [X 184] conferri iubet Lobeck. Path. El. p. 130 n. 66. σμίριτος ap. Cyr. 11 e lectionis discrepantia in Iob. XLI 7 pro σμυρίτης; σμύρις Diosc. V 166, quod σμῆρις (σμηρίς Guyetus) scribit ITh Schneiderus coll. σμηρίζω ap. Heron. Spirit. p. 180 D 232 D. Plura dabunt Maur. Pinder de adam. p. 37 IHKrause Pyrgotel. p. 228. Cf. etiam Greg. Cor. in Walz. rhett. Gr. VII p. 1126, 16 qui formas σμύρνιον et σμερίν alteram ethnicam alteram technicam novit. 67. σμῦς cod., σμίς ex ordine Is. Vossius, cui formae comparandum σμίνθος, σμίθος. Vide Lob. Path. El. p. 129. 68. Fallitur Thes. VII col. p. 496 cum dicit: „*Librarii error videtur, etsi σμυγερός ad μόγος, unde μόγις et Aeol. μύγις, referendum potius, quam ad σμύχω.*“ Glossa Cypria est ac fortasse ad Euclum referenda. Cf. etiam Lob. l. l. et mox σμυγερόν. 69. σμοῖς cod., σμοῖος Mus. Mox habebimus σμυός· σκυθρωπός, quem accentum praecipit Arcad. p. 37, 11 [12,7] σμοιός ἐπίθετον. Fallitur Theognost. 49, 24 σμοῖος τὸ ἐπιθετικόν, et quod supra dempto σ legitur μοῖος· σκυθρωπός oxytonon est faciendum. Cf. Lob. rhem. 247. 301. Path. El. p. 129. 70. σμοῖος cod., σμοίῳ Mus. Dubitanter scripsi σμοιῷ; Vide SCR. 71. Cf. σκορδοῦν. 72. ὀσφῦς? Cf. Lob. Proll. p. 148. 74. σμορδονεός — πθωνες cod., ποσθωνεύς Mus., em. Salmasius, Lob. Path. El. 130 coll. Scalig. Priap. LXIX: *mentula smerdalea.* 75. Cf. schol. Apoll. Rhod. II 374 et Hes. σμογερόν. 76. Supra ἐπισμυγερῶς· ἐπιπόνως. 77. σμυδρός cod., scripsi σμύδρος pro μύδρος. Cf. Lob. Path. El. 129. 78. Lob. l. l. GCurtius Etym. p. 131. 79. τρίμμα cod., em. Salmas. Fortasse verba τὸ τρῆμα (sc. ῥινός, cf. μυκτήρ· ῥινὸς τὸ τρῆμα) ad σμυκτήρ referenda sunt, ut sequentia fuerint sic scripta: τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ κτλ. — Ad σμίλη referebat Lob. Aglao. p. 839 c. Proll. p. 338. 80. Piscem dicere videtur. „Alex. Trall. XI p. 617, cf. Goupylum p. 853“ Schneider. Geopon. XX 7, 1 LDindorf. Thes. VII c. 486 D. 81. Σμινδυρίδου bis Mus. Cf. Σμινδυρ(ίδ)εια. 82. σμύξαι· — μαράναι codex. 83. Pro σμοιός, q. v.

Σμυρναῖος· ἀπὸ Σμύρνης

1285. σμυρν(ε)ῖον· τοῦ ἱπποσελίνου ὁ καρπός. καὶ αὐτὴ ἡ βοτάνη

σμῦρ[ν]ος· ὁ ἄρσην ἰχθῦς. καὶ ἡ θήλεια σμύραινα

σμυρτή· σμυρτός

σμῦς· ὁ μῦς

σμύσσεται· ἀπομύσσεται

90. σμυστία· ἡ πρόπολις. Λυσικράτη(ς)

σμύχοιτο· ἀφανίζοιτο. κατακαίοιτο. φθείροιτο. τρύχοιτο

σμύχει· φθείρει. τρύχει

σμυχόμενον·

σμύχων· τὰ αὐτά

95. σμώγη· ῥανίς. τὸ τυχόν. Ἀμερίας βο(ύ)γλωσσον

σμώδιγγες· μώλωπες, τραύματα

σμῶδιγξ· ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος

σμῶδιξ· μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα. φλέψ, φλυκτίς

σμώμενος· σμηχόμενος

1300. (σ)μωσή· ἀνέμου πνοή

σμωνθίοντα· τὰ ταρασσόμενα, ζέοντα, πομφόλυγας ποιοῦντα

σμώχειν· ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς

σοάνα· ἀξίνη. Πάφιοι

σοβάδες· ὑπερήφανοι. ἄστατοι. μαινόμεναι. [ἡ μαινόμεναι]

5. σοβαρεύεσθαι· ἐξιτήλως. ἔξω τοῦ δέοντος .....

σοβαρεύεται· ἐπαίρεται

σοβαρητικήν· σφοδράν

σοβαρός· ὑπερήφανος, αὐθάδης. σεμνός· ἀπὸ τοῦ σέβας. ἢ συβαρὸς καὶ πλούσιος, ἀπὸ Συβαριτῶν

σοβεῖν· διώκειν. τρέχειν. ἀπολαύειν

10. σοβεῖται· διώκεται

σοβῶν· τῶν σοβῶν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σοβεῖν

[Σόδομα· πήρωσις. τύφλωσις. ἢ στείρωσις. ἑστῶσα σιωπή. ὁμοίωμα. ἔκκλισις. καὶ θεμέλιος]

SCR. 85. Theophrast. ap. schol. Nic. l. l. 86. Arist. HA. V 10. 91. *X* 411. 94. *κῆρ ἄχει σμύχων* Greg. Naz. 96. *Ψ* 716. 97. 98. *B* 267. 99. cf. Arist. fr. IX vol. II p. 1100. 1308. Aristophont. fr. II 5 vol. III p. 361 Ar. Nubb. 604 Plut. 872. 9. *ἀπελαύνειν*] Xenoph. Eq. V 5.

ADNOT. 85. Anacreo in *ῥιζοτ.* ap. schol. Nic. Ther. 596 p. 47 Keil. Cf. gl. κ 3482. 86. *σμύρνος — σμυρναία* cod., em. Heinsius. Lobeck. Proll. p. 34. Cf. *μῦρος.* 87. *μύρτος*? 88. Lob. Path. El. p. 130. Cf. *σμίς* et *σμίνθος.* 89. GCurtius Etym. p. 131. Cf. *ἐπισμυκτόν.*
ο' ῶ τ'
90. *πρπ λυσικρα* cod., *πρόπολος Λυσικράτη* Mus. *πρόπολις. Λυσικράτης* (vel *τη*) Schowius fere ut Albertus coll. *σμηνίων ἡ πρόπολις.* 93. 94. *σμυχόμενον, σμύχων τὰ αὐτά* cod., om. Mus. Separavi. 95. (*υ*) Mus. *βούγλωσσον* fortasse *σμώνη* appellabatur, cum frequens sit plantarum terminatio in —*ώνη.* 98. Cf. *μῶδιξ· φλυκτίς* et *φλέψ· μώλωψ; φλεκτίς* codex. Lob. Path. El. p. 130. 99. Pierso ad Moer. p. 355. 1300. *μωσή, ἀνέμου* cod., *σμῶς· ἡ ἀνέμου* Mus. In *σμώνη· ἡ πλῆξις τοῦ ἀνέμου* vel *ἡ τοῦ ἀνέμου πληγή* consentiunt Arcad. 112, 21 [129, 13] Theognost. p. 115, 25 Zon. 1659 EM. 721, 29, quibuscum cohaeret quodammodo *σμῆνος· τὸ πλῆμμα* in Cram. AO. I 407, 31. Sed *σμωγή,* q. v., huc non traxerim. Cf. Lob. rhem. p. 68, 37 Parall. p. 88. 1. *σμωνθίοντα* cod. Mus, qui *πομφόλυγγας* correxerat; *σμωθίοντα* Aldus, qui recte *πομφόλυγας* retinuit. *Σμώοντα* s. *σμωδώντα* coni. Thes. VII c. 501 C ex ordine; satis probabiliter. 2. *σπουδῇ ἐνεργεῖν* Phot. 527, 21, ubi recte *σμώχειν* pro *σμωχεῖν* editur, ut est in codice Hesychii. 3. Imo *σοάλα* pro *ξυήλη.* 5. Adde *φέρεσθαι* ex Cyr. 11 Phot. 527, 25 Suid. 7. *σοβαρευτικήν*? 9. *ἀπελαύνειν* bene Sopingus. 11. *τῶν σοφῶν* Mus. a quo decepti Guyetus alii Festum: *Sibus: callidus vel acutus* apponunt. Ad *σόβοι* i. e. *σάτυροι* ap. interp. Demosth. p. 189 refert Thes. VII c. 505 D. 12. *πύρωσις* [in Lucam] et *Origen.* p. 237. *Reliquae interpretationes totidem verbis leguntur ap. Procop. in Esai. XIII p. 217 et Basil. M. T. II p. m.* 254. ALB.

σύγχος· λάχανον ἄγριον
σοιδηύδεις· βάκχαι. διὰ τὸ σεσοῆσθαι ἐν τῷ βακχεύειν. Σόος γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ φορά
1315. σοίθης· ψίθυρος. ἀλαζών. διάβολος
σοίκιδες· κώνωπες
σοῖο· τοῦ σοῦ
σοῖσι· τοῖς σοῖς
σοὶ πάντες μαχόμεσθα· διὰ σὲ πάντες μαχόμεθα
20. * σόεις· σώζεις
Σόλοι· πόλις
σοκᾷ· βροχίζει. ὀχλεύει
σολοικίζει· βαρβαρίζει
σολοικισμός· ὅτε τις ἀτέχνως διαλέγεται
25. σόλοικον· τὸ ἀμαθές
σόλοικος· ἐπισεσυρμένος. ἀδιάφορος
σολοιτύπος· μυδρακτύπος. και χαλκός τις ἐν Κύπρῳ
σόλον.......· αὐτοχώνευτον δίσκον, ἢ σιδηροῦν, ἢ κεχωνευμένον
σόλον· δίσκον
30. Σολουντίς· ἄκρα τῆς Λιβύης
Σολύμοισιν· ἔθνη Σκυθῶν
σομφόν· χαῦνον
σομφώδεις· αἱ χαυνότεραι τῶν αἰγιαλῶν
σοναρόν· ῥωμαλέον
35. σόοι· σωτήριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σωζόμενοι
σόος· σῶος, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν
σοοῦται· φεύγει, διώκεται
σορδισμός· τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι, ἤτοι ἑλληνίζειν
* σόρδιδον· ῥυπαρόν
40. σορέλλη· σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας, ἀπὸ τῆς σοροῦ

SCR. 13. Antiphan. I 4 vol. III p. 133 Callimach. fr. LXIII p. 437. 17. ο 510. 18. Λ 42. 19. Ε 875. 20. Possis σόης· (Hom. Ι 681) σώζῃς. 21. Aesch. Pers. 890. — Xen. Anab. I 2, 24. 23. Demosth. 1110. 28. Ψ 826, quem imitatus est Nonnus XXXVII 667. 30. Herod. II 32 IV 43. 31. Ζ 184. 204. 32. Aristot. part. an. IV 6 Hippocr. p. 471, 43. 408, 42. 35. Α 344. 36. Α 117. 40. Aristoph. fr. XVI p. 1033.

ADNOT. 13. Plin. HN. XXII 22: *Sonchus*, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecale et q. s. 14. σοιδηύδεις cod., σοιδίδες Salmasius, σοΐδες Vossius. Vide num huc pertineat Cornut. N. D. c. 30 p. 215 οἱ σευίδαι ἀπὸ τοῦ σεύω ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, et Hes. σαυάδαι· σαῦδοι. Ἀμερίας τοὺς Σειληνοὺς οὕτω καλεῖσθαί φησιν ὑπὸ Μακεδόνων. Cf. Lob. Aglaoph. p. 1312. Statim σεσοβεῖσθαι cod., σεσοβῆσθαι Iac. Tollius. Correxi. 15. Supra σχοίθης habuimus, infra ψοίθης legitur. Utroque loco Ruhnken. epist. crit. II p. 65 emendabat ψύθης. 16. συκίδες? Ceterum de culicum voce anon. ap. Valck. ad Ammon. p. 231 κώνωψ σφικῷ. 20. Lob. rhem. p. 21. An boeotice σόϊς? 22. σοκκᾷ h. e. *laqueo impedit* LDind. Thes. VII c. 507 B coll. Chilmead. ad Ioann. Malel. p. 619 Bonn. (Chron. P. II p. 68). Similiter Albertus σοκκεύει *illaqueat*, eodem Chilmeado apposito. 27. Confundit σολοιτύπος· μυδροκτύπος (sic) et σολοίτυπος, *aes Solis cusum*. Cf. Phot. 528, 9. 11. Supra μυδροκτύπος· χαλκεύς. 28. αὐτοχόωνον excidisse vidit Sopingus. 30. Crinagor. AP IX, 419, 1: ἐς πύματον Σολόεντα καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων. 33. χαυνώτεραι codex. Cf. Zonar. c. 1662. 34. Lege *CΘ(E)NAPON* vel κοναρόν q. v. 36. Cf. σοιδηύδεις et σῶν· σῶαν (σῶον Mus. σόον LDind.) ἡ βλάστησις ἀπὸ τοῦ σεβύεσθαι (σεύεσθαι LD.), Ἀττικοὶ δὲ σωζόμενοι (σωζόμενον LD.) 37. Lob. rhem. p. 171. Cf. σοῦται· διώκεται. σοώμην· (σωόμην?) ὡρμώμην. Aliae formae, ut σοούντων σοουμένη σοούμενον, quibus utuntur schol. Pind. Pyth. XII 42 Hesych. ἐπίσσωτρα EM. δυσσόος, a σοόω an σοέω descendant non liquet. 39. Om. Musurus. Est latinum *sordidum*. 40. σωροῦ cod., em. Mus. Cf. Galen. lex. Hipp. p. 406 Phot. 528, 15 Eustath. 1289, 15. Diogen. II 58. Similis forma est vocc. τορελλῇ et τήνελλα. *Silicernios* et *capulares senes* vocant Latini.

[σορεύει· συνάγει]
* Σό[ο]ρ· Τύρος
[σορηδόν· ὁμοῦ, παρὰ τὸ σωρόν]
σόρνιξα· εὔζωμον
1345. σορόα· παλι[ν]ούρου εἶδος
σορός· μνῆμα, θήκη
σορωνίς· ἐλάτη παλαιά
σόσσος· ἡ διόπτρα. καὶ τὸ σταδιαῖον διάστημα
σοῦ· ἴθι, τρέχε, ὅρμα
50. * σουγλάριον· ἐργαλοθήκη
σούκινος· ὁ εὐνοῦχος
σοῦκλαι· φοινικοβάλανοι
σουκοβάλανος· τὸ αὐτὸ Φοίνικες
σούλαδ· περιέχεσθαι
55. * σοῦν· σῶν, ὑγιές
σούμωρος· κεχορτασμένος, πλήρης
σουνεπτᾶσθαι· συνακολουθῆσαι
Σουνιεύς· Σουνιῆς, δῆμος
Σούνιον· ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς
60. σοῦς· ἡ πόρευσις. ἄλλοι τὸ οὐς, ἢ δρόμος
σούς· εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι

SCR. 42. Ezech. XXVI 2. 3 q. l. glossae meae mss. σόρ· τυρσον (sic) exhibent. 43. Philo V. M. I 17 p. 96. 46. Ψ 91 Luc. VII 14. 49. Ar. Vesp. 209. 58. Demosth. 238. 59. γ 278 Ar. Nubb. 401 Callim. Del. 47. 60. Democritus l. l.

ADNOT. 41. σωρεύει Guyetus. 43. σορηδόν cod. et Is. Vossius, σωρηδόν — τὸν Mus. Cf. σωρηδόν et Theognost. 162, 4. 44. εὔζωμον] intellego *erucam* sive *brassicam erucam*, qua de cf. Dioscor. II 170. Ad formam cf. ῥόμιξα. 45. [ν] Palmer. 47. σορωνὴς cod., em. Mus. Infra σωρωνίς· ἐλάτη, haud dubie in σαρωνίς mutandum, q. v. Sed σορωνίς Dorismus est Melius pro σαρωνίς. 48. Pro ζόσσος = διοσσος? 49. ἴοι cod., ἴε Mus. Thes. s. v. εἶμι c. 270 D. Correxit Meinek. Phil. XII p. 621. 50. Rectius ἐργαλειοθήκη, sed cf. LDindorf. Thes. III p. 1971 A. Glossa fluxit e glossis nomicis, unde eadem prompserunt Is. Vossius et Ducangius. Σούγλη est *subula*, σουγλάριον *theca subulae*. 51. *Sic et glossae nomicae, ubi Cangius coniecit* σούκισος succisus. *An pro* σύκινος? ALB. Pro σύκινος, quod et Laconicum esse potest et Boeoticum, capit etiam Ahrens Dial. Dor. p. 125. 52. 53. σοῦκαι Ez. Spanheim. de P. et U. N. p. 318—21; contra σουκλοβάλανος rectius Salmasius. „Nam *palma* est σούκλη, צקיל et צקלה inter Phoenices et Syrorum sicco ore דקולא (imo ܕܩܠܐ h. e. *declo*) et דיקלא (imo chald. דקלא, arab. دقل h. e. *dacalon*).“ Ed. Bernard. Kuster. 54. + Mus. ‚סלד *constringi dolore*‘ Sopingus; σουλαδεῖν Vossius, qui σουλακίδδην (h. e. θυλακίζειν)· περιέρχεσθαι voluisse videtur. 55. σούνσων, ὑγιές cod., σόον· ὑγιές Mus., σόον· σῶν, ὑγιές Aldus; em. Vossius probante Schowio. 56. σούμυρος error Aldinae. Terminatio μωρος eadem esse videtur, quae est in ἰόμωρος ἐγχεσίμωρος ὑλακόμωρος σινάμωρος. 57. σοῦν· ἕπεσθαι dubitanter Albertus post Valesium, σουνέπεσθαι tanquam Boeotice (Boeckh. C. I. I p. 725) aut Laconice (Ahrens II p. 125) pro συνέπεσθαι Tollius, sed obstat explicatio in aoristo posita συνακολουθῆσαι. Itaque repudio nunc etiam σουνάπτεται, quod in συναπάγεται corruptum infra Hesychius ex Aesch. Pers. 742 recepit et per συμπορεύεται, συνέρχεται explicat. Verum videtur σουνοπάσασθαι· συνακολουθῆσαι, coll. ὀπασσάμενος· ἀκολουθήσας, quamquam infra συνέψεσθαι· ἀκολουθῆσαι (σθαι cod.) ἢ ἀκολουθεῖν ponitur. 58. Σουνιεῖς codex, restitui Σουνιῆς ut solet Hesychius. 59. Σοῦ.ον· cod., literam erasit et Σούνιον scripsit Mus. 60. σούς, ἡ cod., σοῦσις· ἡ temere Mus., a quo deceptus Hemsterhusius in literis ad Io. Albertum datis corrigebat σοῦς· ἴση coll. Democrito ap. Aristot. de coel. IV 6 p. 99 Plat. Cratyl. p. 283 B; em. Schowius. Cf. Mullach. Democr. p. 423. Ad δρόμος cf. Lob. rhem. p. 23 Ahrens Dial. II p. 352. Formam Doricam σῶν, quam in corruptis Hesychii verbis σῶν· σῶαν in σῶν· σῶσιν mutatis nonnulli inesse putant, nullam esse arbitror. Τὸ οὐς refero ad (ἐ)ς οὖς. 61. σοῦσθεσυμφέρεσθε Mus. Explicatio requirit σοῦν, sed non favet ordo. Voluit σοῦσθαι quod decurtatum esse ex συσσοῦσθαι manifestum est. Infra συσσοῦσθαι· ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι.

σοῦσθε· ἴτε, ὁρμᾶτε
σούσινον· τὸ ἐκ (κ)ρίνου μύρον
σοῦσο· ἴθι, ὅρμα
1365. σοῦσο· ἔρχου, πορεύου
σοῦται· ἔρχεται, πορεύεται, διώκεται. σώζεται
σοφία· πᾶσα τέχνη, καὶ ἐπιστήμη
* Σουφείρ· χώρα, ἐν ᾗ οἱ πολύτιμοι λίθοι, καὶ ὁ χρυσός, ἐν Ἰνδίᾳ
σοφίης· τῆς περὶ τὴν τέχνην σχολῆς
70. σοφίζεται· σοφόν τι λέγει. καὶ παρακρούεται λόγῳ
σοφιστήν· πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας
σοφιστής· ἀπατεών, διδάσκαλος, πανοῦργος
σοφός· φρόνιμος. φιλότεχνος, καὶ ἐξευρετικός. καὶ ὁ τῶν θείων ἔμπειρος
σοφῶς· εὐτάκτως, καλῶς
75. σοώμην· ὡρμώμην. [προάγουσα
σπᾶ· φλοιὸς ῥίζης. ἢ ἐρυθρόδανον. ἢ τὸ φυτὸν τοῦ φοίνικος. καὶ ὄργανον μουσικόν
σπάδακες· κύνες
σπαδάχηρ· σπαράττει
σπάδιον· τὸ στάδιον
80. σπαδόνα· τὸ σπάσμα. [ἢ τὴν εὐνοῦχον]
σπάδων· ὁ εὐνοῦχος
σπάζει· σκυζᾷ. Ἀχαιοί
σπαθᾷ· τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται
* σπάθη· μάχαιρα, ξίφος
85. σπαθατόν· τὸ ὀρθὸν ὕφος, σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί
σπάθημα· πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη

SCR. 62. Aesch. Sept. 31 Suppl. 842 Callim. Lav. Pall. 4. 63. Theophr. fr. 4 de odor. 27 Hippocr. 573, 29. 68. Iesai. XIII 12. 69. *O* 412. 70. Ar. Eq. 718 — Demosth. 303, 19. Meinekio latere iambicus videtur trimeter hic: *σοφίζεταί τε καὶ παρακρούεται λόγῳ.* 71. Monost. 332. Vide Com. V 2 p. 951. 80. Hippocrates passim. 83. Diphil. II 27 vol. IV p. 395. 86. *φρενῶν σπάθημα* e poeta scenico porrigit Phot. 529, 5 pro *τὸν ἄγαν φρόνιμον.*

ADNOT. 63. Gesen. Mon. Phoen. p. 394 Boettich. Aric. p. 39. 64. *σοῦσοι· θιορμα* cod., em. Mus. 68. *Σουφήρ Σωφίρ Ὀφίρ ἢ Σόφιρον χώρα τίς ἐστιν ἐν Ἰνδίᾳ, περὶ ἣν οἱ πολυτίμητοι τῶν λίθων πεφύκασι γενέσθαι καὶ ὁ ἐκλεκτός χρυσός.* Gl. mss. meae in Siracid. Cyr. 63 adnexae. 75. *ὁρμώμην* cod. Mus., em. HSt. *προάγουσα* fortasse cum *σοφῶς* coniungendum, nisi *Προάγωνι* scribendum, ex codice accessit. De voc. *σοώμην* vel *σωόμην* conf. Ahrens II p. 352 Lob. Path. El. p. 534. 76. *σπαδίξας· ἐκδείρας. Σπάδιξ γὰρ φλοιὸς ῥίζης πρινίνης. Οἱ δὲ φοίνικος ῥάβδον. Σπάδακες δὲ καὶ οἱ κύνες. Καὶ σπάδιξ ὄργανόν τι κιθαριστικόν.* Gl. Herodot. p. 616 Franz. De avulso ex palma termite cf. Plut. Sympos. VIII 4 p. 724 A Porphyr. de abstin. IV 7 Poll. I 244. VII 147 schol. Nic. Alex. 528 Gell. NA. II 26 III 9 Salmas. Exx. Plin. p. 291 a D; de instrumento musico cf. Nicomach. Harm. p. 8 B Quinctil. I 10. 77. Hoc cave ad *σπάκα* q. v. referas, sed intellege aut *canes catulientes* (cf. *σπάζει· σκυζᾷ*) aut cum Salmasio l. l. *canes badios sive puniceos.* Similiter equi phoenicii coloris vocabantur *spadices*, quo referenda etiam Hesychii glossa *σπάλακες· — ἵππων εἶδος οἱ σπάλακες.* Cf. gl. σ 1376. 78. *σπαδαχήρ* Mus., *σπαδᾷ χήρ* (pro *χείρ*) Schowius; *σπαδάζει* Salmas. Exx. Plin. p. 409 pro *σπαδίζει.* 79. ,EM. 743, 24 Greg. Cor. p. 364, 659. In inscr. Argiva (Ahrens Dial. II p. 109) C. I. I 35 n. 17 rectius edita a Rossio Inscr. I p. 17 n. 55: *Τετράκι τε .παδιον νίκη κα δὶς τὸν ὁπλίτα*, ubi literam π certissimam perhibet Rossius *τε σπάδιον* coni. OMueller GGA. 1836, n. 116 p. 1153.' LDindorf. 80. *σπάδονα* cod. Salmas., *σπάδωνα* Mus. Confundi *σπαδόνα* et *σπάδωνα* patet. Cf. Erot. lex. p. 346 Galen. lex. p. 564 Phot. 529, 2 Psell. v. 471. 82. *σκύζαι* cod., *σκύζει* male Mus. Correxi et verto *catulit.* Cf. *σπάδακες.* 84. *σπάθα* requirit ordo. 85. *ὑφεστάθη* cod., + Mus., em. HSt. alii. Doricum est pro *σπαθητόν.*

σπαθητόν· γυναικεῖον
σπαθίζεσθαι· μύρῳ ἀλείφεσθαι
σπαθίνης· τῶν ἐλάφων τις οὕτω καλεῖται. ἢ ἡλικία[ν] ἐλάφου
1390. σπαθίς· ἱμάτιον σπάθῃ ὑφασμένον
σπαθίσματα· τὰ σπαδονίσματα
σπαθῶσι· σκορπίζωσιν
σπαίρει· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ. σκορπίζει. ψυχαγωγεῖ
σπαιρόντων· τὴν ψυχὴν ἐκπνεόντων
95. σπάκα· κύνα. ἢ σφίγξ
σπάλαξ· εἶδος ἀρουραίου μυός, ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. καὶ ἵππων εἶδος οἱ σπάλακες
σπαλακία· νόσος ἡ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, πήρωσις
* σπαράσιον· ὄρνεον, ἐμφερὲς στρουθῷ. ἔνιοι σκίψ
* σπαύλαθρον· σκάλαυθρον
1400. σπαλύσσεται· σπαράσσεται, ταράσσεται
σπά[ρ]νακα· ὀρίγανον
σπανίαν· τὴν σπανιότητα. ὡς ὁσίαν, τὴν ὁσιότητα
σπανίζεται· σκορπίζεται. ἀπορεῖ
σπάνιον· ἀραιόν
5. σπανόν· τίμιον, πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν
σπαραβάραι· οἱ γε(ρ)ροφόροι
σπαρασσόμεθα· ξεόμεθα. ταραττόμεθα
σπαράγμασι· ξεσμοῖς. ταραχαῖς. ἀποβολαῖς. δαρμοῖς
σπαργαί· ὀργαί. ὁρμαί
10. σπαργᾶν· ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος
σπάργανα· δεσμά. ῥάκη
σπαργάνοις· δεσμοῖς. ῥάκεσι
σπαργοῦσι· πλημμυροῦσιν. ἀποστάζουσιν

SCR. 87. Cf. Aesch. fr. 355. 93. Nic. Alex. 318. 95. Herod. I 110. 96. Aristot. de anim. 3, 1. 1402. Eur. Rhes. 245. 3. Iob. XIV 11. 8. Eur. Bacch. 139. 9. ADN. 11. Diphil. IV p. 410 Ar. Ach. 430. 12. Aesch. Cho. 755. 13. Utrumque iungit Plut. Moral. p. 320 D. σπαργῶσι habet Plat. Civit. V p. 460 C.

ADNOT. 88. Sc. ἔνδυμα, quod *multicium muliebre* vel *tunica multicia muliebris* vertit Salmas. ad Vopisc. p. 357 a [447]. Cf. μαλόχιον. Male Vossius σπάθη· τὸ γυναικεῖον. 88. Vide Poll. X 120. 89. σπαθήνης cod., em. Guyetus alii coll. Eustath. 711, 38 schol. Apoll. Rhod. IV 175, qui Creticam esse glossam docet. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 124. 90. σπαθές cod., em. HSt. coll. Poll. VII 36. 91. Sic codex et Salmasius in Solin. p. 291, coll. Meleag. Anth. Pal. V 204; σπαδωνίσματα Mus. 92. σκορπίζουσι Phot. 529, 8. 93. σκαρίζει, ἐκπνεῖ τὴν ψυχήν Phot. 529, 9, unde ψυχορραγεῖ coni. Kusterus. Cf. gl. 1394. 95. Cf. Herod. περὶ διχρ. p. 345 (Cram. AO. III 284, 20). Scythae sine sibilantis accessione παγαίη, alii nescio qui σκαμαία dicebant. Hodie vero Persas pronunciare hoc voc. *Seg* adnotat Hammer *Fundgruben des Orients* vol. VI fasc. 3, denique hodie quoque canem apud Hyrcanos qui sub ditione Persarum sunt dici *Spac* e relationibus Wikfortii adnotabat Faber ad Iustin. I 4. Pertinent huc etiam Gangeticum çvá et Zendicum çpá de quibus cf. GCurtium Etym. p. 128 Boetticher Aric. p. 28. Nihil huc facit σπάδακες q. v. 96. σπάλεξ (h. e. σπάλα[ι]ξ) cod., σπάλαξ ἢ ἀσπάλαξ Mus. Cf. schol. Ar. Ach. 879 Clemens Protr. p. 89. — Equos dicit *Spadices* h. e. badios, puniceos. Cf. σπάδακες. 98. σμάρδικον, q. v., latere putat LDindorf. 99. Sic codex; σπάλαθρον Mus. σπάλευθρον Lob. Proll. 264. Reponendum σπάλαυθρον· σκάλαυθρον e Phot. 529, 10. De forma σκαλεύω dixi gl. σ 805. 824. 1400. Lob. rhem. p. 247. Ταράσσεται e dittographia natum dicerem, nisi obstaret gl. 1407. 1. σπάνακα Is. Vossius coll. πάνακτος. Cf. Thes. VII 546 D, qui σπανακόν et Arabum *aspanar* (epinarts) apponit. 2. Lob. Parall. p. 362. Vide ἠπανία, ἠπανᾶ, ἠπανεῖ. 3. σπανίζεται (σπαθίζεται sine caussa Kusterus) etiam Cyr. 11 σκορπίζεται λείπει ὑστερεῖται explicat, similiter Cyr. Mosq. fol. 458 et Symmachus ad Iob. XIV 11 per ἐκρεῖ. 6. (ρ) Mus. 9. σπάργαι cod., σπαργαί HSt. coll. Galen. lex. Hippocr. p. 564. Sed ibi σπαργᾷ· ὀργᾷ legitur quod spectat Hippocr. p. 1053 G, ut ap. Hesychium σπαργᾷ· ὀργᾷ ὁρμᾷ corrigendum esse statuerim, nisi infra σποργαί quae forma Dorica est explicatum esset per ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν. 10. Malim ὅταν. 13. Sustentant apposito loco Quinti Smyrn. XIV 283 σπαργεῦσα γάλακτι, ubi Dausqueius σφαραγεῦσα, Lehrsius σπαργῶσα corrigunt. Atque σπαργῶσι Phot. 529, 17.

σπαργῶν· ὁ πλήρης, καὶ δεόμενος ἐ(κ)κρίσεως
1415. σπαρνάς· σπανίους. ἀραιάς. διεσπαρμένας
σπάρνιοι· ἐνθαλάττιοι πέτραι
σπαρνόν· σπάνιον, ὀλίγον
σπαρνοπόλιος· ὀλιγοπόλιος
σπάρξαι· σπαργανῆσαι. σπαράξαι
20. σπάρτα· σχοινία. ῥάμ(μ)ατα
* σπαρτίου· ῥάμ(μ)ατος
Σπάρτη· πόλις. καὶ στάθμη τεκτονική
Σπάρτωλος· πόλις
σπασμός· ἡ παλίρροια. καὶ τὸ πάθος
25. σπασ(σ)άμενος· ἑλκύσας
σπάσ(σ)ατο· εἵλκυσεν. ἤγρευσεν
σπάσωμεν· ἀγρεύσωμεν. ἑλκύσωμεν
σπατάγγαι· οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι
σπαταγγίζειν· ταράσσειν
30. σπαταλᾷ· τρυφᾷ
σπαταλᾶς· μαστιγωτιᾶς
σπατείων· δερματίνων
σπατίακτον· διεσπασμένον. καὶ εὔχροον
σπατίζει· τῶν (σ)πατέων ἕλκει, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν
35. σπατίλουροι· οἱ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐκτιθέντες
σπατίλη· τὸ ὑγρὸν διαχώρημα
σπάτος· δέρμα. σκύτος
σπαύονθες Σαλαμίνιοι

SCR. 14. Eur. Bacch. 701. 15. Aesch. Ag. 556. 17. Callim. h. Dian. 19 c. schol. 18. σπαρτοπόλιος ap. Menand. CCCLXXXII p. 312 coll. vol. V p. 109. 20. *B* 135. 21. Genes. XIV 24 ex interp. Aquilae. 22. *B* 582 Cratin. fr. LXX p. 201 alii. 23. Eupol. fr. I vol. II p. 435 Thucyd. l. l. 24. Thucyd. II 49. 25. *Π* 473 Marc. XIV 47 Act. Ap. XVI 27. 26. *Λ* 240. 28. Aristoph. fr. X p. 1119. 36. Hippocr. p. 388, 35.

ADNOT. 14. πλῆρες — ἐκρ. cod., em. Mus. 18. σπαρτοπόλιος Poll. IV 133. 134. 151. 153 in personis tragicis et comicis recenset, in gemmis Plin. HN. XXXVII 11. Cf. μεσαιπόλιος. 19. σπαργανῶσαι sine caussa Musurus. Nam σπαργανάω σπαργανίζω (unde etiam σπαργανίσαι possis) et σπαργανόω synonyma sunt. Priorem explicationem Lob. rhem. p. 51. 52 ad σπάργω = σπειρῶ, posteriorem, quae Thes. VII c. 2617 e dittographia nata videtur, ad σπάργω = σπῶ retulit. Cf. Hes. σπεργανῆσαι et Hom. h. Apoll. 121. 20. 21. (μ) bis Mus. 23. Σπαρτωλός cod., em. Arcad. p. 57, 16 [65, 4] Steph. Byz. p. 55, 17 Meinek. schol. Thuc. II 79. 24. Prior significatio obtinet Appian. BC. V 90 Diod. III 44 Plut. Cic. c. 32. 25. (σ) Mus. 26. (σ) Is. Vossius. 28. σπατάγγαι· ἰχθύες τινές — οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους. οὕτως Ἀριστοφάνης Phot. 529, 24, ἔνιοι δὲ καὶ (σ)πατάγγας καλοῦσιν ἐχίνων τι εἶδος Poll. VI 47, ubi πάταγα A παττάγας C πάταγγας Bekkerus perhibent, σπατάγγας veriorem esse scripturam arbitratur LDindorf. Thes. VII c. 563 D. Apud Aristot. HA IV 5 et Ath. III p. 91 C non σπατάγγων scribendum a σπάταγγος, sed σπαταγγῶν a σπατάγγης. 31. Cf. σαυσιαλεῖ· μαστιγᾶται, quod σαυσίδδει· μαστιγωτιᾷ vel μαστιγιᾷ (ut h. l. μαστιγιᾶς corrigit Thes. VII c. 2647) scribere malo. 33. Suspecta mihi sunt et alio forsan referenda καὶ εὔχροον (ἄχροον Alb., ὑγρόν?). Glossa non tam σπατίας· τὸν διεσπασμένον fuisse videtur, quam σπατικτόν, Dorice pro σπατιστόν, a σπατίζω quamquam in nonnullis duplex valet terminatio in —ίζω et —ιάζω. 34. (σ) Mus. Nec sequens τῶν τιτθῶν correctio videtur vocc. τῶν πατέων. 36. Ordo requirit σπατίλη γὰρ τὸ. Sed cf. Galen. p. 664. De accentu vid. Arcad. p. 109, 7 Theognost. 111, 10 Cram. AO. II p. 303, 18. 37. Boeoticum censet Casaub. ad Ath. XIV p. 622. Usus hac glossa est Boeckh. ad emendandam inscr. Argivam 1134 p. 583, ubi *CΤΙΑΤΟΛΗΑCΤΑΙ* in *CΠΑΤΟΛΗΑCΤΑΙ* coriarii mutat. - 38. σπαύονθες. Σαλαμίνιοι codex. In ονθες latere ὄνθος male coniciebat Is. Vossius probante Thes. VII c. 565 B. Certum est latere imperativi formam in —όν pro — σον, coll. ἔναυον· ἔνθες. Κύπριοι (ἔνδυόν?). Sed utrum hoc ipsum lateat, an verum viderit Th. Bergkius, cum in comment. de tit. Arcad. p. XI: σπαῦδον· θές (pro παῦσον) corrigit, non liquet. Vix crediderim Σπαύονθες esse γένος εὐπατριδῶν, ut Ἀρμεθεῖς, q. v.

σπ[ε]ιλάς· πέτρα[ς]
1440. σπεῖμα· σχοινίον
* σπινθήρ· ἀκοντισμός. * ..... πυρὸς ἀποβολαί
σπείομεν· πορευθῶμεν. ἀκολουθήσωμεν
σπεῖό μοι· ἐπακολούθησον, σύνελθέ μοι
σπεῖος· σπήλαιον. σπύλων
45. (Σπεῖρα)· οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. καὶ τῆς νεὼς σκεῦός τι. καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου, ἢ ῥάκη. καὶ ἱμάτια. καὶ ἱστία. ἄλλοι εἶδος ἱματίου εὐμέγεθες γυναικείου
σπεῖραι· σειραί. δράγματα. ἕλικες. καὶ τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν
σπείραμα· πλῆθος
* σπεῖρα· πλῆθος. στράτευμα. [τάγματα. ἢ συστροφαί
σπείρεσιν· αἱ ἐλυγαῖς τοῦ ὄφεως
50. σπεῖρον· τὸ καλὸν ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες
σπεῖσαι· ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ
σπέλεκτος· πελεκάν
σπελλάμεναι· στειλάμεναι
σπέλληξι· σπελέθοις
55. σπένδαμνον· ξύλον
σπένδεσθαι· θυσιάζεσθαι
σπένδεται· θύεται
σπένδομαι· θύομαι
σπενδόμενος· ἀνατιθεὶς τῷ θεῷ
60. σπέος· σπήλαιον, ἄντρον
σπεργανῆσαι· σπαράξαι
σπέργδην· ἐῤῥωμένως
σπέργουλος· ὀρνιθάριον ἄγριον
σπέργυς· πρέσβυς

SCR. 43. *K* 285. 44. ε 194. 45. δ 245. 51. Daniel. II 46. 58. Philipp. I 17 II Timoth. IV 6. 60. *Δ* 279.

ADNOT. 39. σπεῖλας· πέτρας cod., σπιλάς· πέτρα Mus., σπειλάς Salmas. Is. Voss.; σπιλά(δο)ς· πέτρας Meinek. Forte σπιλάσι· πέτραις. Cf. ψιλάς. 40. Pro πεῖσμα vel σπεῖρα. Defendit Meinekius coll. σμίγω pro μίσγω, all. 41. σπεινθήρ propter ordinem Salmas. Voss. Ante πυρός excidisse σπινθῆρες, q. v., intellexit Albertus. 44. 45. σπεῖον· σπήλαιον, σπύλων, οἱ — ἱμα[τ,]· εὐμέγεθες cod., σπεῖον· σπήλαιον, : σπύλωνες (sic) οἱ — ἱματίου εὐμεγέθους Mus. Recte separaverunt haec Palmerius alii, sed gl. 45 ad σπεῖρα pertinere primus vidit Albertus. Σπύλων Schowio vitiosa lectio voc. σπήλαιον videtur, mihi ἔπαυλον (ος) latere visum. 45. *Apposite Basilius Patricius* Naumach. *p.* 139 *ap. Fabric. BGr. t. VIII:* σπεῖρα δέ, *inquit*, παρὰ μὲν ἀρχιτέκτοσι τῶν τοίχων οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. εἴρηται δὲ καὶ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ἄρμενον ὡς ἐν τῷ· τηλοῦ ... πόντῳ (ε 318). σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱμάτιον, ὡς ἐν τῷ· σπεῖρα ... βαλών (δ 245) κτλ. ALB. Cf. Poll. VII 121 Hes. πυγαῖα Vitruv. III 4, 1 al. C. I. 160 I p. 263, 2713 II p. 481. Confundit ἡ σπεῖρα et τὰ σπεῖρα. 46. Cf. ἐπιζευκτήρ· σπεῖρα καὶ σειρά. De postrema significatione cf. Isid. Orig. XIX 4. Nos dicimus *Puffer*. 48. τάγμα τι ἢ συστροφή? 49. Sic codex, quod σπείρεσιν[αι]· ἐλυγαῖς[έ] vel σπείρεσιν· αἰλυγαῖς esse suspicantur; σπειραῖσιν· ταῖς ἑλυγαῖς Mus. Τὸ σπεῖρος ap. Nic. Ther. 882 interpretantur *tunicam* vel *semen*. 50. κακόν Guyetus, sed καλόν etiam Apoll. lex. 144, 4 et Poll. VII 78. 51. Sic Cyr. Bremensis. 53. Ahrens Dial. I p. 41. 50. 54. Σπέληξ· γυναικεῖον ἱμάτιον, ἡμιδιπλοΐδιον Suidas, quem vide etiam s. v. ἡμιδιπλοΐδιον. Quod cum nihil commune habeat cum σπέλεθος (*stercus*), Albertus utramque vocem sine explicatione poni statuit, comparat tamen πελλία· σπέλεθοι, quo de disputat Lob. Path. El. p. 122. * 55. Pro σφένδαμνος. 61. Supra σπάρξαι· σπαργανῆσαι, σπαράξαι habuimus. Glossa est aeolica, fortasse Paphia. 63. Cf. πέργουλος. Lob. Proll. 132 hodiernum nomen apud Graecos σπουργίτης et Germanorum *Sperling* comparat. Vide eiusdem Path. El. p. 122 et Ahrens Dor. p. 558. Ἀργεῖοι pro ἄγριον Thes. VII c. 578 C. 64. Cf. Herodian. EM. 723, 11 Bekk. Anecd. III 1413 Lob. Path. El. 122. 497 Ahrens Dial. II p. 111.

1465. σπερηδών· εἴλησις, περιπλοκή
σπέρμα πυρός· τὸ ἡμίκαυστον ξύλον. ἢ αὐτὸ τὸ πῦρ. ἢ βραχύ τι τοῦ πυρός. ἢ τὴν λαμπηδόνα. ἢ σπινθῆρα
σπερματίας· ὁ μέγας σικυός
σπερμολόγος· φλύαρος. καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. καὶ κολοιῶδες ζῶον
σπερμονόμος· τὰ αὐτά
70. σπέρξομαι· ὀργισθήσομαι
σπερύνειν· σπείρειν. [θυμοῦσθαι. ἀπειλεῖν. διώκειν
σπέρχει· σπουδάζει, σπεύδει
* Σπερχειός· ποταμὸς Θεσσαλίας
σπέρχειν· σπεύδειν. χαλεπαίνειν. θυμοῦσθαι. ἀπειλεῖν. ταράσσεσθαι
75. σπερχνή· σπερχνοποιός
σπερχνόν· σπουδαῖον. καὶ εἶδος ἱέρακος
σπερχνός· ταχύς. σπουδαῖος. ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος
σπερχόμενος· ἐπειγόμενος
σπέρχοντες· ἐπείγοντες. θυμοῦντες
80. σπερχυλλάδην κέκραγας· ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν, παρὰ τὸ σπέρχεσθαι
σπέρχων· ἐπείγων. κελεύων
σπέσθαι· ἐπακολουθῆσαι
σπέται· ἵσταται
σπέτε· εἴπατε
85. σπεύδεται· ἐριθ[ρ]εύεται, ἐρεθίζεται
σπεύδων· σπουδάζων, ἐνεργῶν
σπεύσαιτο· παρακαλέσειεν
Σπευσανδρίδαι· γένος ἰθαγενῶν
σπεῦσεν· ἔκαμεν, ἐταλαιπώρησεν, ἐκακοπάθησεν
90. σπήλαιον· ἄντρον, σπέος
σπηλόν· σκληρόν
σπήλυγγες· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπήλαια
σπήσονται· συνέσονται
σπίγγος· ἰχθῦς
95. σπίγγον· σπίνον
* σπίλα· στέμφυλα
* σπιλάδες· μεμια(σ)μένοι

SCR. 66. ε 490. 67. Cratin. fr. VIII vol. II p. 97. 68. Demosth. 269, 19 Act. Ap. XVII 18 testibus gl. mss. meis. 73. Π 174. 75. e. g. Hippocr. p. 577, 6. 76. Hesiod. Scut. 454. 77. Cf. Aesch. Sept. 285. 78. Λ 110. 80. ADN. 82. ADN. X 324. 86. Hesiod. Scut. 364. 89. ι 250. 92. Cf. Apoll. Arg. II 568. 97. Epist. Iudae 12: οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες.

ADNOT. 65. σπέρηδον cod., σπερηδών Mus., σπειρηδών Sopingus. 67. Ath. II p. 68 C Poll. VI 46 Phot. 530, 11. 70. ἐσπερξάμην· ὠργίσθην supra. 71. σπερχύνειν Tollius, quod probat Lob. rhem. p. 238. Sed respuit hoc ordo, nec convenit prima explicatio, quam in ἐπείγειν mutare non ausim. Fortasse post σπείρειν deest σπέρχειν, nisi legendum ΟΤΡΥΝΕΙΝ: ἐπείγειν κτλ. 75. σπέρχνη cod. Vid. Galen. s. v. 80. σπερχυλάγδην HSt. Iniuria ab interpretibus in suspicionem adductum tuetur Meinek. Com. fr. CCCLXXXVII vol. IV p. 702 Lob. Proll. p. 426. 82. Schol. Eur. Phoen. 429. 83. (π)έτεται· ἵπταται? Sed fortasse non diversum a seq. σπέτε· εἴπατε. 84. Supra ἔσπετε. 85. [ρ] ls. Voss. 88. Ut Ἀμυνανδρίδαι· γένος, sc. Ἀθήνησιν. 91. σπίλον? 93. σπείσονται Mus. Infra σπίσονται· συνῶνται, quod σπείσωνται· συνθῶνται scribi iubet Albertus, ut hic σπείσονται· συνθήσονται. 94. Male Theognost. p. 16, 7 στίγγος. 95. Cf. πίγγαν et σπύγγας. Σπιγνόν· σπινόν dubitanter Thes. coll. Procl. paraphr. Phot. p. 202. 204. 205 σπινοὺς καὶ ἰσχνούς (macilentos) et Hes. gl. σ 1498. 97. (σ) Mus.

σπιγνόν· μικρόν, βραχύ
σπίδεος· μεγάλου. στρογγύλου. μακροῦ
1501. σπίδιον· τὰ αὐτά
1500. σπιδές· μέγα, πλατύ, εὐρύ
σπιδνόν· πυκνόν, συνεχές, πεπηγός
σπιδόεν· [μέλαν.] πλατύ. [σκοτεινόν.] πυκνόν. μέγα
σπίζα· ὀρνιθάριον, στρουθῷ ἐμφερές
5. σπιζία· τὰ ὄρνεα ἅπαντα
σπιζίας· εἶδος ἱέρακος
σπιζίτης· εἶδος αἰγιθαλοῦ ὀρνέου
σπιθαμή· τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθέν
σπιθίαι· σανίδες νεώς
10. σπίκανον· σπάνιον
σπίλα· χορδαὶ ἐξ ἐντέρων
σπιλάδες· αἱ περιεχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι
σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης
σπίλοι· αἱ ἐν τοῖς ἱματίοις κηλῖδες
15. σπίλον Παρνα(σ)σίαν· Ἴων Ὀμφάλῃ. οὐκ εὖ. σπιλάδες γὰρ πέτραι
σπίλος· ῥύπος ἱματίου
* σπῖδος· πρῖνος. κηλίς. πέτρα πωρώδης. χοιράς. γῆ κεραμική
* σπίλη· συμπεφυκός. λεῖον
σπίλων· τραχεῖς τόποι
20. σπιλῶσαι· ῥυπῶσαι
σπίνα· ὁ σπίνος
σπινδεῖρα· ἄροτρον
Σπίνθεος· ἄροτρον. Ἀπόλλων
σπινθῆρες· ἀποβολαὶ πυρός
25. σπινθία· εἶδος ὀρνιθαρίων, σπίνοι
σπίσονται· συνῶνται
σπλάγχνα· ἧπαρ, ἔγκατα, καὶ τὰ ἐντὸς τῶν ζώων

SCR. 99. *Λ* 753. 1501. Aeschyl. 369 p. 88 Nck. 4. Aristol. HA. VIII 3. 6. Aristot. HA. VIII 3 IX 36. 7. Aristot. ibid. 12. *ε* 405. 15. Fr. 19 p. 570. 24. *Δ* 77. 27. *Λ* 461.

ADNOT. 98. Cf. 1495. Idem videtur quod ψιγνός = ψεδνός, q. v. 99. μικροῦ cod., em. Sopingus. Cf. Apoll. lex. p. 144 schol. *Λ* 753 Eustath. p. 882, 59 EM. 271, 8—25. 1500. Vide ἀσπιδές. 1. Cf. ψίλιον· (leg. ψίδιον) μακρόν. 2. *Spissus*. 3. μέλαν et σκοτεινόν non opus videtur, ut ad σκιόεν referamus. Σπιδόθεν Antimach. EM. l. c. 5. Cf. ἔπιζα· ὄρνεα. Κύπριοι. 7. αἰγιδαλοῦ cod., em. Heinsius. 8. ἐκτεθέν cod., em. Scaliger. 9. Cf. ἀσπιδεῖα. 10. Glossa obscura. Supra σπανόν. 11. Infra σφίδες· χορδαὶ μαγειρικαί et σφίδη· χορδή, ubi *fides* conferunt interpretes, ut hic *fila*. 13. σπιλάς Thes. VII c. 534 A sine caussa. Est aeolicum pro ψίλαξ. — μῶλος (moles), ὁ πλαταμών vel μῶλος ὁ πλαταμωνώδης coni. Salmas. in Solin. p. 179, et Palmerius. Accedere videtur etiam Lobeck. Proll. p. 179. 14. σπίλαι cod., em. HSt. 15. Παρνασεῖαν (h. e. Παρνασσίαν) cod., Παρνασίαν Mus. οὐκ εὖ Didymi sunt verba. 17. σπῖδος — πωρώδης χοιρασγή cod., πορώδης. χοιράς, γῆ Mus. Πρῖνος pertinet ad σμῖλος, quod supra in σιλός depravatum vidimus, κηλίς ad σπίλος, χοιράς ad σπίλος = σπιλάς. Denique γῆ κεραμική ad σπίνος (Aristot. mirab. ausc. c. 41 Theophr. fr. 2 de Lapid. 13) referebat Heinsius, ad σπιλάς (*terra glareosa*) Schneider ad Theophr. CPl. II 5 [4, 4 Schn.]. 18. σπίλον Mus. Ordo σπίλῳ requirit. — λεῖον ad σπίλον pro ψιλόν (aeolice) alludit. 19. σπίλωνες pro σπήλωνες coni. Guyetus, σπίλοι Salmas. in Solin. p. 179. An σπίλη (?)· τραχεῖς τόποι. σπίλον· συμπεφυκός (pro σπιδνόν?) λεῖον (pro ψιλόν aeolice?) 21. σπῖνα· ὁ σπῖνος codex. 22. σπινδῆρα Mus. 23. ἀρότρου Mus. — Supra ἐσπινθεύετο· ἠξήροντο, in qua explicatione ἀροῦν latere videbatur Is. Vossio. Cf. Theognost. 15, 9: πινδηρα (sic)· ἄροτρον. Pro Ἀπόλλων Guyetus non Ἀπολλώνιος, sed Ἀπόλλωνος voluisse videtur. Nam Σμίνθιος et Σμινθεύς i. q. Ἀπόλλων. 24. Cf. σπεινθήρ. 25. σπινίδια Heinsius, σπινία Thes. VII c. 597 C. 26. σπίσονται cod., σπείσονται Mus. Vide ad σπήσονται.

σπλαχρός· μεμιασμένος
σπλεκοῦν· πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν
1530. σπληδώ· σποδὸς λεπτή, κόνις
σπλῆνες· οἱ ὑπὸ τῷ λέβητι ἕλικες. καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς τὰ ἐπιμήκη ὀθόνια
σπογγία· σπογγώδη
σπόγγος· σπογγίον
σποδεῖν· παίειν, συγγίνεσθαι
35. σποδεῖσθαι· περαίνεσθαι
σποδέοντο· ἐμάχοντο, ἐτύπτοντο
σποδιά· κόνις, σποδός
σποδησιλαύρα· ἡ τὰς ὁδοὺς τρίβουσα, ἢ ἐν τοῖς ὁδοῖς τριβομένη
σπόδισον· ὄπτησον, φλέξον
40. σποδός· κόνις. τέφρα. ἀφόδευμα
σποδούμενος· τυπτόμενος. καὶ τὰ ὅμοια
σπολάς· χιτωνίσκος βαθὺς σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ
σπόλια· τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων
σπολεῖσα· σταλεῖσα
45. σπόμενοι· μετελθόντες
σπονδαί· εὐχαί. συνθῆκαι
σπονδεῖον· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοῖς εἰδώλοις οἶνον ἐπέσπενδον· λοιβεῖον, ἐν ᾧ ἔλαιον
σπονδή· ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυσίαις οἶνος. συνθήκη. ὅρκος
* σπονδεῖα· ἀγγεῖα, δι' ὧν σπένδουσι
50. σπόνδικες· οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες
σπονδύλ[λ]η· ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς
σπύπια· πέμμα, ὅ τινες στατίας
(Σπ)οράδες· Κυκλάδες νῆσοι ἐν τῷ Αἰγαίῳ
σποράδην· ἐσπαρμένως. ἢ ἐν διαφόροις
55. σπορευτής· σπορεύς
σποργαί· ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν

SCR. 29. Ar. Lys. 152. 30. ADN. 31. Hippocr. p. 468, 26. 33. Aesch. Ag. 1329 Theopomp. fr. I vol. II p. 808. 34. Ar. Avv. 1016 Eccl. 1016. 37. Eur. Cycl. 615 Plat. Com. fr. I 9 vol. II p. 679. 38. Hipponax? 39. Ar. Vespp. 329. 40. Aesch. Ag. 435 alii. 41. Eur. Androm. 1129 Hipp. 1238. 42. Sophocl. fr. 10 p. 104 Nck. 44. Sappho? 45. Callimachus Apoll. 55? 46. *B* 341. (47. Arist. fr. XVII vol. II p. 964). 49. Exod. XXV 29. 54. Plat. Protag. p. 322 A Isocr. Hel. enc. 214 E.

ADNOT. 29. Cf. κατασπλεκῶσαι et διεσπλεκωμένη. Sic σπλεκῶ τὸ συνουσιάζω etiam Arcad. 152, 16 [174, 16] et Poll. V 93, ubi unus liber σπεκλοῦν praebet, quae scriptura refellitur loco Ar. Lys. 152 πλεκοῦν (l. σπλεκοῦν) porrigentis. Cf. Lob. rhem. p. 161 Hemsterh. Ar. Plut. 1082 p. 402. 30. σπληδός ap. Nic. Ther. 763 Lycophr. 483. 32. σπόγγια codex. 34. σπαίειν Aldinae lapsus. Phot. 531, 14. 38. σποδι.λαῦρα (scriptum erat σποδιαλαῦρα) cod., σποδιά· λαύρα Mus., σποδησιλαύρα Eustath. p. 1921; cf. Nauck. Ar. Byz. p. 168. 39. σπόδησον cod., em. Is. Vossius. 40. ἀφόδευμα ad aeolicam voc. ψόθος formam retulerim. Longius abest σπύραθος. 42. Poll. I 135 VII 70 X 142 Phot. 531, 17 schol. Arist. Av. 934. 44. Simile quid videtur fuisse σπέληξ. Fallitur Koen. Greg. Cor. p. 364. 43. σπόλεια ex ordine Is. Voss. Lob. Parall. p. 80. Conferunt *spolia*, nescii hoc σκύλα sonare. ποδεῖα dubitanter Meineke. 44. Koen. Greg. Cor. p. 455 Ahr. Dial. I p. 41. 77 II p. 109. 47. λοιβεῖον cod., λοιβάσιον Clearchus et Nicander Thyatirenus Ath. XI p. 488 A Poll. X 65 Phot. 531, 19. Hinc docte Callimachus Apoll. 38: λείβουσιν (ε) ἔλαια. 51. σπονδύλλη, ἡ γάλλη π cod., γαλῆ παρ' Mus. Conferunt σφονδύλη et ‚A. Keferstein in Iside a. 1837. fasc. 3 p. 169 sq.' Thes. Lob. Proll. p. 126. 52. σταιτῆϊα — σταιτίτας Thes. VII c. 650 A, alii πόπανα. Cf. στατίας. 53. Om. Mus. Ἐγαίῳ cod., em. Phot. 532, 20, Schowius. 54. ἐνδιαφόρους cod., em. Mus. 55. τοκεῖν cod., em. Mus. Σποργαί Dorice pro σπαργαί. 56. Phot. 532, 1; Στόρθυγξ Poll. II 28 p. 62 Bekk. — μεταρυ (π) cod., em. Mus.

σπόρθυγγες· αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες
σπορθύγγια· τρίβολα. τὰ διαχωρή(μα)τα τῶν αἰγῶν, ἅ τινες σπυράδας καλοῦσιν
σπορτία· ἑορτὴ ἀγομένη.....
1560. [σπόρτουλον· τόκον]
σπούδαξ· ἀλε[κ]τρίβανος
σπουδαρχαιρεσίαι· οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες
σπουδαρχίαι· κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες
σπούδασμα· σπουδή
65. σπουδή· ἡ συνήθης ἡμῖν σπουδή. οἷον
(σπουδῇ νῦν) ἀνάβαινε·
μετὰ τάχους
σπύγγας· ὄρνις
σπυρθίς·.....
σπυρθίζειν· σπᾶσθαι. καὶ ἀγανακτεῖν. πυδαρίζειν. καὶ σφύζειν
σπυρίς· τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος
70. σπυρίχνιον· πλεκτόν τι ἐξ οἰσυῶν
σπύραθοι· τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἡ κόπρος
σπυρ[ρ]ούς· πυρ[ρ]ούς
στ(.)αβαλοκόμαν· οὐλοκόμην
σταβατῖναι· κωπεῶνες
75. σταβεύς· κωπεών
σταβόλιχον· εὔστραβον
στάγην· κάρδοπον
σταγόνες· ῥανίδες. θυγατέρες

SCR. 57. Com. Anon. fr. CCCXIII vol. IV p. 681. 63. ADN. 64. Plat. Phaedr. p. 249 D, nisi e Greg. Naz. petitum est. 65. ο 229. 68. Arist. fr. CCCLII p. 1219. 69. Arist. fr. XVII p. 1123. 71. Hippocrates passim. 72. Syracusani. 73. Sophocl. fr. 991 p. 280. 78. Aesch. Cho. 186.

ADNOT. 58. Vide πόρθυγγες, ubi dixi τρίβηλα codicis h. l. in στράβηλα aut τρίβολα (sic Pearso) mutandum esse. — (μα) Guyetus et Bochart. Hieroz. I p. 420. — σπυρίδας cod., em. Bochartus l. l. nisi forte σφυράδας mavis. Aliae formae eiusdem vocabuli sunt σπύραθος, unde detortae sunt σπύθηρα ap. Tittm. Zonar. c. CXX et σπείρατοι ap. Ducang. Gl. p. 1419, σφυραθία, σφυράς, σπύρδαρα (—να C) Poll. V 91 p. 213 Bekk., (σπυρίθια Diosc. VI 55). 59. Non liquet. In fr. com. anon. XXI[a] vol. IV p. 607: πυανέψια πορδὴν ἑορτὴν ἦγε. 60. Est Latinum *sportulae*. 63. σπουδαρχίδαι corr. Mangeius ad Philon. I p. 289 quem refellunt loci Xen. Sympos. I 4 (ex emendatione LDindorfii) et Phrynich. app. soph. p. 63, 18, quamquam recte etiam habet σπουδαρχίδης ap. Ar. Ach. 595 Greg. Naz. vol. II p. 25 B. Vide μεριδαρχίας. 64. σποῦσμα· σπουδή, σπούδασμα codex, em. Albertus. 65. (σπουδῇ νῦν) recte addidit Albertus, coll. schol. Od. ο 229. 66. σπίγγος confert Is. Vossius. Adde σπίγγαν. 67. 68. Lobeck. rhem. p. 134. Σπυρθίζειν· τὸ ἀνασκιρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων, οὕτως Ἀριστοφάνης. Σπυρ(θ)ίζειν· σφαδάζειν σφύζειν Phot. 532, 16. Quod praecedit σπυρθίς absque interpretatione positum separavit Albertus. 70. οἰσυίων cod., οἰσυΐνων Mus. Cf. Poll. VI 94 VII 174 X 132. 71. Ordo requirit σπύροθοι. Πυράθοισι Nic. Ther. 932. 72. σπυρίς· πλεονασμῷ τοῦ σ ἀπὸ τοῦ πυρός πυρίς. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τοὺς πυροὺς σπυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι παρὰ τοὺς σπόρους (cf. schol. Apoll. Rhod. III 413) EM. 724, 32—33. Καὶ οἱ Συρακούσιοι δὲ σπυροὺς αὐτοὺς λέγουσιν, ὡς καὶ ἡ σπυρὶς διδάσκει Epimerismi in Cram. AO. I p. 362, 18. Cf. Lob. Path. El. p. 122 Ahrens II p. 110, qui a colore burrho dictum volunt triticum. 73. στάβαλος, κομᾶν cod., σταβαλοκόμαν Mus. Infra στραβαλοκομᾶν· οὐλοκομᾶν (falso acc.) et στρο(μ)βαλοκομᾶς· οὐχ' ὁμᾶς cod. στραβαλοκόμαν Poll. II 23, recte. Cf. Lob. Proll. p. 111. 74. σταβατίναι post Is. Vossium Lob. Proll. 215, 25 et mox κωπεών pro κωπέων. 75. Infra στραβεύς (deest Thes.)· κωμεύς, i. e. κωπεύς = κωπεών. 76. Forte στραβολίχων· εὐστραβῶν. 77. Infra στατηπάρνη· κάρδοπος, quod στατή· πάρνη (?) scribendum esse docet στατά· μακρά (lego μάκτρα). 78. θυγατέρες suspectum. Quod Valck. ad h. v. explicandum affert Clement. Hom. 3, 17 locum ubi ἐκ μυσαρᾶς σταγόνος natum dicit aliquem, hoc longius quaesitum videtur. Suspicor comparativum latere.

σταγρόν· ξηρόν. θερμόν. ἀκμαῖον

1580. σταγών· ἐν τοῖς μεταλλικοῖς τὸ καθαρὸν σιδήριον, ὅ(θεν) καὶ σταγονόθαλπον τὸν διαιροῦντα ταῦτα καλοῦσιν

σταδαῖα· ἑστηκότα. ὄρθια

σταδαῖον μέλος· τὸ πρῷον

* στάδιον· γυμνάσιον. καὶ τόπος μέγας ἁπλοῦς καὶ ὁμαλός. ἢ μέτρον χωρίου

* στάζει· ῥέει

85. σταδία· ἡ λυχνία

σταδίῃ· ἡ συστάδην καὶ ἐκ χειρὸς μάχη, ἢ ἐκ συστάσεως καὶ ἐκ διαδρομῆς

σταδινόν· παρὰ Δίωνι πολίτην

στάδιον· τέλειον, βραβεῖον, ἐπινίκιος δόξα

στάδιος χιτών· στατὸς θώραξ

90. [σταθέν. μένος· τεκμαιρόμενος, συλλογιζόμενος, στοχαζόμενος]

σταθερόν· βέβαιον, ἰσχυρόν, ἑδραῖον. ἄλλοι δὲ τὸ ὑποστατικόν. οἱ δὲ μεσημβρινόν, ἢ ἑστηκός. ἔνιοι θερμόν, καθαρόν, γαληνόν, εὔδιον

σταθερήν· τὴν μεσημβρινὴν ὥραν, τὴν θερμήν, ὡς Πλάτων

σταθεύειν· πυροῦσθαι

σταθεῦσαι· τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιᾶναι κρέας, καὶ τὸ ὀπτῆσαι

95. σταθευτός· πεφλογισμένος ἠρέμα

σταθμά· θύρετρα. τάλαντα

σταθμ[ί]ά· φλ[ο]ιαί

* σερπενδιβίλουμ, βὲλ πλουμβίνουμ. Ῥωμαϊκῶς

στάθμη· σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες· ὅθεν καὶ σταθμήσασθαι τὸ ἀπορθῶσαι λέγεται. ἢ κανών, καὶ τὸ ἐν τῷ διαβήματι μολιβοῦν σκεῦος. καὶ ξύλον ναυπηγήσιμον

1600. σταθμηλάται· ἐξῶσται νεῶν

SCR. 80. Timaeus Locr. p. 99 C. Cf. p. 22 et p. 107 ed. Gelder. 81. Aesch. Pers. 239. 84. Habent Soph. Phil. 783 El. 1423 Aesch. Ag. 187 Eur. Rhes. 566. Sed fortasse spectat *T* 39. 86. *H* 240. 89. Callim. Hecal. fr. LIX p. 436. 90. Herod VII 237? 92. Phaedr. l. l. 94. Ar. Avv. 1041 teste Photio respicitur. 95. Aesch. Prom 22. 96. Spectat Eur. Herc. fur. 999: *μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμά κτἑ* cf. Orest. 1473. 99. *O* 410. *σταθμήσασθαι* habet Callim. ap. Diog. L. I 23.

ADNOT. 79. Infra *σταιρόν· ξηρόν θερμόν ἄκρατον. Θερμόν* ad *σταθερόν* revocandum videtur. Ceterum *θερμοί ξηροί* et *στάσιμοι* (quod a *σταθεροί* non differt) coniunxit Hippocr. p. 563, 36. 80. *ὁ* cod., *ὅθεν* Tollius. 83. Argivum *σπάδιον* supra vide. 85. De *λυχνία* Lob. Phryn. p. 310. Glossa cum *taeda* nihil habet commune. 86. *καὶ μὴ ἐκ* Valesius ad Ammian. Marc. XXXI p. 436 probantibus Reimaro ad Dion. Cass. T. I p. 33 Pearsone et Kustero. Huc *παρὰ Δίωνι* (XXXIX p. 212 Reim.) refert Albertus parum probabiliter, quamquam probat Thes. VII c. 639 A. Possis *παρὰ δ' Ἴωνι*. 87. Non liquet; sed non displicet *ὁπλίτην*, quod suasit Bernhardyus. Parum placet Vossii *στάσιμον παλαιστήν* (Poll. III 149). 88. Supra *βραβεῖον· στάδιον*. Ad *τέλειον* cf. Suid.: *στάδιος χιτών· ὁ τέλειος*. 89. Cf. *ὀρθοστάδιοι χιτῶνες*, schol. Apoll. 3, 1225. Suid. Phrynich. p. 238. 90. *σταθεύμενος* pro *σταθμεύμενος* coni. Albertus, *σταθμώμενος* Iac. Tollius, quod *σταθμούμενος* scribendum esse evicit GDindorf. praef. de dial. Herod. p. XLIII. 91. *μεσημβρινόν*] Schol. Plat. p. 315 ad p. 41, 13 Bekk. Diogenianum, ut solet, expilans, Hermias ad Plat. Phaedr. p. 242 A Ruhnken. ad Tim. lex. p. 235 Lobeck. Phrynich. p. 215. — *γαληνόν*] Marc. Antonin. XII 22. — *εὔδιον*] Plut. Dion. c. 38. 93. Supra male *σαθεύει· θάλπει*. 94. Phot. 534, 6. — *τὸ (μὴ λίαν) ὀπτῆσαι* schol. Ar. Eccl. 126. 96. *θήρατρα* cod., em. Mus. 97. *σταθμία* cod., em. Thes. VII c. 648 D. — [ο] Mus. 98. Om. Mus. Lege *serpendibilum vel plumbinum* et refer ad gl. seq. Nos dicimus *Loth*. Ceterum pro serpendibilum scripsisse videtur *perpendiculum*. Nam Vulcanii Glossae haec praebent: „*στάθμη λαοξοϊκή* (cod. *λεξική*, em. Valck. nisi *λαξοϊκή* praestat) *ὃ καλεῖται καθετήρ perpendiculum*." 99. *διαβήτῃ* Is. Vossius. — *μολιβοῦν* tuetur Lobeck. Phryn. p. 148. — *εἰς ξύλον ναυπηγήσιμον*? an verba *ξ. ν.* post *τέκτονες* collocanda sunt? Nam in Poll. I 92, ubi vulgo legebatur *σταθμίδες*, A habet *σταμνίδες*, Bekkerus *σταμῖνες* (sic pro *σταμίνες* Draco 83, 1 Buttm. Gr. Gr. I p. 168), ut de confusis *στάθμη* et *σταθμίς* cogitandum non sit.

σταθμήσας· ἐν ζυγῷ στήσας

Σταθμία· ἐπίθετον Ἀθηνᾶς

σταθμήσασθαι· συμβαλεῖν, εἰκάσαι

σταθμοί· ἐπαύλεις, ὅπου ἵστανται ἵπποι καὶ βόες. καὶ στρατιωτικὴ κατάλυσις. καὶ ἡ τῶν θυρῶν παράστασις. καὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν ξύλα, ἃ νῦν πήγματα καλοῦμεν

1605. * σταθμηότα· λέγεται πολὺ ἀφεστηκότα

σταθμόνες· φλιαί

σταθμὸν ἔσχατον· ......

σταθμοῦχος· ὁ τῆς οἰκίας κύριος. καὶ ξενοδόχος

* στατήρ· τετράγραμμον, ἤγουν ἥμισυ οὐγγίας

10. σταθμῶν· τῶν τῆς θύρας παραστατῶν, ἢ μανδρῶν, ἢ τόπων ἔνθα ἀναπαύεταί τις

* στενάζειν· λυπεῖν. τινὲς δὲ πατάξαι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἄλλοι παίειν ἁπλῶς. οἱ δὲ καταμανθάνειν τὰ στήθη

σταινίον· τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ τὸ ὑπογάστριον

σταιρόν· ξηρόν. θερμόν. ἄκρατον

σταῖς· φύραμα ἀλεύρου πυροῦ

15. σταιτήϊα· πέμματος εἶδος

στα(ι)τίας· ἄρτου εἶδος

σταιτική· ἕστηκας

στακτήν· τὸ ἀπὸ σμύρνης γινόμενον

στα(κ)τικόν· πεμμάτιον πλακουντῶδες. ἄλλοι δὲ ἀγγεῖα διυλίζοντα Νειλῷον ὕδωρ

20. στακτόν· τὸ διυλισμένον

σταλαγεῖ· μαρμαρύσσει

σταλαγμός· σταγών, ῥανίς

σταλάσσων· στάζων

σταλείς· πεμφθείς

SCR. 1601. Eur. Ion. 1137? 3. Cf. 99 Herod. VII 214. 4. Homerus. — Herod. Y 52. — *H* 89. 7. Ierem. IX 2. 8. Aeschyl. fr. 222 p. 58 Antiphan. com. III p. 93. 9. Matth. XVII 27. 10. *ρ* 187. 14. Ar. Probl. 21, 10 Eupol. fr. XL p. 561. 16. Epicharmus l. l. 18. Siracid. XXIV 18 Antiphan. com. III p. 131. 22. Tragici saepius. Greg. Naz. II p. 156. 23. Eur. Andr. 1046. 24. Pind. Ol. XIII 47.

ADNOT. 1604. *οἱ τῶν προθύρων παραστάται* Gl. mss. in Proverb. C. 63. Sed ferri potest emendatio Vossii *παραστάς*. Ad *πήγματα* cf. *πάγασα*. 5. Ordo *σταθμοιοτα* requirit. Videtur igitur *σταθμοῖο·* .... (*M* 304 *P* 110) vel *σταθμοί τε* (Herod. I 179)... interpretatione carere, explicatio (*λέγει τὰ πολύ?*) alio referenda, forsan ad 1607. 6. Fallitur Thes. VII c. 649 B, cum ordinem dicit *σταθμοί* poscere. 8. Poll. X 20. 9. Cf. infra *στατήρ*. 10. *παραστάδων* Cyr. 11, sed etiam editum ferri potest. 11. Glossam *στηνιάζειν* scribit IThSchneider Lex. II p. 429. — *ἐπάειν* cod., *παίειν* Mus. Sic infra *στενάσαι* (male Mus. *στενάξαι*)· *τινὲς πλῆξαι καὶ παῖσαι, οἱ δὲ στένιον· τὸ στῆθος. στήνιον· τὸ στῆθος. στῆναι· χαλεπῶς ἢ σκληρῶς ἔχειν* alienum. Pollux etiam V 93 p. 213 Bekk. comicorum verbis rem veneream significantibus addit *στενάσαι* (*σποδίσαι* C.) Pro *καταμανθάνειν* Heinsius *καταλαμβάνειν*, Parisienses *καθαιμάσσειν* volunt sine caussa. Sed pro *λυπεῖν* videtur *λυπεῖσθαι* praestare; sic *μὴ στέναζε, μὴ λυποῦ* Menand. fr. XLI p. 247. 12. I. q. *στένιον* et *στήνιον* videtur, de quibus cf. not. praec. Quod Cyr. 39 exhibet *ζείρηα· τὰ στήθη* videtur potius *ζέρνα* corrigendum. 13. Cf. *σταυρόν* et *σταθερόν*. 15. Supra diximus *σπόπια* a Thes. VII c. 650 A corrigi *σταιτήϊα*. Cf. *πίονες, στατίας, στατίνη* et Zonar. c. 1668. 16. Ordine requiritur *σταιτίας* vel potius *σταιτίτας*, coll. Ath. XIV p. 646 B unde etiam Zonar. l. c. emendandus. ‚Alioqui non falsae sunt formae *στατίνη στατίτας*, cum Attici teste Phot. 535, 2 *στάς* dixerint pro *σταῖς*.' 17. Glossam obscuram omisit Mus. 18. Cf. *ἰσοστάσιον*. 19. 20. *διυλίζεται τὸ ὕδωρ τὸ μὲν τοῖς στακτοῖς καλουμένοις* Athenaeus in Matthaei Med. p. 54 affert Thes. Malim *ἀγγεῖον διυλίζον τό*. 21. Tuentur Lob. rhem. p. 35 Hainebach de redupl. p. 8. Alberto *σαλαγεῖ* h. e. *σελαγεῖ* conicienti assurgit LDindorf. Thes. VII c. 651 CD. 23. *στάσσων* codex, quod frustra EM. fulcit Albertus.

1625. *σταλεηδόνες*· σταλαγμοί
στάλη· ταμεῖον κτηνῶν. ὁ σταλός
σταλῆναι· ἐλθεῖν. ἡτοιμάσ(θ)αι
σταλίδας· τοὺς κάμακας, ἢ χάρακας
σταλίζομαι· ἐπὶ τῆς στήλης τρόπον ἕστηκας
30. *στάλικες*· πάσσαλοι. ξύστραι. στῆλαι
στάλιξ· ξύστρα. ἢ πάσσαλος
σταμάγορις· ὅταν ἐν ὑφῇ πλείονες συστραφῶσι στήμονες
σταμίνες· παραστάται, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὀρθὰ ξύλα, πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσηλοῦνται, ἢ πάσσαλοι. παρὰ τὸ *ἑστάναι*
σταμν[ε]ίον Θάσιον· κεράμειον ἀγγεῖον
35. *στάμνος*· ὑδρία, κάλπη. κάλαθος
σταμνοῦροι· οἱ τοῖς ἐφήβοις προστιθέμενοι ἐλαίου στάμνοι
στάνει· τείνεται. συμβέβυσται
στάνης· δύστηνος
σταρεῖ· βάπτει
40. [*σταρτήμας*· τὰ σίτη ἄλευρον γεγενημένα. ἡ γὰρ ζύμη *στέαρ* λέγεται]
στάρτοι· αἱ τάξεις τοῦ πλήθους
στασάμενον· δανεισάμενον
στασάνη· ἐγγύη, ὑποθήκη
στασιάζει· θόρυβον κινεῖ, ἀτακτεῖ
45. *στάσιμον ἦθος*· βέβαιον, στερεόν
στάσις· θέσις. χορός. συνέδρα. ἐργαστήριον
στασιῶται· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως
στατά· μακρά
[*στατεύει*· θάλπει]
50. *στατή*· πάρνη. κάρδοπος
στατήρ· τετράγραμμος

SCR. 30. Xen. Cyn. II 8. 33. ε 252, quem imitatus est Nonnus XL 457. 34. Ar. Lys. 196. 35. Alex. com. fr. III 10 vol. III p. 465. 44. Ar. Eqq. 594. (45. Cf. Plut. Artox. 27). 46. Aesch. Cho. 458 Eum. 34. 47. e. c. Herod. VIII 132.

ADNOT. 25. Defendit Lob. rhem. p. 188, 11 cui obloquitur LDindorf. Thes. VII c. 652. 653 A, ubi HStephani *σταλαηδόνες* amplectitur, haud scio an Arat. 966 *σταλαημούς* (vulgo *σταλαγμούς*) non satis tutum. Ceterum *σταληδόνες* etiam ordo admittit, cum *στάλη*· κτλ. aperte insiticium sit. 26. *ὁ σταλός* om. Mus., quod *στάβλος* vel *σταῦλος* scribendum videtur, coll. *χαρυοστάσιον* et Oudendorp. ad Thom. M. v. *σταθμοί*. Cf. G. Curtius Etym. p. 179. 27. *ἑτοιμάσαι* cod., em. Meinek. 28. *στάλικας* an *σχαλίδας* voluerit non liquet. 29. *ἕστηκας* cod., *ἕστηκα* Mus. *στήλης* ἢ *στήλης* Thes. VII c. 653 H. 30. 31. *ξύστραι — ξύστρα* refer ad *στλεγγίς* quod etiam *στελγίς* scriptum est apud Hesychium. Nec novit hanc vocis *στάλιξ* significationem Phot. 534, 17. 32. *ὑφεῖ* cod., *ὑφῇ* rectius ut videtur Mus., quam *ὕφει*. E *στῆμα* (*stamen*) et *ἄγυρις* compositum esse vidit Guyetus, rectum accentum non *σταμαγορίς* esse sed *σταμάγορις* Thes. VII c. 654 AB. coll. Lobeck. Proll. p. 457, qui etiam *λαγόρεις* accinit, q. v. 33. *σταμῆνες* cod., *σταμίνες* Mus., *σταμῖνες* Draco p. 83, 1 probante Buttm. Gr. Gr. I p. 168, et Bekkero ad Poll. I 92. Vitiose *σταμνιον*" Phot. 534, 23. 34. [ε] HSt. Sallier ad Moer. p. 44 Phot. 534, 18 schol. Ar. Lys. 196. 37. *στείνεται* Mus., quod verum videtur. Comparandae sunt *στένει*· δυσπαθεῖ et *ἀσταίνει*· δυσπαθεῖ. Cf. Lob. rhem. p. 120 qui iure *στάνει* damnare videtur. 38. *ἀστανής*? Cf. *ἀστηνόν* et *ἀστῆνες*. Infra *στῆναι*· χαλεπῶς ἔχειν, (*ἀστῆναι*?) *Στῆνος* tamquam primitivum compositi *δύστηνος* ponit Cram. AGr. Oxx. II p. 358, 11. 39. Adludit *ῥαγεύς* *tinctor* EM. 703, 28. An (σ)ταρχύει· θάπτει? 40. Lego *σταιτίνας*· τὰ σῖτ(α ζύμη) ἢ ἄλευρον. Cf. *στέατα*. 41. Aeolice pro *στρατοί*. Altera forma aeolica est *στρότοι*. Lob. Path. El. p. 497. 42. *δασυνάμενον* cod., em. Perger. 43. Lob. Proll. p. 177. 46. Vid. *ὑποκόλπιον* et *ἐπὶ θυμέλας*. 48. Fallitur Thes. VII c. 668 A referens haec cum Sopingo ad *tunicam rectam*. Lego *στατά*· μάκτρα; cf. *στατή* et *στάγην*. Nec displicet (ἐκ)τατά Meinekii. 49. Cf. *σαθεύει* et *σταθεῦσαι*. 50. *στατηπάρνη* cod. Infra *στρατή*· πόρνη, supra *στάγην*· κάρδοπον et *στατά*· μάκτρα. *Prostibulum* confert Lobeck. Parall. p. 429. 51. Vide gl. 1609, ubi *τετράγραμμον* recurrit, quod praestant etiam Suid. Bachm. Anecd. 369, 23. Sed *τετράδραχμον* Cyrillus Phot. 534, 20 et Salmasius.

στατῆρσι προστιθέντες· ὑπὲρ στατήρων ὁρ[γ]ιζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατῆρος. ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ χρυσίον στατήρ

στατιαῖον· τὸ πενταμνοῦν. καὶ δι[α]στάτους τυροὺς τοὺς δεκάμνους

στατίδας· ναύτας εἰς πόλεμον

1655. στατίζονται· ἱερῶνται. αὐλίζονται, ἵστανται

στατίζουσι· στάσιν ἔχουσιν

στατίνη· ἡ ἐκ στέατος πεποιημένη καὶ ἁπλῆ

[στ[ρ]ατιῶν· τὸ τῆς φύσεως ὑπερ ἐξέστη κατὰ φυλάς]

(σ)τάτοι· ἀρχή τις

60. (σ)τάτος· σκάφη. ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς

στατὸς ἵππος· ὁ ἐπὶ φάτνῃ τρεφόμενος καὶ [ἐξ]εστηκὼς ἐπὶ πολὺν χρόνον

στάτρια· ἐμπλέκτρια

σταυνίξ· ἱέραξ

σταυροί· οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἑστάναι

65. * σταυρούς· ἐκ τοῦ εἰς τὴν αὔραν ἵστασθαι

σταυροτύπως· σταυροειδῶς

σταύρου· σταύρωσον

στάφος· σκάφος. λεκάνη

σταφύλη· ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους. ἐπεὶ σταφύλη καταχρηστικῶς ἐλέγετο ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολυβίς, ἐπὶ (?) δὲ κανόνα ἀποδέδωκεν. ἔστι δὲ ἡ μολυβὶς ἡ καθιεμένη διὰ τοῦ διαβήτου κανὼν λα.ξοϊκός, ἐν ᾧ σταθμίζουσι τοὺς λίθους, ὅ ἐστιν ἀπορθοῦσιν. Ἀττικοὶ δὲ τὴν ἐν τῷ στόματι κίονα σταφυλήν· βότρυν δὲ καὶ ὀπώραν τὴν ἀπὸ τῆς ἀμπέλου. τινὲς δὲ τοῦ ζυγοῦ τὸ μέσον

70. σταφυλίζειν· τὸ συνιάζειν τὰς ὤας τοῦ ἱματίου

σταφυλῖνος ἄγριος, ὃν ἔνιοι κέρας καλοῦσι. καὶ ζῷον ἡλίκον σφονδύλη

σταφυλοβολεῖον· μέρος τι τῆς ληνοῦ

SCR. 52. Poeta comicus? *στατῆρας χρυσίου* Eupol. fr. XXXII p. 472. 55. Cf. Eur. Alc. 90. 56. Eur. El. 316. 61. *Z* 506. 65. § 11. 66. Greg. Naz. Carm. I 2 vol. II p. 31, quod fugit Thes. 69. *B* 767. Callim. fr. CLIX p. 503 *σταφύλη τε καθιεμένη τε μολυβδίς.* — Nicopho com. fr. VIII vol. II p. 855. — *η* 121. 71. Theophrast. HPl. IX 15, 5: *ἐκεῖνοι μὲν σταφυλῖνον ἄγριον καλοῦσιν, τῶν δ' ἰατρῶν τινες κέρας.* — Aristot. HA. VIII 24.

ADNOT. 52. *ὀργιζόμενοι* cod., *ὁρκιζόμενοι* Salmas. em. Meinckius. 53. *πενταμιοῦν* — *τ.ρούς* cod., em. Mus. *στατίδιον* — *διαστάτους* — *διαστάμνους* cod., prius emendavit Kusterus coll. *στάτος· τὰς πέντε μνᾶς;* reliqua Salmas. Voss. 54. *Terminatione certe vitiosum videtur.* Thes. 55. *ἱερῶνται* cod., *ἱδρύονται* Guyetus. Illud defendit Ignarra de palaestr. Neap. p. 311. 57. Lobeck. Parall. p. 89. Cf. 1640. *Σταιτίνη* non opus (vid. *σταιτίας*), sed praestabit *ἁπαλή*. 58. Est Latinum *statio* in interpretatione *φύσεως* et *φυλάς* (*φυλακήν*?) corrupta. 59. *στατῶν· ἄρχοντές εἰσι, παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς ἀγαθοεργοῖς ἀρχὴν* Bekk. I 305, 20. 60. Mox *στάφος· σκάφος* aeque obscurum. Illustrare conatur Lob. Parall. p. 348, 47 ubi *στατός* scribit. — Cf. *στατιαῖον*. 61. *ἑστηκὼς* Meinek. 62. Laconicum videtur. *Ὑποστάτρια* est in C. I. n. 1467 p. 690, *προστάτρια* ap. Osann. auct. lex. Gr. p. 141. 162. 63. Nil iuvat *στήριον* ab Alb. appositum. Accentus vitiosus. 64. 65. Separavi. Cf. Apoll. lex. 144, 15. 68. Refero ad Simonid. epigr. 112 p. 906 Bgk., ubi *εἰς τάφος* cod. P, *ἐν σκάφος* Plan. 69. *κακόνος* Mus., qui in voce *λα.ξοϊκὸς* literam erasit. — *καθημένη* cod., *καθειμένη* HSt., *καθιεμένη* e schol. Ar. Rann. 812 Tollius. 70. *συνισάζειν* Rob. Constantinus, *συνδιάζειν* (a *δίασμα*, *διάζεσθαι*) recte, ni fallor Is. Vossius. 71. Apsyrtus Mulomedic. p. 266. 72. *σταφυλοβόλιον* cod., Bekk. 303, 14, *σταφυλοβόλειον* Poll. I 245 (sed —*όλιον* Bekk.), *σταφυλοβολεῖον* Poll. VII 151 X 129 Phot. 535, 20 (ubi — *ολιον* m. pr. ut videtur, nunc *όλεῖον* sic).

σταφυλοδρόμοι· τινὲς τῶν Καρνεατῶν, παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγη
στάχυς· ἰατρικὸς ἐπίδεσμος. καὶ πόα τις. καὶ τῆς σιτηρουσίας ἡ ἔκφυσις. καὶ παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον
1675. στέαρ· λίπος. ζύμη
* στέζας· ἐμῆς
στέατα· ἄλευρα. ζύμη
στέατος· λίπους
στεγανίσαι· στέγῃ ὑποδεχθῆναι
80. στεγανόμιον· τὸν μισθὸν τὴν διδόμενον ὑπὲρ τῆς μονῆς τῷ πανδοκεῖ
στεγανόν· στεινότερον, τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. στενὸν δὲ ἢ πυκνόν, σφιγκτόν, συνεχές
στεγανόποδες ὄρνιθες· οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους
στεγανώματα· τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι
στεγανώτερον· σιωπηλότερον
85. στεγαστήρ· τὸ θρίωπον ἔψημα
στέγει· κρύπτει, συνέχει. βαστάζει, ὑπομένει
στεγῖτιν· τὴν πόρνην
στεγ(ν)ὴ γαστήρ· ......
στεγναί· στερεαί
90. στεγνοῖ· στερονεῖ. ταπεινοῖ
στεγνόν· στενόν, πενιχρόν
στέθματα· τὰ στέμματα
στείβει· ὁδεύει, πατεῖ
στειβεύς· ὁδευτής
95. στειβομένη· πατουμένη. στείβοντες δὲ οἱ περιπατοῦντες· ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ πλύτης στειβεύς
στεῖλαι· συστεῖλαι. ἀποστεῖλαι
στειλαμένη· παραψησαμένη

SCR. 78. φ 178. 182. 81. Aesch. Ag. 358? Callim. Cer. 55? 82. Aristot. HA. II 12 VIII 3. 84. Alciphr. I 13. Agath. V 216 p. 147. 86. Tragici. — I Cor. XIII 7. 88. ADN. 92. Aeolicus poeta. 95. Theocr. XVII 122. — Λ 534. Ad πλύτης cf. ξ 93.

ADNOT. 73. Primus ad illustrandum hunc locum Bastius Comm. pal. p. 870 n. attulit Bekk. I p. 303, 25: Στ.: κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν στέμματά τις (unde cognomentum Apollinis στεμματίας ap. Paus. III 20, 9) περιθέμενος τρέχει, ἐπευχόμενός τι τῇ πόλει χρηστόν. ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι (αὐτὸν ν' οἱ an ε' οἱ) σταφυλοδρόμοι καλούμενοι. καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτόν, ἀγαθόν τι προσδοκῶσιν κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πόλει, εἰ δὴ μὴ τοὐναντίον. Formam σταφυλοδρόμαι amplectitur Boeckh. C. I. n. 1387. 1388 p. 670 vol. I. 74. ἐπίδεσμος] Oribas. p. 106. 107. 117. 190 ed. Mai; Cocchii Chirurg. p. 11, 8, 35. — ἔκφυσις] τὸ δ' ὑπὸ τῇ γαστρὶ στάχυς καλεῖται Poll. II 168, unde σιτηρουχίας Meibomius. — πόα] cf. αἰγίλωψ. 75. Sic gl. in Cantic. Cyr. 63. 76. Puto στέας· ὁμοίως. 79. στεγανῆσαι cod., em. Meinek. 80. στεγανόμενον cod., em. Mus. Cf. Bekk. 302, 28 Poll. I 75 X 20 στεγονόμιον· τὸ ἐνοίκιον Gl. 81. Στεγανόν· πυκνόν, σφιγκτόν Phot. 536, 7, nihil amplius. Vide igitur ne legendum sit: στεγανόν· [στεινότερον] τὸ — ἐξαγγέλλειν στεγανὸν λέγεται. ἢ πυκνὸν κτλ. ubi στεινότερον vel στεγν. ad gl. 84 referri potest. Sed vide EM. 725, 40. 85. τὸ θρῖον? 87. στεγητὴν cod., στεγεῖτιν Is. Voss. coll. Poll. VII 201, ubi recte στεγῖτιν corrigebatur ante Bekkerum, qui p. 322 dedit τεγῖτιν. Quae nonnulli conferri iubent στατή· πόρνη et στήτη· γυνή, plane aliena sunt. 88. στέγη· γαστήρ cod., em. poeta de herb. 137: γαστέρα δ' εἴ τις ἔχει στεγνήν. Cf. στεγνὴν νηδὺν Nic. Alex. 367 (male στεγανὴν OSchneider p. 396) στεγνὴ κοιλίη Hippocr. 604, 21. Postremus locus si respicitur, possis στεγνὴ (κοιλίη)· γαστήρ...... 90. στερονεῖ] στερεοῖ? ταπεινοῖ] Referunt ad στενοῖ. Etiam πενιχρόν, quod sequitur magis convenit voc. στενόν, quam στεγνόν. Sed fortasse scr. στενυγρόν. 92. Ahrens Dial. II p. 504. Male supra aggressus cum ἀβάθματα, h. e. ἅμματα, s. ἀέμματα, s. ἔμματα. 94. Cf. 1857. 95. ὁπλύτης cod., ὁ πολίτης Mus. Correxi. Στιβεύς· ὁ κναφεύς schol. Nic. Ther. 376 p. 31, quod ibi male στιβύς scribitur et vitiosam Hesychii glossam σικύς peperit. Cf. σιξεύς. 97. παραφευσαμένη vel παραιτησαμένη Thes. VII 701 D.

στειλάμενοι· συστείλαντες. πλεύσαντες
στειλάμενος· ὁμοίως
1700. στεῖλαν· συνέστειλαν
στειλέαν· τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀντιφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ
στειλε(ι)ή· τοῦ πελέκυος ἡ ὀπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον
στείνεα· ἡ στενοχωρία
στείνομαι· ὀδυνῶμαι, στένω
5. στεινόν· λεπτόν. στενόχωρον
στείνοντο· ἐστενοχωροῦντο
στεῖνος· στένωμα, στενοχώρημα
στείνων· ὡραϊστής, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀρέσκων
στεινωπόν· στενόν. ἢ τὸν ὑπὸ τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν τόπον στενὸν ὄντα
10. στεινωπός· στενὸς τόπος
στείομεν· στῶμεν
στείοντες· ἱστάμενοι
στεῖρα· ἡ ἄτοκος. καὶ τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον κατὰ τὴν τρόπιν
Στειριεῖς· δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος
15. στείρωμα· τρόπις
στεῖχε· ἴθι, πορεύου
στείχειν· πορεύεσθαι
στείχωμεν· πορευθῶμεν
στελεόν, οὐδετέρως· τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον
20. [στέλγει· ξύστρα
στελγίς· ξυστρίς]
στελέχια· πρεμ(ν)ία
στέλεχος· κορμὸς ξύλου, κλάδος
στελίς· ... περὶ φυτῶν τὴν [ε]ἰξέαν ὑπὸ Εὐβοέων
25. στελλάνδρα· ἡ κόρη
* στέλλα· ζῶσμα
στέλλει· πέμπει. στολίζει. ὁρμᾷ
στέλλεται· φοβεῖται. καὶ στέλλεσθαι· ......

SCR. 1700. γ 11. 1. fr. IV vol. III p. 62. 2. φ 442. 5. Herod. VII 176. 6. Ξ 34. 7. M 66. 9. μ 234. 10. Ψ 427. 11. O 297. 13. Paulus ad Galat. IV 27. — A 481 β 428. 14. Lysias 147, 13. 16. Acarnanes teste Bekker. III p. 1095 Soph. Ai. 73. 17. B 833 Aesch. Eum. 1004. 18. Aesch. Prom. 81. 19. στειλειόν ε 236. 23. Theophr HPl. I 2. 24. καθάπερ ἡ ἰξία καὶ ἡ στελὶς καὶ τὸ ὑφέαρ, ὧν τὸ μὲν καλοῦσιν Εὐβοεῖς, τὸ δὲ ὑφέαρ Ἀρκάδες, ἡ δὲ ἰξία κοινή. Theophr. CPl. 2, 17. 25. Dionysii? 26. Refero ad Xen. Anab. III 3, 20, ubi unus liber στελλάδες pro σπολάδες.

ADNOT. 1701. ἀντ.φάνης cod., literam cum varia lectione vel correctione erasit Mus. et Ἀριστοφάνης scripsit. 2. στειλέη cod., em. Iensius. πελέκυος tuetur Lob. Phryn. p. 246. 3. στεινέα cod., em. Alb. 8. Non liquet. 11. στείωμεν cod., em. Heinsius. 12. Suspectum Lob. rhem. p. 17. Mox στίοντες habebimus. 14. Στειριῆς? 19. Theognost. 121, 3. De πελέκυος cf. Lob. Phryn. p. 246. 20. 21. In corruptas incidit lectiones. [στέλγει· ξύστρα]. στελγίς· (l. στλεγγίς, sed cf. Polyb. XXVI 7, 10) ξύστρον vel ξύστρα Thes. V c. 1699 A. 22. πρέμια codex; em. Thes. VII c. 696 B. Supra καλάμια· τὰ στελέχια. 23. κλάδος] οἱ ἄνω τῆς κορυφῆς κλάδοι EM. 726, 5. Suid. Zonar. c. 1676. 24. εἰξέαν cod., ἰξίαν Mus. Supra ἀστυλίς· φυτόν, ὅθεν ὁ ἰξός, quocum cf. Lob. Path. El. p. 21 et Schneider. Theophr. CPl. II 17 p. 180. Θεόφραστος excidisse vidit Meurs. Lect. Theophr. c. VI p. 105. Cf. Hesych. ὑφέαρ et Plin. HN. XVI 44, 93: *Visci tria genera. namque in abiete ac larice* stelin *dicit Euboea nasci*, hyphear *Arcadia*. 25. Videtur varia lectio in Dionysii Syracusarum tyranni tragoedia, unde Proclus ap. Bekk. III p. 1163 affert μένανδρος· ἡ παρθένος. Apposuit etiam Sopingus. Cobet orat. p. 41. 42 Lob. Parall. p. 213. 26. σῶσμα cod., em. Valesius. Στέλλα agnoscit Lob. rhem. p. 255; στέλμα vel στέμμα coll. tamen στελμονία coni. Alb. Vid. SCR. 27. 28. ὁρμᾷ φοβεῖται. στέλλεται καὶ στέλλεσθαι cod., separavit et glossam explicationi praeposuit Alb. Ad expl. φοβεῖται Thes. apposuit Phrynich. p. 62, 11 Bekk.: στείλασθαι τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ συστρέψαι καὶ σκυθρωπάσαι. Στέλλεσθαι· (ἀφίστασθαι) scriptum fuisse et glossam esse sacram docent gl. mss. ad calcem Cyr. 63.

σ τ έ λ λ ο ι μ ι · πέμποιμι, καὶ ἀποστέλλοιμι
1730. σ τ έ λ μ α · στέφος, στέμμα
σ τ ε λ μ ο ν ί α (ι) · ζώματα
σ τ ε λ ύ π η ν · ἀσφόδελον
σ τ ε μ β ά ζ ε ι ν · λοιδορεῖν, χλευάζειν
σ τ ε μ β ά σ ε ι ς · λοιδορίαι
35. σ τ έ μ μ α · στεφάνωμα
σ τ ε μ (μ) α τ ι α ῖ ο ν · δίκηλόν τι ἐν ἑορτῇ πομπέων δαίμονος
σ τ έ μ φ υ λ α · τὰ πταίσματα τῶν ἐλαιῶν. οἱ δὲ τὰς ἀπυρήνους ἐλαίας. καὶ τῶν σταφυλῶν τὰ ἐκπιέσματα
[σ τ ε ν α γ ή ν · πεπυκνωμένην]
σ τ ε ν α γ μ ό ς · λύπη
40. [σ τ ε ν α γ ώ τ ε ρ ο ν · πεπυκνωμένον]
σ τ ε ν ά σ α ι · τινὲς πλῆξαι καὶ παῖσαι· οἱ δὲ .... σ τ έ ν ι ο ν τὸ στῆθος
σ τ ε ν α χ ε ῖ λ α ι · δαμάζεσθαι
σ τ ε ν α χ ί ζ ε τ ο · ἀνέστενεν
σ τ ε ν ά χ ο ν τ ι · στένοντι
45. σ τ έ ν ε ι · δυσπαθεῖ. στενοχωρεῖται. στενάζει
[σ τ ε ν ό ε σ (σ) α · στενακτική]
σ τ ε ν ο λ ε σ χ ε ῖ · στενολογεῖ
σ τ ε ν ο λ ε σ χ ί α · μικρολογία, λεπτολογία, ὀλίγη ὁμιλία
σ τ ε ν ό π ο ρ ο ς · στενὴ ὁδός
50. [σ τ ε ν ο τ υ π ο ύ μ ε ν α ι ·] εἰς τὰ στήθη κοπτόμεναι, σ τ ε ρ ν ο τ υ π ο ύ μ ε ν α ι
Σ τ έ ν τ ο ρ ι ε ἰ σ α μ έ ν η · τῷ Στέντορι ὁμοιωθεῖσα
σ τ ε ν υ γ ρ ό ν · εὐριπῶδες, στενόν, καὶ συριγγῶδες
σ τ έ ν ω ν · στενάζων
σ τ ε ν ω π ό ς · ἡ ἀγυιά, καὶ πλατεῖα, καὶ ἄμφοδος
55. σ τ ε ν ω π ῷ · στενότητι τόπων. ἢ ῥύμη
σ τ ε π τ ή ρ ι α · στέμματα, ἃ οἱ [ο]ἰκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξῆπτον

SCR. 29. *M* 325. 31. Xen. Cyn. VI 1. 35. *A* 28. 39. Tragici. 43. *H* 95. 44. *N* 423? 45. *Y* 169. 46. *στονόεσσα ρ* 102. 47. —*εῖν* Ar. Nubb. 319. 49. Eur. Andr. 1144. 51. *E* 785. 53. Demosth. 332, 12. 54. Soph. fr. 744 OT. 1399. — *Ψ* 427. 55. *H* 143.

ADNOT. 30. Conferunt *στέλλα*. Sed videtur *στέμμα* correctio esse vitiosi *στέλμα*, nisi fuerit *σ τ έ θ μ α · στέφος στέμμα*. 31. *στελμόνια* cod., scripsi *στελμονίαι*, quod i. q. *τελαμωνίαι* esse Lob. Proll. p. 167 suspicatur. In Poll. V 55 p. 204 *τελαμωνία* et *τελαμωνίαις* edidit Bekkerus, monens in A *τελμωνία* scribi, in Xenophonte *στελμονία*. Similiter in Poll. X 142 p. 438 *τελαμωνίαι* exhibet, ex AB afferens *τελμονίαι*, quod propius accedit ad Hesychii et Xenoph. Cyn. VI 1 lectiones, ubi semel sine v. l. *στελμονίαι* scribitur, semel in uno libro *στιλμονίαι*, librarii puto errore, et in margine *τελαμωνίαι*. *Τελαμὼν ἄκρον ἢ Τέλμιον* e Ptolem. III 1, 4 confert Thes. VII c. 1955 B. 32. *στελύπην* Mus., *ἀσφοδελόν* Thes. 34. *σ τ ε μ β ά ζ ε ι ς · λοιδορίαι* cod., omisit Mus. *στεμβάξεις* Schowius, quod verum esse potest, *στεμβάσεις* Thes. VII c. 702 A. Minus placet *σ τ ε μ β ά ζ ε ι ς · λοιδορεῖς*. Sed cf. 1888. 36. *Σ τ ε μ μ α τ ι α ῖ ο ν · μίμημα τῶν σχεδιῶν, αἷς ἔπλευσαν οἱ Ἡρακλεῖδαι τὸν μεταξὺ τῶν Ῥίων τόπον*. Bekk. I p. p. 305, 31. Varie tentant hunc locum; *πομπέως* Siebelis ad Paus. III 20, 9, *πομπεῦον* Lobeck. Aglaoph. p. 175 [n], *δαιμόνων* OMueller Dor. II p. 344, 2. — (*μ*) Mus. 37. L. *πτίσματα* vel *πιάσματα*. — *ἀπυρίνους ἔλας* cod., *ἀπυρήνους ἐλαίας* Mus., malim *τοὺς πυρῆνας ἐλαιῶν*. Cf. Geopon. VI 11, 7. 38. Pro *στεγανήν*; librariis imputat Lob. Path. El. p. 514. 40. Imo *στεγανώτερον*. 41. *στενάξαι* Mus. Cf. *σταινάζειν* (cod. *στενάζειν*). De *στέρνον* non cogitandum. 42. Glossa obscura; forte *στένε καὶ δακνάζου* Aesch. Pers. 571; *στεναχῆσαι* parum probabiliter Thes. VII c. 705 B. 43. *ἀνέστενον* cod., em. Iensius. 45. Copulavit Albertus. 46. (*σ*) Mus. 49. *στενοπόρος* codex. 52. *σ τ έ ν υ τ ρ ο ν · εὐρυπωδέστερον* cod., em. Bentleius ad Mill. p. 89. 55. *τόπῳ* cod., correxi. 56. [*ο*] Valesius.

στέργει· φιλεῖ, ἀγαπᾷ

στεργάνος· κόπρων

στέργηθρον· φίλτρον. καὶ πόα τις

1760. στέργουσιν· ἀγαπῶσιν

στερεαί· τινὲς τῶν δικαστικῶν ψήφων. [ἄλλοι δὲ ἀστέρας

στερέμνιον· στερεόν, ἰσχυρότατον

στερεόν· καταπληκτικόν. [ποικίλον

στερηναῖα, ὁδός, ἣ Ἱπποκόοντί· ἡ πολεμία, καὶ στερητικὴ τῶν πάντων, οἷον [στερνοτύπη καὶ στερναία]· ἢ ἀπειθὴς ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ἵππων

65. στέρησις· ἀποστέρησις, ἁρπαγή

στερθέμεν· στερηθῆναι

στερίσκω· ἀποστερῶ

στεριφευομένη· παρθενευομένη

στερίφη· στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα

70. στερίφοις· ἀνισχύροις. ἀγόνοις, στείροις

στεριφώτερον· ἀνισχυρότερον. μὴ στερεώτερον

στέρνα· στήθη

στέρνιξ· ἐντεριώνη

στερνόμαντις· ὁ ἐγγαστρίμυθος. Πύθων

75. στέρνον· στῆθος. διάνοιαν, φρένα

στερνοτυπούμενοι· εἰς τὰ στήθη κοπτόμενοι

στερνοτύπτης· ὁ τὸ στῆθος τύπτων

στεροπή· ἀστραπή. αὐγή

στεροπηγερέτα Ζεύς· ὁ τὰς ἀστραπὰς συναγείρων. [ἀστραπή]

80. στεῤῥόν· ἰσχυρόν, ἀσφαλές, βέβαιον

στερφίνα· δερματίνη· οἱ δὲ δέρματα ὄνεια· οἱ δὲ στεῖρα, ἢ σκληρά

στέρφνιον· σκληρόν, στερεόν

στέρφος· δέρμα, βύρσα

SCR. 59. Aesch. Cho. 250. 69. Ar. Thesm. 641. 72. e. g. Eur. El. 1321. 74. Soph. fr. 56 p. 113 (cf. ἐνστερνομαντίαις). 75. Π 312. — Soph. Tr. 482. 78. Λ 66. 79. Π 298. 80. Eur. Androm. 98. 83. ADN.

ADNOT. 58. κόπρος Mus. κοπρών Schow. p. 705, 11 et GCurtius Etym. p. 137. *Stercus* post Vossium confert Lob. Proll. p. 175. 59. Diosc. IV 92. 61. στερράς Valesius. Imo retrahe post ποικίλον. 62. ἰσχυρόν Mus. 63. ποικίλον cave in πυκνόν mutatum eas. Confundit στερεόν et (ἀ)στερόεν quod supra suo loco ποικίλον, ἀστέρας ἔχον explicat. Itaque post ποικίλον insere ἄλλοι δὲ ἀστέρας ἔχον vel ἄλλοι δὲ ἀστερόεν. 63. 64. Separavit Musurus. 64. στερναία — ἱπποκοοντίς Mus., ἀπὸ τῶν στέρνων τῶν codex et Mus., ἀπαθής male Aldus. Nihil huc facit Στειριακὴ ὁδός (Στιρακη ὁδός Phot.), neque verba ὁδός et στερητική iunctim scripta et seorsim posita hunc in modum corrigere ausim. Intellegendus videtur Hippocoon Oebali filius. nam si quis fluvium intellegere maluerit, ποταμία corrigat necesse erit. Στερνοτύπη e margine illatum videtur: tum οἷον in Ἴων mutari poterit. Στρηνιώντων recte me scripsisse non dubium coll. Aesch. Ag. 1065 schol. Praeterea vero, utrum verbis καὶ στερναία una cum στερνοτύπη (—πεῖ?) eiectis et οἷον (Ἴων) post ἵππων retracta scribendum sit ἡ πολεμία — ἢ ἀπειθής, an servatis verbis illis praestet: ἡ πολεμία — καὶ στρηνιᾷ· ἀπειθεῖ non liquet. 66. στερηθῆμεν Koen. Greg. Cor. p. 310 στερθῆμεν post Nansium ad Nonn. Cur. sec. p. 47 Lobeck. Proll. p. 275. 70. 71. Exspectaveris ἰσχυροῖς et ἰσχυρότερον [μή]. Sed ἀνίσχαδος etiam est ἄτοκος. 73. Est νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων, ut Aeschylus dicit. 74. Poll. II 162. 76. καμπτόμενοι cod., em. Guyetus. 77. Lobeck. Phrynich. p. 593. 78. στερόπη cod. 79. ἀστραπεύς? Apoll. lex. 144, 16. 81. Confundit στερφινᾶ et στέρφινα. Στεῖρα ad στερίφᾱ, σκληρά ad στρυφνά vel στέριφνα (cf. Ar. Ach. 179) pertinere videntur. 82. Pro στέριφνον vel στριφνόν. Cf. Erotian. p. 332, qui spectat Hippocr. 337, 36. 83. στρέφος· στρέμμα, δέρμα, βύρσα. Δωριεῖς Hes. Lob. rhem. p. 302. ἔρφος δὲ τὸ δέρμα, ὅπερ οἱ Ἴωνες στέρφος λέγουσι κτλ. Schol. Nic. Alex. 248 p. 91 Keil (cf. schol. Theriac. 376 p. 31). Vide etiam schol. Apoll. Rhod. IV 1348 schol. Lycoph. 1347. 652. Forma τέρφος utitur Nic. Ther. 323 Al. 268, qua de Lob. Path. El. p. 130. Τέρφη· λέπυρα bene Hesychius.

στερχανά· περίδειπνον. Ἠλεῖοι
1785. στέρψανον· ἀξίνη, πέλεκυς
στεῦτο· κατὰ διάνοιαν ἵστατο καὶ διωρίζετο, ἢ διεβεβαιοῦτο
στεφάναι· αἱ τῶν βωμῶν ὠλέναι. καὶ τείχους ἐπάλξεις καὶ πύργων. καὶ αἱ τῶν βλεφάρων ἀπολήξεις. καὶ περικεφαλαίας.....
στεφάνη· ὄρους ἐξοχή. καὶ εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὰς ἐχούσης. καὶ κόσμος γυναικεῖος
στεφανίσαι· στεφανῶσαι
90. στεφανίων· εἶδος κολοιοῦ
στέφανον ἐκφέρειν· ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄῤῥεν γένοιτο παρὰ Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια διὰ τὴν ταλασίαν
* στέφανος........· τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ὁ στέφανος
στέφανος πολέμοιο· μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς στεφάνης, ὅ ἐστιν περίβλημα κεφαλῆς γυναικεῖον
στεφανοφορέοντα· ἀπ' οἴκου τινὸς καλουμένου Στεφανηφόρου
95. στεφάνωμα· τὸν λωτόν, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη καὶ ποώδη στεφανώματα λέγεσθαι
στέφεα· στεφῶνες. ἐν Ὀποῦντι τόπος στεφάνων καλεῖται
στέφει· κοσμεῖ, στεφανοῖ
στέφεται· στεφανοῦται, κοσμεῖται
στεφέτην· ἱκέτην
1800. στεφέων· στεφάνων
στέφη· στέμματα. ἀπαρχαί, ἀρχαί
στέφος· τὰ αὐτά
στεφών· ὑψηλός, ἀπόκρημνος
στέψαι· πληρῶσαι. στεφανῶσαι. κεράσαι. κυκλῶσαι
5. στῆ· παρέστη, ἔστη
στηβύσσειν· ἀδολεσχεῖν
στῆ δὲ παρέξ· παρέστη δὲ ἐκτός
στηδόν· γλαυκόν
στήθεσ(σ)ι λασίοισι· πεπυκνωμένοις λογισμῷ καὶ εὐψυχίᾳ
10. στηθίας· ὄρνις ποιός

SCR. 86. *Β* 597 λ 584. 87. Eur. Hec. 910 Tro. 783. 88. *Ν* 138. 92. Proverb. I 9 IV 9. 93. *Ν* 736. 95. Cratinus fr. XIII vol. II p. 100. 97. *Θ* 170 Soph. Ant. 431. 1800. Eur. Tro. 258. 1. Cratin. fr. V p. 34. Tragici. 2. Aeschyl. fr. 231 p. 59. 5. *Λ* 197. 7. *Λ* 486. 9. *Λ* 189.

ADNOT. 84. Infra τέρχνεα· ἐντάφια. ταρχάνιον· ἐντάφιον. τέρχανον· πένθος κῆδος (a ταρχύειν· θάπτειν). Literae ᾱ in ε̄ mutatio est Aeolica, latius ea patens, quam Ahrenti visa. 85. Infra στρέφανον. Cf. Lob. Proll. p. 175. 86. Apoll. lex. 144, 19. 87. ἐπάλξεις] Schol. Lyc. 292. περικεφαλαίας (εἶδος)] Poll. VII 158. 88. κόσμος] Phot. προκόσμημα γυναικεῖον vocat. Cf. schol. Hom. *Η* 12 Hesiod. Theog. 17 Bekk. 301, 29 Boeckh. C. I. I p. 235 A (p. 810 B). 89. Cf. Ar. Eqq. 1225. 90. κλοιοῦ? 91. ταλάσειαν cod., ταλασίαν Mus. 92. χαρίτων excidisse docent Cyr. 11 et Gloss. meae MSS. in Proverb. Cyr. 63. 93. Apoll. lex. p. 144, 29. 94. Male στέφανον φορέοντα Mus. Forma per ō etiam ap. Ross. Inscr. fasc. 3 p. 60 n. 316 exstat. Στεφανηφόρου ἡρῷον commemorant Harpocr. Bekk. 311, 18. Cf. Boeckh. C. I. II p. 362. 95. στεφάνωμα, τῶν λώ.ου (τ τ superscr.) (scriptum erat λώσου) cod., στεφανωμάτων. λωτῶν Mus. Correxi. 96. (ἀπὸ)στεφάνων HSt., τόπος Στεφὼν καλεῖται Sopingus, στέφεα· στέφανοι καὶ στεφῶνες ἐν Ὀ. τ. κ. Albertus. Mihi etiam duo videntur articuli: Στεφανών· ἐν Ὀ. τ. κ. et στέφεα· στεφῶνες. 99. De nomine στεφέτης (στεφίτην Meinek.) dubito. Videtur (ἑ)στεφέτην explicare. 1804. πληρῶσαι] Ath. XV p. 674 F schol. Aesch. Sept. 50 Theocr. III 21. 6. στωβύσσειν Suid. στοιχομυθεῖν· ἀδολεσχεῖν Hesych. Lobeck. rhem. p. 246 confert στοβάζειν (q. v.) στεμβάζειν similis. 8. Fugit interpretes, supra legi σηδόν· γλαυκὸν ἔλαιον. 9. (σ) Iensius. 10. Simile est στρουθίας.

στῆθος· τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρόσχω[σ]μα. καὶ τὸ ὑπὸ τοὺς ποδῶν δακτύλους στηθύνιον

στῆλαι· οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα. καὶ θεμέλιοι

στήλας διστόμους· τινὲς τὰς Ἡρακλείους στήλας· ἔνιοι αὐτὰς νήσους εἶναί φασιν, οἱ δὲ προσχώματα, οἱ δὲ τῶν ἠπείρων ἄκρας, οἱ δὲ πόλεις. καὶ οἱ μὲν δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ μίαν, οἱ δὲ τέσσαρας

στήληκα· τὴν νύσσαν

1815. στηλίδια· οἱ τεθειμένοι ὅροι

στηλίτας· οὕτως ἐκάλουν Ἀττικοί, οἵτινες ἐπ' αἰτίᾳ τινὶ (ἐ)στηλογράφησαν

στηλιτευθείσης· φανερωθείσης, δημοσιευθείσης

στηλιτεύοιντο· καταβάλλοιντο

στηλιτεύοντος· καταβάλλοντος

20. στηλιτεῦσαι· ἐπὶ στήλης γράψαι, θριαμβεῦσαι, δημοσιεῦσαι, παραδειγματίσαι

στῆμα· ἐν ναυτικοῖς ὀνόμασιν ἀναγέγραπται. καὶ ἐπὶ φυτοῦ τίθεται. καὶ τὰ ὅμοια

στημνίον· ὃ ἡμεῖς κατάστημον ἢ πολύστημον

στημονίας κικίννους· τοῖς στήμοσιν ὁμοίους

στῆναι· χαλεπῶς ἢ σκληρῶς ἔχειν

25. στήνια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν καὶ....... διασκώπτουσι καὶ λοιδοροῦσιν

στήνιον· στῆθος

στηνιῶσαι· βλασφημῆσαι, λοιδορῆσαι

στῆρα· τὰ λίθινα πρόθυρα

* στήριον· ἱέρακι. Σέλευκος

30. στήριγγες· ἐρείσματα. οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασι τῷ τῆς ἁμάξης ζυγῷ. οἱ δὲ βάκτρον

στῆ ῥ' ἀντασχομένη· τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα

.στηριγμένον· ἱστάμενον,

SCR. 11. Hippocr. p. 822 C. 12. *M* 259. 13. Tragici? 14. ADN. 16. Demosth. p. 122, 5 quem imitatus est Liban. I p. 470, 13. 23. Cratin. fr. XCVI p. 209. 24. *Φ* 266? 25. Eubulus fr. XXV vol. III p. 271. 30. Xen. Eq. I 5. Nicostrat. com. fr. XI p. 290 vol. III. 31. *ς* 141.

ADNOT. 11. *πρόσχωμα*] cf. Polyb. IV 41, 2. *στηθήνιον* cod., em. Sopingus. Vide de h. forma Lobeck. Phrynich. p. 384. De pedis parte cf. Poll. II 198 Galen. Comm. 3 in lib. de art. p. 631, 12 Rufus Ephes. p. 33, alii. 12. Schol. *M* 259. 13. *τρία* cod., *τρεῖς* Mus. 14. Conferunt *στάλικες*. Sed fortasse scribendum *στήλη· καὶ τὴν νύσσαν*, vel *στήλην· καμπτῆρα, νύσσαν*. Soph. El. 744. 15. *στηλήδια* cod., em. Palmer. Usus h. v. est Theophr. Char. c. XXI. Cf. *ὅρος· στήλη*. 16. *αἰτίαν τινὰς* cod., em. HSt. — (ἐ) Schrewel. 20. *θριαμβεύσας· στηλιτεύσας, δημοσιεύσας* et *στηλιτεύσας· δημοτεύσας, παραδειγματίσας* Cyrillus. 21. Conferunt *ἐπιστατήρ*. Verba *καὶ τὰ ὅμοια* aut referenda sunt ad gl. 1820, aut mutanda in *καὶ τὰ αἰδοῖα* coll. Poll. II 171 Ruf. Ephes. p. 31. 51 Cl. 22. Videtur varia lectio pro *στημόνιον*, ut ap. Theophr. HPl. III 18, 11 *στημνίους* pro *στημονίους* scribebatur. Ac *στημόνιον* contra ordinem corr. Salmas. in Capitol. p. 127. 23. Poll. II 28. 24. Ruhnkenio mutilatum videtur ex antiquo verbo *ἀσταίνω* vel *δυσταίνω* in Epist. Crit. II p. 21. Cf. gl. 1611. Praeferrem *στηνιᾷ* (pro *στρηνιᾷ*) et *ἔχει*, nisi Pearso *στῆναι* bene referre videretur ad *Φ* 266. 25. *καὶ* cod., *ἐν ᾗ* Mus., excidisse *στηνιοῦσι* vidit Schowius. De re cf. Phot. schol. Ar. Thesm. 834 et Alciphr. Epist. II 3 p. 305 qui locus fugit Thes. 26. I. q. supra *σταίνιον* et *στένιον*. Alii coniciunt *στη(θύ)νιον*. 28. Aliud est *σπεῖρα*, q. v. 29. Glossa obscura et ordini infesta. Adludit quidem *(περι)στήθιον· ἱερατικὸν ἔνδυμα*; sed ordo *στηρί· ἱέρακι* postulat, ut *ον* ex accentu pro compendio accepto natum esse videatur. Cum *στῆρι* = *στέατι* pugnat expositio. 30. Phot. 538, 12 Plutarch. Morall. p. 280 E. *Furcam* vertunt editores Thes. VII c. 759 A. — *ῥυμῷ* Lipsius de Cruc. III 4, improbante Scheffero de re veh. I 4 p. 33. 31. *στῆ δ'* Apoll. lex. 145, 31. 32. Lob. Path. El. p. 188.

στηρίξαι· στῆσαι, ἐνερεῖσαι, ἁρμόσαι. ἐγγίσαι. κρύψαι
στῆσαι· καθίσαι. πληρῶσαι
1835. στήσασθαι· τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον. ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον. καὶ στάσιμον τὸ δεδανεισμένον
στῆσεν· ὥρμισεν
στησίφυλλον· τηλέφιλον τὸ φυτόν
στῆτα· γυνή
στῖα ψήφους· οἱ δὲ στίας. δηλοῖ δὲ καὶ στενοχωρίαν, καὶ λιθοκονίαν
40. * στήτην· ἔστησαν, δυϊκῶς
στιάζει· λίθοις βάλλει
στιβαρόν· εὔρωστον, βαρὺ εὔτονον, στεῤῥόν, ἰσχυρόν
στιβάς· ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων στρῶσις, καὶ φύλλων. ἢ χαμαικοίτη
στιβδός· μαστιγίας. δραπέτης
45. στιβεύειν· ἰχνεύειν, πατεῖν, πορεύεσθαι. καὶ στείβειν ὁμοίως
στίβη· ψῦχος, πάχνη·

μή με δαμάσσῃ[ς]
στίβη ὑπηοί(η)

δηλοῖ δὲ τὴν πρωϊνὴν δρόσον, καὶ τὸ ψῦχος
στίβη· ἀ(νδ)ράχνη. καὶ χρῶμα μεταλλικὸν μέλαν
στιβ(ε)ιᾶν· ῥιγοῦν
[στίβοντες· πατοῦντες]
50. στίβος· τρίβος, ὁδός. καὶ ἡ ἴχνους ζήτησις
στίγματα· πληγαί. ποικίλματα
στιγμή· νυγμή
Στιγνοίη· τὸ χωρίον
στίγων· στιγματίας

SCR. 33. μ 434. 34. Soph. OC. 11 Σ 344. 35. Lysias 117, 39 (Z 528 non spectat). 36. τ 188 B 558. 38. ADN. 39. Hippocr. 40. Α 332. 42. α 99. 46. ρ 24. 47. Antiph. com. fr. II p. 103. 50. Soph. Philoct. 48 Ant. 784 Eur. Or. 1274. 52. Menand. fr. CCCLXXXIX p. 312. 54. Hipponactis? Aristoph. fr. IV p. 974.

ADNOT. 34. Supra στέψαι· πληρῶσαι. 35. Cf. στασάμενον et ἔστασαν. 36. ὥρμησεν cod., correxi. 37. Τηλέφιον HSt. propter Diosc. II [p. 169 c. CCXVII]; neque aliter Galen. lex. 578 ex Hippocr. 573, 25. 670, 29 Nic. Ther. 873 ex rec. OSchneideri. Sed hoc ipso loco τηλεφίλοιο praebet Π, τηλεφύλλοιο B, τηλλεφύλλοιο P et τηλέφιλον Theocr. III 29, unde pendet Hesych. τηλέφιλον· δείζωον ἄγριον. 38. Nimirum Glossographi Hom. Α 6 διά στήτην explicabant διὰ γυναῖκα. Passowius tamen in Lex. Gr. s. v. στῆτα vocat Doricum, atque uti poterat in hac caussa glossa στάτη· πόρνη. Genetivo στῆτας pro γυναικός usi sunt Theocritus (Eustath. p. 21 et schol. Dion. Thr. p. 735, 2 Bekk.) Syring. 14 Dosiad. Ar. 2 Cf. Valcken. Diatr. p. 131 et Lob. Parall. p. 429. 39. στηά· ψῆφος — στηάς cod., correxi. Cf. Galen. lex. Hipp. p. 566, qui στῖον στίαι et στιῶδες (sic etiam Cyr. 39) agnoscit; schol. Apoll. Rhod. II 1171 qui a Sicyoniis vocari στίας τὰς ψήφους tradit. Adde Theognost. Can. 103, 29, qui et στιάζειν hinc deprompsit. Compositum ap. Nic. Th. 95 Al. 466, 792 (vid. schol.) est πολύστιος scruposus, forma alius dialecti ψιά vel ψειά· — ψῆφος. 43. Malim ἐκφύλλων coll. schol. Philoct. 33 vel καὶ φύλλων στρῶσις. 44. ἄβδης confert Albertus. Sed neque hinc glossae vitiosae lux suboritur, neque inde quod infra *verbero* στίγων dicitur, Suidae στιδαῖος, nisi fallit scriptura. Nam tum pro μαστιγίας legendum foret στιγματίας. — Cf. βέρρης. σκοτίας. Δραπέτης ἐστιγμένος Ar. Avv. 761. Prior expositio pertinet ad στείβειν· πατεῖν (*walken*) posterior ad στείβειν· πορεύεσθαι. 45. EM. 727, 39. 46. δαμάσσης — ὑπίοι cod., em. Mus. 47. πάχνη Bielius, em. Meineke. Glossa στῖβι scribenda videtur, h. e. στίμμι, quod tamen στίβη scribitur etiam ap. Phrynich. app. soph. 68, 18 Antiatt. Bekk. p. 114, 7 Phot. 538, 25 ubique corrigendum. 49. Imo στείβοντες. 51. τραύματα Suid. στρώματα Phot. 538, 18. 53. Non liquet. Sed idem videtur στύγνωσον· χώρισον q. v. 54. μαστιγίας cod., cf. στίξαι· μαστιγῶσαι; στιγματίας rectius Phot. 538, 20 in quo accentus στιγών in Hesychio quoque vulgatus est correctoris. Rectus tenor servatus in Eustath. 725, 32. 1542, 49 Poll. III 79. Cf. στιβδός. — στιγματίας· οἰκέτης Cyr. 39.

1855. [*σ τ ί δ ι ο ν· κόκκος ῥοιᾶς*]
σ τ ί λ α. σ τ ί λ η· τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν. ἔστι δὲ ὁ σταλαγμός
* *σ τ ι δ ε ύ ς· ὁδευτής*
[*σ τ ι λ ά μ ε ν ο ς· πλεύσας. προστάξας. ποιήσας*]
σ τ ί λ β ε ι· λάμπει
60. *σ τ ί λ β η· λύχνος, ἐλλύχνιον. ἔνιοι φανόν· Ἀττικοὶ δὲ ἔσοπτρον*
σ τ ί λ β ω ν· ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ
σ τ ι λ β ῶ σ α ι· ἀπαστράψαι
[*σ τ ί λ ο ς· ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης κριός*]
σ τ ι λ π ν α ί· στίλβουσαι, λαμπραί
65. [*σ τ ῖ ν ο ς· στένωμα. ῥηγμός*
σ τ ι ν ω π ό ς· στενὸς τόπος, ἤγουν ὁδός]
σ τ ί ξ α ς· σημεῖον ποιήσας. μαστιγώσας
σ τ ί ξ α σ θ α ι· περιστήσασθαι ἐν κύκλῳ
σ τ ί ο ν τ ε ς· ἱστάμενοι
70. *σ τ ι π τ ῆ ς ἕ δ ρ α ς· ὁδευομένης ὁδοῦ*
[*σ τ ι π τ ό ς· πυκνός, ἢ στερεός, καὶ πεπιλημένος. ἀπὸ τοῦ σ τ ε ί β ε ι ν τὸ πατεῖν* margo]
σ τ ι τ θ ό ν· εἶδος ἀκρίδος
σ τ ί φ η· πλήθη, συστήματα. τάγματα
σ τ ῖ φ ο ς· τάξις πολεμική. ἢ ὄχλος, σύστρεμμα
75. *σ τ ι φ ρ ό ς· πυκνός. εὐθαλής*
σ τ ι χ ά ε ι· πορεύεται
σ τ ί χ ε ς· τάξεις ὄχλων. καὶ σ τ ί χ α ς τὰ αὐτά
σ τ ι χ η δ ό ν· κατὰ στίχον σ τ ῆ σ α ι
σ τ ί χ ο ς· περίπατος
80. *σ τ ι χ ὸ ς ε ἶ μ ι· δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι*
σ τ ί χ ο υ ς· τάξεις. πλήθη. ἢ τόποι τῶν στρατευμάτων
[*σ τ ί χ ο υ σ ι· βαδίζουσι, πορεύονται*
σ τ ί χ ω μ ε ν· πορευθῶμεν, βαδίσωμεν]
σ τ λ ε γ γ ί ς· ξύστρα
85. *σ τ λ έ γ γ ι σ μ α· ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός*
σ τ ο α ί· τὰ ταμεῖα. καὶ ἐπιμήκη εἰσίν
σ τ ο β ά ζ ε ι ν· κακολογεῖν
σ τ ό β ο ς λοιδορία, ὄνειδος

SCR. 56. Aristoph. Vesp. 213. 59. Eur. Hippol. 195. 60. Arist. fr. II p. 1168. 61. Aristot. de mund. II 8. 63. Ξ 351. 67. Ar. Rann. 1511. Cf. Vespp. 1296. 71. Ar. Ach. 180. 73. Philo II p. 455, 16. 74. Aesch. Pers. 20. 366 Ar. Eqq. 852 alii. 75. *εὐθαλής*] Aristoph. fr. V p. 997. 76. *O* 635 recte *ὁμοστιχάει* (Lob. rhem. p. 171. 178. 186). 77. *B* 525. 80. *Υ* 362. 82. Soph. Ant. 1129 Ddf. (Lob. rhem. 67 et Meinekii Symb. crit. ad Soph. Ant. p. 43). 83. Aesch. Prom. 81. 84. Arist. fr. XXIX p. 1042. 85. Cf. Plat. Charmid. p. 324. 86. Ar. Eccl. 14 c. schol.

ADNOT. 55. Supra *σίδιον*. 56. *σ τ ί λ η ν· τὸ ἐλάχιστον* Phot. 538, 23 schol. Ar. Vesp. 213. Recte igitur *στήλη* in *στίλη* mutavit Guyetus, *στίλα* quod ordo poscit ad *stilla* referens, nisi Doricum est. 57. *στιβεύς* Sopingus (1694). 58. *στειλάμενος* Mus. — *προστάξας ποιῆσαι*? 60. *σ τ ί λ β ε ι· αὐχμός* cod., em. Salmas. Vide Poll. VI 103 X 119 Phot. 538, 21 Boettiger Amalth. II p. 172, 7. — *ἔσοπτρον*] Theophil. ad Autolyc. p. 70 C (I 2 p. 6 ed. Otto) *ἔσοπτρον ἐστιλβωμένον*. 63. *στίλος ἢ κτίλος* Mus. Imo *κτίλος*. cf. Meineke Philol. XII p. 633. 65. 66. *στεῖνος* et *στεινωπός* Mus. 67. Cf. *στίγων*. 68. Obscurum dicit Thes. VII c. 770. Ego nihil video obscuri. Cf. Phot. 417, 2 *π ε ρ ι έ σ τ η ξ α ν· περιεκύκλωσαν* quod GDindorf. *περιέστησαν* vel *περιέστειξαν* scribit, Cobetus *περιέστιξαν* — *σ τ ο ι χ ί ζ ω· (κ)υκλῶ* Cyr. 39. 69. Cf. *στείοντες*, gl. 1712; et sic Mus. 70. *ἕδρας*? 71. Margini a m. sec. adscripta a typotheta hic sunt inserta. 72. Nulla est dubitandi caussa. 75. *εὐπαγής* Ruhnken. Tim. p. 169. 83. *στείχωμεν* Mus. 84. Vide *στέλγει*. 86. Schol. Ar. Eccl. 14 Phot. 539, 15. 87. 88. Schol. Lyc. 395, unde accentum correxi in ultima positum. Cf. *στορβάζειν στεμβάζειν*, quae a *στοβάζειν* detorta videtur, ut *στόμβος* e *στόβος*, *στηβύσσειν* ubi e Suida *στωβύσσω* attuli, et *ἐστόβεον* ap. EM. 385, 19.

στοβασμάτων· λοιδοριῶν
1890. στο(ι)βάσουσι· σωρεύσουσι
στοιβή· σύνθεσις. καὶ εἶδος χόρτου
στοιχηδόν· κατὰ τάξιν. κατὰ στοιχεῖον
στοιχεῖον· πᾶν τὸ ἄτμητον καὶ ἀμερές
στοιχεῖα· πῦρ, ὕδωρ, γῆ, καὶ ἀήρ, ἀφ' ὧν τὰ σώματα. ἢ γράμματα
95. (σ)τοιχειούμενοι· διδασκόμεθα κατὰ τὴν τάξιν
(σ)τοιχειουμένοις· διδασκομένοις
[στοιχειωδόν· κατὰ τάξιν. ἐνορδίνως]
στοιχ(ε)ίωσις· διατύπωσις, ἡ πρώτη μάθησις
στοιχομυθεῖν· τὸ ἐφεξῆς λέγειν. καὶ ἀδολεσχεῖν
1900. στοιχῶ· συναινῶ
στολάρχης· ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος
στολή· στάσις. πορεία. κίνησις. ἔνδυμα, καὶ περιβόλαιον
στολμὸν χρωτός· στολισμὸν σώματος
στολμός· στολισμός
5. στόλοκρον· τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας, καὶ γεγονὸς ψιλόν, εἴτε δένδρον, εἴτε ἄνθρωπος. δηλοῖ δὲ καὶ ἀνειδές, καὶ σκληρόν
στολοκρατές· τὸ τῆς Ἰοῦς μέτωπον, διὰ τὰ κέρατα
* στολισμός· ἱματισμός, κόσμος
* στόλοι· τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὀξέα, χάρακες ἀπότομοι
στόλος· πλοῦς, πλοῖα πολλά. καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον
10. στολυξώδης· μικρολόγος
στόμα· τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου
στόμα λαύρης· τὸ τῆς θύρας χάσμα
στομάχοιο θέμεθλα· τὸν φάρυγγα, ἤτοι τὸ τῆς κοιλίας στόμα. [δηλοῖ δὲ καὶ φιλμὸν κηλόν
στόμια· χάσματα

SCR. 91. Hippon. ap. schol. Lyc. 1165. 92. Theophr. HPl. III 12, 7. 95. Greg. Naz. 1902. κίνησις] Aesch. Suppl. 764. 3. Eur. Andr. 148. 4. Cf. schol. Aesch. Cho. 29. 7. Ezech. XLII 17 Sirac. XIX 26. 9. Aesch. Pers. 408 Eur. I. T. 1134. 11. Κ 8. 12. χ 137. 13. Ρ 47. 14. Aristot. de mundo c. IV Eur. Hippol. 1223.

ADNOT. 89. Infra s. v. στομωμάτων varia est lectio. 90. Hinc σωρηδὸν ἐστοιβάδαται Eustath. Opusc. p. 111, 80. — (ι) Bochart Hieroz. I p. 854 et Cyr. 11, qui βουνίσουσιν addit. 92. Cf. στοιχειωδόν. Hic etiam ordo στοιχειδόν poscit, quod nihili est. 94. στοιχεῖα· Ἀθηναῖοι μὲν γράμματα, γραμματικοὶ δὲ πῦρ κτλ. Cyr. Voss. et Mosq. 94. 95. Separavit et στοιχειούμεθα recte scripsit Mus., nisi forte duo coaluerunt articuli. 97. ἐνορδίνως exterminavit Mus. Cf. στοιχηδόν. 98. (ε) Mus. Phot. 540, 1. 99. Phot. 539, 23 qui ἀδολεσχεῖν omittit. Verbo ad explicandum Aeschyleum Pers. 430 στοιχηγοροίην (στιχηγοροίην) utitur scholiasta, et noster infra στοχίζῃ· στοιχομυθεῖς, μακρηγορεῖς. Cf. Poll. IV 114. 1900. συνενῶ cod., συναινῶ Is. Voss. et Coteler. Mon. Eccl. Gr. I p. 758 B. 1. Poll. I 119. 2. Cf. χειτών· ἔνδυμα, περιβόλαιον. 3. χρωτὸν] em. Heinsius. 5. γέγονε cod., em. Heinsius. Στόλοκρον· κορδύλη. τὸ ἐν τῇ καφαλῇ συνεστραμμένον Phot. 540, 9. et στόλοκρον καὶ ἡ ἔσωθεν τῶν κεράτων ἔκφυσις καὶ τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας Phot. 540, 13. Pertinet huc etiam Hesych. κόλον· κολουστόν. μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα καὶ ἡ τῶν κεράτων ἔκφυσις (καὶ addit Toup. ad schol. Theocr. VIII 51) αὐτὸ μόνον ἔχον τὸ ζῷον καὶ μηδέποτε εἰς τὸ τέλειον κερασφοροῦν. ταύτας δὲ καὶ στολόκρους ἔλεγον (sc. αἶγας). Nec abhorrent gl. λ 1259: λοκός· λοκρός (l. κόλος· στολοκρός) φαλακρός. λικροί· οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων et λεκροί ὄζοι κτλ. 6. Imo στόλοκρον κρᾶτα vel στολόκρου κρατός. Cf. Lob. Parall. p. 43. 8. Cave σκῶλοι corrigas. 9. Illustrant schol. Aesch. Pers. 408 schol. Apoll. Rh. I 1089 et Poll. I 86. Adde Eustath. p. 1726, 15. 12. Apoll. lex. 145, 10. 13. Apoll. lex. 145, 12. Verba δηλοῖ κτλ. ut spuria eiecit Musurus. Haesit in iisdem etiam Schowius, quamvis in promptu sit emendatio: στόμια· χάσματα. δηλοῖ δὲ καὶ φιμόν, κημόν. Spectat Hippol. 1223.

1915. **στόμις**· ὁ ἀπειθής. μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ **στομίας** λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς

στομοδόκο[υ]ν· στωμύλον

[**στομύλος**· πολυλάλος, φλύαρος. δεινός. αἰσχρός]

στομφάσαι· στομφολογῆσαι. κομπάσαι. ἀλαζονεύεσθαι

στόμφας· ἀλαζονεία

20. **στομωμάτων**· χαραγμάτων. τινὲς δὲ **στοβασμάτων**· λοιδοριῶν. **Στόβος** καὶ ἡ λοιδορία

στοναχάς· στεναγμούς

στοναχῶν· στενάζων

στονόεντα· στεναγμὸν ποιοῦντα, στενάζοντα

στόνοι· τὰ ἔσω τῶν κεραμίων, καὶ στρογγύλα

25. **στόνος**· στεναγμός

στόνυξι· κέρασι

στόνυχες· τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων

στορβάζειν· κακολογεῖν

στοργή· φιλία, ἀγάπη

30. **στοργῆσαι**· φιλῆσαι

(**στορέσαι**)· στρῶσαι

στορεσθέν· στρωθέν

στορεύς· γαληνοποιός. καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου, ἢ δάφνης

35. **στόρνη**· ζώνη

34. [**στόρθη**· τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος, καὶ ἐπιδορατίς]

στορνύμενος· ἐστρωμένος

στορνυτέα· καταστρωτέα. περιοικοδομητέα

στορπάν· τὴν ἀστραπήν

στορχάζειν· εἰς (ση)κοὺς κατακλείειν τὰ βοσκήματα

SCR. 15. Aeschyl. fr. 432 p. 97 Nck. 16. Pherecratis fr. LXXI* vol. II p. 355. 21. *B* 39. 22. *στοναχίζων* Ψ 172 respici putant Pearso et Albertus. 23. Θ 159. 25. *K* 485. 26. 27. Semel Eur. Cycl. 400. 29. Empedocl. ap. Aristot. de anim. I 2. 31. *I* 617 Ω 644. 35. ADN.

ADNOT. 15. ,Cf. 'African. Cest. p. 292, 17' LD. Sed in codice cum sit *στομίς*, pro *στομίας*, quod e Suida posuit Musurus, scripsi *στόμις* accentu retracto. Cf. Phrynich. app. soph. 64, 14 (ubi male *στόμης*) Poll. II 100 Phot. 540, 16 et Eustath. 1538, 51. 16. Poll. II 101. — *στομοδόκουν*· *στομύλον* cod., em. Mus. Infra male *στωμοδόκον*. 17. *στομύλος* cod., *στωμύλος* Mus. 18. *κομφάσαι* cod., em. Faber ad Longin. III § 5 p. 253. 19. Imo *στόμφος* aut *στομφασμός*. 20. *στομωχάτων* cod., *στομωμάτων* Mus. Pro *στόμος* scripsi *στόβος*, quod praeivit Iunius. Male Guyetus *χαραγμάτων* in *χλευασμάτων* mutabat. Recte Thes. VII c. 819 C: *Spectari videtur l., in quo στοβασμάτων in στωμασμάτων et στομωμάτων abiisset.* 22. *στονάχων* cod., em. Alb. Fallitur Bullm. Lexil. I p. 216. 23. Male *στενόεντα* supra. 26. 27. Schol. Apoll. Rh. IV 1679; schol. Lycoph. 486. 28. De ρ Lob. rhem. p. 47. *Στορβάζειν* corrupte pro *στομβάζειν*, hoc pro *στοβάζειν*. Nam *στεμβάζειν* non magis sanum videtur. 30. 31. Separavit et *στορέσαι* adiecit IFGronov. 33. *γαληνοποιός*] apposite Boissonadus ex Anth. Pal. I 118, 5 *ὦ γαλήνη καὶ στορεστὰ τῆς ζάλης* affert. — *σιδήρου τρύπανον* cod., *τρυπάνου* Guyetus, *σιδηροῦ τρυπάνου* AKuhn *die Herabkunft des Feuers* p. 38 *not.* Illustrat qui etiam *ξύλον* in *ξύλῳ* mutabat Salmas. in Solin. p. 127 a e schol. Apoll. Rhod. I 1182: *πυρήϊα γάρ ταῦτά φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾶν, ὧν τὸ μὲν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς. θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν.* Res postulare tale quid videtur: *τὸ ὕπτιον σιδηρῷ τρυπάνῳ ὑποβαλλόμενον ξύλον κτλ.* 35. *στόρνησι*· *ζώναις* Suidas qui Callimachi (de Theseo) verba addit a Meinekio suppleta *αἱ δὲ γυναῖκες (ἄνθεσι καὶ) στόρνῃσιν ἀνέστεφον. Στόρνην ἀμέρσας* (sc. Hippolytos) Lycophr. 1330. Lob. rhem. p. 55. Cf. *τώνα*. 34. Imo *στόρθη(ξ)* pro *στόρθυγξ*. Cf. *σπόρθυγξ*. 36. Infra *στρωννύμενος*. *στυρνοίμενος* cod., em. Mus. 37. *στον..τέα* cod., in quo duae literae evanuisse videntur, em. Mus. 38. *στορπίαν* cod., *στορπάν* pro *στροπάν* Dorice Albertus. Cf. Lob. rhem. p. 41 Th. Bergk. de titul. Arcad. p. XIV. 39. (ση) Mus. qui priores literas delevit. Cf. *ἐστόρχαζον*· *ἔκλειον*. Audacter *ἐστοίχαζον* lex. Hederici ed. Ernesti.

1940. στορχάσω· συγκλείσω
στουμνά· αὐστηρά
στοῦπος· ἡ τοῖς τετελευτηκόσι ἐπὶ τῶν φορ(ε)ίων σκηνή
στοχάζεται· οἴεται. κατὰ σκοποῦ βάλλει
στοχαζόμεθα· τεκμαιρόμεθα
45. στοχίζῃ· [στοιχομυθεῖς· μακρηγορεῖς
στραβαλός· ὁ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος. Ἀχαιοί
* στράβηλοι· κοχλίαι
στραβαλοκόμαν· οὐλοκόμην
στραβεύς· κωπεύς
50. στραβήλῳ· τῷ κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον
στράβωνες· ἐπιποιοῦ κενός
* στραχύ· τραχύ
στραγγαλιαί καὶ στραγγαλίδες· συστροφαί, διαστροφαί. παγίδες, ἢ πλοκαί
στραγγαλοῦται· συστρέφεται
55. στραγγίζει· πιέζει
στραγ(γ)εύει· διαβάλλει. οὐκ εὐθὺς πορεύεται
στραγ(γ)εύεται· διατρίβει
στράγξ· σταγών
στραγγός· στρεβλός. ἄτακτος. [ἢ στόμα
60. στραγγουρία· ἡ δυσουρία
στράνθανα· ὀξέα
στράταρχος· στρατηγός
[στρατεύομαι· διατρίβω]
στρατηγιᾶν· τὸ ἐπιθυμεῖν τῆς στρατ(ηγ)ίας
65. στρατηλάτης· ἡγεμών. ἄρχων στρατοῦ
Στρατίη· πόλις Ἀρκαδίας
Στράτιον· πολεμικόν, ἢ φοβερόν. καὶ ἐπίθετον Διός
στρατιώτης· ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος

SCR. 48. Sophocl. l. l. 50. Cf. Soph. fr. 302 p. 159 Epicharm. l. l. 51. Com. anon. CCCXIV p. 681. 53. Psalm. CXXIV 5 — Strattid. fr. V p. 783. 60. Aristoph. fr. XII p. 1095. 62. Pind. Isth. IV 44 Pyth. VI 31. 64. Xen. An. VII 1, 33. 65. Eur. Phoen. Rhes. 173. 66. *B* 606. 67. Ar. Vesp. 618 — Herod. V 119.

ADNOT. 41. Infra στυμνά· σκληρά. Itaque non στουμμά (cod.) sed στουμνά Boeoticum vel Laconicum est. Cf. Ahrens Dor. II p. 125. 42. (ε) Mus. 43. κατασκοπεῖ, βάλλει cod. Cf. καταστοχάζεται. 45. στοιχίζῃ invito ordine Mus., sed mox μακρηγορεῖς recte scripsit pro μακρογορεῖς. Mihi coaluisse videntur στοχάζῃ· στοιχίζῃ (cf. Poll. V 36.) vel στοχάζει ex Soph. Ant. 241. et στιχομυθεῖς· μακρηγορεῖς. 46. Lob. Proll. 91. 111. 138 qui pravum accentum codicis στραβάλος correxit. 48. στραβαλοκομᾶν, οὐλοκομᾶν cod., em. Thes. VII c. 827 B. Lob. Proll. 111. Cf. σταβαλοκόμαν et στροβαλοκομᾶς; Poll. II 23. 49. Supra σταβεύς· κωπεών, minus recte. 50. Infra στρεβλῷ. Sed cf. Ath. III 85 C 86 C. Dicuntur etiam στρόμβοι et στρόβιλοι (cf. Thes. VII c. 874 AB). 51. ✝ Mus. Non liquet; στράβωνες· ἔπιλλοι Vossius parum probabiliter. 52. στράχυς novicium etiam est pro στάχυς. 53. Cram. AO. II 466, 14 Cyr. 39. e gloss. mss. in Psalm. — στραγγαλίδαι cod., em. Heinsius et Hemsterh. ad Poll. X 183 p. 1373. 54. Lob. Proll. p. 92. 55. Lob. rhem. p. 54. 56. Activum agnoscunt Glossae: στραγγεύει *aginat* Phot. 541, 10 Suid., ubi ἀναβάλλει coni. Pearso et Kusterus. 56. 57. (γ) Mus. 58. στραγγίς Phot. 541, 9 quod ordine requiritur. De στράξ vide στρεύγομαι et Didym. p. 69. 59. στραγός (l. στραγγός)· ἀναιδής, σκολιός, στρεβλός, δύσκολος Phot. 541, 12. — ἢ στόμα quo pertineat nescio. στρεβλὸν στόμα ap. Symmach. Prov. 23, 33 Theodot. 8, 13; apud alios στρόγγυλον στόμα. 61. στρανέα pro στρηνέα voluisse videtur Albertus. An στόρθυγγα? 63. Imo στραγγεύομαι. 64. στρατιᾶς cod., em. Albertus e Suida, στρατηγίδος Phot. 542, 8. 65. *In editis abest culpa typothetae.* Schow. p. 708, 4. 67. Phot. 543, 15 qui σοβαρόν habet pro φοβερόν. Iovis Stratii meminerunt Strab. XIV 659 Plut. Eum. c. 17 Mor. p. 757 D Appian. BM. c. 66. 70. Plin. HN. XVI 89. — στρατὶ cod., em. Mus.

στρατιωτὶς ποτάμιος· πόα

1970. στρατολογήσαντι· στρατεύσαντι

στρατὸν αἰχμητήν· τὸν πολεμιστὴν στρατόν

στρατός· τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν

στρατόων(το)· ἐστρατοπεδεύοντο

* (σ)τατή· πόρνη

75. στραφῆναι· ἀναστραφῆναι, ἢ στραφθῆναι

στρέβλαι ναυτικαί· τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. Ἀττικοὶ δὲ τὰ βασανιστήρια

στρεβλόν· καμπύλον, σκολιόν

στρεβλούμενοι· δεσμούμενοι

στρεβλοῦται· αἰκίζεται, βασανίζεται

80. στρεβλῷ· κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον

στρέμμα· εἶδος πέμματος

στρέμματα· περὶ νεῦρα

στρεπτοί· εὐμετάθετοι, εὐμετάβολοι

στρεπτοί· ὅρμοι. τὰ περὶ τὰς χεῖρας ψέλ[λ]ια

85. στρεπτοῖο χιτῶνος· τοῦ ἁλυσιδωτοῦ θώρακος, ἢ τοῦ θώρακος τοῦ ὑποδύτου

στρεπτόν· φίλημά τι ποιόν. ἢ σκολιόν

στρεύγει· ἀνιᾷ. καταγωνίζεται. προσδιατρίβει. βραδύνει

......· στραγ(γ)εύεται. ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται. τρ..... τριψημερεῖ

στρεύγομαι· διατρίβω, ἀφ' οὗ καὶ στρὰγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόεσις

90. στρέφανον· ἀξίνη, καὶ πέλεκυς

στρεφεδίνηθεν (δέ) οἱ ὄσσε· διεστράφη. ἐσκοτοδινίασεν

στρέφει· κάμπτει. λυγίζει. ἀποσείεται. διώκει. ψιλοῖ

στρέφος· στρέμμα. δέρμα, βύρσα. Δωριεῖς

Στρεφοῦραι· τῶν Ἰνδῶν γένος τι, οἳ καλοῦνται Κοψίλοι

95. στρέφωσις· κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη

Στρεψαῖοι· ἔθνος περὶ Μακεδονίαν

στρεψίμαλ(λ)ος· μεταφορικῶς λέγουσιν ἀπὸ τῶν ἐρίων. Στρεψί[ν]μαλ(λ)α γὰρ λέγονται τὰ συνεστραμμένους ἔχοντα τοὺς μαλλούς

στρέψις· στροφή. ἀπάτη

SCR. **69.** ADN. **70.** II Timoth. II 4. **71.** Eur. Hec, 116. **72.** *Α* 10. **73.** *Γ* 187 *ποτὲ στρατόωντο.* **76.** Aesch. Suppl. 440. **77.** Ar. Thesm. 416. **78.** Com. anon. fr. LXVII p. 622. **79.** Forte *στρεβλοῦτε κτλ.* ex Ar. Nubb. 620. **82.** Hippocr. 748 D. **83.** *Ι* 493. **84.** Spectat Xen. *ΚΠ.* I 3, 2. Itaque *ψέλια* diductis literis exarandum curavi. **85.** *Ε* 113. **88.** Homerum *Ο* 512 imitati sunt Callim. Cer. 68 Nic. Al. 291. **91.** *Π* 792. **92.** *Ψ* 323. **96.** Aristoph. fr. XXIII p. 993. **97.** Aristoph. fr. LXXXIX p. 1197.

ADNOT. **69.** *στρατιώτης* Diosc. IV 101, *stratiotis* Plin. HN. XXIV 18 Geopon. II 5, 4. **72.** Cf. *σταρτοί.* **73.** Cf. *ἐστρατόωντο.* — (το) Mus. **73. 74.** Separavit Musurus et *στρατή* posuit pro *τατή.* Cf. *στατή* et Lob. Parall. p. 429. **75.** Verum videtur Doricum *στραφθῆναι*, quod porrigunt Sophro ap. Apoll. Dysc. de pron. p. 106 B Theocrit. VII 132. **76.** *διασφημοῦνται* cod., em. Mus. **79.** Vide *ἐστρέβλου.* **80.** Cf. *στραβήλῳ.* **81.** Etiam *στρεπτοί* dicuntur ap. Ath. XIV p. 645 B. *Scriblitam* interpretatus est Guyetus. **82.** *παράνευρα* Heinsius, vix recte. **84.** Schol. Plat. p. 415 Bkk. **88.** *στρατεύεται* cod., em. Mus. *Στρεύγεται* excidisse aut pro *στραγγεύεται* reponendum esse patet, nisi haec continua serie connectenda sunt cum praecedentibus, quod Is. Vossio placuit. Sed praeoptavi alteram rationem, quod ne praecedens quidem glossa vitii immunis videtur fortasse in duos separanda articulos *στρεύγει· ἀνιᾷ. (στρεύγεται)· καταγωνίζεται κτλ.* — *τρίβεται* Mus. Evanuerunt plures literae. Infra *τριψημερεῖν· στραγγεύεσθαι.* Cf. de gl. 87—89 Didym. reliq. p. 69. **90.** Lob. Proll. p. 175. Supra *στρέψανον.* **93.** Cf. *στέρφος*, ubi vide plura. Lob. rhem. p. 302. **94.** *κόψιχοι* Sopingus, *ὀρνίθων* pro *τῶν Ἰνδῶν* idem, haud improbante Thes. Sed si quid mutandum propius abest *τῶν σινίδων* coll. Zonar. 1643, qui *τὴν σίνιδα* ponit *ὄρνεον ἁρπακτικόν.* **95.** I. q. *στέρφωσις.* **97.** (λ) bis Mus. — *στρέψιν μάλα* cod., em. Mus. — *ἱερῶν* cod., em. Salmas. Phot. 543, 10 Eustath. 1561, 37.

στρεψοδικεῖν· τὸ ἀποστρέφειν τὴν δίκην

2000. στρηνές· σαφές. ἰσχυρόν. τραχύ. στυγνόν. ὀξύ. ἀνατετα[γ]μένον. στρηνόν

στρηνύεται· στρηνιᾷ

στρηνιῶντες· πεπλεγμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν, καὶ βαρέως φέρειν

στρηνὸν βοᾶν· τὸ σκληρόν

στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος. νυκτίφοιτον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ νυκτοκόρακα

5. στριγχός· τειχίον. στρικτόριον. στεφάνη δώματος

στριφνός· σφιγκτός. πυκνός. στερεός

στριφοῦ· λαμπόδικε, ἀπόκνισον

στροβάζων· συνεχῶς στρεφόμενος

στροβάνικος· ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα

10. στροβανίσκος· τρίπους

στροβεῖ[ται]· ταράσσει, κινεῖ

στρόβιλος· συστροφὴ ἀελλώδης. καὶ ἡ πίτυς, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. καὶ εἶδός τι ὀρχήσεως, καὶ γυναικείας χρύσης

στροβεῖν· ἀποσείεσθαι, ἀποσοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν, θορυβεῖν

στροβελόν· σκολιόν, καμπύλον

15. στροβελός· σοβαρός, τρυφερός

στροβῆσαι· συστρέψαι. ἐκφοβῆσαι

* στρόβιλοι· καταιγίδες. καὶ τὰ ὅμοια

στροβητῶς· τεταραγμένως

στρόβοι· συστροφαί

SCR. 99. Ar. Nubb. 434. 2000. In Ψ 688 στρηνής legebatur pro δεινός. 12. Aesch. Ag. 1216. 13. Aristot. de mundo 4, 15. 19. Aesch. Ag. 657.

ADNOT. 99. Poll. VIII 26. 2000. Supra gl. ε 3319 ἐνστρηνές· ἰσχυρὸν ἢ σαφές, ubi vid. adnot. et gl. ε 6441 ἐστρῆνες· Σειρῆνες a me male ad Odyss. μ 44 relata ex ipso Hesychio ἀστρηνές· στρηνές corrigenda (Lob. Path. El. p. 16). Apud Photium 543, 12 haec exstant: στρῆνον (sic; sed recte στρηνόν Theognost. 65, 33)· οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ ἀνατεταμένον. Νικόστρατος δὲ (Hlacobi Com. V p. 84) τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα; quae eadem leguntur ap. EM. 730, 19 addentem τὸ σκληρόν ex Orione (ad Ψ 688). Cf. schol. Apoll. Rh. II 323. Mox στριινόν codex, quod recte ne Mus. στρηνόν scripserit, an in στριφνόν sit mutandum non liquet. Ceterum σαφές non opus esse ut cum Kustero ad τρανές referatur cum στρηνές confusum ex locutione στρηνὸν βοᾶν et adiectivo στρηνόφωνος satis apparet. 1. Ordo στρηνύεται vel potius στρηνιᾷ· στρηνύεται (?) poscit. Mirum omitti στρηνύζει de voc. elephantorum apud Iobam Poll. V 88. 2. πεπλησμένοι Guyetus, quod placet. Cf. στῆναι. 3. στρηνοιβοᾶν cod., στρηνὲς βοᾶν Mus. Correxi. 4. νυκτοίφυτον — νυκτοκόρακα cod., em. HSt., νυκτικόρακα Mus. Haec ad στρίγα i. e. στρίγγα referenda esse vidit Palmerius probante Verheyk ad Anton. Lib. c. XXI p. 140. Videndum igitur num τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος ad σύριγγα referenda sint, an sub οστα lateat ὀστᾶ. 5. Lob. Path. El. p. 131. Cf. τριγχός· περίφραγμα στεφάνη τειχίον. — In codice ut nova glossa sequebantur verba στρικτόριον· στεφανὴ δόματος a Musuro in στεφάνη correcta sed mox deleta. Verba poetae fuisse videntur δώματος τριγχός. 6. σφιγγητός male Mus. Σιτία στριφνά· βρώματα σφιγκτά Cyr. Marinus. Formam per ῑ agnoscit EM. 730, 23, a Diogeniano pendens. 7. Non expedio. Sed ἀπόκνισον forlasse ἀπόκινος scribendum et post ὀρχήσεως in gl. 2012 retrahendum est coll. Poll. IV 101. 8. στρεβάζων cod., em. Palmer. Salmas. 10. Τρίπους potest ornamentum muliebre inaure esse, potest pro tripode capi. 11. [ται] delevi, ratione et ordine suadentibus. 12. Ordo στρόβειλος requirit, quo syllabae mediae productio indicetur. Saltationis meminerunt Ath. XIV p. 630 A. Poll. IV 101 schol. Ar. Pac. 864 Arcad. p. 55, 27 Lob. Proll. 116 sq. — γυναικείας χρύσης cod. γυναικείων χρυσίων Mus. γυναικεῖον χρυσίον (γυναικεία χρυσίς) Is. Voss. στροβίλια vocat Poll. V 97 (Com. an. fr. CCCXCVIII vol. V p. 124). An ὀρχήσεως γυναικείας. Χρύση? Etiam γυναικίας latere potest. 15. Lob. Proll. p. 106. 138. Arcad. p. 55, 10. 16. Sic Phot. 543, 22. Alii στροβιλῆσαι e Phrynich. Epit. p. 396 praeferunt, ubi tamen Dindorf. corrigit στροβῆσαι reiectis coniecturis Lobeckii στροβιλίσαι (quod verum) et Corais Heliod. p. 42 στροβιλῆσαι. 18. στροβητῶς] Adiectivo στροβητός usus est Lucian. Tragoedop. 12. Codex στροβιτιῶς.

2020. Στρογγύλη· συνεστραμμένη. καὶ Λιπάρα νῆσος
στροιβᾶν· ἀντιστρέφειν
στροίβηλος· ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ
στροιβός· δ[ε]ῖνος
* στροβαλοκόμαις. οὐλοκόμαις
25. στρόμβος· δ[ε]ῖνος. κόχλος. ῥόμβος. συστροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος
στρόμβιλον· περιδεδινημένον
στρομβοῖ· συστρέφει. καὶ τὰ ὅμοια
* στρωννύμενον· ἐστρωμένον
* στρωνν.᾽, λαγώς
30. στροπά· ἀστραπή. Πάφιοι
στρουθίον· πόας ῥίζα, εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν
στρουθός· ὁ καταφερής, καὶ λάγνος. Ἀττικοὶ δὲ τὰς στρουθοκαμήλους
στροῦς· ὁ στροῦθος. καὶ ὄσπριον
στροφαί· ἀστραπαί
35. στροφάδες· σκώληκες
Στροφαῖος· Ἑρμῆς, ὁ πρὸς ταῖς θύραις ἱδρυμένος· διὰ τὸν τῆς θύρας στροφέα
* στροφ(άλ)ιγγι· συστροφῇ
στροφάλιγξ· συστροφὴ κονιορτοῦ. καὶ ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται
* στροφάλιγγος· συστροφῆς
40. στροφαλίζετε· στρέφετε
στροφαί· [ἀντιλογίαι. διαστροφαί. καὶ] αἱ κατὰ διαιρέσεις τῶν μελῶν
στρόφιγγα· τὸν στροφέα
στρόφιγξ· ὁ αὐτός
στρόφιον· ἡ στρογγύλη ζώνη
45. στρόφις· σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολύπλοκος
στρόφος· συνεστραμμένος λῶρος, ἢ σχοινίον, παρὰ τὸ ἐστράφθαι
στρόφοι· τὰ λεπτὰ τριχίδια
Στρύμη· πόλις
Στρυμών· ποταμός
50. Στρυμόνιοι· οἱ Βιθυνοὶ τὸ πρότερον
Στρυμόνιος· ὁ βοῤῥᾶς

SCR. 25. Greg. Naz. de vit. sua vol. II p. 5 BC. — Lycoph. 250 c. schol. — Aeschyl. Prom. 1083. — Ξ 413. 31. Theophr. HPl. VIII 3 Hippocr. 571, 54. 36. Aristoph. l. l. 37. Φ 503. 40. σ 314. 41. Proverb. I 3 (non Plat. Rep. 406, quem spectat Phot. 543, 12). 44. Ε 49 Pherecr. fr. I p. 296 Aristoph. fr. XXXVIII p. 1185. 45. Ar. Nubb. 451. 46. ρ 199 σ 109. 48. Demosth. 1213, 19. 49. e. g. Antiphan. com. III 55. 50. Herod. VII 75. 51. *Στρυμονίου Βορέαο* Callim. Del. 26.

ADNOT. 20. De Lipara fallitur. Vid. Wesseling ad Anton. p. 516. 23. *δεινός* cod., em. Guyetus. Cf. *στρόμβος* s. *στρόβος*. 24. *στροβαλοκομᾶς· οὐχ᾽ ὁμᾶς* cod., *οὐ κομᾶς* Mus. *στρομβαλοκομᾶς· οὐλοκομᾶς* Schowius post HSt. et Palmerium Correxi. Cf. *σταβ* | et *στραβ*|. 25. *δεινός* cod. Mus. Latet correctionis auctor. 26. I. q. *στρόβιλος*. 28. Cf. *στορνύμενος*. Ordo ō poscit. Apud Phot. exstat *ἐστρωμνημένος· ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ μένων* (*ἐστρωμνισμένος*?) 29. Compendium delevit Mus. et *Στρωνύς* scripsit, *στρωννύς* Aldus. Scriptum fuisse videtur: *στρωννώς*. Cf. *εὐναῖος· λαγώς*, unde *στρωμνάς* possis. 30. *στροπή* cod., em. Bergk. titul. Arcad. p. XIII, 22 XIV Lob. rhem. p. 41 n. Cf. *στορπάν* et *στροφαί*. 31. Schneider Ind. Theophrasti Plin. HN. XXIV 11 Diosc. II 193. *Στρούθιος βοτάνη radix lanaria* Glossae. 33. Lob. Parall. p. 93. 34. Lob. rhem. p. 41 n. Zonar. c. 1675. 35. Lob. rhem. p. 117. 36. Mire *στρεφαῖος* Theognost. p. 53, 14. (Aristoph. fr. CCLVII p. 1220). 37. *στροφίγγη· συστροφή* cod., *στρόφιγγι* vel potius *στροφολιγγι* Albertus. Similiter Phot. 544, 9 *στροφαλιγγη·* (sic) *τῇ συστροφῇ*. 40. | *ται* bis cod. Apoll. lex. Hom., em. Alb. 41. *κατά· διαιρέσεις* cod., *καταδιαιρέσεις* Boissonadius. Priores explicationes praebuerunt *λέξεις παροιμιῶν* in Cyr. 63. 44. *στροφίος* cod., *στροφίον* Mus. 45. *στροφίς* cod., *στρόφις* Guyetus. Vide Poll. VI 130 Phot. 544, 15 Eustath. 1561. 1638. 51. Cf. Aristot. de vent. p. 973, 17 Nicaenet. AP. VII 502, 4. ubi *Στρυμονίας* memoratur.

στρύμοξ· ξύλον μεμηχανημένον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν
στρυφνόν· στερεόν, ἰσχυρόν. αὐστηρόν. ἐπεστυμμένον, πυκνόν
στρυφνός· μᾶζα. ἢ οἶνος στυφός
2055. στρωματεύς· ἰχθῦς ποιὸς ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ
στρωματίζειν· τὸ ἐπισάττειν ὄνῳ
στρωματίτην· ἔρανόν τινα, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς παρεῖχον τὰ στρώματα
στρωμνή· κοίτη
στρωφᾶν· νήθειν, κλώθειν, περιστρέφειν
60. στρωφῶντο· περιεβλέποντο. ἐστρέφοντο
στρωφᾶται· περιστρέφεται
στυαγόν· τὸ στύμα, παραγώγως
στυγεῖν· μισεῖν. στυγνάζειν. φοβεῖσθαι
στυγέει· μισεῖ
65. στυγέουσι· μισοῦσι
στυγερόν· στυγνόν. κακοπαθές. φοβερόν, χαλεπόν, μισητόν
στυγέων· φοβούμενος. μισῶν
στυγηρῷ· μισητῷ, φοβερῷ
στυγήσω· μισήσω. καὶ τὰ ὅμοια
70. στυγητοί· μισητοί, χαλεποί, φοβεροί
στυγνόν· ἀργόν. ὠμόν. χαλεπόν
στύγνωσσον· χώρισον
στυγοῦσι· φοβοῦνται, μισοῦσιν
Στυγὸς ὕδωρ· τῆς κρήνης τοῦ ᾅδου τὸ ὕδωρ. ἢ ὁ τῶν θεῶν ὅρκος
75. στυλίς· μέρος τι τῆς ἡμιολίας νεώς
στυλοβάτης· τοῦ κίονος ἡ βάσις
στύμος· στέλεχος, κορμός
στυμνά· σκληρά
Στύμφη· ἡ Χαλκίς
80. Στύμφηλος· πόλις ἢ ὄρος Ἀρκαδίας
Στύξ· κρήνη ἐν ᾅδου. ἢ ὁ σκὼψ τὸ ὄρνεον. ἢ ὅρκος θεῶν
στύξαι· φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. συναγαγεῖν. μισῆσαι

SCR. 54. Amphid. fr. I vol. III p. 317. 57. Cratin. fr. LXXXVIII p. 207. 59. Cf. ξ 307. 61. Hesiod. Opp. 526. 64. Θ 370. 65. *Η* 112 Callim. fr. LII 2. 66. e. g. *α* 249 *κ* 376. 67. (Apoll. Rh. II 628). 68. *στυγερῷ*] *Β* 385. 70. Epist. ad Tit. III 3. 73. Soph. Ai. 133. 74. *Ζ* 271. 76. Plato com. XII vol. II p. 628. 80. *Β* 608. 81. *Β* 755.

ADNOT. 52. *ληναῖς* cod., em. Mus. Cf. Lob. rhem. p. 55. 53. Ruhnken. ad Tim. p. 237. Cf. *στριφνός*. 54. De vino Diosc. V 10. 55. Ath. VII 322 A Artemidor. Onir. II 14 p. 165. 56. Poll. X 14. — *ἐπισάττειν* pro *ἐπισάσσειν* Mus. 57. Phot. 544, 16, qui *Κρατῖνος* addit. 60. *στρωφοντος· ὅπερ ἐβλέποντο* cod., exhibui manum Musuri. Possis *περιειλίττοντο*. 62. Ad *Ἀστυάγης* = *ἄστυτος* adludere videtur Meinekio. *Στύμμα* Mus., quod *στῦμμα* scribendum. Sed sub scriptura codicis etiam *στῦμα tentigo* (Plato Ath. I p. 5 D VII 325 A) latere potest. 63. *ἔστυγμαι· κατεστύγνωμαι* et schol. Apoll. Arg. II 1198. 66. *κακοπαθές* ad *σμυγερόν* refert Ruhnken. epist. crit. II p. 56. 68. Coniecturis *στυγερῷ* et *στυγητῷ* non opus videtur. ‚*Forma literarum ordine commendata poetae uti poterant, ut forma μογηρός.*' LDind. Thes. VII c. 905 A. 71. *ἀργόν* cod., *ἄγριον* Heinsius, nisi *στυφλόν* et *στυγνόν* confundit. 72. Obscura glossa quacum conferenda *στιγνοίη· τὸ χωρίον*. 75. Poll. I 90 Plut. Pompei. c. 24. 76. Est columnae Doricae basis teste Polluce VII 121. Cf. Vitruv. III 3 IV 7. 77. I. q. *στύπος*, *Stumm*, *Stummel*. 78. Cf. Laconicum *στουμνά· αὐστηρά* (*στουμμά* cod.) Lob. rhem. 55. 79. Pertinet huc Steph. Byz. p. 683, 13: *Χαλκίς· — τὸ παλαιὸν δὲ Στύμφηλος προσηγορεύετο, νῦν δὲ Ἀλίκαρνα*, quod *Ἀλίκυρνα* scribi voluit Meinek. coll. Strab. X p. 459, et ad Aetolicam Chalcidem refert. 81. *ὄρνεον*] natum volunt e *στρύξ στρίξ*. 82. ‚*συναγαγεῖν*] *proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem*' Lobeck. rhem. p. 49 n. 34. Meinekius ad *στῦψαι* refert.

στύξαιμι· εἰς κατάπληξιν ἀγάγοιμι
στυπάζει· βροντᾷ. ψοφεῖ. ὠθεῖ
2085. στύγει· στρέφεται
στύπεα· στέλεχος, κορμός. καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ σῶμα, καὶ τὸ κύτος. καὶ ὁ ψόφος τῆς βροντῆς
στύπη· ὁ στύπος, ἢ στελέχη
στυπογλύφος· ξυλογλύφος. Στύπος γὰρ ὁ στέλεχος, ἤγουν τὸ πρέμνον
στύππακα· στυππ(ε)ιοπώλην
90. στυππίον· τὸ λίνον
στυρακίζειν· κεντρίζειν
Στύραξ· [πόλις Εὐβοίας. καὶ] σαυρωτὴρ τοῦ δόρατος, καὶ λόγχη. καὶ δένδρον ὁμωνύμως. καὶ θυμίαμα
στυφαλμεῖν· σκυβαλίζειν
στυφᾶν· βροντᾶν
95. * στύφος· κέρδος
* στυφέλιξε δέ μιν· διέσεισεν αὐτόν
στυφελή· σκληρά
στυφελίζειν· διασείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, πατάσσειν, ἐνυβρίζειν
στυφελιζομένους· σκληρῶς ὑβριζομένους
2100. στυφελίξαι· διασεῖσαι
* στυφελίζειν· κακοῦν. διασείειν
στυφελοὶ πάγοι· ἀντὶ τοῦ σκληροί
στυφλὸν ἢ στυφελόν· τραχύ, σκληρόν, βαρύ. ἀργόν. στεῤῥόν
στυφοκόμπος· ὁ μάχιμος ἀλεκτρυών. καὶ ὄρτυξ
5. στυφρόν· στερέμνιον, βαρύ
(σ)τύχας· τάξας
στυχιοῦσι· διατυποῦσι
στῦψαι· στυγνάσαι
στῦψις· κόλλησις
10. Στωϊκοί· οὐ μόνον οἱ ἀπὸ Ζήνωνος φιλόσοφοι, ἀλλὰ καί τινες γραμματικοί
στώμιξ· δοκὶς ξυλίνη

SCR. 83. λ 502. 89. Aristoph. fr. LXXXVII p. 1197. 90. Demosth. 1145, 6. 92. Aristot. HA IV 8 Theophr. HP. IX 7, 3. — Plat. Lach. 183 E Xen. Hell. VI 2, 19. — Στύρα] B 539. 96. H 261 M 405. [97. Apoll. Rhod. II 323]. 98. Φ 380 Hippocr. 772 F. 99. π 108. 2100. A 581. 4. ADN.

ADNOT. 84. Mox στύπεα· ὁ ψόφος τῆς βροντῆς et στυφᾶν βροντᾶν. Supra κτύπος· ψόφος βροντῆ. Cf. GCurtius Etym. p. 193. 85. στυγεῖ· ἀποστρέφεται vel στρεύγει coni. Lobeck. rhem. p. 51. Albertus cum antecedentibus coniungebat ὠθεῖ στύπει. ἀποστρέφεται. 86. 87. Conicio στύπεα· στύπη ἢ στελέχη. στύπος· στέλεχος — βροντῆς. — κῆτος cod., κύτος Guyetus et Arnaldus Lectt. Gr. p. 121 coll. Nic. Ther. 951 Alex. 69. 88. τὸ στέλεχος non opus. 89. στυππακόν cod., em. Vossius. Cf. schol. Ar. Eqq. p. 129. 90. Vocabuli στυππεῖον aliam formam esse στυππίον sumit LDindorf. Thes. 913 CD. 91. Phot. EM. 732, 6. 92. Imo Στύρα· πόλις Εὐβοίας et στύραξ· σαυρωτήρ κτλ. 93. Albertus conferebat Exc. e Moschop. in Agapet. ap. Fabric. BGr. VIII p. 41: στύπιον τὸ τῶν ἀληλεσμένων καὶ πεπιεσμένων ἐλαιῶν περίττωμα καὶ σκύβαλον. 94. Lobeck. Proll. 106. Cf. στυπάζει. 95. Vitii suspectum. 96. στυφέλεξε cod., em. Mus. 97. Zenodoti glossas laudat schol. Apoll. Rhod. II 1005, qui Clitorios et Cyrenaeos hac voce usos esse narrat. 2104. Schol. Ar. Avv. 1299 Poll. VII 136 IX 107, unde discimus Aristophanis libros fluctuasse inter lectiones ὑπὸ στυφοκόμπου, ὑπὸ στυφοκόπου et forlasse ὑπ' ὀρτυγοκόπου, nisi hoc Dionysii erat coniectura. 5. Lob. rhem. p. 55. Pro στιφρόν. 6. Om. Mus. L. στίχας· τάξεις. 7. στοιχειοῦσι Bentl. ad Mill. p. 77. 8. Cf. συστύψαι· σκυθρωπάσαι. ἀναστύψαι· στυγνάσαι. Lob. rhem. p. 49. Στύψαι et mox στύψις codex. 9. Salmas. Plin. Exx. p. 330 A. 10. Bernhardy Eratosth. p. 231.

[*σ τ ω μ ο δ ό κ ο ν·* στωμύλον]
σ τ ω μ ύ λ ι α· κομψά
σ τ ω μ ύ λ ο ς· ὁ λάλος. πιθανολόγος. εὐτράπελος τῷ λόγῳ
2115. *σ τ ω μ ύ λ λ ε σ θ α ι·* τρανῶς λαλῆσαι
σ τ ω μ ύ λ(λ) ω ν· λαλῶν
σ τ ω μ ύ λ μ α τ α· περιλαλήματα
σ τ ω ν ε υ μ έ ν α ν· διαστρέφουσαν συντόνως
σ ύ α γ χ ο ς· ῥίζα, ἐν ᾗ οἱ σῦς θηρεύονται
20. *σ υ ά δ ε ς·* αἱ ὗες, ἐσχηματισμένως
σ υ α ν ί α· λοιδορία. καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη
σ ύ α ρ ο ν· τὸν κλῶνα
σ ύ α ρ τ ο ν· βούγλωσσον
σ ύ α ς· κύων τις πολύῤῥηνος
25. * *σ ύ β α ς·* λάγνος
σ ύ β α κ α· συώδη
σ υ β ά λ λ α ς· ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια
σ υ β α ρ ί ζ ε ι· τρυφᾷ
σ ύ β α ρ ι ν· τὴν πολυτελῆ τρυφήν
30. *Σ υ β α ρ ι κ α ῖ ς·* τρυφηλαῖς
* *Σ υ β α ρ ι τ ι κ ο ὶ λ ό γ ο ι·* τὸν γὰρ Αἴσωπον ἐν Ἰταλίᾳ γενόμενον σπουδασθῆναι σφόδρα φησίν, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι, καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. παροιμιώδεις οὖν οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι
* *Σ ύ β α ρ ι ς δ ι ὰ π λ α τ ε ί α ς·* παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων
Σ υ β α ρ ῖ τ α ι· τρυφηταί
Σ υ β α ρ ι τ ι κ ό ς· τρυφερός
35. *σ υ β α ρ ν ί ς·* περίκομμα
σ υ β ή ν η· αὐλοθήκη, ἢ τοξοθήκη. ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών
σ υ[μ] β ί ν η[ς]· καπροβόλον. ἐμβόλιον
σ υ β ό σ ι α· συοφόρβια
σ υ β ό τ α ς· χοιροβοσκούς

SCR. 14. Ar. Ach. 429 Theocr. V 79. 15. Aristoph. passim. 16. Ar. Nubb. 1003. 17. Ar. Ran. 92. 21. Epicharm. ap. Ath. II p. 36 D. 28. Arist. Pac. 344, ad q. l. Callistratus teste scholiasta *συβαρίζειν* (*συβριάζειν* (? Meinek. Anall. p. 118) *συρβάζειν*?) statuebat denotare *τρυφᾶν*, Artemidorus *θορυβεῖν* apposito Phrynich. (fr. XII Com. II 2 p. 605). 31. Cf. Com. III p. 577. 37. Alexid. fr. III vol. III p. 442. 38. *Λ* 678.

ADNOT. 12. *στουοδόκον* voluit. 13. Malim cum Guyeto *στωμύλα* aut *στωμυλίαι*. 15. *περιτράνως* EM. 729, 31. 16. *στωμυλῶν* cod., correxi ex Ar. Nubb. 1003. 18. Forte *σ(ι)τ ω ν ε υ μ έ ν α ν· διατρέφουσαν*. 20. *ἐσχηματισμέναι* cod., em. Mus. Cf. Lob. Path. El. p. 405. 21. Meinek. Exx. critt. in Athen. I p. 4. 24. *τοῖς Πολυῤῥηνίοις* coniecit Guyetus. Ac Polyrrheniorum nonnullae sane in Hesychio insunt glossae. Sed possis etiam *Σ ύ α ς* (n. pr.)· *Κύων τις πολύρρηνος*. 25. *Σύβας* nomen Satyri in vase, de quo Olahn *Vasenbilder* p. 15, *tab. II.* Gerhard *Mythol.* I p. 513. 26. *σ ύ λ α ξ·* (l. *σύβαξ*) *κατωφερής* Eustath. ad Dionys. 976. 27. Infra *ὑ β α λ λ ή ς* (l. *ὑβάλης*)· *καταφερής, λάγνος*. Lobeck. Parall. p. 191 Proll. p. 92. 28. Cf. *συβριάζει*, quod cave in *συβαρίζει* mutatum eas. Sunt enim diversae originis vocabula, licet EM. 732, 26 *συβριάζειν ἀπὸ τοῦ συβαρίζειν ἐν ὑπερθέσει* praecipiat. 29. *τροφὴν* cod., em. Bielius e Cyr. 11. 30. *σ υ β α ρ η τ ι κ α ῖ ς καὶ σ υ β α ρ ι κ α ῖ ς· τρυφηλαῖς, λαμπραῖς, πολυτέλεσιν* Phot. 545, 22 Suid. 31. *Συβαρητ* | ter cod., em. Mus. Cf. Phot. 546, 1 schol. Ar. Avv. 471 Vesp. 1259 Meineck. Com. III p. 577. — *φασίν*? sed non muto. 32. Zenob. V 88 p. 157 *Συβαρῖται διὰ πλατείας*, Macarius VII 87 *Συβαρίτης διὰ πλατείας πλατύνων* offerunt. Proverbia ordinem turbare saepius adnotavimus. 33. *Συβαρηταὶ* cod., em. Mus. 35. ‚*Minutal συὸς καὶ ἀρνός*‘ Vossius. 36. Male infra *σύρβη*. 37. H. e. *συβίνη* pro *σιβύνη*. Lob. Path. El. p. 523 Fritzsch. ad Ar. Thesm. p. 555. — [ς] Mus.

2140. συβότοιο· σῦς βόσκοντος
σύβρα· ἐπὶ βοῶν. σημαίνει δὲ τὰ πρὸς ῥυπαρόν τι ἐχούσας
συβριακόν· τὸ πολυτελές
συβριάζει· σοβαρεύεται, τρυφᾷ
συβριασμός· ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος
45. (Συβρίδαι· δῆμος τῆς) Ἐρεχθηΐδος φυλῆς
συβροί· ἰ(σ)χνοί, λαγαροί, τάφροι
σύ[μ]βρος· κάπρος
συβώτας· Σπεύσιππος ὁ φιλόσοφος. ζῷόν τι
Συβώτης· συοτρόφος, χοιροτρόφος, χοιροβοσκός. καὶ ὄνομα κύριον
50. συγγενήσεις· τὰς συνουσίας
συγγένεια·
51a. συγγενικός·
συγγίνομαι· συνομιλῶ
συγγ[ε]νώσομαι· συμβουλεύσω
συγγινωσκόμενοι· πειθόμενοι
55. συγγνώμων· ἐλεήμων
συγγονή· σύστασις. Δημόκριτος
σύγγονος· ἀδελφός
συγγραμμάτων· βίβλων
* συγκαρβαλώσας· συστρέψας
60. συγκαλεῖται· συνεδρεύει
συγκαλέσας· συναριθμήσας

SCR. 44. Phrynich. com. fr. XII p. 605. 49. § 7. 50. Plat. Legg. XII p. 948 E. 55. Xenoph. *KII* VI 1, 37. 58. Herod. I 48. 61. *B* 55 *K* 302.

ADNOT. 40. συβότοιο cod., συβόταο Mus. De forma συβότας pro συβώτης cf. Herodian. epim. p. 210. — Συβάτης· χοιροβοσκός Cyr. 39 h. e. συβώτης. 41. „*Apertum est in* ταπρος *et* τάφροι (gl. 2146) *idem latere vocabulum*, ταῦροι vel κάπροι, *quae coniecerunt interpp., etsi utrumque poscit* ἔχοντας. Cf. *autem eiusdem gl.* ἰβρίκαλοι. ἰμβρούς. ὄμβροι.“ Thes. VII c. 932 A. Lenior medela τάς ac fortasse συβραί, ut post πρός (an πέος?) unum certe verbum excidisse videatur. Ceterum, nisi σημαίνει δὲ κτλ. addita essent, interiectionem pastoriciam aliquam tradi, nec de bobus sed de suibus (ἐπίφθεγμα συῶν) agi conicerem. 42. συβαρικόν coni. Meursius de pop. Att. p. 125 improbante LDindorfio. Cf. not. seq. et Lob. Path. El. p. 524. 43. Aliud esse συβαρίζει (gl. 2128) suo loco diximus, et repudiat Meinekius, qui in Anall. Al. p. 118 συβριάζειν metri caussa pro συβαρίζειν positum esse dixerat, in Ar. Pac. 343. Ut enim concedamus Hesychio συβράζειν etiam idem esse quod θρύπτεσθαι et χλιδᾶν ita statuenti s. v. σύρας (corrigunt σύβρας) μαχαίρας et Συμβαρτικαῖς· Περσικαῖς interpretanti probabilius tamen disputasse veterum grammaticorum in schol. Venet. ad Ar. l. l. laudatorum videntur ii, qui συβριάζειν et συβριασμός de tumultu incomposito intellegerent, quam de Sybaritarum luxu atque mollitie. Quamquam etiam nunc aliquid vitii haerere videtur in prima voc. syllaba, si qua earum vocum scripturae fides habenda est, quarum initialis syllaba est συρβ vel τυρβ (*turba*). Cf. Hes. σύρβα· μετὰ θορύβου et prolixam de vocabulis affinibus disputationem Nauckii in Ar. Byz. p. 241. 242. 161 et Thes. VII c. 2602 B — 2603 C. Animadvertendum vero interpretes etiam in voce τύρβαζε ap. Alex. com. Ath. VIII 336 F *helluandi* inesse significationem statuere, quemadmodum τύρβη quoque Suidas et EM. interpretantur ἀπόλαυσις. Quod Bekk. 303, 10 ponit στυρβάσαι· ταράξαι natum est e συρβάσαι, sed Hesychii gl. ἐγκατασυφράζειν· ἐνυβρίζειν non tam ἐγκατασυβριάζειν corrigenda cum LDindorfio, quam ἐγκατασιφνιάζειν vel ἐγκατακυρηβάζειν. 44. 45. Separavit et supplevit Palmerius. De pago Attico cf. Ross *Demen* p. 96. 46. Ad explicandum et emendandum hunc locum nihil si quid video emolumenti afferunt gl. 2141. 2147 a LD. appositae. τάφροι ex ψαφαροί corruptum videri potest. Cf. etiam σαυχρόν. 47. [μ] Albertus. Cf. Lob. Path. El. 121 Proll. p. 92. 48. Cf. Menag. Add. ad Laert. 93 F. 49. De rege Messeniae cf. Pausan. IV 3, 10. 50. Moer. p. 351 Lob. Phryn. p. 352. 51. 51a. Disiunxi. 53 [ε] Hammond. ad I Cor. VII 6. Fortasse excidit glossa συγγένωμαι (Eur. El. 100. 603). 54. Cf. οὐ συγγινωσκόμενοι. 56. συγγόνη cod., συγγονή Thes. VII 945 B, Mullach. Democr. p. 423 quos fugit infra συντόνη· σύστασις exhiberi, ubi Vossii coniecturam probat Lobeck. rhem. p. 260. 59. συγκαρκινώσας Lobeck. Proll. p. 141, 10 invito ordine, qui etiam συστροβιλίσας συγκορδυλήσας alia respuit.

συγκατάθεσις· συμφώνησις
συγκατέληξε· συμπέπαυται
συγκαχρῦσαι· συγχέαι, συμφῦραι, συμφρῦξαι
2165. συγκεῖσθαι· συνθήκην καὶ ὁμολογίαν πεποιῆσθαι
συγκεκλεισμένοι· πολιορκούμενοι
συγκεκοπιταμένους· συγκεκομμένους
συγκεκορδυλισμένα· συνηθροισμένα. συνειλημ[μ]ένα· συνεστραμμένα
συγκέχυται· συντετάρακται
70. συγκηδεσταί· οἱ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ γονεῖς
συγκοιμᾶσθαι· συνελθεῖν
σύγκλ(υ)δα· συγκεχυμένα
συμμιγεῖς· σύνεγγυς. καὶ σύγκλυδες, ὅμοια
συγκλύδων· συλλέκτων, ἤ τινων μεμιγμένων
75. συγκοιτάλιον· σύγκοιτον
συγκοίτιον· ἑταίρᾳ συγκοιμηθείσ(η) μίσθωμα
συγκομ(.)άτιον· σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς
συγκομιστέον· συνακτέον
συγκομιστήρια· θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ
80. συγκομιστὸς ἄρτος· παρὰ Διοκλεῖ τῷ Ἰατρῷ
συγκοπήμεναι· μαστιγωθῆναι. μεμαστιγωμέναι
συγκριθῶμεν· ὁμοιωθῶμεν
συγκρίνει· συνισοῖ
συγκρινομένη· πρὸς ἰσότητα δοκιμαζομένη
85. σύγκρισις· μίξις. γένεσις. ὁμοίωσις. ἀντιπαράθεσις
συγκριτικός· ὅμοιος
συγκροτεῖ· ταράττει. συνάγει, συνα(ύ)ξει
συγκρούει· συναθροίζει. ἢ συνευφραίνεται
σύγκρουμα· χρέος, δάνειον. τινὲς τὴν σύμμικτον λοπάδα
90. συγκρου(σ)τά· ἱμάτια, ὧν ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται

SCR. 62. II Cor. VI 16. 65. Photius habet συγκεῖσθε, quod si hic etiam latet, spectat I Regg. XXII 8. 69. Iob. XXX 17. 70. Dem. 949, 6? 74. Plat. Rep. VIII 569 A. Axioch. p. 369 A. 81. μεμαστιγωμέναι] Cf. Xen. Κ. Π. II 3, 20. 82. I Macc. X 71. 84. Sapient. VII 29.

ADNOT. 63. συγκατέλησε cod., em. Mus. 64. συγκαγχρῆσαι· — συφρύξαι cod., συμφιορύξαι Mus., em. Vossius. Idem Photio 546, 17 post Dobraeum in Adv. I p. 609 pro συγκαρύγαι restituit Cobetus. Cf. Lob. rhem. p. 206. 65. Codex πεποιεῖσθαι, em. Mus. 67. συγκεκοπιαμένους coni. Palmerius, pro quo exspectaveris συγκεκοπιακότας. 68. συγκεκορδυλιμένα cod., συγκεκορδυλισμένα Mus., συγκεκορδυλημένα· κορδύλη γὰρ ἡ συστροφή Phot. 555, 9, συγκεκορδημένα· (συγκεκορδυλημένα Dobraeus Advers. I p. 609) συγκεχυρότα, συνεστηκότα idem 546, 19 rectius, nisi quod cum Cobeto malim ἐγκεκορδυλημένα. Post συνηθροισμένα, quod ad συγκεκροτημένα refert Thes. VII c. 982 C, divisionis notam sustulit et συνειλημένα correxit Albertus. 71. συγκοιμοῦσθαι codex, quod cum ordine requiratur συγκημοῦσθαι, fortasse συγκνημοῦσθαι scribendum est. συγκοιμᾶσθαι Mus. 72. σύγκλ.δα cod., σύγκλυδα Mus., συνήλυδα Valcken. ad Ammon. p. 32 sine caussa corrigere animadvertit Bast ad Greg. Cor. p. 918. Cf. Phrynich. app. soph. p. 64, 8. 73. σύγκληδες cod., σύγκλυδες Mus., συνήλυδες Valcken. l. l. Σύγκλυδες· συμμιγεῖς σύνεγγυς καὶ ὅμοια Albertus probabiliter, quamquam Hesychium saperent sic scripta: συγκεχυμένα. καὶ σύγκλυδες ὁμοίως, συμμιγεῖς σύνεγγυς. 74. συγκλήδων cod., em. Mus., συνηλύδων Valckenaer. 75. συγκοιτάδιον Albertus. 76. (η) Mus. Cf. EM. 733, 2. 77. Recte συγκομ(μ)άτιον Mus. Perperam simplici iota etiam in Ducangii Append. gl. p. 8 et Nonn. Epit. c. 184 scribitur. 78. Infra συνεκόμισε· συνήγαγε. 79. Schol. Il. I 534 Eustath. p. 772, 23. 80. Διοκλεῖ Mus., in codice scriptum videtur διο^{κλ}. Cf. Ath. III 115 D. Galen. lex. Hippocr. p. 570. 81. μεμαστιγωμέναι a Musuro expulsum ad συγκεκομμέναι refert Meinekius. 87. συνάξει cod., em. Cyr. 11 Suid. Infra συνκροτεῖ· συνάγει. 88. συνκρούεται· συνευφραίνεται infra. 89. Coray ad Isocr. II p. 50, quod fugit Thes. 90. (σ) Vossius.

* συγκινεῖν· σύζυγεῖν, συντροχάζειν
συγκυρία· συντυχία
* συγκύρημα· συντύχημα
* συγκυροῦντα· διαφέροντα
95. συγκύρεται· συντεύξεται
συγχαίρειν· ἐπιχαίρειν
συγχάσαι· συγχωρῆσαι
* σύγχει· ταράττει καὶ τάρασσε
* συγχεῦαι· συγχέαι. συγκόψαι, συντρῖψαι
2200. συγχέομαι· συντρίβομαι. καὶ τὰ ὅμοια
συγχριμφθέντα· συνενεχθέντα
συγχίας· τὸ πρὸς ἄγκιστρον μέρος τῆς ὁρμιᾶς
συγχρήσομαι· ....
* σύγχυσις· μίξις. θόρυβος. ἀφανισμός
5. * σύγχυτο· συνεχύθη, συνεταράχθη, συνεχωρήθη
* σὺ δὲ σύνθεο· σὺ δὲ κατάθου, σύ(ν)θου δέ
* σὺ δ' ἐν(ὶ) φρεσὶ βάλ(λ)εο· σὺ δ' ἐγκατάθου ταῖς φρεσί
σύδην· ταχέως, καὶ ὁρμητικῶς
συζῆν· ὁμοῦ ζῆν
10. συζυγεῖν· τὰ ὑποζύγια ὑποφωνεῖν ἐν τῷ ἕλκειν
συζυγία· συνάφεια
σύζωσμα· ἐν τῷ μεταλλικῷ τὸν ἐκρέοντα χαλκόν
συῆλαι· τόποι βορβορώδεις
συηνία· ταραχή, ἀηδία, ἀπὸ τῶν συῶν
15. σύθεν· ὥρμησαν
συθῆναι· δραμεῖν, ὁρμῆσαι
σῦθι· ἐλθέ
συθνόν· κεκρυμμένον
σῦκα· τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὃ τινες σύκωσιν
20. συκάζει· δοκιμάζει. συκοφαντεῖ. ἢ σῦκα τρώγει. καὶ τὸ κνίζειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις
* συΐ· συάγρῳ

SCR. 93. Symmach. I Regg. XX 26 Ps. XC 6. 94. Deuter. II 37 Num. XXXV 4 I Macc. XI 34. 96. Ar. Pac. 1317. 98. *Ι* 608 (Soph. OC. 609 Tr. 1229). 99. *Θ* 139. 2204. Genes. VII 9. 5. *Π* 471. 6. *Α* 76. 7. ἐνὶ *Α* 297. 8. Aesch. Pers. 480. 9. Passim Comici ap. Iacob. V 2 p. 976 laudati Demosth. 363, 4 Plat. Polit. 302 B. 12. Theophrastus. 14. Pherecr. fr. XI vol. II p. 344. 19. Ar. Rann. 1278 Hippocr. 1085 H. 20. κνίζειν] Plat. com. fr. XXXVI p. 691 Menand. fr. CCCCXXXIX p. 318. 21. *Δ* 293.

ADNOT. 91. Ordo συγκυνεῖν poscit, quod haud scio an συγκυλίειν sit. 92. συγκυρεῖ cod., em. Cyr. Cf. κατὰ συγκυρίαν. 94. Cyr. 11. Suid. Phot. 547, 3. 95. συγκύρσετε· συντεύξεσθε vel συγκύρσει· συντεύξεται lego. 96. Haec synonyma non esse docet Ammon. p. 57 Valck.; qua propter conicio Arist. Pac. 1317 ξυγχαίρειν κἀποχορεύειν respici et ξυγχαίρειν explicari ἐπιχορεύειν. 97. Lob. rhem. p. 84. 98. ταράττη καὶ τάρασσαι codex, τάραττε [καὶ τάρασσαι] Mus. Correxi; confundit enim συγχεῖ et σύγχει, nisi σύγχει· — ἐτάρασσε spectat *Ν* 808. Cf. συγχεῖ. 2202. Ordo laesus suspectum reddit. 3. Om. Mus. Forte συγχωρήσομαι e Menand. fr. V vol. IV p. 129. Nam seqq. gl. spuriae sunt. 5. συνεχωρήθη corruptum videtur e συνεχώσθη; nisi nova glossa est συγχωρηθῇ. 6. (ν) Mus. σεύθου Aldus. 7. (λ) Mus. 10. τὸ τά? 11. συναφία cod., em. Mus. 12. *Theophrastum designat.* Vide σκαρφῶν, προσφανῆ πτώματα. ALB. PEARSO. 13. βαρβαρώδεις cod., em. Salmasius Lob. Proll. p. 110. Infra ὑολλός· τόπος συῶν βορβορώδης, ὑοχαί· τὸ βορβορῶδες ὕδωρ, unde patet, συόαι· βάρβαροι minus recte Σ(κ)ύθαι· βάρβαροι corrigi a Meinekio. Debebat συοχαί· βόρβοροι. 14. Cf. συανία. 15. ὥρμησεν cod., em. Mus. Poterat quoque σύθη. 17. σύθι cod., em. Goettling. de acc. p. 89. 18. An κυθνόν? 19. Schol. Rann. 1278 Galen. lex. et Poll. II 65. 20. Expectabam τρυγᾷ pro τρώγει. Nam σῦκα τρώγειν dicitur συκίζεσθαι ap. Pallad. AP. IX 387, 21. Sed supra ἀποσυκάζειν· σῦκα ἐσθίειν, et συκαστής ni fallor συκοτρώκτης. — συκάζει· συκοφαντεῖ Phot. 547, 18.

συκαμήδωρος· μωρός
συκάμινα· ἡ παρ' ἐνίοις μορέα, τὸ δένδρον. καὶ ὁ καρπὸς......
συκάνης· συνετὸς [τῆς συκομορέας
2225. συκάστρια· συκοφάντρια
Συκάτης· ὁ Διόνυσος
συκῆ· τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες
συκηγορίαν· τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν
συκῆ Αἰγυπτία· ἡ λεγομένη κερατία τὸ δένδρον
30. συκίδας· τὰς ἐχούσας ἐν τοῖς δακτυλίοις συκᾶς
συκιδαφόρος· ἐνίοτε ὁ συκοφάντης· ποτὲ δὲ ὁ συκόπρωκτος
συκίνη μάχαιρα· συκοφάντρια
σύκινον· ἀσθενές
συκομορέα· συκάμινον
35. σῦκον αἰτεῖν· κολακεύειν
σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ· παροιμία ἐπὶ τῶν κειμένων ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν βουλομένων. ὁπότε φανεί(η) σῦκον πρῶτον τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθεσαν
συκοσπαδίας· ὁ συκοφάντης
συκοφάντης· ψευδοκατήγορος. κακοπράγμων
συκοφάνται· οἱ ἐπηρεάζοντες
40. συκοφαντία· καταλαλιά
συκχάδαι· ῥάπη
συκχάδες· εἶδος ὑποδήματος
σύκχοι· ὑποδήματα Φρύγια
* συλαγωγῶν· ἀπογυμνῶν
45. συλᾷ· ἐκδύει, συλεύει
σύλαιον· θύλακον
συλᾶν· ἀφαιρεῖσθαι, γυμνοῦν, σκυλεύειν
συλήσει· ὅμοιον

SCR. 23. Amphid. fr. VI vol. III p. 318. 27. ADN. 28. *Ex comico, ut videtur.* Thes. 35. Adludit Ar. Vespp. 303. 40. Aeschin. p. 47, 21. 44. Coloss. II 8.

ADNOT. 22. *συκόμορος· μόρον* voluisse videtur Pergerus. Non liquet; nam quae LDindorfius VII c. 1017 disputavit futilia sunt. 22. Huc Pearso recte refert *τῆς συκομορέας*. 24. Ludere putandi sunt Albertus et LDindorfius prior *πυκινός· συνετός*, alter *συκάνης· ἀσύνετος* conicientes. 26. *Συκεατίς* cod., *Συκεατής* Mus. Apud Sosibium Ath. III p. 78 C *Συκίτης* cognomen Dionysi apud Lacedaemonios dicitur. Cf. Gerhard *Mythol.* I p. 482. 487. 492. 27. Apud Theophr. HP. III 9, 3, quem Heinsius adhibet, syce est pini species quaedam; taedarum generi adnumerat sycen Plin. HN. XVI 10. *Συκῆν* et *πεύκην* variae lectiones sunt in Eupol. fr. I 4 p. 426 vol. V p. 34. Suspectum *δενδρῶδες*. 29. Cf. *κερωνία*, pro quo *κερατωνία* supra minus recte. 31. Aliter Phot. 547, 12: *Συκίδα: συκίδαφος· ὁ ἐπὶ παντὶ δυσαρεστούμενος καὶ ἀνάγωγος*, quod quomodo cum Hesychio hunc in modum correcto *συκιδαφάγος — συκοτρώκτης* (sic Alb.) conveniat, vellem edocuisset LDindorfius Thes. VII c. 1017 C. Neque quidquam glossa ab Alberto apposita *σακκινόσυκος· (—κυσος)· δασύπρωκτος* proficitur. Mihi Photii explicatio ad *σικχός* ducere videtur, Hesychii expositiones ad *συκαστής*, nisi Alberti coniectura *συκοτρώκτης* speciosior forte est, quam verior. Videndum porro num quid usui esse possit gl. *φόρυς· δακτύλιος, ὁ κατὰ τὴν ἕδραν*. 32. *συκήνη, μάχαιρα* cod., em. Mus. Cf. Macar. VII 82 Mich. Apost XV 81. — *συκοφάντις* Suid., *συκοφαντία* Phot. 547, 14. Videtur *συκοφάντρια* ad solum *συκίνη* spectare, quemadmodum Arist. Plut. 946 sycophantam dixit *σύκινον*. 34. Forma sequiorum. Zonar. Geopon. X 3, 7. 35. Zenob. V 91 p. 157. 36. *Ἑρμῆν* cod., em. Zenob. V 92 p. 157 Eustath. 1572, 57 unde *ὁπότε φανείη* restitutum pro *ὁπότε φανεῖ*, a Mus. male in *φανῇ* mutatum; *ὁπήτη φανῇ* error Aldi. — *ἀνετίθεσαν. καὶ ὁ βουλόμενος ἐλάμβανε* Musuri est interpolatio. 37. Cf. Hemsterh. Plut. 874. 39. Huc pertinet Artemidor. I 73 p. 101: *συκοφαντίας καὶ ἐπηρείας προαγορεύει. συκάζειν γὰρ τὸ ἐπηρεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί.* 41. *ῥαπίς* et *ἀρπῖδες* conferunt interpp., qui *συκχάδες* corrigunt. Coni. *συκχάδα ῥάπτει·.....* 42. Poll. VII 86. 43. *ὑποδηματος* cod., em. Mus. 45. *σκυλεύει*? 46. *σύλακον* Albertus suadente ordine. Similiter Valck. Theocr. Adon. p. 285 Pierso Herod. p. 443. Sed vide cod. Vatic. 14 Porphyrii ap. Villois. Anecd. II p. 101 et Bast. ad Greg. Cor. p. 22. — *συλλίον* Ahrens Dial. II p. 69.

* σ υ λ η θ ε ί ς· ἀφαιρεθείς
2250. σ υ λ λ α β ὰ ς ὁ δ ο ῦ· τοὺς συλῶντας καὶ ἐκδύοντας
σ υ λ λ α μ β ά ν ε ι· βοηθεῖ
* σ υ λ(λ)α γ ν ε ύ σ α ς· συμπορνεύσας
σ υ λ λ έ γ ε τ α ι· συνάγεται
σ υ λ λ ε λ ο γ ι σ μ έ ν α· ἀπὸ συλλογισμῶν
55. σ υ λ λ ή β δ η ν· ὁμοῦ συλληπτικῶς, ὡς δι' ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν συντόμως
σ υ λ λ ή π τ ο ρ α· συναγωνιστήν. συνεργόν, σύμμαχον
σ υ λ λ ή ψ ε τ α ι· ἔγγαστρον ἕξει. ὑπερασπιεῖ. καὶ τὰ ὅμοια
σ υ λ λ ί ρ· θύλακος
σ υ λ λ ο γ ι σ ά μ ε ν ο ς· συναγαγὼν τὸν λογισμόν, καὶ θεωρήσας
60. σ ύ λ λ ο γ ο ς· σύνοδος ἀνθρώπων, ἄθροισμα
σ υ λ λ ο χ ι σ μ ό ς· ὄνομα τακτικόν
σ ύ λ ο ν· ἐνέχυρον
σ υ λ ῶ· σκυλεύω
(*) σ υ μ β α λ ε ῖ ν· συναλλάξαι. καὶ ἐνύπνια ἐπιγνῶναι. καὶ εἰς μάχην συμβαλεῖν. [συμμίσγειν, συνίεναι
65. (*) σ υ μ β α λ ε ῖ ν· λοιδορεῖν
σ υ μ β α θ έ ν· τὸ ἀπὸ συμβάσεως ὁρισθέν
σ υ μ β α ῖ ε ν· συνέλθοιεν
σ υ μ β α ί ν ο ν τ α· συμφωνοῦντα
σ υ μ β α λ ε ῖ ν· διακρῖναι
70. σ υ μ β ά λ λ ε τ α ι· λέγεται
σ υ μ β α λ λ ό μ ε ν ο ι· συναγόμενοι
σ υ μ β ά λ λ ω ν· συναρμόζων
σ ύ μ β α λ λ ε· συναγωνίζου
σ ύ μ β α μ α· κατηγόρημα. συμβεβηκός
75. σ υ μ β ᾶ μ ε ν· συμφωνεῖν
σ υ μ β α ρ ι τ ι κ α ῖ ς· Περσικαῖς. ὑπερηφάνοις. πολυτελέσι
σ υ μ β ά σ ε ω ς· εἰρήνης
σ ύ μ β α σ ι ς· ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν
σ υ μ β α τ ή ρ ι ο ι· εἰρηνικοί. διαθέσεις
80. σ υ μ β ε β η κ ό ς
σ υ μ β έ β λ η τ α ι· ἀπαντᾷ, συνενήνεκται. νενόηται. ὠφελεῖ
σ υ μ β ῇ· ....
σ υ μ β ῆ ν· σύμφωνα λέγειν

SCR. 49. Isocr. p. 119 D. 51. e. g. Eur. fr. 435 Soph. Stob. Flor. VIII 11 Ar. Vesp. 734 alii. 55. Aesch. Prom. 505. 57. Iesai. VII 14. — Ar. Eqq. 229. 59. Isocr. 267 B. 60. e. g. Eur. IA. 514. 65. Soph. Ai. 1323. 67. ξυμβαῖμεν Eur. Phoen. 590. 69. e. g. Eur. Med. 675. 71. Iesai. XLVI 6. 72. Eur. fr. 339. 73. σύλλαβε? Eur. IA. 160. 74. Symmach. in Eccles. III 19. 77. Thucyd. IV 130. 78. Eur. Phoen. 83. 79. Thucyd. V 76. 81. ὠφελεῖ] Sapient. V 8. — ἀπαντᾷ] cf. Hom. η 204.

ADNOT. 50. συλητάς Sopingus. Forte: σ ύ λ λ α β' ὁ δ ο ύ ρ ο υ ς· συλῶντας. 56. Separata coniunxit Vossius. 57. ἐν γαστρὶ Palmer. 58. σ ύ λ λ ι ρ· θύλακον cod., correxi. Laconicum est pro θυλλίς, quod per θύλακος explicat Arcad. 30, 12. Vide gl. 2246. 62. σῦλον? 64. Confundit συμβαλεῖν et συμβάλλειν nisi hoc ipsum excidit, aut sub altero συμβαλεῖν latet, — συνεῖναι cod., em. Is. Vossius. — Cf. μ ῖ ξ α ι· συμβαλεῖν. σ υ μ β ο λ ή· μίξις. 66. σύμβαθ . . cod., σύμβαθυ Mus. Sed duas literas deletas esse testatur Schowius, quarum prima fuit ε. Cf. Poll. VIII 140. 68. Cf. οὐ συμβαίνει. 71. συνάγονται cod., em. Mus. 73. συμβάλλαι cod., em. Mus. 74. σύμβακα cod., em. Salm. 76. Συβαριτικαῖς Sopingus et Salmasius. Cf. σύρας μαχαίρας et συβριάζειν. 79. εἰρηνικαὶ Mus. Restitui codicis lectionem ad Thucyd. V 76; συμβατήριοι λόγοι referendam. Cf. Phot. 548, 19. 82. συμβεῖ in codice glossae praec. adnexum, a Corai ad Isocr. II p. 339 argumentis invalidis defensum, separavi. Cf. ξυμβῇ et συμπέσῃ. 83. Infinitivus aeolicam passus est apocopen, qua de cf. GDindorf. ad Aeschyl. praef. p. LXIX ed. Teubn. Codex σύμβην, fortasse ferendum.

συμβῆναι· συνομολογήσασθαι
2285. συμβιβάζει· εἰς φιλίαν ἄγει. ἢ συλλαλεῖ
συμβιβασθέντες· διδαχθέντες, διαλεχθέντες
συμβίβασις· πεῖσις, διδαχή, πίστις
συμβιβα(..)τω· διδαξάτω
συμβλημένος· συναντήσας
90. σύμβλητο· ἀπήντησεν
συμβιβῶ σε· συνάπτω σε, διδάσκω σε, συμπορεύομαί σε
σύμβολα· σημεῖα
συμβόλαια· κοινωνία χρημάτων. ἢ τάγματα. ἢ γράμματα
συμβολαιογράφος· ὁ τὰ συμβόλαια γράφων
95. συμβόλαιον· συνάλλαγμα, συγγραφή, ἀσφάλεια, γραμματεῖον
συμβολαί· μάχαι
συμβολαίας δίκας· τὰς κατὰ σύμβολα[ιον]
συμβολατεύειν· συναλλακτεύειν
συμβολεῖ· συντυγχάνει
2300. συμβολή· μίξις
συμβολῆσαι· συντυχεῖν
συμβολικῶς· σεσημειωμένως
σύμβολον· σημεῖον. συμπόσιον. ὁρισμός
σύμβολος· οἰωνός. [καὶ τὸ διδόμενον τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον
5. σύμβοτον· σύννομον. σύνηθες
συμβουαί· συνωμόται
συμβουάδ(δ)ει· ὑπερμαχεῖ. Λάκωνες
συμβο[υ]λεύς· ἁλιευτικὸν σκεῦος, περὶ ὃ τὰ λίνα πλέκουσιν
συμβουλή· γνώμη. δόσις
10. συμβίκη· εἶδος ὀργάνου
(Σ)ύμη· νῆσος
συμβῶμεν· συναφθῶμεν
[σύμμαρ, συλλαβών]
συμμάρψας· συλλαβών. δήσας
15. σύμμαχος· βοηθός

SCR. 84. Eur. Andr. 233. 86. Coloss. II 2? 88. Iudic. XIII 8. 89. ο 440. 90. ξ 39. 231. 91. Psalm. XXXI 10. Cf. Ernesti gl. sacr. p. 255. 93. Eur. Ion. 411. 95. Menand. fr. CCCXCI p. 313. 97. Thucyd. I 77. 98. Epicharm. Ath. IX p. 374 E. 99. Aesch. Sept. 358. 2304. Aesch. Prom. 487. Cf. ADN. 11. *Β* 671 Herod. I 174 Thuc. VIII 41. 12. Tragic. adesp. 121. 14. *Κ* 467 Eur. Cycl. 397. 15. Archiloch. fr. 77 p. 553.

ADNOT. 85. *συλλαλεῖ* ad *συμβαβάζει* referatur non opus. *Συμβιβάζων· συλλαλῶν, διδάσκων* Phot. 548, 22. 88. (*σά*) Hammondus ad Act. App. IX 22. 90. *συμβλήτω* cod., em. Iensius. 91. *συμβιβῶσαι, συνάπτοσαι, διδάσκοσαι* cod., em. Mus. cui favent Stephani et Theodoreti lex. mss., gl. mss. in Octat. ap. Cyr. 63, gl. in Psalm. ap. Cram. AO. II 466, 8 Suid. 93. Schol. Platon. p. 350. 396 Bekk. — *τάγματα* ad *συμμορίαι* refero. 95. *συγγραφή κτλ.* continua legebat Palmerius. 97. Cf. *ξυμβολιμαίας* et Cobet N. L. p. 168. 99. Schol. Aesch. Sept. 358. 2303. *συμπόσιον* fortasse voc. *συμβολή* interpretatur. Possis *συμβολῶν· συμποσίων.* — *ὁρισμός*] *γνώρισμα?* *tacitum tesserae signum, Parole* (Eur. Rhes. 573). 4. *οἰωνός*] Phot. 549, 10 Hesych. *ξυμβόλους*, schol. Ar. Av. 721 schol. Pind. Ol. XII 7. — — *τὸ διδόμενον κτλ.*] Lex. Bekk. 301, 1 Poll. VIII 16 Phot. 549, 5 vocant *σύμβολον.* 5. *σούμβοτον*, ut supra *σουνεπτάσθαι*, contra ordinem editi. 6. *σύμβουλοι· συνομώται* (l. *συνωμόται*) Phot. 549, 9, quod, licet ordini ibi conveniat, probari nequit, ac nollem probasset Thes. VII c. 1062 B. Ordo poscit (*συμβούδαι* vel) *συμβουαί· συνωμόται* (*συνομόται* cod.) 7. *σύμβουαδεῖ* cod., em. Albertus, amplectitur Ahrens II 97. Falluntur Is. Vossius et OMueller alter *συμβοηθεῖ* alter *συμβουάσει* (Dor. II p. 542) conicientes. 8. Koen. ad Gr. Cor. p. 551 ,Hero in Mathem. vett. p. 126 C' ALB. 9. *δόσις* explicat voc. *συμβολή.* 10. Ordine *συμβύκη* h. e. *σαμβύκη* requiritur. 11. (Σ) Mus. 13. Om. Mus.

συμμεμαρτυρημένη· συνειλημμένη
συμμετρία· ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρες, οὐκ ἔχον σύρμα
συμμίσγειν· ὁμιλεῖν, συνουσιάζειν
συμμορία· πολιτικὸν σύστημα, πλῆθος, σύνταγμα
2320. συμμοριῶντας· τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας
συμμῦσαι· σκοτῶσαι
συμμυολόγους· ἀντὶ τοῦ σιωπῶντας
συμμ(ύ)ων· σιωπῶν
συμπάντων· ὁμοῦ πάντων
25. συμπαρομαρτοῦσαν· συνακολουθοῦσαν
[συμπειρασθέντες· συντραφέντες]
συμπατάγησαν· συνεκρότησαν, συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες
συμπεριγενόμενον· συμπεριλαμβανόμενον
συμπεπερονημένους· συμπεφιβλωμένους. συῤῥαφέντας περόνῃ
30. συμπέσῃ· συμβῇ. συγκροτηθῇ
συμπεσών· συντυχών
συμπεφλασμένος· συντεθλιμμένος
συμπιεζούσης· θλιβούσης
συμπίτνει· συμπίπτει
35. συμπλάττομεν· ψευδόμεθα
συμπλευσάντων· ὁμονοησάντων
* συμπνευσμός· ὁμόνος
συμπληγάδες· αἱ παρ' Ὁμήρῳ πλα(γ)κταί
σύμπλους· συνοδευτής
40. συμποδίζει· κωλύει
συμποθέν· καταποθέν
* συμποδιστής· ὠμὸς ἐκ τοῦ ἴσου
σύμπορπον· τὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὤμους χιτῶνα.....
συμπόσιον· τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως
45. συμπράξει· βοηθήσει, συνάρξει, συλλαβεῖ
σύμπτωμα· συνάντημα. συμβεβηκὸς ἐξάπινα
συμφανές· φανερόν
συμφανής· φανερός

SCR. Callim. epigr. XIX 6. (I Macc. XI, 22). 24. *Α* 90 *Β* 567. 26. Xen. Hell. V 2, 41. III 2 IV 3, 11. 27. *Ψ* 102? 29. ADN. 30. Isocr. p. 9, 8. 31. Karsten. Aesch. Ag. 164. 34. Eur. Hec. 840. 960. 38. Eur. Mus. 2. 39. Eur. Hel. 1207 Heracl. 216. 47. Aristot. de anim. I 2.

ADNOT. 17. Poll. VII 54. 19. Parreidt de symmoris Magdeb. 1836. 20. Vulgo *συμμορίτας*. Nisi coaluerunt gl. *συμμοριῶν· ....* et *(συμμορί)τας· τοὺς κτλ.* Cf. Demosth. 260, 20. 21. *συμβῆσαι* cod., em. Palmer. 23. *συμμῶν* cod., em. Voss. 26. *συσπειραθέντες· συστραφέντες* recte schol. Platon. p. 326 Bekk. Phot. Suid. Hesych. infra. Et sic post Voss. et Alb. corr. Meinekius Philol. XII p. 623. 27. *συμπ(λ)ατάγησεν —εν?* Cf. Apoll. lex. Hom. 28. Suspectum. 29. *συμπεπορπημένους· συῤῥαφέντας περόνῃ* Lex. in Octat. Exod. XXXIX 5 *συμπεπορπημένους· συμπεφιβλωμένους* Cyr. 11. Hinc Albertus *συμπεπορπημένους· συμπεπερονημένους κτλ.* restituebat, haud male. — *συμπεφιβλομένους* cod., om. Mus. Correxi. 34. *συμπέφιλα. σταvύμος* cod., *συμπεφυλλεστενωμένος* Mus., em. LDindorf. Thes. VII c. 1145 A. B. 34. *συμπιτνεῖ* cod. 36. *συμπνευσάντων* HSt alii. 37. Sic cod., *ὁμόνοια* Mus. „*συμπνοίας· ὁμονοίας Cyr.* (63). *Sed ordo docet hic legendum esse συμπλευσμός*“ Is. Voss. Contra *συμπνευσμός* restituit Cobet NL. p. 171 referens ad Demosth. de coron. p. 284. Codicis manus ad *σύμπνους· ὁμόνους* ducere videri possit. 38. (*γ*) Mus. 42. Non liquet. Sed videtur *σύμποδα στήσω· ὁμόσε* vel *σύμποδ' ἵστησι* latere. Cf. Aristophanes (Com. vol. V p. CLVIII) ap. Poll. VI 159. 43. *σύμπορ, ποντὸν* cod., *σύμπορπον· τὸν* Mus., *συμπορπητόν* Casaub. Baron. Exec. XVI p. 635 [559b]. *συμπορπωτόν* HSt. — *ἀλλὰ περόναις* subaudiebat Valesius. 45. Cf. *συνάρξει* quod *συναρήξει* scribo. *Συλλαβεῖ* Hesychio condonandum videtur. 46. *συμβεβηκὸς κτλ.* coniunxit Palmerius.

συμφέρει· ἁρμόζει. ἀγαθόν. συνᾴδει. συν(ευ)τυχεῖ, συντυγχάνει
2350. συμφέρεσθαι· συμφωνεῖν, συναρμόττειν, ἀκολουθεῖν, συντυγχάνειν
συμφέρον· συνοιστόν
συμφερτή· συμφορητή, συνακτή
σύμφημι· συναινῶ. συνομολογῶ
συμφήτωρ· μάντις. μάρτυς
55. συμφθείς· συντριβείς
συμφορά· συντυχία. σύμπτωτα. ἀτυχία
συμφορήσας· ἀθροίσας, συναγαγών
συμφόρησις· σύναξις
συμφορίας· συμπεφορημένης, συμμίκτου
60. σύμφορον· ἁρμόζον, καλόν, συμφέρον, σύμφωνον
σύμφορος λιμός· ὁ συμπίπτων, καὶ συνών
συμφράδμονες· ὁμόφρονες, σύμβουλοι
σύμφρα· θυσία τῷ Ἀπόλλωνι τελουμένη
συμφρασθῆμεν· καταπληθῆναι
65. συμφράξαι· συμφράσαι
* συμφράσ(σ)ατο· συνεσκέψατο
συμφυᾶ· ὁμοφυᾶ
* συμφυλετῶν· ὁμοεθνῶν
σύμφυλον τάγμα
70. συμφυράσουσι· συμμιγήσονται
σύ(μ)φυτον· συμπορευόμενον, συνόν
σύμφυτος· ἡ νεκτάριος ῥίζα, ἣν ἔνιοι ἑλένιον, ἔνιοι δὲ μηδίκην
συμφῦσαι· ἀνάψαι
συμφωνία· ὁμοφωνία
75. συμφώνων· ὁμοίων
* συμψη(σ)θείς· βλαβείς, τρωθείς
συμψηρᾷ· συμψηλαφᾷ
σύμψηφος· ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, καὶ κατατιθέμενος
σύν· ξύν, ἅμα, ὁμοῦ. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς καὶ μετά ἀπό καὶ πρός. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ
80. συνάγειν· μετ' ἀλλήλων πίνειν

SCR. 52. *N* 237. 53. Rom. VII 16 secundum gl. mss. apostolicas. Tragici (Aesch. Prom. 40 Soph. El. 1257 Ai. 278) ξύμφημι scribunt. 57. Herodot. V 92. 61. Hesiod. Opp. 300. 62. *Π* 372. 66. *Λ* 537. 68. I Thess. II 14. 70. Parum probabiliter referunt ad Esai. XIII 8, ubi codd. συμφοράσουσι legunt (a συμφοράζειν). 73. Plato Sympos. 192 F Epist. VI p. 323 B. 74. Plat. Symp. p. 187 B. 76. Ierem. XXII 19. 78. Plat. Lach. p. 184 D Rep. II p. 380 C. 80. Menand. fr. I vol. IV p. 202.

ADNOT. 49. ἀγαθόν ad σύμφορον refer, nisi mavis ἀγαθόν ἐστιν. Pro συντυχεῖ LDindorf. Thes. VII c. 1490 B suasit συντρέχει, em. AM. 51. συνοῖσον Lobeck. parerg. p. 724. Sic συνοῖσον· συμφέρον Phot. 555, 18. Contra συμφερτόν· συνοιστόν Albertus et LDindorf. coll. Eustath. *N* 237. 54. Cf. σαφήτωρ et ἀφητορεία. Lob. Path. El. p. 46. 55. συμψησθείς (Ierem. XXII 9)· βλαβείς, τρωθείς, pro quo male Suid. συμησθεὶς Hesych. συμψηθείς, Phot. et Cyr. Hoc reponentem Albertum castigat Lob. rhem. p. 16. 56. συμφόρησις· συμφορά — ἀτυχία, σύναξις cod., συμφόρησις· σύναξις singularem glossam constituere vidit LDindorf. Thes. VII c. 1148 D, quam suo loco collocavi. 58. Addidi. Cf. 2256. 59. συμφορητᾶς vel συμφερτᾶς? 63. Non liquet. Cf. Philol. XV 2 p. 345. 64. συμφραχθῆμεν· καταπλησθῆναι Kusterus et Is. Voss. coll. φράσσεται· πληροῦται. 65. Suspectum. Videntur duo articuli. 67. Malim ὁμοφυῆ. 68. συμφυλητῶν cod., em. Suidas a Sopingo allatus. 71. Confundit σύμφοιτον et σύμφυτον, ut Vossius docuit. 72. ,Erotian. (p. 294 Frz) Diosc. IV 9. 10. Apsyrt. Hippiatr. p. 181' ALB. Alia dabit Thes. c. 1158, ubi male μηδικήν relictum est. 73. συμφῆσαι cod., em. Alb. Praeterea malim συνάψαι. 76. (σ) Heinsius alii. συμψισθεὶς Cyr. 11 Phot. 551, 4. Cf. συμφθείς et συνεψήσθη, ubi συνελεπτύνθη corrigendum. 77. συμψῆραι· συμψηλαφᾶν Albertus, Lob. rhem. p. 135. 80. Ath. VIII 365 C.

συναγεῖραι· συναγαγεῖν, συνάψαι
συναγελάζονται· συνδιαιτῶνται
συναγέσκεο· ἰσχνοπρεπεῖς
συναγηγερκώς· συναθροίσας, συνάξας
2385. συναγηγερμένων· συναχθέντων
συναγορεύει· ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει
συνάγουσι· συνεληλυθότως πίνουσιν
συναγρίδα· θαλάσσιος ἰχθῦς
συναγρόμενοι· συναγόμενοι
90. συναγώγιον· συμπόσιον ἔθου
συνᾴδει· συμφωνεῖ
συνᾴδοντα· συμφωνοῦντα
σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει· παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν
συναθροίζεται· συνάγεται
95. * συνακτήριον· συνάθροισμα
* συναΐδιος· συνυπάρχων
σύναιμος· ἀδελφός
συναινεῖ· συνευδοκεῖ. συγκατατίθεται
σύναινος· ὁμόδοξος
2400. συναινῶ· συντίθημι
συναίνυτο· συνελάμβανεν
[συναίρεσθαι· συνερωτᾶν
συναιρήματα· ἐρωτήματα. συλλαλήματα]
συναιρουμένοις· συμβαλλομένοις
5. σύναιχμα· σύμμαχα
συναλλάσσωμεν· συνάγωμεν
συνάλλαγμα· σύναξις. ἢ γαμικὸν συμβόλαιον
* συναλοιφή· συναγωγή. συγκεχυμένη σύγκρισις
* συναλείφων· τὰ αὐτά
10. * συναλιζόμενος
συναλισθείς· συναχθείς, συναθροισθείς
συναλισθέντες· συναχθέντες
συνάλματα· συμπηδήματα
* συναλλακτής· φιλιαστής
15. συνανακραθεῖσα· συγκερασθεῖσα

SCR. 81. Herod. I 4. 82. Aristot. HA. IX 2 Mnaseas ap. Aelian. HA. XVII 46. 88. Arist. HA. II 13. 16. 89. *Λ* 686. 90. Menand. fr. VI p. 115. 93. *Ἀθάνᾳ καὶ χέρα* vel *Ἀθαναίᾳ χέρα* Meinck., qui Euripidi vindicat. 94. Arist. HA. VII 2. 97. Soph. OC 1355 El. 156. 99. Iustin. Mart. p. 265 [143 A]. 2400. Callim. fr. XXVII p. 425. 1. *Φ* 502. 10. Actt. Ap. I 4 (cf. gl. mss.)

ADNOT. 82. 83. Sic codex, Musurus *ἰσχνοπρεπεῖς* cum *συνδιαιτῶνται* coniunxit et *συναγέσκεο* praefixit glossae *συναγώγιον*. „Interpretatio *ἰσχνοπρεπεῖς* si conveniret, significationem obtineret *contrahendi*, quam habemus in locutionibus *συνάγεσθαι λιμῷ* sim. Sed videtur participium verbi *συνάγεσθαι* aut tale quid excidisse." Thes. VII c. 1178 A. 87. Quod in Ev. Matth. VI 26 in membris parallelis occurrunt *σπείρουσι* (cod.) et *συνάγουσι*, nihil nos iuvat. Coraes in Suppl. Lex. Schneid. p. 178 restituere voluit *συνεληλυθότες πίνουσι*, quod Meinekio suasore recepi. 88. Casaub. Ath. VII 322 B, F; 323 A; 327 D. 90. Cf. 83. Recte Ath. VIII 365 C: *συναγώγιον τὸ συμπόσιον*. Obscura manet vox *ἔθου*, fortasse ad 96 retrahenda: *συναΐδιος· συνυπάρχων ΘΕΩΙ*. 92. Post hanc glossam pone *συνάει· συγκοιμᾶται* et *συναέσαι· συγκοιμηθῆναι* vocabula rarissima, quae infra *συνδεῖ*, *συνδέσαι* scripta sunt. 93. Zenob. V 93 p. 158. 97. Corrupte *συναχμός* Cyr. 39. 2402. *συνερέσθαι* Phot. 554, 2 Hesych. suo loco. 3. *συνερήματα* Pearso. 4. Infra *συνερόμενος· συμβαλλόμενος*, et *συναράμενος· συμβαλόμενος*. *Συναιρόμενος· συμβαλλόμενος, συνερχόμενος, συμβοηθῶν* Phot. 551, 10. 7. *συνά(λλα)ξις*? — De altera significatione Hemsterhusius conferri iubet Artemid. II 66 III 40 Eur. Androm. 1245 Dionys. AR I 60 Dio Cass. LIV 16. *σαμικόν* cod., em. Sopingus. 10. 11. Separavit Albertus.

* συνανοίσετε· συναν(εν)ἐγκατε
συνάορος· σύζυγος, γυνή, σύγκοιτος, συνηρμοσμένη
συναπηρτισμένος· πεπληρωμένος
συνάπτεται· συμπορεύεται, συνέρχεται
2420. συναράμενος· συναγωνιζόμενος. συμβαλόμενος
συναράσσει· συγκρούει
* σύναρθρος· μετὰ ἄρθρου τοῦ προηγουμένου τῶν ὀνομάτων
συναρήρακται· συγκέκοπται
συναρία· συνοδία ἀλλόφυλος
25. [συναρίς· συναφή. [φίλος] ἁρμονία]
συνάρξει· συμπράξει, βοηθήσει, συλλαβεῖ, ἑνώσει
σύναρξις· συνουσία. καὶ τὰ ὅμοια
σύναρσις· συναφή. ἁρμονία
συναρτῶν· συνάπτων
30. συνασπιεῖ·
συνασπίζει· συμμαχεῖ
συνασπισμός· πύκνωσις. οἱ δὲ συνασπισμούς
συναυθλοῦμαι· διαπεραιοῦμαι
συναυλία· συμφωνία
35. συνάφεια· σύζευξις, ἕνωσις
συνάχθεται· συλλυπεῖται
συνάψας· συνδήσας, ἑνώσας, συμμίξας
συμβαίνοντα· συμφωνοῦντα
συνδεδραμηκότων· συνελθόντων
40. συνδεῖ· συντηρεῖ. [συγκοιμᾶται]
συνδεύμενος· συνδεδεμένος
συνδέοντες· συνδεσμοῦντες
[συνδέσαι· συγκοιμηθῆναι]
σύνδεσμος· πλοκή. ὁμόνοια
45. σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι· συνέδησε δὲ τοὺς ἀγωγεῖς τῶν ἵππων
συνδήσας ἄρα | τὼ χεῖρε· συνδήσας δὴ τὰς χεῖρας

SCR. 16. Genes. L 25 Exod. XIII 19. 17. Tragici (Eur. Alc. 824). 19. Aesch. Pers. 742. 20. Cf. Thuc. IV 10. 30. III Macc. III 10. 32. Cf. Poll. I 152. 34. Comici, e. g. Ar. Eqq. 9. 37. e. g. Alex. com. III p. 435. 44. IV Regg. XI 15. 45. K 499. 46. Similiter Plato Euthyphr. p. 4 C. Trimetrorum reliquias agnoscit Meinekius.

ADNOT. 16. συνανοίσατε· συνανέγκατε cod., em. Alb. συνανύσηται· συνανενέγκηται Cyr. 11. 17. Cf. ξυναύρον et ξυνάωρ. 19. Ordo συνάπτεται poscere videbatur pro συναπάγεται. Vide SCR. 23. Lob. Phrynich. p. 32. 24. Neque συγκυρία neque συναρχία, quarum optionem dat Sopingus, hic locum habuisse persuasum mihi est. Συναίρειν εἰς συνοδίας dixit Nehemias VII 5. At ne opus quidem videtur correctione. Nam recte habet συναρία (cf. ὁμαρής). ‚*Tum fort. leg. ὁμόφυλος, ut sit tribulium conventus.*‘ Meinek. 25. φιλότης. ἁρμονία Albertus, qui infra sine mendo σύναρσις legi adnotavit. Meinekio συναρία corrigendum videtur. 26. Priores explicationes ad συναρήξει referendae sunt, quod supra s. v. συμπράξει etiam restitui, reliquae ad συνάξει, συνάψει, vel συνάρσει. Tum συλλαβῇ vel συλλήψεται scribendum, quod utrum significatione *adiuvandi* an *comprehendendi* (schol. Dionys. Thr. 795, 24) praeditum esse voluerit, non liquet. 27. Hoc etiam videri possit σύναρσις scribendum esse. Sic Aesch. Prom. 650 ξυναίρεσθαι Κύπριν θέλει, ubi schol. A συνουσιάσαι, alter συμβοηθῆσαι αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην explicat. Sed placet σύνερξις, voc. Platonicum Rep. V p. 460 A Tim. p. 18 D Poll. III 44. 28. Cf. συναρίς, quod Pearso et Alb. recte σύναρσις scribunt. 30. 31. Separavi. 33. συναυθλοῦμαι recte Mus. nisi quod συνναυσθλοῦμαι scr. cum Iensio Lect. Lucian. p. 314. 36. συνάχθηται cod., em. Mus. Alius συλλυπῆται malit. 38. συμβαίνουτα cod., em. Voss. 40. Confundi συνάει et συνδεῖ vidit Alb. Thes. VII c. 1183 D. Cf. ἀέσει συναέσαι (συνδέσαι cod.) καταέσας περιαέες εὐδές εὐαδές, Lob. rhem. 353 Cobet NLect. p. 195. 41. συνδεδημένος cod., quod certe συνδεδεμένος corrigendum erat. Sed praesenti convenit unice συνδεσμούμενος, quod infra etiam s. v. συνδούμενος Meinekius Philol. XII p. 623 restituit pro συνδεδεμένος. Idem h. l. suasit συνδεδεμένος· συνδεδεσμευμένος ordine tamen invito. 43. Imo συναέσαι· συγκ. Cf. gl. 2440. 45. συνδείηρεν cod., em. Mus.

συνδιαιωνίζειν· συνδιάγειν εἰς αἰῶνας
συνδιεξέρχου· συνεκπέρα
σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ· συνταράξῃ ἡμῖν τὴν εὐωχίαν
2450. συνδιημέρευσαν· τὴν ἡμέραν συνδιή(γα)γον
σύνδικος· σύμφωνος. ἢ συνήγορος βουλῆς
σύνδικοι· οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί
συνδοκτικόν· συνδεδογμένον
σύνδουλος· ὁμόδουλος
55. συνδούμενος· συνδεδεμένος. συνυπάρχων, συνών
συνδραμεῖν· συνθέσθαι. βοηθῆσαι. συμφωνῆσαι. συνομολογῆσαι
συνδυάζειν· συμπράττειν. [κυβᾶν τὸ ἀληθές, κακῶν]. συμβουλεύεσθαι
συνδυασμός· συζυγία
συνεβάλ[λ]οντο· συνέθεντο
60. συνέβημεν· συνεχωρήσαμεν συνεθέμεθα. ὡμολογήσαμεν. συνωδεύσαμεν
συνεδεῖσθαι· συγκαθῆσαι
[συνέθει· συντρέχει]
συνέδρα· ἡ στάσις, ἣν νῦν στατίωνα λέγουσι
συνεδρεύουσι· συνέρχονται, εἰς βουλὴν συνάγονται
65. συνέδριον· δικαστήριον
συνέ(ε)ργον· συνεῖργον. συνεδέσμευον
συν(ε)έργαθον· συνεῖχον. περιώριζον
συνε.χμῷ· τῇ συναρμ[ολ]ογῇ τοῦ τραχήλου καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν σφονδύλων
συνέηκε· συνῆκεν
70. συνέθετο· συνετάξατο
συνέθλασε· συνέτριψε
συνέθρ[ο]ισε· συνέτεμε. λεπτὰ ἐποίησεν. ἀπὸ τοῦ θρίσαι, ὅ ἐστι τεμεῖν
* συνιείς· γνούς, νοῶν
* συνίημι ὃ φῇς· νοῶ ὃ λέγεις
75. συνείκανα· σύνοδος
συνείκει· συμφέρει
συν[ε]ίλας· συνειλήσας
συνειλεγμένα· συνηγμένα, συνηθροισμένα

SCR. 49. *Α* 579. 54. Eur. Med. 64. 66. *ι* 427. 67. *Ξ* 36. 68. *Ξ* 465. 69. *Δ* 8.

ADNOT. 49. | ξαι bis cod., em. Valcken. Obss. Misc. VIII 2 p. 173. 50. συνδιήγων cod., συνδιῆγον Mus. Utrumque iungit Aristot. Rhett. II 4. 53. Male συνδοτικόν Mus. Cf. ἠδικτόν. Συνδοτικόν· συνδεδομένον Thes. VII c. 1278 B. 55. συνδούμενος· συνδεσμευόμενος Meineke l. l. Cf. gl. σ 2441. 57. συνδυάσω· — συμπράξω Phot. 552, 20. Verba κυβᾶν τὸ ἀληθές, κακῶν om. Mus. Nec video quo pertineant. 59. [λ] Meinckius. 60. In cod. a συνεθέμεθα novus incipit articulus. 61. συγκαθίσαι Mus. συγκαθῆσθαι Phot. 552, 21 συγκαθεδεῖσθαι Thes. VII c. 1288 C. 62. συνέτρεχε Phot. 552, 22, ut recte Mus. συνέτρεχε restituisse videatur, non συνθέει. Ordini neutrum convenit, nisi seqq. septem glossas ut spurias eieceris. 63. Imo συνεδρία; sed cf. Boeckh. C. I. II p. 24, 95 n. 1845. 66. (ε) Voss. 67. συνέργαθεν cod., em. Is. Voss. 68. σὺν ἐχμωτῇ, συνάρμολογῇ cod., em. Iensius. Videntur nonnulli συνεεχμῷ pro συνεοχμῷ invenisse. 70. Infra συνθήσῃ· συντάξῃ (sic). 71. Haec duo iunguntur Ps. CVI 16. Supra ἔθλασεν· συνέτριψε. Infra συντρίβει· συνθλᾷ. Habuimus etiam aeolicum συμπεφλασμένος. 72. [ο] Mus. θρίσειν cod., θρίζειν Iensius. 73. συνειείς, quod cum συνείς confunditur, poscit ordo. 74. συνείημι ordo. 75. Infra post συνίασιν legitur συκάνιος· σύνοδος. Lusi συνεικλία, pro συναικλία. 76. συνείκη cod., συνήκει Mus. συνείκει ex ordine Voss. et Ahrens Dor. II p. 344, qui συνείκη· συμφέρῃ (prosit) aut συνείκει· συμφέρει (convenit) requirit. 77. συνίλας rectius Cobet Var. Lectt. p. 361. 78. Schol. Plat. p. 464 Bekk.

συνειλεχώς· συναγαγών
2480. συνειλοέντες· συλλαβόντες
συνειλόμενα· συστρεφόμενα
συνειλοῦνται· συστρέφονται
συνείλοχας· συνήγαγες, ἤθροισας
[συνείνησις] συνείδησις· διάθεσις
85. συνείπετο· ἠκολούθει
συνείρει· συνάπτει, μιγνύει
συνεῖρκτο· ἐδέδετο
[συνείρει· συνάπτει]
συνείροντες· συνάπτοντες. Ε(ἴ)ρειν γὰρ τὸ ὁμοῦν
90. συνείρ(υ)ται· συνέσπασται
συνεισθόρῃ· .....
συνεῖσι· συναινέσαι
συνεισέφρησεν· συνεισήνεγκεν
συνέκδημος· συνοδοιπόρος
95. συνεκδοχή· ὅταν τις ἀπὸ μέρους παραλάβῃ
συνεκδοχικῶς· συλληπτικῶς
συνεκόμισε· συνήγαγεν
συνεκοσμοῦντο· συνεκρίνοντο
συνέκυρσε· συνέτυχεν
2500. * συνεκτικώτατα· κεφαλαιωδέστατα
συνεκύρωσεν· ἐβεβαίωσε
συνελάβετο· ἐβοήθησε. ἢ κατὰ γαστρὸς ἔχει
συνεληλακότες· ἐλάσαντες
* συνελάσωμεν· συμβάλωμεν
5. * συνέλευσις· σύνοδος
συνελόντες· συνάγοντες
συνελόντι· συνάγοντι
συνελόντι φάναι· συντόμως λέγειν, ἢ εἰπεῖν
συνελόντι φῆσαι· ὁμοίως
10. συνελόχισε· συνέδρευσεν
συνέμποροι· σύνοδοι. σύμφωνοι
συνέμυσε· συνέτριψε

SCR. 79. Demosth. I. 1. 82. συνειλοῦντο Xen. Hell. VII 2, 8. 84. Gl. sacra videtur. 85. Actt. Ap. XX 4 (gl. mss.) 86. Demosth. 328, 12, cf. gl. 2479. 94. Act. Ap. XIX 29 II Cor. VIII 19. 99. ADN. 2500. Philo I p. 2, 23. 1. Genes. XXX 7. 4. ADN. 10. I Macc. IV 28. 11. Aesch. Suppl. 939.

ADNOT. 79. συνειλοχώς non opus esse dicerem, cum possit forma ignotae dialecti latere, nisi et haec glossa et 2486 συνείρει ex eodem Demosthenis loco 328, 12 depromptae viderentur. 80. συνειλέοντες Mus., quod explicationem συλλαμβάνοντες posceret. Coni. igitur συνειλ(η)θέντες· συλληφθέντες. 81. Recte Cobetus Var. Lectt. p. 361 συνιλλόμενα, nisi συνειλούμενα malis. 88. συνείροι· συνάπτοι Vossius. 89. (ἴ) et ὁμοῦ (συνάπτειν) Mus., em. Meinek. Philol. XII p. 623. 90. συνείρ.ται cod., συνείρεται Mus. qui literam expunxit. Sed scriptum erat συνείρυται. Cobetus mavult συνεῖρται. 90. 91. Separavit et συνεισθορεῖ in συνεισθόρῃ mutavit LDindorf. Thes. VII c. 1298 B. 92. συναινέσασι Mus. Debebat συνοίσει· συναινέσει. 93. συνεισένεγκεν cod., em. Mus. 95. Sc. τὸ ὅλον. 97. συνεκόμησε cod., em. Phot. et Cyr. MSS. 99. συνέκρισε· συνήτυχεν cod., συνέκυρσε Cyr. 11, συνεκύρησε· συνέτυχε Suidas ex Herod. VIII 87 IX 90. 2500. κεφαλαιωδέστερα codex, em. Suid. 2. Confundi συνελάβετο· συνεβοήθησεν (sic Cyr. 11) et συνέλαβε vidit Pricaeus ad Luc. I 24. 3. συνελαληκότες codex. 4. Coni. συνελάσσομεν pro ξυνελάσσομεν ex Odyss. σ 38 petitum. 6. συνελοέντες cod., om. Mus. Praeterea malim συναγαγόντες et συναγαγόντι. 10. Glossema legi volunt συνήθροισε, ut est in Cyr. lex. MSS. Phot. Suid. sine caussa; sed glossam συνελόχισε e Suida rectius scriptam porrigit Thes. VII c. 1040 D pro συνελόχησε. 12. συνέθλιψε Ruhnken., συνέκρυψε Alb., συνευν(ατώτευ)σε voluisse videtur Is. Voss. — Ingeniose συνέμυσε· συνέβρισε Meinekius.

συνενέγκαι· συμφρονεῖν
συνεν(ην)εγμένος· συνελθών
2515. συνενεχθέντων· πεισθέντων. συλληφθέντων
συνέντας· γνόντας
συνέντης· συνεργός
συνεξεβράσθη· συνεξεβλήθη
[συνεπαρτιμένος· συνημμένος]
20. συνεπέρανε· συνετέλεσεν
συνεπεράνθη· ἐτελειώθη, πέρατι ὑπεβλήθη
συνέπεσεν· [ἐστύνασεν.] ἐστύγν[ί]ασεν. συνέβη, ἔτυχεν
συνεπέστη·
συνεπιτιθεμένων· συν(εν)εδρευόντων
25. συνεπλάκη· συνήφθη ἢ μετὰ γυναικός, ἢ πρός ἀνδρὸς πάλη
συνεπισχύει· συμβοηθεῖ
συνερανισάμενος· συμπληρούμενος
συνεργεῖ· βοηθεῖ
συνερέσειν· συλλέγειν συγκεχυμένους
30. συνερέουσι· συγκέχυνται
συνερέσθαι· συνερωτᾶν
συνέριθοι· συνυφαίνουσαι. συνεργοί
συνερίσαντα· συνάψαντα
συνέρξαι· συγκαθίσαι μετά τινος, ἢ συγκαθεῖρξαί τινι
35. συνερόμενος· συμβαλλόμενος
συνέρρεον· συνέτρεχον
συνέρρηκται· συνέφθαρται. βέβληται
συνερρώγει· συνεκεκρότητο
συνέρχεται· συνάγεται
40. σύνεσις· νόησις
συνέσκληκε· συμπέπηγε
συνεσκολυμμένον· συγκεκαλυμμένον
συνεσποδωμένον· συγκεκομμένον
συνεστάλη· πεφόβηται, ἐδειλίασε
45. συνεστηκώς· συνηγμένος
συνέστησεν· ἐκόσμησεν. ἐπήνεσεν
συνεστιᾶτο· συνηρίστα

SCR. 18. II Macc. V 8, ubi codd. συνεβράσθη et ἐξεβράσθη. 22. Genes. IV 5. 6 Eur. Hec. 117. 23. Act. Ap. XVI 22. 24. Ps. III 6. 26. Xenoph. Com. II 4, 6 in membris parallelis habet utrumque. 32. Plat. Legg. X 889 D. 36. Xen. Anab. VI 3, 6. 37. ϑ 137. 38. Thucyd. I 66. 44. III Maccab. V 33. 46. Demosth. 1192, 1.

ADNOT. 14. (ην) Mus. 16. συνιέντας Mus. 17. Lob. Rhem. p. 121. 19. συνεπαρτιμένος cod., συνεπαρτυμένος Mus., συναπηρτημένος recte LDindorf. Thes. VII c. 1329 A. 22. 23. ἐστυγνίασεν. συνεπέστη· συνέβη, συνέτυχεν codex, em. Alb. 24. συνεπερχομένων addunt gl. in Psalm. ap. Cram. AOxx. II 466, 7. Corrupte συνέπιθον· ἐνεδρεύουσι gl. mss. in Cant. Cyr. 63. 25. συνεπλάκη μετ' αὐτῆς Achmet Oneirocr. c. 126 p. 86. De luctantibus Herod. III 78. 29. συνερέσειν cod., συνερέσσειν Mus., συνερέειν Vossius. 30. συνερέ.ουσι (συνερέβουσι teste Schowio) codex, συνερέσσουσι Mus., συνερέουσι Vossius. 31. Male supra συναίρεσθαι et hic συνέρεσθαι cod., em. Phot. 554, 2. Cf. Bachmann. Anecd. I 375, 9. 32. Sic schol. Platon. Legg. p. 456 et Cyr. Voss., qui συνεργεδίαι addit, et συνέριθον per συνιστουργόν explicat. 33. Ad συνάψαντα subaudiri quidem potest μάχην, sed pene persuasus sum cum Arnaldo Lect. Gr. p. 126 συνερείσαντα (aut συνέρσαντα) legendum esse. Supra ξυναίρεται· συνάπτεται, quod ξυνείρεται scribit Cobetus. Συνείρει· συρράπτει Cyr. 63. 35. Supra συναιρουμένοις· συμβαλλομένοις. 36. Cyr. Voss. 63. 37. συμβέβληται Mus. 38. συνερρώγη cod., συνερρώγει Mus. 41. Bekk. AG. I 304, 1. 42. συνεσκυλωμένον Albertus coll. ἐσκύλωσεν· ἀπὸ τοῦ σκυλοῦν τὸ κελαλύφθαι. Videtur igitur prioris glossae explicatio et sequens articulus periisse. Συνεσκολυμμένον enim i. q. κεκολουμένον. 46. Mox συνιστάνειν· ἐπαινεῖν. 47. Pro συνειστιᾶτο.

σ υ ν έ σ τ ι ο ι· συναγωγοί. ὁμοτράπεζοι
σ υ ν έ σ τ υ β α ς· συνεσκυθρώπακας
2550. σ υ ν έ σ τ υ β ε ν· ὁμοίως ἐσκυθρώπακεν
σ υ ν ε σ τ υ φ ω μ έ ν ο ι· συνεσκυθρωπακότες
σ υ ν ε σ τ ὼ ς χ ι τ ώ ν· ὁ συμβλητός
σ υ ν έ τ α ξ ε ν· ἐνετείλατο, παρήγγειλεν
[σ ύ ν ε τ ε· νοήσατε
55. σ υ ν ε τ έ λ ε σ α· ἀπώλεσα
σ υ ν ε τ ε λ έ σ θ η σ α ν· ἐπληρώθησαν
σ υ ν ε τ ι ῶ σ ε· σοφίσω σε
σ ύ ν ε τ ο [ς]· συνῆκεν]
σ υ ν ε τ ό ς· σοφός. συγκεκροτημένος
60. σ ὺ ν ε ὐ α γ ε ῖ· σὺν τῷ ἀγαθῷ
σ υ ν ε υ δ ο κ ο ῦ σ ι· συγκοινωνοῦσιν
* σ υ ν έ β λ η τ ο· συνεβάλλοντο
σ υ ν ε ύ ν [ι] ο ν· σύγκοιτον
σ υ ν ε ύ ν ο υ ς· συγκοίτους. συναποδήμους
65. σ υ ν ε φ ί α ζ ε ν· εἶα ἐκάλει. ὠνόμασται καὶ .....
σ υ ν ε φ ό ρ μ α· ......
σ υ ν ε φ ύ ρ ο ν τ ο· συνεμολύνοντο
σ υ ν έ χ ε ε ν· ἔμιξεν
σ υ ν ε χ έ ς· ἀδιάλειπτον
70. σ υ ν έ χ ε τ α ι· συμπλέκεται
σ υ ν έ χ ε υ ε ν· ἠφάνιζεν. συνέχεεν
σ υ ν ε χ ῆ· ἀναγκαῖα. πυκνά
σ υ ν ε χ ό μ ε ν α ι· κρατούμεναι
σ υ ν ε χ ό μ ε ν ο ν· ἐναντιούμενον. ἢ ἀῤῥωστοῦν
75. σ υ ν έ χ ο υ· κράτει
σ υ ν ε χ ώ ρ η σ α ν· συνωμολόγησαν. συνεπάθησαν
σ υ ν ε χ ῶ ς· ἐνδελεχῶς. πυκνῶς. ἀεί, ἀδιαλείπτως
σ υ ν έ ψ ε σ θ α ι· ἀκολουθῆσ[θ]αι, ἢ ἀκολουθεῖν
σ υ ν ε ψ ή σ θ η· συνελεπτύνθη
80. σ υ ν ε ψ ί α· συμπλέκτρια, ἢ συνομιλήτρια
80a. σ υ ν ε ω ρ α κ ό τ ε ς· συσκεψάμενοι

SCR. 48. Aesch. Sept. 773. 53. Xen. *KΠ.* VIII 2, 3. Cf. tamen Ernesti Gl. sacr. p. 259 ad LXX referens. 54. (Deuteron. XXXII 7.) Psalm. II 10. 55. II Regg. XXI 5 Ierem. VI 11. 56. Genes. II 1. 57. Psalm. XXXI 8. 58. δ 76. 61. Rom. I 32 teste Cyr. 63. 62. Homer. 63. e. g. Aesch. Prom. 865. 67. Oseas IV 14. 69. *M* 26. 71. *O* 364. 473. 74. ‚I Regg. XIV 6.' Heinsius. 79. Ierem. XXXI (XLVIII) 33.

ADNOT. 49. 50. Mox σ υ ν σ τ ύ ψ α ι· σκυθρωπάσαι. Glossae hae, quibus patrocinatur Iensius, Thesauro per φ potius, quam per ψ (sic enim volebant Pearso et IFGronovius) scribendae videntur. Nihil mutat Lobeck. rhem. p, 49. 52. *συνε..οχιτών, ὁ* codex, in quo scriptum erat *συνεστοχιτών; συνετὸς χιτών. ὁ* Mus. qui duas literas delevit; em. Is.
ε ε
Vossius. 54. Cram. AO. II 466, 6. 57. σ υ ν ε τ ι ῶ σ α ι· *σοφίσωσαι* cod., em. Mus. nisi quod sine caussa *σοφιῶ σε* scripsit, dum Cyr. Lex. mss. cum Hes. in *σοφίσω* consentiunt. 58. [ς] Mus. In loco respecto legitur *ξύνετο* (v. l. *ξύνθετο*). 62. *συνεύλητο* requirente ordine Vossius, debebat *συνέβληντο* (cf. *ξύμβλητον*). Nam *συνεβάλλετο* Musuri est correctio importuna. 63. [ι] Cyrillus, Bachm. AG. 375, 14, *συνεύνιον* tamen Phot. 554, 6. 65. Ordo *συνεφεύαζειν* ferret: sed praestabit σ υ ν ε π ε ί α ζ ε ν· *εἶα* (*εἰα* cod.) *ἐκάλει*, quod restituisse Lobeck. rhem. p. 355 fugit Thes. c. 1364 A. Pro *ὠνόμασται* in Phavor. legitur *λέγεται*. 65. 66. Disiunxi. *Συνεφώρμα* malunt Jensius et Lobeckius. 78. [θ] Mus. 79. *συνεπλατύνθη* cod., em. Bachm. AG. 375, 16 Phot. 554, 8. Suidas. 80. Post *συνεψία* excidisse videtur glossa *συνεψιάτρια* (*συνεψήτρια* vel *συνεψιάστρια* minus recte Hemsterh.), cui conveniunt interpretationes *συμπαίκτρια*, quomodo vitiosam codicis scripturam *συμπλέκτρια* correxit Salmasius, et *συνομιλήτρια*.

συνή· συμπαίζη. συνακμάζει
συνηβόλησεν· ἀπήντησεν
συνήγορος· προστάτης
συνηγηόχει· ἐκόμισεν
2585. συνήδεται· συγχαίρει, ἐφήδεται
συνήθεια· ἔθος
συνήθεις· ὁμοιοτρόπους, ἐν ὁμοίοις ἤθεσι τεθραμμένους
συνήθλησαν· συνηγωνίσαντο
συνῆκεν· ἔγνω, ἐνόησεν
90. συνήλασε· συνεχώρησεν· ἐδίωξεν
συνηλ(λ)άσσετο· ἐφιλιοῦτο
* συνειλημμένα· ἅμα, ὁμοῦ, συντόμως
συνήλυσις· συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό
συνημμένοι· συνηνωμένοι
95. συνημοσύνη· συνθήκη. ὅρκοι. συμβόλαια
συνήνεγκε· συνεβάλλετο
συνηνέχθη· προσεγένετο
συνήορος· συνηρμοσμένη. καὶ συνήθης
συνήργεις· συνέκαμ(ν)ες
2600. συνηρημένον· τὸν κρατοῦντα. ἢ συμπληρούμενον
συνηρές· σύσκιον
συνηρτίζοντο· συνηθροίζοντο
συνήρτυες· συνήρμοττες
συνησθείης· συγχαρείης
5. συνησθέντες· συγχαρ[ι]έντες
συνήσθηται· σύνοιδεν
συνησπικότων· συμπραξάντων
συνήσω· πεισθήσομαι
συνθάκων· συγκαθέδρων
10. συνθεῖσα· τὰ ἐξ ἐπιβο[υ]λῆς συμπαγέντα [συνθεῖναι· ......
σύνθεμα· σημεῖον ἀφορμῆς. δραματούργημα. σύμβλημα
συνθέματος· σημείου
σύνθεο· νόησον. συνθηκοποίησαι. σύνθου, σύνες, καὶ περὶ σαυτοῦ διαλόγισαι
συνθεσίαι· συνθῆκαι
15. συνθεσιάων· ἐντολῶν. συνθηκῶν
σύνθεσις· ἁρμονία. κόλλησις
συνθετά· συντεθειμένα

SCR. 88. Philipp. IV 3. 90. Act. Ap. VII 26. 93. Greg. Naz. de vit. sua 609 II p. 10 C. 94. Plat. Phaed. p. 60 B? 95. *X* 261. 98. *ϑ* 99. 2601. ADN. 5. Demosth. Mid. 6, 6 Sp. (7. Ioseph. B. I. III 7, 28?) 10. cf. Eur. Helen. 34. 13. *A* 76. 14. *B* 339. 15. *E* 319. 16. Cum *ἁρμονία* iungit Plato in Phaed. p. 92 E unde sumptum etiam *πραγμάτων* in explicatione gl. 2619.

ADNOT. 81. *συνῇ—συνακμάζῃ*? an cum Barnesio ad Anacr. Od. 87 v. 1137 *συνηβᾷ· συμπαίζει κτέ*? 82. Lobeck. Path. Elem. p. 42 n. 84. *συναγηόχει* Mus. Codicis lectionem ex parte divinabat Is. Vossius. 90. *συνεδίωξεν* Phot. 554, 18. 91. (λ) Albertus. 92. Forte *συνηλειμμένα* pro *συναληλιμμένα*. Sed reputanti mihi lexicographos *συλλήβδην* per *ὁμοῦ συντόμως* explicare solere, probabilius videtur *συνειλημμένως* (*copulate*, *coniunctim*) quo adverbio usus est Dionys. Areop. de div. nom. c. 5 p. 566 B. 95. *ἀνθήκη* cod., em. Mus. Lob. Pathol. p. 102. Ante *ὅρκοι* excidisse *συνημοσύναι* (Hom. Il. *X* 261) suspicatus est Albertus. 99. (ν) Mus. 2600. Non liquet. 1. Coaluisse videntur glossae *συνηρες*· (*συνηρμοσμένον*) et (*συνηρεφές*·) *σύσκιον* ad Eur. Or. 957 referendum. *Συννεφές* ordo respuit. 5. [ι] Mus. 6. *συναίσθηται* Mus. Codicis scripturam revocavit Vossius. 10. Verba obscura et ni fallor manca. — [υ] Mus. Cf. 2625. 13. Apoll. lex. 146, 29 Bast. Greg. Cor. p. 422*).

[συνθέτηκα· συνεθέμην]
σύνθετον· ἐξ ἑτεροειδῶν πραγμάτων συγκείμενον
2620. συνθεύσεται· συνδραμεῖται. συνοίσει
συνθήκας· ὅρ(κ)ους
σύνθημα· σημεῖον. συνθήκη
συνθήματα· μαθήματα. ποιήματα. συνθῆκαι. σημεῖα
συνθηματιαῖοι· οἱ ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδεδομένοι, ἐκδόσιμοι
25. συνθήσῃ· συντάξῃ. [συνθῆναι]
* συνθήκῃ· διάλεκτος
συνθραύεσθαι· συντρίβεσθαι
σύνθου· κατάθου, σύνθεο, νόησον
συνθυμεῖν· συμπείθεσθαι
30. συνθύξω· συναντήσω
[συνία· ταραχή]
συνίασιν· νοοῦσιν
* συκάνιος· σύνοδος
σὺν ἱδρῶτι· σὺν καμάτῳ
35. συνιεῖ· νοεῖ
συνίημι· νοῶ
συνιζήσεως· συγκαθίσεως. ἐκ τοῦ συνιζάνειν. ἕζεσθαι γὰρ τὸ καθέζεσθαι
συνίρνα· συνέχεις
συνίσσεις· ἀντὶ τοῦ συγκλείεις
40. συνιστάνειν· ἐπαινεῖν. φανεροῦν. βεβαιοῦν. παρατιθέναι
συνιστορεῖ· σύνοιδα
συνίστωρ· γνώστης. μάρτυς. συνόμιλος. συμπράκτωρ
σύνιτε· συνέλθατε
συνιῶν· νοῶν, φρονῶν
45. συγκαλῶ· συνάγω

SCR. 18. Psalm. LXXVII 15 v. l. 20. υ 245. 21. e. g. Aesch. Cho. 550. 24. Aristoph. Thesm. 465. 27. Polyb. VIII 18, 9. 36. Philem. com. fr. XL^b p. 48. 42. Eur. Suppl. 1174. 45. Sic ξυγκαλῶν λαοὺς Aesch. Suppl. 517.

ADNOT. 18. Infra συντέθεικα. Vitiosa scriptura obtinet etiam codicem Hemst. glossarum in Psalm. Vide Cram. AO. II 466. 19. Sic Cyr. 63. 21. (κ) Biel. 24. συνθηματιέο cod., em. Mus. Cf. schol. Aristoph. Thesm. 465, quo respiciunt etiam Poll. VII 200 et Athen. XV 680 C. 25. συνθῆναι cuius emendatio videtur, quod supra (2610) exstat συνθεῖναι, ex codice accessit. Glossa συνθήσει· συντάξει scribi potest, quamquam Hesychius novit formas foedissimas συνθήσας δώσας, al. 25. 26. Separavit Musurus. 29. οὕτως Ἐπίχαρμος addit Phot. 555, 3 s. v. σύνθυμοι. Sed puto Epicharmi mentionem ad 2631 referendam esse coll. Ath. II p. 36 D et apud Photium voc. συνία (l. συανία) excidisse. 30. ,Ἐνθύσκει· ἐντυγχάνει *ad* τυχεῖν *referendum videtur, pro quo alicubi* θυκεῖν *dictum esse indicium praebet supra allatum* ἀποθυκεῖν, *eodemque conspirant* συνθύξει· συναντήσει *et* τύσσει· ἱκετεύει *sicut* ἄντεσθαι *et* ἀντιβολεῖν obviam eundi *et* supplicandi *significationes complectitur*' Lobeck. rhem. p. 62. Fugit haec observatio Thes. editores. 31. Imo συηνία vel συανία. Sensit tale quid etiam Albertus post Pearsonem. 33. Supra συνείκανα· σύνοδος; neutrum expedio. Nam συσκανία vix latet. 34. Cf. οὐ σὺν ἱδρῶτι, unde haec glossa fluxit. 35. Quamquam in promptu est emendatio συνίει· νόει (Odyss. α 271), relinquere tamen traditam scripturam placuit. Nam praesenti ἰῶ, cuius Lobeck. rhem. p. 144 (Buttm. Gr. Gr. I p. 543) nulla esse exempla affirmat nisi dubia et novicia, nonnulla certe auctoritas accedit e Theognid. 565 (1237 Bgk.) nec desunt in Hes. novicia; cf. 2644. 36. συνιζηῶς· συγκαθήσεως cod., συνίζησις· συγκαθίσεως Mus., em. Schow. 38. συνίρνα cod., συνιρνα Mus., συγκιρνᾶς· συγχέεις Albertus. 39. Συνίλλεις? 40. Similiter gl. apostol. Cyr. 63. 41. Sic codex, συνιστορῶ Mus. Alius e Photio malit σύνοιδεν, nisi duo articuli coaluerunt. 42. Sic Cyr. 11. 43. συνέλθετε sine caussa Mus. Nam scatet talibus sordibus Hesychiana Graecitas. 44. Forma novicia; cf. 2635.

συνκομίσας· συναγαγών, ἀθροίσας
συνκροτεῖ· βοηθεῖ. συνάγει
συνκρούεται· συνευφραίνεται
συνκυρούσαις· συντυγχανούσαις
συνλήπτορα· βοηθόν, συνεργόν
συνμητιάασθαι· συμβουλεύεσθαι
σύνναιος· σύνοικος
συννένοφεν· ἐσκυθρώπακεν
σύννευσις· συγκατάθεσις, κατάνευσις
συννεφές· σκοτεινόν
σύννοια· λύπη. ἔννοια
[συννοισία· τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρειν]
* συννόει· ἐννόει, ἐνθυμοῦ
σύννομα· σύνδρομα. ὁμόφρονα
συννόμους· συν(ή)θεις
σύννους· κατηφεῖς
συννυργίς· ξύστρα
[συνόβαυνοι, συναυλιστήρια. καὶ κοιμητήρια]
σύνοδος· πολλῶν παρουσία. ἢ συνοδοιπόρος
[συνοθούμενος· συνερχόμενος]
συνοικέται· σύνοικοι
συνοικία· τὰ πλείονα ἐφέστια
συνοίσειν· συνεισενεγκεῖν
συνοίσεται· συμπείσεται. συνελεύσεται. συμβαλεῖται
συνοισόμεθα· συνελευσόμεθα
συνοιχήσεται· συναναιρεθήσεται
συνοκλάζει· ζεῖ
συνοκωχά· νόσος. λοιδορία. μάχη
* συνολκή· ἀναπνευστική, ἀναληπτική
* συνοκωχότε· ἐπισυμπεπτωκότες. Συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις
συνομαρτεῖ· συνακολουθεῖ
συνομαρτεύει· σύνεισι. καὶ τὰ ὅμοια
συνόμιλος· σύλλογος. σύντροφος

SCR. 51. *K* 197. 53. Aristoph. fr. XIII p. 963. 54. „Polyb. II (40, 5)" Soping. 56. e. g. Eur. Androm. 789. 59. Theocr. VIII 56. 60. Aesch. Cho. 598 al. 61. I Esdr. VIII 71. 68. Soph. Ai. 431. 69. Aesch. Suppl. 239. 70. *Θ* 400. 74. Sapient. XV 15. 75. *B* 218 Hippocr. de oss. 275, 24.

ADNOT. 46—51. Pro γ̄ λ̄ μ̄ ordo postulabat Ny. Ac συνλήπτορα et συνμητιάασθαι dudum Is. Vossius. 48. Cf. συγκρούει. 51. συμμητιᾶσθαι cod., άασθαι Mus. 52. Mutandum videtur Arnaldo de diis paredr. c. 10 p. 50 et Lobeck. rhem. p. 356 in σύνναος, quod ordo fert literarum. Alius malit συνναίω· συνοικῶ. 57. συνοισία Mus. Duplex Ny revocavit Is. Voss. Συνοίσειν· τὸ εἰς (τὸ) αὐτὸ συμφέρειν. Ταραντῖνοι Lex. Bekk. 300, 16. Συνοῖσον· συμφέρον Phot. 555, 18. 60. συνθεῖς cod., em. Mus. Σύννομοι Aldi typotheta. 61. Cave στυγνούς reponas. κατηφής Cyr. MSS. Et sic Is. Vossius et Munker ad Anton. Lib. p. 51 propter I Esdr. VIII 71. 62. συνυργίς Musurus. 63. Nihili est Palmerii συνόμαυλοι. Cf. συοβαύβαλοι. 64. συνοδοιπόρος ad συνοδός refert Schweigh. ad Epictet. diss. II 14, 8 Thes. VII c. 1426 C. 65. συνωθούμενος Mus. Cf. συνωθούμενοι. 67. συνοίκια — ἐφεστία codex. 68. συνοίσει· συνεισενέγκῃ Phot. 555, 17 et Lobeck. Parerg. p. 724 probabiliter quidem, sed cf. SCR. 69. συνελεύσεται et q. s. cum praecedentibus iunxit Vossius. 70. συνεισόμεθα cod., em. Albertus. 72. συνοιχοίσεται· συνανερεθήσεται cod., em. Phot. 555, 19 et Mus. 72. συγκαχλάζει· ζεῖ Ruhnken. ep. crit. II p. 80, nisi ζεῖ ex ultima syllaba glossae natum sit, συνοκλάζει· (λαγγά)ζει Albertus. Quidni ἵζει? 75. συνοκωχότε· ἐπισυμπεπτωκότε[ς] Cobet Nov. Lectt. p. 168, sine caussa. Sed excidit fortasse δυϊχῶς. 77. σύνεστι Musurus. 78. σύλλογος] σύγγονος vel σύμμαχος Faehsius in Animadv. p. 168.

σύνοπος· σύνοδος
2680. σύνοπτα· εὐνόητα, ὁρατά
σύνοπτρον· σύνοψις ἄστρων
σύνορος· συγγείτων
συνοῦσα· ὁμοῦ
συνουλωτική· φαρμακίς
85. συνουσίωσις· μῖξις τις, ἕνωσις, συγγαμία, συντυχία
[συνοῦται· λυπεῖται]
συνοφρυμένος· λυπούμενος
σύνοφρυς· μεγαλόφρων, μεγάλαυχος
συνοχή· ἀσθένεια, ἀδημονία, ταραχή
90. συνπαίστωρ· συμφοιτητής, ὁμότροφος
συνπαρομαρτοῦν· συνακολουθεῖν
[συνπειραθέντες· συστραφέντες]
συνπολευμένους· συνιόντας
σύν ρα· ὁμόσε
95. συνρεφειῶν· συνσκεπῶν
συνρυσμοῦσθαι· συγκρίνεσθαι
* σύνταγμα· πλῆθος, στράτευμα
συνσοῦσθαι· ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι
σύνστειπτον· συμπεπυκνωμένην, συμπεφυκυῖαν
2700. συνστροβ(ι)λίσαι· συνστρέψαι
συνστύψαι· σκυθρωπάσαι
συνσυριστής· ὁ πάντα συνσύρων
σύνταγμα· σύγγραμμα, ἢ ἐκ λόγων τάγμα
συντακτήριος· ......
5. συντάξει· παραγγελεῖ
* συντάξασθαι· ἀσπάσασθαι
σύνταξις· ἡ τετράς, ἢ διοίκησις, ἢ σύνθεσις
σύνταξον· παράσχου
συντάργανες· συντεταραγμένοι

SCR. 87. Tragici. 88. Theocr. XXVIII 70. 89. Luc. XXI 25. 90. Greg. Naz. II p. 4 D. 92. Xen. Hell. V 2, 41. 94. Θ 61. 2707. Pythagoraei?

ADNOT. 79. Ut *δίοπος*, nisi forte *συνοπαδός* vel *συνοπάων* voluit. *Σύνοδος* vel potius *συνοδός* supra interpretatus est per *συνοδοιπόρος*. 83. Rectius *ὁμόθεν* dixisset, ut animadvertere memini in adn. ad gl. σ 360, ubi attuli *ὠδόσα σέκασα ἔντεσα ἔξεσα βεκόσα*. Tacet Thes. 84. *συνουλοτική* cod., em. HSteph. 86. Aldum fugit Musuri correctio *συννοῦται*. Cf. *σύννοια* et *σύννους*. 87. Sic codex; ordini literarum respondet *συνοφρυούμενος*, sed recte Mus. *συνωφρυωμένος*. Cf. Poll. II 50. 89. Sic gl. sacr. Cyr. 63. 90 — 93. Scripsi quater *συν* — pro *συμ* —. 90. *συμφοιτητός* cod., em. Mus. 91. Scribendum aut *συμπαρομαρτεῖν* cum Alberto, aut *συνακολουθοῦν*. 92. Supra etiam male *συμπειρασθέντες* pro *συσπειραθέντες* vel *συνσπειραθέντες*. 95. *συνερεφηῶν· συσκέπων* Mus. ‚*Ῥέψας· στεγάσας* *a criticis mendosum habetur, sed sustentatur aliis ῥέφεα· ἐστεγασμένα, συρρέφῃ· στεγάσῃ, συνρεφειῶν· συνσκεπῶν (sic.)*‘ Lobeck. Path. El. p. 52. *συνηρεφῶν· συσκέπων* Thes. VII p. 1380 D. Cyrillus 63 ducit ad *συνηρεφέων· συνεσκεπασμένων*. 96. *συνριθμοῦσθαι* cod., *συναριθμεῖσθαι* Mus., em. Meinek. 98. Lob. rhem. p. 21. *συσσοῦσθαι* Mus. Cf. gl. σ 1361. 99. *συνστείητον* cod., + Mus., em. Sopingus et Vossius, probante Thes. VII c. 1541. 2700. *συνστρουλῆσαι* cod. Mus., *συστροβιλῆσαι· τὸ συστρέψαι* Phrynich. p. 397 (*συστροβιλίσαι* Lobeck.) quod ipsum h. l. latere vidit Vossius. — *συστρέψαι* Mus. 1. *συσύψαι* Mus.; *σκυθρωπᾶσαι* codex. Cf. gl. 2549. 50 et Lob. rhem. 49. 2. *συνσυρίστης* — *συνούρων* cod., *συσυρίστης* et *συσσύρων* Mus., *συνσυριστής* Is. Voss. Forma mirabilis, etsi idem Hes. vicissim *σύρειν* interpretatur *συρίζειν*. 4. 5. Separavit Schowius Suppl. p. 717. Musurus *τάγμα συντακτήριον. Συντάξει· π.* scripserat. Sed *συντακτήριος* (sc. *λόγος*) est *valedictio* sive declamationis genus quoddam, quode cf. Ernesti Lex. rhet. et Ducang. 6. Pro *valedicere* usurpant saepius recentiores. Vide Ducang. et Thes. VII c. 1460 BC. 9. *συντ᾽ ἄργανες* Mus. Accentus aperte vitiosus. Non liquet.

* συντεμών· συντελέσας
* συντετάσθαι· διεκ(τε)τάσθαι
* συντέθεικα· συνεθέμην
συντεθραμμένου· συγγενοῦς, ἢ ὁμοτρόφου
συντεθράνωται· συμπέπτωκε
συντείνας· σπουδάσας
* συντελείας· κακίας
συντελέσθαι· πληροῦσθαι
συντελεσθήτω· τελειωθήτω
συντέρμων· [συντελεστής
συντεταμένου· [συγκεκομμένου. συντόμως εἰρημένου
συντεταραγμένου· συγκεχυμένου
συντέτηκα· προσανάκειμαι
συντευξόμενοι· συντυγχάνοντες
σὺν τῇ· σὺν αὐτῇ
συντόμως· διὰ βραχέων
συντόνη· σύστασις
σύντονον· σφοδρόν. ἰσχυρόν. συνεχές
σύντρεις αἰνύμενος· ὁμοῦ τρεῖς συλλαμβάνων
συντρίβει· συνθλᾷ
συντριβής· συνδιατρίβουσα. συνοῦσα
σύντριμμα· ἁμάρτημα
σύντρ[ο]φον· συνανάτροφον
συντροχάσῃ· καταντήσῃ. πληρωθῇ
συντυχία· συνέντευξις
[συντυχίζειν· συνσωρεύειν]
* συνειλάσσεσθαι· συνσυρίσασθαι. συνάγειν ποίμνια ἐν ὕλῃ
σύνφημι·......
συνχαίρω·.....
συνχεῖ· ταράσσει. λυπεῖ
συνῳδά· σύμφωνα
συνῳδ[ε]ία· συγχορεία
συνωθήσει· συνελάσει
συνωθούμενοι· συνελαυνόμενοι.
συνῳκισμένων· συνεληλυθότων

SCR. 12. Psalm. l. c. 14. Eur. Bacch. 623. 15. Plato passim. 16. I Samuel. VIII 3. 18. Psalm. VII 9. 25. Timocl. com. fr. II p. 599. 26. Democritus. 28. ι 429. 30. Ad Levit. XXVI 20 referebant Heinsius et Pearso. 33. Eccles. XII 6. 40. Eur. Hel. 174. 44. Demosth. 425, 18.

ADNOT. 10. 11. Ordini satisfaciunt συντεβών (cf. gl. 2719) συντεγάσθαι. 11. συντετᾶσθαι· διακτᾶσθαι cod. συνεπεκτείνεσθαι explicant Cyr. 11. 63, διατετάσθαι Suidas Phot. 556, 13 Bachm. I 376, 9. 12. συντέθηκα cod., συντέθεικα Mus. Cram. AO. II 466 Cyr. 63. Cf. συνθέτηκα. 15. Schol. Plat. Legg. p. 456. 17. συντελεῖσθαι vel συντετελέσθαι Albertus. 19. Imo inverso ordine συντελεστής· .... συντέρμων· .... quod per πλησιόχωρος explicant Phot. 556, 12 Bachm. I 376, 8. Vidit Albertus, sed lacunas non indicavit. 20. Explicationes postulant συνταμνομένου vel συντετμημένου, quod Vossio placuit. Confundere igitur videtur συντεταμένου cum συντετμημένου, nisi alicubi per tmesin invenit σύν τε ταμνομένου. 26. Supra συγγόνη· σύστασις. Δημόκριτος (p. 423 ed. Mullach.) habuimus. Συντονή· σύντασις receptis Vossii et Pergeri emendationibus legit Lobeck. rhem. p. 260. 33. συντροχάσαι· πληρωθῆναι καταντῆσαι Phot. 556, 18 EM. Suid., συντροχάσει (leg. σῃ)· καταντήσει (l. σῃ) πληρωθῇ Cyr. 63 ut volebat Bielius, cum in Cyr. 11 invenisset πληρωθεῖ. — Bis —σει et πληρώσει codex. 34. σύντευξις Thes. VII c. 1490 C. 35. συστοιχίζειν vel συντυκίζειν Meinek. Philol. XII p. 623, συσσωρεύειν Mus. 36. συνυλάσσεσθαι (—ζεσθαι) Pearso et Vossius requirente ordine, Sopingo et Alberto ad εἵλας· ἀγέλας adludere visum. Glossam cum priore explicatione non expedio, posterior aberrasse videtur a gl. praec. cum συστορχάζειν (cf. στορχάζειν) confusa. Tum ἐν αὐλῇ legendum. 37. 38. σύμφημι· συγχαίρω cod., disiunxi et ordini accommodavi. 39. συγχεῖ cod., em. Voss. 40. [ε] Salmasius. 43. Supra συνοθούμενος.

2745. *συνωμάρτησε· συνηκολούθησεν*
συνώμεθα· συνθώμεθα, συνθήκας ποιησώμεθα
συνωμοσία· ἡ μεθ' ὅρκων φιλία
συνωρίδα· ἅρμα δίπωλον
συνωρίδος· δυάδος
50. *συνωρίς· ἅρμα ἐκ δύο ἵππων, ἢ συζυγία*
σύνωρον· σύμφωνον. ὁμολογούμενον. ἢ συγγενῆ
[συόαι· βάρβαροι]
συοβαύβαλοι· συῶν αὐλιστήρια καὶ κοιμητήρια
Συοβοιωτοί· οἱ Βοιωτοὶ σύες
55. *συορόγχαι· βλαπτικοί*
συὸς ἀγρίου· συάγρου
συοφόρβια· συῶν ἀγέλαι. ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί
συοφορβός· σῦς τρέφων
Συπαλήττ[ε]ιος· δῆμος φυλῆς Κεκροπίδος
60. *Συπαλητ(τ)ίους· κακούργους*
σύραι· πολυτελεῖς
Συρακοσία τράπεζα· πολυτελής
σύρας μαχαίρας· ὅτι πολυτελεῖς, διὰ τὸ παροικεῖν αὐτοὺς Πέρσαις· εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ σοβαρεῖς· καὶ μήποτε σύβρας. Συβρ(ι)άζειν γὰρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν φασι
σύρβα· μετὰ θορύβου
65. *σύρβη· παρὰ τοῖς μεταλλικοῖς*
συρβηνεύς· Κρατῖνος ἐν Θράτταις. ἤτοι (α)ὐλητής· σύρβη γὰρ ἡ αὐλοθήκη. ἢ ταραχώδης
Συργάστωρ· συοφορβός. καὶ ὄνομα βαρβαρικόν
σύρη· πλῆθος. σύρματα ναυμαχίας

SCR. 46. *N* 381. 47. Thucydides passim. 53. Cratini fr. XXXIII b p. 187. (Lob. rhem. p. 11). 54. Cratin. fr. CLIII p. 225 (Nauck. Ar. Byz. p. 203.) 56. Θ 338. 59. Isaeus 79, 20. 62. Aristoph. fr. XIX v. 2. p. 1038. 66. fr. XIII p. 66.

ADNOT. 46. Lob. Path. p. 102. 48. *ἅρμα* Musuro debetur; codicis lectio est *Ἄρης*. 51. Supra *ἀσύνορον· ἀσύμφωνον*. 52. *ΣΥΟΑΙ* ex *ΣΚΥΘΑΙ* detortum videbatur Meinekio in Philol. XII p. 623. Verum tamen, cum infra legatur *ὑοχαί· τὸ βορβορῶδες ὕδωρ*, malim cum VVDD *συοχαί· βόρβοροι*. Idem nunc video in mentem venisse Thes. VII c. 1501 D. Cf. *συῆλαι*. Fortasse huc retrahenda sunt verba gl. 57 *ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί*. 53. *ἐν οἷς οἱ σύες εὐνάζονται* Phot. 557, 3; male *συβαύβαλος* Eustath. 1761, 28, et supra *συνόβαυνοι*. 54. Phot. 557, 1. schol. Pind. Ol. VI 152 quo de Porso ad Eur. Hec. p. LVII. 55. *συορύγχαι* Salmasius; ŏ pro ῠ Cypriam dialectum redolet. 57. Cf. 2752. 58. *συός, φορβός· συστρέφων* cod., em. Mus. 59. *Συπαλετίττειος* cod., em. Palmer. et Meurs. de pop. Att. p. 125. Cave contra morem Hesychii *Συπαληττός* reponas. 60. (*τ*) Menagius. 61. E seq. gl. natum videtur Thes. VII c. 1503. 63. *ὅτι* abesse malim. — *συβαρεῖς* Musuri ineptam correctionem pro *σοβαρεῖς* sustuli, et ipso nostro facem praeferente *συβράζειν* in *συβριάζειν* mutavi, vocabulum ap. Ar. Pac. 344 obvium. Ceterum recte coniecisse, qui *σύβρας* scriberent pro *Σύρας*, cur statuat LDindorf. in Thes. VII c. 931 D non exputo. In feminino *Σύρας μαχαίρας* certe non offendo. Cf. *συβριάζειν*, Boettich. Aric. p. 27 Lobeck. Path. El. p. 524. 64. Forte *σύρβα τύρβα* ut est ap. Macar. Walzii p. 432 sive paroemiogr. II p. 212 VII, 61 ed. Leutsch. Vide, quae ab ANauckio meo disputata sunt in Philol. II p. 155 et ad Arist. Byz. p. 241. 242. 65. Intellege scriptores quorum libri *μεταλλικά* inscripti erant. Vide Ducang. s. v. *σύρτη*. 66. (*α*) Mus., in codice *οὐλοθήκη* scriptum erat. Mox cum Hemsterhusio malim *συρβήνη* pro *σύρβη*. 67. *συογάστωρ* Musurus satis temere. *σύργαστρος· ὑφορβός, ἐργάτης* Phot. 557, 14 EM. Alciphr. epist. III 18. 19, ubi cf. Bergler. p. 320. Verba *ὄνομα βαρβαρικόν* LDindorf. Thes. VII c. 1502 ad *Συργάστης* Iovis epitheton in numis Tianorum Bithyniae refert coll. Gruter inscr. 107, 3 et Eckhel DN. II p. 438. An latet voc. *Σωροάστρης* forma reconditior? 68. *σύρη· πλῆθος* Hemsterhusius comparavit cum *πασσυρί*, Albertus cum *σωρεία· πλῆθος*. Cf. Lob. rhem. p. 16. 257. Pro *ναυμαχίας*, quod Musurus in locum *ναυμαγίας* substituit, Meinekius Philol. XII p. 620 suasit *ναυαγίας*.

συρία· ἡ παχεῖα χλαῖνα. ἤτοι ἀπὸ τοῦ σισύρνης· ἢ ὅτι ἐν Καππαδοκίᾳ γίνεται. οὗτοι δὲ Σύροι

2770. *Συρία*· διὰ τὸ[ῦ] σύρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ

σύριγγες· ἐκ καλάμων πανδούρια, ἢ κατατρήσεις εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι

συρίγγιον· τροχοῦ κένωμα, δι' οὗ ἐνίεται ὁ ἄξων

σῦριγξ· δορατοθήκη. ἢ ὄργανον μουσικόν

* *σύριγγος*· αὐλοῦ μουσικοῦ. ἢ τῆς δορατοθήκης τὸ εἶδος

75. *Συρίη*· ἐνηγαίη τῇ περὶ Πόντον. ἡ νῦν λεγομένη Σῦρος νῆσος· ἔστι δὲ τῶν Κυκλάδων

Συρίοις κύβοις· μήποτε Σύριον λέγει τὸν Πέρσην λεγόμενον· διὰ τὸ Συρίαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλῶνος

Σύριον· Ἀσσύριον. τὸ διὰ Συρίας φερόμενον. ἢ διὰ τὸ σώλινον

συρίσκος· ἀγγεῖόν τι πλεκτόν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλουσι. τινὲς δὲ ὑρίσκον

συριστής· γέρανος ἄῤῥην

80. *σύρκεσι*· σαρξίν. Αἰολεῖς

σύρκιζε· σάρκαζε

συρμαία· ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι, ἔπαθλον ἔχων συρμαίαν. ἔστι δὲ βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος. λέγεται δὲ καὶ *συρμαϊσμός*, καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν. καὶ πόμα δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν

συρματὶς στρατιά· ἡ τὰ συμψήματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα

συρμίον· λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικός

85. *συρμιστήρ*· ξυλοπώλης

συῤῥάδ(ι)ος· νόθος. μικτός. εἰκαῖος

* *σύῤῥα*· ὁμόσε, εἰς τὸ αὐτό

σύρτης· χαλινός

* *Σύρος*· Ἄραψ

90. *συρτίς*· φθορά, καὶ λύμη

* *συράσσει*· συμπίπτει

SCR. 69. Cratin. fr. I 1 vol. II 1 p. 132. 74. *Τ* 387. 77. Aesch. Pers. 84. 82. Herod. II 125 Hippocr. Ar. Pac. 1353. *συρμαϊσμός*] Hippocr. p. 805 H. 87. Homerus. Θ 61?

ADNOT. 69. *σησύρνης* cod., em. Mus. Cf. Polluc. VII 61. 69 X 64. 70. *τοῦ* cod., em. Mus. 72. *κύνωμα* codex, *κένωμα* Mus., forte *κοίλωμα*. 74. *τί*? Apoll. lex. p. 157, 6. 75. *Συρίη ἐνὶ γαίῃ· τῇ* Mus. nulla geographiae ratione habita. Ego verba corrupta *ἐνηγαίη τῇ περὶ Πόντον* quo pertineant, nescio; reliqua e schol. Hom. ο 402 s. Apoll. lex. p. 157, 5 compilata sunt. 77. Schol. Aesch. Pers. 84. — *περὶ Συρίας* male in impressis vulgatur. Alteram explicationem sunt, qui *τὸ διὰ σωλήνων* corrigant, ut Sopingus Heinsius Vossius suaserunt, alii, in quibus Sorberus est, *Σολύμων* latere suspicati sunt. Non liquet. 78. Poll. VII 174 X 129 Phrynich. app. soph. 57, 15. Pierso ad Moer. p. 56 Casaub. ad Ath. III p. 154 Lobeck. Path. El. p. 121. Glossae Gr. Lat. Philoxeni: *συρίσκος· pullorium.* Cf. *ἀρίσχος. ἄρριχος. ἔρυσος. ὑρισίδα. ὑρισσός. σώρακον*, quae Cypria forma est, et *σύριχος* ap. Alexin com. III p. 437. 79. Cf. *σέρτης*. 80. *σύρκεσ(σ)ι* Ahr. Dial. I p. 78. 115. — *Αἰωλεῖς* cod., em. Mus. 81. *σύρκαζε* invito ordine Albertus et Thes. VII c. 1512 A propter EM. p. 708, 31. 82. De *συρμαϊσμός* adi Zonar. c. 1693 Diocl. Caryst. ap. Fabric. BGr. XII p. 588 Neophyt. ap. Ducang. app. gl. p. 179. Didym. ap. schol. Ar. Pac. 1253. 83. *συμψήγματα* Thes. VII c. 1164 B. Pro *στρατιά* Coraes ad Isocr. p. 288 coni. *σπαρτία*. 84. Cf. *σίον*. 86. (ι) Guyetus et, qui *Ὑῤῥάδιος* primus contulit Sopingus. Adstipulantur Lobeck. Parall. p. 77 Path. p. 349 Ahrens Dial. I p. 158, 3. 87. Supra *σὺν ῥα· ὁμόσε*. — *ὤμοσεν* cod., em. Guyetus. 88. I. q. *ῥυτήρ*. „*Suspectum exemplum Manethonis V 172 σύρτῃ ἐπινίκιον ἵππον ἐλαύνων.*" Thes. Ibi *καὶ νέες εισύρτῃ* M, *καὶ νεέσει σύρτῃ* editiones, *καὶ νύσσῃ σύρδην* Koechly p. XXVI p. 106. De equo dextrario sive *συρτῷ* cf. Ducang. 89. Om. Mus. — *Σῦρος* codex. Stephani et Theodoreti Lex. MS: *οἱ Ἄραβοι· οἱ Σύροι*. 90. *σύρτις* Mus. fortasse recte. Cf. *πασσυρί*. 91. *συῤῥάσσει* Mus. h. e. *confligit*.

* συῤῥίφη· σύνσκέπη
συρφετός· ὄχλος. ἢ κονιορτὸς μετὰ κόπρων. τινὲς δὲ χειμῶν καὶ συρμός. ἢ ἀκάθαρτος
σύρφη· φρύγανα
2795. σύρφος· θηρίδιον μικρόν, ὁποῖον ἐμπίς
σύρων· ἕλκων
σῦς· γυνή. ὗς· σύαγρος
συσκαν(ί)α· τὸ συσσίτιον
συσπαστόν· τῶν τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων φησί, τὸ συντρέχον, ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει
2800. * σύσσημον· σημεῖον
ση
* σύς· σύσσημος, συσμός
σύσσιτον· ἄριστον. ἢ τὸν συνεσθίοντά τινι
συσσοίη· ἡ ἀνεμπόδιστος φορά
* συσκευή· ἐπιβουλή
5. * σύσκηνος· σύνοικος
* σύσκια· σύνδενδρα
συστάσεις· σύνοδοι. συμφωνίαι
συστατῶν· συγκροτῶν. συστῶν. καὶ τὰ ὅμοια
* συστήσασθαι· πήξασθαι
10. σύστηνον· (ἐ)στενοχωρημένον. τρίχινος χιτών, ἢ ῥυπαρός. Ἀντίμαχος
συστομώτερον σκάφης· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων· διὰ τὸ ἀπαῤῥησίαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφίετο
συστραφέντες· συνελθόντες
συστρεμ(μ)άτων· θορύβων. πλάνων
συστροφή· ἴλιγξ ὑδάτων. ἢ σκοτισμός
15. συτάσσει· ἱκετεύει
σύτο[ι]· ὥρμησεν, ὧρμα. ἀνῆλθεν. ἀνηκόντισεν
συφαιός· χοιροβοσκός
σύφακα· γλεῦκος
συφακίζειν· ὀπωρίζειν

SCR. 93. Plat. Gorg. p. 489 C — Hesiod. Opp. 224. 604 Callim. Apoll. 108. — (Adiective cum ὄχλος iunxit Procop. de aedif. p. 5 A). 96. Anaxil. com. III p. 345. 98. Xen. resp. Lac. 5, 1? 99. Fr. XCV. 2800. Marc. XIV 14. 1. ADN. 2. e. g. Ar. Plut. 602. 3. Vox Democritea. 5. Xen. *KII.* II 2, 22. 11. Menandr. fr. p. 69 Meinek. 13. II Regg. IV 2. III Regg. XI 12 all. 16. Φ 167.

ADNOT. 92. συῤῥέφη· συσκέπη Mus. Συῤῥέφη· συσκέπη Bielius, qui in Iob. XIV 12 pro συῤῥαφῇ coniecit συῤῥέφη atque verba ἕως ἂν ὁ οὐρανὸς οὐ μὴ συῤῥέφη vertit: *usque dum coelum plane non cooperiat.* Facilior emendatio est σὺρ ῥέφει· σὺν σκέπῃ vel συρρεφῆ· συσκεπῆ (AM.) Cf. ῥέφεα, ῥέψας et συνρεφειῶν cum adn. Lobeckii Path. El. p. 52. 93. ἢ post συρμός omisit Mus. 94. Lob. rhem. p. 294. 95. σύρφος (σῦρφος cod.) ἢ σέρφος Mus. qui recte ἔμπης in ἐμπίς mutavit. 98. σύσκανα cod., συσκανία Albertus et Thes. VII c. 1526 B. Utrumque iungit Hippodamus Stob. Flor. XLIII 93. 99. De tenore cf. Lobeck. Parall. p. 490. De re eund. ad Ai. p. 360 ed. alt. Preller ad Polem. p. 147. 148. Huc Meinekius refert etiam gl. Hesychianam ἀγκρούστῳ· μαχαιρίῳ (ἀγούστω· μαχαίριον codex). 2801. Sic codex, σύς (non σῦς ut est in editis). σύσσημος reliquis literis deletis Mus. Glossa e IV Regg. II 1 vel Greg. Naz. petita scribenda erat [σὺς] συσσεισμός· σεισμός. Sic συσσεισμός· λαῖλαψ συστροφὴ ἀνέμου Phot. 558, 3. 2. Confundit συσσίτιον et σύσσιτον. 4—6. *Ordo in his paullo est turbatior.* ALB. 8. συνιστῶν Mus. 10. σύστενον Mus. oblitus parilium ἄστηνος et δύστηνος (a στῆναι q. v.); ἐστενοχωρημένον vel στενοχωρούμενον Steph. et Albertus. „*Cetera in quibus* τρύχινος pro τρίχινος *Salmasius, pertinere videntur ad voc., quod excidit.*“ Thes. VII c. 1543 B. Σύστημον? 11. Zenob. V 95 vol. I p. 158, unde ἐπί pro ἀπό recepit Musurus. 13. (μ) Mus. Cf. Meinek. exx. in Ath. I p. 10. 15. Infra τύσσει· ἱκετεύει quo de cf. Lobeck. rhem. p. 62. 101. Συμπτύσσει (χεῖρας) coni. Albertus parum probabiliter. 16. [ι] Mus. cuius correctionem non observavit typotheta. σύ τοι legitur ap. Aeschyl. Suppl. 370. 18. ὀπός *sucus* comparat Lobeck. Path. El. p. 121, 20 Proll. 319, 20.

2820. σῦφαρ· γῆρας, τὸ ὑπέρτατον· οἱ δὲ τὸ τοῦ ὄφεως. καὶ τὸ ἐρ(ρ)υτιδωμένον σῦκον. καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες
σ υ φ ε ό ς· τόπος, ὅπου αἱ σῦς τρέφονται
σ υ φ ι ο ί· οἱ τῶν συῶν οἶκοι
σ υ χ ν ά, πυκνά, συνεχῆ, πολλά
σ υ χ ν ο ῖ ς· συνεχέσι. καὶ τὰ ὅμοια
25. σ φ ά γ ι ο ν· πρόβατον. θῦμα. ἢ ἐν ᾧ τὸ τῶν ἱερείων ὑποδέχεται αἷμα, τόπος
σ φ α γ ή· ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος
σ φ ά γ ι α· ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα
σ φ α γ ί ς· τὸ προκάρδιον. καὶ ἡ τομή
σ φ α δ ά ζ ε ι· βράζει. δυσθανατεῖ. χαλεπῶς φέρει. διασπᾶται. ἀγανακτεῖ. δυσφορεῖ. ἀτακτεῖ. μετὰ χολῆς ὀργίζεται. καὶ μετὰ χόλου πολλοῦ, ἢ μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ. μαίνεται. σπεύδει. διασείει. θυμοῦται. ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος
30. σ φ α δ α σ μ ό ς· σπασμός. καὶ τὰ ὅμοια
* σ φ α δ ά ζ ο υ σ α· ῥηγνυμένη
* σ φ α δ α ν ό ν· σφοδρόν. καταπληκτικῶς
σ φ α ί λ ε ι ν· πλῆσαι
[σ φ α ι ρ α γ ε ῦ ν τ ο· ἐψόφουν]
35. σ φ α ι ρ η δ ό ν· περιφερές, στρογγύλον ὡς σφαῖρα
σ φ α ι ρ ω τ ή ρ· ζηνίχιον σανδαλίου, σκύτος, κόμμα λώρου
σ φ α κ ε λ ι σ μ ό ς· παραπληξία
σ φ α κ ε λ ί σ α ν· κακωθέν. καταφθαρέν
σ φ α κ ε λ ί ζ ε ι· κρούει τοῖς ποσί. κινεῖ δεινῶς. ὀδυνᾶται. σπᾷ. διασπᾶται. ἀλγύνεται. Σ φ α κ ε λ ι σ μ ό ς γὰρ καὶ σ φ ά κ ε λ ο ς ἡ ἄμετρος ὀδύνη· καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόεσις· καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις

SCR. 20. Callim. fr. XLIX Sophron. fr. 8 (Ahrens p. 389). 21. κ 320 ξ 13. 22. κ 389. 25. Eur. El. 514 Hec. 111. — Eur. El. 800. 26. Xenoph. Ven. X 16. 28. Eur. El. 1142. 29. Eur. fr. 818. 30. Plat. Civit. IX p. 579 E. 31. ADN. 32. Λ 165. 34. ι 390. 35. Ν 204. 36. Genes. XIV 23 Greg. Naz. or. εἰς τὰ Ἐπιφαν. p. 236. 37. Eur. fr. 751 p. 467 Theophrastus passim. 38. Plat. Tim. 84 B. Theophrastus. 39. Cratin. fr. XLVIII p. 191.

ADNOT. 20. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 98, 22. σύφαρ codex. — (ρ) Mus. Denique Lobeck. Path. El. I p. 461 amplecti videtur Pergeri coniecturam τροφιῶδες, quod a τρόφι ducit; ὀρρῶδες e schol. Lucian. Bon. Vulcan. in Gloss. Gr. Lat. p. 81 et fortasse Heinsius. Vocabulum σῦφαρ Siculum esse vult schol. Nic. Alex. 91. 21. 22. Lob. Proll. p. 92. 22. συφεοί Mus., immo συφ(ε)ιοί. 25. Confundit σφάγιον et σφαγεῖον (Poll. X 65) quod ordo postulat, ut scribendum videatur: σ φ α γ ε ῖ ο ν· [πρόβατον. θῦμα. ἢ] ἐν ᾧ κτλ. 26. καταχλι (δ suprascr.) cod., em. Mus. Cf. Poll. II 133. 165. 27. σφαγία cod., em. Schweighaeuser. 28. καὶ ἡ τομή Albertus ad σφαγή referre malebat, quam cum HSt. in τομεύς (Poll. I 33 X 97) mutare. 29. δυσθανατ῀ cod., in quo exitum delevit Mus. et | θανατοῖ scripsit; em. Pierso ad Moer. Att. p. 356 et Pearso advers. II p. 641, 16. In Cyrillo 63 σ φ α δ ά ζ ε ι ν· βράσσειν συνθανατεῖν (leg. δυσθανατεῖν) σ φ α δ ά ζ ο ν τ ο ς· σπωμένου τεραssομένου (sic) μετ' ὀργῆς. λυπουμένου. ἀλγοῦντος invenio. Verba μετὰ δόλου (χόλου Meibom. τόνου Toll. θολοῦ Bos.) κτλ. cum sequentibus coniungens Toup. ad Longin. § 25 corrigebat πόνου; sine caussa. Διασείεται Ruhnken. ad Tim. p. 174. 31. σ φ α δ ά ζ ο υ σ α σχετλιάζουσα χαλεπῶς φέρουσα. οὕτως Ἀττικοί Basilii schol. mss. in Greg. Naz. Or. XXXIV. 32. σφεδανόν Iensius coll. schol. Il. Λ 165 Φ 542. Σφαδὰν (h. e. σφαδανόν, ut Mus. restituit) et καταπληκτικῶς (—όν Mus.) codex. 33. Non expedio. Alberto πλανῆσαι conicienti et comparanti σ φ ῆ λ α ι· πλανῆσαι hoc obstat, quod Hesychius, si quidem σ φ α λ ε ῖ ν· πλανῆσαι scripsit, Diogenianum recentissimae Graecitatis sordibus inquinasse censendus est. Non nego tamen adulterinas videri glossas 31—36. 34. σφαραγεῦντο Mus. 35. σφαιριδόν cod., em. Mus. 36. Eadem porrigit Cyr. 63. Nisi totus articulus insiticius est, Diogeniano haud dubie nihil debetur nisi haec: σ φ α ι ρ ω τ ή ρ· σκύτος, ut infra Laconice φ α ι ρ ω τ ή ρ· (σ)κύτος. 37. 38. Utrum spuriae sint, an perversus glossarum σφακελισμός σφακελίσαν σφακελίζει ordo transpositione sanandus sit, non liquet. Fortasse cohaerent 2830. 2837; cf. schol. Soph. Ai. 833. 39. Schol. Plat. p. 428.

2840. σ(φ)άκια· τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα

σφάκος· χόρτος, ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει. οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν ἐπιγεννώμενον, ὃ καλοῦσι βρύον. οὐκ εὖ. ἐκεῖνος γὰρ φά(σ)κος λέγεται

σφακώδη κλιτύν· καθ' ἣν ὁ (σ)φάκος ἐφύετο. ἔστι δὲ ἄγριον φυτόν

σφαλάσσειν· τέμνειν. κεντεῖν

σφαλεῖεν· ἀποτύχοιεν. ψευσθεῖεν

45. σφαλερόν· ἐπικίνδυνον. σαθρόν. ἀβέβαιον

σφαλερόν· ἐπισφαλές. ἐπικίνδυνον

* σφάλμα· ἁμάρτημα

σφάλλειν· κλίνειν. καταβάλλειν. ἁμαρτάνειν

σφαλμᾷ· σκιρτᾷ. σφάλλεται. ἄλλοι ἀντὶ τοῦ σφαδάζειν τετάχθαι φασί. ἔνιοι μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττειν

50. σφάλλον· κολάκευσον

* σφάλλονται· ἁμαρτάνουσιν

(σ)φαλ[λ]ός· ..... ἔστι γὰρ ξύλον ποδῶν δεσμωτικόν· οἱ δὲ κορμὸν ἢ δίσκον· ἄλλοι δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδιν(ον) ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσι

σφάνιον· κλινίδιον

σφαραγγές·

55. σφ(α)ραγίζει· βροντᾷ. ταράττει. ψοφεῖ

(*) σφαραγεῦντο· κατεπονοῦντο. ἐφλέγοντο. ἐψόφουν

σφάραγ[γ]ος· βρόγχος. τράχηλος. λαιμός. ψόφος

σφάς· αὐτούς, αὐτάς, [αὐτά]

σφέ· αὐτούς, αὐτάς, αὐτά

60. σφέας· αὐτούς, κατ' ἔγκλισιν

σφεδανόν· ἐπιτεταμένον. συντονώτατον. σφοδρόν. ὀξύ

σφεδανῶν· φονεύων, ὀλλύς, κτείνων. τινὲς ἐπεσπευμένων. ἄλλοι σύνθετον εἶναι ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν, ὅ ἐστι κτείνων· ἔστι δὲ ῥηματικόν

SCR. 41. Ar. Thesm. 486 Cratin. fr. CXXXV p. 215. 45. e. g. Soph. Ai. 159. 48. e. g. Xen. *KΠ.* VIII 8, 10. (49. Polyb. XXXV 5, 2.) 52. Epicharm. p. 454 Ahrens. 55. ι 390. 440. 57. *X* 328, 58—60. *E* 567 *Λ* 111 δ 77. 61. *Λ* 165. 62. Φ 542 (cf. Ruhnken. praef.).

ADNOT. 40. (φ) Schrewelius. 41. *σφακός* codex. Mox in Didymi, si quid video, adnotatione ex commentario in Cratinum repetita *φακὸς λέγεται* cod., *φάσκος λέγεται* Salmasius in Solin. p. 233 et IThSchneider ad Theophr. coll. Hes. *φάσκος· τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν γινόμενον.* Nam *φακός· βρύον τὸ ἐν λίμνῃ* explicatur et teste Arcadio p. 56, 18 accentum habet in ultima. Cf. Lobeck. Path. El. p. 510. 42. *κλιτήν* cod., em. HSt., *σφάκος* cum Guyeto dedi pro *φακός*. 48. Lobeck. rhem. p. 247, 12. 44. *ψευσθεῖεν* Mus. *ψευσθείην* codex, quod si verum est, glossa *σφαλείην* elapsa. 49. Lobeck. rhem. p. 157. 50. In gl. hac obscura et ex ordine literarum *σφάλον* scribenda participia latere videntur Thes. VII c. 1588 B. Malim imperativi formam Doricam *σφᾶλον* pro *σφῆλον* agnoscere, quamquam etiam sic non convenit expositio, cuius priora elementa leni emendatione *κῶλα* admissa haud scio an ad ipsam glossam pertinuerint. *Σφαλερὰ κῶλα* iunxit Aesch. Eum. 371 Nicand. Al. 33. 52. Indicavi defectum sententiae et [λ] sepsi requirente et ordine et Poll. VIII 72 Phot. 22, 13. Literam Σ praefixit Musurus, cuius emendatio verissima est etiam *μολύβδινον* pro *μολυάδειν*. *Δεσμωτήριον* cod., em. Meinek. exx. critt. I p. 4. Cf. Lobeck. rhem. 276 n. 53. Supra *ἐν σφανίῳ· ἐν κλιναρίῳ*. 54. 55. Separavi; *σφαραγγεῖ· σφραγίζει, βροντᾷ* Mus. *σφαραγεῖ· σφαραγίζει* HSt. coll. Hes. *ἐσφ(α)ράγιζον*, ubi in SCR. omisi auctoris nomen, qui est Hesiod. Theog. 706. 54. *Φάραγγες?* 56. Schol. Plat. p. 405 Bekk. Apoll. lex. Hom. p. 147, 28. Cf. *σφαιραγεῦντο*. 57. Eustath. ad Il. *X* 328 p. 1272, 11. 58. *σφας* et *σφεας* (sic) Cyr. 63, *σφᾶς* Guyetus, sed cf. Apoll. Dysc. de pron. p. 127 B. De *αὐτά* expulso cf. Sturz ad Dion. Cass. XLI 1. 61. Cf. gl. 2832. Apollon. lex. Hom. schol. Nic. Ther. 642. 62. *ἐπεσπευμένον* error Aldinae. — *δανὸν* cod., em. Iensius coll. *δανῶν· κτείνων*. Etiam Theognost. 12, 2 ponit *σφεδανῶ· τὸ θανατῶ* Lobeck. rhem. p. 124) referendum illud ad var. lect. *σφε δανῶν* in Φ 542.

[σφεζόμενοι· ἐπικαθεζόμενοι]
σφειδρόν· καθαρόν. εὐῶδες
2865. σφειλ[λ]όν· λοξόν. πυκνόν. εὐκίνητον. προσφυές. δριμύ
σφείων· αὐτῶν
σφέλας· ὑποπόδιον
σφέλα· ὑποπόδια
σφέλμα· τὸ ἄνθος τῆς πρίνου
70. Σφενδαλῆς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς
σφενδόναιαν· σφενδόνην. ἢ τὴν σφραγῖδα
σφενδόνην· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές. ἢ σφραγίς
σφέρτα· τὰ ἄφορα δένδρα
σφέτερα· ἴδια αὐτῶν
75. σφετέρησι· ταῖς αὐτῶν
αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο
σφετερίζει· εἰς ἴδιον κέρδος (κε)χηνώς
σφετεριζόμενος· ὑφαιρούμενος. ἰδιοποιούμενος
σφετερίζων· ἰδιοποιούμενος, καὶ προσλαμβανόμενος
σφέτερον· τὸ αὐτῶν ἴδιον
80. [σφετρίδες· ἐπιβλήματα]
σφέων· αὐτῶν
σφῇ· αὐτή
σφῇσι· ταῖς ἑαυτῶν
Σφήκεια· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον. καὶ τὰ τῶν σφηκῶν κηρία
85. σφηκίσκος· τὰ μακρὰ των ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι. καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ . . προκοιλίους . . . .
σφηκισμός· εἶδος αὐλήσεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομ(β)ῶν
σφηκίωσις· κηρία σφηκῶν
σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους
* σφηκῶν· ποικίλων

SCR. 66. Δ 535. 67. σ 394. 68. ρ 231. 70. Herod. IX 15. 72. Plat. Civit. II p. 359 E 360 A. 74. α 274. 75. α 7. 77. Demosth. 248, 12. 79. P 287. 81. γ 134. 82. Δ 90. 83. Δ 162. 84. Xenagoras Philostephanus l. l. 85. Ar. Plut. 300. 88. Soph. fr. 26 p. 108.

ADNOT. 63. ἐφεζόμενοι Albertus. 64. σφεδρόν Theognost. 11, 34. 12, 2. Φιαρόν· καθαρόν (addo ψιαρόν· εὐῶδες) et φιλυρόν· εὐῶδες conferunt Vossius et Albertus. 65. [λ] Mus. Infra σφηλόν· εὐκίνητον, πυκνόν, λοξόν. ἄσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον; supra ἄσφηλοι· ἀσθενεῖς. σφηλόν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Ἐρίσφηλον EM. 100, 49 s. v. ἀνασφηλῶσαι Stesichori (fr. 82 p. 758) auctoritate munit. Dialectus h. l. est Boeotica. — προσφυές suspectum. 70. Σφενδάλης codex, Σφενδαλεῖς Meurs. de pop. Att. p. 125, em. LDindorf. Thes. VII c. 1597 D. 71. σφενδόναν Musurus. 73. Synonyma sunt tenebris et ipsa obducta δηναιὰ κροῦναι, δηνά s. δείνη, de quibus disserui vol. I p. 52 gl. 1296. 76. σφετερίζων — κεχηνώς Musurus, hoc recte, illud invita serie. 80. ἐφεστρίδες Sopingus, Cobet Nov. Lectt. 179. 82. Σφῇ ἀρετῇ· . . . . an σφῇ· τῇ ἑαυτῶν? Nam σφί· αὐτῇ (Butlm. Lexil. I 60) ordo non admittit. 83. σφήισι cod., σφῇσι Mus. 84. Cf. Steph. Byz. 396, 5. 595, 7 s. v. Κύπρος et Σφήκεια, Tzetz. Lyc. 447 EM. Confundit autem Σφήκεια (male Musurus Σφηκεία) et σφηκεῖα. 85. μικρὰ Phot. 560, 12 EM. p. 738, 39 Zonar. c. 1695 Eustath. 897, 57, minus recte. — καὶ (μὴ) προκοιλίους (σφηκώδεις φασί.) Salmas. Heins. coll. schol. Ar. Plut. 300 Boeckh. C. I. I p. 281. 86. εἰρημένων — βομ.ῶν cod., εἰρημένος — βομβῶν Mus., em. HSt. 87. „Mirabilis forma: nam σφηκεῖον aut σφηκιών exspectatur. Thes. VII c. 1606 A. 88. EM. 385, 3 Lobeck. Parall. p. 136. 89. οὐ προκοιλίων audacter Coraes ad Heliodor. p. 300 et in Schneid. Lex. Suppl. p. 178. Ne σφηκῶν· πυκνῶν quidem (a σφηκόω) conicere ausim, sed malim σφηκῶν ποικίλων· . . . . . Ordo tamen postulat σφηκόν.

2890. σφηκὸς λόφου· τὸ ἄκρον τοῦ λόφου, τὸ ἐπὶ τῶν ὤτων ἀποκρεμάμενον τοῦ λόφου, τῆς περικεφαλαίας τὸ συνεσφιγμένον. Λόφουρον δέ, οἷον λόφου ο(ὐ)ράν
σφή,] [σαλεῦσαι, κινῆσαι. σφῆλαι
σφήκωμα· πύκνωμα. καὶ ὁ δεσμός
σφῆλαι· πλανῆσαι. βλάψαι ....
σφήλειεν· ἀποτυχεῖν ποιήσειεν
95. σφηλόν· λοξόν. πυκνόν. εὐκίνητον. Ἄσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον
σφηνεύς· ἰχθῦς ποιὸς θαλάττιος
σφηνούμενος· στρεβλούμενος
σφῆς· τῆς ἑαυτοῦ
σφῆσι· ταῖς αὐτῶν
2900. [σφῆσιν· αὐταῖς, ἢ αὐτοῖς]
Σφήττιοι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς
[σφί· ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς]
σφί(γ)κται· οἱ κίναιδοι, καὶ ἁπαλοί
σφιγκτήρ· χιτών. Ταραντῖνοι
5. σφίδες· χορδαὶ μαγειρικαί
σφίδη· χορδή
σφίν· αὐτοῖς, ἢ αὐτούς, ἢ αὐτάς
* σφίσιν· ἑαυτοῖς [ἢ ταῖς ἑαυτῶν]
σφισίμολος· διαφορὰ τῆς κινήσεως
10. σφόδελος· ἡ ἄλιμος. δασὺ ἄνθος, ἄρχον, σκιερόν. οἱ δὲ σῖτον
σφοδελοφόρους· τοὺς μετοίκους
σφόδρα· πάνυ, πολύ, ἄγαν, λίαν
σφοδρόν· ἔντονον. ἰσχυρόν. ὀξύ. στιβαρόν. εὔτονον. χαλεπόν
σφοῖσι· τοῖς αὐτῶν
15. σφονδύλη· ὅμοιόν τί φασι σαλαφίῳ εἶναι, ὀσμὴν φαύλην προϊέμενον, εἴ τις ἅψεται αὐτῆς
σφόνδυλος· τράχηλος
σφόνδυλοι· αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν. καὶ οἱ τῶν φυτῶν πυθμένες. ἄλλοι τὰς δικαστικὰς ψήφους. καὶ τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ. καὶ τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαί
σφορτάν· λιμόν
σφοῦ· τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἰδίου [ἢ τῆς αὐτῆς]

SCR. 92. Ar. Pac. 1216. 98. *Π* 18. 99. *Λ* 162. 2903. Cratinus l. l. 7. *Λ* 73. 14. *Ξ* 202. 15. Ar. Pac. 1077. 16. Ar. Vespp. 1489. 17. *σκορπίων*] Nic. Ther. 781. 797. 19. *Λ* 534.

ADNOT. 90. *ὁρᾶν* cod., em. Mus. Reliqua intellegi nequeunt, nisi sic fere scripta: *σφήκωμα λόφουρον· τὸ — συνεσφιγμένον λόφουρον λέγει, οἷον λόφου οὐράν.* Similiter Sophocl. Colch. fr. 316 Nck.: *φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι.* Infra *ψῶμιγξ· σφήκωμα.* 91. Sic codex, *σφῆ(λαι)* —*σφῆλαι* Mus. ‚*Ultimum σφῆλαι praecedentis σφῆλαι correctio fuit.*' Schow. Avulsa haec sunt a gl. 93. 95. Cf. gl. 2865. 96. Euthydemus Ath. VII p. 307 B Eustath. p. 1177, 64. 99. Cf. 2883. 2900. Error natus ex errore sublato *σφησιν* (ι). 2. Om. Mus. Recte haberet *σφί· ἑαυτῷ ἢ ἑαυτῇ.* Buttmann. Lexil. I p. 60. 3. (*γ*) Salmas. Phot. 560, 22. 4. Salmas. ad Lamprid. p. 398 Ducang. 5. *Σφίγγες· πόρναι Μεγαρικαί* Kusterus Diatr. Anti-Gronov. p. 15. 16 minus caute. Rectius Sopingus conferebat Latinum *fides*, laudatus a Lobeckio in Parall. p. 83 G. Curtio Etym. p. 212. *Σφίδαι?* 7. *ἢ αὐτοὺς κτλ.* suspecta sunt. 8. Confundit *σφίσιν* et *σφῆσιν*. 9. Glossa Alberto suspecta et subobscurior Democritea videtur. 10. *δασὺ ἄνθος ἔχον σκιερόν* Phavor. 1720, 53, *δασὺ ἄνθος ἔχουσα. οἱ δὲ ἀνθερικόν* Bodaeus a Stapel ad Theophr. p. 508 B. 11. Similiter explicat *σκαφηφόροι* et *ὑδριαφόροι*. 13. *ἔντονον — εὔτονον* Meinek. Philol. XII p. 623. 15. *σιλφίῳ εἶναι* Vossius et Lex. Septemvir. ex Eustath. 1669; *σίλφῃ* (bestiolam intellegens) Thes. VII c. 1624 A. Cf. AKeferstein in Isid. a. 1837 fasc. 3 p. 169 sqq. 16. Arcad. 64, 8 [56, 24]. Cf. *τραχήλους*. 17. *ἁμοργαί* cod., em. Guyetus alii. De *ψήφους* cf. Eustath. 1669, 62.

2920. σφραγῖδες· αἱ ἐπὶ τῶν δακτυλίων, καὶ τὰ τῶν ἱματίων σημεῖα

σφραγιδονυχαργοκομήτας· τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις ὄνυχας λίθους, καὶ κομῶντας

σφραγίς· χελώνη. καὶ ὁ ἐν τῷ δακτυλίῳ λίθος, ἢ σήμαντρον

* σφηρός· τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον

σφριαί· ἀπειλαί, ὀργαί

25. σφριγᾷ· περιτέταται, περιτείνε(τα)ι. ἄλλοι σφύζει, πλήρης τυγχάνει. μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ, ἀκμάζει, νεάζει, καπριᾷ

σφριγανόν· ἀκμαῖον. δαψιλές. σφοδρόν

σφριγῶν· ἀκμάζων, νεάζων, αὔξων

σφριγῶντα· ἐπαιρόμενα, ἰσχύοντα

σφριγῶσα· πεπυκνωμένη, συνεστηκυῖα, ἰσχύουσα

30. σφυγμός· φλεγμονή. κυρίως δὲ ὁ παλμὸς τῶν ἀρτηριῶν

σφυδρά· ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν

σφυδῶν· ἰσχυρός, εὔρωστος, σκληρός

σφύζει· πηδᾷ, φλεγμαίνει. καίεται. στέλλεται ἡ φλέψ

σφῦρα· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἢ χαλκευτικόν

35. σφυρά· τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν. ἢ τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα. ἢ ἡ παρά τισι λεγομένη κέστρα, ἰχθὺς θαλάσσιος

σφυράδες· τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. οἱ δὲ σπυράδας

σφυρήλατος· σφύραις ἐληλα[σ]μένος, οὐ χωνευτός

σφυρήματα· τὰ σιδήρια, ὅτι οὐ χεῖται

σφυροδέται· ἡ λέξις παρὰ τοῖς τὰ ἱπποτροφικά

40. σφυρόν· σφοδρόν. ἢ τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων

σφύρωσις· διάρσσις. [ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα

SCR. 21. Ar. Nubb. 331. 25. Ar. Nubb. 797 Lys. 80. 26. Hippocrates teste Timaeo et EM. 739, 8. 27. Greg. Naz. p. 483 B. 33. Aristot. HA. III 19. 35. Δ 147. — Pind. Pyth. II 46. 36. Aristot. HA VII 8. 37. Plat. Phaedr. p. 236 B Theocr. XXII 47.

ADNOT. 20. Cf. 2923. 21. σφραγιδονυχάργους· κομήτας — ὄνυχας λίθους cod., vocem Musurus ex Aristophane restituit et male ὄνυχας λευκούς scripsit. 23. σφρηνός series, σφρηγίς Bruno et Thes. VII 1630 C, coll. 2920. Sed malim copulatis gl. 2922. 23 scribere σήμαντρον. σφηρός. (forte σημεῖον θηρός, cf. Oppian. Cyn. II 299?) τὸ τοῦ κτλ. 24. Lob. rhem. p. 52. 119. 241 n. Path. El. 124. Nisi latet verbum perispomenon. 25. (τα) HSt. — πλήρεις cod., em. Mus., κοπριᾷ error Aldinae. Schol. Ar. Lys. 80. 26. Cf. Tim. lex. Plat. p. 244 schol. Ap. Rhod. III 1256 Poll. IV 137 EM. 739, 8. 28. σφριγόντα· ἐπαιρόμενα cod., σφριγῶντα· ἐπαιρόμενον Mus., quod fugit LDindorf. Thes. VII c. 1632 C glossam ad Aesch. Prom. 380 referentem. 31. Infra σφυρά. Glossae: σφυδρόν· circumtallum. 32. Cf. Lobeck. rhem. 52. Ἐσφυδωμένοι legitur ap. Timocl. Ath. VI p. 246 F διασφυδῶσαι ap. Hesych. 33. ἄλλεται ἡ φλέψ bene Albertus post Florentem. 34. σφύρα codex. 35. ὑπέρ τισι cod., em. Mus. Supra κέστρα· — σφῦρα. καὶ ἰχθύος εἶδος. Ath. VII 323 a; Schneider hist. lit. pisc. p. 273. Confundit σφυρά et σφῦρα, nisi verba ἢ ἡ — θαλάσσιος cum gl. praec. copulanda sint. 36. Cf. Lob. Path. El. p. 122. — διαχωρίσματα cod., em. Mus. Mox σπυρίας (h. e. σπυρίδας, ut apparet ex interpr. gl. σπορθύγγια) cod., em. Pierso Moer. p. 361. 37. σφυλίλατος cod., em. Mus. 38. σφυρίματα cod., σφυρήματα Mus., σφυρήλατα? 39. Separavi a praecedentibus. Adnectitur a Musuro γεγραφόσι sine caussa; cf. Nauck. Bulletin T. III p. 334 [363]. „*Dubium utrum intellegat: an ligamenta ex quibus mallei suspenduntur, an fascias quibus pedum malleoli solent vinciri.*“ HSt. VII c. 1639 A. 40. σφυρόν· σφυδρόν probabiliter Guyetus coll. σφυδρά. 41. Σφῦρα· τὸ μεταξὺ τῶν ἠρηρομένων ἀνέχον καὶ ὑποσφυρίσασθαι οἱ ποιηταὶ τὸ ὑπαρόσαι λέγουσιν Poll. VII 145 p. 308 Bekk., ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστί Boeckh. C. I. I p. 850 n. 1732, 39 Schneider ad Varr. p. 324. Hesych. a Pearsone in advers. II p. 642, 26 appositus: ὁμόσφυρος — δηλοῖ τὸν ὁμόχωρον. σφῦρα γὰρ σπορίμου γῆς τὸ (τι?) μέτρον. — Reliqua ad gl. 40 retrahi debent coll. Cyr. 63 σφυρόν· τὸ ἐπάνω στραγάλων ἐν κυκλω πελμα (sic). Fallitur IThSchneider. ad Xenoph. Eq. I 1.

σφώ· ὑμεῖς. ἢ ὑμᾶς
[σφῶϊ· τῆς ἑαυτῶν]
σφωέ· ἑαυτούς. ἔστι δὲ τοῦ τρίτου προσώπου
2945. σφῶϊν· ὑμῖν, καὶ ὑμῶν, καὶ αὐτοῖς
σφωΐτερον· ὑμέτερον, ὑμῶν τῶν δύο
σφῶν· ἑαυτῶν
σχᾷ· σχάζει
σχαδόνες· τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἔνθα οἱ σκώληκες. οἱ δὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονὴν σχαδόνες
50. σχαδών· κυβευτικὸς βόλος
σχαλίδες· δι' ὧν σχάζουσι τὰ δίκτυα ὀρθὰ ἑστῶτα
σχαλίσαι· θηλάσαι. καὶ ἀνίσχαλον τὸ ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον
[σχανδές· τὸ δίκτυον]
σχάσαι· μετάβαλ[λ]ε
55. σχάσει· ἀφήσει
σχάσον· ἄφελκε. κατάπαυσον
σχαστηρία· ὁρμιστηρία. καὶ [ἴ]μέρος τι ἐν τῇ νηΐ
σχαῦδαι· ἰσχνόφωνοι
σχέδην· ἡσυχῇ, βάδην
60. σχεδία· μικρὰ ναῦς. ἢ ξύλα ἃ συνδέουσι, καὶ οὕτως πλέουσιν. ἢ ὅπλα τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα
σχεδιάζειν· ἐγγίζειν. ἐκ παρατυχόντος ἐν ἑτοίμῳ λέγειν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως ποιεῖν
σχεδιασθείς· ἐγγισθείς
* σχέδιοι· εὐτελεῖς
[σχεδίη· συνάφεια. κοινωνία]
65. σχεδίη· σχεδία. [καὶ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτω λέγεται.] καὶ ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς. διάβασις, γέφυρα, ζεῦγμα
σχέδιον· τὸ δόρυ, ὃ μὴ ἀκοντίζεται. ἢ τὸ ἀνευπρεπῶς γενόμενον. ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς
σχεδόθεν· ἐγγύθεν
σχεδόν· ἐγγύς, ἐκ χειρὸς
σχεδρός· τλήμων, καρτερικός
70. σχέθεν· ἔμεινεν. ἐκρατήθη. ἐπέσχεν
σχεθέτω· ἐπισχεθήτω, ἐπισχέτω

155.

SCR. 42. Α 574. 44. Δ 8. 45. Α 257 — Δ 337. 46. Α 216. 47. Μ 467. 49. Comici e. g. Euthycl. II 2 p. 889. 51. Xen. Cyneg. II 8. 56. Eur. Phoen. [Ε 59. Xen. Hipparch. 3, 4. 60. ὅπλα] Aesch. Choeph. 162. 65. ε 251 Herod. IV 88 . 850]. 66. Aristot. ap. schol. Eur. Rhes. 311. 67. Π 800. 68. Γ 15. 70. Α 219 71. θ 537.

ADNOT. 43. Om. Mus. 44. σφῶε codex. 45. Confundit σφῶϊν et σφωΐν. Vide schol. Eur. Phoen. 463. 49. Aristot. et Theaetet. ap. schol. Theocr. I 147. 51. σχάδουσι cod., στατίζουσι aut σχαλιδοῦσιν Lobeck. rhem. p. 71. De re Ulit. ad Grat. Falisc. 87. 52. Phot. 561, 16. Contra σχαδίσαι et ἀνίσχαδον EM. 739, 43; sed ἀνίσχαλον· ἄτοκον. ἢ ἀνήμελκτον. ἢ ἀθήλαστον. Διογενιανός EM. 110, 32 (Ranke de Hesych. p. 41). Cf. gl. ι 1052. 1069 vol. II p. 375 α 5224. Scripsi igitur ἀνίσχαλον pro ἀνίσχαδον, praeeunte Salmasio. 53. Hoc est σχαΛΙδες; male Mus. σχαδές. 54. Rectius Suidas Phot. 561, 18 σχάσον· μετάβαλε, unde nostrum suspicor μεταβάλαι (barbare pro —βαλεῖν) scripsisse. 55. σχαστηρία· ἡ ἄφεσις Phot. l. c. 57. σχαστήρια· ὁρμητήρια cod., em. LDindorf. Thes. VII c. 1644 C coll. σχητηρία et χαστηρία. Aliter Lob. rhem. p. 85. — [ἴ] Mus. 58. ἰσχαῦδαι vel ἰσχναῦδαι Alb. coll. ἰσχνομυθοῦντες. In cod. ἰσχνόφανοι scriptum videtur. 60. οὕτω Mus. 61. ἐσχεδιάζομεν· ἠγγίζομεν supra. 63. Phot. 561, 24 Cyr. 63, qui pergit σχέσις· —συνάφεια. Eadem vocc. iungit Mich. Psell. Synops. Leg. 79. Σχέσις· κοινωνία Gl. mss. in Bibl. Taurin. I p. 263. 64. Lob. Proll. p. 228. Cf. 63. 65. Confundit σχεδίη et σχεδίην: τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. 69. Theognost. 12, 7. 71. ἐπισχεθέτω Albertus sine caussa. Confundit σχεθέτω et imperat. aor. pass. σχεθήτω, quo de cf. gl. 78. Cf. Apoll. lex. 148, 9.

σχέθον· κατέσχον
σχέθων· κατέχων
σχελίδες· κρέα ἐπιμήκη τετμημένα. οἱ δὲ πλευρίδες
2975. σχέλινος· ἀγρία κυπάρισσος. οἱ δὲ ἄρκευθος
* σχέμα· σχῆμα ['Αχαιοί
* σχεῖται· ἐμεῖ
* σχεθήτω· κατασχεθήτω
σχελυνάζει· φλυαρεῖ
80. σχενδυλόληπτοι· ἐσχενδυλῆσθαι ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς ταύροις. ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται
σχέραφος· βλασφημία. λοιδορία
Σχερίη· ἡ Σχερία. ἡ τῶν Φαιάκων χώρα, ἣ νῆσος Κέρκυρα τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο
σχερόν· κῦμα ἕτοιμον. 'Αμερίας
σχερός· ἀκτή, αἰγιαλός
85. σχέσις· ἐποχή. κατάστασις. συγγένεια. φιλία
σχετική· κατασχετικὴ οἰκείωσις
σχετικός· ἡ πρός τινα ἔχων σχέσιν καὶ ἐγγύτητα. ἔστι δὲ τῶν πρός τι
σχετικῶς· οἰκειωτικῶς
σχετλιάζει· δυσφορεῖ, δυσχεραίνει, δυσπετεῖ
90. σχετλιαζέτω· βαρείσθω, ἀποδυσπετείτω. Σχέτλιον γὰρ τὸ ἄδικον
σχετλιάζων· ἀδικούμενος
σχέτλιαι· δειναί
σχετλιασμοί· δυστροπίαι. δυσφημίαι ὀδυνηραί
σχέτλιον· χαλεπόν, ὀδυνηρόν, ἄπορον, ἄθυμον. ἀτυχές. ἄδικον
95. σχέτλιος· τάλας. ἀγνώμων. φορτικός. στεναγμοῦ ἄξιος. χαλεπός
* σχίδακας· κλάσματα ξύλων
σχῆμα· πλάσμα. ἱματισμός. διάθεσις. κόμπος
σχηματιζόμενοι· προσποιούμενοι, σχῆμα ἐπιδεικνύοντες
σχηματισμός· πλάσμα
3000. σχηματοβόλον· ἤτοι ἐπὶ τῶν δικαστῶν τούτους ἐλάμβανον
σχήσει· ἐφέξει, καθέξει
σχήσειν· ἀνθέξειν, κωλύσειν, παύσειν
σχήσεις· προσέξεις

SCR. 72. Δ 113. 73. Aesch. Cho. 832. 74. Ar. Eqq. 362 Pherecr. fr. I 13 vol. II p. 300. 82. Homer. 85. Hippocr. 1159 F prima significatione posuit. 92. δ 729. 93. Thuc. VIII 53? 95. Β 112. 96. III Regg. XVIII 38. 3001. χ 70. 248. 2. Μ 4. 3. λ 70.

ADNOT. 73. Rectius σχεθών. 74. Theognost. 12, 5. Cf. gl. 904. 75. Theognost. 12, 6. 76. ὄχημα Zonar. c. 1701 Theognost. 12, 6 Lobeck. Paralip. p. 494 add. ad Phrynich. p. 445. 77. Non liquet. 79. σχελινάζει· φλυαρεῖ Theognost. 12, 8 ἐσχελύνασεν· ἐφλυάρησεν et χελυνάζειν· χλευάζειν Hesych. Lob. Path. El. p. 128. Eodem nunc refero gl. γελυνμάξαι· γελοιάσαι h. e. γελυνάξαι vel potius χελυνάξαι. Itaque cum manifestum sit, hanc glossam genuinam esse, vereor ne gl. 2976 proscribenda sit et 'Αχαιοί alienum locum invaserit. 80. τάφροις Vossius σταυροῖς Pergerus coniciebant: non liquet. Cf. Lob. Proll. p. 126. 81. Supra σχέραφος et κέραφος, pro quibus Cretes σχέραφος dixisse probabile est. Cf. Lob. Path. p. 128 Proll. p. 292. 82. Apoll. lex. 148, 7 καὶ ἡ κουρά cod., em. Sopingus alii. 83. σχερός· ἀκτὴ αἰγιαλὸς κῦμα. ἕτοιμος inepte Theognost. p. 12, 7. Explicatio ἕτοιμον, quae haud scio an ad σχέδιον referenda sit, suspecta. 85. 86. Malim divisorem tollere. 87. ἡ] scripsi ὁ. 89. βαρεῖται ἀποδυσπετεῖ Cyrill. 63. 95. Apoll. lex. 148, 1. 96. σχήδακας Is. Vossius, quam formam cave eiusdem esse dialecti propriam putes, cuius est ἀκτῆνες. Nam „occurrit σχίδακας III Regg. XVIII 38" Alb. 99. Iunxit Plut. Morall. p. 645 B. 3000. Valesii et Verweii coniecturam admodum dubiam: σχῆμα καὶ τριώβολον· (ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν) ἤτοι — τοῦτο ἐλάμβανον (cf. Mich. Apostol. XV 85 e vol. II p. 650) amplectitur Thes. VII c. 1658 C. 3. Apoll. lex. 148, 8.

σχήσεσθαι· κατασχεθήσεσθαι
3005. σχήσεται· ἀνθέξει
σχῆσις· ἕξις. ὁρμή
σχήσουσι· κωλύουσι, παύσουσιν, ἐφέξουσιν
σχήσων· ἐφέξων. καὶ τὰ ὅμοια
σχητηρίαν· ἄγκυραν. ὁρμιστηρία
10. σχίδα· σχίδος σινδόνος. πῆγμα
σχίδαξ· κλάσμα ξύλου
σχίδια· ὠμόλινα
σχίδος· τὴν ἀπόσχισιν
σχίζα· ἡ λαμπάς
15. σχίζῃς· σχίζαις
* σχίδαζε· τὰ ξύλα
* σχίδαξ· τῶν ξύλων
. . . .
σχιζογυνάνδρους· τοὺς συκοφάντας
20. σχιζόποδες· τῶν ὀρνέων τὰ ἔνυδρα
* σχίζεσι· σχίδαξι
(*) σχῖνος· εἶδος σμαράγδου εἰργασμένου
σχινάτας· σχινατίων ἀγών τις ἐπιτάφιος ἐν Λακεδαίμονι
σχίνδαν· θερμάστριον
25. σχῖνον διατρώγων· εἰώθασι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας
σχινοκέφαλος· .... εἶδος φυτοῦ
σχῖνος· τὸ ψέλ[λ]ιον. καὶ ἡ σκίλλα. καὶ εἶδος φυτοῦ
Σχινοῦντα· νῆσός ἐστι Σχινοῦσ(σ)α Φωκίδος
σχίσμα· ποδὸς τὰ σχίσματα. καὶ ὀρχηστικὸν σχῆμα
30. σχι(σ)ματῶδες· ὁμοίως
σχισμή· διαχώρισις

SCR. 4. *I* 651. 7. *Λ* 819. 14. Ar. Pac. 1031. 15. *Λ* 462. 18. Cratinus fr. XC vol. II p. 209. 19. *Mira vox, si bene se habeat, ex comico aliquo desumpta.* ALB. Com. anon. fr. CLXXVIII vol. IV p. 645. 20. Aristot. H. A. VIII 3. 21. *B* 425? 26. Cratin. fr. I vol. II 1 p. 62. 27. De squilla Ar. Plut. 720 aliique comici vol. V p. 992. 31. Iesai. II 21.

ADNOT. 4. 7. Apoll. lex. 148, 10. 11 ubi σχήσεσθε· κατασχήσεσθε scriptum est. 6. Ab analogia abhorrere recte visum Lobeckio Parall. p. 428. 8. σχήσας cod., em. Mus. 9. Imo σχετηρίαν (cf. σχαστηρία) cum Lobeck. Parall. p. 428 n. Thes. VII c. 1667 B. Eidem debetur ὁρμιστηρίαν pro ὁρμητηρίαν. 10. Nominativus an accusativus [hoc verum] sit dubitat Lobeck. Parall. p. 83, qui pro πῆγμα post Pearsonem in Advers. p. 643, 24 suadet ῥῆγμα. — σχῖδος codex. 12. Cf. 3010. 13. σχῖδος codex. Lob. rhem. p. 291. 15. 16. Separavit, qui inepte (εἰς) τὰ ξύλα correxit, Mus. Legendum σχίδακος aut σχίδα[ζε] h. e. σχίζαι, ut volebat Schowius. 17. Imo σχιδάκων, nisi excidit κλάσμα post ξύλων. 18. Indicavi lacunam e schol. mss. cod. Moden. in Clem. Alex. protr. p. 26 his verbis explendum: Σχιζίας· λεπτός παρ' Ἀττικοῖς. (οὕτω Διογενι......) Cf. Rank. Hes. p. 45 et Phot. 562, 15 σχιζίας· ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός. οὕτω Κρατῖνος. Exciderunt etiam alia Diogenianea veluti κμέλεθρα vol. II p. 496 et μυθίτας vol. III p. 125. 19. *Ne σχιζογυνάνδρους quidem scriptum intellegitur, quomodo sycophantas significare possit.* Thes VII c. 1669. 21. σχίζαισι Mus. σχίζῃσι Alb. ex Il. *B* 425. 22. Non liquet. 23. σχινάτας ἢ σχ. AM., nisi duo sunt articuli Σχινάτας et σχινατίων. 24. Non liquet. 25. λευκεῖν cod., λευκαίνειν Mus., em. Zenob. V 96 vol. I p. 159. 26. *Manifesta hic lacuna est: neque enim σχινοκέφαλος est εἶδος φυτοῦ sed σχῖνος. At vero σχινοκέφαλος dictus a Cratino est Pericles. Vid. Plut. in eius vit. c. 3.* Heinsius. 27. Confundit ἐχῖνος· τὸ ψάλιον et σχῖνος. — φυτοῦ] lentiscum dicit. 28. (σ) St. Byz. 595, 19 Mein. ubi R Σχίνουσα AV Σχίνουσσα porrigunt. Σχινοῦντα fortasse e Σχοινοῦντα detortum sine explicatione poni videtur. 29. σχῆμα cod., em. Soping. Salm. coll. Poll. IV 105: ἦν δὲ καὶ τὸ σχιστὰς ἕλκειν σχῆμα ὀρχήσεως χορικῆς. ἔδει δὲ πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Ceterum memini alicubi legere σχῆμα ποδὸς σώζων. 30. σχισματῶδες Is. Voss. 31. διαχώρησις cod., em. Albertus.

σχιστά· τὰ γράμματα. καὶ τὰ κρόμμυα

σχιστόν· προσκεφάλαιον

σχι(σ)τός· χιτών τις ποιὸς γυναικεῖος, κατὰ τὸ στῆθος πόρπῃ συνεχόμενος

3035. σχοία[ν]το· παύσαιντο, ἐπίσχοιεν

σχοίητε· νομίσοιτε, ὑπολάβοιτε

Σχοίνικος· ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος. καὶ ὄρνις τις. καὶ φυτόν

σχοινίνην φωνήν· τὴν σαθρὰν καὶ διεῤῥωγυῖαν

σχοίνινος ἠθμός· δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρ[ε]ίας κα[τα]θιᾶσιν

40. σχοινίον· τὸ μεμιλτωμένον ἔρ(ρ)αινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγοράν, ὑπότε βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. καὶ ἐν τῇ νηΐ ὁ σχοινοδρόμος. καὶ ὄρνις τις

* σχοίνισμα· μέτρον ὁδοῦ. ἢ μέρος

Σχοῖνος· πόλις Βοιωτίας, καὶ τὸ τῆς σχοίνου φυτόν·

σχοίνῳ ὑπεκλίνθη

σχοινοτενές· ὀρθόν. μακρόν

σχοίνων· τῶν αὐλητικῶν νόμων τις

45. * σχολάσατε· ἠρεμίσατε

σχολαῖον· ἡσύχιον. βραδύ

σχολαιότερον· ἠρεμώτερον. βραδύτερον

σχολαίων· ἀργῶν

σχολή· οὐ μόνον τὸ μηδὲν δρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ περί τι σχολάζειν. καὶ ἡ διατριβή

50. σχόλια· σεμνολογήματα

σχόμεθα· ἐπὶ τοῦ περιέσχομεν·

‚οὕνεκά μιν σὺμ παιδὶ περισχόμεθ[α]'

σχομένη· κατασχεθεῖσα. ἀνατείνασα τὰς χεῖρας. καλύψασα τὸ πρόσωπον

σχόμενος περὶ δουρί· κατασχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος

σχόντες· εἰληφότες. προσχόντες

55. σχῦρ· ἐχῖνος

σχώμεθα· κατασχεθῶμεν

SCR. 32. Theophr. HPl. VII 4, 7. 34. Apollod. com. IV p. 453. 35. *B* 98. 37. ὄρνις] Aristot. HA. VIII 3. 39. Cratin. fr. XIII p. 93. 40. Arist. l. l. 41. Psalm. CIV 11. 42. *B* 497 ε 463. 43. Herod. VII 23 teste Suida. 45. Psalm. XL 10. 47. οὐ σχολαίτερον, quod vide, Thucyd. II 75 verba sunt. 51. α 334 Callim. Iov. 28. 52. *M* 298.

ADNOT. 32. ῥάμματα Valesius calceamentorum genus (ap. Poll. VII 85) intellegens. Sed σχιστὸν γράμμα apte vocari poterat *Y*. 34. (σ) Heinsius. Phot. 562, 16, Poll. VII 54. 35. Apoll. lex. Hom. p. 148, 12. — σχοίαντο — ἐπίσχοιαν cod., em. Mus. 36. νομίσητε ὑπολάβοιτε cod., ὑπολάβητε male Suid. Cyr. 63 et Mus., em. Phot. 562, 12 Cyr. 11. 37. φυτόν ad σχοῖνος pertinet, nisi σχοινικός *iunceus* in mente habuit, quo voc. usus auctor Geopon. XX 15; avis iunco ap. Aristot. HA. VIII 3 in cod. σχοινίλος scribitur, σχοινίων IX 1. De Amphiarai auriga non constat. 38. σχοινίην editi male. 39. καταθίασιν cod., [τα] Mus., [ε] Thes. VII p. 1676 D post Brunonem, Boeckh. C. I. II p. 552. 40. (ρ) Mus. Cf. ῥαίνει· μιλτοῖ, schol. Ar. Ach. 22 Phot. 562, 20. — ὁπόταν cod. — νηΐ] Boeckh. *Urkund.* p. 161. 476. — ὄρνις] *iunco* qui σχοινίων sive σχοινίλος dicitur, ut docui ad gl. 3037. 41. Sic Cyr. 63 in gl. in Cantic. 45. σχοινίων recte Sopingus coll. Plut. de Music. p. 1133 A Poll. IV 65. 79; Meineck. Com. II p. 198 ad fr. Cratin. LII[c]. 47. σχολαίτερον AM. 51. ἐπὶ τοῦ οὗ ἕνεκα μὴ σύμπεδι περισχόμεθα περιέσχομεν cod., omisit Mus. Correxi in *ZfAW*. XIV 30 p. 236 (1856). 55. σχῦρος Mus. Sed verissime Hesych. χήρ· ἐχῖνος, quod cum χοῖρος et χοιρόγρυλλος (ἐχῖνος Cyrill.) componit Lob. Path. El. p. 128. Similiter GCurtius in Etym. p. 168, ubi etiam Latina *hér* sive *ér* et *herinaceus* affert, dudum huic glossae a IThSchneidero admotas. Legendum igitur σχήρ quod ad *her* eandem proportionem habet, atque σέρ ad χθές et *heri*. Accedit, quod teste Herodiano μον. λέξ. 12, 18 et Theognost. p. 133 non nisi duo vocabula monosyllaba in ῡρ exeunt.

σχῶνται· ἀπόσχωνται
σῶ· σώω
σωάδδει· παρατηρεῖ
3060. σωβῆρις· ναῦς, πορθμίς. ἔνιοι τὴν παλαιάν
σωγάσαι· σῶσαι
σώεσκον· ἔσωζον
σώζει· διασώζει. βουλεύεται
σωκεῖ· ἰσχύει. βοηθεῖ
65. σῶκος· σωσίοικος, σάοικος. ἰσχυρός
σῶκον· [ἀ]δυνατόν
σωκόνδας· ὁ γαμικὸς οἶκος
σωκόον· σῶα ἀκούοντα. τὸν Ἑρμῆν. καὶ σωσίοικον
σωλῆνες· οἱ στεγαστῆρες. καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων τι γένος κογχυλίων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων
70. σωλίγξαι· δραμεῖν
σωλούς· ὗς
σῶμα· πτῶμα. δέμας
σῶμαι· ἕρπω. Δωριεῖς
σωμάλοιφος· ὁ κατειλημμένος σώματι τὰ σκύτινα αἰδοῖα
75. σωματοφύλαξ· δορυφόρος. νωτοφόρος. καὶ ὁ βασιλικὸς φύλαξ
σῶν· σῷαν. ἡ βλάστησις, ἀπὸ τοῦ σε[β]ύεσθαι. Ἀττικοὶ δὲ σωζόμενον
σῶον· ὁλόκληρον, ὑγιαῖνον
σώοντες· σώζοντες. κρύπτοντες
σώοντο· ὡρμῶντο. ἤρχοντο
80. σωπιαίνουσιν· οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι

SCR. 57. υ 151. 58. ADN. 62. Θ 363. 64. Cf. Aesch. Eum. 36 Soph. El. 119. 65. Υ 72. 69. κογχυλίων] ADN. Arar. com. fr. I vol. III p. 274 Philyll. fr. I 2 vol. II p. 861. 72. ‚Sic Matth. XIV 12 σῶμα pro quo Marc. VI 29 πτῶμα.' ALB. 73. Epilyc. fr. II 1 vol. II p. 887. 78. ι 430. (79. Apoll. Rhod. II 1012). 80. ADN. Ξενοφάνει coni. AMeineke.

ADNOT. 58. σῷ· σῶοι Pierso ad Moer. p. 348 A probante LDindorf. Thes. 1729 A coll. Phot. 563, 16 Suid. (h. e. Ael. Dionys. Eustath. p. 959) EM. 742, 1, omnibus ad Thucyd. I 74 referendis. 59. Male Albertus et Gisb. Koen. ad Greg. Cor. p. 301 pro σωαλδεῖ corrigunt σωάδδει, cui nomen σοῦς· ἡ ὁρμή praeiacere statuit Lob. rhem. p. 23; σοάδδει Thes. VII c. 502 B et Ahrenti Dial. Dor. II p. 97 placuit coll. θοάζει nisi verius sit σουάδδει pro θοάζει. — παραληρεῖ cod., em. Meinek. 60. Ad βᾶρις adludere visum est Vossio, cuius cf. Var. Obss. p. 252. 61. *Tittmanno ad Zonar. II c.* 1707 σωράσαι· σβέσαι et σωτάζω· *τὸ σώζω, aut Zonarae σωγάσαι aut illi et Hesychio σωτάσαι restituendum videbatur. Sed videntur haec omnia depravata ex σαώζω et σαῶσαι.* LDindorf. Thes. VII c. 1703 C. Σωιάσαι h. e. σφάσαι recte Meinekius. 64. σώκει codex. 65. Cornut. de ND. p. 64, 5 ed. Osann. Apoll. lex. Hom. p. 148, 15 EM. 742, 10 βρόχος. ἰσχυρός Cyr. 11. 63, quorum posterius tantum huc pertinet. Cf. 3068. 66. σῶκον· ἀδύνατον cod., em. Heinsius. 67. Ad formam cf. ἀνάκανδα; sed fortasse compositum est e σῶς et κόνδος· ἡ χάρις: cf. ἄκονδος κυνδός et κόννος. 68. Cf. 3065. 69. στεγαστῆρες *lateres cavi, imbrices, canales aquam pluvialem tectorum excipientes.* Meibom. — Ath. III 85 D 90 D. Aristot. HA. IV 4. 8. V 15. VIII 1. 70. Supra habuimus αὐλίξαι· δραμεῖν et πελίγξαι· δραμεῖν. 73. Bergk. reliq. com. Att. p. 432. 33 Lobeck. rhem. p. 26 n. Ahrens Dial. II 204. 352. 74. σωμάτοιφος Salmas., σωματόλισβος vel σωματόφαλλος Vossius. Verum vidisse videtur Sopingus, cum divisim scribit; σωμάλοιφος· κατηλειμμένος. σωμάτια· τὰ σκύτινα αἰδοῖα. 76. σῶν· σῶαν —σωζόμενοι cod., σῶον Mus., σόον et in fine σωζόμενον LDindorf. Thes. VII c. 514 C proferens et aliam coniecturam sed ipsi minus probatam σῶν· σῶσιν (coll. σοῦς). Mihi σῶν: σῴαν. ἡ βλάστησιν scribendum videtur, nam de feminino σῶς pro σᾶ satis constat ex Eur. Cycl. 294 et Aristoph. ap. Eustath. p. 959, 41. De σώεσθαι pro σεύεσθαι cf. Apoll. Rhod. II 296. 1012. III 307 EM. 742, 6 Ruhnken. ep. crit. p. 294. Hes. σώοντο. Pearso qui in Advers. p. 644, 14 βλάστησις κτλ. asciticia dicit fallitur, cum σῶς = σοῦς re vera sit ὅρμησις αὔξησις βλάστησις. 78. Infra σώοντες, ubi ordo σωώντες postulat, Musurus reposuit. 80. σωπιαίνειν s. σωπέννειν Graecobarbarum dicit Ducangius pro σιωπᾶν: cf. εὐσωπία et Pind. Isthm. I 63. Nihil autem tale ap. Xenophontem. Videntur elementa σωπιαινουσινοι alio modo dirimenda esse.

σώρακον· ἀγγεῖον, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλεται. ἢ ξυλοκανθήλια
σωρεύει· βουνίζει
σωρηδόν· κατὰ σύστημα σεσωρευμένον. λέγεται δὲ ἐναριθμητόν
σωρεία· πλῆθος
3085. * σωρωνίς· ἐλάτη. καὶ πόλις
σωρός· συναγωγή, ἢ θωμοῦ διαφέρει
σῶς· ὁ ὁλόκληρος, καὶ τέλειος. ὁ σωζόμενος, καὶ σῶος ὑπάρχων
σώσικες· οἱ ἐφθοὶ κύαμοι
σωσίβιοι· οἱ κωβιοί
90. σωσίοικος· ὁ τοὺς οἴκους σώζων
σῶς ὄλεθρος· ὁ πρόδηλος, καὶ φανερός. καὶ μέγας. καὶ τέλειος
* σωρήχ· ἐκλεκτή . . . .
σωστέ[λ]ος· σωθῆναι ἄξιος
σῶστρα· σωτήρια. μήνυτρα, λύτρα. ὕμνος, ᾠδή
95. σωστεύματα· τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα. καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις σίδηρος ἐπίσω[σ]τρον
σῶται· ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται
* σωτεύματα· σωτρεύματα
Σώτειρα· ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. κατὰ Γαληνὸν ἀντίδοτός τις
σωτέος· σωθῆναι ἄξιος
3100. Σωτήρ· ὁ τοῦ ἁλὸς χόνδρος. καὶ ὁ Ζεύς. [καὶ] ὁ ἐλευθέριος, ἢ λυτρωτής
σωτηριακόν· τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον
σωτήριος· ὁ οὔριος ἄνεμος
σωτηρίον· ἐξιλασμοῦ
Σωτῆρος Διός· οὕτω τὸν τρίτον κρατῆρα καλούμενον
5. [σωφράτορες· σωφρονέστεροι]
σωφρονιστῆρες· τῶν ὀδόντων τινὰς οὕτω λέγουσιν
* σώφρων· φρόνιμος. καθαρός, ἁγνός
* σωφρονίζεται· σεμνύνεται
σωφρονιστής· νουθετητής

SCR. 81. Aristoph. fr. VI 1049. 91. χ 28. 92. Iesai. V 2. 93. cf. Ar. Lys. 301 Eur. Herc. f. 1385. 94. Herod. I 118 Xenoph. Comm. II 10, 1. 98. Ar. Rann. 376 Lycurg. 150, 5. 3103. Exod XXXII 6. 4. Aeschyl. fr. 54, 4 *τρίτον Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα*. 6. Hippocr. 252, 29 Aristot. l. l.

ADNOT. 81. *ξηλο. ανθίλια* cod., *ξυλοκανθήλια* Mus., qui literam erasit. Si *σῦκα* recte habet comparari potest *συρίσκος*, cuius forma Cypria esse possit: vereor tamen ne pro *σῦκα ἐμβάλλεται* ope Pollucis X 130 rescribi debeat *σκεύη ἐμβάλλεται*. Hic enim dicit *σώρακον* esse vas in quo histriones sua vestimenta reponunt. 82. Male supra *σορεύει*. 83. *ἀναρίθμητον* Pergerus, *ἐν ἀριθμητικῇ* Thes. VII c. 1726 B. Rectius ille. *Σωρειδόν· ἀναριθμήτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ* Cyrill. 63: vid. Poll. I 51. 84. *(βε)βουνισμένον* addit Cyr. 63. 85. Vide *Σορωνίς* et *σαρωνίδες*; ac *σαρωνίς* Salmas. Oppidum ignotum, sed *Σάρων* et *ποταμός* audit et *τόπος Τροιζῆνος*. 86. *ῆ* cod. 88. Vide *πύννους*. 91. *σωσόλεθρος* cod., em. Scaliger. 92. Adde *ἡ καλλίστη ἄμπελος*, electa vinea שׂוֹרֵק, e gl. mss. in XII prophet. et Origen. lex. p. 239. 93. Mox *σωτέος*. — [λ] HSt. Is. Voss. 95. Musurus *σωστρεύματα*, requirente ordine, unde mox 3097 HStephanus *σωτρεύματα· σωστρεύματα* corrigit. Heinsius gl. 94. 95 copulabat, cum *σῶστρα* et *σῶτρα* confundere videretur lexicographus. 96. Ahrens Dial. II 204. 97. Cf. 3095. Lectionem *σωτεύματα* defendit Creuzerus [*Auswahl gr. Thongef.* p. 106. 170, de ordine literarum securus. Legendum videtur *σῶστρα· .... ᾠδή. σωτρεύματα κτλ.* in marginem reiectis variis lectionibus *σωστεύματα* et *σωτεύματα*. 98. Lob. Aglaoph. p. 980 d. — Paul. Aegin. VII 11. Apud Galenum reperire non potuit Lindanus. 3100. [*καὶ*] ab Oudendorpio extritum coll. schol. Ar. Plut. 1176 Phot. 564, 3. 3. H. e. *sacrificium pro salute*. 4. Cf. *τρίτος κρατήρ* et Pollux VI 15. 5. Videntur duo articuli explicatione carentes, in quorum priore latet *φράτορες*. 6. Poll. II 92 IV 199. Melet. Cram. AO. III 82, 26 EM. 742, 35 schol. Nic. Ther. p. 23. Cf. *ῥαῖστωρ ῥάστωρ* et *κραντῆρες*. 8. Mendi suspecta sunt HSt. et Hemsterh. Poll. IX 138. *Sed cf. Polyb.* XXIII 18, 2 *σωφρονικὴν σεμνότητα*. Thes. VII c. 1750 B.

3110. *σωφροσύνη· σοφία, ἐπιστήμη*
σώχ(ε)ιν· τρίβειν
σωχίς· εἶδος ἀμπέλου
σωχομένους· τριβομένους
Σωχός· ὁ τῶν Κουρήτων πατήρ
15. *σώωντες· κρύπτοντες*

T.

Τά· ταῦτα, ἅτινα αὐτά, ἀναφορικῶς·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν
τὰ ἅ· [ἅτινα, ἢ τοιαῦτα]
[τὰ ἀδάνοντα· τὰ ἀρέσκοντα]
τὰ αἰσχίω· τὰ χείρω
5. *τὰ ἀμείνω· τὰ κρείττονα*
[τὰ ἀνταατον· βαρύ]
τὰ ἀπὸ τρίποδος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων· ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος· ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ
* *τὰ βάθη· τὰ ἀχώρητα, τὰ ἀκατάληπτα*
* *Ταβεήλ· ἀγαθοῦ Θεοῦ*
10. *ταβάλα· ταβῆλα. ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος*
λ
[ταβερνία· καπη]
11b. *ταβέρνων· πανδοχείων]*
ταγαῖος· ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν
ταγαῖς· ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις
τάγανα· ταῦτα. Κρῆτες
15. *ταγατίζων· κιχλίζων*
ταγή· βασιλικὴ δωρεά. καὶ ἡ σύναξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων

SCR. **10.** Monostich. 505. **11.** Nic. Ther. 590. **15.** ι 430.

T. **1.** *Π* 60. **8.** I Cor. II 10. **9.** Iesai. VII 6 (male Zonar. c. 1708. *ταδεήλ*).

ADNOT. **11.** *σωχῖν* cod., *σωχεῖν* Mus., em. Theognost. 149, 22. Vid. schol. Nic. Ther. 590. EM. 742, 8 Gloss. Herodot. p. 616 Suid. Cyr. 11. **12.** Poll. VI 82. **14.** *Σῶχος* Zonar. c. 1702. Vide *Κόμβη*. **15.** *σώοντες* Mus., cf. 3078.

T. **1.** *ἅτινα αὐτὰ* omisit Apoll. lex. Hom. p. 148, 27. — *προτετάχθαι ἐάσωμεν* cod., em. Musurus. **2.** *τάα* codex, correxi ex Odyss. κ 310. Interpretatio aliena, nisi cum Heinsio quis scripserit *τά· ἅ, ἅτινα κτλ.* **3. 4. 5.** Eadem Cyr. 63. **3.** *ἀδάνοντα* cod. Cyrillus Alberti et Vossius, *ἀνδάνοντα* Cyr. 63 Mus. **6.** Omisit Musurus. Recte *ταλαντιαῖον* e gl. τ 57 corrigit Schowius in Suppl. p. 722, 2. **7.** Zenob. VI 3 p. 161 Apostol. XV 88 Macar. VII 97 p. 213. **8.** Cyr. 63, et glossae ad I Corinth. II 10. **9.** Syriacum est; vid. Steph. Byz. 597, 17. **10.** *Persis ea vox hodieque in usu est pro tympano,* طبل Tabl. RELAND Diss. II, VIII p. 247 Salmas. in Solin. p. 717 B. Boetticher Aric. p. 28. *Corrige Senecam epist. LVI:* Aut huic, qui ad metam sudantem *tabalas* experitur aut tibias. *Inde Hispanorum* atabales. *Hodie quoque apud Persas in usu similes omnino clibano.* Is. Vossius. **11. 11b.** *ταβέρνια· καπήλια* Schow. l. l. Cyr. 63, *ταβερνῶν· καπηλείων* rectius Cyr. 39. Zonar. 1711. **14.** Glossa suspecta. Forte *ταγάν· ταὐτά* (= *ὁμοίως*): cf. Aesch. Ag. 110. **15.** *ἀτταγίζων* vel *ἀτταγάζων* IThSchneider anal. crit. p. 44 *τιτίζων* Conr. Schwenck in Philol. Gotting. III p. 407. **16.** Aristot. Oecon. II 2 cum adnot. Mus. phil. Cant. I p. 129 et Schneideri in praef. p. VIII conferri iubet Thes. VII c. 1764 D. — *σύνταξις* Coray ad Isocr. p. 103.

ταγηνία(ι)· πεμμάτια (ἀπὸ) τηγάνων. οἱ δὲ στέας ὑγρόν, ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, (ση)σάμη, τυρός
τάγηνον· τήγανον
τάγιλος· φειδωλός
20. τάγιος· κῆρυξ. πρεσβευτής. ὀξύς. ταχύς. βάσιμος
ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες
ταγύρια· τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα
ταγόναγα· Μακεδονική τις ἀρχή
τὰ δ' ἄποινα· τὰ δὲ λύτρα
25. τὰ δέ· ταῦτα
τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται· τὰ δὲ πρόβατα ἔρημα γενόμενα τῇ τοῦ ποιμένος φυγῇ
τὰ διαβούλ(ι)α· τοὺς διαλογισμούς
ταθείς· ἁπλωθείς
* τατθίον· μασθός, τιτθίον
30. ταὶ δὲ χθόνα· ....
ταῖν· ταῖς
[ταΐη· διοικητής, προστάτης]
ταιναρίας· παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος· καὶ ἐν αὐτῇ Ταιναρισταί. Ταίναρον γὰρ πεδίον Λακωνικῆς
ταῖν θεαῖν· ταῖς θεαῖς
35. ταινία(ι)· στέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικά, ἢ ζῶναι, ἢ στέφανοι, κόσμοι, ἢ δεσμοὶ ἱεροί
ταινιοῦντες· κοσμοῦντες, δεσμοῦντες, στεφανοῦντες
τὰ κέρατα· τὰ ἄκρα
τακερόν· τηκτόν. οἰκτρόν
τακτικοῖς· στρατιωτικοῖς, πολεμικοῖς
40. τακτόν· ὁμοίως
τὰκ το(ῦ) νίτ(ρ)ου· τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα· διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι

SCR. 17. Cratin. fr. VIII p. 90 aliique comici ap. Iacob. vol. V p. 997. 18. Plato com. fr. I 12 p. 672 Ar. Eqq. 929. 21. Ψ 159 Aesch. Pers. 23. 22. Eupolis fr. X p. 431. 24. Α 20. 26. Ε 140. 28. Ν 655. 30. Ψ 121. 41. ADN.

ADNOT. 17. ταγηνία (ut Zonar. c. 1707) — τιγανῶν — στέας — σάμη cod., τηγάνων — στέαρ — σησάμη Musurus, ταγηνίαι vel ταγηνίας H. Stephanus. Reliqua ex Phot. 564, 15 et EM. 743, 55 correxit Meinekius Com. II 1 p. 90, adnotans posse etiam τινα scribi pro τιγανῶν. 18. Moer. Att. p. 362 Phrynich. app. soph. 65. 11 Phot. l. l., ubi ἤγανον pro τήγανον suadent Koen. ad Greg. Cor. p. 446 Meinek. exx. II p. 11 et Dindorf. Thes. c. 1766 BC coll. Eustath. p. 244, 46. 701, 18. 19. Cf. Lob. Proll. p. 139. 21. Cf. gl. τ 32. 23. Malim τάγυρι, quo de vid. EM. 743, 57 Phot. Suid. Theognost. 79, 8. 120, 29. Hes. σαγύριον (σάγυρι) et Pierson. ad Moer. p. 331. 23. ταγῶν ἀγά Pergerus, qui ταγῶν ἄγημα (q. v.) voluisse videtur. 27. (ι) Cyr. 63. Albertus. Supra διαβούλια· — διαλογισμοί. 29. Ordo τάθιον poscit quod possit Doricum dici si integra esset Zonar. c. 1728 glossa τηθίον· ὁ μαστός. Sed hoc τιτθίον scribendum videtur et h. l. ultima vox correctio esse prioris ταθίον. 30. 31. ταῖδεχθόνα, ταῖν ταῖς cod., omisit Mus. Correxerunt et ad Ψ 121 retulerunt Nauckius et Meinekius. 32 Sic codex, ταΐης Musurus; τάγης, quomodo nonnulli ap. Xen. HGr. VI 2, 10 pro ταγός porrigunt, Scaliger probantibus Alberto et Sim. Karsten ad Aesch. Ag. p. 135. Rectius Sopingus ταμίης, sed feminina scripta fuisse docet lex. ms. Havn.: ταίῃ· διοικήτρια· προστάτρια (l. ταμίῃ). 33. Ταινάρια (sic Pearso Adv. 645, 7) vel ταιναριάς vel ταιναρίς Meinek. Com. II 1 p. 391. Reliqua ex Oro Milesio ap. schol. Apoll. Rhod. I 179 corrigi possunt Λακωνικῆς. καὶ Ταιναρῖται οἱ ἐν αὐτῷ: sed Hermippi verbum ταιναρίζειν commendat nomen ταιναριστής. 34. ταῖν θέαιν· ταῖς θεωρίαις δυϊκῶς Cyr. 63. 35. Cf. τέναι. ταινίαι. τηνία. 38. τικτόν, quod πνικτόν videri possit, cod., em. Musurus. 41. τακτονίτου cod. Mus., qui ἔνθα in ἐνταῦθα mutavit; em. Pierso coll. Anaxipp. Cithar. fr. 1 vol. IV p. 466 ap. Ath. IV p. 169 B, ubi cod. A κὰκ τοῦ λήτρου, Badham Philol. X 2 p. 339 Cobet Var. Lectt. p. 140. Idem voluisse puto Sopingum et Salmasium.

τακῶνες· τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν, καὶ ξηρῶν [καὶ] ἀρτυμάτων
τάλα· μέγα
ταλαεργοί· οἱ ὑπομένοντες τὰ ἔργα, τλητικοί, ταλαίπωροι, δυσπαθεῖς
45. *ταλαεργόν*· τὰ αὐτά
ταλαίνης· ἀθλίας, ταλαιπώρου
ταλαιπωρία· μοχθηρία
ταλαίπωρος· ἐπίπονος, τλητικός
50. *ταλακάρδιος*· τλητικός, ὑπομονητικὸς κατὰ τὴν καρδίαν
49. *ταλαίφρων*· καρτερικός
51. *ταλανίζει*· θρηνεῖ
τάλαντα· ζυγά, σταθμοί
τάλαντον· λίτραι ἑκατὸν εἴκοσι πέντε κατὰ τὸν μέγαν Ἐπιφάνιον
ταλανταίων· μεδίμνων, καὶ σταθμίων
55. *ταλάντατα*· ἀτυχέστατα
ταλαντεύει· σταθμίζει, ζυγοστατεῖ
ταλαντιαῖον· βαρύ
Ταλάντιον· τόπος. Ἀρτεμίδωρος
τάλαντον· σταθμός, ζυγός. ὁλκὴ λιτρῶν ἑκατόν, ἢ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, ἢ ἑκατὸν ἑξηκονταπέντε. ἢ τετρακόσια. ἢ χίλια ἑκατὸν πεντηκονταδύο
60. *τάλαντος*· ταλαιπώρου
ταλαντώσει· σταθμήσει, στήσει
ταλαόν· ὑποστατικόν. ἰσχυρόν, βίαιον
ταλαπείριος· τλητικὸς κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπεραιωμένος. οἱ δὲ ἀφιγμένος
ταλαρίς· ἐξ οὗ βάλλουσι τοὺς ἀστραγάλους
65. * *ταλαπενθέα*· ὑπομένοντα τὰ πένθη
τάλαροι· κάλαθοι ἐρίων. καὶ ἐν οἷς οἱ τυροὶ πήγνυνται·
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν

SCR. 42. Cratet. fr. III, II 1 p. 240. 44. *δ* 636. 45. *Ψ* 654. 46. e. g. Soph. OC. 1263. 50. Hesiod. Scut. 424 Soph. OC. 562. 49. Eur. Hel. 524 (Soph. Ant. 39 Ai. 903). 51. Procop. in Iesai. p. 82 A. 52. *I* 122. 53. Epiphan. II p. 183: *τάλαντόν ἐστι τὸ πᾶν ὑπερβάλλον σταθμώμενον μέτρον. κατὰ δὲ τὸν λιτρισμὸν ρκε λιτρῶν ὑπάρχει.* 56. Greg. Nazianz. 58. Tacet R. Stiehle de Artemidoro Ephesio. 59. *ϑ* 393. 63. *η* 24. 65. *ε* 222. 66. *Σ* 567 (*ι* 247).

ADNOT. 42. *ἔστι δὲ γαστρίον ἡδυσμένον, ὃ καὶ* τάκωνας *ἔνιοι κεκλῆσθαι παρὰ Κράτητι νομίζουσι τῷ κωμικῷ μόνῳ καὶ ἅπαξ εἰρηκότι ἐν Θηρίοις.... οἱ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας, ἢ στέατος τροχοὺς σὺν ἁλσὶ καὶ ξηροῖς ἡδύσμασι κοπέντας* Poll. VI 53 p. 240. 41 Bekk., unde post *ἁλῶν* Bergk. reliq. com. Att. p. 279 inserit *καὶ κρεῶν*, fere ut voluerat Guyetus. [*καὶ*] Heinsius, alii. 43. ‚*In compositis ut videtur sic interpretatus*' Thes. VII c. 1778 B. Cf. *ζάλ.* Male Schwenck. in Philol. III p. 407 (*με*)*γάλα· μέγα.* 44. Apoll. lex. Hom. p. 150, 22. 49. Ranke de Hesych. p. 36. 51. Cf. *ἐταλάνισα.* Phot. et Cyr. 63 addunt *ἄθλιον ἀποκαλεῖ.* 52. Apoll. lex. 149, 4. 54. *ταλαντέων* cod., em. Albertus ita, ut formam a librariis fictam reponeret, qua de Lobeck. ad Phrynich. p. 544 consulendus est. 55. *τάλαντα· τὰ* cod., em. HSt. Cf. schol. Plut. p. 370. 57. *ταλαντίεον* cod., em. Mus. Cf. gl. *τ* 6. 58. Adludit ad *Ταυλάντιον*. Non ausim tamen *πότος* scribere et ad *οἶνον Ταυλάντιον* ap. Steph. Byz. 607, 15 referre, quamquam Artemidorus opsartytica scripsit. Minus etiam placet *Ταλαντία*, quo de Histiaeae in Euboea nomine vid. Hes. *Ἑστίαια* a Wassio ad Thuc. I 114 correctum et schol. Hom. *B* 537. Forte *τάλλάντιον* locus ubi farcimina venduntur. 59. *τετρακοσίων* et *χιλίων* Musurus. Vid. Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 297. 60. Non dubitavi Thes. VII c. 1787 B et 1789 D coniecturam *ταλαιπώρου* pro *ταλαίπωρον* recipere. Cf. Hipponactis et Antimachi locos apud Choerobosc. Canon. p. 280, 31. *Ταλάντατος* ordo non fert. (Timocl. III p. 597). 61. Nominativos ponit Phot. 567, 6: cf. Poll. IX 53. Basil. I p. 84 B apposuit B Hasius. 63. Apoll. lex. Hom. 149, 1. 64. *ταλαρίσ*(*κος*)? 66. *φέρων* cod., em. Iensius. Vid. Apoll. lex. p. 148, 31. — *μελίην δὲ ἄκαρπον* cod., em. Mus.

τάλας· ἄθλιος, ταλαίπωρος
ταλάσια· τὰ ἔρια
[ταλασείῃ· ὑπομείνῃ]
70. ταλασία· ἐριουργία, ἐργασία
ταλασιουργία· τῶν ἐρίων τὰ ἔργα
ταλασιουργός· ἐριουργός. [καὶ ἡ ἐν τοῖς ταλάροις ἐργαζομένη κρόκη, ἢ ἔρια
ταλασίφρων· ταλακάρδιος, ἰσχυρός, τολμηρός. θρασύς, ὑπομονητικός, ἰσχυρόφρων
* ταλάσεις· ὑπομε[ί]νεῖς, τολμήσεις
75. ταλάσ(σ)αι· ὑπομεῖναι. καὶ τὰ ὅμοια
ταλαύρινον· ὑπομονητικόν, τολμηρόν, πολεμιστήν
ταλάφρονα· τλητικὸν κατὰ τὰς φρένας. οἱ δὲ ἰσχυρογνώμονα
ταλαώρεα· τοξεύματα
Ταλαιός· ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ
80. ταλαιδίτης· ἀγὼν γυμνικός
ταλικής· ἀναιδής
ταλίκην· τηλικα(ύ)την
[ταλίκην[ος]· τηλικαύτην]
τάλιξ· ὁ ἔρως
85. ταλίων· ἀθλίων
85a. τᾶλις· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί, οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην
Ταλύβιος· ἱερεύς
ταλῶς· ὁ ἥλιος
τάμά· τὰ ἐμά
ταμᾶς· γαμβρός

SCR. 69. *O* 164. 70. Plat. Legg. VII 805 e Xen. Comm. III 9, 11. 71. Plat. Polit. p. 282 C alibi. 72. Plat. Ion. 540 C. 73. *Δ* 421. 74. *N* 829. 76. *E* 289. 77. *N* 300, ut huc etiam pertinere queat πολεμιστήν. 85. Aristoph. fr. inc. CCLXI p. 1220. Soph. Ant. 629 Callimachus. 88. Soph. OT.

ADNOT. 69. ὑπομείνει cod., em. Musurus, sed intactam reliquit glossam, ab Alberto et Wakefieldo recte in ταλάσσῃ mutatam. 72. Posteriores explicationes ad ταλάσια pertinent. 74. ὑπομείνεις cod., em. Guyetus et HSt.; sed malim cum Alberto ταλάσσῃς· ὑπομείνῃς τολμήσῃς propter *N* 829. 75. (σ) Voss. Apoll. lex. 149, 3. 76. ταλαβρινὸν cod., em. Mus. Nauck. Ar. Byz. p. 225, ταλαύβριον Aldus. 76. 77. Apoll. lex. 148, 28. 29. 78. ταλαόρεα cod., ταλαώρεα Vossius ex ordine literarum, ταλάωρες LDindorf. Thes. VII c. 1793 B probabiliter, coll. Choerob. Can. p. 87, 22: ταλάωρ ταλάωρος — ταλάωρ δὲ τόξον: p. 321, 15: ταλάωρ ταλάωρος τὸ τόξον. Fallitur Rank. de Hesych. p. 38. 79. Ταλεόν et mox ταλεδίτης requirit ordo. Quorum prius sicubi sic scriptum invenit in vitiosam lectionem incidit pro Ταλλαῖος. Cf. foedus Latiorum et Olontiorum in Boeckh. C. I. n. 2554 p. 398, 95. 399, 178. Alterum in Ταλαιίτης vel Ταλλαιάτης correctum a Thes. VII c. 1794 B festum fuisse apud Cretenses Iovi Tallaeo sacrum putabant Meursius Cret. p. 198 Gerhard. *Myth.* § 199. 81. Non liquet. 82. 83. ταλικήν· ταλικάτην. ταλικηνός· ταλικάντην cod., h. e. ταλίκην· τηλικαύτην vel ταλικαύταν· ...... ταλίκην· τηλικαύτην. Certe syllaba —ος ex accentu potius male in ultima posito et pro compendio habito nata videtur, quam ad eam dialecti Doricae proprietatem nos ducere, quae in τῆνος τοιῆνος τοσσῆνος apparet. 84. τάληξ· ἔξωρος Tollius. Non liquet. Adludit ad Bion. idyll. XVII 4 ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν ἔρωτα τέχηαι. 85. ταλάνων corr. Thes. VII c. 1794 B; imo ταλαόν· ἄθλιον, cum ordo τάλιον poscat. 85a. ταλλίς cod., τάλις Musurus, τᾶλις Arcad. p. 33, 6 [30, 25] ubi μελλέγαμος explicatur, τάλιδος· τῆς μεσογάμου. οὕτως Ἀριστοφάνης Phot. 567, 17, ubi e Sophocl. Ant. 629 οὕτω Σοφοκλῆς praeoptant. Ac laudat hunc locum a scholiasta illustratum Poll. III 45 p. 117. Conferunt etiam δαλίδας· τὰς μεμνηστευμένας et ταλιθά (Marc. V 41, Bochart. Hieroz. I p. 425)· κοράσιον Zonar. c. 1713 h. e. טליתא. 86. Ταλθύβιος Musurus, ἥρως Meinek. Philol. XII p. 623; idem nunc κῆρυξ. 87. Τάλως Mus. fortasse recte. ‚*Quod singulis diebus Cretam circumiret, id videntur nonnulli ad solem retulisse.*' Is. Voss. Γάλος· ὁ ἥλος Sopingus, φάλος· ὁ ἥλος Lobeck. ad Aiac. p. 358. Cf. et σαώς. 88. Cyrill. 63. 89. γαμᾶς Guyetus. Videtur Hebraicum חתן.

90. τάμε· ἔταμεν
ταμέει· τέμνει
ταμεῖν· τεμεῖν
ταμέσθαι· ἀπομερίσαι. ἐπιτ[ι]μῆσαι
* ταμεῖα· ἀπόκρυφα οἰκήματα
95. ταμεσίχροα· τέμνοντα τὸν χρῶτα. ἀπὸ μέρους δὲ λέγει τὴν σάρκα
τὰ μέταζε· μετὰ ταῦτα. Δωριεῖς
ταμετάτι· τηνικάδε
ταμίαι· οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν προστάται καὶ φύλακες, ταμιοῦχοι
ταμίαν· ζημίαν
100. ταμιείας· φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οἰκονόμος, διοικητής
ταμιεῖον· κοιτῶνα
ταμιεύεται· διοικεῖται. ἀποκρύβει
ταμίη· ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ κελλαρία πιστή. καὶ ἀρχὴ Ἀθήνησιν
ταμίην· δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν
5. * ταμεῖον· θάλαμος
* ταμειοῦχος· οἰκονόμος
Ταμιράδαι· ἱερεῖς τινες ἐν Κύπρῳ
τάμισος· ἡ πυτία
τάμνειν· διατέμνειν
10. τάμνεν· ἐνέκοψεν
τάμνοντες· διατέμνοντες. ποιοῦντες·
τάμνον τ' ἀμφὶ
περιήλαυνον
τάμοις· τέμοις. ποιήσαις
[τάμονες· διακόπτοντες]
ταμόντες· ποιήσαντες. συνθέμενοι
15. τάμωμεν· ποιήσωμεν
15a. τᾶν· σύ, Ἀττικῶς. ἢ ταύτην. ἢ τούτων

SCR. 90. Γ 292. 91. Ν 501. 92. Eur. Hec. 1204? 93. Ι 576. 94. Novicium (IV Regg. IX 2). 95. Δ 511. 96. Hesiod. opp. 396. 102. Aristoph. Thesm. fr. X p. 1083 Aristot. H. A. IX 13 ubi ἀποκρύπτων ταμιεύεται coniunguntur. 3. Ζ 381. 4. κ 21. 8. Hippocrat. 667, 36. ADN. 9. Hesiod. opp. 421. 741. 10. Γ 273 Ι 209. 11. Σ 528. 14. μ 11 Β 124. 15. Τ 191 Γ 94.

ADNOT. 91. Singularem formam agnoscit LDindorf. Thes. VII c. 2014 A. Recte ni fallor dudum Pearso commendavit ταμέειν· τέμνειν coll. Il. Ν 501. 93. [ι] Is. Voss. 95. Apoll. lex. p. 150, 4. 96. ταμετάξαι cod., + Mus.. em. Meinek. Phil. XII 610. 97. τὰ μετάκι (pro τὰ μεσσάκι) Lobeck. ad Phryn. p. 51. Malim τὰ μέταζε· τὰ μετάτι, τηνικάδε, μετὰ ταῦτα. Δωριεῖς coll. τὸ μέταζε· τηνικάδε. 98. Boeckh. Oecon. I p. 177 sqq. Hermann. antiq. § 151. 99. ζαμίαν Pearso et Cobet. Nov. Lect. p. 176. Eadem sententia est Thes. VII c. 1796 B, qui haec praecipit: ‚Dialecti varietas pro ζαμία putanda foret, si non esset vitiosum.' sed similiter infra τώνα pro ζώνη et supra γόμος (l. τωμός)· ζωμός leguntur. Addo ἐργατομένων in titulo Arcad. lin. 47 ap. Bergk. ind. lect. Halens. hib. 1860—61, et ΤΤΗΝΑ pro Ζῆνα in tit. Cret. ap. RBergmann Berol. 1860. Vide Philol. XVIII 2 p. 231—233. Vice versa Ζιτᾶνα habuimus supra pro Τιτᾶνα. 100. ταμιείας cod., ταμίας Mus. Ac ταμείιας Cyr. 39 quoque, ταμίειας Cyr. 63 exhibent; qua de forma cf. Lob. Path. El. p. 429. 3. ἀρχὴ] pro ταμιεία? 5. Ordo requirit τάμιον qua forma Hesychius ipse s. v. γύαλα usus est. ‚Apollinar. Ps. 32, 14. 134, 16 Boeckh. C. I. II. p. 978 n. 3797 d. 6. p. 56 n. 1973, 9' Thes. 6. ταμιοῦχος Mus. requirente ordine. 8. πυτύα cod. Cf. schol. Theocr. VII 16 schol. Nic. Ther. 577 p. 45 ed. HKeil, Erotian. p. 368 Galen. lex. p. 576. 10. Apoll. lex. 150, 13. 11. τάμνοντ' ἀμφὶ cod., em. Iensius; περιελαύνων cod., em. Mus. 12. ποιήσεις cod., corr. Mus. 13. L. τάμνοντες, non ταμόντες cum Is. Vossio. 15a. Omisit Musurus, qui τάν correxerat. Confundit τᾶν (h. e. ὦ τᾶν)· σύ cum τάν· ταύτην et τᾶν· τούτων.

τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα
Ταναγρίδαι· οἱ Ταναγρεῖς
Ταναγραίων φυήν· Κητεῖ ὁμοιοτάτην. Ἔφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρᾳ παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς
ταναηκέα· δι' ὅλου ἠκονημένα, ὀξέα, ἀποτεταμένην τὴν ἀκμὴν ἔχοντα
120. ταναηκεῖ· τὰ αὐτά
ταναηκέος· μακροῦ, τοῦ μακρὰν λαβὴν ἔχοντος
ταναηκές· εὔμηκες
[ταναηκότες χαλκῷ· τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ]
ταναῆς· ἐκτεταμένης
25. [τανακιδές· ὀξύ. μακρόν. δι' ὅλου ἠκονημένον]
ταναοῖο· ἐπιμήκους, μακροῦ, πάνυ ἐκτεταμένου
ταναα(όν)· ἰσχυρόν. ὀξύ. λεπτόν. σκληρόν. μέγα. ὑγρόν. μακρόν
[τάνας· παρηκούσας, ἀπὸ τοῦ εἰς μῆκος τετανύσθαι]
ταναύποδα· ὀρθόποδα, τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν
30. τἄνδον· τὰ ἔνδον
τανέη· ἀποτεταμένη
τανεηκῆ· ἐκτεταμένην ἔχοντι τὴν ἀκμήν
τανηλ(εγ)έος· παρατεταμένην ἔχοντος τὴν ἀλγηδόνα. μακροκοιμήτου· τανηλεγέος θανάτοιο
τανθαλύζει· τρέμει. Δωριεῖς. οἱ δὲ σπαίρει
35. τἀνθάριον· ἐρύθημα
[τανίφυλλος· μακρόφυλλος]
τανίσφυρος· ὀρθόσφυρος. εὔσφυρος. λεπτόσφυρος
τανθαρυστός· ὁ τρόμου παρασκευαστικός
[τανοϋφῆ· λεπτοϋφῆ]
40. ταντααλάσσεται· δάκρυα. στάζει δάκρυα
42. τανύγλωσσοι· μακρόφωνοι. ἢ τεταμένην ἔχουσ(α)ι τὴν γλῶτταν
41. ταντλίζεται· σαλεύεται

SCR. 20. *Η* 77. 22. Ξ 385. 23. *Η* 77 Ψ 118. 26. *Π* 589. 27. Eur. Bacch. 831 Or. 321. 29. ι 464 (h. Apoll. 304 Merc. 232). 30. Eur. Or. 514. 33. Θ 70. 36. ν 102. 37. Hesiod. Theog. 364. 38. ADN. 39. Wunder ad Soph. Trach. 602. 42. ε 66.

ADNOT. 16. Poll. X 165 p. 1351 Hemst.: *ὅτε καὶ τὰ λεβητάρια ταναγρίδας*. 17. Obscura est: nam *Ταναγρίδες* sunt Tanagraeae, *Ταναγρῖται* vero Tanagraei, qui et *Ταναγρεῖς*. Videntur igitur nonnulla excidisse vel coaluisse. Possis: *κρέα ταναγρίδα (ἐκάλουν. Ταναγρίδες· .... Ταναγρ)αῖοι· Ταναγρεῖς:* sed nihil horum praestiterim. - 18. *κήτει ὁμοιότητα — παχυτ'* cod., *παχύτητα* Mus., em. Schowius et Ruhnk. Auctar. coll. Ath. XII p. 551 A. 19 — 25. *τανύηκες* accinit Herodian. Arcad. 117, 24. 21. *ταναηκέως* cod., em. Mus. 23. Sic cod., *ταναηκεῖ* recte Mus. sed invita literarum serie. 25. *ταναηκές* Sopingus et Salmasius. 27. (*όν*) Mus. qui exitum delevit. 28. Sic codex, *ταναάς* Mus. ordine confuso. 29. Apoll. lex. 150, 11. 31. 32. Revocavi codicis vitia, *ταναῆ* et *ταναηκῆ — ἔχοντα* Mus. Debebat *ταναηκεῖ — ἔχοντι*. 33. (*εγ*) Mus. 34. *ταντααλύζει* cod., *τανθαλύζει* Mus. Supra *παμφαλύζει· τρέμει. ἐτανττάλιζεν· ἔτρεμεν* (quod *ἐτανθάρυζεν* scribit Thes. VII c. 1808 C) *ἐτανθόριζον· ἔτρεμον* (ubi Valck. Ammon. p. 120 *ἐτανθάρυζον* corrigit) *τα[ο]νθαρύζειν· τρέμειν* Phot. 569, 1. Denique *κανθαρίζειν* (l. *τανθαρύζειν*) *μὲν γὰρ λέγουσιν Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν* Ammon. p. 79 sched. Basil. p. 94. Legendum igitur videtur *τανθαρύζει* (cf. gl. τ 138), quod illustrat cum similibus Lobeck. rhem. p. 231, quamquam etiam *ταντλίζει* sustentatur voc. *ταντάλειος· τρομικός* Suid. Cyr. 39. 63. Pro *σπέρει* Sopingus *σπαίρει*. 35. *τανθάριον* codex. 36. Vitiose pro *τανυφύλλος*,
ε
nisi Aeolicum sit. 37. Imo *τανύσφυρος*. 38. *τανόδρυστος — πσκευάτιος* cod, *παρασκευαστικός* Mus., em. Valck. ad Ammon. p. 120 ope Pollucis V 98: *ταυθαρυστοὶ ὅρμοι παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ* (fr. XXXV vol. II p. 823) *ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινές, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι*. 39. *ταναυφῆ* Phot. Suid. 40. *σταλάσσεται* Sopingus, probante Thes. in Add. ad VII c. 2661, coll. *νεοστάλυγες*. 42. Apoll. lex. p. 149, 18. — *ἔχουσι* cod., *ἔχοντες* Mus., em. Schow. p. 724, 8. 41. *ἐτανταλίχθη· ἐσείσθη* Hes. *ταντααλωθείς· διασεισθείς* schol. Soph. Ant. 134.

τανυγλώχινες· τεταμένας τὰς γωνίας ἔχοντες
τανύει· ἐκτείνει, ἕλκει, τείνει
145. τανυηκές· τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην
τανυηκέας· ἐκτεταμένους ὄζους
τανύοντο· ἐξετείνοντο. ἔτρεχον·
τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
ἐπὶ τῶν συῶν. ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν·
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο
τανύπεπλος· μακρόπεπλος
τανύποδας Ἐριν[ν]ῦς· ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας
50. τανύπτερος· μακρόπτερος, τεταμένα ἔχων πτερά
τανυπρώρους· τὰς καλύπτρας· διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι
τανυσ(σ)άμενος· ἐκταθείς
τάνυσσα· ἐνέτεινα
τάνυσσαν· ἐνέτεινον
55. τανύσ(σ)ας· ἁπλώσας. ἐκτείνας. κρεμάσας
τανύτριχα· δασύτριχα. λεπτότριχα
τὰ νῶτα· τὰ ὀπίσθια
ταξάμενοι· ὁρίσαντες
τάξις· ἡ ἐπὶ ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. ἡ ἀκολουθία, καὶ εἱρμός
60. τάξος· δένδρον τι ὀρεινόν
τάξω· συντάξω. θήσω
ταπεινόν· χθαμαλόν
τάπ(ι)δες· τάπητες
* τὰ ὅπλα τοῦ φωτός· τὴν φυλακὴν τῆς τῶν ἐντολῶν ἐργασίας
65. τάπις· προσκεφάλαιον
* τάπερ· ἅτινα
* τάπησι· ποικίλοις στρώμασιν
τὰ πρόσω· τὰ ἔμπροσθεν
τὰ πρῶτα· ἀντὶ τοῦ ἅπαξ. ἢ τὸ πρῶτον, καὶ ἐξ ἀρχῆς
70. τάρ· σύνδεσμος. δέ, δή, ἄρα, καὶ δή, ταχέως
τά ῥα· ἅτινα δή
* ταρβήσαντες· φοβηθέντες, εὐλαβηθέντες
[Ταρακίναι· ἔθνος. ἢ πόλις]

SCR. 43. Θ 297. 45. Ξ 385. 46. Π 768. 47. Π 375 (ζ 83) Ι 464 Ψ 33 48. Γ 228. 49. Soph. Ai. 834. 50. Pind. Pyth. V 111 Alcaeus Ath. IX p. 388 E. 52. Δ 112. 54. Ν 359. 55. Ψ 25. 56. cf. Oppian. Cyn. I 187. 58. Actt. Apost. XXVIII 23. 63. e. g. Xen. Anab. VII 3, 18. 64. Epist. ad Rom. XIII 12. 65. Κ 156, ubi τάπης editur. 66. Α 67. κ 12. 69. Ζ 489 Δ 6. 70. 71. Homerus passim, 72. Μ 331.

ADNOT. 43. Apoll. lex. p. 149, 16. 45. τανύηκες Arcadius l. l. Apoll. lex. p. 149, 10. 47. διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ τρέχειν addit Apollon. p. 150. 23. Sequentia in codice misere depravata sic perhibentur: τάνυτοδε μωνύχιπποι ἐπὶ τῶν οὐρῶν ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν εὖ μεταλλοίοντο (haec duo voce. confodit Mus.) διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, unde Musurus effecit haec: Τανύποδε· μωνύχιπποι. Τανύοντο ἐπὶ τῶν οὐρῶν· ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν. Τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο; em. Schowius p. 725, 9 fere nostras rationes secutus. Quamquam fortasse verum est οὐρῶν vel potius οὐρέων (ὀρέων), quod referri potest ad Odyss. ζ 83. Tum legendum (καὶ) ἐπὶ τῶν ὀρέων· (αἳ δ' ἄμοτον τανύοντο). 48. Apoll. lex. p. 149, 8. 49. ταχείας Phot. Cf. schol. Soph. Ai. 837. Cf. ἀνύπους. 50. Apollon. lex. 149, 22. 52. 53. Apoll. lex. 149, 23. 150, 24. 52. (σ) Mus. 55. (σ) Albertus ex ordine. 63. 64. Separavit Mus. Cf. δάπιδες. — (ι) Mus. qui literam erasit. 68. Vide ἐπὶ τὰ πρόσω. 71. τἆρα cod, em. Meineke. 73. Imo Ταρρακῖνα vel Ταρρακῖναι.

τάρανδος· ζῷον ἐλάφ[ου]ῳ παραπλήσιον, οὗ τὰς δορὰς εἰς χιτῶνας χρῶνται Σκύθαι

175. Ταραντῖναι· αἵματι βαφαί, τινὲς δὲ τὰς πορφύρας. ἐδώδιμοι γάρ. καὶ ἐξ αὐτῶν τραχήλια

Ταραντῖνοι· ἱππεῖς τινες ὀνομάζονται. οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστάς, ἢ τοὺς ψιλοὺς ἱππεῖς, ὡς καὶ Ἵππαρχος

Ταραντῖνον· ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτόν, κρωσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους

Ταράξιππος· οὕτως ὑπ' ἐνίων Πέλοψ ἱστορεῖται, οὗ τάφος ἐν Ὀλυμπίᾳ

τά ῥά οἱ· ἃ δὴ αὐτῷ

80. τ' ἄρα τἄλλα· καὶ τὰ ἄλλα δέ

Τάρας· πόλις Ἰταλίας· ἀπὸ Τάραντος τοῦ Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ Λακώνων ἄποικος

* ταρβεῖ· φοβεῖται

* τάρβει· φοβοῦ

* τάρβησαν· ηὐλαβήθησαν

85. ταρβαρέον· δεινόν, φοβερόν

τάρβος· φόβος

ταργαίνειν· ταράσσειν

ταργάναι· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι

τάργανον· ὄξος. Λυδοί. ἢ τὸ ταράττον. ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα. καὶ πόα, ἢ καὶ σκορπίουρος

90. [ταρήφη· κόφινος μέγας. οἱ δὲ νεκροφορικὸν ἀγγεῖον]

SCR. 74. ADN. 75. Achaei fr. 38 Nck. 76. Polyb. passim. 77. ADN. 80. *Λ* 465. 82. *N* 285. 83. *Δ* 388. 84. *O* 280. 85. h. Mercur. 165. 86. *Ω* 152. Tragici saepissime. 89. Phoenix Coloph. ap. Ath. XI p. 495 E.

ADNOT. 74. *ἐλάφου*, *φ̄* cod., em. Mus. Cf. Antig. Caryst. c. 31 Theophr. ap. Phot. Bibl. cod. CCLXXVIII p. 525 a 35 Aelian. NA. II 16 all. laudati a Beckmanno ad Aristot. Mirab. c. 29. 30. — *ταῖς δοραῖς* sine caussa et contra usum Hesychii Pearso. 75. *ἐδώδημοι* cod., em. Mus. — *Ταραντιναὶ βαφαί, παρὰ Ἀχαιῷ* (*ἀχαῖ* V, *παρὰ τὸ ἀχαιῶν* D *π ἀχαιῶν* M) *οἶμαι* (hoc voc. om. VM) *τὰ ἁλουργὰ ἢ τὰ ἀπ' ὀστρέου* EM. 746, 15 Phot. 569, 12 ubi *παρὰ ἀχαιων οἶμαι* recurrit, probabiliter ab ANauckio Trag. p. 586 fr. 38 in *παρὰ Ἀχαιῷ Μοίραις* correctum. Suspectum igitur *αἵματι*, fortasse ex *—αι βα—* iteratum. Obscura sunt etiam novissima verba a Salmas. in Solin. p. 792 b sic edita *πορφύρας* (*—ᾶς* cod.). *ἐδώδιμοι γὰρ οἱ ἐξ αὐτῶν τράχηλοι* coll. Hesych. *τραχήλους· τὰς πορφύρας* et Athen. III p. 87 F: *ἑψόμενοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάτων διαθέσεις*. At cum muricum ac purpurae superiores illae partes non solum *τράχηλοι* (*trachali* Festus) vocari solitae sint, sed etiam *τραχήλια*, quo nomine quosvis trunculos minutissimos avium piscium que significabant habebantque in vilioribus eduliis, mutationis certe caussam ego video nullam, modo incideris ut feci, vel *ἐδώδιμα γὰρ τὰ* correxeris. 76. *ὑψηλοὺς* cod., *ψιλοὺς* Arcerius ad Aelian. Tact. p. 117 alii. Mox *ὡς Κλείταρχος* coni. Nauck. Philol. V p. 686, *οὓς καὶ ἱππάρχους* Meinek. Vindic. Strab. p. 77, fere ut Ruhnken. praef. p. VIII *ὧν καὶ ἵππαρχος*, qui tamen *ὡς καὶ Τίμαρχος* praeferebat. De re cf. Eckhel D. N. I p. 147. 77. *Ταραντινόν* codex, Philostrat. ep. 40 et EM. 756, 15; *Ταραντεῖνον* Phot. 569. 10 qui Nicostrati apposuit testimonium, *Ταραντῖνον* Polyaen. V 3, 3 Ath. XIV 622 B; vulgo *Ταραντινίδιον* appellabatur vestis illa pellucida et sic ap. Nicostrat. com. fr. XII vol. III p. 290 restituit Meinekius. 78. *ὁ Πέλοψ* Mus., nisi potius *οὗτος* corrigendum erat. De re cf. Paus. VI 20, 14. 19. X 37, 4. Phot. Bibl. cod. CXC p. 150, 4. Anth. Pal. XIV 4, 5 schol. Lycophr. 43. 79. *τ' ἄρα* cod., em. Meinekius. 85. Vitiose *ταρβαρέον* pro *ταρβαλέον* cod., em. HSt. Lobeck. Proll. p. 135. *Apud Nonn. Dion. XXV 191 correxit G. Falkenburg.* LDindorf. 87. Lobeck. Parall. p. 403 Path. El. 219. 88. Cf. Lob. Proll. p. 178 EM. 753, 53 Hesych. *τεταργανωμέναι*. 89. *ὄζος* cod., em. Salmas. — *ταρακτόν* EM. 746, 50. Cf. Lob. Elem. Path. p. 219. *ἢ* cod., *ἡ* Sopingus. Cf. Lobeck. Proll. 175 Boettich. Aric. p. 49. 90. *τάρπη* ex EM. 746, 54 restituit Is. Vossius. Alteram significationem ad *ταφήϊα* (*ταρφήϊα· ἐντάφια. ταρφίεντα· ἐντάφια τεφρώδη* Hes.) adludere monet LDindorf. Thes. VII c. 1849 B, sed prudenter nil mutat. De voc. *τάρπη* cf. gl. 197 Poll. VII 174 X 158 Eustath. 1533, 55 Phot. 569, 25 Hesych. *δάρπη* et *σάρπους*. — ‚*Post hanc glossam* [in codice et] *in omnibus editionibus praeter ordinem sequebatur τεθμός cum XV aliis vocibus, quarum ultima τεθνκώς. Quas omnes hinc migrare iussi et reposui suo loco post τέθμια· νόμιμα. Simile quid observavimus supra post v. ἐπέβρισεν.*' ALB.

[207] ταριχεύουσαι· τήκουσαι
ταριχευτόν· τηκτόν. ξηρόν
ταρκούει· ἀκούει
[210] ταρμύξασθαι· φοβηθῆναι
195. ταρνόν· κολοβόν, κολοβόουρον
Τάρνη· πόλις ἐν Λυδίᾳ. οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἦν Ἑρμείας, ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος
τάρπη· συρακούσιοισύηνος. τινὲς σορόν
* ταρόν· ταχύ
[215] τάρπημεν· ἐκορέσθημεν
200. ταρπήμενα(ι)· τερφθῆνα(ι), [τερπνά]
τάρπησαν· τέρψιν ἔλαβον
τάῤῥοθοι· παρορμῆται. βοηθοί
τάῤῥοθος· βοηθός, ἀρ[ρ]ωγός
[220] ταῤῥοί· τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν
5. ταῤῥός· κώπη. καὶ πλέγμα καλάμινον, ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσιν, ἔνιοι ταρσοὺς κρεμαστούς. καὶ λίθος ὁ κάτω τιθέμενος ἐν τῷ ἰπνῷ ἐν τοῖς μεταλλεῦσιν
ταρσῆται· ἀγγεῖα, ἐν οἷς οἱ τυροὶ ψύχονται
ταρσιήν· τὴν τρασιάν
ταρσίοις· πτεροῖς ἄκροις
[225] Ταρσοί· πόλις Συρίας. καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος. καὶ τῆς κώπης τὸ ἄκρον
10. ταρσοὺς καλάμων· πλέγματα καλάμων
τάρταρος· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος
ταρτημόριον· τὸ τριτημόριον, ἢ τὸ δίχαλκον
Ταρτησ(σ)ίαις· γαλαῖς
[230] Ταρτησ(σ)ός· πόλις περὶ τὰς Ἡρακλε(ί)ους στήλας
15. ταρφέα[ς]· συνεχῆ. ξηρά. ὀξέα. τραχέα
ταρφέσι· πυκνοῖς

SCR. 96. Callim. epigr. 1. 99. Λ 779. **200.** (Apoll. Rhod. III 660). 1. Ω 633. 2. Lycophro quater. 4. ι 219. 5. *κώπη*] numerus sing. ap. Eur. IT. 1346 Helen. 1535 (vid. Boeckh. *Urkund.* p. 112) — Nub. 226. — Pherecrates? 7. Simonides. 9. Pluralivus numerus ap. Xen. Anab. I 2, 23. 25. 26. — *ταρσὸν ποδός*] Λ 388 (Daniel X 10). 10. Herod. I 179. 11. Θ 481. 13. ADN. 15. e. c. λ 69 Eubul. com. fr. 1 p. 223 vol. III. 16. Ε 555 Ο 606, ubi scholl. *τάρφεσιν* reddunt *πυκνώμασιν*, *ταρφέσιν* vero *πυκνοῖς*.

ADNOT. 92. *ἄρτοι ταριχευτοί* Theophyl. Bulg. vol. 3 p. 643 D' LDindorf. 93. *Forte alicubi legerat οὔτ' ἄρ' (vel γάρ) ἀκούει, unde ταρκούει natum.* ALB. Eiusmodi locus exstat in Odyss. φ 290. 94. Vide *ἀτάρμυκτος* et EM. 162, 8 (Lycophr. 1177). Lobeck. rhem. p. 246. 97. *Συρακούσιοι συηνός — σωρόν* codex, quorum hoc correxit Salmasius; prius non liquet an cum eodem scribendum sit *σώρακος οἰσυΐνος* an cum Iungermanno ad Poll. VII 174 *συρίσκος οἰσύϊνος*. Verum tamen esse *οἰσύϊνος* patet ex iis, quae ad gl. 190 apposuimus. 98. (δ)*ταρόν· ταχύ* Ruhnk. in auctario recte. Infra *τραρόν· τραχύ*, q. v. Glossae *βούταρος· ὁ ταχύς* nullus est usus, quippe e *βουγάϊος· ὁ ταχύς* corruptae. *Ταρσὸν ταχὺν* non ausim. **200.** *ταρπημένα. τερφθηνα* cod., em. Apoll. lex. p. 149, 24. 1. *τέρπιν* cod., em. Apoll. lex. p. 150, 20. 2. Zonar. c. 1710. 3. [ρ] Musurus. 4. 9. Apollon. lex. p. 149, 25. 5. *ἐν τοῖς μετάλλοις* vel (*Φερεκράτης*) *ἐν τοῖς Μεταλλεῦσιν* Meinek. Com. II 1 p. 309. 6. *ταρσοί· τὰ ἀγγεῖα* Kusterus. 7. *καὶ ταρσιά, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ* EM. 764, 25. Vid. Lobeck. Path. El. p. 494 et Hes. s. v. *θαρρία*. 8. Cf. Passow. ad Longum p. LXXIV. 9. *Κιλικίας* Cyr. 63. 12. *τὸ τεταρτημόριον* Salmasius; cf. Poll. IX 65 EM. 747, 17 EM. Phot. 13. *Ταρτησίασι, γάλαις* cod., em. Mus. *Ταρτησίαις γαλαῖς· μεγάλαις* LBos. Animadv. p. 135 coll. schol. Ar. Rann. 478. Cf. *γαλῆ Ταρτησσία*. 14. (σ) bis inserui. 15. 16. Separavit Mus. et *ταρφέα*[ς], quod in codice post *τραχέα* collocatum est, transposuit. Idem *συνηχῆ* recte in *συνεχῆ* mutavit. Cf. Apoll. lex. 149, 26.

[ταρφεῖς· θεωροί. θαυμαστοί]
Τάρφη· πόλις Λοκρίδος. οἱ δὲ (σ)ποδός, τέφρα. ἢ βλασι(ός)
ταρφήεντα· [ἐντάφια] τεφρώδη
[ταρφῆες· κτερισταί. ἀγχιστεῖς]
* ταρφ(ε)ιαί· πυκναί, συνεχεῖς
[ταρφήϊα· ἐντάφια]
τάρφθεν· ἐτέρφθησαν
ταρφθήμεναι· τερφθῆναι
ταρφὺς στάχυς·
τάρχη· τάραξις
ταρχάνιον· ἐντάφιον -
τέρχανον· πένθος, κῆδος
ταρχύειν· θάπτειν, ἐνταφιάζειν
ταρχῦσαι· θάψαι, ἐνταφιάσαι
ταρχύσωσι· τὰ αὐτά
τάσις· ὤθησις. σεισμός
τᾶς οὐ τλατᾶς· τῆς οὐχ ὑπομονητικῆς
τᾶς οὐ φερτᾶς· τῆς οὐ φορητῆς
τὰς σφετέρας· τὰς αὐτῶν
τὰ στέγη· τὰς στέγας. τὰς κέλλας
τὰ στίγματα· τὰ παθήματα, τὰ ἕλκη
τὰς ὠτειλάς· τὰ τραύματα
τά τ' ἐόντα· τὰ νῦν ὄντα
τᾶτες· κατ' ἔτος
τά τ' ἐσ(σ)όμενα· τά τε μέλλοντα
τατύρας· ὁ φασιανὸς ὄρνις

SCR. 18. *B* 633. — ADN. 21. *T* 357 *M* 158. 23. *ξ* 99. 25. Aesch. Sept. 535 et Pers. 929 ex em. Franzii exempla voc. ταρφύς suppeditant. 31. *H* 85. 33. Eur. Hec. 160. 34. Eur. Hec. l. l. [35. Polybius? 36. Diodor. XIX 45]. 37. Galat. VI 17. 39. *A* 70. 40. Dorienses. 41. *A* 79. 42. ADN.

ADNOT. 17. Infra rectius ταφεῖς· θεωροὶ θαυμασταί. ταφεύς· θεωρός (a θήπω) quae glossas contulit Salmasius. Cave igitur ταρφεῖς θεωροί de spectatorum frequentia intellegas. 18. ποδός — βλαστ.., cod., em. Mus. Ad τέφρα cf. gl. seq.; de βλαστός Lob. Parall. p. 148, nisi verum viderit Albertus, postremam explicationem ad LXX referendam esse, qui in Genes. XLIX 9 pro מִטֶּרֶף vertunt ἐκ βλαστοῦ. 19. ταρφίεντα cod., ταρφιόεντα Salmas., ταρφήεντα (e dialecto pro τεφρήεντα, quo Nonn. Dionys. VI 228 usus est, ?) Guyetus. 20. Infra ταφῆες; de Cretensium Rho epenthetico cf. τάρπη et Lob. rhem. p. 47 n. 21. τορφίαι cod., ταρφειαί Guyetus. 22. Infra recte ταφήϊα. 25. τ· ταχύς Salmas., τραχύς Bos Obss. critt. p. 188 Arnald. Lectt. Gr. p. 127 coll. gl. 215, ταρφὺς στάχυς·..... Meinekius. 26. Lob. Path. El. 219 exemplis syncopes literae ᾱ accenset et in emendando Solon. fr. 37, 5 p. 351 usus est Bergkius; ταραχή corrigit LDindorf. Thes. VII c. 1859 A post Pearsonem. Ordine praeterea requiritur τάρχα vel τάρχαι. 27. 28. Τάρχανον HSt. librarii errorem subesse ratus. Cf. tamen στερχανά, περίδειπνον. Ἠλεῖοι et τέρχνεα· — ἐντάφια, ubi de literarum ᾱ et ε̄ permutatione Aeolica dixi. 30. ταρχῖσαι cod., ταρχῆσαι Mus., em. HSt. Apoll. lex. 149, 27. 31. Cf. Welcker Sylloge epigr. n. 100, 1. Corrupte supra ἀρχύσωσι et ἐταρχύσωσι. 33. τὰς οὐ τλαγάς· τὰς οὐχ ὑπομονητικὰς cod., τᾶς οὐ τλατᾶς· τῆς οὐχ ὑπομονητῆς Mus. qui ὑπομονητικῆς retinere poterat. Schowius Suppl. 727, 14 de genetivis Doricis cogitandum esse negans fallitur quidem, cum locus respectus sit Eur. Hecub. 160, unde etiam seq. gl. profluxit; ab Hesychio tamen, qui nonnumquam Diogenianum Euripideis frustulis (cf. λιψοπροστόνοις, ὅς αἰσυμνᾷ, παῖς θ' ἅμα) perverse intellectis et explicatis locupletavit, accusativos profectos esse mihi etiam perquam probabile videtur. 34. τὰς οὐ φερτέρας· τὰς οὐ φορητὰς cod., em. Mus. Cf. adnot. praec. 36. τὰς κέλλας om. Mus. 39. ταννόντα cod., em. Mus. 40. Schol. Ar. Ach. 15 Eustath. 1618, 39. 41. (σ) Albertus et Pearso. 42. Epaenetus apud Pamphilum Athenaei IX p. 387 D Schneider ad Theophr. V p. 177 Boettich. Aric. p. 28. Aliam voc. formam servavit Ptolemaeus Euergetes in hypomnemasin τέταρος quod ap. Hesych. in τετάργη· φασγάνων εἴδη abiisse non animadversum est ab interpp. Eandem avem esse τιτύρας (Hes.) suspicatur Coraes, qui etiam τεγγύρος (Hes.) commemorare poterat. Sed haec plus quam incerta.

τ α τ ω μ έ ν α· στερομένη

[260] **τ α ϋ γ έ τ α ι ς·** πύλαις ταῖς μεγάλαις

245. **τ α υ λ η ρ ό ν τ α·** ἱμάντα. Ἡρακλέων

τ α υ ρ ε ί η ν· ἐκ ταυρείου δέρματος κατεσκευασμένην περικεφαλαίαν

Τ α ύ ρ ε ι ο ν π ῶ μ α· Σοφοκλῆς Αἰγεῖ. ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ (περὶ) Τροιζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα

Τ α υ ρ ί α· ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος

[265] **τ α υ ρ ί ν δ α·** κεφαλή. ἡ παιδιὰ παρὰ Ταραντίνοις

50. **τ α ῦ ρ ο ι·** οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι. καὶ οἱ τέλειοι βόες

τ α υ ρ ο π ό λ ι α· ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι

Τ α υ ρ ο π ό λ α ι· ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ

Τ α ῦ ρ ο ς· Ταύρειος, ὁ Ποσειδῶν. Φανόδημος δὲ τὰς κριθὰς προσαγορεύεσθαι ταῦρον, ὅτι κέρας ἔχουσιν. ἄλλοι δὲ τὸν παιδεραστήν. καὶ τὸ γυναικεῖον

[270] **τ α υ ρ ο φ ά γ ο ς·** ὁ Διόνυσος

55. **τ α υ ρ ό φ θ ο γ γ ο ι·** παραπλήσια βουσὶ φθεγγόμενοι

τ α υ ρ ο χ ό λ ι α· ἑορτὴ ἐν Κ[ο]υζίκῳ

Τ α υ ρ ώ· ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις

τ α ύ ρ ω σ ο ν· ταῦρον ποίησον

[275] **τ α ῦ ς·** μέγας, πολύς

60. **τ α ύ σ α ς·** μεγαλύνας, πλεονάσας

τ α ύ σ ι μ ο ν· μάταιον

SCR. 43. Sophron. fr. 62. 46. *K* 258. 47. Soph. fr. 20 p. 107 Nck. 49. Rhinthonis? 50. ADN. 52. Soph. Ai. 172. 54. Soph. fr. 602 p. 221. 55. Aesch. fr. 56, 8.

ADNOT. 43. τ α τ ώ μ ε ν α· στερωμένη cod., em. Alb. coll. τητωμένου τητώμενον et τιτᾶσθαι (l. τητᾶσθαι). Cf. Bast Greg. Cor. p. 343 Ahrens Dial. II p. 196. 44. ταῦγε ταῖς cod., ταϋγέταις Mus. quod adludit ad Ταΰγετον ὄρος. Conferunt τ α υ τ έ α ς· αὐλὰς μεγάλας detortum haud dubie e τ α ϋ γ έ τ α ς π ύ λ α ς· μεγάλας, et τ α ῦ ς· μέγας, πολύς. τ α ῦ σ α ς· μεγαλύνας, πλεονάσας. Lob. Path. El. p. 391. 45. τ α υ λ η ρ ό ν· τὸν Guyetus et Albertus coll. α ὐ λ η ρ ό ν· χαλινόν, αὐλήρας, εὔληρα, ἄβληρα (Lobeck. Path. El. p. 135). Coni. τ' αὐληρόν τε, quamquam ἱμάντα ducit etiam ad ταυρέαν scuticam, quod cum illo iungit Artemid. Onir. I 70 p. 98, 11 διὰ τὸν ἱμάντα καὶ τὴν ταυρέαν. 47. πόμα cod., corr. Nauck. progr. Berol. 1855 p. 12 post Porsonem ad Eur. Hec. 392 et Tragic. fr. p. 107, nisi στόμα scribendum. Reliqua in codice sic scripta: ἀπὸ αἰγειταύρου ποταμοῦ Σοφοκλῆς Τροίζηνα πάρα καὶ κτήνη Ὑοέσσα Athenaei III p. 122 F ope, ubi libri Σοφοκλῆς ἐν γαι porrigunt, hunc in modum correxit Casaubonus *T. π.* Σοφοκλῆς Αἰγεῖ, ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ περὶ Τροιζῆνα παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα (τις Ὑόεσσα καλεῖται Ath. cf. Eustath. p. 881, 22). 48. E linguae legibus praeter ordinem Ταυρεία vel potius Ταύρεια pro Ταυρία (l. Ταύρ. ια) corrigendum est; et sic Thes. VII c. 1873 A praeivit, licet c. 1874 A sibi non constans. Praeterea malim Ποσειδῶνι. De re cf. Ταῦρος. 49. Ταυρίηδα cod., ταυρείη δᾶ inepte Mus., em. Valcken. ad Eur. Phoen. 1304 p. 439. — κεφαλή, quod Sopingus περικεφαλαία scribebat et ad ταυρείη referebat, Thes. ad aliam gl. cum ταυρίνδα confusam pertinere suspicatur. κεφαλῇ liceret ad ταυρηδὸν referre. 50. De re cf. Amerias Ath. X p. 425 C Apoll. lex. Hom. p. 156, 16. 51. ἃ εἰς suspectum. 52. Ταυροπῶλαι cod., em. Mus. invito ordine, recte tamen. De Minerva tauropolo Phot. 571, 8 et Xenomedes ap. schol. Aristoph. Lysistr. 447. 53. Ταύρειος] Hesiod. Scut. 104 schol. Lucian. Hermotim. c. 20. Apoll. lex. p. 156, 20. — παιδαρέστην cod., em. Mus. Supra κ έ ν τ α υ ρ ο ι· οἱ παιδερασταί, ἀπὸ τοῦ ὄρρου. — τὸ γυναικεῖον] Mirum sane, sed consentiunt Phot. 571, 2 et Suid. s. v. σάραβον. 54. Phot. 571, 13 Suid. EM. 747, 48. 56. ταυροχολία cod., em. *Schweigh. ad Ath. XI p. 476 A vol. VI p. 133 qui confert quod illic dicitur:* ἐν δὲ Κυζίκῳ καὶ ταυρόμορφος ἵδρυται (Bacchus) *sed non patefecit quid sit* —χόλια, *quod videtur ad* ταυρείαν χολὴν *referri* (cf. Alexand. Trallian. de lumbricis epist. ap. Fabric. BG. XII p. 610, 1). LDind. Ταυροπόλια AM. 57. Ταύρῳ cod., em. Mus. Cf. Lob rhem. p. 318. 59. ταῦς cod., ταῦς Lob. Parall. p. 91. Vid. ταϋγέταις πύλαις. 61. ταύσιμον cod., ταῦσιον Guyetus et Salmasius, ταῦσιον Albertus coll. τ η ΰ σ ι ο ν· μάταιον. Aliter sensit Herodianus περὶ παθῶν ap. EM. 171, 7: α ὐ σ ί ο ν· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος (fr. 12 Bgk.) αὔσιον λέγει· οἷον· οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέω[ς], ὁ δὲ Ἀλκμὰν (fr. 88 Bgk.)· ταυσία παλλακίω, ὁ δὲ ποιητὴς κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ ᾱ εἰς η, οἷον· τηΰσίην ὁδόν. οὐδεὶς γὰρ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ κατώρθωσεν. Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι, ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ, δεύτερον τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι, τρίτον τὸ παρ' Ὁμήρῳ. Comprobavit haec Geistius in disp. Hom. p. 4 (Gissae 1832, 4), impugnavit Schneidewinus ad Ibyc. fr. XIX p. 155. Cf. Lobeck. Path. El. p. 133.

ταυτά· τὰ ἴσα, τὰ ὅμοια
ταύτασος· ὄρνις ποιός
[280] *ταυτέας*· αὐλὰς μεγάλας
265. *ταύτῃ*· οὕτως, τούτῳ τῷ τρόπῳ
ταυτί· ταῦτα, ἢ τοῦτο
[*ταυτί*· ταῦτα, τοῦτο] [ὁμοιότης
ταύτῃ τοι· οὕτω δή
[285] *ταυτό*· ταυτόν, τὸ αὐτό
70. *ταυτοέπειαι*· ταυτολογίαι
ταυτοεπεῖν· τὸ αὐτὸ λέγειν
ταυτότητος· ἀπαραλλάκτου καὶ φυσικῆς κοινωνίας
ταφεῖς· θεωροί, θαυμασταί, ἢ οἱ νεκροτάφοι
[290] *ταφεύς*· θεωρός, καὶ τὰ ὅμοια
75. *ταφῆες*· κτερισταί, ἀγχιστεῖς
ταφήϊα· ἐντάφια, εἰς ταφὴν εὔθετα ἱμάτια
Τάφιοι· οἱ Τηλεβόαι λεγόμενοι, οἱ τὰς Ἐχινάδας νήσους κατοικοῦντες
τάφος· τὸ γινόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχο[υ]μένων τιμῇ. ἢ τύμβος. ἢ σημεῖον
[295] *τάφρος*· ἐπίμηκες ὄρυγμα ἔξωθεν τοῦ τείχους γινόμενον πρὸς ἔκπληξιν πολεμίων
80. *ταφρεῦσαι*· διορύξαι
ταφ[ρ]ών· ἐκπλαγείς, θαμβηθείς
τάχα· ταχέως, ὡς σάφα, ἢ ἴσως. καὶ *ταχεῖα* ὁμοίως
ταχινοί· γοργοί
[300] *ταχή*· βοή
85. *ταχίνης*· λαγωός, ἔλαφος
τάχιστα· [γοργόν, ταχύ, λεπτόν]
ταχυβάμονας ὅρκους· ἀντὶ τοῦ βραδεῖς, βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἔρωτι γινομένους· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες
ταχυναυτεῖ· ταχέως πλέει
[305] *ταχύπωλοι*· ταχυπόροι, ταχύοδοι
90. *ταχυπώλων*· ταχεῖς ἵππους (ἐχόντων)
ταχυτῆτος· τάχους. λέγει δὲ τοῦ δρόμου
τάων· τούτων
τάων μοι· τούτων μοι

SCR. 65. Ar. Eqq. 839. 271. 66. Aristoph. fr. XV p. 957. 74. Soph. OC. 582. 76. Cf. *β* 99 *τ* 144. 77. *α* 105. 78. *γ* 309 *Ω* 804. 79. *Η* 449. 80. Cf. Aeschin. p. 87, 29. 81. *Ι* 193. 82. *Β* 193 *Δ* 186. 83. Callim. Dian. 114? 86. *Γ* 102. 88. Thucyd. VI 31. 34. 89. *Θ* 161. 90. *Δ* 232. 91. *Ψ* 740. 92. *Δ* 46.

ADNOT. 64. Cf. *ταΰγέταις* et *τρανίαν*· *αὐλὴν ἐν ὁδῷ μεγάλην* gl. 1246. 67. *ὁμοιότης* refer ad *ταυτότης*. Sic Suidas. 73. *θεωρεῖς θαυμαστοί* cod., illud Musurus hoc Guyetus emendarunt. Cf. *ταρφεῖς*. — *νεκροθάπται* Cyr. 11. 75. Supra *ταρφῆες*. 76. Supra *ταρφήϊα*. Lob. Path. p. 473. 78. Apoll. lex Hom. p. 149, 28. — *τάφος*· *καὶ τὸ παρὰ τοῖς θύταις σημεῖον* Phot. 571, 24. 80. 81. Divisit et correxit Mus. In Aldina *θαμβληθείς* culpa typothetae. Cf. *ἐκτετάφρευτο* et Apoll. lex. Hom. p. 149, 32. 82. Idem p. 150, 1. 7. 83. *ὀξεῖς γοργοί* Cyr. 63. Illustrat Meinek. Philol. XII p. 624. 84. L. *τ' ἀχή* producto *ᾱ*, aut cum Vossio *ἰαχή*. Supra *ἰαχῆς*· *βοῆς*. 85. Lacones teste Aeliano HA. VII 46 Eustath. 1821, 35. Vide Nauck. Ar. Byz. p. 112. 114. 116 Lobeck. Aglaoph. p. 848 Path. Proll. 213. — Cf. et *ἀχαῖναι*. 86. *Γοργόν*· *τάχιστα, ταχύ, λιπαρόν* corr. Meinekius Philol. XII p. 623 quod ita amplector, ut *τάχιστα* ad *Γ* 102 referam, et *Γοργόν*· *ταχύ λιπαρόν* coniungam. 87. *Τ. ὁ.*: *Ἀρίσταρχος κατὰ ἀντίφρασιν ἀκούει· ἀντὶ τοῦ βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἔρωτι* (*ἑτέρῳ τινὶ* cod. Glar. et Append. proverb. IV 86) *γινομένους νοεῖν. ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες ὅθεν καὶ παροιμία· Ἀφροδίσιος* (*γὰρ*) *ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος* Phot. 572, 9—13. Suidas. 88 et 93. Apoll. lex. 150, 6 Cyrill. 63. 89. *ταχυπόλοι* Meineke, *ταχύπωλοι* cod. 90. (*ἐχόντων*) Musurus.

τάως· τέως. Κρῆτες. καὶ δασέως τὸ ὄρνεον
τεά· τὰ σά
τεαῖς· ταῖς σαῖς
τεάν· σήν
τέγγει· βρέχει, ὑγραίνει. στάζει
τέγγεις· πληροῖς. κλαίεις. βρέχεις. σταλάζεις
τέγγεσθαι· εἴκειν. ἐνδιδόναι
τέγγοις· βρέχοις. πληροῖς
τεγγύρος· ὄρνεον ποιόν
τέγε(α)· κόρυζα. Κῷοι. καὶ πόλις Ἀρκαδίας
(*) τέγεοι· ὑπερῷοι οἶκοι
τεγείδιον· κοσμάριον ποιὸν γυναικεῖον
τέγεος· τέγους, ἤγουν στέγης
τέγη· στέγη. οἴκημα
Τεγησσός· ἀκρωτήριον Κύπρου
τεγκτούς· χριστούς
[τέγξω· κατασκευάσω]
τέγος· στέγη. δῶμα. ὑπερῷον
τεγοῦν· Λυδοὶ τὴν ληστήν
[τέειν· σοί. Δωριεῖς]
τεήν· σήν
τεῆς· τῆς σῆς
* τεθαλυῖαν· θάλλουσαν, ἀκμάζουσαν
τεθαγμένοι· μεμεθυσμένοι
τέθαξαι· (με)μέθυσαι
τεθαῤῥήκαμεν· ἐθαῤῥήκαμεν
[τέθ[ε]ιγεν· ἥψατο
τεθελῶτα· θάλλοντα]
τεθηγμένον· ἠκονημένον
[τέθηδεν· ἐθαύμασεν. ἀνεφύη]
τεθήλαμεν· ἀνεφύημεν
τέθηλε· θάλλει, ἀνθεῖ
τεθηλότα· ὁμοίως

SCR. 94. Comici. 95. *E* 237. 96. *Φ* 82? 97. Simonid. fr. 44. 98. Soph. Trach. 848 Empedocl. Plut. Mor. p. 878. 99. Eur. Med. 922. 300. Plat. Polit. II p. 423 B. 3. *B* 607. 4. *Z* 248. 6. *α* 333. 14. *P* 39. 13. *δ* 619. 15. *η* 290. 16. *I* 208. 25. Sophocl.

ADNOT. 94. *τάως*] Koen. Gr. Cor. p. 304 Ahrens Dial. I p. 102 II p. 117. 200. 1. — Post *ὄρνεον* Musurus addiderat *ταώς* (*ταῶς* Aldus), ex Ath. IX 397 E ni fallor. 98. Supra *γέγγει*. 99. *πληρεῖς* cod., em. Mus. 302. Vide *τατύρας*. 3. *τέγε* cod., *τέγεα* Mus. Sed Tegea scribenda *Τεγέα*. Infra τένεα (ordo *τεναια*)· *κόρυζα*, quod LDindorfio Thes. VII c. 1920 D ad *βλέννα πλέννα* adludere videtur. 4. Apoll. lex. 150, 25. 5. *γελγίδιον*? 6. Apoll. lex. 151, 35. 7. Quominus quis *οἰκήματα* corrigat, obstat Dion. Cass. XXXIX 61 *ταῖς τέγαις*. 8. Infra *Τειγησός*. Cf. Steph. Byz. s. v. 9. *χρηστοὺς* codex, et vitiosius τεικτούς· *χρηστούς* Phot. 573, 17, quod dubitanter HSt. *χριστούς* scribit, cum voc. *χρηστοί* significari possint homines emolliri faciles, *ἐνδόσιμοι*. 10. *τεύξω* Sopingus. 12. γλοῦς· *ὁ ληστής*, quod *Γλοῦς* scribit et cum Ath. VI p. 296 C comparat Lehrsius, offert Herodian. *πμλ*. p. 14, 25. 36, ut dixi ad gl. *γ* 686. Bergkius ad Hipponact. fr. 61 * p. 603 pro ἄπουν *ἔδησε χλούνην* coniecit *τεγοῦν* collato hoc ipso Hesychii articulo. 13. Recte Mus. *τεῖν*, sed praeter ordinem. Cf. *τεῖν* et Ahrens Dial. II p. 242. 14. Apoll. lex. p. 150, 26. 17. Ahrens Dial. II p. 182 Lobeck. Path. El. p. 155, 8. 18. (*με*) Albertus. Nisi forte *τε θᾶξαι* malis, coll. θᾶξαι· *μεθύσαι*. 20. *τέθειγεν* cod., *τέθιγεν* Mus. Lobeck. Path. El. p. 155, 8 pro aoristo habet. An *τ' ἔθιγεν*? 21. *τεθαλῶτα* Mus., quod *τεθαλότα* vel *τεθηλότα* scribendum erat. Nec putaverim Aeolicam formam latere, sed ex *τελέθοντα* vel *θαλέθοντα* natum esse. Cf. τελέθοιεν· *θάλλοιεν* et ap. Phot. τελέθουσι· *θάλλουσι*. 22. *τεθιγμένον* male Musurus. 23. Confundi τέθηπεν· *ἐθαύμασεν* et τέθηλεν· *ἀνεφύη* viderunt Albertus Vossiusque. 24. *τεθηλάμεθα* cod., em. Meinek.

τέθηπεν· ἐξεπλάγη, πεφόβηται, ἐπτοήθη
τεθηπός· πεφοβημένον. σεσηρός
[345] τεθήσεται· Ἡρακλέων. δανεισθήσεται
τεθήσατο· ἐθηλάσατο
τέθμια· νόμους
[348] τέθμια· νόμιμα
[191] τεθμός· νόμος
[τεθνία· γαστριμαργία πολλή]
τεθολωμένον· μεμυρισμένον
τεθολῶς· ἀνάπλεως. Ἀμερίας
[195] τεθο(ω)μένον· ὠξυμμένον. καὶ ἐθόωσα ὤξυνα
τεθράνευμαι· συγκέκλασμαι. ἀπὸ τῶν θράνων
τέθραπται· πέπηγεν
* τεθορεῖν· διαπηδῆσαι
τεθρᾶσθαι· ὠχεῦσθαι
[200] τεθραυσμένος· πεπληγμένος
[τεθρηδών· πρωρεύς]
τεθριπποβάμονι στόλῳ· τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅρματος
τέθριππον· τετράϊππον ἅρμα
τεθυλλιαμένον· τεταραγμένον, ἀπὸ τῆς θυέλλης
[205] τεθυ(μ)μένον· τὸ κεκαυμένον ὑπὸ πυρός
[206] * τεθυκώς· εὐχαριστήσας
τεθυωμένον· ἡγνισμένον. τεθυμιασμένον. εὐῶδες
τεθωγμένοι· τεθυμωμένοι
τέθωκται· τεθύμωται
τεθωγμένοι· μεμεθυσμένοι
[τειαλεσθήν· τὴν ἅμαξαν]
Τειγησός· ἀκρωτήριον Κύπρου
τεῖδε· ἐνθάδε

SCR. 27. ψ 105. 28. Φ 64? 30. Ω 58. 31. 32. Callim. Cer. 19 Dian. 174. 33. Pind. Ol. VIII 25? 35. Pherecrat. fr. VII p. 313. 44. Eur. Or. 989. 45. Eur. Suppl. 501. 47. Plat. Phaedr. p. 338 A. 49. Ξ 172. 53. Ω 711.

ADNOT. 28. πεφοβειήνον, σεσειρός cod., em. Mus. τεθηπώς — ος — ώς malit Albertus. 30. τεθήσατο cod., em. Alb. Vide ἐθήσατο et Lobeck. Path. El. p. 155. 32. Post v. νόμιμα in codice haec leguntur: ϛτ' ὄπισθεν εἰς τὴν πρώτην χ στι τεθμός. ‚Notaverat aliquis translationem vocum τεθμός — τεθυωμένον.' Schow. p. 728, 19. 33. ‚XVI vocabula seqq. quae perperam collocata erant inter ταρίφη (ut ibi monui) et ταριχεύουσι huc ordine suo redire iussi' ALB. 34. Recte Mus. τενθεία. Eundem errorem propagat Bachm. AG. I 383, 1. Cyrillus. 35. μεμυρισμένον cod., forte μεμορυγμένον. 36. Cf. θολῶσαι· πληρῶσαι. 37. (ω) Musurus. ὀξυμμένον cod., em. Albertus. 38. τῶν θραυῶν cod., τοῦ θραύω Mus. Cf. Lob. rhem. p. 246, Hes. συντεθράνωται et θρανεύεται. 40. Anadiplasiasmum Ionicum agnoscunt HSt. et Lobeck. Path. El. p. 155. An τε θορεῖν? 41. Lobeckio rhem. p. 8 pro τετρῆσθαι sensu pertundendi positum videtur; ac similiter Albertus. Vereor tamen ne ὠχεῦσθαι (ὀχεῦσαι? ὀχεύεσθαι) ad τε θορεῖν pertineat et τεθρᾶσθαι e τεθραῦσθαι vel simili verbo detortum sine explicatione positum sit. 42. Vide θραῦσμα et τραῦμα· πληγή. τέθρανσται· πέπληκται, κέκλασται. Cyr. 63. τέτρανται· πέπληγεν ἢ πλήττεται Cyr. MS. 43. τερθρηδών Vossius. 44. τεθριπποβάνον· ἡ στολωτὴ ὁρμή cod., em. Thes. et Kirchhoff. 46. τεθυλλιαμένον cod., τεθυλλιαμμένον Mus. 47. (μ) Albertus. 49. Apoll. lex. 150, 27. In codice duae sunt glossae, quas recte copulavit Albertus. 50. τεθυμιασμένοι et mox τεθυμίαται cod., em. Ahrens Dial. II p. 343. Male ab Alberto huc revocabatur Phot. 573, 14 τέθωται· τεθοίνηται. 52. Supra τεθαγμένοι (Ahrens II 182) habuimus. Atque latet hoc ipsum aut τεθωχμένοι. 53. Infra τῇ ἀλέσθη· τῇ ἀμάξῃ et τιαλέσθην· τὴν ἅμαξαν. Lego τιλλέσθην, ἐπ' ἅμαξαν (εὔτροχον ἀΐξασαι) ex Hom. Il. Ω 711, quod post Hemsterhusium (ut nunc demum video) proposui in ZfAW. 1856 XIV 30 p. 235. 54. Cf. Τεγησσός. 55. τεῖδαι cod., τῇδε Mus., τεῖδε recte Is. Vossius et Valcken. epist. ad Roever. p. XXXI immerito ab Alberto castigatus. Cf. Ahrens Dial. II p. 361. Hoc ipsum τεῖδε ap. Procl. ad Hesiod. opp. 635 restituendum est. Cf. gl. τ 1613.

τεῖν· ζητεῖν. ἄλλοι δὲ σοί
τ[ε]ίνειν· ἀποδιδόναι
τεῖον· ποῖον. Κρῆτες
τείρεα· ἄστρα
360. τείρει· καταπονεῖ
τείρεο· κατεπονεῖτο
τείρεσθαι· καταπονεῖσθαι
τειρόμενον· καταπονούμενον. τιμωρούμενον
τείρων· λυπῶν. τιμωρῶν. καταπονῶν
65. τείχεα· τέκνα
τειχ[ε]ιόεσσαν· καλὰ τείχη ἔχουσαν
τειχεσιβλῆτα· τείχη καταβαλών
τειχεσιπλῆτα· προσπελάζων τείχεσι
τειχίον· Ἀττικοὶ τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις. ὁ δὲ Ὅμηρος, τεῖχος μὲν τὸ τῆς πόλεως, τειχίον δὲ τὸ τῆς οἰκίας
70. τειχομαχεῖ· πολιορκεῖ
τεῖχος Ἄρειον· ἀντὶ τοῦ πόλιν Ἄρεως. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἰσχυρόν, καὶ τὸ ἀσφαλές
Τειχοφύλαξ· ἥρως τις ἐν Μυρίνῃ
τέκεν· ἔτεκεν, ἐγέννησεν
τεκέεσσι· [τέκνοις ἰδίοις
74b. τέκεσι]ν ἑοῖσι· τέκνοις ἰδίοις
75. τέκμαρ· πέρας, τέλος
τεκμαίρεο· σημείωσαι
τεκμαίρεσθαι· σκέπτεσθαι. φράζεσθαι
τεκμαίρομαι· ἀποτελέσω. σημειώσομαι
τεκμαίρεται· ἐπὶ τέλο[υ]ς ἄγει. στοχάζεται. περαίνει
80. τεκμήρατο· συνεπεράνατο
τεκμήριον· σημεῖον ἀληθές
[τεκμήρων· ἤ] τεκμηρίων. σημείων
τέκμωρ· τέλος φανερόν, μαρτύριον, σημεῖον. τὰ δὲ εἰς ωρ λήγοντα ὀνόματα οὐδέτερα· ἔλωρ, τέκμωρ, ὕδωρ
τεκνοῦσα· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα
85. τεκνώσει· εὔτεκνον ποιεῖ
τεκταινόμενος· κατασκευάζων

SCR. 59. Σ 485. 60. Δ 315. 61. Ε 352. 62. Ζ 387. 63. Ε 391. 66. Β 559. 67. 68. Ε 31. 69. π 165. 70. e. g. Thucyd. I 102 Xenoph. Hell. I 1, 14. 71. Δ 407. 72. Λ 36. 74. (Γ 160) Μ 222. 75. Pind. Pyth. II 49 al. 77. Isocr. Archid. p. 128 B Hippocr. 399, 42 al. 78. η 317. 79. Η 70. Soph. OR. 916. 80. κ 563. 83. Η 30. 84. Soph. Tr. 312. 85. Eur. Phoen. 19. 86. Proverb. XI 27.

ADNOT. 56. Σοί ad τεῖν (Ahrens II p. 252) pertinet, quod supra male τέειν scribitur; ζητεῖν explicando mutilo (ζα)τεῖν inservire opinatur Albertus improbante Thes. VII c. 2121 A; agnoscit tamen Lob. rhem. p. 28 thematicum τεῖν. Coni. ζτ' τέειν. 57. [ε] Arnaldus. 58. Falli Maittair. Dial. p. 150 A, qui ad τ pro π positum referebat, et eiusdem stirpis videri cuius τί et Aeolicum τίω, recte animadvertit Thes. VII c. 1928, D, neque erat cur corruptissimum diceret Ahrens II p. 79. 187. Τέων· ποίων vel ποιῶν suasi coll. τίσι· ποίοις. 61. Sic codex ex ordine, τείρετο Musurus. Fortasse τείρεθ' ex Ρ 745. 63. 64. Infra τιμωροῦσι· καταπονοῦσι. 65. τέκεα Albertus, τειχία Meineke. 66. [ε] Iensius et Wass. ad Thucyd. VIII 26. 69. Hac gl. usus est Meinek. ad emend. Eupolid. Urb. fr. VIII 2 p. 511. 74 a. b. Copulavit et correxit Iensius. 78. Exspectabam τεκμαροῦμαι. Sed consentit Apoll. lex. p. 151, 28. 79. [υ] M. Meibom. 82. [τεκμήρων ἤ] Albertus. 83. Apoll. lex. p. 150, 30. 84. τεκνοῦσσα Brunck. Soph. Tr. 312, sed τεκνούσας Theophr. Ath. I p. 31 F Schneider Theophr. III p. 827. 85. Coni. τεκνώσ(εις)· εἰ τέκνον ποιήσεις ex Eur. Phoen. 19. Vide Valcken. p. 326. Glossas Euripideas complures continet Hesychius, sed vitiosissime scriptas.

τεκτήνατο· κατεσκεύασεν, ἐμηχανήσατο
τεκτονουργός· ἀρχιτέκτων
τέκτων· πᾶς τεχνίτης. εἶδος φαλαγγ[ε]ίου
390. τέλα· σπεῦδε
[τέλαθι· ὑπόμεινον]
τελαμών· λῶρος. καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ δεσμός, ἢ φασκία
Τελαμῶνα ᾄδειν· ἀρχὴ σκολίου
Τελαμώνιοι κόνδυλοι· οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων. ἢ μεγάλοι, χαλεποί
95. τελάσσαι· τολμῆσαι, τλῆναι
τέλγη· ὁ καλούμενος ῥῶπος. κακῶς· ἔστι γὰρ γέλγη
τελδαίνειν· κομιδῆς ἀξίου
τελέθει· γίνεται. ἔστι. τελεῖται
τελέθοιεν· ὑπάρχοιεν. θάλλοιεν
400. Τελεία· [καὶ τέλη. τὰ ἀναλώματα. καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχῇ. καὶ τὸ συντέμνειν. τάγμα. τάξις.] ἡ Ἥρα
τέλεια ἱερά· τὰ ἐνιαύσια. οἱ δὲ τὰ ἡμέρας δέκα ὑπερβεβηκότα
τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες
Τέλειος· τελεσιουργός. ὁ Ζεύς, καὶ ὁλόκληρος
τέλειος ἡμέρα· ἡ ὑστάτη, καὶ τελοῦσα τὸν βίον
5. τελειότατον· ἐντελέστατον
τελειότατον πετεηνῶν· ἐπιτελεστικώτατον
τελείων· ἤτοι τὴν ἡλικίαν· ἢ ὁλοκλήρων, ἀσινῶν
τελενικίσαι· ἀντὶ τοῦ [μὴ] κενὸν ποιῆσαι
* τελειώσεις· ἁγιάσεις
10. τέλεον· τὸ τέλος, καὶ πέρας
* τελεστινόν· τὸ ξηρὸν σῦκον

SCR. 87. *Ε* 62. 88. Soph. fr. 163 p. 133 e coni. Nauckii. 89. *ρ* 340. 91. *Λ* 586. 92. *Β* 388. 93. Ar. Lys. 1237 Antiph. com. fr. I vol. III p. 46 Theopomp. fr. II p. 816. 98. *Η* 282. Tragici passim. 400. Aesch. Eum. 214 Ar. Thesm. 973 (p. 392 Fritzsch.). 1. Demosth. 1365, 17 Andocid. p. 13, 9, 20. 3. Aesch. Ag. 973. 6. *Θ* 247. 7. *Λ* 66. 8. Cratin. fr. X vol. II p. 139. 9. Exod. XXIX 10.

ADNOT. 88. *τεκτόναρχος* e Poll. VII 117 Salmasius. Vide Nauck. progr. Berol. p. 17. 89. [ε] Musurus. Cf. Apoll. lex. 150, 31. 90. *Fέλα* Albertus praeeunte Guyeto. Lobeck. Path. El. p. 135. 91. Sic codex et Cyr. 39, Salmas., *τέτλαθι* Mus. 92. Apoll. lex. 151, 1. 94. Illustrat Thes. VII c. 1956 A appositis locis Aristophontis (fr. I 7 vol. III p. 357) ap. Ath. VI p. 238 C Apollodor. III 12, 6. 12, et a proprio nomine ducendum ostendit. 95. Vitiose aut aeolice pro *ταλάσσαι*. Cf. Lobeck. rhem. p. 115 n. 96. *τελγή* — *ῥωπός* — *γελγή* codex, em. Albertus. Vide Boeckh. C. I. II p. 933 Mehler Mnemosyn. IV p. 46 Cobet Nov. Lectt. p. 81. 97. *ἀξίου* cod., *ἀξιοῦν* Mus. Itaque exitus glossae fuit —*δε νιν* (h. e. *αὐτόν*), non —*δαίνειν*, ut neque *μελεδαίνειν* Kusteri coniectura Thesauro probata VII c. 1954 D possit admitti, neque Meinekii *τ' ἀλδαίνειν*. 99. *τελέθειεν· ὑπάρχειεν θάλοιεν* cod., em. Mus. Confundi *τελέθοιεν* et *θαλέθοιεν* suspicatur Thes. VII c. 1957 A; sed cf. Phot. *τελέθουσι· θάλλουσι* (*μέλλουσι* pro *θάλλουσι* Cyr. 63), Hesych. *τεθελῶτες· θάλλοντες* et Callim. Apoll. 49 *βουβόσιον τελέθοι πλέον*. 400. *ἡ . ρα* codex, (,legebatur *ἡ Ἥρα*ʿ Schow.) *ἡ ἱερὰ* Mus. Scripsi *ἡ Ἥρα* deleto importuno additamento, in quo *συντέμνειν* (*ἐντέμνειν immolare?* an de *στιγμῇ τελείᾳ* loquitur?) obscurius dictum est. Praeterea *Τέλεια* in *Τελεία* mutavi. 2. Cf. schol. Soph. Ant. 1241 Poll. III 38 Phot. 574, 10. 4. *τελειοῦσα* Mus. Infra *τελέσιος ἡμέρα· ἡ ἐσχάτη*. Eleganter Sophocles Ant. 1331 *τερμία ἡμέρα*. 5. *ἐντελέστερον* cod., em. Meinekius. 6. *πετεηνόν, ἐπὶ τελεστικώτατον* cod., *ἐπιτελεστικώτατον* Mus., certatim em. VVDD. 8. *τελενικῆσαι* cod., *τελενικίσαι* Phot. 574, 6. Pro *μή*, quod post Valesium delet Thes. VII c. 1965 C, Meinek. ad Cratin. Seriph. fr. X vol. II 1 p. 139 *ᾆσμα* (*μέλος?*) coniciebat, sed idem nunc repudiat. Cf. Phanias Ath. XIV p. 638 C et Leutsch. ad Mich. Apost. XVI 23 p. 663 vol. II. 11. Non liquet.

τελεσιά(ς)· ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου
* τελέσαι· δοῦναι
τελεσί[γ]ερον παιᾶνα· τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν
415. [τελέσιος ἡμέρα· ἡ ἐσχάτη]
τελεσιουργία· τὸ τέλειον πᾶν ἔργον
τελεσιουργεῖσθαι· τελειοῦσθαι ἐν ἔργῳ
τελεσιφάστας· τελεσιουργός
τελεσθία· θυσία τις ἐν Λίνδῳ
20. τελεσφορεῖ· εἰς τέλος ἄγει
τελεσφόρος· ὁ τελεσφορῶν καθ' ὥραν τοὺς καρπούς, ἢ ὁ τελείους αὐτοὺς φέρων
τελεσφόρος οἶκος· τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος
τελέσωμεν· πράξωμεν
τελεταί· ἑορταί. θυσίαι. μυστήρια
25. τελεύτατον· ἄκρον, ἔσχατον
τελευτῆσαι· τελέσαι
τελέω· δῶ, παράσχω
τεληέσσας ἑκατόμβας· τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις
τέλθει· ἐν ᾠδῇ τέρπει
30. τέλθεια· ὀνείδη. καὶ πόλις. καὶ ἔθνη. τέλη. οὐσίαι
τέλθος· χρέος
* τελισκόμενος· πληρούμενος, τελειούμενος
τελλίην· ὁ δεῖνα. Ταραντῖνοι
τέλλεται· ἐπιτελεῖν φαίνεται. γίνεται. ἀνύεται
35. τελλίς· ὅλον. τάξις. μέρος
* τελμῖν..· ὁ ἐκ τῶν τελμάτων πηλός
τέλλον· ἐποίουν. ἔμελλον
τέλμα· τόπος πηλώδης, ἔλαφος, πλέξ, ἰλύς
τελμῖνος· μολύσματος πηλώδους
40. * τέλματα· τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος

SCR. 13. Ξ 195. 21. Τ 32. 26. β 280. 27. Male ad Ψ 20 refertur a Pearsone. 28. Α 315. 31. Callim. Cer. 77 Lavacr. 106. 32. Deuteron. XXIII 18. 40. Herodot. II 93.

ADNOT. 12. Hippagoras in libro primo de republica Carthaginiensium ap. Ath. XIV p. 630 A et Marsyas in libr. III Macedonicorum ap. Ath. XIV p. 629 D. — Τελεσία cod., em. Meursius et Iungerm. Poll. IV 99 p. 165 Bekk. 14. τελεσιγέρων· — τῶν ἐπιτελεστικῶν cod., τὸν ἐπιτελεστικόν Mus., em. THemsterh. ad Hesych. s. v. ἀπαιώνιστον. Aliter statuit Welcker in syllog. epigr. p. 288 b, ubi $\bar{\gamma}$ inter binas vocales sic assumi posse affirmat. 15. Imo τέλε[σ]ιος ἡμέρα, q. v. 18. τελεσιφάντας Schneiderus Saxo in Lex. Gr. II p. 507 coll. ὀργιοφάντης. 19. Λύνδῳ cod., Λίνδῳ Mus. — Τελεστία suadet Is. Vossius. Testis ni fallor erat Gorgo ἐν τῷ περὶ θυσιῶν. 20. ἐντελῶς cod., εἰς vel ἐπὶ τέλος Thes. VII c. 1971 C et Meinek. Philol. XII p. 623. 25. τελευταῖον Pierson. Moer. p. 369 sine caussa. 27. τελεῶ cod. 28. Apoll. lex. Hom. p. 150, 33. 29. τελθεῖν· ἐν ᾠδῇ τέρπειν Phot. 574, 17 Suid. θέλγει Guyetus: cf. Lob. rhem. p. 97. 30. Verba τέλη οὐσίαι separatum facere articulum censebat Valesius; malim ad τέλθεα referre, πόλις ad Τευθέα Achaiae oppidulum (Strab. VIII p. 342). Reliqua non expedio, nisi quod ὀνείδη aut ὀφειλή scribendum videtur aut ad ἐλέγ(χ)εα pertinere. 33. Ordo τελίην requirit. Latinum talis conferebat Albertus. 34. ἐπὶ τέλει Meineke; ἀνύεται Pauwius pro ἀνίεται. — τέλλει· ἐπιτελεῖ Bachm. AG. 383, 18. 35. Supra κελλίων· ἡ τῶν ὅλων φύσις, quod (οὐλο)μελίη scribendum. 36. τελμίς Mus. Sed Phot. etiam p. 474, 12 loco non suo exhibet τελμῖνα καλοῦσι τὸν ἐκ τῶν τελμάτων πηλόν, quod cum ap. EM. 751, 25 τελμῖνα καλεῖ τὸν scribatur, haud scio an utrique restituendum sit τελμῖνα· Καλλίμαχος τὸν κτλ. 38. Pro πλέξ coniciunt πηλός parum probabiliter; pro ἔλαφος Palmerius ἔδαφος, Dorvillius Vann. Crit. p. 489 ἕλος hariolati sunt. Mihi non tam ἔλαφος scripsisse videtur, licet hoc ad κεμμάς adludat, sed ἔφαλος (πλάξ?). Non reticebo tamen in Cyr. 63 τεναγῶδες sic exponi: τόπος ἐλαφρῷ ὕδατι καλυπτόμενος.

* τελμάτων· πηλῶν
τελμίς· ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς καὶ πηλός
Τελμισσεῖς· ἔθνος περὶ Λυκίαν
τέλος· τάγμα. πέρας. καὶ τὸ καταβαλλόμενον τοῖς τελώναις
445. τελοῦντα· τεταγμένον
τέλσας· στροφάς. τέλη, πέρα(τα)
τέλσον· πέρας. καὶ τὰ ὅμοια
Τελχῖνες· βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. ἢ παρὰ τὴν τῆξιν, ἢ παρὰ τὸ θέλγειν
τελχιτένοντες· σκληροτραχηλοῦντες
50. τελῶμεν· ποιῶμεν
[τέλωρ· πελώριον. μακρόν, μέγα
τελώριος· μέγας. πελώριος
τέλβεσθαι· μεμψιμοιρεῖν. ἐπικαλεῖν
τέλβει· ῥήγνυται. ὀδυνᾶται. σχίζει. ἢ πείθει]
55. τεμένη· ναοί. ἄλση. ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία
τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμήν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ
τεμενωρόν· τεμένους φύλακα
τέμμαι· τ[ε]ίνει
τέμματα· στεφανώματα
60. τέμνηξ· πόῤῥω
τέμμειν· πείθειν. τιμᾶν. [πείθεσθαι]. ἡγεῖσθαι
τέμνοντα· ἀμέλγοντα
τέμπη· τὰ σύνδε(ν)δρα χωρία. τινὲς δὲ τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν
τέμπλα· τέμπλῳ ἐπίσημα

SCR. 44. *K* 470. 47. Σ 544. 48. Callim. Del. 31. 50. δ 776. 55. λ 184. 63. ADN.

ADNOT. 43. H. e. *Τελμησσεῖς*. 44. *ἀλώναις* cod., *τελώναις* Mus. — Cf. Apoll. lex. p. 151, 2. 45. Phot. 575, 7, ubi *τεταγμένα* sustulit Porso. Hesych.: *ἐτέλει· ἐτέτακτο* h. e. *obtinebat ordinem*. 46. *τέλσα[ς]* Albertus a seq. *τέλσον*. Nisi confundit *Fέλσας· στρέψας* (cf. Philol. XV p. 348) et *τέλσα· τέλη πέρατα*. — (τα) Mus. post exitum deletum. 49. *τελχιταίνει· ἀντερίζει. σκληροτραχηλεῖ*. Phot. 575, 9 Bachm. AG. I 383, 30 EM. 751, 35 addens *καὶ τελχινώδης· τραχηλιώδης*. Hesychii scripturam *τελχιτένοντες* praefert HSt. improbante Lobeck. rhem. p. 237. 51. 52. Pro *πέλωρ* et *πελώριος*. Vera lectio in fine adiecta. Cf. *ἐλώρη· πελώρη*. Similiter erratum erat in libris Hecataei, unde fluxit Photii gl. 577, 2 *Τενθεύς· ὁ Πενθεύς παρ' Ἑκαταίῳ*. 53. *τέμβεσθαι* requirente ordine Is. Vossius, quocum Albertus non tam *στεμβάζειν* contendere debebat, quam *ἀτέμβεσθαι*. Hoc enim teste schol. Apoll. Rhod. II 56 ab Lobeckio rhem. p. 33 adscito recentiores *οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι*. 54. *τέμβει* Vossius, quo refertur explicatio *ὀδυνᾶται* ipso Hesychio auctore s. v. *ἀτέμβεσθαι· ὀδυνᾶσθαι* et fortasse *ῥέμει· ὀδυνᾶ*, quamquam praestat *ἀτέμβεται*. Quando *σχίζει* exponitur, ad *τέμνει* respici videtur, nisi hic quoque *τέμνεται· ῥήγνυται σχίζεται* praeferendum. Restat *πείθειν*, quo de cf. gl. 461. 57. *τεμένωρον* codex. 58. Om. Mus. temere Aeolicam formam abiciens. *Τέμμαι* pro *τιμᾷ*, ut *γέλαι* pro *γελᾷ* est 3 pers. sing. indic. praes.; *τεμμᾶν* vero e *τιμᾶν* natum est, ut *χέλλια* e *χίλια*. Cf. mox *τέμμειν· τιμᾶν* gl. 461. et supra *ἐπετέμετο· ἐπετίμησεν*. 59. *στέμματα* Guyetus. 60. *Τέμμιξ· Βοιωτός* dubitanter Thes. VII c. 2008 C. Coni. *(ἀπο)τμήξ· (ἀ)πορρώ(ξ)*. 61. In codice duo sunt articuli. *Τέμνειν· πείθειν. τιμᾶν ἡγεῖσθαι*, et *τέμνουσι φάρμακον: τιμῶσιν. ἡγοῦνται. οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς* Phot. 575, 12 — 14 Bachmann AG. I 384, 3 — 5. *Τέμνειν· πείθειν τιμᾶν ἡγεῖσθαι, ὡς οἶμαι, νῦν*. Schol. Plat. epist. VIII p. 353 E p. 464 Bekk. quo de loco copiosius disseram in prolegomenis. Horum omnium utpote a Diogeniano pendentium nulla plane est auctoritas. nec quidquam in his certum, nisi *τεμμᾶν· τιμᾶν*. Cf. *τέμμαι· τίνει*. Cf. Lob. rhem. p. 118. 62. Lob. rhem. p. 353 vertit *demetere favos*, conferens *ἔτεμ(ν)εν· ἤμελγεν* et *ὑριατόμος· ὁ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν ἐκτέμνων*. 63. Fusius EM. 751. 45 Et. Gud. 525, 45 Gloss. Herodot. VII 173 Suid. schol. Callim. Del. 105 Ruhnken. ad Tim. p. 180. — *Τέμπει* cod., *Τέμπη* Mus., cui *σύνδενδρα* debetur; *Τέμπεα* Schowius, possis etiam *Τέμπεια*. Scripturam codicis exhibet Cyrill. Lex. MS. Marinum. 64. Om. Mus., *τέμπλῳ* om. Phot. 575, 18 Cyr. 63. Videntur duae gl. spuriae.

465. τεμπουροι· ἀρχὴ ἐπιμελουμένη τῆς τῶν γυναικῶν εὐκοσμίας
τενάγη· κάθυδροι τόποι. ἢ ποτάμ(ι)ος πηλός
τεναγώδεσι· τόποι(ς), ἔνθα ὀλίγον ὕδωρ
* Τέναγος· νῆσος Τροίας
[τέναι· ζῶναι]
70. * τένεα· κόρυζα
τέναρος· κακοῦργος. συκοφάντης
τένδει· ἐσθίει, ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ οἱ λίχνοι
Τενέδιον βέλος· ἀντὶ τοῦ Τενέδ(ι)ος πέλεκυς. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τι πραττόντων ‚ἔτι ἄρα τὸ πρᾶγμα Τενεδίῳ πελέκει συνέκοψαν'
Τενέδιος ξυνήγορος· ὁ ἀπότομος καὶ σκληρός
75. Τένεδος· πόλις Τρωϊκή, ἢ νῆσος
τενεκοῦντι· ἐνοικοῦντι. Αἰολεῖς
τένθαι· λωποδύται. μοιχοί
τενθρηδών· ζῷον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων παραπλήσιον σφηκί. ἔνιοι ἀγρίαν μέλισσαν
τενθρήνιον· κηρίον
80. τενθρηνιῶδες· πολύ[καὶ]κενον (ὡς) κηρίον καὶ ἀραιόν
τενθίνοι· λίθοι πλατεῖς
[τενίαι· ζῶναι. στέφανοι. ἢ δεσμοί, διαδήματα]
τέννει· στένει. βρύχεται
τέννος· στέφανος ἐλάϊνος, ἐρίῳ πεπλεγμένος
85. τένοντες· τὰ διατεταμένα νεῦρα, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνάφεια τῶν νευριῶν
τενο(ν)τώσεις· νωτοκοπ(ήσ)εις. ἀποκτενεῖς

SCR. 72. Hesiod. opp. 522. 78. Aristot. HA. IX 43. 79. Ibidem. 80. Hippocr. p. 916 A ex em. Foesii. 85. Π 587. 86. Exod. XIII 13.

ADNOT. 65. τὶς cod., em. Iunius. Cf. ἁρμόσυνοι et EM. 72, 12 s. v. ἀλυτάρχης 66. (ι) Guyetus, ποταμός codex. 68. τέναγος· τὴν ἱερὰν ὀργάδα τοῦ θεοῦ Bekk. AG. p. 309, 16. Τένεδος Palmerius Heinsius. 67. 68. Divisit et (ς) addidit Mus. Possis quoque τεναγώδεις· τόποι κτλ. 69. τενίαι h. e. ταινίαι Guyetus. Cf. ταινία et τηνία. Infra τώνα· ζώνη. 70. Vide τέγεα. κόρυζα. Κῷοι. Ordo hic postulat τεναια. 71. Habent Phot. 575, 22 Cyr. 63 Bachm. AGr. I p. 384. 13, ubi sequitur τενία· ζώνη. Suidas. Infra τεωρεῖς· κακοῦργοι et Hipponacteum τέωρος· συκοφάντης. 72. Herodian. p. 468 Piers. Suid. Eustath. p. 773, 39. 1874, 31 τένδει scribunt; schol. Ar. Pac. 1009 Nub. 1201 alios in Hesiodi l. l. τένθει scribere adnotat. 73. Quae leguntur, inde a vv. ἔτι (εἰ SL ad Diogen. VIII 58 p. 317) ἄρα verba videri scriptoris, qui proverbio usus erat, animadvertit Albertus. Ceterum πρᾶγμα Τενέδιον cod., πρᾶγμα Τενεδίῳ Mus.; ἔτι ἄρα corruptum. 74. Phot. 576, 15 Leutsch. ad Mich. Ap. XVI 26 vol. II p. 664. 75. Cf. τέναγος. Apoll. lex. 151, 23. 76. Ϝενοικοῦντι male Ruhnken. in auct. Errorem manifestum castigavi in Philol. XIII p. 219, ubi τ' ἐνοίκεντι vel τ' ἐνϜυκίοντι formas Aeolicas esse demonstravi. Itaque τενεκοῦντι aut transpositione literarum natum est ex τ' ἐνοίκεντι, aut omnino vox nihili, quam cedere voc. τ' ἐνέτᾳ iuberem, si constaret de integritate glossae ἐνέτας· τοὺς ἐνοικοῦντας. 77. λωποδύται τένθαι μοιχοί verba comici cuiuspiam videntur Ruhnk. ad Tim. p. 180 [252]. 78. κεντωφόρων cod., em. Mus. Vide Schneider ad Demetr. de eloc. 304 et nos ad Clitarch. fr. (Berol. 1842. 8). Schol. Nic. Alex. 560. 79. Cf. ἀνθρήνιον et δελλίθια. 80. πολὺ καὶ κενὸν κηρίον cod., em. IThSchneider ad Aelian. NA. XII 20, coll. Plut. Mor. 721 F: ὁ σίδηρος ἔχων τι σαθρὸν καὶ πολύκενον καὶ τενθρηνῶδες, probante Mullach. ad Democrit. p. 423. 81. τενθρίνοι Vossius. Glossa obscura. 82. ταινίαι Guyetus. Vide gl. 469. 83. *Geminatio semivocalis vereor ut Hesychii exemplo τέννει satis probata sit.* Lob. rhem. p. 127. Sin mendo caret, voc. non ad στένω revocandum est, ut fecit Albertus, sed ad στείνω (στείνομαι) et τέννεται scribendum Aeolice, ut ἔννεκα pro εἵνεκα ap. Ahrent. Dtal. I p. 59. 84. *Non constat de genere, nedum de dialecto; quin cum* taenia, tenus, tendicula *ad τείνω pertineat non dubito.* Lobeck. rhem. p. 291. Similiter Thes. VII c. 2018 A. 85. τένοντε Apoll. lex. 151, 5. — νευρήων codex. 86. τενοτωσεῖς· νοτοκοπεῖς cod. τενοντωσεῖς, νωτοκοπεῖς Mus., em. Heinsius adnotans Aquilae Symmachi Theodotionis ad Exod. XIII 13 versiones coniungi.

τένων· τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον
τέο· τίνος
    τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
* τεοῖο· σοῦ
490. * τεόν· σόν
* τεοί· σοί
τέορ· σοῦ. Κρῆτες
* τεὸς φθόγγος· ἡ σὴ φωνή
* τεούς· σούς
95. τεπτά· ἑπτά
τέρα· τέρεα. σημεῖα
τεράεσσι· σημείοις
τεράζει· τερατεύει
τέραμνοι· στέγανοι. σκιαί. σκηνώματα
500. τέραμνος· κυψέλη
τερασκόποι· ὀνειροκρίται
τεράστ[ε]ια· θαύματα, σημεῖα
τεράστ[ε]ιοι θεοί· ἐπὶ σημείων τεταγμένοι
τερατεύεται· δολιεύεται
5. τερατευόμενον· δολιευόμενον, ψευδόμενον. ἢ σημεῖον ποιῶν
* τερατεῖαι· ψευδολογίαι
* τερετίσματα [ἢ τερετίματα]· ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἠχητικαί. ἢ μωρολογίαι ἠχημέναι
τερατοσκόπος· μάντις, σημειωτικός
τερατουργεῖ· παράδοξα ποιεῖ, ἢ τέρατα ἐργάζεται
10. τέρειν· ἁπαλόν
τέρεμνα· οἰκήματα
[τέρεμνος· ἰσχυρός. ἢ στέρεμνος]
τέρενα χρόα· ἁπαλὸν χρῶτα
τέρενα· ἁπαλά, τρυφερά
15. τέρετρα· τρύπανα
τέρεσσεν· ἔτρωσεν. ἐτόρνωσε

SCR. 87. Aristot. HA. III 5. 88. *B* 225 *Ω* 128. 89. *Θ* 37. 90. *Δ* 138 Callim. epigr. II 1 Theocr. I 7. 96. *E* 234. 96. Aristoph. Ran. 1343. 97. *Δ* 398. 98. ADN et Aesch. Ag. 125. 501. Tragici. 4. Aeschines p. 41, 9. 8. Plat. Legg. XI p. 933 C E. 11. Eur. Phoen. 335. 10. *Γ* 142 τέρεν. 13. *Δ* 237 unde τενεροχρῶτες ap. Anaxandrid. com. III p. 472. 15. ε 246.

ADNOT. 88. Exemplum a glossa male separaverat Musurus, sed libri ms. errores τεότινος — ὀχεύων bene correxit. Apoll. lex. p. 151, 6. 89. 90. Musurus separavit. 92. Ahrens II 74. 249. Cf. τρέ· σέ. 93. τεὸν φθόγγον Homerus l. l. 95. In varias partes discedunt VVDD. Ignotioribus accenset Lobeck. cum quibusdam aliis in Path. El. p, 135; τ initio vocis casu adhaesisse statuit Ahrens II p. 56, denique LDindorf. in Thes. III c. 1938 C τεπτά suspicatur e Ϝεπτά detortum esse, quod in tab. Heracl. [ΕΠΤΑ exaratum est, coll. Prisc. I 7, 42. 96. τέρα· τέρατα Moer. Att. p. 366, unde malo τέρατα quamquam recte habet Ionicum τέρεα. 97. Cyrillus et ex ordine Vossius τεράεσσι, τεράτεσι codex. 98. τεράζει cod., correxi ex EM. 737, 21 Cram. AO. I 232, 25 Phot. p. 577, 16: τεραΐζεις — τερατεύῃ. οὕτως Πλάτων exhibente. 99. Confundi videntur (ἀ)τέραμνοι· στεγανοί et τέραμνα· σκιαί (σκηναί) σκηνώματα. Nam τέραμνοι sunt ἔψανοι. Cf. gl. 511. 12. 500. Non ausim τέρεμνα ὑψηλά. Videtur apertura auris cum membrana tympani, ut quae sint teneriores et molliores auris partes, τέραμνος dici. 5. ποιοῦν vel ποιοῦντα Iensius, nisi masculina forma excidit. 7. τερατίσματα ἢ τερετίσματα ex ordine Vossius. τερψίματα· ᾠδαὶ ἀπατιλαὶ ἄσματα (sic Cyr. 63). 10. τέρ..ν (scriptum erat τέρειν) cod., τέρεν Mus. Codicis lectio analogia non caret. 12. Verbum στέρεμνος corrigendi caussa adscriptum esse monet Lobeck. Path. El. p. 132 Proll. 169. 280, cum τέρεμνος significet *tener*. Utrumque vero στερέμνιος dicendum erat. 14. τερενέῃ cod., τέρενα Mus. Latet aliud. 15. Apoll. lex. 151, 12. 16. Lobeck. rhem. p. 36. 136.

τερετίζοντα· λαλοῦντα. ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος

τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί. τὰ τῆς κιθάρας κρούματα. καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα

τερηδών· σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ

520. τέρθεται· ξηραίνεται. καίεται

τερθρεία· λογομαχία. ἀπάτη. φλυαρία. φληναφία

τερθρεύειν· τηρεῖν. σκοπεῖν. λιπαρεῖν

τερθρεύμασι· φλυαρίαις

τερθρεύονται· ἀπατῶνται

25. τέρθρ(ι)οι, οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἑκατέρωθεν δεδεμένοι, ἐν οἷς τὸ ἄρμενον ἕλκουσι

τέρθρον· ὁ λεγόμενος ἀρτέμων. ἔνιοι δὲ τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ τὸ ἔσχατον καὶ ὑψηλόν

τερθρωτήρ· ὅπου ὁ πρωρεὺς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ

τερίκαρπον· μεγαλόκαρπον

τερίμη· τάφρος

30. τερίνη· τετριμμένη. οἱ δὲ τερπωλή

τερῖνος· τηρῶν διάνοιαν, λυπῶν

τέρμα· σημεῖον. τέλος ζωῆς. καμπτήρ. ἔσχατον

τερματίζει· τελειοῖ, ὁρίζει

τερμάτων· τελευταίων

35. Τερμέρ(ε)ια κακά· τὰ μεγάλα

τέρμιοι· ὕστατοι

τέρμινθος· φυτὸν ἐμφερὲς τῷ λίνῳ, ἐξ οὗ πλέκουσιν (παρ') Ἀθηναίοι(ς) [παρ]ὁρμιάς

(*) τερμιόεντα· ποδήρη, καὶ εὔμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον

* τερμιόεσσα· ἐς πόδας ἀποτερματιζομένη

40. τερμιόεν· ἁρμοστόν. τέλειον

τέρμιον· ἔσχατον. ἁρμόζον, πρέπον

τέρμις· πούς

τέρμονα· φραγμόν. τέλος

τέρμονες· τέλη. φραγμοί, ὅρια, τέρματα

45. τέρνακα· τῆς κάκτου τοῦ φυτοῦ καυλός

Τερπιάδης· Τερπίου υἱός, ὁ Φήμιος. πατρωνυμικῶς

τέρπεται· ἥδεται

SCR. 19. Aristoph. Eqq. 1308 Theophr. HPl. V 5 (Hippocr.) 21. e. g. Isocr. 209 A. 26. Hippocr. 645, 20 Eur. fr. 372. 32. Soph. OT. 1530. — Ψ 462. 34. Eur. I. T. 117. 35. Cf. schol. Eur. Rhes. 508. 38. ε 242. 39. Π 803. 43. Eur. Tro. 1081 al. 46. χ 330. 47. λ 602.

ADNOT. 20. θέρεται Lob. rhem. p. 96, τέρσεται Albertus, τέθερται Meineke. Cf. ἐτέρρατο ἐτέρσετο τέρσεται. 22. Hainebach de redupl. p. 10 Lobeck. rhem. p. 66. 25. τερθροί cod., em. Thes. VII c. 2034 C coll. schol. Ar. Eqq. 440: οἱ ἔσχατοι κάλοι οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται, οὓς ὅταν ἐνδιδῷ τὸ πνεῦμα πρώτους ἐκ πρῴρας χαλῶσι. Cf. Galen. Hippocr. lex. p. 578 Frz. 26. Erotian. Gl. Hippocr. p. 366. 27. Cf. τεθρηδών. 28. τρίκαρπον (Thes. VII c. 2436 A) vel Περίκαρπον Is. Vossius; τ' ἐρίκαρπον Salmasius. Uter rectius non liquet. 30. Infra τερύνης· τετριμμένος ὄνος; nec non τορύνη i. q. τριπτήρ. Cf. Lob. Path. Proll. p. 229. An τερείνη· τετριμμένη? — Alterum alludit ad τερπνή. 31. τειρίνους· τείρων Palmerius. Lob. Proll. p. 203. 32. Apoll. lex. p. 151, 29. 35. Zenob. VI 6 vol. I p. 162. — (ε) inserui. 36. ἄστατοι cod., em. HSt. 37. πλέκεσθαί φασιν Ἀθήναις ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακον Phot. 579, 3 EM. 753, 10 Zonar. c. 1718 Salmas. Solin. p. 911 a Schneider Aelian. NA. XII 43. 38. Apoll. lex. p. 151, 8. 39. ἐν σποδῷ cod., em. Heinsius. 41. ἁρμόζον πρέπον refero ad τερμιόεν. 42. Nihil mutandum videtur, licet ἑρμίς sit πούς κλίνης. 45. πτέρνικα ab aliis dici monent Schneider Lex. II p. 355, ubi etiam στέρνιξ confert, et Lobeck. Path. El. p. 119. — καυλόν Musurus. 46. Apoll. lex. p. 152, 2.

τερπικέραυνος· ὁ τερπόμενος, ἢ τρέπων πάλιν κεραυνοῖς
τερπνά· ἡδέα
550. τερπωλή· τέρψις
τερπωλῆς· τέρψεως
τερπώμεθα· τρεπώμεθα
τεῤῥατόν· ἔσχατον. ἡδύ, τερπνόν
τεῤῥητόν· τριήρης
55. * τέρσεται· ξηραίνεται ὑπὸ ἡλίου
τερσαίνειν· ξηραίνειν
τέρσει· [τέργει]. ξηραίνει, [καίεται. οἱ δὲ πήγνυται
τέρτα· ἡ τρίτη
τέρυ· ἀσθενές, λεπτόν
60. τέρνας ἵππους· οὕτω λέγονται ὅσοι ἀδδηφάγοι εἰσί. ἔνιοι τοὺς ἀσθενεῖς
τερύνης· τετριμμένος ὄνος. καὶ γέρων, ἢ δυσανάληπτος γέρων
τερύσκεται· νοσεῖ. φθίνει
τερύσκετο· ἐτείρετο
τέρφη· λέπυρα
65. τέρχνεα· φυτὰ νέα. ἢ ἐντάφια
τερψιμβρότου· τοῦ τοὺς βροτοὺς ἤγουν τοὺς ἀνθρώπους, τέρποντος
τέρψις· τερπνότης
τέρψομαι· τερφθῶ
τεσσίχον· τὸ μικρόν
70. τε στήλῃ τε τύμβῳ· στήλῃ ἐν τῷ τάφῳ
τέτα· λίαν, κάρτα
τεταγών· διατείνας. τινάξας
[τετακώς· τετολμηκώς]
τεταμένον· ἡπλωμένον
75. τέτανος· κονία. χρίσμα. ἄσβεστος
τετάνυ(σ)το· ἐκτέτατο. ἐπέκειτο

SCR. 48. Θ 2. 49. Arar. fr. II vol. III p. 275. 50. Theognid. 1086. 51. Theogn. 984. 52. α 369 θ 542. 55. η 124. 57. Theocr. XXII 63. 64. Nic. Al. 268. 66. μ 269. 67. e. g. Soph. Ai. 114. 68. π 26 Υ 23. 70. Π 457. 72. Δ 591. 74. Timoth. Miles. fr. 76. Κ 156.

ADNOT. 48. τέρπων cod., em. LBos. Obss. crit. p. 189 coll. schol. Θ 2, unde Apollon. lex. 151, 9 corrigit etiam IBekker. Pro πᾶσι scripsi πάλιν. 52. Lobeck. rhem. p. 38. De hoc metathesis genere valde dubito. 53. Confundere videtur πέρατον, quod Guyet. proposuit, vel ὑπέρτατον et ἐπέραστον. Τερματόεν Vossius. 54. Non expedio, sed moneo ῥυτόν (cod. ῥητόν) et τριήρης teste Hesychio s. v. τριήρης pro eodem poculorum genere sumi. Cum τρίηρον· πλοῖον μικρόν. τρηιρόν· πλοῖον μικρόν comparat Thes. VII 2434 Cl. Formam Aeolicam latere putabat Vossius. Quae in Philol. XIII p. 220, 15 proposui, nunc ipse repudio. 55. Lob. rhem. p. 109. Cf. 57. 57. καίεται, οἱ δὲ πήγνυται ad 555 pertinent. 58. Lobeck. Path. El. p. 498 Ahrens Dial. I 128. 59. τερύ GCurtius Gr. Etym. p. 190. 60. Lob. Proll. p. 229. 62. φωνεῖ cod., em. Lobeck. Proll. 419, 3. Nam parum est probabile τερύσκεται et γηρύεται confundi. Infra τρύσκει (τερύσκει?) τρύχει. ξηραίνει. 64. Schol. Nic. Al. 268 Ther. 323 Lob. Path. El. p. 130. 65. Infra τρέχνος (h. e. *truncus*)· στέλεχος κλάδος φυτὸν βλάστημα, quod Theognost. Can. p. 12, 16 male τρέρεθα· (τρέτραθρα Zonar. c. 1749) φυτὰ νέα et mox τρέχωνος scriptum exhibet De nostra forma in Maxim. καταρχ. 501 obvia cf. Lob. rhem. 302 Path. El. p. 497. Altera significatio ad τέρχανα s. τερχάνια pertinet; cf. στερχανά et ταρχάνιον. 66. ἀνθρώπους-βροτοὺς cod., em. Meineke. 68. Apoll. lex. 151, 32. τέρψωμαι male Mus. 69. τεσσίχου cod., τοσσίχον Mus., τεσσίχον Aldus. De accentu cf. ὀψίχα; vocabulum est Boeoticum ut τεσσοῦτος. 70. τεστήληϊτε, τύμβῳ cod., τεστηλῆϊτε τύμβῳ Mus., em. Pergerus Wesseling probab. p. 46 et Iens. Luc. Hesych. p. 224 recte monentes verba Homerica hoc ordine excerpenda fuisse: τύμβῳ τε στήλῃ τε. 71. τί ἀντὶ τοῦ λίαν Suid. (Coraes Atact. IV 2 p. 603) huc vix pertinet. — Magis eo inclinarem, ut detortum crederem ex τετρα —, ut in τετραπάλαι, nisi probabilius esset alicubi inventum esse τετὰ λίαν· κάρτα. An τεταγών· λίαν κάρτα διατείνας τινάξας. 72. Apoll. lex. p. 151, 16. 73. Detortum est ex ΤΕΤΛΗΩϹ. 75. Est e dialecto pro τίτανος, ut Σεκυών Ἀρεάδνη κέθαρις Λεβύα sim., aut inde corruptum. 76. (σ) Mus. Apoll. lex. p. 151, 24.

τεταργανωμέναι· ἐμπεπλεγμέναι
[τετάργιστο· ἐκορέσθη, ἐπλήσθη]
τετάργη· φασγάνων εἴδη
580. τεταρπέσθαι· ἐμπλησθῆναι. τερφθῆναι
τετάρπετο· ἐτρέπετο
τε(τα)ρπώμεθα· ἐμπλησθῶμεν
τεταρτημόριον· οἱ δύο χαλκοῖ
τετάρτῳ· μέτρῳ τῶν ὑγρῶν
85. τέταρτον ἥμισυ· τὸ τέταρτον ἡμιστάτηρον
τέταται· τείνει
τέταχας· ἐτύπωσας. ἔταξας. [ἐτύπασας]
(τε) τεὴν κεφαλήν· τὴν σήν
τετέλεσται· γεγένηται. οἱ δὲ γεγάμηκεν
90. * Τερέβινθος· πόλις Ἰακώβ
τετελεσμένον· τὸ οἷόν (τε) πρᾶγμα τελεσθῆναι, ἤγουν πληρωθῆναι. [ἢ καὶ μεμιασμένον]
τετελεσμένος· τελισκόμενος. ἀνδρόγυνος
τέτευ[γ]κται· κατεσκεύασται
τετεύξεται· κατασκευασθήσεται. γενήσεται
95. τετευχῆσθαι· καθωπλίσθαι
[τετηότι· λυπουμένῳ. ὀργιζομένῳ]
τέτηφεν· ἐκπέπληκται, ἐκπλήττεται
* τετιημέναι· τετιμωρημέναι
τετιη[κ]ότες· ὁμοίως λελυπημένοι
600. τετιηότι· λυπουμένῳ, τιμωρουμένῳ
τετιημένος· τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος, ἐκπεπληγμένος, ἢ συγκεχυμένος
τέτλα· ὑπόμεινον, ἀνέχου

SCR. 78. Φ 513. 79. Ptolemaeus rex l. l. 81. Ω 513. 82. Ψ 10. 86. λ 19. 87. Habacuc 1 12. 88. Ρ 39. 99. Σ 74. 90. Genes. l. c. 91. Δ 212. 93. Γ 101. 94. Μ 345. 95. χ 103. 98. Θ 437. 99. Ι 13. 30. 600. Δ 554. 1. λ 114. 2. ADN. Pro τέττα nonnulli legebant τέτλα Δ 412.

ADNOT. 77. τεταργανωμένη· συμπεπλεγμένη συνειλημένη. ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν σαργάνη παρὰ Ἀττικοῖς ταργάνη καλεῖται EM. Zonar. c. 1725, unde hic pro ἐμπεπλεγμέναι malim συμπεπλεγμέναι. 78. ΤΕΤΑΡΓΙCΤΟ ex ΤΕΤΑΡΠΕΤΟ natum esse ante Cobetum Nov. Lectt. p. 179 vidit Albertus. 79. Egregie erraret, qui ἅρπη vel tale quid coniceret. Legendum est τέταροι· φασιανῶν εἶδος. Cf. τατύρας Ath. IX p. 387 E. 80—82. Lobeck. Path. El. p. 154, 5. 81. ἐτρέπετο cod., em. Alb. 82. (τα) et (σ) inserui. (Τεταρπώμεσθα)· τερπώμεθα Albertus. 84. με cod., μέτρῳ Mus., τέταρτον voluisse videtur Schowius p. 730, 13, qui μέτρον legit; τετάρτη οἴνου Herodot. VI 57. 85. *Apud auctorem quemdam, qui de stateribus fuerat locutus, repererat hoc de quarto stateris dimidio, alias certe* ἥμισυ *nunquam fuerit* ἡμιστάτηρον. Hemsterh. ad Polluc. IX 62 p. 1030. 87. ἐτύπασας cod., ἐτύπωσας Mus., ἐτύφωσας Aldus; om. Gl. MSS in XII Prophet. et Cyrill. 11. 88. τετέων cod., τεὴν Mus., correxi. In loco respecto κεφαλήν τε τεὴν editur, nec putaverim codicis lectionem ducere ad variam lectionem εἴ κεν ἔγωγε τεὴν κεφαλήν. 89. τετέλεσθαι cod., em. Mus. Ad γεγάμηκεν cf. τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες. 90. π Ἰω̃β cod., Ἰώβ typotheta. Ἰακώβ Pricaeus Trillerus Obss. critt. p. 295 Bielius Alb. coll. schol. ed. Rom. Genes. XIV 6. 91. (τε) Apoll. lex. 151, 26. μεμιασμένον non temptandum fuisse, licet in promptu esse videatur emendatio μεμυημένον, docent Phot. 579, 14 Cyr. 63 Suidas s. v. ἐτελέσθησαν et Oseas IV 14, quem locum spectant Cyr. et gl. mss. propheticae. Indicarunt haec DHeinsius et Albertus. 92. *In ipso S. Cod. occurrit vox* קדש *quod quidam Hebraei Doctores reddunt per* אנדרוגינוס *servata nempe Graeca voce* ἀνδρόγυνος. Triller Obss. crit. p. 509. Τελισκόμενος vide supra suo loco. 93. [γ] Mus. 94. 95. Apoll. lex. p. 151, 22. 36. 96. τετιηότι Mus. praeter ordinem. 97. τετύφωται Mus. Imo τέτηφεν pro τέθηπεν. 98. τετιημένοι — |νοι cod., em. Albertus. 99. [κ] idem. 601. τετρημένος cod., em. Apoll. lex. 151, 19. 31. 2. De hac apocope cf. Hellad. Phot. Bibl. p. 531, 12: ἔστιν εὑρεῖν τὸ τέτλα λεγόμενον παρὰ διαφόροις. ὡς καὶ Ἄρατός φησιν ἐν Χαρίτων πρώτῃ τέτλα.

τέτλαθι· ὑπόμεινον
τετληότι· ὑπομεμενηκότι
τέτμης· εὕρῃς, καταλάβῃς
τέτορεν· ἔτρωσεν
τετόρῃ· τρώσῃ
τετραβάμονος· τετράποδος
τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα· Ἀλκαῖος
τετράγκων· ὄργανον πολεμικόν
τετράγυον· τεσσάρων [ὀρ]γυῶν. Γύης δὲ μέτρον ἕκτον σταδίου. καὶ ἐν τῷ ἀρότρῳ τὸ κύρτωμα τοῦ ἱστοβοέως γύης. ἔνιοι γύην τὸ ὀργυιαῖον μέτρον
[τετραδάμονος· τετράποδος]
τετράδι μὲν τ' οἴχου· τετράδι μέν φασι γενέσθαι (Ἡρακλέα), καὶ πρῶτον ἔνδοξον ὄντα, ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. ἔστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων
τετραδισταί· σύνοδος νέων συνήθων κατὰ τετράδα γινομένη
τετράδων· ὄρνεόν τι. Ἀλκαῖος
τετράδυσιν· ἀηδόνας
τετραέλικτον ἅλμαν· ἤγουν τρικυμίαν
τετραελίκωπες· τέσσαρας ὀφθαλμοὺς ἔχουσ(α)ι ναῦς
τετραέλιξ· τετράκις περιειλημμένος, ἢ πολυέλιξ. ἢ φυτόν τι
τετραέτηρον, τετραετῆ καὶ τετράενον
τετραθέλυμνον· τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν [ὅ ἐστι] τεθειμένον, ὅ ἐστιν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός
τετραῖον· ὀρνιθάριόν τι. Λάκωνες

SCR. 3. *Α* 586. 4. *δ* 447. 5. *ο* 15. 8. Eur. Tro. 519: cf. schol. Ar. Pac. 381. 9. fr. 154 p. 734. 11. *σ* 373 *η* 113. 13. Plat. Com. fr. XXIX p. 689. 14. Alexid. fr. III p. 501. 15. ADN. 16. ADN. 17. ADN. 19. Theophrast. l. l. 20. Callim. Apoll. 57 Callim. in fr. *αἰτίων* ap. Lyd. de Mens. IV 1 (Meinek. p. 139). 21. *Ο* 479.

ADNOT. 5. *εὕρεις, καταλάβεις* cod., em. Mus. 6. Cf. *ἔτορεν, τορεῖν* Zonar. c. 1725. Lob. Path. El. p. 155 n. 7. *τετορείη· τρώσει* cod., em. Mus. ,*Menda nata est ex correctione* *τετόρει* (η superscr.) Schow. 8. Mox *τετραδάμονος*. 9. *τετραβαρῆ* Aldus, qui compendium syllabae *ων* pro circumflexo habuit. De *ῆ* cf. Ahrens Dial. I p. 116. Poetae verba Salmasius scribebat *τετραβαρῆ πλίνθων τάγματα* vel *τετραβαρῆ πλίνθον. καὶ κατάταγμα*. Vossius *τετραβαρῆ· πλίνθων κατάταγμά τι*. Th. Bergkio PLGr. p. 734 fr. 154 Alcaeus scripsisse videtur: *πλίνθων τετραβαρηᾶν κατὰ τάγματα*, ut sit ex eodem carmine ex quo servatum est fr. 22: *ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος Ἀρεΐιοι*. 10. *τετράγωνα βέλη* Galen. expos. p. 578. 11. [*ὀρ*] Apoll. lex. p. 151, 27. — *ὀργυαῖον μέτρον* Mus. 12. Imo *τετραβάμονος*, ut gl. 608 habuimus. 13. *τετράδι μὲν γέγονας* (*τοίχου* addunt BV) Zenob. VII 7 p. 163 Michael Apost. XVI 34 p. 666. Illustrant Meinek. Quaest. scen. II 12 Rank. Aristoph. vit. p. CCIX Bergk. com. Att. reliq. p. 271 Dryander de Antiph. vit. p. 23. — (*Ἡρακλέα*) Musuro debetur, *ἄλλῳ* pro *ἀλλ' ὡς* Heinsio. *Πρῶτον* Valesio merito suspectum haud scio an *ἥρωα* scribendum sit. 14. *εἰκαδιστής τριακαδιστής νουμηνιαστής* comparabat Salmasius. Cf. Casaub. ad Ath. VII p. 287 F. XIV p. 659 D. Aliam significationem tradit Bekk. AG. I p. 309, 28 EM. 754, 15. 15. 16. *ἀηδόνα* Mus., qui primum *ἀηδόσιν* correxerat. Conferunt *τετράων· ὄρνις ποιός. τετραῖον· ὀρνιθάριόν τι. Λάκωνες*, et *τέτραξ*, quod ap. Hesych. in *ἴστραξ* corruptum em. Meinekius; nisi diversae fuerint aves. *Τετραδῶν* accinit Lob. Parall. p. 132. — Bergkii in PLG. p. 734 fr. 155 adnotatio haec est: *Fortasse verba, quae continuo apud Hesychium sequuntur, quaeque pro peculiari glossa habentur: τετράδυσιν· ἀηδόνας, huc pertinent, ut ipsius Alcaei verba sint sic scribenda: τετραδόσιν ἀηδόνας. Quamquam fuit, cum Alcaei nomen ad gl. seq. pertinere putarem coll. fr. 19.* 17. *Comparat potius hoc voc. quam explicat. Alioqui τετρακυμίαν expectes.* LDindorf. Thes. VII c. 2065 B. 18. (*α*) Musurus. 19. Malim *περιειλημένος*. Herbam Theophr. HPl. VI 4, 4 *τετράλιξ* Plin. HN. XXI 16, 66. XI 16, 42 *tetralicem* appellant. Sed apud Plinium libri nonnulli *tetradicem* h. e. *tetraelicem* porrigunt. Cf. Fraas synops. pl. flor. class. p. 204. 20. *τετράενον* male Mus. Ceterum non est glossa cum expositionibus suis, sed tres sunt glossae ex onomastico aliquo petitae. 21. *τεθειμένων* Apoll. lex. p. 151, 14. — [*ὅ ἐστι*] — *ἔχων* — *συνεστός* cod., *ἔχον* — *συνεστώς* Mus., em. LBos Obss. crit. p. 189. 22. Cf. 615.

τετρακίνη· ἡ ἀγρία θρίδαξ
* τετράκωλος· τετράπους
τετρακτύς· Πυθαγορικὸς ὅρκος, ἤγουν τῶν τεσσάρων στοιχείων σημαίνων
τετράκωμος· μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι
τετραμαίνει· τρέμει, φοβεῖται
τετραμ(μ)έναι· ἀπεστραμ(μ)έναι, πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις ἔχουσαι
τετραντίας· τετράγωνος. καὶ ἰσχυρός
τετράντα· τετράγωνόν τι σχῆμα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς
τετράζων· εἶδος χαλινοῦ
τετράοροι· τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑπεζευγμένοι
τετρά[ο]ρχαι· οἱ βασιλεῖς
τέτραπται· ἔστραπται
τετραστάτηρον· τὴν τετράμνουν
τετραφάληρον· τέσσαρας φάλους ἔχουσαν, καὶ ἐξοχάς, οἵ εἰσιν ἧλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρουόμενοι
τετράφυον· τετραπάλαιστον
* τετράφθω· ἀναχωρείτω
τετραχίζειν· τὸ ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι
* τέτραχηλισμένα· πεφανερωμένα
τετράχμα· τετράδραχμα
τετράψομαι· εἰς ἐκεῖνο τραπήσομαι
τετράων· ὄρνις ποιός
τέτρηνεν· ἐτρύπησεν
τετρῆναι· τρῆσαι

SCR.. 23. Hipponact. fr. 135 p. 614. 24. Greg. Naz. p. 82, 47 ed. Dronk.: ἔνθεν ἔβην τετράκωλος ἐπ' οὔδεος. 27. Hippocr. ll. ll. 28. ε 71. 30. Siculi. 32. ν 81. 35. Aristoph. Eccl. 413. 36. *Ε* 743 *Λ* 41. 38. *Μ* 273. 39. Aristoph. fr. inc. CCLXIV. 40. Hebr. IV 13. 42. *E lyrico aut tragico*. Cobet. 44. ε 247 *Χ* 396.

ADNOT. 23. Ἱππώνακτα δὲ τετρακίνην τὴν θρίδακα καλεῖν Πάμφιλος ἐν γλώσσαις φησί, Κλείταρχος δὲ Φρύγας οὕτω καλεῖν. Athen. II p. 69 D. Cf. θιδρακίνη et ἀγαμεμνόνη. 24. τετράχολος cod., em. Salmas. ad Simm. ov. p. 181 et HA. I p. 501 (Lamprid. p. 118 a.) Cf. ἄκωλος. 25. σημεῖον Pergerus. — Τετρακτής cod., em. Mus. Τετρακτύς· ἔστιν ἣν καὶ ὅρκον οἱ Πυθαγόριοι ποιοῦνται· μυθὸς σιγὴ νοῦς καὶ ἀληθῆ Cyr. 63 (sic). 26. Trypho Ath. XIV p. 618 C (ed. Velsen. p. 76 sq.) Poll. IV 99. 105 quocum LDindorf. Thes. VII c. 2070 D conferri iubet Steph. Byz. p. 292, 2 [ubi vid. Meinek.] et Boeckh. C. I. I p. 123. — τεσσάρειν cod. Mus., τέσσαρες libri impressi. 27. τεραμένη cod , τετρεμένει Mus., τετραμένει Salmasius; debebat τετραμαίνει, quomodo verbum Atticum (Moer. Att. p. 365) τετρεμαίνω ex Aristoph. Nubb. 293. 374 et Xenarcho fr. I v. 19 vol. III p. 617 ap. Ath. XIII p. 569 C notum, non modo libri aliquot Athenaei (ABP) et Aristophanis proferunt, sed etiam Hippocr. p. 663, 22 (Muliebr. II vol. II p. 842 Kuehn.) 655, 2, unde tamen Galenus expos. p. 578 τετρεμαίνει· τρέμει delibavit, a Cornario ad locos laudatos recte relatum. 28. (μ) bis Mus. Apoll. lex. p. 151, 25. 29. 30. τετρανθίας et τετράντα cod., em. Salmas. de modo usur. p. 255, nisi quod in accentu erravit ab Arcadio p. 22, 15 recte posito. Reliquerat etiam χαλκούς. Cf. Ahrens Dial. II p. 392. Nostrates tales homines dicunt *vierkantig, vierschrötig*. 31. τετράζων cod., em. Perger et Vossius. 32. Forte ἐπὶ τοῦ τεθρίππου. τέσσαρες ὑπεζευγμένοι. Apoll. lex. 152, 1. 33. τετραδρχαι cod. Mus., em. Aldina. Lectionem codicis divinabat Pearso. 35. Cf. Poll. IX 67 Boeckh. Oecon. Ath. I p. 38. In codice τρεστάτηρον esse videtur. 36. φαλούς codex. 37. τετράγυον· τετράπλεθρον Lobeck. Phrynich. p. 494. 39. Poll. VII 152 Phot. 580, 21 EM. 754, 34, ubi οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. CCLXIV p. 221) additur. 40. Gl. mss. in epist. ad Hebr. IV 13. 41. EM. l. l. Eustath. 664, 42. 867, 26. 1189, 48. 1398, 16 Ammon. p. 134 Phot. s. v. στατήρ. Cf. Boeckh. C. I. I p. 753. — τέτραχμα codex. 42. Cyrill. 63. Cobet. Nov. Lectt. p. 243. 43. G. Curtius Gr. Etym. p. 191 n. 242. In Sueton. Calig. c. XXII ‚*phoenicopteri pavones* tetraones *Numidicae*' cod. Salmas. legit tetracones, alii veteres libri Rothii *tetraones*; ap. Plin. HN. X 22, 56 p. 210 sub *decet et troanes* (trahonas R traionas d) Politianus *decet tetraonas* latere vidit in Miscell. c. LVII. Praeterea Laevinus Torrentius adscripsit locum Tertulliani e libro adv. Marcion. I: *una tetraonis penna, taceo de pavo*, et q. s. Conferunt τετράδων. 44. τέτρηγεν· ἐτρύγησεν cod., emendasse videtur Mus. Nam Cyr. 39 τέτρηρεν· ἐτρύπησεν exhibet. 45. τρίσαι cod., em. Mus.

τετρήχει· τετράχυντο. πεπύκνωτο. τετάρακτο. ἢ θορύβου πλήρης ἦν
* τεῦ· τίνος
τετρίγει· ἔτριζεν
τέτριγε· τρίζει. [τέτριγεν]
650. τετριγῶτας· τρίζοντας
τετριγυῖα· [τετρωμένη.] τρίζουσα
τετριμμένη· πεπατημένη ὁδός
τέτρομος· τρόμος
τετροπωμένους· νενικημένους
55. τετρόφασιν· ἀπενηνόχασι
τέτροφε· πέπηγε. πέφυκε. [ἐ]μετεώρισται
τετρυκότεσσι· κεκυπρωκόσι
τετρυμένον· λεπτόν. καταπεπονημένον. διεφθαρμένον
τετρυ[ο]μένος· τετρυχωμένος. δεδαπανημένος ἐν κακοῖς
60. τετρῦσθαι· καταδεδαπανῆσθαι. καταπεπονῆσθαι
τετρυφάλεια· περικεφαλαία
τετρυχωμένος· καταπεπονημένος
* τέτραλον· τετράϊππον
τετρωμένη· πληγεῖσα
65. τετρωμένος· πεπληγμένος
τέτρωρον· τετράϊππον ἅρμα
τέττα· νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις
τέτταρα ξύλα· ἐπὶ τῆς θύρας οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί
Τέττιγος ἕδρανον· ἡ Ταίναρος. Τέττιξ γὰρ ὁ Κρὴς Ταίναρον ἔκτισεν
70. τεττιγοφόρας· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἶρον χρυσοῦς τέτ(τιγ)ας
τέττιξ· ἔξω τοῦ συνήθους ζῶον παρὰ Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δὲ ἐντόπιοι μαίσωνες

SCR. 46. Β 95. 47. ο 508 (τευ ξ 510). 48. Ψ 714. 49. Epicharm. Ath. X p. 411 B. 50. Β 314. 51. Ψ 101. 53. Γ 34 Hippocr. ll. ll. 54. Iosu. XI 6. 56. ψ 235. 58. Herod. II 129. 59. Callim. epigr. LXIX 1. 60. Herod. I 22. 61. Κ 76. 62. cf. Thucyd. IV 60, 2 VII 28. 64. Cantic. II 5 V 9. 66. Eur. Alc. 501. 67. Δ 412. 70. Ar. Eqq. 1331 ex em. Porsonis.

ADNOT. 47. τινός cod., correxi nisi τευ· τινός malis. Cf. Ahrens Dial. II p. 277. 48. τετρίζει cod., τετρίγει Mus., qui τέτριγεν in fine seq. gl. omisit. 50. τετριγότας cod. em. Alb. 51. τετρωμένη refero ad τετρημένη cum τετριμμένη confusum, adeoque exemplis addo in Thes. VII c. 2242 D collectis. 53. Ex Hom. Γ 34 ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα desumptum putabat Iensius, sed monendum vocem τέτρομος s. τέτραμος invenisse etiam apud Hippocratem Erotian. p. 364 Galen. p. 578 et agnoscere diserte Apoll. Dysc. de pron. p. 84 A EM. p. 560, 32. Cf. τετραμαίνει. 56. [ἐ] Mus. Cf. ἐπιτέτροφεν. 57. τετρικότεσσι cod., τετρυκότεσσι· κεκοπιάκοσι Vossius. Glossam Aeolicam ad integritatem revocasse mihi videor in Philol. XIII p. 220 scribendo: τετρυκόντεσσι. Interpretatio κεκυπαρωκόσι (κεκαπυρωκόσι Mein.) nimis quaesita videtur. 58. τετριμμένον cod., correxi. 59. τετρυομένος· τετρυχομένος cod., em. hoc Mus. illud Albertus. 61. τετρυφάλια cod. et Cyr. 63, τετρυφάλεια Mus., em. Lob. Path. El. p. 149 post Pearsonem Advers. II 654, 21. 62. τετρυχομένος cod., em. Mus. 63. Nihil iuvat ἄλα ὁ ἵππος παρὰ Καρσίν ap. Steph. Byz. 66, 4. 649, 2. Ordine requiritur τέτρωλον, quod utrum τέτρωρον an τετρά(πω)λον fuerit non liquet. 67. Apoll. lex. 151, 18 Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 32, 31 Hellad. Phot. cod. CCLXXIX p. 531. Cf. τέτα τέτλα et ἴετταςꞏ πατέρας. Κρῆτες. Nauck. Ar. Byz. p. 151. 55. 56 n. 154 n. 68. οὐρᾶς cod., em. e Poll. VII 122 Sopingus. 69. Plut. de sera numin. vind. II p. 560 E Suid. p. 179 Bkk. s. v. Ἀρχίλοχος (Liebel praef. § XVIII p. 42). 70. Τεττιγοφόροι. Ἀττικοί· ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριχῶν ἠρημένων (εἱρομένων cod., εἶρον vel ἐνεῖρον LDind. Thes. VII c. 2092 A) Mus. rem pessime administrans. Nihil mutandum esse praeter vitiosum εἱρομένων vidit Schowius. — χρυσοῦς τέτας cod., em. Mus. 71. Poll. IV 148 Athen. XIV 659 A Eustath. p. 1751, 57. — μαίσονες cod., em. Albertus coll. μαίσων et μούσωνες.

τετυγμένα· σύνθετα, πεποιημένα. πεφροντισμένα
τετύκοντο· ἡτοιμάζοντο
τέτυκται· κατεσκεύασται
675. τετύλωται· ἐμπέφρακται
τετυρευμένον· συγκείμενον. ἀπὸ τοῦ πηγνυμένου γάλακτος
τετύσκετο· κατεσκευάζετο
τετύσκων· ἐμφανίζων
τετύφωται· ἀπόλωλεν. ἐμπέπρησται. ἐμβεβρόντηται. ἐπήρθη
80. τετυφῶσθαι· μεμηνέναι
τετύχησι· τύχῃ. παρατύχῃ
[τετώμενοι· ὑστερούμενοι. ἐνδεῶς ἔχοντες
τευάζοντες· πλανώμενοι]
τευθίδες· σηπίαι. θρίσ(σ)αι
85. τευθίς· πέμμα πλακουντῶδες. καὶ εἶδος ἰχθύος θαλαττίου
Τεῦκροι· οἱ Τρῶες. καὶ οἱ ποιηταί
τεῦκρον· ποιητήν
τευκτῆρος· ποιητοῦ
τευκτοῖς· κατασκευασθεῖσιν
90. τευκτόν· χειροποιητόν, κατασκευαστόν
τευμᾶται· τεχνάζει. τιμᾶται
Τεύμης· ποταμὸς Θηβῶν
Τευμησία· περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασιν
Τευμησσός· ὄρος Βοιωτίας
95. τεῦξαι· ποιῆσαι, κατασκευάσαι
τεῦξαν· κατεσκεύασαν
τεῦξε· κατεσκεύασε
τεῦξις· κατασκευή, ποίησις
τευξομένη· ποιήσουσα
700. τευξόμεθα· τύχωμεν
τευτάζει· σκευωρεῖ. ἡσυχάζει. διατρίβει. οἱ δὲ φροντίζει

SCR. 72. Frequens Homero (*X* 511). 73. *Λ* 467 Callim. Dian. 50. 74. *Γ* 101. 76. ‚Psalm. LXVII 15 *τετυρωμένον*' Soping. 77. e. g. IV 23? 79. Demosth. 1483, 2 I Timoth. VI 6. 80. Demosth. 116, 6. 682, 6. 749, 16. 81. *Λ* 116, ubi nunc *τε τύχησι* legimus. 84. Aristot. HA. V 6. 85. Antiphan. com. fr. I 20 vol. III p. 126. 91. Verbo usus est Antimachus fr. 3, 2. 94. Hom. h. Apoll. 224. 95. Eur. Rhes. 959. 96. *Φ* 538. 97. *Σ* 608. 701. Pherecrates fr. LV p. 354.

ADNOT. 73. 74. Apoll. lex. p. 151, 13. 17. Cf. *τέτευκται*. 76. *σάλακτος* cod., em. Mus. — *πεπηγός* addit Phot. p. 582, 5. 77. 78. *τιτύσκετο* et *τιτύσκων* Mus., quarum nisi forma est dialectica scriptura censenda depravata. 79. Theognost. p. 24, 31. Hes. *τυφωθείς*. 81. Aristonic. ad Il. *Λ* 116 Lobeck. Path. El. p. 152. 153 n. Friedlaend. Ariston. p. 190 p. 11 n. 1. 82. *τετώμενοι* cod. Voss., *τητώμενοι* recte praeter ordinem Mus. 83. *τευτάζοντες* Mus. recte sed laeso ordine. Cf. 703. 85. Iatrocles ap. Pamphilum Ath. VII p. 326 E Zonar. c. 1719. 86. Imo *Τευκροί· οἱ Τρῶες*. 87. Post *Τεῦκρον* (*Τεύκρου* cod.) verba *ἢ τευκτῆρα* sunt additamentum Musuri, necessarium visum etiam Meinekio in Philol. XII p. 624 conicienti *Τεῦκροι· οἱ Τρῶες. τευκτῆρα· ποιητήν. (τευκτῆρες)· οἱ ποιηταί*. Infra *τεῦχρος· ἀδελφὸς νόθος*, unde conicias *τεῦκρον* dictum esse *τὸν εἰσποιητόν*. 89. *κατασκευαστοῖς* Mus. 91. EM. 755, 50. Huc refero etiam Phot. 583, 3 *τευταται· μηχανᾶται* et Hesych. *τευτᾷ· τεχνᾶται*, utrobique *τευμᾶται* corrigens. — *τιμᾶται* Thes. VII c. 2096 D dittographia videtur praecedentis *τευμᾶται*, Alberto rectius ad *τειμᾶται* referendum, cum *τευμᾶται* confusum. Cf. Aeolicum *τέμμαι* = *τιμᾷ* suo loco. 92. *τόπος* Unger parad. Theban. p. 402, quod Theognosto etiam p. 72, 32 reddit Thes. VII c. 2096 D. 93. Pollux V 39 Anton. Liber. c. XLI Corinna ap. schol. Eur. Phoen. 26 Pausan. IX 19, 1. 98. Cf. *τύξιν*. 99. *ποιήσασα* cod., em. Mus. 701. *τευτάξει* cod., em. Mus. Lycophronis in Artemidori Heracleonis et Didymi de hoc voc. testimonia collegi in Didymeis p. 46. 47.

[τευτέξεται· τε[υ]χνάζει. τέμνεται]
τευτάζοντες· πλανώμενοι
τευτασμός· στραγγεία
705. τευτᾶτ(αι)· τεχνᾶται
τεύχεα· ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικά, ἀλλὰ (καὶ) τῆς νεώς, καὶ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα·

ἦλθε δὲ χαλκεὺς
ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης

τεῦχε· κατεσκεύασε
τεύχει· ποιεῖ
τεύχη· ὅπλα
10. τευχησταί· ὁπλῖται
τεῦχος· βιβλίον. ὅπλον. ἄγγος, σκεῦος
τεύχοντες· κατασκευάζοντες
τεῦχρος· ἀδελφὸς νόθος
τεύχω· κατασκευάζω
15. τεύχωνται· σάττωνται. ὁπλίζωνται
τέφρα· σποδός
τεφρόν· σποδόν, φαιόν, πολιόν
* τέφρα· σποδός, κόνις
* τέφρη καὶ τεφρόν· ὁμοίως
20. τεφρώσας· σποδώσας
τεχνάζω· τεχνάζομαι
τέχνη· ἐπιστήμη. ἢ δόλος. καὶ ἀτέχνως· ἀδόλως
τεχνήματα· κατασκευάσματα
* τεχνήσομαι· ἐπινοήσω. τεχνάσομαι
25. τέχνης γὰρ οὐχ ἥμαρτες· ....
τέῳ· τινί. ἢ τοὺς σούς, δυϊκῶς
τέων δέ· ποίων δέ. ἢ τῶν σῶν δέ
τεωρεῖς· δραπέται. κακοῦργοι, λῃσταί
τέωρος· συκοφάντης. καὶ τὰ ὅμοια
30. τέως· ἕως, μέχρι. ἢ πρὸς τὸ παρόν. ἢ ὅμως. ἢ τότε. ἢ ἐν τοιούτῳ. τηνικαῦτα. ἢ ἀντὶ τοῦ πρότερον

SCR. 2. τευτάζεται] Phrynich. fr. I p. 594. 6. *B* 808 γ 432. 7. *Δ* 4. 8. Hesiod. Opp. 362 *Λ* 116. 9. *H* 207. 10. Aesch. Sept. 644 Callim. Iov. 77. 11. Pherecr. fr. XII p. 286. 15. τεύχονται Nic. Ther. 198. 16. *Σ* 25. 17. Aristot. HA. IX 45 Nicand. Ther. 173. 18. Plato Photii 584, 8. 20. Lycophr. 227. 22. δ 455. 23. Eur. IT. 1355 Soph. Philoct. 36. 24. *Ψ* 415. 25. Com. anon. fr. CLXXVIII b p. 648. 26. *Π* 227 — *E* 230. 27. *Ω* 387. 28. 29. Bergk. PLGr. p. 1082 ad Hipponact. fr. 15 referebat, ubi τέαρε cod. A τε ἄρε B porrigunt. 30. ἕως] Ar. Pac. 32 Demosth. 446, 3. ἐν τοσούτῳ] Ar. Pac. 687. πρότερον] Aristoph. fr. III p. 1159 Plat. Lys. 107 F. τηνικαῦτα] *Ω* 658.

ADNOT. 2. τετεύξεται Mus., qui *M* 345 ante oculos habuisse videtur. Sed explicationes neque huic neque Salmasianae emendationi τευτάζεται favent, licet aliter sentiat Lobeck. rhem. p. 222. Mihi inverso ordine legendum videtur τέμνεται· τεχνάζει (h. e. τευμᾶται· τ.) et τευτάζεται sine explicatione poni, nisi forte praeoptas τετεύξεται. 3. Cf. 683. Zonar. c. 1726. 4. τευτασμόν Mus. sine caussa. — στρατηγίαν cod., em. Sopingus. 5. τευταται· μηχανᾶται Phot. 584, 3, quod ordo etiam hic postulat, agnoscit Lob. rhem. p. 222. Coni. τευμᾶται. 6. (καὶ) Apoll. lex. 151, 20. 8. 9. Separavit Albertus et prius τεύχη in τεύχει mutavit. 13. Τεῦκρος Mus., Τεῦκρος· (Αἴαντος) ἀδ. ν. Palmerius. Ordinem redintegravit Is. Vossius revocato Cretico Τεῦχρος, quo de cf. not. ad. gl. 787. 15. τεύχονται· σάττονται Mus. praeter ordinem. Malui ὁπλίζωνται pro ὁπλίζονται. Cf. δxxα σάξῃ. 18. 19. Divisit Musurus. κονία cod., em. Albertus. 24. 25. Separavi. 26. δυϊκῶς τεῴ Musurus, sine caussa. Confunduntur τέῳ et τεῴ. 27. Cf. τεῖον. In loco respecto exstat τέων δ' ἐ(ξ). 28. 29. Supra τέναρος· κακοῦργος συκοφάντης et λεωργός· κακοῦργος. Sed vide SCR. 30. τοσούτῳ pro τοιούτῳ schol. Platon. p. 335. Cf. Phot. 584, 12 Suid.

τῆ· ἄρθρον προτακτικὸν θηλυκόν. καὶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. [ἢ λάβε.] ἢ σέ. ἢ ταύτη. ἢ σή. χωρὶς τοῦ ι̅ προστακτικὸν ἀνάλογον τῷ λάβε·

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον

* τῆ· λάβε, δέξαι

* τῇ ἁδρότητι· τῇ ὑψηλότητι

[τῇ ἀλέσθῃ· τῇ ἁμάξῃ]

735. τῇ ἄλλως· τῇ ματαίως

τήβεννος· εἶδος περιβολαίου παρὰ Ῥωμαίοις

τήβηθ· περίτιος μήν

τηγανίτης· ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονώς, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος

τῇδε· ὧδε, ἐνταῦθα

40. τηθαλλαδοῦς ἢ τηθαμμωδοῦς [η]· ὁ γυναικοτραφής. ἄλλοι τὴν ὑπὸ τήθῃ γενόμενον καὶ τεθραμμένον. ἄλλοι τὴν μαμμόθρεπτον καὶ σπάταλον

τήθεα· ὄστρεα

τήθεα (διφῶν)· τὰ ἄῤῥυγα, ἢ ὄστρεα ζητῶν

τήθη· ἡ τῆς μητρὸς καὶ πατρὸς (μήτηρ), ἡ καὶ μάμμη, καὶ τηθίς· ἡ τῶν γονέων ἀδελφή

[τηθηνόν· ἐράσμιον]

45. τηθύα· τενάγη, ἃ προχέουσιν οἱ ποταμοί. καὶ εἶδος ὀστρέων

Τηθύς· ἡ γῆ

SCR. 31. *A* 54. —ταύτῃ] ι 5 teste Apollonio. — ι 347 Ξ 219. Callimacho epigr. XXXIX p. 306 (31 p. 100 Meinek.) restituit Bentleius. Cf. Blomfield p. 399. 33. II Corinth. VIII 20. 34. Ω 711. 37. Esth. II 16. 38. Hipponact. fr. 35, 2 p. 597. 39. *N* 121. 40. ADN. 41. 42. *Π* 747. 43. Menand. fr. III 4 p. 228. 45. Aristot. HA. IV 4, 6 VIII 1. 46. Ξ 201.

ADNOT. 31. Apoll. lex. 152, 3—7 et Sig. Gust. Hofmann *de verb. Gr. quae in formulas abierunt usu et natura* (Berol. 1860. 8) p. 34 sqq. Offendit in his explicatio σέ, cuius e dialectis formae innotuerunt hae: τέ τρέ τεΐ (τεί, τείν [?] Ahrens II 254) τέιν (l. τείνη) τύ τίν. Videtur igitur σέ ad τεί cum τῇ confusum spectare. Nec certior est fides explicationis τῆ· — σή, quocum LDindorf. Thes. VII c. 2317 CD comparat τοῦ· σοῦ post τρώχων eo loco positum, quo τύ· σύ requiritur literarum ordine, ut de pronomine personali τοῦ ab Apoll. Dysc. de pron. p. 105 B memorato non magis cogitare possis, quam de emendatione τ(ε)οῦ· σοῦ vel τού· σύ. Spectat igitur σή ad τεή (Ξ 249) vel potius σῇ ad τεῇ, nisi τῇ forte confundit cum τύ· σέ, σύ. 31. 32. Separavi et τῆ in codice post λάβε collocatum transposui. Idem voluit Vossius. 34. Cf. τειαλέσθην et τιαλέσθην, quod τιλλέσθην scribendum a vero proxime abesse docet locus respectus. 35. Infra τηνάλλως. 36. Salmas. ad Tertull. de pall. p. 122. Rigalt. ad Artemid. II 3 p. 85; interpp. Poll. VII 61 Ducang. Mueller Etrusc. I p. 262, 52. 37. Decimus mensis טבת Macedonicis Audynaeo et Peritio respondebat. Wesseling. Probab. p. 259 Fabric. Menol. p. 16. Graece scribitur Τιβήθ, Τηβήθ, Τιβιήθ, Τέβεθος, Τυβί, Τύβυ, Τιβί, in libris copticis *TWBI* et *TWBE*. 38. ὀπτόμενος cod., em. Mus. 40. τηθαλλαδούση, τηθαμμωδούση — ὑποτιθῇ cod., τηθαλλαδοῦς, ἢ τηθαμμωδοῦς. ὁ — ὑπὸ τίτθῃ Mus. In Aldina τηθαλλαδῦς culpa typothetae. Vitiose EM. 756, 31 τηθαλωδούς, sed recte τηθῇ; Zonar. 1726 et Cyr. 39: τηθαλώδης· γυναικοκρατής a Tittmanno correctus; emendate Herodian. πμλ. p. 31, 34 Phot. p. 584, 19. 20 Eustath. 971, 40. Cf. Lobeck. Phrynich. p. 299, cuius scriptura τηθελαδοῦς (τηθελλαδοῦς Meineck. Anall. Al. p. 370) quodammodo defenditur voc. τηθελᾶς ap. schol. Ar. Ach. 49, Lobeck. Soph. Ai. p. 391 f Pathol. p. 350, et qui sustentat etiam formam τηθαλλωδοῦν Nauck. Ar. Byz. p. 143, 37. 138. 139. Sub duplici ῆ haud scio an εἶ pars glossae ipsius lateat e comici versu ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς petitae, et cum ἔμβαρος εἶ, τήνελλος εἶ al. comparandae. Pro τήθῃ Hesychius accinisse videtur τηθῇ. 42. Apoll. lex. p. 152, 12. — διφῶν addidit Mus., quod coll. ἤθεα διφῶν recte factum est, nisi ζητῶν ex integriore etymologia παρὰ τὸ τητᾶν τὸ ζητεῖν remansit. Τὰ ἄῤῥυγα quid sit nescio; forte τὰς ἀγρίας (λεπάδας), cf. schol. Nic. Alex. 396. 43. μήτηρ addidit et τηθής, quod in codice post τήθη comparet, post καί retractum correxit Nauck. Ar. Byz. 139. 141. Τήθην et τηθίδα iungit Liban. IV 64, 24. 44. Cf. τιθηνόν. 45. (εἰς) ἃ προχέουσιν? — προσχοῦσιν Coraes ad Xenocr. p. 152, qui στήθεα· τενάγη κτλ. et τήθυα sive τήθεα· ὄστρεα confundi putat.

...τηι ῥινῶι σχέτο· ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη, ὅ ἐστιν ἐν τῷ ὅπλῳ, ἢ ἐν τῇ βελέῃ
τηκεδανοῖο· τηκομένου, τήκοντος
* τήκει· φθείρει. δαπανᾷ. λεπτύνει
750. τηκεδών· φθίσις, τῆξις
τηκόμενος· φθειρόμενος. λεπτυνόμενος. δαπανώμενος
τηλαυγές· τηλέσκοπον. καθαρόν
* τῆλε· μακράν. πόῤῥω
* τηλαύγημα· ἀρχὴ λέπρας
55. * τηλαυγήσεως· λαμπρότητος
* τηλαυγῶς· λαμπρῶς
(*) τηλεδαποί· οἱ πόῤῥωθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου δαπέδου. ξένος ἀλλοδαπής. καὶ τηλεδαπός ὅμοιον
* τῆλε δέ· μακρὰν δέ
Τηλεβόαι· οἱ Τάφιοι
60. * τηλεθάον· θάλλον, ἀκμάζον, εὐανθές
* τηλεθόωσαν· θάλλουσαν, θάλπουσαν
τηλέθροον· ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον
* τηλεκλειτοί· πόῤῥω ἔνδοξοι
* τηλεκλυτά· ἔνδοξα, καὶ μέχρι πολλοῦ ἀκουόμενα
65. * Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διαειπέμεν· πρός με καὶ Τηλεμάχῳ ἔσται ὁ λόγος
* τηλέπυλον· μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαν διεστώσας τὰς πύλας. ἐξ οὗ τὴν μεγάλην δηλοῖ, [ἢ στύλου πύλαι]
τηλεσκόπος· πόῤῥω ὁρῶν
τηλεφανής· μακρόθεν φαινομένη
τηλεφανές· φαινόμενον μακρόθεν
70. Τηλεφίδην· Τηλέφου υἱόν
τηλέφιλον· φυτόν τι. τινὲς δὲ ἀείζωον ἄγριον
τηλία· σηλία, ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα. ἢ περιφέρεια κοσκίνου
τήλιδα· οὕτως ἐκάλουν τὴν συνηρημο(σ)μένην
τηλικαῦτα· τοιαῦτα
75. τηλίκος· τηλικοῦτος. ἢ νήπιος
τηλικώτατον· πρεσβύτατον. ποῤῥώτατον
τηλόθεν· πόῤῥωθεν
τηλόθι· ὁμοίως
τηλουρόν· πόῤῥω ἀφωρισμένην. τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηπουρὸν τῷ τύνῳ

SCR. 47. *H* 248. 49. Nahum. I 6. 50. λ 200 Plat. Tim. p. 82 E 83 D. 51. ε 396. 52. Ar. Av. 1711. 53. c. c. *Θ* 14. 54. Levit. XIII 23. 55. Ps. XVII 12 (Cram. AO. II p. 469). 56. Marc. VIII 25. 57. ζ 279 ο 224. 58. *X* 291 *Ψ* 880. 59. Hesiod. sc. 19 Herodot. V 69. 60. *P* 54. 61. *Ψ* 142. 63. *Z* 111. 64. *T* 400. 65. δ 215. 66. κ 82. 67. Ar. Nubb. 290. 68. Soph. Philoct. 189 Menand. fr. I 4 p. 158. 70. λ 518. 71. Theocr. III 29. 72. Ar. Plut. 1037. 75. α 297. 77. *A* 270. 78. *A* 30. 79. Aesch. Prom. I. 807.

ADNOT. 47. *τῆϊ ῥίνω — βύρσω* cod., *τῇ ῥινῷ — βύρσῃ* Mus. Debebat autem, ut Schow. vidit, continuam scripturam *THIPINΩICXETO* sic solvere: ... *τηι ῥινῶι σχέτο*. Sub *βελέῃ* latere potest *βοέᾳ*. 54. *λαμπρᾶ* cod., em. Cyr. Psell. Suid. 57. *τηλεδάνοι — τηδέδαπος* cod., *τηλέδαπος* Mus., em. Iunius. Apoll. lex. 152, 14. 59. *Πάφιοι* cod., em. Mus. 62. *τηλύθροον* cod., ordini consuluit HSt. 64. *τηλεκλειτά* cod., em. Alb. 65. Repraesentavi codicis vitia, quod neque Musuri emendatio *Τηλέμαχον ἔστω* loci Homerici structurae et sententiae convenit. 66. *στύλους πυλῶν* Mus. 68. Cf. Apoll. lex. 152, 30. 70. 75. Apoll. lex. 152, 31. 27. 71. Vide adnot. ad. gl. σ 1837 et Fraas synops. plant. flor. class. p. 164. — *δειζῶον* cod. 73. Cf. *τᾶλις*. 76. Confundi videntur *τηλικώτατον* et *τηλότατον*. 79. Oxytonon probat Arcad. p. 83, 20 [73, 6].

780. *τηλοῦρος· μακρόθεν ἀποθείς*
τηλυγέτην· μονογενῆ
τηλύγετος· ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας τοῖς γονεῦσι γεγονώς, ἐπὶ γήρᾳ παῖς μονογενής
τηλυγέτων ἀποικιῶν· τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν
τηλωπόν· μακρόθεν φαινόμενον
85. *τημελεία· θεραπεία. ἐπιμέλεια*
τημελές· ἐπιμελές, σπουδαῖον
τημελητής· ἐπιμελητής
τημελῆσαι· θλῖψαι. φιλοκαλῆσαι. σπουδάσαι. καὶ τημελήσαντες καὶ τημελούμενοι ὁμοίως
τήμερον· Ἀττικοὶ [τήμερος] καὶ τήμερα λέγουσιν
90. *τῇ 'μῇ· τῇ ἐμῇ ἕπεσθαι*
τῆμος· τηνικαῦτα, τότε
τήν· ὁτὲ μὲν ἄρθρον προτακτικὸν θηλυκόν. καὶ ἀντὶ τοῦ ταύτην· τήν ποτε Φοίνικες
τηνάλλως· τὴν μάτην
93b. *τήνδε· ταύτην*
τήνεβλος· ἐφύμνιον, ἀφ' οὗ ὁ νικῶν τήνεβλος
95. *τήνεβλα· τὰ ἐφύμνια ᾀδόμενα τοῖς νικῶσι*
τὴν ἐπιδεξιάν· περιέφερον ἐν τοῖς συμποσίοις ἐπὶ δεξιὰ τὸ πάλαι κιθάραν, εἶτα μυῤῥίνην, πρὸς ἣν ᾖδον
τηνεσμός· νόσημα περὶ τὰ ἔντερα
* *τὴν εὐπερίστατον· τὴν εὔκολον*
τηνήδε, ἐποίησε δέ σοι
800. *τὴν ἠϊόνα· τὴν αἰγιαλόν*
τήνης· ἕως. Ταραντῖνοι
Τηνία· ἔχιδνα. ἄλλοι δὲ τὴν στηθοδέσμην
τηνικάδε· τότε δέ
τηνικαῦτα· [πότε. ἤ] τότε

SCR. 80. Eur. Or. 1325? (—σα). 81. *Γ* 175. 82. *I* 143. 84. Sophoclis? 89. Aristoph. fr. V p. 1068. 90. *I* 650? Eur. l. c. et fr. 362, 34. 91. *H* 434. 92. *κ* 102 — *ο* 418, ubi hodie *τὴν δ' ἄρα Φοίνικες*. 93. E Philemone vol. IV p. 16 Demosth. p. 34, 13 Plat. Theaet. p. 172 E testimonia posuit Photius. 93b. *Λ* 29. 94. Aristoph. Eqq. 276. 95. Archiloch. fr. 118. 97. Hippocr. 523, 17 Nicandr. l. c. 89. ADN. 99. Hebr. XII 1.

ADNOT. 80. *ἀπωσθείς* Pergerus. 82. Apoll. lex. 152, 16. 88. *τημελίσαι* cod., em. Salmas. *Τημελήσαντες· θλίψαντες* Phot. 585, 15, ubi Meinek. Philol. XII p. 625 suadet *ἀλείψαντες*, et h. l. *ἀλεῖψαι*. 89. ,*τήμερος fingit schol. Ar. Nubb.* 699' Thes. VII c. 2146 C. 90. *ἕπεσθαι* cum *τῇ 'μῇ* (*γνώμῃ*) coniungit Meinekius. 92. 93. *θηλυκόν. τὴν ποτε Φοίνικες. καὶ ἀντὶ τοῦ ταύτην. ἄλλως. τὴν μάτην. τήν. τήνδε, ταύτην* codex. Homeri verba sequentibus subicienda fuisse vidit Albertus, qui etiam post *τήνδε* distinxit. Supererat, ut *τήν* retraheretur ante *ἄλλως*. Ac *τὴν ἄλλως· μάτην* dudum Is. Vossius suasit. 94. *τήνελλος* bis Scaliger. *Τήνελλος· ἁρμονία λύρας* schol. Pind. Ol. IX 1, *quod, nisi mendosum, falsum videtur.* Thes. Forte: *Τήνελλα· ἐφύμνιον, ἀφ' οὗ ὁ νικῶν τήνελλος*; sed formam *τήνεβλος* servandam duxi propter *νάβλα* instrumentum musicum. 95. *τηνεβλατὰ* cod., *τήνεβλα· τὰ* Mus. *τήνελλα* Scaliger. Cf. Append. prov. IV 87 p. 455, ubi plura interpp. 96. *ἐπιδεξιᾶ τὸ* cod., em. Mus. 97. Imo *τεινεσμός*, quamquam etiam ap. Nic. Alex. 382 in cod. *Π* exstat *τὴν ἐσμῷι*, pro *τεινεσμῷ*. 99. Musurus non scripsit. Latet Doricae dialecti frustulum, ac si qua Apoll. Dysc. de pron. p. 105 C fides, Tarentini poetae: *τίνη δ' (ἐπόησε)· ἐποίησε δέ σοι*. De dativo *τίνη* cf. Ahrens II p. 252. Quamquam cum infra habituri simus *τύνη δὲ ἐποίησας· σὺ δέ*, probabilius est, hoc ipsum hic quoque latere. 801. Non liquet, nec comparare licebit *tenus*. Fortasse error; si tamen subest error, e continua libri archetypi natura natus hac arte expellendus, ut scribatur: *τήνη* (l. *τείνη* cf. gl. 731)· *σέ, ὡς Ταραντῖνοι*, nisi latet adv. Doricum, quale est *τηνεῖ*. 2. Schol. Ar. Plut. 718 Eupolid. fr. I p. 508 Phot. 586, 6: *ὅτι ὄφεις ἐν Τήνῳ μικροὶ γίγνονται*. Hinc insula Tenos appellabatur Ophiussa. — Confundit hoc *Τηνία* cum *ταινία* (vid. *τένα τενία τώνα*), nisi forte *τηνία* Boeotorum est. 3. *τηνίκα δὲ* an *τότε* [*δέ*]?

805. τὴν κύλικα· τὴν φιάλην, τὸ ποτήριον
τὴν παῖδα· τὴν παρθένον
τὴν προσήκουσαν· τὴν ὀφειλομένην
τὴν φειδῶ· τὸ φείδεσθαι
τῆξις· φθίσις, νόσος. παρὰ τὸ τήκεσθαι
10. τῇ ὀρέξει· τῇ ἐπιθυμίᾳ
[τήποδα· λέβητα. τρισκελῆ, χαλκίον]
τῇ πρὸς ἀκτῖνα· τῇ ἀνατολῇ
[τήπτε δέ σε χρεώ· τίς δέ σε χρεία κατέλαβεν;]
τηρεῖ· φυλάσσει, φρουρεῖ
15. Τήρ(ε)ια· ὄρος Τρωάδος
Τηρίας· ποταμὸς Σικελίας
τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε· ταῖς ἐν θαλάσσῃ κορώναις. προσημαίνουσι δὲ αὗται τοὺς χειμῶνας
τῆς ἄλης· τῆς πλάνης
τῆς δεῦρο· τοῦ παρόντος
20. τῆσδε φύσεως· ταύτης τῆς φύσεως
τῆς κουστωδίας· τοῦ συστήματος
τῆς ὑπερῴας· τοῦ οὐρανίσκου
τήτει· σπάνει
τῆτες· ἐν τῷδε τῷ ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖς σᾶτές φασιν· ὅθεν σατανίους πυροὺς [καὶ] μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους
25. τήτη· ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις
τητωμένη· στερ[ρ]ομένη
[τητθή· μάμμη. θεία]
[τητύμα· ἀληθῆ]
τητωμένου· στερ[ρ]ομένου
30. τητώμενον· στερισκόμενον
Τηΰγετον· ὄρος
τηΰσίην· ματαίαν·
σὺ δὲ (τη)υσίην ὁδὸν ἔλθῃς
τινὲς ἀρχ(α)ίαν· ἄλλοι βλαβεράν, ἢ περιβόητον
τηΰσιον· μάταιον
τιάλλακτον· Σέλευκος παρὰ Ἐπαινέτῳ ἔμβαμμά τι

SCR. 809. Hippocr. 189 D al. 10. Rom. I 27, quod fugit interpp. 13. *K* 85. 14. ‚I Ioan. V 18' ALB. 15. *B* 829. 16. Thucyd. VI 50. 90. 17. *ε* 67. 23. Eurip. fr. 495 p. 410 pro *τι εἴ τι* (AB *τι ἔτι* P) restituebat LDindorf., ubi Nauck. *ὅ τινες σοφῶν πέρι* coniecit. ‚Imo *χήτει*' Meincke. 24. Aristoph. fr. XXIII p. 1002 Ach. 15. 26. 29. 30. Haud infrequens voc. ap. tragicos. 31. *ζ* 103. 32. *γ* 316 *ο* 13.

ADNOT. 5. 6. Separavit Palmerius. In Cyr. 63 excipiunt se gl. 804. 5. B (*φειδῶ* pro *φειδώ*). 11. Cf. *τρίποδα*. Vitii origo videtur compendiosa scriptura *Γ̄ΠΟΔΑ*. 13. *τηπτέδεσε* cod., *τίπτε δέ σε* Mus. praeter ordinem recte. — *καταλαβεῖν* cod., em. LBosius Ellips. p. 233. 15. (*ε*) schol et Eustath. Il. *B* 829 Strab. XIII p. 565. 589. 16. Diod. XIV 14 Exc. p. 495, 94. Plin. HN. III 8. 18. Cyr. 63. 21. Om. Musurus. 23. *τήτει· σπάνει* Phot. p. 587, 2, ubi *χήτει* Cobetus. Cf. *τήτη* et *τητῶ· στέρησις* in Cyr. 63. 24. *σατὲς φασίν* cod, cf. Ahrens Dial. II p. 65. Mox pro [*καὶ*], quod e *ς̄* praecedente male repetitum est, Mus. *τοὺς* correxerat. Formae *σατανίους* unum sed corruptum exstat exemplum in schol. Theocr. IX 21 *σατνίων* (l. *σατανίων*) *πυρῶν*; vulgo *σητανίους* vel *σιτανίους* proferunt. 25. Cf. *τήτει* et *τητῶ* ap. Cyr. 63 Lobeck. rhem. p. 320. 26. [*ρ*] Mus. 27. Confundit *τηθή* et *τηθίς*, q. v. 28. Damnat Lobeck. Path. El. p. 52. 29. [*ρ*] Mus. Cf. *τατώμενα*. 32. *συδευσίαν* — *ἀρχίαν* cod., *σὺν δὲ τηΰσίαν* — *ἀργίαν* Mus., em. Schowius post Barnesium. 31. 32. Apoll. lex. 152, 28. 29. 34. *τηάλλακτον* (*τιάλλακτον* Voss.) — *ἐν βάμματι* cod., *ἔμβαμμά τι* Mus. recte. Ineptias Schowii recoquere taedet.

835. [τιαλέσθην· τὴν ἅμαξαν]
τιάρα· ἡ λεγομένη κυρβασία. ταύτῃ δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο ὀρθῇ· οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλιμένῃ. Ἡρόδοτος δὲ ἐν α' ἀρρενικῶς
τιάρις· λόφος τῆς περικεφαλαίας, περίθεμ[εν]α κεφαλῆς, καμελαύκιον
* τιβάθων· τιμώμενος
Τιάσσα· κρήνη ἐν Λακεδαιμονίᾳ. τινὲς δὲ ποταμόν
40. τίβδαινον· φίλον
τιβδεῖ· φοβεῖται
τιβήν[ος]· λέβης, τρίπους
τιγάς· εἶδος ἀμπέλου
τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελίτταις. Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρυ τὸ κιννάβαρι[ν] λέγει
45. τιγόνιον· εἶδός τι Ἀριστοτέλει
Τίγρης· ποταμὸς Περσῶν. καὶ ὁ τοῦ ποταμοῦ ῥοῖζος. καὶ ζῶον [παρὰ μὲν Ἰουδαίοις Φορα (δ), παρὰ δὲ Ἕλλησι] τίγρις
τί δαί· τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ; Κρῆτες. Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε. Ἀττικοὶ διὰ τί δή
τί δή ποτε· διὰ τί
τί δῆτά σοι· διὰ τί σοι

SCR. 35. Ω 711. 36. Herod. I 132 Xenoph. Anab. II 5, 23. 41. Lycophr. 1204. 44. Meinek. Com. vol. II p. 840 fr. 1. 45. Aristot. HA. V 30 IV 7 Epilyc. vol. II p. 887. 46. Herod. I 189 al. 47. Atticorum auctorum exempla congessit Viger. de idiotism. p. 546. — τῖδε Ar. Ach. 869 ex em. Ahrentis.

ADNOT. 35. τιαλέσθην Vossius, τηλέσθην codex. Vide τειαλέσθην et τηλέσθη. Τιλλέσθην, ἐπ' ἅμαξαν· ..... recte Hemsterh. in literis ad Albertum datis. 36. ταύτην — ὑποκεκλημένοι cod., em. Mus., quamquam in Hesychio non offenderent accusativi ab ἐχρῶντο pendentes. —μόνη cod., em. Mus. — ἀρρενικῶς ad formam τιάρας s. τιήρης spectat. 37. περιτιθέμενος κεφαλῇ Mus., em. Thes. VII c. 2156 A et Meinek. Philol. XII p. 625, cui etiam haec gl. ad formam τιάρας (—άρης) spectare videtur. Idem visum Guyeto. 38. τί μαθών· τί βουλόμενος, q. v., non latet. Coni. τιμαλφῶν· τιμῶν. 39. Casaub. ad Ath. IV p. 139 B Pausan. III 18, 6, quorum hic Τίασα, ille Τίασσον vocat. Τίβασσα (Τίϝασσα) Voss. sine caussa. 40. Glossa obscura. Lusi τί βαιόν· ὀλίγον (Soph. Ai. 90). 41. Infra ψιβδεῖ· ὑποπνεῖ, βδεῖ. Hoc aut τί βδεῖ (sic Ruhnken. epist. crit. II p. 19) reponendum esse dixi in Philol. XV p. p. 348 coll. βδύλλειν· βδεῖν δεδιέναι. 42. τίβηνος cod., quod ad ἴβηνος θίβηνος adludit; sed recte τριβήν Arcad. 9, 12 Choerob. Can. p. 69, 7 Meinekius Philol. XII p. 624, τιβήν vitiose Lycophr. 1104 c. schol. Cyr. 63 EM. Zonar. c. 1730 Eustath. 1605, 2. Grammatico errorem suum reliqui. 44. ὅτι βαρὺ cod., τιγγάβαρι Thes.; restitui formam a Theognost. p. 120, 29 memoratam. — [ν] Mus. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 205. Phot. 587, 20 Eustath. p. 310, 30. 45. τιγόνιον ἢ τεττιγόνιον εἰδός τι τεττίγων. Ἀριστοτέλει corr. Mus. Debebat, ut dudum intellexit Sopingus, τιγόνιον ἢ τιτιγόνιον vel potius sine ambagibus τιτιγόνιον, ‚quod est diminutivum a voc. τιτιγών (a verbo τιτίζω) ut ὀλολυγών ab ὀλολύζω, τρυγών a τρύζω.' LDindorf. Ad τιτιγόνιον ducunt etiam vitiosae lectiones Hesychii s. v., ἠτιγόνιον, q. v. Athenaei IV p. 133 B et Eustathii 1282, 40 τριγονίῳ, Aristot. HA. V 30 IV 7 τριγόνια τεττιγόνια (IThSchneider I p. 382): atque τιτιγόνιον disertis verbis tradunt Phot. 592, 11 EM. 760, 47 Eustath. p. 229, 25. 396, 1 cum Pausania et Aelio Dionysio a τιτίζω derivantes. Adde Plin. XI 26. 46. ῥοῖζος] Cf. Boettich. Aric. 28. Huc pertinent Strab. XI p. 526 Τίγρις ἄμικτον φυλάττων τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν ὀξύτητα, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα, Μήδων τίγριν καλούντων τὸ τόξευμα, unde facilis correctio Cyr. 63: Τίγρης· ἐπίρευμα ὀξύτητος πνεῦμα (lege ἐπεὶ ῥεῦμα ὀξύτατον τοὔνομα). Origen. lex. p. 239 Τίγρις· ὀξύτης. Cod. Colb. p. 267 Τίγρις· ὀξύτατον πνεῦμα (ῥεῦμα Albertus). Hesych. τιήρη· τὸ ὀξὺ Πέρσαι. Ex lingua Armenia sagittam interpretatur Varro LL. V 20 p. 102 Curt. IV 9, 16 Plin. HN. VI 27, 127. Ῥοῖζος vero ipse Hesychius reddit ῥεῦμα σφοδρόν. Ceterum errare nostrum animadverterunt interpp. Nam τίγρης apud Iudaeos audit חדקל (Διγλάθ), unde gl. mss. in XII Prophet. Δεκλάτ· ὁ Τίγρης ποταμός, Euphrates autem פרת s. Φορά (Ioseph. AI. I 2, 3) quod Φοράδει visum est Aldi typothetae. 47. Κρῆτες refero ad τεῖδε vel τυῖδε (cf. gl. 1613) et ante Κρῆτες insero ὧδε ἐνταῦθα. Cf. gl. τ 1613. Boeotos τῖδε, Dorienses τεῖδε pro τᾶδε τῇδε ἐνθάδε dixisse adnotat Ahrens Dial. I p. 189 II p. 525.

850. τί δόστορε· τί ποιεῖτε; Ταραντῖνοι
τίει· τιμᾷ, σέβεται, αἰδεῖται
τίεσκε μύθους· ἐτίμα λόγους
τιέσκετο· ἐτιμᾶτο
τίεσκον· ἐτίμων
55. τίετο· ἐτιμᾶτο
τίη· διὰ τί, ἱνατί
[τιήνη· ἡ βασίλισσα]
τιήρη(ς)· τὸ ὀξύ...... Πέρσαι
τιητιβεῖν· τιμωρεῖσθαι
60. τιθαί· τιθασσαί. τέλειαι. ἐργάτιδες. πραεῖαι
τιθαιβώσσειν· βόσκειν. ἐργάζεσθαι. τρέφειν, ἐθήβειν. θησαυρίζειν. ἀγαπᾶν. θορυβεῖν. τιθέναι τὴν βόσιν, τουτέστι τὴν τροφήν
τιθαιβώσσουσιν· ἐναποτίθενται, ἀποθησαυρίζουσι τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται, τὸν λεγόμενον μελίκηρον
τιθαιβώσσουσι· τιθέασι. φυλάσσουσι
τίθει· ἐνετίθει, ἐδίδου
65. [τιθεῖον· μαστός]
τίθεισθα· ποιεῖς
τιθέντες· ποιοῦντες
τίθεντο· παρεσκευάζοντο
[τίθεον· ἰσόθεον]
70. [τιθή· τροφός]
τιθήνας· τροφούς, τιτ(θ)άς
* τιθασσεύει· ἡμεροῖ, πραΰνει
τιθηνεῖ· τρέφει
τιθηνεύεται· ὅμοιον
75. τιθηνευόμενος· τρεφόμενος. ἀσκῶν
τιθήνη· τροφός. μοσχοτρόφος. ἡ ὁ τὰ τι(τ)θευόμενα τημελῶν παιδία. οἱ δὲ τιθηνόν· τὸν ἐράσμιον
* τιθήμενον· παρατιθέμενον, ὅ ἐστι καθοπλιζόμενον
τιθηνόκομον γένος· τοὺς Αἰθίοπας, ἐπεὶ μέλανες καὶ κομῆται
τιθηνούμενος· τρέφων. Τιθηνός γὰρ ἡ τροφός, καὶ τιτθοί οἱ μαστοί

SCR. 51. *I* 238. 52. Tragicus poeta. 53. *Δ* 46. 54. *χ* 414. 55. *E* 78. 56. *A* 365. 62. 63. *υ* 106 Nic. Ther. 199. 64. *A* 441. 66. *ι* 404. 67. *E* 384. 68. *H* 474. 76. *Z* 389. 77. *K* 34.

ADNOT. 50. Pro *τί δρᾶτε* poni videtur; sed forma explicandi machinas eludit. Cf. Maittaire Dial. p. 281 D. — Mihi coaluisse videntur duae glossae: *τί δ' ἱστορεῖς·* .... (Soph. Tr. 429) et (*τί δρᾶτε?*)· *τί ποιεῖτε Ταραντῖνοι.* 56. Lehrs Quaest. epp. p. 62. 57. Imo *τιτήνη*. Infra: *τιτῆναι· βασιλίδες.* (*Αἰσχύλος Φρυξίν*) *ἢ Ἕκτορος λύτροις.* 58. Cf. *τιάρα, τιάρις* et de etymo *Τίγρης*. Glossa rectius *τιήρη(ς)* scribi videtur; explicationem mancam voc. *περίθεμα* supplebat Meinek. Philol. XII p. 625. 59. Thes. VII c. 2160 C conferri iubet Homerica *τετιηότι τετιημένος* et *τετίησθον*, quae scholia constanter v. *τιμωρεῖσθαι* reddunt. 60. *τίθαι* cod., *πέλειαι* sine causa Arnaldus Lectt. Gr. p. 128 coll. v. l. in Oppian. Cyn. I 353 (Serv. Virg. Ecl. I 58), quem revocare poterat adiectum *ἐργατίδες* (sc. boves.) Cf. schol. Arat. 959. 61. *τιθεβώσσειν* cod., em. Mus. Cf. Apoll. lex. 152, 34. 61. *τρέφειν ἐν θήκῃ?* 63. *τιθεβόσσουσιν* et *τιθεβώσσουσα* cod., *τιθαιβώσσουσιν* et *τιθαιβώσσουσα* (*σι* Aldus) Mus. Cf. Lobeck. rhem. p. 248. 65. *τιτθίον* recte Mus. *τιθίον* Vossius. 66. *τίθησθα* Mus. Cf. Krueger *Gr. Spr.* II 1 p. 94. — *Τίθεισθα* Boeoticum est pro *τίθησθα*. 69. (*ἀν*)*τίθεον*, q. v., Salmasius. 70. Imo *τίτθη* vel *τιτθή*: nam de acc. non constat. 71. *τιτ.άς* cod., *τίτθας* Mus. qui literam expunxit. Discrimen statuit Pollux III 50. 73. 74. Separavi. 76. *τιθήνη* cod., *τιθηνός* Mus. Conicio: (*τιθηνός·*) *τιθήνη. κτλ.* — (τ) inserui. Ad *ἐράσμιον* cf. *τηθηνόν*. 78. *Τιθηνοκόμον — μελανὶς καὶ κομήτις* cod., *μέλανες καὶ κομῆται* Mus. Infra *τιθωνοκόμον· ἔθνος μέλαν μὲν ὅλον τὸ σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας. Haud dubie in loco poetae, unde utraque gl. petita, fuit varietas lectionis.* Thes. VII c. 2179. 79. *τρεφόμενος* Cyr. 11, *τρέφων* Phot. 588, 20. Sic: *οἷόν τι νήπιον τρέφων καὶ τιθηνούμενος* Greg. Naz. ab HSt. appositus. — *τιθητοί* cod., *τιτθοί* Valesius.

880. τίθησι· τιθεῖ
τιθίασται· τιμᾶν
Τιθράσια· χαλεπά, τραχέα
Τιθωνόκομον· ἔθνος μέλαν μὲν τὸ ὅλον σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας
τί ἱκανόν· τί ὄφελος
85. τί κεν· τί ἄν
τίκτειν· καὶ ἐπὶ ἀῤῥένων·
τίκτεν ἀνὴρ ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι
τιλίαι· αἴγειροι
[τιλλά· πτερά]
τίλλει· ἀνα(σ)πᾷ. μέμφεται. διαβάλλει. ἀποσκώπτει
90. τιλλομένη· λοιδορουμένη
τιλμός· παιδιά
τιλτόν· εἶδος ταριχίου
τιμάδιον· μικρὰ τιμή
τί μαθών· τί βουλόμενος
95. τιμαλφεῖν· τιμᾶν
τιμαλφής· ἔντιμος, τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη· Ἴων Φοίνικι δευτέρῳ. τινὲς μὲν τὴν ἰώνιον, Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου
* τιμαί· ὠνα(ί)· τιμήματα
τιμαλφέστατα· τιμιώτατα, πολύτιμα. ἢ ὁσιώτατα
[Τιμάναξ· ὁ πρωκτός. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Θεόδωρος]
900. τιμᾶσι· τίουσιν
τιμά(σ)ω· τιμήσω
τιμή· δόξα. ποτὲ δὲ καὶ τιμωρία, ἢ ἀντέκτισις ἢ κυρία
τί μέλλει(ς)· τί βραδύνεις
τιμηδές· εὐλαβές
5. τιμήεντος· ἐντίμου
τιμήορος· τιμωρός. βοηθός
τιμηρύειν· τιμιοπωλῶν

SCR. 80. *Λ* 392. ADN. 82. cf. Ar. Ran. 480. 84. ,Iob. XXI 15' Heinsius. 86. *τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι* Φ 188. 89. Anacr. fr. XXXIV Bgk. Il. X 406. 92. Plato et Nicostratus comici vol. II p. 685 fr. XIV, III p. 280 fr. II 5. 94. Vid. Wolf Dem. Leptin. p. 348. 95. Aesch. Ag. 922. 96. Aesch. fr. 55 p. 15 Nck. Ion. fr. 43 p. 547. 903. Refero ad Hecub. 726. 4. Retuli ad Theocr. XXV 79: *ὡς ἐπιμηθές* in Philol. Gott. XV p. 348. 5. ϑ 393. 6. ADN.

ADNOT. 80. τίθητι· *τίθει* Th. Bergk. ad Archil. fr. 58. Sed videri potest *ΠΟΙΕΙ* pro *ΤΙΘΕΙ* reponendum esse ope Phot. 588, 21 τίθησι· *ποιεῖ* tradentis. 81. *τιθιᾶσθαι* Mus. At *τιμᾶν* aliunde irrepsit, *ΤΙΘΙΑCΤΑΙ* ex *ΤΙΘΡΑCΙΑΙ* natum est. Vide Ar. Ran. 480, et gl. seq. *Τιθράσια*. 83. Cf. *Τιθηνόκομον γένος*. 87. Latinum *τιλίαι* *liliae* videtur Guyeto. Thes. VII c. 2182 C confert *πτελέαι*. Vide *γάργα*. 88. Supra πτίλα· *πτερά* infra τῶν πτίλων· *τῶν πτερῶν*. Editum Lobeck. Path. El. p. 119 ex Orione p. 128, 5 Poll. II 50 defendi posse monet. Possis τίλλει πτερά· .... coll. Hom. Od. ο 526 Horapoll. Hierogl. I 55. 89. (σ) Mus. Cf. EM. 463, 10 Phot. 589, 3. 91. *τίλμος* cod., *τιλμός* Arcad. p. 59, 4. [67, 1]. 92. *τίλτον* cod., em. Schweigh. Athen. III p. 118 F ,Poll. VI 49 Coraes Xenocr. p. 177.' Thes. 93. τεμάχια· *μικρὰ τεμάχη* Sopingus. Exhibui Meinekii emendationem *τιμάδιον* pro *τιμαδία*. 96. *τὴν ἰώνιον*] *τὴν ὤνιον* Sopingus alii. 97. *τιμαίωνα* cod., Valesio praeeunte correxi. 99. ✝ Mus. *Τιμησιάναξ* recte Sopingus coll. Hes. s. v. *Ἀριστόδημος*. Praeterea Th. Bergk. com. Att. reliq. p. 184 *καὶ Θεόδωρος* pro *ὁ Θεόδωρος*. 900. τιμᾶσι· *τισίν* cod., *τίουσιν* Sopingus, quod si verum est (ac recepit Albertus in textum). explicatio fuerit gl. Hom. Il. Ψ 788 *τιμῶσι*. 2. *ἀντέκτησις* cod., em. Mus. 3. τί μέλλει· *τί βραδύνεις* cod., τί μέλλει· *τί βραδύνει* Musurus: τί μέλλεις· *τί βραδύνεις* suasit Nauckius referens ad Eur. Alc. 254. 4. *Timidus* confert Thes. Detortum puto ex *(ἐ)πιμηθές* vel *(ἐ)πιμελές*. 6. Schol. Aeschyl, Suppl. 42. 7. *τιμηοπωλῶν* cod., *τιμιοπωλεῖν* Mus. Non liquet, quamquam *τιμιοπώλης* notum est e Phrynich. ap. Poll. VII 195.

τιμῆς· τίσεως
τιμήσεως· ζημίας
τιμηταί· οἱ τιμώμενοι τὴν ἑκάστου οὐσίαν
τίμιος· ἔντιμος, ἔνδοξος
τιμιουλκῶν· τιμὴν αἰτῶν, ἢ ἕλκων τὴν τιμήν
τιμουλκῶν· αἰτῶν, καὶ ἀπαιτῶν
τιμοῦντας· τιμίους ὄντας
τιμοῦχος· ἔντιμος. ἀξιόλογος. καὶ ἄρχων, ἰσχυρότατος, μέγιστος
τιμῶμαι· καταδικάζω
τιμώμενος· εὐθυνόμενος. καὶ ἐπιτίμιον ὑπέχων. οἱ δὲ ἐπιτίμια πατρός
τιμωρεῖσθαι· κολάζεσθαι
τιμωρία· πρόστιμον, ἀνταπόδοσις. κόλασις. ἢ τιμὴ παρὰ Λυσίᾳ
τιμωροῦσι· καταπονοῦσιν. ἐκδικοῦσιν
τίν· σοί. ἢ τινά
τινακτοπήληξ· σεισολόφος
τινθαλέῳ· πυρί. διαθέρμῳ
τινθαλέον· διάπυρον. διάφορον. διεφθαρμένον. διαφανές
τιννεῖν· ἀποδοῦναι
* τί νυ βείομαι· τί δὴ μέλ[λ]ω βιοῦ(ν), ὅ ἐστι ζῆν
* τιν[ν]ύμενον· ἀπαιτούμενον. ἀποδιδόμενον
τίν[ν]υνται· τιμωροῦνται
τιν[ν]ύων· ἀποδιδῶν
τιντόν· ἑφθόν
τῖξον· δεῖξον
τιοίμην· τίμιος εἴην
τίοιτο· τιμηθείη
τῖον· μέσον ἡμέρας ἐτίμουν
τῖον ἑτέρων, τὰ ἀπρεπῆ
τί ὀνήσω· τί ὠφελήσω
τίπτε· τί δήποτε. ἢ κατὰ συγκοπὴν τί ποτε. ἢ διὰ τί, ἢ ἱνατί

SCR. 11. κ 38. 12. 13. Proverb. XI 26. 21. Alcman. fr. 15 (29) Pindar. Theocr. — τινά] Aesch. Bassar.: κηρύξειν τιν' ἀρχάν. 23. ADN. 26. X 431. 28. T 260. 32. Θ 540 N 827. 34. 35. ADN. 37. Δ 202.

ADNOT. 12. τιμηουλκῶν cod., Phot., τιμιουλκῶν EM. Suid. Cyr. 63, τιμουλκῶν unice probat Schleussner. 14. Pro τιμόεντας = τιμήεντας capit Guyetus. Significatione diversa legitur τιμοῦντες in inscr. Rhodia ap. Boeckh. C. I. II n. 1525 b p. 392 d C 7 Ahrens Dial. II p. 311. 15. Casaub. ad Ath. IV p. 149 F Strab. IV p. 179. 21. Ahrens Dial. II p. 251—53. Confundit τίν et τίν'. 22. τιναχτοπήλιξ cod., em. HSt. 23. Forte τινθαλέῳ· πυρὶ διαθέρμῳ, cum respicere videatur ad verba Aristophanis Vesp. 328 (κεραυνῷ δια)τινθαλέῳ. Sin spectat ad Nic. Al. 445, possis τινθαλέῳ· διαπύρῳ, θερμῷ, quae sunt schol. ad h. l. explicationes. 24. TINOΛΛEON cod., TINΘΑΛΕΟΝ Salmasius alii. Διάφορον διεφθαρμένον corrupta fortasse sunt e διάθερμον. 25. τιννεῖν cod., τίνειν Mus.; τιννύειν ponit Theognost. p. 94, 6, quod ipsum hic latere videtur, ne quis de aeolico quodam τίννην cogitet. Ceterum ubique τῖνύω τίνυμαι producto iota restituendum iudice Lobeck. ad Bultm. Gr. Gr. II p. 69 rhem. p. 209. 26. τινυβείομαι, τί δὴ μέλω βίου cod. τί νυ βίομαι. τί δὴ μέλλω βιοῦν Mus. Cf. βείομαι et βαίομαι, ubi β̄ ex ῡ ortum, αι̅ et βι̅ confusa sunt. 28. Apollon. lex. p. 153. 7. 30. Imo τινθόν; cf. schol. Lycoph. 36. 31. ‚εῖξον Schwenck Philol. III p. 237. Imo Ϝῖξον· εἶξον coll. Ϝῖξαι et Lob. rhem. p. 59. Codex τίξον; ‚e dialecto' inquit Thes. VII c. 2216 D. 34. 35. Harum glossarum priorem Mus. τῖον· μέσον ἡμέρας ἐτίμων scripsit, posteriorem proscripsit. Τῖον ἑταίρων (Σ 81) primus invenit Nauckius, idque cum ἐτίμων iungit Meineck. Philol. XII p. 625, τὰ ἀπρεπῆ ad gl. elapsam referens. Possis etiam τῖον· ἐτίμων „τῖον ἑταίρων" vel τῖον· ἐτίμων. τῖον ἑταίρων· ..... quarum prior ad Callim. fr. XLI p. 430 spectare potest: τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται. Mirum omitti τιόν formam Boeoticam pron. τεός (tuum) qua de Apoll. Dysc. p. 135 A et Τῖον oppidum. — μέσον ἡμέρας est ἔνδιον.

τίπτε δέ σε χρεώ(ν)· τίς δέ σε χρεία καταλαμβάνει
940. τίπτε με· διὰ τί με
τί πράττεις· τί ποιεῖς
[τίρεα· ἄστρα]
τί ῥέζεις· τί πράττεις
[τίρεται· καταμολύνεται. καταπονεῖται]
45. τίριος· θέρου(ς). Κρῆτες
Τίρυνθα· πόλις ἐν Ἄργει
Τιρύνθιον Ἄργος· τὰς Μυκήνας
Τιρύνθιον πλίνθε(υ)μα· ἀντὶ τοῦ [τὸ] τεῖχος. ὑπὸ Κυκλώπων δὲ κατεσκεύαστο
* τισάμενον· καταπονούμενον
50. * τίσασθαι· τιμωρίας λαβεῖν
* τίσατο· ἐτιμωρήσατο
τῖσαι· ἀποδοῦναι
τίς γάρ· τίς δή
τίς δ' αὖ τοι· τί(ς) δέ σοι
55. τίσ[ο]ι· ποίοις
τίσειαν· τιμωρίαν δοῖεν
τίσις· ἀντέκτισις. ἀτιμία. ποινή, τιμωρία
τίς κεν· τίς ἄν
τίσις, τί ποτε
60. τῖσον· τίμησον
τίσομαι· τιμωρήσομαι
τίς γάρ· τίς δή
τίσουσι· τιμωρήσονται
τίς τρόπος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων
65. τίσω· ἀποδώσω. τιμήσω
τίται· εὔποροι. ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων
τιταινόμενος· τρέχων. ἕλκων. τ(ε)ινόμενος
τίται.νον· ἕλκουσι. τείνουσι
τιταίνειν· σπεύδειν. τείνειν. κραδαίνειν. ἕλκειν. τίσιν λαμβάνειν. τιμωρεῖν
70. τιταινομένω· ἐκτετακότε

SCR. 39. *K* 85 δ 312. 40. *Λ* 605. 42. *Σ* 485. 43. Eur. Alc. 272. 46. *B* 559. 48. Trag. adesp. fr. 202 p. 685. Aeschyleus videtur esse versus. 49. *τειρόμενον* (*E* 391) corr. Pearso. 50. *B* 356. Frequens ap. Tragicos. 51. ι 479. 52. e. g. Aesch. Ag. 1430. 53. Soph. OT. 1189. 54. *Λ* 540. 56. *Λ* 42. 57. α 40. 60. *Λ* 508. 61. Eur. Med. 1316 *τίσωμαι?* 62. *Λ* 8 v. l. 63. *I* 599. 64. Metagenes fr. II p. 754. 65. *I* 142. 67. *X* 23. 68. *N* 740? 69. *B* 390. 70. β 149.

ADNOT. 39. (ν) Mus. correctionem typotheta neglexit. Cf. *τήπτε δέ σε χρεώ*. 41. Post hanc gl. excidisse videtur *τίρ· τίς Λάκωνες*. Boeckh. C. I. I n. 11. 42. Pro *τείρεα*. 44. Pro *τείρεται*. 45. *θέρου. Κρῆται* cod , em. Mus. Cf. Lobeck. rhem. p. 136 Ahrens Dial. II p. 83. 122. 210 Vischer in Mus Rhen. X 3 p. 398. 48. (υ) Mus. Cf. Meinek. Anall. Alex. p. 51 n. qui cum gl. *Κυκλώπων ἕδος* coniungit, a Sopingo apposita. 52. *τίσαι* cod. 54. (ς) Mus. 55. [ο] Mus. Ordo *τίσει* postulabat, ut glossa fuisse videatur *τίς εἰ* forte cum *τίσι* confusa. Nisi latet aeolicum *τίοισι*, qua de cf. Choerob. epim. 65, 11 Ahrens II p. 127. 56. *τίσοιεν* cod., em. Alb. 57. Apoll. lex. 153, 8. 58. *ἀντιτιμία* Valesius. 59. Om. Mus. Quid sibi velit mira haec glossa patet ex altera *τοῖν· τί ποτε. Κρῆτες*. 60. *τίσον* cod. 62. Om. Mus. Corrigo *τίς ταρ* ex Il. *Λ* 8. 64. Phot. 591, 9 Plutarch. proverb. I 83 p. 333, ubi plenior proverbii forma explicatur *τίς τρόπος ἵππων*. 66. Conferunt *ἀτίτην· ἄπορον*, quod tamen *ἀπτῆνα· ἄπτερον* esse potest. 67. (ε) Mus. 68. *τίταινον* Mus., scriptum erat *τίταιτρον*. Legendum igitur *τιταίνετον* ex *N* 740. 69. *τίσιν λαμβάνειν*] Spectat ad Hesiod. Theog. 209 c. schol. Plutarch. p. 996 C, ubi Titanum etymon exprimunt. Cf. Hes. *Τιτᾶνες*. 70. *τιταινομένῳ· ἐκτετακότι* cod., em. Pearso. Sic Apoll. lex. p. 153, 14.

τιτάν· παιδεραστής. [καὶ τὸ τοῦ ἀντιχρίστου ὄνομα]

Τιτανίδα· τὴν Εὔβοιαν, παρόσον Βριάρεω[ς] θυγάτηρ ἦν. ἔνιοι δὲ τὴν Ἀσωποῦ φασι

Τιτᾶνες· τιμωροί, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν. ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτῖσαι ἀτιτᾶνες ὠνομάζοντο, οἱ δὲ ἔχοντες τιτᾶνες

Τιτανὶς γῆ· ἤτοι πᾶσα ἡ γῆ, (ἡ) ἡ (Ἀττικὴ) ἀπὸ τῶν κατασχόντων

975. τίτανος· [ὄρος Θεσσαλίας.] καὶ κονία, ἄσβεστος. οἱ δὲ τιγύψου χρῖσμα

..τιτανωμένας· γεγυψωμένας

τιτανωτὴ χρόα· γυψωτή, ἢ λευκόχροος

* Τιταρήσιος· ποταμὸς Ἠπείρου

τίταξ· ἔντιμος. ἢ δυνάστης. οἱ δὲ βασιλεύς

80. [τιτᾶσθαι· στερήσασθαι]

[τιτένων· τείνων. πέμπων. ἕλκων]

Τιτῆνες· Οὐρανοῦ παῖδες

τιτῆναι· βασιλίδες .... ἢ Ἕκτορος Λύτροις

τίτθαι· τροφοί

85. τίτθεν· τίκτειν

τιτθίον· τιτθός. μαστός

τιτθή· ἡ τροφός

τι τίει· τιμᾷ

τίρ· τίς. Λάκωνες

90. τίτλος· πτυχίον ἐπίγραμμα ἔχον

Τίτορμος· οὗτος Αἰτωλὸς ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει

τιτρᾶται· τρυπᾶται. διανοίγεται

τιτυβίζει· ὡς χελιδὼν φωνεῖ

τιτύπαι· αἱ ἐμπύλαι· αἱ πλάναι

95. τιτύρας· ὄρνις ποιός. ἢ τιτυρώδης

τίτυρος· σάτυρος. κάλαμος. ἢ ὄρνις

SCR. 71. Scomma comicorum. 75. Hesiod. Scut. 141. 78. *B* 751. 81. *B* 390. 82. *Ξ* 279. 83. fr. 266 p. 68 Nck. 86. Ar. Ran. 412. 88. *I* 238. 91. Herod. VI 127. 93. Ar. Avv. 236.

ADNOT. 71. Confundit *τιτάν* et *τειτάν*, quod numerum 666 repraesentat. De priore significatione vide *Ζιτᾶνα*, *ἀπταντίτας*, *ἄγρινοι*, *Κένταυροι* Phot. 592, 2 Eustath. 985, 52. 1597, 30. 849, 55. 72. [ς] delevi. 73. Vid. *ἀπταντίτας* (l. *ἀτιτὰν τιτάν*) et *τίται*. 74. *ἡ* Musuro, *Ἀττικὴ* Thesauro VII c. 2237 C debetur. Cf. Phot. 591, 20 et Hes. *γιγαλίς*, quam gl. hic appono ut defendam a coniectura *τιτανίς* coll. gl. *γάλας* et *γαλάσια*. 75. Confundit *τίτανος* et *Τίταρος* (Strab. IX p. 441 [673]). — *ἐπιγύψου* cod., em. Arnaldus LGr. p. 129 *τι γύψου*. 76. Imo (*τε*)*τιτανωμένας*. 80. L. *τητᾶσθαι· στέρεσθαι* (*ἐστερῆσθαι* Thes. VII c. 2239 A). 81. *τιταίνων* Mus. 83. *βασι*$^{\lambda\delta}$ cod., *βασιλίδι* Mus., *βασιλίδες* aut *τιτήνη* HSt. — *Αἰσχύλος Φρυξίν* supplet Sopingus. 85. Koen. Gr. Cor. p. 308. — Exspectabam *τίττεν* vel *τιττέμεν* Cretice pro *τίκτειν* ut *διώττας*, *ὑφεττόν*, *ἐττῶν*, *λύττος* alia. 86. 87. *τιτθίον*, *τιτθή*, *τιτθός*, *μαστὸς ἢ τροφός* cod., in editis *τιτθίον* disiungitur. Correxi et separavi. 88. *τιτίει* cod., Lobeck. Path. El. p. 158 oblitus est Hom. Il. *I* 238: *οὐ δέ τι τίει ἀνέρας οὐδὲ θεούς*. 89. Boeckh. C. I. I n. 11 Ahrens II p. 72. Ordo vero *τιτίρ* requirit, quo de cf. Philol. XIII 220. 91. Aelian. VH XII 22 Cram. AP. II 153, 28. — *Τιτόλμος* cod., *Τιτόρμος* Mus., em. Albertus. 93. Poll. V 89 Walz rhet. Gr. III p. 531, 11 Ammon. p. 231 Eustath. p. 229, 28. 1399, 48. Glossae: *τιττυβίζειν· caccabo*. 94. Supra *ἐμπύλαι· αἱ νύμφαι*, ut non liceat *ἐμπολαῖαι πλάναι* rescribere. 95. *τατύρας* confert Thes. et Coraes. — *τιτυρο*$^{\delta}$ cod., *τιτυρώδης* Mus. Latet aliud e. g. *τίτυρος· τέσσαρα* (*σημαίνει*) *κτλ*. 96. *σάτυρος*] *τίτυροι Δωρικῶς οἱ σάτυροι* Eustath. p. 1157, 38, ubi ut h. l. *σάτυρος* et de simiae genere intellegi potest et de Dionysiaco daemone (Strab. X p. 466 Aelian. VH. III 40). — *ὄρνις*] Ap. Theophr. Charact. VI 2 sitne de avi an de simia cogitandum non liquet. Cf. *τιτύρας τέταρος τατύρας*.

τιτύρινος· μόναυλος. ἢ αὐλὸς καλάμινος
τιτύσκετο· ἡτοιμάζετο, παρεσκευάζετο. κατεστοχάζετο
τιτυσκόμενοι· εὐστοχοῦντες, στοχαζόμενοι
1000. τιτυσκόμενος· τὰ αὐτά
τιτώ· ἠώς. ἢ αὔριον. ἢ τινί
τί ὑμῖν διαφέρει· τί ὑμῖν μέλει
τίφαι· αἱ ὑλύραι. καὶ τιφὴ ἐν τοῖς ἕλεσι
τιφαίας· τὰς τῶν θηρῶν καταδύσεις
5. τίφια ὄρνεα· τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα
τῖφος· ἕλος
Τῖφυς· ὁ ἐφιάλτης, νέαλυς. καὶ ὁ τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης
τί φῶ· τί εἴπω
[τιχίζομαι· σκέπομαι]
10. τίω· σοῦ. ἢ τιμῶ. ἢ τύχω
τλᾶθι· ὑπόμεινον
τλαιπαθές· ταλαίπωρε
τλάς· ὑπομείνας. ἢ ποιήσας
τλασίφρονα· ὑπομονητικόν
15. τλῆθα· ὡραία. Κυρηναῖοι
τλήθυμος· ἰσχυροκάρδιος
* τλήμων· ὑπομονητικός
[τλημαθεῖν· ταλαιπωρεῖν, πονεῖν]
τλημόνως· ἐλεεινῶς
20. τλῆναι· ὑπομεῖναι. τολμῆσαι. παθεῖν
τληπάθειαι· ὑπομοναί, ταλαιπωρίαι
τληπαθής· ὑπομονητικός
τλῆσις· τόλμα. θράσος
τλησίπονος· τολμηρός, καρτερικός
25. τλῆτε· ὑπομείνατε
τλητικῶς· ὑπομονητικῶς
τλητῶν· ὑπομονητικῶν
τμάγεν· διεχωρίσθησαν, διέστησαν, ἐτμήθησαν, ἐσχίσθησαν

SCR. 98. *N* 23. 99. *Γ* 80. 1001. Callim. fr. CCVI p. 517. — Sapph. fr. 55 Ahr. 7. Attica locutio. 3. Theophrast. HPl. passim. 6. Theocr. XXV 15. 8. Aesch. Choeph. 10. Rhintho. 11. Pind. Pyth. IV 276. 17. *K* 31. 19. Eur. Tro. 40. 20. Aesch. Prom. 704. 25. *B* 299. 26. Philo Vit. Mos. I 36 p. 112. 28. *Π* 374.

ADNOT. 97. *τιτυρῆνος* codex, em. Sopingus et Albertus coll. Ameria et Artemidoro Ath. IV 176. 182. 98. Apoll. lex. 153, 9—13. 1001. *τιτῷ· πῶς* codex, quod quamquam tueri quodammodo licet fr. Hipponactis 12 *τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνοίκησας*, non dubitavi tamen in *ἠώς* mutare. Similiter Is. Vossius et Potter ad Lycophr. 941 corrigebant *τιτώ· φῶς ἢ αὔριον. τί τῳ· τινί*, coll. Suid. *τιτώ· ἡ ἡμέρα* EM. 560, 52 Choerobosc. Cram. AO. II 362, 32 Tzetz. Lyc. l. l. vol. II p. 888. 1102 ed. Mueller. p. 202 Bachm. — *ἢ τινί*] Confundit *τίῳ*, quo de cf. Ahrens Dial. I p. 127 cum *Τιτώ*. 3. *τιφὴ* cod., quod Mus. *τίφεσιν* scripsit, non videtur *τίφει* esse, sed *τίφη*, sequentibus *ἐν τοῖς ἕλεσι* male e gl. 1005 repetitis. 4. *τίφεα?* 5. *τὰ* in editis male omissum. 7. *νεᾶλυς* Mus. *Αἰολεῖς?* Illustravi haec in Didym. p. 51. 52 n. — Schol. Apoll. Rhod. I 105 Lob. Path. El. I p. 134. 9. Sic codex et Is. Voss., *τειχίζομαι* Mus. 10. Glossa egregia a Musuro deleta accessit ex ipso codice; sed ad eam explicandam nihil attulit Schowius alioquin loquacissimus in suppl. p. 739. Quando *σοῦ* interpretatur spectat Rhinthonem et Tarentinorum dialectum ap. Apoll. Dysc. de pron. p. 96 C Ahrent. Dial. II p. 250 memoratam; deinde *τιμῶ* valet in locutione proverbiali *τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ; τύχω* refero ad *εἴω = ὦ*. 11. *τλάθι* cod., em. Mus. 12. *τλαπαθές* pro *τληπαθές* Salmas., nisi est Boeoticum. Cf. Lobeck. Path. El. p. 221. 13. *πονήσας* dubitanter Albertus, sine caussa. nam *ἔργον τλάς* i. e. *ποιήσας*. 14. Cf. *ταλασίφρων ταλαίφρων ταλάφρονα*. Si recte scriptum, Doricum est pro *τλησίφρονα*. Lobeck. Path. El. p. 221. 15. Syriacum videtur *ταλιθά· τὸ κοράσιον* (Marc. V 41) sc. טליתא. 17. Imo *τληπαθεῖν*. 20. Apoll. lex. p. 153, 17.

Τμάριον· ὄρος Ἀρκαδίας
1030. Τμάριος· Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ
τμήγας· γατόμος. ἀροτήρ
τμῆγος· ἀρότης. βούτμημα
τμήδην· τμητικῶς, τομῶς. ταχέως. ἀποκεχ(ω)ρισμένως. βέλτιον δέ, ὅσον ἐπιτεμεῖν, καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι·
τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθεν
τμηθεῖσα· κοπεῖσα
35. τμηθῆναι·
τμῆξαι· τεμεῖν. (δια)λαβεῖν
τμήξας· τὰ αὐτά
τμητός· τμῆμα
Τμῶλος· ὄρος. καὶ ποταμός
40. τό· τὸ ἄρθρον οὐδέτερον προτακτικόν
[ἦ γὰρ] τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδ(ο)ιο[ν]
καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦτο·
(τὸ) μὲν οὔποτε φύλ(λ)α [τε] καὶ ὄζους
φύσει
τοάκης· χιτὼν σχιστός
τόβλικος· κρουματίου μίμησις
τόγε ἧκον· ὅσον δυνατόν
τογέρα· μοιχός. λαλαχός
45. τὸ δ' αὐτό· τὸ αὐτό δέ. ὁμοίως δέ
τὸ δεῖν· τὸ δέον
τὸ δήϊον· τὸ πολέμιον
τόδ' ἱκάνεις· ἔνθαδε ἥκεις
τὸ ἐνσώματον· τὸ μετὰ σώματος
50. τὸ ἠλύσιον· ὁ παράδεισος
τὸ ἤνυστρον· μέρος τῆς κοιλίας τῶν μηρυκωμένων
* τὸ θεέ· π[αρ]αστάς
τοί· οἵ. οὗτοι. καὶ σύνδεσμος παραπληρωματικός. [καὶ ἀντὶ τούτοις]
τοῖα· τοιαύτας, τοιάσδε
55. τοιγάρ· τοιγαροῦν. σύνδεσμος
τοιγαροῦν· ὅθεν δή. ἢ οὐκοῦν

SCR. 33. *Π* 262. 34. Eur. Med. 3 fr. 475. 36. Nic. Alex. 301, e cuius Ther. 886 mox *τμήξας* ponit, nisi *Λ* 146 spectat. 37. *Λ* 146. 39. *Β* 866. 40. *Ι* 575 *Λ* 234. 48. *Ξ* 298. 52. III Regg. XIV 28. 54. *Ψ* 67. 55. *Α* 76. 56. Soph. A. 490.

ADNOT. 30. Gerhard Myth. I p. 154 § 190, 3. 31. *τμήτης* corr. Lob. Parall. p. 135. 32. *τμῆγος ἀρότου· βούτμημα* Mus. Cf. gl. 1038. *ἀρότης* varia lectio praecedentis *ἀροτήρ* videtur. 33. et 28. Apoll. lex. p. 153, 18. 19. — (ω) LBos. Bast. ad Greg. Cor. p. 749. — *αὐχένες* cod., cum scriba *αὐχέν*" pro compendio syllabae *εσ* haberet; em. Mus. 35. 36. In codice unum constituunt articulum, separavit et *τμηθῆναι·* (*κοπῆναι*) scripsit Mus. — (*δια*) Meinek. Philol. XII p. 625. 38. *τμητόν* HSt. probabilius quam Albertus *τμητός*. Sed cf. *τμῆγος*. 39. Suspectum erat *ποταμός* Corai et Schneidero Theophr. V p. 525, tuetur Unger. parad. Theb. p. 225. 39. 40. Separavit Mus. 40. *τὸ τῶ* — *ἥμυσι οἰνοπεδίου* — *τοῦτο μὲν* — *φύλατε* cod., em. Mus. nisi quod *φῦλα* scripsit; *ὄζος* error Aldinae. Cf. Apoll. lex. p. 153, 28. 41. *τονάκης tunica* Coraes ap. Schneid. Suppl. Lex. p. 179. 44. Coniciunt *ΜΑΧΛΟΣ* pro *ΛΑΛΑΧΟΣ*. Possis *τὸ γέρας· μοῖρα, λάχος* (δ 66 Eur. Bacch. 1179). Vide Philol. XI p. 397. Sed videtur versus paroemiacus latere. 46. Koen. ad Greg. Cor. p. (59) 140 Pierson ad Moerid. p. 294. Haec gl. cum 43. 50. 61. 62. exstant in Cyr. 63. 51. *μηρυκομένων* cod., em. Mus. 52. *τόθεε· παραστάς* cod., *τὸ θέε· παραστάσιας* Cyrill. ms., em. Vossius et Pergerus. Nam תא est *θάλαμος conclave*. 53. *τοῖσι· οὗτοι* — *καὶ ἀντὶ τούτοις* cod., *τοί· οὗτοι* — [*καὶ ἀντὶ τούτοις* deletis] Musurus. Sub *σι* potest *σοί* potest etiam *οἵ* latere; spuria explicationis pars *ἀντὶ τοῦ τοῖς* vel *ἀντὶ τοῦ τούτοις* scribenda ad *τοῖσι* pertinet. 54. *τοιαῦτα, τοιάδε* Mus. Videntur *τοῖα* et *τοίας* coaluisse.

τοιγάρτοι· καὶ γάρ. τοιγάρτοι
τοίδε γε· ἐκεῖνοι δέ, ἢ οὗτοί γε
τοιθορύκτρια· ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα
τοιθορύσσειν· σείειν
τὸ ἱερόν· τὸ θεῖον
τοί κεν· οἵτινες ἄν
τοῖν· τί ποτε. Κρῆτες
τοῖιν· ἐκείνων
τοίνυν· διὰ τοῦτο
[τοινισταφράσαι· ἀγγεῖλαι. εἰπεῖν]
τοῖο· [τοῦτο. ἢ] αὐτοῦ
τοῖοι· τοιοῦτοι· ἀγαθοί
τοῖον· τοιοῦτον. οὕτως ἀγαθόν. τοῦτον. τάσσεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ
τοῖος· τοιοῦτος
τοίοις δέ· τοιούτοις δέ
τοίους· τοιούτους
τοί ῥα· οἵτινες δή
τοῖς· τούτοις
τοῖσι· τοῖς σοῖς. ἢ ἐκ ἑαυτοῖς. ἢ ἐν τούτοις
τοῖς τῇδε· τοῖς ἐνθάδε
τοῖς τυχοῦσι· τοῖς ἐντυγχάνουσι
τοιχοδιφήτωρ· τοιχωρύχος
τοῖχος· τοῦ πλοίου ἡ πλευρά
τοιχωρύχος· λῃστής, κλέπτης
τοίως· ἰσχυρῶς. καλῶς. ἀκριβῶς
τοκάδερ· ἔγκυοι
τὸ καί· διὸ καί
τὸ κατὰ γᾶς ξίφος· θηρίδιον σκολοπένδρᾳ ὅμοιον
τοκέες· πατέρες, γονεῖς
τοκεῦσι· γονεῦσιν. ἐγγόνοις
τοκέων· γονέων
τόκος· γένεσις
τὸ κρήγυον· τὸ ἀληθές
τὸ κῦρος· ἡ ἐξουσία, ἡ δεσποτεία
[τόλα· τότε]
τὸ λαιόν· τὸ ἀριστερόν
[τολέσπευσεν· εἰργάσατο].
τολμήσω· καρτερήσω
τολμητίας· προπετής, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν

SCR. 57. Aesch. Suppl. 655. 67. *Λ* 380. 68. *β* 60. 69. *E* 450. 70. *σ* 135. 71. Eur. Med. 784. 72. *Δ* 262. 79. *μ* 420. 80. Plat. Rep. I p. 344 B. 81. Theocr. XXIV 71. 82. cf. ADN. 86. *Δ* 477. 87. *O* 660. 88. *ο* 175. 89. *Λ* 106. 92. Eur. fr. 534. 93. *Ω* 7.

ADNOT. 59. 60. Malo cum Alberto post Salmasium et Valck. ad Ammon. p. 120 *τονθορύκτρια* et *τονθορύσσειν*. Cf. Hainebach de reduplic. p. 11. 63. Supra τίσις· τί ποτε habuimus, quod huc retuli. 64. Om. Mus.. *ἐκείνου* codex. 66. *τό νυ τοι φράσαι*? 67. τοῦο (sic)· *τοῦτο* cod., τοῖο· *τούτου* Mus. Sed τοῖο· *τοῦτο* etiam Cyr. 63, h. e. τοῖον· *τοῦτο*. 70. Om. Mus. 72. Om. Mus. 73. *τοί ῥά* codex. 75. Confundit *τοῖσι* et *τεοῖσι*. *ἢ ἐναυτοῖς* Cyr. 63. 78. Theognost. p. 25, 3. 82. *ἔγκυος* cod., τοκάδες· (cuius forma Laconica est *τοκάδερ*) *ἔγκυοι* Albertus, qui praeter *ξ* 16 et III Regg. IV 26 afferre poterat etiam Eur. Hecub. 1157. 83 τόκαι· *διόκαι* cod., τό κεν· *διό κεν* Mus., em. Meinek. *ZfAW*. 1849 n. 52 p. 415. 84. *τὸ κατὰ γᾶς* ad Eur. Hipp. 1836 pertinere statuenti Nauckio in *ZfAW*. 1856 p. 12 non accedo. Cf. *ἀμφιδυσφάγανον* et *μάχαιρα* et Philol. XI p. 397. 91. *τόκα* recte sed praeter ordinem Mus. 93. *τολέπευσεν* propter seriem Is. Vossius, *τολύπευσεν* Salmasius.

τόλυξ· αἰδοῖον

* τὸ λοβόν· τὴν ἀρχὴν τοῦ ὠτός

τολύπαι· τὸ κατασκευαστὸν ἔριον

τολυπεύειν· ταλαιπωρεῖν. μοχθεῖν. στρέφειν. μηχανᾶσθαι. ἐργάζεσθαι

1100. τολύπευμα· τὸ κατασκευαστὸν ἔριον

το[πο]λυπεύσας· κατεργασάμενος

τολύπευσεν· ἐξειργάσατο

τολυπευτικώτατος· ἐργαστικώτατος. ἐπιτελεστικώτατος

τολύπη· τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βήρηκας καλοῦσιν. καὶ ἀγαθίδιον στήμονος, ἢ ῥοδάνης

5. Τόμαρος· τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος. καὶ προφήτης. καὶ ἱερεύς. καὶ θύτης. καὶ μάντις

τὸ μέταζε· τηνικάδε

τὸ μελάνδρυος· τὸ μέσον τοῦ ξύλου· διὰ τὸ εἶναι εὔτονον τοῦτο τὸ μέρος. ἄλλοι δὲ διαστείλαντες τὸ μέλαν δρυὸς εἰς δύο μέρη λόγου ἀποδεδώκασι τὸ μέσον τῆς δρυὸς μέρος μέλαν εἶναι καὶ ἄσηπτον διαμένειν

τομεύουσι· τέμνουσι

τομεύς· τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων

10. τομή· ἡ ῥίζα, ὅθεν ἐτμήθη. καὶ ἡ πληγὴ τοῦ ξίφους

τομία· τὰ ἀποτμήματα, καὶ ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ. οἱ δὲ τὰ ἱερά, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν

τό μοι· τοῦτό μοι

τόμος· χάρτης. ἢ ὁ τέμνων

τόμουροι· προφῆται. ἱερεῖς. οἰωνοσκόποι. διάκονοι

15. τομώτερος· ὀξύτερος, δυνάμενος τέμνειν

τόν· ἄρθρον ἀρσενικὸν προτακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς. ἢ τοῦτον. ἢ ὅντινα

τοναία· φωνῆς τάσις

τὸν ἀφ' ἱερᾶς· γραμμή τις ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεσσῶν, ἱερὰ καλουμένη

τόν δ' ἄρ· πρὸς τοῦτον δέ

20. τὸν εὐθυτενῆ· τὸν ὀρθόν

τονθορύζει· ἀτάκτως λαλεῖ. γογγύζει. ψιθυρίζει. καὶ τονθρίζει τὰ αὐτά

τονθρύς· φωνή

τόνθων· παρὰ Κορίννῃ ἐπὶ νωτιαίου κρέως τὸ ὄνομα

SCR. 97. Aesch. Eum. 158. 99. Ξ 86 Aristoph. Lysist. 586. 1101. Eur. Rhes. 744. 2. Ω 7. 6. Hesiodus opp. 396. 7. ξ 12. 9. Trag. fr. 340 p. 703 Nck. 10. Λ 234. πληγή] Aeschylus? 11. Ar. Lys. 386 Demosth. 642, 18. 14. Aeschyli Eumen. intrudere volebat RMerkel. 15. Hebr. IV 12 teste Cyr. 63. 16. ψ 116 Λ 36. 17. Alex. com. III p. 460. 18. ADN. 19. Sc. προσέφη. 23. fr. 39 p. 950.

ADNOT. 96. Cum *τύλος* post Guyetum contulit Lobeck. Parall. p. 127 τύλον· τὸ *αἰδοῖον* Hes. Dialectus est Cypria. 97. *τὸν λοβόν* Albertus. Imo (ὑ)πὸ λοβόν ex Il. Aeschyli. 1101. [πο] Mus. 4. *βήρικας* cod., em. Soping. Trypho Ath. III p. 114 F Lobeck. Aglaoph. p. 704 p. 1076.* 5. Cf. *τόμουροι* Strab. VII p. 328 Eustath. p. 1760, 48. 1806, 41. 6. *τομεταξὺ* cod., em. Meinekius. Vide *τὰ μέταζε*. 7. *μελάνδρυος εἰς*
γ, πτ
η' — λο — ἄσι cod., em. Mus. 8. Lob. rhem. p. 197. 10. Schol. Il. Λ 234. 11. Eustath. p. 1671. *σφάζονται* cod., em. Mus. Cf. *μασχαλίσματα* et *ἔντομα*. 13. Confundit *τόμος* et *τομός*; Arcad. 68, 1. 17. Phot. p. 594, 22 EM. p. 761. Pro *τονή* capit Lobeck. Parall. p. 314. 18. *τις τῇ παιδίᾳ* cod., em. Mus. Cf. *ἀφ' ἱερᾶς* et Menand. Phot. 594, 21 (fr. IV vol. IV p. 147). *Τὸν ἀπ' ἴρας* dixerat Alcaeus fr. 61 ex em. Bergkii et Ahrent. I p. 26. 21. *τονθυρίζει τὰ αὐτὰ* Mus., imo *τονθρύζει* coll. Phrynich. epit. p. 358 appar. soph. 67, 2. Cf. Hainebach de redupl. p. 5 Lobeck. rhem. p. 232. 23. *νοτιβίου* cod., em. Mus.

τόνος· ἔντασις, ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις

1125. τόνους· τὰς κειρίας ἀπὸ τοῦ τετάσθαι

τὸν ὀπισθότατον· τὸν ὀπίσω, τὸν τελευταῖον, τὸν ἔσχατον

τὸν οὐδόν· τὸν βατῆρα ὁδοποιόν

τόν ῥα· τὸν δή

τὸν σόν· τὸν ἴδιον. τέρ[τρε]μονα, τὸ τέλος

30. τό νυ γὰρ κατεάξαμεν· τοῦτο γὰρ τὸ δόρυ κατεάξαμεν

τόνῳ· λίαν [τέρατι

τοξεύομαι· ἀποστεροῦμαι....

τοξεύοντο· τόξα ἔτεινον

Τοξίου βουνός· τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Σικυῶνι. βέλτιον δὲ ἀκούειν τὴν ἐν Δελφοῖς Νάπην λεγομένην· ἐκεῖ γὰρ καὶ ὁ δράκων κατετοξεύθη. καὶ ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς τάφος ἐστὶ τοῦ Πύθωνος

35. τόξον· κυρίως αὐτὸ τόξον. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη

τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς· συστρέφειν αὐτάς

τοξόται· οἱ δημόσιοι ὑπηρέται

τοξότα λωβητήρ· διὰ τόξων λωβώμενε, καὶ βλάπτων· ἀφ' οὗ τὸν δειλὸν λέγει

τοξότης· πολεμιστής

40. τόξου πῆχυν· τὸ ὅλον τόξον, κατὰ ἀντεπέκτασιν τῆς νευρᾶς

τό οἱ· ὅπερ αὐτῷ

τὸ ὄντως· τὸ ἀληθῶς

[τόσσα μέμηλε· τοσαῦτα φροντίζει]

τὸ ὅσον ἐπ' ἐμοί· τὸ κατὰ δύναμιν

45. τοπάζει· εἰκάζει. ἱδρύει. ὑποπτεύει. στοχάζεται [ἢ τοθάζει]

τὸ παράπαν· παντελῶς

τὸ πάροιθεν· τὸ πρὸ τούτου

τὸ παρὸν εὖ τίθεσο· παροιμία, ἧς καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ μνημονεύει

τοπάσαι· ὑπονοῆσαι. ὑπολαβεῖν

50. τοπαστέον· ὑποληπτέον. ὑπονοητέον

τὸ περιόν· πλῆθος

τοπήϊα· ὅπλα νεώς, σχοινία, τοπεῖα, κάλοι

τὸ πρὸς ἀκτῖνα· τὸ πρὸς ἀνατολήν

τὸ προμηθέ[υ]ς· τὸ προνοητικόν

55. τὸ προσεχές· τὸ ἐγγύς

SCR. 25. Philippid. fr. I 3 vol. IV p. 470. 26. Θ 342. 29. Soph. Antig. 45 Σ 544. Cf. Philol. XI p. 397. 30. Ν 257. 35. Δ 105 — Β 718 Herod. I 73 — Plat. Legg. VII 815 A. 36. Ar. Lys. 8. 37. Ar. Ach. 54. 38. Λ 385. 39. Soph. Ai. 1120 al. 40. Δ 375. 41. Callim. Del. 31. 43. Β 25. 46. Pherecr. fr. III vol. II p. 311. 47. σ 274. 48. p. 340 E. 49. Plat. legg. III p. 691 D. 52. Callim. Del. 315.

ADNOT. 25. Poll. X 36 (Herod. IX 118). 29. [τρε] Mus. Confundit *TONCON* et *TEΛCON*· τέρμονα, τέλος πέρατα (Ν 707 Σ 544). 31. τόνῳ] Apollon. Dysc. de adverb. 578, 1. — τέρατι i. e. πέρατα ad gl. 1129 retraho. 32. Sc. χρημάτων. Cf. Plut. Mor. p. 6 D. βαλάντια τοξεύειν. 34. Τοξιούβονος cod., Τοξίου βουνός Mus., Τοξίου (pro Λοξίου) βωμός Dobraeus LDindorf. Thes. VII c. 2293 C et Meinek. Philol. XII p. 625, qui nunc Τοξίου tuetur in diatrib. Callimach. p. 154 seq. Τοξίας ponit Theognost. p. 42. 22. — De Nape vid. schol. Pind. Pyth. I et Meinek. l. l. 36. Phrynich. app. soph. p. 25, 8 Phot. 595, 2. „Long. Pastor. IV p. 278 Alciphr. ep. 3 p. 318 Eustath. Opusc. 106, 26" Thes. 37. Bekk. AG. I p. 234, 15 schol. Ar. Ach. 54 Phot. 595, 4—6 Boeckh. Oecon. Ath. I p. 292. 38. Apoll. lex. p. 154, 1. 40. πῆχυ cod., em. Mus. 41. 42. Infra τῷ οἱ et τῷ ὄντι. 43. τόσσα Mus. 44. δύναμιν τὴν ἐμὴν Mus. 47. 48. Seiunxit Mus. et παροῦν εὐτίθεσο recte mutavit in παρὸν εὖ τίθεσο. 50. ὑπομονητέον cod., em. Albertus. 52. παρὰ Λάκωσι schol. Callim. Del. 315 Ahrens Dial. II p. 191 Boeckh. *Urkund.* p. 144.

τὸ πρῶτον· τὸ πρεσβύτατον
[τοπυργίαις· ἐμπυρισμοῖς]
τό ῥα· ὅπερ δή
τόρβηλος· μεμψίμοιρος
1160. Τόργιον· ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες. ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τόργοι
τόργος· εἶδος γυπὸς αἱματοῤῥόφου. ἔστι δὲ καὶ ὁ γὺψ παρὰ Σικελιώταις
τορεῖν· τορῆσαι, τρῆσαι, τεμεῖν
τορέλλη· ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ Θρᾳκικόν
τορκιμόν· τὸ βαρὺ καὶ μισητόν
65. τόρμη· εὐθὺς δρόμος κατὰ τέχνην. καὶ στροφή. καὶ σύμπας (δρόμος)
τορμίς· ἡ δέσποινα
τόρμος· ἡ πλήμνη τοῦ τροχοῦ, εἰς ἣν ὁ ἄξων....
τορνεύει· γλύφει
τορνευταί· γλύπται
70. τόρνος· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται
τορνῶσαι· περιγράψαι, κυκλῶσαι
τορνώσας· τῷ κύκλῳ περιγράψας
τορνοῦμαι δὲ πρὸς μέτρον· ἀντὶ τοῦ περιγράφομαι
τὸ ῥόθιον· τὸ κῦμα
75. τόρον· λιθ(οκοπ)ικὸν σκεῦος. ἢ μεγαλόφωνον
τορόνος· τόρνος. Ταραντῖνοι
τόρος· ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν. καὶ εἰς ὃ ὁ στελεὸς ἐμβάλλεται
* τορόν τι· ὀξεῖα
[τορύῳ· ἐργαλείῳ. ὀξεῖ, ἀκριβεῖ, τρανῷ, ἰσχυρῷ, μεγάλῳ]
80. τόῤῥα· ὅπερ δή
[τόρτυρα· τῶν κεραμίων προμήκης πυθμήν]
τορτυρόμενον· νιφόμενον
τορύνη· σιτῶδές τι
τόσα καὶ τόσα· ἢ τοσαῦτα
85. τὸ σέλας· ἡ ἔκλαμψις
τὸ σίνεσθαι· τὸ βλάπτεσθαι

SCR. 58. δ 66. 60. Cf. Diod. Sic. XX 89. 61. Callimach. fr. CCIV, ubi κανθώδει videtur κυθνώλη corrigendum. 68. Ar. Thesm. 54. 70. e. g. Eur. Bacch. 1067. 73. Tragici poetae? 77. Philyll. fr. I vol. II p. 863. 84. Plat. Phaedr. 271 D Demosth. 1307, 19.

ADNOT. 57. το aliunde vocabulo πυρκαϊαῖς adhaesisse vidit Albertus. Supra πυρκαϊά· ἐμπυρισμός. 58. τό ῥά ut solet Hes. codex. 59. Negat expediri posse Lob. Proll. 109. 61. Schol. Lyc. 88 Phot. 595, 24 — Κυπρίων τόργος· γύψ Bekk. Anecd. III p. 1095 in Thes. praetermissus. 63. τορελλῆ cod., em. Salmas. coll. σορέλλη. Cf. Th. Bergk. Com. vol. II 2 p. 1034. 64. Imo τὸ ῥίγιον vel τὸ ῥιγηλόν. Secundum Io. Malal. p. 270, 9 περσιστὶ Τορκὶμ βασιλεὺς ἑρμηνεύεται; sed hoc alienum videtur. 65. (δρόμος) Is. Vossius et Kusterus merito probante Alberto, coll. ἐκ τορμῶν· ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου. Wesseling Diod. I p. 121. 66. Infra τροφημ., δέσποινα. ἡ μήτηρ .τροφός· δεσπότης ἢ μήτηρ et τρόφιμον. ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον, alia complura Thes. VII 2517, quorum ope Is. Voss. coni. τροφίς. Conicio ΤΟΡΜΙC literarum traiectione ortum esse ex truncato vocabulo Aeolico ΔΟ|ΜΟΡΤΙC. 67. ἐνήρμοσται addit Phot. 595, 25 Eustath. 598, 22 Suid. qui cum τόρνος confundit. Cf. Hesych. ἐσκόροδοι. σκόρθοι. γαρνόν. 72. περιέγραψεν cod. περιγράψας Mus. Videtur glossa τορνώσαντο Ψ 255 excidisse, quam scholia κύκλῳ περιέγραψαν interpretantur. 73. τορνῶμαι cod. 75. Confundit τόρον et τορόν. — λιθικόν cod., em. Hemsterh. ad Poll. VII 192 p. 831 b coll. Eustath. p. 1533, 10. Infra τορόῳ et τόρος. Lobeck. rhem. p. 56. 136. 288. 76. Lobeck. Proll. p. 241. Ahrens II p. 123, qui cum πέλεθρον confert. Comparari etiam alia possunt, ut κάναδος· γνάθος, σκόροδος· σκόρθος. φερένα· φέρνη. Τελεμησσῆς pro Τελμησσεῖς ap. Aristoph. fr. p. 1159. 77. Phot. 596, 6 EM. 78. ὀξύ Mus. Latet aliud. Ordo τοροτί postulat, quod τοροτίξ scribendum videtur et ex Ar. Avv. 260 depromptum. 79. Imo τόρῳ quod cum τορῷ confundit. 81. Imo γοργύρα. 82. Hainebach. p. 9. 83. πορύνη? 86. Supra ἐπὶ τὸ σίνεσθαι.

τὸ σκάφος· τὸ πλοῖον

τόσσον· τοσοῦτον, τηλικοῦτον. λέγεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ

τὸ σὸν μένος· τὴν σὴν ὀργήν

90. τοσοῦτον· ὅλον τοῦτο

τὸ σταῖς· τὸ ἄλευρον

τόσῳ μᾶλλον· ὅσῳ πλέον

τὸ τάχος· συντόμως

τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών· εὐρὺ καὶ μέγα μοι χάσμα γῆς γένοιτο, ἵνα με δέξηται· ὅπερ ἐστὶν ἀποθάνοιμι

95. τὸ τεῦχος· τὸ σκεῦος

τὸ τηνικαῦτα· τὸ τότε

τὸ τί· διατί

τοῦ· ἄρθρον προτακτικόν

τοῦ δὴ πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται· τοῦ καλουμένου κομήτου ἀστέρος

1200. τοῦμα· στόμα

τοὐμοῦ· τοῦ ἐμοῦ

τοὐμφανές· φανερόν

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο· τὴν τριακάδα λέγει. τὸν μῆνα ἔχειν φησὶ ἡμέρας εἰκοσιεννέα, ὥστε τὴν τριακάδα μέρος ἔχειν καὶ τοῦ παρῳχηκότος καὶ τοῦ ἐπιόντος μηνός

τοὔμπαλιν· τὸ ἐναντίον, ἀνάπαλιν, ἔπειτα πάλιν

5. τοὔνεκα· τούτου χάριν, τούτου ἕνεκεν

τούνη· σύ. Λάκωνες

τοῦ παντὸς ἀξιόλογον· τοῦ παντὸς κύριον

τοὔργον· τὸ ἔργον, κατὰ συναίρεσιν τῶν φωνηέντων

τοὐρθόν· τὸ ὀρθόν

10. τούς· ἄρθρον προτακτικόν. καὶ ἀντὶ τοῦ οὔς· καὶ ἀντὶ τοῦ τούτους

τουσοίρ· φύσκη πλήρης κριμνῶν, στέατος, αἵματος

τοὺς ἐμβόλους· τὰ ἔμβολα τῶν νεῶν. καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν

τοὺς ἐν τέλει· τοὺς ἐν τιμῇ καὶ ἀρχῇ

τοὔσχατον· τὸ ἔσχατον, καὶ μέγιστον

15. τουτάκις· τοσαυτάκις, ὅπερ ἐστίν ....

τουτί· τοῦτο

τοῦτις· ὁ κόσσυφος

τοῦτο μέν· ποτὲ μέν

τοῦτο Πύθιον· τοῦτο πρῶτον καὶ ἔσχατον

20. τουτῶ· ἐντεῦθεν. Λάκωνες

τοῦφος· τάφος

SCR. 87. Demosth. p. 128, 21. 89. *Z* 407. 91. Eupol. fr. XL p. 561. 94. *Δ* 182. 99. *Δ* 77. 1203. *ξ* 162. 4. Eur. Hec. 783. 5. *A* 96. 8. Eur. Hec. 1112. 9. Eur. fr. 205. 10. *E* 423 *A* 191. 12. Herod. I 166. 13. Herod. III 18. 16. Eur. Cycl. 169 Aristoph. fr. V p. 1049. 19. Proverbium. 20. Theocr. I 45.

ADNOT. 1200. Aeoles *στύμα*, quod Theocrito restitutum est in XXIX 25, et memoratur ap. Greg. Cor. p. 585. 637. Hinc facilem explicatum habet Laconica forma *τοῦμα* pro *στόμα*. Nam *τοῦμα* idem foret atque *στῦμα tentigo*, quod ipsum est glossematicum, *τούμμα* vero vel *στούμμα*, q. v., vocabuli *στύμμα* foret forma Laconica. 6. *τουνή* cod., em. Ahrens Dial. II p. 126. 248. 9. *τοῦθρον τὸν ὄρθρον* cod., *τοῦρθρον· τὸ ἄρθρον* Mus. Ad Eur. Cycl. 169 *τουτί τ' ὀρθὸν ἐξανιστάναι* si bene memini retulit Ad. Kirchhoff. Correxi in Philol. XI p. 396 et indicavi glossam fluxisse ex Eurip. fr. 205 Nck. *ἀλλ' ἡ φύσις καὶ τοὐρθόν*. Cf. Meinek. Philol. XII p. 622. 11. *κρημνῶν* cod., *κριμνῶν* Sopingus, *κρομμύων* Guyetus, *κρεῶν* Palmerius. Glossam Laconicam corruptam esse docet ordo confusus, qui *τουσείρ* vel *τουσάρ* postulat. 12. Explicui haec in adnot. ad gl. *ἔμβολον* vol. II p. 74, 15. 15. *Δωρικόν* addit Lobeck. Proll. p. 319. 20. *τοῦτο* cod., *τούτω* Koen. Greg. Cor. p. 353, em. Ahrens Dial. II p. 374 n. 21. *τοῦφος· τῦφος* corrigit Ahrens Dial. II p. 126. Defendit Lob. rhem. p. 45, *τοῦφος τῦφος* pro *τύμβος* dici statuens et comparans *τύφω stufa, étuve, stofen*. Cf. *στοῦπος*. —*τόφος* (Dorice) Meinekius, recte, ni fallor.

τόφρα· ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου τοῦ χρόνου. καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα ἢ ἄχρι, ἢ ἕως. ἢ ἵνα
τόφρα δέ· τηνικαῦτα δέ
τραγαλέον· διεῤῥωγότα
1225. τραγᾶν· οὕτω τὸ ἀκαρπεῖν τινες τῶν γεωργικῶν· οἱ δὲ μενῶν νόσον. καὶ τῆς φωνῆς τὸ πάθος
τράγαις· Αἰολεῖς [οὕτω λέγονται ἀπὸ λίμνης, ἣ καλεῖται Τραγ(άσ)η
Τραγασαῖοι ἅλες· οἱ ἀπὸ Λεκτοῦ
τραγεῖον· πόας εἶδος
τράγη· πεπληγμένη. πεπηγυῖα
30. τραγηφόροι· αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο
τραγίζειν· τὸ τραγᾶν τῇ φωνῇ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν παίδ[ί]ων
τραγικῆς· .... τραγῳδῶν ᾄσματα
τραγικὸν πάθος· μεστὸν συμφορᾶς
τραγικὸς πίθηκος· παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων
35. τραγιστάς· τοὺς τὰ ἱερεῖα κλέπτοντας
τραγοπώγων· πόας εἶδος
τράγους· σατύρους, διὰ τὸ τράγων ὦτα ἔχειν
τραγῳδεῖν· χορεύειν
τραγῳδία· χορεία. κωμῳδία
40. τραγῳδός. χορευτής. κωμῳδός
* τρακτεύει· μηχανᾶται
* τ(ρ)ακτωρία· μηχανουργία
Τραλλεῖς· οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾷκες τοῖς βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φονικὰς χρείας πληροῦντες
τραλλόν· πικρόν

SCR. 23. *Λ* 609. 31. Hippocr. 1175 F Aristot. HA. VII 1 de gen. anim. V 7. 34. (αὐτο)τραγικός Demosth. 307, 25. 40. Ar. Vesp. 1489.

ADNOT. 22. Apoll. lex. 154, 5, unde τούτου καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ χρόνου. ἢ correxi. — ἵνα] schol. Apoll. Rhod. III 807. 24. *Ϝραγαλέον* Ahrens II p. 56. τρηγαλέον· διερρωγότα (l. *Ϝρηγ.*) et ὑρειγαλέον· διεῤῥωγός conferebat Valcken. ep. ad Roev. p. LXVII. Tertium in Theognosto 23, 13 male ὑρραπλέα (h. e. *Ϝραγαλέα*) scriptum est; rectius vero Ahrens Philol. VI p. 650 substituit Boeoticum οὐρειγαλέον sive *Ϝρειγαλέον*. Vide gl. υ 812. 25. ἀμπέλων νόσον Gesnerus coll. Theophr. I 5, 5 Aristot. de gen. anim. V 1, 18, all. — φωνῆς πάθος] Alex. Aphrod. Probl. I 125. 26. τράγαι Mus. Τραγασαῖοι ἅλες· οὕτω et Τραγάση pro Τράγη Meinek. ad Steph. Byz. p. 722. Imo τράγαις· (τραγᾶς) Αἰολεῖς. Τραγασαῖοι ἅλες· οἱ ἀπὸ Λεκτοῦ οὕτω λέγονται ἀπὸ λίμνης, ἣ καλεῖται Τραγάση. 27. Τραγάσαι· οἱ ἅλες. οἱ ἀπὸ Λέσβου cod., em. Meinek. p. 722 coll. Strab. XIII p. 605 Ath. III p. 73 D. 28. τράγιον Diosc. IV 49. 50. Plin. XIII 21, 36 XXVII 13, 115 Galen. XIII p. 236. ‚Sprengel hist. rei herb. I p. 185 Fraas synops. p. 182.' Thes. 29. πεπλεγμένη Sopingus, quod probat Albertus ad τεταργανωμένη (quid ni ad τάρπη?) referens; cf. Lobeck. Proll. p. 178. Rectius τραγανή· πεπηγμένη Meinek. in excurs. 2 ad Steph. Byz. p. 722; sed locus nondum persanatus. Conicio: τρα(φερ ή)γῆ· πεπηγυῖα. Sic Cyr. 63. 30. *hirquitallire*, unde *hirquitalli* dicti, vertit Censorinus de die natali c. XIV p. 36 ed. Olahn. Glossae: τραγεων ταις αρχηνηβιοσος, quod Mueller ad Festum p. 101 corrigit τραγίζων παῖς. ἀρχὴν ἥβης, Scaliger et Gronov. Obss. in scr. eccles. p. 84 ἀκμὴν ἡβώσας. 32. τραγική Mus. Exciderunt verba τραγῳδεῖν εἰδυίας (vel εἰωθυίας) apud Cyr. 63 Phot. 597, 19 servata. 33. ἀξίας cod., em. Phot. 589, 2. 35. Greg. Cypr. proverb. III 85 Leutsch. ad Mich. Apostol. XVII 32 p. 695. 36. Diosc. II 173 Plin. HN. VII 7, 1 XXI 13 XXVII 13 Hippiatr. p. 213, 5 Ducang. Gloss. p. 1620 Fraas synops. p. 196. 39. 40. Confundit τραγῳδός et τρυγῳδός. 41. 42. Omisit Mus., sed μηχανᾶται confodere oblitus est. τρακτεία Thes. VII c. 2350. 41. Τράλλεις Mus. perperam ni fallor. Valesius conferri iubet Diod. XVII 65, ubi libri Τραλελεῖς, Τραλεεῖς. Τράλλεις Theopomp. ap. St. Byz. 630, 15, ubi libri consentiunt in Τράλλες (Τράλλεις V et dubitanter Lobeck. Parall. p. 70). Meminit iterum St. Byz. s. v. Βῆγις; cf. Strab. XIV 649 (= 960 B) Iamblich. V. Pyth. p. 146 Plutarch. Ages. XVI Apophth. p. 211 D (ubi pro Τρωαδεῖς legunt Τραλλεῖς) Liv. XXXI 35 XXXIII 4 XXXVII 40. 42. Τραλλέων πικρῶν?

τράμις· τὸ (τ)ρῆμα τῆς ἕδρας. ὁ ὄῤῥος. τινὲς ἔντερον. οἱ δὲ ἰσχίον

τράμπις· ναῦς ἄκατος. πορθμίς. τινὲς πλοῖα βαρβαρικά

1245. τρανές· σαφές. ἀληθές

τρανίαν· αὐλὴν ἐν ὁδῷ μεγάλην

Τρανιψοί· ἔθνος Θρᾴκιον

τρανός· σαφής. ἀληθής

τρανόν· ἑξαμηνιαῖον πρόβατον

50. τράπε· ἔτρεψεν

* τραπεζῆες· οἱ πρὸς ταῖς τραπέζαις λιχνεύοντες. καὶ οἱ ἐπιτραπέζιοι. καὶ οἰκουροί. [λύσις τῆς τοῦ σώματος συνεχείας κατὰ μικρόν τι μέρος τῆς συναφείας διακοπείσης

* τραπεζίας· παρὰ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους

* τραπέζιον· παρὰ τοῖς γεωμέτραις σχῆμα, τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας ἴσας

τραπεζεύς· παράσιτος ἄκλητος

55. τραπεζίτης· κολλυβιστής, κερματιστής, δανειστής

τραπεζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος· ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος

τραπεζώ[ν]· ἱέρειά τις Ἀθήνησιν

τραπεζίτην Πάριν· τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν καὶ ἀτιμάσαντα τὸν Μενέλαον

τραπείομεν· τερφθῶμεν

60. τραπελιζόμενος· συνεχῶς ἀναστρεφόμενος

τραπέμπαλιν· ἐνηλλαγμένως, ἢ παρηλλαγμένως

τραπέοντο· ἐπατοῦντο, παρὰ (τὸ) τροπὴν λαμβάνειν τὸν βότρυν πατηθέντα

τραπέουσι· πατοῦσιν ἐπὶ τῇ ληνῷ

τράπηκι· δόρατι

SCR. 43. Hippon. fr. 84 p. 607 Archiloch. fr. 194 p. 575. 44. ADN. 45. Soph. Ai. 23. 47. Theopompus ap. St. Byz. l. l. 48. Moschion. trag. fr. 9, 1 p. 634. 50. *E* 676. 51. 52. ρ 309 *X* 69. 55. Eupol. fr. XXXIX p. 479. 56. Philemon. fr. II p. 18 Menand. IV p. 223. 58. Trag. fr. 213. (παρα)τραπεζίτην Meinekius. 59. *Γ* 441. 61. Dioni Cassio XLVII 40 reddidit LDindorf. Legitur nunc in Pherecr. fr. LVI p. 354. Plutarcho de facie in luna c. VII 7 restituit Meinekius. 62. Hesiod. scut. 301. 63. η 125.

ADNOT. 43. (τ) Gesnerus, ῥῆγμα Mus. 44. De acc. Arcad. p. 33, 9; de re schol. Nic. Ther. 268 schol. Lycoph. 97. 45. Schol. Soph. Ai. 23 Phot. 598, 7. 46. Cf. ταυτέας. Videtur stationes s. mansiones dicere, in quibus ovillum pecus stabulabatur. *T* ex *F* natum; ῥᾶνα· ἄρνα Hes. Cf. 1249. 47. *Τράνιψοι* contra Herodiani ap. Arcad. p. 98, 1 praeceptum accinit cod. Rehd. Steph. Byz. p. 496, 1. In Xen. Anab. VII 2, 32 libri meliores *Τρανίξαι* porrigunt. 49. Sunt quidem tales glossae non temptandae; sed suspicor *Ϝράν* (= ῥήν) aut πρατάν legendum esse. 51. τις τοῦ cod., em. Mus. Ad τραῦμα refert Palmer. 52. τραπεζῆας HSt., possis quoque τραπεζίτας (—είτας) de quibus cf. Poll. III 84 EM. 763, 46 Theognost. 45, 21 Cram. AO. II 292, 27. 416, 32. — π —τρυφομένους cod., περὶ —τρεφομένους Mus., παρὰ Scaliger. 56. Iuba ap. Ath. IV p. 170 E Phot. 598, 14 Poll. III 41 VI 13. 57. Harpocr. p. 177, 11 Bekk. AG. I 307, 1 Phot. 398, 8 EM. vocant τραπεζοφόρον. — [ν] Meurs. Att. lectt. IV 11 p. 187 et Sopingus, probante Lobeck. rhem. p. 319 et Thes. VII c. 2364 A. 58. τραπεζείτην Nauck. fr. adesp. 213 p. 686 parum probabiliter. *Τραπεζώτην* ex ordine Vossius, forte τραπεζώστην Πάριν, ab ὠθέω. —τὴν Μενελάου Mus. sine caussa. 59. Cave mutes Apoll. lex. p 154, 9. 60. ἢ τροπαλιζόμενος Mus. addit. Glossam praeeunte Heinsio (ἐν)τροπαλιζόμενος scribit Lobeck. Proll. p. 105 admitti tamen etiam τραπελιζόμενος posse non negans. 61. τραπένον πάλιν cod., h. e. τραπένπαλιν vel potius τραπέμπαλιν, quo de voc. cf. GDindorf. in praef. ad Aeschyl. ed. III p. LVII n. 62. τράπεον et ἐπάτουν Apoll. lex. p. 154, 11, quod referendum ad Hesiodi Scut. 301 ἐτράπεον. Cf. τροπέοντο. — (τὸ) Mus. 64. Cf. τράφηξ· τὸ δόρυ et τρόπηκος.

1265. * τραπεῖν· ληνοπατεῖν
τραπῆναι· στραφῆναι, πεισθῆναι
τραπητός· ὁ οἶνος
τραπομένους· τρεπομένους
τράποντο· εἰς φυγὴν ἐτράποντο
70. τραπῶ· ἀπέλθω
τραρόν· τ[ρ]αχύ
τρασιά· ἡ τῶν σύκων ψύκτρα, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ἤγουν τόπος, ἔνθα ξηραίνουσιν αὐτά
[τρατικόν· θρηνητικόν, λυπηρόν]
τραυλίζει· ψελλίζει
75. τραυλόν· ἡδύ. λεπτόν
τραυλός· ψελλός, τὴν γλῶτταν βεβλαμ(μ)ένος
τραῦμα· πληγή. ἕλκος. μώλωψ
τραυματίαι· σφαγαί. τετρωμένοι
τραύσανον· ξηρὸν πᾶν. ἢ φρύγανον
80. Τραῦσος· ἔθνος Σκυθικόν, οἳ τοὺς μὲν γεννωμένους ἀτιμάζουσι, τοὺς δὲ τελευτῶντας κατευφημίζουσιν
τράφαλλος· ὁ χλωρὸς τυρός. οἱ δὲ τραφαλλίδα
τράφεν· ἐτράφησαν
τραφερήν· ξηράν. τὸ γὰρ πῆξαι θρέψαι λέγουσιν
τραφερόν· πηκτόν. τρόφιμον. λευκόν. ξηρόν. πεπηγμένον
85. τράφεται· πήγνυται
τράφηξ· χάραξ. σκόλοψ. ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ. ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χεῖλος
τραφηρά· ξηρά
τράφος· τάφος
τράχε· πορεύου
90. Τραχ[ε]ίς· ἡ νῦν Ἡράκλεια καλουμένη
τραχηλιάσας· ἐναντιωθείς. ἀπειθήσας
τραχηλιῶ· ὑψῶ αὐχένα
τράχηλος· αὐχὴν τραχύς. σκληρός
τραχήλους· τὰς πορφύρας. ἔνιοι τοὺς σπονδύλους τῶν κογχυλίων

SCR. 69. Γ 422. 72. Eupol. fr. CXXXIV p. 576. 76. Herod. IV 155 Aristot. HA. I 11. 78. Thucyd. VII 75. 79. Pherecr. fr. LVII p. 354, ubi τραύξανα. 80. Herod. V 4 Nicol. Damasc. p. 378 Coraes. 82. Λ 266. 83. Ξ 308. 94. Posidipp. vol. IV p. 517 Eubul. com. vol. III p. 237 Arched. com. fr. II 4. 5 vol. IV p. 436.

ADNOT. 67. Vide τραπέοντο. 70. τράπωμαι Cyr. 63. 71. [ρ] delevi. Doricum enim est pro τρηρόν, ὀτρηρόν, ut vidit Ruhnken. in auctario. Supra habuimus ταρόν· ταχύ h. e. τραρόν. 72. Supra ταρσιήν· τὴν τρασιάν. 73. τραγικόν Mus. 74. Moeris Att. p. 371. Mox ἡδύ λεπτόν de voce hirundinis intellego. 76. (μ) Mus. 77. Huc Palmerius retrahit verba λύσις — διακοπείσης in gl. 1251 male illata. 78. Confundit τραυματεῖαι et τραυματίαι. 79. Supra γάρσανα· φρύγανα. Κρῆτες. Τραύξανα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα. οὕτως Φερεκράτης Phot. 598, 20 Suid EM. 764, 29. Cf. Lobeck. rhem. p. 136 Proll. p. 175 Path. El. p. 494. Hasius in Thes. VII c. 2368 D affert voc. ex Dioclet. edict. de pretiis rer. ven. p. 33, 12 Momms. 80. Imo Τραυσοί, ut Steph. Byz. 632, 1. Cf. interpp. Gotting. ad Zenob. V 25 vol. I p. 128. 81. Pierso ad Moer. p. 370. 82. ἐτράφησεν cod., em. Alb. et Pearso. 83. Apoll. lex. p. 154, 6. 84. Ad πεπηγμένον cf. τράγη, quod supra correxisse mihi videor scribendo τρα(φερή) γῆ: πεπηγμένη, πεπηγυῖα. 85. Ahrens II p. 117. Dorice pro τρέφεται. 86. χάραξ] cf. τροφῆς, quod τρόφηξ scribendum. δόρυ] Cf. supra τράπηξ, schol. Lycophr. 1001 et Tzetz. ad h. l. — χεῖλος] Tzetz. ad Lycophr. 641 EM. Boeckh. *Urkund.* p. 103. 87. τραφερά Mus. 88. τράφος· τάφρος Guyet. et Salmas. Cf. Ant. Schulting ad Gloss. nomic. v. φόσσα et Ducang. Sed τάφος etiam pluribus defendit Lobeck. Path. El. p. 493. Dialectus Cretica est, si Rho epentheticum potius est, quam nativum. 89. Supra θρακτικόν· πορευτόν, quod itidem Doricum est. Cf. Ahrens Dial. II p. 113, 1 p. 117. 90. Τραχής codex, h. e. Τραχεῖς vel Τραχίς; Τραχίν Mus. 93. Coniunxi τράχηλος et τραχύς ad eandem glossam. Nisi * τραχύς· σκληρός malis. 94. τράχηλοι· τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτω Ποσείδιππος Phot. p. 598, 24 EM ex Athen. III 87 F. Vide Meinek. Com. III p. 237. Cf. ταραντῖναι.

1295. τρέ· σέ Κρῆτες

τρεῖν· φοβεῖσθαι. φεύγειν

τρ[ε]ίς ἕκαστον ἀΰσας· τρ[ε]ίς ἕκαστον φωνήσας καὶ ἀνακαλεσάμενος. ἔθος γὰρ ἦν ἐν τοῖς τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς τεθνηκότων τὰς ψυχὰς μετακαλεῖσθαι κατὰ τὸν ἀπόπλουν

τρεῖς θεοί· παρὰ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν ὅρκῳ τέτακται. ἔνιοι κατὰ τὸ Ὁμηρικόν

Τρεμ[ε]ιλία· ἡ Λυκία

1300. τρέπει· μεταστρέφει

τρέπεται· ἀλλάσσεται. μεταβάλλεται

τρεπόντων· ἐπιστρεφόντων

τρεπτότητος· τροπῆς

τρέπω· διώκω. ἢ φεύγω

5. τρέσ(σ)αι· φυγεῖν φοβηθῆναι

τρεσ(σ)άντων· φοβηθέντων. ἢ διὰ δέος φευγόντων. καὶ τρέσσοντες ὁμοίως

τρέστης· δειλός

τρέφειν· ἔχειν. πηγνύναι. καὶ τρέφεται. ὁμοίως

τρέχειν· ἀγωνίζεσθαι

10. τρέχνος· στέλεχος, κλάδος, φυτόν, βλάστημα

τρέψαν· μετέβαλλον

τρέψειαν· νικήσειαν. πατάξειαν

τρέψομαι· ἔξω πορεύσομαι. διώξω

τρηγαλέον· διεῤῥωγότα

15. τρήματα· τρυπήματα

τρη[σ]μα[σ]τικτάς· κυβευτάς. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων

τρη[ι]ρόν· ἐλαφρόν. δειλόν. ταχύ. πλοῖον μικρόν

τρήρων· δειλή. περιστερά. ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστιν φοβεῖσθαι· δειλὸν γὰρ τὸ ζῶον καὶ ταχύ

SCR. 96. *Ε* 256. 97. ι 65. 1301. γ 147. 5. *Ν* 515. 6. *Ξ* 522 Tyrtaei fr. 11, 14 Bgk. 8. Soph. Trach. 817. Cf. schol. In Eurip. fr. 326, 6 varia lectio ἔχειν pro τρέφειν oblinet libros, nec non ap. Pind. Ol. XI 99 — ι 246. 12. Θ 451? 13. Eur. Hippol. 1066? 15. Plat. Gorg. p. 494 B. 16. Soph. fr. 99 Ahr.

ADNOT. 95. Supra τέορ· σοῦ. Κρῆτες. Pro *TFE* (Sanscr. *tva*) capit Ahrens Dial. II p. 51. 254. Saepissime observavimus ρ̄ Cretensium more inculcatum, e. c. ἄτρεγκτος, δεδροικώς, Γιγρών (pro Γιγών h. e. גִּיחוֹן), βρίτος (= ἔτος, Boeotice *F*ίτος), κορθώ, φρυγά (φυγή), δρύεται, στράχυς, τράφος, χρεῦμα, πιφραύσκω, quamquam horum vocc. quot librariorum lapsui imputanda sint non liquet. 97. τρεῖς bis cod. Mus., em. Heinsius. Post ἐν τοῖς, quod Mus. induxerat, ἐναγίσμασι vel tale quid excidisse suspicatur Schowius. Sufficit in αὐτοῖς mutare. — Locus Homericus postulat ἀΰσαι, sed obstat interpretatio. 97. 98. Separavit Mus. 98. Male Petit. Legg. Att. p. 349 verba ἔνιοι κατὰ τὸ Ὁμηρικόν ad gl. 97 retrahi iubebat. Intellege versum αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, et ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω. Cf. Poll. VIII 142 et Buttmann. ad Demosth. Mid. p. 578 Rsk. [§ 54 a]. 99. Τρέμεινα· ἡλικία cod., em. Is. Vossius ne quis de τέρεινα cogitet. Apud Theognost. p. 12, 15 pro Τρέβλος corrigo Τρέμιλος. 1305. 6. (σ) duplicavi. Mox τρέσοντες aut τρέσαντες malo. 7. Theognost. p. 12, 15. 8. ἔχειν] Casaub. in Ath. p. 549. 10. τρέγχος *truncus* Lob. Parall. p. 346 rhem. p. 302. Cf. τέρχνεα· φυτὰ νέα et Salmas. ad Dosiad. Anth. Pal. XV 25, 6. Apud Theognost. 12, 15. 16 bis eadem glossa repetitur: τρέρεθα· φυτὰ νέα (τρέτραθρα Zonar. c. 1749, lege τρέχνεα) et τρέχωνος (l. τρέχνος) κλάδος φυτὸν βλάστημα. Recte Zonar. c. 1740 τρέχνος. 14. Lob. Path. El. p. 134 Proll. 100 n. *T* ex *F* natum esse vidit Ahrens Dial. II p. 56. Cf. adn. ad τραγαλεόν. 16. τρησμαστικτάς cod., em. Poll. IX 96: παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ταύτῃ τῇ παιδιᾷ χρώμενοι τρηματίκται τὴν προσηγορίαν εἶχον; τρηματῖται minus recte Eustath. 1084, 5. 1397, 22. Cf. Ahrens Dial. II p. 93. — ἀντὶ cod., ἀπὸ Mus. 17. Confundit τρηρόν, quocum conf. ὀτρηρός τραρόν ταρόν, cum τρίηρον vel τριήριον, quod infra memoratur et s. v. τερρητόν latere suspicantur. Cf. Lobeck. Path. El. p. 81 (Epimer. I 301 Orion. 121, 9) Curtius Etym. p. 191.

τρήρωνες· περιστεραί

1320. τρήρωσι· περιστεραῖς

[τρήρ[σ]ωνα· δειλήν. ἀπὸ τοῦ ..... τρέμειν]

τρητοὶ λοβοί· τὰ ἀλόβα. τὰ γὰρ ἐνώτια ἐλλόβια, διὰ τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς ἐνίεσθαι

τρητοῖο λίθοιο· εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν λίθους, ἵνα ἐξ αὐτῶν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτωσιν οἱ ναῦται

τρητοῖς ἐν λεχέεσσι· τοῖς κατὰ τὰς ἁρμογὰς τετρημένοις, ἢ ἱμαντωτοῖς. ἱμᾶσι γὰρ ἐνετείνοντο αἱ κλῖναι, ὡς καὶ τὰ βάθρα

25. τρητοκουρήτας· γνησίας γυναῖκας. οἱ δὲ παρθένους

τρητὸν ἔλαιον· διὰ τὸ κοίλωμα ἔχειν τὸν ἄγριον ἔλαιον

τρηχαλέῳ· τραχεῖ

τρηχεῖα· τραχεῖα. πολλὰς ἐξοχὰς ἔχουσα

τρηχεῖαν· τραχεῖαν. καὶ τὰ ὅμοια

30. τρηχὺ νόημα· σκληρὸν νοῦν

τρί· κατὰ τοῦ πολλοῦ τοῦτο προστίθεται

τρία Θηραμένους· ἄντικρυς τὰ τοῦ Θηραμένου(ς) ἐπιζήμια ἐκτέθεικεν

τρίαινα· δόρυ τρεῖς ἔχον ἀκμάς

τριαινατῆρες· ἀντὶ τοῦ ἀροτριοῦντος

35. τρία καὶ δύο· ἐπὶ κράσεως πότου. δύο δὲ ἦσαν κράσεις· τρεῖς μὲν ὕδατος πρὸς ἕνα [οἴνου δὲ μία] καὶ πέντε ὕδατος πρὸς δύο

τριακάς· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν

τριακάτιοι· οἱ ἔφηβοι. καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν

τριάκις· ἀντὶ τοῦ τρ[ε]ίς. Λάκωνες

τριάκοντα· οὗτοι ἐχειροτονοῦντο δικασταὶ Ἀθήνησιν, οἵτινες ἐζημιοῦντο τοὺς μὴ παραγενομένους τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλησίαν

40. τριακοντόρι(οι)· πλοῖα ὑπὸ λή κωπηλατούμενα

τριᾶντος πόρνη· λαμβάνουσα τριᾶ[κο]ντα, ὅ ἐστι λεπτὰ εἴκοσι

SCR. 19. μ 63. 20. Ε 778. 21. Ψ 855. 22. Ξ 182. 23. ν 77. 24. κ 12 Γ 448. 26. *Ex poeta, ut videtur.* Thes. 28. ι 27. 29. Β 633. 32. Polyzel. com. fr. I vol. II p. 867 Aristoph. fr. VIII p. 1165. 33. Μ 27. 35. Ar. Eqq. 1187. 36. Hyperides ap. Harpocr. 37. Cyrenaei teste Eustath. p. 727, 18. 1592, 57. 38. Aristoph. fr. CLX p. 1209. 39. Phrynich. com. I p. 159 (?) 41. Epicharmus?

ADNOT. 21. Cf. Apoll. lex. p. 154, 18. τρήσωνα requirit ordo; ac τρηρσῶνα cod., em. Mus. — Lacunam indicavi explendam verbis τρεῖν τό. 22. ἀλόβατα cod., ἀλόβα. τὰ Mus. Videntur haec inducenda, aut e τὰ ἄκρα corrupta. 24. ἱμάντα· τοῖς cod., ἱμαντωτοῖς Is. Vossius. Cf. Apoll. lex. p. 154, 16. 25. Th. Bergk. in Iahnii annal. ann. 1861. — Infra τριτοκούρη, ἡ πάντα συντετέλεσται τὰ εἰς τοὺς γάμους. τινὲς δὲ γνησία παρθένος, unde h. l. τριτοκούρη· τὰς γν. corrigit LDindorf. Thes. VII c. 2473 A. 26. τὸ cod., τὸν Mus. 27. Descendit a τραχύς, ut ἠχαλέον ab ἠχήν. 31. τρή cod., τρία Mus. ‚*Prima scriptura fuerat* τρί‘ Schowius. 32. ἐκτέθηκεν cod., em. Heinsius; male ἐκτέθεικεν (Θουκυδίδης) Fritzsch. ad Aristoph. Rann. p. 231. Cf. Phot. 613, 4—14 Hes. τῶν τριῶν ἕν et Leutsch ad Diogen. Vindob. III 140 p. 41 vol. II. — (ς) Mus. 34. ἀροτριοῦντες Mus. Alius malit τριαινατῆρος, quod τριαινωτῆρος rectius scribere videtur Salmasius. Nam τριαινοῦν dicitur. 35. Phot. p. 599, 19—27. 36. σύστημα] Boeckh. C. I. I p. 140 s. ad gentilicias τριακάδας, ab tricenis quibus constarent viris ita dictas, refert Poll. VIII 111 et Hesych. s. v. ἀτριάκαστοι, ἔξω τριακάδος, ἐτριέκοψεν. 37. Τριακάτιοι· εὔφημοι cod., em. Sopingus Scaliger alii. De re cf. Nauck. Ar. Byz. p. 88. Accentum in penultima posui Ahrent. Dial. II 281 vestigia sequutus. 38. τρεῖς cod., τρίς ed. Hagen. et Iunius. Cf. Ahrens Dial. II p. 282. 39. οὕτω cod., οὕτως Mus., em. Palmerius, cui etiam ἐζημίουν debetur, probantibus Meiero et Schoemann *Att. proc.* p. 78. Phot. 599, 13 οἱ κατὰ δήμους τριάκοντα τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληξιάρχων. οὕτω Φρύνιχος. — παραγινομένους codex. 40. τριακοντόρι, πλοῖα ὑπολληκοπελατούμενα cod., τριακόντοροι· πλοῖα ὑπὸ τριάκοντα κωπηλατούμενα Mus. Restitui τριακοντόριοι e Boeckh. *Urkund.* p. 74; λη' duce codice Schowius; malim λ'. 41. τριάκοντα cod., τριᾶντα Salmas. de modo usur. p. 259 et Bentl. de Phalar. epist. p. 467, quorum ille ante Mueller. Dor. II p. 214 docuit λεπτὰ κα' dicendum fuisse, ut εἰκόσι pro numero rotundo habendum sit. Vide Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 293 et Ahrens Dial. II p. 392 n. qui τριάντα et τριάντος accinit. — (ἡ) λαμβάνουσα?

τ ρ ι ά ξ· τριακάς

τ ρ ί α Σ τ η σ ι χ ό ρ ο υ· ἔθος ἦν παρὰ πότον ᾄδεσθαι, ὡς καὶ τὰ Ὁμήρου

τ ρ ι β α κ ὸ ν ἱ μ ά τ ι ο ν

1345. τ ρ ι β α λ λ ο ί· συκοφάνται. οἱ δὲ τοὺς θωπευτικούς, ἐν τοῖς βαλανείοις (δια)τρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας

τ ρ ί β α ν ο ν· λήκυθον

τ ρ ι β ή· διατριβή. ἢ βραδυτής

τ ρ ί β ο λ α· στρεπτά. στωμύλα

τ ρ ί β ο λ ο ι· ἀκάνθης εἶδος· ὅθεν καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐν τοῖς χαλινοῖς ἐντιθέμενον

50. τ ρ ί β ο λ ο ν ἄ κ ο ν τ α· τρίαιναν

τ ρ ί β ο ν τ ε ς· λειοῦντες. ἢ φανερὰν ποιοῦντες, ἢ λείαν

τ ρ ί β ο ς· ἀτραπός, ὁδός

τ ρ ί β ο υ ν ο ς· ἔμπειρος

* τ ρ ί β ο ς· ὁδός

55. τ ρ ί β ω ν· στολὴ ἔχουσα σημεῖα ὡς γάμμα

τ ρ ί β ω ν α· στολισμόν

τ ρ ι β ώ ν ι ο ν· πάλλιον. περιβόλαιον

τ ρ ι β ω ν ο φ ό ρ ο ς· ὁ φορῶν στολήν

[τ ρ ί γ α ν ο ν· εἶδος μέτρου παρὰ τοῖς γεωμέτραις]

60. Τ ρ ί γ λ α· ἰχθῦς θαλάσσιος. καὶ τόπος τις

τ ρ ί γ λ η ν α· πολυθέατα· γ λ ῆ ν α ι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί· τρίκοκκα, τριόφθαλμα, πολυειδῆ

τ ρ ι γ λ ί ζ ε ι ν· κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων

* τ ρ ι γ λ ή ν α ς· εὐμόρφους ὀφθαλμούς

65. * τ ρ ι γ κ ῶ σ α ι· φράξαι

τ ρ ι γ λ ώ χ ι ν ι· τριγώνῳ, τρεῖς γωνίας ἔχοντι

SCR. 43. cf. Eupol. fr. III p. 481. 45. Demosth. p. 1269, 9. 48. Ar. Nubb. 999. 49. Alcaeus Ath. II p. 38 F, Theophr. passim, epist. ad Hebr. VI 8. 54. *τρίβους* Philem. com. fr. I 6 vol. IV p. 67. 57. Eupolid. fr. IV 6 p. 537 Menand. fr. II 4 p. 96. 60. Comicis frequens; cf. Iacob. V p. 1066. 61. Ξ 183. 66. E 303 Callim. Del. 31.

ADNOT. 42. Lobeck. Parall. p. 140. 43. *τριάς, τησιχόρου* cod., em. Mus. nisi quod *τριάς* reliquit, a Valesio immerito defensum. Vide interpp. Gott. ad Diogen. VII 14 p. 288 Mich. Apost. XIII 18 p. 578. — *περὶ* cod., *παρὰ* Heinsius. 44. *τρίβακον ἱμάτιον Ἀττικοὶ καλοῦσι τριβώνιον* schol. Ar. Plut. 714. 882 schol. Theocr. VII 17. Idem accentus obtinet Galen. XVII 1 p. 196 et lexx. vett., repudiat Lobeck. rhem. p. 314. 45. *Τριβαλλοι — θωπευτικοὺς — τρίβοντας* cod., *θωπευτικῶς — διατρίβοντας* Mus. Accentum oxyt. praecipit Arcad. p. 54, 5 (60, 19). Cf. EM. 765, 55 Bekk. 307, 3 Phot. 600, 9 Lob. Aglaoph. p. 1037. 1325. 46. Galen. de mens. et ponder. vol. XIII p. 983 (XIX 780) *ὁ ξέστης κοτύλας β' αἳ καὶ τρίβανα ἢ τρύβλια λέγονται. ἡ κοτύλη γὰρ τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ τρίβανον ἢ τρύβλιον μύστρα μεγάλα γ', ὀξύβαφα δὲ δ'.* Lobeck. Proll. p. 175 n. 48. Hoc spectare ad Ar. Nubb. 1003 *τριβολεκτράπελα*, quod erant, qui divise scriberent, intellexit Albertus. Interpretabantur igitur nonnulli *τ ρ ί β ο λ α· στωμύλα*, cum poeta *στωμύλλων τρίβολα* coniunxisse videretur, alii *ἀπόκροτα ἀνώμαλα οὐδαμινὰ φευκτά.* 49. Poll. I 148 *τρίβολοι οὕσπερ μασᾶται ὁ ἵππος.* 53. *τ ρ ί β ω ν ο ς· ἐμπείρου* Phot. 600, 22 Suid. Bachm. AG. 1329, 28. Inde igitur *τρίβουνος* corruptum est, aut Cyprium, quamquam mutatio vocalis *ω* in *ου* etiam dialecto Thessalicae est peculiaris, ut multis demonstrat Ahrens I p. 221. Mutavi tamen accentum, qui in codice est properispomenos. 54. Ordini consuli potest restitutis accusativis pluralivi numeri: *τ ρ ί β ο υ ς· ὁδούς.* 55. *γραμμάτια* perperam schol. Platon. p. 378 Bekk. EM. *γαμμάτια* Phot. 600, 23 *γάμματα* Cyr. 63 s. v. *τριβωνοφόρος*, ubi post *στολήν* adiciunt *ἔχουσαν σημεῖα ὡς γάμματα (—άτια).* Cf. Alb. Ruben. de re vest. I 10 et Ducang. s. v. *γάμμα* et *γαμματίζειν.* 59. *τρίγωνον* Sopingus. Glossam *τραπέζιον* etiam spuriam esse supra vidimus. 60. Ath. VII p. 324 C Piers. Herod. p. 445. — *τόπος τις*] Ath. VII p. 325 C Eustath. p. 1197, 33: *Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις τρίγλα καλεῖται καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ (Τριγλαθήνῃ) κτλ.* 61. Apoll. lex. p. 154, 24—29. 62. *τριγλήζειν* cod., em. Mus. Cf. Piers. Moer. p. 215. 63. Adde *ἐχούσας*, nisi *τ ρ ί γ λ η ν α· —(ἔχοντα)* praestat. Mendose *τ ρ ί γ λ υ ν α· λαμπρά* Cyr. 39. 65. *ἢ θριγκῶσαι* inserit Mus. Ordo *τριγλῶσαι* h. e. *τριγχῶσαι* requirit.

τρίγονοι· τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες. ἢ οἱ τρεῖς
τρίγωνον· εἶδος ὀργάνου ψαλτηρίου. ἢ φυτὸν ἐν Αἰγύπτῳ
* τριγός· τρηγών
1370. τρίζει· φωνεῖ
τριγχός· περίφραγμα, στεφάνη, τειχίον
τρίζουσα· φωνοῦσα λεπτόν τι
τρίζωος· ὃς τρεῖς γενεὰς ἐξήγαγε
τριήμερος· Θεσμοφόρια ὑπὸ Λάκωνεις
75. τριημιολία· ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος
τριήραρχος· τριήρους ἄρχων, ἤτοι πλοίων πολεμικῶν
τριήρεις· πλοῖα πολεμικά
τριήρης· ἔξω τῆς νεὼς καὶ ῥυτόν τι ἔκπωμα
τρίηρον· πλοῖον μικρόν
80. τριηρονόμος· τριήραρχος
τριθαλλίαι· μεγάλως τοῦ θάλλειν αἰτίαι
τρίκαρπον· τριετῆ
Τρίκκη· πόλις Θεσσαλίας
τρίκκος· ὀρνιθάριον ὁ καὶ βασιλεὺς ὑπὸ Ἠλείων
85. τρικόλυβον· νομισμάτιόν τι
τρικόνητος· ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι
Τρικόρυνθος· ἀνδρεῖος ἥρως
τρικότυλος οἶνος· οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται
τρίκουρος· ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκ[αθ]αρμένος κριός. ὁμοίως καὶ ὁ μὴ κεκ[αθ]αρμένος .....
90. τρικτεῖρα· θυσία Ἐνυαλίῳ. θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα
τρικτύα· τριάδα. ἔνιοι θυσία κάπρου, κριοῦ, ταύρου

SCR. 67. Eur. Ion. 496. — Herc. fur. 1023. 68. Eupol. III 4 p. 481 Plat. fr. I 13 p. 638. 72. ω 5. 7, ubi τρίζουσαι, adscripsit Alb. 75. Callixenus Ath. V p. 203 D, Polybius passim. 78. Epinic. com. v. 8 vol. IV p. 506 Antiph. com. fr. I 4 vol. III p. 132. 83. B 729. 85. Poeticum dicit Pollux l. l. 87. ADN. ‚Comicus ut videtur' Meineke, qui Ἀττικὸς ἥρως corrigit. 91. Callim. fr. CCCCIII.

ADNOT. 68. Ath. IV p. 183 E Phot. Harm. p. 216 Bekk. AG. p. 309, 25 Phot. EM. — Dioscor. App. IV 18. 69. τρυγών Mus. Glossa suspecta et ut ordo docet corrupta abusus est Lobeck. rhem. p. 87. 280. Coni. (τε)τριγώς· τρίζων. Infra tamen τρυγώς· τρυγῶνας (sic). 71. Cf. στριγχός Lob. Path. p. 131. 74. Λάκωνεις cod. Λακώνων Mus. Coaluisse videtur gl. τριήμερος cum altera elapsa, cuius explicatio superest. Certe Dorica dialectus τριάμερος (ἑορτά) postulabat. 75. Phot. 69, 21 EM. 430, 35. 78. ῥητόν cod., em. Albertus coll. Ath. XI 497 A B 500 FWelcker. Mus. Rhen. X 3 p. 410. 79. τριήριον vel τριηρίδιον admittit ordo. Cf. τρηιρόν. τερρητόν. 81. In mendo cubat et exitus et caput vocabuli, quod τρι(ερι)θαλίδες scribit Meineke. 82. Cf. τερίκαρπον. 84. ἀπὸ ἰλείων cod., exhibui Musuri emendationem. Supra δρικηαί (δρίκκαι Perger)· ὄρνεα ποιά, quo haud scio an e seq. gl. retrahendum sit Ἠλεῖοι. Post ὀρνιθάριον inserui (ὁ); nam Elei non regem appellabant τρίκκον, sed regulum aviculam, quam nostrates etiam *Zaunkönig* dicunt. Eandem alii vocitabant βασιλίσκον et τροχίλον, alii πρέσβυν, Argivi πέργουν s. πέργουλον, Macedones δρίγα (a δρίξ) quod in libris ubique fere mendose scriptum reperitur δρῆγες δηγῆρες διρῆγες δρῆγες δρῆες δειρίτας δειρῆτες. Postremum Nicandri fr. 123 p. 204 OSchn. Eleis etiam tribuit, quod verum esse potest, modo δρίγες (h. e. δρίκκαι, τρίκκοι) corrigas. 85. ἔλεγον δέ τι καὶ τρικόλλυβον οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα Poll. IX 72 p. 377; cf. VI 165 Th. Bergk. Comic. vol. II 2 p. 944. 86. ἀνδροκόνοι et κοναί· φόνοι q. v. comparat Albertus, λεωκόνητος Lob. Path. El. p. 201, 18 Thes. VII c. 2438 B. Alia ipse congessi gl. κ 2089 κεκόνηκεν ἐπικεκόνημαι διακονῆσαι (quod non erat temptandum) λειωκόρης et λειοκόνιτος. 87. Τρικόρινθος male Mus.; Τρικόρυθος Wesseling. Probab. c. 5 p. 46 ad Eur. Orest. 1480 referens, nisi heros demi eponymus intellegendus sit. 89. [αθ] bis Scaliger. Sub finem supplendum videtur ἄκουρος. 90. τρίκτειρα (sic) ἢ τριττύα· θυσία interpolatio Musuri editiones obtinet. Probabiliter ex inscr. Delph. ap. Boeckh. I p. 805 n. 1688, 34 LDindorf. in Thes. VII c. 2477 C restituit τρικτεία. Vide Boeckh. p. 811 a Lobeck. Proll. 262, 34, n. 33. πάντα τριετῆ, ut Ister Phot. 605, 15, Gesnerus. 91. τρίκτυα cod., τρικτύα Mus. Confundit insolentem voc. τριττύς accusativum τριττύα (= τριττύν)· τριάδα cum τρικτύα· θυσία.

* τρικτῆς· μέρ(ος) φυλῆς.....
τρίκυζα· πολλῆς δεύμενα λιτανείας
τρικυμία· ζάλη
95. τρίλλιστος· πολυλιτάνευτος
τρίμηνοι πυροί· οἱ καὶ σητά[μη]νιοι λεγόμενοι
τρίμι.ον· τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον
τριμίσκον· ἱμάτιον. Ἀσπένδιοι
[τριμηταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος]
1400. τριμίτινα ὑφάσματα· τρίμι[τοσ]τα
[τρίμ με· φοβεῖσθαί με]
τρῖμμα· [ὁ] ἀρωματίζον πόμα ἐν γάμοις πινόμενον καὶ ἐν θεατρικοῖς ἀγῶσιν
τρίογδον· μέτρον τι παρὰ Ταραντίνοις
τρίοδος καὶ τριόδους πληθυντικῶς· ἰδίως τὰς τρεῖς ὁδούς. καὶ τρίαινα
5. τριολύμπιον ἅρμα· τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐζευγμένον
τριοπην· τριόφθαλμον
τριοπηλίς· δέσμη σκορόδων
Τριόπιον· ἡ Κνίδος. καὶ ἱερὸν ἔνθα ἑορτάζουσιν
τριοπίς· τριόφθαλμος. ἔνιοι ζῶον ὅμοιον ἀκρίδι. καὶ περιτραχήλιον τρεῖς ἔχον ὀφθαλμοὺς ὑαλοῦς

SCR. 94. Aeschyl. Prom. 1015. 95. Θ 488. 96. Theophr. HPl. VIII 1, 4 Philyll. fr. II vol. II p. 858. 97. Cratin. min. fr. II vol. III p. 376. 1400. Aeschyl. Poll. VII 76. 1. *E* 256. 2. Alexid. fr. II p. 471. 4. Aristoph. fr. XII p. 1030. — Agath. Ath. VIII p. 454 D. 5. Sophocl. fr. l. l. 7. Ar. Ach. 813 *σκορόδων τροπάλιδος*. 8. Thucyd. VIII 35.

ADNOT. 92. (*ος*) Mus. qui exitum delevit et *τριττύς* correxit. Ordini prospexerunt Salmasius et Is. Vossius reponendo *τρικτύς*, quod nihili est. Nam *φυλῆς μέρος τρίτον* est *τριττύς*, quod etiam ternionem *τριάδα* significat, perfectum vero sacrificium tribus victimis constans appellabatur *τρικτύα τρικτεύα* et *τρικτεία*, quarum formarum prima vel tertia restituenda est Theognosto p. 103, 11 pro *τρίκτοια*. 93. Non liquet. Intellegerem *τρίθεστα*. 95. *τρύλλιστος* cod., em. Mus. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 156. 96. [*μ*] Scaliger, in quo acquiescendum coll. *τῆτες*, licet praestet altera scriptura *σιτανίαι*. Cf. Dioscor. II 107. 97. *τρίμιον* cod., *τρίμιτον* Poll. VII 58, *τριμίτιον* VI 165 (imo *τριμίτινον*). Horum prius hic restituebat Scaliger, quem sequitur Valcken. ad Phalar. p. XI. 99. *τριταγωνιστής* Mus. 1401. *τρίμμε· φοβεῖσθαι με* cod., *τρεῖ με· φοβεῖταί με* Mus. Ad Il. Θ 256 *τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ* referendum esse viderunt Nauckius et Meinekius. Cf. *ὑρεῖ*. 2. *τρίμμα· ὁ ἀρωματίζων, πέμμα — γινόμενον* cod., em. Albertus, postquam Scaliger *τὸ ἀρωματίζον* invenerat, ex Poll. VI 18 et Phot. 601, 20. Supererat, ut *πινόμενον* scriberetur cum Meinek. Com. II p. 295, et accentus glossae corrigeretur. Vitiosum Diogeniani librum ante oculos habuit etiam auctor scholii in Diogenis epistol. in *Notices et extr.* vol. X p. 226. Eandem significationem habebat *θυεστόν· ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων. ὡς Ἡρόδοτος*, ubi ne quis omissam Ruhnkenii coniecturam *Ἡρωδιανός* arguat, sciat mihi eam non probari. 4. Poll. X 133. 5. Schol. Eur. Androm. 276 ed. Cobet p. 286, quo de fr. dixi in Didym. p. 366, n. 1. 6. *τριώπην* Mus., quod recte quidem formatum est, ut *εὐώπης εὐῶπις* alia, sed ordinem confundit. Codicis lectionem divinavit Vossius. Vox nihili videtur, ficta ab iis qui forma *τριόττης*, ubique ni fallor in *τριοττίς* mutanda, decepti essent. 7. *τριοπηλίς* codex, quae forma si mendo caret *τριόπηλις* scribenda est et pro Boeotica habenda propter iota pleonasticum. Sed malo *τρόπηλις*. Infra *τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη*; *τρόπηλις* sed accentu in ultima Phot. 606, 13 Suid. EM. 769, 1, *τρόπαλις* schol. Ar. Ach. 813 Zonar. c. 1748. Rectum accentum praecipit Arcad. p. 31, 14 (33, 20). 9. *τριόπιος* cod., *Τριοπίς· ὀρνεόν τι* Phot. 602, 3. — *καὶ τριοπὶς δὲ ὅρμου εἶδος τρεῖς ὥσπερ ὀφθαλμοὺς κρεμαστοὺς ἔχοντος* Poll. V 98 p. 214 Bekk., ubi recte *τριοττίς* corr. LDindorf. coll. Arcad. p. 35, 12 et Eustath. p. 976, 36 *τριόττια* et *τριοττίδα* ponente. Forma *τριοττίς* emergit etiam ex cod. Dorvill. EM. p. 766, 33, qui *τριόττης* porrigit pro vulgato *τριώττης*, et ex Phot. 605, 6 *τριόττης· περιτραχήλιος κόσμος κτλ.* Mendosae igitur sunt *τριοπίς* et *τριόπης* q. v., quamquam h. l. sitne *τριόπιος* in *τριόττιον* mutandum, an quod praefero in *τριοπίς* (hoc enim, quamvis mendosum et *τριοττίς* corrigendum, ordine coactus reliqui) non liquet. Ad *τριόφθαλμος* subaudio *ὅρμος*. Denique *ὑαλοὺς* cod., *ὑάλου* Salmas., *ὑαλίνους* Sopingus em. Lob. Phrynich. p. 309.

1410. [*τριόροφα·* τρίστεγα]
τριόρ[ο]χος· εἶ(δος) ἱέρακος
τρίοψ· ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους
Τριπατρεῖς· οἱ πρῶτοι γεννώμενοι
τρίπεζαν· τὴν τράπεζαν. Βοιωτοί
15. *τρίπλακα[ι]·* τρὶς ἐπιπτυχθῆναι δυναμένη(ν)· ἐξ οὗ τὴν μεγάλην δηλοῖ· τρίπτυχον, τριπλῆν
τριπλῇ τετραπλῇ τε· τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια
τρίποδα· λέβητα τρισκελῆ. χαλκίον
τρίπολον· τὴν τρὶς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριάσεως γῆν
Τρίπολις· εἶδος πέμματος. καὶ πόλις
20. *τριπονῆται·* ἑορτή τις
τρίπος· τρίπους
τρίπους· λέβης, κρατήρ. ἐχρῶντο δὲ αὐτὸ εἰς τὸ θερμαίνειν ὕδωρ. ὁ δὲ *ἐμπυριβήτης* ἐστὶν ὁ ἐξ ἑαυτοῦ πόδας ἔχων εἰς τὸ ὑποκαίεσθαι
τριπτήρ· ᾧ τὴν σταφυλὴν τρίβουσιν. ὑπὸ δὲ Σικελῶν ὁ δοῖδυξ
τρίπτυχος· τριπλῆ, ἢ πολύπτυχος, ἡ τρεῖς ἐπιπτυχὰς ἔχουσα
25. *τρίς·* ἐπὶ τοῦ πολλάκις
τρὶς ἀλιτήριος· ἁμαρτωλός
τρὶς ἕξ· νικητήριος βόλος. καὶ παροιμία· τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τοῦ εὐστόχου, ἀπὸ τῶν κυβευτῶν......
τρὶς εὐδαίμων· τρισμακάριστος

SCR. 10. III Regg. VI 8. 11. Simonid. Amorg. fr. 9 p. 583 Ar. Avv. 1206. 1181, ubi libri optimi *τριόρχοις* pro *τριόρχαις* exhibent. 15. Σ 480. 16. Λ 128. 17. Θ 290. 18. Σ 542. 21. X 164. 23. Nicand. Alex. 493. 24. Λ 354. 25. Λ 213. 27. Aesch. Ag. 33 Pherecr. fr. XIII vol. II p. 315.

ADNOT. 10. Imo *τριώροφα* quod ex ipso Hesych. restituit Sopingus. 11. *τριόροχος·* εἶ cod., em. Mus. ut est in Phot. 602, 5. Vid. SCR. 12. De forma cf. Lob. Parall. 290. Idem in Aglaoph. p. 387 refutata Casauboni coniectura, qui tripodem Pythagorae Zacynthii ab Ath. XIV p. 637 C memoratum intellegendum esse suspicatus erat, tripodem Delphicum a Pythagoricis ideo triopem dictum esse statuit, quod is qui ei praesideret et de futuris coniceret et praesentia perspiceret et praeteritorum meminisset. Aliter explicat Kuster. ex Pythag. Vit. Pyth. p. 30 ed. Kiessl. 13. *Τριπατρεῖς* cod., *τριτοπάτρεις* alii lex. vett. Secundum Poll. III 17 Aristoteles proavum *τριτοπάτορα* dixerat. Sed hoc nihil ad rem, quamquam eandem significationem ponit etiam Bekk. AG. I 307, 16 *τριπάτορες·* οἱ μὲν τοὺς πρώτους ἀρχηγέτας, οἱ δὲ τρίτους ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὅπερ ἐστὶ προπάππους. Sed quam in primo loco posuit explicationem agnoscit etiam et illustrat Hesych. *τριτοπάτορας·* ἀνέμους ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς γενομένους καὶ γενέσεως ἀρχηγούς. οἱ δὲ τοὺς προπάτορας, recisis Demonis et Philochori testimoniis, quae Photio 604, 4 debemus haec nos edocenti: *Τριτοπάτορες·* Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τοὺς Τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτους. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιον, φησίν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν, γονεῖς αὐτῶν ἐπίσταντο οἱ τότε ἄνθρωποι. τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ϛ' φησίν, ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκρέοντα, θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι. ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττον Βριάρεων καὶ Γύγην. Cf. Tzetz. ad Lycoph. 738 et EM. 768, 1 Lob. Aglaoph. p. 761 sqq. 15. *τριπλάκαι — τριπτυχῶν* cod., em. Mus. — *τρὶς ἐπιπτυχθῆναι* pro *προσεπιπτυχθῆναι* corr. Meinek.; [ν] idem Philol. XII p. 622. 17. ‚Cf. *τήποδα*. Semus Del. Ath. II p. 38 A.' ALB. qui glossas *τρίποδα·* λέβητα et *τρισκελῆ·* χαλκία recte coniunxit et *χαλκίον* scripsit. 18. Apoll. lex. 155, 3. — *τρίπολιν* codex ex ordine, em. Mus. 20. Non liquet. Forte *τριτενάται* legendum, vid. Suic. Thes. Eccl.; vel *τριτόμηνις*, quod lex. rhet. Bekk. I 306, 32 explicat ἑορτὴ ἀγομένη Ἀθηνᾶς τῇ τρίτῃ. 22. *αὐτῷ* Mus., sine caussa et contra Hesychii consuetudinem. Apoll. lex. 154, 30. 23. Lex. Bekk. 308, 18. 26. *τρισαλητήριος* cod. Cyr. 39., em. Mus. 27. *τρισὲξ* cod., em. Mus. — *τρὶς κύβοι* in *τρεῖς κύβοι* mutavi ex Mich. Apost. XVII 25 p. 691 et App. prov. IV 99 p. 457, unde lacunosum esse locum constat. Supra gl. η 958 aliam proverbii formam habuimus *ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι*. 28. Talia non dubito quin cum Cyr. 39 divise sint proferenda *τρὶς ἀλιτήριος, τρὶς εὐδαίμων, τρὶς ὄλβιος* (Nauck. Ar. Byz. p. 175 sq.), in codice non separantur.

τρὶς ὄλβιος· τρισμακάριστος
1430. τρισπόλιον· βοτάνη τις
τρισσός· εἶδος ὄφεως
τριστάται· οἱ παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως, ἔχοντες ἀνὰ τρεῖς λόγχας
τριστοιχεί· ἐπὶ τρεῖς τάξεις
Τρίτ[τ]α· οὕτως ἡ Κνωσσὸς ὠνομάζετο
35. τριταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος
* τριτάτη· τρίτη
τριταία· παρὰ Σόλωνι μὴ πλείω εἶναι τριταίας τὴν κτιστήν
τριτεύς· γὰρ χοίνικος οὗτος
Τριτῆες γενεήν· οἱ ἀπὸ τοῦ Τριτέων πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος
40. τρίτη Θεσμοφορίων· ζητεῖται, πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην Θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην, τεττάρων οὐσῶν ἡμερῶν
τριτημόριον· οἱ ἓξ χαλκοῖ
τριτημόριον· ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῆς μοίρας, καὶ ἐπὶ νομίσματος ἀργυρίου
Τριτογένεια· ἡ τὸ τρεῖν ἐνγεννῶσα τοῖς ἐναντίοις
Τριτογενής· ἐπιθετικῶς ἡ Ἀθηνᾶ. ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐνγεννᾶν τοῖς πολεμίοις· ἢ τῷ παρὰ Τρίτωνι, τῷ ποταμῷ Λιβύης, ἐμφανισθῆναι
45. τριτοκούρη· ἡ πάντα συν(τε)τέλεσται τὰ εἰς τοὺς γάμους· τινὲς δὲ γνησία παρθένος
τριτόμηνις· ἡ τρίτη τοῦ μηνός
τρίτον ἡμίδραχμον· αἱ δύο δραχμαὶ καὶ τριώβολον

SCR. **29.** Soph. fr. 760. **30.** Hesiodus et Musaeus ap. Theophr. l. c. **32.** IV Regg. VII 2, et saepius LXX. **33.** *K* 473 ubi GDindorf. τριστοιχί praetulit. **36.** *K* 253. **39.** Callimachi? **40.** Ar. Thesm. 86. **42.** Thuc. II 98 et ADN. **43.** *Δ* 515. **44.** Ar. Eqq. 1189 Orac. ap. Herod. η'. **46.** Lycurg. ap. Harp. 178, 15. **47.** Dinarch. ap. Harp. 178, 11.

ADNOT. **30.** Corruptum videtur e τριπόλιον. Cf. Fraas synops. plant. fl. cl. p. 219 Beckmann ad Antig. Car. c. XXXII Schneider Ind. Theophr. (IX 21.) Dioscor. IV 136, cuius cum haec sint verba: ταύτης ἱστορεῖται τὸ ἄνθος τρὶς τῆς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα, haud scio an supra, ubi codicem τρίπολιν pro τρίπολον habere dixi, mentio huius herbae ob similitudinem explicationis et etymi exciderit. **31.** θρίσσος confert LDindorf. Thes. VII c. 2465 D. Videtur sane anguem in Thessalia degentem dicere, quo de cf. Iul. Afric. Cest. p. 290, 25. **32.** π cod., em. gl. mss. in octat. Cyr. 63 Cyr. Marinus, Stephani et Theodoreti Lex. mss. et gl. mss. τῶν ᾠδῶν ap. Schow. in Suppl. p. 745, 6 Lex. Armacb. Pearsonis Phot. 602, 20 al. **33.** τριστιχεῖ cod., τριστοιχεῖ Mus., τριστοχεί Aldus. **34.** [τ] Vossius ex ordine. **35.** Om. Mus. Cf. τριμιταγωνιστής. **37.** χρίσιν Mus. Non liquet. **37. 38.** Separavi, cum in praecedentibus omnino non sit probabile τριτέα et τριτέως latere. Si quid auguror γὰρ detortum potius est ex γ̄ (τρίτον), numeralis compendio male intellecto, ut lacuna statuenda sit ante χοίνικος. Phot. 604, 1: τριτεύς· τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου. Nisi praestat altera ratio: Τριτεύς· ...ις' γὰρ χοίνικες οὗτος. Tum sub τὴν κτιστὴν numerus latebit ις', quem sub οὗτος latere putabat Pearso Advers. II p. 664, 31. **39.** Τρίτεια· — ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Φωκίδος καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν St. Byz. p. 637, 16, ubi vid. Meinek. **40.** Fritzsch. ad Ar. Thesm. p. 22 et p. 577 sqq. Supra τριήμερος. **42.** ἀρ cod., Ἀργείου Mus., em. Sopingus. De re Poll. IX 65 Bekk. I 306, 26. Hes. ἐκ τριτημόρου, unde fortasse hoc etiam loco brevior forma τριτήμορον restituenda est, cum non modo proxime praecedat τριτημόριον, sed in Philemonis etiam comici locis a lexx. appositis (vol. IV p. 19. 24. fr. I. II) versus ratio τριτημόρου et τριτήμορον exigat. **43.** ἐν γεννῶσα cod., em. Mus. Idem mox ἐγγεννᾶν pro ἐν γεννᾶν. **44.** τὸ περὶ cod., τῷ περὶ Mus. em. Iensius. **45.** (τε) Phavor. Supra τρητοκούρη· τὰς γνησίας γυναῖκας, οἱ δὲ παρθένους, ut non videatur posse Τριτῶ· κούρη, ἢ κτλ. emendari. **46.** τριτομηνίς cod. et Phot. 603, 21, em. Lobeck. Proll. p. 462. **47.** τὰς δύο ἥμισυ δραχμὰς οὕτως εἰώθασιν ὀνομάζειν οἱ παλαιοί Phot. 603, 25; idem 604, 2: δύο δραχμαὶ καὶ τῆς τρίτης ἥμισυ, ὡς εἶναι δύο δραχμὰς καὶ τριώβολον. Hemsterh. Poll. IX 62 p. 1031.

Τριτοπάτορας· ἀνέμους ἐξ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς γενομένους, καὶ γενέσεως ἀρχηγούς. οἱ δὲ τοὺς προπατέρας

τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι

1450. τρίτος κρατήρ· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος

τριτοστάτις· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνα[ῖ]ς ......

τριτύς· τριάς

τριτώ· ῥεῦμα. τρόμος, φόβος

τριτώ· Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιός φησι τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας

55. τριφάσιοι· τριπλάσιοι. τρίφωνοι

τρίφυλλα· πολύφυλλα. καὶ πόα δέ τις μηδίκη οὕτω καλουμένη

Τρίφυλ[λ]οι· οἱ Καύκωνες

τριφυόν· τριπλοῦν

τρίχα· τριχῶς

60. τριχάϊκες· τριχόθεν ἐλθόντες ἀπὸ βίας

[τριχάν· ἡ τρίτη φυλακή]

τριχαπτόν· τὸ βαμβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἁπτόμενον, ἢ πολύμιτον

τριχῆ· εἰς τρία μέρη

τρίχηλ(ον)· τρικόρυφον

65. * τριχῆ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸ τρίχα, ἢ τὸ τρίτον μέρος

τριχθάδες· αἱ χαλκίδες. Ἡρακλέων δὲ μεμβράδες

τριχόβρως· θηρίδιον κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων

τρίχορδον· ὄργανον

τριχοκόμος· τριχῶν ἐπιμελούμενος

SCR. 48. Demo Philochorus Phamodemus alii ap. Phot. l. c. 50. fr. 389 p. 178 Nck. 51. fr. XVIII p. 1146. 52. Demosth. 184, 10. 54. fr.145 p. 206 OSch. 55. Herod. II 156 *βωμοὶ τριφάσιοι.* 60. τ 174. 61. μ 312 ξ 483. 62 Ezech. XVI 10. Vix respicitur Pherecr. fr. I 28 p. 300. 64. Aesch. Sept. 760. 65. Γ 363 Ο 189? 66. e. g. Eupol. fr. XVI p. 493. 67. Ar. Ach. 1111.

ADNOT. 48. Cf. *τριπατρεῖς.* Preller *Gr. Myth.* I p. 318. 49. *πεπηδεῖσθαι* cod., em. Mus. Cf. *τριοπηλίς* h. e. *τρόπηλις* s. *τρόπαλις.* 50. *ἐκέρνοντο* cod., em. Mus. Phot. 604, 25—605, 5. 51. *Σκηναῖς* cod., imo *σκηνὰς καταλαμβανούσαις.* — *τριτοστάτης* cod., em. GDindorf. coll. Poll. IV 106: *καὶ τὴν γυναῖκα δὲ τριτοστάτιν Ἀριστοφάνης καλεῖ.* 52. *τριττύς* Phot. 605, 2. Cf. not. 1391. 53. A *τρέω* ducit Lob. rhem. p. 320, quando dicit *φόβος τρόμος* significare. Sed *unda* etiam *trepidat*, ut *ῥεῦμα* non necesse sit ad Aesch. Eum. 293 *Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα* referre. 54. In Suida igitur cedant Athenienses Athamanibus. Cf. EM. 767, 43 Phot. 603. 16. Cretensibus vindicat Eustath. 504, 27 Aeolensibus schol. rec. Ar. Nubb. 989, fortasse e Ioanne Diac. ad Hesiod. p. 203. 55. Gloss. Herod. p. 618 Greg. Cor. 527. 56. Cf. *μηδίκη βούπτινον βάλαμις ὠκύθοον μινυανθές* et schol. Nic. Ther. 519 p. 41 Keil. Dioscor. II 177 auctor Auctuarii p. 463, ubi male *μηδική.* 58. *τρίφυιον* Lob. Phryn. p. 464. 60. *βίας*] *Εὐβοίας* Leopard. Emend. XX 14 coll. Eustath. p. 1861 et schol. Hom. τ 177. Possis etiam *Βοίου* coll. Strab. X p. 476, vel *ἀπὸ μιᾶς (τῶν ......)* 61. *τριχάνη* coni. Mus. Imo *τρίχα ν(υκτός)* coll. μ 312 ξ 483. 62. *τριχαπτον· βαμβύκιον ἱμάτιον* Cyr. 63 (sic) *τρίχαπτα· χρυσόνημα ἢ ὁλοσηρικά* Origen. Lex. p. 241 *τριχαπτόν· τὸ βαμβύκινον ὕφασμα. ἱμάτιον πολυτίμητον* Phot. 606, 2 et similiter EM. gl. mss. ex cod. reg. 1673. Vide et Poll. II 24 X 32 et Tittmann. ad Zonar. c. 1750, 3, ubi *τρίχαπτον* cum accentu in antepenultima. — *πολύτιμον* cod., em. Salmas. ope Symmachi in Ezech. XVI 10. 13. quod restituendum etiam Cyr. 11: *τρίχαπτα· πολύτιμα βαμβύκινα ὑφάσματα ἐκ σκωλήκων.* 64. *τριχὴν* cod., *τρίχηνον* Mus, *τρίχηλον* vel *τριχάρηνον* Blomfield ad Aesch. Sept. 760: *τρίχηλον κῦμα.* 65. Ordo flagitat *τρίχθα.* Cf. not. sq. 66. Mendosum esse vidit Casaub. in Ath. VII 24 p. 574 pro *τριχίδες* vel *τριχίαι,* quos pisces cum *χαλκίδες* iungit Artemid. II p. 102. Sed unde nata corruptela *τριχθάδες*? Suspicor equidem exemplum priori glossae ex Hom. Ο 189 appositum *τρίχθα δὲ πάντα δέδασται* coaluisse cum gl. *τριχίαι* vel *τριχίδες.* 67. *τρίχοβρος* cod., *τριχοβόρος* vel *τριχόβρως* (sic recte Phot.) HSt. Cf. Poll. II 24 schol. Ar. Ach. 1111. 68. Pandura Assyriorum teste Poll. IV 60: Plut. Mus. 1137 B Clem. Al. Strom. I p. 363. 69. *τρίχας* cod., *τριχῶν* Mus.

1470. τριχοτρῶκται· ζωύφια τὰ τὰς τρίχας κατεσθίοντα
τριχώδη· ὄργανα πολιορκητικά, πρὸς χώρησιν ἐπιτήδεια
τριχῶς· τρισσῶς. ὑπομονητικῶς
τριχῶσαι· θάψαι
τριψ(η)μερεῖν· στραγγεύεσθαι, καὶ παρέλκειν τὰς ὥρας
75. τριώδελον· τριῶν ἡμιμναίων σταθμός
τριώροφα. τρίστεγα
τριῶλαξ· ἀγὼν παρθένων δρόμου
Τροία· πόλις
Τροίης· τῆς Ἰλίου
80. Τροιζή(ν)· πόλις, ἢ χωρίον ἐν Ἄργει
τρομέοντο· ἔτρεμον
τρόμος· εὐλάβεια. δέος. φυγή
τρόνα· ἀγάλματα. ἢ ῥάμματα ἄνθινα
τρόνοι· στύππιοι. στήμων. ἁρπεδόνη. ἄτρακτος
85. τρόπα· εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν στρέφουσι τοὺς ἀστραγάλους εἰς τὸ ἕτερον μέρος
τροπαγός· ὁ ἀπητιμασμένος
τρόπαι(α)· νικητήρια, σύμβολα νίκης
τροπαί· αἱ δύσεις. καὶ αἱ μεταβολαί, αἱ φυγαί, αἱ διώξεις. νομίσματά τινα. καὶ αἱ μεταβεβλημέναι φροντίδες
τροπαλίζει· στρέφει
90. τροπαλισμός· μεταβολή. καὶ τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι
[τροπαλόν· ταχύ]
τροπέοντο· ἐπάτουν. ἀπὸ τούτου καὶ ὁ οἶνος λέγεται τραπητός
τρόπηκος· μερὶς τῆς κώπης ὁ τρόπηξ, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες· ὥστε ἀπὸ μέρους τὴν κώπην
* τροπικώτερον· θεωρητικώτερον. ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς
95. * τροπῆς ἀποσκίασμα· ἀλλοιώσεως καὶ φαντασίας ὁμοίωμα

SCR. 74. Ar. Vesp. 849. 76. Genes. VI 36 III Regg. VI 8 (τριωρόφων Herod. I 180). 79. α 2. 80. *B* 561. 81. *K* 10. 82. *Γ* 34. 83. *X* 441. 85. Cratin. fr. IV vol. II p. 113. 87. e. c. Soph. Tr. 751. 88. ο 403 Aesch. Ag. 219. 94. Epiphan. vol. I p. 771 D. 95. Ep. Iacob. I 17.

ADNOT. 71. χώρησιν quid? 72. ὑπομονητικῶς HSt. suspectum refero ad τλητικῶς. 73. ταριχῶσαι Sopingus. ταρχῦσαι THemsterhusius, τριγχῶσαι *sepelire, sepire* Lobeck. Path. El p. 131, conferens cum σηκός et *sepulcrum* et *septum* significante. 74. Literam delevit Musurus et τριψημερεῖν scripsit. 75. Doricum; cf. Ahrens II p. 81. 76. Supra male τριόροφα. 77. l. q. τριαῦλαξ. Vide Scalig. Coni. in Varr. p. 73 Lob. Proll. 260, et adnot. ad ἐν δριῶνας, νέαι et φοίβα. 80. Τροίζη cod., em. Mus. 83. τρόνα ἢ θρόνα Mus. Cf. θρόνα. Βάμματα Taylor Lectt. Lysiac. p. 701 probante Hemsterh. 84. στυπεῖα? Infra τρῶα· ἁρπεδόνη et τρύνης· στήμων. — ἁρπεδώνη cod., em. Mus. 85. ἔπαιζον δὲ ἀστραγάλοις καὶ πολλοῖς καθάπερ καρύοις, καὶ ὀλίγοις. τοῦ δὲ εἴδους τῶν πολλῶν τὸ μὲν ἀρτιασμὸν ἔλεγον τὸ δὲ τρόπα τὸ δὲ ὤμιλλαν.... τρόπα δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθυνον ἐκ διαστήματος βολή. Κρατῖνος κτλ. Schol. Plat. Lys. p. 320. Τροπάδια· ἀστραγάλων παιδιά Phot. 606, 8, quod aut τρόπα· διά aut τροπάδεια corrigendum, si qua Theognost. 164, 26 fides. Lobeck. Parall. p. 154. 155 accini iubet τροπά. 86. Obscurum. 87. (α) HSt. Phot. Cyr. 11. *Εἰκόνες στῆλαι ἀνδριάντες. καὶ τὰ μικρὰ βουνία τὰ ἐν πεδίῳ χώρῳ* addit Cyr. 63. 88. νόμισμά τι] Hoc dictum ,τροπαϊκὸν *ap. Iul. Afric. ap. Scalig. de re numaria; cf. Ducang. Memoires de l'Acad. des inscr. XXVIII p.* 681 *Gronov. de sesters. p.* 423 (191) *Eckhel Add. ad DN. p.* 52[4] Thes. VII c. 2494 C. — Lobeck. Parall. p. 315. 91. τροχαλόν· ταχύ, q. v., Guyetus. 92. Cf. τραπέοντο pro quo Dorice τροπέοντο. — λέγεται τροπίας Alb. 93. τρώπηξ cod., τρόπηξ Mus. Nonnullis Doricum videtur pro τράπηξ = τράφηξ, quod infra etiam latet s. v. τροφῆς (l. τρόφηξ)· χάραξ. σκόλοψ. Vide τράπηξ et τράφηξ. 94. τροπηκότερον cod., em. Mus. Ante ἀλληγορικῶς excidit gl. τροπικῶς, ut patet inspicienti Cyr. 63: τροπικῶς· μεταφορικῶς. καθ' ὑπόθεσιν. οὐκ ἀληθῶς δὲ κυρίως ὀνομαζόμενον, ἀλλ' ἑτεροπροσώπως δηλούμενον. 95. ἀλλοιώσεως ἴχνος Cyr. 11 63 al.

τροπίας· οἶνος μεταβεβληκὼς καὶ ἔκλυτος
* τροπή· ἀλλοίωσις
τρόπις· τὸ κατώτατον τῆς νεώς
τροποί· οἱ ἱμάντες τῶν κωπῶν, ἢ οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι, ὅταν ἐλαύνωσιν. οἱ τροπωτῆρες
1500. τρόπον τινά· ἀντὶ τοῦ[τον τὸν τρόπον]
τρόπος· ἦθος. γνώμη, προαίρεσις
τροποῦσθαι· ἁρμόζεσθαι. μεταβάλλεσθαι, τρέπεσθαι
τροπώσασθαι· τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. ἢ διὰ μηχανῆς νικῆσαι
τροπώσομαι· νικήσω. πλήξω
5. τρούεται· ἰσχναίνεται, τήκεται
τροῦροι· δρόμοι, στάδιοι
τρουφωνίδαι· εἶδος κροκωτοῦ
τροφαλ[λ]ίς· τυρὸς μακρός
τροφημ(η)· δέσποινα. ἢ μήτηρ
10. τρόφηξ· χάραξ, σκόλοψ
τρόφι· τεθραμμένον. μέγα·
πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα·
γέγονε δὲ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ τρόφιμον
τρόφιμον· ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον. καὶ τρόφιμον· ἀνδρὸς δακτυλίω
[τροφ.οντα· εὔτραφῆ, καὶ μεγάλως αὐξόμενα]
τρόφις· εὖ τεθραμμένος
15. τροφιοῦται· παχύνεται
τροφόεντα· εὐτραφῆ καὶ μεγάλα
τροφοί· ἀντὶ τοῦ θρέμματα
τροφός· νεώτερος δεσπότης. ἢ μήτηρ

SCR. 96. Aristoph. fr. VI p. 1028. 98. ε 130 Eur. Hel. 411. 99. δ 782. 1500. Menand. fr. IV p. 231. 2. Eubul. com. VI p. 229 Aesch. Pers. 376. 4. Psalm. LXXXVIII 23. 8. Eupol. fr. V p. 538 anom. com. fr. XXXII vol. V p. 118. 11. *Λ* 307. 14. Hippocrates? 13. 16. *Ο* 621. 16. *τροφοί* exstat Eur. Bacch. 105. 17. Eur. Ath. X p. 422 F ρ 31.

ADNOT. 1500. *ἀντὶ τοῦ καλῶς ἄν* Phot. 607, 4 Suidas. 3. *μάχης νικῆσαι* vel *μηχανῆς κινῆσαι* LDindorf. VII c. 2510 D. 4. Sic Gloss. in Psalm. ap. Cram. AOxx. II p. 467 et Ernest. gl. p. 305, sed *πατάξω* cod. Mosq. D 39 *ὑποτάξω* gl. Cyr. 63. Cf. *ἐτρόπωσε. τετροπωμένους.* 5. Laconicum pro *τρύεται* esse vidit Guyetus, Lobeck. rhem. p. 22, Ahrens Dial. II p. 126. 6. *τροχοί* parum probabiliter Albertus. 7. Illustrat Meinekius Philol. XII p. 622, qui Laconicam formam voc. *Τρυφωνίδαι* sustentare poterat. Cf. *ἀβρανίδας* (l. *ἀβρωνίδας*)· *κροκωτούς, Λάκωνες* et Philol. XIII p. 217. 8. *μαλακός* male Coraes ap. Schneid. Suppl. Lex. p. 179 et Spohn extr. Odyss. part. p. 126; *ἐπιμήκη τυρὸν* enim explicat Athen. Aristoph. Vesp. 838. 9. *ἢ* pro *ἡ* Mus., cui non paruit typotheta. Idem Musurus literam erasit et *τροφίμη* correxit. Cf. Poll. III 73, qui *δέσποινα* et *τροφίμη* synonyma facit, et schol. Aristid. vol. III p. 53, 33. Infra habebimus *τροφός· νεώτερος δεσπότης ἢ μήτηρ*, atque etiam *τορμίς· ἡ δέσποινα* huc retulit Vossius, mihi e *(δό)μορτις* detortum visum. 10. *τροφῆς· —σκώληξ* cod., em. Albertus coll. gl. *τράφηξ*, cuius haec Doricum formam repraesentat. 12. Aliter sentit ab Aristophane Byzantio pendens si quid video Eustath. p. 846, 13 *δοῦλοι μέντοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν οὐ τρόφιμοι καλοῦνται, ἀλλὰ δεσπόσυνοι ἢ δεσπόσιοι, ὡς ὑπὸ τῶν παλαιῶν παραδέδοται.* Mirum omitti significationem a Polluce III 73 Phot. 607, 19 schol. Aristid. III p. 53, 33 *νεώτερος δεσπότης*, quam infra tribuit voc. *τροφός*. —*δακτύλιον* Mus. 13. Sic codex, in quo Schowius *τροφέοντα* (puto *τροφίοντα*, quamquam teste Eustathio codd. nonnulli γ 290 *Ο* 621 habebant *τροφέοντα*) legisse sibi visus est, *τροφόεντα* Mus. 14. Galen. lex. Hippocr. p. 580. 15. Lob. rhem. p. 160. 16. Om. Mus. Cf. 1513. 17. *Τροφαί* Meinek. Anall. Al. p. 248. Apud schol. Oppian. Hal. II 634, ubi libri inter *τρόφιν* et *τρόχιν* fluctuant, *τρόφις* explicatur *δοῦλος, τὸ θρέμμα, θεράπων*, unde *τρόφιες* conicias. 18. Recte habet *τροφός· μήτηρ*, quae iungere solent veteres scriptores e. c. Soph. *OT* 1092 Xen. Oec. 5, 17 Plat. Rep. III p. 414 E. Sed *νεώτερος δεσπότης* ad *τρόφιμος* videtur spectare; cf. Phot. 607, 19 et gl. 1509. 1512.

τροχάδες[αι]· σανδάλια ἀπὸ αἰγείου δέρματος
1520. τροχαῖα· μέσα ἐν κύβοις. ἢ ὁδός, ὡς Ῥίνθων
τροχαλοί· οἱ ἤδη περι(ι)όντες
τροχαλόν· τροχιαῖον. τ[ρ]αχύ. ἢ περιτρέχον
τροχαντῆρες· πρὸς τὰ πηδάλια. καλεῖται τῆς πρύμνης μέρος
τροχαντήρ· τῆς τοῦ μηροῦ κεφαλῆς ἡ ἔξω ἔκφυσις
25. τροχάσας· σπεύσας, δραμών, προλαβών
τροχηλατεῖ· ἐλαύνει
τροχιαί· αἱ τῶν τροχῶν χαράξεις
τρυχιάς· πορείας
τρόχις· ἄγγελος. ἀκόλουθος
30. τρόχμαλον· τὸ πλῆθος τῶν λίθων, καὶ τὸν σωρόν
τροχόεν· τροχοειδές, στρογγύλον
τροχός· περιβόλαιον, τεῖχος. ἢ κύκλος. ἢ δρόμος
τροχ(όω)σαι· τρέχουσαι
τρόχων· δρόμων. καὶ τὰ ὅμοια
35. τρύβλιον· ὀξυβάφιον. ἢ ποτήριον μυστηρίου
τρύγα· οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ
τρυγαβόλια· εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο
τρυγεῖ· ξηραίνει
* τρύγητος· ὁ καιρός, τρυγητός· ὁ τρύγος
40. τρυγέρανος· φάσματι ἐοικώς
τρυγερούς· τρυγώδεις, ὀξεῖς

SCR. 26. Eur. Or. 36. 28. Hebr. XII 13. 29. Aesch. Prom. 941. 30. Aristoph. fr. inc. CCLXX. p. 1221, ubi τρυχίμαλλον. 32. Sophocl. ap. Hes. s. v. κύκλους· Κυκλώπειον τροχόν. 32. Eur. Med. 46. 34. Idem ibid. 35. e. c. Antiph. com. fr. II vol. III p. 39. 36 e. c. Theocrit. VII 70 Anacr. Ath. XV 671 F. 38. ADN. 39. τρυγητόν] Theophr. HPl. V 1, 2. 40. Philemo IV p. 15.

ADNOT. 19. τροχαδέσαι cod., em. Sopingus Salmas. ad Tertull. de pall. p. 272, afferentes e glossis: τροχάδες: *galliculae* et *Galliculae:* τροχάδες, σανδάλια. Cf. ἐνδρομίδες. 20. Confundi videntur τρυχαῖα et τροχαία, nisi forte Rhintho τροχιά dixerat, quod Herod. epim. p. 136, 1 explicat ἡ ἁμαξική ὁδός. Quamquam etiam ὄχοι conici possis. — κύκλοις? an κύβοι = σημεῖα ἐν τοῖς ἱματίοις? 21. οἱ σπουδῇ — (ι) Is. Vossius. *Videntur potius dici, qui iam ambulant, velut infantes.* Thes. VII c. 2521 D. Sic τροχόωντα in Hom. ο 450 explicant scholia ἤδη δυνάμενον τρέχειν. Τρόχαλοι codex. 22. τροχαῖον Thesauro e dittographia natum videtur VII c. 2521 A. — [ρ] Sarrav. in epist. LXXX ad Salmas. p. 80. Cf. τροπαλόν· τραχύ quod hinc detortum vidit Guyetus. Sin τραχύ a Diogeniano profectum est, pertinet ad τροχμαλόν, quomodo schol. Nic. Ther. 142 τρόχμαλα explicaturus utitur vocc. τοὺς τραχεῖς τύπους καὶ πετρώδεις, cui etymologiae obstat hoc, quod Aeoles et Dorienses ᾱ longum non permutant cum ŏ, ideoque βροχύς unde βροχύλος dicere possunt, sed τροχύς non possunt. 23. Zonar. c. 1750: μέρος τι τῆς νεώς. Basilius Patric. Naumach. in Fabr. Bibl. Gr. VIII p. 140: ἐν οἷς δὲ ὁ κράβατος ἐπερείδεται τροχαντῆρες καὶ ἄφλαστα, οἱ λεγόμενοι βάρδωνες. 24. Poll. II p. 187 Galen. IV p. 56. XVIII 2 p. 1001. 26. τροχηματεῖ cod., em. Cyr. 63 Scaliger. 27. Cf. 1520 et ἁματροχιάς unde truncatum est cum eadem explicatione. 28. τροχίας· πορίας cod., πορείας Mus. gl. ad calc. Cyr. 63, τροχίας· τρίβους Cyr. 63. 28. 29. Separavit Sopingus. 29. Schol Aesch. Prom. 941, schol. Lyc. 1471, schol. Oppian. Hal. II 634 Phot. 608, 1. 30. Schol. Nic. Ther. 143 Phot. 607, 23 EM. 770, 3. 809, 54. Τροχμαλόν cod., praestat τρόχμαλον. 32. Confundit τροχός et τρόχος· δρόμος (Ammon. p. 137 Choerob. Can. I p. 239, 3). Cf. Phot. 608, 2. — Supra κύκλους καὶ τροχούς· τὰ τείχη. 33. Duas literas erasit Mus., et τροχόωσαι scripsit. 34. Phot. l. c. schol. Eur. Med. 46: τρόχων· βαρυτόνως ὡς νόμων. Arcad. 97, 14. 15. 35. τρυβλίον cod., em. Arcad. p. 119, 19 Bark. —μυστρίου Letronn. *Journ. des Sçavans* 1833 p. 611. 38. τρύγει· ξηραίνεται Zonar. c. 1752 ξηραίνει Theognost. p. 24, 20. Ac τρύγει coll. ἐτρύγη· ἐξηράνθη ἐπὶ λίμνης suaserat Albertus probante Lob. rhem. p. 51. 258. Vide schol. Nic. Ther. 358 ad τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης, unde possis τρύγῃ· ξηρανθῇ. Sed cf. τρύσκει· τρύχει ξηραίνει. 39. Arcad. p. 81, 26 Theognost. 76, 13. 40. φάττῃ ἐοικώς Meinek. Com. IV p. 15. Sed φάσματι defendi posse videtur. Malim etiam τρυγέρανον et ἐοικός, sc. θηρίον.

τρύγη· ὁ πυρός, καὶ ἡ κριθή, καὶ πᾶς ἄλλος καρπός, καὶ ποιὰ βοτάνη
[τρυγήλλα· τρώγλη]
τρύγηλλος· οἰκοδόμημα μεταλλικὸν κατασκευαζόμενον
1545. τρύγιος· τρυγία οἴνου, ἢ ἐλαίου
[τρύγμα· δίπλωμα]
τρυγόνα ψάλλειν· παροιμία ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων· ἀπὸ τοῦ τρύζειν
τρύγοιπος· ὑλιστήρ
τρυγῳδεῖν· κωμῳδεῖν
50. τρυγών· ἰχθῦς θαλάσσιος, ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον. καὶ ὄρνις. καὶ ἡ τῶν γυναικῶν μίξις. καὶ σύντροφος
τρυγῶς· τὰς τρυγῶνας
τρύειν· κατατρίβειν, καταπονεῖν
τρύζει· γογγύζει, ψιθυρίζει
τρύζητε· ψιθυρίζητε, λογοποιῆτε, γογγύζητε
55. τρυηλίς· ζωμήρυσις
τρυμαλιαί· τρῦπαι
Τρυμαλῖτις· Ἀφροδίτη
τρύνης· ἐφίππιον. στήμων
τρύξ· ὁ νέος οἶνος, παρὰ τὴν τρύγην. καὶ γλεῦκος ἀδιήθητον
60. τρύξοντα· καταπονήσοντα, ἀνιάσοντα
τρυπᾶν· τρίβειν
τρυπάνη· ἐργαλεῖον τεκτονικόν
τρυπανίζεται· τρυπάνῳ πλήσσεται
τρυπήλα· τορύνη

SCR. 42. Hippocr. p. 356, 29. 48. Aristoph. l. l. 50. Iacobi ind. V 2 p. 1075. 53. Hippocr. 664, 52. 54. *I* 311. 56. Luc. XVIII 25. 60. *ρ* 387.

ADNOT. 42. Lob. rhem. p. 356. 43. Glossa obscura. *Τρώγλη* conveniret cum *τρύΠη*, *τρῦΜα* vel potius *ΤΡΥΠΗΜΑ*. Sin sub glossa latet *τρυπήλα*, quod minus credibile est, *τρώγλη* ex *ἑόργη* natum. 44. Hoc etiam a *τρυπάω* derivatum videri posset, ac fortasse non diversum esse a praec., nisi in promptu esset *τροῦλλος* recentioris Graecitatis vocabulum, h. e. *οἴκημα ἐκ λίθων λαξευτῶν* testudinis orbiculatae sive tholi speciem referens. Nostrates *Schutzdach* appellant. 45. Idem videtur *τρύγιος* atque *τρυγίας*. *Τρυγίαν οἴνου* ponunt Geopon. VII 12, 7 et schol. Lycophr. 677, nec non glossae, τρυγία οἴνου: *faex porrigentes*. In iisdem est τρυγία ἐλαίου: *amurga*. Τρυγία· ἡ ἐκ τῆς τρύγης ὕλη. Oxytonos *τρυγιός* significat *faeculentum* 46. *πτύγμα* Ruhnkenius. 47. *τρυγόνα ψάλλειν* Phot. 608, 6 Suid. h. e. (*κατὰ*) *τρυγόνα ψάλλειν*. Diogen. VII 71 p. 298: *πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις*. Ex his locis *τρυγονοψάλλειν* correxi. 48. τρυγητός· ὑληστήρ cod., *ὑλιστήρ* Mus., em. Phot. 608, 8, qui addit *οὕτως Ἀριστοφάνης* (Pac. 535 Plut. 1087, ubi cf. schol.) Phrynich. epit. p. 303 Poll. VI 19 X 75. 50. Dioscor. VII 8 VIII 6 Beckm. ad Antig. Caryst. c. XXII p. 33. — Ath. IX p. 394 E alii. — Τρυγών· *τὸ ζῶον. παίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν* Phot. 608, 10. *Turturilla* (Senec. epist. XCVI) quod Vossius conferebat, alienum videtur. V. Meinek. Com. III p. 15. — *σύντροφος*] *τροφός* sc. Aesculapii? cf. Paus. VIII 25, 11. 51. Supra τριγός· *τρηγών*, ubi ordo *τριγώς* poscit. Hoc loco HSt. scribit τρυγώς· *τὰς τρυγόνας*, Lobeck. rhem. p. 324 τρυγούς· *τὰς τρυγόνας* invito ordine. Mendo caret et ordini satisfacit τρυγῶς· *τῆς τρυγόνος* (cf. Ahrens Dial. II p. 238), nisi glossae obscurioris (*τρυγῶπας*) explicatio fuerit *τρυγῶντας*. Sic *τυφλῶνες* infra pro *τυφλῶπες*. 52. Formam Laconicam *τρούεται* supra vide. 54. τρύζεται· *ψιθυρίζεται λογοποιεῖται γογγύζεται* codex, correxit Pearso. Cf. Apoll. lex. 155, 22. 55. *ζῶον ῥύσις* cod., em. Salmasius. Locum Lucian. Lexiph. c. VII attulerat Sopingus. 57. *τρυμαλιά* sensu obscoeno ap. Sotad. Ath. XIV p. 621 A Plut. Mor. p. 11 A. 58. Supra τρόνοι· *—στήμων* et ῥυμός· *—στήμων* habuimus, nec abs re erit etiam *τερύνης* comparasse. Videtur et clitella et ſtemo in re vehicularia dici *τρύνης*, quod equus iis teritur. 61. Sensu obscoeno. Male Theognost. p. 24, 22 Zonar. c. 1752 *τρυτᾶν*. 64. Lob. Proll. p. 110.

1565. τρυσίππιον· τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυ[μ]μένοις......, ἵνα μηκέτι στρατεύωνται, τὸ παλαιὸν ἐκάλουν τρυσίππιον. τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων

τρύσκει· τρύχει. ξηραίνει

τρῦσις· νόσος. πόνος

τρυσμός· γογγυσμός

τρυσ[σ]όν· νοσερόν. λεπτόν, ἀσθενές

70. τρυτάνη· ὁ ζυγός

τρύφακτος· ἔνιοι διὰ τοῦ Δ· δρῦς γὰρ τὸ ξύλον

τρυφάλη· περικεφαλαία, τρεῖς ἔχουσα λαμπροὺς ἀστέρας, ἢ ἥλους

τρυφαλίδες· τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ

τρυφερός· νέος ἁπαλύς, ἢ ψιλός

75. τρυφέν· κλασθέν

τρυφηλοῖς· ἐπιθυμητ(ικ)οῖς

τρυφοκαλάσιρις· ἔνδυμα γυναικεῖον

τρύφος· κλάσμα ἄρτου. ἢ ξύλον καταδεδαπανημένον

* τρυφή· γαστριμαργία, πολυφαγία, εἰκαιοφαγία

80. τρυφώματα· θρέμματα. Ἰταλοί

τρύχειν· φθείρειν, τήκειν. καταπονεῖν. κακοπονεῖν. κακοπαθεῖν

τρυχηρά· ῥακώδη

τρυχίνοις· ῥακίοις

τρυχόμενος· καταπονούμενος. ἀνιώμενος. δαπανώμενος

85. τρύχωσα· τρύχουσα. ἐπιτρίβουσα

τρῶα· ἁρπεδόνη

τρωγάλια· τὰ τραγήματα. Λάκωνες

τρωγάλιον δέρμα· τὰς μελικοκκίδας

τρῶγας· τρώγλας

SCR. 65. Eupol. com. fr. XVII p. 555. 77. Aristoph. fr. VI 6 p. 1079. 78. Excidit Apoll. lex. 155, 21 et δ 508. 81. Hippocr. p. 310, 34. 82. Eur. Tro. 498. 84. α 288 β 219. 87. Diphil. Com. IV p. 413.

ADNOT. 65. ἐκάλουν τρισίππιον cod., em. Mus.; τετρυμένοις (τῶν ἵππων ἐπιβαλλόμενον) Petit. LL. Att. p. 550. Τρύσιππον et τρυσίππειον ex Aelio Dionysio affert Eustath. 1517, 8 Phot. 608, 18 Poll. VII 186. Adde ἵππου τροχός ap. Hes. et Phot. EM. 771, 16 Zenob. IV 41. Hinc τρύσιππος· ὁ γεγηρακὼς ἵππος ap. Theognost. 24, 23 nisi fallit scriptura. 66. Supra τερύσκεται et τερύσκετο. Ad ξηραίνει cf. τρυγεῖ. 67. τρύσις cod. Vid. Lob. rhem. p. 283. 68. Supra θριμμός. 69. Rectius τρυσόν scribit Lob. rhem. p. 283 Proll. p. 418, ubi Herodiano πμλ. 38, 28 reddit τρυσόν pro τραυσόν. Atque sic Theognost. p. 24, 21. 72. Cave τρυφάλεια corrigas. Vide Lob. Proll. p. 94 Parall. p. 322. 73. ἢ τροφαλλίδες de more Musurus inculcat. Probat quidem Piers. ad Moer. p. 370 tantum formam per ο, sed quam hic ordo et veriloquium requirit alteram non modo grammatici agnoscunt Theognost. p. 24, 18 Zonar. c. 1748 Psellus Draco personatus p. 23, 22. 45, 25 Herodianus ap. Cram. AO. III p. 299, 16, aliter idem sentiens alibi, sed etiam libri mss. Aristot. HA. III 22 Lucian. Lexiph. c. 13 Philostr. Imag. p. 908 I Regg. I 17, 18. 76. (ικ) Meinekius. 77. Cf. καλάσιρις et Pollux VII 96. 78. ξύλον] *Ita prorsus est Achill. Tat. III p.* 161: ὁ μὲν κώπης παλαιᾶς τρύφος δράμενος. Arnald. Lectt. Gr. p. 130. De priore signif. vid. Poll. VII 23. 80. θρύμματα Vossius vereor ut recte, nisi simul mutata glossa in τρύφεα· μεγάλα, quod ordo non fert. Suspectum etiam Ἰταλοί pro Ἰταλιῶται. Possis τρυφερώματα (quod s. v. βαυκίσματα habuimus) vel τρυφήματα· θρέμματα ἁπαλά; sed neque huic coniecturae favet ordo. 81. κακοπαθεῖν e dittographia natum, quamquam Foes. Hippocr. 372, 55 neutra etiam significatione dictum putabat τρύχειν. 83. Davis. ad Maxim. Tyr. diss. XIII 5 p. 240 et Pearso Advers. p. 666. 85. Non liquet sitne Doricum pro τρύχουσα et τρύχωσα scribendum, an formatum a τρυχόω. 86. τρῶα· ἀρπεδώνη cod., τρῶα· ἁρπεδόνη Mus. Cf. τρόνοι. Non liquet. 87. Schol. Platon. p. 399 Bekk. AG. I 114, 17 Λάκωνες ad gl. 85 vel cum Pearsone ad 86 retrahatur non opus. 88. τρωγάλιν cod., τρωγάλιον Mus. ῥωγαλέον δέρμα· τὰς μελικηρίδας Schneider. coll. τραγαλέον et ὑρειγαλέον. Verum videtur Ϝρωγαλέον δέρμα, de pera et mendicula dictum, sed τὰς μελικοκκίδας quid sit nescio. 89. Pro τρώγλας, quod ad Ϝρωγάς aut πέτρας (ἀμφι)τρῶγας spectat, expectaveris: τὰ θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις Phot. 609, 11 EM. schol. Hesiod. Opp. 420. Cf. tamen Lobeck. Parall. p. 108.

1590. τρώγλας· τρύπας
Τρωγλοδύται· οἱ εἰς τὰς τρώγλας οἰκοῦντες
τρωγμός· τὸ ἐπιθέσθαι τὴν ὕλην τρωγμόν
τρώει· τιτρώσκει. δαπανᾷ
Τρῶες· οἱ τὴν Ἴλιον οἰκοῦντες, καὶ οἱ τὴν Τρωάδα χώρ αν
95. τρώεσθαι· τραυματίζεσθαι
τρώζειν· ψιθυρίζειν. συνουσιάζειν
τρωθείς· πληγείς
Τρώϊοι ἵπποι· ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος· ἢ ἀπὸ Τροίας
τρῶκται· κακοῦργοι
1600. τρώκτης· φάγος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐσθίων. καὶ κερδαίνειν βουλόμενος, πανοῦργος, ἀπατεών
τρώματα· τραύματα
τρωπάασθαι· περιτρέπεσθαι
τρωπάσκετο· ἐτρέπετο, μετεβάλλετο
τρωπασκέσθω· μεταβαλλέσθω, ἐπιστρεφέσθω
5. τρωπᾶν· τρέπεσθαι. πείθειν. στρέφεσθαι, μεταβάλλεσθαι
τρωπῶντο· ἐτρέποντο, μετεβάλλοντο
τρωπῶσα· τρέπουσα τὴν φωνήν
τρώσας· πλήξας, τοξεύσας
τρωτός· παθητός
10. τρωχῶσι· τρέχουσι
τρώχων· ἔτρεχον. ἐκρούνιζον. ἐστάλαζον
* τοῦ· σοῦ
τυΐ· ὧδε. Κρῆτες
τυβηκτίς· κακοσχόλος
15. τῦδε· ἐνταῦθα. Αἰολεῖς
Τυδᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν
τύϊγγα· ὀρνιθάριόν τι
τυκτόν· κατεσκευασμένον
τυκτὸν κακόν· τουτέστι μέγα κακόν

SCR. 91. Herod. IV 183 Aristot. HA. VIII 12. 93. φ 293 quem imitati sunt Callim. Dian. 133 Eur. Cycl. 422. 94. Λ 256. 95. τρώσεσθαι Μ 65. 98. Ε 222. 99. ο 415. 1600. ξ 289. 1. Herod. Hippocr. 2. Π 95. 3. Λ 567. 6. ω 535. 7. τ 521. 10. Χ 163. 11. ζ 319. 15. Sapph. I 5 Theocr. XXVII 5. 19. Ε 831.

ADNOT. 91. Supra ῥώσασθαι· τὸ ἐπιθέσθαι et ῥῶπος· ὕλη. Vereor tamen ne glossa Hippocratea lateat τρωσμός· τὸ ἀποθέσθαι τὴν ὕλην τρωσμόν (ἔλεγον.) h. e. *abortum*. 93. Apoll. lex. 155, 33. 96. Lob. rhem. p. 81. Vitiose τρωέζειν· συνουσιάζειν Zonar. c. 1753. Forma est Cypria. 98. Apoll. lex. p. 155, 29. 1600. Idem p. 155, 34. 1602. τρωπᾶσθαι Iensius. 3. 4. Lobeck. rhem. p. 249 Apoll. lex. 155, 27. 5. Imo τρωπᾶν· πείθειν nihil amplius, reliqua ad τρωπᾶσθαι spectant. 9. πληκτός Meinekius. 12. τύ· σύ requirente ordine Vossius. Repudio igitur τού· σύ et τεοῦ· σοῦ. Nollem haec gl. morata esset Thes. VII c. 925 A c. 2317 D. 13. *Hic ordo postulat* τυᾷ Is. Vossius. At hoc vocabulum est nihili. Mox τύδαι (l. τῦδε·) ἐνταῦθα. τύτη· αὐτόθι habebimus, supra ἴν τυῒν· ἐν τούτῳ (ἐν τῷ Bergk.) vindicavimus Cypriis. Nihil prodest Procl. ad Hesiod. Opp. 635: δηλοῖ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ τῆδε οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῆδε καὶ ἐνταῦθα. καὶ οἱ λεξόγραφοι Κρητῶν εἶναι τὴν φωνὴν ἀπέγραψαν, ubi τυῖδε corrigi posse statuit Ahrens Dial. II p. 364, 3 n. 2, mihi τεῖδε (τῖδε) legendum videri dixi ad gl. τεῖδε. Plus profutura esset gl. τι δαι, nisi ante verba Κρῆτες, Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε explicatio lacunosa esset, quamquam mihi non dubium videtur, quin Atticum τί δαί cum Boeotico τῖδε et τεῖδε (Cretico?) confundatur. Itaque nihil superesse videtur nisi ut ordo transpositione sanetur τυΐ (τουΐ, τουεῖ?) ὧδε. Κρῆτες post κολωνᾶν retractis. Cf. 1620. 14. Non liquet. 15. τύδαι cod., τυῖδε Albertus, τῦδε Ahrens Dial. I p. 154. 155. 16. Glossa obscura. τυλᾶν· κολωνῶν. Τυδαριδᾶν· ...... Hemsterh. in auctario, vereor ne non recte. Cum Τυδᾶν = Τυνδαριδᾶν conferri potest Κυφαί = Καλυφαί. 17. τ' ἴϋγγα speciose Bourdelot. ad Heliod. p. 57, sed sine caussa fortasse. 19. τυκτήν cod., em. Mus. et Apoll. lex. 156, 2.

1620. * τυτθόν· ὀλίγον
τυκτῷ δαπέδῳ· εὖ κατεσκευασμένῳ
τύκω· ἑτοιμάζω
τύλαι· αἱ ἐν ταῖς χερσὶ φλύκταιναι, ὡς περισσά τινα, καὶ τοῖς ὤμοις
τύλη· τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον δέρμα
25. τύλοι· αἱ ὀχθώδεις ἐπαναστάσεις, καὶ τὰ τῶν ἀχθοφόρων ἐπὶ τῶν ὤμων τυλώματα
τύλον· τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ ξύλον
τύλος· νενεκρωμένη σάρξ
τύλωμα· τύμμα
τύλαρος· μάνδαλος
30. τυλαρώσας· μανδαλώσας
τυμβὰς γυνή· τυμβάδας ἔλεγον τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν
τυμβογέρων· ἐσχατόγηρως, καὶ παρη(λλα)γμένος τῇ διανοίᾳ
τύμβος· τάφος, μνημεῖον
τυμβωρύχος· λωποδύτης νεκρῶν
35. * τυμβοχοῆσαι· περιχῶσαι, θάψαι
* τυμβοχόης· τύμβου καὶ χώσεως, οἷον ταφῆς
τύμμα· πληγή
τύμπανα· τὰ δερμάτινα [π]ρακτήρια κόσκινα, τὰ ἐν ταῖς βάκχαις κρουόμενα
τυμπανίζεται· πλήσσεται, ἐκδέρεται, ἰσχυρῶς τύπτεται
40. τύμπανον· ᾧ αἱ Βάκχαι κρούουσιν. ἦ[ν] εἶδος τιμωρίας
Τυμφαῖον ἔθνος· ἄθεον ἔθνος. λέγει δὲ [καὶ] τοὺς Ἠπειρώτας
τύνη· ἐν [τυπείς· πεσών, πληγείς.] Δωρικῶς δὲ σύ
τύνη δὲ ἐποιήσας· σὺ δέ

SCR. 21. δ 627 ρ 169. 23. Doricum τύλα Ar. Ach. 860. 954 Teleclid. fr. XVIII p. 377. 26. Ar. Ach. 553 Diosc. III 84 signif. ξύλον (,cf. Eur. fr. 694 Nck.[2] Meinek.). 32. Com. an. fr. CCCXI[b] vol. IV p. 680. 33. Η 336. 34. Arist. l. l. 35. Φ 323, ubi v. l. τυμβοχόης τυμβοχοῆσ'. 37. Aesch. Ag. 1430 Theocr. IV 55 alii. 38. Eur. Bacch. 59. 40. Ar. Plut. 476. 42. Hesiod. Callim. Dian. 124.

ADNOT. 20. Si constaret gl. 17. 18. 19 partim corruptas partim spurias esse conicerem τυτθόν· ὀλίγον, quod alieno loco positum est, τυθθόν scribendum et Cretensibus vindicandum esse, quos literarum duplicationem imprimis adamasse scimus. Conferri possent ἰθθᾶντι ἰθθᾶντες θάλαθθα. Minus tum offensionis haberet etiam τυῖ· ὧδε Κρῆτες, restituto glossarum vere Diogenianearum ordine hoc: τύ (?) τυβηκτίς. τῦδε. Τυδᾶν κολωνᾶν. τυθθόν· ὀλίγον. τυῖ· ὧδε. Κρῆτες. Appareret enim τυθθόν· ὀλίγον. Κρῆτες. τυῖ· ὧδε (Αἰολεῖς) a Diogeniano profectum esse. 22. Hypotacticum videtur Lobeck. rhem. p. 58. 23. ὥσπερ ἰξίαι τινές THemsterh. in auct. — τύλλαι· ἐν cod., em. Mus. An τύλα. αἱ? 26. Cf. Zonar. c. 1756. EM. 125, 24 Theognost. p. 24, 29 Poll. II 176 Hesych. ἀπετύλουν ἀποτυλῶσαι μεσοτύλαρον τύλυξ. — ξύλον] proprie ξύλινον ἧλον; cf. schol. Ar. Ach. 553. 29. 30. Ordo τύλωρος τυλωρώσας requirit, quod πυλωρός (πυλαρός Hes.) πυλωρήσας emendaturo non obnitor. 31. Psellus ap. Zonar. c. 1756. 32. (λλα) Phot. 610, 1 Poll. II 16 Phrynich. p. 66, 6 EM. 771, 41 Philem. lex. p. 125 Os. Nauck. Ar. Byz. p. 98 n. 21. 34. τυμβορύχος codex, quod etiam ordine tutum retineri fortasse poterat, cum Greg. Naz. in Anth. Pal. VIII 183, 2 metro coactus hac forma usus esset. Sed recepi Musuri τυμβωρύχος, quippe ad Ar. Rann. 1149 spectans, sequentibus glossis spuriis. 35. 36. Vid. Ruhnk. in auct. Lobeck. ad Phrynich. p. 498 schol. Φ 323. 38. ἐν delet Albertus, ἐν τοῖς βακχείοις Thes. VII c. 2581 A. 40. τιμωρίας] Phot. 610, 7. — ἦν codex. 41. Τύμφαιον cod. — ἔθνος. Θεσπρωτὸν ἔθνος coni. Salmas. ad St. Byz. in v. Τύμφη. Cf. Δειπάτυρος. 42. ἐντυπάς inepte Mus. Coaluerunt duae gl. Homericae ap. Apoll. lex. p. 156, 5. 6 iuxta positae: τύνη· Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ σύ. τυπείς· πληγεὶς ἐκ χειρός, quam cum proprio Marte expilaret Hesychius non vidit Diogenianum suum ipsum infra alteram suo loco collocasse rectius. — ἐν quid sit nescio, nisi τύνη cum τηνεῖ· ἐν (ἐκείνῳ τόπῳ) confundit. Fortasse leg. τύνη· [ἐν] [τυπείς· πεσών. πληγείς] Δωρικῶς λέγεται σύ. 43. Supra vitiose τηνὴ δε· ἐποίησε δέ σοι.

τυννός· μικρός. τηλικοῦτος
1645. τυννοῦν· τὸν μικρόν
τυντλάζει· αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγει. ἢ ταράττει. ἐπιβαίνει πηλοῦ. οἱ δὲ σκάπτειν ἀμπέλους
τύντλον· πηλόν
τυντλώδους· ὑλώδους
τύξιν· τεῦξιν. παρασκευήν
50. τυπάδι· σφύρᾳ
τυπάζειν· κόπτειν
τύπαι· ἑορτή τις
τυπαῖς· πληγαῖς
τύ[μ]πανον· ξύλον τι, ἐν ᾧ τυμπανίζουσιν
55. τυ[μ]παστήριον· τὸ τῶν ἁλιέων στυμνίον
τυπεῖ· ψοφεῖ, κτυπεῖ, κροτεῖ, πλήσσει
τυπείς· πληγεὶς ἐκ χειρός, καὶ πεσών. ἢ τρωθείς
τυπήσει· πλήξει
τύπης· πλήκτης
60. τυπῇσι· πληγαῖς
τυπίας· οὕτω καλεῖται τῶν τοῦ χαλκοῦ τις τροχῶν
τυποῖ· πλάττει, γλύφει
τύπος· χαρακτήρ, εἰκών
τυποῦται· πλήσσεται. ἰοῦται. μιμεῖται. ἢ πλάττεται
65. τυπῶντες· χοροί τινες
τυραννοδαίμονα· ἣν οὐκ ἄν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα
τύραννος· παράνομος βασιλεύς, ἢ ἄρχων ἀπηνὴς καὶ ἀπάνθρωπος
τυρβασία· χορῶν ἀγωγή τις διθυραμβικῶν
τύρβη· θόρυβος, [ἀγωγή,] τάραχος
70. Τυρβηνός· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος

SCR. **44.** *τυννόν* [*τύννον*] Callim. fr. ap. Apoll. Dysc. de pron. p. 143 C et Theocr. XXIV 137. **45.** *τὸ παιδίον τυννοῦτον ὄν. Τυννοῦτο; Μικρὸν νὴ Δία.* Ar. Thesm. 745. **46.** Ar. Pac. 1148. **47.** Menand. fr. CCCXCII p. 313. **50.** Sophocl. fr. 756. **54.** Aeschyl. fr. 54 Ddf. **57.** *Λ* 191. **60.** *E* 887. **66.** ADN. **69.** Xenoph. Cyr. I 2, 3.

ADNOT. **45.** In Phot. 610, 12 a priore manu est τυννου (*τύννον* fecit corrector)· *δεικτικῶς τὸ μικρόν*, ubi Porso *τυννοῦτο* emendavit, quod Hesychio etiam restituere voluit HSt. scribendo *τυννοῦτον*. **46.** *αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγει* Phot. 610, 16 EM. C. 63 Suid., quod non erat cur ad *ταυτάζει* referrent interpp. Nam Phrynicho teste app. soph. p. 65, 15 τυντλώδης λόγος est *ὁ πεπατημένος καὶ κοινός.* — Τυντλάζειν. *εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν. Ἀριστοφάνης* et *ἐπιῤῥαίνειν πηλῷ* Phot. 610, 13 et EM. ubi alii *ἐμβάλλειν* pro *ἐμβαίνειν*. **47.** *τυντλόν* cod. **48.** τυνφλώδους· *ὑλώδους* cod., τυντλώδους· *ὑλώδους* Phot. 610, 18 ubi *ἰλυώδους* corr. Porso. Atque hoc vel *πηλώδους* malim, quamquam *ὑλώδους* tuetur Thes. VII c. 2583 D. **49.** Lobeck. Phryn. p. 728. **50.** Psell. Zonar. c. 1756. **51.** *τυπτάζειν* HSt. Cf. Lob. Path. p. 132 et Hes. *στυπάζει*. **52.** *τυπῶντες* conferri iubet Albertus. **54.** De hac forma h. Hom. XIII 3 Meinek. Com. 3 p. 531 Nauck. Ar. Byz. p. 147 n. 45. **55.** *τυμπανιστήριον* Guyetus, *σταμνίον* Martin. Soping. Guyet. Non liquet. **56.** Lob. Path. El. p. 104. **57.** Apoll. lex. p. 156, 6. **58.** *τυπτήσει* HSt. Cf. Lobet Var. Lectt. p. 334. **59.** Vid. Lobeck. Parall. p. 135. *τύπτης* LDindorf. Thes. VII c. 2585 AB. **61.** *εἷς τρόπων* Meinck. Philol. XII p. 625 coll. Poll. VII 105 *καὶ* τροχίαν *μὲν χαλκὸν τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν,* τυπίαν *δὲ ὃν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν.* **62.** *τυπεῖ* cod., em. Mus. **63.** Alberto *πλάσσεται*, cuius correctio sit ultimum *ἢ πλάττεται*, scribendum videtur pro *πλήσσεται* et *ἰσοῦται* pro *ἰοῦται*. Si rectum sit *πλήσσεται*, *ἰοῦται* ad *τύπτεται* pertinet et de ictu bestiarum venenatarum intellegendum est. **65.** Vide *τύπαι*, ubi Herod. II 40. 61 apponit Thes. At plurima sunt festa, in quibus virgis caedebantur arae adstantes aut aram circumeuntes. Vide *Δηλιακὸς βωμός*. **66.** *εἴπῃ* cod., em. Meinek., qui haec ad Aspasiam spectare conicit ad Cratin. Chiron. fr. IV p. 149. **68.** Poll. IV 104. — *αἰθυραμβικῶν* cod., *ἢ θυραμβικῶν* Mus., em. HSt. **69.** Phot. 610, 25 EM. Bekk. 308, 27 Pausan. II 24, 6. **70.** *Τυρβήν*?

τύρβησις· ἠλίβατον ἀέρα
Τυρεῖν· τόπος τις Κλαζομενίων
τυρεύεται· ταράττει, κυκᾷ
τυρεῦσαι· τὰ αὐτά. καὶ τυρεύων
1675. τυρικίλοι· αὐλοὶ καλάμινοι
Τύρις· ὁ Περσικὸς χιτών. ἢ ποταμὸς ἐκδιδοὺς εἰς τὸν Βορυσθένη
τυρόεντα· πλακοῦντα
τυρόκνηστις· σχῆμα τῶν ἀκολάστων. οἱ δὲ μάχαιραν
τυροκομεῖον· τάλαρος, ἐν ᾧ ὁ τυρὸς τῆς ἐπιμελείας τυγχάνει
80. Τυῤῥηνικὰ σανδάλια· κάττυμά τι ὑψηλὸν οὕτω καλεῖται
* τυρίς· ὁ περίβολος τοῦ τείχους
Τυῤῥηνοὶ δεσμοί· οἱ λῃστρικοὶ καὶ χαλεποί
τύῤῥις· πύργος, ἔπαλξις, προμαχών
τύρσις· τὰ αὐτά
85. τύρσος· τὸ ἐν ὕψει οἰκοδόμημα
τυρωθέντα· ταραχθέντα, κινηθέντα
τύσσει· ἱκετεύει
τυτάνη· ὄργανόν τι, ᾧ χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου
τύτη· τὸ αὐτόθι
90. τυτθήν· ὀλίγην, μικράν
τυτθόν· ὀλίγον, βραχύ, καὶ μικρόν
τυτώ· ἡ γλαῦξ
τυφεδανός· τετυφωμένος
τύφεται· καίεται, καπνίζεται, φλέγεται. [τυφόμενον]
95. τυφόμενον· τὰ αὐτά
τυφείσας· μεμαραμμένας
τύφεσθαι· μαραίνεσθαι, ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἰέναι
Τυφίον· ὄρος Βοιωτίας
τυφλῖνος· ἰχθῦς Νειλώ[ε]ιος. καὶ ὄφεως εἶδος

SCR. 72. Hipponactis? 73. Atticorum scr. praeter Demosth. p. 436, 5 (ἐτύρευε ταῦτα) hoc verbo nullum usum esse affirmat Poll. VI 130. 76. Herod. IV 11 et c. 77. Theocr. I 57. 78. Ar. Lys. 231 fr. IV p. 945 Plato com. II p. 616 Anaxipp. IV p. 465. 80. Cratin. fr. X p. 91. 81. Xen. Cyr. VII 5, 10. 91. Frequens ap. Homerum. Callim. Dian. 30. 93. cf. Ar. Vesp. 1364. 94. Ad Eur. Tro. 146 refert Ad. Kirchhoff, ad Theocr. II 18, ubi nunc κάεται legitur, Meineke. 95. Matth. XII 20. 97. Aristot. Meteor. II 5. 99. ADN.

ADNOT. 71. *τύρβησιν· Ἠλεῖοι τὸν ἀέρα* Mus. *ἢ λίβα τὸν ἄνεμον?* 72. Cf. *Κῶνος* et *Μαμαγκία*, quae ex Hipponactis iambis fluxisse videntur. *Τυρήν* invito ordine Mus., quamquam aut hoc aut *Τυρίν* latere videtur. 73. GCurtius Etym. p. 193. 75. Imo *τιτύρινοι*. 76. *κάπυρις δὲ Περσικὸς χιτὼν χειριδωτός* Poll. VII 58 p. 288, quod in *καὶ τύρις* corruptum procreasse *τύρις* suspicatus est Relandus de vet. ling. Pers. p. 255 diss. VIII. Cf. Boettich. Aric. p. 29. Fluvius et *Τύρας* audiebat et *Τύρις*, Steph. Byz. 642, 6. 77. Ahrens Theocr. I 57. Cf. Ath. III p. 110 D XV p. 698 F Eustath. p. 975 et Draco p. 89, 3. 78. *τυροκν.στὴς* cod., *τυροκνῆστις* Mus., em. Poll. X 104 p. 427 Bekk. schol. Oppian. Hal. II 429. Vitiosus codicis nostri accentus obtinet etiam Galen. XIX p. 112, 10. 79. Poll. I 251 VII 175 X 130 Choerob. Cram. AO. II p. 266, 12 Phot. 611, 10. 80. Phot. 611, 6 male a Porsone *Τυραννικά* pro *Τυρηνικά* scripsit. Recte Poll. VII 86. 92. V. Mein. Com. II p. 91. — *Τυρρηνικὸς — οὐ..ν* (*οὕτιν* teste Schowio) cod., em. Mus. 82. Cf. gl. δ 701 *δεσμοὶ τυρρηνικοί*. 87. *πτύσσει* Pearso alii: cf. *συτάσσει* et Lob. rhem. p. 62 p. 101. *Τύθει· σφάζει* Cyr. 63. 88. *τυκάνη* Albertus coll. Eustath. p. 967, 18 (Theognost. 24, 28 Zonar. c. 1755) *τυπάνη* Cfr. Hermann *Gr. Alterth.* 3 p. 117 n. 3. Hinc corruptum putarem etiam sequens *τύτη*, si *τὸ αὐτό* pro *τὸ αὐτόθι* scriptum esset. 89. Aeolicum videtur Koenio ad Greg. Cor. p. 265 pro *ταύτῃ*, quod Albertus proposuit coll. *τυΐ*. Alius *αὐτεῖ* vel *τουτεῖ* coniciat. 92. Lob. rhem. p. 320 Plaut. Menaechm. IV 2, 90: *Vin afferri noctuam, quae tutu usque dicat tibi?* contulit Sopingus. 98. *Τυφαόνιον* (Hesiod. Scut. 32) conferunt. 99. De pisce cf. Marcell. Sidit. 25 Coraes ad Xenocr. p. 181 Bussemaker schol. Oppian. p. 659; de serpente Hesych. *Τυφλῶπες Κωφίας* Aelian. NA. VIII 13 Aristot. NA. VIII 24 VI 13 schol. Ther. 492.

1700. τυφλός· τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός
τυφλότερος σπάλακος· τοῦτο τὸ ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· ἔχει δὲ ὀδόντας μικροτάτους, καὶ ῥύγχος ὡς γαλῆς, καὶ πόδας ἄρκου
τυφλῶπες· εἶδος ὄφεων
τυφλῶν ὀν(εί)ρων·.......
τύφοι· σφῆνες
5. τῦφος· ἀλαζον(ε)ία, ἔπαρσις, κενοδοξία
Τυφῶ· ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς
Τύφω.., ἑνὶ τῶν γιγάντων
τύφυμεν· βρέχειν
Τυφωεύς· θεός τις γηγενής, ἐναντιωθεὶς τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν
10. τυφωθείς· ἐπαρθείς, ὑπερηφανεύσας
τυφών· ὁ μέγας ἄνεμος· τινὲς τὰ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως
τυφῶνος· πυρ[ρ]ώδους δαίμονος
τυφῶσαι· πνῖξαι, ἀπολέσαι
τυχάζεσθαι· στοχάζεσθαι
15. τυχεῖν (ἀξιώσεως)· ἀξιωθῆναι
τύχη· εὐτυχία
τύχε· κατέτυχεν
τυχῆσαι· ἐπιτυχεῖν
τυχήσας· ἐπιτυχών
20. τυχθείς· κατασκευασθείς
τυχθῆναι· γενέσθαι. [ἐπιτυχεῖν
Τυχίος· ὄνομα τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτοτόμου
τύχοι· λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα
τυχόν· ὡς φθάσει. ὡς λάχοι. ἢ πολλάκις
25. Τύχων· ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν· ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην
τύχουσι· τεύχουσιν
τύχων πυλῶν· τὸν ἐσφηνωμένον· τύχους γὰρ καὶ τοὺς σφῆνας καλοῦσιν

SCR. **1700.** Soph. OT 389. **3.** Trag. Adesp. fr. 268 p. 693 ubi Nauck. Eur. I. T. 571 confert. **5.** Antiphan. vol. III p. 110, 2. **6.** Soph. fr. 996 p. 281 ubi Nauck.: *Voluit fortasse Αἰσχύλος (cf. Sept.* 517 *Suppl.* 460) *vel Ἀριστοφάνης* (*Nubb.* 336). **7.** *B* 782. **10.** I Timoth. III 6. **11.** Vide Eurip. Phoen. 1154. **15.** ‚Luc. XX 35.‘ ALB. (*ἀξιώσεως*) Meineke. **17.** *E* 587. **19.** *Δ* 106. **22.** *H* 220.

ADNOT. **1701.** *σπάλαξ* cod., *ἀσπάλακος* Mus. — Pro *μιαρωτάτους* THemsterh. *μικροτάτους* reposuit, *ἄρκου* temptandum non esse monens ante Meinek. Com. V p. 95. De proverb. interpp. Gott. ad Diogen. VIII 25 p. 309 et Stesimbrotus ap. Phot. 612, 1, ubi *σπάλακος, μιαρωτάτους, μαργάλης, ἄρκτου.* **2.** *τυφλῶνες* cod., em. HSt. Cf. Aelian. NA. VIII 13 Nic. Ther. 492. **3.** τύφλων· ὁ ἥρων codex, ὁ πηρῶν Lob. Phrynich. p. 474 n. em. Heinsius coll. Diogen. VIII 26 p. 309. Repudiavi igitur: τυφλῶν· ὀμήρων. **4.** E dialecto pro *τύχος* sive *τύκος*. Cf. *τύχων*. **5.** *τύφος* codex. **7.** *Τυφωνεῖ· ἐνὶ* Mus. *Τυφωνεῖ· Τυφῶνι, ἐνὶ* Aldus. Cum Pearsone Advers. p. 669, 15 legendum *Τυφωεῖ* vel potius *Τυφωέϊ*. **8.** Om. Mus. Non expedio. **9.** *Τυφώευς* cod., em. Mus. **11.** *τυφῶν* Arcad. 16, 10. 94, 6. **12.** τύφωνος· *πυῤῥώδους* cod., *πυρώδους* Mus. **13.** *ἐμπρῆσαι* Theognost. 24, 31. Supra τετύφωται· *ἀπόλωλεν*. **14.** τυχεσσάμενον· *στοχασάμενον* Erotian. p. 362, ubi *τυχασάμενον* Foesius, quod ipsum praebet cod. Vindob. XLIII. **19.** Schol. Nic. Ther. 18. **22.** *Τυχίος* scripsi pro *Τύχιος* ex Arcad. p. 41, 19 et EM. cod. Vossiano. **23.** Sic Theognost. 76, 20 et, ubi *ὄρυξ* explicat p. 24, 32 Zonar. c. 1755 Hes. s. v. *τύφοι* et *τύχων*. *Τύχοι* Creticum est pro *τύκοι*, quo de Poll. VII 118 Eustath. p. 136, 23. **24.** τυχόν· *πολλάκις ἐστιν ὅτε* Cyr. 63. *λάχει* cod., *λάχοι* Mus. **25.** *Τυχόον* cod., em. Sopingus. Cf. Strab. XIII p. 588 Clem. Alex. Protr. p. 81 Anth. Pal. IX 334 Diodor. IV 6. Meminerunt etiam EM. Glossae graecolat. Cyrilli Choerob. p. 77, 31. 278, 26 Theognost. p. 23, 31 Zonar. c. 1755. **26.** Non satis tutum dicit Lob. rhem. p. 68. Τυχοῦσι· *τυχοῦσι* vel τυχίζουσι· *τεύχουσι* dubitanter Meinek. Philol. XII p. 625. **27.** *πυλῶνα* Mus. probante Meinekio p. 627, qui τυχωτόν (h. e. *τυκωτόν*) πυλῶνα vel τυκτὸν πυλῶνα· *τὸν ἐσφηνωμένον* proponit. An τύχων· *πυλῶν τῶν ἐσφηνωμένων*?

τύψαι· τὸ διὰ χειρὸς πατάξαι, ἢ τρῶσαι
τυψέλη· ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος
1730. τύψον· ἔχγεε, ἐκκένωσον. τρῶσον, δάμασον
τώ· οὗτοι δυϊκῶς, καὶ τούτους. ἢ διὰ τοῦτο. ἢ τινί
τώγε· οὗτοί γε
* τῶν γάρ· ἐκ τῶν γάρ
τωθάζει· χλευάζει, μετὰ κενοδοξίας σκώπτει. ἐρεθίζει. καταχαυχᾶται. λοιδορεῖ. θωπεύει. κακολογεῖ
35. τῶ κεν· οὕτως ἄν
τῶ κε· οὕτως γὰρ ἄν
τῶ κε λάχον· οὕτως γὰρ ἂν (ἔ)λαχον
τῶν· τούτων
τώνα· ζώνη
40. τῶν ἀκεραίων· τῶν ἡσύχων
* τῶν μὴ σύ[γ] γε μύθον ἐλέγξῃς· σὺ τὴν ἱκετείαν τούτων μὴ ἐπονείδιστον ποιήσῃς
τῶν δὲ πάροιθεν· (τῶν) πρὸ τούτων
τῶν ἐν τέλει· τῶν ἀρχόντων ἐν τῷ δήμῳ
τῶν ἐπὶ σκηνῆς· τῶν θεατρικῶν
45. τῶν μοι· ἐκ τῶν μοι
τῶν οἰνάρων· τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων
τωνολβεύς· τὸ κακοδαίμων
τῶν ὄπι[σ]θεν· ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τούτων
τῶν οὔτι· ὧν οὐδαμῶς
50. τῶν παρεκτός· τῶν ἔξωθεν
τῶν πέλας· τῶν πλησίον
τῶν πλωτήρων· τῶν πλεόντων, τῶν ναυτῶν
τῶν πτίλων· τῶν πτερῶν
τῶν τριῶν ἕν· Θηραμένης ἐψηφίσατο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παράνομόν τι δρώντων
55. τώ οἱ· οἵτινες αὐτῷ

SCR. 30. Ε 830. 31. Κ 327 Λ 299. 32. Λ 304. 34. Cf. Ar. Vesp. 1362. 35. ω 32. 36. Ο 51 ι 458. 37. ,τῷ κ' ἔλαχον ε 311' Iensius. 38. Λ 30. 41. Ι 518. 43. Soph. Ai. 1352 Thuc. I 90 Greg. Nazianz. II p. 30 A. 44. cf. Demosth. p. 288, 18 (Aristid. II p. 310 Lucian. Necyom. c. 16). 46. *Videri possit alicui respexisse ad Alciphr. ep. III 22 ὁλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς. Quod mihi quidem non probatur.* Valcken. ad Ammon. Anim. p. 175. 48. λ 66. 49. Λ 160. 50. II Cor. XI 28. 51. Herod. VII 152. 54. Aristoph. et Polyzel. fr. I vol. II 867. cf. Aesch. Eum. 579. 55. Plat. Rep. V p. 474 A, unde supra (τω)θαζόμενος deprompsit.

ADNOT. 29. Imo κυψέλη. Sic Salmasius. 30. ἔχγεε ἐκκένωσον ad ψύω ψύττω *sputo* refero et ψύσον vel πτύσον corrigo. 31. Confundit τώ, τῷ (vel potius τῶ teste Photio 612, 20. 22) et τῳ. Etiam τινι pro τινί et τίνι accipi debet. 32. 33. Separavit Iensius. 34. σκώπτει χλευάζει λοιδορεῖ καυχᾶται Phot. 612, 23. EM. ἐτώθασαν· ἐκαυχήσαντο Suidas. Hesychius ipse θωτάζει· ἐμπαίζει· χλευάζει, quibus σκώπτειν ἀπατᾶν addit Cyr. 63 s. v. τωθάζειν. ἐπιθωτάζοντες. θαζόμενος. 36. In editis est: τῷ κε· τῷ. οὕτω. Ubique τῶ reponendum e Photii praecepto. 37. οὕτω editi. — λάχον cod., ἔλαχον Mus. 39. Ζώνα, ut Τ e Ζ natum sit, Cobet Nov. Lectt. p. 176. Rectius dudum Albertus: *An vero confusis literis Ζ et Τ, τώνα pro ζώνα, Dor. pro ζώνη? Ut supra ταμίαν pro ζαμίαν.* Est enim Creticum ut Ττῆνα pro Ζῆνα, τωμός pro ζωμός, τάλα pro ζάλ sive ζά ut docui in Philol. XVIII 2 p. 231 — 233. 40. Sic Cyr. 63 et Cyr. Albertinus. 41. σύγγε μύθων cod., em. Mus. 42. πάροιθε· (τῶν) Mus. 43. ἢ τῶν δήμων cod., ἐν τῷ δήμῳ Mus. 44. Phot. 613, 3 Cyr. 63. 47. τώνόλβιον· τὸ κακόδαιμον Mus. τῶ νόλβιον Aldus. Supra ἀνόλβους· — κακοδαίμονας, ut τ' ἀνόλβους latere videri queat. 49. οὐτιῶν cod., οὔτι· ὧν Cobet Nov. Lectt. p. 176. 50. Cyr. 63. 51. τῷ — τῷ cod., correxi. 52. πλεύντων αὐτῶν Cyr. 63. 53. πτήλων cod., em. Mus. 54. κακῶν ἓν Phot. 613, 4. Cf. τρία Θηραμένους. 55. Om. Mus., qui τῶ οἱ scripserat. τῶοι — αὐτοὶ cod., em. Meinek. Philol. XII p. 625. Cf. τό οἱ.

τῷ ὄντι· τῇ ἀληθείᾳ
τῶπιν· μέτρον δεκαχοίνικον
τὼ πόδε· τοὺς πόδας. δυϊκῶς
τῶ ῥα· διὸ δή
1760. τώς· οὕτως, ὁμοίως
τῶ· τὸ ἐντεῦθεν
τῷ φύσαντι [ἢ τῷ φύντι]· τῷ γεννήσαντι
τῶ χορτᾶν· τῶν σίτων ὑποστελλοῦ

Υ.

Ὑάδας· τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου κέρατα τοῦ ταύρου τοῦ ἐν οὐρανῷ ἄστρου. εἰσὶ δὲ ἀστέρες ἑπτά, ὧν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὑετὸς γίνεται
ὕαινα· τετράπουν ζῷον. καὶ ἰχθῦς
ὑακίζει· οἱ εἰς τὰ αὐχένια
[ὑακίζει]· βρέχει ἢ ὑετίζει ἢ ὕει
5. * ὑακίνθινον· ὑπομελανίζον, πορφυρίζον
ὑακίνθια· ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι ....
Ὑακινθίδες· ἐπώνυμοι [Ἀπόλλωνος] ἀπὸ Ὑακίνθου
ὑάκινθος· πόας εἶδος τὸ ὑακινθόκομον [τὰ ὑακίνθια]. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Ὑακίνθου
* ὑακινθίνῳ· τῷ ὑακίνθῳ. ἔστι δὲ ἄνθος μέλαν καὶ μαλακόν
10. ὑάλε(ο)ν· λαμπρόν, ὑαλίζον
ὑάλεται· σκωληκιᾷ

SCR. 58. Ar. Thesm. 1183. 59. Callim. Dian. 251. 60. Γ 415.
Υ. 7. Phrynich. com. fr. XII p. 592. 9. ζ 281 ψ 158.

ADNOT. 56. Om. Mus. τῶ ὄητοι cod., τῶν ὅτι, τῶν τῇ ἀληθείᾳ Cyr. 63, qui etiam τῶν ἀχαρέων, τῶν ἐν τέλει, τῶν πέλας porrigit, em. Nauck. *ZfAW.* 1856. et Meinek. l. c. Cf. τὸ ὄντως. 57. Pro τὸ οἴφι[ν] — τετραχοίνικον? Similiter Vossius. 58. Om. Mus. Habet Cyr. 39. Cf. καὶ τὼ πόδε. 60. τῶς cod. Mus. 61. Om. Mus. τῶθεν· ἐντεῦθεν Meinek. Philol. XII p. 625 coll. τούτωθεν. Sed ordo requirit τωτο· ἐντεῦθεν h. e. τωτῶ pro τουτῶ, quo de cf. Hesych. s. v. et Ahrens II p. 374. 375, vel τῶσα· τὸ ἐντεῦθεν = τῶθεν. 62. ἢ τῷ φύντι recte om. Mus. et Cyr. 63. Recentioris hoc linguae vitium castigat Thes. VIII c. 1178 A. Respicit Soph. OC. 1115. 63. τῶν χόρτων — ὑποστέλλου Mus., ὑποστελλοῦ Aldus. Recte Mus.

Υ. 2. Ath. VII p. 326 F. piscis meminit. 3. + Mus. ὑακίζει· διοικεῖ τὰ αὐχένια Salmasius, ὕακες ἢ οἴακες· τὰ αὐχένια Is. Vossius. *Quid si legas:* ὑακίζει· (οἰακίζει)· οἴακες τὰ αὐχένια *ut supra suo loco. Vel si id supplere nolis, lege* ὕακες. οἴακες. τὰ αὐχένια, *ut literarum ordo iubet: quando* ὑακίζει *festinantis erit librarii, qui seq. vocem ob oculos habebat.* ALB. Vocabulum nisi vitiose scriptum sit, ὕακες ὑακίδδι exarandum erat, ne Boeotismi leges violarentur. Cf. ὕαξ. 4. Imo ὑετίζει ἢ ὕει· βρέχει, quod e margine invasit. Ὑακίζει aut dittographumenon est aut ex ὑακινθίζει detortum. Suspectum enim est Zonar. c. 1761 gl. ὑβακίζειν· διαχωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων. 5. μελανίζον, ὑποπορφυρίζον Cyr. 63, cum Hesychio faciunt Cyr. 39 Phot. 615, 18 Zonar. c. 1759. 6. In hac gl. et seqq. nonnulla turbata sunt. Ac Palmerius probante Alberto huc tanquam e fuga revocat verba τὰ ὑακίνθια. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Ὑακίνθου. Sed cum in gl. 7 etiam v. Ἀπόλλωνος, in sequente vero τὰ ὑακίνθια tantum in iustam reprehensionem incurrant, haud scio an importunis his verbis cum imperfecta glossae 5 expositione ad unam explicationem iunctis sufficiat sic scribere: ὑακίνθια· ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι Ἀπόλλωνος τὰ ὑακίνθια. 7. Ὑακίνθου] sc. πάγου. Cf. Suidas s. v. παρθένοι. 8. ὑακινθόκωμον cod., em. Cyrillus. Hyacinthus flos num hyacynthocomum etiam dictus sit ignoramus. Si res aliter habet, potest εἶδός τι corrigi et ὑακινθόκομον aut seorsim absque explicatione poni aut cum ὑακίνθινον iungi, quod supra loco non suo collocatum est. 10. ὑαλίζων cod., em. Mus. Recte infra ὑαλόεν et vitiose ὑαλόν (l. ὑαλοῦν): at h. l. ὑαλέν non erat ὑαλόεν corrigendum cum Thes., sed ὑάλεον (hoc accentu, Lob. Path. Proll. p. 101) quod ordo poscit. 11. εὐλᾶται Ruhnken. coll. εὐλάζει· σκωληκιᾷ.

ὑάλη· ὕαλος. βόμβυξ. σκώληξ
[ὑαλίης ἢ ὑαλιεύς· εἰκαῖος. βλοσυρός]
ὑάλικος κῶμη· Διονύσιος
ὑαλκάδαι· χορὸς παίδων. Λάκωνες
ὑαλόεν· διαφανές, λαμπρόν
ὑαλο(ῦ)ν· λαμπρόν. πρᾶον. [ἢ λίθος τίμιος
ὕαλος· ὕελος. [βόρβορος]
ὕαμα· βάθος
Ὑάμπολις· πόλις Φωκίδος
ὑανέοος· εἰκαῖος. βλοσυρός, χαλεπός. ὕπτιος
ὑανεῶς· τὰ αὐτά
ὑανία· τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία
ὕαξ· πηδάλιον. ὁδηγός
Ὑαργίδες· αἱ εὐειδεῖς Βάκχαι αἱ Ἀργεῖαι
ὑάσιν· υἱοῖς
ὑββάλει· ὑπερτίθεται, ὑποβάλλει
ὑβ[β]αλής· καταφερής, λάγνος
Ὕβλα· πόλις Σικελίας
Ὑβλήτης· μάντις
ὑβ[λι]όν· τὸν κυρτόν, καμπύλον, γυρόν. οἱ δὲ ὑβός, κυρτός. [ὑβριστής]
ὕβρεις· τραύματα, ὀνείδη
ὑβρίς· ὄρνεον νυκτερινόν
* ὕβρεως· τῆς ὕβρεως

SCR. 20. *Β* 521. 26. *Ε* 463. 27. *Τ* 80. 33. Aristot. HA. IX 12. 34. Herod. I 106?

ADNOT. 12. *ὑάλη* Phot. 613, 19 Suid. Bachm. AG. p. 393, 14 *ὑιάλη* Cyr. 63. *Vas vitreum* vertunt Ducangius et Thes. VIII p. 9. AB coll. interpol. Dioscor. Parab. I 170 et Arrhian. peripl. mar. Erythr. p. 4, 9. 6, 1 Huds. — Alteram explicationem Ruhnkenius ad *εὐλή* referebat, Guyetus ad *ὑλομήτρα* et *ὕλης μητέρα*, q. v. 13. *ὑαλής* Zonar. c. 1759, *ὑαλίης* omisso *ὑαλιεύς* Theognost. p. 18, 29. Vide Lobeck. Proll. p. 101. *ΔΙ* ex *Ν* factum esse monstrant gl. 21. 22: *ὑανέοος* et *ὑανεῶς*, quibuscum confer *συρβηνεύς* et *συρβηνέων χορός*. 14. Sic codex, *κῶμος* Mus. Hinc nata Guyeli coniectura Alberto probata: *Κῶμος, Διόνυσος*, cui parum praesidii est in gl. Hesych. *Δύαλος· ὁ Διόνυσος παρὰ Παίοσιν. Αὔαλός· ὁ Διόνυσος* (*Δύαλος*?) quibuscum comparandae non sunt *Δασύλιος* Cyr. 39 *Δασάλιος* (l. *Δασύλιος*) Arcad. 44, 16 *Δασύλλιος* Pausan. I 43, 5 p. 166. Videtur glossae huius explicatio ab intellectu sequentis *Ὑαλκάδαι* pendere. 15. Exitus vocabuli Argivorum *Βαλλαχράδαι* similis est. caput in mentem revocat *Ὑλλιχ* — et *Βυλλιχ* — (*Βρυαλλιχ* — *Βρυλλιχ* —) q. v. 16. In *ὑαλο.ὲν* Mus. literam erasit, sed bene emendavit. 17. *ἠλίθιος τίμιος* cod., *ἠλίθιον τίμιον* inepte Mus., *ἢ λίθον τίμιον* Scaliger, em. Meinck. Pertinent haec ad gl. seq. Glossam in codice *ὑαλόν* scriptam, malui in *ὑαλοῦν* mutare, quam cum Thes. in *ὑαλόεν*. Cf. 10. 16. 18. *ὕελος· ὕαλος* cod., em. Moeris p. 73 unde gl. fluxit. *Ὕαλος· ὁ βόρβορος* etiam Zonar. c. 1759 Theognost. p. 18, 29 et Hesych. infra *ὑολλός· τόπος συῶν βορβορώδης*, quod vero propius est. Huc retrahe verba *ἢ λίθος τίμιος*. 19. *Βᾶμα· βαθμός*? 21. 22. Sic codex, *ὑάνεος* et *ὑανέως* Mus. Cf. 13, ubi *ὑανεύς* et *ὑανέως* conieci. Pro *εἰκαῖος* fortasse *σκαιός* legendum, quod Zonar. 1764 et Suidas in explicatione voc. *ὑηνεύς* adhibuerunt, quamquam *εἰκαῖος* etiam Zonar. c. 1759 praebet. 23. Vid. *συανία* et *ὑηνία*. Ruhnk. Tim. p. 187. 24. *Ὑαξ* cod., *ὕαξ ἢ οἴαξ* Mus. Videtur Boeoticum, aut *οἴαξ* vitiose scriptum. 25. *ἄργιαι* cod., *Ἀργεῖαι* Mus. Proetides intellegit R. Unger Parad. Thebb. p. 459. Alii gl. ε 2700 comparant: *τὰς γὰρ Βάκχας ὑάδας ἔλεγον*. Cf. etiam *Ἀργάδες· — Ἀργεῖαι γυναῖκες* (e coni. Meinek.) 26. *ὕασιν* cod., *υἱάσιν* Mus. 27. *ὑββάλλει* Mus. *ὑββαλεῖ* cod., em. Herodian. schol. *Τ* 80 Apoll. lex. 156, 23; *ὑβάλλειν* simplici beta Cyr. 39. Zonar. 1760. 28. *ὑβαλλὴν* Theognost. p. 18, 33. *συβάλλας* et *σύβας* Hesych. Lob. Parall. p. 191 Proll. p. 92. Apud Theognostum (*ὑββάλλειν*), *ὑβάλης· λάγνος* scribendum, *ὑβάλης* mihi Aeolicum poscere accentum videtur. 30. *μάντης* cod., em. Mus. Probabilis est Alberti coniectura *Ὑβλήτην μάντιν* dici *τὸν Γαλεόν* s. *Γαλεώτην*, q. v. 31. *ἠβός* cod., *ὑβός* Mus. Galen. comm. in aphorism. Hippocr. 46 p. 74 vol. XVIII part. 1. 32. Supra *ὀνείδη· ὕβρεις*. 33. 34. Inverso gl. ordine possis *ὕβριος* (ionice)· *τῆς ὕβρεως. ὑβρίς·* κτλ. Sic Meinekius.

ὑβριστής· ὑπερήφανος, ἀγνώμων
ὑβριστοδίκαι· οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας παρὰ Ἀττικοῖς
ὑβώματα· κυρτώματα
ὕγγεμος· συλλαβή. Σαλαμίνιοι
ὑγυλόν· ὑγιές
* ὑγρόν· μαλακόν
ὑγιᾶ· σῶον. νεαρόν. Κρῆτες
ὑγίεια· ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός. ἢ ὑγίεια
ὑγιής· τέλειος, σῶος
ὑγιοῦν· τὸ σα[ρρ]οῦν. καὶ τὸ θεραπεύειν
ὑγιῶς· ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως, ἐῤῥωμένως, καὶ εἴ τι ὅμοιον
ὑγλιῆναι· φυσῆσαι
ὑγρὰ κέλευθα· θαλασσία ὁδός, καὶ ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν
ὑγρίην· τὸ οὖρον. Διονύσιος
ὑγρὸν ἀέντων· μαλακῶς πνεόντων
ὑγρὸν ἔλαιον· [ὁ καταφερής] διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν τὸ σῶμα, ἢ ὅτι πάντων τῶν ὑγρῶν ὑγρότατόν ἐστι τὸ ἔλαιον. πᾶσι γὰρ τοῖς ὑγροῖς ἐπιπλεῖ βαλλόμενον τὸ ἔλαιον
ὑγρός· ὁ εὐκαταφερὴς εἰς ἡδονάς
ὑδαλίς· ὑδρωπιῶν
ὑδάν· ἀγορασθεῖσαν
ὑδαρι(ᾷ)· ὑδρωπιᾷ
ὑδατίδες· σταγόνες
ὑδατοτροφέων· ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφομένων
ὑδέουσιν· ὑμνοῦσιν
ὕδερον· τὸν ὕδρωπα
* ὑδαρές· τὸ ὑδαρόν

SCR. 35. ‚ζ 120' Pearso. Recto ad Rom. I 20 refert Tittm. ad Zonar. c. 1759. 36. ADN. 37. Hippocr. p. 816 C, alibi. 43. Θ 524. 47. Δ 312. 49. ε 478. 50. Ψ 281. 56. ρ 208.

ADNOT. 36. Phot. 614, 8 Craterus ap. Polluc. VIII 126. Eupolidis comoediam *ὑβριστοδίκαι* inscriptam memorat Ptolem. Phot. Bibl. p. 151, 10. 37. Galen. lex. Hippocr. p. 582. 38. Supra *ἀπόγεμε· ἄφελκε. Κύπριοι*. Ὑγ (h. e. ὑν) Cypriorum est pro *σύν*. 39. *ὑγιηλόν* HSt. et Lobeck. Proll. p. 140. Infra *ὑκελόν· ὑγιές*, quod *ὕκηλον* scribit Theognost. p. 20, 32 quomodo h. l. ordine requiritur *ὑγηλόν*. 41. *ὑγιᾶ*, quod Herod. IV 76 Thucyd. III 34 al. cum *σῶν* iungunt, Atticorum est teste Moerid. 375 Greg. Cor. p. 160 Thom. Mag. p. 864. Suspectum igitur *Κρῆτες*, nisi hoc ad significationem *νεαρόν* solam referendum sit. 42. Ath. III p. 115 A Bekk. I p. 313. 13. — *ἐξ ἱεροῦ* Phot. 614, 19 EM. 774, 40. 44. *θεραπεύεσθαι* cod., *θεραπεύειν* cum HStephano corr. CLStruve oper. select. II p. 191 et GWolff in Philol. XVI 3 p. 530. — *σαῤῥοῦν* cod., *σαροῦν* Mus. *σαοῦν* Struvius. 46. *Vereor ut sane sit glossa.* ALB. 47. Apoll. lex. p. 157, 8. 50. [*ὁ καταφερής*] Mus. Cf. Apoll. lex. 157, 9. — *ἐπικολεῖ* (imo *ἐπιπολάζει*) Meursius spicil. in Theocr. p. 80. 51. *εὐκατάφορος* Suidas Phot. Zonar. c. 1761 Cyr. 63. Cf. Poll. VI 126 schol. Hesiod. Theogon. p. 249 a schol. Pind. Pyth. I 17. 52. *ὑδρωπίων* cod., em. Albertus: *ὑδαλής* quod teste caret HSt. 53. Sic etiam Cyr. lex. ms. ap. Albertum. — *ὑγρανθεῖσαν* Salmasius, quod cave credas. Coaluerunt duae glossae sine dubio Aeolicae: *ὑδᾶν* (vel potius *ὕδαν*)· *ἀγοράζειν* pro *ὀδᾶν* et ....· *ἀγορασθεῖσαν*. 54. *ὑδεριᾷ* GDindorf. Thes. VIII c. 44 B, quod unice probat spretis formis alicubi obviis *ὑδαριᾷν ὑδερᾷν ὑδρᾷν*. — (ᾷ) Mus. qui exitum delevit. 55. Phot. 615, 2 Psell. ap. Zonar. c. 1762. 56. *ὑδατοτρεφέων* Apoll. lex. 157, 12; *ὑδατοτροφέων* Ath. II p. 41 A. ‚*De utraque forma Lobeck. ad Phrynich.* p. 577.' Thes. VIII c. 42 D. 58. E Moerid. p. 377. 59. Si qua Erotiani Hipp. lex. p. 372 auctoritas esset *ὑδεροῦν* per *τὸν ὕδερον* explicantis, excidisse *ὑδεροῦν* in capite articuli conicerem, et pro *ὑδαρόν* scriberem *ὕδερον*. De *ὑδαρόν* quo ex antiquioribus auctoribus unus Hippocrates de hom. fabr. p. 295, 18 Erm. semel usus est, cf. Schweigh. Ath. X p. 426 D 430 EF Lob. Proll. 282 alios in Thes. appositos.

ὑδ(ε)ρῶν· ὑδρωπιῶν
Ὕδη· πόλις τῆς Λυδίας
ὑδεῖν· ὑμνεῖν, [αἰδεῖν] ᾄδειν, λέγειν
ὕδης· συνετός, ἢ ποιητής
ὕδναι· ἔγγονοι, σύντροφοι
ὑδνεῖν· τρέφειν, κρύβειν, αὔξειν
ὕδνης· εἰδώς, ἔμπειρος
ὑδνόφυλλο(ν)· ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα
69. Ὕδρα· νῆσος εὐτελὴς Δολόπων. καὶ θηρίον πολλὰς ἔχον ὄφεων ὄψεις, πολυκέφαλον
68. ὕδος· ὕδωρ
* ὑδραλής· μετάβολος
ὕδρα· ὁ ὕδρος ὄφις. οἱ δὲ τὸν χέρσυδρον
ὑδράν.· εἰς θυσίαν ἀκραιφνές. Ῥίνθων
ὑδράνη· τὸ ἀκραιφνὲς καὶ καθαρόν
ὑδρανός· ὁ ἀγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων
* ὑδραλής· ὄφις ὕδατος
ὑδρεύειν· ποτίζειν, ἀντλεῖν
ὑδρευσάμενος· ἀντλήσας
ὑδρεῦσαν· ὕδωρ φέρουσαν, ἤγουν ὑδρευομένην
ὕδρη· ὁ ἔχις
ὑδρήϊον· ὑδρ[ε]ία
ὑδρηλά· ὑδατώδη
ὑδρηλοί· κάθυδροι, μαλακοί, ἔνυδροι, ὑδατώδεις
ὑδρηλός· τὸ αὐτό
ὑδρηναμένη· λουσαμένη, ἢ περιρ(ραν)αμένη, ἢ ὕδατι περιχεαμένη
ὑδρήνασθαι· λούσασθαι, περιῤῥάνασθαι
ὑδρηχόες· ἰχθύες
ὑδριαφόροι· μέτοικοι
ὑδρίσκη· ὑδρ[ε]ία
ὑδροδόκοι· λάκκοι

SCR. 61. Υ 385. 62. Callimach. Et. Paris.: ὑδεῖν ἔοικε τὴν φερέζωον κόρην ap. Bastium l. l. 68. Callimach. ap. Choerob. in Theodos. p. 384, 3: ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα. 80. Herod. III 14. 81. Aesch. Suppl. 793. 82. ι 133. 84. δ 750.

ADNOT. 60. ὑδερῶν Phot. 615, 8, ὑδέρων Bachm. I p. 393, 11, ὑδαιριῶν (l. ὑδεριῶν) Cyr. 11. In Cyr. 63 ὕδερος· .... et .... ὑδρωπιάσας ad unam gl. ὕδερος· ὑδρωπιάσας coaluerunt. Error ὑδρᾶν ap. Moer. p. 377 in Thes. correctus hic nihil facit ad rem. 62. Male in editis ὕδειν, ut ap. Cyr. 39 ὕδειν· ὑμνέναι. ὀλικῶς (l. ὑμνεῖν. αἰολικῶς) et Zonar. 1763. Musurus recte αἰδεῖν, cuius correctio est sq. ᾄδειν, delevit. Falluntur Bastius Greg. Cor. p. 242 et Lobeck. rhem. p. 72, qui Toupium in Emend. III p. 555 ὑδεῖν scribentem vituperant. Cf. Rank. Hesych. p. 46. 63. Conf. ὕδνης Zonar. c. 1761 et Lob. Parall. p. 134. Nec opus est ut cum Guyeto ad Boeoticum ἀυδός confugiamus. 64. υἵωναί non ausim. Ad νέποδες Ἁλοσύδνης (νέποδες· — ἀπόγονοι supra) refert Is. Vossius. 65. ὕδειν· τρέχειν (l. τρέφειν) λέγειν Theognost. p. 19, 27; ὑδνῶ τὸ τρέφω. καὶ ὑδνεῖν τὰ τρέφειν EM. p. 776, 11. Κρύβειν, quod Thes. VIII c. 45 D. deleri iubet, ad radicem κυθν—, unde supra κυνθάνει habuimus, refero; fortasse Macedonica glossa erat κυδνεῖν. 66. Cf. ὕδης. 67. ὑδνόφυλλον ἡ φυομένη τῶν ὕδνων ὕπερθε πόα, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γιγνώσκεται. Pamphilus Ath. II p. 62 D. Eustath. 1024, 40 Hesych. γεράνιος. — Ultimam literam expunxit Mus. 69. Ὑδρέα Thes. praeeunte Salmasio. Cf. Boeckh. Oecon. Athen. II p. 740. 72. ὑδράν., codex, ὑδράνα Mus. qui ultimam literam expunxit et ὑδρανές correxerat. 74. ἀγνωστής cod., em. Mus. Vide Lob. Aglaoph. p. 183, qui in Proll. p. 178 n. corr. ὑδραγός. 78. ὑδρεύουσαν Mus. 80. [ε] Thes. VIII c. 49 CD. 82. Apoll. lex. p. 157, 13. 84. περιραμένη cod., περιεῤῥαμμένη Mus., malim περιραναμένη. Cf. Apoll. lex. p. 157, 14. 85. περιρανᾶσθαι cod., περιράνασθαι Mus., περιάνασθαι Aldus. 86. ὑδρονηχέες Ruhnken. probante Thes. VIII c. 51 A. An ὑδρηχόοι signum coeleste. 87. Phot. 615, 11. Cf. σκαφηφόροι. συστομώτερον σκάφης. σφυδελοφόρους. 88. [ε] Thes. VIII c. 52 A.

ὑδρόμυλοι· ὑδραλετία ἀπὸ ὕδατος
ὕδρος· ὄφις
ὕδρου· ὄφεως εἶδος
Ὑδροῦσα· ἡ Κέως οὕτως ἐκαλεῖτο
* ὑδροχόας· ἀμάρας
ὑδροφόρια· ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν
ὑδροφόρους· ὑδροῤῥόους
ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε· διαλυθείητε καὶ ἀποθάνοιτε
ὗεν· ἔβρεχεν
ὕει· βρέχει. χειμάζει
.ει· ῥω.οιω.
ὕελος· ὕαλος
ὕεν· εὗρεν
ὕες· χοῖροι
ὕεσι· στολή. Πάφιοι
* ὑελέψης· ὑελο....
ὑεστάκα· ἱματισμός
(υ)ετής· ὁ αὐτοετής. Μαρσύας
ὑετίς· ὑδρίς. Ταραντῖνοι
ὑετός· ὄμβρος. δρόσος. ὕδωρ
Ὑεύς· Σαβάζιος
Ὑή· ἡ Σεμέλη ἀπὸ τῆς (ὕ)σεως. καὶ ὑὲ δειλέ

SCR. 92. *B* 723. 97. *H* 99. 98. *M* 25. 99. Alcaei fr. 34 Ar. Nubb. 367. 103. Ψ 32. 9. *M* 133.

ADNOT. 90. E Cedreno p. 295 et Achmet. Onirocr. p. 169, 27 afferunt Boissonadius et B. Hasius. 93. *Ὑδροῦσα..έως* cod., in quo scriptum fuisse *ὁ.έως* testatur Schowius p. 750, 12, em. Mus. De re cf. Heraclid. c. 9 Plin. HN. IV 12; ipsum insulae nomen aut *Ὕδρουσα* aut *Ὑδροῦσσα* scribendum ex praecepto Meinek. ad Callim. p. 149. 94. Vide Moer. Att. p. 381. 95. *ὑδροφορία* (EM. 774, 58) cod., em. Bernhardyus ad Suid. s. v. qui Plut. Sull. c. 14 apposuit. Vide etiam C F. Hermann *Gr. Alterth.* p. 235. 264. 306.

ε
97. *διαλυθείοιτε — ἀποθάνοισθε* cod., em. Mus. *διαλυθσθαι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθητε στοιχεῖα* Cyr. 63. 100. Omisit Mus., qui Schowio teste *glossam ita commaculavit, ut integra legi nequeat.* Nisi literae *ρω* impedimento essent, conicerem *ὑέϊ· ὑιῷ.* 2. Om. Mus. Non liquet; sed videtur *εὗρεν* nihil aliud, quam *ἔβρεν* h. e. *ἔβρεχεν.* 4. Vide Lob. Parall. p. 430. — *ὕεσι* cod., *ὕεσις* Mus., *ὕεστις* Salmasius. Albertus conferebat Latinum *vestis* et glossas *γεστία· ἔνδυσις, γέστρα· στολή, ἔστη· στολὴ Κύπριοι.* Quibus addere poterat *βέστον· τὸ ἱμάτιον ὑπὸ Λακώνων, οἱ δὲ βέττον Διογενειανός* EM. 195, 46, quod Hesychio vol. I p. 373 gl. 46 restituendum, deinde *ἑσσόν· ἱμάτιον .ὑποέστης· χιτών.* et Tarentinorum *ἐσταπωλεῖα*, nisi hoc *ἐν τὰ λώπια* scribendum. Malim Paphiorum mentionem ad aliam gl. referre et *ὑ(φ)έσει· (ὑπο)στολῇ* reponere. 5. *ὑελοτέχναι* Mus., qui compendium suprascriptum delevit. 6. Cf. 104. Alienum est *θυστάδα· τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα Εὐριπίδης* schol. Aesch. Sept. 269. 7. Primam literam a librario omissam praeposuit Musurus. Non erat cur Thes. VIII col. 67 signum dubitationis apponeret. Supra habuimus

ὧν ὧν
ἀετέα· τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα, ubi oblitus sum adnotare, in codice legi *τω αὐτω; ἀντετοῦς· τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Λάκωνες; αὐετῆ· τὸν αὐτοετῆ; οἰετέας· ἰσοετέας.* Atque *αὐετῆ* dudum contulit Is. Vossius reliquorum immemor. Hoc tamen non liquet, *ὑετής* sitne cum Lobeckio in Path. El. p. 363, 11 pro *ὀετής* accipiendum, quod alibi non legitur, an ex pronunciatione voc. *οἰετής* ut ita dicam Boeotica ortum. Quamquam etiam *(α)ὑετής* conici potest, modo de integritate glossae Laconicae *αὖς· αὐτός* et correctionis nostrae *αὐFετοῦς* pro *ἀντετοῦς* probabilitate constaret. 8. ‚Simile est *ὑστίς* in glossa obscura *ὗητα· ὑστίς. Ταραντῖνοι.*‘ Thes. Mihi *ὑετίς* videtur vasculum aquam pluvialem excipiens. 10. *Ὑης* (l. *Ὕῆς*) *τοῦ Σαβαζίου ἡ ἐπίκλησις* Phot. 616, 19. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 1045. 11. Cf. Lob. Path. El. p. 103. — *ὕσεως* Musurus, qui duas literas delevit. Schowius *ευσεως* scriptum fuisse videri adnotat. Reliquam interpretationis partem nihil commune habere cum *ὑέ· ἀπειλὴ βραδυνόντων καὶ ἀνοιγνύναι κελευόντων* arbitratur GDindorf. Thes. VIII c. 66 C. Mihi sub vocibus nihili *ΚΑΙΥΕΔΕΙΛΕ* latere videtur *ΚΛΕΙΔΗΜΟC*, cuius meminit Phot. 616, 11 quamquam et alia conici possunt, velut *(δ)ύεται· δειλιᾷ.*

Ὕης· Ζεὺς ὄμβριος
ὕησον· σάλευσον
ὕητα· ὑστίς. Ταραντῖνοι
ὕθλεῖν· ληρεῖν, μωραίνειν
ὕθλος· φλυαρία, μωρία, ληρότης, φληναφία
ὕθλους· φλυάρους, μωρούς, λήρους
υἷα· υἱόν, τέκνον
υἷας· τέκνα, υἱούς
ὑϊδεῖς· υἱῶν υἱοί, ἔγγονοι
ὑϊδες· [θυγατέρες, ἢ] υἱῶν θυγατέρες
ὑϊδῆν· υἱοῦ θυγατέρα[ν]
ὑϊδός· ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός
υἱδοῦς· ἢ υἱδεῖς. υἱῶν υἱούς
υἱεῖς· υἱοί
υἱέος· υἱοῦ, τέκνου
υἷες Ἀχαιῶν· οἱ Ἕλληνες περιφραστικῶς
ὑιήν· τὴν ἄμπελον. ἢ υἱόν
υἱήω· ποιὰ βοτάνη
ὕιλη· ὁμῆλος
υἱόν· ἀναδενδράδα
υἱοθεσία· ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ. καὶ τὸ ἅγιον βάπτισμα
υἱοθετεῖ· υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει
υἱωνεῖς· υἱῶν υἱέες
υἱωνοί· υἱῶν υἱοί
υἱωνός· ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος
ὑκελόν· ὑγιές
* ὑλαγμό(ς)· βοή

SCR. 16. Plat. Theaet. p. 176 B. 17. Plat. Rep. I p. 336 D. 18. *M* 129. 19. *A* 240. 20. Isocrat. p. 424 A. 25. Plat. Rep. III p. 405 D. (*E* 464). 26. *Ω* 122. 27. Cf. Apoll. lex. p. 157, 19. *X* 156 υἷας Ἀχαιῶν. 32. Prior signif. frequens in inscr. n. 2513, 3. 2524, 2 al. — Ephes. I 5 Galat. IV 5. 33. Basil. T. I p. 608 C. 34. Latere videtur locus Hom. *B* 666: υἱέες υἱωνοί τε. 36. *ω* 514. 38. *Φ* 575, unde ὑλαγμόν· βοήν malim, quo ducit etiam codicis lectio ὑλαγμοί.

ADNOT. 12. Imo Ὗης ex Arcad. p. 23, 9 Meinek. Anall. Alex. p. 49. Sed Theognostus p. 18, 30 etiam Ὕης. Ζεὺς ὄμβριος. 13. 14. Separavit Palmerius. In codice quoque duo sunt articuli, quorum alteri Musurus primam literam praefixit. Sed idem divisorem omisit, quae caussa fuit, ut typotheta haec cum praecedentibus coniungeret. Quid vero sit ὕησον (φύσησον· σκάλευσον?) et ὕητα non expiscor. 15. ὑελεῖν cod., em. Palmerius ante Cobet. Lectt. Novv. p. 179. Similiter peccatum in Cyr. 39 ὕεθλος· φλυαρία. 18. 19. ὕα et ὕας cod., em. Mus. 20. Rectius υἱϊδεῖς. 21. Imo υἱϊδαῖ. 22. [ν] Mus. 23. Imo υἱϊδοῦς, quod nunc caput est gl. seq. 24. υἱῶν υἱοί? 26. Sic, non υἱέως, legendum esse praecipiunt Phrynich. app. soph. p. 68, 12 Choerob. Theodos. p. 212, 20. 27. ὕες cod., em. Mus. 28. Non hoc dicit filium etiam υἱήν dictum esse, sed in loco respecto lectionem inter υἱήν et υἱόν fluctuare. Nam filium vocabant υἱέα et υἱῆα, quorum prius Philoxenus ap. Phrynich. p. 68 Lob. reiicit, posterius est poeticum. *Vitis* comparabat HStephanus, Albertus εὐϊάδες· ἄμπελοι. 29. ὑικῷ? —ποιὰ pro ποῖα recte Phavorinus. 30. ὁμῆλος cod., ὅμιλος Mus. cuius emendationem quominus in textum reciperem hac potissimum ratione prohibitus sum, quod, licet statuas in terminatione glossae ipsius υἵλη pro *Fίλα* sive βεῖλα (ἴλη, εἴλη) leviter peccatum esse (cf. Ruhnken. epist. cr. II p. 15 p. 135), parum tamen credibile sit, notissimum voc. ὅμιλος a librario in ὁμῆλος (σμῆνος?) depravatum esse. 31. εὔϊον voluisse videtur Albertus. Cf. 128. At vitis arbustivae plures sunt denominationes incompertae per hoc lexicon sparsae: ἀταισόν βῆκα ἔρνατις κενεά μαματίδες πεταιτά δρινίαι. 34. Hoc unus tradit noster. Tamen non ausim υἱων(οί· υἱϊδ)εῖς κτλ. sed potius locum sic correxerim: υἱωνοί· [υἱῶν] ‚υἱέες υἱωνοί‘. υἱῶν υἱοί. Cf. SCR. 37. Supra ὑγυλόν habuimus cum eadem interpretatione, quod ὑγηλόν s. ὑγιηλόν scribebat HSt. ὕκηλος Theognost. 20, 32. 38. (ς) Mus. pro ί, quod erasit.

ὕκος· ἐρυθρῖνος
140. ὑλάει· θρυλλεῖ. ὑλακτεῖ. λέγει. θρηνεῖ
ὑλάζεσθαι· ξυλίζεσθαι
ὑλακή· ὑλαγμός, βοή
Ὑλακίδης· Ὑλάκου υἱός
ὑλακόμωροι· οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ πεπονημένοι· οἱ βαρύφωνοι, ὀξύφωνοι
45. ὑλακτηθέντων· φλυαρηθέντων
ὑλακτῶν· μετὰ μανίας κράζων
ὕλαον· ὑλάκτουν
[ὑλαλοῦν· ὑλακτοῦν]
Ὕλας· κρήνας Κιανοί. καλοῦνται δὲ καὶ βαρβάρων γένος οὕτως
50. ὑλάσασθαι· ξύλα συναγαγεῖν
ὕλασσα· ἡ ξυλ(ε)ία, καὶ φρυγανισμός
ὑλᾶται· ἐστερήθη. ἀπέθανεν
Ὕλη· πόλις. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ ξύλα τὰ ἤδη κεκομμένα. ἡ σύμφυτος τόπος, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον
ὑλῆεν· δασύ, ξυλῶδες
55. ὑληέσσης· συμφύτου, ἢ ὕλας ἐχούσης
ὕλην· κισσίαν. τὸν στέφανον
ὑληρεύς· νομεὺς ἐν ὕλῃ φυλάττων
ὕλης μητέρα· εἶδος σκώληκος, ὃ καλεῖται ὑλομήτρα. ἄλλοι δὲ βόμβυκα
ὕλιγγες· λόγχαι
60. ὑλίμη· μάχη τίς
[ὑλί.ροι· τέκτονες]
ὑλίτης· οἴνου εἶδος
[ὑλλεῖ· θρυλλεῖ, λέγει]

SCR. 39. Hipponax ap. Hermipp. l. l. 40. υ 15. 43. ξ 204. 44. ξ 29. 46. Eur. Alc. 760. 47. π 5. 53. Η 221. 54. ὑλᾶεν Soph. Ai. 1218. 55. Ν 12.

ADNOT. 39. ὕκος cod., ὕκης Zenodotus ap. Ath. VII p. 327 A Cyrenaeis vindicat. Cf. locum hunc insignem, in quo Hermippi Smyrnaei (fr. LXXXII p. 128 ed. Loscz). Callimachi Philetae Timaei Numenii apposita sunt testimonia. 40. ὑλαεῖ cod., ὑλάει Mus. Sequebatur in codice et editis libris ὑλακτεῖ· λέγει θρηνεῖ, quae cum praecedd. coniungenda esse vidit Albertus coll. ὕλαον· ὑλάκτουν et ὑλλεῖ· θρυλλεῖ, λέγει. Ceterum quando λέγει interpretatur, confundi suspicor ὑλάει et ὕδει· — λέγει, quod Diogenianus ap. Et. Par. mss. ex ὑάδει contractum esse statuit. Hinc lucem nanciscitur gl. ΔΥΛΕΙ: φλυαρεῖ h. e. ΥΛΑΕΙ. 41. Cf. gl. 150, et ὑλάστριαι· καὶ ὑλαζόμενοι· οἱ ξύλα συλλέγοντες ap. EM. 776, 27 Phot. 617, 18. Obiter moneo glossam post συντυχίζειν extra seriem collocatam συνειλάσσεσθαι me nunc συνυιλάσσεσθαι scribere ex ordine h. e. συνϜιλάσσεσθαι (ab ἴλη). 43. Ὑλάκου Apoll. lex. 157, 25; cod. Ὑλακοῦ. 44. Apoll. lex. p. 157, 22. Μεμωρημένοι—ἴσον τὸ cod., em. Mus. 45. ὑλακτιθέντων cod., em. Salmas. φλυαριθέντων cod., em. Mus. 47. ὑλακτοῦ cod., em. Mus. 49. καὶ ἄνοι cod., καὶ ἄνθρωποι Mus. Correxi. Reliqua Albertus ad Ὑλλεῖς referebat; an τινές pro γένος coll. Phot. 617, 17 ad Ar. Eq. 67 spectante. 50. Cf. gl. 141. 51. Mendose pro ὑλασία, si Vossio credimus. 52. Pro συλᾶται (e dialecto Cypria?) Guyetus. An *in lignis constructis mortuus crematur?* 53. Apoll. lex. p. 157, 15. 55. Apoll. lex. 157, 24. 56. κίσσινον Vossius; an κισσία? 57. ὑληωρός, ὑλωρός conferunt HSt. et Arnaldus Lectt. Gr. p. 130. 59. Reconditius vocat Lob. Path. El. p. 87. Ὑίγγας· τὰς ὁρμὰς τῶν βελῶν Cyr. 63. Utrumque ἴυγγας corrigendum videtur. 60. ὑσμίνη Ruhnkenius. 61. ὑλί.ροι cod., ὑληωροί Mus. qui literam (ο?) erasit, ὑληουργοί Arnaldus l. l. 62. ὑλήτις cod., ὑλήτης Mus., γλεῦκος ὑλητήριον comparabat Toup. Em. III p. 332 quae verba sunt poetae ap. Plut. Mor. p. 1109 E. At non observarunt interpretes n linguae legibus scribi debere ὑλίτης, quod ipsum ordine requiritur, ut ὀπίτης ῥητινίτης πραγορίτης σελινίτης al. nisi quis ὑλιστός praeferat. 63. ὑλάει corrigit Ruhnken. epist. crit. p. 138 (II p. 20). Cum φυλλεῖν· ἀδολεσχεῖν comparat Lobeck. rhem. p. 72 n, quod φλύειν corr. Ruhnkenius. Tertium mendum πυλαεῖ confert Thes. VIII c. 79 B.

ὕλλει· τὰ πρὸς κάσσωσι δέρματα
165. Ὕλεες· οἱ ἐν Κρήτῃ Κυδώνιοι
ὑλίας· τοὺς καρπατίμους τόμους
Ὕλλος· ποταμὸς Λυδίας
ὕλογος· στρατός. Περγαῖοι
ὕλοι· σπόνδυλοι
70. Ὕλῳ ἰχθυόεντι· ὄνομα ποταμοῦ ἰχθύας ἔχοντι
ὑλομανής· ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων
ὑλομήτρα· εἶδος σκώληκος
ὑλοτόμος· ξυλοτόμος
ὑλωρός· ὕλην φυλάσσων
75. ὑμά· ὑμέτερα……
ὑμεδαπῶν· τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους
ὑμέναιος· γάμος. ἡ ᾠδὴ ἐπιγάμιος
ὑμεναίων· γαμικῶν ᾀσμάτων, μέλος ᾠδῆς
ὑμένιον· λεπτόν
80. ὑμενῶδες· λεπτόν, ἀεροειδές
ὑμήν· εἶδος ἐνδύματος. ὑμέναιος. ἐπίπλους. καὶ τὸ διαφανές. καὶ τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπαυλούμενον ὑμέναιος, ἀπὸ τοῦ ἡμήσης παιδός, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν
ὑμῆς· ὑμετέρας
Ὑμήττης· ἐν Ὑμήττῃ ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος
Ὑμήττιος· Ζεὺς παρὰ Ἀττικοῖς
85. ὔμμε· ὑμᾶς, ὑμεῖς. Αἰολικῶς
ὔμμες· ὑμεῖς, καὶ τὰ ὅμοια
Ὑμμητός· ὄρος Ἀττικῆς
ὑμνεῖ· εὐλογεῖ, ᾄδει
ὑμνηπολείτω· ὑμνείτω
90. ὑμνίον· τὸν ἀμόλγην Διονύσιον

SCR. 70. Υ 392. 73. Hesiod. opp. 805 Hom. Ψ 123. 114 Soph. El. 98. 74. Aristot. Polit. VII 13. 75. α 375. 77. Σ 493. 78. III Macc. IV 6' Biel. Eur. Alc. 922. 81. cf. ADN. 85. Ψ 412. 86. Α 274.

ADNOT. 64. ὕλλει· τὰ πρὸς κάσσωσι cod., ὑλίαι· τὰ πρὸς καττύμασι Mus. invita serie. In Aldina iunctim προσκαττύμασι. Ab hac gl. non diversa videtur ὑλίας· τοὺς καρπατίνους τόμους. *Latinum solea comparavit Salmas. in Trebell. Poll. p. 290 extr. Lobeckio Parall. p. 34. 368 ὑλίαι Aeolicum videtur pro ὅλαι soleae. Quae omnia valde incerta.* Ὕλις· ἡ ὑλία (?) *ap. Arcad. p,* 31, 1. Thes. VIII c. 83 C. 65. Ὑλέες Mus. Ὑλλέες Is. Vossius; Ὑλλεῖς Albertus. 66. ὑλλίας Vossius. — καρπατίμους cod., καρπατίνους Sopingus. 67. Apoll. lex. 157, 26. 68. Pro σύλλογος capit Guyetus. 69. Videtur (σπόνδ)υλοι, ut supra ΔΑΝΤΑ h. e. ΛΑΝΤΑ i. q. (τά)λαντα· ζυγά. An ἧλοι· κύνδαλοι? 70. Ὑλοιχθυόεντι cod., em. Mus. nisi quod Ὕλλῳ scribendum erat. 71. ὑλομανεῖς cod., em. Mus. 72. Cf. ὕλης μητέρα, ὑάλη et ὕαλος. 74. ὑλορός cod., em. Mus. 75. *Post* ὑμέτερα *Musurus vocem delevit, quae ob lituram legi nequit.* Schowius p. 752, 1. 77. (ὕμνος) γαμικὸς —ἐπιγαμήλιος Nauck. Ar. Byz. p. 186. 81. ὕμι codex. Ordo postulat ὑμή h. e. ὑμήν. Est autem ὑμήν ut EM. p. 776, 51 dicit ὑφήν τίς κτλ.; ac λεπτονήτοις ὑμέσιν memini ap. Eubul. Ath. XIII p. 568 F legere de tunicis pellucidis prostibulorum, quocum comparari potest χαίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον ap. Callimach. fr. CCXCV. Quae cum ita sint verba sequentia ὑμέναιος κτλ., quae et ipsa ad ὑμήν referenda et in codice singularem glossam constituentia ordinem turbant, cum proxime praecedentibus copulavi. — ἀπὸ τοῦ ἡμήσης παιδὸς ἢ delevit Musurus, nec comparent in EM. 776, 4. Latere videtur ἀπὸ τοῦ τῆς μούσης παιδός. 83. Ὑμήττης (quod ad femininum Ὑμηττίς adludit)· ἐν Ὑμήττῃ ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος cod., Ὑμήττιος· Ἀπόλλων ὁ ἐν Ὑμηττῷ τιμώμενος Mus. Latere videtur aliud. 84. Cf. Pausan. I 32. 85. ὕμμε cod. Cf. Ahrens Dial. I p. 125. 87. Ὑμμῆρος — Ἀττικ. cod., Ὑμμητὸς — Ἀττικόν Mus. qui exitum delevit. De duplicata ametabolo cf. Meinek. exx. crit. I p. 8. Eretrienses Atticos Ὑμμῆρος pro Ὑμησός dixisse parum probabile. 89. Phot. 618, 25 EM. p. 777, 11. 90. Διόνυσον Mus., Διονύσιος Schowius. Non liquet, cum expositio etiam, incertum ἀμολγέα an ἀμόργην corrigenda, vitii non sit immunis.

ὑμνοθέται· ποιηταί
ὑμνοθέτης· ποιητής
ὑμνοτήϊαι· σύνοδοι τῶν ἐπ' ἔτος γεγαμημένων
ὕμνος· χρησμός
195. ὕναν· τὴν εἰρήνην
Ὑνναρεύς· Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Ὑνναρίου ὄρους
ὑννάς· αἴξ ἀγρία
ὑννή· αἴξ. καὶ τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον τὸ τέμνον τὴν γῆν. καὶ ὕννις ὁμοίως
ὕννος· πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας, πρὶν κυηθῆναι
200. ὑντετράστιαν· κατεαγέν. Σαλαμίνιοι
ὕντωσε· συμπαρῆσαν
ὗξον· βοήθησον
ὑολλός· τύπος συῶν βορβορώδης
ὑοβότης· συοβόσκης
5. ὑομεμνία· ἑορτή τις ἐν Ἄργει
ὑομένη· βρεχομένη
ὗον· ὅμοιον
ὑός· χοίρου
ὑοσκυαμᾶς· μαίνῃ, ἀπὸ τῆς πόας
10. ὑοχαί· τὸ βορβορῶδες ὕδωρ
ὑπάγειν· τὸ ἡσύχως πίνειν
ὑπαγορ(ε)ία· συμβουλία
ὑπαγορεύουσι· λαλοῦσιν
ὑπάγορον· κατὰ βίαν ὑπερήφανον
15. ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός
ὑπαγωγή· ὑποχώρησις

SCR. 206. Theophrastus HPl. IV *ὑομένη*. 8. Sic gl. mss. in Prov. Salom. Sed vid. *K* 264. 9. Pherecr. fr. VII vol. II p. 284. 15. Hermipp. fr. III p. 97 Ar. Avv. 1148. 16. Thucyd. III 97.

ADNOT. 93. Apud Theognost. p. 22, 14 *ὑμέτιαι· αἱ ἐπὶ ἑνὸς γεγεννημέναι* scribi fugit Thes. Posterior gl. pars videtur *(ἐπ)έτειαι* vel *ἐτήσιαι* fuisse (*ὕμνοι ἐπέτειοι?*). 95. Similis est gl. *Πύννα· ἡ Ἥρα* quam Is. Vossium etiam apposuisse video. Albertus recurrit ad vocem ab *σύν* (*ὕν*) incipientem. 96. Adludit ad *ΤΜΑΡΙΟΥ ὄρους*. Sed talia fortasse non temptanda. — *ἐπὶ* cod., *ἀπὸ* Mus. 97. Supra *σαννάδας· τὰς ἀγρίας αἶγας* (*συννάδας?*); mox *ὑννή· αἴξ* et *φίναθος· ἀγρία αἴξ*. Vide adn. gl. *ν* 558. 98. *ὑννῆς ὁμοίως* cod., *ὕννις* Mus. melius *ὕνις*. Altera forma *ὕννη* (sic) usus est Aesop. fab. 33 p. 291 Schneid. 99. Pro *ἴννος* (*ἰννός*). 200. *Σαλαμήνιος* cod., *Σαλαμίνιος* corr. Mus., emendavi. Intellegendi etiam h. l. Salaminii Cyprii, quos cum sibilantis osores fuisse constet (vid. Kuhn *ZfSprvgl.* IX p. 375) apparet praepositionem *σύν* pronunciasse *ὕν*. Itaque male Musurus *ὑν τετραστίαν* correxit signo tamen dubitationis + apposito, cum de *ὑντέθραυσται* vel — *σμένον* vel simili forma cogitandum esset. Ceterum dubitabilis haec Salaminiorum forma *τετραστ*— in mentem revocat voc. *θράσσω* confringendi sensu usurpatum, si qua fides gl. Hesych. *θρᾶσις θρᾶττον θραττεύομαι*. 1. *ὕντωσαν* e Cyr. 11 affert Bielius. Hoc etiam voc. continet *ὕν* pro *σύν*, cum verbo *ἀντιάω* si quid video coniunctam. 2. Miror Thes. VIII c. 101 A sprevisse Guyeti coniecturam certissimam *βόησον*, quam Vossius quoque amplexus *ἴυξον* suasit. Sed ne *ὗξον* quidem quidquam habet offensionis, sive hoc Boeoticum est pro *οἶξον* (ab *οἴζω*) sive *ὗξον* (ab *ὕζω*). Alienum est *ὑΐζω grunnio*. 3. *ὑολλός* (pro quo ordo exigit *ὑοαλος*) cod. Mus., *ὑλλός* Aldus, tacite ab HSt. correctus. Cf. *ὕαλος· —βόρβορος* ex Hes. Zonar. c. 1759 et Theognost. p. 18, 29 cognitum, cui adde *συῆλαι* et *συόαι*. Mox *ὑοχαί· τὸ βορβορῶδες ὕδωρ*. 5. *ὑομεμνόνεια* ? quod sues et asini (*μέμνονες* q. v.) mactabantur. Cf. *ὑστήρια*. 7. *ὕμοιον· ὅμοιον* invito ordine Albertus; *ὑός· ὕμνος* autem, quod e Cyrillo attulit Vossius, ex *ὕδη* corruptum. L. *ὗον· ὁμοίως*. Nam Boeotus *ὗον* pro *οἷον* dixisse non credam. 9. *ὑοσκιαμεις· μαίνει* cod., *μαίνῃ* Mus. *ὑοσκυαμᾶς* Phot. 619, 9 Suid. EM. 777, 17. 10. Cf. 303. 11. Nescio quid sibi velit in Thes. VIII c. 104 C signum dubitationis. Vide *συνάγειν· μετ' ἀλλήλων πίνειν* et *ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πίνειν*. Res est notissima. 12. Lobeck. parerg. p. 702. Cf. *μακηγορία*. 14. *ὑψάγορον* coni. Ruhnken. coll. *ὑψηγορία· ὑπερηφανία*. 15. Schol. Ar. Avv. 1148 Poll. VII 125 Eustath. Opusc. 135, 80 Phot. 619, 19.

ὑ π ά γ ω ν· ὑπὸ δίκην ἄγων
ὑ π α ί· πρὸ τοῦ καὶ νῦν. ὑ π α ὶ π ό δ α
ὑ π α ὶ δ ὲ ἴ δ ε σ κ ε[ν]· ὑπέβλεπεν
ὑ π α ὶ δ ε ί ο υ ς· ὑπὸ τοῦ δέους
ὑ π α ι δ ρ ά σ ε ι α ν· ὑπόψειαν
ὕ π α ι θ α· ἔμπροσθεν
ὑ π α ί θ ρ ι ο ν· ὑπὸ τὸν ἀέρα
ὑ π α ι κ α λ ο ύ σ α ς· ὑποτρεμούσας
ὑ π α ι λ ί χ α ζ ε· ἐκ πέτρας ὑποχώρει
ὑ π α ι ν ί τ τ ε τ α ι· αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνει
ὑ π α λ ε υ ά μ ε ν ο ς· φυλαξάμενος
* ὑ π α ΐ ξ α ς· ὑφορμήσας
* ὑ π α ὶ π ό δ α· ὑπὸ πόδα
* ὑ π α λ ύ ξ α ι· ἐκφυγεῖν. ἐκκλῖναι
* ὑ π' ἀ ν έ ρ ο ς· ὑπ' ἀνδρός
* ὑ π' ἀ ν θ ε ρ ε ῶ ν ο ς· τὸν ὑπογένειον τόπον
ὑ π α ν τ ά ξ[ας]· ἐξ ἐναντίας, ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας, συναντήσας
ὑ π α ν τ ι ά ζ ε ι· ὑπαντᾷ
ὑ π' ἀ ν τ ι α ί η ς· ὑπὸ τῆς αἰσχρᾶς ἐξ ἐναντίας πολεμούσης
ὑ π ά ν τ λ[ε]ι α· χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι
ὕ π α ν τ ρ ο ι· οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον
ὑ π α ν ύ σ θ α ι· ὑπουργεῖν
ὑ π α π ί ε ι· ὑποστρέφει
ὑ π' ἀ π ε ι ρ ί α ς· ὑπὸ ἁμαρτίας
ὕ π α ρ· τὸ μεθ' ἡμέραν ὄναρ. ἐν ἡμέρᾳ. οἷον φανερῶς, ἐναργῶς, ἀληθές
ὕ π α ρ· μεθ' ἡμέραν. ἀληθές
ὕ π α ρ ν ο ς π ο ί μ ν η· ἄρνας ἔχουσα
ὑ π ά ρ γ υ ρ ο ν· τὸ κινάμωμον

SCR. 18. *B* 824. 19. *Γ* 217. 20. *K* 376. 22. *Σ* 421. 27. *o* 275. 28. *B* 310. 29. *B* 824. 30. *M* 327. 31. *Γ* 61. 32. *Δ* 501. 33. Aristoph. fr. I. p. 1187 (Z 17). 41. τ 417.

ADNOT. 17. Phot. 619, 18 Timaeus p. 263. 18. ὑπὰ πο^δ^ cod., ὑπαὶ πόδα Mus. Verba πρὸ τοῦ καὶ νῦν non intellego; referenda videntur ad seq. iterativum. 19. ὑπαιδαήδασκεν cod., em. Mus. Apoll. lex. p. 157, 28. 21. ὑπαιδράσειεν Aldus. Infra ὑ π ο δ ρ α σ ί η ν· ὑποψίαν (Lobeck. rhem. p. 63). 22. ὑπάσσεα (puto ὑπάσεα) codex h. e.: *ΥΠΑΘΑΙΑ* pro ὕπαιθα, quod ordo postulat et praebet Apoll. lex. p. 457. Correxit Sopingus. 24. ὑ π α ι κ α λ λ ο ύ σ α ς· ὑποτρεχούσας Ruhnken. probante Thes. VIII c. 100 C. Magis placet Alberti coni. ὑπακταινούσας. 25. Vereor ut apte conferant ἐκλιχάζει, quod Hesychius interpretatur ἐκσοβεῖ, ut λ ι χ ά ξ ε ι· ῥίψει. Nec cum Lobeck. rhem. p. 77 admoverim λιάζειν. Descendit potius, si mendo caret, a λιχάδες, λίθοι πέτραι, ut ὑποδενδρυάζειν a δένδρον. Tum forte *EK* in *EIC* mutandum. Sed fortasse *ΥΠΑΙΛΙΧΑΖΕ* nihil aliud est, quam *ΥΠΑΙΧΑΖΕ*: certe χάζω et χάζομαι ubique fere explicant per ὑποχωρῶ. 28. Apoll. lex. 160, 34. 32. ὑπαντάξ recte Albertus coll. Aelio Dionys. Eustath. p. 1442, 5, monens excidisse deinde glossam a Salmasio detortam ὑ π α ν τ ι ά ξ α ς· ἀντὶ τοῦ κτλ. quo de cf. Ahrens Dial. II p. 91. Fieri tamen potest ut Hesychii haec fuerit manus: ὑ π α ν τ ά ξ· ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας. * ὑ π α ν τ ι ά σ α ς (Z 17)· συναντήσας. 35. ὑπαντιαίης cod., ὑπ' ἀντιαίης Mus., ὑπ' ἀνταίας Ruhnken., ad Polyidum Sophoclis referens. — πολεμούσας Aldus. Sub πολεμούσης Meinekio latere videtur nomen scriptoris. Idem recte ἔχθρας requirit pro αἰσχρᾶς. 36. [ε] Angli coll. Bekk. p. 411, 19. 37. ὕ π α ν τ ρ α· ὑπὸ τὰ σπήλεα (sic) Cyr. 63. 38. ὑπανυσασθαι HSt. 39. ὑ π α π ί ῃ· ὑποστρέφῃ? an ὑπάπει (ἴθι)· ὑπόστρεφε? Meinek. Philol. l. c. ὑ π α π ῄ ε ι· ὑπέστρεφε corrigebat. 40. ὑ π α π ε ι ρ ί α· ὑπὸ ἁμαρ^τ^ cod., ὑ π' ἀ π ε ι ρ ί α· ὑπὸ ἁμαρτίας Mus., em. Tollius. 41. Apoll. lex. 157, 27. 43. Apoll. lex. ὕ π α ρ ν ο ν: οἷον ἄρνα ἔχουσα ἐν τῇ γαστρί. 44. *Sic dicitur* cinamomum *quod pretium eius argenti pretium exaequaret ac sub argenti exagio venumdaretur.* Salmas. in Vopisc. p. 392 [HA. II p. 547]. Cf. ἰσοστάσιον μύρον.

245. ὑπάρξας· κατάρξας
ὕπαρξις· προγένεσις. ἡ οὐσία
ὑπάρχει· προκατάρχει
ὕπαρχος· οἰκονόμος. πολέμου στρατηγός
ὑπάρχων· πεφυκώς, ὤν
50. ὑπαρχθεῖσαν· προγεγοννῖαν
ὑπασπισταί· βοηθοί. ὑπηρέται
* ὑπασπίδια προποδίζων· ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων
ὑπασπιστής· βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης
ὑπάτη· ὑψηλή. δυνατή
55. * ὕπατε κρειόντων· βασιλεῦ βασιλευόντων
ὑπάτη· ὑπερτάτη, ἀνωτάτη. πλουσία
ὑπάτμενοι· δοῦλοι, ὑπουργοί
ὕπατον μήστωρα· τὸν ἐν τῷ βουλεύσασθαι σοφώτατον, οἷον πρῶτον
ὕπατος· ὑψηλός. ἔντιμος, πρῶτος, διαφέρων τῶν ἄλλων, ἐξοχώτατος
60. ὑπ' αὐλήν· ὑπ' οἶκον
ὑπ' αὐλοῦ· μετ' αὐλοῦ
ὑπ' αὐνήν· παρ' Ἑκαταίῳ. Φιλητᾶς
ὑπαφήτορες· ὑποτεταγμένοι
ὕπαφρον· τὸ μὴ φανερὸν ὕπαφρον λέγουσιν, ἄλλοι [τὸ] ὕπαφρον τὸ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. ἔνιοι κρύφιον καὶ ὕπουλον τὸ ὕπαφρον
65. Ὑπαχαιοί· ὀνομαστικόν
ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες. πεισθέντες. ἀπατηθέντες
ὕπεα· τὰ ὀπήτια
ὑπέασιν· ἐληλύθασιν
[ὑπεδείδεσκεν· ὑπεβλέπετο]
70. ὑπέγραψεν· ἐχάραξεν, ἢ ἔγραψεν

SCR. 48. Soph. Ai. 1094 Xen. Hell. VII 4, 19. 52. *N* 158. 53. Xen. Anab. IV 2, 20. 54. 56. *Ψ* 165. 55. *Θ* 31. 58. *P* 339 *Θ* 22. 59. *T* 258. 64. ADN. 65. Herod. VII 91. 66. Demosth. 59, 18. 68. *I* 202. 69. *Γ* 217. 70. Thuc. V 56: *ὑπέγραψαν*.

ADNOT. 46. *ἡ οὐσία?* 47. *ὑπάρχῃ· προκατάρχῃ* Apoll. lex. 157, 31. 50. *ὑπασθεῖσαν* cod., *ὑπαρχθεῖσαν* Mus. 54. *ὑπαστὴ* cod., *ὑπάτη* Mus. cuius correctionem
λ
typotheta non animadvertit. 55. *βασι* cod., *βασιλεὺς* Mus. *βασιλεῦ* Schowius. 56. Apoll. lex. p. 157, 33. 57. *ὑπαγμένοι* ordo, *ὑπάτμενοι* series. Cf. adn. ad gl. *α* 8118—20 et *λ* 396. 58. *μήστορα* cod., em. Mus. Apoll. lex. p. 157, 32. 62. *παρεκατέω φιλιτάς* cod., *παρ' Ἑκαταίῳ Φιλητᾶς* recte ni fallor Musurus. Glossam non expedio. 63. *ὑποφήτορες* Mus., q. v. 64. Primus Wesselingius probab. p. 47 teste Valcken. diatr. p. 93 C respici vidit Eur. Rhes. 711 (707), quem ad locum schol. Flor. p. 597 ed. Matth.: *ὕπουλος* inquit *ὁ μὴ φανερὸς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπ' ἀφρὸν νηχομένων, ἢ τῶν ὑφάλων πετρῶν αἷς ἐπανθεῖ ἀφρός. ἢ ὁ καταπληκτικὸς ἢ ὁ μανικός.* Cobeti scholia p. 49 ed. Witzschl. tacent ad h. l. *Ὕπαφρον· ὕπουλον φανερόν* Phot. 620, 19, *κρύφιον* Psell. Zonar. col. 1781 et Boisson. AGr. III p. 226. Sed locus insignis de h. voc. exstat ap. Erotian. lex. Hippocr. expos. p. 374: *ὕποφρον· κρυφαῖον* (*κρύφεον* Vindob. XLIII) *ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. Μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ἠριγόνῃ* (*σμυριγόνη* Vind., *σμηριγόνη* vulg.) *λέγων· νῦν δ' εἰ(μὶ) ὕποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως ἀπώλεσέν τε κα὇τὸς ἐξαπώλετο. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Καὶ ὁ* (om. Vind.) *Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ λέγων, οὐδὲν ὅ τι καὶ ὕποφρον καὶ ἔχει περὶ αὐτὸ θαλάμας.' Εἰ οὖν αἱ καταδύσεις θαλάμαι λέγονται εἰκότως πᾶν τὸ σκεπόμενον κρυφαῖόν* (*κρυφέον* Vind.) *ἐστι καὶ ὕποφρον. ὑπαφροῖς — ὑπαφρὸν — ὕπαφον τὸ* cod., *ὕπαφρον — ὕπαφρον — ὕπαφρον τὴν ὑγρ.* Mus. Glossa videtur *ὑπάφροις* fuisse. — *ἄλλοι* pro *ἀλλὰ* scr. Wesseling. 65. *ὀνοματικῶς?* 67. *ὕπεα· τὰ ὀπίσθια* cod., *ὀπήτια* scripsi; sed *ὑπέατα* scripserit auctor, cuius haec est glossa, an *ὕπεα*, ut *τὰ* sit articulus praepositivus, non liquet. Lobeckius etiam Parall. p. 34 Proll. p. 218 | *ὕπεαρ* pro *ὄπεαρ* dictum esse posse statuit. Herodoto IV 70 ab Is. Vossio exemptum est. In gl. *ὑπήτιον* *subucula.* 68. *ὑπεληλύθασιν* Iensius. 69. *ὑπαιδείδεσκεν* Mus. Voluit *ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν*, q. v. suo loco. 70. *ὑπέρραψεν* cod., em. Tollius.

ὑπεδέσμευεν· ὑπεξέκειτο
ὑπέδυ· [ὑπεισέλθοι] ὑπεισῆλθεν
ὑπεζευγμένος· ὑποτεταγμένος
ὑπεζῶσθαι· τὸ εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν. Φιλητᾶς
ὑπεζωσμένοι· ἀναπείσαντες
ὑπέθην· [ἔμπροσθεν] ὑπεκθέμην
ὑπέθεντο· συνεβουλεύοντο
[ὑπεθολιάσθην· ἔμπροσθεν ἐκλείσθην]
[ὑπεθύμησεν· ὁμοίως]
[ὑπεθρεῖ· ὑπερέχει, ὑπερβάλλει]
[ὕπεθρον· ὑπὸ τὸν ἀέρα]
ὑπ[ε]ιδό[υ]μενοι· ὑφορώμενοι
ὑπείκει· ὑπακούει. ὑποχωρεῖ, ὑποτάσσεται
ὑπείκετε· τὰ αὐτά
ὑπειλημμένη· ἀντ(ε)ιλημμένη
ὑπειλημμένον· ὑπονενοημένον. ὑπενηνεγμένον
ὑπείνεχεν· ὑπέβαλεν, ὑπεῖχεν
ὑπεῖξά σοι· ὑπεχώρησά σοι
ὑπείξομαι· ἥξω, ὑπονοστήσω. ὑποχωρήσω
ὑπεὶρ ἅλα· ὑπὲρ τὴν ἅλα, ὑπὲρ τὴν θάλασσαν
ὑπείροχος· ὑπέροχος, ὑπερέχων
ὑπεῖχεν· ὑπέβαλεν
[ὑπ' ἐκ Διὸς αἶσαν· παρὰ τὸ ἐκ Διὸς εἱμαρμένον]
ὑπέκειντο· ὑποκείμενοι ἦσαν
ὑπέκθεσις· ὑπόθεσις
ὑπεκινοῦντο· κατενοίγοντο, ἢ ἐπτοοῦντο
ὑπέκλινεν· ὑπέταξεν
ὑπεκδράμω· φ[ε]ύγω
ὑπεκπροθέων· ὑπεκτρέχων

SCR. 72. κ 398. 77. Ierem. XXXVI 25. 78. *O* 520. 80. Eur. Andr. 195. 81. ὑπ' αἴθρον Homerus. 82. Polyb. I 66, 6. 83. e. g. Soph. Ai. 670. 86. Demosth. 623, 5. 88. Xenoph. Anab. VII 7, 31 ὑπεῖξάν σοι. 89. *Δ* 294. 90. *Ψ* 227. 91. *Z* 208. 93. *P* 321. 98. Eur. Androm. 338. 99. *Θ* 125.

ADNOT. 71. De hac significatione ap. Thes. altum silentium est. Lego ὑπεδεσμεύθη· ὑπεξέκειτο, unde mox ὑποδέσματα, ὑποδῆσαι et ὑποδέσμιος· ὑποτεθείς h. e. *oppigneratus*. 72. ὑπέδοι cod., em. Cyr. 39 Mus. deleto ὑπεισέλθοι, quod Meinekio ad optativum ὑποδύῃ spectare videtur. 74. ἀλίδρας cod., † Mus., em. Salmasius. Φιλήτας cod., em. Mus. 75. ἀνδρισθέντες? 76. ἔμπροσθεν spectat ad ὕπαιθα; ὑπεθέμην novus videtur articulus. Certe pro ὑπεκθέμην scribendum esset ὑπεξεθέμην. 77. συνεβουλεύσαντο (rectius) ὑπέβαλον Cyr. 63. 78. ὑπεθολιάσθη, ἐ. ἐκλείσθην. ὑπεθόμησεν cod., ὑπεθολιάσθην· ἐ. ἐκλείσθη. ὑπεθόλησεν Mus. ὕπαιθα λιάσθη. ἐ. ἐκλίθη. ὕπαιθα λιάσθη· ὁμοίως legendum esse vidit Albertus. 80. ὑπεχρεῖ Mus. inepte. Lectionem codicis divinavit et ὑπερθεῖ corr. Albertus, coll. ὑπερθεῖ· ὑπερέχει ὑπερτρέχει. ἤγουν θέει. Nimirum Hesychius Euripidis admodum vitioso codice usus est, in quo Androm. v. 195 τύχῃ δ' ὑπεθρεῖ κἄμ' ἐλευθέραν ὁρᾷς scriptum invenit. 81. ὕπαιθρον Mus. 82. ὑπιδόμενοι recte Mus., quod infra etiam restituit, ubi ordo ὑπηδόμενοι exigit: ὑπειδόμενος Cyr. 11. 63. Suid. In libris plerumque vitiose scribi ὑπειδόμενος pro ὑπιδόμενος adnotat LDindorf. Diod. IV p. 108. 84. ὑπείκεται cod., em. Thes. VIII c. 138 C. 85. (ε) Mus. — ἐπειλημμένη Albertus. 87. ὑπεῖχεν· ὑπέβαλεν (imo ὑπέβαλλεν) Albertus, conferens gl. 292 et ὑπέχευεν· ὑπέβαλλεν. Malim ὑπείρεχεν· ὑπερέβαλλεν. 88. Suspicor ὑπεῖξαν σοι· ὑπεχώρησαν σοι. Cf. SCR. 89. Infra ὑποείξομαι. 90. ὑπὸ τὴν ἅλα cod., em. Mus. qui ὑπείραλα in ὑπεὶρ ἅλα mutavit. 92. ὑπέβαλλεν poscit glossa et sic corrigebat Corais ad Heliod. p. 164: ἐπεῖχεν· ὑπέβαλλεν. Sed cf. 87. 93. ὑπ' ἐκδιόσαισαν cod., ὑπ' ἐκ διὸς αἶσαν Mus., ὑπὲρ Διὸς αἶσαν Iensius et Tollius coll. schol. *P* 321. 94. ὑποτεθειμένοι AM. 95. Cf. 276. 96. κατενοίγοντο cod., κατηνοίγοντο Mus., κατενύγοντο (?) Perger. et Schowius, quod si κατενύττοντο scriptum esset, posset ab ὑπεμνήμυκεν aberrasse videri ex Aristarchi sententia per καταένυχται explicando; κατηπείγοντο coni. Thes. VIII c. 349 C. Post h. gl. insere ὑπεκκαύστρια· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, quae infra (gl. 424) corrupte legitur ὑπερκάϋστρα. 98. [ε] Thes. VIII c. 146 C.

300. [ὑπέκτρενον· τὸ ἔτρεμον]
ὑπελθεῖν· ὑπεισελθεῖν, ὑποδραμεῖν
ὑπέλαιος· γλοιός
* ὑπέλαβεν· ὑπεδέξατο
ὑπελεῖν· ὑπειλεῖν
ὑπ' ἔμβρυον· νεογνὸν βρέφος ὑπέβαλεν, ἵνα εὕρῃ ἀμέλξαι
ὑπεμνήμυκεν· ὑπομέμυκε, κλαίει, στενάζει, στυγνάζει
ὑπ' ἐμοί· ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν
ὑπεμφαίνει· φανεροῖ
ὑπεναντίος· ἐχθρός
ὑπένερθεν· ὑποκάτωθεν
ὕπενες· εἰς τετάρτην
ὑπ' ἐνεσίῃσι· βουλαῖς
ὑπενηνεγμένον· ὑποκείμενον
ὑπενόθευσεν· ὑπέφθειρεν
ὑπενόστησεν· ὑπέστρεψεν, ὑπεχώρησεν· νόστος γὰρ ἡ ὁδός
ὑπεξέθαυτο· ὑπεκέκαυτο
ὑπεξέφερε· προέτεινε, προεβάλλετο
ὑπεξέφερον· εἰς τὸ ἔξω ἔφερον
ὑπεξαλέασθαι· ὑπεκκλίνειν
ὑπεξήκριζον· ὕβριζον
ὑπεξίει· ὑπεξίσταται
ὑπεξίσταται· τὰ αὐτά
ὑπεξίστησι· μεθίστησι
ὑπέπισα· ὑπεπότισα
ὑπεπύδισεν· ἀνεπόδισεν
ὑπέρ· πρόθεσις. πολύ, πλέον, λίαν
ὑπέρα· ἐν τῇ νηὶ σχοινία τινά
ὑπεραγασθείς· ὑπερθαυμάσας
* ὑπειρεσία· ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα

SCR. 300. ADN. 3. Act. Ap. I 9. 5. ι 244. 6. *X* 491. 10. *B* 150. 12. Epicus aliquis poeta. 14. II Maccab. IV 7. 15. Thucyd. III 89. 16. Apolloph. Com. fr. II p. 882. 17. *Θ* 268. 18. *E* 377. 19. *O* 180. 20. Eur. Bacch. 676. 21. ADN. 26. II Cor. XI 23. 27. cf. ε 260. 28. cf. Plat. Sympos. p. 180 A.

ADNOT. 300. ὑπέκτρεμον· τὸ Mus. male. Corrigo cum Meinek. Philol. XII p. 626 ὑπερικταίνοντο (ψ 3), quod e solemni librariorum errore ὑπερικτένοντο scriptum, peperit prodigiosum ὑπερικτένον· τὸ et transpositis literis ὑπέκτρενον τό. Vereor ne hinc aberraverint verba supra gl. 296 constituentia sic scribenda: ὑπερικνοῦντο. κατηπείγοντο. κτλ. 2. ὑπέλαιον HSt. olei faecem intellegens. Fortasse excidit Ὑπέλαιος· κρήνη (Strab. XIV 634. 640 Ath. VIII 361 D). 4. Om. Mus. Ionicum est pro ὑφελεῖν, si sana lectio. Sin ὑπειλεῖν recte habet, sub glossa latet aeolica forma ὑπέλλειν, quam ordo admittit. 5. ὑπέμβρυον cod. Phot. em. Iens. Lectt. Hes. p. 232 propter seq. ὑπέβαλεν. 6. Apoll. lex. p. 159, 3. Lobeck. rhem. p. 275. 11. ὑπένες Pierso ad Moer. p. 152; ὑπ' ἔνες Vossius, ὑπ' ἔνας Thes. Cf. Ahrens II p. 386. 12. ὑπενεσίῃσι cod., ὑπ' ἐννεσίῃσι Mus., recte. 13. ὑπενενηγμένον cod., em. Mus. 14. Sic et Phot. 621, 7, ubi Cobetus ὑπενόμευσεν suasit sine caussa. 16 *Leg.: ὑπεξέθυπτο pro ὑπεξετέθυπτο ab ὑπεκτύφειν. Nec si quis fortasse malit ὑπεξέκαυτο diversa erit ratio. Hemsterh.* ad Xen. Ephes. in Misc. Obss. IV 2 p. 290. Coniecturam Thesauro VIII c. 146 D incertam visam amplectitur Lobeck. rhem. p. 45. Alius malit ὑπεξετεθάλυπτο; sed cf. ὑπετέθυπτο· ὑπεκαίετο. καὶ κέκνιστο. Ἀπολλοφάνης ap. Phot. 624, 21. 19. ὑπεξελέασθαι cod., em. Mus. Supra ἐξαλέασθαι· ἐκκλίνειν. De forma Aeolica non cogitandum. — ἐκλίνειν Aldus. 20. Signum dubitationis posuit Thes. VIII c. 152 B nescio qua de caussa spreta Heinsii coniectura ἤκριζον, qui ad Eur. Bacch. 676 retulit. 22. ὑπεξῄει· ὑπεξίστατο Thes. VIII c. 153 B. Cf. Plat. Phaed. p. 106 A. 24. Cf. πίσαι· ποτίσαι. ὑποπῖσαι· ὑποποτίσαι. 25. ὑπεπόδησεν· ἀνεπόδησεν cod., em. Mus. 27. Boeckh. *Urkund.* p. 154 — 156. Rectius dixisset σχοινίον τι vel ὑπέραι ‚*nisi ὑπέρα collectivo sensu dictum*' Meineke. 28. Mox ὑπερηγάσθη. Cf. Phot. Zonar. c. 1783 Poll. V 113. 29. Cf. ὑπηρεσία.

330. * ὑπειλημμένον· ὑπενενοημένον
* (ὑ)περάγον· διαφέρον
ὕπερα[ε]· σκώληκές τινες
ὑπεραγοναστάς· εἱμαρμένας κρόκας, οἷον ὑπερστήμονας
ὑπεραίρεται· ὑψοῦται
35. ὑπεραεῖ· ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν
* ὑπέρας· τὰ σχοινία
ὑπέρακμος· μέγας
ὑπὲρ ἅλα· θάλασσαν
ὑπεράλλα πέτηξ· ὑπὲρ τὸ δέον
40. ὑπεράλ(λ)εται· ὑπερπηδᾷ
ὑπεραλεῖται· ὑπερπηδήσει
ὑπεράλμενον· ὑπεραλλόμενον
ὑπερανάστης· μετανάστης. μεταβάτης
ὑπερανέστηκεν· ὑπερβέβηκεν, ἐκ τοῦ ὑπέρ ἤτοι ὑψηλότερον
45. ὑπέραντλα· πολλά
ὑπερασπίζω· βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω. καὶ ὑπερασπιστής· ἀντιλήπτωρ
ὑπερασπιῶ· προΐσταμαι
ὑπέραυχος· ὑπερήφανος
ὑπερβάλλει· ὑπερνικᾷ. ὑπερτίθεται. παραβαίνει. ἢ ἐπαναφέρει εἰς συμβουλίαν
50. ὑπερβᾶν· ὑπερῷαν
ὑπέρβασις· ὕβρις, ἀδικία. κόρος. ἁμαρτία. ὑπερηφανία. παράβασις ὅρκων
ὑπερβασίης· ἀδικίας. ὑπερηφανίας
ὑπερβατόν· ὑπερβαινόμενον
ὑπέρβιον· ὑπεράγοντα τῇ βίᾳ. ὑπὲρ δύναμιν. πάνυ βιαίως
55. ὑπερβλήδην· ὑπεράγαν
ὑπερβλύζει· ....
ὑπερβολή· πολύ
ὑπερβολία· ὕβρις. κόρος
ὑπεργμένων· δοθέντων. προελθόντων
60. ὑπεργύϊον· ὑπέρμηκες, μέγα

SCR. 31. I Maccab. VI 43. 32. Aristot. HA. V 19. 35. *Λ* 297. 36. *ε* 260. 37. I Cor. VII 36. 38. *Ψ* 227. 42. *E* 138. 46. Genes. XV 1. — LXX passim. Samuel. II 22, 3. 47. IV Regg. XIX 34. 48. Aesch. Sept. 483 al. 52. *Π* 18. 54. *P* 19. 55. (Orph. Arg. 255).

ADNOT. 30. Vide suo loco. 31. Ὑ praefixit Mus. Consentit Cyr. lex. ms. 32. ὑπέραι cod. Mus., em. Albertus, coll. Aristot. HA. V 19. 33. ὑπεραγονάστας Musurus; ὑπεραγόνας· τὰς ἡμαρτημένας? — ὑπεραγόρους Pergerus memor fortasse gl. σταμαγορίς. 35. ὑπεράει cod., ὑπεραεῖ Mus., em. Arcer. Iens. Apoll. lex. p. 159, 11. 36. ὑπέραε cod., ὑπέραι Mus. Correxi. 38. ὑπεράλα cod., em. Mus. 39. ὑπείραλα· ὑπὲρ τὸ δέον Mus. Non expedio; nisi lateat ὑπέρ(μορον ἐξ)αλαπάξῃ· ὑπὲρ τὸ δέον...(Υ 20) 40. (λ) Mus. 43. 44. Phot. 621, 16. 17. 45. Cave ἀπέραντα corrigas. Illustravit Hemsterh. ad Lucian. Timon. p. 108. 109. 46. E lex. in Psalm. ap. Cram. AOxx. II p. 467. 48. ὑπέραγχος cod., em. Pergerus. Formam ὑπέραυχος probat Phrynich. app. soph. p. 68, 12. 50. ὑπέρβαν Mus., unde ὑπερύαν fecit Salmasius; ὑπεροῦαν vel ὑπερῴβαν (β = F) Albertus. Ac tale quid non dubito, quin lateat. 51. μαρτυρία cod., em. Apoll. lex. p. 158, 22 et DHeinsius. 54. In codice duae sunt glossae. Copulavit Arcer. 56. ὑπερβλύδην cod., em. Mus.; ὑπεραγόντως Tollius scripsit pro ὑπεράγων, rectius ὑπεράγαν. 55. 56. Separavit Albertus. 58. De forma Lobeck. ad Phrynich. p. 530. Infra ὑπερολβή (l. ὑπερβολή) cum iisdem interpretationibus. 59. ὑπηργμένων Mus., ὑπηγμένα· παραδεδομένα. προελθόντα Cyr. 63. 60. Malim ὑπέργυον.

ὑπερδέα· ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν· ὑπερδέα δῆμ(ον) ἔχοντα
[ὑπέρδεσμα· ἐνέχυρα, ὑποδήματα]
ὑπέρδικοι· συνηγόροι οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες
ὑπερδειπνεῖ· ὑπερτρυφᾷ
365. ὑπερείδει· στηρίζει
[ὑπερείδει· καταφρονεῖ]
ὑπερειδούσης· στηριζούσης
ὑπέρειπε· κατέβαλ(λ)εν, ἀπὸ τοῦ ἐρείπειν
ὑπερείσατε· στηρίξατε
70. ὑπερεκστήξει· ὑπερσταθήσεται
ὑπερέκτισις· ὑπεραπότισις
ὑπερένεγκαν· ὑψώθησαν
ὑπερέλασις· ὑπέρθεσις, ὑπερβολή
* ὑπερένδοξος· ἄγαν ἔνδοξος
75. ὑπε(ρ)έξουσι· μείζονες ἔσονται
ὑπερέπτατο· ὑπερίπτατο. ὑπερέδραμεν. ὑπερεπήδησεν
ὑπέρεπτε· ἤσθιεν. ὑπενεδίδου. ὑπέσυρεν
ὑπέρευγε· ὑπερκάλως
[ὑπεριφερές· μετεωροφόρου]
80. ὑπερέσχεθε γαίης
ὑπερέσχεν· ἀνέτειλεν
ὑπερέσσεται· περιέσται, κρατήσει
ὑπερέχει· ἄνωθεν ἐπιβάλλει. βοηθεῖ. διαφέρει, ὑπερβάλλει, ὑπεράνω ἔχει
ὑπερέχοντι· ἐξουσιάζοντι
85. ὑπερζέσας· ἀναφλεχθείς
ὑπερηγάσθη· ὑπερεθαυμάσθη
ὑπερηκόντισεν· ὑπερέδραμεν
ὑπερήκρισας· ὑπεράγαν ἐπήδησας
ὑπερήμεροι· οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι
90. ὑπερήμερος· ἐκπρόθεσμος
ὑπερηνορεόντων· ὑπερηφάνων
ὑπερήνωρ· εὔψυχος, ἀνδρεῖος. ὑβριστής. ὑπερέχων. ὑπερήφανος. παράνομος. ἢ ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρείαν

SCR. 61. *P* 330. 65. Plat. Phaed. p. 99 B. 74. Cantiç. trium puer. 23, 25. 76. *Θ* 192 *ὑπέρπτατο*. *N* 498 *X* 275. 77. *Φ* 271. 80. *Λ* 734. 87. Ar. Plut. 666. 90. Antipho 136, 39 Lysias p. 167, 42. 91. *Δ* 176. 92. *Ξ* 516 Hesiod. Theog. 995.

ADNOT. 61. Apoll. lex. 159, 10. — *ὑπερδεᾶ* bis Mus., qui compendium voc. *δῆμον* delevit. In codice duo sunt articuli: *ὑπερδέα· κτλ. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντα·* ..... 62. Infra *ὑποδέσματα· ἐνέχυρα* recte; et sic h. l. Salmasius. 63. Schol. Plat. p. 380 (ad Phaed. p. 86 E) quem Diogenianum compilasse non sensit Thes. VIII c. 190 B. 64. *ὑπερδιπνεῖ* ordo. 66. Imo *ὑπερεῖδε· κατεφρόνει* vel *ὑπερίδῃ· καταφρονῇ*, ut infra corrigunt pro *ὑπερίδει· καταφρονεῖ*. 68. *ἐρειπεῖν* cod. 70. *ὑπερεστήξει*? 71. *ὑπερέκτησις* cod., em. Mus. 72. 73. *ὑπερήνεγκεν* an *ὑπερέλασις* spuria sit, non liquet. 75. (ρ) Mus. 76. In codice duo sunt articuli, quos ad unum conflavi. 77. Apoll. lex. 158, 26. In Aldina duae sunt glossae, quas coniunxit Heinsius. Divisionis auctor est Mus. 79. *ὑπερηφερές* Mus. Albertus optionem dabat inter *ὑπερφερές* et *ὑψηρεφές· μετεωρόροφον* (sic), quorum neutrum placet. Cum sub *μετεωροφόρου* vix quidquam lateat aliud, quam *μετεωροφρονῶν* glossam detortam suspicor ex *ὑπερόφρυς*, quod Phot. Suid. Cyr. 63 servarunt (Greg. Naz. II p. 78 B) apud Hesychium in *ὑπερόφους* (Mus. *ὑπερορόφους*) corruptum. 80. *γαῖαν* cod., em. HSt. Sequentem glossam huius explicationem esse vult Pearso Advers. 672, 16. 78—81. Spuria videntur. 88. Bekk. AGr. I 311, 28 Harp. p. 179, 9 Poll. III 85. — *ὑπὲρ ἄκραν* Meineke. 92. Apoll. lex. p. 159, 1.

[ὑπερήπης· ὑπὸ τῆς ὁρμῆς]
ὑπερῆρτο· κατεξανίστατο
395. ὑπερήσει· ὑπερβαλεῖ
Ὑπερησία· πόλις
[ὑπερήσμασι· στηρίγμασι]
ὑπερήφανος· ὑπεράφρων. ἀγνώμων
ὑπερθεῖ· ὑπερέχει. ὑποτρέχει, ἤγουν θέει
400. ὑπερθεν· ὑπεράνωθεν
ὑπὲρ θεόν· παρὰ τὸ θεῖον ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην
ὑπερθέοντας· ὑπερτρέχοντας
ὑπερθέσεις· ἀναβολαί. ὑπερβάσεις
ὑπερθορέονται· ὑπερπηδῶσιν
5. ὑπέρθορον· ὑπερεπήδησα, ὑπερηλάμην
ὑπέρθυμοι· πρόθυμοι. μεγαλόψυχοι
ὑπερθύριον· ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος
Ὑπερία· ἡ τῶν Φαιάκων πόλις. καὶ κρήνη
* ὑπερίον[τ]α· ὑπὲρ ἡμᾶς ἰόντα ὁ ἥλιος, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι
10. ὑπερίδῃ· καταφρονῇ
ὑπ(ερ)ικταίνοντο· ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν, ἴκνουν ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαράν, ὅ ἐστιν ἐξετείνοντο
ὑπεριππία· ἀγών τις παρθένων
ὑπέριπτεν· κατέσειεν
ὑπερισχύουσαν· ὑπερβάλλουσαν
15. ὑπερίων· τὸν ἐν τῷ ἀέρι, ἢ ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι
ὑπερκαταβαπτύουσαν· ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνους λόγους ποιουμένους
ὑπερκακεῖν· ὃ νῦν ἐκκακεῖν
ὑπὲρ κάρα φοιτῶντα· ὑπὲρ κεφαλῆς ἐρχόμενον

SCR. 93. *M* 462 *Ξ* 414. 95. *Θ* 198. 96. *B* 573. 99. Eur. Androm. 195. 400. *B* 218. 1. *P* 372, quod fugit interpretes. 4. *Θ* 179. 5. *I* 472. 6. *Z* 111. 7. *η* 90. 8. *Z* 457 — *B* 734 Soph. fr. 758 Ddf. 9. *μ* 133. 11. *ψ* 3. 13. *Φ* 271? 18. Eur. Hippol. 1058, quod fugit Albertum.

ADNOT. 93. Revocavi codicis lectionem vitiosam ne ordo labefactetur. Recte Mus. *ὑπαὶ ῥιπῆς; ὑπὲ ῥιπῆς* Iensius. 94. *κατεξανίσταται· κατεπαίρεται* supra. 95. *ὑπερβάλλει* cod., em. Mus. 97. Sic codex et Albertus, recte Mus. *ὑπερείσμασι.* Similiter Cyr. 63: *ὑπερήσει· στηρίξει* pro *ὑπερείσει.* 98. *ὑπερήφανος· .... ὑπεράφρων· ἀγνώμων* Ruhnken. laeso ordine et per se parum probabiliter; *ὑπέρφρων* schol. Plat. p. 381 ex hoc ipse loco et Albertus probante Thes. VIII col. 206 A. 99. Cf. *ὑπεθρεῖ.* 401. *ὑπέρθεον π* cod., *ὑ. ὑπὲρ* Mus. Correxi. 7. *ὑπερθώριος* cod., *ὑπερθύριος* Mus., em. Iensius. 8. *Ὑπέρεια* Mus. recte, sed ordine editum exigente. 9. [τ] Mus. 10. *ὑπερίδει· καταφρονεῖ* cod., *ὑπερίδῃ· καταφρονῇ* Mus. 11. *ὑπικταίνοντο* cod., (h. e. *ὑπικταίνοντο,* nisi scribendum e Lysaniae mente (*ὑπερικταίνοντο·*) *ὑποακταίνοντο κτλ.*), *ὑπερίκνοντο* male Musurus, immemor gl. Hom. *ψ* 3, qua de cf. Apoll. lex. p. 158, 8 — 19 EM. 779, 9 Eustath. 1936, 12 Lehrs de Arist. stud. Hom. p. 323. — *ἴκνουν ὑπερικνοῦντο* Tollius mutat in *ἰκνοῦντο;* alius ex Aristarcho ap. schol. coniciat *ἐκινοῦντο;* sed verum puto: *ἔνιοι ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ δύναμιν, ὅ ἐστιν ἐξετείνοντο.* Cf. *ἰκταίνοντο, ὑπεκτρένοντο* et *ὑποακταίνοντο.* 12. *ὑπερίππια* Meinek. Phil. XIII p. 512. Poterat vir doctissimus afferre *ἔφιππος·* (*ἔφιπτος* cod.) *ἀγὼν γυμναστικὸς παρὰ Λάκωσιν* et *ἱππετοῦμαι· ἠγώνισμαι. Λάκωνες.* 13. *ὑπέρεπτεν· κατήσθιεν* Ruhnken., alii *ὑπέρειπεν· κατέσειεν.* 15. *ὑπερίων· τῶν — ὑπερῆμεν* cod., *ὑπερίονα· τὸν — ὑπὲρ ἡμᾶς* Mus. 16. *ποιουμένην* Mus. Thesauro VIII c. 216 C duae gl. confusae videntur, quarum prior *ὑπερκατέβησαν* (*N* 50. 87) fuisse possit. *Ὑπερκαταβακχεύουσαν* coni. Meinek. in Philol. XII p. 626 contra seriem, quae *ὑπερκαβαπτύουσαν* vel *ὑπερκαβαπτύους* postulat. Expositio in mentem revocat Aeschyli locum *ὑπέραυχα βάζουσιν* (Sept. 483) et Doricum *ἀπύουσαν.* 18. *δεχόμενον* cod., *πετόμενον* Salmas. *ἐρχόμενον* Perger et Albertus, ut Phot. p. 622, 23.

ὑπερκείμενον· ἄνω κείμενον
420. ὑπέρκεισαι· ὑπερβάλλεις
ὑπερκείσθω· ὑπερτεθείσθω
ὑπὲρ κεφαλῆς· ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς
ὑπερκόμπως· ὑπερηφάνως
ὑπερκαΰστρα· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια
25. ὑπερκόσμια· ὡς ἄγγελοι, καὶ τὰ μέλλοντα ὑπὲρ τὸν κόσμον
ὑπερκυάνεον· λίαν κυάνεον
ὑπερκύδαντας· ὑπερέχοντας τῇ δόξῃ, ὑπερενδόξους γενομένους
ὑπερκυδέοντας· λίαν ἐνδόξους
ὑπερμαζᾷ· ὑπερτρυφᾷ
30. ὑπερμενέϊ· τῷ ὑπεράγοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι τῇ ἰσχύϊ ὑπερκρατεῖ
ὑπερμενής· μεγάλην ἔχων ἰσχύν
ὑπερμενέον(τα)· ὑπερηφανοῦντα. ὑπερέχοντα τῇ δυνάμει
ὑπέρμορα· ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον
ὑπὲρ μόρον· ὁμοίως
35. ὑπερνεμεῖς· ὑπερορᾷς
ὑπερνήχεται· ὑπερέχει, ὑπερβαίνει
ὑπερνικᾷ· ἀντιμάχεται
ὑπέρογκον· μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον
ὑπεροι(α)ζομένου· ὑπερηφανευομένου
40. ὑπεροιησάμενοι· ὑπερηφανοῦντες
[ὑπερόλβη· κόρος. ὕβρις]
[ὑπεροπεύει· ψεύδεται]
[ὑπεροπεύς· ψεύστης.] ὑπερόπτης]
ὑπεροπλίαις· ὑπερηφανίαις, ὑπερφροσύναις
45. [ὑπεροπλῆσαι· ὑπερβῆναι, ὑπερπηδῆσαι]
ὑπεροπλίσσαιτο· νικήσειεν. ἢ ὑπερηφανήσειεν
ὑπέροπλον· ὑπὲρ τὸ δέον. ὑπερήφανον. ψευδές
ὑπέροπτον· μέγα, καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ τὰ ὅμοια
ὑπερορᾷ· καταφρονεῖ, παραβλέπει
50. ὑπερόριος· ἐκτὸς τῶν ὁρίων

SCR. 20. Proverb. XXXI 29 Ezech. XVI 46. 22. *B* 20, quod neque Alb. neque Pearso apposuerunt 23. Aesch. Cho. 136? 27. *Δ* 66. 30. *B* 116. 34. *B* 155. 35. *Φ* 517. 38. Exod. XVIII 22. 44. *Δ* 205. 47. *ρ* 268.

ADNOT. 19. *ἀνακείμενον* cod., corr. Meineke. 20. ὑπέρκεισαι· ὑπερβάλλεις Cyr. 11, quod hic pro ὑπερκείσῃ· ἀναβάλλεις reposuerunt Perger et Bielius. 23. *ὑπερκόπως* (Aesch. Cho. 136)? 24. Imo *ὑπεκκαύστρια*, ut vidit GDindorf. Thes. VIII col. 143 D coll. Plut. Morall. p. 292 A: *τίς ἡ παρὰ Σόλοις ὑπεκκαύστρια; τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρειαν οὕτω καλοῦσιν ὅτι ποιεῖται τινας θυσίας καὶ ἱερουργίας ἀποτροπαίους.* 25. *μένοντα* Salmas.; *τὰ ὑπὲρ* Heinsius: *futura post hanc vitam.* 27. Herodian. EM. 779, 20 Choerob. in Theod. 35, 2 schol. Hom. *Δ* 66 Eustath. p. 445, 27. 28. A praecedente gl. non diversa videtur. 29. *ὑπερτρυφᾷ πλουτεῖ στρηνιᾷ* Phot. Suid. EM. 573, 23 Poll. VII 23 Ath. XV p. 663 B. 32. *ὑπερμενέα* Albertus coll. *B* 350, *ὑπερμενέοντα* post Salmasium Iensius coll. *ε* 62. 35. ὑπερνεμεῖς· *ὑπερορᾷς* cod. Signum dubitationis apposuit Thes. Coni. ὑπερνεμεῖς· *προερεῖς* ac verto *praeibis* e. g. iusiurandum. Saepe *νέμειν* legendi sensu reperitur. Malim tamen ὑπερ(εῖς)· *νεμεῖς, προερεῖς.* 38. Apoll. lex. 160, 18. *ὑπὲρ μέτρον* cod., *ὑπέρμετρον* Mus. 39. *ὑπεριζομένου* Mus., em. Phot. 622, 27. 41. *ὑπερβολή* Albertus recte. Cf. hoc. 42. *ἠπεροπεύει* recte Guyetus. 43. *ὑπερόπτης. ἢ διὰ τοῦ ἢ* Mus. h. e. *ἠπεροπεύς.* — *ὑπερόπτης* glossa videtur sine explicatione posita. 45. ὑπεροπλίσαι· *ὑπερνικῆσαι* Suidas. Fictum vel corruptum e seq. gl. putat Thes. VIII c. 229 A. — *ὑποπηδῆσαι* cod., em. Mus. 46. *ὑπεροπλήσσαιτο* cod., em. Guyetus. 47. *ψευδές* suspectum propter gl. 442. 443, quamquam *ὑπέροπλον ἔπος* ap. Homerum frequens est. 50. *ἐξόριστος* addit Cyr. 63.

ὑπέρου περιστροφήν· παροιμία. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων
ὑπερούσιος· ἀγαπητός, πεφιλημένος
ὑπερόφρυς· ὑπερηφάνους
ὑπέροφρυς· ὑπέροπτος
455. ὑπεροχή· ἐξοχή, ὑπερβολή
ὑπέροχον· περισσόν. δεινόν. μεῖζον
ὑπεροψία· ὑπερηφανία, παρὰ τὸ τὰ ὑπὲρ αὐτὸν θεωρεῖν
ὑπερπαθήσας· πάνυ λυπηθείς
ὑπερπηδῶν· ὑπερθορών
60. ὑπερ(ρ)άγη· διεῤῥάγη
ὑπερσχεῖν· ἀνατελσεῖν. ὑπερμαχῆσαι. βοηθῆσαι. σκεπάσαι
ὑπέρσχες· σκέπασον, καὶ τὰ ὅμοια
ὑπερτάτην· ὑψηλήν, ὑπερβαίνουσαν
ὑπέρτατος· μέγιστος. πρεσβύτατος. ἀνώτατος, ὑψηλότατος. εὐγενέστατος
65. ὑπὲρ τέγος· ὑπεράνω τῆς στέγης
ὑπερτεῖς· Κρητικῶν πόλεων ἐπίθετα
ὑπερτελής· ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη
ὑπερτέλλοντες· ἀνατέλλοντες
ὑπερτέλλων· ὑπερα(να)τέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων
70. ὑπερτενῆ· ὑπερανατείνουσα, ὑψηλή
ὑπερτέρα· ὑψηλοτέρα· οἱ δὲ νεωτέρα. ἢ πρεσβυτέρα. ἢ ἄροτρον
ὑπερτερία· τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον
ὑπερτερίησι· νεωτερισμοῖς. ὑπερηφανίαις
ὑπερτερ[ε]ώτερος· νεώτερος
75. * ὑπέρτερον· ἔσχατον, ὕστερον. νεώτερον. εὐγενῆ
(*) ὑπερτερ[ε]ίη· τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης
(*) ὑπέρτερα· κρέατα ἐκτὸς τοῦ σώματος πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἐντός
ὑπερτεροῦν· δεσπόζον

SCR. 51. Philem. com. IV p. 11 Plato com. II p. 616. 54. Greg. Naz. II p. 78 B. 58. ὑπερπαθήσασ' ἥρπασ' Eur. Phoen. 1456, unde λυπηθεῖσα malim. 59. cf. Soph. fr. 683 monost. 251, ubi Meinek. corr. ὑπεκπηδᾷ. 60. *Π* 300. 63. Eur. Tro. 1219. 64. *Μ* 381. 65. Gregor. Naz. carm. I 178. 67. Aesch. Ag. 286. 70. ὑπερτενῆ Aesch. ap. Bekk. Anecd. p. 353, 10. 71. Apud Eur. Phoen. 335 schol. ὑπὲρ τέρεμνα explicant ὑψηλότερα. Sed cf. Aesch. fr. 259. 72. ξ 70 Plat. Theaet. p. 207 A. 75. *Δ* 290. 786. 76. Cf. 82. 77. γ 65.

ADNOT. 51. Append. prov. V 5 p. 459. 52. Intellegit Christum patris delicias. 53. ὑπερόφους cod., ὑπεροφρόφους inepte Mus., em. Suid. Cyr. 63. Cf. ὑπεριφερής indidem detortum. 60. Supra περάγην (περιέαγεν)· διέῤῥωγε. Ῥίνθων e coniectura Meinekii, quae his lectis mihi incertior videtur. — (ρ) Mus. 61. ὑπεραχεῖν· ἀνατελεῖν, ὑπερμαχῆσαι, βοηθῆσαι, σκεπάσαι cod., ὑπερέχειν· ἀνατέλλειν. ὑπερμαχῆσαι· κτλ. Mus., em. Meinek. Philol. XII p. 626. Saepe αχ et σχ confunduntur. — ἀνατεῖλαι? 62. ὑπερ-ἄχεσον [ης] cod., ὑπέρσχες Meineke. 64. ὑψηλώτατες cod., em. Mus. 65. ὑπέρτερος — τῶν στέγων [ης] cod., τῆς στέγης Mus., em. Albertus. 66. ὑπερτελεῖς Salmasius; puto Ἀπτερεῖς· Κρητῶν παλαιῶν ἐπίθετον. 69. (να) Mus. 70. ὑπερτενής Mus., forte utrumque explicatum erat. 72. Cf. ἁμαξίποδες et ὑπερτερείη, ὑπερτῆρα infra, Poll. I 144. 253. Tim. lex. Plat. p. 266 Suid. Eustath. 1344, 39. 1550, 24. 74. ὑπερτερώτερος gramm. Barocc. in Mus. phil. Cantabr. II p. 114 Planudes ap. Bachmann. II p. 75, 15. Et sic hic corr. Albertus. 76. [ε] Apoll. lex. 158, 23 apud quem, ut hic, sequitur ὑπέρτερα κρέα. 77. Lamprias ap. Plutarch. Sympos. V 8 p. 684 A. Eustath. p. 1457, 9 Apollon. lex. 158, 24. 78. Phot. 624, 10. Sed ὑπέρτερον· — δεσπόζον Cyr. 63.

* ὑπερτῆρα· τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα
480. ὑπέρτεχνον· σπουδαῖον
ὑπερτοναίων· ὑπὲρ τῶν ἄνω συνδεδεμένων καὶ διατετα[γ]μένων
ὑπέρυθρος· πυρακτής
ὑπέρφασις· ὑπερηφανία, μεγαλοῤῥημοσύνη
ὑπερφέρεις· ὑπερβά(λ)λεις
85. ὑπερφερές· μέγα ὑπὲρ φύσιν, ἢ ὑπεράγον
ὑπέρφεν· ὑπεράγαν
ὑπερφίαλος· ὑπερήφανος, ὑβριστής, παράνομος, ὑπερφυής. μεγαλοπρεπής. ἢ ἔκσπονδος
ὑπερφλύζει· ἀναῤῥεῖ, ἐκφυσᾷ
ὑπέρφρονα· ὑπερήφανον. ἀγνώμονα. ὑψηλόφρονα
90. ὑπερφυᾶ· ὑπὲρ φύσιν μέγαν
ὑπερφυές· ὑπερμέγεθες, μεῖζον
ὑπερφύς· ὑπεργεννηθείς
ὑπερφυῶς· ὑπεραγόντως
ὑπερχειλές· ὑπερμεμετρημένον
95. ὑπερχειλῶν· ὑπερμέστων
ὑπερχέων· ὑπερέχων
ὑπέρχολος· ὑπερβαλλόντως ὀργιζόμενος
ὑπέρχρεως· ὁ πολλῷ πλείω τῆς οὐσίας ὀφείλων
ὑπερῷ· ὑποβα[λ]λῶ. ἀντὶ τοῦ προερῶ ὑπερῶ
500. ὑπερῴ(α)· στόματος
ὑπερῷα· ἀνώγαια
ὑπερώησαν· ὑπ[ερ]εχώρησαν
ὑπερώϊον· ὑπερῷον, ἀνώγαιον οἴκημα
ὑπερῷον· ἀνώγαιον
5. ὑπερώφθη· παρώφθη

SCR. 79. Cf. 82. 84. Eur. Heracl. 554. 85. LXX. 86. ADN. 87. *O* 94. 89. Soph. Ai. 1236. 90. Ar. Nubb. 76 Eqq. 141. 91. Herod. IX 78. 92. Herod. VI 127. 93. Ar. Ach. 142. 97. Antiph. fr. XCII vol. III p. 159. 98. Demosth. 821, 14. 99. Aristoph. fr. inc. LII p. 1188. 501. *X* 495. ADN. 2. *Θ* 122. 3. *B* 514. 5. Thuc. V 28.

ADNOT. 79. H. e. *ὑπερτηρία*, ut apud Suidan etiam e Platon. Theaet. p. 207 A scriptum exstat, sed vitiose pro *ὑπερτερία*, q. v. Vide Bos. Animadv. p. 135 et Ruhnk. Tim. p. 189. 81. *ὑπὲρ τῶν νεῶν* cod., em. Is. Voss. qui etiam *διατεταμένων* correxit. Cf. Mueller de munim. Ath. p. 34. 53. Pro *ὑπέρ* haud scio an *ὑπερθύρων* corrigendum sit coll. Poll. VII 122. elisum fortasse seq. gl. 82. *ὑπέριθρος* cod., *ὑπέρυθρος* Mus., unde *ὑπέρυθρος· πυῤῥάκης* (pro *πυρακτής*) corr. Ruhnken. 84. *ὑπερφερεῖς· ὑπερβαλεῖς* cod., em. Thes. VIII c. 253 B. 85. *φύσει* codex, quod deleto *ὑπέρ* vel cum Phot. 624, 13 in *ὑπερέχον* mutato probari potest, *φύσιν* Mus. — *ὑπεράγων* cod., em. Tollius. 86. *ὑπερφ..* cod., *ὑπερφυῶς* male Mus. Legebatur *ὑπερφεῦ*, quo de cf. schol. Eur. Phoen. 553 Aesch. Ag. 362 et Cratin. (fr. CXXXIII p. 215) ap. Schleussner. in Friedem. et Seebod. Misc. critt. I p. 537. 87. Sic codex. Musurus duos constituit articulos *ὑπερφίαλος. —παράνομος. ὑπερφυής· —ἔκσπονδος*; Albertus rectius: *ὑπερφίαλος· ὑπερήφανος, ὑβριστής, παράνομος, ἢ ἔκσπονδος. * ὑπερφυής· μεγαλοπρεπής*, quod probatur Schowio, qui verba *ἢ ἔκσπονδος* e margine esse putat. 88. Lob. rhem. p. 81. 90. *φύσει μέγα* cod., em. Mus. nisi *μεγάλα* malis, vel *μεγάλην* (ex Ar. Eqq. 141). 95. *ὑπέρχειλον· ὑπέρμεστον* cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 260 A. 96. Defendi potest, sed conici etiam *ὑπερσχεθών*. 97. Bekk. I 116, 2 Phot. 624, 16. 98. *πολλῶν* cod., em. Mus. 99. *ὑπερορῶ* inepte Mus. deceptus voc. *προορῶ*, quod *προερῶ* esse vidit Valcken. ad Ammon. p. 140. 219. Idem recte *ὑποβαλῶ* reposuit pro *ὑπερβαλῶ*. Cf. quae ad voc. *ὑπερνεμεῖς* disputavimus. — In codice seq. gl. scripta erat *ὑπερῶ ὑπερῶ στόματος*, unde Musurus efficit *ὑπερῷα· ἢ τοῦ στόματος*. Ego prius *ὑπερῶ* ad finem huius gl. retraxi et seqq. sic scribenda suspicor *ὑπερῶ* (h. e. *ὑπερῷ'* ex *α* 362 *Π* 184)· *ἀνώγαια. ὑπερῴα· στόματος* (palatum). Aperte enim gl. Homerica spuria cum genuina ad unam sic coaluit: *ὑπερῶ· στόματος ὑπερῷα ἀνώγαια*. 500. (*α*) Mus. Cf. *τῆς ὑπερῴας* et not. praec. 1. Cram. AOxx. II p. 467 e lex. in Psalm. affert. 2. *ὑπανεχώρησαν* Mus. Correxi.

ὑπεσάκκισεν· ὑπήθει τῷ σάκκῳ. ἔνιοι πρόκοπτε
[ὑπεσενεχίζετο γέα· ὑπεκάμπτετο. ἐκινεῖτο]
ὕπεσις· ταπείνωσις, ἔνδοσις
* ὑπέρβιος· ὑπέωρος
ὑπεσπληνισμένον· ὑποπιασμένον. ἢ πεποικιλμένον
ὑπέστη· ὑπέσχετο
[ὑπέτρεχον· ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον]
ὑπέσταν· ὑπέστησαν, ἐπηγγείλαντο
ὑπεστειλάμην· παρῃτησάμην
ὑπεστόρεσται· ὑπέστρωται, ἥπλωται
* ὑπέχεσθαι· ὑπερβάλλεσθαι
ὑπεσχηκώς· ὑποστάς
ὑπέσχηται· ἐπήγγελται
ὑπέφηνεν· ὑπέδειξεν, ἐφανέρωσεν
ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην
* ὑπ' εὐθείας· ἐπ' ἴσης
* ὑπεύθυνος· ἔνοχος. ὑποκείμενος
ὕπεχε· ὑπόφερε. πάρεχε. ὑπόμενε
ὑπέχει· ὑπομένει. ὑφίσταται. δίδωσιν
ὑπέχεται· προμηθεῖται
ὑπέχευεν· ὑπέβαλλεν, ὑπέχυσεν
ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν. [ὑπέμεινεν
[ὑπηδόμενοι· ὑφορώμενοι]

SCR. 7. *ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα* *B* 784. 11. *I* 515. 12. *B* 426. 13. *B* 286. 14. Act. Ap. XX 20. 19. *ρ* 409. 22. Aesch. Prom. 324 al. 26. *Λ* 842.

ADNOT. 6. Rectius auctore Aelio Dionysio Eustath. 940, 16 *ὑπεσάκιζε* et *σάκος*. Verbi meminerunt Phrynich. app. soph. p. 68, 30 EM 783, 27 Phot. 630, 9 et Hesych. *ὑποσακίζειν*, ubi iterum addit *καὶ τὸ προ[σ]κόπτειν*. ,*Verbum προκόπτειν* progredi, promovere gradum *significat: quo sensu dictum ὑποσακίζειν comparatum est cum gl. Hesychii καλπάζει· ὀξυποδεῖ σακκάζει. Ex harum glossarum comparatione Salmas. SCR. HA. II p. 12 collegit σακκάζειν* asturcones et tolutares equos *dici, quorum gradus in ambulando perinde minutus et creber, quasi sacco colatus esset et eliquatus. Liquores enim per saccum dum exprimuntur, crebris et minutis ire guttis: unde et* colatorios *et* guttonarios *equos dici ab Vegetio mulomed.* 4, 6. Thes. VIII c. 417 (ex Alberti nota ad *ὑποσακίζειν*). — *προέκοπτε* Mus. 7. Homeri vel Hesiodi verba exhibui ut in codice leguntur, *ὑπεστοναχίζετο γαῖα* Mus. Debebat saltem *ὑπεστενάχιζε*, quod ap. Hom. *B* 781 schol. *ὑπέστενε* explicat, ap. Hesiod. Theog. 843 autem a Goettlingo repositum est pro *ὑπεστονάχιζε* (sic cod. Cant.) et *ἐπεστενάχιζε*. 8. *ὑπεσίς* cod., *ὕπεσις* Mus. quod si mendo caret Ionicum est pro *ὕφεσις*. 9. Nata haec glossa e solemni confusione literarum $\overline{\beta}$ et $\overline{\omega}$. Corrigo: ὑπερῴιος· ὑπερῷον. 10. Ad locum schol. Ar. Plut. 1082, a Vossio allatum, Hemsterhusius p. 403 adnotavit haec: *Hoc liquido adfirmare licet, vocem ὑ. ex comicorum aliquo fuisse sumtam, nec grammaticos satis habuisse constitutum, quae genuina foret potestas. Legendum autem ὑπωπιασμένον* (sic Perger) *aut ὑποπεπιασμένον. Si prius adrideat eodem redibit utraque interpretatio significabitque* ex sugillatione lividum variatum; *sin alterum anteponi probes tum ratio erit explicandi vocabuli diversa: nam qui ὑποπεπιασμένον fuit interpretatus, ὑπεσπληνισμένον formatum a medicorum σπλῆσι σπληνίοις vel* spleniis *accepit, quasi* spleniatum, spleniis sive pulvinis adfultis compressum. *Illud autem ὑπεσπληνίσθαι, quam facile potuerit ad sensum turpiculum detorqueri Latinorum usus* in comprimendi compressusque *verbis ostendit.* 12. Sic codex, *ὑπείροχον* Mus. qui τ erasit; *ὑπείρεχον* corr. Ruhnken. 13. *ὑπέστανον* cod., *ὑπέσταν* Mus. Conicio: ὑπέσταν· ὃν (l. ἣν) ὑπέστησαν ex Il. *B* 286. 15. *ὑπεστόρηται* cod., *ὑπεστόρεσται* Suid. 16. *ὑπερέχεσθαι* Mus. contra ordinem, qui *ὑπέσχεσθαι* exigit. Hoc *ὑπέσχεθε* esse potest (*H* 188) cui non convenit interpretatio, aut ὑποσχέσθαι· ὑποβαλέσθαι, quo ducit glossa ὑπόσχωμαι· ὑποβάλωμαι. 20. Nummularius qui aureos numulis aeneis permutat dicitur *ὑποχαλκίζειν* (*gegen Kupfer umsetzen*). 21. *ἐφ' ἴσης* cod., *ἐπ' ἴσης* Mus. 25. *προθυμεῖται*? 26. *ὑπέμεινεν* ad *ὑπεῖχεν* refero. 27. ὑπήγαγε· τὸ non opus. Utrumque dicitur. 28. *ὑπιδόμενοι* Mus.

ὑπηλάτων· τῶν ὑπὸ ἐλάττων, ἔνιοι φύλλων
530. * ὑπήλυθεν· ὑπέδυ, ὑπεισῆλθεν
[ὑπηλήφαμεν· ἐνομίσαμεν]
ὑπήλλαξεν· ὑπεχώρει
ὑπῆν· ὑπῆρχεν
ὑπήει· ὑπομένει, ὑποφέρει
35. ὑπήνας· γενειάδας
ὑπηνέμια ᾠά· τὰ δίχα τοῦ ὀχευθῆναι γεννώμενα
ὑπηνέμους· σκεπηνούς
* ὑπηνέμιον ἄνεμον· ὑετόν, καὶ τὰ ὅμοια
ὑπήνη· τὸ γένειον, ἤτοι πώγων. ἄλλοι μύσταξ, ἄλλοι ὑπήνη, ὅς ἐστι ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος
40. [ὑπήνημος· σκέπη]
ὑπηντίαζον· ὑπήντων
ὑπηοίη· ὑπὸ τὸν ὄρθρον, πρὸς τῆς ἕω
ὑπήρατος· λογομάχος. ὑπέρλαμπρος
ὑπηρέσια· τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα, ὡς προσκεφάλαια, ἐφ' ὧν καθέζονται
45. * ὑπηρέτης· δοῦλος
ὑπηρέσιον· ἡ σανὶς τῆς καθέδρας
ὑπήτριον· ὑπογάστριον, ἐφήβαιον
ὑπηχεῖ· βομβεῖ
ὑπήχθην· ἦλθον
50. ὑπ' ἠῶ· ὑπὸ τὸν ὄρθρον
ὑπεὶρ ἅλα· ὑπὸ τὴν θάλασσαν
ὑπίσχεται· ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται
ὑπισχνεῖται· ὁμολογεῖ, συντίθεται, ἐπαγγέλλεται
ὑπ' ἴχνιον· ὑπὸ τὰ ἴχνη
55. ὑπιωγαί· ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη
ὑπνάσσει· ὑπνώσσει

SCR. 29. Hippocr. p. 387, 39 = vol. II p. 38 Kuehn. 30. *Η* 215. 35. Cum *γενειάδος* iunxit Aeschyl. fr. 26. 36. Plat. com. fr. I p. 619 Aristoph. fr. V p. 1016. 37. Aristot. HA. VI 1. 41. Herod. IV 21. 42. ρ 26. 44. Thuc. II 93 Isocr. p. 169 A. 47. Theopomp. fr. I vol. II p. 811. 48. cf. Pherecr. fr. I 4 p. 254. 50. *ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιον τε* Homerus. 52. *Ψ* 209. Tragici et Aristophanes teste Phot. 460, 3. 53. Plat. Civ. VIII p. 566 E. 55. ε 404, ubi libri recte *ἐπιωγαί*. 56. ADN.

ADNOT. 29. *ὑπηλάτων· τῶν ὑπὸ ἐλάττων* cod., *ὑποελάττων* quod nihili est Mus. *Ὑπηλάτῳ· τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι. παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον* Erotian. exp. Hipp. voc. p. 376, (*ὑπηλάτων τῶν — καθαιρόντων* Foesius). Legendum igitur videtur *τῶν ὑπελαυνόντων*, vel *τῶν ὑπελώντων* coll. Eustath. 1635, 42. 1163, 40. 31. *ὑπηλήφαμεν* cod., *ὑπειλήφαμεν* Mus. qui gl. 41. 42 separavit. 32. *ὑπήλλαξεν* cod., *ὑπήλλαξεν* Mus. Glossae vix convenit expositio, ut non dubitem, quin *ὑπέχαζεν* corrigendum sit, supra in *ὑπαιλίχαζεν* corruptum. 34. *ὑπήει* ex *ὑποίσοι* corruptum. Tum leg. *ὑπομενεῖ*, ut ap. Cyr. 63: *ὑποίσει· ὑφέξει ὑπομένει βαστάζει*. 37. *σκεπηνούς* ambiguum videtur Lobeckio Proll. p. 193. Mox *ὑπήνημος· σκέπη*, quod *ἐν σκέπῃ* esse potest. 38. *ὑπήνεμον· ὑπὸ τὸν ἄνεμον* Toupius in Add. ad Theocr. p. 403, quo non multum profici nisi quis reliquam glossae partem explicet adnotat Thes. VIII c. 270 B. Ordo poscit *ὑπηνέμων* quod denotat *ἐν σκέπῃ ὄντων ἀνέμου ὑετοῦ καὶ τῶν ὁμοίων*. 40. *ὑπήνεμος* Mus. Cf. 37. 46. *ὑπήντουν* cod., em. Thes. 42. Male Mus. *ὑπ' ἠοίη*. 43. Gl obscura. *τερατεία* et *τερθρεία* est *λογομαχία*. 44. Schol. Thuc. l. c. Cf. *μύκης*. et *πανικτόν*. *ἐπηρέσιον*. 46. Suidas etiam pro *lasano* usurpari dicit. Cf. *πάρδικος*. 50. *ὑπήω* cod., em. Mus. 51. *ὑπήραλα* cod., *ὑπεὶρ ἅλα* Mus., *ὑπὲρ ἅλα* ordinem posci animadvertit Albertus. 52. *ὑπήσχεται* cod., em. Mus. Apoll. lex. 160, 23. 54. *ὑπίχνιον* cod., em. Mus. sed potest *ὑπίχνιον* verum esse. *ἐπ' ἴχνιον* ap. Callim. Dian. 97. 55. *σκεπηνὰ* cod. Mus., *σκέπηνα* Aldus. Apoll. lex. 160, 28. 56. *ὑπνώττει· ὑπνώσσει* Mus. contra ordinem. Videtur in Aesch. Ag. 121 *ὑπνάσσει* vitiose scriptum pro *ὑπνώσσει* invenisse.

ὑπνοῖ· κοιμᾶται
ὕπνος· [κυρίως
ὕπνου δῶρον· ὕπνος, ἀνάπαυσις
560. ὑπνῶ· κοιμῶμαι. ἢ ἀγρυπνῶ
ὑπνωτικόν· ὁ μανδραγόρας
. ὑπό· πρόθεσις......
ὑποακταίνοντο· ἔτρεμον
ὑποβάθρα· κρηπίς, θεμέλιος. ὑπόβασις
65. ὑποβαίνει· ἐλαττοῦται
ὑποβάσει· ὑποκαταβάσει
* ὑποβάλλει· ὑποκρούει
ὑποβασ[ι]μόν· ὑποβάθραν
ὑπόβασις· ὁ ἐνδότατος χιτών, ἢ περίζωμα
70. ὑποβατᾶν· ὑποβατόν. τὸ ὑποπόδιον
ὑποβεβηκώς· μικρότερος, ἐλάττων
ὑποβιβάζοντες· ὑποκαταβαίνοντες. ἐλαττοῦντες
ὑποβιβασθέν· ὑποβεβρυχμένον(?) ὑποπεπτωκός
ὑποβλεπόμενος· ὑπονοῶν. ἐχθραίνων
75. ὑποβλήδην· ὑποβάλλων τὸν λόγον πρὶν σιωπῆσαι τὸν λέγοντα. ἄλλοι ὑπολαμβάνων
ὑποβολιμαῖον· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ νόθον, ὑποβαλλόμενον, ὡς ἀπὸ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες
ὑποβορβόριον· ἡ τρύξ
ὑπόβρυχα· ὑποβρύχια. ὑπὸ τὸ ὕδωρ. ὑπὸ κάτω τῶν κυμάτων βυθισθέντες
ὑπογάιδιον· ὑπόγειον τύμβον
80. ὑπὸ γαμφηλαῖς· ὑπὸ ταῖς σιαγόσιν
ὑπὸ γαμφηλῇσιν· ὁμοίως
ὑπογεγραμμένη· ἐγκεχριμένη
ὑπόγειον· ὑπὸ τὴν γῆν
ὑπογενειάζων· λιτανεύων. ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος
85. ὑπογλωττίς· εἶδος στεφάνου. καὶ πάθος τι κατὰ τὴν γλῶτταν. καὶ μέρος ἐνστόμιον

SCR. 59. *Η* 482. Prior ad Ξ 233 referenda, nihilominus *κυρίως* non mutandum esse in *κύριον ὄνομα*, sed ad *ὑπό* referendum docet Apollon. lex. 161, 1. 61. Aristot. de somn. et vigil. c. 3. 63. ψ 3. 74. I Samuel. XVIII 9. 75. *Α* 292. 76. Plat. Civ. VII p. 537 E. 78. ε 319, unde *βυθισθέντα* coni. Pergerus. 79. Ierem. XXXVIII 11. 81. *Π* 489. 82. Aristoph. fr. CCLXXII p. 1221. 84. Aeschines p. 9, 20. 85. Plat. fr. IV 2 p. 632 — Hippocr. p. 471, 22.

ADNOT. 61. *μανδραγορος* cod., |ας Mus. 63. Vide *ὑπερεκτένοντο· ἔτρεμον*, et not. ad 411. Fuerunt qui ψ 3 *ὑποακταίνοντο* pro *ὑπερικταίνοντο* legerent. 65. Vide *ὑποβεβηκώς* et Plat. Legg. VII p. 775 B. 66. Utrumque sane *descensum* denotat, sed vereor, ne *ὑποβάς· ὑποκαταβάς* h. e. *paulo inferius dicens* lateat. Glossarum 76. 77 malui posteriorem delere, e schol. Porphyrii ad Il. *Τ* 80 repetitam, ubi Alexander Cotyaensis *ὑββάλλειν* per *ὑποκρούειν* reddidit. 68. *ὑποβάσιμον· ὑπόβαθρον* cod., em. Phot. 625, 23. 69. Tale indumentum *ὑποεσθής ὑποκάμισον* et *ὑποδύτης* dici solet. Videtur igitur β digammi locum obtinere, et sub *ασις* verbi *ἕννυμι* latere forma digammata. 70. *ὑποβατᾶν* cod., *ὑποβάταν* Mus., cui convenit sane explicatio *τὸ ὑποπόδιον scabellum*. Sed *ὑποβατᾶν* requirit etiam pro *ὑποβατόν* genetivum *ὑποβατῶν*. 73. Mira vox *ὑποβεβρυχμένον* nihil commune habere videtur cum *ὑπόβρυχα* et *ὑποβρύχιος*, sed corrigenda in *ὑποβεβρεγμένος appotus*, quae vis inest etiam in *ὑποπεπωκώς*, si quis ita scribere audeat pro *ὑποπεπτωκός*. 75. *ὑποβάλλον* cod., em. Mus. 76. Cyr. 63. 78. In codice *ὑπὸ τὸ ὕδωρ κτλ.* a praec. seiunguntur; copulavit Is. Vossius. Apoll. lex. 160, 6. 79. *ὑπόγαιον*? *ὑπογαΐδιον* Mus. 80. *ὑπογαμφήλαις* cod., em. Mus. 81. *ὑπογαμφηλῄσι* cod., em. Mus. 85. De coronae genere cf. Ath. XV p. 667 A Poll. II 108 Phot. 626, 25; de abscessu sub linguam Poll. IV 199 Aet. tetrab. II 4, 39; de linguae radice Poll. II 105. — *ὑπογλωττός* cod., em. Mus.

ὑπὸ γλωχῖνα· ὑπὸ τὴν γωνίαν
ὑπόγνυθα· τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ γνάθον
[ὑπόγοιον· πρὸ μικροῦ γεγονός]
ὑπογράμματα· στιμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν
590. ὑπογραμμός· τύπος. μίμημα
ὑπογράφειν· τυποῦσθαι
ὑπογραφῆναι· εἰσακουσθῆναι
ὑπογραφίον· τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων
ὑπόγυον· προσδόκιμον. ἐγγύς, ἢ ὑμοῦ, καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου γεγονός, καὶ τὸ ἕτοιμον, πρόσφατον
95. ὑπὸ δαΐ(δ)ων· ὑπὸ λαμπάδων
ὑποδέγμενος· ὑποδεχόμενος
ὑποδεέστερος· ταπεινότερος
ὑποδεής· ἐνδεής, καταδεής. ὑπόφοβος
ὑποδενδρυάζειν· τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι
600. ὑποδεξίη· ὑποδοχή, ἢ ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχήν
ὑποδέραια· ὑποτραχήλια
ὑποδέραιον· ὑποδείριον καὶ περιτραχήλιον
ὑποδερίς· ὁρμίσκος. ἔνιοι πλοκίον τι περιτραχήλιον καὶ μέρος τι
ὑποδέσματα· ἐνέχυρα
5. ὑποδέσμιος· [ἢ ὑποδήμιος, ἢ] ὑποτεθείς
ὑπὸ δ' ἔτ(ε)ινε· ὑπέβαλλεν
ὑποδῆσαι· ἐνεχυραθῆναι. Ἰταλιῶται
* ὑπόδειγμα· σημεῖον
ὑποδιδάσκαλος· χοροδιδάσκαλος
10. ὑπόδικος· ὑπεύθυνος. χρεώστης. ἔνοχος δίκης
ὑποδμώς· ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων
ὑπόδρα· ὑποβλεψάμενος, βλαπτικός
ὑποδράξ· ὁμοίως
ὑποδρακεῖν· ὑποπτεύσας
15. ὑπόδρα ἰδών· δεινῶς ὑποβλεψάμενος, ἢ ὑποβλέψας

ADN. 86. *Ω* 274. 89. Aristoph. fr. VI 5 p. 1078. 94. Hippocr. 1225 C. 95. ADN. 96. *ν* 310 (Apoll. lex. 160, 35). 97. Herod. I 134. 600. *I* 73. 3. Aristoph. fr. VI 14 p. 1079. 6. Eur. Or. 907. 9. Plato Ion. p. 536 A. 10. Aesch. Eum. 260. 11. *δ* 386. 12. Nic. Ther. 457 et Callimach. ap. Suid.: *ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ.* 15. *Α* 148.

ADNOT. 87. *ὑπογνύθα* cod. Vide Lob. Parall. p. 154 n. 7. 88. *ὑπόγυιον* Mus. Imo *ὑπόγυον*. Apud Cyr. 39 pro *ὑπόγιον· τὸ νεοστὴ γινόμενον* lege *ὑπόγυον· τὸ νεωστὶ γ.* 89. *στημίσματα* cod, *στιμμίσματα* Mus. Vid. Phot. 626, 26 Phrynich. app. soph. p. 68, 17 EM. 782, 10, et cf. gl. 592 et EM. 782, 10. 93. *ὑπογραφίους Graeci appellabant qui sub pignore corporis sui pecuniam acceperant.* Salmas. de mod. usur. p. 754. Glossa obscura, nec multum proficimur Demosth. epist. p. 1484, 17 et Mazocchi tab. Heracl. p. 234, ubi *ὑπογράφομαι* denotat *pignori oppono*, nisi *ὑπογραφομένων* conicias. — *ὑπογραφίων* Mus., sed codex ad — *εῖον* ducit. 94. *ὀλίγον* cod., em. Mus. 95. *ὑποδαῖον* cod., *ὑπὸ δᾴων* Mus. Exhibui Σ 492 *ὑπὸ δαΐδων*; *ὑπὸ λαμπάδων* Eur. Ion. 1494. 97. *ταπεινώτερος* cod., em. Mus. Moer. p. 377 EM. p. 2188 Gaisf. LDindorf. ad Xen. Cyr. VI 1, 43. 98. *ἐπίφοβος* cod., *ὑπόφοβος* recte Phot. Suid. Cyr. 63. 99. *ὑποδενδρυάσαι· ὑποδῦναί που καὶ πτῆξαι ὑπὸ σκέπην* Phot. 627, 4. Cf. *δενδρυάζειν*. 600. *ὑποδέξειν· ὑποδοχεῖν* cod., *ὑπόδεξιν· ὑποδοχήν* Mus., *ὑποδέξη· ὑποδέχη. τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιτήδεια* Phot. 627, 5 Suid. Cf. EM. 782, 15 Apoll. lex. 160, 8 Eustath. p. 736, 52. 1. *ὑποδέρεα* cod., *ὑποδέραια* Mus. *περιτραχήλια* Phot. Suid. Eust. 782, 20. 2. *ὑποδέρεον· ὑποδίριον* cod. Vide Poll. V 98 EM. 1847, 26. 3. *ὑποδερές* cod., em. Heinsius. Phot. 627, 6 Boeckh. C. I. I p. 237. —*μέρος*] Poll. II 130. 135 V 56. 4. Vide *ὑπέρδεσμα. ὑπεδέσμευεν. ὑποδέσμιος. ὑποδῆσαι.* 5. Coni. *ἢ ὑπόδεσμος*. 6. *ὑποδέτινε* cod., *ὑποδ' ἔτινε* Mus., em. Tollius. 8. *ὑπόδιγμα* ordo. 9. Poll. IV 106. 11. *ὑπόδμος* cod., em. Mus. Apoll. lex. 160, 26. De accentu Arcad. p. 93, 23 Choerob. p. 176, 10 Gaisf. 13. *ὑπόδραξ* cod., em. Apollon. Syntax. p. 336, 6. 14. *ὑποδρακών* Schrewel, alius malit *ὑποπτεῦσαι*. Nisi duo articuli coaluerint. 15. *ὑποδραειδῶν* cod., em. Mus.

ὑποδραμών· ὑφερπύσας
ὑποδρασίας· τὰς ἔχθρας
ὑποδρασίῃ· ὑποψία
ὑποδρήσ(σ)ουσιν· ὑπουργοῦσιν, ὑπηρετοῦσιν
620. ὑπὸ δρόμον· ὑπὸ τροχασμόν. ὑπὸ κακοήθειαν
ὑποδρόμους· στόμια
ὑποδύεσθαι· δειλιᾶν
ὑποδῦναι· ὑπεκδῦναι
ὑποδύντες· ὑπεισελθόντες
25. ὑποδύς· ὑποβάς, ὑπεισελθών
ὑποδύτης· τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον
ὑπόεικεν· ἀνεχώρει
ὑποείξομαι· ὑποχωρήσω
ὑποέστης· χιτών
30. ὑποεχμένη· ὑπείκουσα. θεραπεύουσα
ὑποζάκοροι· νεωκόροι
ὑποζατηθείς· ὑποκατασχών
ὑποζύγια· κτήνη τὰ ὑπὸ τὸν ζυγόν, καὶ [τὰ ὑπόζωνα] πάντα τὰ ἐζευγμένα
ὑποθέσθαι· συμβουλεῦσαι
35. ὑποθέσεις· καταβολαί. πράγματα. αἰτίαι, προφάσεις
ὑπόθεο· ὑπόθου. συμβούλευσον
ὑπόθευτον· Ῥόδιοι ἐπὶ θυσίας
ὑποθήκη· παραίνεσις, διδασκαλία. ἢ ἐνέχυρον. ἢ συμβουλή
ὑποθημοσύνη· τὰ αὐτά
40. ὑποθήμων· ὑποθέσεις καταγράφων
ὑποθήσομαι· διδάξω καὶ ὑπόθου ὁμοίως
ὑποθυμί[ο]ς· στέφανος ὑποτράχηλος
ὑποιατιθείς· ὑποστρατευθείς
ὑποΐζεσθαι· ὑπονοεῖν
45. ὑποικουρεῖ· ἀντὶ τοῦ συνέστη καὶ γεγάμηται
ὑποικουροῦσα· εἰς βάθος οἰκοῦσα
ὑποίσει· ὑφέξει, βαστάσει
ὑποι(σ)τά· φορητά, βαστακτά
ὑποίσω· ὑπενέγκω, ὑπομενῶ, καὶ τὰ ὅμοια

SCR. 16. Eqq. 682. 19. Greg. Naz. Carm. XLV 25. 20. Eur. Phoen. 1406. 24. Θ 332. 26. Exod. XXXIX 21. 27. Λ 204. 28. Ψ 602. 33. τὰ ὑποζώματα verba sunt Platon. Civ. X p. 616 C. 34. Δ 787. 36. ο 309. 39. Ο 412 Psalm. teste Cram. l. l. 41. α 279. 42. Alcaeus Sappho Anacreo. 46. E Basilio affert Budaeus: ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. 47. Glossae mss. in Prov. Salomon.

ADNOT. 16. ὑφαρπάσας cod., correxi coll. Ar. Eqq. 657. Idem suasit Meinek. Philol. XII p. 626. 18. Supra ὑπαιδράσειαν· ὑπόψειαν. Lob. rhem. p. 63. 19. (σ) Mus. 21. Lob. Parall. p. 381. ὑποδρόμον· ὑποτροχασμόν. ὑποκακοήθειαν cod., em. Mus. — ὑποδρόμους· στόμια Cyr. 63. 29. ὑποεσθής HSt. Vide Lob. Parall. p. 430. 30. ὑποεχμένη (Lob. El. p. 187) vel ὑποετμένη (cf. ὑποάτμενος) poscit ordo. 31. ὑπεξακόροι cod., em. Mus. 32. Signum dubitationis posuit Thes. VIII c. 328 D. Cf. not. ad ζαγῶσαι· — κατασχεῖν. 33. ὑπόζωμα cod., ὑπόζωνα Mus. ζῷα Pricaeus. καὶ πάντα τὰ ἐζευγμένα. Ὑποζώματα· ...... GDindorf. Thes. VIII c. 329 A. 39. Apoll. lex. 159, 34. Cramer AO. II p. 467. 40. κακογράφων cod., em. Perger. 42. ὑποθύμιος cod., em. Salmasius. Poterat etiam ὑποθυμιάς. Cf. Ath. XV p. 674 D 688 C Plut. Mor. p. 647 E Hesych. ἐπιθυμίδες. 43. Non expedio, nec placent Alberti Palmeriique coniecturae ὑποιακισθείς· ὑποστρατευθείς, et ὑποτιθείς· στραγγευθείς. Inter verba, quae inertiae significationem habent, codicis scripturae accommodatissimum est ὑπτιάζειν. 44. ὑποΐεσθαι Mus. quod nollem recepisset Thesaurus. Supra δυσοίζειν· ὑπονοεῖν, ne quis de ὑποιάζεσθαι cogitet. 45. ὑπηκουρεῖ cod., em. Mus. Domnaedam decebat domi latitare. 48. (σ) Mus.

ὑποκαθῆσθαι· ἐνεδρεύειν
ὑποκάλυκα· ὑπὸ τὴν κλεῖδα τοῦ πυρός
[ὑπὸ κόρασιν· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς]
ὑποκείσεται· ὑποβληθήσεται
ὑποκεντά· ὑπομονητικά
ὑποκέοιτο· ὑποκείσεται
ὑπὸ κεύθεα· ὑπὸ κοῖλ[ι]α
* ὑποκυσσαμένη· ἐγκνοῦσα
ὑποκόλπιον τοῦ χοροῦ· τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι
ὑποκομψίας· τὸ κομψὸν ὑποφαίνων .
ὑποκορίζεσθαι· ὑποκοριστικοῖς λόγοις χρῆσθαι, ἤτοι κολακεύειν
ὑποκοριζόμενος· ὁμοίως
ὑπὸ κρασίν· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς
ὑποκρέκειν· ἐπὶ τῶν ἵππων, πορείας τις τρόπος, βῆμα
ὑπὸ κράτεσφιν· ὑπὸ τῇ κεφαλῇ
ὑποκριθῆναι· ἀποκριθῆναι
ὑποκρίναιτο· ὑποκρίσει τι ποιῶν
ὑποκρίνοιτο· ἀποκρίνοιτο. ἔνθεν καὶ ὑποκριτής, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορόν
ὑπόκρισις· εἰρωνεία. ὑπουλότης. δόλος
ὑποκριτής· μάντις. καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἀποκρινόμενος
ὑποκρούει· ἀντιλέγει
ὑποκρουνιδία· θυσία τις παρὰ Κνιδίοις
ὑποκρουσταλίς· εἶδος τοῦ λίνου σπέρματος
ὑποκυδές· ὑποφρύδιον
ὑπόκυκλα· τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων
* ὑποκυησαμένη· ὑπὸ γαστρὸς ἔχουσα ἐγκοίλιον
ὑπόκυκλον· ὑπότροχον, ἢ κάτωθεν σπεῖραν ἔχοντα
ὑποκυσ(σ)αμένη· ἔγκυος γενομένη, ἐγκύμων
ὑπολαβών· ὑπονοήσας, νομίσας. ἀποκριθείς
ὑπολαΐς· ὄρνις τις τῶν σκωληκοφάγων
ὑπολαλεῖ· ψιθυρίζει
ὑπολάμβανε· νόμιζε. ἀντιτίθει

SCR. 57. λ 253. 62. Κ 152. 73. Dinarchus et Euphorio ap. Harp. l. l. 74. Σ 375 ubi recte legitur ὑπὸ κύκλα. 76. δ 131. 77. λ 253 Ζ 261. 79. Aristot. HA. VI 7 VIII 3 IX 29 Theophr. CPl. II 17, 9.

ADNOT. 51. ὑποκάλυκα divisim recte scripsisse Pergerum manifestum est. Mentem interpretationis non perspicio. — θηρός? 52. ὑπὸ κρασίν Mus., ὑπὸ καρσίν ordo exigit. 53. προβληθήσεται Boeckh. Pind. Ol. I 85 p. 111. 54. ὑπόκενα inepte Pergerus. Corrigo: ὑπομενετά· ὑπομενετικά. 56. ὑποκεύθεα· ὑποκοίλια cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 348 C, nisi quis ex ὑποκυδέα· ὑποκοίλια glossam detortam credere malit. Nihil mutabat et *subventrile* vertebat Lobeck. rhem. p. 97, n. 38. 57. Scriptum erat ὑποκευσαμένη. 59. ὑποκομψίας GDindorfio in Thes. VIII c. 353 B error videtur grammatici, qui ὑπὸ κομψίας (l. κομψείας) pro uno vocabulo habuerit. 60. Schol. Plat. p. 401. 62. ὑπόκρασιν cod., em. Mus. 63. πορεῖαι τις cod., πορεῖαι. τίς Mus., πορείας τις Salmasius. 64. ὑποκρατέσφιν cod., em. Mus. 66. ποιοίη Tollius, quod Thesauro placuit. Mihi ὑποκρίσει τι ποιῶν ad calcem seq. gl. retrahendum videtur, neque latere aliud quam glossa Apoll. lex. 160, 1 leviter corrupta. Lego igitur: ὑποκρίναιτο· ἀποκρίναιτο. ἔνθεν — χορόν. ὑποκρίσει τι ποιῶν. 67. ἀποκριτής cod., em. Mus. 71. — ιαῖα? 73. Bekk. 312, 5 Harpocr. 159, 16; hinc pro ὑποφρύδιον Sylburgus ad Ctesiae fr. Pers. p. 676 ed. Iungerm. coni. δίυγρον, Ruhnken. ὑποβρύχιον, quorum neutrum placet. Ego non dubito, quin duae glossae coaluerint, ὑποκυδές· ..... (ὑποκυλίς)· ὑποφρύδιον. Hoc invenit Lobeck. rhem. p. 96 n. 38. 75. ὑποκυσαμένη — ἐγκύμων Albertus. 76. 77. Apoll. lex. 160, 5. 33. 79. ὑπαλάϊς cod., ὑπολᾶϊς Mus., em. Albertus. Cf. ὑποληΐς. Memorant Aristot. Theophrast. ll. cc. et Antig. Car. p. 85, 11 Westerm. Pravi accentus origo fortasse gl. Nicandrea Ther. 18: ὑπὸ λᾶϊ. 81. Schol. Thucyd. V 49.

Ὑπολάμπτειρα· Ἑκάτη ἐν Μιλήτῳ
* ὑποληπτέον· νομιστέον
* ὑπόληψις· ὑπόνοια, καὶ τὰ ὅμοια
ὑποληΐς· εἶδος ὄρνιθος. ἢ … λαΐς
ὑποληκᾶν· ὑποκρούειν
ὑπολ[ι]απάξας· ὑποκενώσας
ὑπολίζονες· μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι
[ὑπολιμαῖος· ὁ μὴ γνήσιος]
ὑπολείπει· ἐκλείπει
ὑπόλινον· τὸ ὅρμινον
ὑπὸ λιπαροῖσι· εὐτραφέσι
ὑπόλι(σ)φον· ὑλισθηρόν
* ὑπολαιόν· ὑποδαιστόν
[ὑπολύξας· ἐκκλίνας]
ὑπομάζιον· θηλάζον παιδίον
ὑπομαλανδριῶδες· εἶδός τι ταρίχου
ὑπομέλαθρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, ὡς ὁ Μύνδιος
ὑπομειδιῶντι· γελῶντι
ὑπὸ μηνιθμόν· ὑπὸ τὴν ὀργήν
ὑπομηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι
ὑπομονή· καρτερία
ὑπομνηματιστής· ὁ ὑπόμνημα λέγων
ὑπονέμεσθαι· ἐξαπατᾶν
ὑπὸ νηΐῳ· τόπος δένδρον ἔχων, ἐν οἷς ἐδέσμευον τὰς ναῦς
ὑπονοεῖ· ὑποπτεύει
ὑπονοθεῦσαι· ὑποφθεῖραι
ὑπόνοια· ὑπερηφανία, θράσος
ὑπονομαί· κλοπαί. ὀχετοί
ὑπονοστήσας· ἐπανελθών, ὑποστρέψας
ὑπονύσσεται· καταπονεῖται
[ὑποοργός· ὑπουργός]
ὑποπαθών· ἠρέμα παθών
ὑποπεράτωσις· τελείωσις
* ὑποπεζία· ταπείνωσις
ὑποπερκάζουσι· μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος καὶ ὑπομελαίνονται
ὑπὸ παντὶ λίθῳ· παροιμία τὸ ‚ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει'

SCR: 83. Plat. Civ. X p. 613 A. 88. Σ 519. 92. Hom. 95. Λ 451. 97. Epicharmus l. l. 700. Π 202. 4. Epicharmus l. c. 5. γ 81. 16. η 126. 17. Praxilla fr. 4 p. 962 Sophocl. fr. 34 p. 109. Quis anapaestis usus sit nescimus.

ADNOT. 82. ὑπολαμπτῆρα cod., ὑπολαμπτεῖρα Mus. H. e. φωσφόρος. 85. Cf. ὑπολαΐς, quam formam additamento ἢ λαΐς (λάϊς cod.) indicari vidit Albertus. Codex ὑποληῗς. 86. *Trusare* sensu obscoeno Catullus. Lob. rhem. p. 320. 87. [ι] Mus. EM. 556, 41 Phot. 629, 4. 88. ὑπολίζοντες — ἐλάσαντες ut videtur cod., em. HSt. alii. 89. ὑποβολιμαῖος recte Mus. Sed ὁμογνήσιος corrupit in οὐχ ὁ γνήσιος. 91. Cf. ὀρμῖνοι. 92. ὑπολιπαιοῖσι cod., em. Ruhnken. et εὐτραφέσι pro συντραφέσι reposuit. 93. ὑπολιφόν cod., em. Ruhnken. Forma est Attica pro ὑπόλισπος. 94. ὑπὸ λαιόν· ὑπ' ἀριστερόν Alb. Forte ὑπὸ λαιὸν πόδα. 95. ὑπαλύξας recte Mus., sed contra ordinem. 97. Imo ὑπομελανδρυώδες Ath. III p. 121 B. 98. ὑπὸ μέλαθρα? ut ἀμφὶ Μύσιον, ἐν ἕλει, ἐν δρόμῳ. Zenonem Myndium intellegit Roeper Philol. III p. 33. 700. ὑπὸ μηνίθμων cod., em. Mus. 4. Poll. IX 82. 5. Sequitur Heliodori ap. Apollon. explicationem loci γ 81. 7. Cf. ὑπενόθευσεν· ὑπέφθειρεν, ubi Cobetus corrigebat ὑπενόμευσεν. 9. Non opus Pearsonis coniectura κλοπαῖοι ὀχετοί. 11. ἐξαγριοῦται ἢ χρεμετίζει addit Cyr. 11. De equo dictum est, qui stimulis agitatus ferocit hinnitque. 12. ὑποεργός HSt. 15. Cf. 28. 16. μεταβάλλουσιν pro καταβάλλουσιν Heinsius et sic Apoll. lex. 160, 29. — ὑπομελαίνεται cod., em. Mus. 17. Zenob. VI 20 VIII 59 schol. Nic. Ther. p. 6.

* ὑποπιάζομεν· ταπεινοῦμεν. μαραίνομεν. Ὑποπιασμὸς γὰρ ταπείνωσίς ἐστι σώματος
ὑποπῖσαι· ὑποποτίσαι
ὑπὸ Πλάκῳ· ὑπὸ τῷ Πλάκει ὄρει Κιλικίας
ὑπόπλεως· μεστός, ἔμπλεως
ὑποποιεῖται· προσποιεῖται
ὑπὸ πραπίδων· ὑπὸ τῶν φρενῶν
ὑπόπτερος· κοῦφος. καὶ ὑπόπτερος ὁ ταχύς
[ὑποπέτρου]· ὑποπτέρου. ταχείας
ὑποπτεύει· ὑπονοεῖ, ὑπολαμβάνει
ὕποπτος ἐχθρός· ....
ὑπόπτως· ἐχθροειδῶς
ὑπόπτωσις· κατάπτωσις
ὑπόπτωτον· ὑποπῖπτον
ὑπόρ(ε)ια· τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη
ὑπορίνους· τοὺς ὑπὸ ῥινὶ φθεγγομένους
* ὑποργηθεῖσα· ὑποχρισθεῖσα
ὑπὸ ῥιπῆς· ὑπὸ τῆς ὁρμῆς
[ὑποῤῥόφιοι· ὑπόστεγοι]
ὑποῤῥάπτεις λόγους· συντίθης
ὑποσακίζειν· ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ. καὶ τὸ προσκόπτειν
ὑποσκελίσει· ἀπατήσει, χλευάσει
ὑπόσκοπον χέρα· Αἰσχύλος. ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός
* ὑπὸ σκήπτρῳ· ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ
ὕποσμος· ὀσφραινόμενος
ὑποσμύχει· θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων
ὑποσμύχεται· ὑποκαίεται
ὑποσμύχουσα· ἔνδον ἐρεθίζουσα
ὑπόσπονδος· σπονδὰς αἰτήσας

SCR. 18. Greg. Naz. ll. cc. 20. *Z* 396. 21. Herod. VII 47 *ὑπόπλεος*. Et sic Cyr. 63. Attica forma frequens ap. Philonem. 23. *N* 412. 24. Eur. fr. 424 Io Chius fr. 14 p. 569. 27. Aeschyl. Ag. 1637. 28. Thucyd. VIII 66. 34. *Θ* 192. 36. Apud Eur. Alc. 554 legisse videtur *τούσδ' ὑποῤῥάπτεις λόγους* pro *τόνδ' ὑ. λόγον*. 38. Cf. Psalm. XVI 14 Prov. XX 11. 39. Aeschyl. fr. 330 p. 81. 40. *Z* 159. 44. Verba auctoris fuisse videntur *ἔνδον ὑποσμύχουσα*, quae patres ecclesiae iungere solent. 45. Herod. VI 103.

ADNOT. 19. *ὑποπιάζομεν — ὑποπιασμός* cod., *ὑπωπιάζομεν — ὑπωπιασμός* Mus. male. Utraque glossa fluxit e Greg. Naz. I p. 533 C et Or. XVI p. 240 D. Huc pertinet etiam gl. *ὑποπεζία* ex *ὑποπιέζει* corrupta, quam GDindorf. male cum *περιπεζία* comparat. *Ὑποπίεσμος ἐνταῦθα διὰ τοῦ ō γράφεται τὸ πō. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὑποπιέζειν τινὰ ἑαυτὸν καὶ ταπεινοῦν καὶ θλίβειν εἴρηται ὑποπιεσμός κτλ.* Cyr. 63. Cf. *ὑπέπισα*. 20. *ὑποπλακῷ — Πλακεῖ* cod., *ὑποπλάκῳ — Πλάκει* Mus. Imo *τῷ Πλακίῳ ὄρει*. Alii divisim scribebant in *Z* 376 *ὑπὸ Πλάκῳ*, alii *Ὑποπλάκῳ*. 23. *ὑπὸ πραιτίδων* cod., em. Mus. 24. *καὶ ὑποπτρος* cod., em. Mus. 25. Recte Mus. eiecit *ὑποπέτρου*. 31. Rectius Cyr. 63 *ὑπόρεινον* (l. *ὑπόρειον*) nisi apud ipsum *ὑπόρειον* et *ὑπόρινον* coaluerunt. 32. Ordo hic non admittit *ὑποῤῥίνους*. Cf. *ναυοκάκα*. 33. *ῥοπῆς* cod., *ῥιπῆς* Mus., *ὑπαλ. ῥιπῆς* Iensius Lectt. Hesych. p. 234. 35. *ὑπωρόφοι* voluit ex Il. *I* 640. *Ὑποῤῥόφιοι* vereor ut recte tueatur Thes. VIII c. 498 D coll. Anthol. Pal. VI 20. 124. 36. *συντιθείς* cod., em. Mus. 37. *ὑπωθεῖν* cod. Aldus, em. Mus. Cf. *ὑπεσάκ[κ]ισεν*. 38. *ὑποσκελήσει* cod., em. Mus. 39. *ὑποσκεπόνχερα* cod., em. Mus. Vide *σκωπευμάτων* et Salmas. HA. II p. 836. (in Vopisc. p. 500). Apposite Valesius meminit Sil. Ital. XIII 341: *obtendensque manum ... umbrato perlustrat pascua visu*. 41. Phot. 631, 14. 42. *ὑποσμύγει* (Lob. rhem. p. 69) cod., *ὑποσμήχει· ὑποκαίει θλίβει ἀνιᾷ καταπονεῖ* Cyr. 63. em. Phavor. Cyr. 39. — *τραυμάτων* cod., *καυμάτων* Kusterus et Hemsterh. ad Lucian. dial. sel. p. 121. Vid. EM 783, 37.

ὑποσ(σ)είουσι· κάτωθεν ἕλκουσιν
ὑπόστα· ὑπόμενε
ὑποστάθμη· τρυγία, τρύξ
ὑποσταίη· ὑπόσχοιτο
750. ὑπόστασις· πρόσωπον
ὑποσταχύοιτο· ὑπαύξοιτο ἀπὸ τοῦ στάχυος
ὑποστειλάμενος· ὑποκρυψάμενος. φοβηθείς
ὑποστέλλεσθαι· ἀναδύεσθαι. δολιεύεσθαι. ὑποκρίνεσθαι
ὑποστέλλεται· φοβεῖται. καὶ τὰ ὅμοια
55. ὑπόστερνον· ὑπογάστριον
ὑπόστημα· πλῆθος
ὑποστῆσαι· ὅταν τις ἐγκάθετον στήσῃ ἐπὶ τῷ ὠνήσασθαί τι
ὑποστήσεται· ὑπομενεῖ
ὑποστήτω· ὑποταγήτω, εἰξάτω, παραχωρησάτω
60. ὑποστολή· δειλία, φυγή
[ὑποστρέσαι· ἀποφυγεῖν διὰ δέος]
ὑπόστροφον· ἀφιγμένον, ὑποστρέφοντα
ὑπόστρωμα· περίστρωμα
ὑπόσχε[τ]ο· ὑπόσχου, ἐπαγγέλλου
65. ὑποσχεῖν· ὑποβαλεῖν, δοῦναι
ὑποσχέσεις· ἐπαγγελίαι
ὑπόσχωμαι· ὑποβάλωμαι, ἐπαγγέλλωμαι
ὑποσχών· τὰ αὐτά
68b. [ὑποτάβλων· ὑπεξουσίαν]
ὑποτέτροφεν· ὑπέτροφεν
70. ὑποτίθεται· συμβουλεύει
ὑποτιμήσεως· προφάσεως
ὑποτίτθια· θηλάζοντα, γαλουχούμενα παιδία
ὑποτονθορύζει· γογγύζει
ὑποτοπάσαι· ὑπολαβεῖν, ὑπονοεῖν
75. ὑποτοπήσομεν· ὑπονοήσομεν
ὑποτρέχοντες· ὑπεισερχόμενοι, σπεύδοντες
ὑπότριμμα· ἐκ φοίνικος καὶ μέλιτος καὶ κυμίνου καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων ἔργον
ὑποτρύζει· ὑποβάλλει. ὑποψιθυρίζει. γογγύζει
* ὑπότροπον· ὑπεστροφότα, ἐπανελθόντα ἐκ δευτέρου

SCR. 46. ι 385. 48. Plat. Phaedr. p. 109 B. 49. Ι 445. 50. Theodoret. opp. IV dial. I p. 8. Cyr. 63: ὑπόστασις κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀποστολικὴν παράδοσιν τὸ πρόσωπον κτλ. 51. υ 212. 52. Plat. Apol. p. 24 A. 56. I Sam. XIII 23. XIV 4. 58. Psalm. CXXIX 3. 59. Ι 160. 61. Η 217. 64. Α 514. 67. Χ 114. 68. Ε 269. 70. I Tim. IV 6. 72. LXX Hoseae XIV 2. 77. Aristoph. fr. XVII 2 p. 1000. 79. Ζ 501.

ADNOT. 46. ὑποσσείουσι Iensius ex ordine, cui satisfacit etiam ὑποσσίουσι. 47. Cyr. 39, 63. 51. τῆς cod., τοῦ Mus. Apoll. lex. 159, 27—33. 52. ἀποκρυψάμενος in membro parallelo est ap. Plat. Apol. p. 24 A. 53. ὑποστέλεισθαι cod., ὑποστεῖλασθαι male Mus. 57. H. e. vadimonium concipere. Vid. Lobeck. Phrynich. p. 334. 60. Cyr. 63. 61. ὑποτρέσαι recte Mus. 63. E Moer. Att. p. 374 Thom. p. 876. 64. [τ] Mus. 67. ὑπόσχομαι· ὑποβάλλομαι, ἐπαγγέλλομαι cod., ὑπόσχωμαι, ὑποβάλωμαι, ἐπαγγέλλωμαι Mus. 68b. Om. Mus. 69. ὑποτέτροπεν· ὑπέστροφεν Iensius quod miror placuisse Thesauro VIII c. 458 C coll. ὑπότροπον· ὑπεστροφότα. Rectius Albertus ad ὑποτρέφω refert, coll. ἐπιτέτροπεν et Homerico περιτέτροπεν (περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη). Tum ὑποτέτροφεν· ὑπετράφη legendum. 71. Iunxit haec Plutarch. Camill. c. 40: οὔτε ὑποτίμησιν εἰπὼν οὔτε προφάσει χρησάμενος et Aelian. NA. IV 43 ἀπροφασίστως καὶ ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως. 77. Cyr. 63 Poll. VI 71. 68 EM. 784, 9 Phot. Suid. 78. In cod. sunt duae glossae, quas coniunxit Mus. — ὑποβάλει cod., ὑποβάλλει Mus. ὑπολαλεῖ Ruhnken. coll. ὑπολαλεῖ· ψιθυρίζει. 79. ὑποστροφότα cod., em. Mus.

780. * ὑπότροπος· ἐξ ὑποστροφῆς
ὕπουλος· ὕποπτος, δόλιος, ὑποκριτής, ὀλέθριος, ἀσυμφανής. Ὕπο(υ)λα δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη
ὑπουργεῖ· ὑπηρετεῖ
ὕπουρα· ὑπὸ τὰ ὄρη
ὑποφαίνει· φανεροῖ, δεικνύει
85. ὑποφαίσεις· εἰς θεωρίας
ὑποφέρει· ὑπομένει
ὑποφέρονται· ὑποβάλλονται
ὑποφῆται· μάντεις, προφῆται, ἱερεῖς, διερμηνευταί, χρησμολόγοι
ὑποφήτορες· ὑποτεταγμένοι
90. ὑποφθάς· προφθάσας
ὑποφθαμένη· προφθάσασα
ὑπόφορος· ὑπὸ τέλος, [ὑπὸ κῖνσον] ὑπεύθυνος
ὑποφωνῆσαι· ὑποδεῖξαι
Ὑποχαλκίς· ἡ ὑπὸ Ὁμήρου Χαλκὶς διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπό τι ὄρος
95. ὑπώπια· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα. ἀπὸ μέρους δὲ ὅλην τὴν ὄψιν δηλοῖ. καὶ τὰ πελιώματα
ὑπωπίς· ἡ θαψία
ὑπώρ(ε)ια· τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους
ὑπωρόφιον· ὑπόστεγον
[ὑπῶς· ἀρτίως]
800. [ὑρεῖ· φοβεῖται]
ὑράξ· μίγδην, ἀναμίξ
ὑρειγαλέον· διεῤῥωγός
Ὑρία· πόλις Βοιωτίας
ὑριατόμος· ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν
5. ὕριγγα· πτύον. Σαλαμίνιοι
ὑρίσιδα· σπυρίδιον, σπυρίς
ὑρισ[σ]ός· φορμός

SCR. 80. *Z* 367. 81. Hippocr. p. 21, 32. monost. 578. 88. *Π* 235. 90. *H* 144. 91. *ο* 171. 94. Hecataeus. 95. Ar. Vesp. 1386; *M* 463; Theophr. HPl. *X* 20, 3: δύναται δὲ (ἡ θαψία) καὶ πελιώματα ἐξαιρεῖν, ὑπώπια δὲ ποιεῖ ἄλλα ἔκλευκα. 97. *Y* 218. 98. ὑπωρόφιοι Il. *I* 636, ὑπώροφον Eur. Or. 147. 803. *B* 496. 7. Aristoph. fr. I 5 p. 1175, ubi Meinek. ὑριχούς.

ADNOT. 81. (υ) Mus. 82. Cf. Soph. El. 461. 83. ὑπουρί· ὑπὸ τῷ ὄρη Cyr. 63, unde ὑπ' οὔρει· ὑπὸ τῷ ὄρει coniciunt. An ὑπούρεια (pro ἡ ὑπώρεια)· τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη? 85. ὑποφαύσεις. θεωρίας vel θυρίδας Boeckh. adnot. crit. ad Pind. p. 450. 89. Supra ὑπαφήτορες. 92. ὑπὸ κῖνσον (*sub censum*) om. Mus., ὑποτελής, ὑπεύθυνος ὑπὸκῆνσον Cyr. 11. Atque ὑποτελής malebat etiam Hemsterh. ad Poll. VIII 156. 94. Steph. Byz. Eustath. 269, 31. — Ὑποχαλκές cod., em. Mus. 95. Hinc Poll. VIII 79 iungit ὑπερῳδηκώς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος. 96. ὑπώπιον Diosc. IV 157. 97. (ε) Mus. 99. ὑπογύως Ruhnken. Imo ὑγιῶς. Supra ἀρτίως· —ὑγιῶς. 800. Τρεῖ Ruhnken. epist. crit. II p. 19 ante Cobetum. Ad πτύρεσθαι retulerat Guyetus. 1. ὕραξ teste Schol. Nic. Al. 37 est *sorex*, sed ὕρραξ, si Lobeckio Paral. p. 77 credimus, est i. q. φύρδην. Atque ὕρραξ accinit quidem etiam Theognost. Can. p. 23, 22, sed idem rectius ὑρ[ρ]άξ scriptum est ap. Suid. in glossa spuria. Vide etiam Ahrens Dial. I p. 158, n. 3. 2. ὑρειγάλεον cod., ὑρωγαλέον Mus., ὑρραπλεα (sic)· ῥηγαλέα Theognost. 23, 23; οὐρειγαλέον pro Ϝρειγαλέον Boeotice Ahrens Philol. VI 650. Cf. τ 1224. 4. Cf. ὕρον· σμῆνος. Lob. rhem. p. 353. 5. πτύον apud Cyprios erat quarta medimni pars, quam etiam σύριγγα dixisse videntur, quemadmodum χοῖνιξ etiam duos sextarios et rotae pyxidem denotabat. Nam ὕριγγα Cyprios Salaminis incolas pro σύριγγα usurpasse apparet ex iis, quae in Kuhnii *Zeitschr. f. vgl. Spr.* IX p. 367 disserui. 6. ὑρισίδα Mus., ὑρρίς· σπυρίς e Zon. 1787 in Suidam illata. Videntur igitur ὑρίδα accusativus absque explicatione positus et ὑρίς· σπυρίδιον, σπυρίς coaluisse. ὕρραδα· σπυρίδιον Theognost. 23, 23. 7. ὑρίσσος cod., ὑρισσός Mus. In Ath. IX 372 B alterum $\overline{\sigma}$ in cod. Venet. erasum est, quod recte factum esse monstrat versus Aristophanis.

Ὑ ρ μ ί ν η· πόλις
ὕ ρ ο ν· σμῆνος. Κρῆτες. ἥσυχον
Ὑ ῤ ῥ ά δ ι ο ς· ἀπό τινος τῶν προγόνων, ἄδοξος, ἢ εἰκαῖος. Ὕῤῥα παιδίον
ὕ ῤ ῥ α χ α· πρίσχη
ὑ ῤ ῥ ώ φ θ α ι· φληναφᾶν
ὑ ρ τ α κ ό ς· ὄστρεον
ὑ ρ τ ά ν α· ἀπομάχυτρας
ὑ ρ τ ή ρ· πλυνεύς
ὕ ρ χ α ς· ἄμφωτον κεράμιον, καὶ βικῶδες τὸ εἶδος
ὕ ρ χ η· ἐφ᾽ ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται
ὗ ς· χοῖρος; ἢ σῦς. καὶ ἰχθῦς
ὗ ς· ἀλείφαβοῦς· οἱ γὰρ Σκύθαι ἀλείμ(μ)ατι χρῶνται ὑείῳ καὶ μοσχ(ε)ίῳ στέατι
ὕ σ α ς· βρέξας
ὕ σ γ ι ν ο ν· βάμ(μ)α τι
ὕ σ δ ο ι· ὄζοι, κλάδοι
ὗ σ α ι· βρέξαι
ὕ σ ε ι μ ι· ἐκεῖ βαδίζω

SCR. 10. ADN. 16. Arist. fr. XXVI p. 1125 (vol. V p. 66). 18. Archestratus. 22. Sappho. 23. Herod. II 22.

ADNOT. 8. *μάχη* addit Theognost. 23, 21, quam formam haud quaquam abiciendam sed Eleorum propriam esse dixi in Kuhnii *Ztsch. f. vgl. Spr.* X 3 p. 209. 9. *ἢ συχνόν*? Cf. *ὑριατόμος*. 10. Theognostus p. 23, 22 ab Hesychio pendens haec sic scripta porrigit: *ὑ ρ ρ ά δ ι ο ς· προγόνιος* (*προγονικόν* Lehrs ad Herodian. p. 57) *ἢ ἄδοξος*. Huius igitur prorsus nulla est auctoritas. Ipse Hesychius supra *σύρραδος* (corr. *συρράδιος*) exposuerat *νόθος μικτός εἰκαῖος*. Videtur autem ab h. voc. non diversum esse n. pr. *Ὑῤῥάδιος* vel potius *Ὑῤῥάδηος* a grammaticorum turba memoratum: Cram. AO. IV 326, 30. *Ὑρράδιός ἐστιν ὁ Ὕρρα παῖς, Ὕρρας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πιττακός;* Priscian. I p. 81: *Patronymicorum forma in αδιος, quae est Aeolica, ut Hyrradios Hyrrae filius Pittacus.* Cf. schol. Dion. Thr. 631, 20. 849, 17 Suid. Eustath. p. 13, 45. Denique nomen *Ὕρρος* ap. Arcad. p. 74, 19 apparet. Itaque non dubium esse potest, quin altera expositionis apud nostrum pars ad Alcaei fr. ap Hephaest. p. 90 ed. Gaisf.: *Διννομένη τῷ τ᾽ Ὑῤῥαδήῳ* referenda sit, nisi praestat ad Callim. epigr. I 2 referri, ubi versus Aeolicam formam *Ὑρράδηος* non admittit. Cf. Ahrens Dial. I p. 26. 157. 158, 3. Sed prior expositio haud dubie *ἀπὸ τῶν προγόνων ἄδοξος* corrigenda seiungenda videtur, ita tamen ut *τίνος*, ad finem articuli reiciendum corrigatur: *ὡς Τινάδιος Τίνα παῖς*. Fuerit igitur *ὑῤῥάδιος* vel *ὑράδιος* (cf. *ὑράξ*) pro *συράδιος* Cyprium. *Ὑρράδιας* vero Lesbiacum. 11. *ὕ ρ ρ α δ α· σπυρίδιον* Theognost. 23, 23. *Πρίσχη* e *βρίσχον* (Phrynich. app. soph. 67, 15) corruptum videbatur Alberto. Detortum mihi videtur ex *α ὔ ρ ο σ χ ά ς· περυσινή*. Quam enim Parthenius *αὐροσχάδα βότρυν* vocabat, alii appellabant *ἀρασχάδα, ἀρεσχάδα, ὀρεσχάδα,* etc., ut non improbabile videatur, alias etiam huius vocabuli formas ad *υρραχα* vel *υρρασχα* propius adludentes exstitisse. 12. Hoc non diversum videtur a *σ α ρ ρ υ φ θ ε ῖ ν· μωραίνειν* quod supra habuimus, ut ex hac gl. conicias, literarum forsasse traiectione ortum e *συῤῥαφθεῖν*, vel simili aliquo vocabulo. 13. Lobeck. Proll. p. 248. 14. *ἀπομάχυτρας* cod., *πῶμα χύτρας* Mus. in quo nititur Lobeckii coniectura in Proll. p. 175, n. 3 *ὑ ρ χ ά ν η*, quod sit ab *ὕρχη orca* derivatum. An *ἀπομάκτρας regulas?* tum *ὕρτανα* i. q. *ῥόγανα* aut inde corruptum. 15. *ῥηγεύς*? 16. *ὕρχας* cod., *ὔρχας* praecipiunt Porphyr. Bekk. 693, 15 Cram. AO. I p. 423, 19, et qui aeolicum dicit Poll. VI 14 X 73. Cf. Lob. Parall. p. 34, qui cum *orca*, *urceus* recte comparat. — *ἄμφω τῶν κεραμίων — τί* cod., em. Lederlin. ad Poll. VI 14 et DHeinsius. 17. *ὑρχή* cod., *furca* vertunt Guyetus et Lobeck. l. l. 18. De pisce cf. Ath. VII p. 302 D 326 F. 19. *ὑσαλιβάτης ὁ Σκύθαι ἀλείμματι χρῶνται στέατι μοσχείῳ καὶ αἰγ(ε)ίῳ* Theognost. p. 24, 6. — *ἀλειφαρ. βοῦς* Mus., *ὑὸς* Voss. *βοὸς καὶ ὑὸς* Heinsius. Non liquet. — *ὑῶ* cod., *ὑείῳ* Mus. — (ε) Mus. 21. *ὑσγινόν — βάμα τί* cod., *βάμμα* Mus. Hinc *ὑσγινοβαφῆ* ap. Ven. Cyr. VIII 3, 13 Ath. VI p. 255 E Poll X 42. 22. *ὑσδοί* cod., *ὕσδοι* Ald., *ὕ σ δ ε ι· ὄζει* Theognost. p. 24, 7. Imo *ὕ σ δ ο ι· ὄζοι*, Ahrens Dial. I p. 82. 24. 25. Separavit Mus. 24. *ὕς εἶμι* coll. Ammon. s. v. *πῦς* Pearso; *κήνοις εἶμι* vel *τήνοις εἶμι* coni. Ahrens Dial. II p. 368, cum *υς* et *οις* ap. Hes. promiscua sint. Mihi videbatur varia lectio Homeri loci Od. σ 183 inesse, ubi pro *οἴη δ᾽ οὐκ εἴσειμι* alii legebant *οἴη δ᾽ οὐ κεῖσ᾽ εἶμι*. Vide I. la Roche Didymus (Triest 1859. 8) p. 26.

825. ὗς ἐκώμασα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων
ὑσθλός· σαλός, φλύαρος
ὕσκλοι· ἀγκύλαι, βρόχοι, οὓς ἡμεῖς ὕσκλους τῶν ὑποδημάτων καὶ τὰς λέγνας των ἱματίων
* ὑσκυθά· ὑὸς ἀφόδευμα
* ὑσκίνιοι· ὑσκάνιοι
30. ὑσμῆθες· οὐσίαι
ὑσμίνας· μάχας
ὑσμίνη· μάχη. παράταξις. ταραχή. σύνοδος
ὑσόν· τὸ ὕσον. βοὸς σὺν ἀρότρῳ συνανα(σ)τροφή
ὕσπληξ· βαλβίς. μύωψ, ὁ πλήσσων τοὺς βόας. καὶ·παγὶς λύκων
35. ὕσπληγγα· τὸ ῥύπτρον. [τῆς σφραγῖδος
ὕσπληγξ· ἄφεσις, ἀφετηρία. πάγη. [πάσσαλος, καὶ ὁ κεράτινος κρίκος]
ὑσπολεῖν· σιβωτεῖν
ὕσσακος· ὑστακός

SCR. 27. Hermipp. fr. VI p. 412. 31. *B* 40. 32. *Δ* 462. 36. Plat. Phaedr. p. 254 E. 38. Ar. l. c.

ADNOT. 25. ἐκώμασα cod., ἐκώμασε Mus. ut Diogen. prov. VIII 60. 26. ὕθλος Guyetus, cuius formam Laconicam ὕσλος latere suspicabatur Hemsterh. ad Thom. M. p. 569, improbante Lobeck. Parall. p. 436. 27. ἀγκύλαι male Theognost. 24, 7. Mox λαγνὰς Salmas. recte mutavit in λέγνας. Ad rem quod attinet Poll. VII 80 ὕσχλους h. e. *amenta* inter μέρη ὑποδημάτων recenset, ab his vero Hemsterh. ad Hes. s. v. ἔπτυσκλον vidit soleas appellatas esse ἐννέυσκλους et ἐπτύσκλους (—χλους), quas lingua vulgaris sono corrupto pronunciasse videtur κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε̄ πτύσκλους et πτύσχλους, ut κτῶ βόλων, τάρων βόλων sim. Fallitur Lob. Parall. p. 33. 28. ὕσκυθα Mus., qui imposuit Lobeck. Proll. p. 367. Cf. Diosc. II 99. 29. ὕσχανοι· σύσκηνοι? Sed haec incerta. 30. Non dubito, quin *ΘΥCΙΑΙ* scribendum sit. — ὑσμῖθες, ut δελλῖθες ἀγγλῖθες βαλλῖθος? 31. 32. ὑσμήνας — ὑσμήνη cod., em. Mus. Cf. not. ad ὑρμίνη. — ταραχή et σύνοδος ad ὑηνίη referenda sunt; qua occasione utar, ut retractem, quae supra s. vv. συνείχανα et συκανία (post συνίασιν) protuli. Cohaerent, ut nunc demum video, συανία (in cod. συνία scriptum ante συνίασιν)· ταραχή cum συκάνιος· σύνοδος h. e. συανί· σύνοδος, unde literarum transpositione ortum deinde est συνια, male supra συνείχανα scriptum. 33. συνανατροφή cod., σὺν ἀνατροφῇ Musurus, qui + apposuit, συναναστροφή recte Vossius, sed perversa addita explicatione. Videtur Homericum (βουλ)υτόν quod aliis vocabatur βουλύσιον et βούλυσις explicari (*Π* 779). Prior gl. pars cum sua explicatione corrigi potest οὖσον· τὸ οἶσον. Nam οἶσον apud Hesychium et θυσσόν et οὖσον vitiose scriptum invenitur suis locis. Mirum tamen omitti ὑσσόν quod ap. Theognost. p. 24. 8 apparet per ἐμβόλιον explicatum, a Zon. c. 1787 per τὸ κοντάριον. 34. Moer. Att. p. 104. — EM. 786, 1 Choerob. in Theod. 343, 17 Phot. Suid. Eustath. Dion. Par. 121. — λύκων, hoc novum. De tendicula, qua aves capiuntur Theocr. VIII 58 Oppian. Ix. III 18 Eustath. l. c. 35. ὕσπληγγα Mus. Verba τῆς σφραγῖδος non tam cum Salmasio in Solin. p. 649 A in τῆς παγίδος mutaverim, sed retulerim ad *ΠΥΕΛΙC* cum *ΥCΠΛΗΞ* confusum. 36. ἀφεστήριον cod., em. Mus. Reliqua τῇ γῇ. πάσσαλος in codice exarata (ὁ ἐν) τῇ γῇ πάσσαλος scribit HSt., at schol. Plat. p. 316 Bekk., in fine addens πάντα θηλυκῶς porrigit: πληγῇ, ὥσπερ νῦν, quod πάγη scribendum, aut ex (ὗσ)πληγι corruptum. Illud praetuli. Postrema denique ab h. l. sunt aliena, nec sustentantur Theognosti p. 24 consensu ὕσπληξ· πάσσαλος praebente. Hic enim locus aut lacunosus est aut ex Hesychio descriptus. Vide ὕσσακος, vel potius ὕσταξ. Nam aperte Doricum ὕσπλαξ cum ὕσταξ confundit. 38. 39. In codice unam gl. constituunt tanquam eiusdem nominis tres formae diversae, eodem modo explicandae. Seiungendas esse et Theognostus subindicat, licet fortasse vitiose scriptus, p. 24, 9: ὑστακός· πάσσαλος. ὕστα. ξυρίς (sic, ὕσταξ. Ὑστριχίς?) et quod supra gl. 846 Doricum ὕσπλαξ cum ὕσταξ confundit. Sin recte habet ὕστα· ξυρίς (cf. gl. § 36 vol. III p. 169), res eodem redit. Tum leg.: ὕσσακος· ὑστακός, πάσσαλος κεράτινος. ὕστα· ξυρίς. At non favet ordo, quamquam Ὑσσέλινον, quod proxime sequitur ap. Suid. ὑστέλλειον scriptum est. 38. ὑσσάκους· πασσάλους· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (1001). καὶ οἱ Δωριεῖς Phot. 634, 7 EM. 785, 8 Arcad. p. 51, 11 Zonar. 1787. His testibus fretus cur noluerim explosis verbis ὑστακὸς ὕσταξ scribere: ὕσσακος· πάσσαλος κεράτινος, supra dixi. Aliud est πύσσαχος (gl. 4481 p. 415) sive πισάκιον (gl. 2151), ut ibi dicere memini, nec satis constat idemne voc. sit πουστάκους, an non. Itaque amplius quaerendum censeo, ὑστακός sitne ex ὑστιακκός, q. v., male illatum, an πούσταχος. Cum altera explicatione voc. ὕσσακος, quam e schol. Aristoph. l. l. ponit Suidas, γυναικεῖον μόριον cf. πλατίσταχος, unde detortum esse ὑστακός possit.

ὕσταξ· πάσσαλος κεράτινος
840. Ὑσσέλινον· τὸ νῦν Ἀραχναῖον ὄρος ἐν Ἄργει καλούμενον
ὕσ(σ)ωπος· βοτάνη σμήχουσα
ὑστάδα· ἡ δασεῖα ἄμπελος
ὑστακητεῖ· φενακίζει
[ὑσταλωπιᾷ· νυστάζει]
45. ὑστάς· πλαστὰς ἀμπέλων
ὕστατα· ἔσχατα
ὕστατον· ἐσχάτιον, τελευταῖον
ὑστέρα· μήτρα
ὑστεροβουλία· μετάνοια, μετάμελος, ἡ ἐσχάτη βουλή
50. ὕστερον· ἧσσον, ἧττον, ἔσχατον
ὑστερόπους· ὕστερον ἐρχόμενος
ὑστερόποτμος· ᾧ ζῶντι ὁ τάφος ὡς τεθνηκότι γέγονεν. ἄλλοι τὸν δεύτερον γάμον
ὑστιακκός· ποτήριον ποιόν. Ἰταλιῶται
ὑστρία· κωλεός
55. ὕστριξ· [ζῷον ὀστρακόδερμον, ἐνάλιον, βρώσιμον
ὑστριχίς· μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν
ὕστρος· γαστήρ
ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται· παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλ(λ)όντων
ὑσωπίς· ἡ σάμψυχος
60. ὑτθόν· τὸ πυρίεφθον
ὕφα(ι)μον· αἱματῶδες
* ὑφαίνει· κατασκευάζει
ὑφαίαρ· τὸ ἐπιφυόμενον ταῖς πεύκαις καὶ ἐλάταις
ὑφαίρεσις· μείωσις, στέρησις
65. [ὑφαγωρή· μεγαληγόρως]
ὑφαῖς· ἡ ὦα, λῶμα. φυλακή
ὑφαιρέτρια· μαῖα

SCR. 46. *Λ* 232. 47. *Ε* 703. 49. Prov. XXXI 3. 50. *Λ* 27. 51. Ar. Lys. 326. 53. Rhintho l. c. 55. Callim. Dian. 96. 56. Plat. com. II p. 624. 61. Greg. Naz. carm. iamb. XXI 94. 62. *α* 516. 63. Theophr. l. l. 65. *β* 85.

ADNOT. 39. *ὕσσαξ* Salmas., cui simile est *πάσσαξ* pro *πάσσακος* quod ap. Hes. in *πάσταξ* abiit. 40. *Σαπυσελάτων* Pausan. II 25, 9. *Ὑσσέλειον. ὄνομα ὄρους* Theognost. 24, 9. *Ὑστέλλειον* (*—έλλιον* libri deteriores) Suid. Zon. 1789 (*—στέλιον* K), ubi quod sequitur *ὑστερεῖον* scribendum *ὑστήριον*. 42. *ὑστάς* Mus. Cf. 844; supra *εὐιάδες* et *ξυστάδες*, q. v. 44. *νυκταλωπιᾷ* restituerunt LDindorf. Thes. V c. 1589 et Lobeck. Path. El. p. 116 n. 31 coll. Eustath. 1392, 35. 45. Cf. 842. Lobeck. Parall. 79, qui *συστάς* reponit, et Ahrens Dial. II p. 74. *—βλαστάς* Guyetus, cf. *παρτάδες*. 52. *ᾧ* cod., *οὗ* Mus., *ᾧς* scripsi. *—δευτερόποτμον*? an *δευτερόγαμον* cum LDindorf. Thes. II p. 1021 D? Cf. *παλινσαγὴς γυνή*. 53. *ὑστεακόν* e Rhinthone affert Ath. XI p. 500 F. Cf. Valcken. Theocr. Adon. p. 294. 54. Lob. Parall. 307 El. Path. p. 410. 55. Errorem Hesychio commissum, qui echinum marinum cum erinaceo confundit, castigarunt Salmas. in Solin. p. 277 a et Palmerius. 57. Lobeck. l. l. 58. Greg. Cypr. III 94 Append. prov. V 9. 59. *ὑσσωπίς*, vel *ὕσσωπος* legendum. Cyr. 63 similem dicit sampsucho. 60. *πυρέφθιον* cod., em. Alb., qui *ΥΤΘΟΝ* detortum putabat ex *ΠΥΟΝ*, h. e. *colustrum*. 61. (*ι*) Mus. 63. *ὑφαίαρ* cod., *ὕφεαρ* Mus. Arcades viscum *hyphear* (*ὑφέαρ*) dixisse testis est Theophr. CPl. II 17, 1. Vitiosum *αι* pro *ε*, ne contra ordinem quid novarem, et accentum paroxytonon reliqui, in libris Theophrasti etiam l. l. et HPl. III 16, 1 inventum. Cf. *στελίς* (SCR. 1724.) Plin. HN. XVI 44, 93. 65. Sic cod., *ὑφαγορῆ* Mus. Imo *ὑψαγόρη· μεγαληγόρε* vel *ὑψαγορεῖ· μεγαληγορεῖ*. 66. *ὑφή* Mus. contra ordinem; *σῶμα* cod., *λῶμα* Guyetus. Sed *φυλακή* in hanc sententiam deflexum inveniri non memini. 67. Cf. *ἀγέτρια*, ubi accentus vitiosus me invito ex Aldina repetitus est, e qua transiit in reliquas etiam editiones (vid. Nauck. Bulletin. III p. 307), *ἀναγετρίς* et *ἀναγέτρια* loco non suo gl. 4249.

ὑφάλοις· τοῖς ὑποκάτω τῆς θαλάσσης ....
ὕφαλος φάτις· ἡ κρύφα ......
870. ὑφαιρῶ· μειῶ
ὕφασμα· ἱστός τις
[ὑφαύχην· μεγαλαύχην]
ὑφειείς· ὑπενδούς
ὑφ[ε]ίενται· παρομολογοῦσιν
75. ὑφειμένος· ἐνδεδομένος, κεχαλασμένος, ἡλαττωμένος
(*) ὑφαίνει· ἐμπρῆσαι. ὑφᾶται. Ἀμερίας
ὑφεῖτο· ὑπεβάλλετο
ὕφεκτον· ὁ λέβης
ὑφέλκεται· προτρέπεται
80. ὑφέν· ἅμα, ὁμοῦ. καὶ πάθος προσῳδιῶν
ὑφέντες· χαλάσαντες. ὑφελόντες
ὑφείλατο· ἐπῆρεν, ἐκούφισεν
ὑφεξαίρειν· ὑφαιρεῖν, ἐπαίρειν
ὑφεξαιρομένου· ἐπαιρομένου
85. ὑφέξει· παραστήσει
ὑφέξελε· ἔπαρον
ὑφέξω· δώσω
ὑφέσει· ὑποκαταβάσει
ὕφεσις· ὑπένδοσις, ταπείνωσις, ἐλάττωσις, χάλασις
90. ὑφεσμούς· συμποδισμούς
ὑφεστάναι· εἶναι, ὑπάρχειν
ὑφεστώς· ὀχετός
ὑφεστώς· ἐνυπόστατος, ὑποκείμενος
ὑφεττόν· ὑπομονητόν
95. ὑφήγησις· ἐξήγησις
ὑφήμενος· καθήμενος, ταπεινός
ὑφῆναι· κατασκευάσαι
ὑφηνίοχος· ἡνίοχος
ὑφιεμένον· ἐνδεδομένον, τεταπεινωμένον

SCR. 73. ὑφεῖσ' (unde ὑπενδοῦσα possis) Eur. Med. 24. Cf. ad ὑπερπαθήσασ'. 77. Eur. Phoen. 31. 81. *Λ* 434. 82. Iob. XXI 18 XXVII 20. 87. Eur. Hec. 1243. 98. *Z* 19.

ADNOT. 68. *βράχεσι* addit Cyr. 63. 69. *ὑφαλοσφατίς· ἡ κρύφα* cod., *κρυφαία* Mus. *ὕφαλος φάτις* Heinsius. *Ὕφαλος φάτις· ἐπὶ τῶν κρυφίων* Append. prov. V 10 p. 459. Ac tale quid latere potest sub gl. corrupta *ἰφίνταν· κρύφα λαλοῦσαν αἰνιγματώδως*. 72. *ὑφαύχην* codex ex ordine, *ὑψαύχην* Mus. Sed hoc an Sophocleum *ὑψαυχεῖν* voluerit auctor lexici non liquet. 73. Ordo poscit *ὑφειείς* h. e. *ὑφείς*. 74. *ὑφίενται* Mus. 75. *ἐλαττωμένος* cod., *ἠλ.* Mus. 76. *ὑφαίνειν* Mus., *ὑφαύειν* Palmerius, *ὑφάψαι* Fachsius. Imo *ὑφαῦαι·* (pro *ὑφαῦσαι*) *ἐμπρῆσαι. Ἀμερίας*. *Υ* ut saepius in hac farragine in *Τ* abiit, *ὑφαῦαι* vero correctio est praec. *ὑφαίνει*. Itaque gl. 83—85 aut collocandae sunt post *ὑφαῦαι*, aut pro spuriis habendae. 77. *ὑπέβαλλεν* schol. Eur. Phoen. 31 et schol. Soph. OT. 387. 78. Non liquet. 79. *ἐφέλκεται* recte Thes. VIII c. 533 C. 80. Lobeck. Path. El. p. 5 conf. iubet append. et Gud. 674. 40 EM. 200, 10 Zonar. c. 370. 82. *ἐκούφησεν*, em. Mus. Cyr. 63. 83. 84. *ὑπεξαίρειν* et *ὑπεξαιρομένου* Mur. Nos talia complura in Hesychio reperimus et scimus in titulis inveniri. 83. Confundit *αἴρειν* et *—αιρεῖν*. 86. *ὑφέξελαι* cod., *ὑπέξελε* Mus. Sed Cyr. 63 etiam aspiratam agnoscit *ὑφέξηλε· ἔπαρον* (sic.) Cf. 83. 84. 88. *ὑφέξει* cod., em. Cyr. 63. 90. *CΦΙΓΜΟΥC*? 92. ‚*Verum lemma periisse videtur*' Thes. VIII c. 541 B. Forte: *συρφετός· ὄχλος*. 93. *ὑφεστός* cod., em. Mus. 94. Non est vitiose scriptum pro *ὑφεκτόν*, quae Thes. VIII c. 533 est sententia, sed eius forma Cretica, qua de dixi vol. I p. 524 ad gl. 2072 *διώττας*, et vol. II p. 216 ad gl. 6672 *ἐττῶν*. 96. *ὑφείμενος· καθείμενος* Mus. Ac *ταπεινός* sane est *ὑφειμένος*; sed *ὑφήμενος* priore significatione exstat ap. Greg. Naz. carm. L 244. 98. Lehrs. Arist. p. 115 Lob. Parall. p. 383. 99. *ἐνδιδόμενον* cod., *ἐνδεδομένον* Mus. Alterum ad *ὑφιέμενον* alterum ad *ὑφειμένον* spectat.

900. ὑφιζάνει· ἐλαττοῦται, ὑποκάθηται, ὑφίεται
ὑφιζάνοντι· ὑποκαθημένῳ
ὑφίησιν· ὑποχαλᾶ[ν], ἐλαττοῖ[ν], μειοῖ[ν]
ὑφιστάς· ὑποτιθείς
ὑφίσταται· ὑπομένει
5. [ὑφιμένως· ἐνδεδομένως]
* ὑφορᾷ· φοβεῖται
* ὑφόριον· ὕποπτον
ὑφόλμιον· μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι, ἢ αἱ γλωττίδες. καὶ ὑπόθεμά τι
ὑφόρ(μιον)· χρυσοῦν κοσμάριον
10. ὑφορώμενος· ὑποβλεπόμενος, φοβούμενος, ὑπονοῶν
ὑφόωσι[ο]ν· ὑφαίνουσιν
ὕφυδρ[ο]ον· ὑποβρύχιον
ὑφ' οὗ· παρ' οὗ
ὑφ' ᾧ· ἐν ᾧ
15. ὑφ' ὧν· ὑπὸ τῶν
* ὑφοραθείην· φοβηθείην
* ὑφορᾶσθαι· διανοεῖσθαι
* ὑφορώμενον· τὰ αὐτά
ὕχιος· νύξ
20. ὑψαγορεῖ· μεγαληγορεῖ
ὑψαύχενες· γαῦροι. ἢ ὑπερήφανοι
ὑψαυχεῖν· μεγαλαυχεῖν
ὑψεῖται· τραπεζῖται ἀργυρίου
[ὑψηβρεμέτης· ὁ ἐν ὕψει βροντῶν]
25. ὑψηγορία· ὑπερηφανία
ὑψηρεφές· ἐν ὕψει τὸν ὄροφον ἔχον, ἢ ὑψηλὴν ὀροφήν. ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν δηλοῖ
ὑψηλόν· μέγα
ὑψητησινίο· ὑψηλῆς, μεγάλης
ὑψηχέες ἵπποι· ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἔχειν τοὺς τραχήλους, οἷον ὑψαύχενες, ἢ μεγαλόφωνοι
30. ὑψ..μετέωρον· ἄνω. ὑψηλοῦ
ὑψιβάμονος· ἐν ὕψει βαίνοντος
ὑψίζυγος· ὑψηλὴν ἔχων τὴν καθέδραν

SCR. 908. Arist. fr. XII p. 963 Pherecr. fr. LVIII p. 354. 10. II Macc. VII 24. 11. η 105. 12. cf. Thuc. IV 26. 13. Cf. Eur. Hec. 305. 20. ρ 496. 22. Soph. fr. 998 p. 288. 24. *Α* 354. 26. δ 15. 27. *Υ* 146. 29. *Ε* 772. 30. *Ν* 140. 32. *Δ* 166.

ADNOT. 902. *ὑφιέναι* Musurus, qui *ἐλαττεῖν μειεῖν* in *ἐλαττοῦν μειοῦν* mutavit. Exhibui lectionem Cyr. 63 (*ΥΦΙΝΕΙΝ = ΥΦΙΗCΙΝ*) ordini obedientem. Glossa *ὑφ—ινεῖν*, si qua fuit, denotaret *evacuare*. 6. *ὑφειμένως* Mus. 7. Intellegerem *ἔφορον· ἐπόπτην* vel *ὑφορωμένων· ὑποπτῶν* nisi de *ὕπαφρον· ὕποπτον* cogitandum. 8. Ordo postulat *ὑφόρμιον*, quod laesum est seq. articuli caput. Prior significatio a Photio 329, 2. 635, 6 e Pherecrate memoratur et in Arcad. p. 188 obtinet, posterioris Pollux IV 70. X 114 testis est. 8. (*μιον*) Sopingus coll. Eustath. 1153, 24. 1788, 46. (Phot. 635, 7). 11. *ὑφοώσιον* cod., em. Mus. 12. *ὑφύδροον* cod., *ὑφύδρυον* Aldus; em. Heinsius. 19. Supra *νυχός· νύξ, σκότος*. (*Ν*)*ύχιος* Sopingus, ut *νυκτερινός* pro *νύξ* voluisse videatur. 20. Nolui mutare, sed coni. *ὑψαγόρη· μεγαληγόρε*. 21. *γαῦροι* scripsi pro *ταῦροι*. 22. Phrynich. app. soph. 68, 4 Phot. 634, 12. Cf. *ὑφαύχην*, ut hic etiam ordo *ὑψαύχην· μεγαλαύχην* poscit. 23. Non intellego. 24. *ὑψιβρεμέτης* Mus. 28. Sic aut *ὑψητηοινίο* codex teste Schowio p. 764, 17, *ὑψηλῆς* Alb., *ὑψητῆς* Mus. quod nihili est. Videtur poeta aliquis *'ΙΑΙΟΥ ὑψηλῆς* vel *ὑψίστης* dixisse. 30. *ὑψημετέωρον* cod., em. Mus. 31. *ὑψηβόμος* cod., *ὑψηβάμονος* Mus., em. HSt. Voss.

ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν· μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ ἀγκυρῶν ὁρμίσσομεν
ὑψικέραυνος· [ἡ διάπυρος πληγή
ὑψικόλωνον· τραχεῖαν. ὑψηλήν
ὑψίκομος· φοίνιξ. καὶ ὁ ἄνω τὰς τρίχας ἔχων
ὑψιμέδων· ἐν ὕψει βασιλεύων
ὕψιον· μεῖζον. μετέωρον
ὑψιπέτηλον· ὑψηλόν, μακρόν
ὑψιπέτης· εἰς ὕψος πετόμενος
ὑψιπόρους· δι' ὕψους τρέχοντας
ὑψίπυλον· ὑψηλὰς πύλας ἔχον
[ὑψιρεφές· ζτ' ὕψη]
[ὑψίροφον· ὁμοίως]
ὑψίστολοι· οἱ ἄνω ἐσταλμένοι τοὺς χιτῶνας
ὑψιτελέες· ταχιτῶνες. ζτ'
ὕψιστον· ὑψηλότατον
ὑψιτένων· ὑψαύχην, ὑψηλὸς τῷ φρονήματι
ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος
[ὑψιχέες· ὑψαύχενες]
ὑψόθι· ἄνωθι
ὑψόσε· εἰς ὕψος
ὑψόροφον· ὑψηλόν, μέγα
ὑψοῦ· ἄνω ἐν ὕψει
ὑψοῦ διάττει· εἰς ὕψος ὁρμᾷ
ὕω· βρέχω
* ὑωλυνύων· [illegible]ολύνων
ὑωδία· ἀηδία. φυρμὸς ἐν βορβόρῳ
ὑωδίνων· φύρων. βορβορῶν. μολύνων
ὕων· βρέχων, ὑγραίνων
* ὑψιστάριος· αἵρεσις, ὥς φασι, τῶν τὸν ὕψιστον σεβομένων

SCR. 33. Ξ 77. 35. Oppian. Cyn. IV 87. 36. μ 357. 37. Hesiod. Theog. 529 Bacchylid. Clem. Str. V p. 731. 38. ADN. 39. N 437. 40. N 822. 42. Z 416. 44. β 337 (E 213). 47. Soph. Trach. 1191. 48. Greg. Naz. vol. II p. 138, 2. 50. E 772. 51. K 16. 52. K 461. 53. β 337. 54. A 486. 58. Ath. III p. 96 E. 61. Greg. Naz. Or. XIX p. 289.

ADNOT. 33. *ὑψιδεπυνάων ὡρμήσαμεν — ὡρμήσαμεν* cod., *ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὡρμήσαμεν — ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὡρμίσαμεν* Mus. 34. *διὰ πυρὸς* cod., em. Heinsius. *Interpretatio haec potius conveniat voc. κεραυνός.* HSt. Sed fortasse *ὑψικέραυνος πληγή· ἡ διάπυρος* scribendum. 35. *ὑψικόλων ὂν* cod., em. Mus. 38. *ὑψὶ* cod., *ὕψι* male Mus. Corrigo *ὕψιον* quod ordo exigit, et refero ad locum Pind. fr. 2, 232 similem. Non intellexerunt interpretes ι suprascriptum habere compendium syllabae *ον*. 40. *ὑψιπετὴς — πετώμενος* cod., em. Mus. 43. Sic cod., *ὑψιρεφές· ὑψηλὴν ὀροφὴν ἔχον* Mus. Codicis scriptura valet: *ζήτει ὕψη* — (sc. *ὑψηρεφές*). 44. Recte Iensius *ὑψόροφον*. 46. Sic codex, *ὑψιτελέες τεχιτῶνες* Mus., *ὑψιτελέεστε. χιτῶνες* Aldus. Nisi praestaret antecedentis glossae corruptelam agnoscere, conicerem *ὕψι τ' ἐλαίας οἰνοχίτωνας*. Cf. *οἰνοχίτωνας ἐλαίας*. 49. *ὑψιφοῖτα· ὑψπόρε* (sic) Cyr. 63, e quo Thes. adde *ὑψηλόσκιον*, et *ὑψηλοτράχηλον*. 50. Sic et Cyr. 63 *ὑψαυχέες* Mus., imo *ὑψηχέες*. 55. *διττεῖ* Cyr. 63. *διαιτεῖ* cod., em. Salmas. 58. *ὑαδδία* cod., em. Salmas. 59. *φυρῶν* cod., em. Mus. Ad hanc et praec. glossas cf. *ἀαδένη· ὑεία κόπρος*. 61. *Ὑψισταύριος* (sic male)· *αἵρεσις αὕτη. ἄνθρωποι γάρ τινες αἱρετικοὶ οὔτε πατέρα οὔτε υἱὸν ὁμολογοῦντες, εἰ μὴ μόνον ὕψιστον.*

Φ.

Φᾶ· εἰπέ, λέγε
φᾶν· λέγειν
φάανθεν· ἐφάνησαν
φαάνθη· ἐφάνη
φαάντερον· λαμπρότερον
φάβα· μέγας φόβος. καὶ τὸ σύνηθες. ὄσπριον
φαβοτύπος· εἶδος ἱέρακος, καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου
φαβοκτόνος· ἱερακοκτόνος
Φαβρίς· νησίδιον πρὸ τῆς Ἀττικῆς
φαγανθρώπων· ἀκαθάρτων
φάγαινα· φαγέδαινα νόσος ..... ἑλκῶδες νεμόμενον
φαγέσωρ[ι]ον· πολυφάγον
φάγιλος· ἀμνός
φαγλαός· χείμαῤῥος
φαγόνες· σιαγόνες, γνάθοι
φάγυλοι· μαστοί. μάρσιπποι
φάγωρος· ἰχθῦς ποιός
φαδάσαι· γνάψαι
φάεα· ὀφθαλμοί

SCR. 3. *Α* 200. 4. *Ρ* 650. 5. *φαάντερον* Greg. Naz. vol. II p. 34, 201. *φαάντερος* (Callimachus?) Suid. s. v. *ἔνδιος*. 6. Aeschyl. fr. 206. 252. Aristot. HA. VI 7 VIII 3 IX 7. 29 Lycophr. 580. 7. Aristot. HA. VIII 3. *11. Aeschyl. fr. 249 p. 64 Eur. fr. 790 p. 486. 12. Comic. fr. adesp. IV p. 320 n. DCLXXXII. 17. Com. lect. ind. p. 1101. 19. *π* 15.

ADNOT. 1. *φᾶ* cod., *φάθι* Mus. *φα· εἰπε* (sic). Cyr. 63. *φά· εἰπὲ* lex. Armach. ap. Pearson. p. 677. Cyr. 244 teste Schubarto. Si imperativus est, aeolicus est (Ahrens Dial. I p. 140), sin aoristus est Doricus, corrigendum *φᾶ· εἶπε, ἔλεγε.* 2. *φάειν· λέγειν* Cyr. 63. Infra *φᾶν· — λέγειν. φᾶν* cod., *φάναι* Mus., *φαάναι* Voss. 6. *θάκαν· φόβον* comparabat Albertus. Satis incertam glossam dicit Ahrens Dial. 1 p. 42; cum *φάψ φέβω* quorum synonyma sunt *τρήρων τρέω* contulit Lob. Parall. p. 111. — *ὄσπριον* (EM. 387, 8) ad *faba* respicit, et mihi quidem additamentum interpolataris videtur, quamquam (*καὶ*) *ὄσπριον* possis. Nam verbis *τὸ σύνηθες* innuit lexicographus *φάβα* proprie significare *palumbem*; cf. SCR. Ceterum Thes. VIII c. 568 AB oblitus est Theognosti 78, 16. 120, 19, qui *φάβα* (*faba*) dicit esse *ἀπὸ τῆς Ἰταλῶν* et *κλίνεσθαι ἀκολούθως τοῖς εἰς μα*, ubi cave *βα* corrigas. 7. Verba *καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου* ad *φάβα* pertinent. 8. Imo *ἱέρα(ξ φασ)σοκτόνος*. Vide *φαλακτόνοιο* et *φασσοφόνῳ*. 9. *νησήδιον πρ* cod., *νησίδιον πρὸς* Mus., em. HSt. e Strab. IX p. 398, ubi *Φάβρα* dicitur haec insula. 10. Phot. 636, 1 Lobeck. ad Phryn. p. 628. 11. Cf. *ἐδηδών*. *φάγενα* codex ex ordine, *φάγαινα* Mus. Utrumque distinguit Ammon. p. 142, unde Thes. VIII c. 569 B lacunam in codice non indicatam voc. *φῦμα* explet. 12. [ι] coll. Poll. VI 42 Heinsius et Salmas. HA. II p. 591 A. Fortasse debebant *φαγεσώρων· πολυφάγων.* 13. *φαγηλος* cod., em. Bochart. Hieroz. I p. 428 coll. Aristotele ap. Plut. Mor. p. 294 C. Corrupto Eustath. p. 1625, 38 exhibet *φαυλούς* correctus ab ANauck. Arist. Byz. p. 107. Altera corruptela obtinet Hesychium s. v. *ΦΑΝΑΟΙ*: *ἄρνες*, ubi *ΓΙΑ* in *ΝΑ* abiit. 14. *φάγιλος· χίμαρος* Bochartus l. l. probante Thes. VIII c. 571 A. Subdubitat Nauckius l. c. Vid. Lobeck. Proll. p. 139. 15. De accentu Lobeck. ad Soph. Ai. p. 167, Curtius Gr. Etym. p. 263. Cf. gl. *μ* 62. 16. *φάγυλλοι* Mus. Ac *φαγύλλιον* scriptum quidem est ap. Bachm. Anecd. I p. 402, 2 sed *φαγύλιον* ap. Cyrill. 63 Vindob. 244 (teste Schubarto) et Montefalc. p. 505. Idem esse quod *φασκώλιον* monet Bernhardy. — Ad *μαστοί* cf. *ἀφατῆλες*, nisi praecedens *φαγόνες* interpretatus sit *μάσταξ*, ut ipsi *μάσταξ* est *σιαγών*. 17. Aut *φάγρος* aut *φαγρώριος* scribendum esse vidit Ez. Spanheim VPN. p. 207. Posteriorem nominis formam servavit Strab. XVII p. 823, prior in vulgus nota. 18. *σφαδάσαι* Guyetus et Thes. VIII c. 573, *σπαδίσαι* Lobeck. ad Soph. Ai. 1020. Coni. *φλάσαι* vel *φλαδιᾶσαι.* 19. *φάεοι* Musurus in *φάεα* mutavit forfortasse recte. Sed malim *φάε'· οἱ ὀφθαλμοί.* In Cyr. 63 legitur *φάεα· φάη, οἱ ὀφθαλμοί.*

φαέθει· καίει, λάμπει, φαίνει
φαέθοντα· ἐπιφανῆ, λάμποντα
φα(έ)θοντα· τόκον ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τῇ προσόψει
φαέθων· φαίνων, λάμπων
φαεινή· λαμπρά, φαιδρά
φάεν· ἐπέστειλεν
[φαένθεν· ἐφάνησαν]
φαεινόν· λαμπρόν, φαιδρόν, ὡραῖον
φαέσασθαι· ἰδεῖν, μαθεῖν
φαεσίμβροτος· ἡ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις παρεχομένη. καὶ ἥλιος
φαεσφόρος· γνώσει φωτίζων, καὶ ὁ τὸ φῶς παρέχων
[φαζακηνίαις· δειλίαις]
φαζάλη· πάθος σωματικόν, ὃ γίνεται τοῖς ἐρυθρὰν θάλασσαν πλέουσιν
φάηκες· ὀφθαλμοί
φάθι· εἰπέ
φαῖ· δῆμος
Φαίακες· ἔθνος
Φαιάκων· αὐτὰ τὰ ἔθνη
φαίδει· ὄψει
Φαίδιμος· ὄνομα κύριον. ἢ λαμπρός. κατὰ ψυχὴν ἰσχυρός. ἐπίσημος. σπουδαῖος
φαιδρός· καθαρός. γεγηθώς. φανερός
φαιδρυντής· ὁ τὸ ἔδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων
φαιδρωπόν· χάριεν τὸ πρόσωπον
φαῖεν ἄν· [φαίειν ἄν,] εἴποιεν ἄν
φαί(η)· εἴ(ποι)
φαί(ην)· εἴποιμι
φαίην ἄν· εἴποιμι ἄν
φαίκανον· πήγανον
φαικάσιον· ὑποδήματος εἶδος γεωργικοῦ

SCR. 21. Soph. Ai. 930. 23. Eur. El. 435 Soph. El. 826 Δ 734. 24. K 76. 25. ‚ξ 502‘ Pearso. 27. Γ 247; φαεννόν ap. Pind. Ol. I 9 et constanter tragici. 29. Ω 785. 30. Greg. Naz. II p. 41, 547. 164, 47. 34. Plat. Civ. p. 434. 39. δ 617 Δ 505. 40. Ar. Eqq. 550. 41. Elei ap. Paus. V 14, 5. 42. Eur. Or. 892 Aesch. Ag. 725. 44. σ 217. 45. Z 285. 48. Eratosthenes l. c.

ADNOT. 22. φάθοντα cod., em. Mus. Phot. 636, 5 Suidas Append. Proverb. V 11 p. 459. 25. φάνεν Mus. Forte φάεν· ἐπέτειλεν (e ξ 502). 26. Om. Mus. Corrige φάανθεν (ex Λ 200). 27. Ordine exigitur φαεννόν, modo constaret glossas praecedentes non esse spurias. 28. φράσασθαι Ruhnken. 29. Cyr. Vind. 244. 30. γνωσιφωτίζων cod., em. Voss. e Suida. 31. φαζακίνης Cyr. Vindob. 244 teste Schubarto, cuius excerpta Eug. Mehleri comitati debeo. φαζακινὸς ἔλαφος· ἤτοι δειλή ex Aristarchi canon. mss. p. 181 B profert Is. Voss. unde facilis correctio φυζακιναῖς· δειλαῖς. 32. ‚Ioann. Ruell. Vett. Medic. II 122 p. 114.‘ Thes. 33. Sic cod. Mus. Is. Vossius, φάκκες Aldina. Φάηκες agnoscit Lob. rhem. p. 8; sed corruptum videtur e φάη· κες (?) ὀφθαλμοί. 34. Om. Mus. De accentu cf. Arcad. 170, 15. 25. φαῖ pro φῄ = φησί, φατί Aeolicum foret et explicari posset ἦ δ' ὅς. Alius coniciat Φλυή· δῆμος vel malit Φαῖα· ἡ μονιὸς (σῦς) coll. Plut Thes. c. 9. Sed lubens assurgo coniecturae Palmerii irrepsisse haec e seqq. et corrigenda in φαίδιμος. 37. Om. Mus. Corrige Φαιάκων· τὰ αὐτὰ [ἔθνη]. 38. φάει Albertus parum probabiliter; Lobeck. rhem. p. 73, 3 hoc et nom. pr. Φαίδων a φαίδομαι ducit. Mihi φαιδρᾷ ὄψει sine explicatione poni videtur. 49. γεγηθός cod., em. Mus. 41. Bekk. 314, 24 EM. 436, 4 Phot. 636, 24 Poll. VII 37: ‚purgans ac reficiens‘ vertit Boeckh. CI. I p. 237. 43. φαῖεν ἄν· φαῖεν ἄν, εἴποιεν ἄν Mus. Cyr. 63. 244 Lex. Armach. 44. 45. In codice legi haec tantum possunt φαί., εἰ... φαί., εἴποιμι; Mus. exitus delevit et correxit. 46. Lob. Proll. p. 175. Glossa Cretica est. 48. Cf. Poll. VII 90 Theognost. Can. p. 12, 23 Zonar. c. 1797 Senec. de benef. VII 21.

[φαίκελον· φορτίον]
φαικόν· ἐλαφρόν. ἰταμόν. κοῦφον. λαμπρόν
φαικῷ· ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἷον λαμπρόν
φαικῶς· λαμπρῶς. ἢ λίαν, καὶ τὰ ὅμοια
[φαιλόνης· εἰλητάριον μεμβράϊ(ν)ον. ἢ γλωσσόκομον]
φαῖμεν· εἴποιμεν. ὑπολάβοιμεν
[φαινακίζει· πλανᾷ, ἀπατᾷ, χλευάζει
φαινακισθείς· ἀπατηθείς
φαινακισμός· τὰ ὅμοια]
φαίνει· λάμπει, φαντάζει
φαίνεται· δοκεῖ. καὶ ὅμοια
φαινόλα· τὸ ὕφασμα οὕτως ‚ἔχουσα καινὰν φαινόλαν'
φαινόλις· λαμπρά, φωσφόρος
[φαινόν· φωτεινόν]
Φαινύλιος· ὄνομα ἥρωος
φαίνων· δεικνύων, δηλῶν.
φαιόν· μέλαν
φαιούς· ἄρτους ῥυπαρούς
φαιρίδδειν· σφαιρίζειν
φαιρωτήρ· (σ)κύτος
Φαιστός· πόλις Κρήτης
φάκελον· φορτίον εὐάλωτον
φακέλους· φόρτους
φάκελοι· ὁμοίως
φακός· βρύον τὸ ἐν τῇ λίμνῃ. καὶ μέλασμά τι ἐν τῇ ὄψει. καὶ μέρος τοῦ χαλινοῦ. καὶ ἡ λεπτὴ τῆς μεταλλικῆς λίθου. καὶ ἰατρικὸν σκεῦος
φάκται· ληνοί, σιπύαι, πύελοι
* Φακέ· διάνοιξις
* φρακτεῖν· φράττειν. Φρακτὺς γὰρ ὁ φραγμός. καὶ τὸ μέτρον φάκτον

SCR. 51. Sophocl. fr. 999 p. 281. 54. *B* 81. 58. *σ* 73. 59. *B* 456. 60. Rhintho l. c. Sub finem *καππάτια* latere videtur. 61. Sappho l. c. hymn. Hom. Cer. 51. 64. *B* 353. 65. Genes. XXX 32. 35. 66. Alexis com. fr. I 4 vol. III p. 436. 67. 68. Lacones. 69. *B* 648. 70. Eur. Cycl. 241. 71. Thucyd. II 77. 72. Herodot. IV 67. 73. *σκεῦος*] Hippocr. 576, 44 al.

ADNOT. 49. Imo *φάκελον* e Moerid. Att. p. 394 et Cyr. 63. 50. Phot. 637, 1 Suid. Lob. rhem. p. 285. 53. *ἢ ληтάριον μεμβράϊνον* Mus. male; *εἰλητὸν τομάριον* fere ut codex Cyr. 63, in vitiosa scriptura pro *φαινόλης* conspirans cum Cyr. Vindob. 244. 55—57. Lego *φεναк* — 60. Forte *φαινόλας*. Verba apposita Rhinthonis esse ex Iphigenia Taurica constat e Poll. VII 61, ubi *ἐχούσῃ καινὰν* (*καινὸν* Salmasius) *φαινόλαν κάπαρτίῳ* (*ίαν* Meinek.) scripta erant ante Bekkerum, qui p. 288 *ἔχωσα* (*ἔχουσι* Thes. VIII c. 583 A) non tam ex Hesychio, ut dicit, quam ex Guyeti et Iungermanni coniectura recepit. Praeterea *οὕτως ὁ Ῥίνθων* Heinsius, *Ῥίνθων* pro *οὕτως* Casaubonus suaserunt sine caussa. Cf. Ahrens II p. 156. 61. *φαινολίς* cod., *φαινόλις* rectè EM. 174, 44, *φαινόλης* schol. Eur. Or. 1252 a Sopingo laudatus, *φαινωλης* Cram. AO. II p. 444, 18. 62. Imo *φαϊνόν* h. e. *φαεινόν*, ut monet Ruhnken., nisi *φαινὸν* forma voc. *φηνόν* (q. v.) sit Boeotica. 63. *Φαινύλος*? 64. *δεικνώων* cod., em. Mus. 66. Ath. III p. 78 D. 67. Ahrens Dial. II p. 110. 68. (*σ*) recte noster s. v. *σφαιρωτήρ*. 70. Cf. *φαίκελον* mendose scriptum et Moer. Att. p. 393. 72. *φακέλῳ* ordo. 73. Cf. not. ad *σφάκος*. — *μέλασμα*] Plut. Mor. p. 800 E. — *τοῦ χαλινοῦ*] non templaverim; *φακὸν τῆς κλίνης* Ath. X p. 413 B. — *σκεῦος*] Celsus II 17 *fictilia vasa quae ad similitudinem lenticulas vocant*. Galen. lex. Hipp. p. 442 Aretaeus p. 105. 74. *σηπύαι* cod., em. Palmer. Glossa fortasse *φακωταί* scribenda, *vasa in lenticulae similitudinem facta*. 75. פקח ‚*apertio*' Sopingus et Bielius coll. IV Regg. XV 25. 76. *φαρκτεῖν· φράττειν. φαρκτὸς* Salmasius, qui *φάρκτειν* scribere debebat, si qua Photio 639, 14 *φάρκτεσθαι· τὸ φράττεσθαι κτλ.* fides, aut certe *φαρκτοῦν*. Sed neque hoc, neque *φαρκτήν· φρακτήν* ordo admittit, quo requiritur *φακτεῖν*.

φάλαγγες· πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τοῦ πέλας ἀλλήλων εἶναι. καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα. καὶ νεῶν ὑπερείσματα
φαλάγγια· στρογγύλα ξύλα καὶ σύμμετρα. Ἀττικοὶ δὲ κόρακας
* φαλαγγηδόν· κατὰ τάξεις
φάλα(γ)ξ· ζῶον παραπλήσιον ἀράχνῃ, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ὑφαίνειν δοκεῖ
φαλάγγωμα· πομπή τις ἐν τοῖς Διονυσίοις
φαλαγγῶσα· τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη
φάλαγξ· πολεμιστῶν παράταξις
φάλαι· ὅρα, σκόπει
* φαλαγγοστορύναι· ὄργανα πολεμικά
Φαλάκραι· τόπος τῆς Ἴδης, καὶ νύμφαι.......
Φαλάκρας· ἄκρας τῆς Εὐβοίας
Φάλακρον· ἀκρωτήριον Ἴδης
[φαλακτόνοιο· εἶδος ἱέρακος]
φαλάνθη· ἐριουργός
φάλανθον· πολιόν. καὶ ἡ Νέστορος κάρα. οἱ δὲ φαλακρόν
* φάλα· ἡ μικρὰ κάρα
φάλαρα· ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, καὶ παραγναθίδες, χαλινοί, ἢ ἱπποκόσμια
[Φαλαρεῖς· δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς]
[φαλάρικα· εἶδος λόγχης]
φαλαρόν· λευκόν
φαλαρός· φαλιός, φαλακρός, λευκεμέτωπος, λευκός, καὶ φαλέον
φαλεριαῶ· πέφρικα
φάληρα· λευκά. ἀφρίζοντα, φρίσσοντα
Φαληρεύς· πολίτης
Φαληρικαί· αἱ ῥάφανοι ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς
φαληριόωντα· λευκανθίζοντα, ἢ λευκαινόμενα

SCR. 77. *B* 558. — Aristot. HA. I 15. — *νεῶν ὑπερείσματα*] Apoll. Rhod. II 843. Attici reiciunt teste Antiatt. Bekk. p. 115, 20. 79. *E* 360. 80. Plat. com. fr. I vol. II p. 620. 85. Nic. Ther. 668. 93. *Π* 106. 97. Theocr. V 104 VIII 27. 99. Nicand. Ther. 462. 102. *N* 799.

ADNOT. 78. EM. 786, 50. schol. Oppian. Hal. I 1 Eustath. p. 140, 9. 469, 15. 79. *φαλαγγύδων* cod., em. Mus. 80. Ordine requiritur *φαλάγγιον· φάλαγξ* quomodo araneum appellari adnotat Phot. 638, 5 ex Aelio Dionysio ap. Philemon. lex. p. 179. Sed quominus hoc reponamus, impedimur voc. *ὑφαίνειν* aperte e Platone comico petito. 82. *φαλαγγιῶσα* malit HSt. 84. *Incertum, utrum sit φαλᾶ· ὁρᾶ, σκοπεῖ, an imperativus φᾶλαι similis Homerico φῖλαι. Hinc ortum est παμφαλᾶν.* Lobeck. Proll. p. 87. Si quis huc retraxerit e seqq. verba *ὄργανα πολεμικά* et Latinorum *falas* intellexerit, me non obstantem habebit. Vid. Taubmann. ad Plaut. p. 634 2 B. 85. Sic cod. Voss. *φάλαγγος τορύναι* Mus. Conicio: *φάλαγγας στορνύναι* sc. navi. 86. Excidit *Φαλακραῖαι*, cuius formae testis Lycoph. 24. Promontorii meminit Theophr. HPl. III 17, 6 quem locum hic respici suspicor, Coluth. rapt. Hel. 14. 87. Infra *Φάλλα ἄκρα τῆς Εὐβοίας*, ubi haud dubie ex ordine literarum *Φαλ[λ]άκρα* legendum. GDindorf. Thes. VIII c. 604 D ap. Ptolem. Geogr. III 14 p. 234 *Φαλασσία ἄκρα* (*φασσαλία* et *φαλασία* libri nonnulli) pro *Φαλάκρα* legi annotat. 88. Hanc formam novit etiam schol. Lycophr. 24. *φασσοκτόνοιο* HSt., *φαβοκτόνοιο* Sopingus. 90. Non liquet. *εἶδος κουρᾶς* longius abest. 91. *φαλανθόν* cod., em. Phrynich. app. soph. p. 71, 17 Bekk. III p. 1096 EM. 786, 56 Phot. Suid. 92. Parum probabiliter *φάλαξ* pro *φῆληξ* Guyetus coll. *κάρα· συκαῖ.* Nam grossos Dorienses vocabant *οἴδακας*. 93. *ἀσπιδίσκια* et *ἀσπιδίσκος* Cyr. 63 pro *ἀστραγαλίσκος; ἀστερίσκοι* schol. Il. *E* 182. 94. Imo *Φαληρῆς*. Idem error obtinebat Xenoph. Hipparch. III 1, ubi *Φαλαροῖ* nunc in *Φαληροῖ* mutatum. Cf. Ross. Dem. p. 136. 95. Est Latinum *falarica* Liv. XXXIV 14 Virg. Aen. IX 705. 96. 97. Doricum est pro *φαληρός* et accentum recte in ultima habet; Lobeck. Proll. p. 265. Cf. schol. Theocr. VIII 27. — *λευκοςκαιφαλεον*, quod ad gl. 96 retraxeram in *λευκοκέφαλον* correctum, video nunc in Thes. etiam VIII c. 611 D *λευκοκέφαλος* corrigi. 98. *φαλεριαῶ* cod. ex ordine, *φαληριάω* Mus., *φαληριῶ* Thes. VIII c. 610 C. Cf. mox *φαλλοαί· πέφρικεν*. 101. *ῥάφανοι· αἱ* Thes. c. 611 BC probabiliter. 2. *φαληριόσοντα* cod., em. Mus. A radice *ΦΕΛ* (*schwellen*) derivat Anton. Goebel in Annal. Iahnii 1862 p. 217, ubi etiam de Theocriteo *φαλαρός* disputat.

φαληρίς· ὄρνις λιμναῖος. καὶ τὸ ....
Φάλης· δερμάτινον καὶ ἀνδρεῖον
φαλίζει· θέλει
φαλικρόν· ἄκρατον
φαλιόν· [λαμπρόν]
* φαλίς· κάνναβις
φαλιόπουν· λευκόπουν. Φαλ[α]ιοὶ ταῦροι· λευκομέτωποι
φαλίπτει· μωραίνει
φαλίσσεται· λευκαίνεται. ἀφρίζει
φάλκη· ὁ τῆς κόμης αὐχμός. ἢ νυκτερίς
φάλ(λ)αι· φάλ(λ)αιναι
* φαρισαῖος· ἀφωρισμένος, μεμερισμένος, καθαρός
* φαλλός· τὸ ξύλινον αἰδοῖον ἀνδρικόν
* Φαραά· διασκεδασμός. ἡ νόσος
φάλ(λ)αινα· ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θρίξ. καὶ ἰχθῦς κητώδης
[φάλλα· ἄκρα τῆς Εὐβοίας]
φάλλη· ἡ πετομένη ψυχή
φα(λ)λικά· ᾠδὴ πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον, τοῦ φαλ(λ)οῦ ἀγομένου
φαλλικόν· ὄρχημά τι. οἱ δὲ μέλος. ἄλλοι ᾠδὴν αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλ(λ)ῷ ᾀδομένην
φαλ[λ]ός· λευκός. ἢ βύλος. καὶ [τὸ] φαλ[λ]ὸν τὸν ἐμμανῆ
[φαλλοαί· πέφρικεν]

SCR. 3. Aristoph. l. c. 7. 9. Callimach. fr. CLXXVI. 16. Exod. XXXII 25. 17. Aristot. HA I 5. 19. Rhodii? 20. Aristot. Poet. c. IV. 21. Arist. Ach. 261.

ADNOT. 3. Schol. Ar. Avv. 565. 875 Aristot. HA VIII 3 Columell. VIII 15, 1 Varr. RR. III 11, 4 Plin. NH. X 67. Post τό excidit φυτόν. 3. 4. τὸ φάλης cod., dispescuit Harless ad Theocr. p. 769 Kiessl. De phalaride herba cf. Plin. NH. XXVII 12, 102 Dioscor. III 159. 4. Malim Φάλης· (θεός) καὶ δερμάτινον ἀνδρεῖον. Alii cum Palmerio scribunt δερμάτινον αἰδοῖον ἀνδρεῖον. 5. φατίζει· λέγει Ruhnkenius, qui poterat etiam φαμίζει· λέγει. Sed latet aliud, velut χατίζει. 6. Pro χαλικρόν, ut vidit Palmerius. Cf. φλιαρόν· χλιαρόν (Lob. rhem. 31), nisi hoc φαιδρόν· χαῖρον scribendum sit. 7. φανόν praeoptare videtur Meinek. Com. III p. 17 n. Mihi non tam glossa temptanda videtur, quam explicatio glossae φανόν, cum φαλιόν confusae, hausisse voc. φαλιόν expositionem λευκομέτωπον. Quamquam φαλύνει· λαμπρύνει praesidio esse potest glossae φαλιός· λαμπρός. Cf. Arcad. p. 41, 4 Theognost. 57, 32, schol. Theocr. IV 28 VIII 27 Eustath. 601, 15 Lob. rhem. p. 6. 8. Infra χαναβίς· ἄλης, quae et ipsa suspecta mendi sunt. 9. φαινόπους Theognost. p. 11, 24 Suid. Zonar. c. 1729, qui per λευκόπους et λαμπρόπους explicant. Pro φαλαιοὶ γάρ οἱ (recte φαλιοί corr. Sopingus) scripsi φαλιοὶ ταῦροι· λευκομέτωποι, quae Callimachi sunt verba in fr. CLXXVI. 10. φαλίττει Tollius. Φαλόν· μωρόν contulit Albertus. Cf. Lob. rhem. p. 250. 11. ἀφρίσσει cod., em. HSt. Lob. rhem. p. 243. 12. Vossius confert πάλκος· πηλός. — νυκτερίς] Orac. sibyll. XIV 160. 13. (λ) ordo. Cf. φάλλη h. e. cicindela. — De φάλλαινα in codicibus nonnumquam vitiose simplici λ̄ scripto cf. Thes. VIII c. 614 BC. 16. Φαραώ Bielius. — ἡ νόσος nescio quo pertineant. 17. (λ) Thes. VIII c. 614 BC recte coll. cod. Raven. Ar. Vespp. 35. 39 codd. GM Nicandr. Ther. 760 Nonn. Dion. VI 298 all. 18. Imo Φαλάκρα· τῆς Εὐβοίας, quod vide. 20. φάλικα —φαλοῦ ᾀδομένου cod., φαλλοῦ Mus., ἀγομένου Iablonskius; nisi malis ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδομένη. 21. φαλλίκων — φαλῷ cod., φαλλῷ Mus. φαλλικόν Pal-
τ ου
merius. 22. φαλός — τὸ φάλλον ἐμμανῆ cod., τὸν φάλλοντα ἐμμενῆ Mus., φαλός — ἐμμανῆον Aldina; em. Tollius coll. gl. φ 110. 123. — Pro βύλος GDindorfius e lex. rhetor. ap. EM. 787, 3 adscisci iubet βῶλος. Sed me iudice etymologi auctor φαλός, quod βῶλον esse dicit ἢ λόφον ἢ ὑπερέχουσαν πέτραν ἐν θαλάσσῃ (vide et Phot. Suid.), cum ὕφαλος confundit. Ὕφαλος βόλος est ὕφαλον δίκτυον. — Denique λευκός ad φαλιός pertineret; si verum esset, quod Thes. VIII c. 617 C contendit, φαλόν· τὸ λευκόν etymologiae caussa fictum esse. Ac testes vocabuli praeter Hesychium non exstant sane, nisi Graeculi inferioris aetatis scholl. Il. Ν 799 Theocr. V 102 EM. l. c.; sed φαλύνει· λαμπρύνει descendit tamen a φαλός, ut φαιδρύνει, unde sane possit detortum esse, a φαιδρός. 23. Om. Mus. Legendum φαλαριᾷ· πέφρικεν coll. gl. 98.

φαλόν· τὸ στερεὸν κύκλωμα τοῦ στέρνου. οἱ δὲ τὸν μωρόν
125. φάλος· ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. καὶ τρυφάλεια ἡ τρεῖς κεφαλὰς ἔχουσα. ἔνιοι λευκὸς ἧλος. ἄλλοι ψελλός. ἄλλοι κωφός
φαλύγματα· ὑγράσματα
φαλύνει· λαμπρύνει
φαλύσσεται· καταῤῥήσσει. περιέρχεται
φαλωθείς· παρατραπείς
30. φάμαν· φήμην
φαμάξαι· φάσεις
[φαμένων· τετελευτηκότων
λ
φαμελία· ὁμόδου]
* φαμέν· λέγομεν
35. * φάμενος· εἰπών
* φάμην· εἶπον
φάμμη· ἄλφιτα
φαμμάστρια· τὰ ψαιστά. καὶ ἑορτή τις
φᾶν· [ὑπέλαβον] λέγειν
40. φάναι· εἰπεῖν
Φαναῖος· Ἀπόλλων. Ἀχαιὸς Ὀμφάλῃ. παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται
φανᾶν· θέλειν
φάναοι· ἄρνες
φάνας· [ἐκλάμψας, ἢ] τὰς ἐκλάμψεις
45. φανόν· τὸ φαινόμενον, φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Ἀττικοὶ δὲ λυχνοῦχον ἐκάλουν, ὃ ἡμεῖς νῦν φανόν
φάντα· λάμποντα
φαντάζομαι· συκοφαντοῦμαι

SCR. 25. Homer. 30. Eur. Hec. 178. 34. Ο 735. 35. Ε 290. 36. ν 131. 39. Ζ 108. 40. Herod. I 39 Plato passim. 41. fr. 33 p. 585 Nck. 44. Eur. Rhes. 943. 47. ADN.

ADNOT. 24. μωρόν] Lob. rhem. p. 250. 25. φαλός cod. Confundit φάλος et φαλός. — τρυφάλεια pro τριφάλεια (sic Mus., τριφαλία cod.) reposuit Is. Vossius, φάλους pro κεφαλὰς (ἔχουσα) Palmerius. 26. φαλύσματα· λαμπρύσματα non latet. 27. Non sollicitaverim (cf. adnot. ad gl. 122) quamquam, cum infra ponat φαρύνει· λαμπρύνει, et hoc et φαλύνει vitiosae verbi φαιδρύνει vel φιαρύνει scripturae videri possunt. 28. Cum σφαλάσσειν componit Lobeck. rhem. p. 247. Prior significatio ad λαφύσσει pertinere potest, posterior ad φαλός· μωρός, ἀλεώσσει, βανύσει, φλανύσσει adludit: nec raro lexicographi Graeci verba *insaniendi* per περιέρχεσθαι explicant. Sed probabilior correctio erit πλανύσσει· περιέρχεται. 29. I. q. φηλωθείς, aut a φαλός φαλόω deducendum. 30. φάμην cod., em. Cyr. 11. 63. Fallitur Meinek. Philol. XII p. 628, cum φᾶμιν litterarum ordine requiri monet. 31. Sic codex; φαμάξεις· φήσεις Mus. φαμίξεις· φήσεις Meinek. Philol. XII p. 629. Conferunt φημάσιμεν· βοήσωμεν et inde corruptum φηλώσωμεν· βοήσωμεν de quibus cf. Meinek. l. l. Mihi confundi videntur φᾶμαι· φάσεις et φάμμαι· μάζαι. 32. Sic codex, φθιμένων (Eur. Hec. 139) Musurus. Lege (πε)φαμένων vel πεφασμένων: nam quod Pearso restituit φαμένων, nihili est. Cf. Meinek. Philol. VII p. 629. 33. Omisit Mus. 37. Infra ψαμμήν· ἄλφιτα. 38. Non liquet. 39. φᾶν codex, ut supra gl. φ 2: φᾶν· λέγειν habuimus, φάν Mus. Confundit Homericum φάν cum infinitivo Aeolico (verbi φᾶμι) φᾶν· λέγειν cuius mentionem facere poterat Ahrens I p. 141 neque probari potest Alberti coniectura λέγειν post seq. φάναι· εἰπεῖν retrahentis. 41. Cf. Steph. Byz. s. v. Φάναι et Macrob. Saturn. I 17. 42. Idem esse quod φανητιᾶν sive φαίνεσθαι θέλειν statuit Lobeck. Proll. p. 184, ut componi possit cum μαχᾶν· ἀντὶ τοῦ θέλειν μάχεσθαι ap. Hesych. 43. ΦΑΝΑΟΙ detortum est ex ΦΑΓΙΛΟΙ h. e. φάγιλοι· ἄρνες, quod vide. Confer tamen etiam Φᾶνα· ἄρνα. 44. φάνας· τὰς ἐκλάμψεις nihil amplius Phot. 638, 21 recte; φανάς· τὰς ἐκλάμψεις ἢ λαμπράς ante Bernhardyum Suidas, sed vocc. ἢ λαμπράς carent duo codices. Hinc in Hesychio ἐλλάμψεις in ἐκλάμψεις mutavi et ἐκλάμψας ἢ delenda esse suspicor. 45. λυχνοῦχον cod., em. Mus. Cf. Ath. XV p. 700 B Poll. X 117 Phrynich. app. soph. p. 50, 27 Phot. 639, 4. 46. φανόντα Musurus. Possis φαντά, vel etiam contra ordinem φανά· τὰ λάμποντα. Sed latet φῶντα· λάμποντα, quod vide. 47. Schol. Ar. Ach. 823.

φαντάζου δόμων.....· φαίνου
φαντάσας· δείξας
φαντασία· τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχήματι
φάντι· εἰπόντι
φαντίζοιτο· φαίνοιτο
φάντος· εἰπόντος. [ἡ πλάτανος φανωτάτη, περιφανής, λαμπρά
φανοτάτη· φωτεινοτάτη
[φαορκίς· τρυγίς]
φάος· φῶς, ὄρθρου ἀνατολή
φάος ἠελίοιο· ἡ αὐγή
Φάπην· τὴν Παφίην
φαραγγαῖον· τῆς φαρέτρας τὸ κάλυμμα
φάραγξ· τάφρος, κοίλωμα
φάραγξι· κοιλάσι
φάραι· ὑφαίνειν, πλέκειν
φαραιδάκη· μυρίκη
φάργμα· φραγμός
φαρέτρα· βελοθήκη
φαρετρεών· τοξότης
φάρη· ἱμάτια. νεφέλαι
φαρικόν· φάρμακον σύνθετον θανάσιμον
φάριον· τό(ν) ἐρεοῦν......
Φάρις· ὄνομα πόλεως
φαρκάζει· κλέπτει
φαρκιδούμενοι· στυγνάζοντες

SCR. 48. Eur. Andr. 876. 51. 53. Videtur ex Attico aliquo scriptore ideo deprompsisse quod huius participii ap. Atticos rarior est usus. *φάντες* Hom. Γ 44 Aesch. Cho. 418 Plat. Alc. 2 p. 139 B. 56. Θ 487. 57. Ψ 154. 66. Herod. I 216. 67. Soph. Tr. 916. 68. ADN. 70. *B* 582.

ADNOT. 48. *δόμῳ* malo Musurus, *δομῷ* codex, *δόμων* recte Sopingus Arnaldus Lect. Gr. p. 131 Valcken. Eur. Phoen. p. 34. 50. Cave *σχῆμά τι* corrigas. Supplendum potius est *φαντασθέν*, quemadmodum Alex. Aphrodisiensis *τῷ σχήματι φαντάζουσι* dicit. 52. Hanc formam etiam Thom. M. p. 385, 10 FR attulit. 53. 54. Interpretatur *φᾱνότάτη πλάτανος*, quod vitiose *φανωτάτη* scriptum alicubi invenisse videtur. 55. *φαρκίς· ῥυτίς* infra recte. Fortasse Aeolicam formam *φορκίς* indicat. 58. *Φαπίην· τὴν Παφίην* IFGronov. Obss. p. 682 Pearso Advers. p. 680 probante Lobeck. Pathol. El. p. 527. 59. *φαρατραῖον* Mus., qui *φαρατρεών* voluisse videtur, nec Thesauri VIII c. 643 B mentem corruptam hanc glossam ad Od. ι 314 *φαρέτρῃ πῶμ'* referentis perspicio. Interpretationem corrigo hunc in modum: *τῆς πέτρας* vel *τῆς φάραγγος τὸ κοίλωμα*, quibus *φαραγγα* explicari probabile est. 62. *φάρσαι* EM. p. 175, 39 et Heraclit. allegor. c. 66 p. 131 Mehler (ubi *φέρσαι* recte corrigunt *φάρσαι*) agnoscunt, quamquam perperam interpretati, si Buttmanno credis Lexil. 2 p. 272. Cf. Lobeck. rhem. p. 304, qui *φαρῶσαι* vel *φάρσαι* suadet. Adludit *φᾶρος* et *φάρσος*. Fortasse *φάραι* aeolicum est pro *φαρᾷ· ὑφαίνει[ν]*, *πλέκει[ν]*, nisi latet Homericum *φάρε' ὑφαίνειν* ex Odyss. ν 108. 64. *φάραγμα* libri impressi invitis codice et Musuro; cf. Lob. Path. El. p. 404. *Φάργμα* i. q. *φράγμα*. 66. *τοξοθήκη* coni. GDindorf. Thes. VIII c. 643 C. Imo *φαρέτρα· [βελοθήκη.] τοξότης. φαρετρεών· βελοθήκη*. Respicit eundem locum poetae nescio cuius, quem supra s. vv. *πολλὴ φαρέτρα* explicat verbis *πολλοὶ τοξόται*. Ceterum Diogenianus chartis mandaverat nonnisi haec: *φαρέτρα· τοξόται. φαρετρεών· βελοθήκη*. *Φαρέτρα· βελοθήκη* enim glossa sacra est, quae e Psalm. Cram. AO. II 468 accessit. 67. *νεφέλαι*] *nubes* an *retia* dicat nescio. 68. Quod in Dioscorid. prooem. VI p. 402 legitur *μήκων κερατῖτις, φθαρικόν, τοξικόν, πήγανον ἄγριον* L. Antonius Sarac. in margine *φαρικόν* scribit. Atque *Φαριακόν* vel *Φαρικόν* (*Φάριον* C) Athen. III p. 81 E commemorat, ubi Dindorfius conferri iubet Nic. Alex. 398. Scholia Bassemakeri p. 98, 35 ed. HKeil: *τὸ φαρικὸν ὁμοίως τῶν θανασίμων ἐστίν κτλ.* Reposui igitur *φαρικόν* pro *φάρικον* spreta aliorum coniectura *φθαρτικόν*. 69. *φάριον· τὸν ἐρεοῦν κεκρύφαλον ὠνόμαζον* Poll. VII 66. 67 p. 290 Bekk. COMueller *Handb. der Archaeol. der Kunst* p. 273 § 340. *Φαρινόν· τὸ* codex, omisso *κεκρύφαλον*. 70. *Φάρις* codex. 71. *φωριάζει* Is. Vossius. Sustentare studet Lobeck. rhem. p. 222.

φαρκίς· ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρους γινομένη. ἢ ῥίζα, πρὸς ῥυτίδας ποιοῦσα. [ἢ στολίς
Φαρκίδων· ῥυτίδων. ἢ πόλις
175. φάρκες· νεοσσοί
φάρκτου· φυλακὴν σκεύαζε
φάρμακα· βοτάναι. χρώματα. καὶ πᾶσα πόα
φαρμακεύεται· σκευάζεται, ἀρτύεται
φαρμακίτης· ἀδ[δ]ηφάγος
80. φαρμακίς· ἐπὶ γυναικὸς φαρμακίδος. καὶ εἶδος φαρμάκου. ἢ ἀκρίς
φαρμακοί· καθαρτήριοι. περικαθαίροντες τὰς πόλεις, ἀνὴρ καὶ γυνή
φαρμακή· ἡ χύτρα, ἣν ἡτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις
φάρμακον· ἡ ὑποστάθμη. ἄλλοι σύνθεσις ἢ κηδεύουσι τὰ ἱερὰ τῶν ζώων
φαρμακῶνες· τὰ βαφεῖα, διὰ τὸ τὰ βάμματα φάρμακα καλεῖσθαι
85. φαρμάξαι· ὀξῦναι. βάψαι
φαρμάξασα· ἀπατήσασα
φαρμάσσει· [φαρμακεύεται,] θεραπεύει, φαρμακεύει
φαρμάσσων· βάπτων. στομῶν, στομοποιῶν. φαρμακεύων
φαρματτόμενος· κολακευόμενος. ἀλειφόμενος
90. Φάρος· ἱμάτιον, περιβόλαιον. ἀκρωτήριον καὶ νῆσος ἐν Αἰγύπτῳ
90a. φάρος στέλ(λ)ων· τὸ περιβόλαιον στέλ(λ)ων, ἢ τὸ ἄρμενον
φαροῦν· ἀροτριᾶν
φάρσος· τρύφος, κλάσμα. πτερύγιον. [ἀκρωτήριον]
φαρύγεθρον· ὁ κατὰ τὰ παρίσ(θ)μια τόπος
φαρυγίνδην· ἀντὶ τοῦ (κατὰ) γαστριμαργίαν
95. φάρυγξ· λάρυγξ, βρό(γ)χος, στόμα

SCR. 73. Sophocl. fr. 1000 p. 281. 74. ADN. 77. E 401 Empedocl. 84. 79. Com. Anon. CCCXX p. 682. 80. Ar. Nubb. 749 Demosth. 793, 27. 81. Hipponact. fr. 7 p. 590 Bgk. 82. De χύτρα cf. B ten Brink ad Hipponact. fr. 36. 84. Soph. fr. 1001 p. 281. 82. 85. Cf. ι 393. 87. φαρμάσσοι Apoll. Rhod. III 1512. 88. ι 393. 89. Aesch. Ag. 94. 90. β 97. Tragici. 90a. Eur. Hec. 1061. 92. Nic. Ther. 664. 93. ADN. 94. Com. anon. CCXXXVIIII p. 661. 95. ι 373.

ADNOT. 73. γήρους non temptandum, quamquam γήρως praetulit Bachm. AG. I 404, 1 (γένους Phot. 640, 18). 74. Heringa in Obss. c. XV p. 126 vidit confundi φαρκίδων· ῥυτίδων et Φαρκηδών· πόλις, qua de cf. Theopompus Steph. Byz. s. v. et Strab. IX p. 438. Memorat etiam Herodian. πμλ. p. 9, 16. 75. Lobeck. Parall. p. 111. Ordo tamen φάρκιες vel tale quid postulat. 76. Suspectat Lobeck. Path. El. p. 495, n. Ad φαρκτόω recte refert Thes. 79. Heinsius conferebat voracis γαστέρα φαρμακῖτιν ap. Poll. VI 42; sed ibi nunc Bekkerus p. 238 e codicibus, ni fallor, φαγεσωρῖτιν restituit. Mihi ἀδηφάγος adludere videtur ad Homericum (E 401) medicamentorum epitheton ὀδυνήφατα. 80. εἶδος φαρμάκου] non liquet. Fortasse φαρμάκου vertendum est *amuleti*: tum verba εἶδος φαρμάκου retrahi poterunt ad φαρμακίτης, qui annulus est fascinandi vi praeditus. 81. Codex φάρμακοι. Sed teste Herodiano ap. Arcad. p. 51, 9 φάρμακος est γόης. 82. Glossae exitus propter ordinem suspectus. 83. καταδύουσι τὰ ἔρια? — Prior significatio, quam sicco ut aiunt pede transierunt interpretes, e Theophrasti metallicis mihi petita videtur et egregie illustratur loco Dioscor. V 120. — Sub ζώων vereor ne lateat ζωγράφων suo loco expulsum. 84. Cf. Hesych. ἀφάρμακον. Poll. VII 169. 87. φαρμάσσοι cod., em. Mus. 90a. στελῶν — στέλων cod. Mus., em Abresch. Obss. Misc. VI 2 p. 404. 91. φαρῶ· ἀροτριῶ Cyr. 63 Lobeck. rhem. p. 304. Locus de h. v. classicus est EM. 788, 24: φαρῶ· σημαίνει τὸ ἀροτριῶ, ἀπὸ τοῦ ἀρῶ πλεονασμῷ τοῦ φ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν μὴ ἀροτριωθεῖσαν. Καλλίμαχος· Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον. κτλ. Cf. ἄφαρος ἀφάρωτος βούφαρος φαρῶσαι. 92. Glossae Herod. p. 618 Greg. Cor. p. 513 Suidas schol. Nic. Ther. 664. — πτερύγιον] Poll. VII 121. — ἀκρωτήριον ad Φάρος pertinet. 93. φαρύγαθρον codex; φαρύγετρον Poll. II 99 p. 79; φαρυγέστερον A, φαρύγεθρον C post λαρυγξ id. II 207, 2 p. 101 ante Bekkerum, φαρύγεθρον HSt., cuius editores vitiosam scripturam φαρύγγεθρον exemerunt Hippocr. p. 916 et Rufo Ephes. p. 28. — (θ) Musurus. 94. φαρυγγίδα omisso κατὰ codex, em. Thes. VIII c. 665 A coll. Meinek. Com. II p. 290 (EM. 788, 38 Phot. 640, 23 Suid. Zonar. c. 1794). 95. (γ) inserui, nisi cum Cyr. 63 novicium βροῦχος posuerat.

φαρυμός· τολμηρός, θρασύς
φαρβό· ὁμοίως
φαρύνει· λαμπρύνει
φαρῶσαι· ἀρόσαι, νεῶσαι. λαμπρῦν[θῆν]αι
200. φάς· εἰπών
φάσακες· συκοφάνται
* φάσγανον· ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν
φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται
φασγανιῶσαν· ἐξιφισμένην
5. φασγανίων· ἐξιφισμένων
φάσεις· ἐγκλήματα, συκοφαντίαι. ἢ ἐνυπνίων ὄψεις. λόγοι. φῆμαι
φάσθαι· λέγειν
Φασιανοί· ὄρνεις ποιοί. οἱ δὲ τοὺς Ποντικούς φασιν
Φᾶσις· ποταμὸς Κόλχων
10. φασκάδες· ὄρνεις ποιοί
* φασί· λέγουσι
φάσκει· λέγει
φάσκοντα· λέγοντα
φάσκος· τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν γενόμενον
15. φασκώλιον· βαλάντιον δερμάτινον. Φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται
* φάσκω· λέγω
φάσμα· φάντασμα. σημεῖον, τέρας
φασσοφόνῳ· τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. ἔστι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα
φάτε· εἴπατε
20. φατέ· λέγετε
φατίζει· λέγει. χωρίζει
φατιρίς· εἶδος ὀρχήσεως
φάτης· ψεύστης

SCR. 200 *Ι* 35. 2. *Λ* 190. 6. Actt. XXI 21. 7. *Λ* 187. 10. Alexander Myndius l. l. 12. *φάσκειν* Soph. El. 9. 15. Aristoph. fr. IV p. 1078. 16. *φάσκων* quod h. l. ordine poscitur habet Soph. El. 319: *φάσκω* (coni.) Aesch. Cho. 93. 17. ‚Iob. XX 8.' Biel. Respicit potius Aesch. Ag. 415 et Soph. Tr. 508. 18. *Ο* 238. 19. *π* 93. 20. Ad epist. ad Hebr. referendum esse docent gl. mss. sacrae.

ADNOT. 96. Supra *ἀφάρυμος· ἄτομος* (*ἄτολμος* Is. Voss.) habuimus, ab Hemsterhusio comparatum. *Φάρυμος* placuit etiam Ahrenti Dial. I p. 42; contra *φάρσυνος*, quod Aeolicum esse vult pro *θάρσυνος*, suadet Valcken. epist. ad Matth. Roever. p. X. An detortum e *φρυαγμοσ(έμνακος)*? 97. *φαρυνός* Hemsterhusius. 98. Supra *φαλύνει* infra *φιαρύνει* cum eadem explicatione ponuntur. Cf. Lobeck. rhem. p. 29. I. e. *φαιδρύνει*. 99. *λαμπρυνθῆναι* codex, scripsi *λαμπρῦναι* quod exitus glossae requirit, sive eam mecum mendo carere suspicatus fueris sive detortum esse e *φιαρῶσαι* aut *φαιδρῶσαι*. Scripturam enim codicis sustentandi una tantum restat via, ut ad elapsam gl. *φαρυνθῆναι* (aeolice *φαρύνθην*) referatur. Cf. Lob. rhem. p. 29. 201. *φαύσακες* vel *φαύακες* Meinekius Philol. XII p. 628. 2. De *φάσαι* Lob. rhem. p. 84. 3. Vide Lob. rhem. p. 235. 4. *φασγανόωσαν* GDindorf. Thes. c. 666 C. 5. *φασγανόων· ἐξιφισμένος* idem l. c., *φασγανιώντων* Wolff in Philol. XVI p. 530. CLStruvius in opusc. select. II p. 191 ad Phurnut. de natur. deor. c. 35 p. 235 (p. 215 Osann) referebat; sed eius mentem non assequor. 7. *φᾶσθαι* cod., em. Lobeck. rhem. p. 9. 8. *φασιαναί—ποντισμούς* cod., em. Mus. 10. Alexander Myndius Athen. IX p. 395 D. 14. Vide *σφακός* et *φακός*. 15. *βαλλάντιον* Mus. 18. *φασσοφόνοι* cod., em. Mus. Aristot. HA. IX 12. 36 Porphyr. de abstin. p. 236, 20 Rhoer. — ἔστι] sc. ἡ *φάσσα*. —*κατὰ τὴν τρυγόνα* Meinek. Philol. XII 628, immemor schol. Ar. Avv. 883: *αἰγίθαλος —ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἱέρακα*. 21. *χωριάζεσθαι*, quod Thes. VIII c. 675 CD post Sopingum comparat, nihil ad rem. Conicio *χρήζει* et de oraculi responso intellego. 22. Obscurum ut multa in hoc genere. Similiter exit *σιχθαρίς*. 23. Pro *φήτης* accipit Lob. Parall. p. 427 et *vates* comparat. Hoc vero *φάτας* scribendum fuisse monet Thes. VIII c. 675 B. Ordine requiritur *φάτις*, quod poeta aliquis cum *ψεύστης* vel *ψεῦστις* coniunxisse videtur, quemadmodum Pindarus dixit *ψεύστης λόγος*, h. e. *vanus rumor*.

φάτις· φήμη. δόξα. λόγος. κληδών
φάτνη· καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ τῶν κτηνῶν, καὶ εἴτι τῶν τοιούτων
φατνώματα· σανιδώματα
φατνωτῶν· σανιδωτῶν
φάτο· εἶπε. διενοήθη, ὑπέλαβεν
φατοί· τεθνεῶτες. ῥητοί
φατός· ὁμοίως
φατόν· τεθνηκός. ῥητόν
φατύς· στοίβη. φήμη
φᾶτραι· σύστημα
φατρία· σύνταγμα, σύστημα
φάτριν· τόπον ὕπαιθρον, ἐρείπιον, φάνα
φατῶσαν· γνῶθι
Φαῦδα(ι)· γένη Σκύθαι
φαύειν· ποιεῖν .....
φαύζειν· φρύγειν
φαῦλα· κακά. δόλια. εὐτελῆ
φαυλία· εἶδος ἐλαίας. οἱ δὲ τὰς λεύκας
φαύλια· μῆλα τὰ μεγάλα
[φαύλιον· ἁδρόν, καλόν]
φαύλιξ· ὀρθός
Φαῦνος· Ἰταλικὸς θεός
φαυλίστρια· ἡ καταγελῶσα
φαῦλον· ἁδρόν, καλόν, εὐειδές, μέγα. μοχθηρόν. ἀραιόν. παληλθιτόν
φαῦλος· κακός, δόλιος, χαλεπός. εὐτελής, ἁπλοῦς. καταγέλαστος
φαύλως· ὁλοσχερῶς, καὶ τὰ ὅμοια
φαῦνος· φαίνων αὐτόν
φανόν· ἀκανθῶδες φυτόν
φανόφοροι· Αἰολεῖς, ἱέρειαι

SCR. 24. ψ 362. 25. τράπεζα] Eur. fr. 379 p. 377 Eubul. com. fr. XVII vol. III p. 270. — E 271. 26. Aesch. fr. 73 p. 20 Nck. 28. Δ 188. 29. Timo Phlias. Euseb. PE p. 762 A. 31. Callim. Del. 60. 41. Theophr. HPl. II 2, 12 de odor. 15. 42. Teleclid. com. fr. II vol. II p. 363. Theopomp. com. II vol. II p. 798. 46. Teste Cyr. Bremens. 11 gl. sacra e Sophon. III 1. 47. μέγα] Soph. fr. 38 p. 110 Nck. 48. ἁπλοῦς] Eur. fr. 476.

ADNOT. 26. Cf. πατνώματα. 26. φατνωτόν· σανιδωτόν Phot. 462, 10 pendens ab Eustathii p. 547, 3 lexicis rhetoricis. 30. 31. Inverso ordine glossarum, ὁμοίως rectius habebit. 31. φατὸν et ῥητὸν iungit Plut. Morall. p. 383 A, ἀρρήτοις et φατοῖς Timon. sill. 35. Ipse noster οὐ φατῶς· ἀρρήτως explicat. 32. φήμη ad φάτις pertinet, στοίβη ad ΦΛΟΙΟϹ q. v. 33. φάτραι cod., em. Meinek. Steph. Byz. p. 761, 9 ubi libri similiter φάτραι. 35. ὕπεθρον, ἐρίπιον cod., em. Mus. Mihi glossa Graecoromana videtur et ἄτριν vel ἄτριον explicari. Idem enim ap. Romanos etiam erat atrium et subdival. Φάνα videtur fanum. 36. φατῶς ἀνάγνωθι vel potius φατῷ σύγγνωθι. 37. Φαῦδαι· γένη Σκυθῶν Mus. 38. Sc. φανερόν. Sic etiam Lobeck. rhem. p. 13. Fallitur qui φαύειν· καίειν corrigebat Pierso Moer. p. 377. 39. Atticis tribuit Photius auctore Atticista apud Eustath. 962, 49. Idem est φῴζειν. 40. Poll. VI 45 Moer. p. 381 EM. 789, 26 Phot. Suid. schol. Platon. p. 337 = p. 84 Eustath. 1356, 64. 41. λεύκας cod., puto τῆς συκῆς. Confundit enim φαυλία et φυλία, quae distinguit Ammon. p. 141. 42. Androtion Ath. III p. 82 D. 44. φάλλιξ (pro φαλλός) coni. Is. Voss. Videtur ὄρνιθος εἶδος innui. 44. 45. Separavi et posteriorem glossam in codice φαύλιος, σιταλικὸς θεός scriptam correxi praeeunte Heinsio et Lobeckio Aglaoph. p. 311. 43. 47. ἁδρόν — εὐειδές, quo referam nescio, nisi cum Thes. VIII c. 684 A statuas explicari potius οὐ φαῦλον. Φαῦνος enim quod sequitur idoneo sponsore et ipsum caret, ῥᾴδιον vero pro ἁδρὸν e Timaei lex. Platon. restituere dubito, cum sequentia καλὸν εὐειδές non videantur in κακὸν ἀειδές mutari posse. 47. παληλθιτόν om. Mus., παλίλλυτον Thes. l. c., πάνυ ἠλίθιον Meinek. Philol. XII p. 629, cui favet ἀνόητον Photii 649, 15. — μέγα agnoscit Phot. 649, 8 unde apparet errorem grammaticorum esse non scribae. Ceterum his interpretationibus voc. φαῦλος uti poterant, qui Diogenem Laertium a Diogeniano non esse diversum statuunt. 50. Adludit ad βαῦνος. 52. ἱέρειαι. Αἰολεῖς Ahrens Dial. I p. 36.

φαῦρος· κοῦφος

φαύσιγγες· αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένας φλυκταίνας. δηλοῦσι δὲ καὶ αὐγὰς καὶ ἀκτῖνας. ἄλλοι δὲ αἱμοῤῥοΐδας καὶ φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας

255. φαῦσις· φῶς, φέγγος, φωταυγία

φαῦσμα· σπλάγχνα ἐκ σίτων πεποιημένα. καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν πεμμάτων

Φαῶν· εὐμόρφων, ἐγένετο ἠρέσθην

[Φέακες· ἔθνος Φεάκων]

φέβεσθαι· φεύγειν

60. φέβομαι· φεύγω, φοβοῦμαι

φέβοντο· ἐφοβοῦντο, ἔφευγον

* φοβεῖ· διώκει, φεύγει

* φοβψίς· λαμπρὸν φαίνουσα

φέγγουσαν· λαμπρύνουσαν

65. φέγγος· φῶς ἡμέρας, φέγγος σελήνης

Φειά· πόλις Θεσσαλίας

φειδαλφιτῆσαι· φειδωλὸν περὶ τὰ ἄλφιτα γενέσθαι

φείδεσθαι· ἐλεεῖν

[φειδικόμισος· ἡ διὰ μαρτύρων πίστις]

70. φειδός· φειδωλός

φειδοῦς· φειδωλίας

φειδώ· τὸ φείδεσθαι

φειδώλιον· δίφρος, σφέλας. χόρτος

φειδωλός· φειδόμενος δαπάνης, σκνιφός

75. Φείδων· ὄνομα κύριον

SCR. 54. Aristoph. fr. CCLXXVII p. 1222. 55. Genes. I 14. 57. Menand. l. c. 59. *E* 223. 61. *Λ* 121. 62. *Π* 689. 66. *H* 135 *ο* 297. 67. Comici poetae? 70. Callim. fr. CCCCLX p. 580 Com. anon. fr. LXXXVI p. 626. 72. *ξ* 92 *π* 315. 74. *X* 244. 75. *ξ* 316.

ADNOT. 53. Pro φλαῦρος vel ἀφαυρός Lobeck. Path. El. p. 19 cum Kustero et Thes. dictum esse statuit. Corruptum potius est e ψαυκρός, q. v. Vide Philol. XIII p. 218. 54. Illustrat Pierso ad Moer. p. 377 appositis veterum grammaticorum testimoniis Poll. VII 110 Galen. lex. p. 586 EM. 789, 52 Phot. 643, 22; monens in initio confudisse videri Hesychium φύσιγγας cum φαύσιγξι. 55. Zonar. c. 1796 Eustath. p. 1728, 7 lex. Psalm. in Cram. AO. II p. 468. 56. Cum ἔμφαυτον (ἐμφάατον cod.)· πλακοῦντα τετυρωμένον supra contulit Salmasius. Glossa corrupta (φαύσματα, ut χναύματα?) ex libro aliquo περὶ θυσιῶν composito fluxisse videtur, in quo panificium quoddam descriptum erat intestinorum speciem referens, numinibus nescio quibus oblatum. 57. Sic codex; Φάων· τῶν Mus., qua coniectura admissa lacunosus locus sic fere redintegrari poterit: ἐγένετο. ἐρασθῆναι δὲ αὐτοῦ φασι τὴν Σαπφώ. Cf. Phot. 643, 25. Sed sufficit fortasse οὐ ἠράσθη (sc. Sappho, ap. Menandr. fr. I vol. IV p. 158, quem locum respici probabile est, τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'). 58. Om. Musurus. 62. φυγαδεύει Iensius, rectius ni fallor quam quod aliis placuit φέβει· διώκει φεύγεις. Leviora vitia glossarum 60 et 61 φοβῶμαι. Φεβῶντο sustulit Musurus scribendo φοβοῦμαι. Φέβοντο. 63. Sic codex et Musurus, φοοψίς Aldina. Forte φοίβη· ὄψιν λαμπρὰν φαίνουσα. 65. Vide Coray ad Heliod. II p. 289. — ((cod., σελήνης Mus. 66. Imo Ἠλείας, ut infra s. v. ΦΕΡΑΙ Θεσσαλίας. Distinguit etiam Eustath. Od. p. 1477. Sed errorem suum grammatico relinquendum esse docui gl. φ 292 Φεραί. — Φεία cod., em. Mus. 67. Phrynich. app. soph. p. 69, 32. Pro φιδεϊκόμισος fideicommissum. Meurs. Gloss. p. 599. „Male explicat Hesychius." VALES. 70. Comoedia antiqua teste Eustath. 537, 40. 1828, 12. Lobeck. rhem. p. 280. Falluntur Choeroboscus AOxx. II p. 273, 21 et EM. Voss. 791, 10 φιδός praeoptantes. 71. φειδοῦς· φύσεως εὐσπλαγχνίας Cyr. 63. 72. Cf. τὴν φειδώ· τὸ φείδεσθαι. 73. φελάς cod., em. Mus. Glossam, quae Is. Vossio ex ἑδώλιον corrupta videbatur, tuetur FGSchoemannus in Add. ad antiq. Gr. p. 561 Fεδώλιον s. Fιδώλιον comparando cum βεῦδος (ἕδος) σφεζόμενοι (Hesych.) et φειδίτια (Fιδίτια, Fεδίτια). 74. δαπάνην cod., δαπανᾶν Mus. — σχνίφος cod. Mus.

* Φεισών· ποταμὸς παραδείσου, ὃ ἑρμηνεύεται στόμα κύρης· παρὰ δὲ Ἕλλησι Γάγ(γ)ης
* φεῖσαι· ῥῦσαι, σῶσαι
φελγύνει· ἀσυνετεῖ, ληρεῖ
φελλά[ν]τας· λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου
280. φελλεῦον· ἐπιπλέον
φελλεύς· τὸ δυσεργὲς χωρίον
φελλίνιοι· ὀροβάκχαι
φελλίνας· κοῦφος, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ
φελλός· [σκληρὸς τόπος καὶ δυσεργής, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδης. καὶ] φλοιὸς δένδρου, καὶ ξύλον ἐλαφρόν. [τὸ δὲ αὐτὸ καὶ φελλεύς.] [καὶ τὸ τῶν βιβλίων ἔξωθεν σκέπασμα.] [καὶ ἀλαζών]
85. φένακας· ἀπατεῶνας
φέναξ· χλευαστής, ἀπατεών, ψεύστης, πλάνος
Φενεός· [Φενέα] πόλις Ἀρκαδίας
[φεννίδα· παιδιὰν σφαίρας]
φεννίον· μηδικὴ ὁδός. Παμφύλιοι
90. [φεννίς· εἶδος παιδιᾶς μετὰ σφαίρας]
φέννος· θάνατος. ἐνιαυτός
Φέραι· πόλις τῆς Ἠλείας
Φεραία· Ἀθήνησι ξενικὴ θεός. οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην

SCR. 77. Ioel II 17 Nehem. XIII 22. 81. Cratin. fr. XVII p. 169. 84. Alex. com. fr. I 7 p. 423 Com. anon. fr. CXCVI vol. IV p. 652. 86. Arist. (Ach. 89) Ran. 909. 92. *B* 711. 93. Callim. Dian. 259.

ADNOT. 76. (γ) Musurus. 79. [ν] Sopingus coll. Clem. Alex. protr. 14 p. 42, ubi vid. schol. Paris. p. 113 ed. R. Klotz. *Φελλεάτας* habet schol. Ar. Nubb 75 Suid. Plura dedit Schneidewin Paroem. I p. 121, 11 ad Zenob. V 13 cuius adnotationem breviavit Thes. VIII c. 698 B. 80. *Suberis more fluitans.* 81. *δυσελγὲς* cod., em. Musurus. Vide St. Byz. 661, 15 schol. Plat. p. 444, schol. Ar. Nubb. 72 Ach. 273 Harpocr. p. 181, 9 a Suida Phot. 644, 5. 6 compilati. Nihili est *φέλλερα* apud Bekk. 315, 10 EM. p. 790, 14 cui *φελλία* recte substitutum duce Tim. lex. p. 269 et Xenoph. Cyn. V 18 (Sauppe epist. ad Hermann. p. 63). Sed *φελλίς* a Polluce I 227 positum in C. I. I p. 132, 1. 32. p. 345 legitur. 82. *φελλίναι* vel *φέλλινοι* coni. GDindorf. Thes. VIII c. 699 C, qui utres ex cortice suberis factos intellegit coll. schol. Nic. Ther. 869: *καὶ γὰρ Δημήτριος ὁ Μενεκλέους ὀροβάκχους τοὺς σκυτίνους ἀσκοὺς λέγει* (p. 68 ed. HK). Vereor tamen ne haec depravata sint et *τοὺς κυτίνους* scribi debeant. Ac de his mali Punici corticosis *ἐξανθήμασι πρώτοις* hic etiam agi suspicor, non de orobanche maiore Linnaei, quam medici etiam *ἀπαρίνην* et *φιλεταίριον* appellabant. 83. Lobeck. Proll. p. 213. Videtur *cortice leviorem* dicere; sed malim *φέλλινος*. 84. Consentit schol. Plat. p. 444 non a Diogeniano sed ab Hesychio pendens. Illius enim non sunt nisi haec: *φελλός· καὶ φλοιὸς δένδρου καὶ ξύλον ἐλαφρόν.* His primum aliunde accesserunt haec: *σκληρὸς — πετρώδης*, quibus alia manus apposuit verba *τὸ δὲ αὐτὸ καὶ φελλεύς*; deinde nescio unde involavit glossae a Suida etiam memoratae *φελλάς* explicatio: *καὶ τὸ τῶν βιβλίων ἔξωθεν σκέπασμα*, qua de cf. Schwarzius de ornam. libr. vett. p. 106; postremo adhaesit *καὶ ἀλαζών*, quod Pierson. ad Moer. p. 384 probabiliter ad *φέναξ* retraxit coll. Ar. Ran. 909: *ἀλαζὼν καὶ φέναξ*, quamquam non nego hominem *ἀλαζόνα* etiam *φελλὸν* dici potuisse. 85. *ἀπαταιὼν* cod., em. Mus. 88. Imo *φαινίνδα*. Ludum describunt Ath. I p. 15 p. 4 F Poll. IX 105 schol. Plat. p. 358 et schol. Clem. Alex. ad p. 283, 39 Pott. et Helladius Besantinus ap. Orion. etym. 161, 12 EM. 790, 24. Adde Phot. 644, 9 Eustath. 1554, 35. Hes. [illegible]ετίνδα, et Gust. Eitner de sphaeristica ap. Gr. et Rom. Vratisl. 1860. 8. 89. *δημική* post Th. Brunonem P. Boetticher Aric. p. 6. 90. Fictum videtur ex vitiosa adverbii scriptura *φεννίδα*, nisi *φεννίς* et *φαινίνδα* distinguenda sunt. 91. *φέννος* (*φένος* GDindorf.) *ὁ ἐνιαυτός* Cyr. MSS. Prior significatio ad *φένω*, unde *φόνος* et *πέφνω* derivantur, alludit (cf. Lobeck. rhem. p. 276): altera ad *ἕνος annus*, unde *ἄφενος τετραένης* alia id genus descendunt. Cf. Ahrens II 54 qui pro *Fέννος* accipit. 92. Sic codex, *Φεραί· πόλις Θεσσαλίας* Musurus recte sed contra mentem interpolatoris, qui supra gl. 266 *Φεία· πόλις Θεσσαλίας* scripsit, ubi vice versa debebat *πόλις τῆς Ἠλείας*. Nimirum in scholiis Hom. *γ* 489 (Eustath. p. 1477) invenerat haec: *ὅτι Φεραὶ μὲν πόλις Θεσσαλίας, Φειαὶ δὲ Ἠλείας*, quae cum Diogenianeis intruderet in duos articulos discerpta duplicem errorem commisit, ipsi nunc relinquendum. 93. *Φερεά* cod., em. Is. Vossius probante Boeckh. C. I. n. 1837 vol. II p. 12. Cf. Tzetz. Lycoph. 1180 (Paus. II 23, 5) Rad. Rochett. *Journ. des sçav.* 1836 p. 514.

φεραυγές· κατάλαμπρον
95. φέρβειν· τρέφειν, βόσκειν
φέρβεται· τρέφεται
φέρβητας· νομεῖς
φερβόμενος· τρεφόμενος
[φερέγγους· φέρων τὸ βιβλίον, ἢ τῇ βίβλῳ ἐμφερομένους]
300. φερέγγυος· ἀξιόπιστος, ἐγγυητής, καὶ βεβαιωτής. Ἔγγυος βέβαιος
φερέγγυον· βέβαιον, δυνατόν
φέρειν· λαμβάνειν. βαστάζειν. ὑπομένειν
Φερεκλέα· τὸν Ἄδωνιν
[φερεντάριοι· τάγμα στρατιωτικόν]
5. φερέοικος· ὁ κοχλίας. ἔνιοι ζῶον ὅμοιον γα[λ]λῇ ὑπὸ δ(ρ)υσὶ καὶ ἐλάταις γινόμενον. οἱ δὲ ζῶον σφηκὸς μεῖζον
φερέσβιος· ὁ τὰ πρὸς τὸν βίον φέρων καὶ σώζων, ἢ ζωοποιός
φέρεσκον· ἔφερον
Φέρητος· ὄνομα κύριον
[φέρι· ἄγριε ἢ ἄγριαι]
10. φέριστε· βέλτιστε, κράτιστε, ἐξοχώτατε, ἀγαθέ. [καλλίον. μεῖζον]
φ(έ)ρμια· ἃς ἔνιοι ἀσίλλας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον σπυρίδια
φερνάς· προῖκας, δῶρα νυμφικά, ἀπὸ τοῦ φέρειν φεράς, καὶ πάντα τὰ φερόμενα
φερνή· προίξ, δῶρα νυμφικά
φέροντο· προσεφέροντο
15. φεῤῥεύει· ἀποφέρει
Φερ(ρ)εφάττιον· τόπος ἐν ἀγορᾷ
Φερσεφόνεια· ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον, διὰ τὸν καρπόν, (ἢ) ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄ(ν)ησιν
φερτάζει· φέρει
φέρτατος· ἀγαθώτατος
20. φέρτε· φέρετε, κατὰ συγκοπήν
* φέρτατον· κράτιστον, ἀγαθώτατον. φέριστον, βέλτιστον
φέρτερον· κρεῖσσον, ἀπὸ τοῦ φέρειν βέλτιον

SCR. 95. Eur. Hipp. 75. 96. Hippocr. 1283, 4. 300. Aesch. Sept. 396 Soph. El. 942. 1. Aesch. Sept. 449. 3. *Λ* 578. 5. Hesiod. l. c. Greg. Naz. Carm. II 535. 6. Hesiod. Theog. 693 Antiph. com. fr. I 2 vol. III p. 3. 7. *κ* 108. 8. *Ν* 199 Eur. Alc. 10. 10. *Ζ* 123. 11. Menand. fr. LXIX p. 253. 12. Herod. I 93 Eur. Med. 956. 13. Aesch. Suppl. 979. 14. *κ* 124. 16. Demosth. 1259, 9. 19. *Α* 581. 20. *Ι* 171. 21. *Ρ* 105. 22. *Α* 169.

ADNOT. 97. Suspectum; forte *φορβῆες*. 99. *φερέγγυος· φέρων τὸ βέβαιον ἢ τῷ βεβαίῳ ἐμφερομένους* Cobetus Nov. Lectt. p. 179 post Is. Vossium. 300. *βεβαιότης* cod., em. Musurus. Cf. Greg. Cor. p. 545. 4. *Erant apud veteres inter pedites, qui dicebantur levis armaturae, funditores et ferentarii, qui praecipue in cornibus locabantur et a quibus pugnandi sumebatur exordium* Veget. de re milit. I 20 cum adnot. Godesc. Stewech. p. 51 Sallust. Catil. 60 Plaut. Trinum. II 4, 55. Omisit Musurus. 5. *γάλλῃ ὑπὸ δυσὶ καὶ ἐλαίας* cod., em. Mus. nisi quod *ἐλαίαις* reliquit a Meinek. Philol. XII p. 628 in *ἐλάταις* mutatum. Consentiunt EM. 790, 35. Phot. 645, 8 Suid. Tzetz. Hesiod. opp. 569. 9. Est Latinum *feri ἄγριοι*. 11. *καλλίον μεῖζον* (hoc acc.) e codice revocavit Schowius. Spectant ad *φέρτερον*. 11. Literam deletam supplevit Musurus. *Φέρνια* (de acc. cf. Arcad. p. 119, 28) e Polluc. X 132 Ammon. p. 144 Eustath. 742, 58 correxissem, nisi ordo *φέρμιον* posceret. — *ἀστήλας* cod., em. Kusterus Hemsterhus. Lob. Proll. p. 150. 12. *φερᾶς* cod., em. Mus. 15. *φερτεύει* sine caussa Lobeck. rhem. p. 196. Supra *βεῤῥεύει* habuimus. 16. *Φερεφαττεῖον* Bekk. AG. p. 314, 22 *Φερεφαττίου* Dionys. Halic. de admir. vi Demosth. c. 12. 17. Hinc supplebis EM. 790, 52. — (ἢ) de meo dedi; (ν) Mus. qui literam erasit. 18. Lob. rhem. p. 220. 21. In codice duo sunt glossae, quas ad unam coniunxi.

φέρτρον· φορεῖον. καὶ ἡ τῶν νεκρῶν κλίνη
φέρτρυς· ἆθλος. Θούριοι
φέρων· λαμβάνων
φερώνυμος· ἀληθεύων τῷ ὀνόματι
φετμαῖς· ἐντολαῖς, παραγγελίαις
φεῦ· σχετλιασμοῦ ἐπίῤῥημα
φεύγει· ἀποδιδράσκει, ἀντὶ τοῦ εὐθύνεσθαι, ὡς καὶ φεύγειν κλοπῆς ἢ μοιχείας φαμέν
φευκτά· φεύξιμα
φευκταῖοι· ἀποτρόπαιοι
φεύξεσθαι· φεύγεσθαι
φεῦ φεῦ· ἴσον τῷ οἴμοι
φεψάλυξ· φέψελος, σπινθήρ, ἄνθραξ
Φηγαιεύς· δῆμος Αἰγηΐδος
φήγινος· δρύϊνος
φηγός· ἡ δρῦς
φηδαινής· ἀφρενής
[φηδῶσαι· ἀπατῆσαι. φθεῖραι, ἀπολέσαι]
φηληκόθρεπτον· ὑπὸ ὄλυνθον τῆς συκῆς τεθραμμένον
φήληξ· ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπεμμένον σῦκον
* φῆ· εἶπεν, ἔλεγεν
φηλήτησι· λησταῖς
φῆλον· ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον
φηλωθείς· ἀπατηθείς
φηλωθεῖσα· ἀπατηθεῖσα
φηλώσωμεν· ἀντὶ τοῦ βοήσωμεν
φήματα· ῥήματα. φάσματα
φημασι.μεν· βοήσωμεν
φήμη· ἀκοή, ὀνομασία
φημί· λέγω. ὑπολαμβάνω
φημίζεται· μαντεύεται. λέγει
φῆμις· φήμη, κληδών, φωνή, λόγος

SCR. 23. Σ 236. 24. Α 13. 30. φυκτά Θ 291. 32. Ο 700. 33. Ar. Avv. 162. 34. Ar. Lys. 107. 35. Lysias ap. Harp. s. v. 36. Ε 838. 37. Ζ 237. 41. Ar. Pac. 1165 fr. XXXIX p. 1158. 42. Β 137. 43. Hesiod. opp. 373. 46. κερδοῖ φηλωθεῖσα θοὴ κεμάς poeta ap. Suidan. 50. β 53. 51. Β 129. 53. ξ 239.

ADNOT. 27. Pro (ἐ)φετμαῖς. 31. Defendit Struvius ap. Schneiderum, φευκτέοι HSt. GDindorf. Thes. VIII c. 731 A Meinek. Philol. XII p. 629. 32. φεύγεσθαι quid sit nescio. Forte φυγεῖσθαι, qua forma futuri usus est Sibyllista XI 45. 33. ἴσον τὸ codex, ut solet in hac formula; ἴσον τῷ Mus. 34. De forma φέψελος vid. Hemsterh. ad Thom. M. p. 862, de φεψάλυξ scholl. Ar. Ach. 278 Lys. 107 Aesch. Prom. 362 schol. Lycophr. 178 Eustath. p. 1802, 62. Tertia emergit ex Hesychio ψαλύγων: ψάλυξ, memorata etiam Didymo ap. Choerob. in Theodos. Can. p. 81, 32. 83, 3, et a GDindorfio probabiliter restituta Archilocho: πυρὸς δ' ἔην αὐτῷ ψάλυξ, nisi quod vocabuli αὐτῷ spondeus illegitime pro iambo positus male me habet. Suspicor πυρὸς δ' ἐκίδνατο (vel ἐκίνυτο) ψάλυξ. 38. Non liquet; ἀδηνής = ἄφρων. 39. Imo φηλῶσαι, quod restituit Salmasius. 40. ὄλονθον cod., ὄλυνθον Mus. ἀπὸ ὀλύνθου vel ὀλύνθων recte Palmer. et Perger. 41. ὄλονθος — πεπαμένων cod., em. Mus. 43. AVelsen de Tryphon. p. 97. 44. Male φηλόν Theognost. Can. 61, 11 (Lob. Path. el. p. 123 sq.) Cf. EM. 130, 51. 160, 40 schol. Ar. Pac. 1165. Infra gl. φ 514 φήλῳ μύθῳ abiit in φιλομύθῳ. 47. φημάσωμεν deceptus gl. 49 Is. Vossius et Thes. VIII c. 737 D, φημίσωμεν Palmer. Meinekio potius interpretamentum βοήσωμεν corruptum videtur ex γοη[τεύ]σωμεν; vid. Philol. XII p. 629. Conici possit etiam φωνήσωμεν ad exemplum Eur. Bacch. 1076 φωνή τις ἀνεβόησεν. Sed cf. φήσομαι· — βοήσομαι. 48. Lob. rhem. p. 9, 13. 49. Sic codex, φημάσωμεν Musurus, φήμας ἴωμεν Meinek. Philol. XII p. 629. Cf. gl. 47, cuius si haec aut dittographia est aut varia lectio fluctuabant alicubi libri inter φωνὰς et φήμας ἴωμεν (ὤμεν). 53. φημίς codex.

φῆν· εἶπον, λέγων
φῆνας· δείξας
φηνάσῃς· δειξάσῃς
φήνη· ἀετοῦ εἶδος
φηνόν· λαμπρόν
φήνωσι· δείξωσι
φῆρα· ϑῆρα. εἶπεν
Φῆρες· οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς
φηρία· ϑηρία. Αἰολεῖς
φῆρον· ἡ τῶν ἀρχαίων ϑεῶν τροφή
φῄς· λέγεις. ὑπολαμβάνεις
φῆσϑα· λέγεις. ἔφησϑα
φήσομαι· λέξομαι, βοήσομαι
[φητώ· στρόφιγξ]
φϑαίημεν· φϑάσωμεν
φϑάν· ἔφϑασαν δὲ πολλῷ τοὺς ἱππέας οἱ πεζοί
φϑάνει· καταλαμβάνει, προλαμβάνει
φϑατήσῃ· φϑάσῃ
φϑεί(ει)· ϑνήσκει
* φϑαρτόν· ϑνητόν
Φϑειάδος· Θετταλικῆς
[φϑειμένων· ἀποϑανόντων]
* φϑάνει· ἀναλίσκεται
[φϑεινόπωρον· τροπὴ κατὰ τὸ ϑέρος. ἢ νόσος]

SCR. 54. Σ 326. 57. γ 372. 59. ο 26. 60. Pind. Pyth. IV 211. 61. Β 473. 64. e. g. Soph. OT. 655. 65. Φ 186. 69. Λ 51. 70. Ι 502. 73. Sapient. IX 15. 74. Eur. Hecub. 451. 75. Eur. Hec. 139. Harum glossarum priorem fortasse Didymus in λέξει τραγικῇ posuerat, quamquam mihi ab ipso non esse profectam persuasum est, posteriorem cum aliis Euripideis interpolator inculcavit, de vitio prosodico securus. 67. Aristoteles l. c. 77. Thucyd. II 31.

ADNOT. 54. ἢ λέγω Cyr. 63. 57. 58. Disiunxit Musurus. 58. φανὸν cod., em. Lobeck. Proll. p. 184 post Is. Vossium ope Arcad. 63, 18 Zonar. c. 1804. Huius forma Boeotica videtur φαινόν q. v. 60. Inepte Albertus ϑῆρα εἶπον cum prioribus editionibus. Confundi Φῆρα· ϑῆρα et φῆ ῥα· εἶπον vidit Pearso (Hom. h. Cer. 145). 62. Αἰωλεῖς cod., em. Mus. Ahrens Dial. I p. 42. 63. φῆρος cod., φηρίς Zonar. c. 1804, em. Arcad. 141, 14 (122, 26). Idem Lobeckio Agl. p. 866 Parall. p. 74 Proll. p. 62 videtur Latinum *far* et monosyllabum φῆρ ap. Bekk. III p. 1159. Cf. λολλῶ. 64. φῆς cod. et Apollon. Dysc., φῄς Herodianus. 66. φήξομαι cod., φάσομαι Pind. Nem. IX 100, φήσομαι Palmerius, et sic Cyr. 63; φήσομεν· λέξομεν. βοήσομεν Meinek. Philol. XII p. 629 cui favet Cyr. 39. Idem dubitanter φημίξομαι. 67. Non illustrat Lob. rhem. p. 320. Spectat ad Hom. Il. Ι 404 ἀφήτορος] ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους ἀφήτορος τοῦ στροφέως ἀποδιδόντας καὶ Ζηνόδοτος δὲ οὕτως ἐκδέδεκται. τὸν γὰρ ἑξῆς μετέγραφε νηοῦ Ἀπόλλωνος. Similiter AB p. 259 Bekk. Itaque glossographi (Philetas?) receperunt (ἀ)φήτωρ· στρόφιγξ, sed Zenodotum glossas Homericas non concinnasse ex hoc ipso loco patet. 68. Sic etiam Cyr. 63 φϑαίημεν· φϑάσομεν. φϑαίῃ et φϑαίῃσι etiam Π 861 Κ 346 pro subiunctivis venditant librarii, ubi φϑῇῃ et παραφϑήῃσι scribitur. Hoc φϑαίῃσι sub gl. 371 φϑατήσῃ· φϑάσῃ latere dicerem, nisi impedirer aliis glossis Hesychianis φϑοατήσει· φϑάσει κτήσασϑαι, ψατῆσαι· προειπεῖν, ψατᾶσϑαι· προκαταλαμβάνειν, ψαέναι· φϑάσαι κτίσαι (κτήσασϑαι etiam hic Lobeck. rhem. p. 89. 170) et Aeschyleo καταφϑατέομαι. 72. φϑεῖ cod., suspectum Lob. rhem. p. 16, em. GDindorf. Thes. VIII c. 766 A h. e. φϑίει. 74. Φϑιάδος Cyr. 63 et Musurus. 75. φϑιμένων Cyr. 63 Mus. Cf. φαμένων. 76. φϑάνει cod., φϑίνει· ἀναλίσκεται, quod etiam Vossio ordo poscere videbatur, e Cyr. 11 63 reposuit Bielius; cf. et gl. φ 398. Vereor tamen ne praeter ἀναλίσκεται nihil sit mutandum, sed glossae fons sit Aristot. de gener. I 18 φϑάνει γὰρ ἀναλισκόμενον πᾶν h. e. ἀναλίσκεται. 77. φϑινόπωρον Mus. νόσος, quod Thesauro suspectum est, Cyr. 39 cum φϑινάς (Soph. Ant. 819) iunxit; sed potest ad gl. 378 vel 379 retrahi sic scriptam φϑεῖρα· φϑειρίασις ἢ νόσος.

φθείρ· ὁ τῆς πίτυος καρπός. καὶ μέρη τῆς νεὼς πρὸς τῇ πρύμνῃ. καὶ ἰχθῦς τις

φθεῖρα· φθειρίασις

380. φθείρεται· πλανᾶται. ἀπόλλυται

φθειροκομίδης· φθειρῶν γέμων

* φθείης· φθαρείης

φθειρῶν ὄρος· πιτυῶδες ὄρος, διὰ τὸ πληθύνειν ἐν αὐτῷ πίτυσ[ι]. τῶν γὰρ στροβίλων τὰ ἐντὸς φθεῖρας καλεῖσθαι.

* Φηρσί· Κενταύροις

85. φθείσονται· διαφθαρήσονται

φθῆ· ἔφθασεν

φθήῃ· φθάσῃ πρύτερος

φθῆναι· φθάσαι, προλαβεῖν. [δεῖξαι]

φθήσεται· καταλήψεται. φθάσει [καὶ

90. Φθία· πόλις Θεσσαλίας

φθιακόν· τμητικόν

φθιεῖ· φθίσει

φθίμενοι· θανόντες

φθίμενος· φθαρείς, θανών

95. φθίνα· ἡ ἐρυσίβη. καὶ εἶδος ἐλαίας

φθινὰς ἁμέρα· τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει

φθινάσμασι· φθίσεσι

* φθίναντος· λήγοντος, παυομένου, ἀναλισκομένου

φθίνοντος μηνός· λήγοντος τοῦ μηνός. Φθίνων δὲ μὴν καλεῖται ὁ ἀπὸ εἰκάδος ἕως τριακάδος· μέσος δὲ μὴν ὁ ἀπὸ δεκάδος ἕως εἰκάδος· ἱστάμενος δὲ μὴν ὁ ἀπὸ πρώτης ἕως πέμπτης

400. φθινόντων· φθειρομένων

SCR. 78. Arist. HA. V 31. 80. Soph. El. 234. 81. Comicus? 82. β 368. 83. Β 868. 84. Λ 268. 85. Λ 821. 86. Κ 451. 87. Π 861. 88. Plat. Alcib. I p. 131 E Isocr. p. 58 D. 89. Cf. Isocr. p. 56 D. 90. Λ 155. 92. Soph. El. 1414 ex em. Hermanni, quam firmat Hesychius emendatus. 94. Θ 359 Eur. Tro. 1083. 96. Eur. Heracl. 779. 97. Aesch. Pers. 232. 99. ξ 162. 400. κ 470.

ADNOT. 78. Poll. I 89 *μέσον τοῦ πηδαλίου* sic dici adnotat. De pisce Marcell. Sidet. de pisc. 86 Plin. N. H. XXXII 11, 150 ex emend. Schneideri hist. pisc. natur. p. 27 Bussemak. ad Oppian. schol. p. 659. 79. *φθειρίασιν* Mus. 80. *πλανᾶται*] *abit* Bergler ad Alciphr. I 13 Thes. VIII c. 762 D. *ἀπόλλυται*] *ἀπαλλάττεται*? Moer. Att. p. 395. 81. *Pedicosus*. *Φθειροκομήτης*? 82. Non aoristus est, sed subiunctivus praesentis, qui non nisi semel atque ῑ quidem producto legitur in Hom. Od. β 368, ubi schol. rec. *φθείης ἀπὸ τοῦ φθαρείης κατὰ συγκοπὴν* adnotat et in marg. unius libri adscriptum est *γρ. καὶ διὰ τοῦ ῑ φθίῃς*. Cf. Lob. rhem. p. 16 et GDindorf. Thes. VIII c. 766 D. 83. EM. 792, 43 schol. Hom. Β 868, ubi *Φθιρῶν* probabat Herodianus. 84. *Φθηρσί* Vossius, natum fortasse e *φηρσίν*. 85. Sic cod. Cyr. 63, *φθήσονται* Mus. et Iensius male cum Pearsone ad Ψ 444 referens. 87. *φθείῃ* cod., em. ante Meinek. Philol. XII p. 629 Lobeck. rhem. p. 28 n. 48; idem gl. 85 in rhem. p. 16 recte *φθίσονται* corrigit. 88. *δεῖξαι* ad *φῆναι* pertinere vidit Kusterus. 89. Male Cyr. 63 *φθείσεται· φθάσει ἢ καταλήψεται*. 89. 90. Separavit Iensius, sed male novum articulum a *φθάσει* (correxi) inchoavit, ut *Φθιάς ἢ καὶ Φθία* voluisse videatur. Particula *καὶ* indicio est gl. 390 e marg. accessisse, quod vidit Verweius. 91. Non expedio. *φθισικόν· τηκτικόν* si quid video voluit Guyetus. 92. *φθίῃ* codex; reposui futurum Atticum *φθιεῖ*. 94. *θανείς* cod. 95. Infra *φοίνια· ἐρυσίβη φοίνια· πυρρά*, quas glossas Meinek. Philol. XII p. 626. 627 *φοίνια· πυρρά φοινιάς· ἐρυσίβη* scripsit, coll. Arrhiano ap. Stob. app. flor. I 3, 8, sed nulla huius glossae mentione facta. Eius memoriam resuscitavi in Philol. XIII p. 218, ubi et Lobeckii verba ex rhem. p. 256 attuli haec: *ab ἄνω ἄνη ut φθίνα a φθίνω tanquam labes quaedam stirpium*, et ad explicandam significationem alteram *εἶδος ἐλαίας* memoravi Hesychii gl. *ψινάδες*. Videntur igitur confundi *φθινάς· εἶδος ἐλαίας* et *φθινάς (φοινάς)· ἐρυσίβη*. 96. *τρίτῃ ἱερομηνίαν* Elmsl. ad Eur. Heracl. 779. 98. Ordine requiritur *φθίνοντος*. *καταφθίναντος* e libris nonnullis Herodoti II 123 affert GDindorf.

φθινόπωρον· ὁ ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης αὐγούστου μηνὸς ἕως τῆς πεντεκαιδεκάτης δεκεμβρίου. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας αὐγούστου ἕως πάλιν εἰκοστῆς δευτέρας δεκεμβρίου
φθινύθειν· φθείρεσθαι, τήκεσθαι
φθινύθουσιν· εἰς φθίσιν ἄγουσιν
φθινύουσι· φθείρονται
405. φθίνουσαν· ἐλαττουμένην
Φθῖοι· οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τεταγμένοι
φθίρ· ὁ τῆς πίτυος καρπός
φθῖσα· ἡ λεπτὴ ἀπὸ φθίσεως
φθίσεσθαι· θανεῖν
10. φθισήνορα· ἡ τοὺς ἄνδρας διαφθείρουσα, ἢ τὴν ἀνδρείαν
[φθισκός]· φθισικός
* φθίσει· ἀπολέσει
* φθίσθαι· ὀλέσ(θ)αι
φθισίμβροτος· ἀνθρωποκτόνος, διαφθείρων τοὺς ἄνδρας
15. φθίσων· εἰς φθίσιν ἄξων, [καὶ φθέρσων] καὶ φθερῶν
φθ[ίνο]ῖτο· θάνοι[το] ἢ ἔθανεν
φθιτοί· φθαρτοί, θνητοί, νεκροί. ἢ εἴδωλα
Φθιῶταν· Θετταλικήν
φθογγή· φθέγμα, ἢ φωνή
20. φθόγγος· φθογγή, φωνή, καὶ τὰ ὅμοια
φθόη· φθίσις, φθορά, λύμη
* φθοατήσει· φθάσει κτήσασθαι
φθόϊς· πλακοῦς. καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀληλεσμένα. καὶ τὸ ἀποῤῥέον ψῆγμα τοῦ χρυσίου
φθονεῖς· ζηλοῖς, βασκαίνεις
25. φθονερός· ζηλωτής, ζηλότυπος
φθόνος· πάθος ἐπὶ τῇ τοῦ πέλας εὐπραγίᾳ

SCR 4. Thuc. II 31. 2. *B* 346. 3. *α* 250. 4. *Z* 327? 6. *N* 686. 9. *ν* 384 *T* 329. 10. *B* 833 al. 12. *Z* 407 *X* 61. 13. *I* 246; φθῖσαι *π* 428. 14. *N* 339. 16. *λ* 330. 17. Tragici. 19. *B* 791. 20. *E* 234. 21. Plato Com. fr. II 4 vol. II p. 679 Plat. Legg. XI 916 A Demosth. 1481, 22. 23. Callim. fr. CCCXXXVII Eupol. fr. LXXI p. 570. 24. *α* 346? 25. Menandr. fr. LXX p. 254.

ADNOT. 402. τέκεσθαι cod., em. Guyetus. Cum τηκόμενος iungit Gregor. Naz. Carm. XX 6. 4. φθινύθουσι ex *Z* 327? 6. Φθίοι cod. Cf. Ammon. p. 142. 7. Imo φθείρ. Φθίρ est Endymionis filius. 8. Participium videtur Lobeckio ad Buttmann. Gr. Gr. II p. 317, nisi sit Doricum φθισά pro φθισή, cum ῥυσή comparandum. Prius placet GDindorfio Thes. VIII c. 767 C φθίντων in Soph. Ant. 595 reponenti pro φθιμένων. 10. φθισήνωρ Thes., rectius Pearso in Adverss. p. 683, 15 ἢ τοὺς ἄνδρας διαφθείροντα. 11. φθισικός Thes. praecedentis vocabuli videtur emendatio. Quidni φθισικός· φθοϊκός? cf. Daremberg Arch. des miss. scientif. 1851 p. 150, 10 vel potius φθοϊκός· φθισικός. 12. Conferunt ψίσις· ἀπώλεια. At φθίσει futurum est. 13. Imo ὀλέσθαι cum Thes. VIII c. 767 D aut φθῖσαι· ὀλέσαι. 14. ἀνακτόνος cod., ἀνθρωποκτόνος Musurus, ἀνδροκτόνος Schowius. Φθισίμβρωτος Aldina. 15. Dittographumena delet Thes. c. 767 B. 16. φθίνοιτο· θάνοιτο codex. Caecutiebat hic Thesauri editor novissimus, cum ineptire dicebat Hesychium. Repono suasore ordine literarum φθῖτο· θάνοι ἢ ἔθανε, quorum alterum φθῖτο (ἔφθιτο) accinendum est, prius est optativus Homericus. 18. Imo Φθιωτᾶν ex Eur. Tro. 187, deinde Φθιῶτιν ex Herod. I 56: γῆν τὴν Φθιῶτιν h. e. Θετταλικήν. Aliter sentit Meinck. Philol. XII p. 628. 21. Moeris p. 399 Tim. lex. p. 271 Harp. Phrynich. app. soph. p. 71 Bekk. Arcad. 103, 15. φθοή (sic)· φθορά Cyr. 63. 22. Cf. φθατήσῃ· φθάσῃ, cuius formam Aeolicam dicerem φθοτήσει, nisi *O* praecedentis literae *Θ* videretur dittographia. Vide etiam ψαέναι· φθάσαι κτίσαι, ψατᾶσθαι, ψατῆσαι. 23. φθόϊς an Atticum φθοῖς dederit Diogenianus non liquet; cf. Moer. Att. p. 386 EM. 620, 34 schol. Ar. Plut. 677 schol. Clem. Alex. p. 7. — ψῆγμα τοῦ χρυσίου] Boeckh. C. I. I p. 219 a. n. 145, sub *ΦΟΟΙ* latere vidit *ΦΘΟΙC*. 24. ζηλεῖς cod., em. Mus. 26. πόνος λύπη ἐπὶ Cyr. 63, πάθος. λύπη ἐπὶ Cyr. 39.

φθορά· ὄλεθρος
φθόσις· φθίσις
* φθίδιον· ὀλιγοχρόνιον, ὀλίγον
*φθήρεται· ὀδύρεται
φία· πιονία
φιαρόν· λαμπρόν, καθαρόν
φιαρύνει· λαμπρύνει
φιβάλεως· εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας
[φίβλα· πόρπη], φικίον [περόνη]
Φῖγα· φῖκα. σφίγγα
Φιγάλ(ε)ια· ἀπὸ ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων
φιδάκνη· π[ε]ιθάριον μικρὸν στενόν
φιδίτια· συσσίτια
[Φιδίαι· λιθοξόοι]
[φίδωλος· ἐπιθυμητός]
φίδνα· ῥίζα ἡ Ἀχίλλειος καλουμένη
[φιδρόν· καθαρόν, λαμπρόν, ἁγνόν, ἱλαρόν]

SCR. 27. Thuc. II 47. 32. Alexandrinus poeta? 34. Pherecr. fr. I 2 p. 287. 36. Hesiod. l. c. 39. Cf. ADN.

ADNOT. 28. φθόη· φθίσις vel φθορά· ὄλεθρος [φθόσις] φθίσις Meinek. Phil. XII 628. Mihi nihil mutandum videtur. Φθόσις (e dialecto pro φθύσις, πτύσις) idem est atque φθίσις s. *vomica*. Sic Hippocr. IV p. 580, 16: ἐπὶ πύου πτύσει φθίσις. Notum est Theocriteum (II 62) ἐπιφθύσδω *despuere*, quod apud alios πτύω ψύττω (sputo) φθύζω, apud Paphios σίζω (unde aor. σίαι) sonabat. 29. Infra ψύθιον· ὀλιγοχρόνιον et ψίθυος cod., em. ψύθιος Mus.) ὀλίγη quae formae Syracusanorum propriae videntur. Hic quoque ordine requiri video φθύδιον, quod apud Homerum dicitur μινυνθάδιον. Nam quod Tollio placuit φθοίδιον et ordinem confundit, et posceret interpretationem ὀλίγον χρυσίον. 30. Ordo postulat φθύρεται, quod fortasse non sollicitandum, quamquam adludit ad ὀλοφύρεται· ὀδύρεται q. v. Musurus φθείρεται correxerat. 31. ἴφια· πίονα Ruhnkenius, alii φιαρά·
o
πίονα et Φιά· π ὄνομα (πολίχνη Strab. VIII p. 342). Non viderunt ΦΙΑΠΙΟΝΙΑ esse ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ, absque explicatione positum. 32. Cf. gl. φ 443 EM. 793, 23 Galen. lex. p. 588 schol. Nic. Alex. 91. 387 Phot. Suid. Cyr. 39. 33. Supra φαλύνει et φαρύνει habuimus cum eadem explicatione. Vide Lob. rhem. p. 29 Proll. p. 254. 34. φιβαλέα cod., et EM. 793, 26 vitiosa uterque scriptura deceptus, em. schol. Ar. Ach. 802 Poll. VI 81 Ath. III 75 B. Φιβάλεως etiam Galeno lex. p. 588 restituendum pro φιβάλιος. Cf. Meinek. Com. II p. 364. 35. φικίον Salmasius in φιβλίον mutabat coll. glossis: *fibula*· πόρπη· φιβλίον. Mihi retrahendum videtur ad sequentia et Φίκιον scribendum, quod ap. Suidan etiam Φίγιον ἀκρωτήριον dicitur, h. e. *Sphingis rupes*. 36. Cf. schol. Hesiod. Theog. 326 scut. 32 Bachm. AG. II p. 285 Lob. Parall. p. 104 Path. El. p. 123 Ahrens Dial. I p. 174. Boeotica nominis forma erat Φίξ (gen. Φικός, Φιγός) Macedonica Βίξ (Hesych. Βῖκας· σφίγγας) Attica σφίγξ (vid. Platon. Cratyl. p. 414 B). Accentum codicis paroxytonon in properispomenon mutavi, quamquam Hesiodi etiam libri pro φῖκ' ὀλοὴν praebent σφίκ' σφίγ' σφίγγ'. Huc e gl. 435 retraho φικίον (l. Φίκιον). 37. Φισταλία — Λυκίονος cod., Φιγαλία Palmer. Λυκάονας Mus. 38. [ε] Mus. Cf. Poll. X 74. Idem est πιθάκνη. 39. Compilavit schol. Plat. p. 445. — φιδατία· συσσίτιον cod., φιδίτια· συσσίτια Mus. ut solent recentiores, quorum scriptura probatur Schoemanno antiq. Gr. p. 561 Ahrenti Dial. II p. 85. Verum est φιλίτια, quod amplexi sunt Meinek. ad Antiphan. com. vol. III p. 22, 3 Ph. Lebas. *Inscr. de Morée* fasc. 5 n. 191 p. 120 (33) GDindorf. et BHasius in Thes. VIII c. 832. Hanc scripturam servarunt Xen. resp. Lac. III 5, V 6, codex Parisin. 2023 Aristot. Polit. II 9. 10. 11. rhet. III 10 c. schol., EM. 736, 51 Dionys. AR. II 23 Plut. Lyc. 12 Phot. 553, 4, ubi tamen
δι
codex φιτια. — φιδείτειον· τόπος Cyr. 39. Cf. διαφοιγοιμόρ, et ἀφέδιτος ἡμέρα. 40. φειδίαι Mus. recte sed contra ordinem. ‚Idem error obtinet Boeckh. C. I. vol. I p. 366 et *inscr. in Mém. de l'acad. de St. Peterb.* VIII p. 246.' Hase. 41. Codicis scripturam divinabat Is. Vossius, φειδωλός Mus., ἐπιθυμητής vel ἐπιθυμητικός Scal. Iens. 42. Deest Thes. Supra ἰδανόν· — Ἀχίλλειον ῥιζίον, utrum rectius non liquet. Fortasse utrumque ex ἰδαία ῥίζα Dioscor. δ, μδ' corruptum. 43. Sic codex, φιαρόν Mus. φιερόν Hemsterh. ad Thom. M. p. 863 probante Thes. VIII c. 788 D. Praefero Musuri criticam, nisi φαιδρὸν praestat.

Φίκιον· ὄρος Θηβῶν
φίλα· προσφιλέστατα
φῖλαι· φίλησον
φιλαίμων· φιλῶν τὸ αἷμα
φιλαίτατος· φίλος σφόδρα
φιλαίτιοι· μεμψίμοιροι
φιλαίτιος· μεμψίμοιρος
φιλακριβοῦντες· μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες
φιλακροάμονας· ....
φιλαλήθης· ὁ τὴν ἀλήθειαν φιλῶν
φιλαλληλίαν· οἱ φιλοῦντες ἀλλήλους
φίλαξ· δρῦς, νέος. Ἠλεῖοι
φιλαπεχθημόνως· φιλομίσως, φιλοῦντα μισεῖσθαι
φιλαργυρία· φιλοχρηματία
φίλατο· ἐφίλησεν, ἠγάπησεν
[φιλαυρᾶ· τὰ κακά, τὰ ἄτοπα]
φιλαυτία· τὸ πάντα πρὸς τὰ ἑαυτῷ ἀρέσκοντα πράττειν
φίλαυτοι· οἱ ἑαυτοὺς φιλοῦντες
φιλεῖ· εἴωθεν. ξενίζει, ἢ κατὰ ψυχὴν ἀγαπᾷ
* φιλέεσκεν· ἐξένισεν
[φιλεκήδωτον· κηδεμονικόν]
φιλένδοτος· ἐλεήμων
φιλεύντων· φιλείτωσαν, ὡς τὸ ἔστων ἔστωσαν
φιλέουσα· φιλοῦσα
φιλεργήσασι·
φιλεργοί· οἱ τὸ ἔργον φιλοῦντες
φιλέριδες· οἱ ἀγαπῶντες ἐρίσασθαι
φιλέταιρος· πεφιλημένος
φιλέψιος· φιλοπαίγμων. φιλοπάλαιστρος
φίλη σχίνου· παραφυάς
φίληθεν· ἐφιλήθησαν
φιλήμης· φιλίας

SCR. 44. Hesiod. scut. 33. 45. *Δ* 107. 46. *K* 280. 48. ,*Xen. Hellen. VII* [3, 8]' Sopingus. 50. Aesch. Suppl. 485. 56. Plat. Rep. VI p. 500 B. 57. Diphil. fr. XIV vol. IV p. 421. 58. *Y* 304 Callim. lavacr. Min. 53. 60. Arist. Ethic. IX 8. 61. Ibidem. 62. *I* 342 Hippocrates. 63. *Γ* 388. 66. *ω* 484. 67. *Δ* 196. 72. Plato com. fr. XXXIV vol. II p. 690. 74. *H* 668.

ADNOT. 44. Φικιῶν· προσθηβῶν cod., em. Palmerius ὄρος πρὸς (πρὸ rectius Pearso) Θηβῶν reponendo, ut supersedere possimus Hemsterhusii coniectura: φικτῶν· πρωθήβων coll. σφίγκται. Cf. gl. 435. schol. Lycophr. 1465 Hesiod. Theog. 326 Theognost. 127, 32 Suid. Φίγιον St. Byz. 46. φίλαι cod. 47. φιλώμων τὸ cod., φιλῶν τὸ Mus. 54. φιλαλληλία Albertus, φιλάλληλοι Suicerus. Praestat φιλαλληλίαν· ..... (φιλάλληλοι)· οἱ φιλοῦντες ἀλλήλους. 55. Infra φίνακα· δρῦν. Νέος quod Meinekio in Philol. XII p. 628 ad μίλαξ pertinere videtur, etiamnunc malo ad φίλαξ = ψίλαξ referre, ac pro Ἠλεῖοι non dubito quin ἢ λεῖος corrigi debeat. Infra ψίλακες· λεῖοι, quo cum in Phil. XIII p. 218 comparavi λῖαξ· παῖς ἀρχιγένειος. 56. φιλοῦντας? cf. SCR. 59. φιλαῦρα Aldus, φλαῦρα Musurus. Similis corruptela pessum dedit Cyr. 63; φίλαυρος· ἀναιδής quocum cf. schol. Ar. Pac. 85 φλαῦρον· ἀναιδές (l. ἀηδές). In loco respecto praefixus erat articulus: τὰ φλαῦρα, e. g. τὰ φλαῦρ' ἔπη. 60. τὰ πάντα cod., em. Mus. 62. εἴωθεν Erotian. p. 386. 63. φιλέεσκον cod. Cyr. 63, Mus. φιλέσκον Aldus, em. Iensius. 64. φιλοκηδῆ· τὸν legendum esse monstrat gl. φιλοκηδής· ὁ κηδεμονικός. 65. φιλέντολος cod., em. Ruhnken. et Toup. Em. II p. 492. 66. φιλητωσαν — ἔστησαν cod., em. Mus. 68. 69. Separavi. 71. φιλέτερος cod. φιλέταιρος Mus. cum φίλτερος ordo non admitteret. Φίλ' ἑταῖρε· πεφιλημένε vel φιλαίτερος· προσφιλέστερος Meinek. Philol. XII p. 627. 72. φιλέθιος cod., em. Is. Voss. Eustath. 1831, 2 Append. proverb. V 13 p. 460; φιλοπάλαιστρος alibi non lectum non ausim in φιλοπαίστης mutare. 75. EM. 216, 3 Theognost. 112, 20 Lob. Proll. p. 159.

φίλην· φιλίαν, ἢ τὴν προσφιλεστάτην
φιλήρετμοι· φιλόκωποι, φιλοναῦται
φίλησα· ἐξένισα, ἠγάπησα
φιλήσια· φιλοτήσια, προσφιλῆ
480. φιλησίαις· κλεψοσύναις
φιλήτης· κλέπτης, λῃστής
φιλήτωρ· ἐραστής
φιλητῶν γένος· κλεπτῶν
φίλια· προσφιλέστατα
85. [φι λιάζετο· ἐχωρίσθη αὐτῶν]
[φιλίδα· σύριγγα]
φιλιός· ὁ ἀποτρόπαιος, κατ' εὐφημισμ[ἐν]όν
φίλιπποι· μοιχοί
Φιλιστίδ(ε)ιον· νόμισμά τι
90. φιλίων· ἀντὶ τοῦ φίλτερος, προσφιλέστερος. ἐσχημάτισται δὲ διὰ τὸ μέτρον, ὡς τὸ καλλίων·
ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα
φιλόδικος· φιλοπράγμων
[φιλοδοτεῖν· λεπίδας ἔχοντι]
φιλόθακος· ἀργή
φιλοθεάμων· φιλοθεωρητής
95. φιλοθεάμοσι· φιλοθεωρηταῖς
Φιλοθερσ(ε)ίδης· Φιλοθέρσου παῖς
φίλοιφος· πασχητής
* φίλοι· προσφιλέστατοι
* φιλοκαλία· [φιλοῦσα τὰ σπάστρα
500. * φιλοΐστωρ· φιλῶν ἱστορεῖν
φιλόκαλος· φιλόκοσμος
φιλοκέρτομε· φιλῶν σκώπτειν
φιλοκηδής· ὁ κηδεμονικός
φιλοκνήμιδες· φίλοπλοι
5. φιλοκρινεῖν· διαιρεῖν
φιλοκτέανος· φιλοκτήμων, φιλοχρήματος
φιλοκτεανώτατε· φιλοχρηματώτατε
φιλοκτήμων· φιλοχρήματος
φιλολάμπαδος· ἡ Ἄρτεμις

SCR. 76. *Α* 20. 77. *α* 131. 78. *γ* 207. 82. Cretenses. 83. *φηλητῶν ἄναξ* Rhes. Eur. 217. 85. *Ω* 96. 90. *τ* 350 *ω* 272. 91. Demosth. 1287, 17. 94. Plat. Rep. V p. 475 D. E. 96. 502. ADN. 97. Theocrit. I. 1. 98. *Β* 56. 502. = 496. 3. Arist. fr. CCLXXVIII p. 1222. 7. *Α* 122 (*φιλοκτεανέστατε* Seleucus).

ADNOT. 79. *φιλήσια* suspectum. 80. *κλεπτοσύναις* Musurus sine caussa, cf. Thes. IV c. 1621. Exspectaveris *φηλησίαις*. 81. Imo *φηλήτης*. 82. Cretenses teste Strabone X p. 484. 83. Imo *φηλητῶν*. In editionibus ferebatur: *φιλητῶν· γένος κλεπτῶν*. 85. *φιλιάζετο — αὐτοῦ* cod., *φι λιάζετο* Ruhnkenius, *αὐτῶν* ego correximus. 86. Corrigo *φολίδα*. Infra *φολίς· σύριγξ πολυκάλαμος*. 87. *φίλιος* Sopingus; *ἀφάδιος*? 88. Vide Flor. Christian. ad Aristoph. Lys. 678. 89. (ε) Meinek. Philol. XII p. 628. 90. *φίλτερος — ἐμῶν — δόμα* cod., em. Mus. 92. *φολιδωτῷ* Mus. recte sed invito ordine. 92. 93. Separavit Mus. 90. (ε) Thes. VIII c. 841 D ex admonitione GDindorfii, qui Choerobosci in Theodos. 148, 6 scripturam versus Homerici *χ* 287 monet *Φιλοθερσίτη* fuisse pro *Πολυθερσείδη*. 97. Notum ex Theocr. IV 62 et EM. 241, 44. 531, 24 et Eustath. 1597, 30. *φίλοιφος· πόρνος* Cyr. 39. 99. Interpretationem ad gl. 501 retraho. *Σπάστρα* apud recentiores Graecos *munditiem* significare (Ducang. s. v.) adnotavit Salmasius. Itaque haec aut Diogenianus non scripsit, aut, si scripsit, mutaverim in *τὰ ἐπάρεστα*. *Φίλα· εὐάρεστα* Cyr. 63. 500. Vulgo *φιλίστωρ*. *φιλοΐστωρ* ex uno Theophyl. Simoc. p. 28, 1 affert Thes. 3. Cf. 464. 9. *Τῆς Ἀρτέμιδος* non opus.

φιλολόγος· ἀσκητής. πολυλάλος
φιλολόγος· λαλιός, λάλος
φιλομειδής· φιλόγελως, φιλῶν τὰ μειδιάματα. ἱλαρά
Φιλομηλείδης· οἱ μὲν κύριον ὄνομα. πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύριον δηλοῦται, ὡς Εὐηρίδης, Ἡρακλείδης
[φιλομύθω· πεπλασμένω λόγω]
φίλον· προσφιλές
φιλόνεικος· μάχιμος, φίλερις. Φιλονεικία γὰρ ἡ μάχη
φιλοπευστεῖν· ἀκούειν. μανθάνειν. ἐρωτᾶν
φιλοπευστοῦντα· ἡδέως ἀκούοντα. ἢ ἐρωτῶντα
φιλοποιός· φιλεργός
φιλοπονία(ι)· σπουδαῖα ἔργα
φιλοπόνος· φιλεργός, σπουδαῖος
φιλύπυστος· φιλοπράγμων
φιλόσοφος· ὁ πάντων πειραθείς, φιλομαθής
φιλόστοργος· φιλότεκνος. [Φιλοσόφους τέ φασι Λυδούς, τοὺς κιθαριστὰς καὶ μουσικούς. οἱ ἀρχαῖοι σοφοὺς [καὶ φιλοσόφους] καὶ σοφιστὰς ἔλεγον
φιλόστροφος· εὐμετάβολος
φιλό[σύμ]μαχος· φιλολοίδορος, μάχιμος
φίλος· ὁ προσφιλής
φιλότης· φιλία, ἡ συνουσία
φιλοτησία· πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας
φιλοτήσια ἔργα· ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά
φιλοτιμεῖται· μεγάλα φρονεῖ, ἐπαίρεται, πλουτεῖ
φιλοτιμία· δωρεά. κενοδοξία. πλοῦτος. μεγαλοφροσύνη
φιλότιμος· ὁ φιλῶν τιμᾶν μεγάλως. ἢ θέλων αὐτὸς δοξάζεσθαι
φιλοτιμούμενοι· δαψιλῶς τιμῶντες
φιλοτίμως· φιλοδόξως. πλουσίως. μεγαλοψύχως. δαψιλῶς
φιλοφρονοῦμαι· δεξιῶς καὶ προθύμως εἰσδέχομαι, ἢ ἀποδέχομαι
φιλοφροσύνη· προθυμία, διάθεσις, σπουδή. ἀγάπη. παρὰ τὸ φίλα ἢ φίλια φρονεῖν
φιλοχωρῶν· τὴν χώραν ἀγαπῶν

SCR. 11. Alexid. fr. XVII vol. III p. 512. 12. Γ 424. 13. δ 343 ρ 134. 15. Α 167. 16. Menand. fr. CCCCXC vol. IV p. 330. 27. Α 381. 28. Β 232. 29. Theopomp. com. II p. 804 Alexid. com. fr. III vol. III p. 408. 30. λ 245. 32. κενοδοξία] schol. Eur. Phoen. 535. 33. Eur. Phoen. 570. 35. Demosth. 1389, 23 Xen. Cyr. I 6, 26. 36. Plat. Legg. II 669 B. 37. Plat. Legg. I 628 C. 38. cf. Aristoph. fr. I p. 1005.

ADNOT. 12. φιλῶν τὰ μειδιάματα omittit margo Γ 424. 13. Φιλομηδιαδης cod., em. Iensius; κυρίως in κύριον mutavit Lobeck. Parall. p. 6, Εὐριπίδης in Εὐηρείδης GDindorf. Thes. VIII c. 860 A; denique Ἡρακλείδαις, quod editos obtinebat libros, e Musuri erat conjectura pro Ἡρακλεῖ (cod.; δ supra) h. e. Ἡρακλείδης ut vidit Wesseling. Probab. c. V. p. 47. 14. φήλῳ μύθῳ· πεπλασμένῳ λόγῳ sagacissima coniectura restituit Ruhnkenius. 16. μάχημος cod., em. Mus. 20. φιλοπόνια cod., em. Ruhnken. φιλοπονίαι· σπουδαί. ἐργασίαι Cyr. 63. 22. φιλοπίστη cod., φιλόπυστος Mus. Forte φιλοπεύστῃ· φιλοπράγμονι, vel potius cum Cyr. 63 φιλοπευστεῖ· φιλοπραγμόνως (ἐρωτᾷ). 23. περασθείς cod., πειραθείς Mus., πειρασθείς Cyr. 63 Marin. Cyr. 39. Itaque non probo coniecturam Meinek. Philol. XII p. 727 φιλόσοφος· φιλομαθής. φιλόστοργος· φιλότεκνος, ὁ παίδων ἐρασθείς. 23. 24. Separavit Heinsius. 24. δέ φασι Mus. — ἀοιδοὺς pro λυδοὺς Ruhnkenius sine caussa mihi proposuisse videtur. — σοφοὺς τοὺς φιλόσοφους vel σοφοὺς [καὶ φιλοσόφους] Thes. VIII c. 884 D. Malim φασὶ νῦν τοὺς et οὓς οἱ ἀρχαῖοι σοφοὺς καὶ σοφιστὰς ἔλεγον. Οἱ ἀρχαῖοι sunt Cratinus alii. Verba καὶ φιλοσόφους fortasse ad seq. gl. retrahenda et καὶ φιλοστρόφους ὁμοίως legenda sunt. 25. Poll. VI 168. 26. [σύμ] Ruhnkenius. 33. μεγάλως θέλων ἢ αὐτὸς δοξάζεται cod., em. Mus. 37. διάθησις cod., em. Salmas. 38. Supra ἐμφιλοχωρεῖ.

φιλοψεύστης· ὁ τὸ ψεῦδος φιλῶν
540. φιλόψυχον· ἄψυχον
φίλτατα· τὰ ὄμματα καὶ προσφιλέστατα
φίλτατοι· φιλικώτατοι
φίλτρον· φιλία
φίλυδρα· (ἅ) φιλεῖ τὸ ὕδωρ
45. φιλύρινον· ἀσθενές
φιλυρόν· εὐῶδες. [ἐλαφρόν
Φιλωνίδας· ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ φιλεῖν Φιλωνίδης
φίλως· ἡδέως
φίλως χ' ὁρόωτε· ἡδέως ἂν βλέποιτε
50. Φιλώψ· κρήνη. ἢ φίλος
φιλωτερίς· καστεναία
* φιλώτατα· φίλτατα
* φιλώτατος· φίλτατος
φίμα· κημός, παραστόμιον, φιμός
55. φιμοῖ· δεσμεύει. ἐμφράττει. ἄγχει. ἐπιστομίζει
φιμοῖ· δεσμοῖ
φιμοῦν· δεσμεύειν, καὶ τὰ ὅμοια
φίν· αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς
φίνακα· δρῦν
60. φίνηται· συντιθῇ
φίσκος· δημόσιον, ταμεῖον πολύχρημον
φισκοσυνήγορος· ὁ ταμιείων συνήγορος
φίτρον· μέτρον. μάταιον. ῥάδιον. καὶ τὸ μέσον τοῦ ῥινίου, τὸ κοῖλον. καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ξύλου, παρὰ τὸ φύεσθαι

SCR. 39. *M* 164? 40. Eur. Phoen. 600. 41. *N* 249. 42. *I* 198. 45. cf. Ar. Av. 1377. 47. *Φιλωνίδης* Theopomp. comic. fr. I p. 793. 49. *Δ* 347. 58. Callim. fr. CLXXVIII; h. Dian. 125. 213 Sophron. fr. 83 Ahr. Homero *Λ* 75 etiam intulerunt. 63. *φιτρῶν* *M* 29, sed *δίχροον φιτρὸν δειραμένη* Callimachus. Vocabulum Amathusiorum esse adnotat Eustath. 890, 62.

ADNOT. 39. *φιλοψευδὴς* ex Hom. Il. *M* 164? 40. *εὔψυχον* cod., em. Ruhnken. 44. *φιλύδρα* cod., *φιλυδριᾶ* Mus. haud dubie e Cyrillis Suid. Phot. EM. 795, 2. Sed in Cyr. 63 non legitur *φιλυδρίας· φιλῶν τὸ ὕδωρ* quae Vossii correctio est sed *φιλεῖ τὸ ὕδωρ*, ut ap. Hesychium. *Φίλυδρα* recte GDindorf. Thes. c. 911 B, (ἅ) mea est coniectura, quae nititur loco Theophr. HPl. VII 5. 45. Huc e gl. seq. retraho *ἐλαφρόν*. Cf. Euphron. schol. in Ar. Avv. 1377. 46. *φιαρόν* Adr. Heringa Obsc. c. 31 p. 275. Cave *φίλτρον· ἐπῳδάς*, corrigas. Tenemus enim hic vocabuli *σφειδρόν* formam Laconicam, si quidem verum est quod supra tradidit *σφειδρόν· καθαρὸν εὐῶδες*. Infra *ψιαρόν· εὐῶδες*. 47. *Δωρικῶς* Ruhnken. *Φιλωνᾶς· ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ* [*φιλεῖν*, (hoc enim om. Mus.)] *Φιλωνίδης* Is. Voss. et THemsterh. in auctar. emendd. probante Thes. VIII c. 913 C. Latet aliud. Nam *Φιλωνίδης* novus videtur articulus, ut huius glossae interpretatio exeat in *φιλεῖν* (*Φίλων*? *Φιλῖνος*?). 50. Supra habuimus *Ἀλόπη· κρήνη ἐν Ἐλευσῖνι ἥτις Φιλότης ἐκαλεῖτο*. Itaque *ἢ φίλος* videri possit glossae *Φίλωψ* aut varia lectio aut emendatio, licet emendatione *ἢ Φιλότης* et ipsa indigens. Certe *Φίλωψ* ordinem confundit. 51. Illustrat Meinek. Philol. XII p. 627. 28, qui *καστανέα* quoque proponit. 52. 53. Ponit EM. 795, 10, sed reicit Planudes Bachmanni II 73, 5. Callimachi fr. CXLVI exemit Meinek. ad St. Byz. p. 667. Ordini h. l. non conveniunt. 54. Imo *φιμά* quo plurali heteroclito usam esse Anyten Anthol. Pal. VI 312 adnotat Thes., nisi *φιμός* quod in fine explicationis legitur correctio sit glossae *φίμα* (sic). 56. *φιμοί· δεσμοί* Stanlei. ad Aesch. Sept. 469. 58. *φῖν* cod., em. Musur. Est Laconica forma pronominis *σφίν* teste EM. 702, 42. Infra habebimus *ψίν· αὐτοῖς αὐταῖς*, qua Syracusanos et Sophronem usos esse constat ex Apoll. Dysc. de pron. p. 126 B. 59. Cf. *φίλαξ*, unde abiecto digammo natum est *ἴλαξ*, q. v. (*ilex*). 60. Corruptum est, si quid video e *σφιγκται* (*ἔσφιγκται*)· *συντέθειται*, vel simili quadam forma. 63. *κορμός* poscit *φιτρός* vel certe accentum in ultima *φιτρόν*. *τὸ κοῖλον* refero ad *φίλτρον* h. e. cavitas quae superiori labro inest, *lacuna*, qua de cf. Polluc. II 92. Hinc fortasse cavitates etiam inter singulos limae denticulos *φίλτρα* ob similitudinem dictae, nisi malis *τὸ μέσον τοῦ ἄνω χείλους ὑπὸ τῶν ῥινῶν τὸ κοῖλον*. Reliqua obscura sunt.

φῖτυ· φυτόν, φύτευμα
φίτυμα· τέκνον, γέννημα
φιτύσατο· ἐγέννησεν
φλᾷ· θλᾷ, μαλάττει, συντρίβει
φλαδιᾶν· θλαδιᾶν, μαλάττειν, τύπτειν
φλᾶν· μαλάσσειν πληγαῖς
φλανύσσει· φλυαρεῖ, ληρεῖ
* φλασμός· τῦφος
..φλασμένος· τετυφωμένος
φλάσας· θλάσας
φ(λ)αυρικῶς· ἀηδῶς
φ(λ)αῦρα· φαῦλα, κακά, πονηρά, κοῦφα, ἀσθενῆ
φλέβαι· νεῦρά τινα αἵματος δεκτικά
* φίλιππος· στόμα χειρῶν, ἢ λαμπάδος
φλέγει· καίει. λαμπρύνει
[Φλέγεια· ἡ νῦν Πελλήνη]
φλέγεται· καίεται. λαμπρύνεται
φλέγμα· φλόξ, καῦσος, παρὰ τὸ φλέγειν
φλεγμαίνει· ὀγκοῦται, φυσοῦται
φλεγματίς· ἡ φλέγματα ἔχουσα
φλεγματόεν ἔκρηγμα·.τῆς φλογός
φλεγμός· τὸ αἷμα
φλέγος· τὸ φλέγμα
Φλεγύαι· ἔθνος ὑβριστικὸν καὶ ἀσεβές
φλεγύας· ἀετὸς ξανθός, ὀξύς
* φλέγωμεν· καίωμεν. λαμπρύνωμεν
φλεγυρά· ὑβριστική. λαμπρά
* φλέγουσι· βλάπτουσι
φλεγυροῦ· βλαβεροῦ
φλεδονεῖ· ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ. καὶ φλεδονεύεσθαι τὰ αὐτά

SCR. 64. Eupol. com. fr. VIII p. 442 Aristoph. fr. I p. 1065 Soph. fr. 816. 65. Aesch. Ag. 1281. 66. Hesiod. Theog. 986. 73. Hippocr. 265, 47. 78. *Φ* 13 e. c. Soph. Ai. 213. 79. *Φ* 365. 81. *Φ* 337. 82. Aristot. HA VIII 21. 85. Thespis. 87. *N* 302. 88. Hesiod. Scut. 134. 90. Ar. Ach. 665 Toupius Em. III 301 ad Cratin. fr. II 1 p. 44 referebat.

ADNOT. 64. Eustath. 1291, 26 schol. Plat. p. 445 EM. 795, 32. 66. Vid. ἐφίτυσε. 68. H. e. *contundere velle*. Qualia cum Hesychius soleat per θέλω (φλᾷν) interpretari, malo φλᾷν· διαθλᾶν, διαμαλάττειν. 70. A φλῆνος = φλᾶνος, ut πλανύσσω a πλάνος, βανύσσω a βανός (h. e. μωρός). Vide Lobeck. rhem. p. 246 Proll. p. 89. Simile est Ionicum φληνύω vel φληνίω ap. Hippocr. Galen. Lex. p. 590. 71. Lob. rhem. p. 9 p. 52. 72. Sine mendi suspicione utitur Lob. rhem. p. 9 Proll. p. 288, recte Meinek. Theocr. p. 297 corrigit πεφλασμένος praeeuntibus HSt. et Heinsio. 74. φαυλικῶς cod., em. Is. Vossius. 75. φαῦρα cod., em. VVDD. 76. φλέβας Heinsius, φλέβες Tollius, recte. Nihili enim est φλέβα, quamquam accusativi φλέβαν exempla tria collegit Lobeck. Parall. p. 145 Galen. XVI p. 29 Kuehn Soran. de mulicbr. c. 22 p. 69 Oribas. 44 p. 58 Bussemak. 77. Sic etiam cod. reg. nom. Hebr. p. 115 ed. Martin. Conf. ex Eucherio Casaub. Exercc. XIII § 11. Hieronym. et ex eo Isidor. Orig. VII 9: *Philippus os lampadarum sive manuum.* Wesseling. Vidit etiam Sopingus ex פה et לפד compositum esse. 79. Imo Φλέγρα· ἡ νῦν Παλλήνη e St. Byz. s. v. 82. Supra πεφυσιωμένους· ὠγκωμένους. Forma φυσοῦται recentiorum propria utitur noster etiam s. v. πρίεται. φλεγμαινόντων· φυσόντων Cyr. 63. 83. φλέγματις cod. Mus. φλεγματίς Guyetus; φλέγματι error Aldi. 85. Bentl. epist. ad Mill. p. 491 Lob. rhem. p. 282. 88. EM. 795, 55 Suid. Eustath. p. 933, 26. 89. φλέγυμεν ordo. 90. De λαμπρά vid. schol. Ar. Ach. 665; ὑβριστική referunt ad φλεγιᾶν· ὑβρίζειν quo verbo Phocaenses usos esse tradit Eustathius ad *N* 301. 91. Ordo φλέγυσι, quod Φλέγυσι scribendum. 93. EM. 796, 3 Zonar.

φλεδονώδη· φλύαρα, ληρώδη
φλέδων· φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης
φλεῖ· γέμει. εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ
* φλέβηα· φλυαρία
φλέξαι· κατακαῦσαι
φλεξεντιής· ἱππικὴ τάξις παρὰ Ῥωμαίοις
φλέοντας· φιλοῦντας, ἢ φλυαροῦντας
φλεός· βασκανία. φθορά. καὶ ὁ αἴλιος φλοιός
φλέψ· μώλωψ. καὶ τὸ ἀναλογοῦν τῷ σώματι
Φλέω(ς)· Διονύσου ἱερόν
φληδῶντα· ληροῦντα
φληναφᾷ· φλυαρεῖ, μωρολογεῖ
φληναφοι· μωρολόγοι
φλήναφος· φλύαρος, λῆρος, μωρολόγος
φληναφῶντα· φλυαροῦντα
[φλῆφος· φλύαρος]
φλιαρά· χλιαρά
φλιᾶς· τῆς θύρας παραστάδος
* Αλίαισμος
φλιδᾶν· σήπεσθαι
φλιδάνει· διαπίπτει, διαρρεῖ
φλιδιόωντο· διε(σ)πῶντο. ἐτέμνοντο

SCR. 94. Hippocr. p. 1137 a ex em. Littrei vol. V p. 186. 95. Xenophanes Ath. XI p. 462 E ex em. Scaligeri. — Aesch. Ag. 1195. 601. ἔλειος φλοῦς] Arist. fr. IV p. 954. 5. ADN. 7. Menand. fr. II 3 p. 101. 11. Theocr. II 60 (Exod. XII 22). 12. Hippocr. 308, 31.

ADNOT. 94. Erotian. lex. p. 380 Galen. lex. 590 unde etiam hic malim φλεδονώδεα. 95. Confundit φλεδών· φλυαρία et φλέδων· ἀλαζών, εὐήθης Cf. Theognost. p. 31, 33 Zonar. EM. 796, 3 Galen. p. 590 Eustath. 1431, 49 Lobeck. ad Soph. Ai. p. 169. 97. Non expedio, φλέβια· νευρία non latere videtur. Quod vero ordine exigitur φλενά· φλύαρα, licet EM. 796, 9 confirmari posse videatur, incertius est, quam quod in textu reponatur. Nam φλενός illud ficto similius est. 99. Om. Mus. Φλεξεντίς vel Φλεξέντεις Meinck. Philol. XII p. 628, qui *flexentes* sive *flexuntes* intellegendos esse monet, locisque de flexentibus, apud Silligium ad Plin. HN. XXXIII 2, 9 collectis, addi iubet hanc glossam et Granii Liciniani fragm. 4, 20. 600. Explicationes suspectae. Priorem φλύοντας scribit Arnaldus Lectt. Gr. p. 131, ληροῦντας Guyetus; at haec etiam ad φλέδονας potius spectarent, quam ad φλέοντας. 1. φλέος Theognost. 49, 6. a Thes. praetermissus, ubi scriptura per ŏ iuxta cum accentu ipso canone vindicatur. Simile est φλύος quod Archilochus teste Eustathio 1746, 8 pro φλυαρία usurpavit. Altera interpretatio, quam HSt. ἔλειος φλοιός scribit, ad φλέως, in codicibus saepius φλεώς exaratum, spectare videtur, neque ausim ἀλίφλοιος. Bekk. Anecd. I p. 70: φλέως τὸ ἐν ἕλεσι φυτόν. Pro φλοιός non liquet utrum φλόμος an φλοῦς scribendum sit, quamquam fieri potuit, ut recentiores φλοῦς et φλοιός confunderent. 3. (ς) Guyetus, ut Φλέως sit genetivus voc. Φλεύς ab Herodiano memorati πμλ. 6, 10 Arcad. 126, 1 EM. 189, 44 Choerob. in Theodos. 209, 9 in Psalm. 70, 7. Alia forma est Φλῖος ap. EM. 539, 33 et p. 2226 ed. Gaisf., reddenda schol. in Apoll. Rhod. I 115 pro Φλιοῦς et fortasse Plut. Mor. p. 683 E pro Φλοίῳ, nisi Φλοῖος et Φλοιά eadem necessitudine coniuncti erant, ut Κόρος et Κόρη. Forma nihili videtur Φλεών apud Aelian. VII III 41, quam nollem amplexus esset Gerhardus Myth. § 447, 1 a. Idem est Etruscorum *Phuphluns* (Gerhard § 438, 2 f male interpretatus est Populonius), ad formam quod attinet comparandus cum Thessalorum Ἄπλουνι et Ἀπλοῦν in CI. 1766. 1767 Plat. Cratyl. p. 405 C. 4. φλυδῶντα HSt., φλέδονα alii. 5. φληνάφα· φλυάρει, μωρολόγει Bernhardyus post Dobraeum referens ad Ar. Nubb. 1475. 6. Sumpta sunt e Moer. Att. p. 384. Cf. Poll. VI 119 EM. 795, 42. 8. Poll. VI 119. 9. φλῆνος Salmasius coll. EM. 796, 9, ubi φληνός legitur cum pravo accentu. Addo φλήμως (sic)· φλυαρήσας e Cyr. 63. At vereor ne φληνός forma sit ficticia et h. l. reponendum φλή(να)φος. 10. Lobeck. rhem. p. 31. Vide διαχρόν et λιαρόν· χλιαρόν. 11. φλίας — παραστάδαι cod., em. Mus. 12. 13. Separavit et φλιαισμός scripsit Mus., sed mutato consilio delevit. Debebat φλιαῖς· ὁμοίως (Bio idyll. I 87). 12. Sic etiam Erotian. lex. Hipp. p. 384 (cod. Vindob. φλυδᾶν q. v. infra 652). Cf. de hac et sqq. gl. ἔφαιδον et ἔφλιδεν. 14. διέποντο cod., διεσπῶντο Guyetus et Lobeck.

φλιδόνες· τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σπάσματα, καὶ ῥυτίδες. τινὲς δὲ σφυγμοί
φλιδόωσα· ῥηγνυμένη
φλίεθος· καρποφόρος
φλίη· πρόθυρον, ἢ παραστὰς τῆς θύρας
φλιοῦς· ἡ τῶν καρπῶν ἔκχυσις
φλίψεται· ἀποθλιβήσεται
φλῖψις· θλῖψις
φλόγα· φλογερόν
φλογερόν· θερμόν, λαμπρόν
(φ)λόγε(α)· λαμπρά, φλογώδη
φλογίδες· κρέα ὀπτά. διὰ τὸ φλογίζεσθαι
* φλεγμονή· ὄγκος πορώδης συῤῥυέντων ἐπὶ τὸ ἀσθενῆσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσιν θερμασίᾳ φλεγόντων τὸ πεπονθός
φλογίδια· αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι
φλογίνη· καυστική
φλογίσει· καύσει
φλογμός· καῦσος, [βρασμός,] καύσων, φλογισμός
φλογμῷ· κατακαύσει, καταφλέξει
φλογόδερπνοι· ἄνθρακες
φλογῶδες· καυστικόν
φλογόλευκον· ἐρυθρόλευκον
φλογώματα· τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα
Φλοιά· τὴν Κόρην τὴν θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες
φλοιδιᾶν· πεπρῆσθαι
φλοιδούμενος· ταραττόμενος
φλοινόν· φλοιόν
φλοιόν· τὸ λέπος τοῦ ξύλου
φλοῖ(σ)βος· τάραχος. ἀφρός. ταραχή
φλόμος· πόα τις, ᾗ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίου χρῶνται. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θρυαλλίς
φλονίδες· λεπίδες
φλόξ· ἡ τοῦ πυρός. καὶ ἄνθος τι

SCR. 16. Nicand. Ther. 363. 18. *ρ* 221 respici putanti Iensio non accedo. 20. *ρ* 221. 23. Eur. Hel. 1137. 24. *E* 745. 25. Archipp. com. fr. II vol. II p. 717. 28. Genes. III 24 *φλογίνην* respicit Cyr. 63, nominativus *φλογίνη* ad Greg. Naz. verba II p. 251 C referendus. 29. Psalm. XCVI 3. 30. Eur. Hel. 1177. 31. Eur. Hec. 74. 33. ADN. 38. ADN. 40. *A* 237 (Sapient. lib. XIII 11). 41. Homerus passim. 42. Cratin. fr. CXXXV 215 Eupol. fr. I 5 p. 426. 44. *Θ* 135.

ADNOT. 17. *Φλῖος· θεὸς κ.?—φλιερός· κ.* Meineke. 18. *ἡ πτὰς* cod., *ἡ παραστάς* Mus. 19. *φλίουσ' ὀπώρα?* Cf. Antimach. fr. XL p. 61 Stoll. 22. Nisi *φλογερόν* e seqq. iteratum est, interpretatus videtur *φλόγα πήματος· φλογερὸν πῆμα* Soph. OT. 166. 24. *λόγε* cod., em. Mus. 25. Ath. XIV 656 B Poll. VI 55. 27. *κεγχρίδαις* cod., em. Mus. 28. *φλογίνην· πυρίνην καυστικήν* Cyr. 63. 29. *φλογιεῖ?* 30. *καῦσον* cod., *καύσων* Mus. *βρασμός* ad *φλοιμός* h. e. *φλοῖσβος* pertinet. 32. *φλογότερπνοι* Pearso et Meineke. An *φλογὸς δεῖπνον?* 33. Ordo poscit *φλογοειδές*. Sed cum *φλογῶδες* sit Hippocratea vox (p. 118 G) malim gl. 33. 34 invertere ordinem. 34. Pollux VII 129. 36. *Φλοιάν* Mus. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 402 rhem. p. 31, qui recte componit cum Cerere *Χλόῃ* et Libero *Φλίῳ* vel *Φλοίῳ*. *Φλοιά* est Libera, cui sacra erant mala Punica, ab Empedocle *μῆλα ὑπέρφλοια* dicta. Cf. *Φλέως*. 37. Probum censet Bast. Greg. Cor. p. 229. 38. *καιόμενος βρασσόμενος* Zonar. c. 1815, *φλογιζόμενος φλεγόμενος* schol. Lycophr. 35 Cyr. 63 bis. 39. Thesauro VIII c. 950 explicatio voc. *φλόϊνον* (sic enim corrigi iubet *φλοινόν*) excidisse videtur, et quod additur *φλοιόν* ex lemmate proximae glossae illatum. At saepius dicere memini epenthesin literae *ν* esse Laconicam. Cf. *ποινά*. 41. (*σ*) Mus. 42. *ἀντιελλυχνίῳ* cod., em. Mus. 43. Pro *φολίδες*. Metathesin statuit Lob. Path. El. p. 514. 44. Theophr. HPl. VI 6, 2 Plin. HN. XXI 30 Fraas synops. flor. class. p. 106.

645. *φλουάζει·* φλυαρεῖ, ληρεῖ
φλοῦκτος· εἶδος ῥοφήματος
φλοῦς· φλοιός, λεπύχανον, λεπυρόν
[*φλυάκια·* τὰ ψυδράκια]
φλύαξ· μέθυσος, μεθυ[α]στής. γελοιαστής
50. *φλύαρος·* φαῦλος, εὐήθης
φλυάσσει· φλυαρεῖ. φλύει
φλυδᾶν· διαχεῖσθει
Φλυεῖς· δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς
φλύζει· ἀναζεῖ
55. *φλύζειν·* ἀναζεῖν, φλύζεσθαι
Φλυήσιος· ὁ Ἑρμῆς. καὶ μήν τις
φλυκτά· κακά, σχέτλια
φλύκταινα· τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι
φλύον· βιβλίον. καθαρόν
60. *φλύσει·* ἀποβαλεῖ. ἐμέσει. ζέσει
φλυσός· στυβή. οἱ δὲ φλοιός
φλύσσει· ἐρυγγάνει
φλυσ(σ)ῶσα· μαινομένη
* *φοβεῖται·* φεύγει. κνίζεται
65. *φόα·* ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι
φοβεῖ· κνίζει. διώκει
φοβερόν· δειλόν, ἔμφοβον
φοβερόν· δηλητήριον
φοβεύμενος· διωκόμενος
70. *φόβη·* κόμη. χαίτη, θρίξ. οἱ δὲ ἐκτενισμένη, ἀπὸ τοῦ φοίβου, ὅ ἐστι καθαροῦ
φοβῆσαι· ῥῖψαι
* *φόβος·* φυγή
φοβήσας· ἔνθουν ποιήσας
φοβηθείς· εἰς φυγὴν τραπείς
75. *φοίβα·* ἀγὼν δρόμου
φοιβάζει· μαντεύεται

SCR. 48. Hippocr. p. 133 E 401, 7. 50. Menand. fr. 14, 2 p. 236. 52. Hippocr. p. 308, 31. 58. Thuc. II 49. 64. *E* 140. 66. *Π* 689 Soph. OT. 296. 67. Pherecr. fr. LXI p. 354 et Thucyd. VI 55 teste Photio. 68. Ar. Pac. 1101. 69. *Θ* 149. 70. Aesch. Cho. 188 Soph. El. 459. 71. *P* 505. 72. *Δ* 440. 74. *Z* 135.

ADNOT. 45. Ahrens Dial. II p. 126 recte statuit Laconicam esse formam verbi *φλυάσσει*, q. v. Cf. etiam *λυττεῖ* et Ruhnken. epist. crit. p. 87. 46. Cf. *λοῦκα* et *ῥουβοτός*. 48. Male pro *φλυζάκια*, quae sunt *pustulae bullae in modum exsurgentes*. Galen. lex. p. 592. 49. [α] Iungerm. Poll. p. 1133 n. 83 IX 149. Priores significationes ad —*φλυξ* referendae sunt. 51. Lob. rhem. p. 204. Cf. gl. 645 et 663. 52. Est varia lectio pro *φλιδᾶν*, quod vide (612). *Διαχεῖσθαι* ap. Erotian. p. 384 male in *διϊκνεῖσθαι* abiit. Vide Lobeck. rhem. p. 31. 53. *Φλύεις* codex. Cecropidi adscribit St. Byz. cum aliis. Sed recentiore tempore adscriptus erat hic pagus Ptolemaidi; cf. schol. Ar. Vespp. 234 Spon. inscr. p. 45 Clinton. fast. Att. I p. 246 Boeckh. C. I. I p. 309 A. Si glossa e scriptore optimae aetatis petita esset, compareret etiam ni fallor terminatio Attica *Φλυῆς*, quam, ut alibi poscit literarum series, ita h. l. excludit. 56. *Φλιάσιος* ap. St. Byz. Cf. Hermann. *Gr. Monatsk.* p. 80. 57. Infra *φύκα·* *σχέτλια, οὐκ ἀνεκτά*. Vide adnot. ad *λυκτά·* *οὐκ ἀνεκτά*, quod *ἀλυκτά* esse volunt. 59. Coniciunt *φλοιόν·* *βύβλον*. Non liquet. 61. *στοίβη* Mus. Cf. *φατός*. 62. *φλύσει·* *ἐρυγγανεῖ*? Cf. Lob. rhem. p. 101. 63. (σ) Guyetus et Lobeck. Path. El. p. 136 coll. Nic. Ther. 214, qui in incerto relinquit, utrum sit pro *λυσσῶσα* an pro *φλύειν* = *φλυαρεῖν*. 65. *φῶδα* Voss. et Thes. VIII c. 961 A *φοαί* Lobeck. rhem. p. 34, 28 p. 52. 67. Poll. V 124. 73. *φοιβήσας* Pearso. 75. Supra *τριῶλαξ·* *ἀγὼν παρθένων δρόμου*. 76. Etiam *φοιβάομαι·* *μαντεύομαι* agnoscit schol. Barocc. Soph. Ai. 330.

φοιβαζόντων· προλεγόντων
φοιβᾶναι· λαμπρῦναι. μαντεύσασθαι. κοσμῆσαι. καθᾶραι. ἁγνίσαι. καὶ φοιβάσαι ὁμοίως
φοιβᾶσθαι· καθαίρε[ῖ]σθαι
680. φοιβητεύειν· χρησμῳδεῖν
φοιβήτρια· καθάρτρια
φοῖβοι· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν. οἱ δὲ καθαρούς
φοῖβος· καθαρός, λαμπρός, ἁγνός, ἀμίαντος
φοίνια· πυῤῥά
85. φοινιά(ς)· ἐρυσίβη
* φοίνικι· ἐρυθρῷ βάμματι
Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα· ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον
Φοινικίοις γράμμασι· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι
[Φοινικήϊ(α) γράμματα· ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονός φασιν ὠνομάσθαι αὐτά
90. * φοιν(ή)εντα· λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησί. οἱ δὲ φόνιον, ἢ ἐρυθρὸν τῷ χρώματι, ἢ καταπληκτικόν, ἢ φονευτικόν
φοινικάδες· αἱ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων
Φοίνικες· γένος τι Ἀθήνησιν
Φοινικκία· Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικός τινος……
[φοινικέγκτον· ἀπατηλόν]

SCR. 86. Δ 141. 87. Com. fr. anon. CLXXIX vol. IV p. 648 Trag. adesp. fr. 214 p. 686. 88. Soph. fr. 46 p. 194 Nck. 89. Scamo Mitylenaeus. 90. Μ 202. 92. Dinarchi exstabat διαδικασία Φαληρέων πρὸς Φοίνικας ὑπὲρ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ποσειδῶνος.

ADNOT. 78. Cf. EM. 797, 7. Male codex φοιβάναι· λαμπρύναι — καθάραι. 79. [ῖ] HSt. alii. 81. φοιβάστρια Theognost. 25, 33. 82. φόβοι — δυσόδων cod., φόβοι — δυσωδῶν Mus., em. Valcken. ad Ammon. p. 149 confundi φοῖτοι cum φοῖβοι animadvertens. 84. 85. Φοίνια· ἐρυσίβη. Φοίνια· πυρρά (cf. gl. 698) codex. At φοινάς· ἐρυσίβη Theognost. 25, 30; noster supra φθίνα· ἐρυσίβη καὶ εἶδος ἐλαίας. Videtur igitur Diogenianus aut φοινάς (φθινάς)· ἐρυσίβη. φοίνια· πυῤῥά, aut hoc ipsum, quod Meinekius in Philol. XII p. 627 proposuit et ego exprimendum curavi, in ordinem recepisse. Idem vero sequentes glossas non eo, quo nunc leguntur, ordine scripserat, sed hoc quem infra posui: φοινικάδες. φοινικελίκτην κτλ. Φοίνικες. Φοινικήϊα (Φοινικήια γράμματα). φοινικήϊον. φοινικίδες. Φοινικίοις γράμμασι. φοινικιστής, omissis spuriis φοίνικι. φοινήεντα. φοινικέγκτον. 86. φοινικελίκτην — ἀπατηλ. καὶ κάπηλ.. cod., ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον corr. Mus. qui literas plures expunxit. Infra φοινίκεγκτον. ἀπατηλόν, φοινικελίκτης Suid., φοινικεληκτης· ὁ ἀπατηλός Theognost. 25, 32. Originem nominis Toupius repetit ab Hom. Od. ξ 288 et verbis poetae, ut GDindorfio in Thes. VIII 973 C videtur, tragici addit κάπηλον. Dindorfius ipse in incerto relinquit utrum φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα per ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον interpretatus sit, an scribendum sit φοινικελίκτην καὶ λόγων κάπηλον· ἀπατηλὸν καὶ ἀλαζόνα. Meinek. Com. V p. 120 suasit Φοίνιχ' ἑλικτήν vel ἑλικτόν. Vide etiam Cobet Nov. Lectt. Mihi χ pro κ non admodum necessarium videtur comparanti ἱμαντελιγμός Poll. IX 118. 88. ἐν Φοίνικος cod., em. IFGronovius. Ceterum hoc uno loco servata est scriptura legitima Φοινίκια γράμματα. 89. Φοινίκηϊ, γράμματα — Ἀκταίονος φασὶν ὠνομάσθη cod., Φοινικήϊα γράμματα· — Ἀκταίωνος φασὶν ὀνομασθῆναι Mus., ὠνομάσθαι Thes. 985 B qui etiam in lemmate suadet Φοινίκια. Verumtamen hanc non peculiarem esse glossam, sed interpretationis glossae 693 frustulum scribae errore huc illatum, e Photio 652, 3—12 patet: Φοινικήϊα (sic pr. m., nunc Φοινίκεια) γράμματα· Λυδοὶ — Φοίνικος. — Σκάμων δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν εὑρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος ὀνομασθῆναι — διὸ καὶ Φοινικήια (φοινικηιά, h. e. φοινικικά, m. pr., φοινίκεια corrector vel φοινίκηια) γράμματα τὸν Ἀκταίονα κτλ. Cf. Leutsch ad Mich. Apostol. XVII 89 p. 713. 90. φοινήεντα· λεπιδωτόν Mus. posuit pro φοιν.'εντα, λεπιδωτῶν codicis. 91. Εὐβοιαίων cod., Εὐβοέων Mus. 92. Dionys. de Dinarch. c. 10 p. 650 Meier de gentil. Attic. p. 53. Phavorinus e seqq. (gl. 715) addit ἐλέγοντο δὲ καὶ γλύφαι (sic). 93. Sic codex, cuius scripturam quamvis vitiosam reduxi, ut appareat etiam h. l. formam Φοινικήια latere, non Φοινίκια quam a Musuro restitutam esse fugit Thesaurum l. c. Hinc aberrasse gl. 689 supra diximus. 94. Cf. gl. φ 687. Musurus vidit φοινικέγκτον vitiose scriptum esse pro φοινικέΝκτον h. e. φοινικέλικτον, quod reposuit.

695. φοινικήϊον· πυῤῥόν
φοινικ[η]ίδες· αἱ ἀνεμῶναι, ἢ πόα. οἱ δὲ τὰ φοινικᾶ ἐνδύματα
φοινικιστής· παρὰ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῳ ἀναβάσεως· ,ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασίλειον'
(*) φοίνια· κύναρος πυῤῥά
* φοίνικι φαεινόν· φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον
700. * φοινικολόφοιο· ξανθο[ῦ]λόφου
* φοίνικος ἔρνος· περιφραστικῶς τὸν φοίνικα
* φοινικῆς· ὅπλον ἐρυθρόν
φοινικοβάλανα· τὸ τράγημα. [καὶ εἶδος ἀμπέλου
φοινικόεσσα· πυῤῥὰ τῷ χρώματι, ἐρυθρά
5. φοινικόλεγνον· Ἴων τὸν πηνέλοπα, τὸ ὄρνεον. τὸν γὰρ τράχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν. ἡ δὲ λέγνη παρέλκει
φοινικοῦν· πυῤῥόν, κόκκινον, αἱματῶδες
φοινίκουρος· ὄρνις ποιός, καὶ ὁ ἐρίθακος
φοινικοῦς μάστιγας· διὰ τὸ τὰ νῶτα φοινίσσειν
φοινικόχλοος· ξανθόχλοος
10. φοῖνιξ· τὸ δένδρον
,φοίνικος νέον ἔρνος'
καὶ ὁ καρπός. καὶ ὁ πυῤῥὸς τῷ χρώματι
φοινίξαι· αἱμάξαι, βάψαι
φοίνιον· φο(ι)νόν, δεινόν. ἐρυθρόν
φοίνισσα· εἶδος ἀμπέλου
φοινίσσων· βάπτων, ἐρυθρῶν
15. φοίνικες· γλυφαί
φοινιχθέντων· αἱμαχθέντων, αἱματωθέντων
φοινόν· πυῤῥόν
φοιτᾷ· ἔρχεται, βαδίζει. μαίνεται. περίεισιν, ἀφικνεῖται, περιέρχεται, παραγίνεται
φοιταλέος· παράκοπος, μανιώδης
20. φοίτης· ὁ κήρυξ. παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ

SCR. 96. Lysias p. 107, 40 Plato com. fr. VIII p. 683 Aristophanes, Xenopho alii. 97. Xen. Anab. I 2, 20. 99. Z 219. 700. Eur. Phoen. 823. 1. ζ 162. 4. K 133. 5. Ion. fr. 68 p. 578. 6. Iesai. I 18. 7. Aristot. HA. IX 49 ex em. Bekkeri. 10. ζ 162. 17. Π 159. 18. Ω 533.

ADNOT. 95. ,Fortasse e loco poetae, in quo id pro *φοινίκεος* dictum esse potuit, tamquam Ionica forma pro *φοινίκειος*, ut poetae *πολεμήϊος* dixerunt, licet *πολέμειος* inusitatum sit.' GDindorf Thes. VIII c. 974 C. Malim *φοινίκεον* vel *φοίνιον*. 96. *φοινικηίδες* non dubito, quin e *φοινικίδες* corruptum sit, quod ordine quoque exigitur. — *φοινικὰ* cod. accentu vitioso. Cf. Poll. IV 119. — De *ἀνεμώνη φοινικῇ* cf. Dioscor. II 207 Noth. 164 c. p. 449 ubi tamen Marcellus *φοινικίδα* legit; sed haud scio an *φοινικίδες* cum *φαινίδες* confusum sit. Nam Laconum sermone anemone dicta est *φαινίς* teste Sosibio ap. schol. Theocr. V 92: *Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι*. Cf. Harduin. Plin. HN. XXI 23, 94 ubi *phaenion* corrigit (libri *fremion* et *phrenion*). — *πόα* denique non *φοινικίς* dicitur, sed *φοῖνιξ* teste Diosc. IV 43 Plin. HN. XXII 25. 97. *βασίλερον* cod., em. Mus. 98. Cf. 684, cuius haec videtur esse emendatio. 700. *ξανθοῦ λόφου* cod., em. Phot. 652, 16. Etiam glossas Euripideas nonnullas spurias esse saepius advertimus. 3. *φοινίκης* Mus. *φοινικίς* laeso ordine Biclius referens ad Ar. Pac. 1175. Si verum est *φοινικίς* intellegi malim *σημεῖον vexillum puniceum, futurae pugnae signum*. 3. Malo *φοινικοβάλανοι*. Huc vero facit inscr. ap. Boeckh. C. I. I p. 165 n. 123: *φοινικοβαλάνους καὶ εἴ τινα ἄλλα τραγήματα*. — *εἶδος ἀμπέλου* ad *φοινικόεσσα* retulerim, aut ad *φοινικίς*. Mox habebimus *φοίνισσα· εἶδος ἀμπέλου*. 5. *φοινικόλαγνον — λάγνη* cod., em. Mus. 7. Plin. HN. X 29 Geopon. XV 1, 22. 8. *φοινίκους* cod., em. Thes. VIII c. 974 A. 9. *φοινικόχλοις· ξανθόχλοις* cod., *φοινικοκόχλοις· ξανθοκόχλοις* Ruhnken. *φοινικοχλόοις· ξανθοχλόοις* THemsterh. Malui accentus rationem habere. 12. Pro *φονὸν* lege aut *φοινὸν* aut *φόνιον*. 15. Ordo *φοίνιχες* requirit. 19. *φοιταλέως* cod., em. Mus. 20. Lob. Parall. p. 134. Eandem glossam porrigit Cyr. 63, sed puto eius caput deesse (*παντοφοίτης*?).

φοιτήσας· παραγενόμενος
φοιτητής· μαθητής
φοῖτος· μανία, λύσσα
φοιτῶν· ἀναστρεφόμενος
φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι· λυσσήμασι. τὴν . . ἑδραίαν μανίαν φοῖτον ἔλεγον, τουτέστι τὸν μεθ' ὁρμῆς μεμηνότα
(Φο)λέγανδρος· νῆσος ἐρήμη
φολιά· πάθα. Χρύσιππος δὲ καὶ τὸ σέλινον οὕτω καλεῖ
φολίδες· αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως
φολίς· λεπίς. καὶ σύριγξ πολυκάλαμος
φολκός· στραβός. οἱ δὲ λιπόδερμον
φόλυες κύνες· οἳ πυῤῥοὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον. οἱ δὲ φυλακάς
φολύνει· μολύνει, καταπ(ί)μπλησιν
φοναί· οὕτω καλοῦνται οἱ τόποι ἔνθα τινὲς ἀναιροῦνται
φονᾶν· τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεσθαι
φονίαις· φονοκτόνοις
[φονίς· ἰχθῦς ποιός]
φόνος· ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος, καὶ αὐτὸ τὸ φονεύειν. ἢ αἷμα
φονώντων· πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ λυσσώντων
φονῶσα· φόνου ἐπιθυμοῦσα
φοξός· λιπόδερμος. ὀξυκέφαλος
φορά· πλημμύρα. σύστημα. καὶ ἡ τῶν μηχανικῶν ὀργάνων λαβή
φοράδες· αἱ θήλειαι ἵπποι
φοράδην· ὁ φερόμενος βασταγμῷ
φοράν· τὸ φέρεσθαι, τὴν ὁρμήν, κίνησιν
φορβάδες· νομάδες. φοιτάδες. βοσκήματα
φορβάδην· πάντα φερόμενον. νομάδων, βοσκημάτων
φόρβαντα· ἰατρικὰ φάρμακα
Φόρβας· Ἀττικὸς ἥρως

SCR. 21. Υ 6. 23. Aesch. Sept. 661. 24. Soph. Tr. 11. 25. Soph. Ai. 59. 26. cf. Solon. ap. Diog. L. I 47. 30. *B* 217. 31. Antimach. fr. CXV Stoll. 35. Eur. Hel. 473. 36. Aristot. HA. IX 37, ubi recte φωλίς. 37. *Π* 162. 39. Sophocl. fr. 592, 2 ex em. mea ap. Nauck. Add. p. XV. 40. *B* 219. 43. Demosth. 1263, 11. 45. Arist. HA. VIII 24. 46. cf. Pindar. fr. 87, 11.

ADNOT. 25. μανιάσι· λυσσήμασι cod., μανιάσι λύσσαις. λυσσήμασι Mus. Debebat μανίασι νόσοις· λ. — φοιτὸν cod., em. Mus. 26. . . λέγανδρος cod., Φλέγανδρος Mus. 29. Supra φιλίδα· σύριγγα corrupte. 30. λιπόδερμα cod., em. Mus. Cf. φοξός. Buttm. Lexil. I p. 245 Lob. Path. El. p. 502. 31. Φόλυς· φόλυες κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ Herod. dict. sol. p. 32, 34, ubi Lehrsius corrigit φύλακας. Sed non liquet, utrum veteres de interpretatione voc. φόλυς dissenserint, an de lectione loci Antimachei. 32. Pro φορύνει, vel μολύνει, quod supra per πίμπλησι reddidit. (ι) Mus. Lob. rhem. p. 254. 33. Similiter explicant schol. Pind. Pyth. XI 57 schol. *O* 633 schol. Soph. Tr. 558, quae ab eodem auctore profectos esse uno ore allatum exemplum Homericum *K* 521 demonstrare potest. 36. Imo φωλίς, q. v. Thesauro non videtur suspectum fuisse. 41. σύστημα] h. e. proventus e. c. oratorum, ut Aeschines p. 87, 16 dixit φορὰ τῶν ῥητόρων. 42. Recentiores *equas* φοράδας, et *iumenta* φοράδια dicebant. Cf. Wesseling. Diod. II p. 242 Ducang. 43. Poll. VI 175. 46. Sic codex. Φοράδην· πάντα φερόμενον. Φορβάδων· νομάδων βοσκημάτων Mus. improbante Thes. VIII c. 1005. At vero νομάδων βοσκημάτων certissime ad φορβάδων spectant, πάντα φερόμενον fortasse e πᾶν τὸ φερβόμενον detortum est et ad φορβάς cum Φόρβας confusum pertinet. Sin praestat πᾶν τὸ φερόμενον haud dubie verum vidit Musurus. In Cyr. 63 haec se excipiunt: φοράδων· νομάδων βοσκομένων. φοράδην· ὁρμιτικῶς (sic) φερομένων. 47. Conferunt φόρβια· φάρμακα. οἱ δὲ φόρβα, qua gl. Ruhnk. epist. crit. p. 264 usus est, ad fulciendam lectionem codd. Orph. Arg. 1111: φορβά pro φερβά. Ordo hic exigit Doricum φορβάν· τὰ ἰατρικὰ φάρμακα, quod potest verum esse: sed cf. gl. 753. 48. Dicit aurigam Thesei ap. Eur. Suppl. 680. Harpocr. s. v. Φορβαντεῖον Bekk. AG. p. 314 EM. 798, 24 Phot. Suid. — Φορβάς cod., em. Mus. Huc referri posse verba πᾶν τὸ φερβόμενον, quae in explicatione gl. 746 turbas faciunt, supra diximus.

φορβε(ι)ά· ἕλκυστρον, περιστόμιον, καπίστριον
750. φορβειά· ἡ αὐλητικὴ στομίς. λέγεται δὲ καὶ ὁ χειλωτήρ
φορβή· βορά, τροφή, βοτάνη, βρῶσις
[φορβαίαν· περιστόμιον, καπίστριον]
φόρβια· φάρμακα. οἱ δὲ φόρβα
φορβώμενος· τρεφόμενος
55. φόρβον· ἀπάνονα
φόρβυ· τὰ οὖλα. Ἠλεῖοι
φοργάνη· ἡ ἀραιότης
φορέεσκον· ἔφερον, ἐβάσταζον, ἐφόρουν
φορεήσεται· οἴσεται
60. φορεῖς· οἱ τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκκομίζοντες παῖδες. καὶ οἱ τῶν ἀσπίδων ἱμάντες. καὶ οἱ φέροντες
φορε(ῖ)σθαι· φέρεσθαι
φορεύμενα· φορούμενα
φορεύουσι· φοροῦσιν
φορῆες· οἱ βαστάζοντες ἢ φέροντές τι
65. φορητά· ἀκτά, βαστακτά, ἃ δύναταί τις φέρειν
φορητούς· ἐνεχθέντας βαστάκτως
[φορί· τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀγροῦ σῖτον]
φόριμος· λυσιτελής
φορίνη· ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη
70. φόριγγες· τὰ ὕδνα
φόρκες· χάρακες
Φορκίς· μονόφθαλμος
φορκόν· λευκόν, πολιόν. ῥυσόν
* φόρμιγγι· τῇ κιθάρᾳ
75. * φορμίζειν· κιθαρίζειν
* φόρμιξ· κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη
φόρμικα· μύρμηκα

SCR. 49. Xen. eq. V 1. Iob. XL, 20 φορβέαν. 50. Soph. fr. 697 Nck. 51. Soph. A. 1065. 52. Iob. XL 20. 58. *B* 770. 63. Herod. I 71. 64. Σ 566. 65. Cratin. fr. LII[b] p. 194. 74. *I* 186. 75. α 155. 76. ο 270.

ADNOT. 49. φορβέα codex, quod vitium Diogenianus certe non commisit. Cf. Herodian. ap. schol. Ar. Avv. 862. 50. ναυλητική cod., em. Mus. 52. L. φορβειάν. 53. Vox nihili pro qua e Nicandri Ther. 629 restituo ἐμφόρβια. Cf. 747 et Lobeck. rhem. p. 304. 54. Ipsam formam non adducerem in suspicionem, sed ordo φορβόμενος poscit, quod videtur φερβόμενος esse. 55. Sic codex, ἀπάνθρωπον Mus. φορβῶν ἀπάμονα Meinek. Philol. XII p. 627. Mihi secus videri dixi Philol. XIII p. 218, ubi (μονό)φορβον conieci. 56. φόρβυτα codex. 57. Lob. Proll. 179. 59. φορήσεται Mus. Exspectabam φορέησι· οἴσει (ε 328, ι 10). 61. φόρεσθαι cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1009 B. 63. φορεύουσι cod., φορέουσι vel φορεῦσι recte GDindorf. l. c. 65. φορεῖες cod., em. Mus. 66. βαστακτοὺς Mus. 67. φορητόν· ὑπὲρ Mus. φορή· τὸν ἀπὸ AM. 69. Φορίνης· πυρίνης (πυκνῆς cod., em. Nauck. p. 226). φησὶν οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός Erotian. lex. p. 388, ubi φορικῆς MS. St. φορινῆς, ut voluerunt Eustach. et Foes., cod. Vindob.; vulgo φορινοῦς. Πυρίνη et πυκνή videntur *porcinam* significare. 70. Ordo requirit φόριπες. Verum tamen mihi videtur φόριγγες apte a Piersone ad Moerid. Att. p. 397 cum φύσιγγες, cuius Eliaca forma fuerit, comparatum. 71. Alienum est φάρκες· νεοσσοί quod Lobeck. Parall. p. 111 comparavit. Sopingus adludere monet *furcas* Romanorum, quibus addi possunt Hes. gl. φρίκες· χάρακες. φούρκορ· ὀχύρωμα. φύρκος· τεῖχος, nisi hoc Φύρκος· τεῖχος scribendum (Thucyd. V 46). Glossam φόρκες Cypriis vindicaverim, φρίκες cui dialecto assignandum sit nescio; φούρκορ Lacedaemoniorum, φύρκορ Eleorum est. 74. φόρμιγγι Musurus. 76. φόρμιγξ Mus. 77. φόρμιγγα male Mus. oblitus Latini *formica*. Vide Lob. Parall. p. 144. Glossae Hesychii huc pertinentes sunt: βόρμαξ· μύρμηξ (male EM. 205, 3 βόρμοξ) βύρμακας· μύρμηκας coll. not. ad βυρμός. μῦρμοι· μύρμηκες. ὅρμικας· μύρμηξ.

φορμίς· σπυρίς
Φορμίων· οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Κροτωνιατῶν
780. φορμίον· πλέγμα ψιαθῶδες, φορμίδιον
φορμός· ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν ψιάθοις ὡς κόφινος
φορμο(ρ)ραφούμεθα· ὡς φόρμοι κατα(ρ)ραπτόμεθα
φορμοσίκων· παχύς
φόροι· δημόσιοι ἀπαιτήσεις
85. φορολογῆσαι· φόρους συνάξαι
φορολόγητοι· ὑποτελεῖς, λειτουργοί
φορολόγος· ἐξάκτωρ. ὁ ἀπα(ι)τῶν τοὺς φόρους
φόρος· ἡ τῶν χρημάτων καταβολή, ἢ νέον τέλεσμα
[φοροτόν· ὠγκώμενον, βαρύ]
90. φορτικά· τὰ γελοῖα, καὶ τὰ ὑπεροψίας σκώμματα
φορτικόν· ὅμοιον
φορτίς· φορτηγὸς ναῦς, πλοῖον
φόρτος· φορτίον
φορύκαια· δένδρον ποιόν
95. φορύνει· φυρᾷ, μολύνει, συγχεῖ
φορύνετο· ἐμολύνετο
φορύξαι· συγχέαι, φυράσαι
φορύξαντες· συγχέαντες, μολύναντες
φόρυς· δακτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἕδραν
800. φορυσσέμεναι· μολύνειν
φορυτόν· ἄχυρα, φρύγανα
φορυτός· φρύγανα, ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος, φρυγανῶδες, συρφετός, βόρβορος, ἀκαθαρσία
Φορωνεύς· ὄνομα βασιλικόν
* φοροστά· κιθαριστά
5. [φόσσατον· ὄρυγμα]
φουάδδει· σωμασκεῖ
φούαξιρ· ἡ ἐπὶ τῆς χώρας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι
φοῦϊξ· φῦσιγξ

SCR. 78. Ar. Vespp. 58 Alexid. fr. LXIX p. 525. 79. Cratin. fr. IX p. 143. 80. Hipponax ap. schol. Platon. p. 209 HSt. 81. Aristoph. fr. XXXIV p. 1014. 82. Aeschin. p. 77, 28 c. schol. p. 94, 16. 86. Deuteron. XX 11. 87. Iob. III 18 Esdr. IV 7. 92. ε 250 ι 323. 93. θ 163. 96. χ 21. 97. Hippocr. p. 619, 49. 98. Hippocr. p. 9, 39. 801. Ar. Ach. 927. 3. Rhianus ap. St. Byz. Ἀπία. 4. Soph. fr. 15 p. 106.

ADNOT. 78. σφ. ρύς cod., σφυρίς Mus., em. Guyetus schol. Ar. Vespp. 58. 79. Φορμέων cod., em. Mus. Cf. Com. Gr. II p. 1227. 80. φόρμιον — φορμίθιον cod., em. Thes. VIII c. 1014 coll. Arcad. p. 120, 4. 81. ψιάθους cod., em. Mus. 89. ὀγκόμενον cod. ὀγκώμενον Mus. ἐγκώμενον Aldus, em. Kusterus praeeunte Sopingo, qui φόρτον· ὀγκούμενον suaserat. 90. Meinek. Com. I p. 223. 91. Om. Mus. 92. Lexicis deest significatio a Cyr. 63 memorata: φορτίς· γεννήτρια, γυνή. 99. Lob. rhem. p. 245 comparat μολυνίη· ἡ πυγή, quod Meinekius μολυνίης scribendum esse vidit. Cf. τρόφιμος. 800. μολυν.῀αι cod., μολῦναι Mus., qui in μολυν.῀αι nexum literarum ει delevit; correxi. 3. ὄνος βασιλικός cod., em. Meinek. An. Alexx. p. 183, nisi βασιλέως malis. 4. Ordo φορωστά poscit, quod e φορμικτά detortum esse nemo non vidit. Monet Thes. VIII c. 1014 C. 5. Om. Mus., φόσσα· τὸ ὄρυγμα Schowius, habet etiam Suidas. Vide schol. Demosth. I p. 182, 15 et Ducang. Est Latinum *fossa*. 6. φουαδδεῖ codex. Cf. Valcken. Theocr. Adon. p. 289 ep. ad Roev. p. LXXVII Ahrens Dial. II p. 97. 126 OMueller Dor. I p. 382. 7. φουαέξιερ cod., † Mus., em. THemsterhusius probante Ahrens Dial. II p. 126. Interpretationem Hemsterhusius hanc fuisse suspicatur ἡ ἐπὶ τῆς Ὀρθίας (vel Ὀρθωσίας) βωμοῦ σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι, male ni fallor. 'Nam ad aram Orthosiae Dianae stantes flagris caedebantur, quos cruciatus ut perferrent, in loco nescio quo operam dederunt, ut corpus immanibus doloribus adsuesceret. 8. φούιξ· φύσιγξ codex. Cf. φύσιγγες, φόριγγες et Ahrens II p. 78. 113. In Aldina male φοῦϊξ· σφύσιγξ.

φοῦσκος· ὀξυκέφαλος
φοῦαι· ἀλώπεκες
φουλίδερ· παρθένων χορός. [δωρι]
* φυλλόμενοι· τιλλόμενοι. Δωριεῖς
φ(ο)ύρκορ· ὀχύρωμα
φόως· φῶς. χαρά. σωτηρία
φόως ἐρέουσα· τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σημαίνουσα
φράγματα· καταστρώματα
φραγμός· τριγχός. ἢ καὶ ὁ νόμος
[φρᾶ· φρένας]
φράδεν· ἔλεγεν
φραδάον· ἑρμηνεῦον
φραδέος· συνετοῦ
φραδαῖσι· βουλαῖς
φραδεύουσι· λέγουσιν
φράδμονες· ἔμπειροι, συνετοί
φραδῆ· [φράζε· λέγε]
φρονήσει, συνέσει
φραδμοσύνη· σκέψις, βουλή, νόησις
φραδῶς· φραστικῶς, φανερῶς

SCR. 15. *B* 49. 280. 17. Ephes. II 14. 21. *Ω* 354. 22. Eur. Phoen. 668 Aesch. Eum. 244. Hoc casu positum est etiam in titulo C. I. 456 n. 3 vol. I p. 463. 24. cf. *Π* 638 Herod. III 57 Greg. Naz. II p. 73 v. 338. 25. φράζε Ar. Nubb. 359.

ADNOT. 9. Supra habuimus φοξός· ὀξυκέφαλος, cuius vocabuli forma aeolica esse potest φόσκος, Laconica φοκκόρ. Φοῦσκος, quod ne ordine quidem commendatur φοῦκος vel φοῦκκος requirente, haud dubie corruptum; cf. Lobeck. Path. El. p. 492. 10. φοῦλαι Is. Voss. coll. φύλλες, φούλλαι Ahrens Dor. II p. 126. Legitur sane φύλλες· ἀλώπεκες infra, sed ibi Theognost. 25, 19 invenerat φυλεύς. Quid lateat dixi in Kuhn *Zeitschr. f. vgl. Sprchf.* X 3 p. 207* et patet e glossis Hesychianis his: ψυῖαι· ἀλώπεκες ψίαι· ἀλώπεκες. ψειαί· ἀλώπεκες, ψῆφοι. Itaque ἀλώπεκες non sunt *vulpes* sed *lumborum musculi*, de quibus cf. Poll. II 185 Phot. 655, 18 Lobeck. ad Phrynich. p. 301, vulgo ψόαι ψύαι (cf. adnot. ad gl. ψ 262) ψυῖαι ψοιαί. Hos musculos Lacones appellabant φούας, vel φουίας, cui formae simillimam supra habuimus μουῖαι· μυῖαι. Φ pro Ψ vidimus in φάμμη φῖλαξ. 11. 12. 13. φουλίδερ — δωριφυλλόμενοι. τ. Δωριεῖς. φύρκορ ὀχύρωμα cod., φουλίδερ· — Δωριεῖς. φυλλόμενοι. τ. Δωριεῖς. φύρκορ· ὀχύρωμα Mus. 11. φουλλίδερ pro φυλλίδες i. e. rami frondosi, *quos tenentes virgines saltabant*, *aut* flores (*cf. Hesych.*), *sicuti saltatio quaedam ἄνθεμα vocabatur, vid. Athen. XIV p.* 629 *C.* Ahrens Dial. II p. 73. 126. — [δωρι] expectabam Λάκωνες. 12. Post Vossium corrigunt φουλλόμενοι, quod ordo poscere videtur h. l. e supra s. v. διαφουλλαί· διακοπαί διάλογοι, sed respuit idem s. v. διέφυλλε· διέτιλλε, διέτεμεν post διεφύλαξε. Cf. Lob. rhem. p. 113 n. Φουλλόμενοι si verum esset, non Δωριεῖς, opinor, dixisset, sed Λάκωνες. Videri possit verbum eiusdem originis et significationis latere, cuius est γέλλαι· τῖλαι Hesych. gl. γ 305, h. e. *vellere*, ut verisimile sit, ουελλόμενοι alicubi scriptum esse (cf. ουελένα pro Ἑλένα, ουρῆξις pro ῥῆξις, ουρειγαλέον pro ῥηγαλέον) digammo in ου mutato. Sed cf. Geopon. II 2, 2 τὴν φυλλίδα ἀποτίλλειν (h. e. *strüffeln*). 13. (ο) Guyetus Vossius. Hoc enim Laconicum esse pro φύρκος patet ex exitu. —ορ. Supra habuimus φόρκες χάρακες, infra recurrit φρίκες· χάρακες. φύρκος· τεῖχος. Cf. Lobeck. Aglao. p. 866 Parall. p. 105, Ahrens Dial. II p. 72. 126. In transcursu moneo in Cyr. 63 addi Cyprium φούρ· κλέπτης pro φώρ. 14. 15. Separavit Musurus, et φόρος ἐρέουσα bene in φόως ἐρέουσα emendavit. 16. καταστιώματα cod., em. Palmer. καταστεγάσματα HSt. 17. θριγκός Mus. 18. Om. Mus.; φραδάς? 19. Et hoc et ἔφραδεν· ἐδήλωσεν fortasse ex πέφραδεν sunt truncata, quo auctius est una syllaba ἐπέφραδεν. 20. φραδῶ· τὸ βουλεύομαι agnoscit Arcad. p. 155, 17. Φράδδου (i. e. φράζου) et mox φράδδε· φράζε, λέγε coni. Meineke. 21. Lob. Parall. p. 161. 22. φράδεσι cod., φραδέσι codex Anth. Pal. XV 24; em. Mus. licet invito ordine. 24. φράγμονες cod., em. Mus. Cf. ἀφράδμων. 25. 26. φρανήσει· συνέσει Thes. VIII c. 1032 D parum probabiliter. Recte ni fallor dudum HSt. φραδῆ· φρονήσει, συνέσει et seorsum φράζε· λέγε. De accentu voc. φραδή Arcad. p. 105, 27, φράδη cod. Bardelloni. 28. Lob. Parall. p. 161.

φράζει· δεικνύει, σημαίνει, λέγει, διηγεῖται, σκέπτεται, διανοεῖται
φράζεο· λέγε, καὶ τὰ ὅμοια
φράζεται· φραζόμενος, φράζουσιν· ὁμοίως
φρανίζειν· σωφρονίζειν
φραξάμενος· κλείσας. ὁπλισάμενος
φράσαι· διανοήθητι, σκέψαι
φράσαντας· εἰπόντας. δείξαντας. λέξαντας.
φράσας ἢ φράσει· τὰ αὐτά
φρασθέν· λεχθέν. δειχθέν, καὶ τὰ ὅμοια
φρασίζωον· διασκεπτόμενον εἰς ζωήν
* *φράσμων·* προσέχων
* *φράσασθαι·* φρασθῆναι, συνιέναι
φράσις· λέξις. διάλογος. ἑρμηνεία. *Φράσις* δὲ γένος Ἀθήνησι
φρασσάμενος· σκεψάμενος, νοήσας, λογισάμενος
φράσσεται· ἀσφαλίζεται. πληροῦται. ἀντέχεται
φράσον· εἰπέ, λέξον. ἑρμήνευσον
φρασσόμεθα· βουλευόμεθα. εἴπομεν
φραστῆρες· μηνυταί
φραστύς· σκέψις, ἔννοια. βουλή. φράσις. [καὶ *φράτωρ·* ἀδελφός]
φράτορας· τοὺς τῆς αὐτῆς μετέχοντας φρατρίας, συγγενεῖς
φράτορσιν· ἑταίροις, συμμάχοις
φραχθέντες· ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς
φρέαρ· πηγή, λάκκος
φρέαρ ὀρύττειν· σκιοθ(η)ρεῖν· οἱ γὰρ ἀπὸ τῶν μαθημάτων εἰώθασι τὰς μεσουρανήσεις λαμβάνειν καὶ σκιοθηρεῖν ἐκ τῶν φρεάτων
Φρεάριοι· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς
φρεάτεια· τὰ βαθέα ὀρύγματα
φρεατοτύπανα· ὄργανά τινα παρὰ Πολυβίῳ
φρείατα· φρέατα
* *φρεναπατᾷ·* χλευάζει
φρεναρτίους· φρενήρεις
[*φρέναι·* ἔννοιαι, φρονήσεις]
* *φρένας ἐΐσας·* ἴσας φρένας, οἷον ἡρμοσμένας, συμφώνους
[*φρενεῖν·* φρονεῖν διδάσκειν]
φρεμπάρωσις· βλαψίφρων
φρένες· μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τὸ ὑπὸ τῷ ἥπατι κείμενον, τὸ διάφραγμα τοῦ στήθους
φρενήρης· ἀ(ρ)τίφρων
φρενοβλάβεια· ἡ τῶν φρενῶν βλάβη
φρενί· διανοίᾳ

SCR. 39. *Ω* 354. 34. *Λ* 83. 36. Soph. El. 197. 39. *Π* 638? 43. *α* 205. 44. Soph. Philoct. 549. 45. *Ι* 615. 46. Greg. Naz. II p. 168 v. 56. 48. Ar. Ran. 421 Cratin. min. fr. III vol. III p. 377. 49. Basil. I p. 747 A. 50. *Ρ* 269. 51. Ar. Plut. 810. 55. Polyb. fr. gramm. 135. 56. *Φ* 197. 57. Galat. VI 3. 60. *λ* 336. 63. *Κ* 10. 64. Herod. III 25. 66. *ζ* 65.

ADNOT. 32. Doricum pro *φρενίζειν*; Lobeck. rhem. p. 224 Ahrens Dial. II p. 118. 36. Omisit Mus. Malim *καὶ* pro *ἤ*. 39. Imo *φράδμων*, nisi erat varia lectio in *Π* 638. 40. *συνεῖναι*? 41. *Φρασίδαι· γένος* Palmerius probabiliter. 47. *Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες* poeta (Callimachus?) apud Suidan, a Ruhnkenio appositus. Verba *καὶ φράτωρ· ἀδελφός* om. Mus. Pertinent ad gl. 58. 52. (*η*) Mus. qui literam erasit. 54. Corrigendum aut *φρεάτια* e Moerid. p. 193 aut *φρεατίαι*. 55. *φρετοτύπανα* Mus. 57. *χλευάζων διαπαίζει* Cyr. 63. *χλευάζει καὶ διαπέζει* Cyr. 39. 11. 58. *φρεναργίους* cod., em. Salmasius. 59. *φρένες* Mus. 60. Supra *ἐΐσας φρένας*. 61. *φρενοῦν* Verweius. 62. Pro *φρενοπήρωσις* accipit Salmasius, *φρεμπάμων* volebat Lobeck. ad Phrynich. p. 671, *φρέμπαρος* idem Path. El. I p. 306. 64. (*ρ*) Mus.

φρενοκλοπεῖ· ἐξαπατᾷ
φρενὸς ἔκστασις· ὁ εἰς ἑαυτὸν μὴ ὤν....
φρενοῦν· φρονεῖν διδάσκειν, νουθετεῖν
870. φρενοῦται· νουθετεῖται
φρενώσας· παραλογισάμενος, ἀπατήσας
φρενώσει· νουθετήσει
φρενωτήριον· παραίνεσις
φρεσί· διανοίαις
75. φρεσὶν ὁρμαίνοντα· διανοούμενον
Φρεωρύχοι· γένος Ἀθήνησιν. ἢ οἱ τὰ φρέατα ὀρύσσοντες
* φριμεῖται· φριμάσσεται
* φρίν· φρένα, διάνοιαν, γνώμην
* φρίζει· φοβεῖται
80. φρήτηρ· ἀδελφός
φρητία· στόμα φρέατος
φρήτρα καὶ φρήτρη· φρατρία, συγγένεια, πατρικὴ γενεά. καὶ στιβάδες. καὶ συσσίτια
φρίκα· λεπτοκυμία, ἡ ἀρχὴ τοῦ κύματος
φρίκες· χάρακες
85. φρίκη· ψῦχος, τρόμος
φρικνόν· φρικαλέον, δεινόν, φοβερόν
φρικτόν· φρικῶδες, φοβερόν, πάνυ δεινόν
φρικωδέστερον· φοβερώτερον
φριμάσσεται· σκιρτᾷ. ἐπεγείρεται
90. * φρυᾶται· βριμμένα
φρίξ· ἡ ἐπιπολῆς ἀνωμαλία τοῦ κύματος, ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρύς, ὅταν ἄρχηται ἄνεμος πνεῖν
φρίξας εὐλόφῳ σ(φ)ηκώματι· ἀντὶ τοῦ ἀναφὺς ἄρτιος
φρῖξαν ἔθειραν· ὀρθὴν ἔστησαν τὴν τρίχα
φριξολόφος· ὀρθοχαίτης
95. φρίσσει· διεγείρεται, ἐξορθοῦται. δέδοικε, τρέμει
φρίσσει νῶτον· τὰς τρίχας ὀρθοῖ τοῦ νώτου, ἤγουν ἐγείρει
φρίσσει· φοβεῖται, δέδοικεν
φροίμια· προοίμια, προῤῥήσεις. Ἀττικοί

SCR. 69. Aesch. Prom. 355 Soph. Tr. 52 Eur. Ion. 526 Xen. Mem. II 6, 1. 74. *Α* 55. 75. *Κ* 4. 82. *Β* 362. 85. Soph. fr. 921 Ddf. 89. cf. Theocr. V 141. 91. *Η* 63. 92. Soph. fr. 316. 93. Theocr. 25, 244 ἔθειραι. 95. Eur. Hec. 86. 96. *Ν* 473. 98. Aesch. Suppl. 830.

ADNOT. 71. Ad φρεναπατήσας refert Thes. VII c. 1048 C. Forte: (παρα)φρενώσας. 77. Ordo poscit φρημεῖται (fremit), vitiose pro φριμᾶται si qua glossae φριμᾶται fides. 78. φρήν, quod ordine requiritur, vel φρόνιν, cui favent explicationes in accusativo positae. Lobeck. Parall. p. 84. Cf. μαφρήν. In Lex. Armachano: φρήν· φρένα. 79. Agnoscit Lob. rhem. p. 89. Sed ordo exigit φρήξει vel φρήσσει h. e. φρίσσει. 80. Cf. gl. β 1032 et Legerlotz in Kuhnii *Zeitschr.* VII 6 p. 436. Φριτήρ codex, φρητήρ Mus. 81. Ex C. I. III p. 582 n. 5430, 16. 18 attulit B. Hasius. 82. Vide Ignarra de phratriis p. 61. — φρατιά codex. — Ad συσσίτια cf. Lex Solonis Digest. 47, 22, 4. 83. φρίκα codex, quod si recte habet, Doricum est pro φρίκη. Sed potest etiam φρῖκα vel φρίκᾳ latere. 84. Pro φρύκες h. e. φύρκες accipit Lob. Parall. p. 105. Supra habuimus φόρκες φούρκορ (h. e. φύρκος), quae vide. 86. φριγαλέον cod., em. Guyetus. 89. Aldina σμιρτᾷ. 90. βριμμενᾶ Mus. φριᾶται· βριμαίνει Lobeck. rhem. p. 119. 124. 241 probante Thesauro VIII c. 1058, nisi quod huic φριμᾶται commendari serie videtur. Ac βριμαίνει dudum Buherius et Valcken. in Ammon. p. 326 suaserant, φριᾶται Is. Vossius. Mihi praeterea verum vidisse persuasum est eos, qui sublata divisione φριμάσσεται· — βριμαίνει scribi iubent, post Salmasium scite ὀφρυᾶται reponentem et Arnaldum in Lectt. Gr. p. 133. Cf. Theoph. Roeper Philol. IX 19 n. 92. τοῦ om. impressi. — (φ) Valcken. ad Eur. Phoen. p. 257 coll. Sophocl. ap. schol. Apoll. Rhod. III 1372. (fr. 316 p. 163 Nck.) Sed coniectura ἀναδὺς non opus. 97. Cf. φρίζει, ubi ordo φρήσσει requirit. H. l. fortasse: φρίσσει, φοβεῖται· δέδοικεν scribendum. 98. Moer. Att. p. 382.

φρόκλος· περίπολος
900. φρονεῖν· νοεῖν, διανοεῖσθαι
φρονέω· φρονῶ, διανοοῦμαι
φρονέων· φρονῶν, διανοούμενος
φρόνημα· βούλημα, θέλημα
φρόνιμος· σοφός, διανοητής
5. φρονηματισθείς· ἐπαρθεὶς τῷ φρονήματι
φρόνιν· φρόνησιν. τὴν καταφρόνησιν ἐκδεκτέον, οὐ τὴν λείαν, ὥς τινες
φρόνις· φρόνησις. βουλή. διάνοια
* φρόνησις ἀκριβής· νοῦς πράττων καλῶς
φροντίζει· μεριμνᾷ
10. Φρύντις· ὄνομα τοῦ κυβερνήτου Μενελάου· Φρόντιν Ὀνητορίδην
φροντισταί· φιλόσοφοι
φροντιστήριον· διατριβή. καὶ τὸ οἴκημα Σωκράτους. καὶ τὸ σχο-λ(ε)ῖον. καὶ μοναστήριον
φρονῶ· σωφρονῶ
φροῦδα· ἀφανῆ, ἄφαντα. [φρυγανώδη]
15. φροῦδος· πρόοδος, ἐξ οὗ τὸ οὐκ ἔρχεσθαι δηλοῦται. οἱ δὲ ἐληλυθώς, ἔκδημος, ἀφανής
φροῦδον· ἄρδην, παντελῶς ἀφανές, οὐ κεχωρηκός, ἔρημον
φροῦδον· τὰ αὐτά........
φρουρά· φυλακή. στρατός
φρουρεῖ· φυλάττει, ἢ προφυλάττει
20. φρούριον· προφύλαγμα, προφυλακτήριον
φρουρός· φύλαξ, σωματοφύλαξ
φρύαγμα· ἔπαρσις, μετεώρισμα, ὑπερηφάνεια
φρυάσσεται· ἐπεγείρεται, μεγαλοφρονεῖ, γαυριᾷ
φρυάττεται· ἐπαίρεται
25. φρύγανα· ὕλη λεπτὴ καὶ ξηρά
φρύγετρον· ξυλήφιον, ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς
φρυγία· ἡ φρύγουσα
φρυγίνδα· παιδιᾶς εἶδος διὰ κυάμων
φρύγιον· ξύλον ξηρόν
30. Φρύγιον ἱστόρησον· πέπαιχεν Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἐπικενώμενος

SCR. 900. φρονέειν E 441. 2. Θ 450. 3. Aesch. Suppl. 4. Soph. Ai. 259. 5. cf. Hyperid. EM. p. 800, 43 Aristot. Polit. II 12. 6. γ 244 δ 258. 10. γ 282. 11. cf. Ar. Nubb. 266. 12. Ar. Nubb. 94. 14. Eur. Med. 139 alii. 15. Tragici passim, e. g. Eur. Hec. 162. 16. Eupol. fr. XXXI vol. V p. 37. 19. Soph. fr. 34 p. 109. 20. ‚II Macc. X 32. 33.‘ Biel. 22. Aesch. Sept. 245 Xen. eq. XI 12. 25. ‚Ierem. XIII 24.‘ Biel. Sed cf. Teleclid. com. fr. II vol. II p. 371. 26. Polyzel. com. II p 869 et Solon. legg. apud Polluc. 29. ‚Psalm. CII 4.‘ Biel. 30. Omisit Ahrens.

ADNOT. 99. Φρόπλος correxerat Musurus, ac similiter Guyetus φρόπλος· πρόπολος, invito ordine. Non liquet. 900. Erotian. p. 210. 6. ἐκδοτέον cod., em. Nauck. Ar. Byz. p. 227, qui etiam τὴν καταφρόνησιν suadet sine caussa. Possis etiam ἀποδοτέον. Glossam illustravit primus DHeinsius apposito loco Eustath. 1495, 24, cui addenda schol. Hom. γ 244: Ἀριστοφάνης τὸ φρόνιν νῦν μὲν ἐπὶ τῆς φρονήσεως. ἐν δὲ τῷ· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν τὴν καταφρόνησιν. 9. Coniungit Themist. Or. XXVI p. 312 B. 12. (ε) Sopingus. 14. φρυγανώδη (Theophrast. HPl. VI 6, 2) *est nova glossa extra seriem sine interpretatione.* Ruhnken. In Cyr. 63 pro hoc voc. legitur φυγάς, quod ad φροῦδα spectat. 15. ἀπεληλυθώς Pierso ad Moer. p. 383 et ἐκκεχωρηκός IFGronovius pro οὐ κεχωρικὸς (cod. οὐ κεχωρηκός Mus.) 17. Om. Mus. Schowio πληθυντικῶς scriptum videbatur. 26. ξυλίφιον cod., em. Salmasius. 27. φρύκτρια? 28. Theognost. p. 165, 1 Poll. IX 110. 114. 30. πέπεχεν cod., em. Mus.

φρύγιος· ξηρός
φρυκτά· ξηρὰ ἰχθύδια εὐτελῆ
φρυκτός· μάντις. κλῆρος, σύμβολον. πυρσύς
φρυκτὸς δελφίς· κλῆρος. ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ
935. φρυκτωρία· πυρκαϊά, πυρσεία, λαμπάς, καῦσις
Φρυνίχου πάλαισμα· ἐκφεύγειν τὰ Φρυνίχου κακά
φρῦνος· βάτραχος ἢ παχύς
Φρυνώνδας· πονηρούς
Φρύξ ἢ Φρύγιος· ἀπὸ Φρυγίας ἐθνικόν
40. * φρουρεῖ· στρατεύεται
* φρυγά· φυγή, τροπὴ εἰς φυγάς
φρῶν ἢ φρονοερῶν, γυναικῶν
φῦ· ἔφυ. ἐφήψατο
* φυγάς· ἐξορίας
45. φυαῖς· φύσεσι
φυγήν· φεῦξιν
* φρυγμόν· καῦσιν
φυγόσκειν· φεύγειν
φύει· γεννᾷ
50. φύεσθαι· βλαστάνειν
φύζα· φυγή. φόβος, ἀθυμία, δειλία
φυζακινή· δειλή
φυζακινός· δειλός. φυγάς. [δειλός]
φυζάναι· φυγεῖν, δειλιάσαι
55. φύζηλος· δειλός, φυγάς
φυή· φύσις σώματος, ἡλικία
[φύημα· κόπρος]
φυῆς· φύσεως. [καὶ ἡ τοῦ σώματος ὑπόστασις
φύκα· σχέτλια, οὐκ ἀνεκτά
60. φύκει· εἶδος κομμωτικὸν γυναικεῖον

SCR. 35. Eur. Rhes. 55. 36. Ar. Rann. 701. 37. Arist. HA. IX 40. 38. Ar. Thesm. 867. 43. *Z* 253. 49. *Z* 148. 51. *I* 2. 52. *N* 102. 58. Theocr. XXII 160. 60. Lib. Sapient. XIII 14.

ADNOT. 31. Cram. AOxx. II p. 468 e lexico. 33. σύμβουλος cod., em. Kuhn ad Polluc. I 139 p. 95, qui φρυκτὸς μάντις dicit *sortem ex arida materia factam et in vaticiniis adhibitam.* Cf. διάφρυκτος. 34. Δελφοῖς Martin. Cadm. 35. φρυκτορία cod., em. Is. Voss. — 36. ‚*Videtur duas iunxisse paroemias, quarum interpretationem omisit.*‘ Heinsius. De priore cf. Diogen. VIII 29 p. 310 ed. Golting. Macar. VIII 75 p. 225 ed. Leutsch. 37. φρύνος codex. — παχύς] *ranae instar se sufflans.* 38. Apostol. XVIII 2 p. 716 Gregor. Cypr. III 96 p. 376. 39. ἢ Φρυγὸς cod., em. Mus. In Aldina φρυγὸς incuria typothetae omissum. — ἐθνικός cod., em. Mus. 40. φρυρεῖ suadente ordine Is. Voss. 41. In impressis ἡ φυγή. Glossam Ruhnkenius scribi iubebat φυγά, quod verum puto, licet in glossis Creticis et Lyciis literae ρ epenthesis non sit infrequens. Theognosti p. 25, 15 auctoritas nulla est. 42. Sic codex, φρονερῶν Musurus. δάρων? 44. Cyr. 39. In eodem sequitur glossa φυγοδέμνιος· ἡ παρθένος in Thes. omissa. 46. φυγεῖν· φεύξειν cod., exhibui Mus. coniecturam. Sed malo φυγεῖν φύξιν· .... coll. gl. 1020. 46. 47. Divisit Musurus. 48. Cf. φυτοσμῶν· φεύγων quod φυτοκομῶν· φυτεύων scribo. Lob. rhem. p. 249. 52. Supra male φαζακηνίαις. 53. In codice coniuncta male separavit Musurus; alterum δειλός proscripsi, nisi malis cum Schowio δειλιῶν. Possis etiam φυζακινός· [δειλὸς φυγὰς] δειλός, cum δειλὸς φυγὰς e gl. φύζηλος irrepsisse haud improbabile videatur. 54. De φύζημι cf. Lob. rhem. p. 81. 55. Lobeck. Proll. 109. Adludit ad φύζηλις et φυζαλέος. 56. φύη· φῦσις cod. Mus., φύει Cyr. 63, φύγη Aldus. 57. φύρμα, q. v., recte Ruhnkenius. 58. Verba καὶ ἡ κτλ. ad φυή retrahit Bielius. 59. φυκτά Meineke. Cf. φλυκτά, et λυκτά. 60. φύκει· ᾧ τὰς ὄψεις τὰς οἰκείας χρίουσι αἱ γυναῖκες Cyr. 63 et Marinus Schowii p. 776, 14 et Cyr. 11, ubi pro χρίουσι legitur ἐρυθαίνουσι. — κωμωτικόν cod., em. Musurus.

φυκία· θαλάττια βρύα
φυκιόεν· φυκία ἔχον. οἱ δὲ πορφύρεον, βαθύ
φυκιοχαίτην· ψαφαροχαίτην
φῦκος· τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ, ὅπερ ἔνιοι καὶ πράσον καλοῦσι. καὶ ἀκρωτήριον Λιβύης. ἢ βρύα, ἢ φλακτά
965. φυκτά· φευκτά
[φυκτῆρες· φύλακες]
* Φυλιστιείμ· πίπτον ποτίματι, ἤγουν μέθη
Φυκοῦντα· Φυκοῦς ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Λιβύης, καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον
Φυλάδα· ἡ Ἑκάτη
70. * φῦλα· ἔθνη. συγγενικὰ γένη
* φῦλα θεοῦ· ἔθνη θεοῦ
Φυλακή· φρουρά, εἱρκτή. τήρησις ἐντολῶν. πόλις Θεσσαλίας. ὀξυτόνως δὲ ἀγρυπνία
φύλαξ· φυλακτήρ
φυλακτῆρες· φύλακες
75. φυλακτηρία· παννυχίς
φυλαρχία· πομπή τις
φύλαρχος· φυλῆς ἄρχων
φύλαρχον· χορήγιον
φυλάς· τὰς κατοικίας, ἀποχωρήσεις. καὶ τὰ τετράποδα
80. Φυλάσιοι· οἱ ἐκ τοῦ δήμου. καλεῖται δὲ οὕτω καὶ φυλή τις
φυλάσσειν· ἐπιτηρεῖν. ἄλλοι δῶμα φυλασσέμεναι
φυλατός· ἡ λέξις παρὰ Βλαίσῳ. σημαίνει δὲ ᾠδήν
φυλέτης· ἐκ τῆς (αὐτῆς) φυλῆς, ὅ ἐστιν ὁμόφυλος
Φυλείδης· Φυλέως παῖς ὁ Μέγης
85. φυλ[ε]ίης· Φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας, ἄλλοι συκῆς, οἱ δὲ εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ
Φυλή· τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω λεγόμενος
* φυλίη· ἀγριελαία
φυλή· τάγμα, μέρος πόλεως
φύλλα· τὰ τῶν δένδρων
90. φυλλάδες· οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες

SCR. 61. e. c. Theocr. VII 58. 62. *Ψ* 693. 64. *I* 7. 65. *Π* 128. 67. Basil. M. ad Iesai. 14 p. 1101. 70. *B* 362. 71. ADN. 72. *Θ* 521 Psalm. LXXXIX 4. — *B* 695 (Pind.) Isthm. I 84 Pherecyd. ap. schol. *λ* 289). 74. *I* 66. 77. Herod. V 68 Aristot. Polit. V 1 Mnesimach. com. III p. 568, 4. 80. Menand. fr. I vol. IV p. 106. 81. *η* 94. 83. cf. Ar. Av. 368. 84. *B* 628 al. 85. *ε* 477. 86. Menand. fr. I vol. IV p. 106. 88. Apollodor. com. I 14 vol. IV p. 454. 89. *B* 468. 90. *φυλλάδος* Aesch. Ag. 78, ubi *χλωρῷ* quod Weilius ad Aesch. Eumen. p. 126 proponit, dudum suasi in Iulii Muetzell. *Zeitsch. f. GW.* VIII 9 p. 708.

ADNOT. 64. *φυκός — βρία* cod., pro *φλακτά* corrigunt *φυκία*. Confundit autem φῦκος et *Φυκοῦς*, quo de cf. gl. 968, nisi huius forma Dorica fuerit *Φυκός*. Vide Ahrens Dial. II p. 174. 178. 66. Mox recte *φυλακτῆρες*. 67. Hic auctor derivavit a נָפַל et שָׁתָה. 69. Lobeck. in Aglaoph. p. 545 cum Theocr. II 12 comparavit, ubi *Φύλαξ* est inter Hecates cognomina, et *Φύλακα* vel *Φυλακά* suasit. 71. Puto *θεῶν* ex Il. *O* 54. 161. 72. *Θεσσαλίας παροξυτόνως. ὀξυτόνως* Mus. 73. Rectius transponit Thes. VIII c. 1112 C: φυλακτήρ· φύλαξ. 78. *χορηγόν* Is. Voss. Munck. ad Anton. Lib. p. 48. Ordo φυλάρχων· *χορηγῶν* requirit. 79. *τετράποδα* ad *φῦλα θηρῶν* ap. Eurip. Sexti Emp. p. 360 refero. 80. Cf. *Φυλή*. Exempla voc. *Φυλάσιος* sunt ap. Boeckh. inscr. 186, 276, 797 inscr. naval. XVI, c, 132 Steph. Byz. Harp. Suid. 82. † Musurus. 83. (*αὐτῆς*) HSt. — *ὁμόψυχος* cod., em. Cyr. 11. 63. 84. *Φυλ..παῖς ὁ μέγας* cod., em. Mus. 85. Apio et Heliod. Apoll. lex. p. 165, schol. Od. *ε* 477 Schneider ad Theophr. V p. 556, qui apposuit Pausan. II 32, 9 Ammon. p. 141. Cf. Hesych. *φαυλία*. — [ε] Mus. 88. Cyr. 63.

φυλλάς· ξηρὰ δάφνη ἔχουσα φύλλα
φυλλεῖα· τὰ τῶν λαχάνων ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις ἕωλα καὶ φαῦλα
φυλλιᾶν· τοπάζειν
φυλλιάς· ἐκ λαχάνων ὑπότριμμά τι σκευαζόμενον. ἐκαλεῖτο δὲ θρῖα
95. Φυλλί[α]δαι· γένος ἰθαγενῶν
* φύλλιον· πέταλον. ἢ τὰ ἐκ τῆς γῆς ἄνθη
* φυλλεῖν· ἀδολεσχεῖν
* φύλλες· ἀλώπεκες
φυλλίδες· τὰ τῶν ἀνθῶν, ἅ τινα φύλλα ἐκάλουν
1000. φυλλίναι· ἀγῶνες, ἐν οἷς μὴ ἐτίθετο ἀργύριον, ἀλλὰ στέφανοι μόνοι. καὶ εἶδός τι κυκεῶν(ος)
Φυλλίς· ἡ Σάμος τὸ πάλαι
φυλ[λ]οβασιλεῖς· ἐκ τῶν φυλ[λ]ῶν αἱρετοί, οἱ τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες
φυλ[λ]οκρινεῖν· τὰς φυλὰς διακρίνειν
φυλοκρινο(ῦ)μαι· ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι
5. φῦλον· ἔθνος, γένος
φύλοπις· πόλεμος, μάχη
φῦμα· ψώρα, ἢ ἕτερον φῦμα
φύματα· ψυδράκια, ψῶραι
φύντων· γεννηθέντων
10. φύξαι· φύξειν. φυγεῖν
φύξηλιν· φυγάδα, δειλόν, φυγοπόλεμον
φυξήλιδας· δειλούς
φυξήλιον· φυγαδικὸν βίον
* φυξῆ· φυγῆ

SCR. 92. Ar. Ach. 468 Plat. 544. 94. Mnesimach. com. 31 vol. III p. 569. 1003. Thucyd. VI 18. 5. *I* 441. 6. *N* 789. 7. Archil. fr. 124. 11. *P* 143.

ADNOT. 92. *φυλλεία* cod., *φύλλεια* Mus., em. Thes. VIII c. 1126 A. Minus recte Galen. lex. p. 594 *φύλλια* scribit. — *αἴολα* cod., em. HSt. Salmas. 93. *χλοάζειν*? Nam *φυλλιᾶν* est *frondescere*. 94. Vulgo *φυλλάς*; cf. Pollux VI 71 Diphil. Ath. IV p. 133 F, quod etiam Ath. III p. 120 D restituunt nonnulli pro *φυλλίδα*. Fortasse *φυλλιάς* natum est ex *φυλλάς* (ι). 94. 95. Separavit Palmerius et *Φυλλιάδαι* correxit. Debebat *Φυλλίδαι*, h. e. *γένος ἱερὸν ἀπὸ Φύλλιδος ἢ Φυλλέως* ap. Lex. rhet. Bekk. 314, 7. 96. *ἄνθη*] refer ad *φύλλια* vel potius *φύλλα* (*B* 468). Glossa haud dubie *φύλλον* erat, non *φυλλίον*; sic enim accinendum foret. 97. Pro *φλύειν* accipit Ruhnken. epist. crit. II p. 21; *ὑλλεῖν* comparat Lob. rhem. p. 72 n. Path. El. p. 501. 98. *φυλεύς* Theognost. 25, 19 haud dubie mancus. Fallere Sopingum, qui *vulpes* comparabat, adnotavi s. v. *φοῦαι* et in Kuhn *Zsch.* X 3 p. 207. 99. *φυλλία* pro *φύλλα* malit Thes. VIII c. 1126 C. 1000. De forma cf. Lob. Proll. p. 213. Eadem emergit e Polluc. III 153 EM. 802, 38 et Diogenian. prov. VII 41 ex emendatione Finckhii in *ZfAW.* 1846 p. 421. De re vid. Pind. Ol. VIII 101 c. schol. — *κυκεῶνος* pro *κυκεών* recte Palmerius. 1. Sopingus adscripsit Hesych. s. v. *Μελάμφυλλος* et oraculum ap. Iamblich. Vit. Pyth. c. II p. 18, ubi *Φυλλάς* legitur. Cf. etiam schol. Nic. Alex. 149. 2. [λ] bis Musurus. Cf. Poll. VIII 111. 120. Phot. p. 288, 15 Meier de lit. Att. p. 116. 3. 4. *φυλλοκρίνειν* et *φυλοκρίνομαι* cod., em. Mus. et Thes. VIII c. 1131 C. Cf. Phrynich. app. soph. p. 81, 7 *φιλοκρίνει· διακρίνει δοκιμάζει περιέργως κατεξετάζει* Cyr. 63 Cyr. Matth. Gloss. I p. 23 (h. e. Cyr. 39) *φυλωκρινῶ· φυλὰς διαχωρίζω*. 7. *φύμα* bis cod., quae teste Herodiano π. διχρ. 294, 7 vulgaris pronunciatio erat, *φῦμα* Attica. — *ἕτερον φῦμα*] sensu puta obscoeno. 10. Sic codex, *φῦξαι· φύξιν φυγεῖν* Mus., quae Lobeck. rhem. p. 81 mutata interpunctione scripsit *φύξαι φύξιν· φυγεῖν* tamquam a *φύζω*, improbante Thes. VIII c. 1102 A. *Φύξαν* (vitiose pro *φύζαν*)· *φύξιν φυγήν* probabiliter Salmasius, idemque placuit Schowio et Thes. VIII c. 1138 A, qui et hanc glossam et 1014 aut ad *φύζα* aut ad *φύξις* referri iubet. Accedit tertia *φυγεῖν· φεύξειν*, a Musuro *φυγήν· φεῦξιν* scripta, hinc si quid video nata. 11. *.υξήληνα* cod., em. Mus. Cf. *φύζηλος*. 13. Apud Nic. Ther. 660 significat *τὸν φεύγοντα τὸν ἥλιον*. H. l. connectenda videntur *φυξήλιον βίον*. 14. *φύξει· φυγῇ* vel *φύζῃ· φυγῇ*. Cf. 1010. 1016.

1015. φυξίμηλα· δένδρα τὰ διὰ ὕψος ἐκπεφευγότα ἐσθίεσθαι ὑπὸ τῶν βοσκημάτων
φύξις· φυγή
φυομένας· γεννωμένας
φύος· φύτευμα, γέννημα
φύππαξ· ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ
20. φύραμα· ζύμη. σπέρμα. ἢ ζημία
φυρᾶν· ζυμοῦν. ταράσσειν τὰ ἄλευρα
φυραντίς· ὃ ἡμεῖς φύραν
φυρδήσκια· σκωλήκια
φύρδην· ἀτάκτως, συγκεχυμένως, ἀναμίξ
25. φύρει· μολύνει. μαλάσσει. μιγνύει
φύρεσθαι· μίγνυσθαι
φυρκηλίτοι· τειχήρεις
φύρκος· τεῖχος
φῦρμα· κόπρος, ῥύπος
30. φυρμᾶται· πτάρνυται
φυρμός· μολυσμός, ῥύπος, μίασμα
φυροῖ· μολύνει, ῥυποῖ
* φύρακες· ἐλαφροί
φύρσω· μολυνῶ
35. φυρτήτης· οἶνος
φυρτίζεσθαι· τὸ παίζειν συνεστραμ(μ)ένοις φυροῖς τοῖς ἱματίοις
φυρτοῖσιν· εἰκαίοις, συμπεφυραμένοις. [οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδευμένα]. συμπεφυρμένοις
φύς· γεννηθείς. βλαστήσας
φῦσα· φαρέτρα. καὶ ἰχθὺς ποιὸς ἐν τῷ Νείλῳ γενόμενος. οἱ δὲ τὸ πνεῦμα καὶ ὁ ἀήρ. ἢ ἀσκύς
40. φυσᾷ· πέπρηται. ἐπήρτηται
φυσακτήρ· ἄρτος ποιός τις ποπανώδης
φυσαλλίδες· φυσητήρια. αὐλοί
φύσας· γεννήσας. ἢ τοὺς ἀσκοὺς πληρώσας
φύσασθαι· γεννῆσαι

SCR. 15. Aesch. fr. 437. 16. *K* 311. 20. Mnesim. com. III p. 569, 11. 24. Xen. Cyr. VII 1, 37. 25. cf. Hesiod. opp. 61. 26. Plat. Hipp. mai. p. 291 A. 28. Thucyd. V 46. 29. Nic. Alex. 485 φύρματα. 31. Ezech. VII 23. 34. σ 21. 38. Eur. Phoen. 19. 39. Hippocr. p. 296, 25: πνεύματα δὲ τὰ ἐν τοῖς σώμασι φῦσαι καλέονται, τὰ δὲ ἔξω τῶν σωμάτων ἀήρ. 40. Soph. fr. 697, 1 Nck. 42. Ar. Lys. 1245. 43. Σ 372 Eur. Hel. 87.

ADNOT. 15. φυξήμηλα cod., em. Mus. Plut. Mor. p. 293 A. 18. φυός codex. Lobeck. rhem. p. 290. 19. I. q. πύππαξ. 20. ἢ ζημία ex ζύμη ortum delebat Ruhnkenius. Duce Suida possis στέαρ. ἢ ἐζυμωμένα. φυράματος· διαπλάσεως Cyr. 63. 21. ἀναμάσσειν τὰ αλερα (sic) Cyr. 63. 22. 23. Non expedio. 27. φυρκηλῖται HSt. Malim φύρκη· λίτοι (?) τειχήρεις. 28. Vide φόρκες φρίκες φοῦρκορ Lobeck. Agl. 866 Paralipp. p. 105. Cf. SCR. 29. Supra φύημα male. 30. πτάρνιται cod., πτάρνυται Mus. Non liquet. 32. μολύνοι aut φύρει legendum esse vidit Thes. VIII c. 1140 D. 33. ἔλαφοι Sopingus, quod verum videtur. Ordo φύροκες postulat, ut πρόκες suspicari possis; sed nisi egregie fallor φύζακες corrigendum, quemadmodum Hom. Il. *N* 102 φυζακιναὶ ἐλάφοι dixerat. 35. Exspectabam φυρτίτης ut μυρτίτης. Nostrates etiam *gepanschter Wein*. 36. (μ) Mus. σφυροῖς ἱμᾶσιν (ἱμαντωτοῖς)? Cf. Ath. XIV p. 622 C. 37. Confundit φυρτοῖσι et φυστή, nisi huius forma Eliaca sit φυρτή. συμπεφυρμένοις emendationem voc. συμπεφυραμένοις esse vidit Bentl. epist. ad Mill. p. 33. 39. φύσα codex. Φαρέτρα natum videtur e corruptela loci Aristophanei in Ran. 418 οὐκ ἔφυσε φράτερας. De pisce cf. Athen. VII p. 312 Strab. XVII 823 Aelian. N. A. XII 13 Schneid. 40. φῦσα codex, φυσᾷ Palmerius, sc. γνάθους ut φυσᾶται non sit opus. 42. Schol. Ar. Lys. 1245 Lobeck. Proll. p. 96. 43. γεννήσας ad φύσας, altera explicatio ad φυσήσας spectat. 44. φύσασαι· γεννήσασαι, an ἐφύσαθ'· ἐγεννήσατε (Soph. OT. 1404)?

1045. [φυσγετός· συρμός.] [φύσει δὲ σκληρόν]
φύσει· βλαστήσει, ἀληθῶς φύει
φυσ[σ]ητήρ· ὁ τῶν κητωδῶν ἰχθύων αὐλός
φύσιγγες· εἶδος σκορόδου. ἄλλοι δὲ σκορόδων κεφαλίδας. [καὶ οἱ πρόλοβοι τῶν ὀρνίθων. καὶ τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα
φυσίζοος· (ἡ τὰ) πρὸς τὸ ζῆν φύουσα
50. φυσικῇ ποιότητι
* φυσίωσις· ἔπαρσις, ὑψηλοφροσύνη
φυσιολογεῖ· περὶ φύσεως διαλέγεται
φυσιολογία· λόγοι φύσεως ἐξαγγελτικοί
φυσίον· τὸ καθήλιον
55. φυσιούμεθα· ἐπαιρόμεθα, τυφούμεθα
φυσιόων· φυσιῶν, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν
φύσις· γένος. οὐσία. προαίρεσις
φυσίφρονες· πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι
φύσκων· γάστρων, παχύς
60. φύσκη· κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον
φυστὴ μᾶζα· ἄτριπτος
φυταλιαῖς· κήποις. [ἢ ταῖς γονίμαις καὶ φυτευτικαῖς]
Φυταλίδαι· γένος παρὰ Ἀθηναίοις
φυταλίζειν· φυτεύειν. πλησιάζειν
65. φυταλιῆς· κήπου, δενδροφόρου γῆς
φυταλμίοις· φυτευτικοῖς, γονίμοις
φυτάλμιος Ζεύς· συγγενής, ἢ ζωογόνος
φυτάλμιοι· ὁμοίως πληθυντικῶς
φυτεύει· κατασκευάζει. γεννᾷ
70. φυτηκόμος· σύνδε(ν)δρος τόπος
Φύτιος· ἥλιος. ἢ Ζεύς
φύτλη· γέννα, γένεσις, γένος

SCR. 46. Δ 235 — Soph. l. l. 48. Theophr. HPl. IV 7, 12. 49. Γ 243. 51. Psalm. XLIII 4. 52. Aristot. de anim. I 3. 56. Δ 227. 58. Aesch. Suppl. 757 pro περίφρονες restituit GD. 59. Alcaeus. 60. Ar. Eqq. 364. Comici ap. Iacobi Ind. V p. 1138. 61. Ar. Vesp. 608 Harmod. Ath. IV 149 A. 65. Ζ 195 Μ 314. 69. Soph. OT. 873.

ADNOT. 45. Incuria librariorum peperit ex ἀφυσγετός. Post Lobeck. Path. El. p. 27 vidit Thes. VIII c. 1146 B. Verba φύσει δὲ σκληρὸν alio pertinere monet Ruhnkenius. 46. ἀληθῶς non puto cum Alberto ad dativum nominis φύσις referendum esse, sed explicari verbis ἀληθῶς φύσει locum Soph. OT. 438: ἥδ' ἡμέρα φύσει σε. 47. [σ] Seber ad Poll. p. 219 n. 71, cf. Aelian. NA. V 4. 48. Postrema explicatio, quae accessit ex Moerid. Att. p. 397, ad φαύσιγγες videtur referenda. Πρόλοβοι (sic enim pro πρόβολοι scripsi) ad φῦσα pertinere patet ex Suida s. v. πρόλοβος et ex Symmacho et Theodotione in Levit. I 16, qui LXX πρόλοβον vertunt φῦσαν. Restat prima, qua de cf. Salmas. Exx. Plin. p. 1188 Schneider Theophr. III p. 578. Cf. φόριγγες et φοῦίξ. 49. φυσίζωος cod. — (ἡ τὰ) Cyr. 11. 52. λόγους φύσεως ἐξαγγέλλει καὶ περὶ κτλ. Cyr. 39. 63. 54. καυθήλιον Mus. Non liquet. 58. φυσήφρονες· πεφυσιμένοι cod., em. Martin. Etym. v. flabrum et Mus. 59. φυσιῶν cod., em. Iunius animadv. p. 403. Cf. Diog. La. I 81 Suidas, qui Pittacum ab Alcaeo sic nominatum esse narrant. 61. φύστη· μάχα cod., φύστη· μάζα Mus. Accentum oxytonon praecipit Herodian. ap. schol. Ar. Vesp. 608. Cf. Ath. III p. 114 F EM. 803, 2 Moer. Att. p. 384 Zonar. c. 1833. 62. Cf. gl. 1076, unde patet inclusa ad φυταλμίοις vel φυταλίαις (qua de forma vid. Poll. I 24 Orphic. hymn. XIV 9) esse referenda. 63. Plut. Thes. c. 12. 64. Zonar. c. 1833 EM. 803, 8. 65. φυταλίης· κῆπος cod., φυταλιῆς· κήπου Mus. 66. φυταλίμοις codex. Sed haec forma etymologiae caussa ficta (EM. 803, 4) in φυταλμίοις vel φυταλίοις erat mutanda. Cf. gl. 1062. 67. Themist. Or. XXX p. 349 A. schol. rec. Aesch. Ag. 327. 68. Om. Mus.; ὁ cod., ὁμοίως recte Thes. VIII c. 1167. 69. Cf. φωτεύει. 70. (ν) Mus. φυτοχόμος Cyr. 63, φυτηκόμος Suid. Cyr. 39 (h. e. Matthaei Gloss. p. 22) Cyr. Marin. Schowii p. 778, 1. 71. Anton. Liber. f. XVII apposuit Iensius. Vide Lobeck. ad Soph. Ai. p. 113.

φύτορες· γεννήτορες

φυτοσμῶν· φεύγων

1075. φυτοῦ· φύματος

φύτρα· φύσις. οἱ δὲ φυτήρια

φῦ χειρί· ἐμπεφυκότως λαβοῦσα τῇ χειρί

* φύ.νται· γεννῶνται

φυῶς· φύσει

80. φῶ· εἴπω

φώγειν· φρύγειν

Φῶγος· ......

φωΐδες· τὰ πρὸ πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφυσήματα. οἱ δὲ τὰς φλυκταίνας

φώκη· ζῷον θαλάσσιον

85. Φωκαεῖς· ὄνομα ἔθνους. καὶ τὸ κάκιστον χρυσίον

φωκίων· ὄρνις ποιός

φῶκος· κῆπος θαλάσσιος ὅμοιος δελφῖνι

φωλάδες· ἐμφωλεύουσαι

φωλάδι· ἐμφωλευούσῃ

90. φωλάζει· ἐμφωλεύει

φωλαΐδες· ὀστράκινά τινα βρωμώδη

φωλεόν· διδασκαλεῖον. ἢ οὗ τὰ θηρία κοιμᾶται. ἢ οὗ χορεύουσι καὶ διδάσκουσιν. οἱ δὲ σπήλαιον

φωλεύει· οἰκουρεῖ, κρύπτε(τα)ι

φωλητηρίοις· φωλητήρια καὶ φωλεαὶ τῶν θ[ε]ιασ(ωτ]ῶν καὶ συνόδων οἶκοι

95. φωλητήρ· ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καθεζόμενος ἀεί

φωλίς· ἰχθῦς ποιός

φῶμεν· εἴπωμεν

φωνασκεῖ· φωνὴν ἀποτελεῖ, ἢ φωνῆς ἐπιμελεῖ

φωνεῖ· λέγει

1100. φωνή· ἡ τοῦ ἀνθρώπου

φωνήεις· λαλῆσαι δυνάμενος

SCR. 73. φύτορα Soph. Trach. 1031 restituit GD. 75. Archiloch. fr. 41. 77. Z 406. 253. 78. ι 109. 83. Arist. fr. I p. 1092. 84. δ 448. 88. Theocr. I 115. 96. ADN. 1100. Ξ 400. 1. φωνήεσσα Hesiod. Theogon. 584.

ADNOT. 73. Lob. Parall. 429. 74. Lob. rhem. p. 249. Cf. φυγόσκων. — Forte φυτοκομῶν· φυτεύων. 76. Glossa obscura. Sub φυτήρια latere φυτευτήρια possunt vel φυτώρια vel φυτάρια. 77. φύχειρι· ἐκπεφυκότως λίξους cod., φῦ χειρί· ἐμπεφυκότως λίξους Mus., ἐδεξιώσατο Fungerus. Correxi. 78. φύονται cod., φύωνται sine caussa Is. Voss. Vide SCR. 79. φύσει· φυσικῶς coni. Lobeck. Parall. p. 163. *Est fortasse pars adverbii compositi, velut ἐμφυῶς, aut corruptum ex φυᾷ, ut φυαῖς per φύσεσι expl. Hesych.* Thes. VIII c. 1181 C. 81. Bithynis tribuit EM. 803, 47, Atticis Suidas φρωγεῖν· φράττειν (φρύττειν Ruhnk.) Ἀττικῶς et Cyr. 63 φρόνειν· φρύγειν. ἀττικῶς. 82. 83. Separavi. Φωκός· ὀξυτόνως ἀγγεῖόν τι Suidas. An Φῶκος (Cratin. fr. CXL p. 220)? 83. πρὸ] imo ἐκ vel ὑπὸ cum HSt., qui ἐκφυσήματα scripsit pro ἐκ φυσήματος. 85. Φωκαῖς cod. De altera significatione cf. Boeckh. Oecon. I p. 36 II p. 254, Frid. Hultsch *Gr. u. Roem. Metrologie* p. 268, 7. E et SCR. 87. κῆπος θαλάσσιος ὅμοιος δελφίῃ cod., κῆτος θαλάσσιον ὅμοιον δελφῖνι Mus., ut φῶκος sit i. q. φώκη. 89. φωλάδην· ἐμφωλευουσιν cod., em. Suid. 91. φωλάδες Ath. III p. 88 A 91 A, qua propter Lobeck. Proll. p. 454 φωλαΐδες ex φωλάδες ortum esse putat. 92. ἢ — κοιμᾶται retraho post σπήλαιον. 93. Supra ἐμφωλεύει· κρύπτεται, unde κρύπτει in κρύπτεται mutavi. 94. θειασῶν cod., θιάσων Mus. θιασωτῶν Poll. VI 8. 96. Schneider ad Aristot. HA. IX 37 vol. IV p. 175. Supra vitiose φονίς. 98. ἐπιτελεῖ cod., em. Cyr. Voss. ἐπιμελεῖται lex. Armach. et Meibomius.

φωνήσας· εἰπών, λέξας
* φωνεῖ· λαλεῖ, λέγει
φῶντα· λάμποντα
1105. φώρ καὶ φῶρας· κλέπτας, λῃστάς. κατασκόπους, πληθυντικῶς καὶ ἑνικῶς
φωρά· κλοπή
φωρᾷ· ζητεῖ
φωραθείς· εὑρεθείς, φανείς
φωραθῆναι· γνωσθῆναι, (ἐ)λε(γ)χθῆναι
10. φωρᾶν· τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν. καὶ φωριᾶν. Φώρην δὲ τὴν ἔρευναν
φωράσαντες· εὑρόντες τὰ κλαπέ
φωράσας· ἐλέγξας
φωρά(σε)σθαι· ἐλεγχθήσεσθαι
φωριαμός· κιβωτός. ‚(φ)ωριαμῶν.......‘
15. φώριον· κλέμμα. καὶ θρόνου εἶδος
φώριος· εἶδος μελίσσης
φῶρος· κατάσκοπος
φωρυτόν· συρφε[ρ]τόν. ἢ φρυγάνων σωρός. ἢ βόρβορος καὶ ἀκαθαρσία. καὶ χόρτος τῆς γῆς
φῶς· τὸ ὁρώμενον τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ δημιουργηθέν. καὶ τὸ πῦρ. καὶ ἡ χαρά. ὀξυτόνως δὲ ὁ ἄνθρωπος
20. φῶσαι· φῶξαι, φρύξαι, θάλψαι
φώσκει· διαφαύει
φωστήρ· θυρίς
φωσφόρεια· ἑορτή
φωσφόρος· φωτοδότης, λαμπρὸς ἀστήρ
25. φώσ[σ]ων· τὸ λινοῦν ἄρμενον
φῶτα· ἄνθρωπον. ἢ ὄμματα καὶ θυρίδες
φωταγωγός· ὁ τὸ φῶς φέρων
φῶτας· ἄνδρας, ἀνθρώπους
φῶτας ἐννέα· ἄνδρας ἐννέα
30. φῶτε· ἄνδρες, δυϊκῶς
φωτί· ἀνδρί
φῶτες· ἄνθρωποι, ἄνδρες
φωτεύει· γεννᾷ
φωτία· λαμπρία. καὶ ὄμματα
35. φῶτιγξ· [αὐγή.] σῦριγξ. λώτινος αὐλός, [ὡς] εἶδος σάλπιγγος

SCR. 2. *Α* 201. 5. Callimach. Anth. Pal. XII 134. 8. Iob. XXIV 17. 10. Plat. Legg. XII 954 A. 14. *Ω* 228. 16. ADN. 20. Hippocr. 639, 34. 25. Lycophr. 26. 26. *Β* 164. 29. *Π* 785. 30. *Ε* 572 Greg. Naz. Carm. I v. 395. 31. *Ρ* 98. 32. *Δ* 748.

ADNOT. 1104. Cf. φάντα· λάμποντα. Cf. Lob. rhem. p. 9. 5. Cf. 1117. 9. λεχθῆναι cod., em. HSt. 10. Schol. Plat. p. 460 Bekk. AG. p. 314, 30 Cyr. 63. — φώραν δὲ Mus. 13. φωρᾶσθαι cod., em. Thes. VIII c. 1197 D. 14. φωρίαμος cod., em. Mus. Idem pro .ωριάμων scripsit καὶ φωριάμων. 15. φωρίον codex et Cyr. 63; em. Cyr. 39. Altera significatio ad φορεῖον spectat. 16. φῶρες vocantur ap. Aristol. HA. V 22 IX 40. 17. Supra φῶρας· κατασκόπους. Forte (ἔ)φορος· κατάσκοπος. 18. φωρυτῷ Cyr. 63, sed idem statim φορυτόν q. v. — [ρ] editi. 20. EM. 804, 3. 21. Φώσκω· τὸ φαίνω, ἐξ οὗ σάββατον ἐπέφωσκεν. Cyr. 63. διαφάνει cod., διαφαίνει Mus., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1204 A. 23. φωσφορεία cod., φωσφορία Mus. Cf. Plutarch. Mor. p. 1119 E Meurs. Gr. fer. p. 274. 26. θυρίδες] Plut. Mor. p. 515 B. 30. ἄνδρε Mus. 33. φυτεύει Relandus. Imo φωτεύει vitiose pro φοτεύει, quod Cyprium est; cf. ἰνκαφότευε. 34. Supra φῶτα· ὄμματα. Prior significatio ad φῶτα· λαμπτῆρα referenda videtur. 35. φώτιγξ —σύριγξ. φλόγιος cod., πλάγιος Guyetus, λώτινος Iacobs ad Aelian. NA. VI 31 p. 225 coll. Iuba ap. Ath. IV p. 175 E 176 C 182 D Eustath. 1157, 43 Plut. Mor. p. 691 E „Nicomach. Geras. Harm. p. 8 B“ Pears. Advers. p. 691. — [ὡς] delet Thes. VIII c. 1208 A. — αὐγή ad φωτισμός pertinet.

φώτιον· προσφιλές, ἡδύ
φωτισμός· αὐγὴ [τηλαυγές, καταυγάζον
φωτολόγιον· τυφλόν, νεκρόν
φωτῶν· ἀνδρῶν
1140. φωτός· ἀνδρός
φωτός· ἡμέρας
φώψ· φάος

X.

Χαβόν· καμπύλον, στενόν
χαβῶνες· στέατα ὀπτώμενα ἀπὸ ἀλεύρου
χαδέειν· χωρῆσαι
χάδεν· ἐχώρησεν
5. χάζει· πρ(οσ)δεῖται, χαλᾶται
χάζειν· ἀναχωρεῖν, φυλάσσεσθαι
χάζεο τῆλε· ἀναχώρει μακράν
χάζεσθαι· ὑποχωρεῖν
χάζεται· ἀναχωρεῖ
10. χάζετο· ἀνεχώρει
χαζόμενον· ἀναχωροῦντα
χάία· ἀγαθή
χαίνας· στέαρς
χαίνει· ἀνοίγει τὸ στόμα
15. χάϊος· ἀγαθός
χαίρετε· θαῤῥεῖτε
χαίρειν· ἐῤῥῶσθαι. τὸ χαίρειν ταῖς ἐπιστολαῖς προσετίθεσαν. ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις

SCR. 39. M 430. 40. Γ 53.

X. 2. Ierem. VII 18. 3. Ξ 34. 4. Λ 462. 8. P 357. 10. Λ 539. 12. Ar. Lys. 91. 13. ἀχαίνην στέατος ἔμπλεων τράγον carm. pop. fr. 10 p. 1029 Bgk.[3] 17. Aristophanes et Sophocles l. l.

ADNOT. 36. Non liquet. Suspicor tamen verba τηλαυγές et καταυγάζον, quae sequenti glossae adhaerent, huc retrahenda esse. 37. τηλαυγὲς καταυγάζον aut ad φώτιον (φωτινὸν = φωτεινὸν) pertinent, aut ad gl. aliquam elapsam, velut φωτιστικόν φωτίζον φωταυγές. 38. φῶτ' ὠλύγιον GDindorf. Thes. VIII c. 1210 D, coll. ὠλυγίων· σκοτεινῶν quod tamen Dindorfius ipse ex διωλυγίων corruptum esse vidit. Φωτῶν ἀλαὸν γένος sunt verba Aeschyli Prom. 548. 42. φώς Guyetus.

X. 1. Infra χαμόν. Cf. Lobeck. rhem. p. 47 GCurtius Gr. Etym. p. 166. 2. χαύνας· ἀρτατοὺς (sic) κριθίνους Cyr 39 et similiter Zonar. c. 1840. χαβόντας· ἄρτους ἀναφυραθέντας κριθίνους ἢ λάχενα ὀπτὰ ἢ ὀστέα ὀπτώμενα Cyr. Vindob. 32. χαυονας (sic) ἄρτους ἀναφ. κρ. ἢ λαγανα (lagana etiam interpres Synod. 8 Oecumenic. act. 6 ap. Ducang. Imo λάγγανα) ὀπτά Cyr. 63. χαυῶνας· στέαρ ἢ τὰ ἐκ στέατος γινόμενα πέμματα Cyr. MS. et gl. mss. in prophet. EM. 807, 43. Hesychius infra et lex. Armach. in Ezech.: χαμῶνας· στέαρ ἢ τὰ ἐκ στέατος τικτόμενα (leg. γινόμενα); χαυνῶνες· ἄρτοι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες et χαίνας· στέαρ. Aliter interpretantur Theodoret. in Caten. Ghislerii ad Ierem. VII 17 et Hieronymus ibid. Hebraicum כונים comparat Vitringa in Ierem. p. 753. — στέθια — ὑπὸ cod., em. Sopingus. 3. χαδε. cod., χαδέειν Mus., qui compendium delevit. 5. (οσ) Mus. qui duas literas erasit. Προσδεῖται pertinet ad χατέει. 7. τηλεὸν cod., τῆλε Mus. Cyr. 63. 11. χαζομένῳ· ἀναχωροῦντι Cyr. 63. 12. χαιά codex, em. Ahrens Dial. II 76. Cf. schol. Ar. Lys. 91. 1159, Theocr. VII 5, Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 588, LDindorf. Thes. s. v. βαθυχάϊος (Aesch. Suppl. 865 quem locum Pearso in Advers. II p. 692 apposuit et Kuster. ad Hesych. s. v. εὐχατότερον. 13. χαυῶνας· στέαρ Is. Vossius. Sed cf. SCR. 14. Buttm. Gr. Gr. II p. 324 Lobeck. 15. χαιός cod., em. Ahrens l. l. 16. Cyr. 32. 63. Utrumque iungit Plut. Fab. c. 26. 17. Μονόβιβλον περὶ τοῦ χαίρειν scripsit Dionysius ap. schol. Ar. Plut. 322. — Cf. Herod. IX 106 Demosth. 748, 4 Append. proverb. V 20 p. 461 Moer. Att. p. 417.

χαίρειν θ' ἐᾶσαι· καταφρονεῖν
χαίρειν· φράσαντες. ἀποταξάμενοι......
20. χαιρέτω λήρων· ἐρυθριάτω ......
χαιρηδόνα· τὴν χαράν
χαιροσύνη· χαρά
χαιρωθῆναι· ἐκπλαγῆναι
χαῖται· αἱ κεχυμέναι τρίχες
25. χαιτήεντος· κομήτου
χαίτη· ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ
χαλαβεῖν· φοβεῖν, θορυβεῖν
* χαλᾷ· χαλάσσει, καὶ πόδαι
[χαλάδες· τὰ ἔντερα. ἢ λιθώδεις
30. χαλάδος· λιθώδης. ἐξέντερος]
χάλανδρον· κράββατον
χάλαζα· σημεῖον θυτικόν. καὶ πάθος περὶ τὰς σῦς
* χαλεπαίνει· δυσχεραίνει, ἀγανακτεῖ
χαλαίρυπος· ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος
35. χαλαρὰ ἄλυσις· ....
Χαλάμβριοι ἵπποι· ἀπὸ τόπου τῆς Λιβύης
χαλαργούς· .... τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν (ἢ) τῶν ὀνύχων, οἷον ποδαργούς, ἢ ταχύποδας
χαλαρῶν· ὡραίων
Χαλαστραίων συῶν· [πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γεγένηται
40. Χαλδαῖοι· γένος μάγων πάντα γινωσκόντων

SCR. 18. Greg. Naz.: *χαίρειν ἐᾶσαι τὰς εἰκόνας*. 19. cf. Ar. Nubb. 609. 21. *χαιρηδόνος* ap. Ar. Ach. 4. 24. Z 509. 26. P 439. 28. Eur. Hecub. ll. cc. 32. Aristot. l. c. 33. π 114. 34. Cratinus fr. CXVII p. 212. 35. Thucyd. II 76. Perperam ad LXX II Paralip. III 5 refert Thes., ubi pro *χαλαστά* editio Complut. habet *ἀλύσεις*. 37. *χαλαργοῖς* Soph. El. 867. 40. Daniel II 4.

ADNOT. 18. *χαίρειν θεάσαι* cod., *ἐᾶσαι* Mus. *χαίρειν ἐάσατε· ἐπὶ τὸν καταφρονουμένον* (sic) Cyr. 39. 19. *ἀποταξάμενοι ἀπογνώναι* (sic) Cyrill. 63; *ἀποταξάμενοι καταγνόντες* EM. p. 808, 4. 20. *φλυαρῶν* addit EM. p. 808, 3. 21. l. q. *χαρμοσύνη*. cf. Lobeck. Proll. p. 231. 23. Imo *χαρωθῆναι*. 27. Infra *χωλάβει· θορυβεῖ*. Supra habuimus *αλάβητοι· θόρυβοι* et *ἀλαβυτῶ· θορυβῶ* (sic). — *φοβεῖν* ad *χαλέπτειν* pertinet, q. v. 28. *χαλάσσει* pro *laxat* suspectum. Exspectabam *χάλα* (Eur. Hec. 407)· *χάλασον*, quod cum *χαλᾷ* (Dor. pro *χηλῇ* ap Eur. Hec. 90) confundit. Vide Ahrens Dial. II p. 144. Itaque recte Guyetus *ποδὶ* pro *πόδαι* conicere videtur, nisi malis *χαλαί· πόδε* vel *ὁπλαί*, quae Valckenarii ad Eur. Phoen. p. 304 est coniectura. Is. Vossius haec ad locutionem *χαλᾷ πόδα* (sc. *navis*; cf. *χάλα πόδα* ap. Epicrat. com. fr. II 5 p. 372) retulerat. 29. Infra rectius *χολάδες*, quod hic etiam contra seriem restituit Musurus, omisso *λιθώδεις*, vocabulo fortasse ad *χέραδος* referendo. Lectio *ΧΑΛΑΔΕC* nata est e poetae comici loco aliquo, in quo metrum duplex *λλ* postulabat. De Attico *ΧΟΛΛΑΔΕC* cf. Bachm. AG. I p. 418 Phrynich. app. soph. 72, 19 Menand. Ath. XII p. 549 C (fr. II vol. IV p. 74). Adde *γόδα*. 30. *ἢ ἔντερον* Guyetus. Cf. 29. 31. *χάλαδρον* Is. Voss. ad Catull. p. 26 coll. *ἀδρί· ἀνδρί*. 32. *πάθος*] Aristot. HA. VIII 21 Probl. XXXIV 4 Athen. III p. 93 C Rufus ap. Oribas. p. 174 ed. Matth. schol. Ar. Eqq. 381. 33. Ordine requiritur vitiosum *χαλαιπαίνει* quod ipsum ponit Cyr. 39. 34. Cf. Hesych. *χαλέρυπος* et Poll. VII 39. Polemoni ap. Macrob. Saturn. V 19 restituit Schneider. 35. Lob. Parall. p. 340. — *χαλάρα· ἄλυσις* codex, correxi e Thucyd. II 76, quem respicit: *ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἀλύσεσι*. 36. *Χαλάρβριοι* ordo. 37. *χαλάργους — ποδάργους* Thes. VIII c. 1467 E. *ἀργοὺς τὸ ἄκρα τῶν ὁπλῶν ἢ* Ruhnken. Ahrens II 144. 38. *ἀραιῶν*? cf. *τὸ ἀραιὸν καὶ τὸ χαλαρὸν* iuncta ap. Anaximen. Plutarch. Mor. p. 947 F. 39. Coaluisse videntur duo articuli alter explicatione destitutus *Χαλαστραίων συῶν·* ..., alter capite truncatus *Χαλάστρη· πόλις κτλ.* Forma Ionica *Χαλάστρη*, quam ordo exigit pro *Χαλάστρα* vel *Χαλαστραία*, usus est Hecataeus ap. Steph. Byz. p. 679, 6. Cf. Moer. Att. p. 417 (= 307) schol. Plat. p. 403 Timaei lex. p. 272 Arcad. p. 120, 27 = 139, 3. — *Χαλαστραιῶν — νήτρων* cod., em. Mus.

χαλεπὰ τὰ καλά· .... Σόλωνα ταῦτα πυθόμενον εἰπεῖν· χαλεπὰ τὰ καλά· καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. Ἔνιοι δὲ τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. ἀδύνατον οὖν ἐστιν ἐφ' ἅπαντι ἀγαθὸν εἶναι
χαλεπήνας· ἀγανακτήσας
χαλεπόν· δύσεργον, σκληρόν, δεινόν
χαλεπήνῃ· εἰς χαλεπότητα ἀγάγῃ
45. χαλέπ(τ)ει· ἐρεθίζει. ἀπειλεῖ. φοβεῖ. ἀγανακτεῖ. κακίζει. βλάπτει. εἰς χαλεπότητα ἄγει
χαλεπτύς· χαλεπότης
χαλεπῶς· δυσκόλως
[χαλέσιν· ὄνυξι]
χαλεψάμενος· χολωθείς
50. [χαλέρυπον· τὸ ῥύμ(μ)α τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γενόμενον, ὅ τινες νίτρωμα λέγουσι]
χαλία· ἡσυχία
χαλίδιον· πινάκιον
χάλικες· οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι
χαλίκρατον· εὔκρατον, ἄκρατον
55. χάλιμα· φαρμακός
χαλιμάδες· ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι
χάλις· ὁ ἄκρατος οἶνος. καὶ ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας
χαλιστόν· σκαιόν. ἢ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον
χαλίφρονας· παράφρονας, μαινομένας· βέλτιον δὲ τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς
60. χαλιφροσύνη· ἡ τῆς ψυχῆς ἄνεσις
χαλίφρων· κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας, ἤγουν ἀσύνετος
χάλκεα· τὰ ὅπλα συνήθως καὶ τὰ ἐκ σιδήρου
χάλκεα ἐπίσωτρα· τὰ ἔξωθεν τῶν τροχῶν οἱ κανθοί
χαλκεγχέων· πολεμιστῶν
65. χαλκεῖα· ὑπομνήματα τῆς τῶν τεχνῶν εὑρέσεως

SCR. 41. Plat. Rep. IV p. 435 C. 44. π 72 φ 133. 45. δ 423. 48. Eur. Phoen. 1025. (49. Appianus passim.) 50. Cratini fr. CXVII p. 212. 53. Ar. Av. 839. 54. Archiloch. Ath. I p. 8 A. 56. Aeschyl. fr. 438. 57. Hipponact. fr. 73 p. 605 Bgk. et Athenaei teste schol. Ap. Rh. I 473. 60. π 310. 61. δ 371. 62. E 723. 63. E 725. 64. Eur. Tro. 143. 65. Fabula Menandri sic inscripta erat. Hyperidem et Phanodemum laudat Harp. l. c.

ADNOT. 41. Sic codex, nisi quod ab altero χαλεπὰ τὰ καλὰ novum inchoat articulum; copulavit Musurus et lacunam paroemiographorum ope sic explevit: Σόλωνά φασι τὰ περὶ τὸν Περίανδρον πυθόμενον; Schowio Suppl. p. 779 sufficere videbatur: Σόλωνα πυθόμενον ταῦτα εἰπεῖν. Vide Zenob. VI 28 append. proverb. V 22 p. 462. 44. ἀγάπη cod., em. Mus. 45. χαλεπεῖ codex et Cyr. Vind. 32, em. Cyr. 63. Cf. χαλαβεῖ. 48. Sic etiam Cyr. Vindob. 32 Voss. 63. Recte Valck. ad Eur. Phoen. p. 304 χαλαῖσιν, Dorice pro χηλαῖς. 50. Recte supra χαλαίρυπον. — (μ) Mus. 51. (εὐ)καλία Ruhnken. (εὐ)χαλία Meinek. 52. Vide δάλκιον (gl. δ 166) et χαλκοῦν. An χαλίδιον pro καλίδιον a κᾶλον? Longius distat σχεδάριον. 53. χάληκες male Mus. Cf. Poll. VII 124. χάλικες· ψηφῖδες gl. mss. in Iobum in cod. Marino. 55. χάλιμα cod. Hermann. ad Orph. Argon. 965. χάλιμος Mus. Non liquet. 56. βάκχας τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν EM. 805, 10 appellari χαλιμάδας testatur, ὑπὸ μέθης χαλωμένας τὸ σῶμα Eustath. 1471, 3 Suidas, ubi pro χαλίμα· ἡ πόρνη κτλ. lege χαλιμάς· ἡ κτλ., τὰ βάκχας schol. Apoll. Rhod. I 473 p. 328, 19 ed. H. Keil (ubi cod. Laur. χαλιμίας porrigit). Derivandum hinc verbum χαλιμάζειν cuius meminerunt EM. 805, 12 Suid. Zonar. 1845 Eustath. 1936, 55 schol. Odyss. ψ 1. 57. χαλίς cod., em. Is. Voss. Cf. δυσχαλέα ἐγχαλές ἐπαγχάλιξον κάλιθος. Sub finem deesse videtur χαλίφρων. 58. Non expedio, nec patet — τόν ad glossam an ad interpretationem pertineat. ἀγαθόν ad χάσιον (χάίον) adludit, σκαιόν ad χαλίφρονα vel λαιόν. 62. 63. Disiunxit Mus. et χάλκε' ἐπίσωτρα scripsit. Hinc aberravit gl. 67. 64. χαλκέγχεων codex. 65. Intellegitur festum in honorem Volcani celebratum testibus Harpocr. 183, 19 Poll. VII 105 EM. 895, 43 Suid. ,Ἀθήναια (vid. Boeckh. C. I. I p. 359) eadem esse quae Χαλκεῖα probari non potest.' Thes. VIII c. 1258 D.

χαλκεομήστορος· ἰσχυρόφρονος
[χαλκεοπίσσωτρα· ὁμοίως]
χάλκεον· ὀχυρόν. σκληρόν. ἄλλοι ὕπνον [ἤ]· θάνατον
χάλκεος· ἰσχυρός
70. χάλκεος κέραμος· εἱρκτή. πίθος. καὶ ὄρος
χαλκεόφωνον· ἰσχυρόφωνον
χαλκεύς· πᾶς τεχνίτης, καὶ ὁ ἀργυροκόπος, καὶ ὁ χρυσοχόος
χαλκεῶνα· ......
χάλκιον· ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο
75. χάλκη· πορφύρα
Χαλκηδών· πόλις
χαλκῆ μυῖα· εἶδός τι μυίας
χαλκήρεα· χαλκῷ ἀρηρότα
χαλκήρεας· χαλκῷ ἡρμοσμένους
80. χαλκήρη· χαλκῷ ἡρμοσμένα
χαλκόστομα· χαλκία κύμβαλα
Χαλκίδαι· γένος
χαλκιδεύς· δειλός
[Χαλκιδική· Σκυθική. τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὑρεθέντα]
85. χαλκιδίζειν· ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες
Χαλκιδικὸν δίωγμα· διότι εἰς Χαλκίδα ἐγένετο ἡ ἐκδίωξις
χαλκιδικὸς λειμών· οἱ μὲν τὴν Κυκλωπίαν κώμην. οἱ δὲ Κυκλωπι.. λίμνη
χαλκιδίκων· χαλκίς, ὁ ἰχθῦς
Χαλκιδικός· εἶδος ἀλεκτρυόνος

SCR. 66. Eur. Tro. 268. 67. *E* 725. 68. *Λ* 241, 70. *E* 387. 71. *E* 785. 72. *M* 295; gl. π 1088 pro *πασχαλκεύς· πολύτεχνος* corrigo nunc *χαλκεύς· πᾶς πολύτεχνος*. 73. *Θ* 273. 75. schol. Nic. Ther. 256. 77. Herodes fr. 3 p. 622 Bgk. 78. *Z* 3. 79. *N* 714. 80. Aesch. Pers. 408? 84. Aeschyl. Prom. 420? Vid. Heimsöth p. 488. 85. Com. anon. fr. CLXXX p. 648.

ADNOT. 66. *χαλκεομίστωρ· ἰσχυροφόρος* cod., omisit Mus.: *χαλκεομήστωρ·* (sic correxerat Mus.) *ἰσχυρόφωνος* Cyr. 63, *χαλκεομύστωρ· ἰσχυρόφωνος* Cyr. 32, *χαλκεομήστωρ· χάλκεος, ἰσχυρός* (imo *χαλκεομήστωρ. χάλκεος· ἰσχυρός*) lex. ms. Havniense Osanni; em. Ad. Kirchhoffius Eurip. T. I p. 538 ad Eur. Tro. 268 (= 271). 67. *χάλκε' ἐπίσσωτρα* Mus. Cf. 63, cuius glossae haec est varia lectio. Vidit Dorvillius Misc. Obss. IX 1 p. 115. 68. *Scribe χάλκεον ὕπνον· θάνατον ex Homero* (*Λ* 241), *unde illud Maronis* (Virg. Aen. X 745): olli dura quies et ferreus urget somnus. Heinsius. Cf. Eustath. p. 841, 29. Imitatus est Heliod. II 20. 70. *ὄρος*] *σορός*? 73. 74. Separavit Thes. VIII c. 1264 A. 74. *χαλκεῖον* Mus., recte codex *χάλκιον* (*χαλκίον*). De re cf. Ath. XV p. 667 F. 75. Lob. Path. El. p. 528. 77. *τι παιδιᾶς* Scaliger; *τι μυίας* defendit Sopingus coll. Eustath. Il. Φ p. 1333. Addere poterat *μυῖα χαλκόπτερος* apud Aelium ap. Schneid. ad Nic. Ther. p. 241 et *χαλκομυιῶν* ex em. Schneideri in Vita Mauricii Februarii 20 § 18 collect. Bollandi; nec non *πυρρὰ μυῖα* (Hesych.) et *μέλιττα χαλκοειδής*. De ludo vide *μυῖα χαλκῆ* et Iungerm. ad Poll. IX 123 p. 1109 n. 68. Malim *παιδιᾶς*. 78. *χαλκῶα ῥήτορα* cod., em. Mus. 81. Imo *χαλκόστομα· χάλκεα* (AM.) *κύμβαλα*. 82. Cum antiquis solemnibus *χαλκείων* eos cohaerere statuit Meier. de gentil. Attica p. 54. Coniectura non admodum probabilis videtur Thes. VIII c. 1266. 83. *δοῦλος* Schneider Suppl. lex. p. 180 coll. Proxeno Ath. VI p. 267 C. *Λαγιδεύς· δειλός*? 84. *Χαλκιδική* non damnarem, si ferret ordo, sed absque explicatione poni dicerem. Ut vero nunc comparata res est probo Tollii coniecturam *Χαλυβική* vel potius *Χαλυβδική*, quod vide infra. Commemorat quidem St. Byz. ex Hermeia periegeta quinto loco Scythici oppidi Chalcidis: *Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ ἧς οἱ πολῖται Χαλκῖται καὶ ἡ χώρα Χαλκῖτις*, sed hic nasci chalcitin sive *γῆν ὑπόχαλκον* non memini a veteribus tradi. 85. *παιδαρεστούντων* cod., *παιδαιραστούντων* Mus., em. Palmerius. Vid. Plutarch. prov. I 84 Eustath. 279, 18 Suidas. 86. Cf. δ 2048. 87. *Κύκλωπος λίμνην* Mus. 88. Om. Mus. Forte *χαλκιδικῶν*, ut sit genetivus plurativi numeri voc. *χαλκιδική*. Cf. Ath. VII p. 328 D Eustath. p. 1475, 57 a Dorione pendentes. Ceterum *χάλκις ὁ ἰχθύς*, quod correxit Mus., codex. 89. *χαλκίδικος* cod., em. Mus.

90\. *Χαλκίναος· Χαλκίοικος*

χαλκίνδα· τὸ εἰς χαλκὸν κυβεύειν

χαλκίον· τὸ χαλκοῦν

χαλκίον μακρόν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν

χαλκίς· εἶδος ὀρνέου, καὶ ἰχθύος. καὶ πόλις τῆς Βοιωτίας

95\. *χαλκοβάρεια· ἰσχυρά, ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ βαρεῖα*

χαλκοβαρής· ὁ ἐκ τοῦ σιδήρου βαρούμενος

χαλκοβατές· τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός

χαλκόβατον· ἰσχυρῶς βεβηκότα

χαλκογλώχινος· χαλκὴν ἐπιδορατίδα ἐχούσης

100\. * *Χαλκηδάνη· ταύτης ἱερὸν ἐν Σπάρτῃ*

χαλκοδεσμωτήρ· χαλκόδερμος, ἐπεὶ ὥπλιστο. λέγεται δὲ καὶ χαλκοδεσμήτωρ

χαλκοκορυσταί· χαλκῷ καθωπλισμένοι

χαλκοκνήμιδες· οἷς σιδηραῖ ἦσαν, ἢ χαλκαῖ αἱ κνῆμαι

χαλκοκορυστήν· χαλκῷ ὡπλισμένον

5\. *χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατον νόμισμα*

χαλκόκροτος· ἡ Ῥέα διὰ τὰ κύμβαλα

χαλκολογεῖ· νουμία συλλέγει[ν]

χαλκό(ν.....) λόφον ἱππιοχαίτην· τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἢ ἐξ ἱππείων τριχῶν κεκόσμητο ....

χαλκός· ὁ σίδηρος. καὶ νόμος ἀκίνητος

10\. *χαλκοπαρείῃ· χαλκᾶς παρειὰς ἐχούσης*

χαλκόποδας· ἰσχυρόποδας

χαλκοῦν πινάκιον· Ἀθηναῖοι εἶχον ἕκαστος πινάκιον πύξινον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα [τοῦ] αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου πατρόθεν

SCR. **90.** Thuc. I 128 c. schol. Ar. Lysistr. 1320 Eur. Hel. 231. 251 Polemo fr. XVIII p. 49 Polyb. IV 22, 8. **91.** Alexid. com. fr. LXXVII vol. III p. 526. **93.** Eupolid. com. fr. XXIV p. 497. **94.** *ὄρνις*] ADN. Cratin. fr. LXII p. 198. *ἰχθῦς*] Arist. HA. IV 9 V 9. *πόλις*] *B* 537. **95.** *Λ* 96. **96.** *O* 463. **97.** *Δ* 426. **99.** *X* 225. **101.** ADN. **102.** *E* 699. **3.** *Π* 41. **4.** *Z* 199. **8.** *Z* 469. **9.** *Λ* 236. **10.** *M* 183. **11.** *Θ* 41.

ADNOT. **90.** Intellege Minervam ap. Spartanos, eiusque aedem aeream. Pausan. III 17, 2 IV 15, 5 X 5, 11 Aelian. VH. IX 41 Plut. Lyc. 5 apoph. Lac. p. 208. 218 E Livius XXXV 36 Corn. Nep. Paus. c. 5 Creuzer. Melet. I p. 24. Infra *χαλκηδάνη*, q. v. **91.** *Ludus ille dicitur χαλκισμός, quem explicat Eustath. ad Il. Ξ p.* 978 v. 31. Sopingus. Chalcismi meminit Poll. IX 117 VII 206 Eustath. p. 1409. Idem dicebatur *χαλκίζειν* teste Poll. VII 105 et Antiatt. ap. Bekk. p. 116, 10: *χαλκίζειν· ἀντὶ τοῦ χαλκῷ κυβεύειν. Ἄλεξις.* **92.** *τὸν χαλκὸν* Poll. IX 90. Forte *χάλκιον* Boeotice pro *χάλκεον*. **93.** Poll. VI 103 X 92. Adde Aristoph. Daetal. VII p. 1028. **94.** EM. p. 805, 40 schol. Ar. Av. 262 schol. Il. Ξ 291 Eustath. p. 986 Procl. in Platon. p. 38. — Ath. VII 328 CDF Eustath. p. 1475, 57 Hes. *τριχίαι* et *χαλκιδίκων* Aelian. NA I 58 Oppian. I 244 III 398 Columell. RR. VIII 17 Plin. NH. X 8 Artemid. Onir. II 14. — *Εὐβοίας*? **98.** *ἰσχυρόν* cod., *ἰσχυρῶς* Mus. Glossa suspecta. **99. 100.** Separavit Mus. **100.** Ordo *Χαλκοδάνη* poscit. Corruptum videtur ex *Χαλκίναος Ἀθάνα*, quam *χαλκόπυλον θεάν* vocat Eur. Tro. 1113. **1.** *προμυχθίζει* conf. Albertus et qui *χαλκόδεσμος* corrigebat Tollius probante GDindorf. Thes. VIII c. 1274 BC. Post *ὥπλιστο χαλκῷ* vel tale quid excidisse statuit GD. addens etiam haec: *Videntur haec ad locum poetae (fortasse tragici) spectare, in quo libri inter χαλκοδεσμωτήρ et quod probabilius χαλκοδεσμήτωρ variabant.* — Cf. *σαχίζειν*, *σακκοδερμηστής* et *δερμιστής*. **4.** *χαλκοκορυστόν* cod., em. Is. Voss. **5.** Lob. Parall. p. 223. — *χαλκόκρας* et *χαλκόκροτον* codex; accentum correxi ex Arcad. p. 51, 5. 22, 18, *χαλκόκρατον* debetur Iungermanno ad Poll. p. 762 n. 91 (VII 104). Cf. EM. 3, 42 Choerob. in Theodos. p. 49, 7. 141, 17. 350, 20. 416, 15. **6.** *ἠρέα* cod., em. Mus. Cf. Orph. hymn. XIII 3. **7.** *χαλκολογεῖν· νομίσματα συλλέγειν* Mus. sine caussa. **8.** *χαλκόλοφον, ἱππίς. χαίτην, τὸ ὑπανάστημα* cod., *ἱππιοχαίτην, τὸ ἐπανάστημα* Mus. Corrigo: *χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην· τὸ ἐπανάστημα κτλ.* Eximendum igitur Thes. VIII c. 1276 C vocabulum nihili *χαλκόλοφον*. **9.** Cf. *φραγμός*. **10.** *χαλκοπαρείης* male Mus. Legendum *χαλκοπαρεί(ου)* [η written above].

* χαλκοτύπους· χαλκοπλήκτους

χαλκοῦς· τοῦτο ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου ἔλεγον

115. χαλκοχιτώνων· χαλκοθωράκων, ἢ ἰσχυροθωράκων

χαλκώδοντας στόλους· χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας. Ὀδόντας δὲ ἔλεγον τὰ ἔμβολα, ἅ τινες ἐμβόλια

χαλκώνητος· ἠγορασμένος

χαλκωτῆρα· κέραμός τις

Χάλυβοι· ἔθνος τῆς Σκυθίας, ὅπου σίδηρος γίνεται

20. Χαλυβδική· τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα

Χαλυβώνιος· εἶδος οἴνου ἀπὸ τόπου τινὸς τῆς Συρίας

[χαλυνέοντα· λύραις]

[χαλοπὴ κιθάρα· ἀπὸ γὰρ ὀστράκων χελώνης ἡ κιθάρα γίνεται]

χαλῶσα· χάσκουσα

25. χαμα(ι)δύται· κοχλίαι

* χαμᾶζε· χαμαί, χαμάδες

* χαμάδις· τὰ αὐτά

* χαμά[ι]δις χέει[ν]· χαμαὶ καταβάλλει[ν]

χαμαιευνάδες· οἱ σύες ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος αὐτοῖς. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων ὀρθὰ κοιμᾶται καὶ ἑστῶτα. Ἀπίων δὲ ὅτι βόθρους ὀρύσσουσι. ἢ χαμαικοιτοῦντες

30. [χαμῶνας· στέαρ, ἢ τὰ ἐκ στέατος τικτόμενα]

χαμαίζηλα· ταπεινά, γήϊνα

χαμαίζηλοι· εὐτελεῖς

χαμαιλέων· ζῷον ᾠοτόκον καὶ πεζόν

χαμαιπετεῖ· ταπεινῷ, ἢ χαμαὶ κειμένῳ

35. χαμαιπετῶς· ὥστε [μὴ] εἰς τοὔδαφος ῥῖψαι

χαμαιρεπῶς· χαμαιζήλως, ἢ εἰς τὰ γήϊα ῥέπων

χαμαιτύπη· πόρνη ἄδοξος

χαμαιτυπιῶν· τῶν πολυκοίνων συνουσιῶν, ἤτοι πορνείων

SCR. 13. *T* 25. 15. *Λ* 371. 19. Callim. com. Beren. fr. 3 vol. I p. 581. 22. Non viderunt interpp. latere Eur. Alc. 447 verba abrupta. 26. *Γ* 29. 27. *Γ* 300. 28. *Z* 147. 29. *κ* 243. Eubul. com. fr. XVI vol. III p. 269. 30. Glossa sacra corrupta. 33. Aristot. HA. II 11. 34. Eur. Or. 1491. 37. Menand. fr. CCXCIV p. 295. 38. Basil. l. c.

ADNOT. 14. χαλκούς· τοῦ cod. χαλκοῦς· τοῦτο Mus. χαλκός· τοῦτο Hemsterh. ad Poll. p. 1073 n. 45. 16. χαλκόδοντας cod., χαλκώδοντας ex ordine HSt. Illud ad χαλκόδους, hoc ad χαλκώδων referendum. 17. χαλκόνητος cod., em. Mus. 18. χαλκοτῆρα cod., χαλκωτῆρα Thes. VIII c. 1284 C, χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ Hom. Il. *E* 367. Cf. gl. 70. 20. Cf. Χαλκιδική. Χαλύβιον ἔθνος, ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται Cyr. Vindob. 32. 21. Posidonius Strabonis XIV p. 735 Ath. I p. 28 D Poll. VI 16 Plutarch. Mor. p. 342 A ex em. Bergler. Alciphr. I 20 Suid. De regione Chalybonitide cf. Ptolem. 5, 14 p. 368. 22. Sic Is. Vossius; χελυνόεντα, quod infra legitur, Mus. Vid. SCR. 23. χελώπη (sic)· κιθάρα Mus. 24. Supra ἐγχαλεῖν· χασμᾶσθαι Laconibus tribuitur, quod si mendo caret, h. l. χαλῶα corrigendum. Alii emendant χανοῦσα. 25. χαμαδύτοι cod., χαμαιδύτοί (imo —ται) Tollius. Cf. χραμαδοῖλαι, ἀχραμύλα et ἁ χραδαμύλα, quae Thes. VIII c. 1640 sine caussa obscura et corrupta dicit. 26. χάμαζε cod., em. Arcad. 183, 14. — χαμάδες cum οἴκαδες comparavit Koen. Greg. Cor. p. 231. Malim χαμάδις; nam quod Thes. VIII c. 1286 B proponit: Χαμᾶζε· χαμαί. Χαμάδες· χαμάδις, τὰ αὐτά parum placet. 27. χαμαιδίς· χαμαὶ χέειν cod., em. Albertina, nisi quod infinitivos relinquit invito Hom. *Z* 147. 29. ὀρύσσει cod., em. Apoll. lex. Hom. 167, 6. — ἢ χαμαικοιτῶνες cod., ἢ οἱ χαμαικοιτῶνες Mus., em. Thes. 30. Cf. τακῶνες et χαβῶνες. Τηκόμενα Palmerius, malim γιγνόμενα. 31. χαμαίβηλα cod., em. VVDD. 34. Cyr. 32. 63. 35. μὴ χαμαιπετῶς? 36. ·χαμαιῤῥεπῶς Mus. male. 37. Fluxit e Moerid. Att. p. 415 (cf. Thom. Mag. p. 910). Commemorant h. v. EM. 806, 22 Poll. VI 189 VII 201 Herodian. epim. p. 68 Cyr. 32. 63 Suid. Zonar. c. 1842 Bachm. AG. I p. 413, 5 Aristoph. Byz. p. 168 Nck. 38. χαμαιτυπίων· (—είων Schubarth.) τῶν πολυκοίνων συνουσιῶν Cyr. 32. χαμαιτυπιῶν· τῶν πολὺ μετεχόντων τῶν συνουσιῶν Cyr. 63. Confundere videtur χαμαιτυπιῶν· τ. π. σ. (quae gl. fluxit e Basil. I p. 906 A) et χαμαιτυπείων· πορνείων (cod. πορνειῶν).

χαμερπής· γεωργός, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος
140. χαμεταιρίς· ἡ πόρνη
χάμευνα· ταπεινά
χαμευνεῖ· χαμαικοιτεῖ
χαμεύνη· στιβάς, καὶ ἡ ταπεινὴ κλινίς. καὶ χαμεύνης· ὁ χαμαὶ κοιμώμενος
χαμεύνιον· κλινίδιον πενιχρόν
45. χαμηλόν· χαμαίζηλον
χαμόθεν· ἐκ τῶν χαμαί
χαμόκοιτος· ὁ εἰς τὴν γῆν κοιμώμενος
χαμόν· καμπύλον
χανά· κόσμησις
50. χαναβίς· ἄλης
[χάναι· ἀνοῖξαι στόμα]
* Χαναάμ· σάλος
χανακές· ἐπιεικές
χανάκτιον· τὸ μωρόν. Δωριεῖς
55. χαμᾶσθαι· χασμᾶσθαι
χανδάνειν· χωρεῖν, δέχεσθαι
χανδόν· πολύ[ν], καὶ ὅσον δυνατόν, καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ
χανδὸν πιεῖν· κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι.
χανεῖ· φυλάσσει. ἀνοίγει. ἀπαγγελεῖ
60. χανητός· τὸ ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἐπιτιθέμενον πλέγμα
χάνοι· χάσμα ποιήσαι
χάνοι εὐρεῖα χθών· εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν ἡ γῆ
χά(ν)οιμι· εἴποιμι

SCR. 44. cf. Plat. Sympos. p. 220 D. 46. Cratin. fr. CXXXVIII p. 217 et add. 56. cf. Ψ 742. 57. φ 294 Callim. fr. CIX. 61. Π 350. 62. Δ 182. 63. Com. anon. fr. CCCXV.

ADNOT. 40. *χαμαιταιρίς* cod. Cyr. Marin. Cyr. 63, em. Mus. Herod. epim. p. 168 EM. 806, 25; *χαμαιτερίς* lex. Havniense Osanni. Vid. Plin. HA. XXXVI 5. 41. *χαμευνά* cod., em. Thes. VIII c. 1298 D. 43. *ταπεινίς* cod., em. Mus. *χαμευνά· ἡ ἐπὶ γῆς κατάκλισις. καὶ τὸ ταπεινὸν κλινίδιον, χαμεύνη. Σοφοκλῆς Δόλοψιν* Cyr. lex. MS (Marini). — *χαμένης· χαμαίκοιτος* Cyr. 63. 44. Schol. Plat. p. 378 Bekk. 45. 46. Separavit Mus. et *χαμῶθεν* in *χαμόθεν* emendavit. 47. *χαμώκοιτος* cod. Mus., em. editi libri. 48. Lob. Them. p. 47. Supra *χαβόν· καμπύλον* h. e. *hamum, camurum*. 49. *χάνα* (pro *καταχήνη*)· *χάσμησις* Pergerus, cui favent *χάννα, χάννη, χήμη* similia. *Χαναά· κόσμησις* a כון *disposuit*, Bielius. Non liquet. 50. 52. Eiusdem glossae sive corruptae sive peregrinae videntur lectiones variae. † Mus., pro *ἄλη* lege *ζάλη*. 51. Fictum a recentioribus ex *ἔχανε* aut inde corruptum videtur Thes. VIII c. 1219 C. HStephanus attulerat locum [Ioannis] Chrysostomi: *ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι* (sic) *οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς*. 52. Cf. 50. Ita Philo de verbis resip. Noë p. 399 *χαναάν ἑρμηνεύεται σάλος*. Hieron. libr. Nom. hebr. *Chanaan*, *σάλος* h. e. *motus eorum*. Ernesti gl. sacr. p. 283. 53. Non liquet. 54. *χανάκτιον* ordo postulat. Atque hianti sane ore adstant insipidi; sed subest mendum. Thes. VIII c. 1365 C adnotat Anglos corrigere *χαυνακτόν* coll. *χαυνάκων*. 55. *χανᾶσθαι* Struvius opusc. sel. II p. 191. (*βρυ*)*χανώμενοι· χασμώμενοι* vett. lexx. At exstitisse formam *χημάομαι* colligitur e composito *ἐγχημώμενοι· ἐγχάσκοντες* et *χήμη· χάσμη*. Fortasse etiam *χηνυστρᾶσθαι· χασμᾶσθαι* (sic Mus., *χαμᾶσθαι* codex) ex onomastico aliquo desumpta et non templanda sunt. 57. *κεχανέναι* cod., em. Mus. Cf. schol. Nic. Ther. 341. — [ν] Guyetus. 58. Accessit e Moerid. Att. p. 404. 59. *λαφύσσει* Ruhnken.— *χαίνει·* [*φυλάσσει*] *ἀνοίγει. ἀπαγγέλλει* Thes. VIII c. 1219 D. Nam futuri *χανῶ* pro *χανοῦμαι* exempla nulla sunt. Alius malit *ἀνοίξεις, ἀπαγγελεῖς*, vel *χανεῖν* (Soph. Ai. 1227)· *ἀνοίγειν· ἀπαγγέλλειν*. 60. Hoc *κάναθρον* dici adnotavit Guyetus. Synonyma sunt *θέρηγανον μολγός μόργος πείρινθος* et *λάχανα*. 61. *ποιήσοι* cod., em. Thes. VIII c. 1220 A. 63. (ν) Mus., qui literam erasit. Cf. *ἤχανεν· εἶπεν*.

χάνος· στόμα
165. χανών· ἀνοίγων στόμα
χανύειν· βοᾶν
χανύσσει· βία καλεῖ
χάος· χώρησις. καὶ τὸ κενὸν ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι. ἢ σκότος
χαρά· ἡδονή, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη
70. χαράβδη· λύμη σίτου
χαράδρα· χείμαῤῥος ποταμός. κατάγει δὲ οὗτος παντοῖα ἐν τῷ ῥεύματι, καὶ κατασύρει
χαράδραι· αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους. καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων
χαραδριός· εἶδος ὀρνέου
χάρακες· τάφροι. καὶ ἀκανθώδη φυτά. καὶ οἱ κάλαμοι
75. χαρακίαι· οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρίβοντες
χαράκια· ὑποστηρίγματα
χαρακίζειν· σπαίρειν. μετεωρίζειν. διαιρεῖν
* χαρακτηρίζει· σημαίνει τοὺς χαρακτῆρας
* χαρακτηριστικόν· σημεῖον δηλοῦν τοὺς χαρακτῆρας
80. * χαρακτήρ· ὁμοίωσις
χαρακίας· τιθύμαλλος
χαραμός· ἡ τῆς γῆς διάστασις, οἷον χηραμός
* χάρακα· χαράκωμα, περίφραγμα
χάραξ· φραγμός, ὀξέσι ξύλοις, οἱ δὲ καλάμοις, οἱ δὲ σταυροῖς (ἐχόμενος)
85. χάραξ τὴν ἄμπελον· παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σωζομένου τὸ σῶζον ἀπατηθῇ
χαράξαι· κόψαι. κοιλᾶναι. τυπῶσαι
χαρή· χαρά

SCR. 64. *Π* 349 Ezech. II 8. 68. Hesiod. Theog. 116. 71. (*Δ* 454) Thuc. III 107. 72. *Π* 390. 73. Hipponact. fr. 52. 81. Theophr. HPl. IV 12. 83. Iesai. XXIX 5. 85. Ar. Vesp. 1291. 87. *Ζ* 481.

ADNOT. 64. 65. *χάνης· στόμα, χανιόν, ανοίγων στόμα* cod., *χανὼν στόμα· ἀνοίγων στόμα* Mus. Separavi et correxi ope Poll. II 97 Meinek. Com. an. fr. CCCXV vol. IV p. 681. 66. 67. Cf. *κηνύει· καλεῖ; χηνυστρεῖς· βοᾶς* (sic Lobeck. pro *χηνυστεῖς*, quod etiam *χηνύσσεις* scribi potest) *χρυνάζει· καλεῖ* (l. *χανύσσει*). 67. Idem porrigere sic scriptum *χανύσσει βία*, (*βίᾳ?*) *καλεῖ* Cyrillum suum testatur Is. Vossius. In apographo Bondami nihil eiusmodi exstat; *χανύσσει· βοᾷ, καλεῖ* probabiliter Pearso et Tollius. 68. *χώρησις* pro *χώρισις* cod. etiam s. v. *χάσις*. 70. Sic etiam Cyr. 63; *χαραυδος* (sic)· *λύμη σίτου* Cyrill. Vind. 32. Coni. *χάρυβδις* et de homine vorace intellego. 72. Schol. *Δ* 454 Lobeck. Proll. p. 155 schol. Aeschin. p. 50, 37 p. 74 ed. Ox. 74. *σταυροί* Albertus, sine caussa. *χάρακες· ἄκανθαι καὶ κάλαμοι* Cyr. 63. 32, qui etiam *χαράκια· ὑποστηρίγματα* praebent. — *κάλαμον*] h. e. *vitis sustentaculum*. 75. *χαρακέαι* cod., em. Guyetus. 77. Afferunt ex Aristotele de part. anim. IV 6 *χαρακίζουσι τοῖς προσθέτοις σκέλεσι* (*προσθίοις σκ.* ThSchneider Lex. II p. 637 ,*die Insekten putzen sich mit den Vorderfüssen*'). Mihi *σπαίρειν* ad *ἀσκαρίζειν*, *διαιρεῖν* ad *ῥαχίζειν* referendum videbatur; nunc amplector Meinekii coniecturas *ἐπαίρειν*, *μ.*, *ἐξαιρεῖν*. 78. 79. Separavit Tollius. *δηλῶν* cod., *δηλοῦν* Mus. 80. Gloss. Hebr. I 3. Malim *ὁμοίως*. 81. *χαράκης* cod. Ald., *χαράκις* Hagenoens. editio; em. Is. Vossius postquam e more suo monuit ordinem *χαράκτης* (*χαρακίτης* Iul. Afric. Cest. p. 302, 30) requirere. Cf. Dioscor. IV 165 Plin. HN. XVI 36 XXVI 18 Galen. XIII p. 236 Fraas synops. p. 88. 82. *οἷον χιραμός* cod., *οἷον χηραμός* Guyetus. Praeterea malim *οἱ δέ*, quo subindicetur lectionis discrepantia. 83. Sic Cyr. 63 et Bachm. AG. I p. 413, 12. Rectius Cyr. 32 *χαρακώματα· περιφράγματα* e Demosth. 71, 20. 254, 26 et Cyr. 39 *χαράκωμα· περίφραγμα*. 84. Sic codex, omisso tamen voc. *ἐχόμενος*, quod Cyr. 63 porrigit, *οἱ δὲ* in *ἢ* mutato. *Χάραξι· φραγμοῖς* Mus. Duos tamen articulos constituturo non obnitor. Possis enim: *Χάραξ· φραγμός.* (*Χάραξι*)· *ὀξέσι ξύλοις κτλ.* praeeunte fere Bachm. AG. I p, 413, 14 *χάραξιν· ὀξέσι ξύλοις. ἢ καλάμοις. ἢ ἀκανθώδεσι φυτοῖς.* 85. *γωζομένου* Aldina. Vide Zenob. VI 40 p. 173. Supra *ἡ χάραξ*.

χαρείη· τερφθείη
χαρία· βουνός
190. Χαρίδαι· γένος ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κραναοῦ
χαρίεν· καλόν, ἀγαθόν, ἀστεῖον, ὡραῖον
χαρίεντα· καλά, κεχαριτωμένα
χαρίζεσθαι· τὸ δρᾶν τὰ κεχαρισμένα
* χαρίεια· φίλτρα
95. [χάριξον· ἐπισκεύασον]
χάρις· δωρεά. χαρά. καὶ θῦμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον. τινὲς δὲ πλακούντων εἴδη, καὶ ἀρτοχάριτας καλεῖσθαι. καὶ ἀμοιβὴ κατὰ εὐεργεσίαν
* χάρισμα· δῶρον
χαριστήρια· χαρίεντα δῶρα
χαρίσιον· εἶδος πλακούντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λειμμάτων
200. χαρίσασθαι· παρασχεῖν. λέγονται γὰρ χώρας γυναῖκες χαρίζεσθαι πρὸς συνουσίαν αὐτοῖς ἐκδιδοῦσαι .....
χάρμα· ἡδονή, χαρά
χάρματος· χαρᾶς
χάρμη· ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη
χάρμης· μάχης
5. * χαρά· ὀργή, ἢ ὀργίλος
χαρμονή· χαρά. συλλογή
χαρμόσυνα· ἑορταὶ Ἀθήνησι. καὶ χαρμόσυνα
χαρμοσύνη· ὀνομασία
Χαρμόφρων· ὁ Ἑρμῆς

SCR. 91. *Π* 798. 92. *Α* 39. 96. *Ι* 316 ζ 29. 97. Rom. VI 23. 98. Xen. Cyrop. IV 1, 2. 99. Aristoph. fr. II vol. II p. 1027 Eubul. fr. II vol. III 203. 200. Ar. Eqq. 516. 1. *Γ* 51. 2. Tragici. 4. *Δ* 222. 5. Ezech. XXVII 23. 6. Iob. XX 5.

ADNOT. 88. *χαρίει· — εὐφρανθείη* Cyr. 63. 89. *σωρός* addunt Cyr. Vindob. 32 et Voss. 63. *χάρεια* Suid. absque explicatione. *Epiphan. de Pond.* p. 477 *D* Pearso. 90. Charidae quinam sint ignoratur, *Χαριάδαι* gens Aeginetica memoratur a Pind. Nem. VIII 79 c. schol. V. Meier de gentil. Att. p. 84. Vid. *Χιμαρίδαι*. 91. *ἀγαστόν* Casaub. ad Ath. I 19. 94. *χαρίσια* Vossius. Forte *χαρισία (βοτάνη)*, qua de Aristot. ausc. mir. § 174 et Ps. Plutarch. de fluv. c. XVII p. 1158 D: *γυναῖκες ἔαρος ἀρχομένου τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερων ἐρῶνται.* 95. Imo *χώριξον· ἀποσκεύασον* vel *ἀποσκέδασον*. 96. *χάρις* et *δωρεά* iungunt Demosth. Mid. p. 567 alii. *χαρά* spectat ad Hom. ζ 29, ubi *χάρις* (al. *φάτις*) Callistratum per *χαρά* explicasse narrant scholia. Vid. RSchmidt p. 10 = p. 316 Nck. — Verba *καὶ θῦμα — καλεῖσθαι* haud scio an ad gl. 199 retrahenda sint, praesertim cum in seqq. omnino ordo pessime sit turbatus. Diogeniani sunt glossae: *χάρις. χαρίσασθαι. χαρίσιον. χαριστήρια*, quibus fortasse *χαρισία· φίλτρον* addenda est, post *χαρίσασθαι* collocanda. 99. *λημμάτων* male Musurus, codicis scripturam post Heinsium restituit Toup. Emend. II p. 369 coll. Suid. gl. *ἀνάστατοι: πλακούντων εἶδος. ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλειπομένων συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο.* Cf. *χάρις*. Ath. XIV p. 646 B XV 668 C (unde sua sumpsit Eustath. p. 1843, 25) Poll. VI 72. 73. Minus recte Bentleius ad Callim. fr. CXCIII dedit *ἀπὸ τῶν πεμμάτων*. 200. *γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς* (cod. *πρ*) *συνουσίαν ἑαυτὰς* Mus., *αἱ ὑπὸ* male editi. Pro *χώρας* Schowius suadet *χάριν* (*δῶρα? χαράς?*). *αὐτοῖς* intactum reliqui, cum viderem *κωμῳδοδιδασκάλους* subintellegendos esse. Vid. SCR. 5. Incertus interpr. ad Genes. XII 4 in in Caten. Niceph. p. 184: *Χαρράν ὃ ἑρμηνεύεται ὀργίλον καὶ ὀργίλως.* Est nomen hebraicum חרן i. e. *ira sive irascens.* Ernesti Gl. sacr. p. 283. Cf. gl. 218. 6. Suspectum *συλλογή* Schleussnerus parum probabiliter mutat in *ἀγαλλίαμα*. Spectat ad *χεράς· λίθων συλλογή*. 7. *χαρμόσυνα ποιέειν* Herod. II 27 Plut. Mor. p. 362 D: *ὅτι τὴν ἑορτὴν οἱ Αἰγύπτιοι τὰ χαρμόσυνα σαίρει καλοῦσιν.* Alterum *χαρμόσυνα* corruptum, nisi aliquid excidit. 8. *Nomen proprium mulieris.* Is. Voss. Thes. VIII c. 1350. An *Ἀθήνησι καὶ χαρμοσύνη ὀνομασθεῖσαι. Ἑορτῶν καὶ χαρμοσυνῶν* iungit Iudith VIII 6. 9. Hom. h. in Merc. 127 restituit HSt. pro *χάρμα φέρων* ut est in tribus codd. Pariss. *χαρμοφέρων* vulgo.

210. [χαρόνη· χαρῖνος ἄμπελος]
χαροπός· περιχαρής. γλαυκός. ξανθός. φοβερός
χαρτός· χαρᾶς ἄξιος. ἢ βακτηρία
χάρυβδις· χάσμα θαλάσσης. ἢ καταιγίς
χάρυβδις ὠμόβροτος· ἡ ἀναπινομένη θάλασσα
15. χάρων· ὁ λέων, ἀπὸ τῆς χαροπότητος
* χαροπόν· ξανθόν. γλαυκόν. φοβερόν. περιχαρῆ[ν]
Χαρών(ε)ιον· θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξήγοντο
* χαρά· ὀργίλον, ἢ ὀργή
* χάσις· διάκρισις, χώρησις
20. χάσιος· ἀγαθός, χρηστός
χάσκοντες· ἀνοίγοντες
χασκωρεῖν· περιβλέπειν
χάσμα· στόμα ἢ σχίσμα γῆς
χάσμα θηρός· ὄψις θηρός. [ἢ θαλάσσης πρόσωπον]
25. χασμᾶται· ἀνοίγεται
χασσάμενος· ἀναχωρήσας
χάσσασθαι· ἀναχωρῆσαι, χωρῆσαι
χάσσεται· χωρήσει, ἀναχωρήσει
Χαστιᾶ· τὸν ἀπὸ δήμου. Χαστιεῖς γὰρ δῆμος
30. Χαστιεῖς· ὄνομα δήμου
χαστηρίᾳ· τῇ ἀνειργούσῃ
* χατέ(ων)· χρείαν ἔχων
χατέοντα· δεόμενον, χρήζοντα
χατέοντί περ· καίπερ χρήζοντι
35. χατεύει· χατίζει. ἐπιθυμεῖ
χατεύουσα· χρῄζουσα, δεομένη
χῆτις· ἐπιθυμία. χρῆσις
χαυλιόδοντα· τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἔξω τῶν ἄλλων ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος. οἱ δὲ ἀμφόδοντας
χαυλίξυν· ἀλαζόνα

SCR. 11. λ 610. 13. μ 104. 14. Eur. Tro. 436. 15. Euphorio et poeta ignotus ap. Steph. Byz. s. v. Ἰώνη. 21. III Esdr. IV 19. 23. Plat. Civ. II p. 359 D. 24. Eur. Rhes. 209. Cf. Herc. fur. 363. [Herod. IV 85]. 26. Δ 535. 27. Μ 172. 33. (Apoll. Rh. III 585). 34. Ο 399.

ADNOT. 10. Videntur duo articuli. Prior Χαρόπη vel χαροπή scribendus suasore Iungerm. Syll. epist. Burm. t. II p. 485, posterior e Cyrill. vocc. Hebr. mss. Voss. (63) Χαρμίη· ἀμπελών μου inter filios Ruben. 12. Supra λίπορτος· βακτηρία non minus obscurum. 15. Sic Macedones teste schol. Lycophr. 455 Lobeck. Agl. p. 848 Meinek. ad Euphor. ap. Plut. Mor. p. 677 A. EM. Eustath. p. 1666, 37. 16. χαρωπόν male Salmas. περιφερὴν cod., περιφερῆ Mus., em. Guyetus. 17. (ε) Poll. VIII 102 Zenob. VI 41 (Diogen. VIII 68) schol. Aristid. III p. 65, 15, ubi etiam θανάτῳ legitur, a Musuro in θανάτου mutatum. 18. Cf. gl. χ 205. 19. χώρισις HSt., qui χάσις a χάζω ducit. Lego χάος, q. v. 20. Ahrens Dial. II p. 76. Fallitur Thes., qui χάσιος vitiosam vocabuli χάϊος (l. χάïος) scripturam dicit. Cf. χάϊα et χάϊος, nec non χαλιστός. 24. ἢ θαλάσσης πρόσωπον ad gl. 223 (Herod. IV 85) referendum vidit Pearso, qui hunc constituere volebat articulum: χάσμα πελάγους· θ. πρ. 28. χαστᾶ cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1363 B Meinek. Philol. XII p. 629. Vide vero χείσεται. 29. Vide Cobet. Nov. Lectt. p. 167. 30. Hic et supra malim Χαστιῆς. 31. χαστήρια cod., χαστηρίᾳ Mus. Cf. σχαστηρία et Lob. Path. El. p. 128. 32. χατὲ cod., em. Mus. 35. 36. Nihil caussae est cur ex χατίει et χατέουσα corrupta habeantur Thes. VIII c. 1364 A. 37. χατίς cod., corr. GDindorf. c. 1364 B 1482 C. De χῆτις cf. EM. 811, 42 Eustath. p. 1793, 46. 38. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Scut. 386. 39. Non liquet; dicam tamen quod sentio. Fortasse ὖν quod poeta aliquis epicus cum χαυλιόδοντα iunxerat post ΧΑΥΛΙΞ intrusum peperit portentosum illud χαυλίξυν· ἀλαζόνα, ceterum ad χαῦναξ· ἀλαζών vel χαύνακα· ἀλαζόνα adludens.

240. *χαυνάκων·* χαυνοποιῶν, οἱ δὲ χαυνολόγων
χαυνιάζει· πλανᾷ
χαυνῶσαι· τὸ φυσῆσαι
* *χαυνῶνες·* ἄρτοι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες
χεδροπά· ὄσπριον τι. οἱ δὲ πανσπερμίαν
45. *χέδροψ·* πᾶν ὄσπριον. σπέρμα
χει· ἐπὶ τῶν χ[ε]ιλ(ι)ῶν δραχμῶν τοῦτο ἐχάραττον
χειά· ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων
χειαί· ὁμοίως
χειδροπῶν· ὀσπρίων
50. *χειλεύει στρατόν·* σιτοδοτεῖ στρατόν, τρέφει
* *χείλει ἄκρῳ·*......
χειλαί· αἱ συμπτώσεις τῶν βλεφάρων
χειλιοστύες· αἱ φυλαί
χειλός· τροφή, βρῶσις. χόρτος, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα
55. *χειλοῦται·* μεγαλύνεται, αὔξεται
χειλοῦσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι
χειλῶνες· τῶν ἀλεκτρυόνων τινές
χεῖμα[ν]· χειμῶνα
χειμάδα· ἱμάτιον χειμερινόν
60. *χειμάδιον·* εἰς τὸ χειμάζειν
χειμάμυνα· ἣν Ὅμηρος *ἀλεξάνεμον* λέγει
χειμάῤῥοι· [οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γενόμενοι ἔριφοι.] καὶ οἱ ποταμοί, καὶ ῥύακες

SCR. 43. Ierem. XLIV 19. 44. Aristol. d. gen. an. III 1 p. 750, 24 Nic. Ther. 752: *ὄσπρια χεδροπά τ' ἄλλα.* 47. 48. cf. *X* 93. 49. Aristot. de gen. an. p. 752, 21. 50. Poeta scenicus? 51. ADN. 52. Medici. 61. Aeschyl. l. c. 62. *Δ* 452, ubi accin. *χειμάῤῥοι.*

ADNOT. 40. Angli comparant *χανάκτιον· τὸ μωρὸν Δωριεῖς,* quod *χαυνακτόν* corrigunt. *Χαῦναξ* formatur ut *χάσκαξ χλεῦαξ φαῦσαξ νέαξ* similia. 41. *χαυνάζει·* s. *χαυνίζει· πλαδᾷ* Coraes in Schneideri Suppl. p. 180 et, quod fugit Thes., in Heliodor. p. 282. Notandum tamen *ἐχαύνωσαν* a schol. Eur. Andr. 931 explicari *ἠπάτησαν.* 42. H. e. *turgidiorem reddere.* 43. De hoc voc. affatim diximus s. v. *χαβῶνες.* 44. Cave mutes accentum Herodianeum (epim. p. 208) in quo libri Nicandri Aristotelis Theophrasti consentiunt. 45. *ὄσπριον* cod. Mus., *ὀσπρίων* error in editis propagatus. Sed *χέδρωψ* codicis in *χέδροψ* (*χέδροπον καὶ χέδροψ τὰ ὄσπρια* Cyrill. 63) recte Martin. Cadm. mutavit. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 228. 46. *χεῖ· ἐπὶ* + Mus. — *χειλῶν* cod., debebat *χιλιῶν* quem accentum praecipit Io. Alex. 18, 6 et firmat cod. Ravenn. Ar. Pac. 1237 schol. Ar. Eqq. 660. — *ἔδραττον* cod., em. Petit. legg. Att. p. 415. Mentem auctoris hanc esse suspicatur Palmerius, notam millesimi numeri in monumentis, quando drachmarum mentio fiat, esse literam *Xῖ,* unde *κεχιλιῶσθαι.* Contra Petitus *κιβδήλων — ἐχάραττον* corrigit, qui provocare poterat ad EM. 512, 44: *οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τῷ πρὸς τοὺς Χίους μίσει φερόμενοι ἐν τοῖς ἀδοκίμοις ἑαυτῶν ὀνόμασι* (leg. *νομίσμασι*) *τὸν τοῦ χ τύπον ἐγχαράττοντες ἀπέῤῥιπτον* ων *βδελυσσόμενοι.* 49. *χειδροπῶν· ὄσπρε* cod., *χεδροπῶν· ὀσπρίων* Mus. recte sed invito ordine. Quamquam conici etiam alii possunt, veluti *χεῖδρον* (pro *χῖδρον*)*· ὄσπριον* et *χειδροπωλῶν* (Poll. VII 199)*· ὀσπριοπωλῶν.* 50. *χιλεύει* Mus. recte. 51. *χειλιάκρῳ* cod., *χειλιάκρων* Mus., *χείλη ἄκρα* Sopingus immemor Hom. *M* 52 *ἐπ' ἄκρῳ χείλει,* unde interpolator noster *χείλει ἄκρῳ* recepit in *χειλιάκρων* corruptum. 51. 52. Primus separavi. 52. Apud Rufum *ciliorum extrema per somnum sese contingentia* vocantur *χηλαὶ* et *στεφάναι.* 53. *χειλιάστυες* cod., em. HSt. Vide Boeckh. C. I. n. 2168 b p. 1027. 54. *χιλός* Mus. recte. 56. *σιτόζεσθαι* cod. Mus., om. Aldina, em. Thes. 57. *κάλλαια· τὰ ὑπὸ τὰ γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων, οὓς κάλλωνας* (*χειλῶνας* Pierso) *οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.* Moer. Att. p. 210 (= p. 154). Malim certe *Χείλωνες.* 58. *χειμάν* cod., em. Is. Vossius. 59. Lobeck. Proll. p. 443. 60. Intellege *τόπος.* Cf. Bekk. AG. I p. 316, 16 Suid. 61. *χλαῖναν δὲ παχεῖαν ἣν χειμαμύναν μὲν Αἰσχύλος, Ὅμηρος δὲ ἀλεξάνεμον κέκληκεν* Poll. VII 61 Bachm. AG. I p. 415, 5 Eustath. 1490. 1767. 62. Sic codex, nisi quod *χείμαῤῥοι* accinit, *χίμαροι* Mus. Confundit *χειμάρροι* (hoc. acc.) et *χίμαροι.* Vide Cram. AOxx. II p. 468 e lex. Psalm. — Meinekius *εὔριποι* proponit (*stagna*), coll. Hes. *εὐρίπους.*

χειμάς· χειμών
χειμασία· ζάλη. ταραχή
χείμαστρον· χειμερινὸν ἱμάτιον
[χείμεθλον· τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος]
χειμέρας· χειμερινάς
χειμεριοῦντας· διαχειμάσοντας
χειμεῶ· ῥιγῶ χειωσάμενος
χειμήβοτος· χειμερινὴ ὥρα
χειμών· ἡ ὥρα. καὶ κίνδυνος. ταραχή. ζάλη. διωγμός
χειμῶντα· ῥιγοῦντα
χείρ· ἡ δράξ. καὶ τὸ μέλος. καὶ μέρος
[χειράδες· αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί
χειραδίαι· τῶν χειμάῤῥων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις]
χ[ε]ιράδας· τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας. ἔνιοι δὲ φῷδας
χεῖρε· τὰς χεῖρας, δυϊκῶς
χειραγωγῶ· τῇ χειρὶ ἄγω
χείριον· ὑποχείριον, τιθασόν
χειρίζειν· διοικεῖν
χείριον· ὑποχείριον, χειροήθη
* χεμβρῶν· ζυγή. ἡ ἑταιρεία
χείριος· χρήσιμος. ὑποχείριος
* χειρίων· ἐλάττων, χείρων
χείριστα· δεινά, κάκιστα
χειροβοσκόν· τὸν διὰ χειρῶν ζῶντα

SCR. 64. Aristot. Proll. XXVI 3. 65. Aristoph. fr. CCL XXXII p. 1223. 67. ADN. 71. Aesch. Suppl. § 522. 73. *E* 417. 77. *O* 371. 85. Attici. Maccab. II 5, 23.

ADNOT. 65. Poll. VII 61 X 123. 66. Imo *χίμετλον* vel *χίμεθλον* et *γινόμενον* pro *γενόμενον*. Vide Meinek. Philol. XIII p. 514 coll. Aristot. Rhett. III 11. 67. *χειμεράς* cod., accentum correxi ex locis Arati 797. 1084. Malim tamen cum Iensio *χειμερίας* ex Hom. *B* 294. 68. Est part. fut. Attici a them. *χειμερίζω*. 69. *χειωσάμενος* e codice revocavit Schowius. Legendum aut [χειρωσάμενος· ....] aut *χειμαζόμενος* (h. e. *hiberno frigore patiens*). Glossa corrupta videtur e *χειμίω*, si tamen Laconica vel Ionica est, ut supra lecta ἐχειμίων· *ἐρρίγουν* (sic) *καὶ ἐχείμων. Λάκωνες*. Cf. *χειμῶντα*. *χιμᾶν* et χειμίουσα· *ψυχομένη ῥιγῶσα* ap. Galen. lex. 594. 70. *χειμηβόλος* Ruhnken., exspectaveris *χειμοβόλος*, quemadmodum rhetor nescio quis ap. Plut. Mor. p. 182 E *χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη* dixit. 72. Hic etiam Lob. rhem. p. 157. 205 *χειμιῶντα* poscit *ῥιγῶντα* cod., *ῥιγοῦντα* Mus. 74. 75. Haec nullius plane pretii sunt atque omnino intellectu carent, nisi prius explicationes transposueris: χειράδες· *τῶν χειμάῤῥων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις*. χειραδίαι· *αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί*. Prior glossa infra scribitur χεράδες· *αἱ τῶν χειμάρρων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις* et sustentari videtur tertia χεράς· *τὸ — λίθων*. Sed si quis unquam femininis *χερὰς* (*χεράδος*) et *χεράδες* usus est, putandus est vocabulum ex Hom. *Φ* 319 male intellecto fictum usurpasse, cum unice probandum sit *τὸ χέραδος*, qua dictione solitaria Homerum imitati utuntur Apoll. Rhod. I 1123 et Sappho. In Bachm. AG. p. 414, 21 χεράδος (leg. *χέραδος*)· *ἡ μετὰ ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη*. — Glossa posterior e schol. cod. Ven. B ad Hom. *Φ* 319 vitiose scripto efficta est, ubi cum *χέραδος* sit *πλῆθος τῶν εἰς χερμαδίας ἐπιτηδείων λίθων*, Hesychius non perspexit *εἰς χερμάδια* legendum esse. Vide *Π* 774. Similiter e gl. proba: χερμαδίῳ· *χειροπληθεῖ λίθῳ* finxit ineptias has: χερμάδιος· *χειροπληθὴς λίθος, καὶ ὁ ἀκροβολισμός*. χερδαμός· *λίθος πληρῶν τὴν χεῖρα*. χερμάδος· *λίθος πληρῶν χεῖρα*, utrumque pro *χερμάδιον* vel *χερμάς*, nisi statuas glossae *χερμάδος* in genetivo positae explicationem in nominativo adnexam esse. Recte χερμαδίῳ· *— λίθῳ* et χερμάδος· *λίθου* Bachm. AG. 414, 25. 26. 76. *χειράλας* cod., *χειράδας* Mus., rectius *χιράδας* teste Choerob. Cram. AO II p. 276 in Psalm. p. 27 EM. 812, 3 Eustath. 194, 40. 79. *χειρίον* cod., vid. Eustath. p. 1788, 28: *ὡς δηλοῖ ὁ γράψας*· χείριος· *ὑπήκοος τιθασός χειροήθης χρήσιμος. καὶ* χείριον· *χειρόηθες ὑπήκοον ὑποχείριον*. 83. *χρήσιμος* ad *χρεῖος* refert Meinekius. 84. Superlativo gradu *χείριστος* defendebat HSt. *χερείων* GDindorf. Thes. VIII c. 1429 C Meinek. Philol. XIII p. 514. 85. Cyr. 63. EM. 810, 29 Bachm. AG. p. 414, 5 Cyr. Vind. 32. 86. *χειροβοσκῶν* cod., em. Mus.

χειροβρῶτι δεσμῷ· τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν
χειροβλήματα· δράγματα· οἱ δὲ χειρόβλητα
χειρογάστορες· οἱ διὰ τῶν χειρῶν ζῶντες
290. *Χειρογονία*· ἡ Περσεφόνη
χειρόγραφον· συμβόλαιον. γραμματεῖον
χειρόδοτον· ἀχρημάτιστον δάνειον
χειροέρκτης· χειρουργός
χειροήθεις· πρᾶοι, ἥμεροι
95. *χειρόηθες*· πρᾶον, ἥμερον
* *χειροθετεῖ*· χεῖρας ἐπιτίθησι
χειρόκμητα· χειροποίητα, ἤγουν ὑπὸ χειρῶν γεγενημένα
χειρομάντεις· οἱ ἀπὸ χερῶν μαντευόμενοι
* *χειρόμακτρον* [ἢ *χειρόμαστρον*]· μανδήλιον
300. *χεῖρον*· κάκιστον. ἔλαττον
χείρονα· ὅμοια
[*χειρονάκτας*· χειροτέχνας]
χειρονόμος· ὀρχηστής
χείρονος· ἐλάττονος
5. *χειροπόνια*· ἑορτή, ἐν ᾗ τεχνῖται θύουσιν
χειροπόδες· ῥαγοπόδες
χειροτέρη· ἐλάττων
χειρότερον· χείρονα
χειροτονεῖν· καθιστᾶν. ψηφίζειν
10. *χειροτονία*· ἐκλογή.....
χειρουργεῖ· χερσὶν ἐργάζεται
Χείρων· Κρόνου καὶ Φιλύρας υἱός
χειρωνάκτας· χειροτέχνας
χειρῶναξ λεώς· ὁ χειροτέχνης
15. *χειρωσάμενοι*· καταγωνισάμενοι

SCR. 87. Stesichori. 89. Hecataeus l. l. 91. Tob. V 3 IX 3. 94. Demosth. 37, 10 teste Poll. II 151. 96. Patres ecclesiae. 97. Aristot. Meteor. II 1. 99. Aristoph. fr. XVI p. 1154 Sophocles s. v. *σκυθιστί* citatus. 300. *Ψ* 413. 1. *P* 149. 3. *O* 641. 6. Alcaei fr. 38 p. 715 Bgk. 8. *Y* 436. 9. Plato com. fr. V^a p. 681. 12. *Δ* 219. 14. Sophocl. fr. 756.

ADNOT. 87. *βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. Ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πέτρᾳ, ὡς Στησίχορος ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πηλίᾳ ἄθλων.* Zenob. XII 44 Suid. OJahn *die Ficoronische Cista* p. 4, 3 Lps. 1852. Nauck *Euripideische Studien* I p. 25 Peterb. 1859. 4. 88. Verum videtur *χειρόβλητα*. 89. Poll. I 50 VII 7 Hesych. *ἐγχειρογάστορες* Meinek. Com. hist. cr. p. 257. 90. ‚*An quod manuum labore nascantur fruges?*' Is. Voss. Thes. VIII c. 1406 A. Imo Cereris (*Ἀχηρῶ* s. *Ἀχειρώ*· — *Δημήτηρ* Hesych. s. l.) filia apud Graecos septentrionales appellata est *Ἀχειρογένεια*; cf. Philol. XIII 1 p. 220. 91. Reicit Poll. II 152. In Cyrillo additur *γραμματεῖον χρεώς ὁμολογητικόν.* — *γραμμάτιον* cod., em. Mus. 92. Poll. II 152 Boeckh. Oecon. Ath. I p. 179. 93. *χειρορέκτης* Tollius et Angli. Thes. editores 1424 C. 97. *γεγλυμμένα* Cyr. 11. 63 Bachm. 414, 8 EM. 810, 46 qui addunt *ἢ περιεξεσμένα ἢ κατειργασμένα*; *γεγραμμένα* Etym. Voss. Zonar. c. 1850. Per *χειρογλύφα*, quod vocabulum adde Thesauro, explicat Cyr. Vind. 32. 98. Poll. II 152 EM. 810, 48. Bachm. 414, 22. 99. *μανδίλιον* rectius EM. 810, 47, *μανδήλιον* Herodian. epim. p. 150. Cf. *Σκυθιστὶ χειρόμακτρον.* 300. *κάκιον*? 2. *χειρωνάκτας* Mus., ut infra. 3. *ὀρχιστής* cod., em. Mus. 5. *χειροπονία* cod., em. Angli Thes. editores. 6. *Sunt, qui χειράδας* (l. *χιράδας*) *in pedibus habent, sive ῥαγάδας. Diogen.* (Laert.) *in Pittaco p.* 56 [I 81]. Valesius. Cf. Menag. l. c. 7. *χειροτερῇ* cod., *χειροτερής* Mus., em. Thes. VIII c. 1428 C. 10. *παντὸς δήμου* addit Cyr. 39. 12. Mire Glossae: *Tilia: Φιλύρα. Κρόνος.* 13. *χειρονάκτας* cod., em. Mus. De accentu non constat. Quod edidi, est a nom. *χειρωνάκτης*, quem agnoscunt Erotian. lex. 394 Herod. epim. p. 150 Lob. Parall. p. 181, *χειρώνακτας* est a *χειρῶναξ*. 14. Poll. II 151 Plut. Mor. p. 99 A. — *χειρόναξ* cod., *χειρώναξ* Mus.; corr. accentum.

χειρώσασθαι· ὑποτάξαι. φονεῦσαι
χειρωτόν· εὐάλωτον. καταγωνίσασθαι
[χειτών· ἔνδυμα, περιβόλαιον]
χείσεται· χωρήσει
χελεῦ χελώνη
χελεύς· κιθάρα
χελεάρ· χελιδών. χελιδονίας. καὶ ἰχθῦς ποιός
* χελιδών· τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων. καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς
χελιδονισταί· οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες
χελιδόνος δίκην· τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν
χελιδόνων φάρμακον
χελιδόνων μουσεῖον· ὡς βάρβαρα καὶ ἀσύνετα ποιούντων τῶν τραγικῶν
χελιδόνεως· εἶδος ἰσχάδων
χέλ.ιον· τὸ ἀπωστρακωμένον τῆς χελώνης δέρμα χέλυος νῶτος ὀστρακώδης
χελούειν· βήσσειν. καὶ χελούσσειν ὁμοίως
χέλους· μουσικὸν ὄργανον
(*) χελλών· ἰχθῦς ποιός

SCR. 16. Iob. III 8. 19. σ 17. 20. ADN. 23. Xen. res eq. IV 5. 25. ADN. 26. Hipponact. fr. 121. 27. Ar. Rann. 93, q. l. schol. adnotant Euripidis esse versus: *πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων* (*ἀηδόνων* Cobetus) *μουσεῖον.*

ADNOT. 18. *χιτών* recte Mus. 19. *χωρήση* cod., *χωρήσει* Mus. Cf. etiam *χάσσεται.* 20. Exhibui codicis scripturam a Musuro inscite in *χελεύς* mutatam, et interpunctionem sustuli. Excidit enim interpretatio: *παιδιὰ παρθένων.* Cf. Poll. IX 125 p. 391 ubi Bekk. scripsit *χελιχελώνη* pro eo quod Eustath. p. 1914, 56 defendit *χέλει χελώνη*, et probavit Th. Bergk. PLG. fr. carm. pop. 14 p. 1030, huius glossae non immemor. 21. *χέλις· κηθάρα. χελάς· ἠιλύς* Cyr. 39 (h. e. *χέλυς· κιθάρα. χεράς· ἡ ἰλύς*); *χέλυς* Guyetus. Mox *χέλους· μουσικὸν ὄργανον.* An sub *χελεὺς κιθάρα* latet *προστακτικὸν* illud, quo de Eustath. 1914, 56 loquitur, ut sit praecedentis gl. *χέλει* (s. *χελεῦ*) *χελώνη* explicatio. 22. Videntur duae glossae, quarum altera tamen, utrum *χελιδονίας·* (*ἄνεμος*) *καὶ ἰχθῦς ποιός* an *χελιδονίας καὶ χελιδών· ἰχθῦς ποιοί* fuerit, non liquet. Priorem *χελεάρ· χελιδών* non expedio, cum de proverbio *μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ* non videatur cogitari posse. Haud absonum tamen videtur: *χελλαρίας· χελλών* (h. e. *mugil.*)' Sin unum haec tria constituunt articulum, *χελεάρ* fortasse e *χελλαρίας* corruptum est, quo de pisce cf. Doris Ath. III p. 118 C. Tum scribendum foret contra ordinem *χελλαρίας, χελιδών, χελιδονίας· ἰχθῦς ποιοί.* 23. Poll. I 188. 199. Hippiatr. p. 253 Suid. Niclas ad Geopon. XVI 1, 9. p. 1104. Suidas etiam alteram significationem novit. 24. *τὴν χελιδόνα* cod., *τῇ χελιδόνι* Mus. Illud qui probaverit, *χελιδόνα* intellegat Peloponnesiacum ex argento numisma. Sed cf. Ath. VIII 360 B Eustath. p. 1914. 25. Lemma *χελιδόσι* ordini infestum ex interpretamento male intrusum et corruptum videtur ex *χελιδόνος δίκην,* quae sunt Aeschyli in Ag. 1050 verba. Haec reposui. Quamquam haud defore scio, quibus probabilius videatur, Ionis in Omphale ap. schol. Ar. Av. 1679 verba respici, modo constaret, quo is casu usus sit. 26. *χελιδόναν* cod., *χελιδόνιον* Mus., em. Suid. e quo explicatio petenda est. 27. *μούσιον* cod., em. Mus., qui etiam *ποιοῦντα* in *ποιούντων* correxit. Glossarum 26. 27 ordo invertendus est. 28. *χελιδώνεως* male Choerob. Theodos. 261, 22, quam scripturam hic etiam requirit ordo Ath. III 75 D. 29. *χέλιον· τὸ ἀποστρακωμένον — δέρμα. χέλιος· v. ὀστρακώδης* cod., *χέλειον· τὸ ἀπεστρακωμένον* (sic) — *δέρμα. χέλειος* Mus. Ad unum articulum recte haec copulavit HSt. reposito *χέλυος* pro *χέλιος* et *ἀπωστρακωμένον,* quae Is. Vossii etiam emendatio est. Proba forma est *χέλειον* ut patet ex Arat. 494 Nic. Al. 561. Emendandus hinc Theognost. p. 13, 1 p. 128. 30. *βίσσειν* cod., *βήσσειν* vel *βύσσειν* Mus. *Laconicum vel Boeoticum est pro χελύειν.* Lobeck. rhem. p. 206. 245, qui alterum *χελούσσειν* scribit. Laconibus vindicat Ahrens Dial. II p. 126 coll. Clem. Alex. Protr. p. 33 *Χελύτιδα Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήττειν χελύττειν καλοῦσιν.* 31. *χελοῦς* cod., *χέλους* (*Boeotice pro χέλυς*) GDindorf. c. 1437 D, *nisi vitiose scriptum pro χέλυος deceperit Hesychium.* 32. *χελμὼν* cod., em. Sopingus. Vid. Ath. VII 306 E 307 A Lobeck. Proll. p. 258, 13. — *Χελών· ᾅδου θύρα* Cyr. Vind. 32 (*Χαρώνειος?*)

χέλυν· [χεῖλος. καὶ] μέρος τῶν ἱερείων
χελῦναι· χῆλαι
335. χέλυν ἔν τ' ἀλύροις.....· χέλυς ἡ κιθάρα· ἀπὸ γὰρ ὀστράκου χελώνης κιθάρα γίνεται
χελυνέων· χημῶν
χελύνη· τὰ χείλη. ἄλλοι τὴν κιθάραν. καὶ τὴν χελώνην. καὶ λύραν. καὶ ὄργανον πολεμιστήριον
χελυνάζειν· χλευάζειν
χελύνιον· χελώνιον
40. χέλυς· χελώνη. λύρα. μηχάνημα
χέλυσμα· τὸ προσηλούμενον τῇ τρόπει ξύλον, ἕνεκα τοῦ μὴ πονεῖν τὰ ξύλα ἐν τῷ καθέλκεσθαι τὰ πλοῖα
χελύσσεται· βήσσει
χελώνη· τὸ ὑποπόδιον. καὶ (νόμισμα) Πελοποννησιακόν. καὶ ἡ τρόπις τῆς νεὼς διὰ τὸ ἐπικαμπές
χελωνίας· ἡ ποικίλη κανθαρίς
45. χελωνίδος· οὐδὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς
χελωνός· τὴν θαλασσίαν χελώνην οὕτω λέγουσί τινες, ὡς τὴν ἀράχνην ἄραχνον
χελωνοφάγοι· ἀετοί τινες
χεννίον· ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον. καὶ εἶδος ἰχθύος
[χέραβος· χάσμα γῆς]

SCR. 33. Eur. El. 837: ἀποῤῥῆξαι χέλυν. 35. Eur. Alc. 447: — χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις. Ex eodem loco supra fluxit gl. π 1716: περινίσσεται ὥρα, vitiose περιίσσεται ὥρα scripta, unde licet de Hesychiano Euripidis codice coniecturam facere. 37. Ar. Vespp. 1081 — Sappho ap. Orion. p. 28, 16. 40. Menand. fr. VII vol. IV p. 160, si sana sit lectio. 41. Theophr. HPl. V 8. 45. Iudith. XIV 15. 48. Cleomenes in epist. ad Alexandr. et Hipparch. ap. Ath. l. c.

ADNOT. 33. χελύν cod., correxi et emendationem ad χελύνην spectantem seiunxi. Vide Ioseph. A. I. IV 4 et SCR. 34. χείλη Heins. Valck. Misc. Obss. VIII 1 p. 156; χηλαὶ HSt. coll. χελυνέων· χηλῶν. Prius verum videtur, nisi quod de plurali χελῦναι dubito, cum recte inferius tradat: χελύνη· τὰ χείλη. Ac τὴν χελύνην ἐσθίων (h. e. ἐνδάκνων τὰ χείλη) Arist. Vespp. 1081, quem locum respiciunt EM. 808, 22 et Phrynich. App. soph. p. 72, 11. Agnoscit tamen plurativum Poll. II 89: τὰ χείλη καλεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ κωμικοὶ χελύνας (ὕνην?) 35. χελυνέοντα λύραις cod., quae supra in χαλυνέοντα λύραις corrupta sunt. Correxi. Talia qui consideraverit, non dubitabit, quin non omnes glossae ad Euripidem referendae a Didymeis copiis manaverint, ut Porsoni visum ad Eur. Phoen. 103. Hic certe non scripserat ἀμαλεκύδαλος pro ἀνὰ δὲ κέλαδος (Eur. Hecub. 928) nec παισθαμα, οσσαισυμμαι, λιψοπροτόνοις sim. 36. χημῶν cod., χηλῶν HSt., χειλῶν Guyetus probabiliter. Cf. 334. Praeterea exspectabam aeolicam genetivi formam χελυνάων, non ionicam χελυνέων. 37. Cf. χηλώνη et Ahrens I p. 284. 38. Ordo aliam formam postulat. σχελυνάζειν Theognost. p. 12, 7 Lobeck. Path. El. p. 128. 239. Supra γελυμάξαι vitiose scriptum esse pro χελυνάξαι demonstravi in Philol. XVIII 1 p. 193. 40. μηχάνημα] Cf. χελύνη et χηλώνη. 41. τρόπη cod., τρόπει Mus. Poll. I 86. Vide ἀμφιμήτρια et ἀντιχάλημα. 42. Schol. Lycophr. 727 schol. Nic. Al. 81 EM. 808, 29 Psellus ap. Pierson. ad Moer. p. 102; Hesych. χελούειν. 43. Timaeus Ath. XIII 589 A Suid. ex schol. Ar. Plut. 179. Dignus autem qui integer apponatur est locus Sext. Emp. p. 267: τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν. ἀλλ' ἐστὶ τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον, κτλ. Hunc excerpsit Tittm. ad Zonar. c. 1818: χελωνίδος· βαθμίδος. c. 1849 Χελιδωνίς· λέγει ὁ Ψελλός (τοῦ Ψελλοῦ K) χελιδωνὶς τὸ πάτημα τὸ κάτω τῆς εἰσόδου. — νόμισμα om. cod. Mus. Ald., addunt editiones. De re vid. Poll. IX 74. Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 83. 86. — τρόπη cod., em. Mus. Cf. χέλυσμα et Zon. c. 1850 ubi coaluerunt χέλειον· .... et (χέλυσμα)· τὸ τῆς νεὼς ad unum χέλειον· τὸ τῆς νεώς. 44. χελωνιάς rectius HSt. 45. 46. Separavit Mus. Glossam sacram etiam Suidas recepit. 46. χελῶνος. τὴν θαλάσσιαν cod., χελῶνα. τὴν θαλάσσιαν Mus., em. Lobeck. Parall. p. 146 Proll. p. 31 n. 22, sub finem probabiliter pro ἀράχνην ἀραχθίην reponens ἀράχνην ἄραχνον. 48. χέννιον Mus. Cf. Ath. IX 393 C Anth. Pal. IX 377 Bochart. Hieroz. II 1, 15 p. 107 Hercher in Iahn. annal. 1856 suppl. I p. 285. 49. Imo χηραμός. Cf. χαραμός.

350. [χεράδες· αἱ τῶν χειμάῤῥων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις]
χέραδος· ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη
[χεράς· τὸ ἀπὸ θαλάσσης καὶ ποταμῶν λιθῶδες. ἢ ὁ σωρὸς τῶν λίθων]
[χερδαμός· λίθος πληρῶν τὴν χεῖρα]
χερεῖον· χείρονα. ἐλάττονα. χεῖρον
55. χέρηϊ· χείρονι, ἥττονι, ἢ ἥσσονι
χέρμα· ποίημα. χάλιξ
[χερμάδιος· χειροπλήθης λίθος. καὶ ὁ ἀκροβολισμός]
χερμαδίῳ· χειροπλήθει λίθῳ
[χερμάδος· λίθος πληρῶν χεῖρα]
60. χερμάς· λίθος χειροπλήθης, ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελέσθαι δύναταί τις
χερματιστής· λίθος χειροπλήθης. καὶ δίσκος βακχεῖος
χερνής· πένης. λάτρις, χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν χειρόβιος...
χερνήτης· χέρνα γὰρ ἡ πενία
χερνῆτις· ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα, πενιχρά, χήρα
χέρνιβα· τὸ ἐπιχεόμενον ταῖς χερσὶν ὕδωρ
65. χερνιβ(ε)ῖον· [τὸ ἁγνισθῆναι δι' ὕδατος ἔχοντος κριθὰς καὶ ἅλας
χέρνιβος· τοῦ προχεομένου ὕδατος
χερνιψάμενος· τὰς χεῖρας νιψάμενος
χέῤῥον[α]· τὴν χέρσον γῆν. Λάκωνες
χεῤῥονησία γῆ· ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν

SCR. 51. Φ 319. 54. 55. ADN. 58. Δ 518. 60. Aesch. Sept. 300? Apollonid. in choliamb. ap. Anth. Pal. VII 693. 63. Μ 433. 64. α 136. 65. Arist. fr. XVIII p. 1047. 66. Ar. Lys. 1129. 69. Eur. Hec. 33.

ADNOT. 50. A recentioribus ex Homerico τὸ χέραδος fictum esse diximus s. v. χειραδίαι. Haud scio tamen an Diogeniano relinquendum sit. 51. ὕλη] ἰλύς? Sic Cyr. 39. Apud Theognost. 12, 1 excidit glossa. 52. Cf. 50. 53. χερδαμός cod., χερμάδιον Mus. Atque hoc ipsum aut χερμάς voluit aut ponere debebat lexicographus, nisi genetivum χερμάδος malis. Vide χειράδες. 54. Exhibui haec, ut in codice scripta leguntur; χερείω· χείρονα ἐλάττονα [χεῖρον eiecto] Mus. Coaluerunt si quid video duo articuli, de quorum lectione tamen mihi non satis constat. Quamquam enim certum est alterum fuisse χέρειον· χεῖρον (ρ 176), alter tamen non liquet fueritne χέρεια· χείρονα ἐλάττονα (Ξ 382) an χερείονα· χείρονα ἐλάττονα (Α 576). Imo fieri potest, ut neutrum scripserit sed hic fuerit glossarum ordo: χέρειον· χεῖρον. χέρηα· χείρονα ἐλάττονα. χέρηϊ· χείρονι κτλ. quamquam grammatici et Aristarchei et Herodianei consentiant fere in χέρεια et χέρηϊ. 56. Ad ποίημα conf. νεώχερμος et ἐχερμάζομεν. — χάλιξ ad χεράς adludit. 57. Imo χερμάδιον. 59. Imo λίθου πληροῦντος τὴν χεῖρα cum Cyr. 32. 61. χερμαδιστής Meinekius. Cognatum est quod Suidas ex Antip. Sidon. AP. VII 172 affert: χερμαστήρ· σφενδόνη. — δίσκος. Βακχεῖος? 62. χέρνης· πένης λάτης χειροτέχνης ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν χειρόβιος. χερνῆτις· χέρνα γὰρ ἡ πενία. χερνῆτις· ἡ ἀπὸ κτλ. cod., ζῶν. Χειρόβιος· χερνήτης, χέρνα κτλ. Mus., ζῶν. Χερνῆτις· χειρόβιος· χέρνα κτλ. post. Is. Vossium Schowius, qui alterum χερνῆτις· ἡ ἀπὸ — χήρα e margine intrusum esse suspicatur. Quid Diogenianus posuerit etiamnunc compertum habemus ex Eustathio 912, 38: φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί· Χερνήτης (lego χερνής vel χερνῆς)· λάτρις χειροτέχνης ἀπὸ χειρὸς ζῶν. καὶ πάλιν· Χερνήτης· πένης χειρόβιος. De accentu voc. χερνής cf. Arcad. 96, 7, nec erat cur Tollius Hesychium potius ex Eustathio corrigeret scribendo χερνήτης pro χέρνης, quam hunc ex illo. Ego ne quid violentius novarem scripsi: χερνής· πένης — χειρόβιος. (καὶ) χερνήτης (sc. τὰ αὐτά). Χέρνα γὰρ ἡ πενία. Hinc πενίης χερνήτορας iunxit Manetho IV 114. 63. χήρα Dindorfio in Thes. c. 1451 dittographia videtur syllabae — χρά. Mutabit consilium si inspexerit Bachm. Anecd. p. 414, 27: χερνῆτις· χήρα, ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα. χειρόβιος. Cyr. 32: χερνήτην (—ῆτιν)· ἀπὸ χ. ζῶσαν, πενιχράν a quo parum differt Cyr. Mosq. 39. Contra Cyr. 63: χερνίτην (—ῆτιν)· ἀπὸ χειρῶν ζῶσαν, χεῖραν, (l. χήραν) γερδίαν, πενιχράν. EM. 808, 32. 65. χερνίβιον cod., quod χερνιβεῖον corrigendum erat ex Antiphanis versu ap. Poll. X 65 a Bentleio in epist. ad Hemsterh. p. 66 correcto. Cf. Ath. IX p. 408 C 409 C, et Clem. Alex. Paedag. II 3, 37 ex em. BHasii. Sin χερνίβιον retinendum, ad Hippocr. p. 1230 D, ubi matellam significat, spectat. Explicationem recte Scaliger ad χερνίψασθαι retulit. — ἅλας] ὀλάς? Sed nil muto. 68. [α] THemsterh. ad Thom. p. 635 in addendis Ahrens Dial. II p. 102.

370. χερσεύει· Σοφοκλῆς Ἴωνι· κείμενος μὲν βουστάδας αὐλὰς ἐπὶ χέρσου ἢ διὰ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει

χερσεία· ἐρημία

χερσόνησος· γῆ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα, ἢ μήτε χέρσος, μήτε θάλασσα .....

χέρσος· ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα, καὶ πᾶσα γῆ ἄκαρπος καὶ ἀνέργαστος

χερσωθήσονται· ἐρημωθήσονται

75. χερωίς· εἶδος δρυός

χεῦαι· ἐπιχέαι, καταχῶσαι ἐπὶ τῶν τελευτώντων

χευάμεναι· περιβαλόμεναι

χεύει· ῥεῖ

χεῦμα· ῥεῦμα, ὕδωρ

80. χεύμασι· [προχοῇ. [ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν]

χέυωσι· χ[ε]ύσωσι, χώσωσιν

[χῆ· ἔθος. ἀπορία

χηΐωνος· οἶκος]

χηλᾶς· ῥάπτης, πλέκτης ἢ τροφεύς

85. χηλεύει· ῥάπτει, πλέκει

χηλευ[μα]τὰ κράνη· τὰ ῥαπτά, χηλὰς ἔχοντα ποιάς

χηλή· ὁπλή, ὄνυξ βοός. γνάθος

(*) χηλεύσεις· πλέξεις. Χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσιν

χήλινον· πλεκτόν

90. χηλοδευσεῖν· ἀδολεσχεῖν. οἱ δὲ τρίβειν

χηλός· κιβωτός

SCR. 70. fr. 300 p. 159. 73. Ξ 284. 74. Nahum I 10 Sap. Sal. IV 19. 76. λ 75. 79. Ψ 561. 80. ADN. 81. Η 86. 86. Herodot. VII 89. 87. Deuteron. XIV 6. 88. Poetae teste Polluc. l. c. Sophocl. fr. 442 p. 189. 89. Anacreo (vid. vol. II p. 472).

ADNOT. 70. ἴονι (superscr. οι, ει) — ἢ διὰ χειρῶν cod., Ἴωνι — ἢ διὰ χειρῶν Mus., ἢ ἀπὸ χειρῶν Aldina. Οἰνεῖ parum probabilis est pr. m. correctio, verum est Ἴωνι aut Σίνωνι. — Κείμενος pro quo Tollius suasit κεῖνος, aperte corruptum est. nam qui humi stratus iacet incedere dici non potest. Verba ἐπὶ χέρσου autem non Sophoclis sunt, sed Didymi. Postremo fortasse sic interpungenda sunt: ἢ οὕτως· ἐμβατεύει.... 71. Bachm. AG. I p. 415, 1 Cyr. 63 Suid. 72. ἐκ.νεύουσα cod., in quo Mus. unam literam erasit. Lacunam Cyr. Mar. Schowii et lex. Havn. in Osann. Auct. p. 168 explet verbis ἀλλὰ περικλυζομένη καὶ μὴ ἀνέχουσα διέξοδον, qui tamen sic explicant χερσονησία γῆ. 75. ἀχερωίς Guyetus alii probante Lob. Path. El. p. 28. 77. χευάμεναι· περιβάλλονται cod., περιβαλλόμεναι Mus. 78. Thesauro VIII c. 1461 D aut corruptum videtur e coniunctivo χεύῃ aut e recentiore epico petitum. 79. Vide χύμα; sed χρεῦμα (superscr. ρ) infra per ῥεῦμα explicatum aut Creticum est, aut e χεῦμα corruptum. 80. χευμασίπροχον Bachm. AG. I p. 415, 3 χεύμασι προχοῇ Cyr. 63. 32 Suidas. Apud eosdem grammaticos his verbis addita sunt a Musuro deleta et ad gl. χερρονησία referenda verba ἡ ἐκ — θάλασσαν, ut non amplius sit ambigendi locus ab Hesychii exemplo codici Bardellonii simillimo ad unum omnes pendere. Unus Zonar. c. 1850 recte: χεῦμα·—προχοή porrigit, unde apparet h. l. corrigendum esse: χεῦμα· ῥεῦμα ὕδωρ προχοή. χεύμασι· ..... Posterius, licet etiam ap. Aesch. Suppl. 1029 legatur, non dubito tamen quin sit Euripideum El. 172 Herc. fur. 892. 81. [ε] GDindorf. Thes. VIII c. 1466 A. 82. Vox nihili, eademque corrupta e χῆθος vel potius χῆτος, cuius tamen in antiquorum monumentis unus superest dativus, cum ἀχηνία cognata. 83. Imo χηρῶν vel χηρήϊος οἶκος q. v., vel simile quid. Certe non dubium, quin ι sit e ρ detortum. 84. Vide Lobeck. ad Phryn. p. 453 et in Fr. A. Wolf lit. Analect. II p. 52. — στροφεύς Salmas. Sed cf. ῥομφεῖς. 86. χηλεύματα· κράνη τὰ cod., em. Salmas. et Kusterus coll. Herod. VII 89 ubi κράνεα χηλευτὰ legitur, et Poll. VII 83. Nisi malis χηλεύματα· .... χηλευτὰ κράνη· τὰ κτλ. quod Meinekius proposuit. 87. γνάθος] cf. Eur. Phoen. 1025. 88. Cf. κεχήλωμαι πόδας. De χηλεύματα Poll. VII 83. — οἱονιπίτια cod., οἷον ἠπύτια Mus., em. HSt., ἃ νῦν ὀπήτια malebat Hemsterh. p. 1324 n. 13. 89. χηλινόν cod., em. Lob. Proll. p. 201. 90. Non expedio.

χηλῶι[ος]· ὅμοιον
χήλωμα· γλυφίς
[χηλώνη· μηχανὴ πολέμου]
395. χηλώτια· αἱ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων
χήμη· χάσμη. χηραμ[β]ίς. λεία
χην(ά)λοπες· ὄρνεα ποιά. ὅπερ ἔνιοι χηναλώπεκες
χῆνα ὀμνύειν· ἔθος ἦν τὸ κατὰ τῶν τοιούτων ὀμνύειν τοῖς παλαιοῖς
χήνημα· καταμώκημα
400. χηνῆσαι· καταμωκήσασθαι
χηνοβοσία· χηνοβοσκία
χηνύστρα· αὐτὴν τὴν χάσμην. καὶ τὸ στραγγεύεσθαι
χηνυστρᾶσθαι· χα(σ)μᾶσθαι
χηνυστ(ρ)εῖς· βοᾷς, κέκραγας. ἐνίοτε στραγ(γ)εύῃ
5. χήπτη· ἐν σπάνει καὶ χρείᾳ ἐστίν
χήρ· ἐχῖνος
χήρα· ἡ μετὰ γάμον μὴ συνοικοῦσα ἀνδρί, ἡ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνή
χῆραι· αἱ μὴ ἔχουσαι ἄνδρας
χηράμβη[ς]· χηρῶν οἴκημα
10. χηραμοί· οἱ φωλεοὶ τῶν θηρίων, καὶ αἱ καταδύσεις, σπήλαια, καὶ πέτραι κοῖλαι
* χῆροι· ἄνδρες μὴ ἔχοντες γυναῖκας
χηραμύδες· τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα
χήρατο· ἐχάρη
χηρεύει· ἐνδεής ἐστιν, ἢ ἔρημος
15. χηρήϊον οἶκον· παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸν ἄτεκνον
χῆρον· τὸν ὀρφανόν. ἢ ἐστερημένον, ἢ ἔρημον, καὶ χρείαν ἔχων τινός
χηροπτάζουσα· διὰ χειρὸς ἔχουσα

SCR. 92. ν 10 Theocr. XVI 10. 96. Hippocr. 493, 19 c. not. Foesii. 97. Herod. II 72 Ar. Avv. 1295. 98. Cratin. ap. schol. Plat. p. 331 Ar. Av. 521. 401. Platon. Politic. 264 C. 7. Ζ 408. 8. Β 289. 10. Φ 495. 13. Ξ 270. 14. ι 124. 15. fr. XCV p. 96 ed. Stoll. 16. Callim. AP. VII 517. 522. 17. Herod. l. c.

ADNOT. 92. χηλώϊος codex. Vitium apertum non sustulit Thes. Vid. SCR. et supra ἐνὶ χηλῷ. — Bachmann. AG. I p. 415, 9. 12. 93. γλύψις cod., em. Is. Voss. coll. γλυφίδες. 94. χελώνη Guyetus. 96. Male a Musuro separata Is. Vossius denuo copulavit. Cum priore expositione cf. ἐγχημώμενοι. χανᾶσθαι et χηνυστρᾶσθαι. Secundam ad Hippocratem spectare apparet e Galeni lex. p. 596. *Λεία* non intellego. 97. χηνέλοπες Mus., in codice scriptum videtur χηνάλοπες. Vid. Plin. HN. X 22 Aristot. HA. VIII 3 Aelian. NA. V 30 X 16 XI 38 Herodian. Arcadii p. 19, 8 epim. p. 150 lexic. Paris. 1630. 98. Zenob. V 81 schol. Plat. p. 331. — τῶν κατὰ cod., em. Mus. 99. Cf. καταχήνη. 400. Lob. rhem. p. 260. 1. Accessit e Moerid. Att. p. 403 Lobeck. ad Phrynich. p. 522. 2. στρατεύεσθαι cod., em. VVDD coll. gl. 4. 3. (σ) Mus. Cf. χανᾶσθαι et ἐγχημώμενοι. 4. (γ) Musurus. Vide χηνύστρα. Ceterum Lob. rhem. p. 245 n. post Vossium probabiliter coni. χηνυστρεῖς; χηνύσσεις malle videtur Thes. VIII c. 1476 D. — ἔνιοι δὲ Meineke. 5. χήπτει Mus.; χητεῖ Is. Voss. Toll. quod pro χητίζει dictum volunt. Nihil aliud videtur, quam *ΧΗΤΙΖΕΙ*. 6. Latinis *her*, unde *heres* et *hires* dicitur, prima longa: *ut acuti corporis herem*. Salmas. ad Solin. p. 277 Bochart. Hieroz. P. I L. III 36 p. 1039. Cf. Georg. Curtii Etym. Gr. p. 168, et nos ad Hes. σχῦρ gl. σ 3055. 7. τοῦ ἀνδρός Florens Christianus sine caussa. 9. χηράμβη Thes. VIII c. 1477 A praeeunte Kustero, χηραμβῆς codex. 11. Nauck. Ar. Byz. p. 149. 12. χηραμίδες Mus. ‚*Sed apud Strabonem codd. υ tuentur constanter*' Kramer ad Strab. I p. 49 Cas. vol. I p. 75, 9. 13. Inepte Mus. χήρατον· ἐσχάρη, codicis lectiones restituerunt Sopingus et Is. Vossius. 15. ἄτακτον cod., em. Nauck. Arist. Byz. p. 149. 16. ἔχοντα Mus. 17. χειροπτάζουσα Mus., χηραπτάζουσα vel potius χειραπτάζουσα Ruhnken. coll. Herod. II 90 ubi pro χειραπτάζοντες θάπτουσι codex unus porrigit χειραπάζουσι, quam lectionem hic sequi videtur Hesychius. Lobeck. ad Phrynich. p. 609 rhem. p. 106 comparabat ἀνδραπτάζω. Vide nos ad κηροπάζουσα· βαστάζουσα. ‚Χῆρες Cretice pro χεῖρες Ioann. Gr. 13, 43' Pearso.

[χηροσταί· οἱ μακρόθεν κατὰ γένος, προσήκοντες δέ, καὶ οἱ χηρεύοντος τοῦ οἴκου τῶν ἀγχιστέων κληρονομούντων ......]
χηρῶσαι· ἐρημῶσαι
420. χήρωσας· χήραν (ε)ἴασας
χήρωσε· ἔξανδρον ἐποιήσεν
χηρωσταί· οἱ μακρόθεν συγγενεῖς
χήτει· στερήσει, ἐνδείᾳ, σπάνει
* χήτει ἐνευναίων· ἐνδείᾳ τῶν ἐγκοιμησομένων ἤτοι περιβολαίων
25. χητεία· χ[η]ρεία
χῆτος· ἔνδεια, στέρησις
χθαμαλός· ταπεινός. ἴσος, ὁμαλός. κοῖλος
χθαμαλώτερος· κατὰ σύγκρισιν
χθές· χθιζόν, ἐχθές
30. χθεσιφωνῶν· κακολογῶν
χθιζά· τὰ χθὲς καὶ πρώην
χθιζά (τε) καὶ πρωϊζά· χθὲς καὶ πρωΐ
χθιζοί· χθεσινοί
χθιζός· χθεσινός
35. χθόα· σῶμα
[χ[θ]όϊνος καὶ χθόνιος· γήϊνος, ἐπίγειος]
* Χθόνιος Ζεύς· ὁ Ἅιδης
χθόνια· ὑπόγεια. κεκρυμμένα. βαρέα. φοβερά. μεγάλα
* χθονίην· νεκρικεν
40. (*) χθόνια λουτρά· τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά
χθονήρεις· χθονίους
χθονίαν λώβαν· ἀντὶ τοῦ μεγάλην ὕβριν, καὶ τὴν χθονὸς λώβην
χθόνιον· μέγα
χθονίους Ἰναχίδας· αὐτόχθονας καὶ οὐκ ἐπήλυδας
45. χθονίων· ἐπιγείων
χθονόπαιδα Ὥραν· καθ' ὃ ἐκ Γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα, ὡς Ἡμέρα Ἡλίου, καθ' ἱστορίαν
χθονός· γῆς
χθών· ἡ γῆ ἀπὸ τῆς χύσεως
χιάζειν (καὶ) σιφνιάζειν· ......

SCR. 20. *Ρ* 26. 21. *Ε* 642. 22. Hesiod. Theog. 607. 23. *Τ* 324. 24. *π* 35. 27. *κ* 196. 28. *μ* 101. 32. *Β* 303 Plat. Alc. 2 p. 141 D. 33. Iob. VIII 9. 34. *Λ* 424. 37. Soph. OC. 1606. 42. Tragicus aliquis; fr. adesp. 216 Nck. 44. Tragicus. 46. Poeta, ut videtur, lyricus. 47. *Γ* 217. 49. Aristoph. fr. CII p. 1200.

ADNOT. 18. Recte Musurus *χηρωσταί·* — *χηρεύοντες* cod., em. Is. Voss. Sub finem explicationis lacunam indicavi ope schol. Hes. Theog. 607, quem noster fere presse sequitur, facile explendam. 20. *ἰάσας* cod., *ἐάσας* Mus., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1480 D, qui etiam *χήρωσας* dedit pro *χηρώσας*, coll. Hom. Il. *Ρ* 36. 21. *ἐξ ἀνδρὸς* cod., *ἔξανδρον* Mus. 23. *σπάνη* cod., *σπάνει* Mus. 24. *ἐνεναίνων* cod., *ἐνεύνων* Mus., em. Iensius. 25. *χιτοπή· οὐδέτερον δηλοῦν τὴν ἔνδειαν. χῆτις· ἡ στέρησις* (ut Timaeus lex. Plat. p. 275) et *χῆτος· ἔνδειαν* Cyr. 63. Cf. *χᾶτις*. 27. *ἴσος*] *ἴσος* ubique codex. 30. *χθεσιφώνων· κακολόγων* cod. Havn. Osanni in auct. lex. p. 168, quod amplexus GDindorf. in Thes. c. 1485 A corrigit *(ἐ)χθεσιφώνων* (pro *ἐχθροφώνων*). Vid. *ἐγκλέφωνος*. 32. *χθιζά (τε) καὶ* recte Iensius. 35. *χρόα* Guyetus. 36. Lob. Path. El. p. 505. Damnat Thes. c. 1485 C formam *χθόϊνος*, non intellegens tamen *χόϊνος* restituendum esse. *Χόϊνος· γήϊνος* Cyr. 32 etiam ante *χίδρα* collocat extra ordinem. 37. Imo *Ζεὺς χθόνιος*. Vide SCR. 39. Sic codex sine accentu; *νεκρικήν* Mus. Latet aliud. 40. Zenob. VI 45. Proverbia ordinem saepius confundere vidimus: itaque unum restat *χθόνια*, quod num extrinsecus accreverit, an post glossam manifeste genuinam *χθονήρεις* collocandum sit, non liquet. 41. Lobeck. Proll. p. 266. 44. *ἐπιλύδας* cod., em. Mus. 46. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 125, quod fugit Thes. 49. Poll. IV 65. — *(καὶ)* Meinekius.

450. χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδο[υ]ς
[χιαρύν· χλιαρόν, θερμόν]
χιαστὶ τίλλειν· ὡς τῶν Χίων κατεαγότων καὶ παρατιλλομένων
[χιδά· φρικτή]
χιδαλέον· τυφλόν. ἄγαμον. πεφρικός
55. χίδαδον· τὸ παιδίον
χίδαι· ἀντὶ τοῦ Κρῆτες
χιδᾶν· χ(ε)ιμάζεσθαι. δειλιᾶν
* χίδρα· στάχυες νεογενεῖς. ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα. ἢ σῖτος νέος φ(ρ)υττόμενος. ἢ τὰ ὀσπριώδη σπέρματα
χίδρυ· ὄνομα δειλόν
60. * χίδρων· νέων καρπῶν. καὶ θερμῶν
χιλ[α]άγρα· ζωΰφιόν τι
χιλίαρχος· χιλίων ἄρχων
χιλιοστή· τέλος ἀπὸ τῆς θυσίας
χιλός· ἡ τροφή. καὶ χιλὸν τὸ αὐτό. καὶ χόρτος τῶν βοσκημάτων.
[καὶ τοῦτο ζήτει εἰς τὸ χιλωθῆναι χιλίας]
65. [χεῖ]
[χειλεύει]
χιλοῦσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι
χιλ(.)ωθῆναι· χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι
χιλωτήρ· τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτώμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφή
70. [χιμαδίῳ· .... χειμῶνος

SCR. 50. Hippocr. p. 828 C. 52. Comicus incertus Com. V p. CCCLXXII. 58. 60. Levit. II 14. 70. Demosth. l. c.

ADNOT. 50. Χεῖαι (cod. Vindob. χεῖραι)· Ἐπικλῆς φησι ψυχαί (συκχάδες?) οὐκ ὀρθῶς. Χεῖαι (sic Vind.) γάρ εἰσιν ὑποδήματος γυναικείου εἶδος, καθά φησιν Ἐρατοσθένης καὶ Καλλίστρατος ἐν ς' Συμμίκτων Erotian. p. 394. 51. Supra λιαρόν et διαχρόν cum eadem interpretatione, q. v. Cf. χιδρῶν· — θερμῶν. 52. Eustath. p. 1462, 34. 53. χίδρα ἐρικτά (quae verba sunt LXX Levit. II 14 et explicantur a Cyrillo) GDindorf. Thes. VIII c. 1493 A praeeunte Martin. Cadm. Nec displiceret χίδρα· φρυκτά eiusdem Cyr. auctoritate firmandum. Sed obstat gl. obscura χληδᾶ· φρίκη, ῥῖγος, et sequens χιδαλέον· πεφρικός. 54. Non liquet. Vide χίδα et χληδᾶ (l. χλιδᾷ)· φρίκη, ῥῖγος. Χιδαλέον· τυφλόν adludit ad χλιδανόν· τρυφηλόν; ἄγαμον ad ἁπαλόν. 55. Χίδαλον pro κίδαλον s. κήδαλον, quod αἰδοῖον significare scimus, apud Cretenses gutturalis aspiratae amantissimos non improbabile mihi videtur pusillorum fuisse hypocoristicon, cum σάθων κρίθων πόσθων comparandum. Huc igitur seq. Κρῆτες retraxerim. Cf. Philol. XIII 1 p. 220. 56. Τεῖδε vel τυῖδε ἀντὶ τοῦ ὧδε. Κρῆτες coni. Valck. epist. ad M. Roev. p. XXXII coll. Hes. τί δαί; vereor ut recte. 57. Glossa obscura. Vide κέδρακε Χαλκιδεύς χιδαλέον et χίδρυ. 58. Lobeck. Path. El. p. 128. 9 Proll. p. 291. Cyrilli 63 glossae hae sunt: χίδρω στάχυες. ἀπαλοῦ σίτου ὁ νεος καρπός. ἢ ἄλευρος. τὸ ἐξ ἀπαλῶν κριθῶν φρυκτον γενόμενον χυδαρα τινα ὄντα. καὶ χίδρα τα τῇ χειρὶ ἀνασπόμενα. Χίδρα ἔρικτα. ἐκ κριθῆς νεας ὡς σεμίδαλις. Χίδρον· νεὸν καρπόν. Χίτρα σιτος φρυττόμενος. Similiter peccatum in cod. Paris. Poll. VII 199 χιτροπῶλαι et ἰτροπῶλαι. 59. Cf. κέδρακε χιδᾶν et Χαλκιδεύς.— Χίδρη· ὄνομα δούλης Guyetus, ὄνομα ἄδηλον Is. Voss. Terminationem in ῡ non sollicitaverim collatis remotioribus aliis stabiliendam, veluti λίλυ μίσυ μῶϋ κύνυ. Lusi χίδρυ· νόμισμα κίβδηλον. 60. χιδρῶν cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1493 A coll. Levit. II 16, monens simul θερμῶν, a Schrewelio in θέρμων mutatum, de tostis dictum esse posse. Mihi χίδρων cum χιαρῶν (e λιαρῶν vel χλιαρῶν corrupto) confundi videtur. Cf. χιαρόν· — θερμόν. 63. οὐσίας Valesius. Ac sane millesimam sacrificii partem sacerdotibus datam esse ignoramus. Forte χιλιόμβη· ἐπί τινος θυσίας. χιλιοστύς (sic Sopingus) τέλος. 64. Notam marginalem recte delevit Mus. Ceterum interpolator non χιλωθῆναι scripserat, sed καὶ τοῦτο ζήτει εἰς τὸ χει, omissis quae sequuntur χεῖ. χειλεύει. χιλοῦσθαι, nisi supra casu periit gl. χειλωθῆναι. Cf. χειλός et q. s. 65. 66. Separavi. Χεῖ· χειλεύει codex. Cf. gl. χ 251. 250. 67. Supra χειλοῦσθαι. 68. Imo χιλιωθῆναι cum HSt. et Schrewelio. Vide κεχιλιῶσθαι. Bekk. I p. 315, 30 Harp. EM. 404, 43. 69. Poll. I 185. X 56. 70. χιμαδίω· χειμῶνος cod., χειμαδίῳ χρόνῳ· χειμῶνος HSt. Imo χειμαδίῳ (e Demosth. 49, 3)· τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις ἐγκαθορμίσασθαι δύναιτο χειμῶνος, quae sunt EM. 810, 1 et Suidae verba. Cf. χειμάδιον· εἰς τὸ χειμάζεσθαι (sc. ἐπιτήδειον).

χιμάζειν· τὸν χειμῶνα διάγειν
χιμάζω· παραχειμάζω]
Χίμαιρα· τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. φασὶν δὲ ἐν Λυκίᾳ γίνεσθαι ὡς κεφαλὴν μὲν λέοντος ἔμπροσθεν, καὶ ἀπὸ στόματος πῦρ ἀποπέμπον, ὄπισθεν δὲ δράκοντος ἔχον κεφαλήν
χιμᾶν· ῥιγοῦν
475. Χιμαρίδαι· γένος τι Ἀθήνησιν
χίμαροι· αἶγες χειμέριαι, ἢ τράγοι, ἢ ἔριφοι. [ῥύακες, ποταμοὶ ἐξ ὄμβρων]
χίμετλον· τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος ὑπὸ ψύχους
[χειμαίῤῥαν· αἶγαν ἀγρίαν]
Χίοις· τὰ ἀγαθὰ εὔχεσθαι Ἀθήνησιν ἱστορεῖ τὸν κήρυκα
80. χιονέα· λευκά[ν]. ἢ φωτώδη
χιονίζει· λευκαίνει
Χῖον [ὁ] ἐκ Λακαίνης· ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶνον
χιονολόφον· τὸ ἀποταμῆναι τῆς κεφαλῆς τὸ μέσον
χίραι· αἱ ἐν ταῖς πτέρναις ῥαγάδες
85. χιραλέους· τοὺς πόδας κατειργασμένους
χιτών· ἐσθής, θώραξ, ἱμάτιον ἀνδρικόν
[χιωνοθήσονται· λευκανθήσονται. λαμπρυνθήσονται]
χλαβόν· εὔτραφές
χλαῖνα· χλανίς, ἢ ἱμάτιον χειμερινόν, ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν
90. * χλανίαι· περιβολαί
* χλανίτιδες· αἱ ὅρμοι παρθένων
χλαμυρίς· πόα, ὁ κυρίως βρόμος
χλαμύς· πορφύρα ἢ χιτών
* χλαμύς· χλαῖνα

SCR. 73. Z 181. 76. Numer. VII 87. 77. Ar. Vesp. 1167. 79. ADN. 82. Aristoph. fr. XIX p. 1038, quem imitatus est Achilles Tatius et male intellexit Eumathius p. 13 (Thes. V c. 292 B). 87. Psalm. LXVII 14.

ADNOT. 71. 72. 74. L. χειμάζειν, χειμάζων, χειμᾶν. Cf. χειμεῶ. 75. Supra habuimus Χαρίδαι. 76. Confundit χίμαροι et χειμάῤῥοι. Glossae, e Cram. AO. II p. 468 glossis in Psalm. interpolatae verbis ἢ τράγοι, auctor est Aristoph. Byz. p. 104 Nck. 77. V. χείμεθλον. 78. χίμαιραν· αἶγα Mus. Sed αἶγαν non erat sollicitandum. 79. Χίοισιν ἥσθην] καὶ τοῦτο ἀφ' ἱστορίας εἴληφεν. ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἑαυτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ Θεόπομπος ἐν τῷ ιβ' τῶν Φιλιππικῶν φησιν οὕτως — τὰ αὐτὰ τοῖς Θεοπόμπου καὶ Θρασύμαχός φησιν ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ. Ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ Χαλκῷ (Δηλιακῷ Meursius Χιακῷ Boeckh. Act. Acad. Boruss. 1836 p. 18) καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις δεδήλωκεν. Schol. Ar. Avv. 881. Itaque ad ἱστορεῖ aut Aristophanis aut Theopompi nomen subintellegendum est. — ἤρυκα cod., em. Mus. 80. λευκανὴ cod., λευκὸν ἢ Mus. simul χιονέα in χιονέαν mutato. Correxi. 82. Χίων ὁ ἐκ codex, h. e. Χῖων ἐκ, non quod Musurus posuit invito ordine Χῖον τὸν ἐκ. Chii meminit Pollux. VI 15 Ath. I p. 28 Anth. Pal. VII 422. 83. Non liquet. 84. Imo χιράδες vel χίραι (pro χεῖρε) sine explicatione et deinde χιράδες· αἱ κτλ. Cf. EM. 812, 3. 85. Non dubito quin HSt. recte corrigat τοὺς (κατὰ τοὺς) πόδας κατεῤῥηγμένους, quae sunt verba Pollucis II p. 153 p. 90 ed. Bekk., ubi interpretatur voc. χειρόποδες. Sed incertum remanet, idemne sit χιραλέους atque χειρόποδας, an hoc ipsum una cum vocabuli χιραλέους explicatione lacuna haustum sit. 87. Lex. in Psalm. ap. Cram. AO. II p. 468 Cyr. 63. 32. Cod. Taurin. (et Mosq.) ap. Ernest. gl. sacr. p. 306 pro χιονισθήσονται. 88. Non ausim χαβόν· εὐστραβής. 89. Malim χλαῖνα ἢ χλανίς (χλαμίς cod., em. Munkerus)· ἱμάτιον. 89. χλαῖναι e Suida Schrewelius; praestare dicerem χλανίδια, quamquam χλαῖναι ordine requiritur, nisi alio nos duceret glossa κλανία· ψελλία βραχιόνων, q. v. Scribendum videtur χλανία· οἱ (sic) ὅρμοι παρθένων. χλανίδες· περιβολαί. 90. Cf. gl. praec. 94. Suspectum.

95. * χλαμυραί· τρυφῶσαι. γρυπῶσαι
χλανίδες· λεπτὰ ἱμάτια
χλανίδιον· ἱμάτιον λεπτόν
χλάνος· τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος
χλαρόν· κόχλαξ
500. χλαρά· ψαιστὰ ἐν ἐλαίῳ
χλαρόν· ῥυπαρόν. λεπτόν. τρυχαλέον. ὠχρόν
χλαρόν· ἐλαιηρὸς κώθων
χλεμερόν· χλιαρόν. θερμόν
χλεμύρα· χλοανθοῦντα
5. * χλεαίεται· θερμαίνεται
χλευάζει· ἐμπαίζει, γελᾷ
* χλεύη· γέλως
χλευασμός· ἐμπαιγμός
χλευδόν· χύδην. σωρηδόν. πληθύοντα
10. χλῆδος· ὁ σωρὸς τῶν λίθων
* χλήδης· σπάδων, θλαδίας, εὐνοῦχος
χλιδᾷ· φρίκη, ῥῖγος. τρυφᾷ
χλιδαί· ἀγλαΐσματα, τρυφαί
χλιδανή· τρυφηλή
15. χλιδανόν· τρυφερὸν ὁμοίως
χλιδή· τρυφή. ἱμάτιον χειμερινόν
χλιδός· σακκοπάθνιον
χλίδωνες· κόσμος ὃν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασι φορεῖν καὶ τοὺς τραχήλους
χλιδωνό[σ]πουν· χλίδωνας περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα[ς], τουτέστι περισκελίδας

SCR. 97. cf. Eur. Or. 42. 506. Demosth. 78, 12. 8. Dem. 254, 3. 9. ADN. 10. Demosth. ll. ll. Aeschyl. fr. 16. 18. Comici.

ADNOT. 95. Pro *γρυπῶσαι*, quod Ruhnkenius pro varia lectione verbi *τρυφῶσαι* accipit, Lobeck. Proll. p. 274 scribit *γαυριῶσαι*, Meinekius *γνυπoῦσαι*. Vereor ne *τρυφῶσαι γρυπῶσαι* ad glossam aliquam elapsam pertinuerint similiter exeuntem in — *ῶσαι*; reliqua vero sic conformata *χλαμύρ· χλαμύς, χλαῖνα* constituerint glossam Laconicam ante *χλαμυρίς* collocandam. 99. Ordo postulat *χλάρ* (Laconice pro *χλάς*, quo de cf. Bachm. Anecd. I 419, 6). De vocabulo cf. Lob. Path. El. 167. 501. *ὠχρόν* ad *χλωρόν* refero. Alienum est quod editio Albertina contulit Pind. Pyth. IX 66 *χλαρὸν γελάσας*. — Lobeck. El p. 167. 4. *χλεμύραν* Mus. Accentus vitiosus. Cf. Lob. Proll. p. 274. 5. Sic cod., *χλεαίνεται* Mus. pro *χλειαίνεται* vel *χλιαίνεται*, quod in *χλευαίεται* detortum videtur. 7. Moer. Att. p. 406. 9. Ad Cratet. Sam. refert Meinek. Com. vol. V p. XLIX n. IV: *ἥξει δὲ ταχέως ἀργυρίου χληδῶν λαβών*, ubi tamen pro *χληδῶν* non *χληδόν* legendum esse monet, sed *χλῆδον*. — *πληθύοντα* refero ad *χλιδῶντα*. *Χλίδοντα· χλίδην σωρηδόν. δηλοῖ πλήθους ἔμφασιν. Αἰσχύλος ὅπλου κρίσει καὶ χεριδόντα. ἀντὶ τοῦ πληθύνοντα* et mox *χλίδοντα· ἀντὶ τοῦ πληθύνοντα* EtGud. p. 567, 34. 42. (vid. Nauck. Trag. p. 44 fr. 172). 10. *χληδός* codex cum eodem vitio, quod etiam supra in voc. *κληδόν· σωρόν* admisit, rectus accentus est *χλῆδος*. Cf. Demosth. 1278, 4. 1279, 12, ubi codd. inter *χλῆδον* et *χληδόν* vel *χλίδον* fluctuant, Harpocr. 184, 13 cuius libri in *χλῆδος* consentiunt, Arcad. p. 53, 4 (ubi librorum lectio est *χλῖδος* a me sublata) EM. 812, 54 Bekk. 315, 31 Bachm. I 419 schol. Pind. Pyth. IV 318. Recte Cyrill. 63: *χλῆδος· ὁ σωρὸς τῶν λίθων*, fere ut EtGud. 567, 43. 11. *χλούνης*? Schol. Aesch. Eum. 183 rec. 12. *χληδᾷ* codex, reposui quod ordine et explicatione *τρυφᾷ* requiritur. *Φρίκη* et *ῥῖγος* quomodo voc. *χληδᾷ* significari possint, non video. Cf. *χιδαλέον· — πεφρικός*. 13. *χλίδαι* codex. 15. *χλυδανόν* cod., em. Mus. 16. Verba *χλιδή· τρυφή* e Moerid. Att. p. 407 accesserunt. — *ἱμάτιον χειμερινόν* ad *χλαῖνα* refert Pierso ad Moer. p. 408. 17. Non liquet. Lobeck. rhem. p. 297, qui *χλίδος* pro *χλιδή* dictum esse affirmans ad Hesychii auctoritatem provocat, non hunc locum ante oculos habuit sed glossam ex Ione Chio petitam *ἱππικὸν χλῖδος*. Forte *χλῖδος· ἱμάτιον κιμμερικόν* [*σακκοπάθνιον*?] 18. *χλιδῶνες, κόσμοι ὧν* cod., em. HSt. De accentu cf. Choerob. in Theodos. p. 75, 14. — *περὶ τοὺς βραχίονας* non opus. 19. [σ] Is. Vossius. — *π* cod. Mus. Meibomius, *παρὰ* editi. — [ς] Mus.

520. χλιδῶσαις· τρυφῶσαις
χλίει· θρύπτει
χλιερόν· τὸ ἔνθερμον
χλιήνας· χλιάνας
χλιοῦται· σχίζεται
25. χλόα· βοτάνη
χλοάζει· ἀνθηρός ἐστιν, ἀνθηρεύεται
χλοάζεσθαι· γαστρίζεσθαι
χλοανθεῖν· χλωρὸν ἀνθεῖν
[χλοάνοις· τοῖς κοιλώμασιν, ἐν οἷς ἀναχεῖται τὰ χωνευόμενα]
30. χλοάσουσι· βλαστήσουσιν
χλόδη· ἔκλυσις καὶ μαλακία
χλοερόν· χλωρόν. χεαρόν. ὠχρόν. νέον. ἁπαλόν
χλόη· βοτάνη. φύλλα
χλοιά· ἑορτὴ ἀπὸ τῶν κάλπων
35. χλοιδᾶν· διέλκεσθαι καὶ τρυφᾶν
χλοιδέσκουσαι· γαστρίζουσαι
χλοιδῶσι· θρύπτονται
χλόος· χλωρίασις, ὠχρότης
χλοσσός· ἰχθῦς ὑπὸ Ἰώνων
40. χλουνάζειν· κινύρεσθαι
χλοῦναι· λωποδύται, οἱ τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι
χλούνην· τὸν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον
χλουνός· χρυσός
χλοῦς· ὠχρότης
45. χλωραί· συκαί
* χλωρός· τυρός

SCR. 22. Cratin. fr. V 4 p. 94. 25. Eur. Hipp. 1138. 31. Nic. Ther. 879. 35. Aesch. Prom. 971. 37. ADN. 41. Meinek. ad Hipponact. p. 121. 42. ι 191 Ι 535 Aristol. HA. VI 28. 45. Euripid. fr. 899.

ADNOT. 21. Infra χνίει· θρύττει. 24. χιλοῦται· σιτίζεται? 27. Sic etiam Cyr. 63; χλοιδέσκουσαι· γαστρίζουσαι infra. ,Hippiatr. p. 235, 5. 236, 3. 237, 10' Is. Voss. 27. χλοᾶν· ἀνθεῖν, χλωρὸν ἀνθεῖν Kusterus. Sed cf. gl. 499. 29. χοάνοις q. v. Palmerius. 31. χλιδή Pierson. ad Moer. p. 408, χλοδή Lobeck. rhem. p. 31. Χλιδή· ἔκλυσις καὶ μαλακία Timaei lex. Plat. p. 276 EM. 872, 32. 32. νεαρὸν Pierso ad Moer. p. 403. 34. Placet coniectura Meursii in Graec. fer. VI p. 281: Χλόεια· — καρπῶν, qui festum Cereris Chloes intellegit. Idem proposuit Meinek. Phil. XII p. 630. Cf. Hermann Ant. Gr. II 47, 8. 60, 6. In codice .λοιὰ —κάλπων legitur, ┼ Mus. 35. χλιδᾶν Pierso Moer. p. 408. Supra κέχλοιδεν· διείλκετο. κεχλοιδιαμένους· διειλκυσμένους. Lobeck. rhem. p. 31, ut confundi videantur χλοιδᾶν et χλιδᾶν. 36. Cf. χλοάζεσθαι. 37. χλιδῶσι? Cf. χλοιδᾶν. 38. χλοός cod., correxi. Prior glossae interpretatio fluxit ex Erotian. lex. Hipp. p. 390: χλοὸς (sic Vindob. meus, χλώος Dorv. cod. Eustach. Iunt., χλῶρος male Lob. Parall. p. 341, χλωρός Franz.)· χλωρίασις; posterior ex var. lect. Hom. Υ 421 κέχυται χλόος cum gl. suprascr. ὠχρότης, pro vulg. κέχυτ' ἀχλύς. Sed χλόος respicit Apoll. Rhod. IV 1279 χύτο δὲ χλόος. 40. Nauck. Aristoph. Byz. p. 121 χλουνάζεσθαι (sic enim corrigit) proprie non *lamentandi* s. *quiritandi* significatu poni suspicatur, sed esse *sollicito perturbato anxio animo esse.* Mihi legendum videtur χελουνάζειν vel potius χελυνάζειν. 41. 42. Vide Nauck. Ar. Byz. p. 120 sq. 43. Hinc λουνόν· λαμπρόν supra, quod fortasse χλουνὸν λαμπρὸν scribendum. Plura dedi vol. I p. 436 n. 58: ubi recte γλούρεα· χρύσεα. Φρύγες. γλουρός· χρυσός cum χλουνός comparavi. sed male aggressus sum gl. γολοινά· χλωρά ἢ γολονά, quae χλοανά· χλωρά fuisse videtur. Cf. Curt. Et. Gr. 172. Num quid huc faciat Aegyptium χνοῦβος· χρυσοῦς dubito. — Quod ap. Cyr. 63 legitur χλουνος· ὁ χοίρος (sic) huc nihil facere videtur ad rem, cum Cyr. 39 porrigat rectius sic scriptum: χλούνης· ὁ ἀγρόχοιρος (ἄγριος χοῖρος?) 44. Herodian. πμλ. 14, 25. 45. Imo χλωρὰ σῦκ' ἐ(πήσθιεν) ex Eurip. fr. 899 p. 511, nisi malis χλωραὶ σῦκαι· ...... 46. Invectum e Moerid. Att. p. 403 et omissa expositio et laesus ordo clamant.

χλωρεύς· ὀρνιθάριον χλωρόν
χλωρηῒς ἀηδών· ἤτοι ἀπὸ τοῦ χρώματος ἡ χλωρά. ἢ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων. ἢ ἀπὸ Χλωρίδος τὸ γένος ἔχουσα
χλωροί· οἱ φάσηλοι. μήποτε δὲ ὠχροὶ γραπτέον
550. χλωροκυρτίδες· εἶδος καρίδων
χλωρόν· ὑγρόν. δεινόν, χαλεπόν
χλωρὸν δέος· τὸ χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος, χλωριάσεως ποιητικός
χλωρόν τε καὶ βλέπον(τα)· ἀντὶ τοῦ ζῶντα
χλωρὸν τυρόν· ἁπαλόν
55. χλωρός· ὠχρός
χλωρῷ πέδῳ· νεαρῷ
[χμαίνει· ἱμείρει]
[χλιάσαι· φονεῦσαι]
χναύει· λαμβάνει. κνίζει
60. χναύεται· περικνίζεται. λαμβάνει
χναῦμα· τὸ βρῶμα
χναύματα· τὰ βρώματα. καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα
χναύων· περικνίζων. περιτίλλων
[χνεμύρεται· κισύρεται]
65. *χνισμός· νῆστις
χνιαρωτέρα· χνοω(δεσ)τέρα
χνίει· ψακάζει. θρύττει
χνόαι· αἱ χοινικίδες, αἱ τοῦ ἄξονος σύριγγες
χνόην· τὸν τῶν ποδῶν ψόφον
70. χνόο(ς)· ὁ χνοῦ(ς) τοῦ γεν(ε)ιᾶν ἀρξαμένου
χνόος· ξυσμός. ψόφος, φθόγγος

SCR. 47. Aristot. HA. IX 1 (*luteo* Theodor. Gaza.). 48. τ 518. 51. ὑγρόν] Eur. Med. 906. 52. *Η* 379. 53. Aesch. Ag. 677. 54. Aristoph. Ran. 567. 60. Mnesim. fr. I 12 vol. III p. 569. 61. Com. anon. fr. CCCXX vol. IV p. 682. 68. Aeschyl. Sept. 157. 69. χνόας ποδῶν ib. 377. 70. Callim. Apoll. 37.

ADNOT. 47. Aelian. NA. V 48. Manuel Philes de prop. an. 690. Vide χωρίον. 48. χλωριής cod., em. Mus. 49. ὠχροί codex. 50. χλωροκουρίδες, quocum Lob. Proll. p. 457 ἁπαλοκουρίς cf. iubet, commendat gl. κουρίδες a Schrewelio comparata: καρίδες. ἢ τὰς μικρὰς ἐγχλώρους, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρους. Quamquam etiam ἔγχλωροι· κουρίδες. εἶδος καρίδων bene habet. 52. ἐμποιητικός? 53. Tragoediae vindicat Meinek. Theocr. p. 396. Ex Aesch. Ag. 677 sumptam esse primus animadvertit Toupius, probantibus GHermanno et GDindorf. Thes. VIII c. 1538 C, et locum sic conformantibus χλωρὸν τε καὶ βλέποντα (καὶ ζῶντα). 54. Cf. gl. 36. 56. χλωροπέδῳ cod., em. Thes. VIII c. 1536 D coll. Plut. Lucull. c. 31: χλωρῶν τῶν πεδίων ἐκφανέντων. Χλωρῷ παιδὶ Meinek. Philol. XII p. 630, qui comparare poterat Hes. πόρνῳ παιδί. 57. ἰσχανάᾳ Voss., ἰσχαίνει Ruhnkenius. 58. χυάσαι pro κνᾶσαι, κνῆσαι, κνίσαι, recte Vossius. 59. Supra ἔχναυον· ἐπέκνιζον (περιέκνιζον). χναύειν· λίχνως ἐσθίειν Eustath. p. 1063. — χνάνει cod. 61. Zenob. V 73. 62. ἀπανθρακίσματα explicat respiciens Eur. Cycl. 357: ὀπταλέ' ἀνθρακιᾶς ἀποχναύειν. 63. περιτίλλων sumpsit ex Eubul. com. III p. 268. 64. κισύρεται cod., κινύρεται Palmer. coll. χλουνάζειν. — Supra ἐνυρήσεις. ἰνυνέται. ἰνύρετο. κινύρεται. μινύρεται. ὀνυρίζεται. μύρειν. Forte χενύρεται pro κινύρεται, ut Χινασέας apud Achaeos pro Κινησίας. 65. Pro κνισμός· κνῆσις vel ἄκμηνος (in ἀχνημός corruptum)· νῆστις. 66. (δεσ) Lob. rhem. p. 29. Simile est μνιαρός et μνοῦς. 67. θρύττει (puto θρύπτει) ad χλίει spectat, q. v. Propter alteram significationem νίφει vel χιονίζει substituatur non opus, nec signum dubitationis in Thes. c. 1540 B appositum esse probo. Nam cum χνοῦς et de spuma maris et equi dicatur, sine caussa dubitatur, num pluvia tenuis etiam sic dici potuerit. Accedit, quod non modo Plut. Mor. p. 79 D δρόσον καὶ χνοῦν coniungit, sed animalia etiam cuiusvis generis tenerrima, in quorum corporibus χνοῦς ille spumae et lanugini similis efflorescit δρόσοι sive ψακάδες appellari solent. Adde Tryphiodor. 343 χνοάουσαν χύσιν ὄμβρου. 70. Χνόο., ὁ χνοῦ, τοῦ γενιᾶν cod., em. Mus. 71. ξυσμός, ψόφος] schol. Callim. Apoll. 37. — φθόγγος] χνόη.

χνοῦς· τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων
χοᾶ· χοῦν. μέτρον ὑγρῶν
χοαί[ξ]· θυσίαι. καὶ τὸ μελίκρατον. καὶ ἔλαιον
575. χοανεῦσαι· χωνεῦσαι
χοάνη· χώνη, τύπος, εἰς ὃν μεταχεῖται τὸ χωνευόμενον
χοάνοις· τοῖς φυσητῆρσι, ταῖς χώναις, καὶ κοιλώμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον, ἢ τοῖς πηλίνοις τύποις
χοάρβηνα· τὰ γράμματα
χοάς· τὰς σπονδὰς τῶν νεκρῶν
80. χοᾶσθαι· καυχᾶσθαι
χοάσ[σ]ομαι· ἐπίξομαι
Χοάσπης· ποταμὸς Ἰνδίας
84. χοδιτεύειν· ἀποπατεῖν
83. χόδανον· τὴν ἕδραν
85. χόες· χῶναι
χοΐ· χώματι
[χόϊνον· ποτήριον χαλκοῦν]
χοΐας· τὸ ἀθροῖσθαι
χοϊκός· πήλινος, γήϊνος
90. χοίνικες· αἱ βαθεῖαι πέδαι. καὶ αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί
χοινίκη· τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων
χοῖνιξ· μέτρον τι. καὶ πέδη. καὶ νάρθηξ
χοιράδες· αἱ ἐγκείμεναι πέτραι. καὶ πάθος τι δεινόν
χοιρίημα· τὸ χοιρίδιον
95. χοιρῖναι· αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι
χοιρογρύλλιον· ὁ ἐχῖνος

SCR. 72. Psalm. I 4 (Aristoph. fr. XXIII vol. II p. 980). 73. e. c. Ar. Eqq. 95. 75. cf. Ar. Thesm. 68. 77. Σ 470, ubi χοάνοισι. 79. Soph. OC. 469 alii Aesch. Pers. 219. 82. Nicand. Ther. 890. 89. I Cor. XV 47. 90. Aristoph. l. c. Herod. VII 187. 92. Ezech. XLV 11. 93. Eur. Tro. 89. (Aesch. Pers. 421 Herod. II 29) Herod. Choliamb. VII. — Hippocr. p. 271, 55. 95. ADN. 96. Levit. XI 5 Deuter. XIV 7 Ps. CIII 18.

ADNOT. 72. Lex. in Psalm. (I 4) ap. Cram. A. Oxx. II p. 468. 73. Χοχοῦν· χόα cod., Χοῦν· χόα Mus., Χο· χοῦν, χόα Schowius p. 786, 1 cui χόα correctio videtur praecedentis χο., em. Is. Vossius. De accusativi formis χοῦν χοέα χοᾶ χόα χόαν, quarum priores tres Graecorum usu trita, posteriores barbarae sunt, cf. Butlm. Gr. I p. 240 Lob. Parall. p. 233 Elmsl. Ar. Ach. 1000. 74. [ξ] Mus. 75. Intrusum e Moerid. Att. p. 409. Explicatio schol. ad Ar. Thesm. 68 χοανεῦσαι] ὡς χόανον εἰς τὸν πρωκτὸν ἐμβαλεῖν, non ad χοανεῦσαι sed ad χοδανεῦσαι spectat. Cf. χόδανον· τὴν ἕδραν. 76. Vide γλίδου χοάνη et λιγδοῦ χοάνη. 77. χλοδάνοις supra vitiose. 80. 81. Non liquet. ἐπίξομαι videtur ἐπεύξομαι. Infra χρῆσθαι· καυχᾶσθαι. 82. Χοάσπις cod., Χόασπις Mus., em. Thes. 1546 C. 83. 84. Transposui et χύδανον cum Is. Vossio in χόδανον mutavi. Praeter μυόχοδος, quod affert Albertina, cf. διχόνδις κοκκιλόνδις, perfectum κέχοδα et not. ad χοανεῦσαι. 86. Forma novicia pro χῷ, cuius exempla desiderantur. Agnoscit Cyr. Vindob. 32. 87. Corruptum e χόννον vel χόννος esse vidit Sopingus coll. Eustath. p. 1153, 42, qui sua debet Hermonactis glossis Creticis ap. Ath. XI p. 502 B: Χόννοι. παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος, ὅμοιον Θηρικλείῳ χάλκεον· ὃ δίδοσθαι τῷ ἁρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ φησιν Ἑρμῶναξ. Infra χόνος· ποτήριον χαλκεῖον (l. χάλκεον). 88. Conferunt ἐγχόδια· ἀθρόα. Non dubito, quin χοια — aut e χυὸ — aut e χόρ — corruptum sit. χορός· ἄθροισμα Cyr. 63. 90. οἱ ἀπὸ cod., αἱ Mus. Τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας iungit Ar. Plut. 275. Pro ἀπὸ μέρους exspectabamus ἡμερήσιος; sed nil mutandum. Cf. Ath. III p. 98 D. 91. Rectius, ni fallor, Meibomius χοινικίς. 93. Nisi verum sit ἐκκείμεναι pro *AI* malim *ΑΛΙ* (ἀλὶ) vel αἱ θαλάσσῃ ἐγκείμεναι, quod proponit Thes. c. 1553 D. — πάθος] περὶ σιαγόσι καὶ μασχάλαις καὶ βουβῶσιν Poll. IV 201: *struma*. 94. Cf. χοιροφόρημα, et formam quod attinet ἐριφίημα καρύημα προβάτημα. 95. χοιρίναι cod. Vide Lob. Proll. p. 217 Coraes ad Xenocr. p. 129. — Schol. Ar. Vesp. 333 Eqq. 1332 Poll. VIII 16 Ath. III p. 93 B. 96. χοιρογρύλιος· ὕστριξ (lacuna) Cyr. Vindob. 32. χοιρογρύλλιος· ὁ ὕστριξ εἶδος λαγοῦ (cod. οἴστριξ et λαγου) Cyr. Vossii. χοιρογρύλλιος· ἐχῖνος θηρίον ὕστριξ ἀρκόμυς χοιρόσυνος Cyr. Bremens. 11. εἶδος ἰχθύος, ἤτοι οἱ λαγωοὶ ἢ οἱ καλούμενοι οἴστροι (sic) schol. Proverb. XXX 26. Cf. schol. Ar. Pac. 527. *Animal non maius hericio habens similitudinem muris et ursi: unde et in Palaestina* ἀρκτομῦς (l. ἀρκόμυς) *dicitur*. Hieronym. Epist. ad Suniam. Γύλιος in Suid. et EM. e Γρύλιος detortum.

χοιροκομεῖον· λεπτόν τι πλεκτὸν ὡς ὀρνι(θ)οτροφεῖον
* χοῖροι· ὁμοίως. ἢ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα οἱ χοῖροι
χοῖρος· χοιρόσακα, μηχάνημά τι οὕτως ἐκαλεῖτο
600. χοιροσφάγος· θύτης
χοιροτροφεῖον· περίζωμα γυναικεῖον. καὶ συφεόν
χοιροφόρημα· χοιρίδιον
χολάδες· τὰ ἔντερα ἀπὸ τοῦ κεχαλάσθαι
χολαδία· τὸ σχολάζειν
5. [χολάοντα· ἀνθοῦντα]
Χολαργῆς· δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος
Χολάς· ἑορτὴ Διονύσου
χολέρα· ἔκ(κ)ρισις κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος, ἐμετός
[χολεσέμεν· ὀργισθησόμεθα]
10. χολέρα· σωλήν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κεράμων φ(έρ)εται ἐξακοντιζόμενον
χολή· μανία πικρά
χόλικες· αἱ παχύταται κοιλίαι. οἱ δὲ τὰ τῆς κοιλίας γράμματα
χόλιξι· κοιλίαις
χολόβαφα· τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα
15. χολοβάφι(ν)ον· τοῦτο λέγεται ἅμα μέν, ὅτι τὰ φαῦλα βαφέντα χολῇ βάπτεται, ἅμα δὲ τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα
χολόεν· πικρόν, χολοποιόν
χόλος· ὀργή. ἐπιμονή. καὶ ἡ τῆς χολῆς διάθεσις
χολοῦται· πικραίνεται, θυμοῦται

SCR. 97. Ar. Lys. 1073 Vesp. 844. 601. Eupol. fr. CXVI p. 575 Phrynich. com. fr. III p. 596. 3. *Δ* 526. 6. Ar. Ach. 855 Lysias ap. Harp. 8. Num. XI 20 Sirac. XXXI 23. 9. *Α* 78. 11. Pherecr. fr. III 5 p. 282. 12. Pherecr. fr. I 15 p. 300 alii.

ADNOT. 97. (θ) Mus. Poll. I 251 VII 187. X 159. 98. Cum ordo postulet, ut transponantur gl. 97. 98, verba *χοῖροι· ὁμοίως* subindicare videntur, expositiones vocabuli *χοιρογρύλλιος* supra e vett. lexx. congestae tribui etiam vocabulo *χοῖροι*. E. c. *χοῖρος* piscis Nilotici nomen est ap. Ath. VII p. 312. 99. *χοιρόσακα*] *I. e. χοίρου αἰδοῖον* Is. Vossius; atque *σάκαν· τὸ τῆς γυναικός* etiam Sopingus attulerat. Non liquet. Cf. 601. 601. *χοιροστρόφιον zona pudendi muliebris* sine caussa Pergerus et IThSchneider lex. Gr. II p. 651 coll. Varron. RR II 4: *nostrae mulieres maxime nutrices naturam, qua feminae fiunt, in virginibus appellant* porcum *et Graeci χοῖρον*. Hanc zonam (*calcons* Francogalli) etiam *φυλάκειον σφενδόνην* et *ὕσσακα* dici adnotat Schneiderus, qui voc. *χοιροσάκος* quoque eandem significationem tribuit. — *συφάγον* cod., em. Tollius. 2. *οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιστίαρχοι ἔξωθεν περιέρχονται χοιροφοροῦντες* Phot. p. 422, 26. 3. Supra male *χαλάδες* et *χαλάδος*. Cf. *γόδα*. 4. *χολάδδειν* Laconice pro *σχολάζειν* Hemsterhusius, vereor ut recte. Nam per *τό* cum infinitivo explicare solet adverbia. Quamquam Theognostus 164, 24 nec *χολάδεια* (*σχολάδεια*), nec *χλοάδεια· τὸ χλοάζειν* adverbiis in *—άδεια* exeuntibus accenset. 5. Imo *χλοάοντα* cum Kustero. 6. *Χολαργεῖς* cod., reposui *ῆς* quod in libris Steph. Byz. etiam sub *χολάργη* latet. 7. *Χόες* Maussacus, quod amplecterer si *χολίς* vel *χοαις* scriptum esset. Cf. potius notam ad *ταυροχόλια*, nisi hic etiam *ΧΟΛ* — e *ΧΛΟ* — corruptum sit, ut hoc Dionysi festum cum *Χλόεια* festo Cereris Chloes comparari possit. 9. *χολεσέμεν· ὀργισθησόμεθα* cod., *χολωσέμεν· ὀργισθήσεσθαι* Mus. In Cyrillis etiam haec glossa pessime tractatur: *χολεσαίμαν· ὀργισθήσομαι* Cyr. 11. *χολοσέενε* (*αι* superscr.) *· ὀργισθῆναι* Cyr. 39. *χολευσαι με· ὀργισθήσομαι* et *χολωσάμενος· ὀργισθείς* Cyr. 63. *χολωσέμεναι* Suid. Zonar. quod ad *Α* 78 referunt. Coaluerunt *χολωσέμεν* et (*κε*)*χολωσόμεθα*. 10. *φ.εται* cod., *φέρεται* Mus. qui unam literam expunxit. — *Vide Horapollinem.* (Hierogl. I 21 et p. 312 Pauw.) *Vide Apollodori Poliorcetica p.* 52 (Math. vett. p. 37) Is. Voss. ,Philo in Math. p. 98 Eutoc. in Archimed. p. 145 Keuchen ad Frontin. p. 253' Thes. 11. *φράγματα* vel *ῥάμματα* Palmerius, *στρέμματα* Reines. epist. ad Hofmann et Rupert. p. 371. 15. *χολοβαφίον* cod., em. Iungermannus ad Poll. p. 257 n. 28 [II 214] Phrynich. app. soph. 72, 26. Supra *κολοβάφινα· τὰ κολλοβαφῆ*; schol. Nic. Ther. 444 p. 36 Keil. 17. *ὀργὴ ἐπίμονος* probabiliter IFGronov.

χολωθείς· ὀργισθείς, εἰς χόλον ἀχθείς
620. χονδράς· χορδάς
χονδρίον· πίναξ. κέραμος
χονδρεύει· σεμίδαλιν ποιεῖ
χονδρίλη· ἄγριόν τι λάχανον
χονδρίτης· σεμίδαλις
25. χονδριτῶν· παχεῖα σεμίδαλις.....
χονδροκοπ(ε)ῖα· μύλων ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται
χόνδρον· σεμίδαλιν μεμιγμένην ὡς πλακοῦντα
χόνδρος· τραγανός. οὗτος ὁ ἄλιξ. ἢ παχύς, ἢ μωρός
χόνδροι ἁλῶν· παχεῖς ἅλες
30. χόν(ν)ος· ποτήριον χάλκε[ι]ον
χοραγ(ε)ίων· διδασκαλείων
χοραγός· διδάσκαλος. ἔξαρχος
χορδαψός· πάθος ἐντέρων
χορδή· νευρὰ κιθάρας
35. χορδεῦσαι· κακοποιῆσαι. τεμεῖν
χορεῖον· [διδασκαλεῖον. καὶ βωμός τις.] καὶ αὔλημά τι. καὶ μέρος τι [χωρίον· καὶ τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας]
χορεύει· μελῳδεῖ. βακχεύει. ὀρχεῖται
χορηγία· δόσις
χορηγεῖ· παρέχει, δίδωσιν
40. χορηγόν· παιδίον.

SCR. 19. *A* 9. 23. Theophr. HPl. VII 7, 1. 11, 4 (Schneider III p. 619 V p. 545). 24. Trypho et Philistio Ath. p. 115 D, *χόνδρινον ἄρτον* Archestratus p. 112 B. 25. Genes. XL 16. 27. Com. lect. ind. V 2 p. 1155. 29. ADN. 30. Gortynii. 31. Epicharmus? (vid. Polluc.). 36. Trypho l. c. — *χόριον*] Deuteron. XXVIII 57. 37. Phrynich. fr. I p. 583 Eubul. fr. I 6 vol. III p. 242.

ADNOT. 20. Non liquet. An leg. *χονδράς χορδάς· .....* an *χονδράς· ἀδράς*? Falli enim videtur Arcadius p. 73, 24 qui *χονδρός εἶδος ἐντέρου* dicit. 21. *χόνδριον* Poll. VII 19. 23. Lob. Proll. p. 118 Plin. HN. XXI 15. 17. XXII 22 Diosc. II 161 Bachm. AG. 418, 19. 24. *χονδρῖτις* Suid. Malim *σεμιδαλίτης* coll. Ath. III 109 C. 25. *χονδρίτων* cod., *χονδρίτης* Mus., *χονδρίτου· παχυ σεμίδαλις. γενομένη* Cyr. 63. Reponendum igitur erat *χονδριτῶν* ex LXX Genes. XL 16. 26. *χονδροχόπια* cod., em. Poll. III 78. VII 19. Novicium esse indicat Phrynich. p. 310 Lob. 27. *μεμαγμένην* Guyetus. 28. *τραγανός*, quod in editis glossae adhaeret, separavi, ut inter expositiones nunc compareat. Sic Herodian. epim. p. 152: *χόνδρος τὸ ἐν τοῖς μέλεσι τραγανόν* et Ath. p. 347 *τῶν τραγανῶν τι ἢ χονδρῶδές τι*. Cf. Lob. Proll. 182. Thes. VII c. 2342 A conferri iubet Diosc. IV 51. I 115, quae aliena sunt. — *ἄλιξ*] alica *Speltgraupen*. — *παχὺς ἢ μωρός*] ‚*De homine stupido Nicetas Stethatus in praefat. in sacr. laudes: τῶν πάντη χοντρῶν καὶ ἀμύστων. Quo sensu ab antiquioribus dictum esse ostendit Hes. gl.*' Thes. e Ducangio. 29. Ordo postulat *χονδροὺς ἅλας*, quae verba sunt Aristoph. Ach. 521 in cod. Rav. *χονδρὰς ἅλας* scripta, vulgo *χόνδρους ἁλός*. Cf. Elmsl. l. l. Ceterum Atticum etiam alterum est *χόνδροι ἁλῶν*. 30. Supra vitiose *χόϊνον*. — (ν) Ath. XI p. 502 B Scaliger, Sopingus. Est forma Cretica pro *κόννος· χάρις*. 31. (ε) Mus. 33. Arcad. p. 85, 12 Lob. Parall. p. 333, 13 schol. Nic. Alex. 382. 35. Herod. gl. p. 618 Suid. Cf. Eustath. opusc. p. 103, 70 et *χορδαρίου τόμος* Alexid. fr. I vol. III p. 442. 36. *χορεῖον· ὁ τόπος τοῦ χοροῦ* Zonar. c. 1857. Recte igitur Hemsterhusius ad Poll. IX 42 p. 1005 n. 64 *χορηγεῖον· διδασκαλεῖον* corrigit. — *βωμός τις*] *βρῶμά τι* Scaliger coll. Ath. XII p. 516 E XIV 646 E, quod ad *χόριον* referendum. Longius distat *ἐσχάριον· βωμός τις*. — *αὔλημα*] recte habet. Vide Tryphon. Ath. XV p. 618 C. — *μέρος τι*] ad *χόριον* spectant, ut *σώματος* subintellegi possit, nisi fallit scriptura; *μέλος τι* Guyetus rectius Valesio, qui cum *μέλος τι χορικὸν καὶ τὸ κτλ.* corrigere voluit, non intellexit, sequentia intergerina esse et singularem gl. sacr. constituere. *Χόρειον* (imo *χόριον*)· *τὸ κάλυμμα τὸ περιέχον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ* Cyr. 63, et *χωρίον — χοριον δὲ τὸ ἔλυτρον τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῖς βρέφεσιν* idem. Similiter Cyr. Vind. 32, ubi recte *χόριον* et *συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας*. Thesaur. VIII c. 1592 D e Cyrillo affert *χωρίον* quo de vitio in codd. medic. frequenti cf. Greenhill ad Theoph. Protosp. p. 332. 37. *πανηγυρίζει* Cyr. 32. 38. *παροχή* addit Cyr. 32. 63. 40. Video defendi posse, sed vereor ne fuerit (*σύγ*)*χορτον πεδίον*. Cf. 653.

χορηγός· διδάσκαλος. καὶ ὁ ἐπιδούς τι τῶν ἰδίων. τοῦ χοροῦ ἐξάρχων
χόρια· τὰ τῶν ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα. ἄλλοι τὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γενόμενα βρώματα
Χορίλα Ἐκφαντίδες· Κρατῖνος τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον
χορὸν δίδωμι· παροιμία ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων
645. χορός· κύκλος. στέφανος
χοροστασία· χορός
χοροστατῶν· χοροῦ κατάρχων
χοροῦ ἡγεῖται· χορὸν τρέφει
χορταῖος· δασὺς χιτών, οἷος τῶν Σειληνῶν
50. χορταιόβαμος· ὁ Σειληνός
χορταιοβάμων· χορταῖον τὸ ἔνδυμα τοῦ Σειληνοῦ
χόρτον οὐρανοῦ· τὸ περιόρισμα
χόρτος· ὁ συνήθης. καὶ ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, ὡς τό·

αὐλῆς ἐν χόρτῳ

οἱ δὲ εὐρυχωρίαν. δηλοῖ δὲ καὶ χώραν. καὶ χόρτασμα. καὶ τὸν ὕροντὸν ἐκ γαίων, ὡς ἐν τῷ·

σύγχορταναίω πεδία

χορῷ καλή· καλῶς χορεύουσα
55. χοῦαι· αἱ κατὰ ἀγροικίαν ἐπαγγηλίαι
χουμόν· χυλόν
χοῦς· ἄνθρωπος. καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον τῷ ὀρόφῳ. χῶμα. καὶ μέτρον κοτυλῶν. καὶ ἐρ(ε)ίπιον
[χοώμενος· λυπούμενος. ὀργιζόμενος]
χρᾷ· χρήζει. θεσπίζει
60. [χραίει· κελεύει]
χραίνει· μολύνει. σαίνει. χρίει
[χραιματίσαι· κρᾶξαι ὡς ἵππος]
[χραιματισμός· ἡ τῶν ἵππων φωνή]

SCR. 41. Antiph. fr. I 5 p. 116. 42. Comici p. 1156 ed. Iacobi. 43. Cratin. fr. LXVI p. 199. 45. Gl. sacr. 46. Callim. lav. Pall. 66. 50. 51. Tragici? 53. *Λ* 773 Eur. Androm. 17 Antiop. fr. 179 p. 327. 54. *Π* 130. 57. Thuc. II 76. Pherecrat. fr. VI p. 313. 58. e. g. *Λ* 244. 59. Herod. I 55. 61. Aesch. Sept. 61.

ADNOT. 42. ἀγγεῖα] Bokk. 316, 9 Poll. II 223 schol. Theocr. IX 19. — βρώματα] Ath. XII 516 E. XIV 646 E; cf. χορεῖον. 43. Sic codex, in quo — λα ex — λλ natum esse vidit Schowius Suppl. p. 788. 4; Χορίλου Ἐκφάντιδος Mus., Χοιριλεκφαντίδης· Κρατῖνος τὸν Ἐκφαντίδην οὕτως εἶπεν, διὰ τὸν Χοιρίλον Meinek. Com. II p. 199. Cf. ἐκκεχοιριλωμένη· οὐ Χοιρίλου οὖσα. Ἐκφαντίδη γὰρ τῷ Κωμικῷ Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποίει αὐτῷ κωμῳδίας. 44. Proverbii vis apparet e Plat. Legg. VII p. 817 D Civ. II p. 383 C Ath. XIV 638 F. 45. Eadem Cyr. 63 et lex. in Psalm. ap. Cram. AO. II p. 468. 47. Cyr. 32. 48. ‚De chorego aliquo Atheniensi dictum esse potest.' Thes. 1597 D. 49. Poll. IV 118 VII 60 Eustath. 1166, 53. Χορταῖος· ὁ δασύς· χιτὼν ᾧ (cod. ὁ) χρῶνται οἱ παρθένοι. Cyr. 63. Vid. Dionys. AR. VII 72. — χορταιός et mox χορταιόν codex cum vitioso accentu. 50. 51. χορταιοβάμων· ὁ Σειληνός (παρὰ τὸ) χορταῖον τὸ ἔνδυμα τοῦ Σειληνοῦ Thes. VIII c. 1602 B praeeunte Toup. Em. II p. 482 qui χορτοβάμων probat. 53. ἐκγαίων cod. + Mus., τὸν ante ἐκγαίων om. editiones; ἐκ γαιώνων Toup. Suid. II p. 482 Bast Greg. Cor. p. 224. 779, τὸν δύο γαιῶν Salmas. Heinsius probante Thes. c. 1604 C. — συγχορτάναι αἱ παδιαί cod., em. Casaub. Strab. p. 375. 54. χοροκαλή cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1595 D Meinek. Philol. XII p. 630. 55. ἐπαγγελίαι Sopingus. Dubium quid sit. 56. E dialecto Laconica vel Boeotica pro χυμόν. 57. (ε) Mus. Transpone χῶμα καὶ ἐρείπιον. καὶ μέτρον κοτυλῶν (ιβ'). Vide Meinek. Com. II 1 p. 313 (Ath. VIII 365 D Eustath. 1085, 50). 58. Pro χωόμενος. Vide χώεται χώσασθαι χωσθῆναι, et χωόμενος. 60. Errorem ex ι adscripto natum esse putat GDindorf. Thes. VIII c. 1623 D: ΧΡΑΙ pro χρᾷ. Quidni Ionice χρέει vel epice χρείει? 62. 63. χρεματίσαι et χρεματισμός Mus., χρεματίσαι pro χρεμετίσαι etiam Cyr. Bremensis.

χραίνειν· μολύνειν. σαίνειν. χρίειν. μιαίνειν, ῥυπαίνειν
χραισμεῖν· βοηθεῖν
χραισμῆσαι· βοηθῆσαι
χραισμήσουσι· βοηθήσουσιν
χραισμῶσι· βοηθῶσιν
χρᾶν· χρήζειν. μαντεύεσθαι. καὶ τὰ ὅμοια
[χαραμβαλιαστύς· γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς]
[χραμαδοῖλαι· γελῶναι. καὶ αἱ νωθρόταται τῶν κυνῶν. οἱ δὲ τοὺς κοχλίας]
χρᾶναι· χρῶσαι. καὶ τὰ ὅμοια
χράνας· μιάνας
χρανθείς· μιανθείς
χρανιεῖσθαι· χραν(θ)ήσεσθαι. ἐπικανθήσεσθαι
χρᾶται· μολύνεται, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἢ χρῆται
χραῦσαι· καταξύσαι. χρᾶναι. σκιάσαι. γράψαι. ἐπιτυχεῖν
χραύσῃ· καταξύσῃ. πλήξῃ
χραῦσις· ἄγκυρα μονόβολος
χρέα· δάνεια. μαντεύματα
[χρεῖ· δεῖ]
* χρεῖαι· ἔνδει[ν]αι
χρεαγωγός· ὁ ὑπὲρ ἑτέρου τὸν ὀφειλέτην ἄγων
* χρέος· ὄφλημα. χρεία
χρει., τὴν ἔνδειαν. [ποτὲ δὲ καὶ τῷ χρέει
χρειώ· χρέα. χρεία
χρείων· χρησμῳδῶν, χρησμολογῶν
χρείως· δέησις
χρεῖος· ὀφείλημα, χρέος
χρεμέδα· ἠχῇ ὡς Καλλίμαχος
χρεμετίζει· κιχλίζει ὡς ἵππος
Χρεμετίς· ὄνομα ποταμοῦ
χρεμετισμός· ἡ φωνὴ τῶν ἵππων

SCR. 64. Eur. Hippol. 1438. 65. *Λ* 242. 66. *Δ* 120. 67. Lycophr. 292. 68. *Λ* 566. 69. Herod. IV 155. 71. Tarentini. 74. *χρανθεῖσ'* Aesch. Suppl. 266. 78. *E* 138. 86. *Λ* 341. 87. *Θ* 79. 91. Siracid. XXXIII 6. 92. Aristot. et Basilius M. l. l. 93. Ar. Eqq. 533 Ierem. VIII 16.

ADNOT. 61. 64. *σαίνει — σαίνειν*] non liquet. Forte *καίνειν* quod ad *χραίνειν φόνῳ* (Lycophr. 267) referendum. 70. Imo *κρεμβαλιαστύς*. 71. *Corrigunt* (sc. Guyetus) *χελῶναι*. *Terminatio vocabuli — ίλαι fuisse videtur* Thes. VIII c. 1610 A. Illustravi s. vv. *ἀχραδαμύλα* et *ἀκραμύλα*; e *χραδαμύλαι* enim detortum est. 75. (*νθ*) Mus. qui duas literas erasit. Pro *χρανιεῖσθαι* certe *χρανεῖσθαι* scribendum. 76. Infra *χρῶμαι· μολύνομαι* et ante *χρυσίς: χρῶ· μολυσμῷ* (*μολύνω* Thes. VIII c. 1622 B, nisi quid exciderit). — *ἢ χρῆται*] sumpta sunt ex Moerid. Att. p. 402 et explicant Ionicam formam *χρᾶται*, qua de copiose disputat GDindorf. Herod. praef. p. XLIV. Vide Sext. Emp. p. 258 Thom. M. p. 922. 77. In cod. duo sunt articuli. Sed supra etiam *ἔχραυσε· ἐπέτυχεν*. 80. *μαντεύματα*] schol. brev. in Odyss. λ 478 *Τειρεσίαο κατὰ χρέος: μάντευμα*. 81. *χρῆ· δέῃ* vel *χρή· δεῖ* Thes. VIII c. 1644 C. *χρέει· δεῖ* Lob. rhem. p. 28. 82. Hoc an *χρείᾳ· ἐνδείᾳ* voluerit, non liquet. *Χρειοῖ· χρείᾳ ἐνδείᾳ* Apoll. lex. 169, 9. 84. Forte *χρεία· χρέος, ὄφλημα*. 85. *χρει.*, cod. *χρείην* Mus. qui compendium delevit; ordo etiam *χρείαν* admittit. Ionicae formae genetivus tantum nunc exstat in Theognid. 62. — *τὸ χρέος* Mus. Fortasse dativus ad *χρείᾳ* pertinens a gl. praec. huc aberravit; nisi *χρείᾳ· τῇ ἐνδείᾳ. ποτὲ δὲ τῷ χρέει* scripserat. 88. Sic cod., *χρεῖος* Mus. 90. *χρεμετᾷ· ἠχεῖ* Salmas. Is. Voss. coll. gl. 694. *χρεμέδα· ἠχή* Bentl. Callim. fr. CCCII p. 555; *χρέμε(?)δᾶ· ἡ γῆ* Pearso Adv. p. 700, 2. Coni. *χρεμάδι* (pro *χερμάδι*)· *γῇ*, h. e. *tumulo*. Sic Apollonid. Anth. Pal. VII 693 *Γλῆνιν παρρονῖτις ἀμφέχω χερμάς* et Crinagor. ib. 371 *κεῖμαι δὲ ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι*. 91. *κελεχίζει* cod., em. GDindorf. Thes. VIII c. 1632. — *χραιμετίζει* cod., em. Mus. Thes. coll. Macedon. Anth. Pal. V 245. 92. *χραιμετίς* cod., *Χρεμετίς* Mus. *Χρεμέτης* Suidas, recte. Vide Basil. M. I p. 37 D Nonn. Dion. XIII 374. 380 Aristot. Meteor. I 13.

χρεμετᾷ· ἠχεῖ
795. χρεμίς· χρεμετίς
χρεμύς· ὁ ὀνίσκος ἰχθῦς
χρεμψιθέατρον· οἱ εἰσιόντες εἰς θέατρον ....
χρέοντες· προφητεύοντες
χρεολυτήσων· χρεοδοτήσων
700. χρεῦμα· ῥεῦμα
χρεώ· χρεία. ἢ τὸ εἱμαρμένον. ἢ τὸ ὀφειλόμενον
χρεώμενος· χρώμενος
χρεῶν· ὀφειλομένων. ἢ χρησμολόγων
χρεῶν ἀποκοπαί· ὅταν τὰ ὑπὸ τῶν πενήτων ὀφειλόμενα τοῖς πλουσίοις ἀκυρῆται
5. χρέως· χρέος, ὄφλημα
χρεωφειλέτης· ὁ τὸ χρῆμα ὀφείλων
χρή· δεῖ, πρέπει, καθήκει. χρησμῳδεῖ
χρήδανα· τὰ ὅπλα τοῦ ἱστοῦ
* χρῆμα· πρᾶγμα. πλοῦτος, οὐσία. λῆμμα
10. * χρήματα· οἷς τις δύναται χρῆσθαι. κτήματα. βοσκήματα
χρήϊα· πενία. ἢ χρήματα
χρηΐζοντα· ἐνδεόμενα, χρειώδη, χρείαν ἔχοντα
χρῆϊς· πονηρός
χρηματιεῖ· ποιεῖ
15. χρηματίζει· ἀποκρίνεται. λαλεῖ. πράττει. χρήματα συλλέγει
χρηματίσασθαι· πραγματεύσασθαι
* χρηματισμός· ὀπτασία(ς) νομοθεσία
[χρήμπτει· ἐγγίζει
χρημφθῆναι· προσπελάσαι, ἐγγίσαι. ἐνορμῆσαι]
20. χρῆναι· δέον εἶναι
χρῇς· θέλεις. χρῄζεις
χρῆσαι· θεσπίσαι
χρῆσθαι· καυχᾶσθαι. πράττειν. προσφέρεσθαι, χρησμῷ χρῆσθαι
χρησθήσεται· χρησιμεύσει

SCR. 97. Com. an. fr. CLXXXI. (98. χρέουσα Herod. VII 11, χρείων θ 79 h. Apoll. 393). 701. Κ 43 α 225. 2. Ψ 843. 3. cf. θ 79. 6. Luc. VII 41. 7. χρησμῳδεῖ] Soph. El. 35. 12. Λ 834. 14. Ierem. XXV 30. 17. Scr. eccl. et Rom. XI 4. 21. Cratin. fr. II vol. II p. 87. 22. Thuc. II 102. 23. Herod. I 47 (ubi libri χρῆσθαι pro χρᾶσθαι). 24. Ierem. XIII 10.

ADNOT. 95. Forte χρέμις· χρεμετιστής, sc. ἵππος. Minus placent Thesauri coniecturae χρέμισις vel χρεμέτισις· χρεμετισμός, neque facile persuadeatur mihi, ut duas glossas coaluisse credam χρέμης (piscis nomen ap. Aelian. NA. XVII Oppian. Hal. I 112) et Χρέμης τις, quae sunt Antiphanis verba fr. XXI vol. III p. 106. 96. Cf. gl. praec. Χρέμυς memoratur ap. Aristot. Ath. VII p. 305 D, ubi Schneiderus χρόμις correxit, quod piscis marini nomen in libris vitiose scriptum circumfertur χρέμις χρενίς χρῶμις χρομίς χρωμίς. 97. χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται addit Suidas. Cf. Meinek. Com. IV p. 649 qui χρεμψιθέατροι corrigit. Bernhardyo *videtur theatrum frequentissimum dici, quod spectatores quasi evomat.* 99. χρεοδώσων cod., em. Tittm. ad Zonar. c. 1858. 700. χεῦμα Ruhnken., q. v. 2. Cyr. 63 rectius χρεόμενος h. e. χρώμενος vel χρεύμενος. Vide GDindorf. p. XLIV in praef. ad Herod. Didot. 3. Confundit χρεῶν et χρέων (= χρείων)· χρησμολογῶν. 4. ἀκυρεῖται cod., οῦται Mus., em. Meinek. 7. Confundit χρή et χρῇ. 11. πενία] χρηΐα HSt. — χρήματα] αὐτός τε καὶ χρήϊα τάμά in inscr. Cretica in Mus. Rhen. X p. 396, 41 Philol. IX p. 702, ubi C. Fr. Hermannus hanc ipsam glossam apposuit. 13. ἀχρήεις Ruhnkenius. 14. ποιήσει? 15. Coraes ad Isocr. II p. 327. 17. ὀπτασία codex. 18. 19. Codicis lectionem restituerunt Salm. Voss., χρίμπτεται — χριμφθῆναι Mus. 23. Recte Thes. c. 1611 D: καυχᾶσθαι non potest significare, nisi dativum aliquem additum habeat, velut φρονήματι vel simile aliquid nomen. Supra χοᾶσθαι·· καυχᾶσθαι. In reliquis consentiunt Cyr. Vindob. 32 et Cyr. 63, qui pro καυχᾶσθαι habet χρᾶσθαι.

725. * χρησμός· τιμωρία
χρῆσις· ἐνέργεια
χρησμολογεῖ· προφητεύει, μαντεύεται
χρησμόν· κληδόνα
χρησμός· προφητεία, πρόῤῥησις. ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος. ἢ μαντεία
30. χρησμῴδημα· τὰ αὐτά
χρησμῳδία· μάντευμα, μαντεία, προλεγόμενον
χρησμῳδούμενα· τὰ αὐτά
χρηστὰ ποιεῖν· τὸν ὑπὲρ ἑτέρου ὀφείλοντα
χρήστης· ὀφειλέτης. ὁ μάντις. καὶ ὁ δανειστής
35. χρηστήριον· μαντεῖον
χρηστοί· οἱ καταδεδικασμένοι. χρήσιμοι
χρηστός· χρήσιμος
χρηστῶν· χρησίμων
χρήστωρ· μάντις
40. χρῆται· χρᾶται
χρῖ· χρίει
[χρία· μυρμήκων κοίτη]
χρί(μ)πτεσθαι· ἐρείδειν. ἐγγίζειν. ἐκπίπτειν. στηρίζεσθαι. ἐκβαλεῖν. ἀλείφειν. προσπελάζειν
χρίμπτεται· προσεγγίζει, καὶ τὰ ὅμοια
45. χριμφθῆναι· ἐμπελασθῆναι. ἐκριφῆναι. ἀνορμῆσαι
χρίμψαι· πελάσαι
χρόα· τὸ σῶμα. ἢ χρῶτα
χροανθές· εὐφεγγές
χροΐ· σώματι. ἐπιφανείᾳ

SCR. 27. Ierem. XXXVIII 4. 31. Aesch. Prom. 775. 34. Demosth. p. 867, 13. 43. e. c. Eur. Phoen. 99 Aesch. Eum. 185. 45. Hanc et 49 GDindorf. ad Aesch. Suppl. 790 refert, ubi cod. Med. τῶ δ' ἐχριμφθὴν χροῖν pro τῷδε χριμφθῆν χροΐ porrigit. 47. Λ 437. 49. Π 207. Cf. 45.

ADNOT. 25. Non expedio. Ordo χρήσιμος requirit, qua voce cum Suidas usus sit in explicando voc. χρῆσις· τῶν χρησίμων τινὸς χρεία, haud scio an glossae 25. 26 ad unam hanc copulandae sint: χρῆσις· ἐνέργεια (h. e. usus loquendi, vocabulorum auctoritas) χρησίμων τινῶν χρεία. 28. κλύδωνα cod., em. Guyetus. 32. 33. In codice copulantur. 34. ὁ μάντις post δανειστής collocat HSt. recte. 36. Illustrat Kusterus apposito loco hoc Plut. II p. 292 B: τίνες οἱ παρὰ Ἀρκάσι καὶ Λακεδαιμονίοις χρηστοί; Λακεδαιμόνιοι Τεγεάταις διαλλαγέντες ἐποιήσαντο συνθήκας καὶ στήλην ἐπ' Ἀλφειῷ κοινὴν ἀνέστησαν, ἐν ᾗ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται Μεσσηνίους ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς χώρας καὶ μὴ ἐξεῖναι χρηστοὺς ποιεῖν. Ἐξηγούμενος οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τοῦτό φησι δύνασθαι τὸ μὴ ἀποκτινύναι βοηθείας χάριν τοῖς Λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν. Cf. etiam p. 277 D. 37. χρήστης cod., χρηστός, quod ordine requiritur, Vossius alii. 39. Cf. χρήστης et χρηστήρ ap. Choerob. EM. 813, 15 h. e. in Theodos. p. 431, 35. 273, 6. 40. Vide χρᾶται. 41. De hac glossa Thes. VII c. 1691 B: *forma, inquit, suspecta, fortasse ficta ex imperfecto* χρῖ' *omissa apostropho alicubi scripto.* Aliam rationem inii in Philol. XIV 3 p. 477, haerens incertus, agnoscamne dialectum Boeoticam χρῖ· χρίει an imperativum χρῖ χρῖε comparandum cum παῖ παῖε, δίαιν δίαινε, παῦ παῦε, de quibus disseruit GDindorf. in Aesch. ed. Ox. 1841 p. 318 ad Pers. 1038 et in ed. Teubn. 3 praef. p. LXVIII. Ex ipso Hesychio (I p. 453 ed. m.) accedat his δαῖ· δαΐε. 42. Imo χεια. Tamen in praec. gl. non cogitaverim de χεῖ· χέει. 43. (μ) et ἀλείφειν pro ἀλοίφειν Mus. Ad ἀλείφειν quod attinet cf. commenta grammaticorum in EM. 814, 42. In vulgus notae sunt verbi χρίμπτεσθαι significationes ἐγγίζειν et προσπελάζειν, quibus adhaerent ἐμπίπτειν et εἰσβάλλειν, quomodo pro ἐκπίπτειν et ἐκβαλεῖν scribendum esse suspicor, non ignorans tamen in Pind. Pyth. XII 37 schol. ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον explicare ἐκδοθέντα. Similiter σκίμπτειν et σκίμπτεσθαι supra explicat per ἐπιπίπτειν et ἐμβάλλειν, iisdem tribuens etiam significationes ἐμπελασθῆναι ἐγγίσαι, nec non ἐρείσασθαι, ut fere synonyma evadant χρίμπτεσθαι σκίμπτεσθαι et tertium σκηρίπτεσθαι, quod ἐρείδεσθαι et στηρίζεσθαι esse dicit. 45. ἐκριφῆναι, quod non puto σκηριφθῆναι esse, valde suspectum. Fortasse duo sunt articuli, alter χριμφθῆναι· ἐνορμῆσαι scribendus coll. gl. 719.

750. χροιά· ἐπιφάνεια
χροϊζόμενον· λαμπρυνόμενον
χρόμαδος· κρότος, ψόφος
χρόμη· φρυαγμός. ὁρμή. θράσος
χρόμις· εἶδος ἰχθύος
55. Χρόμιος· ὄνομα κύριον
χρόμοις· χρεμετισμοῖς
χρόμος· ψύχος. ψόφος ποιός. οἱ δὲ χρεμετισμός
χρονίζει· διατρίβει
χρόνιον· ἀρχαῖον. ἢ μετὰ πολὺν χρόνον
60. χρονιώτερον· ὑπερχρονίζον
χρόος· χρώς, καὶ τὸ εις ἀπὸ τοῦ σώματος διῆλθεν
[χροσάμενος· τοῦ σώματος κορεσθείς]
χροὸς ἄσαι· τοῦ χρωτὸς κορέσαι
χροιά· μακρά
65. χρυνάζει· καλεῖ
χρυσαΐζεται· κοσμεῖται
χρυσαλλίς· ζῷόν τι. οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῆς κάμπης γινομένην χρυσαλλίδα λέγουσιν
χρυσαμοιβός· ἀργυρογνώμων
χρυσάμπυκας· χρυσοχαλίνους. χρυσομίτρους
70. χρυσάμπυκες· χρυσόδεσμοι
χρυσάμπυκος· χρυσοδέσμου. χρυσοχαλίνου. οἱ δὲ χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντος περὶ τὴν ἄμπυκα, ὅ ἐστιν ἡ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω ἀνάληψις
χρυσάνθεμον· πόα. ἢ καὶ χρυσάνθιμον
χρυσάορον· χρυσο(ῦ)ν ξίφος ἔχοντα
χρυσαόρου· χρυσ(οῦν) ἄορ ἔχοντος, ὅ ἐστι φάσγανον, μάχαιρα(ν), σπάθην

SCR. 50. Ξ 164. 52. Ψ 688. 54. Epicharmus. 55. Δ 295. 58. Matth. XXIV 48? 59. ρ 112. 60. Pind. Nem. IV 10. 61. Ν 191. 63. Φ 165. 67. Arist. HA. III 9 V 19. 68. Aesch. Ag. 436. 69. Ε 358. 70. Hesiod. Th. 916. 72. Hippocrates? 73. Ο 256. 74. Ε 509.

ADNOT. 53. ‚*Infra* χρῶμα.' Is. Voss. 54. Cf. χρεμύς. Plin. HN. X 70, 89 Ovid. Hal. 121 Ath. VII p. 328 A. Schneid. hist. pisc. p. 99. 55. Χρομίος Herod. pros. Il. Β 495 Ε 39. 683. 57. ψύχος] ἦχος Guyetus. Sed fortasse confundit χρυμός· ψῦχος et χρόμος· ψόφος. 61. Exhibui codicis vitia, ut de codice Iliadis mendosissime scripto, quem Hesychius versavit, certiores fierent lectores. Χρόος· χρώς, καὶ ἀπὸ χροὸς ἀπὸ τοῦ σώματος διῆλθεν male Mus.; Sub εις ἀπὸ Iensii admonitione adiutus Schowius p. 789, 8 latere vidit εἴσατο, ac respici Il. Ν 191 ἀλλ' οὔπη χροὸς εἴσατο. Hoc enim loco Aristarchea lectio teste Alexione erat χροὸς εἴσατο (h. e. τοῦ σώματος διῆλθεν), testibus Tyrannione Didymo et Aristonico vero erat χρόος εἴσατο (i. e. χρὼς ἐφάνη Cf. Didym. p. 148). Aristonic. p. 217 Herodian. Il. pros. p. 278 Planer de Tyrannione p. 20. Itaque scholion hoc, quod transscripsit Hesychius, sic fere redintegrari potest: χρόος· χρώς. καὶ τὸ εἴσατο (ἐφάνη. οἱ δὲ) τοῦ σώματος διῆλθεν; vel etiam sic: χρόος· χρώς, ὡς τὸ ‚(χρόος) εἴσατο' (ἢ) τοῦ σώματος διῆλθεν. 62. χρωσάμενος Mus. χροὸς ἀσάμενος Schowius, quod apud poetam non memini legere. Corrigo χροὸς ἄμεναι (Φ 70). Cyr. Voss. 63 χρωὸς ἀσάμην· τοῦ σώματος ἐκορέσθην. 63. χρωσάσαι cod., χρωὸς ἆσαι Mus., χρὸς ἆσαι Aldus. 64. Non expedio. χρυά Schowius. 65. χιρυνάζει Mus. contra ordinem. Χυναζει mihi traiectione literarum ortum videtur ex χανύσσει· καλεῖ q. v. Schwenck. Mus. Rh. VI p. 624 coni. κραυγάζει. 66. (χρυσῷ) κοσμεῖται HSt. 67. χρυσαλλὶν cod., correxi. 68. χρυσιχαλίνους χρυσομήτρους cod., em. Mus. Cyr. 63 Marin. Schowii p. 790, 11. 70. χρυσόδερμοι cod., em. Salmas. 71. π τὴν — ἄληψις cod., παρὰ τὴν — ἀνάληψις Mus. 72. βοάνθεμον (cod. unus βοάνθιμον)· τὸ βοόφθαλμον. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον ὀνομάζεται Galen. lex. p. 448 Diosc. IV 58 Plin. XXI 6, 25. 73. χρυσὸν cod., χρυσόξιφον explicant lex. ms. Havn. Osanni et Cyr. 63. 32. 74. χρυσάορ cod., χρυσὸν ἄορ Mus., idem (ν). Sic Cyr. 39 χρυσάορα· χρυσῆν σπάθην ἔχοντα.

775. [χρυσατήρια· τὰ χωρία εἰς ἃ φοιτῶντες ἐλάμβανον ἱερεῖα καὶ χρησμούς]
χρυσαυγοῦντα· ἀστράπτοντα, ἢ στίλβοντα
χρυσάωρ· χρυσόηλ[ι]ος. χρυσοκίθαρις. ἢ καλλιύμιλος
[χρυσέντευκτος· ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος]
χρύσ(ε)ο(ν) σκῆπτρον ἔχων· ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ὁ Τειρεσίας, περιφραστικῶς
80. χρυσεοπή(νητος)· ἡ διὰ χρυσοῦ εἰργασμένη
χρυσέῳ· τῷ χρυσῷ. ἢ λαμπρῷ
χρυσῇ· ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης
χρυσηλάκατος· καλλίτοξος· ἠλακάτη γὰρ ὁ τοξικὸς κάλαμος
χρυσήλατος· χρυσῷ ἐληλασμένος καὶ κατεσκευασμένος
85. χρυσήνιος· χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. οἱ δὲ καλάς. ἢ καλλίδιφρος
χρυσῆς Ἀφροδίτης· τῆς καλῆς
χρυσία· ὁ χρυσός
[χρυσίδα· τὴν χρυσῆν φιάλην]
[χρυσοπήνη· τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην]
90. * χρῷ· μολυσμῷ
χρυσίς· ποτήριον. οἱ δὲ φιάλη χρυσῆ
χρυσίον· τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον
χρυσῖτις λίθος· ἡ καλουμένη βάσανος ἢ Λυδία
χρυσοκόλλα· βρῶμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος. καὶ χρῶμά τι χλωρόν
95. χρυσοκόλ(λ)ητος σφραγίς· χρυσοδακτύλιος
χρυσόλοφοι δράκοντες· χρυσόλοποι. χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες
χρυσορανίς· ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν
* χρυσόθρονος· καλλίθρονος

SCR. 76. Iob. XXXVII 22. 78. Eur. Med. 984? 79. λ 91. 80. ADN. χρυσεοπήνητον ἄμφιον fortasse Sophoclis sunt e Momo fr. 384 p. 176 Nck. 81. Α 15. 82. Γ 64 Χ 470. 83. Υ 70. 84. Tragicos imitatur Ar. Plut. 9. 85. Ζ 205. 86. Γ 64. 91. Cratinus fr. VII p. 90 Hermipp. fr. II p. 393. 98. ξ 502 al.

ADNOT. 75. χρηστήρια Sopingus; nisi latet aliud. 76. Cyr. 32. 63. 77. χρυσάορ· χρυσοήλιος — καλλιόμηλος cod., em. Lob. Paral. p. 217. Nam ἀορίζειν s. ἀαρίζειν est ὁμιλεῖν. 78. Sic codex, χρυσότευκτος recte Mus., quocum facit Cyr. 63: χρυσότεκτος· ἐκ χρυσίου κατεσκευασμένος. Sed unus e Cyr. meis χρυσέτευκτος. 79. χρυσοσκῆπτρον cod., em. Mus. 80. χρυσεόπη, ἡ διαχρόη cod., ἡ διάχρυσος Mus. Infra χρυσοπήνη, τὴν διὰ χρόνου (διὰ χρυσοῦ Mus.) εἰργασμένην; utrobique Salmasius in Capitol. p. 127 a Schrewelio laudatus διὰ χρυσοῦ recte scripsit, glossam restituit Heinsius evitato Eustathii p. 1328, 49 et 1462, 64 vitio χρυσεοπήνιτος. Vereor tamen ne ab Hesychio (huic enim, non Didymo deberi glossam persuasum habeo) non hoc quod unice verum est χρυσεοπήνητος positum fuerit, sed quod Salmasius, quamvis falsum, coniecerat χρυσεοπήνη· διὰ χρυσοῦ εἰργασμένη. In loco enim Euripideo, cui spuriam hanc glossam sublegit, fortasse vitiosa codicis seiunctione literarum deceptus, non χρυσεοπηνήτων φαρέων (Or. 830) sed χρυσεοπήνη τῶν φαρέων invenisse sibi visus est. Mihi certe parum probabile est, χρυσεοπήνη alicubi lectum esse pro χρυσεόπηνος, neque ἀβρόπηνα sed ἀκρότιμα (Meinek.) in Agamemnone dixerat Aeschylus. 81. τῷ χρόνῳ cod., τῷ χρυσῷ Mus. Vide Aeschyl. fr. 111 Nck. 82. Cod. Venet. Γ 64. 84. χρυσοελελασμένος cod., em. Mus. 85. δίφρος εὐάρμοστος Suidas, Bachm. 417, 27, quod ad χρυσήρης vel χρυσοκόλλητος (Eur. Phoen. 2) δίφρος spectare videtur. 87. Sc. τὰ χρυσία. 88. Sic Moer. Att. p. 412 Bekk. 316, 14. 89. χρόνου cod., χρυσοῦ Mus. Cf. χρυσεοπήνητος. 90. Lege χρώσω· μολυνῶ. Cf. χρῶσαι et χρᾶται. 91. Hanc glossam Didymus posuit, non 788. Cf. Ath. XI 502 A et Hesych. ῥυσίδα. 92. Vid. κριθή. 93. χρυσίτις, λίθος ἡ codex et EM. 815, 93 (ubi cod. Ven. χρυσίτης, cod. Voss. χρυσίτης [ις]), χρυσίτης Suid., em. Poll. IV 102 Rangab. Ant. Hell. II p. 477. 94. βρωμάτιον Ath. III p. 111. Confundit χρυσοκόλλα (Alcm. fr. 69 p. 649) et χρυσόκολλα. 95. (λ) Mus. Forte χρυσοῦς δακτύλιος. 96. In codice duo sunt articuli, copulavit Ruhnkenius qui legit χρυσόλοποι δράκοντες· χρυσὰς (imo χρυσᾶς) λεπίδας ἔχοντες. Hesychius de more ἢ χρυσολόποι scripsisse videtur.

* χρυσόρ(ρ)απις· ὁ Ἑρμῆς· ἀπὸ τῆς ῥάβδου καλομήχανος

800. χρυσοραγές· χρυσοβαφές

χρυσορ(ρ)αγὲς ἔρνος· ἀπεῤῥηγμένον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου

χρυσότευκτος· ἐκ χρυσίου κατασκευασθείς

χρυσοτόρευτα· χρυσόγλυφα

χρυσοῦς· Πολέμαρχός φησι δύνασθαι τὸν χρυσοῦν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς δύο, τὴν δὲ τοῦ χρυσοῦ δραχμὴν νομίσματος ἀργυρίου δραχμὰς δέκα. μνᾶς δὲ λέγεσθαι τοὺς πέντε χρυσοῦς

5. Χρύσω· δαίμων

χρώζει· προσάπτει. ψηλαφᾷ

χρῶμα· φρυαγμός. ὁρμή. θράσος. καὶ παρὰ τοῖς μουσικοῖς χροιά

χρωματισθεὶς εὐθὺς ἐξ εὐνῆς φύνῳ· ἀντὶ τοῦ χρωτισθείς

χρῶσαι· χρωματίσαι. μολῦναι

10. * χρώσω σῶμα· μολυνῶ σῶμα

* χρωσθῆναι· μολύνεσθαι

χρώσειν· μολυνεῖν

* χρὼς ζῶν· σῶμα ζῶν

* χρῶμαι· μολύνομαι

15. χρωτός· σώματος

χύδην· κεχυμένως, ἀθρόως. εἰκῆ. σωρηδόν, δαψιλῶς

χυλός· πεμμάτων ὑγρῶν ἐκπίεσμα

χύμα· ῥεῦμα. πλῆθος

χύματα· τὰ ἐπὶ τοῖς τάφοις χεόμενα

20. χυμοί· γεύσεις

χυμός· σίελος. [ἢ τάφου χῶμα

χυμῶν· πηγμάτων ὑγρῶν]

SCR. 98. κ 277. 801. Cf. Meinek. ad Callim. Del. 262, ubi ἀπεσπασμένον conicit. 2. Tragici. 3. Exord. XXV 18. 6. ADN. 7. Antiph. com. fr. IV p. 121. 8. ADN. 13. Levit. XIII 14. 15. *K* 575. 18. II Macc. II 25.

ADNOT. 99. (ρ) Mus. — καλούμενος Scaliger. 800. *Vid. sup.* ῥῆγος *et not. schol. Il. I* 657. [EM. ῥῆγος]. THemsterh. ad Lucian. Tim. p. 131. Uti poterant GCurtius *Gr. Etym.* I p. 154 Pott. *Etym. Forsch.* II 1 p. 393 n. 1. χρυσοῤῥαδές HSt. In Mus. Rhen. VI p. 320 comparavi inter alia Virg. Aen. VI 144: aureus et simili frondescit virga metallo. 2. Supra male χρυσέντευκτος. 3. χρυσοτόρευτα Cyr. 63, sed χρυσοτόρνευτα Cyr. Vindob. 32 teste Schubarto, ut non dubium sit, quin haec gl. ad v. l. in Exod. XXV 18 sit referenda. 4. Vide Boeckh. *Metrol. Unters.* p. 129. Πολέμων Pearso. 5. Χρύσω cod., χρυσώ Mus. et Hemsterh., χρυσών Aldus et Salmasius. Comparant Tryphon. ap. Walz. rhett. Gr. VIII 2 p. 741 (Moschop. ed. Titz. p. 78) κατὰ παρονομασίαν χρυσώ (codd. χρυσῶ vel χρυσοῦς) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ. οὕτως ὠνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλώ. Sed comparari etiam Δάῤῥων et Τύχων possunt, et Χρύσων in titulo Rhodio ap. Ross. *archaeol. Zeit.* 1845 p. 134 Welcker Mus. Rh. VI p. 84: εἰμὶ δὲ Χρύσω[ν], πατρὶς δ' ἐστὶ Κνίδος. 6. Eustath. p. 467 exempla duo Euripidea affert Phoen. 1619 Med. 497. Prius etiam Sopingus adscripsit; adde Alexid. fr. I 9 p. 447. 7. Cf. χρόμη et ῥύμη. 8. φοάω cod., φοάων Mus., Φάων Salmasius, em. Meinek. ap. Nauck. trag. fr. 217 p. 686. Videtur Hercules dici. 10. Puto χρώς· σῶμα (sic Cyr. 63. 32 adiecto εἰδέα), μολυνῶ vel χρώσω· μολυνῶ, σῶμα, ut confusa sint χρώς et χρώσω; quamquam ne sic quidem ordini satisfactum est. Vide χρῶ post χρυσοπήνη. 11. Tempora non congruunt. 12. μολύνειν cod., em. Thes. VIII c. 1756 C. 13. ζῆν bis cod., em. Heinsius et Spanhem. ad Callim. p. 10. 14. Supra χρᾶται· μολύνεται. Hic vero cum ordine requiratur χρωσμαι, videtur perfectum κέχρωσμαι latere. 16. χύσην cod., em. Mus. 18. Cf. χεῦμα et χρεῦμα. De accentu cf. Lob. Parall. p. 420. 21. Verba ἢ τάφου χῶμα ad gl. 818 vel ad χυτόν pertinere videntur. In Cyrillo 63 leguntur haec: χυλος ὁ ἐκπιασμός. χυμῶς· σιελος ἢ πηγμα ηγρον (sic) χυμῶν· πεμμάτων ὕγρον, in Cyr. 32: χυλός·· ἐκπιασμός. χυμός σύελος ἢ πρίγμα ὑγρόν, in Cyr. 11 χυμός· πῆγμα ὑγρῶν. Vide Lob. rhem. 30 n.

χύνιν· τὴν χεῖρα
χύντο· ἐξεχύθησαν
825. χύῤῥα· οὕτως εἰώθασι ταῖς ὑσὶν ἐπιφθέγγεσθαι
χυῤῥάβιο.· δεσμοὶ συῶν
χύῤῥαβος· ὄρνις τις ποιός
οι
χυῤῥοίδια· τὰ ζῶα τὰ χυρροίδια
χυῤῥ(ε)ῖον· στρεπτόν, ᾧ δεσμεύουσι τοὺς χοίρους. ἔστι δε ξύλινον
30. * χυρβιάσαι· σκιρτῆσαι
χυτά· χωστά
χυτή· χωστή
χυτή· ἡ ἐπὶ τοῦ τύμβου χων(ν)υμένη γῆ
(*) χυτοί· οἱ τῷ δικτύῳ τῶν ἰχθύων περιφερόμενοι
35. χυτόν· χωστόν. καὶ τὸ χῶμα. καὶ ὁ ξεστὸς λίθος
χύτλα· τὰ μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος ἀλείμματα
χυτλάζει· κλυδάζεται
χύτλα· τὸ ἐφ' ὕδατος ἔλαιον. καὶ εἶδός τι μαντείας [ω] δι' ὕδατος καὶ ἐλαίου
χυτλάσαι· τρυφῆσαι. διαχέαι, ὑγρᾶναι
40. χύτλασον· ὕγρα[ι]νον
χυτλὸς δὲ κράτος ὁ κοσεύσκιος παρῆν· ἐσπαρμένος εἰκῇ καὶ οὐκ ἐν τάξει μένουσιν
χυτλῶσαι· μετ' ἐλαίου λούσασθαι

SCR. 24. Δ 526. 33. Z 464. 34. Aristot. HA. V 9. 35. Herod. VII 37 teste Suida. — Herod. II 69 Epinic. v. 8 vol. IV p. 505. 40. Ar. Vesp. 1207. 41. Versus poetae tragici. ADN.

ADNOT. 23. Nescio cur obscuram gl. dicat Thes. VIII c. 1775 A. Supra habuimus κυνίας· πῖλος. ἡ χείρ ubi Boeoticum κουνίας· πίλους et obsoletum κύνις· ἡ χείρ confundi adnotavi reiecta Lob. Proll. 494, 13 coniectura κυνίας·— ἡ φθείρ. Hinc κυνάγχη· — ἔνιοι τὸν διὰ χειρῶν δεσμόν. Χύνις pro κρίνις restitui Arcadio p. 52, 10. 25. γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν ὅτι χύρρε ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς Eustath. 1752, 28. 855, 26: τὸ χύρρε· συβοτικόν. Vide Nauck. Ar. Byz. p. 160. 26. χυρράβιος cod. teste Schowio, χυρράβιοι Mus. qui literam erasit. Vid. Lob. Proll. p. 310. GDindorfio in Thes. VIII c. 1775 B corruptum videtur e gl. 829, nec immerito. 28. τὰ χοιρίδια Mus. Suspecta haec sunt GDindorfio l. c. corrigenti χυρρίδια· τὰ ζῶα, τὰ χοιρίδια. 29. χύριον cod., χύῤῥιον Mus. et Bachm. AG. p. 418, 14, χύριον· δεσμὸς ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια et χύριον· ξύλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ ὗς Eustath. p. 1752, 28, em. Theognost. p. 128, 20 a Nauckio Ar. Byz. p. 190 appositus. — ὅ cod., ᾧ Salmasius. 30. χοιριάσαι Hemster-
ε
husius Lob. rhem. p. 134. Vide nos gl. α 1617. 33. (ν) Mus. 34. πφερόμενοι cod., παραφερόμενοι Mus., περιφερόμενοι libri impressi; περιεχόμενοι Aristot. HA. V 9 cuius haec sunt verba. ,*Eadem* τὰ βολιστικὰ καλούμενα *ap. Plut, Morall. p.* 977 *E*' Thes. 35. Intellege *fusos lapides* et cf. Herod. 2, 69 Plat. Tim. p. 61 B Epinic. ap. Ath. X p. 432 C. Glossae 34. 35 genuinae sunt, sed loco motae. 36. πολλοῦ ὕδατος Erotian. p. 394, qui etiam χυτλάζηται per ἀλείφηται explicat. Vid. schol. Ar. Vespp. 1208 Lycoph. 1099 Suid. Eustath. 1552, 33 EM. 816, 8. 37. κλύζηται ap. Galen. p. 598 expositio est Hippocrateae vocis χυτλάζηται, quod fortasse hic etiam reponendum est. 38. τὸ ἐφ' cod., τὸ μεθ' Heinsius rectius. — μαντειάστω δι'. cod., μαντείας, ὅ δι' — ἐλαίου (γίνεται addit) Mus. 39. διαχεῖν etiam Suidas, et χύτλασον· διάχυσον schol. Ar. Vespp. 1212. 40. ὕγραινον cod. Mus. 41. Sic cod., χῦτλος δὲ κρατὸς ὀκόσ' εὔσκιος παρῆν· ἐσπαρμένοις Mus. In loco hoc perobscuro (nam χύτλος est rec. Graec. vocabulum) Lobeck. Agl. 835 δίκρανος suasit, κρατὸς κόσμος Toupius, κρατὸς ὄγκος Iacobs. Exx. I p. 102 coniecerunt. De mulieribus ollas in capite gestantibus intellegit Iacobsius. Nauckius trag. fr. adesp. 218 solam Fungeri coniecturam ὄσχος pro ὀκόσ commemoratione dignam habuit. Adiuncta ἐσπαρμένος et q. s. exemplum interpretari videntur, ideoque admitti nequeunt Heinsii et Scaligeri in Cirin p. 76 coniecturae, a capite scribentium (χυμένοις)· ἐσπαρμένοις vel (χυτοῖς)· ἐσπαρμένοις. Accedit quod sub ευσκι ΟCΠΑΡΗΝ aliqua verbi σπείρειν forma latere videtur.

χυτλώσαιτο· ἀλείψαιτο μετὰ τὸ λούσασθαι
χύτραι· τὰ χυτροπώλια
845. χύτραις λημᾶν· μεγάλαις τισὶ ..... κωλύεσθαι βλέπειν, καὶ λίαν λημᾶν
χυτρεοῦν· ὀστράκινον
χυτρεῖα· τὰ τῶν χυτρῶν ὀστράκια
χυτρίδιον· μέτρον τι
* χυτρίου· τοῦ κρανίου
50. χυτρίνδα· παιδιᾶς εἶδος τοιαύτης· καθέζεταί τις ἐν μέσῳ. εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἅψηταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς
* χυτρίζειν· ἐν χύτρᾳ (ἐκ)τιθέναι
χυτρῖνοι· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται
χυτρισμός· ἡ τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθεσις
χώεσθαι· συγχεῖσθαι. χολοῦσθαι
55. χώεται· θυμοῦται. μέμφεται. ὀνειδίζεται. χολοῦται, καὶ τὰ ὅμοια
χωΐδα· τροφήν
χωλάβει· θορυβεῖ
χωλεύει· νοσεῖ. σκάζει
[χωλότοισιν· ὀργίλοις]
60. [χωλοθείς· ὀργισθείς]
χώλοθρον· ἡ κοιλασία
χῶμα· ὕψωμα γῆς, ὄχθη
χωματεπέκτης· τοῖς χώμασιν ἐπικείμενος
χωνευτήριον· χων(ε)ῖον
65. * χῶμος· χῶμα, σωρός
Χωνήν· τὴν Ἰταλίαν οὕτως πάλαι ἔλεγον, ὥς φησιν Ἀντίοχος ὁ Ξενόφα... ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας
χῶνος· βουνός. [τόπος.] βόθυνος
χωόμενος· λυπούμενος. ὀργιζόμενος, χολούμενος. συγχεόμενος
χώρει· πορεύου
70. χωρεῖν· ἀπελθεῖν

SCR. 43. ς 80 Callim. h. Iov. 17. 44. Ar. Lys. 557. 46. Ar. Nubb. 1474. 48. Alexid. com. v. 2 III p. 494. 51. Soph. fr. 498 et Aeschyl. ap. schol. Vesp. 288 (cf. schol. Rann. 1221) Pherecr. fr. LXXXI p. 357. 55. Υ 29. 58. Σ 411. 59. χ 26 Ο 210. 64. LXX III Regg. VIII 51. 68. Α 244.

ADNOT. 43. χυτλῶσαι· τὸ ἀλείψαι τὸ μετὰ cod., χυτλῶσαι· τὸ ἀλείψαι μετὰ Mus., χυτλώσαιτο· ἀλείψαι Iensius, correxi. 45. λήμαις inserit HSt. Vide Leutsch. Diogen. V 63. 46. Imo χυτρεοῦν; χυτραῖον codex. 47. χύτρεια cod. — ὄστρακα Poll. VII 163 (ubi codd. χύτρια) Ammon. p. 149 Choerob. in Cram. AO. II p. 278, 29. Χοιτρεῖον male Theognost. p. 128, 20. 48. Non sollicitaverim. Cf. tamen κύπρος· μέτρον τι. 49. Non opus videtur χυτρεοῦ· ὀστρακίνου. Latine etiam *testa* h. e. χυτρεῖον dicitur pro κρανίον; et Rueckertus si bene memini testam capitis alicubi *Scherben des Hauptes* dicere ausus. 50. Poll. IX 113 Suid. τοιαύτας Aldus. 51. (ἐκ) Pierso Moer. p. 138. 52. ἐνίενται cod., ἀνίενται Guyetus et Bentleius ad Callim. fr. p. 452. Vide Lobeck. Proll. p. 209 qui in Arrhian. peripl. mar. Eryth. p. 167 Bl. (I p. 291 Muell.) recte κυθρῖνοι τόποι εἰσὶ τοῦ ποταμοῦ βαθύτεροι pro κύθρινοι restituit. 54. συγχεῖσθαι] Schol. Il. Ν 165 Ψ 385. 56. Conici plura possunt χλιδάν· τρυφήν. ἐδωδά· τροφή. 57. χωλαβεῖ Mus., χολαβεῖ Aldus. Vide χαλαβεῖν· φοβεῖν θορυβεῖν. 59. χολωτοῖσιν recte Mus., χολοτοῖσιν· ὀργήλοις Cyr. 63, non χωλωτοῖσιν ut Vossius adnotat. 60. χολωθείς Mus. 61. Non liquet. 62. ἢ ὄχθη editiones. 63. χωματεπάκτης Musurus. Non expedio. 64. χωνίον cod., em. Mus. 65. χῶνος Vossius. 66. Χώνην Mus. rectius. Idem Ξενοφάνους. Cf. GFroehner in Philol. XII p. 234. 67. τύπος HSt. Confundit χῶνος et χῶρος. Βόθυνος videtur v. l. praec. βουνός. 68. Supra male χοώμενος. 70. Excidit explicatio v. χωρεῖν et gl. χωρῆσαι.

χώρησαν· ἀνεχώρησαν
χωρήσαντα· καταβληθέντα. ὁρμήσαντα
[χωριάζεσθαι· λέγειν]
χωρίον· δοχεῖον. κόπτρον. [καὶ ὄρνις ποιός]
[χωριαμός· κίστη.]
χωρίς· δίχα. ἰδιαζόντως
χωρίτης· ἀγρότης, ἄγροικ[τ]ος. ἄλλοι τὸν ὁδηγόν
χωροβατεῖ· ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖ
[χωρονομεῖ· ὀργίζεται]
χῶρος· τόπος. ἀγρός. ἄν(εμ)ος. ἢ χωρίον
χωσάμενος· χολωσάμενος
χώσασθαι· συγχυθῆναι, ὀργισθῆναι. λυπηθῆναι
χωσθῆναι· τὰ αὐτά

Ψ.

ψάγδας· [ψαγδῆς.] μύρον ποιόν
[ψαγεῖον· ἀγγεῖον]
ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον
3b. * ψάραλλα· ψύγματα
ψάδδα· ἡ κινάβαρις
ψάδιον· κάταντες
ψαδυρόν· ἀσθενές. μαδαρόν. ψαθυρόν
ψαίναι· φθάσαι. κτίσαι

SCR. 71. Δ 505. 72. P 101. 77. Soph. fr. 22. 217. 78. cf. Ios. XVIII 8. 80. Luc. Act. Ap. XXVII 12. — Θ 491. 81. Φ 212.

Ψ. 1. Eupol. fr. XIV vol. II p. 505 Arist. fr. III p. 1027. 3. Pindaro inferre voluit Th. Bergk. Nem. VII 69, ubi libri Ac M 2 ψάγιον δαρον ἐννέπων ψέγοιον M 1, vulgo ψέγιον, Schneider ψόγιον, Ahrens ψελλόν. 6. Altici.

ADNOT. 71. χώρισαν· ἀνεχώρισαν cod., em. Mus. 72. χωρίσαντα cod., em. Mus. 73. Vide φατίζειν. Forte χαρίζεσθαι (sc. ψεύδεσι)· θέλγειν coll. Odyss. XIV 387. 74. κόπρον Mus. δοχεῖον κόπρον Sopingus, qui de praedio inculto cogitasse videtur. Sed δοχεῖον (κατόπτρου?) ad χωριαμός pertinent, ni fallor. Χλωρίων vero est ὄρνις. Cf. χλωρεύς et ὠρίων. 75. Φωριαμὸς Salmasius. Defendit Lob. Proll. p. 155. 75. 76. In codice coniuncta sunt. 76. χωρὶς δῆλα ἢ διάζοντος cod., + Mus. 77. ἀγρώτης Mus, — [τ] Mus. 79. χειρονομεῖ· ὀρχεῖται Bentl. ad Mill. p. 38. 80. ἄνθρωπος Mus., ἄνος cod., ἄνεμος GDindorf. c. 1817 C, scite corum s. caurum intellegendum esse monens. Schleussnerus conferri iubet Salmss. Exx. Plin. p. 1260 Cellar. Geogr. vet. I p. 29, 34 Wetsten ad N. T. II p. 641. — Supra male χῶνος· τόπος. 81. χωλοσάμενος cod., em. Mus.

Ψ. 1. ψά$^{\gamma}$δὰς cod., ψαγδὰς Mus., em. Heinsius. Alterum ψαγδῆς et vitiosus accentus ψαγδάς fortasse originem debent formae solitariae ψαγδᾶνι apud Eubul. Com. fr. VI vol. III p. 253. Male ψάδα in libris Erotiani p. 396. Vide Galen. lex. 598 Ath. XV p. 691 C Clem. Alex. p. 207 Iablonski opusc. I p. 418. Vide et σάγδας. 2. Infra recte ψυγεῖα· ἀγγεῖα κτλ. Hoc latere vidit Ruhnken. 3. Vide SCR. et mox ψάδιον. 4. Supra vol. I p. 41 gl. 1022 habuimus ἀδδάντὴν (sic codex teste I. Bekker) κινναβάριν; quod si recte habet, Cyprium est pro σάδδα, ψάδδα. In Thes. desideratur. 5. Infra ψιλίοις· πλαγίοις et ψοδίον· σκολίον, si mendo caret. Hoc et ψάγιον attulit Thesaurus sed oblitus est gl. ἄδιον· κάταντες, πλάγιον, ἀνώμαλον cum αἶβον· κάταντες, πλάγιον, αἰόν· κάταντες ἢ ἑτεροκλινὲς ἢ πλάγιον a nobis comparatum s. v. σίδαιον· ἑτεροκλινές. Itaque trisyllabum latere patet, a ψ — vel σπ — incipiens. 6. Ne quis ψαθυρόν e dittographia ortum, aut pro ψαδυρόν reponendum putet, conferatur Galen. VIII p. 872 qui ψαδυρόν Atticis, ψαθυρόν communi Graecorum dialecto tribuit. In Theognost. 12, 11 male ψεδόν. 7. Vide Lob. rhem. 89 et 170, ubi φθάσαι κτήσασθαι sublato divisore corrigit. Infra ψατᾶσθαι et ψατῆσαι habebimus, quorum mentionem fecimus s. v. φθατήσῃ et φθοατήσει· φθάσει κτήσασθαι. Exitus glossae corruptus aut ἐν aut ναι fuisse videtur.

ψαθάλλειν· κνήθειν. ψηλαφᾶν
ψαθαρά· εὔθλαστα, σαθρά. ξηρά. ἀσθενῆ. ψαθυρά
ψάθεα· ψωμία
ψαθύρματα· ἀποκόμματα
ψαθυρός· εὔθλαστος, καὶ τὰ ὅμοια
ψαιδρά· ἀραιότριχα
ψαιδρόν· φαιδρόν. ἀραιόν
ψαιθόν· ὑποφοινίσσον
ψαῖμα· ὀλίγον
ψαινούζειν· διὰ ῥ.πισμοῦ καταψύχειν. γὰρ δὲ καὶ δραπισμοῦ
ψαινύθιον· ψευδές. μάταιον, εὐτελές, φλύαρον. οἰκτρόν
* ψαινύροιτο· διεσείσατο
ψαινύντες· ψωμίζοντες
ψαίνυον· ἀχρεῖον
ψαίνυσμα· ὀλίγον
ψαινύσσειν· ῥ.πίζειν
ψαίρει· τινάσσει, ῥιπίζει.
ψαί(ρ)ειν· ἀσθενῶς τι ποιεῖν. σύρειν

SCR. 8. cf. Hermipp. fr. IV p. 414 Plat. Com. fr. IV p. 635. 24. Aesch. Prom. 394. 25. Hippocr. p. 655, 54.

ADNOT. 8. *καὶ μαλάττειν αἰσχρῶς* addit Suidas s. v. *ψατάλλειν*, quod aut *ψαθάλλειν* scribendum aut *ψαλάττειν*. Explicationem *ψηλαφᾶν* hausit e Moerid. p. 421 ubi vid. Piers. Cf. praeterea Ael. Dionys. Eustath. 1914, 24 Phrynich. app. soph. p. 9, 6 EM. 817, 14 schol. Lyc. 139 et Hes. s. v. *ἐψαθήλατο* et *ἐψαλάσατο*, qui haec etiam *ἔκνηθεν* interpretatus est. 9. Cf. *ψαφαρά*. 10. Infra *ψάφεα* cum eadem interpretatione si mendo caret. Sic enim non *ψαφέα* et *ψαθέα*, ut in codice scripta sunt, accinit HSt. Vide *ψαλίθια ψιττία* et *ψώθια*. 13. *Ex corrupta pronunciatione voc. ψεδνά ortum.* Pierso ad Moer. p. 442. *Ψαιδνός· ἀραιόθριξ, μαδαρός* Suid. Cf. *ψηνός* et *ψυδνή*. 14. Sic etiam Theognost. 13, 6 cuius nulla est auctoritas. *Ψαιδρόν· φαιδρόν* verum esse patet ex EtGud. 572, 53: *ψαιδρόν. φαιδρὸν Κύπριοι*, quibus vindico etiam *ψιαρόν ψάμμη ψῶσαι*. *Ψεδνόν· ἀραιόν* Pierso l. c. 15. *αἶθον*? 16. *ψαῖσμα· σῖτον ὀλίγον. ψαίνυσμα· ὀλίγον*; hoc a *ψαίνυμι*, *ψαῖμα* et *ψαῖσμα* a *ψαίω* (= *ψίω*; unde derivandum *ψῖσμα* non legitur). Vid. Theophrast. ap. Porphyr. de abst. II 6 p. 54, 39 p. 55, 1. 5. Apud EtGud. 573, 31: *ψαῖμα· τὸ ὀλίγον καὶ ψαῖσμα. τὸ ὀλιγόσιτον* exstant. 17. Sic codex, *ῥιπισμοῦ — γράφεται δὲ* Mus., qui literam erasit. Locum parum feliciter aggressi sunt Salmasius Kusterus GDindorfius decepti haud dubie gl. 23. 24. Primum enim non *ψαινύζειν* scribendum, quod post Salmasium suasit Dindorf. Thes. VIII c. 1826 B, sed *ψαινυθίζειν*, ut *μινυθίζειν*; deinde *δραπισμοῦ* minime e superioribus illatum est pro verbo ab Hesychio posito quod excidit, sed corruptum est e *διαπισμου* h. e. *διὰ πρισμοῦ*. Sequitur, ut *καταψύχειν* detortum dicamus e *καταψήχειν* et totum locum recepta Musuri emendatione verissima *γράφεται δὲ καὶ* sic restituamus: *ψαινυθίζειν· διὰ ῥιπισμοῦ* (suprascr. *Γρ. δὲ καὶ διαπισμοῦ*) *καταψήχειν* h. e. *ψαινυθίζειν· διὰ πρισμοῦ καταψήχειν*. Kusterus proposuerat *γράφεται δὲ καὶ ψηνίζειν. ἐπὶ δρωπακισμοῦ*, GDindorfius *γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η ψηνίζειν*. Cf. Lob. rhem. p. 247. 18. *ψινύθιον· φαῦλον* infra, Cyr. 39 Phot. 655, 7 Suid. *ψαιμύθιον* (sic) *τὸ φαῦλον καὶ ψευδὲς* Theognost. 13, 6, *ψαινάθιον* (sic) — *τὸ ψευδὲς καὶ μάταιον* EtGud. p. 573, 32 Choerob. AO. II p. 280, 3. *Ψαινυνθάδιον* propter Lycophr. 1420 verba *ψαίνυνθα θεσπίζειν* ab Heinsio allata coni. Lob. Proll. 368, *ψαινύθιον* ubique GDindorf. Illud *ψαίνυνθα* scholia minora et paraphrasis p. 338 Bachm. explicant *ψευδῆ*. *Οἰκτρὸν* ad *ψίνδεσθαι· κλαίειν* adludit. 19. *ψαινύρατο* Musuri correctio incerta, nec ordini satisfaciens. Latet forma aliqua verbi *ψαίρειν* ab altero *ψαίνυμι* probe distinguendi. 20. *ψαινῦντες* cod., em. Thes. VIII c. 1826 A Lob. rhem. p. 209. Cf. *ψεῖσαι, ψῖσαι, ἔψισε, ψαίνυσμα, ψαῖμα, ψαῖσμα ψάμματα* et Th. I. Schneider in Lex. Gr. 21. *ψαινύθιον* corr. Thes. 1826 A oblitus EtGud. 573, 33 *ψαίνυον· τὸ ἀχρεῖον* porrigentis. Adiectivum *ψαινύ* ponit Schneiderus; mihi imperfectum verbi *ψαίνυμι* videtur. 23. Cf. Lob. rhem. p. 247. Supra *ἀνεψαινυγμένος· ἐσπουδασμένως*. — In *ῥιπίζειν* Mus. literam erasit; conicio *πρίζειν*, ut EtGud. 574, 45 *ψινύσσω* explicat *ξύω*, nisi quis *αἰθύσσειν· ῥιπίζειν* malit. 24. 25. Disiunxi, et correxi. 24. *ψαίρειν· τινάσσειν ῥιπίζειν* Mus., *τὸ ταχύνειν* Cyr. 39. 25. *ἀσθενῶς τὶ ποιεῖν ψαίειν σύρειν* cod, correxi ex EM. 818, 40; nisi malis (*ψαίρειν*)· *ἀ. τ. ποιεῖν, ψαύειν, σύρειν*. Ceterum scio Et.Gud. 572, 57 agnoscere *ψαίρειν· τὸ ψαίειν*.

ψαῖσμα· σῖτον ὀλίγον
ψαιστά· ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα
ψα[ι]κάζει· ῥα(ί)νει
ψά[ί]καλον· ἔμβρυον, βρέφος
* ψαικάς· ψακάς, ῥανίς
* ψα[ι]καλοῦχον· ἔμβρυον.......
ψακαλοῦχοι· ψάκαλα ἔχουσαι· εἰσὶ δὲ ἔμβρυα
ψάκελον· μέσα
[ψάκιον· ἀραιόν. μακρόν]
ψάκταν· τὴν ψώκτην μάζαν
ψακτήρ· ψήκτρα
ψαλάγματα· ψηλαφήματα
[ψάλις· κιθαριστής]
ψάλια· κρίκοι, δακτύλιοι
* ψαλίδες· ἀψῖδες τῶν στύλων
ψαλίξαι· κεῖραι
* ψαλίοις ἵππους· χαλινοῖς ἵππους. κωλυτηρίοις
ψαλίον· κωλυτήριον. χαλινός
ψαλίθια· ψήγματα
ψαλάκανθα· τοῦτο ἀδέσποτον δοκεῖ τισιν εἶναι. [ψ']
ψαλακτόν· οὐκ ἀνεύρητον
ψαλάσσει· τινάσσει. ψηλαφᾷ. κινεῖ. ψαύει, ψάλλει, ἀφ' οὗ καὶ ἀψάλακτος ὁ ἄψαυστος

SCR. 27. Antiph. Com. III p. 118, 3 Anon. com. fr. CCCX p. 679. 29. Thessali, teste Aeliano NA. VII 47. 32. Sophocl. fr. 962 Df. 36. Ad Aesch. Suppl. 296, ubi cod. παλλαγμάτων, refert GDindorf. Vide nos ad ἐμπαλούγματα et περιπαλαχθῆναι. 39. Aesch. Prom. 54. 40. LXX Exod. XXVII 10. 11. 42. Eur. Rhes. 27. 43. Plat. Legg. III p. 692 A. 45. Epicus l. c. καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔδουσιν. 47. Ar. Lys. 84.

ADNOT. 26. Cf. ψαῖμα ψαίνυσμα. 27. Pausan. Att. ap. Eustath. p. 1445, 48. 28. ψακάζει· ῥαίνει Cyrillus 39. Hoc igitur ordine etiam flagitante scripsi, quamquam ψεκάζει quoque latere potest a Phrynicho app. soph. 73, 27 damnatum. 29. [ί] Heinsius recte, quamquam ψαίκαλον· τὸ ἀρνίον ponunt etiam Theognost. 12, 8 Herodian. epim. p. 154. Vide Nauck. Ar. Byz. p. 106. 126. 153 (Eustath. 1625, 49). 30. Recte Cyr. 11 ψακάς· ψεκάς (ψεκὰς om. Cyr. 39) ῥανίς; neque aliud voluisse putandus est Hesychius a Moerid. p. 419 ut solet pendens. 31. ψαικάλουχον· ἔμβρυον nihil amplius codex. Imo ψακαλοῦχον· ἔμβρυον (ἔχουσαν). Nauckius confodere maluit. 32. ψάκαλα ἔχουσαι Nauckius probabiliter. Sed potest etiam ψακάδας (cod.) defendi. 33. μέγα Suidas, quod verum videtur. 34. ψαίκιον· ὡραῖον — ἐλαφρόν Theognost. 12, 8. Utrumque scribendum ψαυκρόν quod infra cum iisdem habebimus explicationibus: καλλωπιστής, ἐλαφρός, ἀραιός, ut dubites ὡραῖον an ἀραιόν praeferas. μικρόν HSt. et L. Bos. Obss. critt. p. 194 coll. schol. Ar. Pac. 120, ubi ψακάς exponitur τὸ μικρότατον. Imo ἄκρον vel ἀβρόν coll. σαυκρόν· ἀβρόν, ἐλαφρόν, ἄκρον. Ψαυκρόν est ἄκρως ψαῦον. 35. ψυκτὰ conferri iubet Salmasius, Thes. VIII c. 1830 C ψάκταν· τὴν ψωκτὴν μᾶζαν corrigit. Vid. Lob. Parall. p. 351. Latetne ψαιστάν vel ψαιστήν, solemni confusione literarum IC et K in ψακταν detortum. Cf. Galen. lex. 598. 36. Frustra corrigunt ψυκτήρ· ψύκτρα. 38. L. ψαλτής. 39. ψαλία cod. 40. Imo ψαλίδες τῶν στύλων· ἀψῖδες. Glossa spuria. 41. H. e. διπλῇ μαχαίρᾳ κεῖραι. Cf. Iulian. Anth. Pal. XI 368: καὶ οὐ ψαλίδεσσι χαρῆναι. Pearso Proll. Hierocl. p. XXXVII. 42 ἵππων — ἵππων codex. Imo ψαλίοις ἵππους· χαλινοῖς ἵππους; cf. SCR. Glossa videtur intergerina, ut pleraeque ex Euripidis Hecuba Rheso Andromache Troadibus Phoenissis petitae. 44. Suspectum. Synonyma sunt ψάθεα et ψώθια; ordo aut ψαλάθια poscit aut ψαλιστά. Nam glossae 38 — 44 locum alienum occupant. 45. Ad Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. 150, 24 referendum esse viderunt Casaub. Ath. XV c. 10 Gale p. 118. Cf. Meinek. Com. III p. 219. — ψαλαχάνθα codex; [ψ'] delevit Mus. 46. ἀνεύρητον cod., ἀνερεύνητον Mus., (ἀ)ψάλακτον· ἀνερεύνητον GDindorf. Thes. VIII c. 1831 BC, monens ἀψάλακτον legi ap. Sophocl. fr. 495 (fr. 505 p. 201 Nck. οὐκ ἀψάλακτος) et Ar. Lys. 274, ψαλακτόν teste carere. Alioquin non displiceret Musuri emendatio. 47. κνεῖ probabiliter Pierso ad Moer. p. 421, quamquam satis defendi potest κινεῖ. Pro ψάλλει malo ψαθάλλει. — ψαλάξεις· κρούσεις Cyr. 39.

ψαλίς· τὸ ἄρμενον. καὶ καμάρα. καὶ ταχεῖα κίνησις
* *ψάλλειν·* ᾄδειν ᾄσματα. τίλλειν. κινεῖν
50. * *ψαλόν·* εἶδος χαλινοῦ
ψαλίττεται· ἁμιλλᾶται
ψαλλός· ὕλη
ψαλοίμην· βληθείην
ψαλτήρ· ὁ ἀνήρ· ἡ δὲ γυνὴ *ψάλτρια*
55. *ψαλτής·* κιθαριστής
ψάλτιγξ· κιθάρα
ψαλύγων· ἔνιοι *ψά(λυ)γας* τὰς λεγομένας ψυχὰς ἄμεινον, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας
ψαμαθία· αἰγιαλός
58b. *ψάμαθος·* ψάμμιος, ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος
ψαμμακοσιογάργαρα· πολλὰ ἀναρίθμητα, ἀπὸ τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων
60. *ψάμματα·* σπαράγματα
ψαμματίζουσα· ψωμίζουσα
ψαμμήν· ἄλφιτα
ψαμμοδύτης· ἰχθῦς, ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν
ψάμμος· ἡ παραθαλάσσιος γῆ, ἄμμος
65. *ψανισμός·* ναυτιασμός
ψανός· ψεδνός
ψάρις· γένος στρουθοῦ
ψᾶρ(ε)ς· εἶδος ὀρνέου. [ἄλλοι δέ φασι τὴν λέξιν μηδαμοῦ κεῖσθαι
ψάρις· εἶδος νεώς, τριήρους
70. *ψαρί[γ]χοι·* ψᾶροι
ψαροί· ποικίλοι. εἶδος χρώματος
ψαρόν· ποικίλον. σποδοειδές
ψαστής· τὰ ψαιστὰ ῥόδα
ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν
75. *ψατῆσαι·* προειπεῖν
ψαύειν· θιγγάνειν

SCR. 48. *στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐκ ἀβόρβορον* Soph. ap. Poll. IX 49. 58b. I 385. 59. Ar. Ach. 3. 68. *P* 755. 71. Zachar. VI 3: *ἵπποι ποικίλοι καὶ ψαροί.*

ADNOT. 48. *ἄρμενον*] *instrumentum tonsorium*. De *καμάρα* cf. Lob. rhem. 32; de *ταχεῖα κίνησις* Path. El. p. 150 rhem. p. 243. Compilat haec schol. Plat. p. 459. 49. *ψαλλομένη· τιλλομένη* Suidas. *Χοιροψάλης· ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν* schol. Aesch. Pers. 1067 (qui *ψάλλ' ἔθειραν* dixit) schol. Clem. Alex. p. 109. In Plat. Lys. p. 209 quem respicit Hes. *ψῆλαι· τῖλαι* codices fluctuant *τῖλαι* inter et *ψῆλαι*. 50. Incertum, an *ψάλιον* voluerit. 51. Lob. rhem. p. 243. Vide adn. ad *ἄλιντος· ἄμιλλα*. vol. I p. 122 gl. 3026. vol. III p. 41 gl. 1060. 52. Non liquet. 52. *βληθείην*] sc. *κιθάρας ἤχῳ*. 54. *ψάλτηρ* codex. 55. *ψαλτίς* cod., supra *ψάλις* utrumque pro *ψαλτής*. De acc. Herodian. ap. schol. Soph. El. 70 Arcad. p. 27, 4. 56. Cyr. 63 Suidas Bachm. AG. 419, 16. 57. Vide *φεψάλυξ* et Lobeck. Path. El. p. 150. — *ψαγὰς τὰς* et *καὶ* codex, *ψάλυγας τὰς* et *δὲ* Musurus; *ψίχας* Valesius, *τρίχας* Choerob. Bekk. p. 1432, sed *ψυχαί* sunt *cicindelae*, ut dixi in Didym. p. 81. 59. *ψαμμακόσια, γάργαρα — ἀπὸ τοῦ* cod., em. Mus. 62. Supra *φάμμη· ἄλφιτα*. 63. Schneider histor. pisc. p. 108. 64. *ἄμμος* a Moeride p. 420 accessit. 66. Dorice pro *ψηνός*, q. v. Lob. Proll. p. 184. 67. Ordo requirit *ψάρας* (quod si pro nominativo potius accipiendum est, quam pro acc. *ψᾶρας*, cf. *σπαράσιον* et *σμάρδικον*). Vide etiam *σαρίν*. 68. *ψάρ . ς* cod., *ψάρες* Mus. Verba *ἄλλοι — κεῖσθαι*, quae ad aliquam vicinarum glossarum referenda esse vidit Arnald. Lectt. Gr. p. 134, comparari possunt cum verbis Didymi s. v. *ὀρείχαλκος*. 69. Ad *βᾶρις* adludere visum Vossio. 70. [*γ*] delevi et *ψᾶροι* scripsi pro *ψαροί*. Formam in — *ιχος* poscere videbatur *κοψίχος*. 72. *ψάρον* cod., em. Martin. 73. *Ῥόδιοι* Meinek. Philol. XII p. 630. 74. 75. I. q. *φθάνειν*. Vide *ψαέναι*, *φθατήσῃ* et *φθοατήσει* Lob. rhem. p. 89. 169.

ψαύεται· ψηλαφᾶται
* ψαυγές· θορυβῶδες
ψαυκρόποδα· κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα
80. ψαυκρὸν γόνυ· κοῦφον. ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν
ψαυκρός· καλλωπιστής. ταχύς, ἐλαφρός. ἀραιός
* ψαλύεντα· τὰ ἐν τῷ ψαύειν ἀπολλύντα
ψαῦσαι· ἅψασθαι. προσεγγίσαι
ψαύσασθαι· τὰ αὐτά
85. ψαυστά· ψαυστὰ ἀρχίας
* ψαύριος· κονιορτός. φορυτός. οἱ δὲ ψαυρός
ψάφα· κνέφας
ψαφαρά· ψαθυρά
ψαφαρόν· ξηρόν, αὐχμηρόν. ἀσθενές. ἐλαφρόν
90. ψαφαρὰ νεφέλη· σκοτεινή
ψαφερά· ψαθυρά
* ψαφέα· ψωμία
* ψάφα· λόφοι ψηλοί
ψαφοτριβέων· περὶ τοὺς λόγους τριβομένων
95. ψέ· αὐτούς, αὐτάς, [αὐτῶν] αὐτά, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό
ψέγει· μέμφεται. ὑβρίζει
ψέγος· τάφος. καὶ ἐπιψέγειν· ἐπικηδεύειν
ψέδειν· ἐντρέπειν, φροντίζειν
ψεδνὴ ἡ θρίξ· ἡ ἀραιόθριξ·
ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε
μαδαρὰ ἐπήνθει
100. ψεδόναι· λόγοι
ψέδυρα· ψίθυρος

SCR. 77. ψαύετε Soph. OC. 1544? 79. Antimachi? 83. Soph. OT. 1467. 89. αὐχμηρόν] schol. Nic. Alex. 353. Vid. ADN. 91. Hippocrates. 95. Sophron. fr. 84 Theocr. XVIII 3. 96. Eur. Stob. Flor. 69, 9. 99. *B* 219. 101. ADN.

ADNOT. 78. Non liquet. 79. ψαυκροπόδης· ἐπίθετον τοῦ Ἀρίονος ἵππου. εἴρηται διὰ τὴν ταχύτητα παρὰ τὸ ψαύειν ἄκροις ποσὶ τὴν γῆν κατὰ δρόμον EM. 817, 46. Glossae 79. 80 ordine inverso collocandae sunt. 81. Supra σαυκρός· ἁβρός ἐλαφρός μακρός. ψάκιον (leg. ψαυκρόν)· ἀραιὸν μακρόν, quae compilans Theognost. 12, 8 ὡραῖον posuit, incertum utrum vitiose pro ἀραιόν, an pro καλλωπιστής. 82. Ordo ψαυλόεντα poscit, h. e. ψολόεντα (κεραυνόν)· τὸν ἐν τῷ ψαύειν ἀπολλύοντα. 83. Schol. Eur. Phoen. 82 Cyr. 63. 85. Gl. obscura. Ψαυστά· ψαιστά. Ἀρχίας Musurus. Ψευστά· ἄλφιτα κτλ. Cyr. 63. 86. φορητός cod., em. Ruhnken. 87. Lob. rhem. p. 315. Supra σεῖφα· σκοτία Κρῆτες. 89. ἀσθενεῖ ἐλαφρᾷ schol. Aesch. Sept. 323 ψαφαρᾷ σποδῷ interpretatus est. 90. Hoc et ψάφα, si mendis carent, pro ψεφαρά et ψέφας dicta sunt ex dialecto. 91. Galen. lex. p. 598. 92. Supra ψαθέα. Utrobique ψάθεα vel ψαθία suasit. HSt. Cf. ψώθια. Nisi mendosum esse ordo argueret, agnoscerem dialectum Aeolicam. 93. Sic cod., ὑψηλοὶ Mus., ψαφαροὶ λόφοι· ψιλοί Meinek. Philol. XII p. 630 contra ordinem. Coni. ψᾶφοι et intellego Διὸς ψήφους ap. Cratin. fr. IV p. 18: ἔνθα Διὸς μεγάλου ψᾶφοι (al. θᾶκοι). An ψόφοι· λογοὶ ὑψηλοί? 94. περὶ τοὺς λογισμοὺς *qui calculos versat* Hemsterh. 95. αὐτῶν cod. Salmas.; αὐτόν Mus. Confundit ψέ et ψέων· αὐτῶν. Vid. Ahrens Dial. II p. 110. 261. 98. Infra ψέφει· δέδοικεν ἐντρέπει φροντίζει λυπεῖ (Lob. rh. p. 39. 72, adnotans ψέδειν dubium esse nec usquam legi) Theognost. 12, 12. Supra οὐ μεταψέφεις· οὐ μεταμελῇ οὐ μετανοεῖς. μεταψέφειν· μεταμελεῖσθαι. μεταψέφω· μεταβουλεύομαι. καταψέφει — παρὰ τὸ ψεφᾶσθαι· τὸ μεταμελεῖσθαι — ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ φροντίζειν οὕτως λέγουσιν. ἀψεφές· ἀφρόντιστον. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. ἀψεφέων· ἀμελῶν. Male ψηφῶν (l. ψέφων)· φροντίζων. — ψέδω· τὸ λυπῶ καὶ ψέδεσθαι τὸ λυπεῖσθαι EtGud. 574, 45, afferens et ψίδω τὸ φροντίζω καὶ ἐντρέπομαι. 99. ἀραιὰ θρίξ Guyetus, qui ψεδνὴ θρίξ· ἡ ἀραιὰ θρίξ voluisse videtur. Possis etiam ψεδνόθριξ· ἀραιόθριξ. — ἐπήνθη cod., em. Mus. 100. ψεδόνες Salmas. coll. ψιδόνες. Sed neque hoc latere puto, neque ψεδνοί· ὀλίγοι coll. ψεδνή· ὀλίγη quod Cyr. 63 porrigit, sed φλεδόνες quod comparavit Lob. Soph. Ai. p. 169 ed. sec. 1. ψέδυρος Mus. ψεδυρά Thes. VIII c. 1852 C, ubi GDindorfius adnotat hoc ipsum ψεδυρα etsi sine accentu legi ap. Aesch. Suppl. 1041 (ψεδυραὶ Stanleius).

* ψεδνός· μαδαρός, ἀραιόθριξ
ψειαί· ἀλώπεκες. ψῆφοι
ψεαδερτῶν· ἐλαιῶν τὸ ἀποπίασμα
(ψ)ειήματα· παίγνια
ψ[ε]ιλεύει· κρα(σ)πεδεύει
ψ[ε]ινάζει· ἀποῤῥεῖ
ψείρει· φθείρει
ψεῖσαι· ψωμίσαι
ψεκάδες· ῥανίδες, σταγόνες
ψεκάς· σταγών
ψελλίζειν· ἀσ[χ]ήμως λαλεῖν
ψεκτόν· μεμπτόν
ψελιστήν· λίγνον
ψελλός· ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων
ψελός· αἰθαλός
ψενδύλοι· σπόνδυλοι
ψευδάγγελος· ψευδῆ ἀγγέλων
* ψέλια· δακτύλιοι, λύγαια
ψευδάλμιον· ψευδές
ψευδ(αμ)άμαξυς· εἶδος ἀμπέλου. ἤγουν εἰς ἀναδενδράδα εὔθετος ἄμπελος. καὶ ὁ ψευδόπλουτος
ψευδεπήσειεν· ψευδολογήσειεν
ψευδῆ· ἀλλόκοτα. ἀπάται
ψευδηγόρους· ψευδολόγους
ψευδής· ψεύστης
ψευδοεπήσωμεν· ψευδολογήσωμεν
ψευδομυθεῖ· ψευδολογεῖ
ψευδοραβδοθίαι· ψευδοραψῳδοί
ψεῦδος· ἀπάτη, πλάνη
ψευδοσέληνον· ἡ ἀμαυρὰ σελήνη

SCR. 10. Ps. LXXI 6. 15. Aristoph. fr. LXXXIII p. 1195 com. an. XCVII p. 628. Vide tamen Nauck. Ar. Byz. p. 227. 18. O 159. 19. Phrynich. com. I 159. 21. Ar. Vespp. 326.

ADNOT. 2. Moer. Att. p. 421. 3. ψεῖαι lex. Doricum in Biblioth. Matrit. p. 146. ψίαι· ἀλώπεκες, ψόα· τὸ μέρος σώματος. ψυῖαι· ἀλώπεκες, φοῦαι· ἀλώπεκες, φύλλες· ἀλώπεκες Hesych. Vide nos ad φοῦαι et in Kuhn. *Zeitschr. f. vgl. Sprachw.* X 3 p. 207 * ubi ἀλώπεκες dici *lumborum musculos* ostendi. Altera significatio adludit ad στία q. v. 4. ψεάδερ· τῶν Mus. Vide ἐπίτερα. Possis ψειάδερ Laconice pro ψιάδες. 5. (ψ) Mus. Pro ἐψιήματα accipit Lob. Path. El. p. 52. 53. Sed vide ψιά. 6. Nescio cur corruptam dicat Thes. VIII c. 1852 D. Infra ψιλάς (h. e. σπιλάς)· πέτρα. κράσπεδα. Recte igitur Is. Voss. κρασπεδεύει quod verto: *limbo villis nudo stolam exornat.* 7. Cf. ψινάζει ubi de his gl. et aliis id genus agam copiosius et Lob. rhem. p. 122. 8. ψεῖ· ῥεῖ φθίνει Wakefield et Ellendt lex. Soph. II p. 976. Sed recte Guyetus dialectum agnoscit. Vide Lob. rhem. p. 32. 136. Ψείρει pro φθείρει ut διψάρα· διφθέρα, ψίνει pro φθίνει. 9. Pro ψῖσαι q. v. 12. [χ] Worth. ad Tatian. p. 94 coll. *αἱ ψελλίζουσαι*, quae sunt Iesaiae XXXII 4. 14. λίχνον Mus. Debebat τὴν λιγνύν. Nam ψέλος Boeticum est pro ψόλος. Cf. gl. ψ 116, et ψιλώεντα· αἰθελώδη Phot. 655, 2. 16. φέψελος Ruhnkenius. Recte Guyetus ad ψόλος retulit, cuius Boeotica forma est. Cf. 114 et Lob. Path. El. p. 150 n. 17. ψελύνοι cod., ψενδυνοί Suidas ab Is. Voss. laudatus. Hinc ψενδύλοι corr. Hemsterhusius, quod placet. 18. 23. 24. 27. 29. 32. Porrigit etiam Cyr. 63. 19. ψέλλια — λύγαι Mus. qui literam α erasit. 20. ψευδάλιμον Is. Voss. Vide Lobeck. Proll. p. 99. 21. ψευδαμάξυς cod., ψευδάμαξυς Mus. e Suida, qui ψευδόπλουτος explicat; ψευδόμαξυν codd. Rav. Ven. Arist. Vesp. 326; em. Heinsius. 22. Infra ψευδοεπήσωμεν. 23. Confundit ψευδῆ et ψεύδη. 28. Duo videntur articuli, quorum prior corruptus.

ψευδώνυμοι ὄνειροι· ψευδολόγοι
ψευσάμενοι· παραβάντες. ἐπιορκήσαντες, [ἐφιορκήσαντες]
ψευστήσεις· ψεύστης εἶ
ψεφαί(α)ς νυκτός· σκοτεινῆς
135. * ψεφαυγοῦς· σκοτεινῆς
ψεφ(αί)αις· σκοτειναῖς
ψεφα[ρ]ῖον· λυπρόν. σκοτεινόν
ψεφαρά· σκοτεινή
ψέφας· σκότος
40. ψέφος· καπνός
ψέφει· δέδοικεν, ἐντρέπει. λυπεῖ. φροντίζει
ψῆγμα· ξύσμα. ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα
ψηκεδών· κονιορτός
ψήκτρα· ξύστρα. σπάθη
45. ψῆλαι· τῖλαι
ψηλαφηκότταμοι· ......
ψήληκες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθογένναι
ψήν· εἶδος ζώου μικροῦ συκοφάγου
ψῆνες· κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα
50. ψῆνας· τὰ σπέρματα τῶν ἀῤῥένων φοινίκων
ψηνόν· ἀραιόν
ψηνός· ψεδνός, διάψιλος
ψηνίζων· τοὺς Ψῆνας λέγει τοὺς τοῦ Μάγνητος· ἔστι δὲ ὁ ψὴν εἶδος ζώου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς
ψῆρες· εἶδος ὀρνέων
55. ψηροπυρίτας· αὐτόπυρος ἄρτος. οἱ δὲ πυριεφθής. οἱ δὲ κακός
ψῆττα· ἰχθύδιον τῶν πλατέων ἢ ψῆττα, ἣν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον .....

SCR. 32. *Η* 352. 33. *Τ* 107, ubi v. l. erat ψεύστης εἶ. 39. Pindari fr., nisi in mente habebat Galenus Nem. III 71. 44. Soph. fr. 448 Aristoph. fr. IV p. 961. 45. V. L. in Platon. Lys. p. 209. 49. Ar. Av. 590 Aristot. HA. V 32. 50. Herod. I 193. 51. Simonides (Amorginus) l. c. 52. Ar. Eqq. 518. 54. *Π* 583. 56. Comici vol. V p. 1171.

ADNOT. 31. ψευδόνυμοι cod., ψευδώνυμοι Mus. e Suida, qui διεψευσμένοι τῷ ὀνόματι reddit. An ψευδόμενοι ὄνειροι et ψευδώνυμοι· ψευδολόγοι? 33. ψεύστης ἦς cod., em. Heinsius. Lob. rhem. p. 150. 34. ψέφαις cod., ψεφαίας νυκτός· σκοτεινῆς probabiliter GDindorf. Thes. VIII c. 1881 AB coll. ψεφαῖον· τὸ σκοτῶδες ap. Boissonad. AGr. III p. 228. 35. Lob. rhem. p. 254. Genuina est sed loco mota. 36. ψεφαίαις probabiliter GDindorf. l. c. pro ψέφαις. 37. ψεφάριον cod., em. GDindorf. c. 1881 B post Salmasium. 38. ψεφερά· ἡ λεπτὴ ἡ σκοτεινὴ Theognost. 12, 13 confundens ψαφερά· λεπτή et ψεφαρά· σκοτεινή, unde suspicor λυπρὸν in praecedenti glossa e λεπτὸν detortum et ad ψαφερὸν referendum esse, quamquam caliginis et tristitiae significationes cohaerent. Ψεφαρά· ζοφοειδῆ μελανειδοῦντα Galen. lex. 598, quam Foesius refert ad Hippocr. p. 207, 57, ubi Dioscorides teste Galen. VIII p. 782 ὑποψέφαρα legere voluit. Vide Lob. Proll. 254. 39. ψεφάς codex hic et s. v. καταψέφει, emendate Galen. l. c.: τὸ γὰρ σκότος ψέφας εἰρῆσθαι καὶ παρὰ Πινδάρῳ. Et sic corr. Voss. et Lob. rhem. p. 314, Vide ψάφα. σεῖφα. 40. Agnoscunt EM. 818, 32 et Zonar. c. 1870. 41. Vide ψέδει. Λυπεῖ ad ψίδει refert Theognost. 13, 11: ψίδει· λυπεῖ κτυπεῖ. 42. Vide schol. Nic. Ther. 559. ψῆμα pro ψύγμα reposuit Palmer. 43. Suidas. 45. [λ] — [λ] delevi. Cf. ψάλλειν. 46, 47. Seiunxit Is. Voss. Priorem glossam corruptam non expedio. Adludit ψηλαφητὸν σκότος Exod. X 21. 47. ψήλικες cod., ψήληκες Suidas. Vide gl. 429 vol. IV p. 21. 48. μακροῦ cod., em. Guyetus. 50. Vide Poll. I 244 EM. 818, 29 gloss. Herod. I 193 p. 92 Wesseling. et Theophyl. Epist. (18 p. 41) a Sopingo appositus. Adde Basil. M. hexaem. hom. V p. 64 Nicl. Geopon. X 5 p. 651. 51. φαλακρός interpretatur EM. 817, 53 EtGud. 573, 34. 58 Zonar. c. 1871 Cyr. 63. 39 Lobeck. rhem. p. 29 Proll. p. 184. Vide ψίγναι. 53. Bentl. ad Mill. p. 32. 54. ξηροπυρίτας corrigit Casaub. ad Ath. III c. 29. Defendit Guyetus (Lobeck. rhem. p. 32) glossa μεσόψηρος· μεσόξηρος. 56. ἡ ψῆττα, ἣν cod., em. Meinek. Philol. XII p. 630. Vide Ath. VII 288 B 329 F P n. NH. IX 16, 24. Schol. Plat. Sympos. 191 D p. 375 addit: κακῶς δέ. ἀλλὰ γάρ ἐστι ταῦτα.

ψηφῖδες· ψῆφοι, μικροὶ λίθοι
ψηφισαμένων· κρινάντων
ψηφίσματα· γνῶμαι ἀρέσκουσαι
ψῆφος· λόγος. κρίσις. ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς
ψηφοφορία· ἡ πολλῶν ψῆφος καὶ ἀποδοχή
[ψηφῶν· φροντίζων.] ψηφολογική· ......
ψήχει· καταμάσσει, τρίβει, ξύει. σμήχει. [ψύχει πραΰνει]
ψήχοι· πραΰνοι, καὶ τὰ ὅμοια
ψήχομαι τὸν δικαστήν
[ψηχράν· τὴν λεπτήν]
ψιά· χαρά, γελοίασμα, παίγνια
ψιάδ(δ)ειν· παίζειν
ψιάδες· ψακάδες, ῥανίδες, σταγόνες
ψιάζει· ψακάζει
ψιάθια· τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν καθεδρῶν ἐπιστορνύμενα
ψίαθος· ἡ χαμεύνη. καὶ τὸ φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος
ψίαι· ἀλώπεκες
ψίακα· ψακάδα
ψιαρόν· εὐῶδες
[ψίγναι· τρίχες]
ψίδες· ψιάδες, ψακάδες
ψιβδεῖ· ὑποπνεῖ, βδεῖ
ψιδόνες· διάβολοι. ψίθυροι
ψίεσσα· εὐδαίμων, μακαρία
ψίεντα· τὰ αὐτά
ψιζομένη· κλαίουσα

SCR. **57.** *Φ* 260. **68.** Ar. Lys. 1304. **69.** *Π* 459 teste Apoll. lex. 169, 20. **71.** Philemon. com. fr. I p. 10. **72.** Com. an. CCCLXXXIII p. 700.

ADNOT. **57.** *οἱ* pro *ψῆφοι* Cyr. 63 probante Thes. c. 1890 D. **58.** *κρινόντων* cod., em. Cyr. 63 addens *ἐπικρινάντων*. **60. 61.** Cyrill. 39. 63, qui *διὰ λαλιᾶς* (*διαλαλία* Salmas.) omittit. *Ψηφολογική* huc retrahit Scaliger, male. **62.** Imo *ψέφων*, q. v. Quod sequitur *ψηφολογική* singularem glossam constituit explicatione carentem. Excidit *τερατεία* vel simile quid et ad Greg. Naz. I p. 748 C referendum est. **63.** Similiter Cyr. 11. 63; *ὁμαλίζω*, quomodo etiam *ψᾶν* interpretatus est Cyr. 39. **64.** Delebat Pierso Verisim. p. 132, deceptus Musuri emendatione *ψήχει· πραΰνει*. Codex *ψῆχοι· πραυνοί*. **65.** Suidas male *ψηχόμαν*. — *τὸν* om. libri impressi. **66.** Recte Mus. *ψυχράν*, q. v. **67.** *ψηνά* cod., em. Suid. Similiter in gl. 225 peccatum est. Cf. Valcken. ad Roever. p. LXXV et Hemsterh. ap. Ruhnken. epist. crit. p. 63 (213 sq.), qui pro *παίγνια* suadet *παιγνία* vel *ψία· παίγνια*. Exempla vocabuli glossematici VVDD collegerunt haec: Hom. *ρ* 550 *τ* 330 Soph. fr. 3 p. 103 Aristoph. Lys. 1303 Apoll. Rh. III 117, *συνεψιάζουσα* Anth. Pal. V 288 *ὁμέψιος* Anth. Pal. IX 826 Hes. *ἔψεια ἐψία ἐψιᾶται* cett. *ἐφεψιώμενοι ἀφεψιασάμην. προεψιά. προσεψιά. ψιάδδειν. ψειήματα. λίζει* (*ψιάζει* ex. em. Ruhnk.) Eustath. p. 1381, 4 Lob. Path. El. I p. 52. Nuperrime disputavit de hoc voc. Carolus Keil in Philol. IX p. 449 ad verba tituli C I. III p. 1014 n. 6705 *γλυκὺ τὸ θανεῖν ὑπὸ ψιᾶ*. **68.** *ψιαδεῖν* cod., em. Hemsterh. l. c. Ahrens Dial. II 97. **69.** Eustath. 1071, 3 Herodian. et Philox. EM. 818, 45. Infra *ψίδες* et *ψίακα*. **71.** Poll. VIII 131. **72.** Moer. p. 408. **73.** *ψεῖαι* supra vitiose, ubi vide plura. **75.** Vide Heringae Obss. p. 274 Lob. Proll. p. 254. Supra habuimus *φιαρόν· —, καθαρόν*, ubi apposui *σφειδρόν· καθαρόν. εὐῶδες* a Theognosto 11, 34. 12, 2 in *σφεδρόν* corruptum, quod videtur *σφιαρόν* fuisse. Glossa Cypria videtur; cf. *ψαιδρός*. Neque huc non pertinet *φιλυρόν· εὐῶδες*. **76.** Supra *σπιγνόν· μικρόν, βραχύ*. Imo *ψηναὶ τρίχες*, nisi *ψηναί* explicatum fuerit adiectivo in — *τριχες* exeunte. **77.** Lobeck. Parall. p. 83 comparavit *γνίς δρίς σφίδες νίδες βλίδες*, quorum ne unum quidem suspicione caret. Coni. [*ψίδες*] *ψιάδες· ψακάδες*. **78.** *Supra τιβδεῖ· φοβεῖται. Sed τι, quod postea abiit in ψι, male coaluit cum βδεῖ.* Ruhnk. ep. cr. II p. 19. Utrobique corrigo *τί βδεῖ*. **79.** Infra *ψυθῶνες* pro eodem; *ψίδωνες* Suid. Theognost. 31, 29, exitum si quid video, falsum, accentum praebentes probabiliorem. **80.** H. e. *defunctus*, a *ψισθῆναι· ἀποθανεῖν* (vid. *ἐψίσθη*) unde etiam *ψίσις· ἀπώλεια*. Sopingus comparabat *piissimus*, pro quo *pientissimus* voluisse videtur. Vid. Pott. *Etym. Forsch.* II 1 p. 547. **82.** *ψιζομένη* Suidas. Infra *ψίνδεσθαι*, quo de Lob. rhem. p. 79, et supra *ἔψιδεν· ἔκλαυσεν*. Idem ponere videntur Theognost. 13, 11 EtGud. 574 (qui confundit *ψίδω* et *ψέδω*) *ψίδω· τὸ λυπῶ* (*λυποῦμαι*?).

ψίης· μακάριος, εὐδαίμων
ψιῆναι· ψίξαι
185. ψιῆσαι· ψωμίσαι
ψιθία· εἶδος ἀμπέλου, καὶ μήλων τινῶν
ψιθήν· τὴν ἀπώλειαν
ψιθύρα· ἐξ ὧν τὸ σύνηθες καὶ ἥρωος Ἀθήνησιν ὄνομα
ψιθυρίζει· εἰς τὸ οὖς ἠρέμα διαλέγεται
90. ψιθωμία(ν)· Λάκωνες τὸν ἀσθενῆ
ψιλάς· πέτρα. κράσπεδα
ψιλὰ τὰ γένεια· σπανοπώγων
ψιλαῖς· ἀκοσμήτοις
* ψηλαφῶ· ἐρευνῶ, καὶ τὰ ὅμοια
95. ψίλακα· ψιλόν, λεῖον. πτερὸν [ἢ πτενόν]
ψιλάκερ· τὸ ἡγεῖσθαι χοροῦ
ψιλεῖς· οἱ ὕστατοι χορεύοντες
ψιλή· ζήτει εἰς τὸ ψιλόν
ψιλίοις· πλαγίοις, ὑπτίοις

SCR. 86. Eubul. III p. 264 fr. VI Anaxandr. fr. XX p. 201. 89. cf. Ar. Nubb. 1004. 95. Arist. fr. inc. CCLXXXIV.

ADNOT. 83. Verum videtur aeolicum *ψίεις*, quod voluit Salmas. HSt., aut *ψιῆς*. 84. Falli Schneiderum, cum hinc conclusit *ψέγω* etiam gamma non habuisse nativum, non pronunciavit Lobeck. rhem. p. 53, sed pronunciare cogimur post coniecturam certissimam GBernhardyi *ψίξαι* reponentis pro *ψέξαι*. 85. I. q. *ψῖσαι*; Meinek. An. Alex. p. 93 Lob. rhem. p. 154. Supra *διεψήσατο ἐμψίουσα ἔψισε ἐπιψιεῖ ψεῖσαι* Phot. 655, 8 Suid. Eustath. 1631, 43 EM. 818, 2 Gud. 574, 55. Ex Cyrillo 39 enotavi *ψίω· ἀμβρωματίζω* (l. *ἐμβρ.* Et.Gud. 576, 22) et *ψίσω· ποτίσω* (quocum conf. Orio p. 168 *ψίω· ποτίζω*, ut nequeat cogitari de confusione vocc. *πίσω* et *ψίσω*). 86. Vide *μελαμψιθία* et *πολλόγειος*. *Vites psithiae* memorantur a Columella III 2, 24 Virgil. Georg. IV 269 II 93 Stat. Sylv. IV 9, 38, uvae et vinum Poll. VI 82 Ath. I p. 28 F Nic. Alex. 181 c. schol. EM. 149, 26 Geopon. V 2, 4. 87. *ψιθύν* Schrewel. 88. *ψιθύρα* quid sit docet Pollux IV 60, ubi dicit musicum hoc instrumentum Thracum esse inventum. Sed haec vocabuli significatio aut silentio praetermissa erat, aut lacuna hausta est. Totum enim articulum e diversis frustulis ad unum corpus conflatum esse inde quoque patet, quod verba *καὶ ἥρωος* (*Ἔρωτος* Meurs. Lectt. Att. p. 188; alius coniciat *Ἑρμοῦ*, sed neutro fortasse opus) *Ἀθήνησι ὄνομα* ad glossam *ψίθυρος* (*ψίθυρ*) vel *ψιθυριστής* referenda sunt. Res nota ex Harpocr. Suid. Sub verbis sensu carentibus *ἐξ ὧν τὸ σύνηθες* haud scio an haec lateant *ἐρῶντος ἦν ἔθος.....*; quamquam *σύνηθες* adludit ad Aristoph. fr. LIX p. 1189: *ψίθυρον εὐήθη νόμον*. 90. (*ν*) Mus. *Angustis humeris* vertit Guyetus, qui recte e *ψίσις* et *ὠμός* compositum putat. Infra *ὤμιας* et ap. Poll. III 149 *qui amplis est humeris*. 91. *κράσπεδον* Mus. Supra *ψειλεύει· κρασπεδεύει*. Priorem glossae partem Valesius *ψιλάς* (imo *ψίλα* pro *πτίλα* [et *τιλλὰ*] quae videsis)· *πτερά* scribere volebat coll. Pausan. III 19, 6: *ψίλα καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερά*. Hesych. *ἄψιλον· ἄπτερον, πολύπτερον. ψίλιον· πτερόν*. Cf. mox *ψίλακα· — πτερόν. ψιλός· στέφανος πτερινός*. In gl. *ψιλοβάφος: plumarius*. *Sed probabilior* Thesauri editoribus VIII c. 1906 videtur *Is. Vossii* (de ordine literarum hic praeter morem securi) *opinio ψιλάς idem esse quod σπιλάς, cui utraque Hesychii explicatio convenit*. Mihi non liquere fateor, praesertim cum ne constet quidem num sequentia verba *ψιλὰ τὰ γένεια σπανοπώγων* pro singulari articulo habenda sint an pro explicationis glossae *ψιλάς* particula aliqua aut sic distinguenda ..... *ψιλά: τὰ γένεια σπανοπώγων*, aut sic corrigenda cum D. Heinsio et Vossio *ψιλὸς τὰ γένεια. σπανοπώγων*. His enim verbis apte explicari posse Dionysi apud Amyclaeenses epitheton *ψιλᾶς*, quo de cf. Lobeck. Phrynich. p. 435, lubens concesserim. Accedit quod *κράσπεδα ψιλά* h. e. *limbi villis nudi* memorari videntur in LXX Iosuae VII 21, 24 et habebantur in pretiosissimis. Quae cum ita sint, licet ordine requiri videam *ψιλά*, non dubito, quin glossae contiguae ad unam copulatae sic scribendae sint: *ψιλάς· πέτρα. κράσπεδα ψιλά. τὰ γένεια σπανοπώγων*, ut confundantur *ἡ ψιλάς, τὰς ψιλάς, ὁ ψιλᾶς*. 95. *ψίλαξ Ἀριστοφάνης· ψιλὸς καὶ λεῖος Ἕλληνες* Moer. Att. p. 419 Thom. M. p. 928. Altera explicatio *πτερόν* ad *ψίλα* referenda (cf. ad gl. 191) aut ad *ψίλακα* pro *σπίλακα* et in *πετρῶν* mutanda. Nam *σπίλαξ* supra explicatur *πλαταμών*. 96. *ψίλακερ·* (*διὰ*) *τὸ?* Laconice pro *ψίλακες*. Videntur *ψίλακες* iidem qui *φιλόψιλοι* ap. Alcmanem et *ψιλεῖς· οἱ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενοι*, ut Phot. 654, 16 Suidas interpretantur, cui *φιλόψιλος* est *ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι*. 98. Om. Mus. — In codice legebatur *ζητεῖ* pro *ζήτει*. 99. *πλαγίοις*] cf. *ψάγιον* et *ψάδιον*.

200. ψιλίον· πτερόν. μακρόν. οἱ δὲ ψέλλιον. ἢ εἶδος ἄνθους
ψιλοδετόρων· βρώτη
ψιλοκύρρης· φαλακρός
ψιλόν· γυμνόν. ἔρημον. εὐτελές. ἄτριχον. καὶ πᾶν ἀποδεδαρμένον
ψιλὸς στέφανος· πτέρινος. καὶ ὁ ἱππεύς
ψιλοτάπιδες· αἱ καλούμεναι ὑποστρώματα καλά
ψιλούς· γυμνούς. σφενδονιστάς. τοξότας
ψίλωθρον· σποδή. ἔνιοι μάδον
ψίμαρον· εὔδιαῖον
ψιλῶς· κούφως. εὐτελῶς
ψίν· αὐτοῖς. αὐτόν
ψινάδες· αἱ ῥυάδες ἄμπελοι
ψινάζει· ἀποῤῥεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ, φυλλοῤ(ρ)οεῖ
ψίναθος· ἀγρία αἴξ
ψίνδεσθαι· κλαίειν
ψίνθος· τέρψις
ψινύθιον· φαῦλον
ψῖσαι· ψωμίσαι
ψίσις· ἀπώλεια
ψίττα· ταχέως, εὐθέως
ψιττάζων· ψίττα ἐπιφθεγγόμενος. ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα
ψιττάκ(ε)ια· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου
ψιττία· ψωμία. Ἀττικοί
ψιφά· ἐψιτὰ λεπτά
ψιφαῖον· ἱστίον. ὁτὲ δὲ ψίαθος. ἢ μικρὸν ὀρνιθάριον
ψιχία· ψωμία

SCR. 205. Clearch. Ath. VI p. 255 E. 6. Thuc. I 60. 7. Theophr. HPl. IX 20, 3. 10. Sophro fr. 83. 19. Theophr. HPl. IV 14, 6. 23. Aeschylus *Τροφοῖς*? 25. 26. Ev. Matth.

ADNOT. 200. *πτερόν*] Lob. rhem. p. 32. Plura vide in adn. ad gl. ψ 191. — *εἶδος ἄνθους*] ad *ψύλλιον* refero. Restant verba intermedia *μακρὸν. οἱ δὲ ψέλλιον*, quae Valesius et Pierso ad Moer. p. 421 corrigunt *ἄκρον. οἱ δὲ ψέλιον* coll. Ammon. [p. 149 Valck.]: *οἱ Δωριεῖς καλοῦσι ψέλιον τὸ ἄκρον*, ubi *ψιλὸν τὸ ἄκρον* scribendum. Mihi *μακρόν* ad *ψίδιον* (h. e. *σπίδιον*) referendum videtur, *ψέλιον* ad *ψάλιον*. Minus placet *ψιλόν· μικρόν* quo ducit Cyr. 63: *ψηλόν· ταπεινὸν μόνον μικρὸν γυμνὸν μηδὲν ἔχοντα*. 1. † Mus. 2. *ψιλοκορης* (*ψιλοκόρρης* Porso) *φαλακρός* Phot. 654, 20, Suidas, Cyr. 11; *ψιλόκουρος* Phrynich. p. 60 Thom. M. p. 318. 4. *πτερινός* cod., accentum correxi. *Ψιλός* ex adiectivo in — *ψιλος* videtur corruptum. *Ὁ ἱππεύς* quid sit nescio. Videri possit Aristot. de mundo c. 6 laudari, ubi haec leguntur: *ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς κτλ.* 7. *ψίλοθρον* cod., em. Mus. Illustravi vol. III p. 62 gl. 37. 38, ubi *μαδόν* in *μάδον* correxi. 8. *ψιμαρόν· εὐδιέων* cod., em. Suid. Phot. 655, 3 ubi *ψιμαρον* absque acc. Vide Toup. Em. II p. 398, qui *χίμαρον* corrigit, coll. *εὐδιαῖον*. 10. *αὐτοῖς αὐταῖς* Ahrens II p. 261. 99. Cf. *φίν*. — *ψίν* et *μίν* confundi parum probabile est. 11. *Ψινάδες· παρὰ Θεοφράστῳ αἱ ῥυάδες, αἱ ἄμπελοι. ἔνιοι τὰς δρυπέπεις ἐλαίας* Phot. 655, 4. Vide Et. Voss. ap. Gaisf. p. 2283 Cyr. 39 et Hes. *φθίνα*. Lob. rhem. p. 32. 122. 12. Phot. 655, 8 Hesych. *ψεινάζει* Et. Voss. l. c. *Ψινάω· τὸ φυρολογῶ* (*φυλλολογῶ*?) *καὶ ψινάζω· τὸ ἀπορῶ* (*ἀποῤῥέω*) EtGud. 574, 46. Fraas synops. p. fl. class. 34. 13. Synonyma sunt *ὑννάδες* et *συννάδες* (cod. *σαννάδες*). 14. Cf. *ψαινύθιον* (*ψινύθιον*)· — *οἰκτρόν. ψιζομένη· κλαίουσα. ἔψιδε· ἔκλαυσε*. Lobeck. rhem. p. 79. Fortasse etiam *ψίδειν· λυπεῖν* (*εἴσθαι*?) Theognost. 13, 11 Et. Gud. 574, 45 huc pertinet. 15. Non liquet. 16. Vide plura s. v. *ψαινύθιον*. 17. *ψίσαι* cod., acc. correxi. Cf. *ψιῆσαι*. 18. Supra *ψιθήν* (*ὑν* Schrewel)· *τὴν ἀπώλειαν*. Lob. rhem. p. 32. 19. *ψίττον* cod., em. Hemsterh. Poll. p. 1113 n. 8. Cf. *ψιττάζων* et *ψίττα· συντόνως* ap. Et. Voss. Gaisf. p. 2284 Nauck. Ar. Byz. p. 161. 20. Pausan. Attic. ap. Eustath. 1631, 5 Eustath. Opusc. p. 51, 80. 21. *ψιττακίαν* cod., em. EtM. Gaisf. p. 2284: *ψιττάκια· ὑποδήματος γυναικείου γένος*. Apud Phot. 655, 10 legitur *ψιττακίαν*, ap. Suid. *ψιττακία*. Idem esse calceamentorum genus, quod Poll. VII 94 *φιττακίδες* (aeol. pro *Ψιττ.*) nominat, fugit Thesaurum. — (ε) Meineke. 23. Vide Philol. XVIII p. 228. — *ἑψιτά* cod., *ἑψητά* Mus. 24. *ἱστίον*] adludit ad *ψίφαρος* pro *σίπαρος* sive *σίφαρος*. 25. *ψίχηνα* cod., em. Thes. c. 1920 A. Similiter erratum supra in *ψιά*, pro quo *ψηνά* legebatur ante Hemsterhusium.

* ψίχες· αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων. ψιχίδι(α)
ψόαν· ὀχεύτριαν
ψόα· τὸ μέρος τοῦ σώματος
ψόγεια· ψογερά, καὶ οὐκ ἄξια ἀκοῆς
230. ψογερά· ὡς λίαν μεμπτά
ψογερόν· αἰσχρόν, μεμπτόν, ἐπίψογον
ψόγξαι· ἀκοῦσαι
ψόγος· κατάγνωσις, μέμψις, ὄνειδος
ψοδίον· σκολιόν
35. ψοθάλλειν· ψοφεῖν
ψοθίον· αἰθαλῶδες
ψοθόν· μέλαν. [θόρυβος]
ψόθος· ψώρα, ἀκαθαρσία
* ψόθωρ· αὐχμηρόν
40. ψοθώα· ψώρα
ψοίθη[σι]ς· ἀλαζών
ψολοκομπίαι· ἀλαζόνες, κομπασταί
ψόλος· καπνός, αἰθάλη, φλόξ, ἀσβόλη
ψολῶσαι· ψιλῶσαι. ῥινῆσαι
45. ψόμμος· ἀκαθαρσία. καπνός
ψο(ύ)δια· ψευδῆ...... Λάκωνες δὲ τὸν στόμαχον
ψοφεῖ· κτυπεῖ, ῥήσσει
ψοφοδεῶς· ταραχώδως
ψοφοδεής· δειλός, κενοφόβος, ὃ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος

SCR. 27. II Regg. II 23? 28. Hippocr. 810 C et LXX passim. 31. Pind. Pyth. II 100. 38. Aristoph. fr. CCLXXXV p. 1224. 42. Ar. Eqq. 693. 49. Menandri fabula sic inscripta fuit.

ADNOT. 26. ψίχαι — ψιχίαι cod., correxi ψίχες — ψιχίδι(α). 28. Vide ψεῖαι, et utilissimam Photii 655, 17 admonitionem. 29. ψόγεια codex et Choerobosc. AO. II p. 279, 26; ψόγια male Musurus. — ἀκοαῖς cod., em. Mus. 32. Ignorabile dicit Lob. rhem. p. 51. Cf. 229, unde fortasse detortum. 34. Non liquet; σκολιόν poscere videtur ψάδιον, quod vide; sed ψόδιον ducit potius ad σπόδιον (*gilvum*). 35. Lob. Proll. p. 90. Scio quidem etiam Arcad. 54, 20 [49, 9] et Theognost. 54, 13 ψόθος per ψόφος interpretari ut noster mox ψοθόν explicat θόρυβος, sed cum probabilior videatur Lobeckii Path. El. 441, 9 coniectura, apud Arcadium (ubi Is. Vossius suaserat ψόθος· ζόφος) ψόθος inter et ὁ ψόφος excidisse verba: ἡ ἀκαθαρσία, ῥύθος, quam in ψόθος pro ψόφος apparere Creticae dialecti vestigia, de quibus s. v. ἐλαθρόν ὀθρυόεν disputavimus, vereor ne ψοθάλλειν· ψοφεῖν nihil aliud sit, quam ψαθάλλειν· ψηλαφᾶν, aeolice ut στροτός pro στρατός alia. 36. αἰθαλόδες cod., em. Mus. Rectus accentus videtur ψόθιον, quod vocabulum etiam Theognosto 53, 28 reddendum videtur pro ψοθοιός· ὁ ἀκάθαρτος, licet secus visum sit Bergkio Com. II 2 p. 1224 in Photio etiam 655, 14 ψοθοιοί restituenti. 37. θόρυβος ad seq. gl. retraho post ἀκαθαρσία, et suspicor ψόθος et ῥόθος confundi. Cf. 235 Lob. Path. El. p. 491. 39. ψόθωρον Mus. Vide ψωδαρέον. 40. Arcad. 100, 23 Theognost. 106, 27. 41. [σι] Vossius coll. Suid. Cf. Phot. 655, 20 Cyr. 39 fol. 468 Hesych. s. v. σχοίθης et s. v. σοίθης· ἀλαζών Theognost. 26, 22. In Zonar. c. 1875 Boissonad. AG. IV p. 411 ψοίθης· ὁ κενόδοξος. Ubique Ruhnken. ep. crit. p. 215 postulabat ψύθης. Post hanc glossam excidit ψοῖθος· σποδός: nam Theognostus in priore operis sui parte Hesychium compilat. 42. ψολοκαμπίαι cod. et Cyr. 39, nisi quod hic rectius nostro interpretatus est ψολοκαμπία· ἀλαζονεία fere ut Phot. 655, 24. Recte schol. Ar. Eqq. 696 ψολοκομπίαις explicat
o
αἰθαλοκομπίαις — καπνοῖς. 43. ψολὸς codex. ψωλος· καπνὸς αἰθάλη κονία φλόξ post ψώχοντες Cyr. 63. 44. ψιλῶσαι (sc. *mentulam*) requirit ψωλῶσαι nondum repertum. Ῥινῆσαι quo referam nescio. 46. ψοδία cod., ψοδίαν Mus. ψούδια· ψευδῆ. Κρῆτες Phot. 656, 1 Suidas, unde Is. Vossius restituit, ψούδεα malit Ahrens Dial. II p. 122. 187. 234. Cf. Lobeck. rhem. p. 261. De altera significatione non liquet; sed vereor Λάκωνες — στόμαχον ad gl. ψόμμος retrahenda esse, cum et ψουδεύς et ψυδεύς prorsus ignorabilia sint. 48. ψοφειδῶς cod., ψοφοειδῶς Mus., em. Meurs. Att. Lect. II 6.

250. *ψοφοδεῆ· τὸν ὅμοιον αὐτῷ*
ψόφος· ἦχος, κτύπος
ψυγεῖα· ἀγγεῖα, ἐν οἷς ὕδωρ ψύχεται. καὶ ὁ τόπος αὐτός
ψυδνὴ χέρσος· ἀραιά, ὀλίγη
ψυδρά· ψευδῆ
55. *ψυδρόν· ψευδές*
ψυθιζομένων· γογγυζόντων
ψύθιον· ὀλιγοχρόνιον
ψύθιος· ἀραιά, ὀλίγη, ψιθυρίς
ψυθιστάς· ψιθυριστάς
60. *ψυθός· ψίθυρος. ψεῦδος*
ψυθῶνες· διάβολοι
ψυῖαι· ἀλώπεκες, βασσαρίδες. καὶ αἱ κατὰ τὴν ὀσφῦν σάρκες
ψυκτά· ἡ μὴ πολλῷ ὕδατι πεφυρ(α)μένη μάζα
ψυκτήρ· ὃν ἡμεῖς ψυγέα[ν], καὶ εἶδος ποτηρίου
65. *ψυκτήρια[ι]· οἱ ἀλσώδεις καὶ σύ[ν]σκιοι τόποι*
ψυκτήριον· ποτήριον ὃ ἡμεῖς ψυκτῆρά φαμεν
ψύλλα· ψύλλαι θηλυκῶς. ἄλλοι δὲ Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ζωϋφίου μικροῦ ἀῤῥενικῶς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος
ψύλλακας· τὰς ψύλλας
ψύλλιον· πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον
70. *Ψυλλικοί· εἶδος κυνῶν ὀνομασθὲν οὕτως*
Ψυλλικὸς γόης· ὁ τῶν Ψύλλων. οἱ δὲ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης
ψύλλος· τὸ παχὺ τὸ συνέχον τὸ τοῦ κάπρου αἰδοῖον
ψύξας· ἀμβλύνας τὴν ψυχήν, φυσήσας, ἄνεμον ποιήσας, πνεύσας
ψύξασθαι· ῥυήσασθαι. ξηρᾶναι

SCR. 50. *ψοφοδεᾶ* Plat. Phaedr. 257 D. (hinc coni. *ψοφοδεᾶ· τὸν ὅμοιον. Ἀττικῶς*). 51. e. c. Antiph. com. fr. I 11 vol. III p. 30. 54. *ψυδρός* Theognid. 122 e cod. Mutin. restitutum; cf. Clem. Al. Strom. VI p. 747. 60. Callim. fr. CLXXXIV Aesch. Ag. 478. (1089). 62. Euphron. com. IV p. 491? 64. Comici V p. 1172. 67. ADN. Herod. IV 173. 69. Medici e. c. Diosc. IV 70. 71. Tragicus poeta? 73. Y 440.

ADNOT. 52. In *ψαγεῖον* corruptum supra vidimus. *ψυχεῖον* vocat Ath. IV p. 123 D unde habet Eustath. p. 866. — *ψύγεται* codex. 53. Exspectaveris *ψεδνὴ χέρσος*. Male Theognost. 26, 19 *ψυάνη· ἀρεὴ ὀλίγη. ψύδα· δυσῳδία.* 54. Schol. Lycophr. 235. 1219 Eustath. p. 671, 63. 1385, 12 Ruhnk. ep. crit. p. 215. 57. Supra *φθύδιον*, ubi vide plura. 58. *ψίθυος* cod., *ψύθυος* Mus., em. Schrewel. 59. *ψιθυστάς* cod., *ψυθυστάς* Mus., em. HSt. 60. *ψεῦδος* poscit accentum in penultima *ψύθος* (*ψῦθος· ψεῦδος* Theognost. 26, 20 male), quo de cf. EM. 819, 13 Heraclid. Eustath. p. 452, 20 Ahrens Dial. II p. 85. Hes. *ἔψυθεν.* — Supra *σοίθης· ψίθυρος.* Theognost. 26, 20. *ψύθιος· ψίθυρος· ψύθυρος* (sic). 61. Malim *ψύθωνες*. Cf. *ψίδωνες*. 62. Lob. Path. El. p. 84. — *Σάρκες μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας* (hoc Atticum) *καλοῦσιν* Clearch. Ath. IX p. 399 B. *Ψόας ἢ ψοίας ἢ ὅπῃ χρὴ καλεῖν παρ' οὐδενὶ Ἀττικῶν εὗρον. οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασταὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσι* Phot. 656, 1. De aliis huius vocabuli formis *ψόα ψοιά ψίη ψύα ψία ψεῖα φοῦαι φῦαι* vide adnot. ad gl. *φ* 820. *Βασσαρίδες καὶ* suspecta sunt verba, non quod cum *ἀλώπεκες* non aptissime iungi possint, sed quod Cyrilli mei *βάσις* potius interpretantur *ψόα*. Vide adnot. ad v. *βάσις*. 63 (*α*) Thes. c. 1933 D, qui *ψύκτα* accinit. Cf. *ψάκταν*. 64. [*ν*] Mus. 65. [*ι*] — [*ν*] Sopingus et Mus. Animadverto tamen in loco mendoso Euphron. com. IV p. 489, 1 *τὸν ψυκτηρίαν* scribi. 67. Dilucidius Phot. 656, 4: *ψύλλα καὶ ψύλλαι· θηλυκῶς. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης, καὶ τὸ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα. ὅτι δὲ τὸ ζῷον τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπεν καὶ ἕτεροι.* Quod de Doriensibus dicit sub *ἕτεροι* comprehensis firmat schol. Ar. Plut. 538 (cf. Nubb. 150) Ahrens Dor. II p. 387. Similiter Moer. Att. p. 418 et Phrynich. p. 322 Lob. In Cyr. 39 *ψύλλαι· αἱ ψύλαι* fortasse *ψύλλοι· αἱ ψύλλαι* corrigendum. Praecedit glossa in Thes. omissa: *ψύκτωρ· ἔνθα τὰς ὀπώρας ψυχρίζουσιν.* Cyr. 63: *Ψύλλα. θηλυκὸν γάρ ἐστι.* EtGud. 574, 62. 69. *Ψυλλίον* cod., scripsi *ψύλλιον*, quamquam ordine requiritur *ψύλλειον* ex EtGud. 575, 7 petendum (*ψυλεῖον* Cyr. 39) metri caussa positum ab Orph. Arg. 959. 70. Poll. IV 37 V 40. 71. *γύης — ψυλλῶν* cod., em. Salmas. 72. Simile est *βίλλος*. 74. *ῥυήσασθαι* et mox *ῥυήσασαι* non intellego. Coni. *πρῆσαι — πρήσασαι*.

275. ψύξασαι· πνεύσασαι. ῥυήσασαι
ψύξουσι· ξηρανοῦσιν
ψύξις· πνόη
Ψυρίη(ς)· νῆσος μικρά
Ψύριος· ἀκάθαρτος, ἀπὸ Ψύρ(ων) τῆς νήσου
80. Ψυρίς· γῆ λυπρά, χέρσος
ψύττα· ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδρ(α)μεῖν λέγεται
ψύτταρον· σκαφίον
ψύτταν· πρόχυμα
ψύττει· πτύει
85. ψυττόν· πτύελον
ψυχαγωγεῖ· παραμυθεῖται τὴν ψυχήν
ψυχαγωγός· ὁ ἀνδραποδιστής, καὶ ὁ ἀπατεών. ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου
ψυχάζει· ἀναψύχει
ψυχάς· πνεύματα
90. ψύχειν· ἀνέμῳ ξηραίνειν. καὶ πνεῖν
ψυχέμπορος· ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν
ψύχεος ἱμείρων· καταψύξεως ἐπιθυμῶν
ψυχή· πνεῦμα. καὶ ζωΰφιον πτηνόν
ψυχόλεθρος· ἀπώλεια ψυχῶν
95. ψυχοῤ(ῥ)αγεῖ· ἀποθνήσκει
ψυχορόφους· τὰς τὴν ψυχὴν ἐκπινούσας
ψυχουλκός· πόα τις
ψυχουλκούμενοι· τὰς ψυχὰς ἑλκόμενοι
ψυχρά· τὴν ἣν ἡμεῖς λεπτὴν λέγομεν
300. ψυχροκομψώματα· ψυχροφαντάσματα
* ψυχρὸν κακόν· ψύξεως αἴτιον
ψυχρολογία· ψευδολογία
ψυχρολόγος· μηδὲν χρήσιμον λέγων
ψυχρὸν δ' ἑλε χαλκὸν ὀδοῦσι· τὸν καταψύχοντα τὰ σώματα (διὰ) τῆς ἀναιρέσεως
5. ψυχρός· ἀσθενής
ψωδαρέον· αὐχμηρόν

SCR. 75. ψύξασα] Υ 440, quod τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα explicet Apollonius. 78. Γ 171. 81. Eur. Cycl. 49. 86. Ar. Avv. 155. 87. cf. Eur. Alc. 1128. 92. Κ 155. 93. Aristol. HA. V 19. 95. Eur. Alc. 148. 98. III Macc. V 25. 300. Comicus. 4. Ε 75.

ADNOT. 76. 73. Eadem Cyrill. 63. 77. Cf. μετάψυξις· μεταπνοή. 78. Ψυρίη.., νῆσος cod., Ψυρίη· νῆσος Mus. qui literam erasit. Correxi. 79. ψύρ..τῆς cod., Ψύρης Mus. qui exitum delevit. 80. Theognost. 26, 20. 81. Phot. p. 656, 13 Et. Voss. Hesych. φίττα ψίττα. Cyr. 11 schol. ad Anth. Pal. XI 351. Post Euripidem usi sunt Atticistae Lucian. Lexiph. c. 3 epist. Sat. 35 Alciphr. III 24. 72. — (α) Mus. qui literam expunxit. 82. Aldina ψύτραρον. Vide σκαφίον· πτύον cuius diminutivum est πτυάριον. 83. ψύττα Mus. Intellege vinum protropum. 84. 85. Spuit, sputum. Lobeck. rhem. 32. 101. 277. Cf. σίαί. 87. Damnat Phrynich. app. soph. p. 73, 10. Vid. Clement. Alex. Strom. p. 340. 92. καταψῦ καὶ cod., καταψύξευς Mus. 94. ὁ ἀπόλλων (sic) τὰς ψυχὰς Cyr. 39. Vide Choerob. in Psalm. p. 121, 26 Herodian. Epim. p. 203. Suid. 95. (ῥ) Mus. 96. Malim etiam hic ῥῥ. ‚Fortasse ex poeta, qui simplici ρ propter metrum usus erat.' 97. ψυχοῦλκος cod. 99. τὴν cod., om. Mus., supra ψηχράν· τὴν λεπτήν. Videtur γῆν latere. 300. ψυχροκομψεύματα GDindorf. Thes. 1960 A., hoc vel ψυχροκομψοφάσματα Meinekius Philol. XII p. 630. 1. ψυχρόν· κακόν, ψ. vel ψυχρὸν χαλκὸν Pearso ex Ε 75. 2. ἀκαιρολογία Cyr. 63 Phot. Suid. Et. Voss. Ψυδρολογία· ψευδολογία? 3. Schol. Eur. Hec. 356. Et. Voss. 4. δελέχαλκον ὁ δυσιτὸν cod., em. Mus. — διὰ Apoll. lex. 169, 28. 6. ψωραλέον Ruhnken. q. v. Supra ψόθωρ· αὐχμηρόν.

ψώθιον· τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου
ψώθια· τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα, καὶ τὰ ὑποκάτω
ψωΐζος· ἄφοδος ὑγρά, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἣν καλοῦσι μίνθα(ν)· οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μόλυσμα
310. ψώια· σαπρὰ δυσωδία
* ψώδη· γλῶττα
ψωκτόν· τράπεζαν
ψωλήκυσθος· οὐδενὸς ἄξιος
ψωλόν· τὸν ἀπεσκολυμμένον
15. ψώμηκες· οἱ τοῦ σίτου τὰς ῥίζας ἀπεσθίοντες. καὶ ὁ ἔγκατρος ὁ σῖτός φησι ἐξεψώμισεν, ἀπὸ τοῦ ζώου σχηματίσας
* ψωμιεῖ· θρέψει
ψῶμιγξ· σφήκωμα
ψωμοί· μέρη
ψωραλέον· τὸν ψωριῶντα
20. ψωροπέταλοι· ἰχθύες εὐτελεῖς
ψῶρος· παιδεραστής
ψῶσαι· θάλψαι
ψώσματα· παρὰ Ἀριστωνύμῳ πέπαικται ἡ λέξις τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ
ψώχειν· ἀνακινεῖν. ἀνατρίβειν
25. * ψώχοντες· λεπτύνοντες. πλύνοντες. ἀναξαίνοντες
* ψώχω· λεπτύνω. πλύνω. ξαίνω
ψωχὸς γῆ· ψαμμώδης

SCR. 8. Cf. Pherecr. fr. IV p. 288. 9. Eupol. fr. XXI p. 506. 10. Apollonius Rhodius in libro de Cauni originibus? Meinek. (Anal. Alexx. p. 403. 14. Diphil. com. IV p. 393 fr. 2 alii. 16. Numer. XI 4. 18. ι 374. 19. Xen. Cyr. I 4, 11? 23. Ariston. com. fr. II vol. II p. 700. 25. Luc. VI 1.

ADNOT. 7. 8. Sic. Phot. 657, 6 et Suidas pendentes a Pausania Att. ap. Eustath. p. 1817. (1635). Meminerunt etiam Apollodorus et Theodorus Ath. XIV p. 646 C [Poll. VII 23 IX 83]. Cf. Meinek. Com. II 1 p. 288. Ψωθίαν· τὴν ὑποκάτω τοῦ ἄρτου Zonar. c. 1879 codd. AD ψωθιά ἡ. 9. μίνθαν libri editi; ἡ νόθος cod., ἡ νόσος Martin Cadm. non male, ἡ ὄνθος Is. Voss. Hemsterh. ad Arist. Plut. 313 p. 98 Lobeck. Path. El. p. 114. Sed voc. ψωΐζος unicus testis est Hesychius, ψῶζα EtM. 819, 42 Phot. 657, 2 Suid. Zonar. 1878 cui est ψώζα (corr. ψῶζα) ἡ δυσωδία καὶ νόσος τις. 10. Ψωῖα cod, ψωία Mus., ψῶα Zonar. c. 1878 (l. ψώα) EM. 819, 42 ψῴα Lobeck. Path. El. p. 441. In Cyr. Mosq. 39 fol. 468 ψῶκα· ἡ δυσωδία scriptum est, quod ambiguum, sitne ψῴα an ψοθώα (Arcad. 100, 23 Theognost. 106, 27) an ψοθόκη Arcad. 107, 6 Lob. Proll. 330). — κάπρα Sopingus, forte σαπρία, δυσωδία. Ceterum haud scio an glossarum 9. 10 ordo et scriptura fuerit haec: ψῴα· ἄφοδος... μόλυσμα. ψῶζα· σαπρία δυσωδία Vid. SCR. 11. 12. Non liquet. 13. κομψολήκυθος Palmerius, ψωλὴ κύσθος Salmasius *hominem* intellegens *utrique veneri deditum, nequam.* 14. ψῶλον cod., ψωλὸν Mus. 15. ἔγκατρος Mus. Latere scriptoris cuiusdam nomen putat Schowius p 796. 16. τρέφει cod., em. Suidae Etym. ap. Villois. Anecd. p. 250, Cyr. 11. 39. 63, qui ψωμιεῖσσε· θρεψεισε pro ψωμιεῖ σε· θρέψει σε porrigit. Idem mox ψωμός. ἄρτος σημαίνει. καὶ τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου. Haud scio igitur an nostro quoque ψωμοί· μέλη (Odyss. ι 374: ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι) reddendum sit. 17. Cf. θῶμιγξ. *Linteolum quod carnes a culicibus tutatur iniectum* HSt. 19. ψωραλέα· ὑψωριῶσα (l. ἡ ψ.) Cyr. 39 Zonar. 1879. ψωραλέοντα cod., em. Dindorf. Thes. VIII c. 1973 C, nisi malis ψωραλέα· τὰ propter Xen. Cyr. I 4, 11 ζῶα μικρὰ καὶ ψωραλέα. Cf. ἑώρα· νόσος, ubi Ruhnken. corr. ψώρα. 21. Vox ad *pruritum* adludit. 22. ψῆσαι Lobeck. rhem. p. 27. Imo Cyprium est ψῶσαι pro φῶσαι, φῶξαι, q. v., ut ψαιδρόν pro φαιδρόν teste EtGud. p. 572 Cypriorum est peculiare. 24. Supra σώχειν· τρίβειν. 27. Phot. 657, 18, ubi ψωχος cod., ψῶχος Porso.

Ω.

* Ὦ· θαυμαστικῶς, λίαν. οἷον· ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ
ὢ· ἐπίῤῥημα σχετλιασμοῦ
* ὦ· ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως. οἷον· ὦ ἄνθρωπε
ὦα· τοῦ προβάτου ἡ μηλωτή. Ὦαι δὲ τῶν ἱματίων, καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματας, καὶ τὸ περιστόμιον τοῦ ἱματίου
ὦας· τὰς κώμας καὶ τὰς διφθέρας οὕτω φασί
ὤασιν· ὠσίν
ὤατα· ὠτία, ὦτα
ὠατωθησῶ· ἀκούσομαι
ᾧ ἄχεϊ σχομένη· τῷ ἑαυτῆς ἄχει κατάσχετος γινομένη
ὦβαί· τόποι μεγαλομερεῖς
ὠβάλλετο· διωθεῖτο
ὠβάτας· τοὺς φυλέτας
ὤβεα· τὰ ὠά. Ἀργεῖοι. [ἢ τὰ ἀργὰ ὦτα]
ὠβεοκόπτας· τοὺς ὄφεις ἀπὸ τούτου [Ὠβήλ]
....· ὠόν. καὶ τοῦ περσικοῦ τὸ ἐντός
[Ὠβώμ· πόλις Μωαβιτῶν]
ὤβρατο· (εἵ)μαρτο
ὤγανον· κνημὶς ἁμάξης
Ὠγενίδαι· Ὠκεανίδαι. Ὠγὴν γὰρ Ὠκεανός
ὠγένιον· παλαιόν. καὶ ὄρος τι
(Ὠ)γήν· Ὠκεανός
ὠγή· κώμη. καὶ φάλαγγος τὸ ἔσχατον. καὶ τὸ ἄκρον

SCR. 1. Rom. XI 33. 3. Rom. II 13. 4. Comici. V p. 1178. 7. Alcman. fr. 32. 9. λ 278. 13. Epicharm. fr. 103 p. 454. 16. Numer. XXI 10. 20. ADN.

ADNOT. 4. *μηλωτή*] Arcad. p. 100, 23 et supra s. v. *ὄα*. — *τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου* addit Cyr. 63; *τὸ ἀκρότομον τοῦ ἱματίου καὶ τὸ περιτραχίλιον* Cyr. 39. 5. *κόμας* cod., em. Albertina. Intellege *obas* et cf. vol. III p. 231 gl. ο 1538. 6. 7. Ahrens Dial. II p. 247. 8. *ὠάτω· θήσω* cod., *ὠάσω· θήσω* Mus., *ὠατωθήσω* Phot. p. 658, 1, *ὠατοθήσω· ἀκούσομαι. Δωριεῖς* Suid., *ὠά· τὸ θήσομαι* Cyr. 63 cum libris Suidae deterioribus. *ὠατοθησόμενον· ἀκουσόμενον* lexicon Cyr. Armach. ap. Pearson. p. 705. *Ὠατωθήσομαι* probat Lob. rhem. p. 314, (*ἐς*) *ὤατα θήσομαι* Valcken. ad Callim. p. 247 probante Thes. c. 1983 B, *ὠατοθετήσω* Meineke Philol. XII p. 631, *ὠατωθήσω* vel potius *ὠατωθησῶ* Ahrens Dial. p. 246. 289 qui futurum primum passivi Doricum esse docet a verbo quodam *οὐατόω* s. *ὠατόω* comparandum cum *δειχθησῶ ἐπιμεληθησῶ συναχθησῶ* similibus. 9. *ὠαχεισχομένη* cod., em. Mus. 10. Scripsi *ὦβαί* pro *ὦβοι*, requirente serie. Vide *ὦFal*. 11. *ὠβάλλετο· διοθεῖτο* Cyr. 63, *ὠκάλλεται· διοθεῖται* Cyr. Armach. ap. Pears. p. 705, quod ad *ὀκέλλειν* adludit. Pro *ὠββάλλετο* h. e. *ἀνεβάλλετο* accipit Lob. Path. El. p. 84. Idem ego suspicatus eram, nisi quod *ὠβάλλετο* detortum mihi videbatur ex *ὀβάλλετο· ἀνωθεῖτο*. 12. *ὠβάτους* cod., em. Guyet. Voss. Heins. Cf. *οἰατᾶν* et *ὠβαί*. 14. Boeckh. C. I. I p. 5 Ahrens II p. 49. 50, qui *ὤεα* apud Epicharm. fr. 103 et ovum comparat. Dittographumena delevi. 14. 15. Separavi et *Ὠβήλ*, quod natum puto ex *Ὠβήδ* (*τοῦ Ὠβήδ* Luc. III 32), induxi. Ineptiunt editores et Thes. VIII c. 1984 B. 15. Supple *ὤεον*. *Quod in Persico malo est* intellegit Sopingus. 16. *Supra in Ἐβώβ scribitur Ὠβώβ, quod enatum videtur ex Ὠβώθ* (*Hebr.* אבת) *quae statio populi Israëlitici in deserto. Vid. Numer. XXI* 10. 33. 43. *Stephano Byz. Ὄβοδα audit et q. s.* Biel. Similiter Pearso. 17. (*εἵ*) Mus., qui in *.μαρτο* primam literam expunxit. Lobeck. Path. El. p. 81 *ὤμβρατο* malit pro *ὤμαρτο* ab *ὤμαρμαι*. Cf. *ἔμβραται*. 18. *ἀμάρης* cod., *ἁμάρη* Mus., em. Bekk. AG. 318, 5. Cf. *περιώγανα* et Lob. Proll. p. 183. 21. *.γῆν* cod., *ὠγήν* Mus. De accentu Arcad. p. 9, 12. Sed fortasse Hesychii antecessor incidit in lectionem *Ὠγῆνος*, quemadmodum ap. Pherecydem Syrium ap. Clement. Alex. Strom. VI p. 741 bis scriptum est pro *Ὤγενος* vel *Ὠγήν*. 22. *κώμη* videtur ad *ὠFá* spectare. De reliquis vide *ὦτα*.

ὤγκωσαν· ἐμετεώρισαν
* ὠΐγνυντο· ἀνεῴγνυντο
25. ὠγύγ[υ]ια· ἀρχαῖα τείχη
Ὠγυγίη· ὄνομα τῆς νήσου Καλυψοῦς[α]
ὠγυγίου· παλαιοῦ, ἀρχαίου, μεγάλου πολύ
ὠγύλλοντο· συνεκάμπτοντο
* ὠγμός· φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβο[ηθ]ῆσαι, ἢ μετὰ χειροτονίας
30. * ὤγ· διάφραξις
ᾠδαῖς· ὑμνῳδίαις, ᾄσμασιν
ὠ[δ]δάκταζον· ἔδακνον, ἀπέτρωγον
ὠδ[δ]άγμην· ἐκνησάμην
ὠδ[δ]άξατο· ὤδαξεν
35. ὤδ[δ]ησεν· ἀπέδοτο
ὧδε· οὕτως, ἐνταῦθα, εἰς τοῦτον τὸν τρόπον
ὧδ' ἂν ἔεις· οὕτως γὰρ ἂν ἐσσί
ὧδ' ἄν· οὕτως γὰρ ἄν
ᾠδεῖον· τόπος, ἐν ᾧ πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἠγωνίζοντο
40. [ᾠδεῖσα· ἐφροντισάμην]
ὧδέ κεν· οὕτως ἄν
ὦ δέμα(ς)· ὦ αὐτή
ὧδέ πη· ὧδέ πως
ὧδέ πως· θείῳ νεύματι, ἢ οὕτω, τοῦτον τὸν τρόπον
45. ὧδέ πως γάρ· οὕτω γάρ
ᾠδή· ᾆσμα, ὑμνῳδία
ᾠδηκώς· οἰδήσας, πεφυσημένος
[ὠδιοῦν· φορτίον]
* ὠδίς· ὠδῖνες, τοκετοί
50. ὤδησαν· ἀπέδοντο
[ὠδήσας· πριάμενος]
ὠδί· οὕτω πως

SCR. 24. *B* 809 Θ 59. 25. *Ogygia moenia* Accius in Diomede appellans significat Thebas. Festus p. 178 ed. Muell. 26. *α* 50. 30. Gl. sacr. Numer. XXI 23. 31. Eur. Med. 197 Phoen. 814. 32. Cf. Apoll. Rhod. IV 1608. 39. Cratinus. 42. ADN. 44. e. c. Plat. Civit. III p. 393 D. Cf. Soph. Ai. 489. 52. Ar. Eqq. 21 al.

ADNOT. 23. ἐμετεώρησαν cod., em. Albertina. 24. ὤ'γνυντο Phot. 658, 4 ὤγνυντο Cyr. 163, quod licet ordo poscat, vitiosum est. Cf. SCR. 25. [υ] Mus. 26. Καλύψουσα cod., em. Mus. 27. πολλοῦ Heinsius. 28. ὠχύλλοντο Hemsterhusius, ab ἀγή pro καμπή derivabat Lobeck. Proll. p. 123, ἠγύλλοντο pro ἠγκύλλοντο Cobet Mnemos. 1859 p. 44 post Pearsonem. 29. [ηθ] Pearso et GDindorf. Thes. VIII c. 1986, qui ἐκβοῆσαι ὤ, ἤ corrigit, coll. parepigraphe in cod. Med. Aesch. Eum. 124. 30. Vide Basil. T. II p. 87 Gl. MSS. in Psalm. et Suid. Cram. AOxx. II p. 469 32. [δ] Mus., ὠδάκτατον error Aldinae. Cf. ὀδακτάσαι et Cobet Nov. Lectt. 178. 33. [δ] Pierso ad Moer. p. 40, qui ὠνησάμην recte mutavit in ἐκνησάμην. Probat hoc Thes. VIII c. 1988 A, qui vol. V p. 1727 A suaserat κέκνησμαι. 34. ὠδδάξατο· ἐδίδαξεν cod., em. Pierso l. c. In Theognide 35 p. 384 Bgk. ἔσθλ' ἀπομάξεαι Aristoteles legisse videtur, ἐσθλὰ διδάξεαι legit Xenopho. 35. ὤδδωσεν cod., correxi. Cf. gl. 50 et supra ὀδῆσαι· ἀποδόσθαι. 36. Apoll. lex. 170, 21. 37. ἔοις — ἂν εἴης Mus. 38. ὠιδ' Mus. 40. ᾤδησα Mus., ᾤδησα· ἐφροντισάμην EtM. 821, 61. ὤδησα· ἐφορτισάμην Bekk. AG. 318, 6 et Ruhnken. Sperno igitur ὤθησα ab ὀθέω· φροντίζειν; quamquam Macedones ὀδεῖν pro ὀθεῖν pronunciabant, ut δαρρεῖν pro θαρρεῖν. 42. Imo ὦ δέμας e loco simili Sophocleo in Electr. 1161 vel ὦ μέλε· ὦ αὕτη (Ar. Lys. 56). 43. ποι cod., πῇ Cyr. 63. Correxi. 48. ὠδίον Mus. Puto ὀδίου· φορτίου. 49. ὠδίς quod ὠδής scriptum etiam in schol. Aesch. Suppl., omisit Musurus. 50. ὠδήσας cod., correxi. Articulus a Mus. omissus e codice accessit. 51. ὠιδήσας Mus., περιάμενος Aldinae mendum. Lege ὀδήσας. 52. Om. Mus.

ᾠδικός· μουσικός
[ὠδίνει· πάσχει. λυπεῖται]
ὠδίνει· πάσχει. λυπεῖται. τίκτει, ἢ ἐγκυμονεῖ
ὠδίνησεν· ἐγέννησεν
ὠδῖνες· πόνοι, ἀλγηδόνες
ὠδίνων· κυημάτων, τοκετῶν
ὠδός· ῥοδός
ὠδίς· ὠδῖνες. τοκετοί. ἢ τίκτουσα
ὠδόν· οὐδόν
ὠδόσα· ἐκ τοῦ ὧδε μέρους
ᾤδουν· ὠργιζόμην [ἐν] ἐ(μ)αυτῷ, ἠγανάκτουν [ἢ ἐμαυτῷ]
ὠδύραντο· ἐθρήνησαν
ὠδύσατο· ἐχολώθη, ὠργίσθη. ἐμέμψατο. ἠχθέσθη, ἐμίσησεν. ἐθυμώθη
ὠδυσίη· ὤδυσις, ὀργή. μέμψις
ὤδυσται· ἠχθέσθη
* ὠδ' ἄφαρ· οὕτω ταχέως
ὤδωδε· σέσηπεν. ὦζεσεν
ὦ ἔτα· πολῖτα
ᾤετο· ὑπελάμβανεν, ἐνόμιζεν
ᾤετο δεῖν· ἐνόμιζε πρέπειν
ὤζειν· βοᾶν
ὦζεν· ἐβόησεν
ὤζοντες· βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ. καὶ θαυμάζοντες
ὦ, ἦ δ' ὅς· ὦ φίλε
ᾠήθη· ἐνόμισεν, ὑπέλαβεν
ὠηρίχθαι· ὠρινοί. ὑπήνεμοι. ὥριμοι
ὠθεῖ· ἀνατρέπει
ὠθισμός· ὠσμός, ἀνατροπή

SCR. 53. Respici Aristot. HA. IX 11: οὗτος ὁ ὄρνις ᾠδικός patet e Cyrillo 39: ᾠδικὸς ὄρνις· μουσικός. 55. λυπεῖται] Ioann. Chrys. III p. 854 Par. 56. ‚Cantic. VIII 5 et Ps. VII 15' Biel. Posteriorem locum respici docet Cram. AO. II p. 469. 57. Λ 271 Exod. XV 4. 58. Eur. Phoen. 30 ι 415. 63. Menand. fr. CCCXXI p. 304, ubi Meinek. ἐμαυτῷ vel ἐπ' ἐμαυτῷ suadet. 65. Σ 292. 68. Κ 537. 73. cf. Ar. Vesp. 1527. 79. p. 295. 80. Herod. VII 225 Xenoph. An. V 2, 17 Anaxandr. com. fr. I 7 vol. III p. 175.

ADNOT. 54. Recte deleverat Mus. 56. ὠδίνω· τὸ γενῶ (sic) Cyr. 39. 59. Om. Mus. Conici multa possunt: nam ὠδός Dorica forma est pro ὀδός; ᾠδοὺς χορούς verba sunt Platonis Legg. VIII 800 E; rosas ex Odonum terra allatas novit Nicandri fr. 74, 11 ed. OSchn. Mihi maxime placet ᾠδός· (κιθα)ρῳδός quod ponit Cyrill. 63 EtGud. Sed mirum foret, nisi poculi meminisset quod pro scolio datum et ᾠδός nominatum esse indicat Trypho Ath. XI p. 503 D; itaque ποτήριόν τι post ῥοδός vel tale quid excidisse conicio. 60. Om. Mus.: ἢ τίκτουσα ad elapsum ὠδίνουσα (Λ 269) refero. 61. ὠδῶν· οὐδῶν cod., correxi requirente ordine. Forma Dorica est; infra ὦιδας· οὐδός. 62. ὠδόσα codex. Thesaurus sprevit et ne scripsit quidem. At vocabulum est Laconicum et id rectissime formatum, comparandum cum ἔντεσα ἔξεσα συνόσα σεκάσα βεκάσα id genus aliis. Vid. gl. σ 360 et 2683 vol. III p. 107. [In transcursu moneo ibid. n. 2709 συνταργαν(θέντ)ες· συντεταραγμένοι scribendum esse]. 63. ἑαυτῷ cod., em. Meinek. Com. IV p. 304 resectis verbis ἢ ἐμαυτῷ. 65. Cyr. 39. 66. ὤδυσις cum ἤλυσις comparavit Lobeck. ad Phrynich. p. 701. Cf. GCurtius Etym. Graec. p. 209. 69. ὠδωδότα· σεσηπότα Cyr. 63. Sed verum est ὄδωδε, nisi ὠδώδει· σεσήπει mavis; quod ipsum Cyr. 39 praebet et δυσωδίας εἶχεν explicat. 70. ὠέτα cod., em. HSt. Vide Boeckh. C. I. p. 31 et supra ἄεται· πόλις quod similiter correximus. Neque improbabile videtur ἆτα· ὦτα Ταραντῖνοι non pro ὦατα dictum esse aut dici debuisse, sed valere ἆ τα· ὦ τα h. e. ὦ τᾶν. 73 — 75. Ael. Dionysius ap. Phot. 659, 10 schol. Ar. Vespp. 1527 Aesch. Eum. 121 Eustath. 1279, 33 Cyr. 39. 76. ὦ ἦδος· ὦ φίλος cod., em. Phot. s. v. ἦδος. 78. ὤϊσχα· ὠρινὰ ὑπήνεμα, ὠΐσχετο· ἐπεσχέθη infra; quae sic correximus: ὤια· τὰ [ῥινῷ] ὑπηνέμια. (ῥιν)ῷ σχέτο· ἐπεσχέθη. Ordo requirit gl. Euripideam ex Cycl. 51 ὠή ῥίψω; sed ὑπήνεμοι et ὑπήνεμα ad ᾠὰ ὑπηνέμια hic quoque nos ducere videntur. 80. Moeris p. 414.

ὠθήσας· ἀνατρέψας, ὤσας
ὠθύλλετο· διενοεῖτο
ᾧ· ἀντὶ τοῦ διό. ἢ ᾧ τινι
ὦιαι· ἄκραι, ἔσχατα. μηλωταί. λέγναι
85. ὠΐγνυντο· ἠνοίγοντο, ἀνεώγνυντο
ὠιδάν· ᾠδήν
ὠΐδας· τὰς μῆμ... οἰκίδας
ὠιδηκώς· οἰδήσας, φυσήσας
* ὠίδας· οὐδός
90. ᾤζει· ἐπικάθηται
[ὠϊζύος· ταλαιπωρίας]
ὠϊζυρά· μοχθηρά
[ὠΐη· πορεύεται]
ὠικέτευεν· ᾤκει
95. ὠ(ι)κοδόμουν· ....
.......· οἰνοχόουν
[ὠΐσατο· ᾠήθη]
[ὤϊσχα· ὠρινά, ὑπήνεμα]
[ὠΐσχετο· ἐπεσχέθη]
100. ὠΐσθη· ὑπέλαβεν, ᾠήθη
* ὦ ῥα· ᾧ ἄρα, ᾧ δή ποτε
[ὤϊστο· προσεδέχετο]
[ὠΐσσατο· ᾠήθη, ἔδοξεν]
ὦκα· εὐθέως, ταχέως, ὠκέως, ὀξέως
5. ὠκαλέον· ταχύ, ὀξύ
ὠκαχήμεναι· λυπησόμεναι
Ὠκεανίνης· κοῦ.. τῆς (Σ)τυγός
Ὠκεανοῖο πύρον· τὸν ἀέρα, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσιν
Ὠκεανός· ἀήρ. θάλασσα, καὶ ποταμὸς ὑπερμεγέθης. φασὶ δὲ καὶ ὁμώνυμον αὐτοῦ ἐν Κρήτῃ

SCR. 85. Π 809. 86. c. c. Eur. Tro. 514. 97. α 323. 99. Η 428. 100. δ 453. 2. κ 218. 3. α 323. 4. Λ 447.

ADNOT. 81. „*Aor. ὤθησα legitur ap. Dion. Cass. fr. Vat. p. 207 et paraphr. Hom. Il. Λ 143. 320 Ν 138. 193.*“ Thes. 82. Lobeck. rhem. p. 90 Proll. p. 122. Forma paragogica est verbi ὄθω, quod *cogitandi* significationem assumit unde etiam ὀθέω et ὀθεύω, τὸ φροντίζω. 84. ὦῖαι cod., scripsi ὦιαι; cf. ὠγή. — λάγναι a Salmasio correctum in λέγναι. 85. Cf. gl. ϖ 25. 87. μῆμ... οἰκίδας cod. Mus. „In μῆμ... exitus evanuit; μνῆμον error Aldinae“ Schow. Latere videtur (δμ)ωίδας — οἰκέτιδας vel σηκίδας. 88. Cf. gl. 47. 89. Imo ὠδός Dorice pro ὀδός, οὐδός. 90. ὤΐζει cod., quod ὤιζει potius scribendum. Supra ἐπῴζειν· ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς i. q. ἐπωάζειν. Vid. Thom. M. p. 362 Hemsterh. 91. Pro οἰζύος. ὠιζύν· μοχθηρίαν Cyr. 63. 92. Imo οἰζυρά vel ᾠζυρέ· μοχθηρέ pro ὦ οἰζυρέ. 93. L. ἰείη (Τ 209 — Ω 139 ξ 496 ?) vel εἴη pro ἴοι· πορεύοιτο. 95. ὠκοδόμουν· οἰνοχόουν cod., ᾠνοχόουν Mus. Separavit Pearso ope lex. Armach. Idem Is. Voss. voluisse videtur ope Cyr. 63. 97. ὤϊσα· ὑπέλαβον Cyr. 63; imo ὀΐσατο· ᾠήθη. 98. Supra ὠηρίχθαι cum simili explicatione habuimus. Quid lateat, nisi prius emendata gl. sequente, intellegi nequit. Haec vero Homeri Il., Η 428 (ῥιν)ῷ ι σχέτο· ἐπεσχέθη (βύρσῃ) respicit, ut e gl. τ 747 vol. IV p. 152 apparet, nec dubium, quin ὠρινά vocabuli ῥινῷ sit vitiosa scriptura, qualis in Homericis glossis permulta deprehendimus. Restant igitur verba ὤϊσχα ὑπήνεμα h. e. ὤια· τὰ ὑπηνέμια. 99. Imo (ῥιν)ῷι σχέτο. Cf. 98. 100. Apoll. lex. 170, 26. 2. ΩΙCΓΟ quod ordine requiritur enatum ex ΩΙΕΤΟ. (ὤϊετο). 3. Imo ὀΐσσατο vel ὀΐσατο. 4. Apoll. lex. 170, 27. 5. Formatum ut ἠχαλέον, nec correctione in ὠκύαλον opus. 6. ἀκαχήμεναι· λυπούμεναι? 7. Sic codex, κούρης τῆς Στυγός Mus., qui Σ addidit et in κοῦ.. literam cum compendio delevit, Ὠκεανίνης κούρης· τῆς Στυγός HSt. coll. Hesiod. Theog. 389 Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. 9. Post ἀήρ in editionibus exstat θήρ, quod ignorant codex et Musurus. De re vide Meinek. Anall. Alex. p. 156.

ὠκέα· ταχέα
ὠκέας· ταχεῖς
ὠκέες στρουθοί· ταχεῖς, εὐπετεῖς, κοῦφοι
[ὠκείλαντες· ὁρμήσαντες, προσπελάσαντες, προσπεσόντες, ἐξοκείλαντες. καὶ] ὤκειλεν τὰ αὐτά
ᾤκεον· ᾤκουν
ὠκεῶν· ἁμαρτών. ἢ ταχέων
ὠκέως· ταχέως
ὠκίδες· ἐνώτια
* ὠκ(ε)ιάων· ταχυτάτων
ὠκίεσσα· φθαρεῖσα
ὤκιμον· βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν
ὠκίμβαζεν· ἐτάρασσεν. ἐθορυβεῖτο. ἐστραγγεύετο
ὤκιστον· τάχιστον
ὤκλαζεν· συνέκαμπτε τὰ γόνατα
ὤκλασαν· τὰ αὐτά. τὰ γόνατα ἔκαμψαν
ὠκλίνασαι· κλίνασαι
ὠκριόωντο· ὠξύνοντο, ἐτραχύνοντο
ὤκτειρεν· ἠλέησεν
ὠκύ· ὀξύ, ταχύ
ὠκύαλα πτερά· ὠκέα παραγώγως. ὡς ὠκύαλος ναῦς
ὠκύαλος· ὠκεῖα, ταχεῖα, ταχύπλους
ὠκυαγεῖς· ἐπωδοῦν, ὧν ἡ δύναμις ἐπιφανής
ὠκυβόαι· ταχυμάχαι
ὠκύθοον· πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη
ὠκύμοροι· ταχυθάνατοι, οἱ ἀώρῳ θνήσκοντες θανάτῳ
ὠκύνει· ταχύνει, ὀξύνει
ὠκυπέτα· ὀξέως πετομένω
ὠκύποροι· ταχυπόροι
ὠκυπόροισι· ταχέα ῥεύματα ἔχουσι καὶ πλέουσιν
ὠκύπορος· ταχέως πορευόμενος
ὠκυπόρων· ταχυπόρων
ὠκύπτερος· ταχέως πετόμενος. ἢ εἰς ὀξὺ ληγούσας (πτέρυγας ἔχων)
ὠκύρ(ο)ον· ταχύτατον
ὠκυρόῳ· ταχέα ῥεύματα ἐχούσῃ

SCR. 10. *Β* 786. 11. *Γ* 263. 12. Sappho. 14. *Ξ* 116. 16. Pind. Pyth. III 104. 18. *Δ* 500. 20. Eubul. com. fr. I 2 p. 229 Theophr. HPl. VII 3, 3. 24. III Regg. XIX, 18. 25. (πέδ)ῳ κλίνασαι Meineke. 26. σ 33. 27. *Λ* 813. 29. Lyrici poetae fragmentum. 29. 30. ϑ 111 *Ο* 705. 33. Callimach. Dian. 165. 34. *Ο* 441. 36. *Θ* 42. 37. ε 176. 38. *Δ* 421 ξ 230. 40. *Κ* 308. 41. *Ν* 62.

ADNOT. 12. εὐπρεπεῖς cod., εὐτρεπεῖς Ruhnk. em. Meineke. 13. Pro ὀκείλαντες. Rectius in Cyr. 63 ὤκιλεν (sic) voc. ὠκίλαντες praecedit. 14. ὠκεόν· οἰκοῦν cod., em. Mus. ᾦκουν· κατέλυσε Cyr. 63. 15. ἁρμάτων Ruhnken. Confundit ni fallor ἀέκων ἁμαρτών cum ὠκέων. 18. (ε) Mus. 19. ὠκήεσσα Mus., quod verum videtur. nam φθαρεῖσα apud recentiores Graecos celeriter aufugientem significare potest. 21. ἐστρατεύετο cod., em. Sopingus coll. οἰκιμβάζειν, q. v. 25. Obscuritate premi fatetur etiam Lob. Path. El. p. 87. 26. Imo ὀκριόωντο (σ 33). 29. πέτρα cod., em. Lobeck. Ai. p. 329. Meinek. Philol. XII p. 630, 264. 30. ἐπῳδοῦν Mus., ἐπῳδαί Iunius, ut videatur incantamenta intellexisse partum accelerantia. Ὠκυακεῖς (vel ὠκυφανεῖς) ἐπῳδούς Meinek. Philol. XII p. 630, 265; ordini magis conveniret ὠκυαλθεῖς. 36. ὠκύπετα· — πετόμενα cod., em. Thes. c. 2013 C post Iensium, qui *Θ* 42 (*Ν* 24) apposuerat. 37. ὠκυπόροι et mox ὠκυπόρος cod., em. Arcad. 89, 28. 40. Verbo ὠκυπορῶν usus sane Strab. VIII p. 353, sed h. l. ὠκυπόρων· ταχυπόρων scribendum ex δ 708. Et sic Thes. c. 2014 B post Albertinam. 41. (πτέρυγας ἔχων) Mus. ex Il. *Ν* 62. 42. Om. Mus.; ὠκύριον· ταχύτητος cod., em. Schow. 43. ὠκυρῶϊ cod., em. Mus. Similiter Cyr. 63: ὠκυρόϊ· ταχέως ῥέοντι.

ὠκυρόῳ· ταχέως ῥέοντι
145. ὠκύς· ταχύς
ὠκύσημον· ταχέως φανερόν
ὠκύτης· ταχύτης
ὠκύτητος· ταχύτητος
ὠλέθρευον· ἐφόνευον
50. ὠλέκρανον· ὁ ἀγκών
* ὠλέναι· οἱ πήχεις τῶν χειρῶν καὶ βραχίονες. καὶ ὠλέναι ὁμοίως
* ὠλένας· χεῖρας, ἀγκάλας
Ὠλέναδε· ὡς ἄγραδε
Ὠλένιον· κακόν ἢ δεινόν
55. Ὠλενία· πόλις Ἀχαίας
ὠλέριον· πόνος
ὠλεσίκαρποι· αἱ ἰτέαι, διὰ τὸ ταχέως ἀποβάλλειν τὸν καρπόν. ἢ ὅτι πινόμενος ὁ καρπὸς ἀγόνους ποιεῖ
ὠλεσίοικοι· οἱ ἄσωτοι
ὤλετο· ἀπώλετο
60. Ὠλία· πόλις
ὠλίβραξαν· ὤλισθον
ὠλιγγιᾶν· νυστάζειν
ὠλιγγιά· νυσταγμὸς ἀκαριαῖός τις. καὶ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίδας ἔχειν ὠλίγ(γ)ας φασίν. ἢ ἐλάχιστος
ὠλιγγήϊον· ὀλίγον, βραχύτατον
65. [ὤλιγε· παρεσκεύασεν]

SCR. 44. *E* 598. 50. Ar. Pac. 443 Aristot. HA I 15. 51. Eur. Phoen. 307 *ὠλέναις*. 52. Eur. Andr. 896. 57. *κ* 510. 58. cf. Aesch. Sept. 702. 59. *I* 413.

ADNOT. 46. *ὠκύσιμον* cod., em. Meinekius Philol. XII p. 630. 50. *ὀλέκρανον*, quod metrum postulat ap. Ar. Pac. 443, ubique restituendum auctore GDindorf. Thes. VIII c. 2018 A. Atticis *ὀλέκρανον*, Doriensibus *κύβιτον* vindicat Galen. IV p. 430, 13. 51. *ὠλέναες· οἱ* cod., *ὠλέναι· οἱ* Mus. Hinc *καὶ ὠλένες ὁμοίως* coniecit Thes. VIII c. 2018 B, coll. Suidae verbis *ὠλὴν δὲ ὠλένος ἀρσενικόν. τοῖς ὠλέσι* (l. *ὠλέναισι* e Lycophr. 114) *πληθυντικόν*, et *ὠλήν· ὁ βραχίων*, quod falsum puto. Verum videtur *ὠλέναι· οἱ — καὶ ὠλέναις ὁμοίως*. 53. *Ὠλέναδε· ὡς ἄγραδε* pro *ὠλένα δέ· ὡς ἄγρα δὲ* Vossius quem sequitur Thes. VIII c. 2019. Cf. *Βαλλήναδε* (Ar. Ach. 234). 54. *Ὠλενί, κακὸν ἢ λεινόν* cod., *Ὠλένιον κακόν· ἢ δεινὸν* Mus., *ἐλεινόν* Meinek. Philol. XII 630; quem fugit Bekk. 318, 8 *Ὠλένιον: κακὸν δεινόν. Ὠλένιον· ἔργον* gl. obsc. Cyrilli 63. 55. *Ὠλένια* cod., *Ὤλενος* Mus. Vid. Steph. Byz. p. 707 Meinek. 56. *Ὠλένιον* Tollius coll. gl. 154 probante Thes. c. 2019 C parum probabiliter. *Ὠλέριον· πόλις* Pearso et Meinek. Philol. XII p. 630 Olerum, urbem Creticam intellegens, qua de cf. Steph. Byz. 706, 6: *τὸ οὐδέτερον Ὠλέριον*. Occasione data moneo, a viris doctis non intellectum esse, quid sibi velint Suidae verba *ὠλένιος ἀγκών. οἱ Σκύθαι*. Sunt vero duae glossae: *ὠλένος· ἀγκῶνος* et *ὤλερος* (cf. Hes. *ἄλερος* et *ὄλερος*)*· ὕσκυθοι*. 57. Homerum illustrant: Theophr. HPl. III 1, 3 CPl. II 9, 14 Plin. HN. XVI 26, imitatur Apollinar. Psalm. p. 387, 3. 58. *ὑπὸ Ἀττικῶν* addit Bekk. AG. I p. 318, 9 Libanio IV p. 143, 13 restituit Lobeck. Phrynich. p. 701. 60. *Ὠλιά(ρος)* Thes. c. 2020 C. 61. Cf. vol. III p. 195 gl. 535. 62. *ὠλίγγην· ἀκαριαῖον ἐλάχιστον. τάττουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ νυστάξαι. καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἷον ῥυτίδας ὠλίγγας* (cf. Poll. II 67). *τὴν ὠλλίγγην δηλοῦν καὶ πνοὴν καὶ σκιὰν καὶ ἀκαρὲς πνεῦμα. τὸ δὲ ὠλίγγιον· ὀλίγον σημαίνει* EM. 821, 43 Bekk. AG. 318, 10—14. *αἰολιγγή· σκιά, ὀλίγος χρόνος* Hesych. vol. I p. 90, 14, ubi *αἰὼν ὠλλίγγιος* suadet Meineke. *αἰωλία· ἡ σκιὰ καὶ ὀλιγόχρονος* Cyr. 39; *ἀλέγη· ἡ σκιὰ* Arcad. p. 105, 7 et *ὀλίγγη· ἡ ἀνάπαυσις* quae ad *Λ* 800 adludunt *ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο*. Lobeck. rhem. p. 280 comparat *ἐλινύω*. 63. *ἀκεραιότης* cod., scripsi *ἀκαριαῖός τις*. Mox *καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίδας ὠλίγγας φασίν* Thes. VIII c. 2020 D, recte ni fallor, cum *ὠλιγγιᾶν* desiderativum sit, neque significare possit *ὠλίγγας ἔχειν*. Post *ἐλάχιστος* excidit *χρόνος*. Praeterea ipsum *ὠλιγγιά* fateor mihi suspectum esse ac malle me *ὠλίγγ(η· σκ)ιά*. 64. *τὸ δὲ ὠλίγγιον ὀλίγον σημαίνει* EM. l. c., *αἰὼν ὠλίγγιος* Hes. ex em. Meinekii. Vereor tamen ne hic quoque *ὠλίγγη· οἷον ὀλίγον βραχύτατον* corrigi debeat. 65. *ΩΛΙΓΕ* traiectione literarum natum est ex *ΩΓΙΛΕ* et corrigendum *ὬΠΛΙCΕ*.

ὤλισθεν· ἐσφάλη, ὠλίσθησεν

ὠλιτήμερος· (ὁ) ἡμαρτηκὼς τῶν ἡμερῶν

Ὠλιτός· ὁ Νηρεὺς ἥρως

ὠλιτόφρονας· ἀλιτροὺς τῶν φρενῶν, ἀνοήτους

170. ὠλλόν· τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν διφυῶν. τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ προστιθέμενον σπέρμα

ὠλοφύρετο· ἐθρήνει

ὠλυγίων· σκοτεινῶν. κακῶν. μακρῶν. ὀξέων. μεγάλων

ὦ λῷ(σ)τε· ὦ βέλτιστε

ὠλώναντο· ἱλασσάμενον

75. ὠμά· τὰ παρὰ καιρὸν γινόμενα

ὠμάδιον· ὠμαδὸν καὶ ἐπ' ὤμοις καὶ τὸ ἐπ' ὤμους ὠμάδιον

ὠμαδίς· ἐπὶ τοῦ ὤμου

ὠμαλθὲς ἕλκος· πρὸ καιροῦ συναχθέν

ὡμάρτησεν· ἐπηκολούθησεν

80. [ὤμβρει· ὦ πονηροί, ὦ ἄθλιοι]

ὦ μέλε(οι)· ὦ ἄνθρωποι

ὠμηγέροντα· τὸν μὴ καθη(ψη)μένον ἀπὸ τοῦ γήρως, μηδὲ πάνυ γέροντα

[ὠμηκότες· προθυμούμενοι]

ὠμηλετόν· ἐρηριγμένον

85. ὠμηλύσις· τὸ κρίθινον ἄλευρον, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα

ᾤμην· ἐνόμιζον

ὡμήρησε· συνέτυχεν, συνήντησεν, εἰς τὸ αὐτὸ ὤμους ἀλλήλοις γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας

ὠμησταί· ὠμοβόροι, ὠμοφάγοι

ὠμηστής· ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων

90. ὠμίας· ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, ὁ εὐρύστερνος

ὡμίλει· ἐπήρχετο

ὡμίλησε· συνανεστράφη

ὡμιλήσαμεν· συνανεστράφημεν, ἢ συνανεστρέψαμεν

SCR. 66. Callim. fr. LXXI 6 p. 443. 75. Ψ 21. 76. Ψ 431. 78. ‚*Tragici videtur*‘ AM. 81. Herodot. VII 140 in oraculo. 82. Ψ 791. 85. Hippocrates passim. 87 Ξ 468. 88. Δ 454. 89. Ω 207.

ADNOT. 67. ὠλιτήμερος· ἡμ. codex, mutavi spiritum glossae et ὁ inserui. Cf. ἀλιτήμερος (Meinek. Philol. XIII p. 526). 68. Non liquet. 69. Coni. ἀλιτόφρονας, nisi invenerit alicubi ὠλιτόφρονας crasi Attica ex ὁ ἀλιτόφρονας natum. 70. ἐπὶ τῶν διφυῶν. τὸ ἐπὶ — δέρμα Vossii est coniectura incerta, qua non certior altera ἐπὶ τῶν σύκων τὸ ἀπὸ ὀμφαλοῦ πρὸς πυθμένι ἔπαρμα. — Prior significatio ad ὠλένη (*ulna*) adludit, secunda ad Cercopem Ὦλον, qui in schol. Lucian. IV p. 139 viliose Σώλλος scribitur. 72. Vide διωλύγιον et ἠλύγων ὀρέων. Lobeck. Path. El. p. 86. Glossam ὠλυγίων ex διωλυγίων, pro δι' ὠλυγίων accepto, fictam esse statuit Thes. c. 2021 D sibi non constans c. 1210 D ad φῶτ' ὠλύγιον. 73. ὠλώϊτε cod., ὦ λωΐστε Mus. 74. ὠλώναντα Mus. Non liquet. 77. ὠμαδίς Theognost. 103, 23 EM. 806, 8 Ioan. Alex. 38, 27 (ubi male ὤμαδις). 80. ὤμβρει cod., ὤμβροι Mus., ὦ 'μμοροι pro ὦ ἄμμοροι coni. Ruhnken. 81. μέλαι cod., μέλεοι Mus., μέλε (Ar. Lys. 56) et ἄνθρωπε Meinek. Philol. XII p. 630. Non male tamen Mus. Vide SCR. 82. ὠμογέροντα Mus. — (ψη) et ὑπὸ pro ἀπὸ Nauck. Ar. Byz. p. 98. 83. ὡρμηκότες Ruhnken. 84. ὠμήλετον (ab ὠμός et ἀλέω, *molere*), addendum Thesauro, recte explicatur ἐρηριγμένον (ab ἐρείκω), ut nostrates etiam *gerissne Grauppe* dicere consueverunt. 85. ὠμὴ λύσις vel ὠμήλυσις, in curandis dentium doloribus adhibita, quomodo conficiatur docet Foes. Galen. lex. Hippocr. p. 600 Bekk. AG. 318, 16. 87. ὠμήρυσε — ὤμους — συναρτῶντας cod., ὡς ὁμοίους Mus., συναρτῶτας Aldina; ὡμήρησε et συναντῶντας Heinsius. ὡμήρησε· συνέτυχεν συνήντησεν nihil amplius Cyr. 39; reliqua ex Apoll. lex. Hom. p. 171 sic corrigenda: διὰ τὸ ὁμοῦ ἀλλήλοις γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας, quae Pii erat interpretatio. 90. Poll. III 149. Hesych. ψιθωμίας.

ὤμιλλα· παιδιά τις, ὅταν κύκλον περιγράψαντες βάλωσιν εἰς αὐτὸν κάρυα, εἶτα ἐν τῷ κύκλῳ μ.... λαμβάνει. ἢ ἔπαθλον
195. ὠμοβόρον· ὠμοφάγον
ὠμογέρων· οἱ μὲν τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα. οἱ δὲ τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλήν, ὄντα δὲ πρεσβύτην
ὠμογέροντας· τοὺς τοιούτους
ὠμοδάϊκτον· ὠμοσπάρακτον
ὠμοθάλεκτα· ὠμά
200. ὠμοθετεῖν· τὸ ἀφ᾽ ἑκάστου μέρους τοῦ ἐσφαγμένου ἱερείου ἀφαιρεῖν ἔτι ὠμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸς Ὅμηρος
ὠμοθετήσασθαι· ὠμῶν ἀπάρξασθαι πάντων
ὠμόθει· ὅρκοι ἐγένοντο
ὤμοι· οἴμοι. ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν
(ὤ)μο(ι)ν· τῶν ὤμων
5. ὦμοι· τὰ μετάφρενα
ὤμοισιν· ἐν τοῖς ὤμοις
ὠμοκυδιᾶν· ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐδοξίᾳ μέγα φρονεῖν. ἢ τῇ τάξει
* ὠμός· ἀπάνθρωπος, ἀπηνής
* ὠμοτόκησεν· ἐδυστόκησεν
10. ὠμόλι(ν)α· τὰ ἄγρια ὀθόνια
ὡμολόγησαν· συνέθεντο
ὠμόν· ἄωρον, ἄγριον
ὠμοργόν· σκληρόν
ὠμόρξατο· ἀπεψήσατο
15. [ὠμός· ὁ λιβανωτός. ἢ ὁ βωμός]
ὠμότης· ἀπηνότης
ὠμοστράκῳ· βουτίνῳ τρυβλίῳ
ὠμοφάγους δαῖτας· τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας. καὶ ἐσθίοντας
ὦ μοχθηρέ· ὦ ἐπίπονε
20. ὤμφυναν· ἐδόξαζον
ὠμφύνειν· ἐνδόξους ποιεῖν
ὠμῷ· τῷ παρὰ καιρὸν γινομένῳ

SCE. 94. Eupol. fr. VII p. 539 fr. 1 p. 525. 95. ὠμοβόρων? Greg. Naz. II p. 59, 191. 97. Ψ 791. 98. *Gl. ex tragico aliquo sumpta.* Thes. coll. Soph. Ai. 219. 200. Λ 461. 1. ξ 427. 4. Ε 622. 5. σ 67. 6. Δ 45. 9. Iob. XXI 10. 10. Cratin. fr. VIII p. 20. 12. Δ 35. 16. monostich. 267. 18. Eurip. fr. 475, 12 p. 401 Nck., ubi sequens τελέσας docet, explicationem minus esse accuratam. 19. Plato com. fr. 1 vol. II p. 667.

ADNOT. 94. εἶτα ἐν τῷ κύκλῳ μ....λαμβάνει cod., εἶτα ὁ ἐν τῷ κύκλῳ μένων λαμβάνει Mus., qui plures literas delevit. Εἰ οὖν κύκλου περιγραφέντος ἀφιέντες ἀστράγαλον ἐστοχάζοντο τοῦ μεῖναι τὸν βληθέντα ἐν τῷ κύκλῳ, ταύτην εἰς ὤμιλλαν τὴν παιδιὰν ὠνόμαζον Poll. IX 102 p. 385 ἡ ὤμιλλά ἐστιν ὅταν περιγράψαντες κύκλον ἐπιρρίπτωσιν ἀστραγάλους ἢ ἄλλο τι, ὡς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικώντων, τῇ δὲ ἐκτὸς ἡττωμένων schol. Plat. p. 320 Lob. Path. El. p. 69 Proll. p. 120. — λαμβάνῃ ἔπαθλον? 95. Supra ὠμοβόρον. 96. ὠμογέρων· ὁ παρ᾽ ἡλικίαν γεγηρακὼς διὰ λύπην ἢ συμφοράν, καὶ πρεσβύτης, οὗ ἡ κεφαλὴ ἐπολιώθη Cyr. 63 (οὐκ ἐπολιώθη Cyr. 39 Suid. EM. 821, 48). V. Nauck. Ar. Byz. p. 98. 99. ὤμ᾽, ἄθελκτα· ὠμά? 200. αὐτὸ ὁ Ὅμηρος cod., em. HSt. et Meinek. Phil. XII p. 630. 2. ὠμόθη Pergerus cui favet ὀμώμοσται (Eur. Rhes. 816). 4. (ὠ) — (ι) Mus. 7. Bekk. 318, 19 EM. 822, 32. 13. ὠμοργές (ὤμοργες?) σκληρόν, καὶ ὠμοργός σκληρὸς καὶ χαλεπός Bekk. 318, 15 EM. 822, 12. 15. Verba ἢ ὁ βωμός non continent alteram explicationem, sed glossae in archetypo lectu difficilioris variam lectionem. Vide ἄμφωμος et ἄμωμον· ἐν ταῖς ὀνομασίαις (Pamphili?) ὁ λιβανωτός. 17. Non expedio. Lob. Path. Proll. 219. — ὠμοστράκῳ Perger. et Pearso. Sic Ὠμόδαμος nomen daemonis ap. Hom. epigr. 14, 10, in figlina. 20. ὤμφυλαν cod., em. Palmer. Salm. 21. Vide ὀμφύνειν.

ὠμῷ γήραϊ· τῷ πρὸ τῆς ὥρας γηράσκοντι
ᾤμωξεν· ὠδύρετο, ἐστέναξεν
225. [ὤμωσεν· ὅρκῳ ἔστησεν]
ὦν· ὑπάρχων. ἢ ὄντων
ὦναξ· ὦ δέσποτα, ὦ ἄναξ
ὦναξ Παιών· ὦ βασιλεῦ, ὁ κακὰ παύων Ἀπόλλων
ὧν ἄπο· ἀφ' ὧν
30. ὠνάστια· ἐνώτια φάρμακα
ὠνάρχος· δῆμψος
ὤνατο· ἀπέλαυσεν, ὄνησιν ἔσχεν
ὠνεῖν· πωλεῖν. [ἀπολαύειν]
ὠνήμην· ἀπέλαυσα
35. [ὠνησάμην· ἐμεμψάμην]
ὤνησεν· ὠφέλησεν, ἔσωσεν
ὤνησις· πρᾶσις, ἀγορασία. [ἢ μέμψις. ὠφέλεια σωτήρια]
ὠνήσω· τὰ αὐτά
ὠνητιῶν· ἀγοραστικῶς ἔχων
40. ὤνητο· ὤνατο, ὤνησιν ἔσχεν
ὠνθυλευμένον· τὸ διεσταγμένον ἄρτυμα, ὅπερ ἔνιοι μεμονθυλευμένον
ὤνια· τὰ πράσιμα
ὠνίου· πρασίμου, ἀγοραστοῦ
ὠνίους· ἀγοραστούς
45. [ὤνυυ· οὕτως]
ὦνον· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμή. ἤγουν ἡ ἀγορά
ὦνος· ὠνή, τιμή, ἡ καταβαλλομένη ἀντί τινος
ὠνοσάμην· ἐμεμψάμην, ἐξεφαύλισα, ἠτίμησα
(ὠ)νούμενοι· ἀγοράζοντες
50. ᾠνοχόει· ἐνέχεεν, ἐκίρνα
ὠνυχισμένον· ἀφῃρημένον
ὠξυθυμώθη· ὠργίσθη
Ὠξώλων· ἔθνος βάρβαρων
ὦ οἰοῖ· ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν παρὰ Ἴωσι

SCR. 23. ο 356. 24. Γ 364. 25. Τ 127 Actt. Apost. II 30. VII 17 coll. Psalm. CXIX 106 ὤμοσα καὶ ἔστησα. 27. Herod. VII 141. 32. Ρ 25. 36. ξ 67. 39. Com. vol. II 809 fr. II. 41. Diphil. com. fr. VII p. 419. 42. Eupol. fr. VI p. 550. 43. Anaxandr. I 11 p. 175 Demosth. 598, 8. 46. ο 444 Φ 41. 48. Σ 95. 50. Δ 598. 51. Cratin. CXXVII p. 214.

ADNOT. 23. ὀμωγήραϊ cod., em. Mus. πρὸ τῆς pro πρώτης certatim VVDD. 24. ὤμωρεν cod., ὤμορεν Mus., ὤμοζεν Cyr. 11, ᾤμωζε Sylburg in Clenard. p. 507 Cobet. Nov. Lectt. p. 282; em. Cyr. 39 et Albertina. 25. ὤμωσεν cod., em. Mus. ὤμοσεν invito ordine. 26. ἢ ὄντων (ἢ ὧντινων coni. Pearso) om. Cyr. 63. ὦν· ὄντως pro οὖν? 28. ὠνάξ cod., ὦναξ Mus. 29. ὦναξ παίων — Ἀπόλλων cod., ὦναξ παιών — Ἄπολλον Mus., ὦ ἄναξ Παιάν· ὦ βασιλεῦ Ἀπόλλων Cyr. 63, addens ὁ κακὰ παύων. 30. Videtur ex ὠτικὰ φάρμακα corrupta. De medicamentis auricularibus cf. Galen. XIII p. 392 Leo philos. Consp. med. p. 173, 17 ed. Ermerins. 31. ὠνάρχος· δῆμψος cod., ὤναρχος· δήμιος Mus., fortasse recte. 34. ὠνάμην sine caussa Mus. 35. ὠνοσάμην Palmerius. 36. Apoll. lex. 171, 12. 37. Confundi ὤνησις ὄνοσις et ὄνησις vidit HSt. 38. ὠνήσω (?) et ὀνήσω confundit. 39. Poll. III 80. 126 Suid. Cyr. 63. 41. Frustra laborant in διεσταγμένον, quod idem valet atque διστακτικὸν dubitabile. Itaque τῶν ἀπορουμένων erat voc. ὠνθυλευμένον. Cf. vol. I p. 384 gl. 813: βομβυλεύματα, quod e (με)μονθυλευμένα corruptum est. 45. Imo τῶ νυ· οὕτως vel ὥς νῦν· ὅπως ex anonymi lexico Homerico ap. Bekk. AG. III p. 1094. 46. ὠνόν et mox ὠνός cod., τῆς τροφῆς e schol. Apoll. Rhod. II 1008 suadet Arnald. Lectt. Gr. p. 134. 48. ὠνησάμην — ἐξεφαύλησα cod., ἐξεφαύλισα Mus. Cf. gl. 235; em. Pearso. 49. (ὠ) incuria librarii deerat. 53. Supra Ξώλων· ἔθνος βαρβάρων. 54. ὄγοι cod., οἰοῖ scripsi.

255. ᾤ ο ν τ ο· ὑπελάμβανον, ἐνόμιζον
ὦ ο ὗ τ ο ς· ὦ αὐτός, ἢ ὦ σύ
ὦ π α· ὄψις, πρόσοψις, πρόσωπον
ὤ π α ζ ε ν· κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκεν
ὠ π ά ζ ε σ θ α ι· ὁρᾶν, σκοπεῖν
60. ὦ π α ι ν ε ς, ὦπαιν
ὤ π α σ ε ν· ἔδωκεν, ἐχαρίσατο
ὦ π έ π ο ν· ὦ φίλτατε. ἄλλοι δὲ τὸν μαλακὸν τὴν ψυχὴν πέπονα καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ ἔκλυτε, μάταιε
ὦ π ε ς· ὀφθαλμοί
ὠ π ή σ ε σ θ α ι· ὄψεσθαι
65. * ὠ π ω τ ῆ ρ ε· [διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τῇ Ἑκάτῃ τὰς οἰκίας
ὤ π ι α· ὀφρύδια
Ὦ π ι ἄ ν α σ σ α· [πυῤῥὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν
ὠ π ί ζ ε τ ο· ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο
[ὠ π ι ζ ό μ ε ν ο ς· ἐπιστρεφόμενος]
70. [ὠ π λ ή· ἡ ἐκ χειρὸς πληγή]
ὠ π λ ί ζ ε τ ο· καθωπλίζετο
ὡ π λ ί σ α τ ο· παρεσκευάσατο
ὦ π ό ν ῳ π ο ν η ρ έ ......
ὦ π τ α ι· (ἐ)θεάθη

SCR. 56. Nicoph. com. fr. III p. 582 restituit Meineck. 57. Γ 158. 58. Θ 341. 61. Ι 479. 62. Homer. 67. Callim. l. c. 68. Σ 216. 71. ξ 526. 72. Ψ 301. 73. Ar. Vespp. 464. 74. Aesch. Prom. 998.

ADNOT. 57. *ὄψις πρόσοψις* codex, ut confusa videantur *ὠπά* (Dor. pro *ὠπή*) et *ὦπα*. Sed praestat *ὄψιν πρόσοψιν* e Musuri coniectura. 58. *ὠ π ά ζ ε τ ο· κατόπιν ἐδίωκεν* Apoll. lex. 171, 13. Ut noster *ὤπαζεν* Cyr. 39. 63 recte. 59. Hinc mox *ὠ π ή σ ε σ θ α ι· ὄψεσθαι;* Lobeck. rhem. 218. 229. Supra *ὀπήσασθαι* (*ὀπωπήσασθαι*). 60. Om. Mus. Forte *ὦ π α ἰ δ έ σ(θ α ι)·* ..... vel *ὦ π α· εἰς ὦπα*. Sed potest etiam Sophocl. Antig. vel El. 130 *ὦ π α ῖ π α ῖ* (*δυστανότας ματρός*) latere. 63. Sic Cyr. 63. Reicit Herodianus p. 469 ed. Piers.: *ὦ π α ς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, ὑπώπια δέ.* 64. *ὠπήσσεσθαι* male Aldina. 65. *τὴν Ἑκάτην* (hoc verum puto, modo pergas *ἐς τὰς οἰκίας*) *ταῖς οἰκίαις* Salmasius. De ipsa glossa sic disputat Lobeckius in Aglaoph. p. 823: *Hunc locum nec Ruhnkenius correxit ad Tim. p. 115, nec Schneider ad Theophr. c. 16. Pro ὠπωτῆρε legendum ὠπήτειρα persecutrix, aptum Hecatae nomen διὰ τὸ φοβερὸν τῆς δαίμονος καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα, schol. Apoll. Rh. III 861. Ulyxes quidem cum ab infesto Hecubae spectro urgeretur Hecatae statuam consecravit Ἐ π ω π ί δ ι (schol. Lycophr. 1176. 1184) ab assectatione sic dictae.* Quae quamquam satis confidenter dicta sunt, locus nondum persanatus visus est Th. Bergkio qui in PLGr. p. 1039 ed. 2 hanc emendandi rationem unice probat: *ὠ π ω τ ῆ ρ ε. ὤ π ι α· ὀφρύδια. Ὦ π ι ἄ ν α σ σ α, π υ ρ ά* (sic Palmerius) *π ρ ό θ υ ρ ο ς· διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν* (*ἀνάπτοντες*). Atque *ὠπητῆρε* mihi quoque nihil aliud videtur, quam *ὀπτῆρε* vel *ὀπωπητῆρε δυικῶς*, ut *κυβιστητῆρε*. 66. Glossa obscura et ni fallor truncata. 67. *Ὠπιάνασσα* cod. Mus. *Ὦπι, ἄνασσα* Phavor. 1893, 39. 40, *Ὦπι ἄνασσα* recte Palmer. et Sopingus, qui Callim. Dian. 204, ubi nunc *Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι φαεσφόρε* editur, spectari vidit. Aliter sentire Th. Bergkium in PLGr. 1039 in adnot. ad gl. 265 diximus, sed Sopingum sequuntur Thes. VIII c. 2046 et Meinek. Callimach. p. 35, cui haec *ex duobus articulis contracta videntur, quorum primus glossemate alter glossa truncatus* sit. Bergkio obstat etiam altera Hesychii glossa: *ε ὐ ώ π ι ο ν· πυρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι*, ad quam licet tenebris involutam et haud dubie similiter e Callimacheo *εὐῶπι* cum alia glossa conflatam referre licebit explicationis nostrae primam partem *πυρρά. Πρόθυρον* vero, reliquis litura sanatis, fortasse ad (*πρου*)*ώπια* pertinet. Sed hariolari nolo. 69. Imo *ὀπιζόμενος*. 70. Sic etiam Cyr. 63. ‚*Vocabulum suspectum*' Thes. VIII c. 2046 B, qui debebat corruptum dicere ex *ὠτιλή* h. e. *ὠτειλή*. Vid. *γ α τ ε ι λ α ί· οὐλαί.* 72. Supra corrupte *ὤλιγε*. Apoll. lex. 171, 21. 73. *ὦπον ὦ πονηρέ* cod., *ωπον* Mus., *ὠπόν* * Ald. em. Albertina. Vide MHaupt Lect. Berol. ind. 1856. 74. (ε) Mus. *τεθέαται* Cyr. 39.

275. Ὠπός· ὄνομα γενικῆς πτώσεως. διὸ καί τινες· ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν Ὠπός, ὡς Θρᾳκός

ὦ πόποι· φεῦ φεῦ, παπαὶ τῶν χαλεπῶν. ἔστι δὲ ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ ἢ θαυμασμοῦ δηλωτικόν. ὦ δαίμονες, ὦ φίλοι, ὦ θεοί

ὦπυιεν· ἔγημεν

ὠπφρύναμαι· ηὔφραμμαι

80. ὥρα· τὸ ἔαρ, ἢ θέρος. ἢ μορφή

ὥρα· καιρός. κάλλος. τροπή. εὐμορφία. ψιλῶς δὲ φροντίς, ἐπιμέλεια. ὅθεν ὀλίγωρον λέγομεν τὸν ὀλίγην ἔχοντα φροντίδα. [οἱ δὲ φυλακτήρια, ἢ προβλήματα]

* ὥρᾳ γάμων· ἐν ἀκμῇ γάμων

* ὥρα ἔτους· καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ, καὶ τὸ θέρος

ὡραία· ἀκμάζουσα, κάλλος ἔχουσα

85. ὡραίᾳ τῇ ἡλικίᾳ. καὶ τῇ ὄψει

ὡραῖα· νεκύσια. οἱ δὲ δαιμόνια. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ γῆς ὡραίων. καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν

ὡραῖα θύειν· τελετή τις, ἐν ᾗ τῶν ὡραίων ἁπάντων ἐγίνοντο ἀπαρχαί

ὡραία ἡμέρα· ἡ ἑορτή

ὡραΐζεται· καλλωπίζεται

89a. * ὧραι· καιροί

90. * ὡραίοις· καιροῖς

ὡραϊσμένη· καλλωπισμένη

ὡραῖον· καίριον. καὶ τὸ ἱερεῖον, τὸ θῦμα τὸ καθ' ὥραν. καὶ ὁ τάριχος ὁ κατὰ τὸ ἔαρ συντιθέμενος

ὡραῖον κῆδος· ὁ καθ' ὥραν τελευτήσας

[ὡραίοντο· ὥρμων, ἐπορεύοντο]

95. ὡραιοπώλας· ὁ τὴν ἀκμὴν πωλήσας. ὀπωροπώλης. ταριχοπώλης

ὡραῖος· εὔμορφος, εὔτροπος, εὐσχήμων, εὐπρόσωπος

SCR. 75. α 429. 77. Α 254. 78. Ν 429. 83. Thuc. II 52. 86. Eur. Suppl. 175. 87. Archilochi? cf. vol. II p. 300 gl. 104. 91. Eupolid. fr. XXIII p. 557? 92. (86) Thucyd. III 59 Plat. Critia p. 116 B — Alexid. com. fr. I 5 p. 470. 93. Tragici?

ADNOT. 75. In codice duae sunt glossae, a Palmerio recte coniunctae. ὁ Θραικός cod., em. Mus. De acc. alii aliter sentiebant; cf. Apoll. lex. p. 171, 17 Lobeck. Parall. p. 117. 76. ὦ πώποι, φεῦ φεῦ, παῖον, παὶ τῶν cod., em. Cyr. 11. 63 Mus. Ante ὦ δαίμονες (cod. δήμονες) Palmerius notam divisionis sustulit. 77. ὤπυίον cod., ὤπυεν Cyr. 39, em. Mus. 78. Non expedio. 80. θέρος] Herodian. p. 465 Pierso. Cf. 83. 81. καιροῦ τροπὴ Suid. ὥρα· τροπή Cyr. 63. Cf. ὡραῖος· εὔτροπος. Infra ὠρεῖα· φυλακτήρια. 82. ὡραία γάμων Ἀττικῶς. ἐν ἀκμῇ γάμου Ἕλληνες Moer. Att. p. 313 [426 Piers.] ἐρεῖς δὲ παρθένος ὡραία γάμων Poll. II 18 Moschop. π. σχ. p. 78. „*In Hesychio etiam forte praestat ὡραία γάμων, licet alterum saepissime occurrat ut ap. Alciphr. III 41 etc.* Piers. Cf. Eur. Heracl. 579 Plutarch. Thes. 31. Mihi quoque, quamquam non favet ordo, Moeridis lectio recipienda videtur et glossa pro intergerina habenda. Idem valet de gl. seq. e Moerid. p. 424 illata. Ad Eur. Helen. 12: ἐπεὶ δ' ἐς ἥβην ἦλθον ὡραίαν γάμων cave referas. 85. Hoc dicit et ἡλικίᾳ et ὄψει addi epitheton ὡραίᾳ. Sic LXX Cant. II 14 ἡ ὄψις σου ὡραία et Thuc. VI, 54 ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρός. 86. δαιμόνια, nisi ad Ὧραι spectat cum ὡραῖα confusum, fortasse in διανομαί mutandum est. 89a. 90. ὥραις· καιροῖς Salmasius. Ordo bis poscit adiectivum: ὡραῖοι· καίριοι. ὡραίοις· καιρίοις. Sed cf. 91. 91. Glossa haud dubie genuina in codice ὡραιομένη scripta fuisse videtur, quod potest ὡραϊσμένη· (κε)καλλωπισμένη esse, quomodo in Cyr. 63 et a Musuri emendatione in libris impressis legitur (cf. ἐξωραϊσμένον); sed praestat ni fallor eiectis importunis additamentis ὧραι et ὡραίοις post gl. ὡραΐζεται pergere ὡραϊζομένη· καλλωπιζομένη, quo codicis lectio ducit, et agnoscere gl. Eupolideam (Phrynich. app. soph. p. 43, 15) ὡραϊζομένη. 92. ἱερεῖον] ὡραῖον Tollius. — τάριχος] Poll. VII 27 Aretaeus p. 120, 29 C. 94. Infra ὠρέοντο, q. v. Supra ὀρέοντο (Lob. rhem. p. 146). 95. ‚*Cinaedus, qui florem aetatis vendit.* Xen. Mem. Socr. I 6 [13] p. 50. Sympos. [VII 25] p. 164.' Ruhnkenius. Adde Lucian. d. dea Syr. c. 8 Plutarch. Arat. c. 18.

ὡραϊσμός· καλλωπισμός, κάλλος
ὡραίων· τῶν πεπανῶν. καὶ ὡραίων· τῶν καρπῶν
ὡρακιᾶν· τὸ ἐν τοῖς βαλαν(ε)ίοις ἐκλύεσθαι. ἢ σκοτοῦσθαι. καὶ ὠχριᾶν
300. ὡρακιᾶν· λ[ε]ιποψυχεῖν. ἐκλύεσθαι καὶ σκοτοῦσθαι μετὰ ὠχριάσεως ἢ καὶ ἱδρῶτος. οἱ δὲ ναυσιᾶν. καὶ σκοτοῦσθαι
ὡρακιάσας· λ[ε]ιποψυχήσας
ὠράννα χελίδων· ὀροφή
ὡρανιστήρ· ἱμάς
ὡραπολεῖν· κατὰ τὴν εἰθισμένην ὥραν ἑκάστου ἔτους ἀναπολεῖν. Ἀναπολεῖν δὲ λέγουσι τὸ τρὶς ἀροτριᾶν τὴν γῆν
5. [ὠργᾷ· οἰστρεῖ, γαυριᾷ, ἢ πρὸς συνουσίαν ἐπείγεται, ἢ κατεπείγεται]
[ὠργάσαι· πηλὸν ἕτοιμον παρασχεῖν]
ὠργασμένος· μεμαλαγμένος
[ὤργατο· κατηπ.γη, καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἦν]
[ὠργημένον· παρεσκευασμένον, ἕτοιμον]
10. [ὤργητο· ὤριστο. ἔχρῃζεν]
[ὠργιᾶται· χρῄζει. ὀρίζει]
[ὠργώς· μεμηνήσας]
ὤργων· ἐπεθύμουν. [ἐμεμίγησαν]
ὠρδυλευσάμην· ἐμόχθησα
15. [ὠρέγει· δίδου]
ὤρ[ε]ες· γυναῖκες
ὤρεια· φυλακτήρια
ὠρεῖν· φυλάττειν. ὅθεν καὶ ὁ θυρωρός λέγεται
* ὠρέξατο· ἐξέτεινεν
20. * ὄρεξε· παρέσχεν, ἔδωκεν
ὠρέξατο· ἐστοχάσατο. ἔλαβεν. ἐπεθύμησεν. ὥρμησεν
ὠρέον· πηχυαῖον

SCR. 97. Ierem. IV 30. 301. Ar. Pac. 702, cf. Ran. 481. 2. Sappho l. l. 10. Thuc. II 21. 9. Ad Hippocr. 541, 51 referri iubebat Cobet. Mnemos. IX p. 41, improbante GDind. l. c. 19. Ε 851. 20. Ψ 406. 21. Eurip. fr. 242 p. 343 Nck.

ADNOT. 98. καρηῶν cod., em. Mus. 99. ὡρακία· τὸν cod., em. Mus. ὡρακίαν· ἀπόψυχον ἀπὸ φόβου Cyr. 63. 300. ὡρακιᾶν· λειποψυχεῖν cod. Mus., λυποψυχεῖν Ald. Vide Moer. p. 425 Piers. 2. ὡράνα· χελιδόνων ὀροφή cod. Mus. Sapphonis ap. Hephaest. p. 66 verba latere vidit Sopingus; ὤραννα χέλιδον· ὑπωροφία Th. Bergk. fr. 87 [52] p. 687 fere ut Pearso Advers. p. 708. Sed fortasse ὀρόφη etiam Sapphonis fragmento addendum est. 3. Non liquet. 4. ὡραιοπολῶ· τὸ μετὰ τῶν νέων ἀναστρέφομαι vet. lex. 5. ὀργᾷ HSt. 6. Imo ὀργάσαι. Cod. ὠργάσαν, Mus. ὠργάσαι. 8. ὤργατο· κατήπειγε Mus., qui literam erasit, ὤγαρτο error Aldinae, ὠργᾶτο Guyetus. Librorum frequens esse vitium pro ὡρμᾶτο monet GDindorf. Thes. VIII c. 2063 D. 9. ὡρμημένον GDindorf. l. c. 10. ὥρμητο GDindorf. l. c. recte ad Thucyd. II 21 referens. Eidem ὤριστο videtur dittographia lemmatis ὤργητο, etsi verbum ὁρίζει etiam in seq. gl. explicatione apparet. 11. ὀργᾶται Thes. V c. 2146 B, ὀριγνᾶται VIII c. 2063 D. 12. Om. Mus. Latet ὀργισθείς· μηνίσας vel tale quid; ὀργῶν· μενοινήσας voluisse videtur HSt. 13. ἐμίγησαν Mus. Alienum ab h. gl. esse docet aoristus. 14. Lob. Proll. p. 127 scite comparat cum ὄρδημα (l. ὄρδυλλα)· ἡ τολύπη τῶν ἐρίων, unde ὀρδυλεύω, ut τολυπεύειν quod eandem significationem habet a τολύπη. Huc retraho ἐ[με]μίγησαν, quod ad ὀρδαλ — referendum cum ὀρδυλ — confusum; cf. vol. I p. 275 n. 85. 15. ὤρεγεν· ἐδίδου Mus. L. ὀρέγει· δίδει, quae infimae Graecitatis forma est pro δίδωσι, eaque frequens ap. Hes. 16. ὠρέες cod., ὦρες Cyr. 63. Suid. 17. ὤρια Mus. Supra ὦρα· — οἱ δὲ φυλακτήρια. Idem videtur vocabulum quod et ὡρεῖον scribitur (Boeckh. C. I. II p. 408) ὁρεῖον ὅριον ὥριον; sed Graecum est ὡρεῖον, reliqua turba Graecobarbara Latinum *horreum* imitatur sono corrupto. 18. Apoll. lex. Hom. p. 171, 22 Galen. lex. 600. 19. 20. Asterisco notavi, quod 21 solam esse genuinam e SCR. apparet. Cf. ὀρέξατο. 22. Ὠρεὸν Euboeae intellegebat Sopingus, πηχυαῖον nescio quo ablegans. Latet (τετράδ)ωρον vel tale quid.

ὦρες· πύργοι ὠχυρωμένοι. κηδεμόνες
ὤρεσ(σ)ι· γυναιξὶν, ἀπὸ τοῦ συνεζεῦχθαι ἀνδράσιν
325. ὤρετο· ὥρμα
ὠρεύειν· τὸ τῶν ἀγρίων νομῶν καὶ ἐθνῶν ἐπιμελεῖσθαι
ὠρέοντο· ὥρμων, ἐπορεύοντο
ὠρέχθη· ἐπεθύμησεν
ὠρέχθησαν· ἐπεθύμησαν
30. ὥρη· καιρός. ἢ τῷ καιρῷ
ὠρημάτων· φυλαγμάτων
ὤρη· πάθος. οἱ δὲ πάχος καὶ παχύτητα
ὥρης· ἀκμῆς
ὠρήσαντα· φυλάσσοντα
35. ὠρήσσονται· φυλάσσονται
ὠρητύς· πήρωσις
[ὦρθεν· ὥρμησεν. ἀνέστη, ἢ ἀνέστησεν]
ὤρθευεν δέμας· ἀνώρθου. ἐθεράπευεν
ὥρια· τὰ κατὰ τὴν ὥραν γινόμενα, ὡραῖα, ἢ ὥριμα
40. ὠρία· τὸ πρῶτον ἀκρωτήριον τοῦ ἀστραγάλου
ὠρια(ί)νεις· ὡραΐζει
[ὠριγνώμενον· ὀρεγόμενον]
ὤριγμαι· ὠ......
ὠρίγγη· ἑώρα
45. ὠρίζει· ὑπνοῖ. ὁμιλεῖ. φροντίζει, μεριμνᾷ. ἀδολεσχεῖ

SCR. 24. *E* 486 Callim. Cer. 52. 25. *M* 279. 26. Cf. Hesiod. Theog. 903. 27. *B* 398 Alcman. 30. *B* 471. 38. Eur. Or. 397 (405). 39. ι 131.

ADNOT. 23. Lobeck. Parall. p. 78 non dubitat, quin idem declarent ὦρες (ὧρες cod.) quod οὐρεῖς οὖροι ὦροι, in incerto tamen relinquit, utrum is sit metaplasmus Aeolicus ὦρες pro ὦροι, an librarii terminationem corruperint. Cf. ὦρα· — προβλήματα. In τιμάορες eandem stirpem agnosco. 23. Apoll. lex. 171, 23 Cyr. 39. Nihili sunt formae ὀρέεσσι et ὠρέες supra memoratae. Sed admodum digna, quae oblivioni eripiatur, est εὔρεσφι· γυναιξί, cognata cum ἔορ, ἔορες, ἐρέας, ἐρέεσφι, etsi haec non uxorem significant, sed liberos, filias, cognatos. 25. ὠρετο cod. V. ῥώεσθαι et Lob. rhem. p. 26. 26. Supra ὀρεύειν vitiose. Vide Ruhnk. epist. cr. p. 100. Non recte puto a nonnullis νόμων et ἐθῶν corrigi. ἀγρονόμων Meinek. Philol. XII p. 630. 27. L. ὀρέοντο. Supra ὠραίοντο. 30. Confundit ὥρη et ὤρη. In codice ὥρηι prima scriptura fuit, non ὥρης, quam in ὥρη mutavit Musurus invito ordine. 31. φυγασμάτων cod., φυλαγμάτων probabiliter Mus. e Suida. Bachm. AG. 422, 11. 32. ὤρην ordo et accusativus παχύτητα postulant. Non liquet utrum (π)ώρην in mente habuerit, quod et πένθος significat et fortasse πώρωσιν h. e. πάθος, quo articulorum nodi fiunt παχύτεροι; an reponere praestet τάχος καὶ ταχύτητα, quibus ὤρα ποδὸς explicetur. 33. ὥρης cod., ὥρην Mus., cum deberet ἀκμὴν potius in ἀκμῆς mutare. 34. ὠρήσαντα cod., ὠρήσσοντα Mus., ὠρήσοντα· φυλάξοντα Lobeck. rhem. p. 242, ὠρήσσοντα· φυλάσσοντα probat Thes. 2065 D. Verum vidisse videtur Lobeckius. 35. Sic Suid. Cyr. 63 Bachmann p. 422, 11. Recte, ni fallor, Lobeck. l. l. praecedentis glossae dittographiam esse censet. 36. Facilis quidem correctio est τήρησις. Sed probabilior est Guyeti est Kusteri emendatio (π)ωρητύς, q. v. Vide Lobeck. Path. p. 119. 37. ὦρτο καὶ ὄρτε (sic). ἀνέστη, ὥρμησεν, ἤρχετο Cyr. 63. Possis ὄρθαι· ὁρμῆσαι (rectius διεγεῖραι) vel ὦρσεν· ὥρμησεν [ἀνέστη ἢ] ἀνέστησεν. 38. ἀνόρθους, ἐθεράπευσεν cod., ἀνόρθου ἐθεράπευεν Mus. 40. ὠρίατο cod., ὠρίατον Mus., ὠρία· τὸ Schowius. Non liquet; ῥία sane sunt ἀκρωτήρια sed quid τὸ πρῶτον? An τὸ πρὸ τῶν ἀκρωτηρίων. 41. (ι) HSt. ὡραΐζεις Mus. 42. L. ὠριγνώμενον cod., ὠριγνώμενον Mus. ὀριγνώμενον. 43. Sic codex. Expedire nequeo. 43. 44. ὤριγμαι· ὠρίγγη. ἑώρα Mus. In codice sunt duae glossae, quarum posterioris explicatio fuit αἰώρα, quamquam ambiguum manet, utrum ad rem scenicam an ad Erigones festum referenda sit. Ipsum ὠρίγγη ad Ἠριγόνη adludit. 45. Βρίζει· ὑπνοῖ Kusterus. At recte ὠρίζει explicari ὑπνοῖ vidit Ruhnken. Est enim ab ὦρος somnus. Infra ὦρος· ἡ νύξ. EM. 117, 15: ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος· πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. καὶ Σαπφώ· ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. — Φροντίζει] ὦρα· φροντίς supra. — ὁμιλεῖ et ἀδολεσχεῖ quae iuxta collocanda sunt explicant ὠρίζειν ex ὀαρίζειν contractum, quo usus est Hom. hymn. Merc. 58 ὠρίζεσκεν φιλότητι.

ὤριμον· καίριμον. ἢ τὸν καιρὸν [διήγειρεν. ἢ ἐτάραξεν
ὤρινεν· ἐτάραξεν. ἠρέθισεν
ὠρίνθη· ἐταράχθη
ὠρινθιᾶν· ἐπείγεσθαι εἰς ἀπόπατον
350. ὤρισεν· ἔκρινεν
ὡρισμένη· ὑπόχρεως, ἢ ὅρους ἔχουσα καταπεπηγότας ἐπὶ δανείσμασι
ὤριστος· ἄριστος
Ὠρίων· ἄστρον οὕτω καλούμενον. ἢ ὄρνις ποιός
ὤρκυπτε· ὑπερέκυπτε ἐπαιρόμενος
55. ὤρμ(αινεν)· ἐνεθυμεῖτο, ἐβουλεύετο, ἐφρόντιζεν. [ἔπαινεν]
ὤρμαινε· διενοεῖτο, ἐμερίμνα
ὤρμηνε· [διενοεῖτο]
ὥρμησεν· ἔπεμψεν
[ὡρμεῖσθαι· ὁρμεῖν. τὸ πολεμεῖν]
60. ὡρμῶντο· ἐξήεσαν
ὠρνεάζετο· μετέωρον ἐπῆρε τὴν κεφαλήν
ὤ(ρ)νυτο· ἀνίστατο. διηγείρετο
ὠροβισμένοι· κεχορτασμένοι ἀπὸ τῶν βοῶν
ὡρογράφοι· ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες. Ὧροι γὰρ οἱ ἐνιαυτοί
65. ὠρόθυναν· ἐτάραξαν. καὶ ἠρέθισαν
[ὤρονα· τὰ ὅρια
ὠρῶντο· ἤθελον]
ὤρορεν· ὦρσε, διήγειρεν. ἐτάραξεν. ἔπεμψεν. ἐνέβαλεν
ὧροι· οἱ ἐνιαυτοί
70. ὧρος· ἐνιαυτός
ὦρος· ἡ νύξ. [ἡ ἀπὸ Ὠκεανοῦ
Ὠροσίδης· ὁ ἀπὸ Ὠρεσίου γεγονώς. οὗτος δ' ἐστι ποταμὸς ἐν τῇ ἔξω γῇ, ὥσπερ Ὠκεανός
ὡροσκόπος· ὁ σκοπῶν τὰς ὥρας
ὦρου· ὥρια. φύλακες
75. ὤρουεν· ἐπῆγεν, ἐφώρμα
ὤρουσεν· ὥρμησεν
ὤῤῥα· τηνικαῦτα
ὦρτο· ἀνέστη. ὥρμησεν. ἤρχετο
ὠρτός· βωμός

SCR. 47. η 273. 48. Π 509. 50. Prov. Salom. sed etiam Eur. fr. 217. 52. Heyn. ad Il. XI 288. 56. Α 193. 57. Φ 137. 60. Ι 178. 62. Γ 349. 68. Β 146. 71. Callimachi? 76. Aeschyl. Eum. 116. 78. Ε 590.

ADNOT. 46. καιρὸς ὥριμος Geopon. IX 9, 7; non opus igitur, ut τὸν εὔκαιρον e Suida reponatur. Postrema verba ad seq. trahit Bos. Obs. crit. p. 194. 51. ὑπ' οὔρεος ἢ cod., ὑπουρεος ἢ ✝ Mus., ὑπόχρεως bene corrigunt Valesius et Kusterus cum Iungerm. ad Polluc. X 9. 52. ὁ ἄριστος Cyr. 39. 53. Avis huius Indicae meminit Aelian. N. A. XVII 22. 54. ὤρκυπτε ὑπερέκυπτε ἐπαιρόμενος Suidas recte. Cf. ὀρκύπτειν et ὀρικυπτεῖν. — ὠρκύπετα· ὑπερέκτυπα ἐπαιρόμενος cod., ἐπαιρόμενα Mus. Forte ὠρκυπέτα, pro ὠκυπέτα scriptum, excidit. 55. Scriptum erat ὤρμενεν, quod delevit Mus. et ὤρμαινεν scripsit. 57. ὤρμηκε Cyr. 63. 58. Cf. ὦρσεν. 59. Supra ὁρμεῖσθαι· ὁρμεῖν, πολεμεῖν. 62. (ρ) Mus. — διήγειρεν cod., em. Cyr. 63; διηγέρθη Cyr. 11 sed idem altero loco διηγείρετο. 63. ὀρόβων Sopingus. 64. ὠριγράφοι, ἱστοριγράφοι — ἐμπυτοί cod., em. Mus. 66. Non liquet, unde detortum sit. 67. ὤροντο ordo, quod ὀρέοντο (Β 398 Ψ 212)· ἦλθον esse potest; ὡρμῶντο· ἦλθον Ruhnken. 69. 70. ὅρος cod., ὧρος Mus. qui coniuncta divisit. Cf. schol. Plat. p. 336. 71. Cf. ὠρίζει, et ἀωρία. 72. Ὠγενίδης — Ὠγένου? 74. ὦροι· ὥρια Mus. Exspectabam ὦρου· [ὥρια] φύλακος. 75. 76. ὄρουεν — ὄρουσεν Iensius; ἤπειγεν Ruhnkenius. Vide SCR. 78. ἀπέστη cod., em. Ruhnken. 79. Cf. ὀρτός. Lob. rhem. p. 133. Nunc suspicor ἄρτος· βλωμός (βλωμιαῖος) vel ὀκτώβλωμος latere.

380. [ὦρσαι· παρορμῆσαι]
ὦρσεν· παρώρμησεν
ὠρυγή· φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή
ὠρύεσθαι· κλαίειν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν
ὠρύεται· ὑλακτεῖ
85. ὦρυξαν· ἔσκαψαν
ὠρυόμενος· βρυχόμενος, ὑλακτῶν
ὠρυομένων· κραζόντων. κυρίως δὲ ἐπὶ λιμῷ κλαιόντων λύκων, ἢ λεόντων, ἢ κυνῶν
ὤρφωσεν· ὠρφάνισεν
ὀρώρει· [διηγέρθη
90. ὤρωρεν]· ἐκεκίνητο
ὀρωρέχατο· ὁρμῶντες ἐπετίθουν
ὦς· θαυμαστικὸν ἐπίῤῥημα. ἄλλοι οὕτως, ὁμοίως. ἀληθῶς. ἢ ὥσπερ. ἢ ἵνα. ἢ ὅτι. ἢ ὅτε. ἢ πρός. ἢ λίαν. ἢ [εἰς τὸ.] τὰ παραδείγματα εἰς τὸ τέλος τοῦ ω στοιχείου
ὦσαι· διῶξαι. διασεῖσαι. βιάσασθαι. ἀπορ(ρ)ῖψαι
ὠσάμεθα· ἀπωσάμεθα
95. ὠσάμενοι· διώξαντες, ὠθήσαντες
ὠσάμην· ἀπωσάμην, ἐδίωξα, ὤθησα
ὦσαν· ὥστε, ἵνα. ἢ ἀπεώσαντο
ὡς ἄν τις εἴποι· ...
ὡς ἂν οἷός τε ὦ· ὡς ἂν δυνηθῶ ....
400. ὥσα τε δεῖ· ὡς ἐκ τούτου
ὡς αὖ πάλιν· ἐκ δευτέρου
ὡς αὐτόν· πρὸς αὐτόν
ὡσαύτως· ὁμοίως, τοιούτως
ὡς βασιλέα· πρὸς τὸν βασιλέα
5. ὡς δή, [ὦ δὴ αὐτοῖς. ἢ] ἐπειδή
ὡς δή σφιν· ὡς δὴ αὐτῖς
ὡς δοκέει· ὡς νομίζει
ὡς ἐδόκει· ὡς ἐνόμιζεν
ὣς εἰπών· οὕτως εἰπών
10. ὡς εἶχεν· ὅσον ἠδύνατο, ἴσχυεν. [ὡσεὶ τυχόν]. καθὼς ἔτυχεν, ἢ συνέβη
ὤσεις· ὠθήσεις

SCR. 81. *Λ* 10. 85. ‚*Psalm.* XXII [16]' Heinsius. 86. Petri epist. I 5, 8 quod fugit editores. 87. Zachar. II 3 Sapient. XVII 19. 89. *Σ* 498. 91. *Λ* 26. 93. *N* 688. 94. *Θ* 295. 95. Thuc. IV 11 VIII 25. 97. *Δ* 534. 98. Greg. Nazianz. et inferioris aetatis scriptores saepissime. 401. Conicio: ὡς αὖ(τις)· πάλιν ἐκ δευτέρου et ad *Γ* 36 refero, quo exemplo usus est Trypho. 2. Thucyd. ὡς αὐτὸν βασιλέα. 3. e. c. Soph. El. 27. 3. Xen. Anab. II 6, 2 alii. Ar. Ach.: ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν. 5. 6. *Λ* 110. 10. e. c. Herod. VIII 107.

ADNOT. 80. Sequentis glossae dittographia videri posset, nisi pro ὄρσαι Apollonii Dyscoli etiam liber in Pind. Isthm. fr. I p. 558 fr. inc. 3 Boeckh. vitiose ὦρσαι porrigeret. 81. ὦρσε Mus. 82. Zenodotus post Ammon. p. 229 Poll. V 87. Vid. Hermesian. Ath. XIII p. 598 E, ubi nunc e Bergkii coniectura legitur Ὀρτυγίην. 88. ὠρφάνησεν cod., em. Mus. Lob. Proll. p. 182, 3. 89. 90. ὤρορεν· ἐκεκίνητο Mus., ὀρώρει· ἐκεκίνητο et alio loco ἐκινεῖτο Cyr. 11. Lege: ὀρώρει· ἐκεκίνητο. ὤρορεν· διηγέρθη. 91. ὀρωρε.χατο, ὡρμῶν ἐπετίθει cod., ὀρωρέχατο· ὡρμῶντες ἐπετίθουν Mus. qui literam expunxit. Vide ὀρωρέχατο (*Λ* 26). 92. Inepte Musurus ἢ εἰς τὰ παραδείγματα. ζήτει εἰς. 93. ἀπορρίψαι pro ἀπορίψαι Mus. 97. Confundit ὡς ἂν et ὦσαν. In codice addita sunt ὡς ἄν τις εἴποι, quae Mus. delevit, nos separavimus. 99. ὅσον ἂν δύναμαι, ὡς ἔχω ἢ δυνατός εἰμι Cyr. 63. 11 adiciunt. 400. Om. Mus. ὡς ἄτε δή· ὡς ἐκ τούτου Cyr. 63. 1. 2. Om. Musurus. 5. Om. Mus. Quae hamulis circumdedi ad gl. 6 referenda sunt, ubi recte Pergerus αὐτοῖς restituit. 6. αὐτοὺς cod., em. Cyr. 63 Perger.

ὠσεί τε· καθάπερ
ὡς ἐχῖνος ἀναβάλλει τὸν τόκον· παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ χεῖρον χρονιζόντων
ὡς ἐκρίθη σοι· ὡς ἐφάνη σοι
ὡς ἐμέ· πρὸς ἐμέ, καθάπερ ἐμέ, ὡς ἐγώ
ὦσεν· ἀνέτρεψεν, ὤθησεν. ἀπέκοψεν. ἀπώσατο. κατέβαλλεν
ὡς ἐνέπουσιν· ὡς λέγουσιν
ὡς ἔνι· ὡς ἔστιν, ὡς ἐγχωρεῖ
ὡς ἐν πινακίῳ· ὡς ἐν εἰκόνι
ὡς ἔξεστιν· ὡς δυνατόν
ὡς ἔοικεν· ὡς φαίνεται. ὡς πρέπει, ὡς δεῖ
ὡς ἐπίπαν· ὡς ἐπιτοπλεῖστον
ὠσέ τοι· ὤθη(σε) σοι
ὡς ἔτυχεν· [ὡς φθάσ..]
ὡς ἔφασαν· ὡς εἶπαν
ὡς ἔφασκεν· ὡς ἔφη, ὡς εἶπεν
ὡς ἔφησθα· ὡς εἶπας
ὡς ἔφυ· ὡς ἐγένετο, ὡς ἔστιν
ὡς ἔχω· εὐθέως
ὡς ἡμᾶς· πρὸς ἡμᾶς
ὠσθείς· ἀνατραπείς
[ὤσθησεν· ὤθησεν. ἔπρασεν]
ὠσίν· ὠτίοις, ἀκοαῖς, [ὠτίοις]
ὥς κεν· ὅπως ἄν
ὦσιν· ὑπάρχουσιν. εἰσίν
ὡς μάλιστα· ὡς ὄντα δυνατόν
ὥς κέν τις· ὅπως ἄν τις
ὠσμένῳ· ὠθισμένῳ
ὡς μήτε κροῦσαι, μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν· παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη
ὠσμός· ἀνατροπή. ὤθησις, ὠθισμός
ὡς οἶμαι· ὡς νομίζω
ὡς οἰόν τι· ὡς δυνατόν
ὡς ὅγε· καθὼς οὗτος
ὥς οἱ· ὡς αὐτῷ
ὥσπερ· καθώσπερ
ὥσπερ· καθώς, καθάπερ
ὡς οὐκ ἐξικνούμενοι· ὡς οὐχ ἥξοντες
ὥσπερ οὐφθαλμὸς [τοῦ] Διός· ὡς ἀστραπή

SCR. 12. e. c. *I* 481. 15. Xenoph. Memor. II 7, 2. 16. *E* 854. 18. Xen. Mem. IV 5, 9. 19. Glossa fuisse videtur Aeschylea (Agam.) *ὡς ἐν γραφῇ*. 21. Iob VI 25 Ar. Ach. 239. 22. Xenophani fr. 3 p. 378 restituere volebat Sopingus ante Schweighaeuserum. 26. Antiph. com. fr. I 7 vol. III p. 120. 30. *ὡς ὑμᾶς* Soph. Tr. 533. 31. Psalm. CXVII 13. 34. e. c. *Z* 282. 36. Xen. Cyr. I 5, 9 Aesch. Suppl. 280. 37. *ρ* 165 (ubi nunc *ὡς ἄν τις*). 38. Ps. LXI 3 (lex. in Ps. ap. Cram. AO. II p. 469). 40. *ὠσμός* nusquam repertum (Diod. II 19 p. 131 Wesseling.). 42. e. c. Isocr. p. 82 C. 43. *δ* 184? 48. Tragicus? Heliodorus Aeth. II 24 p. 103 *Κρόνιον ὄμμα* appellat.

ADNOT. 13. *ἐκεῖνος — τρόπον* cod. Mus., em. Diogen. IV 91 p. 247 Gott. 18. *ὡς ἔνι· ὡς ἐγχωρεῖ. ὡς ἔστιν· ὡς ὑπάρχει* Cyr. 63. 19. *πίνακι* Cyr. 63. 21. E Moerid. Att. p. 426. 23. *ὤθη* cod., *ὤθει* Mus. 24. *ὡς ἔφθασε* Mus., qui exitum delevit. 26. *οὕτως εἶπες* libri impressi. 28. *ὡς ἐγεννήθη, ὡς ἔβλαστεν* Cyr. 63. 32. *ἔπρασεν* om. Mus.; *ἔτρωσεν*? 35. *ὦσιν· ὑπάρχωσιν [εἰσίν]* Mus., codicem nostrum exprimit Cyr. 63. Videtur ex (ἔ)ασι corruptum. 36. *ὡς οἷόν τε, δυνατόν*? 42. E Moerid. p. 427. 48. *ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ* cod., em. Meinek. Philol. XII p. 630.

ὥσπερ κόρας ἑλεῖν· ἐπὶ τῶν εὐχερῶν λέγεται

450. ὡς πρίν· ὡς πρότερον

ὡς πρὸς ἔνια· ὡς πρὸς ἄλλα, ἤ τινά

ὡς ῥά· ὡς δή

ᾧ σε· διὰ τοῦτο[ν]·
  ᾧ σ' ἔβαλον Τρῶες

ὥς σοι· οὕτω δή σοι

55. ὡς τὰ πολλά· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον

ὥστε· καθάπερ, οὐκοῦν, λοιπόν

ὥστε γάρ· καθάπερ γάρ

ὥσ(τε) στεροπή· ἀστραπή

ὠστίζεσθαι· ὠθεῖσθαι

60. ὠστιζόμε(σ)θα· ὠθούμεθα, θλιβόμεθα

ὠστιοῦνται· ὠσθήσονται

ὥς φάσαν· οὕτως εἶπαν

ὥς φάτο· οὕτως ἔφη, εἶπεν

ὠσφρήθη· συνῆκεν

65. [ὤσφρησις· ἀέρος μετάληψις]

ὠσφρῶντο· συνῆκαν, ᾔσθοντο, ἔγνωσαν

ὦσχη[ς]· ὁ μετὰ κλήματος ἀμπέλου

ὦσχοι· τὰ νέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσιν

ὠσχοφόρια· παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες καταλέγονται οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς[ιν]

70. * Ὡσηέ· ἑρμηνεύεται σωζόμενος

Ὠσχοφόριον· τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν

ὦτα· ἀκοαί, ὠτία

ὦτα· τὰ μὴ στρογγύλα

ὠτακός· παρώνυμον εἶναί φασιν

75. ὠτακουστεῖ· περιέργως ἀκούει

ὦ τᾶν· ὦ οὗτος. ἀντὶ τοῦ ὦ μακάριε, ὦ βέλτιστε

ὦ τᾶν· ὦ σύ, ὦ ἑταῖρε, ὦ οὗτος, ὦ μακάριε. πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολλάκις

ὠτειλαί· τραύματα, οὐλαί, τρώσεις

ὠτειλή· ἡ ἐκ χειρὸς τρῶσις, ἢ τραῦμα

80. ὠτοκάταξις· τὰ ὦτα τεθλασμένος

SCR. 53. *Δ* 157. 58. *Δ* 66. 60. Aristoph. Plut. 330. 61. Ar. Ach. 23. 62 *B* 278. 64. Genes. VIII 21. 66. Ar. Ach. 170. 70. Rom. IX 25. 75. Herod. VIII 130 Xen. *KΠ* VIII 2, 10. 78. *Σ* 351. 79. *Δ* 140. 80. Aristoph. fr. XXXV p. 983.

ADNOT. 49. *κόγχας διελεῖν* coni. Meinekius, monens tamen videri etiam illud defendi posse. 53. *ὡς σε· διὰ τοῦτον. ὡς ἔβαλλον* cod., em. Mus., *τοῦτό σε* fortasse recte Heinsius. 58. *ὡς στεροπά* cod., em. Pearso, ex ordine. Verba *ὦ στεροπά* sunt Eurip. Hecub. 68. 60. (σ) inserui. 64. *ὠσφρήνθη* Mus. Cf. Meinek. Philol. XII p. 631, qui formam *ὠσφρήθη*, a Thes. V c. 2322 A in *ὠσφράνθη* mutatam, defendit. 65. *ἄρρος* cod., em. Palmerius et Meinek. Philol. XII p. 631. Glossa ex *ὄσφρησις* corrupta. 66. Ad Ar. Acharn. 179 retulerunt Elmsleius l. l. et Porson. ad Thesm. 501. 67. Sc. *βότρυς.* — *ὤσχης* cod., *ὦσχος* Mus. 68. *ὦσχοι* cod., em. Mus. 69. *ὠσχοφορεία* — *ὀσχὰς* — *τῆς κειράδος* — *βότρυσιν* cod., em. Mus. Cf. Aristot. Ath. XI p. 495 F. Recta scriptura est *ὀσχ*—. 70. *Ὠσήρ* cod., em. Salmasius. Est Hebraicum יְהוֹשֻׁעַ. 74. Lob. Path. El. p. 311. — *ὤταχος· ὁ ἄπορος* Zonar. 1896. *Ὤτακος n. pr. in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. Descr. III p.* 351. Thes. 75. Poll. II 84 Cyr. 63 Suid. 78. Supra male *ὠπλή.* Cf. *γατάλαι* et *βωτάζειν.* 80. *ὠτακάταξις* mendum Aldinae. Cf. Poll. IV 144 Ael. Dionys. Eustath. p. 1324 Bekk. AG. 116, 32. De masculinis huiusmodi in *ις* cf. Lobeck. Phryn. p. 628.

ὠτοκοπεῖ· κεφαλαλγεῖ, ἐνοχλεῖ, λαλῶν
[ὠτοκουστής· ὁ ὑποκρινόμενος]
ὡς τούς· ὡς τούτους
ὠτύς· ὄρνεον ὅμοιον γλαυκί. οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσιν
Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης· Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας παῖδες ....
ὤτρυνε· παρώρμησε, διήγειρεν
ὦ τύμπανα· ὦ ἐπιτήδειοι τυμπανισθῆναι
(ὤ)των· ὠτίων
Ὠφέλης· ὁ Ἐφιάλτης
ὤφε[ι]λεν· ὤφειλεν
ὠφέ[ι]λουν· εὐεργέτουν
ὠφθαλμιάσας· τὸν ὀφθαλμὸν ἐπέβαλεν
ὤφθη· ὡράθη, ἐθεάθη
ὠφίλει· ἐπήρχετο
ὦ φιλότης· ὦ προσφιλέστατε. ὦ φίλε. ὦ ἑταῖρε
[ὤφλημα· χρέος]
ὦφλε· κατεδικάζετο, ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησεν. καὶ τὸ ὤφειλεν
ὠφλίσκανον· κατεδικάζοντο
ὠφρόν· ἐλαφρόν
ὠφρυωμένος· ἐπηρμένος
ὠφύϊα· ἡ δορά. καὶ βοτάνη τις
ὠχεῖτο· ἐκάθητο
ᾤχετο· ἔφυγεν, ἀπέδρα. ἀπώλετο. ἢ ἐπορεύθη
ὠχέτευεν· ὑδραγώγει. καὶ ἐτάφρευεν
[ὠχλεῖ· ὠθεῖ. νοσεῖ]
ὤχθησαν· ἠγανάκτησαν, ἐλύπησαν, ἐστέναξαν
ὤχλησεν· ἐμόχθησεν. ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, ὤθησεν. ἐνόσησεν
ὤχμασαν· κατέσχον, ἐδέσμευσαν
ὠχμασμένον· κατεχόμενον, δεδεμένον
ᾠχόμην· ἐπορευόμην
ᾤχοντο· ἐπορεύοντο
ὤχουν· ἐκάθηντο
ὦχρα· ὠχρίασεν
ὠχρᾶς· ὠχρίας εἶ. [καὶ ὄσπριον λαθύρῳ ἐοικός

SCR. 84. Aristot. HA. VIII 12. 85. *E* 385. 86. *Δ* 73. 87. Ar. Plut. 476. 90. Ψ 546. 91. Thucyd. IV 75. 93. Soph. OT. 509. Vide Valck. Eur. Hipp. p. 270. 97. Antiph. com. fr. LXXI p. 156. 504. ‚Iob. XXX 15.' Biel. Imo *Λ* 53. 5. *Λ* 570. 11. *Δ* 382.

ADNOT. 81. κεφαλαργεῖ cod., em. HSt., om. Zonar. c. 1897. Similiter Cyr. 11: 82. ὠτακουστής Mus. 82. 83. Separavit Mus. 85. ἐφιμεδεία.. παῖδες cod., Ἰφιμεδείας π. Mus. ex Apollodoro. Legebatur ἐφιμεδείσης. — *In fine articuli* (?) *Sophoclis et Menandri fragmenta hodie legi nequeant ob humiditatem, quae post Aldi tempora ultimas codicis paginas devastavit.* Schow. Suppl. p. 803, 11. At haec aperte ad gl. 430 spectant. 87. 88. Separavit et τῶν in (ὤ)των mutavit (e Cyrillo 63) Heinsius. Idem viderunt Pierson. Moer. p. 288 Bos. Obs. p. 194. 89. Hoc ὠφέλης scribi nequit. Ἐφέλης Salmasius, alius malit οὐφέλης. Sed cum supra *incubo* ἐπωφέλης appelletur, haud scio an utraque glossa eundem locum Ionici si quid video scriptoris respiciat, in quo ἐπ' ὦ 'φέλης scriptum erat. 90. ὤφειλεν· ὤφειλεν cod., em. Mus. 91. [ι] Mus. 92. ὠφθαλμίασε Mus. An ὀφθαλμιάσας· — ἐπιβαλών? In Cyr. 63: ὠφθαλμίασεν ἐπεμάνει· τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐρωτικῶς ἐπέβλεψεν. ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠλύγησε. 94. ὡμίλει Ruhnken. 95. In codice et editionibus duo sunt articuli; copulat Cyr. 63. 96. ὄφλημα. 97. Pierson. Moerid. p. 427. 500. κολυφρόν· ἐλαφρόν. κορφῶς· ἐλαφρῶς supra. An ὦ 'φρον· ἐλαφρέ. 1. ὠφρυόμενος cod. Cyr. 63, em. Zonar. c. 1898 Mus. 2. Non liquet; sed rectus accentus est ὤφυια. Cf. ἴφυον. 6. Supra ἐνωχλώθην· ἠῤῥώστησα; mox ὤχλησεν· — ἐνόσησεν. 8. ἐμόχθησεν Ruhnken. ad ὤτλησεν refert. 13. ᾠχοῦντο? 15. ὠχρᾶς· ὠχριάσεις codex, correxi. Nam ὦχρα per ὠχρίασις apte explicari nequit. Similiter gl. 14 rectius scribetur ὦχρα· ὠχρίας ἦν.

ὠχρήσαντα· ὠχριάσαντα
ὦχρος· ὠχρίασις, χλωρότης. χλωρός
ὠχυρωμένη· ἠσφαλισμένη
ὤψ· ὄψις, ὀφθαλμός
ὤψατο· εὔξατο. ἐμαρτύρατο. (ε)ἶδεν
ὠψαι· ὤφθης
ὤψειον· [ὤπτεισαν. εἶχον.] περιεβλέποντο, ἰδεῖν ἐβούλοντο
ὠψά· τὰ ὀπτητήρια
ὠψιζόμην· ὀψὲ ἐποίουν. βράδιον ἠρχόμην
ὠψίσθην· ὤψισα
ὠψισμένον· ὀψὲ τῆς ὥρας, βραδέως ἐρχόμενον
ὠψικότα· βράδιον ἥκοντα
[ὤψουν· ἐμαγείρευον, [ὤπτουν]]
ὠῶν· περιστομίων τῶν ἱματίων

[ὩΣ· συνήθως·
μνήσομαι, ὥς (μ)' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
καὶ ὅμως·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι
καὶ ὃν τρόπον·
ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ[ε]'
καὶ ὁμοίως·
ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη
καὶ ἐπεί·
ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι
καὶ ἡνίκα·
οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν
καὶ οὕτως·
ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκη(τ)αι
καὶ πῶς·
ὠποποῖ, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει
καὶ ὅτι·
ἔγνως ὡς θεός εἰμι
καὶ πρός·
ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον
καὶ θαυμαστικὸν ἐπίρρημα·
ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες
καὶ
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο
καὶ διό[ς]
ὣς λίπον· αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα
καὶ ὅτε·
Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον ἵκανε(ν)
καὶ τότε·
ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν

SCR. 16. λ 528. 17. Γ 35. 18. Iosua VI 4. 22. Sophron. fr. 39 Ahr. 30. I 647. Λ 116. ψ 310. I 195. K 520. Γ 154, ubi nunc εἴδονθ'. ε 26, unde ὡς καὶ μᾶλλον — ἵκηαι em. Schrewel. σ 26. X 10. Δ 157. Σ 107. E 204 (διὸ pro διος Iensius). Z 237. Ξ 294. γ 347. γ 194. λ 427. δ 389, ubi nunc ὅς κέν τοι legitur. Υ 424, ubi nunc ὡς εἶδ', ὥς. Sophocl. fr. 351 p. 170 Nck. qui τύραννον πᾶς ἐπεύξεται coniecit; τύραννον etiam Brunck, ἐφίεται Grotius. Menand. fr. CCXXXVIII vol. IV p. 287 ed. Meinek. cui γυναῖχ' pro γυναῖκα debetur. — θαυμαστήν cod., θαυμαστῶς Cobet Var. Lectt. p. 216.

ADNOT. 17. Confundit ὦχρος· ὠχρίασις, χλωρότης καὶ ὄσπριον λαθύρῳ ἐοικός, et ὠχρός· χλωρός. Χλῶρος enim pro *pallore* dictum non reperitur, χλόος vero glossematicum est. ὦχρος· ἡ ὠχρίασις. ὠχρὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ χλωρὸς καὶ ἁπαλός. ὠχρός· χλωρός. βάψας Cyr. 63. 20. Lob. rhem. 42. 22. ὤψαιον· ὤπτεισαν codex, ὤψαιον· ὤπτησαν Mus. ὤψειον· ὀπτικῶς εἶχον Kusterus, quod probarem, nisi ὤψειον confundere videretur Hesychius cum ἤψεον· ὤπτησαν. [εἶδον], quamquam differunt ὀπτᾶν et ἕψειν. 23. Glossa corrupta; expositio ὀπτήρια (*dona nuptialia*) fuisse videtur. 27. ὠφηκότα male Mus. 28. Imo ἤψουν. 29. ὤων cod. 30. ἀσώφιλον ὃν cod., em. Mus. Inserui μ'.

ὁτὲ δὲ συναπτικὸν σύνδεσμον·

ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμοῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε

ὁτὲ δὲ ἀνακεφαλαιωτικόν

ὧς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον

ὁτὲ δὲ καὶ τὸ ὄντως·

ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός

ὁτὲ δὲ τὸ ὡς ἂν καὶ τὸ ἄχρι·

ὥς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου

ὁτὲ δὲ καὶ τὸ εὐθέως·

ὡς ἴδεν, ὣς ἀνέπαλτο

Σοφοκλῆς δὲ Λαρισσαίοις ἀντὶ τοῦ λίαν·

ὡς καὶ τύραννε πᾶς ἐγγίζεται φυγεῖν

καὶ Μένανδρος·

ἔγημε θαυμαστῶς γυναῖχ' ὡς σώφρονα

531. Ὠρίων· σύστημα κδ ἀστέρων, ὃν τινες ὀνομάζουσι Βοώτην. οὓς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ καταμερίζουσι καί φασι, τοὺς μὲν τέσσαρας εἶναι τρίτου μεγέθους, ἐννέα δὲ ἐν αὐτοῖς τετάρτου μεγέθους. καὶ τοὺς ἄλλους ἐννέα τοῦ πέμπτου. κεῖται δὲ τοῦτο τὸ τῶν ἀστέρων ἄθροισμα ἐν τῷ βορείῳ μέρει, ὅπερ καὶ ὑπὸ τῆς γραφῆς ὡς ἓν σῶμα Ὠρίων ὠνόμασται. ἄστρα δὲ ταῦτα λέγουσι καὶ οὐχὶ ἀστέρας, ὡς τῶν μὲν ἄστρων πλήθους σύστασιν ἐμφαινόντων, ἀστέρος δὲ τοῦ καθέκαστον λεγομένου. Καὶ τοῦ Ἀρκτούρου μέμνηται ἡ γραφή, ὃν μεταξὺ τῶν μηρῶν τοῦ Ὠρίωνος ὁρῶμεν κείμενον ἀστέρα ὑπόκιῤῥον. Παραπλησίως δὲ καὶ ἡ Πλειὰς ὀνομάζεται, ὑπὸ τῆς γραφῆς· ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἔξωθεν δῆλον, ὅτι παρ' Ἑβραίων πολυπραγμονησάντων τὰ ἀπόῤῥητα. ἑνῶνται δὲ καὶ ἐν τῇ Πλειάδι ἑπτὰ ἀστέρες συνεχεῖς, καὶ καταπεπυκνωμένοι πρὸς ἀλλήλους, οὐχὶ δὲ ἕξ, ὅπερ τινὲς οἴονται. κεῖνται δὲ ἐν τριγωνοειδεῖ σχήματι. ὡς οὖν ἐνταῦθα εὕρομεν τὸ ὄνομα ἐν Ἡσαΐᾳ τῷ προφήτῃ, τοῦ Ὠρίωνος, οὕτω τοῦ Ἀρκτούρου καὶ τοῦ Ἑσπέρου καὶ τῆς Πλειάδος ἐν τῷ Ἰώβ. ὅς φησιν· ὁ ποιῶν Πλειάδα καὶ Ἕσπερον καὶ Ἀρκτοῦρον καὶ ταμεῖα νότου

SCR. **31.** Iesai. XIII 10 Iob. IX 9 ubi vulgo ταμίαν νότου.

ADNOT. **31.** Magna horum pars sumta est ex Basilii fragmento in Catena in Iob. VII ubi quaedam etiam rectius scripta sunt. Wesseling. Probab. c. 32 p. 292. — μερῶν] μηρῶν Scal. Salmas.

EXCERPTA

CYRILLI GLOSSARUM

E

CODICIBUS

VINDOBB. MOSQ. LEYD. ALL.

Cyrillus Vindobonensis

n. 171.

Θ.

Fol. 200.

Θάασεν· ἐκαθέζετο
θαάσων· καθεζόμενος
θαζός· καθεζόμενος
θάζουσαν· καθεζομένην
θαητόν· θαυμαστόν
θαίων· ὁρμῶν
θακεύουσι· κάθηνται εἰς χρείας
θάκτον· περίβλεπτον. θαυμαστόν
θάκων· θρόνων καθέδρων
θαλαμηπόλος· —
θαλαμίσκος· κοιτωνίσκος
θάλασσα· νιπτὴρ τῶν ἱερέων
θαλαττοπορῆσαι· πλεῦσαι διὰ θ.
θαλέα· πανήγυρις ἢ τέρψις
θάλλειν· φιλεῖν δηλονότι
θαλεροί· ἀκμαῖοι
θαλερόν· ἀκμαῖον. νέον. δίϋγρον. εὐθαλλές
θαλερός· ταχύς. ἰσχυρός
θαλία· εὐωχία. πανήγυρις. τέρψις
θαλιή· τρυφῇ. περιουσία
θαλεῖον· καθαρόν
θάλιον δέ· ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας
θάλλος· βλάστημα
θαλλινώδης· ὑποῦλος. ἐνδόξους ἔχων ἡγεμόνας
θαλπωρή· ἡδονή. χαρά. διάλυσις. καὶ θάλψις
θαλυσίαι· αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί
θάλψαι· περισκεπάσαι. συντηρῆσαι, θερμάναι
θάλλωμεν· βλαστήσωμεν
θαμάζεις· συνεχῶς ἔρχῃ
θαμάκης· σύμβιος
θαμιάς· πυκνάς: ~ Fol. 201.
θαμινά· πυκνά
θάμνων· τῶν λεπτῶν δένδρων
θάμνος· ξύλον ἀκανθῶδες. λέγεται δὲ βάτος
θανατῶσι· θανάτου ὀρεγομένοις
Θαρσεῖς· Καρχηδόνιοι. ἢ Κίλικες
θάρων· γυναικῶν. (? ὀάρων)
θασίην· θείην χορείαν (cf. θίασος)
θάσσουσαι· σπεύδουσαι
θεά· ἡ μοῦσα. θέα· σκόπει
θεαζόντων· μαινομένων

Θεαιτόν· θεοποιητόν Fol. 201.
Θεάμονας· θεατάς. θεωρούς
Θεάν· τὴν ὄψιν καὶ θεωρίαν
Θεαρχίαν —
Θεαρχικῶν —
Θεηγόρων —
Θεηΐου· θείου
Θεήλατος· ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθείς. ἢ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐλαυνόμενος
Θεῖναι· ποιῆσαι. εὐτρεπίσαι
Θίασος· χορός
Θιασώτης· χορευτής. ἢ ὁ τὰ θεῖα ᾄδων,
Θείειν· δρομεύειν
Θείῃ· τρέχει
Θημῶνες· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων
Θῖνες· οἱ σωροὶ τῆς ψάμμου καὶ τοῦ σίτου
Θημῶνας· σωρούς. βουνούς
Θειομένην· τυπτομένην
Θεῖον δύσονται ἀγῶνα· εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ εἰσέλθωσιν
Θεῖον ἄπυρον· τίαφιν: ~
Θητείαν· δουλείαν. μισθαρνίαν
Θειότης· κίνησις θεία
Θεῖον κωνσιστώριον· τὸ βασιλικὸν σικρητάριον
Θέϊα· εὐθεῖα. ὀρθά. θαυμαστά
Θεοείκελον· θεόμορφον. [λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἡδυνομένων τοῖς ᾄσμασιν
Θέλγε· ἐσκότου. ἐγοήτευσεν
Θέλγητρα· τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα
Θελήτας· ἐγγαστριμύθους
Θελητὴς δὲ ὁ προαιρετικός
Θελκτή· κολακευτική
Θελκτήριοι· θεραπευτικοί
Θελκτῷ· κολακευτικῷ
Θέμα· πῆξις καὶ βάσις θεμελίου. ἢ πρᾶγμα καὶ ὁρισμός
Θαιμάν· νότος
Θέμεθλα· θεμέλιοι. ῥίζαι. καὶ ἀρχαί
Θέμιος· νόμιμος
Θέμις· — μία τῶν Τιτανίδων
Θέναρ· τὸ κοιλὸν τῆς χειρὸς καὶ τὸ τοῦ ποδός
Θεογενεσίαν· τὸ βάπτισμα
Θεοδμῆτι· θεόφρονι. ἤγουν θεοβούλῳ
Θεωθέν· τὸ μετουσιαστικόν Fol. 203.
Θεοειδέα· θεῷ ὁμοίαν
Θεοίνυμοι· θεοὶ δὴ μοι (sic)
Θεοκλυτεῖται· παρὰ θεοῦ ἀκούεται
Θεόληπτος· θεῷ ἐπαινετός
Θεόμητον· θεόβουλον
Θεοπλαστία· ἡ θεία ἐνανθρώπησις
Θεοπτίας· θείας θεωρίας. ἢ θεοφανείας
Θεορρημοσύνη· τοῖς θείοις ῥήμασι τῇ θεία διδασκαλία καὶ κατηχήσει
Θεόῤῥυτον· ἐκ θεοῦ προϊόν. ἢ προχεόμενον
Θεόσεπτος· θεοσεβής
Θεοστυγεῖς· θεομίσητοι
Θεοτερπέος· θεὸν τέρποντος
Θεότευκτον —
Θεοὺς ἐπιβοησώμεθα· θεοὺς ἐπικαλεσώμεθα ἐπόπτας

Θεοφήτωρ· ἀτάλαντος τοῖς θεοῖς ὅμοιος ἐν τῷ βουλεύεσθαι Fol. 204.
Θεόφοιτον· πρὸς θεὸν παραγενόμενος
Θεραπόντων· ὑπηρετῶν
Θερείβοτον· καιόμενον. ἢ τὸ ἔχον βόσιν ἐν τῷ θέρει
Θερίκλειον· ποτήριον ὑέλινον
Θέριστρα· κατάκλειστα σινδόνια. διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς κατακλίνεσθαι
Θέριστρον· περιβόλαιον γυναικεῖον ἢ μαφόριον. ἢ θέρινον ἱμάτιον. πολύμιτον ἢ εἶδος μαχαίρας. ὃ καλοῦμεν δρέπανον
Θερμοφυλάκιον· μιλιάριον. ἢ κουκούμιν
Θέσις· προσποίησις μίξις ἕνωσις
Θεσπέσιαι· δυνάμεις θεῖαι
Θεσπεσιώτερον· ἀξιολογώτερον. καλλιώτερον βελτώτερον
Θεσπιζός· ποταμὸς καὶ ἔθνος ἐν τῇ Θράκῃ
Θεσπιστέον· ἀξιολογώτερον. ἢ ἀργόν. ἄπρακτον
Θέσπισμα· θεῖον δόγμα ἢ πρόσταγμα
Θεύσασθαι· δραμεῖσθαι Fol. 205.
Θεωρεῖον· τὸ θεάτρον
[Θήβη λέγεται καὶ τὸ κιβώτιον]
Θήβην· τὸ ἐκ βρυλίων πεπλεγμένον σκρινάκιν. ἢ κάψιον. ἢ τριγλωσσόκομον. ἀπὸ παπύρου. ἢ κιβώτιον. ἐκ βύβλου πλεκτὸν ὡς κοφινῶδες
Θηγήτορα· ἀγρευτήν
Θηληνοί· ἥσυχοι
Θηλυδρῶδες· χαῦνον καὶ ἄνανδρον
Θηλυμανεῖς· πόρνοι
Θινῶν· πηγῶν (?)
Θήρατρον· δίκτυον. παγὶς ἄγκιστρον
Θὴρ θηρίον· τὸν λέοντα λέγει Fol. 206.
Θηρητῆρα· ἀγρευτήν
Θηρήτορας· θηρευτάς
Θηρὶ ἐοικώς· λέοντι ὅμοιος
Θηρίκλειοι· φιάλαι οὕτω καλ.
Θηρολέξης· ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος
Θηρῶν· ἐπιτηρῶν
Θῆσσαν· τράπεζαν δουλικῆς τροφῆς. ἢ μισθωτικὴν εὐτελῆ
Θήσατο· ἐθήλασεν
Θησαυρός· δύο σημαίνει· τὸν πλοῦτον καὶ τὴν φρόνησιν
Θήσεις· ἀφορίσεις. ποιήσεις
Θητεία· δουλεία μισθοῦ ἕνεκεν
Θητεύω· ὑπομένω. ὑποτάσσομαι
Θητῆρα· ἅρμα
Θητεῖα· τροφεῖα. ἢ παραμονή. καὶ δουλεία
Θητός· ὄφις
Θιάσαι· χορεῦσαι
Θίασος· χορός. σύλλογος μαθητῶν. ἢ (sic) θεία χορεία. ἢ χοροῦ σύστασις
Θιγγάνει· ἅπτεται. ἢ ἐγγὺς γίνεται. vers.
Θίγει· ἐγγίζει
Θίγειν· ἅπτεσθαι
Θιγμή· ἐκ τοῦ θίγω ὅ ἐστι πλησιάζω ἢ ἐγγίζω. θιγμὴ γὰρ πλησιασμός. ἢ κατὰ κοινολεξίαν κεῖται, καί ἐστι ἀντὶ τοῦ στιγμή
Θὶν' ἐφ' ἁλός· παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης
Θινομένη· τυπτομένη
Θλαδίας· εὐνοῦχος θλαστός
Θλίβεται· ἐκπατεῖται. ἐκπιέζεται. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀθυμούντων

θνάναι· ἀποθανεῖν Fol. 206. v.
θοάζει· μαίνεται. ταράττει καὶ χορεύει
θοάς· ταχείας ὁρμάς
θοὰς ἐπὶ νῆας· ἐπὶ τὰς ὀξείας ναῦς
θοάσσων· καθεζόμενος
θοή· ταχεῖα. ἢ ὀξεία
θόη δὲ λέγεται ἡ θυσία
θολερός· τεταραγμένος
θοία· ζεῦγος ἡμιόνων Fol. 207
θοίηβος· θαῦμα
θοίνην· βρῶμαν. τροφήν
θοινᾶσθαι· εὐωχεῖσθαι
θοινήσασθαι· τροφὴν προσενέγκασθαι καὶ εὐωχίαν
θοινητήριον· κατάβρωμα
θόλος· στρογγυλοειδὲς οἴκημα
θολοῦσα· σκοτοῦσα
θολῶδες· τεταραγμένον
θοργνυμένους· τεταραγμένους (L. ὀργασμ.)
θόρεν· ἐπήδησεν
θορός· ἡ ἔκρυσις τοῦ σπέρματος
θούρην· ἐνθουσιαστικήν. ἢ ὁρμητικήν
θώκους· συνέδρια
θρανεύσεται· ἐπὶ ὑποπόδιον σταθήσεται vers.
θρασιάων· θρασέων. ἰσχυρῶν
θράσος· τόλμαν
θρασυκάρδιος· τολμηρὸς εὔτολμος
θρασυμέμνονα· ὑπομονητικόν. ἢ ἀνδρεῖον
θρασύστομος· φλύαρος
θράττομαι· συντρίβομαι
θράττων· ταράττων
θραύεται· συντρίβεται
θραῦσις· πληγή. πτῶσις. ὀργή. φθορά. ἢ ἧττα ἐν πολέμῳ. ἢ θάνατος. ἢ ἀρρωστία
θρέμματα· πρόβατα
θρέξας· πηδήσας. δραμόντων
θρεξάσκον· ἔτρεχον. ἐχόρευον
θρέπτρα· τροφεῖα
Θρήκηθεν· ἀπὸ τῆς Θράκης
θρηνίς· ἡ τῶν ἐρετῶν σανίς. τουτέστι τὸ τῶν κωπηλατῶν ὑποπόδιον. καὶ ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου σανίς. ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον Fol. 208.
θρησκεία· θεαρέσκειά τις οὖσα καὶ φυλακή
θρησκεύει· θεοσεβεῖ ὑπηρετεῖ ἢ τοῖς θεοῖς φρανεῖ
θρησκεύς· ἑτερόδοξος
θρία· τῆς μαντείας φανέρωσις πομπὴ ἢ φύλλα συκῆς. ἢ ἀμπέλου
θριαμβεύσας· πομπεύσας. στηλιτεύσας. παραδειγματίσας
Θριάσιον· πεδίον
θριγγός· στεφάνη. ἤτοι περίφραγμα. ἢ μικρὸν τειχίον. ἢ περίβολος
θριγγίοις· φραγμοῖς
θρῖναξ· σκεῦος γεωργικόν. ὃ καὶ λέγεται λικμητήριον. ἐπειδὴ τριαινοειδὴς καὶ οἱονεὶ τρίσυνξ ἐστιν. ἢ πτύον τοῦ σίτου ἔχον ὀδόντας πέντε ὃ καὶ λέγουσι πενταδάκτυλον ὅ ἐστι λικμητήριον
θρῖον· βρῶμα ἐσκευασμένον. ἡ τῆς συκῆς τὸ φύλλον
θρίψ· εἶδος σκώληκος vers.

Fol. 208. v.

Θρόμβος αἵματος· βουνοὶ αἵματος ἢ πῆγμα. ὡς ὀρόβου τὸ μέγεθος. αἷμα ταχὺ πεπηγός
Θρόνας· βοτάνας
Θρόον· ὃ σημαίνει τὸ συναθροίζειν
Θρόος· ἦχος
Θρύα· καλάμη εἰς καῦσιν
Θρυαλλίς· τὸ ἐλλύχνιον στύππιον
Θρυηόεσσα· ὄνομα πόλεως
Θρυλίχθη· συνεθραύσθη. παρεσύρη ἢ ἠφανίσθη
Θρυλλοί· ψιθυρισμοί. ὁμιλίαι καὶ διαβοαί
Θρύλλος· φήμη οὐ φανερά
Θρυλλῶ· θορυβοῦμαι. ὀχλοῦμαι
Θρύον· καὶ κύπηρον. εἴδη ἀνθέων
Θρύπτεται· μαλακίζεται. χαυνοῦται. βλακεύεται
Θρύψες· βλακήα μαλακεία Fol. 209.
Θύασσεν· ἐπήδησεν
Θυγατριδῆ· ἡ ἐγγόνη
Θυγατριδοῦς· ἔγγων. ὁ υἱὸς τῆς θυγατρός
Θύεσι· θυμιάμασιν. ἢ ταῖς θυσίαις
Θυεστία· ἀνδροφαγία
Θυή· θῦμα. θυσία
Θυηπολείσθω· θυέσθω
Θυΐσκαι· μικραὶ ἴγδεις. ἢ ἰγδία vers.
Θυλήματα· μέλιτι βεβρεγμένα ἄλφιτα. ἢ τὰ εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια ἢ τὰ ἐπὶ τῶν βωμῶν θυμιάματα
Θυμαίνοντος· ὀργιζομένου
Θυμαραία· τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσα
Θυμηδίαν· γλυκοψυχίαν
Θυμηδίαις· τρυφαῖς. τέρψεσι. καὶ εὐφροσύναις
Θυμὸν ἀχέων· τὴν ψυχὴν λυπούμενος
Θυμοραίστης· ὁ τὴν ψυχὴν διαφθείρων
Θυμόσσοφος· ὁ εὐμαθής. καὶ φυσικὸς εὐφυής Fol. 210.
Θυοδόκον· τὸν τὰ θυμιάματα δεχόμενον
Θυρεός· ἀσπίς, ὃ παρὰ ῥωμαίοις κ. σκουτάριον
Θύρσος· βάκχη. ῥάβδος. κλάδος ἐλαίας
Θύσανος· κροσσός
Θυτηρίοις· θυμιατηρίοις
Θυωρίτην· τραπεζίτην
Θῶες· θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ πάνθορες
Θωήν· ζημίαν
Θώμιξ· σπάρτος κανάβινος. ἢ κιθάρα
Θῶπες· οἱ μετὰ ψευδοῦς καὶ θαυμασμοῦ προιόντες παρακλήτορες
Θωρακίοις· προμαχῶσι. λωρικίοις
Θώραξ· πῦργος. χιτών. στῆθος. σῶμα. ζεῖχος. ὅπλον. καὶ λωρίκιον
Θωρηκτάων· ὁπλιτῶν
Θωρίξαι· καθοπλίσαι
Θώων· κολακευτριῶν. κολάκων

Cyr. 212 fol. 6 vs.

Ἀένναον· ἀεὶ βλύζων. ἀεὶ ῥέων. αἰώνιον
ἀελλόπους· ταχύτητος
.εργός· ὀκνηρός
ἀεσίφρων· ματαιόφρων
ἀεικέλιος, ἀνόμοιος. σκληρός
ἀετιδεῖς· οἱ τοῦ ἀετοῦ παῖδες
ἀεικής· ἀπρεπής
ἀείτης· ὁ ἑταῖρος
ἀετίτης· εἶδος λίθου
ἀέπτον· ἰσχυρόν. παλαιόν
Ἀερμῶν· ὄρος κατὰ τὴν παλαιστίνην
ἀέθω· ἀπέλθω
ἀελλύβης· μετὰ ἀνέμου ὁμίχλων
ἀελπτόν· ἀέλπιστον
ἀεννάως· ἀεὶ ὄντως
ἀεργίν· ὄνειδος (Hesiod. ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος)
ἀερίαις· ὀρθριναῖς
ἀερτάζω· βαστάζω
ἀεροβατεῖ· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖ
ἀερσίποδος· ἐπαίροντος εἰς ὕψος τοὺς πόδας
ἀεωρῆς· ἐκ φυγῆς
ἀείδω· οὐ βλέπω (?)
ἄεσαι· κοιμᾶσθαι
ἀείτιτος· ὁ τιμώμενος
ἀετάματα· στεγάσματα
ἀεσίφρων· ἐντριχής
ἀέτει, πτερὸν καὶ κρέας
ἀεροτόμα· τὰ πετεινά
ἀειδεεῖς· ἀφανεῖς
ἀείδια· αἰώνια
ἀειδνές· στυγνόν. λυπηρόν
ἀειδηνήτοις· ἀεικινήτοις
ἀειθέσσω· ἀληθεύω
ἀειθές· πομφόλυγες
ἀεικίσσας· βλάψας
ἀείκω· ὑποχωρῶ
ἀείῤῥυτον· ἀεὶ ῥέον
ἀέκουσα· ἡσυχάζουσα. σιωπῶσα. σιγῶσα
ἀειρᾶται· ἐπαρᾶται
ἀείσωμεν· ἀκούσωμεν
ἀείνεος· ὁ οἶκος
ἀεισέβαστος· διὰ παντὸς σεβόμενος. ἢ τιμώμενος
ἀελπτές· οὐκ ἐλπίζοντες. οὐ θαρροῦντες
ἄειρος· λέγεται ὁ ἄπειρος
ἄετος· ὁ μάταιος καὶ ψευδής
ἀείδαρος διὰ τὸ ἀεὶ δέρεσθαι
ἄειμος· οἶκος Fol. 7 vers.
manus recent. ἀείλλειν· θωπεύειν. ἀπατᾶν
ἄζεω· ἐντρέπου. τίμα
ἀζοίμειν· ἀγανακτεῖν
ἄζηλοι· ἄτιμοι. ὑβρισταί
ἄζονος· εὔκρατος οἶνος

Fol. 7.

ἄζυμοι· καθαροί. ἄτυφοι
ἄζυξ· ἄγαμον. μονάζων
ἄζηρος· ὁ μὴ ξηρός
Ἀζειῶται· τρωικὸν ἔθνος
ἀζητῶς· σεβαστῶς
ἀζαλέην· κατάξηρον
ἀζήμιθρον· ἀζήμιον
ἄζειρον· ἀποίκιλτον. ζηρὸν γὰρ τὸ ποικίλον. ἢ τὸ ἄχρωτον
ἀζείρει· ἀντὶ τοῦ ζέειν
ἀζήρει· τὸ ξηραίνειν, ἢ
ἄζω· τὸ ξηραίνω
ἀζαλαί· νέαι ἀπαλαί
ἄζευκτον· παρθενεύων
(manus recent.) ἀζηλόεν· μέλαν

ἀήρ· οὐρανός
ἀήσυλος· ἡμαρτημένος
ἄητος· ἀκόρεστος
ἀήθης· ἀσυνήθης. ἄγριος
ἀηνόβαρβος· χαλκοπώγων —
ἀήτης· ἄνεμος
ἀείτης· ὁ φίλος. δίφθιγγον Fol. 8 v.
ἀΐτης· ὁ ὁρμητικός: ῐ
ἀήσσατος· ἀήττητος. ἀνίκητος
ἀήσυρον· ἐλαφρόν
ἀήσυλα· μετέωρα
ἀήσυλον· ἄδικον. ἁμαρτωλόν. μὴ τέρπον
ἄητον· τὸ πυρῶδες
ἄητον· τὸ πολύ
ἄηκες· τὸ ἠκονημένον ξίφος καὶ ὀξύ
ἀηνές· τὸ αΐδιον. τὸ λαμπρόν. τὸ φωτεινόν
ἄημα· πνεῦμα
ἄημα· τὸ πνοὴν φέρων
ἀηδές· ἀνεύφραντον
ἀήμενος· ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος
ἀήδιζον· ἀηδῶς εἶχον
ἀηθέσσουσι· ἀσυνήθεις εἰσίν
ἀηδής· ἀμαθής
ἄητο· ἔπνεε. ἐφέρετο
ἀηδή· τὰ ἄγλυκα

ἀθάρη· σιτώδη τι ἑψητόν. ὅπερ ἄρσαν καλοῦσι
ἀθαρσῶς· ἀκριβῶς
ἄθαμβις· ἄφοβος
ἀθερίζει· ἀποδοκιμάζει
ἀθέριστος· ἀφρόντιστος
ἀθέρισον· χρόνισον
ἀθεσίαν· παραβασίαν
ἀθήλυντος· ἀνδρώδης
ἀθήνασι· πολίταις. ἀττικῶς
ἀρθρέμβολα· ὄργανα τιμωρητικά
ἀθραί· ἀπειλαί

ἀθλεύων· κοπιῶν Fol. 8. v.
ἄθρησον· θεώρησον
ἀθρήσεις· σκοπήσειας. ἴδοις
ἀθραῶν· εὐχῶν
ἄθρει δὴ οὖν· νόησον δὴ οὖν
ἀθρίμματα· δῶρα πεμπόμενα ταῖς γαμεταῖς. ἢ ταῖς γεγαμημέναις
ἀθρῶς· ἀφανῶς. (l. ἀφώνως)
ἀθρύνομοί· οἱ ἄνομοι
Ἄθως· ἀκροτήριον ὅπερ νῦν α' ὄρος (ἅγιον ὄρος) καλεῖται
ἀθυροστομεῖ· βλασφημεῖ
ἀθυρογλωττίας· φλυαρίας. βλασφημίας
ἀθέλιμνος· κακός
ἀθίγγανος· ὁ αἱρετικός
ἀθέτησις· ἄμειψις. ἐκβολή
ἀθή· σκληρόν. ἀδάμαστον
ἀθετεῖν· τὸ ἀπολεῖν Fol. 9.
ἀθλόδωρα· νίκη τὰ ἐκ πολέμου
ἀθμονεύς· ἀπόδημος
ἀθλήσαντα· κακοπαθήσαντα
ἀθεροσσεῖ· ἀγρυπνεῖ
ἄθρωος· ἄφοβος
ἀθμίς· σπινθήρ
ἄθλιβοι· λακοί
ἀθρῷοι· ταχεῖς
ἄθρος· ἄφονος, ἄψοφος
ἀθυρόνομοι· ὡς ἔτυχε χρώμενοι τοῖς νόμοις
ἀθύωτον· ἔλαιον

Ἄϊθες καὶ ἄϊνες· ἐθνικά
ἄϊρος· ὄνομα κύριον
ἄϊς· ὁ μὴ βλεπόμενος καὶ ὁ ἀνίσχυρος
αἰάζω· βοῶ. στενάζω
αἰὼν ὁ χρόνος· αἰὼν καὶ τὸ ἀεὶ ὢν (sic)
αἰάζειν παρά· θρηνεῖν πάρεστιν
αἰσυμνῆται· ἀγωνοθέται
αἰανός· σκοτεινός
αἰσχροκερδής· ὁ κερδήσας κακῶς
αἰκήμονα· ἄξιον αἰδοῦς
αἴγειον· τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. αἴγειος καὶ ὁ ἀσκός
αἴγιλλος· εἶδος βοτάνης
αἰγύπτιος· πλινθοφόρος
αἰγυπτιός· εἶδος ἀετοῦ
αἰδῆος (sic)· ὁ αἰδοῦς ἄξιος
αἰ ἔνυπνος· ὁ θάνατος (αἰ rubr.) καὶ ὁ ἀεὶ κοιμώμενος
αἴδυλος καὶ ἀΐδυλος· ὁ θρασύς
ἀιαίλουρος· ζῶον (ᾱ rubr.)
αἴαγρος· ζῶον
αἴαψος· ποικίλος (αἴ rubr.)
αἰγίθαλος· πτηνὸν καὶ εἶδος βοτάνης
ἀείδηλος· ὁ ἀεὶ δελεάζων
in ima pagina minio αἴμους· τοὺς δρόσους χ̄
αἰσυκτῆρι· χοιροβοσκῷ

ἀίστωρ· ὁ ἀμαθής Fol. 9 vers.
αἰακίξ· εἶδος κύλικος ἢ κόλακος
αἰθαλώδης· σκοτώδης
αἰθίοψ· ὁ μέλας
αἴθαλος καὶ αἰθάλιος· ὁ καπνός
αἴθοπα· μέλαιναν
αἶθος· ὁ ἐκκαύστης (minio φλογμός)
αἰήτιον· ἔπος· Αἰήτης κύριον
αἴθωνας· λαμπρούς. πυροειδεῖς
Αἰθωνίδης· κύριον
αἴθων· ὁ βίαιος λιμός
αἴθριππος· ταχύς
Αἰκανός· ὄνομα ὄρους
Αἰκίστριος· αἶκλος. ὄνομα κύριον
αἴλιος· σύγγαμβρος
αἴλινος· ὁ θρῆνος
αἵμους· τοὺς δρόσους λέγει ὁ Αἰσχύλος
αἱμοπότης καὶ αἱματοπότης· ὁ φονεύς
αἱμωπόν· ὁ τοὺς ὦπας ἡμαγμένους ἔχων
αἱλάμ· βασιλέως πρότρομος
αἱμόρρους· γένος ὄφεως
Αἰκοῦλοι· ἔθνος
αἱμωπούς· ὀφθαλμοὺς πλήρεις αἵματος ἢ ἀγριωπούς
αἰνάρετος καὶ αἰναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος
αἰνόμορος· κακοθάνατος
Αἴνηθος· ὄρος τὸ ἐθνικόν
Αἰξονεύς· ὁ βλάσφημος
Αἴσιπος· ποταμὸς Λυκίας
αἰολομήτρας· ποικίλην μήτραν ἔχων. ἡ δὲ πολεμικὴ ζώνη τὸ μίτραν ί
αἰπύς· ὁ ὄλεθρος καὶ ὁ χαλεπός
αἰρισέων· ὁ ἀριστεύς
αἴεσχος· ὁ τῆς δάφνης κλάδος
Αἴθικες· ὄνομα ἔθνους.

Cyrill. Vindob. 244, fol. 58 b.

δᾶδες· λαμπάδες. δάς. λαμπάς
δαδοῦχει· λαμπαδουχεῖ, φαίνει
δάεις· κάεις. δαῖε. καῖε
δαήμονες· ἔμπειροι
δαημονέστατοι· ἐμπειρότατοι
δαιτύμονες· ἀρισταί. ἑστιάτωρ δὲ ὁ τὸ ἄριστον ποιῶν
δαῖτα· τὴν εὐωχίαν
δαίμονες ἀγαθοί· ἀγαθοδαίμονες
δαιτρεύειν· μερίζειν
δάκη· θηρία
δαῆσαι· διδάξαι
δαῆναι· μαθεῖν
δατρύω· μερίζω
δαιτρός· μεριστής. μάγειρος, ὁ διαιρῶν εἰς ἐλάχιστα τοῖς ἑστιωμένοις. οὕτως γὰρ εἰστιῶντο μεριζόμενοι τά τε πρόβατα καὶ τὸν ποτόν. παρ' ὃ καὶ λέγεται δαιτρὸς ὁ ἐξ ἴσου πᾶσι μεριζομένης τῆς τροφῆς

δαίειν· διασείειν
δαιδάλλειν· κατασκευάζειν
δαίνυσθαι· εὐωχεῖσθαι. τρέφεσθαι. ἐσθίειν
δαῖον (l. δᾄιον) τέρας· τὸ πολεμικὸν σημεῖον
δαιμόνιος· θεῷ ὅμοιος
δαιμόνιε· μακάριε
δαΐφρονος· συνετοῦ ἢ πολεμικοῦ
δαίω· καίω. ἐξάπτω
δαίεται· καίεται
δαίδαλα· κατασκευάσματα ποικίλα
δαΐδιον· ἡμίφλεκτον
δαήρ· ἀνδρὸς ἀδελφός
δαΐξας· κατακόψας
δακρυρροῶν· δάκρυα ῥέων
δαλός· λαμπὰς ἢ ξύλον καιόμενον ἢ δᾴδιον ἡμίφλεκτον
δάμαρ· γυνὴ γαμετή
δαμᾶ· δαμάζει
δαμῆναι· ὑποταγῆναι
δανῷ· ξηρῷ
δάπεδον· ἔδαφος
δασμολόγοι· μερισταὶ φορολόγοι
δασμοφορεῖν· τὸ φέρειν τὰ δημόσια
δασάμενοι· μερισάμενοι
δασύποδα· τὸν λαγωόν
δάσονται· διασπῶνται κατὰ μέρη φραγοῦνται καὶ μεμεριοῦσι
δάπτων· δαπανῶν. τρώγων. κατεσθίων
δαψιλέστερον· πολυ . . . . .
δασάζω· ἀναβοῶ στενάζω
δάψαι· σπαράξαι. διακόψαι
δασμολογεῖσθαι· μερίσασθαι
δερποτεύεσθαι· ἐξορίζεσθαι. Ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις
δεδεγμένος· διαδεχόμενος
δεδίττεσθαι· φοβεῖσθαι
δεδιώς· φοβούμενος
δεδιττόμενος· ἐκφοβῶν
δέδειχα· ἔδειξα
δεδέημαι· ἐδεήθην
δέδυκεν· εἰσῆλθεν
δέδοκται· ἔδοξεν. ἤρεσεν. ἐφάνη
δεδραμένοις· πεπραγμένοις
δεδραγμένα· πεπραγμένα
αι
δέδοικε· φοβεῖτε
δέδοικα· φοβοῦμαι
δεδοικώς· φοβούμενος
δείλαιος· ἄθλιος. ταλαίπωρος. δυστυχής
δέδαλος· εὔμορφος
δειμαίνων· φοβούμενος
δείσας· φοβηθείς
δείμασι· φόβοις
δειμάμενος· οἰκοδομήσας
δείματα· φόβητρα
δείκελον· ἄγαλμα. ἢ ὁμοίωμα
δειματοῦται· φόβητρα λέγει

δεισιδαιμονίας· λατρίας δαιμόνων
δεῖμα καὶ δεῖμος· ὁ φόβος
δειμαίνει· φοβεῖται
δειμαίνονται· φοβούμενον
δειματώδης· φοβερός
δείρης νασμῷ· τῇ εἰς τὸν τράχηλον ὠθήσει
δεῖν ᾠήθην· ἀναγκαῖον ἐλογισάμην. δέον εἶναι ὑπέλαβον. ἢ ὀφείλειν χρεωστεῖν. τουτέστι ἀπέχει
δειμᾶν· οἰκοδομεῖν
δειμάλεος· ὁ εὐλαβής
δείμασθαι· οἰκοδομεῖν
δειμάλεος· ὁ εὐλαβής
δειμᾶν· οἰκοδομεῖν
δεινωποί· δειματώδεις φοβεροί
δειπνητός· τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀρίστου καιρός
δεινολόχον· κλεπτοτρόφον
δεῖπνον· τὸ ἑσπερινὸν ἄριστον
δεκατήλογον· τὸν τὰς δεκάτας συλλέγοντα
δεῖν· δέον. ὀφείλειν. χρή. προσήκει. ἀναγκαῖον
δεινός· ὁ πανοῦργος ἱκανὸς ἀκολάκευτος
δεινότατος· ὁ πάνυ φρονιμώτατος
δεινοπαθεῖ· δεινῶς ἔχει. χαλεπῶς πάσχει
δεινοί· φοβεροί ἔμπειροι σοφοί
δεόπυρος· διάπυρος. θερμός
δεισιδαίμων· θεοσεβής
δεῖται· προσδεσμεύεται ἢ χρήζει ἢ δέεται ἢ παρακαλεῖ
δερὴ καὶ δέρις· ὁ τράχηλος
δέμας· σῶμα
δεκάλεα· κοπρώδη παρὰ τὴν δεῖσσαν. δεῖσα γὰρ ἡ κόπρος
δεικτικός· ὁ δεικνύων τὶ τινί
δέμνια· ἐγκοίτια στρώματα
δειράδας· τὰ σήματα (?) τῶν ὀρῶν, οἱ δὲ τὰς νάπας. οἱ δὲ φάραγγας. οἱ δὲ ὑψηλά
δεκτόν· εὐπρόσδεκτον. εὐαπόδεκτον
δεκάζειν· διαφθείρειν χρήμασιν ἢ δώροις
δέλτος. βιβλίον πινακίδιον τιτλάριον. σχεδάριον
δενδίλλων· τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων
δεννάζειν· λοιδορεῖν
δεῤῥιστήρ· συνάγχη περὶ τὸν τράχηλον
δέρσα· βύρσα
δεύκει· φροντίζω
δεσβρῶτην (sic, CCXII δεσπρῶτιν) ἐπὶ πολὺν χρόνον
δήγηρες· στρουθοί
δηλαΐστην (?) ἐλεεινὴ ἀθλία
δημαστρεύεσθαι· ἐπὶ πολὺ ὑπερτίθεσθαι. ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις
δημαλέεινος· ἐλεεινός

Cod. Vindob. 319.

Γάγγραινα· κερκῖνος πολυδιάχυτον ἐν τῷ σώματι πάθος
γαζοφυλακή· γαιῶς μακροίεντις ἢ κόντος
γαῖα· γῆ
γαλουχεῖ· γαλακτοτροφοῖ

γαλοώνη· ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή
γαληνόν· ἡσύχιον ἥμερον
γαλαθηνόν· ὑποτίτθιον· τουτέστι ὑπομάζιον
γαλεώτης· ἀσκαλαβώτης ἀττικῶς
γάζα· θησαυρός
γαμψώνυχος· ἐπικαμπεῖς ἔχων τοὺς ὄνυχας
γαμήλιος· γαμικός
γαναπέας· τελείας ἐν τῷ ὁρᾶν
γάνυμαι· χαίρω
γάνυσθαι· φαιδρύνεσθαι
γαργαρίζει· εὐθερίζει (? ἐρεθίζει) ἀπὸ τοῦ στόματος, ὥστε ἐμμέσαι (ἐμέσαι)
γαστρίζεσ (l. θαι)· λαβρότερον τρέφεσθαι καὶ ὡς ἄν τις εἴποι ὑπὲρ τὴν χρείαν γαστριμαργεῖν
γαστρίμαργος· μανιώδη τὴν γαστέρα ἔχων. μαργὸς γὰρ ὁ μαινόμενος
γαύρῳ· μεγάλῳ ἀκαταλήκτῳ
γαυριᾷ· ἐπαίρεται θρασύνεται ἢ ἀγαλλιᾶται
γαύλος· ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν. λέγεται δὲ τριήρης γαύλος διὰ τὸ πλεῖστα δέχεσθαι ὥς φησιν Ἡρώδοτος ἐν γ' τῶν ἱστοριῶν
γενναῖον· δυνατὸν ἀνδρεῖον
γεγηθώς· χαίρων
γεγονός· γεγενημένον
γείνεται· γεννᾶται
γέγηθεν· χαίρει
γεγωνόν· ἐξακουστὸν πρακτικόν
γεγαῶτας· γεγενημένους ὑπάρχοντας
γέμει· βρέχει
γαίος· ἀσπὶς κορυφαία, σπάθη ῥαυδοειδής
γάνις· τέρψις ἡδονή
γεγανομένη· λελαμπρυσμένη
γέγονεν ἐν καλῷ· καλλίστως ἔχει
γέῃ· τῇ γῇ
γειώρας· ἐξ ἄλλου ἔθνους προσκολλώμενος ἢ προσρυόμενος καὶ τερητὰς τόπων. γειώρας καὶ τὴν γῆν φυλάττων
γεῖσον· ἄκρον τείχους στεφάνωμα οἴκου
γελοῖον· καταγέλαστον
γελῶ· χαίρω
γεννάδαι· εὐγενέστατοι, οἱ γενναιότατοι
γενικόν· τὸ καθόλου περιεκτικόν
γενάρχου· πατρός
γενέθλαι· γεννήματα
γενεθλιολογία· μαντία περὶ τῆς γεννήσεως
γενέθλια· ἡ διὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή
γένυν· σιαγόνα
γενεῇ· ἡλικία νῦν
γενέσις· προγόνοις προπάπποις
γένυσιν· σιαγόσιν
γενέτειρα· μητέρα ποιητικήν
γενέτῃ· πατρὶ ἢ γενέσει
γενέθλια· γενεάς
γεῖσον· στεφάνωμα τείχους
γεοῦχος· τὴν γῆν ἔχων
γεραίροντες· τιμόντες εὐφημοῦντες
γέρας· ἀμοιβή, τιμή, θεῖον δῶρον

γέρρα· σιροτηρέδια
γέρρα· ἐξηραμένου τὸ δέρμα ἀντὶ ἀσπίδος λαμβανόμενον καὶ τὰ αἰδοῖα τά τε ἀνδρεῖα καὶ γυναικία
Γέρεστος· ἀκροτήριον τῆς Εὐοίας
γερήνιος· ὁ ἔντιμος γέρων
γεραρώτερος· ἐντιμώτερος ἢ πρεσβύτερος
γέται· παρὰ Θεοφυλάκτῳ σκλάβοι
γηραλέος· γέρων
γερράδια· ὁπλάρια
γέρδιος· ὑφάντης
Γέραστος· ἀκροτήριον τῆς Λακονικῆς
γέρωπος· ὁ ὑπηρέτης
γεωλόφος· γῆς ὕψωμα ἢ ὀρεινὸς τόπος
γηγενής· ὁ ἐκ τῆς γῆς ἔχων τὴν γέννησιν. γηγεγῶν· τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων. κατὰ κοινὸν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι νοοῦνται γηγενεῖς κτλ.
γῆρας· παρὰ τὸ τὴν γῆν ἐρᾶν καὶ κυρτοῦσθαι καὶ πρὸς γῆν ἐπείγεσθαι
γήθισεν· ἐχάρη
γήρους· χαράς h. e. γηθοῦς
γηπέδων· χωρίων ἀγγέ (sic)
γῆρυν· φωνήν
γηβοσκεῖ· γηροτροφῆ
γηράναι· γηράσαι.
γήτια· κρόμμυα
γιγύσμοις· κιχασμοῖς
γίγαρτον· τὸ ἔνδον τῆς σταφυλῆς
γείσιον· μικρὸν τεῖχος θοράκιον
Κίνδαρος· μεγίστη κόμη τῆς Ἀντιοχείας
γλαφυρόν· ἡδὺ κοῖλον ἔμπειρον ἀκριβές βαθὺ λαμπρόν
γλαγγάζει· περυπτύσσεται κράζει
γλαυκός· λευκός κιανός
γλαυκῶπις· εὐόφθαλμος
γλαύξ· νυκτοβοῶν πετεινόν
γλεῦκος· τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατιθεῖ
γλυκερῆς· χρηστοῖς
γλήναια· ἀξιοθέατα. γλήνη κόρη ὀφ
γλιχόμενος· ἐπιθυμῶν
γλισχρόν· τὸ κολλῶδες
γλισχρά· φειδωλός σκνιφός πάνυ ῥυπαρός
γλουτοί· τὰ τῆς κοτύλης σφαιρώματα
γλυκύθυμος· ἁπαλόψυχος προσηνής ἀνειμένος
γλυκυδερκές· ἡδὺ ἐν τῷ ὁρᾶν
γλωσσαλγία· φλυαρία
γλωσσόκομον· θήκη λειψάνων, ξύλον
γλωχίς· γωνία
γναθμοῖς· γναθοῖς. ἀκοαῖς
γναπτὰς ἕλικας· τὰ καμφθέντα ψελία
γνόφις· συνεφεία. δυνατὸς ἄνεμος

Cyrill. Mosq. (Dresd.) 39.

p. 2. ἀάνδιχα· δίχα χωρίς
3. ἀάτρεπτον· ἀμετανόητον
ἀβαδία· πόντος θαλάσσης
ἀβαίνω· στένω, οἰμώζω
ἀβακηνός· ὁ μὴ ὁμιλήσας γυναικί
ἀβακλή· ἅμαξα
ἀβακληνόν· λινοῦν ὕφασμα
ἀβάκιον· τίτλος
ἀβλαβά· συγγραφή, ὁμολογία
4. ἀβαλής· ἀχρεῖος
ἀβαλές· νωθρὸν ἀχρεῖον
ἀβάντασις· ἀνάβασις
ἄβαξ· ἀσύνετος, ἄφωνος, σιγηρός
ἄβαροι· ἰχθυοφόροι
ἄβαρος· ἀβάσκανος ἄφθονος
ἀβαρκνῶ· κωμῶ
ἀβάς· διδάσκαλος
ἄβαστον· ἀκίνιτον ἄμαχον
ἄβατος· ἀηδής ἀμεμφής
ἄβδελλον· ταπεινόν
ἄβελος· ἥλιος
5. ἀβέλιος· ἡλιακός
ἀββέλλω· στρέφω
ἀβελέπτημα· ἀμάρτημα (infra p. 6 ἀβλεπτήματα)
ἀβέσω· ὀρέγω· ἐπιθυμῶ
ἀβευθῆ· πολὺ βαθὴ ἢ βάθη μὴ ἔχων
ἀβηδών· ἀηδών
ἄβηκτον· ἀμακάριστον
ἄβηρος· δάκτυλος (vide Hesych. s. v. σαβῆρος)
ἀβηρεῖ· ἄδει
ἀβής· ὁ ἀσύνετος
ἀβήσω· ἐπινοήσω
ἀβίβαστον· ἄβατον
ἀβίδης· ἀόρατος
ἀβιδαίον· ἀνδρεῖον
6. ἀβίλιος· ὁ οἶνος
ἄβλαστον· ἀνυπόδυτος γυμνόπους
ἀβλεψία· καρδίας πώρωσις
ἀβραβαίνων· (sic) ἁπαλός λαμπρός
ἀβραμίδες· ἰχθύες
ἄβρυκτον· ἀνυπόστατον
ἄβριξ· ἐγρήγορος
ἀβρίπια· κεκαθαρμένα }
ἀβρηστάρ· μάστιξ } sic!
7. ἄβροτες· ὀφρύες }
ἄβροτον· ἄφθαρτον ἀπαλαιώτων
ἀβρότης· ἁπλότης
ἀβραμιαῖοι· οἱ γαντιαῖοι ἱεροπρεπεῖς
ἀβραμία· γιτία (h. e. ἀσιτία)
ἀβρυβέστερον· ἀληθέστερον

p. 8. ἄβρυτος· ὁ ζήμιος
ἀβῶ· ἐπινοῶ
ἀβῶς· ἄφαντος
ἀγάζεται· θαυμάζεται
ἀγαζόμενοι· κάμνοντες λυπούμενοι
ἀγάηφος· κάλλος
ἀγαθέη· ἀγαθία
ἀγάζηλοι· φθονεροί
ἀγάϊσται· φθονεῖ
9. ἀγάλλων· λιμῶν σεμνῶν
Ἀγαλάκτην· ὄνοματους εὐγενοῦς
ἄγαλος καὶ ἀγάλιος· λοιδωρία καὶ δλοίδορος
ἀγαλμαῖος· λοίθος αἱματίτης
ἀγαλβάς· ἀκρατῆς
ἀγαλμητόν· ἀσθενές
ἀγανόπιδος· εὐοφθάλμου καλῶς βλ.
ἀγανύμοχθος· ἱμίονος
10. ἄγαξος· ἔνδοξος
ἀγάσυρτος· ἀκάθαρτος
ἀγγαρεία· πηρεσία, ἐγκούρσευσις
ἄγγεα· ἀγγεῖα φλέβες
11. ἀγγύγυθεν· ἐγγύθεν
ἄγγορος· ἐργάτης ὑπηρέτης
ἀγγόρα· ἡ ῥὼξ τῆς σταφυλῆς
ἀγγορεύσις· αἵρεσις
ἄγγιν· τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ ἔνδυμα τοῦ ἐμβρίου
ἀγγρίαν· λυπηρά
ἄγεα· ἀρχαία
ἀγέεσσι· βιάσματα
ἀγείονται· ἄγονται
ἀγειρή· συναγωγή
ἀγέλασκος· ἄτιμος
12. ἀγέλασκον· ἄτιμον ἀγενές
ἀγελιῶ: ἀγελάξω διώκω φυγαδεύω
ἀγέληφη· ἀγέλη
ἀγελπής· ἐγκρατής
ἀγελάζειν· διώκειν σώζειν φυγαδεύειν
ἀγεόμενος· θαυμάζων
ἀγερώσσω· ἀγρυπνῶ
ἀγερώψατο· ἀμέλλησεν
ἀγερράκαμος· σταφυλή
ἀγερωπεῖ· ἀφορᾷ
13. ἀγιστέων· εὐσεβῶν
ἀγκάς· ἀληθῶς
ἀγκαί· ἀγκάλαι
ἀγκαλέει· ἄγαν καλεῖ
14. ἀγκαλεῖ· ἀναγιγνώσκειν
ἀγκάας· ὁ λίθος δι' οὗ ἀναγκάζεται τὸ χρυσίον
ἀγκαλέω· ἀναβάλλω
ἀγκάσπης· ὁ βύθρος
ἀγκείζεται· ἀποκρίνεται, ψεύδεται
ἀγκιθής· ἀβλαβής
ἀγκλευτεύω· ἀνατέλλω
ἀγκύλαμνος· νοσερός

ἀγκύλαι· βαθεῖαι
p. 15. ἀγλαόπιστος· λαμπρόπιστος
ἀγληθές· πλεῖον
16. ἀγνῶν· ἀγνώων
17. ἀγορατόδοτος· λογιώτατος
ἀγγαρεύω· περιέρχομαι
ἄγρετα· ληπτά
ἀγρέκαβος· σταφηλή
ἀγρήσω· νήψομαι
ἀγρηνός· ποικήλος
18. ἀγρία· σύπη καὶ βοτάνη ἀγρώστη
ἀγριστήνη· νύμφη
ἀγρύται· ὑβρύξει
ἀγρώσσατο· ἠθέτησε διεψεύσατο
ἀγυψώτης οἶνος· ἁγνὸς καὶ καθαρὸς οἶνος
19. ἀγχίθρα· ἐγγὺς τῆς θύρας
ἀγωγός· σωλήν. χυνήτρα
20. ἀδαλές· ὑγιές
ἀδαΐζω· ἀναβοῶ
ἀδὰν καὶ ἀδανές· ἱκανῶς ἀληθῶς
21. ἀδειλία· ανοια
ἀδεάζω· ἀναβοῶ ἀναστενάζω
ἄδεται· λέγει κοπιᾶ
ἀδέταιρον· ἀδιαίρετον
ἀδής καὶ ἀηδής· ὀλέθριος
23. ἀδονᾶ· ἀδονή
ἄδρακον· ἴδιον
ἀδυάνθη· ἐξηράνθη
ἀδύπνεον· πρόβατον γεγευμένον πόδας (sic)
ἀδονής· θαλάσσιος ἰχθύς
ἀδονίτης· ἔριφος
ἄδωτων· ἔριον
ἀδοναίος· ὁ ὑπὸ τὸν ἅδην
24. ἀέθω· ἀπέλθω
ἀειζομένη· ἀκούουσα
ἀειδελῶν· φοβερὸν πονηρόν
ἀείδοεν· ἄκουσεν
ἄειδεν· ἄδεν
ἄειδε· ἄκουε
ἀειθαρέως· καθαρῶς ἁγνῶς
ἀεινόν· ἀεινὸν (sic) χαλεπόν
ἀείνοχον· ὕδωρ, νάμα
25. ἀεινεφίη· τύφωσις
ἀειμαλής· ἀσθενής
ἀείμνειον· σφάγιον (nisi σφράγιον Matthaei)
ἄειμος· τράχηλος (cod. ει dubium)
ἀειμωδία
ἀείμυλος· ἐπιστήμων
ἀείμων· ἐπιστήμων
ἄειτον· ταχὺ ὠκὺ ὀξὺ
ἄειρον· ἀένναον
ἀειρομένη· περιερχομένη
ἀειμέδων· ἀεὶ βασιλεύων
p. 26. ἄειμος· οἶκος

ἀειδῶν· οἰκῶν
ἀεκίϊες· ἀκούεις
ἀέλιος· ἥλιος
ἄελπτον· ταχὺ ἐφνίδιον
ἀέλλω· φιλέω κολακεύω
ἀέρπω· βαστάζω
ἀεργός· ἀργὸς
ἀέροπος· μεγαλόφωνος
ἀερθῶνται· πλανῶνται
ἀερθέν· μέλαν βαθύ
27. ἀερόεσαν· ἀνέστησαν ὥρμησαν
ἀέσκοντες· κοιμώμενοι
ἄεσις· πόνος βλάβη
ἀετῆσαι· ἀτερήσαι
ἀετάζεται· σέβεται θαυμάζεται
ἀευγαλέοισι· χαλεποῖς
ἀεχήμονες· πένητες

ἀζαεν· πολύπνουν
ἀζάλαι· νέαι
ἀζαλαίας· ξηράς
ἄζαρα· πυρίνη ἢ πτυσάνη
ἀζαχής καὶ ἐξηχῆς· σφοδρὸς ἰσχυρός
ἀζάλης· χαληνός
ἀζερός· ἀγαθός
ἀζέος· υἱός
ἀζέσιμος· κινοῦντες πτέρυξιν
ἄζευκτος· μονάζων παρθένος
ἄζεον· ἄθερμον
ἄζοιλη· ἄτιμοι ἐξουδενωμένοι
28. ἄζηλον· ἀποίκηλον
ἀζυκτή· γῆ χθῶν κύπρος
ἀζωλοί· ἀγανακτεῖ
ἄζωτον· ἄβρωτων

ἀηδών· λυπηρόν
ἀηδημόνησαν· ἀήθεσαν ἤχησαν
ἀηθής· ἀτριβής ἀνόητος
ἀηθούσια· οὐσία
ἀήματα· πνεύματα ἄνεμος
ἀήμητον· σύσπαστον ἐγχειρίδιον
ἀήσυλος· ἄνεμος ἐναντίος
ἀήται· πνεῖ φυσᾷ
ἄητο· ἔπνευσεν
29. ἀήχημα· καύχημα
ἀθάρσως· ἀκριβῶς
ἀθειρής· ἀπερόπτης
ἀθένισον· χρόνισον
ἀθερίζεται· ἀποδοκιμάζεται
ἄθεμα· δῶρον ἀπαρχή
ἄθεσμος· ἄδικος παράνομος
ἄθεσμος· ἀγρυπνεῖ

ἀθερώσσει· πολὺ ἄπειρον
ἀθέσατο· φαυλίζων
ἀθερίζων· παραβασία
ἀθεσία· προπιλακίζει
ἀθερίζει· ἀκριβής
ἀθέμιδος· ἀπρόθυμως
ἀθελήμινος· ἀμέλγω γαλεύω
p. 30. ἀθέλγω· ἀκτίνες
ἀθέρες· ἀπαραίτητος ἀσυγχώρητος
ἄθεστος· ἄπιστος
ἄθετος· ἀδρώδης
ἀθήλυντος· εἰς ἀθύνας πορεύου
ἀθήναζε· ἐν ἀθήναις
ἀθήνησιν· ἐξ ἀθηνῶν
ἀθήνηθεν· ἀττοικοί
ἀθηναῖοι· ἄγευστος
ἀθῆς· λαμπρῷ ἢ ἄστρῳ
ἄθηροι· ἄχραντον καθαρόν
ἄθικτον· ἀψηλάφητος
ἀθιγισμένος· βραβευτής ἀγωνωθέτης
ἀθλοθέτης· νικητήρια ἀποπολέδιδούς
31. ἀθμονεύς· ἐπόδημος
ἀθόλως· καθαρῶς ἁπλῶς
ἀθυρές· ἀνοικτόν
32. ἀθύσω· πυγνύω
ἀθυρεύεσθαι· π. σκ.
ἀθυτόω· παίζω
αἶα· μάστιγες
αἴαλος· ποικίλος
αἰανόν· κακὸν χαλεπὸν δεινὸν
αἴαντος· ἁμαρτία
33. αἴας· ἀτελαμόνιος
αἴαψ· μάταιος
αἰακήξ· κύλιξ ποτήριον κόνδυ
αἰάκρη· κρηπὶς θεμέλιον βάσις
αἰβαλέη· θύρα
αἴγανος· ὁ θρῆνος
αἴγαρος· τιξάγγια
αἰγαίον· ἄλμωτων πέλαγος
αἰγαί πυγαὶ
αἴγλη — ἀκτίς μαρμαρυγή
34. αἰγύπτιον· γύψιον ἀετῶν γένος
αἰγύλης αὐλός
αἰγυλόφης ὁ ψηλός
αἰγύλοιο, αἰγύπτιος καὶ κακοῦργος
αἰδεῖσεται· πείσει
αἰδάς· τύμβος, σορύς, μνῆμα
αἰδέσηται· ἐντρέπεται
αἰδεινόν· διόλου δεινόν παλαιόν
αἴδεσα· τῆς αὐλῆς τὰ τείχη
35. αἰδήφων· αἰσχυντηρός
αἰδοῖ οἶκον· νικώμενος ὑπὸ τῆς αἰσδούς
αἰδοφύτης· λεπτὸς καὶ ἰσχυρός
αἴδουσα· ἡ φοβουμένη

αἴδυλος· ὁ θρασύς τολμηρός
αἰδυνέστατος· τιμιώτατος
αἰδώνια· τὰ τοῦ ἅδου θανάσιμα
αἰδάς· ὁ τάφος
αἰδές· ἀκατάλυπτον ἀόρατον
αἴ δε· ἤκουσε δέ
p. 36. αἰδός· δίκαιος τίμιος
αἰδῶ· τὸ τοῦ στόματος ἀσχήμων
αἰδῶς· αἰσχύνη
αἴσγλος· ὁ τῆς δάφνης κλάδος (Gloss. 8 αἴεσχος et in fine addit ἔεσχος δὲ ὁ ἔσχατος τὰ δύο ψιλά)
αἰζέων· γιγάντων ὑψηλῶν
αἰζηός· ἀνὴρ γενναῖος
αἴζηλον· ἄφατον ἄδηλον
αἰζόκοτος· ξηρασία
αἶθος· καῦμα φλογμός
αἰθέρος· θέρος ἢ ὑπὸ τὸν ἀέραν
αἴθεται· καίεσται
37. αἴθες καὶ αἴθε· πομφόλυγες οἱ ἐξετοῦ γενομένης
αἰθίρης· τῆς τριχός
αἰθινός· δριμὺς ἢ (ἢ) μέλας
αἰθιοπής· φλεγμώδης πώα
αἰθιός· ξανθός πυῤῥός
αἰθίοψ· μέλας
αἴθινα· μέλαινα ἔνθερμα
αἰθόλικες· πλυκτώδης
αἴθονας· λαμπροὺς ξανθούς
αἰθρία· εὐδία γαλλήνη
αἴθριος
αἰθριάζω
αἰθρίως· καθαρῶς
γ
αἶθρα· ψύχος, ῥῆσος
αἰθρόν· ὀρεινὸν ψύχος
αἰθύξας· κινήσας
38. αἰκίζεται· κακοῦται μαστίζεται τύπτεται
αἰκία· πληγὴ ὕβρις βάσανος μάστιξ
αἰκιόμενος· ἰώμενος
αἱμάτιος· λεκάνη
αἱμάσσω· θριγγωποιῶ
αἱμεμέω· αἷμα πτύω
αἴμοι· ὄφελῶν. εἴθε μοι
αἰνέομεν· ὑμνοῦμεν αἰνοῦμεν. δοξάζομεν
39. αἴνεσθαι· λαμβάνειν
αἰνέοντες· διὰ παντὸς ὄντες
αἰνέσαι μοι· ἀναπείσομεν. ἐπαίνεσεμαι
αἴνερε· φόνευε (l. ἔναιρε)
αἰνιᾶσθαι· αἰσθάνεται
αἰνιζομένην· ἐπαινουμένην. δεδοξασμένην
αἴξ· αἴμαρος ἔριφος
αἴξας· κινήσας ὁρμήσας
αἰξονεύεσθαι· κατειγορεῖν
αἴολος· εὑρετικὸς συνετός
40. αἰούλιος· δειλὸς ψεύστης

αἰόνες· αἰγιαλοί
αἴπολος· κάπηλος
αἰπόλιον· αἰγίδιον
αἶρα· ἡ τοῦ σίτου
αἶρα· σφύρα ἢ ἀξίνη
αἱρετότερος· καλλιώτερος
αἱρετι εἴ με· πρωτικώτεραν με ἡγίσεται
αἱρήσωμαι· ἐπιλέξομαι
αἱρετῶ· προςλαμβάνω
ο
αἱρήσας· πορθήσας πραιδεύσας
αἶρις· τράπεζα
p. 41. αἱροπόνας· κόσκινον σειρὸν κλητῶς (Gloss. MS. 8 αἱρύπινον τὸ κὸ (κὸ dele) κόσκινον, ἐν ᾧ οἱ πυροὶ σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελεῖν, ὅ ἐστι διαχωρίζειν. λέγεται καὶ τὸ σκοτεινόν)
αἱροῦμαι· προαιροῦμαι
αἱρούμενοι· νομίζοντες φέροντες
αἴρεται· κουφίζεται
αἱρήσωμαι· πορθήσωμεν ἐξερημώσομεν
αἰσθητά· τὰ ὁρώμενα ✝ δι' ὧν
αἰσθητήρια· τὰ μέλη δι ὧν ἐν ὧν αἰσθανόμεθα
αἴσθησις· γνῶσις ἔννοια φρόνησις
αἰσθάνομαι· γιγνώσκω
αἰσθόμενος· αἰσθανόμενος
αἰσθητῶν· ὁ αἰσθαίνων (sic)
αἰσθήσησθε· νόηται γνῶτε
αἰσθήσησθαι· νοήσητε
αἴσιος· γνήσιος δεξιὸς ἀγαθός
αἴσιον· ἀγαθὸν συμφέρον
αἴσιμος· καθήκων φρόνιμος
αἰσιμόυν· χοιροβοσκός
αἰστῶσαι· φονεῦσαι
αἰστοῖ· ἀφανίζει
αἰσύφον· μέγα δεινόν
ρέ
42. αἴσυλαζεις· ἀπρεπῆ πράττεις (sic)
αἴσυλα· ἄδικα ἁμαρτωλά
αἰσχρουργία· αἰσχρὰ ἐργασία
αἴσχιστον· ἀνόσιον
αἶσχος· λοιδορία ὕβρις αἰσχύνη
αἰσχρότατον· κάκιστον μυσαρώτατον
αἰσχροκερδής· ὁ ἀπὸ κακῶν ἡττώμενος
αἰσχύω· χείρονα
αἰσχυντηλός· αἰσχυντὴρ καὶ αἰσχυντηρός
αἰσχυντήρ· ἱερός ἢ τὸ αἰδοῖον
αἰσχρά· κακὰ μυσαρὰ ἄδικα
αἰσχρός· ἀπρεπὴς σαπρός
αἴσχιον· αἰσχρόν
αἰτία· πρόφασις ἢ ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς
αἰτιᾶται· αἴτιον ἡγεῖται
αἴτιος πάντων· ὁ θεός
αἰτίματα· ἐγκλήματα βαρέα μεγάλα
αἰτνός· καπνός
αἴτνη· ἀτμὴ πυρὸς καὶ ὄρος σικελίας

αἰτοῦνται· δέονται, ἀξιοῦσιν
p. 43. αἰφνίδιος· ἄφνω ἐξάπινα
αἰχμή· τὸ ἐπὶ δόρατως σιδήριον ἡ λόγχη
αἰχμήτης· μάχιμος πολεμιστῆς ὑπληστῆς
αἰχμός· πόλεμος μάχη
αἰχμαλωτίζω· ἀνδραποδίζω ἐκπωρθῶ
αἰχμίππος· πολεμικὸς ἱππεύς
αἶψα· ταχέως πάνυ. καὶ ἐντραλῶσιν (αχω cod.)
αἰψαιλίζουσαι· αἰασήμως λαλοῦσαι
αἴψιον· τὸ ἀψίνθιον
αἰψιρός· ταχύς ὀξύς
αἰωλία· ἡ σκιά καὶ ὀλιγόχρονος
αἰών· χρόνος βίος ἀπέραντος
αἰωνίζειν· διάγειν εἰς αἰῶνα
αἰωρούμενος· μετεωριζώμενος
αἰώρησις· κρέμασις
αἰωρηνίαι· ἀναδενδράδες καὶ δένδρα
αἰωρία· ἀγχόνη

ἄκα· μάχη
ἀκαρές· βραχύ
ἀκαπήλευτον· ἄδολον, καθαρόν, ἀραδιούργιτον
44. ἀκατάλληκτον· ἀκατάπαυστον
ἀκατάλληλον· ἀνάρμοστον ἀκατάστατον
ἀκακέμφαλον· τὸ μὴ κακῶς εἰρημένον
ἀκαμπής· τὸ μὴ καπτόμενος σληρός
ἀκάτιον· πλοιάριον μικρόν
ἀκάκιτος· ἄκακος
ἀκαριαῖον· τὸ ὀλίγον
ἀκαρῆ· ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἢ ἐνστιγμή
ἀκατάγνωστος· ἀνεύθηνος ἀνέγκλητος
ἀκατέργαστον· ἀμώρφωτον ἀδυατύπωτον
ἀκαθοσίωτον· ἄκοσμον ἄνομον ἀπόβλητον
ἀκάμας· ὁ μὴ κάμνον ἢ ἄκαμος
ἀκατασκέβαστον· ἀφιλοκάλητον
ἀκαλλές· ἄμορφον
ἀκαταμάχητον· ἀνίκητον ἀήττητον
ἀκαρτέρητος· ἀνυπομόνητος
ἀκατάσειστον· βέβαιον ἑδραῖον
ἀκαταιτίατον· ἀνέγκλητον ἀκατηγόρητον
ἀκατάσχετον· ἀκώλυτον ἀκράτητον
ἀκάθεκτον· ἀκατάσχετον

---

45. ἀκατεύναστων· ἀκοίμητον
ἀκεέθαι· θεραπεύειν
ἄκεσις· ἴασις ὑγεία
ἄκεσμον· θεραποίαν ὑγείαν
ἀκέστωρ· ἰατρὸς θεραπευτής
ἀκέουσι· θεραπέβουσιν
ἀκέραιον· ἄκακον ὁλόκληρον, ἐλεύθερον
ἀκεραιότης· ἀκακία
ἀκήρατον· ἀπαθὲς ἄφθαρτον ἀθάνατον
ἀκήρατος· καθαρός ἀμίαντος ἄρυπος

ἀκηρεσία· ἀφθαρσία
ἀκηράσιον· ἀκαίραιον
ἀκιλώδωτων· καθαρῶν ἄρυπον
ἄκη πόλις φοινίκης ἡ πτολεμαΐς
ἀκήματα· φάρμακα
ἀκίσχητα· τὰ μὴ καταλαμβανόμενα
ἀκίβδηλος· καθαρός, ἀνόθευτος
ἀκιβδήλευτος· κακούργητος ἄδολος
ἀκιζόμενος· προσποιούμενος
ἀκίζω· μωραίνω ἐνναύω ὑποκρίνομαι
p. 46. ἀκλεὴς καὶ ἀκλεῶς· ἀδόξως καὶ ἀδώξως
ἄκλητον· ἀνώνυμον
ἀκλινής· ἀτρέπτως. ἀμετακίνητος
ἀκλόνητος· ἄσειστως ἀτάραχως
ἀκμάζει· νεάζει νεωτερίζει ἡβεῖ
ἀκμὴ· ὀξύτης αὔξησις νεότης
ἀκμαίος· νεανίσκος σφριγῶν
ἀκμήτης· ὁ μὴ κοπιῶν
ἀκμιτή· ἀκόπως ἀκαμάτως
ρ. ἀκμητὶ ἀκίδας
ἀκίδας· τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας
κινάκης· σπαθομάχαιρον. ῥικτάριν. δόρυ
ἄκναπτον· ἄκναφον
ἀκολασία· πορνεία ἀκρασία ἀταξία
ἄκος· ὑγεία θεραπεία ὠφελεία
ἀκόντιον· δοράτιον μικρὸν
ἀκοντισταί· τοξόται
ἀκοντίζει· τοξεύει ἄνω ῥίπτει
ἀκόριτος· ἀκόσμητος
ἄκοτος· ἄκακος οὐκ ὀργίλος
ἀκοσμιά· καταξία. ἀπρεπεία
47. ἀκουστόν· λαλειτὸν διαπρύσιον
ἀκούσιος· ὁ μὴ θέλων ὁ ἀπροέρετος
ἀκράαντων· ἀπλήρωτων
ἀκράδαντων· ἄσειστον ἀσάλευτον ἀσφαλές
ἄκρατος· ἀμιγὶς ἀσυγκέραστος
ἄκρα· ἄρθρα πτερύγια
ἀκραγής· ἀπεχθής
ἀκρασία· ἄτακτος τρυφὴ
ἀκραιφναίς· καθαρὸν ἀληθὲς νεαρὸν
ἄκρεον· ἄκρον
ἀκρέμονες· κλάδοι βλαστοὶ
ἀκριτόθυμος· πολύλογος
ἄκριτα· ἀδιάκριτα ἀδιαχώριστα
ἀκρίδες· τὰ ἄκρα τῶν βοτάνων
ἀκρίδεσα· τὰ ζώα
ἀκρόδρυα· τὰ ἄκρα τῶν δένδρων ἢ καρποὺς
ἀκροθόνια· ἀπαρχη κά ποσορὺς γενήματος
ἀκροτηριάζειν· κύπτειν τὰ ἄκρα. ἀκριοῦν
ἀκροβολίζειν· τοξεύειν ἀκοντίζειν
ἀκρόκιθω· ὁ ἄκρω τοῦ δακτίλου ἀπτόμενος

Cyrillus Bremensis.

E.

N. 11. ἐπερρώσαντο· ἐπεσείσθησαν
ἐλέλιξεν. ἐκίνησεν. ἔσεισεν
ἔθελξεν· ἥδυνεν. ἠπάτησεν
ἐθάδας· φίλους. συνήθεις
ἐθελοθρησκεία· ἑκούσιον σέβας
ἑφθόν· σὺν ὕδατι ἑψητόν
ἐκτετίκασι· δεδώκασιν
εἰρηνόδωρος· εἰρήνην διδούς
εἰς ἁρμογάς· εἰς συμφωνίας
ἔθεσαν· ἐποίησαν
ἐθάς· φίλος. συνήθης
εἰκός· ἀκόλουθον
εἶρος· πτωχός
εἰς κεκριμένον· ἐπείσακτον
ἑῆς· ἰδίας
εἰς λῆξιν· εἰς τελειότητα
ἐθελοντής· αὐτοβούλητος
εἰκαῖον· ἀνωφελές, μάταιον
εἰκότως· δικαίως
εἱμήρω· ἐπιθυμῶ
εἱρμός· ἀκολουθία, τάξις
ἐθελοκάκων· ἑκουσίως τὸ κακὸν ἐκλεγομέων
ἕλετο· ἠθέλησεν
εἱρκτή· φυλακή
εἰσήλατο· εἰσεπήδησεν
εἴσομαι· γνώσομαι
εἶθαρ· εὐθέως ταχέως ἢ ταχὺ κατευθύ ἢ ὀξέως
εἴξας· ὑπ. ἐνδοὺς
ἐθελοκώφων
εἰς κόρον· εἰς πλησμονήν
εἰςπράττεται· ἀπαιτεῖται
εἰσφρήσασθαι· εἰσδέξασθαι μετὰ φθορᾶς
εἴλιγξ· συστροφὴ ὕδατος
ἔθραυσεν· κατέβαλεν, ὤλεκεν
ἐκ γεννητῆς· ἀπὸ γεννήσεως
ἔκδοτον· ἀποδεδόμενον
ἔκπλεα· μεστά
ἐκτελεῖς· ποιεῖς
ἐκτενῶς· προθύμως
ἐλλελοχισμένα· ἐκκεκαθαρμένα
εἴληχεν· εἴληφεν
εἰσώψα· εἰσῶψιν
εἰδεχθές· ἄμορφον
εἱμαρμένη· νέμεσις
εἰρχθέντες· πνίγεντες
εἴρξας· ἀποκλείσας
ἕνεκα· χάριν
ἐΐκτην· ὡμοίωντο
εἴσεται· μάθει

εἴτ' ἄρ· εἴτε δή
εἰδωλεῖον· οἶκος ἀνακείμενος εἰδώλοις
εἰρήσαντο· ηὔξαντο
ἐκμαγεῖον· ἐκτύπωμα εἰκών
ἔκθρωσκε· ἐκπήδα
ἐκίσσησεν· συνέλαβεν
ἔκθεσμον· ἄνομον
ἐκτικῶς· σχετικῶς
ἐραναρίων τῶν λαβόντων χρήματα καὶ διὰ τοῦτο συντρεχόντων τινὶ εἰς προκοπὴν βιωτικήν
ἐκσεσοβημένοι· ἐκτεταραγμένοι
ἐκθύμως· προθύμως
ἐκ ποδῶν· ἀφανὴς φυγάς
ἐκ περιουσίας· ἐκ περιττοῦ
ἔκφυλον· τὸ μὴ συγγενές
εἴλιγγον· σκότωσιν
ἐκτοπώτατον· ἐξεστραμμένον
ἐκμηχανῶμαι· κατασκευάζω
ἐκθειάσαι· θεοποιῆσαι, πρεσβεῦσαι, θαυμάσαι
ἐκλαλεῖται· προσλαλεῖται
ἐκδηματοῦντες· ἐκφοβοῦντες
ἐκ φρυάγματος· ἐξ ἐπάρματος
ἐκτολυπεῦσαι· ἐκπληρῶσαι
ἐκτυποῖ· ἐξομοιοῖ
ἐκκορούμενον· ἐκκαλυπτόμενον
ἔκπληκτοι· ἐκπλαγέντες, μαινόμενοι
ἐκτυπώτερον· φανερώτερον
.ελάρυξεν· ἔρρεεν
ἐμιτρώσατο· ἐζώσατο
ἐμφερέστατον· ὁμοιώτατον
ἐμπλήκτους· μεμηνότας
εἰς τὸ ἄπηχες· εἰσ τὸ χεῖρον
ἐκαλαμήσατο· ἐθέρισεν
ἐκλιπαρεῖ· παρακαλεῖ
ἐκμειλίσσεσθαι· καταπραΰνειν
ἐκκαπηλεύειν· πανουργεύειν
ἔκμολεν· ἐξῆλθεν
ἐκκήρυκτον· ἀπόβλητον
ἔκερσεν· ἔκοψεν
ἐκλογιστίαν· ἀρίθμησιν
ἐκ τοὔμπαλιν· ἐκ τοὐναντίου
ἐκαττύετο· κατεσκευάζετο
ἐκχαραδρωθέν· κατακλυσθέν
ἐκψίσματα· ἀπομάγματα
ἐκλέγοντες· ἀπαιτοῦντες
ἔκπυστον· φανερόν, εἰς πολλοὺς ἀκουστόν
ἐκ λεχέων· ἐκ τῶν κοιτῶν
ἐκολώα· ἐθορύβει
ἐκβολήν· ἐκτροπήν
ἐκσιφωνισθείη· ἐκρυεῖ. διασκορπισθείη. ἀσθενὴς εἴεν
ἑλεπόλεις
ἐκ σπείρης· ἐκ νουμέρου
ἔλδομαι· ἐπιθυμῶ
ἐληΐζοντο· ἐλῄστευον. ἠχμαλώτιζον

ἐκτεθηλυμένοι· μαλακισθέντες
ἕλοιτο· θέλοι. λάβοι
ἕλικας· ἐνώτια ἢ δακτυλίους ἢ ψέλλια
ἐνεδρεύει· ἐγκρύπτεται
ἐλήλακεν· ἐλήλυθεν
ἐμπωλήσωμεν· τὸ κέρμα τοῦ πραθέντος συνάξωμεν
ἐν σήμασιν· ἐν τάφοις
ἐμνήθην· ἔγνων. ἔμαθον
ἐμαίμασσεν· ἐκυματοῦτο
ἐμπαιδοῖ· δαδάσκει
ἐμφιλοχωρῶν· τὴν χώραν ἀγαπῶν
ἐκβακχεῦσαι· ἐκμανῆ ποιῆσαι
ἐμνόοντο· μνήμην ἐποιοῦντο
ἔμμορε· ἔτυχε
ἐκ τῆς ὀσφύος· ἐκ τοῦ σπέρματος
ἐμήνιε· ὀργίζετο
ἐμφορούμενοι· πληρούμενοι
ἐμμελή· συνετόν
ἔναγχος· πρὸ βραχέως
ἐν παραβύστῳ· ἐν μυστηρίῳ
ἐν ὑφέσει· ἐν ἐλαττώσει
ἔναυλον· οὐ πρὸ πολλοῦ ἢ μνημονευόμενον
ἐλύτροις· σκεπάσμασι
ἐπίχειρα· ὁ μισθός
ἐπέκλυσεν· ἐκαθάρισεν
ἐπεκνίζετο· ἐδάκνετο
ἐνεσίμον· δίκαιον
ἐλίπανας· ἐφαίδρυνας
ἕλικι· κλήματι ἀμπέλου κυκλοειδεῖ
ἐνείραντες· ἐνάψαντες ἐμπερονήσαντες
ἔντευξις· ἐντυχία
ἔνειμεν· διέδωκεν
ἐμβριθῆ νοῦν· ἔμφρονα καὶ στερεὸν λογισμόν
ἐνσκήψαντα· ἐφορμήσαντα
ἐμβριμᾶται· μετὰ αὐστηρότητος ἐπιτιμᾷ
ἐνηχημένος· κατηχηθείς
ἐνερείδοντες· ἐμπήγνυντες
ἐμπαροινεῖ· ἐνυβρίζει
ἐμβατεῦσαι· κατασκοπῆσαι. ἐπιβῆναι
ἐναύλισμα· οἴκημα
ἐναποματτώμενοι· ἐκτυποῦντες
ἐνεβριμήσατο· ὠργίσθη. ἐφόβησεν
ἐντομίας· εὐνοῦχος
ἐνστερνισάμενος· περιλαβών
ἐνδελεχῶς· ἐπιμόνως. πυκνῶς
ἐνδυάζοντες· διστάζοντες
ἐνερείσας· ἐμπήξας
ἐνίησιν· ἐμβάλλει
ἐντεθηλότων· θαλλόντων
ἐνδιαίτημα· διαγωγὴ διατριβή
ἐπήσθετο· αἰσθάνθη
ἔμπλην· πλησίον
ἐνεῖδον· κατέμαθον
ἐλευστέον· ἐλθεῖν δεῖ

ἐν γόοις· ἐν θρήνοις
ἐρυμνότητι· στερρότητι
ἐπενωνίζων· κερδαίνων
ἐπιειμένε· ἐνδεδυμένε
εἰς κυνοσαργές· εἰς συρφετὸν καὶ ἐβδελυγμένον τόπον
ἐπεστέψαντο· ἐπλήρωσαν
ἐπιτυχομένην· ἐπιπορευομένην
ἐναύοντες· ἀνάπτοντες
ἐν μειλιχίῳ· ἐν πράῳ
ἐνέδρα· ἔγκρυμμα
ἐνεός· ἄφωνος. κωφὸς μωρός
ἐνέχεται· ὑπεύθυνός ἐστιν
ἔναρθρος· ἠκριβωμένος
ἐν προσχήματι· ἐν ὑποκρίσει
ἔμεμψα· ἐμεμψάμην
ἐξ ἀρέων· ἐκ τῶν καταρῶν
ἐξευμενίζεσθαι· ἐξιλάσκεσθαι
ἐξήνιον· ἀνυπότακτον
ἐρρυτιῶν· γήρατι κρατούμενον
ἐξέσιον· ἔξορμον
ἐξ ἄντυγος· ἀπὸ τῆς περιφερείας
ἐξωκέλλει· ἀπολύει. ἐκρίπτει
ἐξ ἄχους· ἐκ λύπης
ἐξήμβλωσεν· ἐξέτρωσεν
ἐξευμενίσωνται· ἐξιλεώσωνται
ἐπιπολαίους ἀκροατάς· ἀμελεῖς
ἐπακτῆρες· κυνηγοί
ἐπιζάφελος· σκληρός χαλεπός
ἐπαφησάμενος· ἐφαψάμενος
ἐξοραϊσμένον· κεκοσμημένον
ἐξώκειλεν· ἐξερρίφη
ἐν γήρει πίονι· ἐν γήρᾳ λιπαρῷ
ἐξηγορίαν· ἐπαγγελίαν
ἐξαλεξῆσαι· ἐπιβοηθῆναι
ἐξηρημένοι· ὑπερβάλλοντες
ἐξατμίσθη· ἐλεπτύνθη
ἐξήλυξεν· ἐξέφυγεν
ἐνεκότουν· ἐμνησικάκουν
ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος πονηρός
ἐνεῖχεν· ἐχόλα ὀργίζετο
ἐκπέρσαι· ἐκπορθῆσαι καταστρέψαι
ἐξ τήτου· ἀπὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου
ἐνεπάγησαν· ἐνηλώθησαν
ἐξητηρίοις· ἀποτακτικοῖς

Specimen Lexici Cyrilliani

e Codice Vindob. Philol. Philos. XXXII.

Ἀρχὴ τοῦ χ̄ σοιχείου

Χάα ὑδρία κάλπη. — χάβον περιστόμιον καπίστριον. — χάζετο ἀνεχώρει. — χαίτην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς. — χαίρετε θαῤῥεῖτε. — χαλεπαίνειν ἀγανακτεῖν ὀργίζεσθαι. — χάλεσι τοῖς ὄνυξι. — χαλκεομύστωρ ἰσχυρόφωνος. — χαλεπεῖ (l. *χαλέπτει?*) *κακίζει. — χαλεπῶς δυσκόλως. — χαλκοκορυστὴν χαλκῷ ὑπλιζόμενον ἢ κράνος ἔχοντα χαλκοῦν. — χαμαίζηλος ταπεινὸς ἢ διφρίον κοιλῶδες. — χαμευνοίαις χαμαικοιτίαις. — χαμαιπετεῖ ταπεινῷ ἢ χαμαὶ κειμένῳ. — χαμαιτυπίων* (l. *ειων?*) *τῶν πολυκοίνων συνουσιῶν. — χετὶμ ἡ κύπρος. — χαμαιτύπη πόρνη ἄδοξος. — χανδὸν ἀπλήστως ἀθρόως. — χαρακτηρίζει διὰ τῶν χαρακτήρων σημαίνει. — χάρακες ἄκανθοι καὶ κάλαμοι. χαρακώματα περιφράγματα. — χαραυδος* (?) *λύμησίτου. — χαράδραι μικροὶ ῥύακες. — χαροπὸς ἐπιχαρὴς καὶ εὐόφθαλμος. — χάρυβδις ἡ ἀναπινομένη θάλασσα περὶ τὰ γάδειρα καὶ πάλιν ῥαγδαιοτέρως ἀναστρεφομένη. ἢ θηρίον ἀναῤῥοφῶν θάλασσαν. εἴρηται δέ καὶ πᾶν τὸ ....* (reliqua cum ipso margine abscissa sunt.) — *χαρία βουνὸς σωρός. — χαρίεσσα χαριεστάτη τερπνή. — χαριστήρια δῶρα εὐχαὶ ἐπινίκιοι εὐχαριστίαν ἔχουσαι. — χαβόντος* (?) *ἄρτους ἀναφυραθέντας κριθίνους ἢ λάχανα ὀπτά ἢ ὀστέα ὀπτώμενα. — χερουβὶμ πλῆθος γνώσεως ἢ σοφίας χύσις. — χειρόηθες ἥμερον πρᾶον. — χειρόκμητα χειρόγλυφα ἢ περιεξεσμένα ἢ . . .* (marg. mutil.) *τειργασμένα. — χειροτονία ἐκλογὴ παντὸς δήμου. — χειρόγραφον χειροποίητον ὁμοίωμα ἢ ξύσμα. — χειρώσασθαι ὑποτάξαι. — χεῖαι αἱ καταδύσας τῶν ὀφέων καὶ οἱ φωλεοί. — χειρόμακτον* (*—κτρον?*) *μαντύλιον. — χειρόγραφον συμβόλαιον γραμματεῖον χρέους ὁμολογητικόν. — χεῖρε τὰς χεῖρας δυικῶς. — χειρῶναξ τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἐν ταῖς ῥωξὶ δακτύλων τῶν ποδῶν ἕλκος. — χείριστα κάκιστα. — χεδροπὸν ὄσπριον. — χελὺς κιθάρα. — χελὼν θύρα τοῦ ἅδου. — χερμάδος λίθου πληροῦντος τὴν χεῖρα. — χερνήτην ἀπὸ χειρῶν ζῶσαν πενιχράν. — χεθῆναι ἐπιθυμῆσαι ἢ λαλῆσαι ἢ φροντίσαι. — χεῦμα ῥεῦμα. —* (*χετὶμ ἡ κύπρος* sec. man.) — *χεῦμα προχοὴ ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν* (ob marg. mutil. ambig.) — *χειλη* (l. *χηλή*) *ὁπλὴ ὄνυξ βοῶν ἢ προβάτων ἢ αἰγῶν. λέγεται δὲ καὶ τὰ τῶν θαλασσίων καρκίνων στόματα χειλ. . . — χειραμοὶ* (l. *χηρ.*) *οἱ φωλεοὶ τῶν θηρίων αἱ καταδύσεις. — χαλύβιον ἔθνος σκυθικὸν ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται. — χανὼς κεχηνὼς ἄφωνος. — χθαμαλὸς ἁπαλὸς ταπεινὸς ὁμαλὸς ἴσος. — χθαμαλὸς ἀσθενής. — χθινὸς χθεσινός. — χθονίοις γήϊνος* (l. *—νοις*). — *χόϊνος γήϊνος. — χίδρα σταχὺς νεογενής. ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα. — χίμαιρα τὸ τρίμορφον θηρίον ἐν τῇ λυκίᾳ. — χίμαροι τράγοι ῥύακες ποταμοί. — χιονοθήσονται λαμπρυνθήσονται. — χιτὼν ἐσθὴς ἱμάτιον. χλαῖνα δὲ τὸ παχὺ καὶ χειμε . . . ἱμ. . . . — χλόηβοτάνη εὔκαρπος. ἡ δὲ ἄκαρπος χόρτος λέγεται. — χλυδόνα βραχέλιον χειρός. — χλυδώσαις τρυφώσαις σπαταλώσαις* (hac vox et praecedens *χλι* — scribenda videtur). — *χλοάζει βλαστάνει. — χνοῦς λεπτὸς κονιορτός. — χοαὶ ἐναγίσματα ἐν νεκροῖς. — χόειον παχὺ ἔντερον. — χοιράδες πετρῶν ὄχθοι καὶ ἐξοχαί. — χοῖ χώματι. — χοϊκὸς γηγενὴς ἐκ χοὸς πήλινος. — χοιρογρύλιος ὕστριξ ...... — χολάδες ἔντερα. — χονδροὶ ἁλῶν θρόμβοι παχὺ ἅλας. — χορηγία παροχὴ δόσις. — χλοηρὸν ἀνθηρὸν εὐθαλὲς λειμωνοειδές. — χοροστατῶν χοροῦ κατάρχων. — χορεύει πανηγυρίζει μελῳδεῖ. — χόριον τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας τοῖς βρέφεσι. — χοῦς μέτρον. εἴρηται καὶ τὸ χῶμα. — χρεμετίζειν τὸν ἵππον φωνεῖν ἢ λέγειν ὡς ἵππος. — χρέμπτε-*

ται ἦχον τῷ στόματι ἀποτελεῖ πτάρνεται. — χρεῶν ἀποκοπαὶ ὅταν τὰ ἀπὸ τῶν πενήτων ἀφαιρεθέντα ἄφεσιν λάβωσιν. — χρησμῶσι βοηθοῦσι. — χρεὼν εἱμαρμένη τέλος. — χοῖνιξ μετροντὶ. καὶ χοινικίδες μικραὶ σανίδες. — χρηματισθεὶς ἀκούσας χρηματίσαντες πραγματευσάμενοι. χρηματίζει ἀποκρίνεται λέγει. — χρησμῴδημα μάντευμα. — χρησμὸς προφητεία ἢ δήλωσις. — χρῆσθαι προφέρεσθαι χρᾶσθαι. χρῆναι δέον εἶναι. — χρηστομαθὴς καλομαθής. — χρήστης ὁ δανείζων. — χρηματίζει λέγεται. — χρίμπτεται προσκνᾶται πελάζει προσεγγίζει. — χροὶ σώματι. — χρυσάορον χρυσόξιφον. — χρυσαμπύκας χρυσοχαλίνους. — χρυσοτόρνευτα χρυσόγλυφα. — χρυσάορος ἡ κιθάρα. — χρυσαυγοῦντα ἀστράπτοντα στίλβοντα. — χρῶς σῶμα εἰδέα. — χύδην κεχυμένως. — χυδαῖοι εἰς πλῆθος ηὐξήνθησαν πολύ (?) — χυδαῖος εὐτελὴς παμπληθύς. — χυλὸς ἐκπιασμός. — χυμὸς σύελος ἢ πρίγμα ὑγρόν (?) — χῶμα ὕψωμα γῆς ὅπερ (l. ᾧπερ) οἱ πολέμιοι ἐν ταῖς πολιορκίαις εἰώθασι προσχοῦν τὰ τείχη. — χωόμενος λυπούμενος ὀργιζόμενος. — χύδρα τζουκάλη ἢ κοχοΐδιον (l. κοχλίδιον?): — Ἀρχὴ τοῦ ψ στοιχείου.

Cyrill. Voss. 63.

Αρχὴ τοῦ ω.

Ὦα· τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος τὸ περιστόμιον. τὸ ἄκρον. τοῦ ἱματίου
ὠά· τὸ θήσομαι. ἀκούσομαι
ὦα καὶ τὸ ποδιαίον μέρος
ὧρος· ὁ ἐνιαυτός
ω
ὠβάλλετο· διοθεῖτο
ὤγνυντο· ἀνεώγνοντο
ωγύγιον· ἀρχαίον παλαιόν
ὠδὰν· οὕτω γάρ
ὧδεπῶς τοῦτον τὸν τρόπον
ὧδε πῆ οὕτως πῶς
ὦδε εἰπεῖν συντόμως εἰπεῖν
ὧδε ἐνταῦθα ἢ οὕτως σημαίνει δε καὶ τὰ νῦν εστι δε ἐπίῤῥημα τοπικον
ᾠδός θρῆνος ἢ ὁ κιθαρωδός
ὠδύσατο ὀργίσθη
ωδικῶς ὄδησας. φυσήσας
ωδή· ἐπίῤῥημα μεσότητος ἀντι τοῦ οὕτως πῶς
ωδίς· πόνος ἢ γέννησις
ὠδίνω τίκτω
ὠδίνη ὁ καιρὸς τοῦ κετοῦ
ὠδίνες· πόνοι ἀλογιδῶνες λύπαι
ωδουν· ἐφλεγμένον
ὠδωδότα· σεσηπότα
ῶ· εἴρηται. παρὰ τὸ ἔω ὁ ἐστι τὸ ὑπάρχω. ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ὑπάρχει μακρὸν καὶ πλατὺν χαρακτῆρα ἔχων διὰ τοῦ ὁμοίαν. τῷ χαρακτῆρι τὴν ἐκφώνησιν. ἀπηνέγκατο
ὦ· κλητικόν. ἐπίῤῥημα
ῶ ὀξυνύμενον· σχετλιάστικον

ὧ τοῦ ἰδίου ὧ ἐγὼ ᾧ. ὑπάρχω ἐιμι ᾧ ᾧτινι ἀντωνυμία πτώσεως δοτικῆς
ᾤετο ὑπελάμβανεν ἐνόμιζε
ᾤετο δεῖν ενομιζε χρῆναι
ὦ ἐυρύσθενες· ὦ μεγαλοδύναμε
ᾠήθην· ὑπέλαβε
ὠή· καὶ ὀτοτοί ἐστιν. ἔπος θρηνιτικόν
ᾤκουν κατελύσε
ᾠκοδόμουν· οἰκοδόμουν
ᾠνοχόουν· οἰνοχόουν
ᾦϊξεν· ἀνέωξεν
ᾤισα· ὑπέλαβον
ωιζύν· μοχθηρίαν
ὦκα ευθέως· ταχέως
ὠκεανός· ὁ τὴν οἰκομένην κύκλω
περιερχόμενος· ποταμός
ὠκέως ταχέως
ωκέας· ταχεῖς
ωκιλε· προεπέλασεν. ἤγγισε
ὠκίλαντες· ὁρμήσαντες
ωκίλας· ταχύνας
ὤκισα· τάχισα
ὤκλασαν· τὰ γώματα. ἔκαμψαν. λαμβανεται δέ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπειρηκύτων. ἐν παντι πράγματι. καὶ μὴκέτι ἀντεχόντων
ὤκτειρεν· ἠλέησε
ὠκύτητος· ταχύτητος
ὠκύς ταχὺς· ὄξυς
ὠκύαλος· ταχὺς διὰ θαλασσης
ο
ωκυπαρος· ταχέως πορευόμενος
ὠκύμορος· ταχυθάνατος
ὠκύπτερον· ταχυπέτην
ωκυροι· ταχεως ῥέοντι
ὠλένιον· ἔργον
ὦλκα· αὔλακα. αὔλαξ δέ εστιν. ἡ τομή. τοῦ ἀρότρου
ὠλένας· ἀγκάλας. χεῖρας
ὠλέκρανον· ὁ ἀγκών
ὠλόθρευον· ἐφόνευον
ὤλετο· ἀπώλετο
ωλοφύρεται· θρενεῖ. στενάζει
ὦμμαι ὤφθην
ωμοι εστιν ἀναφώνημαι. λύπης καὶ οἴκτου δηλώτικον
ὡμίλουν· διὰ τοῦ ωμεγα γράφεται. ὁμιλειν δε διὰ μικροῦ
ωμοισιν· ἀμφοτέροις. τοῖς ὤμοις
ωμηστης· ωμακρεη ἐσθίων
ὡμάρτησαν· ἠκολούθησαν
ᾤμην· δεῖν. ἐνόμιζον. ὠμόφαγον
ὡμίλει· ἐπήρχετο
ὡμιλῆσαι· συγγένεσθαι
ὡμίλησαν· συνανεστράφησαν
ὦμοι αντι τοῦ ὀυαίμοι
ὦμος· προπερισπομένως τὸ μετάφερον. ὀξυτόνως δέ ὁ σκληρὸς καὶ ἀπηνής. οἷον ὠμός

ὠμογέρων ὁ παρ ηλικιαν γεγηρακῶς. διὰ λύπην. ἤ συμφοράν. καὶ πρεσβυτης. οὐ ἡ κεφαλὴ ἐπολιώθη
ὠμοτόκησεν· ἐδυστόκησεν. ἤ εξεστρασεν. ἤ παρακαιρὸν ἄορον τὸ βρέφος προήγαγε
ὦ ἄναξ παιάν· ὦ βασιλεῦ ἀπόλλων ὁ κακὰ παύων
ὠνή καὶ ωνος ἡ τιμή
ὠνήσω· ὠφελήσω
ὤνησας· ὠφελήσας
ὠνητίων ἀγοραστικῶς ἔχων
ὠνίους· ἀγοραστούς
ὤνια· πράσιμα
ὤνησεται· ἀγοράσει
ὤνησις· πράσις. ἤ ἀγορασία
ὤν ὑπάρχων
ωνούμενοι ἀγοράζοντες
ὠνοχόει· ἐκίρνα
ὤοντο ἐνόμιζον ὑπελάμβανον
ὦ οὗτος· ὦ αὐτός
ωπες· οἱ ὀφθαλμοί
ὤπαζεο· ἐχαρίσατο. ἔδωκε
ωπαζεν· κατόπιν ἐδίωκε
ὡπλήσατο· παρεσκευάσθη
ὠπλή· ἡ ἐκχειρὸς. πληγή
ὤπται· ἐθεάθη. ὡράθη
ὠπόποι· ἐπίῤῥημα. σχετλιαστικόν: φευ παπαί
ωραϊσμένη κεκαλλωπισμένη
ὡραίοις· εὐήδεσιν
ὤρος ὁχρόνος καὶ ὤρος ὄνομα
ωραι· ἀστραπαί
ωραϊζεται· ἐπὶτοῦ εὐφραίνεται
ὠρίων· ὄνομα κύριον καὶ ἄστρον ἐπίσημον. οὕτω καλούμενον. ἡ λεγομένη σκεπαρνέα καὶ κλινεται. ὡρίωνος
ὠρείθυια· ὄνομα θεᾶς καὶ ὄνομα ἑορτῆς παρὰ τὸ ἐνορειθύειν
ὡραιότης· διὰ τὸ ἐμπόνως εν ὁρᾶσθαι. τὸ καλόν
ὠρακίαν ἀπόψυχον ἀπὸ φόβου
ὠρακιάσας· ὠχριάσας
ὤρα· τροπή
ὡραισμός ὧραι καλλὸπισμός
ὥρα· ἔτους τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος καιρος εστι
ὥρης· ἀκμῆς
ὡρον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ τὸν χρόνον
ὥρα· καιρός. ἤκαλλος. εὐμορφὶα
τροπη· φροντις. ὅθεν. καὶ ὀλίγωρον. λεγομεν. τὸν ὀλιγην ἔχοντα φροντίδα
ὡραιαν· εὔμορφον καὶ εὐειδῆ τῇ ἡλικία

QUAESTIONES

HESYCHIANAE

PRAEFATIO EDITIONIS ALDINAE MDXIV.

ALDI PII MANUTII
AD
IOANNEM IACOBUM BARDELLONUM
IN
HESYCHII DICTIONARIUM
PRAEFATIO.

Si caeteri studiosi, nobilitatis Mantuanae decus Bardellone, sua sponte ac gratis, ut ipse facis, iuvarent me edendis publicandisque bonis libris, qui tanquam κατὰ παλιγγενεσίαν reviviscant mea cura ex laboribus, brevi quam plurimi, qui desiderantur, exirent in publicum, ut de Hesychio factum est; quem cum penes te tantum esse duceres (et vere fortasse: nemo enim est, quod sciam, qui extare alium audiverit) eum ad me misisti, ut daretur imprimendus impressoribus nostris, nihil prorsus aliud spectans, quam, quae tua est liberalitas, qui tuus amor erga literatos viros, ut fiat communis studiosis omnibus, etiam posteris. Nec imitaris invidos quosdam, qui, dum se solos esse doctos volunt, bonos libros invident aliis; sed tui omnes quam simillimos fore cupiens (es enim et Graece, et Latine doctissimus, mathematicarumque disciplinarum longe peritissimus) bibliothecam tuam, plenam optimorum librorum, omnibus benignus impertis. Ecce quod iussisti, factum est diligenter. Agimus igitur tibi, quas possumus gratias, et nostro, et studiosorum nomine, qui hoc ipso libro usuri sunt. Utentur autem eo omnes, quicunque capti amore bonarum literarum non cessant exemplaria Graeca nocturna versare manu, versare diurna; idque ob plurimam, quae in eo est, dictionum copiam. Omnes enim, quae in variis dictionariis habebantur dictiones, primum Diogenianus, homo doctissimus, de quo in praefatione, quae statim sequitur, Hesychius meminit; deinde Hesychius ipse, cuius Suidas in dictione Ἡσύχιος facit mentionem, in unum diligentissime collegit. Sed illud admodum dolendum est, quod, nescio cuius incuria, proverbiorum argumenta, quae praetermissa à Diogeniano Hesychius adiunxerat, tum plurium dictionum, et quae rariores sunt, auctoritates, quas is ipse Hesychius studiose addiderat, sublatae sunt summo studiosorum incommodo et iactura.

Hunc autem librum sub tuo nomine in publicum exire voluimus, Bardellone doctissime, ut et tibi deberent hoc munere studiosi, quem eò gratiorem tibi futurum existimamus, quod eum Musurus compater utriusque nostrum, quantum per occupationes licuit, diligenter recognovit, fecitque, licet cursim, πατρὸς ἀρείω. quamplurima enim in eo loca emendata sunt; id quod facile cognoscet, qui exemplar ipsum cum novo hoc conferet. Vale. Venetiis mense Augusto. MDXIV.

DANIELIS HEINSII
PRAEFATIONIS
AD
HESYCHII NOVAM EDITIONEM
PRIMAE LINEAE *).

Monendus es, lector, primo: quaedam in hoc lexico ab Hesychio adduci, quae non explicantur; quale est illud, quod male tamen distinguitur: *Ἑλικώνιον. ἀμφὶ ἄνακτα.* Putarunt enim homines imperiti, quid sit illud *Ἑλικώνιον*, sequentibus exponi; cum totum hemistichium ex Iliad. *Υ* desumtum sit: sive quod desit expositio, quam facile ex aliis grammaticis Homericis supplere est; ut videtur certe in loco hoc: sive quod ita ab ipso Hesychio adductum sit; quod in hoc exemplo non facile concesserim. In Suidae tamen collectaneis fieri videmus. Idem fit in *παρακλιδόν*.

Secundo: asteriscos hos, qui passim locis Hesychianis affixi sunt, non defectum indicare semper; quos praefigebant antiqui, quoties de loco aliquo dubitarent, aut interdum non recte intelligerent.

Tertio: propriam in hoc lexico vocabuli alicuius significationem qui requirat, frustra futurum: quia plerunque ille locos alludit obscuriores, idque in comicis saepe quos desideramus; nec tam quid usitatum, quam quid ignotum vulgo, respicit.

Quarto: multa, imo pleraque huius grammatici in magnum et praeclarum suum lexicon contulisse Phavorinum; pro cuius auctoritate nolim tibi hic quicquam vel retinendum vel immutandum putes.

Quinto: ex Homericis dictionibus magna ex parte constare lexicon hoc; propterea nisi qui in Homero diligenter versetur, vix habiturum quicquam quod hic emendet.

Sexto: non ipsum hoc Hesychii opus esse, sed compendium; multa propterea hic menda, quae non librariorum neglegentia contracta, aut typographorum, sed *τοῦ ἐπιτέμνοντος*.

Septimo: non semper vocabula et dictiones simpliciter ab Hesychio adduci aut exponi, sed saepe hemistichia, aut integros versus, ut unicum vocabulum aliquod illo in loco, quem affert, accommodata illi versui interpretatione reddat:

---

*) ‚Ad libri titulum, Hesychii Dictionarium, haec verba adiecerat: non solum Homericis dictionibus investigandis idoneum, quibus magna ex parte constat tamen, sed Tragicorum quoque, et Comicorum, quorum scripta iam non habemus, magnum vocabulorum numerum breviter explanans, nec tam variarum vocum significationum, quam locorum saepe obscurorum rationem habens, et intellectui inserviens: cum emendationibus Danielis Heynsii Gandensis. Ita enim in iuvenili aetate nomen scribere solebat.‘ ALB.

quod observandum, ut interdum non solam ad vocem, quam requirimus, sed ad principium totius versus, quo continetur, recurramus.

Octavo: non omnia, quae a reliquis grammaticis dissentiunt, in Hesychio mendi suspicionem incurrere posse, ac propterea emendanda esse. Quis enim ignorat ἐριστὰς esse τοὺς γραμματικοὺς, qui vix a multis legi, nullo modo ab uno conciliari possunt?

Nono: verba saepe numero ab Hesychio dissimulari, quae supplenda, tanquam incuriis typographorum praetermissa, cuivis videri possint; ut ecce: **φοινίκια·** Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικός τινος, quo in loco ab aliis grammaticis, apud quos eadem fere verba leguntur, ἔλαβον additur.

ERUDITISSIMO

VIRO

IO. CHRIST. BIEL

RICH. BENTLEIUS

S. P. D.

Literas tuas, vir clarissime, 10. Iulii 1714. Brunsvigi datas, sero tandem accepi, mense Augusto exeunte, in quibus sententiae meae de glossis sacris in Hesychio, quas ego spurias et insititias mihi videri, dudum in sermone quodam tibi dixeram, rationes a me exigis. — — Equidem ante annos paullo minus XXX adolescens id subodoratus sum, et in exemplari meo *νόθα* illa iam tum uncinis [ ] hoc modo inclusi, quo mihi facilius promptiusque est, dum volante oculo pagellas singulas percurro, voluntati tuae obtemperare.

Principio itaque aut pridem animum advertisti, aut nunc demum (me monente) agnosces, gentilia verba omnia, totumque adeo lexicon Hesychianum verum, ad seriem literarum tam in secundis quam primis syllabis more dictionariorum hodiernorum accurate institutum esse. Quam seriem si quando (ut fit) interruptam invenis, id meo fide credas velim inde evenisse, quod orthographia auctoris, in illis vocabulis plerumque vitiosa, ab editoribus vel scribis librariis postea mutata fuerit. Hoc iam posito, illud, quod proximum est, iam mecum contemplare. Glossas illas, de quibus nunc agimus, extra seriem, locis non suis, plerasque omnes reperiri; certissimo opinor indicio, non ab auctore profectas esse eas; sed a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine et ora vacua scriptas, postillà (quod in aliis libris multis scimus accidisse) prava exscriptoris diligentia in contextum esse diditas. Cum autem glossas illas prae marginis angustia lineola una non caperet, pluraque adeo in textu vocabula intra glossae alicuius marginalis caput caudamque comprenderentur; et ignarus et parum diligens exscriptor conturbavit pleraque omnia, et extra ordinem collocavit: *Ἀβδιοὺ* scil. ante *Ἀβδηρίτας* malo more posuit: *Ἀβὲλ* post *ἀβελτερία*, *Ἀβρὰμ* post *ἀβρομίτρας*, *Ἀνδρέας* post *ἀνδρείκελον*, *Ἀπόλλων* post *ἀπονομὴ*, *μὴ ἀποσκορακίσῃς με* ante *ἀποσκόλυπτε*, *Ἀράμ* post *ἄραρος*, *ἀσάριον* post *ἄσεπτον*; *Βαιθὴλ* post *βαιόν*, *Βαροὺχ* et *Βαρθολομαῖος* post *βαρύθων*, *Βέθηλον* (male pro *Βεθὴλ*) ante *βέβλωκεν*, *Βεζὲκ* post *βείματι*, *Βελιὰρ* et *Βεελφεγὼρ* post *βέλλια*, *Βοῤῥᾶς* bis, ante *βόρβορος* et ante *βόρμαξ*; *Γαλαὰδ* et *Γαλαλὰ* post *γαλάσιον*, *Γεννισαρὲτ* post *γένυς*, *γνώμην δίδωμι* ante *γνύθοι*, *Γόμοῤῥα* post *γόμφους*; *διάψαλμα* ante *διαφρονέων*; *Ἐβὼβ* post *ἔβωσεν*, *Ἐζεκίας* post *ἔζεσθαι*, *Ἐλαμῖται* post *ἔλασμα*, *Ἐφραὶμ* ante *ἐφόδια*; *Ζαβουλὼν* post *ζαίντες*; *Θωμᾶς* ante *Θόας*; *Ἰάκωβος* post *Ἴαρ*, *Ἰασοὺβ* ante *ἰάραξ*; *Ἰὼ*,

Ἰωαθὰμ, Ἰωὴλ, Ἰωνᾶς omnia post ἰώψ; Κάδης post κάδος, Καΐν ante καιλοὺς, Καπερναοὺμ post καπρίσκος, κοδράντης ante κοδομεύει; Λούζα post λουτροφόρα; Μαμβρᾶ post Μαμμάκυθος, μαμωνᾶς post μανδύη, μανσοὺρ ante Μάνης, Μανασσῆς post μανδύη, μαραναθὰ ante μάραγνα, Ματθαῖος post ματρυλλεῖον, Μιχαίας ante μισὺ, μνᾶ post μνήμη; Ναβὰν post ναικισσ., Νεφθαλεὶμ ante νέτωπον, Νισὰν post νίσσεσθαι; Ὀζείας post ὄζος; Παῦλος ante πατραλοίας, Πέτρος post πεττεύει; Ῥακκὰ et Ῥαμὰ ante ῥαθώδημα (quod Hesychii peccatum est pro ῥαψῴδημα) Σαβὰ et Σαβὲκ, illud post σαβάζειν, hoc ante Σαβάζιος, σαραβάρια et Σαδδαεὶ et Σαβαὼθ, hoc post Σαγγάριος, illa ante σάγδην; Σεδὲκ post σεελλίσαι, Σειρῆνες post σειροὶ, Σιλωὰμ post σιμοῦσι, Σόδομα ante σόγχος, Σοὸρ post σορεύει, Σουφεὶρ post σοφία; Ταβεὴλ ante ταβάλα, τάλαντον ante ταλανταίων, τὰ ὅπλα post τάπιδες, Τερέβινθος post τετέλεσται; Ὑψιστάριος post ὗων; Φακεὲ post φάκται, Φαρισαῖος et Φαραὰ ante φάλαινα, Φίλιππος post φλέβες; Χανὰ et Χαναβὶς et Χαναὰμ, hoc post χάναι, Χαρὰ bis post χάρμης et post Χαρώνιον, Χεμβρὼν ante χείριος; Ὠβρὼν anse ὤβρατο, ὧν ante ᾠδαῖς, Ὠσῆρ post ὠσχοφόρια, Ὠρίων post ὤων. Haec omnia et plura fortasse, quae properantem me effugerunt, prave locisque alienis, prorsus contra solemnem in gentilibus et indubitatis vocabulis lexicographi huius morem, intrusa esse, iam vides: idcircoque spuria ea et supposititia iure merito habenda esse nemo non videat. Nam quod pauca quaedam, ut Ἀβραμιαῖος, Ἀδαμὰ, Γάγγης, Δάμασκος, Δανιὴλ, Ἐδὲμ, Εὐφράτης, Ἰὰ, Ἰάκωβος, Ἰουβὰλ, Ἰούδας, καὶ ἐπεστήριξας, καὶ λεπτυνῶ, λοιμῶν, Μαριὼθ, Μάρκος, μονιὸς, Ναζιραῖος, νεοκόρος (corruptum pro νεωκόρος, quod vide suo loco) Νῶε, Ῥαμὰς, Σαραφὶν, Σίκημα, Τίγρης, et si qua forte alia, suis locis rectaque serie conspiciuntur, id casu evenit; neque aliter fieri potuit, nisi non indiligentia, sed consulto et dedita opera (quod non puto, prorsusque absurdum est) librarius ordinem conturbasset.

Sed et aliud iam vide magnum signum fraudis et falsitatis. Probe credo nosti in codicibus MStis fine singulorum opusculorum, et in lexicis fine singularum literarum, si quid paginae supererat, purum id et scripturae vacuum fere a librario relictum esse. Ea spatia, qui libros illos postea possidebant, alienis saepe fragmentis nihilque quicquam ad scriptorem attinentibus complere soliti erant: quod ipse, dum codices eiusmodi manu verso, saepe his oculis conspexi. Ad hunc morem vide quas nugas Christianus ille Hesychio suo interserit fine literae Λ, post λώων; quod vocabulum serie utique literarum servata postremum omnium fuerit necesse est. Ἦδος, inquit, ἱκανὺς ἐπειδὴ ὀναδαεὶ κτίστης τῆς μηδείας etc. quae sic emendanda sunt, Μῆδος, ἱκανός· ἐπειδὴ ὁ Μαδαεὶ κτίστης τῆς Μηδίας. Vid. Gen. X. 2. Vult ab Hebraico מדד mensus est, vocabulum hoc deduci. Postea τὸ Λὼτ interpretatur; verum inde uncinis ea eximenda sunt [ἐτυμπανίσθησαν· ἐπρίσθησαν] quae ad litteram Ε pertinent, ut sane ibi habentur itidem spuria, cum extra ordinem veniant post ἐτύμως. Deinde quod ad literam Λ referendum erat, sic digere et uncinis

coerce: *ἀσπάλαξ· μῦς τυφλὸς, ὁ τὴν γῆν τρυπῶν.* Pari modo fine literae *I* plura acervatim ingesta vides; et fine literae *Ω* integram habes paginam a manu aliena post *ὤων*, qua voce Lexicon suum Hesychius finiebat: caetera adventitia sunt, priora a gentili grammatico petita, posteriora a Christiano.

Satis opinor diximus; sed ecce aliud tibi argumentum maius fortiusque. Cum librarius ille (nam illud obiter notandum, unicum superfuisse Hesychii MStum codicem, ex quo Aldinae et caeterae editiones prognatae omnes sunt) spuria illa in textum insereret, adeo male rem gessit, ut eadem verba legitima et ante et post emblema illud novum interdum iterarit; nonnunquam in ipso emblematis circuitu legitimum cum interpretatione sua verbum quasi captivum clauserit; est ubi mediam verbi legitimi interpretationem emblemate *νόθῳ* diviserit, et interruperit: *ἀφόριος· θρασὺς, ἄπιστος [ἀφωρισμένος· ἐκλελεγμένος, διακεκριμένος] ἀφόριος· θρασὺς, ἄπιστος.* Bis eadem poni vides, propter illud insititium: quod et loco non suo hic conspicitur. Similiter ob spurium illud *δραχμὴ*, loco itidem alieno, bis habes et iisdem verbis explicatum *τὸ δρίον*: bis porro et *ὀνοκίνδιος* ob alienum illud *ὀνοκένταυρος*: bis denique *σαυκρὸν* (nam mendosum est *σαναρὸν*) quia *σάτον* (sic lege, non *σάτων*) mala manu intrusum erat. *Ἀπφῶ· πατρὸς ἢ διπλασία χάρις [ἀπφύς· ὁ πατὴρ] ἢ πνεύματος ἁγίου διττὴ ἐνέργεια.* Hic verbum legitimum e Theocrito haustum in medio emblemate strangulatur. Rursus in voce *ῥόμβος*, legitima auctoris interpretatio malo spurioque emblemate quasi cuneo diffinditur: *ῥόμβος· ψόφος, στρόφος, ἦχος, δῖνος, χῶνος, ξυλήφιον* (sic lege) *οὗ ἐξῆπται σχοινίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δινεῖται [Ῥομελίας· μετέωρος περιτομῆς] ἵνα ῥοιζῇ. τοῦτο αὐτὸ καὶ ἰχθύς τις τῶν πλατέων, καὶ ὁ ἐν τοῖς δεσμοῖς γόμφος.* Sic corrige, quae mendosa hodie feruntur, *ἐναροίζῃ, τοῦτο αὐτῷ*: et verte spuriis illis sublatis: Rhombus — in initiationibus rotatur, ut strepitum edat: idem verbum et piscem notat etc. Eant nunc, qui volunt, et ipsi Hesychio haec portenta attribuant.

Quid quod eadem omnia, quae hic visuntur, ex Christianorum lexicis, qualia plura et ego et tu vidimus, *αὐτολεξεὶ* traducta sunt. Silvam horum habes in Hieronymo Martianaei volumine secundo. Ibi omnia fere Pseudo-Hesychiana, et multo plura reperies; quorum collatione mutuum lumen interdum accenditur. *Ῥομελίας· μετέωρος πρειτομῆς* apud Hesychium: apud alterum p. 234: *Ῥομελίας· μετεωρισμὸς ἢ περιτομή*: lege utrobique, *μεπωρισμὸς περιτομῆς*, מילה רם. Hesychio est *Ἀβδιοὺ Ἑρμοῦ δοῦλος ἐξομολογητὸς*; at illi alteri p. 183: *ὁ δοῦλός μου ἐξομ.* Unde illud profanum *Ἑρμοῦ*; ex mendo nimirum natum quippe emendandum, *ἑρμ'* i. e. *ἑρμηνεύεται.* Sed taedet ineptorum hominum commentis morari. — Vale, vir doctissime, et me amare perge. Dat. Londini Aug. 30. 1714. St. Vet.

R. BENTLEII

SPECIMEN EMENDATIONUM AD HESYCHIUM

E COD. MS. BIBL. COLL. SS. TRIN. CANTAB. O. 10. 15. SUB FINEM.

Ἀΐδρυτον] Leg. *Ἀΐδρυτον κακόν. Κρατῖνος Σεριφίοις·*

εἴκασι φεύγοντές γ' ἀΐδρυτον κακόν (versus trimeter)

ἄλλοι κακοΐδρυτον, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο. τὴν φυγὴν, ὡσεί τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο.

Ἀναβέβρυχεν] Leg. *Ἀναβέβρυχεν, ἀναβάλλει, ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει, πεποίηται δέ.* † *Ἀναβεβλημένος, ὑπερτιθείς.* Eiicienda illa Hebr. ut in aliis locis, et *πεποίηται δὲ* refer ad *ἀναβέβρυχεν.* Intell. onomatopoeiam. Sic in *ἀναβροχθήσειεν—ἔστι δὲ τῶν πεποιημένων*, et alibi.

Ἀπεμέσῳ, ματαίῳ] Leg. *ἀπεμέσω, ἐμετιῶ.*

Ἀριθάτον, τῶν πολέμων] Error Hesychii ex vitiosa scriptura. Ita scripsit lexicographus, unde noster haec habuit, *Ἀριφάτων, τῶν πολεμίων.*

Ἀχιοποῦ] Leg. *ἆχι ὅπου, ἢ χόρτῳ. ἆχι* Dor. pro *ἦχι.* Sic in *ἦχι* leg. *ἦχι, ὅπου, ἵνα, ἔνθα, ἐν ᾧ τόπῳ.* Illud alterum additamentum est ex SS. *ἐν τῷ ἀχεὶ* etc.

Βησήσεις] Leg. *βήσσησιν, τόποις —μοις.* Hom. *οὔρεος ἐν βήσσησιν*, vel *βησσήεις, τόπος —μός.* Hesiod. *ἀνὰ δρύμα βησσήεντα.* Sed prius verum.

Βίον] Ante vocem *βιότου* scrib. *βίον μεμαγμένον.* Ibidem: *Βιωμένων*] Leg. *Βιωμένων, βιαζομένων.* † *Βίω, βῶ, πορευθῶ*, i. e. *βείω* a *βῆμι*, *ει* et *ι* passim confund. Pag. sequente *Βλάκακα*] Leg. *βλάκα καὶ βλακεύειν, τὸν ἀργὸν καὶ ἀργεῖν, Ἀθηναῖοι, ἔνιοι πρ.*

Δαΐζομαι post *δάϊξε*] Scribe ex serie lit. *δαΐξομαι*, quod ab Hesychio male lectum pro *διΐξομαι.* Hom. Il. *ι'.* v. 61.

Δελεδώνη] Error ipsius autoris. Ita debuit: *Ἐλεδώνη, ὄσμυλος, ἰχθύς.* Infra *Ὀσμύναι*] Leg. *ὀσμύλαι, βολβιτῖναι, θαλ.*

Διαπατταλευθείσῃ] Leg. *διαπατταλευθήσει, —διαταθήσῃ.* Aristoph. *Ἱππ. διαπατταλευθήσει χαμαὶ*, quod Att. pro *—ήσῃ.*

Διαπονδαρίζει] Ordo litt. ostendit ita ab autore scriptum esse, at vitiose pro *διαπυδαρίζει*, vel ut gramm. quidam *—πυνδ.*

Διατεύονται et *διατεύοντο*] at o noster pessime legisti pro *δατέονται* et *δατέοντο*, quae Homerica sunt. Ita *δι* saepe pro *δ*, quae in mss. parum differunt. Sic *διειλοχομπάσαι* pro *δειλοχ.* et alia. Vice versa post *Διερίπισε* recte quidem editum *δέρκεο*, at scripserat Hesych. *διέρκεο* mendose.

Διεφοβεῖτο, ἐδεδοίκει, ante *Διεβάλλοντο*. Repugnat ordo litt. scribe *Δίε, ἐφοβεῖτο, ἐδ*. Hom. *περὶ γὰρ δίε* etc.

Δύνασαι σιωπᾶν] Scrib. *βουλόμενον, εἰπεῖν ἐν ταῖς Αὐλητρίσιν οὕτως·*

A. *Δύνασαι σιωπᾶν;* B. *Ὥστε τοὺς τὰς διαλύσεις*
συντιθεμένους κεκραγέναι δοκεῖν ⏑ –.

Αὐλητρίδες drama Phoenicidae. Adde in Indice Pricaeano.

Ibidem *Δυσάλωτον*] Leg. *δυσάλυκτον, μὴ ἐκφευκτόν*.

Ἐπαλογῆς] Bis erravit Hesychius: nam *σπουδῆς* est *ἐπειγωλῆς*, et alterum est *ἐπαλλαγῆς*.

Ἐπεζάρυκεν] Scribe *Ἐπεζάρηκεν, ἐπιβ*. † *Ἐπεζάρει, ἐπεβάρει, ἐπέκειτο, ἐπεκράτει*. † *Ἐπεζήτει, ἠνώχλει, ἐπεχείρει, ἐπετήρει*. † *Ἐπεζητοῦν, τὰ αὐτά*. Eurip. Phoeniss. v. 15: *ὡς δ' ἐπεζάρει Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν*.

Ἔναστρος] Leg. certissime: *Ἔναστρος ὥστε μαινάς — Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ, ἀντὶ τοῦ ὑάς. τὰς γὰρ βάκχας ὑάδας ἔλ*.

Ἔναστρος ὥστε μαινὰς —

initium trimetri.

Ἐνδεκάτευσα] Error Hesychii. Oportuit *Ἐδεκάτευσα, τὴν δεκάτην ἐπραξάμην*. Ibidem *ἐνδενειλεῖν*] Scribe *ἐνδενδίλλειν*.

Ἐνέφηνεν post *ἐνέφραξεν*. Leg. *ἐνέφυ, ἐνελάβετο*. Hom. *Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ* etc.

Ἐννέωρος, θέτης] Ita scriptum *θ̄ ἔτης*, i. e. *ἐνναέτης*.

Ibidem, *Ἐννηὴς — πατρῷος*] In MS. erat *πρωος*. corrige *πρᾶος*. Vide *Ἐνήης*.

Ἐξαφθεγγόμεναι post *Ἐξαηρμένον*. Leg. *Ἐξαθελγόμεναι*.

Κυβευτήν] Lege *στένειν τύχην*. Totus locus

χρὴ γὰρ τὰ συντυχόντα κοσμίως φέρειν
σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

Σικυλλιᾶν post *σίβολε*.] Apparet Hesych. scripsisse *σιβυλλιᾶν*, ut ex ord. literarum constat: at mendosissime pro *σιλλυβιᾶν*.

AEQUO ET ERUDITO

LECTORI

S. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Cum vir unus omnium doctissimus et ad literas ornandas natus Ioannes Albertus priorem Hesychii partem anno XLV prodidisset, eruditorum hominum significationes vocesque, quibus illa excipiebatur, tantum valuerunt ad studium persequendi operis incendendum, ut quae pars restabat non magno intervallo editam consecutura videretur. Hac animi alacritate vir praestantissimus absolverat iota profligaratque kappa, quod propter multas insolentia et peregrinitate, adde etiam corruptela, difficiles glossas, *τέταρτον κάππα κάκιστον* per iocum appellare solebat; cum ecce morbus gravis pertinax diuturnus, quem colicam Pictonum vocant, ita nec opinantem afflixit, ut summum vitae periculum adiret. Negabant medici herbas satis potentes esse ad huius morbi vim expugnandam: salutem non posse aliunde nisi ex Aquisgranensibus Spadanisque aquis peti. De medicorum igitur consilio duplex iter ad aquas illas salutares susceptum est. Nec frustra. Nam Aquisgranenses mali caussam opinione celerius depulerunt: Spadanae lentius illae quidem, sed tamen efficacitate pari, flaccidum et nervorum remissione collapsum corpus ad pristinum robur revocarunt. Interim annus unus alter tertius abiit; nec Hesychii sospitatori ipsimet de salute sollicito laborantem Hesychium respicere licebat. Rediit tandem ex longo intervallo ad opus intermissum. Sed quanquam animus sicut antea vigebat, aliud tamen incommodum erat, quod operis progressum retardaret. Nam morbus tantum manibus eius stuporem induxerat, vix ut munia sua vel in libris evolvendis, vel in literarum formis ducendis obirent. Tot ac tantis difficultatibus conflictatus V. C. nunquam tamen animum demisit et contraxit, sed instans operi et torpentibus manibus prope vim adhibens sensim paulatimque operis telam pertexuit usque ad v. *φαιλόνης*. Quo in loco cum versaretur, erysipelate correptus est, morbo satis tolerabili, quem ipse initio contemnebat. Sed ille ubi se per corpus latius fudisset et repente intro vertisset, spiritum eripuit eximio et longiori vita dignissimo viro provecto ad aetatis annum sexagesimum quintum a. d. 13. Aug. anno LXII. Mors eius cum omnibus bonis tristis et acerba accidit, cum mihi inprimis, qui multos annos coniunctissime suavissimeque cum illo vixissem, eundemque praecipuum nascentis laudis meae fautorem habuissem. Theelogia, maxime eruditior illa et multarum artium comitatu stipata, et literae a Graeco fonte ductae, vix reparandam in eius morte iacturam fecerunt. Nam, ut nihil dicam de Hesychii parte destituta, animus ipsi erat, absoluto Hesychio, observationes in N. F. libros largissimis accessionibus locu-

pletare. Quod opus tanto magis dolendum est perfici ab eo non potuisse, quod non solum natura et ingenio, sed etiam disciplina Lamberti Bos mire factus erat ad philologiam sacram ornandam. Praeterea Apollonii lexicon Homericum MS., a quo vehementer adiutus erat in Hesychio emendando, animadversionibus illustratum edere parabat. Ex multis testimoniis, quibus viri eruditi doctrinam eius et virtutem certatim ornarint, satis fuerit illud laudasse, quod vir magnus et brevi post eiusdem fati acerbitate nobis ereptus Petrus Wesselingius ipsi tribuit ad Herodot. de vita Homer. p. 755: ‚Clarissimi et amicissimi Io. Alberti, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam literae et solidior et sine fuco theologia faciunt.‘ Postquam v. c. ex hac vita migrasset, statim quaeri coepit, qui magni operis particulam morte eius destitutam curaret. Opinione hominum et fama ego huic labori destinabar, quem scirent, cum Hesychio familiarius consuevisse, et ab ipso Alberto in altero volumine edendo paene socium fuisse, adcitum. Ego vero paulo ante a Graecis literis docendis ad historiarum et eloquentiae professionem traductus rerum mearum satagebam. Nec mihi, ut verum fatear, valde placebat, tempus, quod industriae meae monimentis proferendis vix superesset, operi tribuere alieno. Sed vicit propositum meum recordatio veteris amoris, integerrime sanctissimeque culti, vicit saepius repetita interpellatio tum propinquorum *τοῦ μακαρίτου*, tum fratrum Luchtmannorum, principum Belgii librariorum. Accessit denique auctoritas summi Hemsterhusii, adversus quam tendere nefas putabam. Suscepi igitur Hesychium curandum, hac tamen conditione, ut Luchtmanni alium virum graece latineque doctum quaererent, qui notas Sopingii Heinsii Valesii Vossii Tollii etc. per plura volumina sparsas et dissipatas eo quem Albertus instituisset ordine disponeret et in unum volumen cogeret, quod ipse deinde operis typographicis sequendum darem. Hoc onus sibi imponi passus est vir eruditissimus Henricus Verheykius, gymnasii Amstelodamensis moderator, cui pro ingrato et taedii pleno labore par est maximas gratias agi. Susceptis igitur cl. Alberti partibus textum ab initio fere literae *Y*, ubi operae substiterant, ita constitui, ut a doctissimo viro constitui solebat, id est, raro veterem lectionem migrare et novae locum facere iussi, nisi res tam liquida et evidens esset, ut dubitare nemo, qui aliquam de talibus rebus habeat iudicandi facultatem, possit. Ex schedis MSS. *τοῦ μακαρίτου* optima quaeque delegi et contexto subieci, etiam atque etiam videns, ne omnibus temere et promiscue proferendis, qui nonnullorum talia prodentium mos est, minuerem viri famam optimis artibus comparatam. Sed in schedis eius pauciora reperi, quam putaram. Scilicet v. c. hanc consuetudinem adsciverat, ut in ipso demum operis progressu animadversiones conscriberet partim ex adversariis, partim ex aliorum Grammaticorum collatione. In notis aliorum adiiciendis hoc institutum secutus sum, ut, si quid manifeste falsum et absurdum

esset, ne proferrem, praesertim cum pleraeque emendationes huic editioni adiectae in privatum potius usum scriptae sint, quam ut unquam luce donatae in existimantium arbitrium venirent. Scio cl. Albertum aliam secutum esse rationem in priore volumine adornando. Sed huius consilii posthac illum poenitere coepit. Itaque in posteriore volumine acerbiore delectu instituto multa multorum perperam dicta neglexit, inprimis Pergeri hominis supra quam credi potest inepti. Aliorum annotationibus accedunt meae, multo illae quidem uberiores et numero auctiores futurae, si mihi per alias occupationes singula accuratius excutere atque omnino Hesychium cum grammaticis ineditis, quorum luculentam copiam ex variis Galliae et Italiae bibliothecis congestam habeo, comparare licuisset. Sed hic brevi dicendum est de subsidiis, quae cl. Alberto post prioris voluminis editionem obtigerunt. Cum ad literam *Π* pervenisset, a cl. P. Burmanno sec. accepit Hesychii exemplum, quod Iacobus Tollius, vir pereruditus et Longini editione inprimis nobilitatus non paucis locis castigarat. Ex his emendationibus Albertus in literis quibus potuit dedit eas, quas similitudo veri commendaret, nec aliorum sagacitas praecepisset: nos, quae ad priores literas pertinerent, eodem delectu habito in auctarium emendationum, de quo mox dicetur, coniecimus. Sed nihil Alberto gratius et magis praeter exspectationem obtigit Ludolphi Kusteri in reliquam Hesychii partem notis, quas ipse in praef. p. XXXII. scripserat deficere ad v. *θήλαντο*. Res ita se habet. Kusterus notas ad illum usque locum editioni pararat et in singulare volumen, quod Sevinus et Sallierius pro humanitate sua cl. Alberto suppeditarunt, coniecerat; nec credebatur ultra in Hesychio emendando esse progressus. Sed multo post Sallierius misit aliud volumen casu in bibliotheca regia inventum, cui Kusterus suas in reliquam etiam Hesychii partem emendationes adscripserat, paucas illas quidem nec ad superiorum modum elaboratas, sed, ut omnia huius viri, elegantes et acutas. Omnino fatendum est Kusterum unum in paucis rectam Hesychii castigandi viam institisse. Quicunque olim se ad hoc Lexicon emendandum contulerunt nihil aliud quam librariorum sordes eluerunt, ne suspicati quidem, vel dicam, ne suspicari quidem ausi, ipsum Lexicographum foedissimos errores commisisse; quos tamen eo pluris emendari referebat, quo capitalius est auctoris quam librarii peccatum. Nam librarius paucos forte non nimis acutos in fraudem inducat: scriptor auctoritate reliquis meritis parta doctos etiam et solertes. Equidem Scaligerum Casaubonum Salmasium horumque similes arbitror saepenumero sic secum cogitasse: ‚Monstra loquitur grammaticus: gravissime errat: deceptus est literarum similitudine: truncavit vocem: non *ἄτματα* sordes significat, sed *λύματα*; non *ἄωστον* optimum, sed *λῷστον*; non *λῶρον* acerbum, sed *ἄωρον* non *ναύποδα* pedibus in rectum tendentia, sed *ταναύποδα* etc.‘ Sed magni illi viri, quae sentirent, palam dicere non audebant, sive grammatici auctoritate deterriti, sive clamoribus semidoctorum, semper obstrepentium doctioribus, nec satis aequo animo ferentium, ipsum Hesychium in ordinem

cogi. Ad hanc rem proferendam demonstrandamque opus erat docta Richardi Bentleii audacia, quae, si unquam alias, hic certe bonis literis plus profuit, quam iners et superstitiosa multorum, qui critici dici haberique volunt, religio. Is igitur servili credulitatis iugo excusso edidit illam ad I. Millium epistolam, mirabile ingenii et doctrinae monimentum, quale proficisci non poterat nisi a principe seculi sui criticorum. In hac ille epistola cum alia docuit, quae plerisque eruditis nec vigilantibus nec somniantibus in mentem venissent, tum Hesychium, cui satis diuturna peccatorum impunitas obtigisset, ad severum critices tribunal citavit. Hanc autem accusationem tanta vi argumentorum, tantis testimoniorum copiis instruxit, ut ne obtrectatores quidem illius invidia partiumque studiis aestuantes, quos plurimos nactus erat in hac etiam Academia, contra hiscere, aut Hesychii patrocinium suscipere auderent. Bentleianam deinde rationem in Hesychio tractando secuti snnt duo primarii aetatis nostrae viri, Ludolphus Kusterus, a quo in hanc orationem delapsi sumus, et is, cui maximi etiam critici fasces submittunt, Tiberius Hemsterhusius, qui in summa sed vegeta senectute a me rogatus saepe desperatis Hesychii locis felicem medicinam fecit et meum emendandi studium prudentissimis consiliis rexit. Haec strictim attingere nobis visum est, ut, quo in Hesychio emendando solertia maxime dirigenda sit, intelligant critices studiosi. Sequitur, ut de auctario emendationum, quod operi accessit, quam potest fieri brevissime dicamus. Cum graves caussae, quas supra commemoravimus, alterius voluminis editionem in permultos annos traherent, novae subinde observationes cl. Alberto nascebantur, quibus veteres vel confirmaret, vel, ut sunt *δευτέραι φροντίδες σοφώτεραι*, refutaret, vel etiam loca antea non tentata egregie restitueret. Quae observationes omnes de exempli, quo uti solebat, margine sunt in illud auctarium a nobis translatae. In eodem auctario locum dedimus castigationibus nostris, quas maximam partem aliud agentes in Hesychii marginem conieceramus, habituris fortasse commendationis aliquid a nova nec ante cognita observatione, quam non alienum erit hic paucis explicare. Constans virorum doctorum fuit opinio partim ex Hesychii epistola ad Eulogium partim ex aliis argumentis ducta, non esse Hesychii lexicon, quod nunc superest, tale, quale olim ab eius manu profectum sit, sed ab epitomatoribus contractum esse et mutilatum, a librariis foedissime corruptum, a sciolis denique nullius pretii glossis interpolatum. Verum qualis Hesychius antea fuerit coniectura facilius quam rebus ipsis tenebatur, quod ne fragmentum quidem nedum exemplar libri integrius in bibliothecis repertum est, vix qualicunque codice, ex quo Aldus Hesychium protulit, communem bonorum librorum stragem evadente. Quo magis laetatus sum hanc mihi felicitatem esse reservatam, si tamen ulla est in tali re felicitas, ut quam diversus fuerit verus et integer Hesychius a contracto lacerato depravatoque luce clarius demonstrare possem. Cum Parisiis studiorum caussa versarer, inter alia lexica antiqua necdum edita, quae bibliotheca Sangermanensi continentur, descripsi lexicon rhetoricum bonae frugis plenissimum atque ad ius

Atticum explicandum inprimis comparatum, cuius specimen dedit Montfauconius Bibl. Coislin. p. 491 seqq. Hoc lexicon decimo seculo in membrana scriptum sive Codicis illius librarius sive alius eo antiquior passim interpolarat Hesychii glossis. At qualis Hesychii? Non truncati mutilati corrupti, quo nunc melioris desiderium levamus, sed integri illibati et omni labe carentis. Interpolator vero Hesychianas glossas largius inferserat literis *Α Β Γ*, parcius literis *Δ Ζ Κ Ξ*, reliquas ne attingens quidem; cuius inconstantiae quae caussa fuerit nescio. Est hoc interpolatorum genus merito criticis invisum, et plerumque accipi solet inclementius. Ego contra hominem propter hoc institutum amabam, dolebamque manum eius interpolatricem, quae initio tam liberalis fuisset, repente factam esse maligniorem. Nam si ad illum modum, quem instituerat, omnes literas interpolasset, magnam Hesychii partem ad pristinum nitorem et integritatem nobis revocare licuisset. Ex hac autem interpolatione quot quam uberes fructus ad Hesychium pervenerint si quis cognoscere cupiat, annotationes nostras legat ad v. *ἀστραπὴ δι' ἅρματος αὐτοβοεί βαίτυλος βάκχος βάλανοι βατῆρα βατία γαλαξία γαῦλοι γεῖσα γέρανος δεκατεύειν δημοτελῆ Διονύσια* etc. Est tamen, ubi interpolator pauciora habeat, quam hodie in Hesychio nostro leguntur, sive exemplum suum illis caruerit, sise ipse, quod magis credo, nonnulla consulto omiserit. Certe veterum scriptorum auctoritatem hic illic ab eo suspicor esse sublatam; id quod plerisque locis idem fecit in lexico rhetorico, de quo diximus, magno et ipsius lexici et literarum detrimento. Hic praefationi modum statuere poteram. Sed commode in memoriam redeo sermonis cum cl. Alberto habiti, cum dicebat, se alteri volumini praefandi argumentum ab ipsa Hesychii praefatione sumturum. Etenim exortus est vir longe eruditissimus et in Graecis literis familiam ducens, qui, cum vidisset Hesychii lexicon non respondere epistolae ad Eulogium, statueret lexicon, quod nunc habemus, non esse maioris operis epitomen, sed sic de auctoris sui manu exiisse, epistolam vero ad Eulogium ab impostore Graeculo, qui dotes libri quisquiliis a se aucti verbis exaggerandas et mendaciis commendandas putaret, illiberali facinore esse confictam. Contra Albertus acutissimis viri excellentis amicique rationibus, quamvis etiam atque etiam a se perpensis non movebatur, sed plura argumenta, quae receptam ab omnibus sententiam tuerentur, in praefatione huic volumini praemittenda expromere in animo habebat. Quod consilium cum mors irritum fecerit, nos hic quoque eius partes tanto libentius explebimus, quanto sumus instructiores paratioresque a libris MSS., quibus facile dirimi controversia potest. Quanquam fortasse licet omni huius rei discepatione supersedere. Nam si verum est, quod rebus manifestis vicimus, Hesychii lexicon ab epitomatore contractum esse, magnam partem concidunt argutae de epistolae ad Eulogium *νοθείᾳ* suspiciones. Quippe epistola respondet operi, non quale nunc est, sed quale tum, cum illa scribebatur, fuit. Sed quoniam omnia, quae ab epistolae auctore dicta sunt, in fraudis suspicionem vocantur, digna res videtur, in qua excutienda diligentia nostra consumatur, praesertim cum per hanc occasionem nobis liceat totam

operis Hesychiani rationem aperire. Facile autem vir humanissimus nos feret in re levi aliter sentientes, qui sensus nostros cum suis sciat in maioris momenti rebus optime congruere. Titulus lexici hic est: *Ἡσυχίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως συναγωγὴ πασῶν λέξεων κατὰ στοιχεῖον ἐκ τῶν Ἀριστάρχου καὶ Ἀπίωνος καὶ Ἡλιοδώρου.* Hunc titulum Homerico potius Lexico, quam Hesychiano, convenire facile largior. Nec illum Hesychius, nisi forte ineptissimum fingere velimus, in operis fronte ponere potuit. Cur enim Aristarchum Apionem et Heliodorum potius commemorasset, quam Didymum et Theonem, ex quorum lexicis tragicis comicisque eum profecisse res ipsa loquitur, aut Diogenianum adeo, cui pleraque se debere fatetur? Hesychius simpliciter, ut puto, scripserat: *Ἡσυχίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως συναγωγὴ πασῶν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.* quo fere modo omnia lexica MSS., quae in bibliothecis Parisinis evolvimus, inscribuntur. Grammaticorum illorum nomina ineptus librarius ex Hesychii praefatione, in qua eodem ordine iunguntur, adiecit. Nusquam vero librarii licentius grassati sunt, quam in librorum titulis mutandis; quod multis exemplis demonstrare possemus, si locus pateretur. Iam singula, quae in Hesychii praefatione traduntur, diligenter persequamur, ut fraudis suspicionem inde removeamus. Primum igitur Hesychius ait, Apionem et Apollonium Archibii filium solas Homericas glossas secundum literarum ordinem congessisse. Quod de Apollonio dicit, in eo fidem illius satis confirmat ipsum istud Apollonii lexicon Homericum, maiori Homeri nescias an Hesychii bono superstes. Quae igitur caussa est, cur, qui de Apollonio verum dixit, in Apione mendacii arguatur? An Apollonio lexicon Homericum condere licuit, Apioni non licuit? At silent de hoc lexico veteres, quamvis centies Apionis in Homerum commentarios laudent. Fateor. Verum non haec silentii istius vis est, ut propter id solum Hesychii testimonium pro falso repudiari debeat. Apionis glossas Homericas, ubi apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. VII. p. 50 legeram superesse in cod. Barocc. 110 bibl. Bodlei., scripsi ad virum iuvandarum literarum studiosissimum et de me multis nominibus bene meritum Henricum Gally, ut illarum apographum primo quoque tempore ad me curaret. Delato ad me apographo vidi, glossas esse Homericas satis ieiunas ad literarum quidem ordinem digestas, sed Apionis nomen a recentiori manu latinis literis adscriptum habere; ut nihil in his glossis ad id, quod Hesychius dixit, confirmandum sit praesidii. Apionis auctoritate, pariter atque Aristarchi Heliodori et aliorum vetustorum grammaticorum, frequentissime utitur Apollonius in lexico Homerico. Ex quo mihi probabile fit errare Suidam, qui Apionem huius Apollonii discipulum dicit, et diu ante Apollonium vixisse Apionem. Sed nolim extra septa, quod aiunt, evagari. Alio praefationis loco Hesychius ita loqui videtur, quasi Aristarchus et Heliodorus etiam lexica Homerica edidissent: *ὅτι τῶν Ἀριστάρχου καὶ Ἀπίωνος καὶ Ἡλιοδώρου λέξεων εὐπορήσας.* Enimvero hic ne de Apionis quidem lexico sermo est, nedum de Aristarchi et Heliodori. Nam *λέξεις* horum grammaticorum sunt interpretationes verborum

Homericorum, quas ex commentariis in poëtam decerptas Hesychius intulit in lexicon suum. Sed hic quaeritur, quae tandem illa sint, quae Hesychius dicat se ex horum Grammaticorum libris in opus suum derivasse? Respondeo glossas esse Homericas, non minimam partem lexici Hesychiani. Qua in re ita versatus videtur Hesychius, ut, quod Apollonium in lexico suo fecisse videmus, singulis Homeri vocibus diversorum grammaticorum maxime Aristarchi Apionis et Heliodori interpretationes subiiceret, easque, inter se si discreparent, nomine auctorum distingueret. Verum inscitia epitomatoris omnes omnium grammaticorum explicationes, etiamsi inter se non congruerent, in unum conflavit, et grammaticorum nomina tanquam nihil magnopere ad rem pertinentia plerisque locis delevit. Quam diversa fuerit Hesychii facies, antequam epitomator foedas illi manus attulisset, in auctario emendationum demonstratum est. Quae tametsi nihil attinet repetere, duo tamen loca huc referamus, propterea quod in illis similiter grammaticorum nomina sunt ab epitomatore sublata. Hesychius contractus haec habet: *βατῆρα· τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον.* Sed in integro Hesychio haec multis partibus pleniora et pulcriora legit lex. rhet. MS. interpolator: *βατήρ· τὸ ἄκρον τοῦ τῶν πενταέθλων σκάμματος, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον. Σέλευκος. Σύμμαχος δὲ τὸ μέσον, ἀφ' οὗ ἁλλόμενοι πάλιν ἐξάλλονται. ἄμεινον, ὡς Σέλευκος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδὸν, ὃν Ὅμηρος βηλὸν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν.* Vides, tum alia resecta esse, tum grammaticorum, Seleuci et Symmachi nomina. Alibi ita legitur in Hesychio nostro: *γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα Χείλωνός φασι.* Quanto olim eruditius et integrius, ut eiusdem interpolatoris indicio discimus: *γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα. οἱ δὲ Χείλωνός φασιν. Ἕρμιππος δὲ Δελφὸν εὐνοῦχόν φησιν εἰρηκέναι τὸ γνῶθι σαυτὸν, καὶ ἐν τῷ ναῷ ἐπιγράψαι. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν Θαλοῦ.* Iterum, ne de aliis neglectis dicam, Hermippi historici et Chamaeleonis grammatici nomina sunt eiecta. Sed minus hac de re dubitet, qui Apollonii lexicon Homericum cum Hesychio conferat. Nam Apollonius idem, quod Hesychius, institutum secutus modo commemorat Aristarchi, modo Apionis, modo Heliodori, modo aliorum explicationes, si quid praecipui habeant et a communi opinione recedant. Quae interpretationes prope omnes etiam in Hesychio reperiuntur, sed Grammaticorum nominibus omissis, non profecto Hesychii culpa, cui aliam rationem placuisse ex praefatione liquet, sed eius, qui maximum amplissimumque lexicon in compendii angustias coëgit. Hesychius: *Ἄβιοι· μὴ ἔχοντες τόξα. ἀπόλεμοι. οὐ βίαιοι. οὐκ ἄδικοι. καὶ ὄνομα ἔθνους.* Quo loco quin Aristarchi nomen omissum sit, vix dubitandum videtur. Nam ille unus relicta aliorum Grammaticorum ratione *Ἄβιοι* apud Homerum Il. *N* 6. de gente capiebat. Apollonius lex. MS. *Ἀβίων· — ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὡς ἔθνος οὕτως λεγομένου ἀκούει, καθὼς καὶ τοὺς γαλακτοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. δι' ὃ καὶ γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου.* Alibi Hesychius: *κερδαλεόφρων· ἐκ παντὸς κερδαίνειν*

φρονῶν διὰ δόλον, κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος. Posterior interpretatio Aristarcho peculiaris fuit, ut credibile sit, Hesychium eius nomen adiecisse. Sed relicta est ab epitomatore interpretatio, auctoritas critici sublata. Res clare patet ex Apollonio: *κερδαλεόφρων· ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν, δι' ὃ καὶ φιλοκτεανώτατον εἶπεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, φρόνημα κερδοῦς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος.* Sic aliis locis non modo Aristarchi, sed etiam Apionis et Heliodori nomina eiecta esse, remanente illorum explicatione, ex eodem Apollonio demonstrari posset. Lexicon MS. Sangermanense, in quod nonnullae glossae ex Hesychio, sed illo integriore, migrarunt, ita habet: *ἀέσαι. ἐπιπολὺ κοιμηθῆναι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, ὅ ἐστιν ὁρμῆσαι. ἤ, ὡς ὁ Ἀπίων, ἐπιπολὺ ἡσθῆναι.* Cum his, age, comparemus Hesychium: *ἀέσαι· ἆῆσαι. κοιμηθῆναι. κατὰ στέρησιν τοῦ ἐᾶσαι, ὅ ἐστιν ὁρμῆσαι.* Duplex in una glossa peccatum, alterum librarii, alterum epitomatoris. Nam librarius haesitans, *ἀέσαι* scriberet, an *ἆῆσαι*, utrumque posuit, et praeterea *ἕσαι* corrupit in *ἐᾶσαι*. Epitomator, antiquum obtinens, Apionis explicationem cum ipso nomine abolevit. Nec tamen simplex fuit Hesychii calamitas. Nam quibus grammaticorum nominibus epitomator hic illic pepercerat, ea sic accepit librarius, vix ut cognosci a sagacissimis criticis queant. Iuvat, quod diximus, aliquot claris et illustribus exemplis planum facere, Hesychius: *ἔτρεψεν· ἀπέτρεψεν, ἠπάτησεν, παρέτρεψεν. ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ.* Frustra interpretes Archilochi glossam crediderunt, quae Homeri est Il. *Z* 61 *ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.* ubi Hesychianae explicationi similem habent scholia minora: *ἔτρεψεν· παρέτρεψε, παρέπεισεν.* Succedat igitur in Archilochi locum *ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ*, auctor interpretationis, quam Hesychius posuit. At enim Archilochus alibi etiam tanquam criticus vel grammaticus commemoratur. Ego quoque sic esse scio: sed idem affirmare audeo, talia loca vel vitiosa esse, vel alia ratione explicanda. Veniamus tanquam in rem praesentem. Scholiastes Hesiodi ad Theogon. vs. 991, ubi in textu est *νηοπόλον νύχιον ποιήσατο*, observat: *ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ δὲ γράφει μύχιον.* Archilochi mentio tametsi Graevium non offendit, mihi tamen persuasi scholiasten scripsisse *ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ*, cuius crisin aliis etiam locis laudat. Eiusdem critici *σημεῖα Ἡσιόδου* laudantur ab Orione Thebano etymolog. MS. *λακίδες· ἐπὶ σχίσματος ἱματίου, παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σχίζεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου.* unde corrigere et locupletare licet Et. M. p. 555, 38. Alter locus, in quo Archilochi nomen laborat, est apud scholiast. Aristoph. ad Nub. vs. 109 et Suidam, qui scholiasten descripsit, v. *φασιανοί· οἱ δὲ περὶ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ ὀρνίθων γένος.* Hic non dicam Archilochus, sed ne interpretes quidem Archilochi locum inveniant. Neque enim illorum erat dicere, quid *φασιανοὶ* apud Aristophanem, equosne an aves, significent, sed Aristarchi, qui Aristophanem commentariis illustravit. Scribendum igitur: *οἱ δὲ περὶ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΝ.* Denique ad examinis subtilitatem revocemus scholion cod. Vossiani ad Il. I 378 explicans vexatum illud *τίω δέ μιν ἐν καρὸς*

αἴσῃ, quod protulit L. C. Valckenaerius, Graecarum literarum immortale decus, diss. de schol. in Homer. ined. p. 97: *Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσεν. — Ἀρχίλοχος δὲ· τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ η εἰς α.* In hoc scholio nullo modo licet Archilochi nomen in Aristarchi mutare. Quid ergo? an Archilochus ex hoc loco inter Homeri interpretes refe- retur? Minime vero. Ipse contentus est ea gloria, ut, cuius carminis primus auctor fuerit, in eo perfectissimus iudicetur: grammatici laudem sibi non magnopere expetendam putat. Ne multa, rem sic intellige: quemadmodum scholiastes ex Alcaei imitatione (de qua vide Hemsterhus. ad Aristoph. Plutum p. 7.) elicuit, quam ille in Homero lectionem probasset, sic etiam ex Archilochi quodam versu, quam ille Homerici loci interpretationem secutus esset, collegit. Archilochi versum conservavit scholiastes Platonis ineditus ad Lachetem, a nobis aliquando, si Deus vitae usuram dederit, in lucem vindicandus: *Κᾶρες δοκοῦσι πρῶτοι μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ εἰς πόλεμον αὐτοὺς προέταττον. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τοὺς μικροὺς στρατιώτας τινὲς Καρίωνας προσηγόρευον. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐν καρὸς αἴσῃ ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. Μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος λέγων· καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.* Sed ad propositum revertamur. Hesychius ex Od. ρ 237 *ἀμφουδίς· περὶ τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ ΗΣΙΟΔΟΣ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς τὸ οὖδας ῥίπτων.* Hic, qui animum attendere velit, nullum Hesiodo locum esse facile sentiat. Iustis ergo vindiciis, unde deiectus est, restituatur Homeri interpres, *ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.* Sed non unus Hesychii locus est, in quo Hesiodi et Heliodori nomina sint confusa. Ecce alterum: *Ἀργεία· Πελοποννησία. λευκὴν δὲ ΗΣΙΟΔΟΣ.* Explicatur *Ἥρη Ἀργεία* apud Homerum, quam ceteri grammatici Peleponnesiam exponebant, Heliodorus candidam et pulcram: quam recte, non disputo in praesenti. Repone igitur *ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.* Binis hisce locis Heliodori nomen ita latuit, ut facile effugere posset doctorum hominum acumen. Sed in eo, qui sequitur, patientiam illorum, ne dicam tarditatem, miror: *δίψιον Ἄργος. ΗΣΙΟΔΟΣ μὲν τὸ ἄνυδρον· Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόθητον.* Vel Aristarchi mentio, ut alia taceam, ostendit, *ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ* legendum esse. Sic a librariis accepti sunt Aristarchus et Heliodorus. Nec melior sors fuit aliorum. *Θύεστον. ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, ὡς ΗΡΟΔΟΤΟΣ.* Herodoti locum sibi repertum negat Albertus V. C. Nec auctor sim aliis, ut illum quaerere instituant. Nam scribendum *ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ.* Quem grammaticum Hesychius non solum in praef. laudat, sed etiam in v. *πισσοκωνία* ex eleganti cl. Alberti coniectura. Herodoti vero et Herodiani nomina quoties commutata sint, praeclare docet P. Wesseling. diss. Herod. c. IV. Alibi Hesychius: *καταχήνη· — ὑπὸ ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ καλαμαίᾳ ἐμφερὲς ζῶον* etc. Lege, *ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.* Callistratus in Aristophanem, ex quo glossa ducta est, commentarios scripsit. Item: *Ταραντῖνοι· ἱππεῖς τινες ὀνομάζονται. οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστάς, ἢ*

τοὺς ψιλοὺς ἱππεῖς, ὡς καὶ ΙΠΠΑΡΧΟΣ. Forte quis legere malit *ὧν καὶ ἵππαρχος.* Sed vide, an potius revocandus sit antiquus Grammaticus, *ΤΙΜΑΡΧΟΣ,* testis etiam adhibitus ab Hesychio v. *ἀμυστίς.* Scripsit Timarchus commentarios in Homerum. Scholiastes Homeri ineditus, quem ex codice bibl. regiae descripsimus, ad Iliad. *Φ* 122 *Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Τίμαρχος καὶ Ἀριστοτέλης, ἐνταυθοῖ ὁμοίως τῷ ἐνταῦθα περισπωμένως ἀνέγνωσαν.* Item in Euripidem. Vid. scholiast. Eurip. ad Med. vs. 1. Scripsit praeterea *περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ,* cuius operis quartum librum laudat Athenaeus IX. p. 501. F. Ab hoc Timarcho diversus videtur Timarchus Apollonii Rhodii Euphorionis et Eratosthenis aequalis, quem Suidas v. *Ἀπολλώνιος* commemorat. Vix enim est, ut credamus, hunc Timarchum aequalis scriptoris Eratosthenis poëma commentariis illustrasse. *Τίμαρχος ὁ Ῥόδιος* laudatur ab Harpocrat. v. *Ἀργᾶς.* Sed Maussacus recte emendavit *Τιμαχίδας,* probante doctissimo Kustero ad Suid. v. *Ἀργᾶς.* Ex hactenus disputatis cogitur, non esse magnopere mirandum, si veteres grammatici, quos Hesychius in praefatione se adhibuisse dicit, in ipso opere rarius commemorati inveniantur, cum illorum nomina et epitomatores et librarii certatim delerint, nec inde adeo peti argumentum ad praefationis fidem convellendam posse. Sed fac Aristarchi Apionis et Heliodori nomina nusquam in hoc lexico comparare. Vel sic tamen verissimum erit, quod Hesychius praedicat, se multa ex horum grammaticorum commentariis in lexicon suum retulisse. Unde enim illae Homeri *διττογραφίαι* per totum opus sparsae nisi ab his criticis manarunt? Modo Aristarchi lectionem positam videas cum interpretatione huic lectioni accommodata, modo Apionis, modo Heliodori, modo aliorum. Tales lectionum varietates tametsi eruditi interpretes passim observarunt, nescio tamen, an plures aliorum solertiae relinquerint indagandas. Tres a nobis indicatae sunt ad v. *πτῆξε τυμβοχόης ὑπέριπτε,* quibus non alienum fuerit quinque alias hoc loco adiicere. *Ἀήτη· πνοή, ἀναθυμίασις.* Glossa fluxit ex *διττογραφίᾳ* Il. *ο* 626, ubi nostra exempla habent *ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης;* sed critici quidam antiqui legerunt *ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη.* Scholia inedita bibl. reg., quae paulo ante laudavimus: *γράφεται καὶ δεινὸς ἀήτη, ὡς κλυτὸς Ἀμφιτρίτη· οὐ δεῖ γὰρ γράφειν ἀήτης.* Maioris momenti varietas haec est: *ἂν δοκάνας· δοκοὺς δέ.* Quae profecta est ex Od. *ξ* 474, ubi in exemplis, quae nos quidem cognoverimus, legitur: *ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια πυκνὰ ἀνδόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες.* Alio loco Hesychius: *βεβριθυῖαι· βαρεῖαι, ἰσχυραί.* Haec glossa venit ex Aristarchi lectione Il. *Δ* 282, ubi omnes libri habent: *πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.* Sed Aristarchus scribebat *βεβριθυῖαι.* Scholia MS. bibl. reg. *πεφρικυῖαι*] *ὠρθωμέναι. καὶ ἔφριξε δὲ μάχη. βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ σάκεσίν τε. δι᾽ αὐτοῦ γὰρ ἦσαν μέλαιναι. ἐκ δὲ τῶν δοράτων πεφρικυῖαι. Ἀρίσταρχος βεβριθυῖαι.* MS. male *βεβρικυῖαι.* Aristarchi lectionem Hesychius etiam secutus est in hac glossa: *ἔμπνυτο· ἀνεβίωσεν,* quae fluxit ex Il. *Χ* 475: *ἡ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο,* ut omnes habent editiones. Sed scholia

vetera, quae ex cod. Vossiano prodidit vir nobis amicissimus Valckenaerius, docent Aristarchum legisse *ἔμπνυτο*. Insignis denique est lectionis varietas, quam ultimo loco commemorabimus. Hesychius: *Σφεδανῶν· φονεύων, ὀλλύς, κτείνων. τινὲς ἐπεσπευσμένον. ἄλλοι σύνθετον εἶναι ἐκ τοῦ σφὲ καὶ δανῶν, ὅ ἐστι κτείνων. ἔστι δὲ ῥηματικόν.* Hic Daniel Heinsius haerebat, quod, unde glossa sumta esset, ignorabat. Pertinet vero ad Il. Φ 542: *ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ,* ubi nonnulli critici, nominatim Aristarchus Heliodorus Apion in participio legerunt *σφεδανῶν*, quasi verbum compositum esset ex *σφὲ* et *δανόω*, Macedonibus, ut Hesychius testatur, usitato pro occido. Scholia MS. bibl. reg. *Ἡρωδιανὸς* (f. *Ἡρόδωρος* ex Eustath. p. 1250.) *τὸ σφεδανῶν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει, ὡς στεφανῶν. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος. προκατάρχεται γὰρ τὸ σφεδανὸς, παρὸ ἐγένετο τὸ σφεδανῶ ῥῆμα. οὐ γὰρ παραγωγῆς ἔχεται, τῆς διὰ τοῦ ανω βαρυνομένης.* Scholia MS. cod. Voss. in bibliotheca Leidensi: *σφεδανὸν*] *ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ σφεδανῶς, ἤτοι μετ' ἐπιτάσεως καὶ βίας. οἱ δὲ σφεδανῶν γράφουσιν, ἵνα ᾖ μετοχῆς, ἀντὶ τοῦ κατεπείγων αὐτοὺς, ἢ τῷ θυμῷ ἐπαιρόμενος, ἢ φονῶν, ἀπὸ τοῦ φόνος.* Hoc Homeri variantium ex Hesychio colligendarum studium etiam atque etiam commendamus futuro Poëtae editori. Nec illum poenitebit consilii nostri. Nam unus Hesychius scienter periteque tractatus, si non plures, certe meliores variantes suppeditabit, quam omnes omnium bibliothecarum veteres membranae. Atque his omnibus planum factum esse arbitramur, Hesychium, quod in praefatione professus est, re ipsa praestitisse, id est, multa ex Aristarchi Apionis et Heliodori libris in opus suum traduxisse. Sequitur, ut diligenter examinemus, an, quod idem de Theone et Didymo tradit, vero consentaneum videatur. Theonem et Didymum ait comicas tragicasque voces secundum literarum ordinem collegisse. Quaeritur, uter horum comicum lexicon scripserit, uter tragicum? Equidem utrumque grammaticum et comicum et tragicum lexicon condidisse putem. Didymo tragicum lexicon diserte tribuit Harpocration: *Ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως.* Ex eodem haustum est, quod legitur in lexico Sangerm. MS. *ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις. ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν.* (an *αὐλῶν*?) *ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Διδύμου.* Comici lexici etsi nullus editorum scriptorum, quod sciam, mentionem facit, tamen hic etiam nobis licet attentatam Hesychii fidem sublevare. Nam comicum illud lexicon clare commemoratur in etymologico MS. bibl. regiae: *καρύκη· ἕψημά τι δι' αἵματος καὶ ἀρτυμάτων παντοίων. ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρῶμά φησιν ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον. ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην αὐτὸ λέγεσθαι, ἐπειδὴ μέλαν ἐστί. φησὶ γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει, ὅτι ἐστὶ καρύκιον καρυοβαφές. καὶ κάρυος ῥόος, οἷον μέλανος ῥόος. οὐκοῦν ἐκ τούτου οἶμαι λέγεται καρύκη. οὐκ οἶδα δὲ εἰ καλῶς.* Ex quo restituas editum etymologicum, foede mutilatum et corruptum, p. 492, 50. At dicet aliquis: sit Didymus auctor lexici comici et tragici: dixerit verum Hesychius, quod attinet ad Didymum: certe, quod de Theone narrat, a vero

alienum est. Quis enim unquam audivit, Theonem lexici comici vel tragici esse auctorem? Enimvero quam fallax et lubricum argumentum sit, quod a scriptorum silentio ducatur, exemplo esse potest lexicon comicum, modo a nobis Didymo vindicatum. Theocritum, ut hoc utar, eiusdem Theonis commentariis illustratum esse, quantum mihi constat, tradidit nemo. Nec tamen propterea fides neganda etymologico inedito bibl. regiae: *γρίπος· παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὅ ἐστι παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. Θεόκριτος· τοῖς δὲ μέτα γριπεύς. γριπεὺς γὰρ ὁ ἁλιεύς. καὶ γρίπος τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον, οἷον ἄγριπον. ἀγρεῖν δὲ τὸ λαμβάνειν. οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήσει Θεοκρίτου.* Verum ipse Hesychius, cui aequum erat hac etiam in re sine exceptione credi, quod quae de Didymo narrat aliorum scriptorum consensu confirmantur; ipse, inquam, Hesychius nobis suppeditat, quo labantem eius fidem fulciamus: *ἀγνῶτες· Θέων οὕτω λέγεσθαί φησι τοὺς μετὰ τὸν τῆς Ἰλίου πλοῦν Φαληροῖ προσχόντας, καὶ ἀναιρεθέντας ὑπὸ Δημοφῶντος ταφῆναι.* Idem alio loco: *σκίταλοι· ἀπὸ τῶν Ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα.* Utroque loco viri docti Theonis nomen e fuga retraxerunt. Horum autem locorum alter ex Theonis lexico tragico, alter ex eiusdem lexico comico sumtus videtur. Theonis lexicon comicum haud dubie laudat Phrynichus de dict. Att. p. 166 *σαπράν· οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν. Θέων φησὶ ὁ γραμματικὸς εὑρηκέναι παρὰ Φερεκράτει ληρῶν. ἅπαντα γὰρ ἃ φέρει μαρτύρια, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος εὕρηται κείμενα.* Satis arbitror esse demonstratum, Didymum et Theonem duplex edidisse lexicon, tragicum et comicum, atque adeo suam Hesychio fidem constare. Sed maior difficultas ex iis, quae Hesychius de Diogeniano narrat, movetur. Hunc ait variorum grammaticorum lexica, Homerica tragica comica lyrica rhetorica medica et historica in unum conflasse: se vero totum Diogeniani opus in lexicon suum transtulisse, additis vocibus, quae deficerent, et adiecta scriptorum auctoritate, sicubi illam Diogenianus omisisset. Quae narratio tanquam falsa arguitur primum ex Suida, qui nihil de tali Diogeniani lexico, quale Hesychius iactat, referat, sed tantum de Diogeniani epitome lexici, quod Zopyrion inchoaverat, Pamphilus perfecerat. Poterat addi eiusdem Diogeniani *ἐπιτομὴ τῶν Ἰουστίνου Ἑλληνικῶν,* laudata in scholio MS. Gregor. Nazianz. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 214 Scholiastes Homeri MS. Lipsiensis ad Il. *E.* 576. laudat *Διογενιανοῦ ἐπιτομὴν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων,* ubi alterutra epitomarum, quas diximus, intelligenda videtur. Sed hoc caussae nostrae neque prodest, neque obest. Quid enim impedit, quo minus, qui ante nonnullorum grammaticorum lexica contraxisset, posthac ex omnium huius generis libris universale quoddam lexicon compilarit? Quanquam saepe animus tentatus est, ut putarem, de alio Diogeniano Suidae sermonem esse, de alio Hesychio. Fuerunt enim duo huius nominis grammatici eodem Suida teste, alter Heracleota, alter Cyzicenus. Deinde Hesychio narranti, omnis generis voces in magnum illud Diogeniani lexicon esse congestas, obicitur auctoritas

Photii, qui biblioth. cod. CXLV et CXLIX Diogeniano diserte tribuit poëticarum tantum vocum collectionem. At idem Photius in praefatione lexici MS. civilis orationis vocabula a Diogeniano collecta dicit: *αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἅς τὸ πολιτικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελέστατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῷ συνελέγησαν.* Hinc forte cavillator aliquis ansam arripiat veteratorie callideque eludendi Photiani, quo Hesychius premitur, testimonii. Sed cum nostrum sit, ingenue et simpliciter agere, lenissima emendatione Photium sibi consentientem efficiamus. Lege igitur: *περὶ ἅς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος.* Verum quid frustra verba consumimus? Ne minima quidem inter Hesychium Photiumque est dissensio. Recte Hesychius dixit, Diogenianum omnis generis voces collegisse, recte Photius, eundem lexicon poëticum confecisse. Etenim ex Hesychio, id est ex ipso Diogeniano, satis constat, maiorem a Diogeniano rationem habitam esse poëtarum, quam qui soluta oratione scripserunt. Retulit ille quidem ex lexicis rhetoricis quaedem Demosthenis, Aeschinis, et aliorum oratorum: ex medicis Hippocratis: ex historicis Thucydidis, Xenophontis, Theopompi. Sed haec pauca sunt, et nihil ad largissimam illam poëticorum vocabulorum copiam. Quo pauciora vero Diogenianus sumsit ex lexicis rhetoricis medicis historicis, eo plura in opus suum deduxit Homeri ex lexicis Homericis, Aeschyli Sophoclis Euripidis ex tragicis, Epicharmi Aristophanis Cratini Menandri ex comicis, Pindari Alcmanis Alcaei Anacreontis ex lyricis. Quibus omnibus vel ipse Diogenianus vel postea Hesychius adiecit Aristophanis et aliorum glossaria ad Laconum Cretensium Tarentinorum aliorumque populorum voces explicandas comparata. Cum igitur Diogeniani diligentia in poëtarum vocibus enarrandis potissimum versata sit, quis est, qui dubitet, recte eius lexicon a Photio ex multo maiore parte, ut fieri solet, poëticum lexicon esse appellatum? Ita magnum Diogeniani lexico praesidium poëtarum studiosis paratum erat. Sed qui oratores et historicos intelligere, aut ingenium ad orationes et historias scribendas conferre cuperent, non adeo multa, quibus studium suum adiuvaretur, in illo reperiebant. Quae res impulit Photium, ut ipse civilis orationis lexicon condere instituerct. Cuius consilii rationem cum explicat in praefatione lexici, loco quamvis mutilo, satis ostendit, se Diogeniani lexicon omnibus omnium huius generis libris, quibus poëticae voces explicarentur, praeferre: *αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἅς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελέστατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν, Διογενιανῷ συνελέγησαν. εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἧκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι· ἀλλ' οὖν ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι οὐδεὶς τῶν προτέρων. . . .* Hoc Photii de Diogeniano iudicium plane congruit cum Hesychiano, ut nihil adeo caussae sit, cur Hesychius de Diogeniano magnificentius, quam verius, dixisse existimetur. Sed in illo Hesychii de Diogeniano iudicio alius etiam locus est, cui satisfaciendum videtur: *συλλήβδην δὲ ὁ μὲν (Διογενιανὸς) οὐδεμίαν λέξιν, ὥστε ἡμᾶς εἰδέναι, παρέλιπε, οὔτε τῶν παλαιῶν, οὔτε τῶν ἐπ' ἐκείνου γεγενημένων.* Quae verba in eam partem accipiuntur a viris eruditis, ut Hesychius

dicat, nullum vocabulum, quantum sibi constet, a Diogeniano esse praetermissum, neque veterum scriptorum, neque aetatis suae. Quae si Hesychii mens fuit, profecto stupor eius excusari nulla ratione potest. Nam paulo post ait, se multas voces, quae in Diogeniano frustra quaererentur, adiecisse. Verum Hesychii locus sic capiendus est, ut ex eo intelligatur, nullum lexicon a Diogeniano esse praetermissum, vel veterum grammaticorum, vel qui eius aetate vixissent, ex quo ille non sumserit aliquid suo modo, et in opus deduxerit suum. Fefellit viros eruditos vox *λέξις,* quae hic non vocabulum significat, sed lexicon, ut saepe apud Grammaticos. Ita paulo ante in etymol. MS. vidimus *Διδύμου λέξιν κωμικήν.* Sed tandem argumentum, quod ultimo loco reservavimus, proferamus, firmissimum illud gravissimumque, quo uno, si reliqua abessent omnia, Hesychii de Diogeniano narratio facile dubitatione omni liberetur. Quale, inquis, hoc est et unde sumtum? Nempe per inductionem, quam dialectici vocant, demonstrabimus, quicquid ab antiquis Grammaticis ex Diogeniani lexico affertur, ad verbum reperiri in lexico Hesychiano. Scholiastes Platonis ineditus ad Ionem: *Διογενιανὸς δὲ μαγνῆτιν λίθον μὲν πλανᾷν λέγει τὴν ὄψιν, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής· τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον.* Accipe Diogeniani verba ex Hesychio: *μαγνῆτις λίθος· αὕτη πλανᾷ τὴν ὄψιν, ἀργύρῳ ἐμφερὴς οὖσα· ἡ δὲ Ἡρακλεῶτις τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται.* Idem scholiastes ad Hipp. mai. *διανεκῆ· διαπαντός. οὕτω καὶ Διογενιανός.* Habet suo loco Hesychius. Photius lex. MS. *ἃ ἅ. ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.* Ne verbo quidem discrepat Hesychius. Ex quo loco illud etiam confirmatur, quod supra disputavimus, non diversum fuisse Diogeniani lexicon, quod Photius in praefatione lexici sui laudavit, ab illo, quod Hesychius cum pulvisculo exhausit. Harpocration et ex eo Suidas: *ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ, ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.* Hesychius: *ἀειεστώ· τὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα.* Reliqua epitomator Hesychio, ut sexcenta alia, detraxit. Ceterum hinc etiam apparet, scriptorum nomina non ubique a Diogeniano esse omissa. Quanquam nec Hesychius omnes ab eo auctoritates neglectas dicit, requirens tantum eius in notandis auctorum nominibus librisque diligentiam in glossis iis, de quarum significatione ambigeretur. Et. M. p. 216, 29 *βρύττειν· ἐσθίειν. Διογενιανός.* Glossa totidem verbis est apud Hesychium. Cyrillus Lexico MS. *ὡς ἄημα· ὡς πνεῦμα, ὡς ἄνεμον. ἄημα γὰρ τὸ πνέον, παρὰ Διογενιανῷ.* Hesychius: *ἄημα· πνεῦμα, φύσημα.* Scholiastes Nicandri ad Theriac. p. 15. *Διογενιανὸς δὲ χλοάειν καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν.* Hesychius: *χλοάσουσιν· βλαστήσουσιν.* Alteram explicationem epitomator sustulit. Basilius scholio MS. in Greg. Nazianz., quod ad Timaei lex. Platon. p. 91 protulimus: *ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου. οἱ μὲν κύαμον· οἱ δὲ τὸ καλούμενον πισσάριον· οἱ δὲ ἕψημα ἀθηρῶδες. τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει· ἀφ' οὗ καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα. ἔνθεν καὶ ἐτνήρυσις*

παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Ἔτνος οὖν φησι τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω, τὸ σχίζω. οὕτω καὶ Διογενιανός. Hesychius: *Ἔτνος· ἐρεγμὸς, ἕψημα ἀθηρῶδες. καὶ εἶδος ὀσπρίου.* Eustathius ad Od. *Ε* p. 1533 *Διογενιανὸς οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἤγουν κανόνας καὶ κρίκους δι' ὧν ἱμάντες διείρονται.* Hesychius: *οἴακες· πηδάλια, ἤτοι αὐχένια, καὶ οἱ ταῦτα ἐπιστρέφοντες κανόνες, καὶ κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται.* Haec omnia si claris argumentis signisque luceant, ut lucent certe, tamenne dubitabimus, Diogeniani lexicon in Hesychianum esse translatum? tamenne Hesychii de Diogeniano narrationem et vero totam praefationem in fraudis suspicionem adducemus? Unus, ne quid dissimulem, ex Diogeniano locus affertur, quem frustra quaeras in Hesychio. Glossae Herodoti: *εὐεστώ· εὐημερία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ̄ γράφει.* Habet quidem vocem Hesychius, sed cum σ̄ scriptam. Verum tantum abest, ut in gravissima illa glossarum iactura, quam Hesychius fecit, unam desiderari mirer, ut potius mirari subeat, reliquas omnes, quas modo retuli, in eo comparere. Ut brevi complectar, rem sic intelligo: Hesychius, incertae aetatis grammaticus, certe qui vixerit ante decimum seculum, ut ex codice lexici Rhetorici intelligi potest, Hesychius igitur cum lexici locupletissimi, quod omnia vocabula peraeque explicaret, conficiendi consilium cepisset, aliorum grammaticorum lexica et commentarios summa cura collegit et in horreum illud suum congessit. Ipse fatetur sibi ad manus fuisse Aristarchi Apionis et Heliodori libros ad hanc rem pertinentes. Nec dubitem eum habuisse Apollonii, Theonis et Didymi libros, quos et ipsos in praefatione laudat. Sed in nullo grammaticorum maius adiumentum reperit, quam in Diogeniano, qui eandem quam ipsemet rationem secutus multorum lexica, quanquam poëticas maxime voces explicantia, in unum conflarat. Huius igitur opus totum intulit in suum, adhibita tamen illa correctione, ut argumenta proverbiorum, quae Diogenianus omisisset, adderet, ut auctoritates ambiguorum et rarorum vocabulorum, quas idem neglexisset, ex aliis lexicis suppleret, ut voces *πολυσήμους* accurate distingueret, suo cuique significationi auctore adscripto, ut denique multa vocabula, quae in Diogeniani lexico deessent, sive ex aliis lexicis, sive ex ipsis scriptoribus antiquis in opus suum referret. Ex quibus omnibus illud etiam efficitur, Hesychium veram lexici condendi rationem et viam tenuisse. Nec forte multum a vero aberraverit, qui hinc colligat, Hesychium non fuisse christianum. Nam christiani grammatici non id egerunt, ut rariora vocabula veterum scriptorum testimoniis munirent, sed ut illa tanquam inutilia additamenta tollerent ac delerent; id quod non uno loco ad Aristophanis Plutum observavit Hemsterhusius. Haec habui, quae pro Hesychii ad Eulogium epistola et de ipsius lexici Hesychiani ratione disputarem. Reliquum est, ut et Graecis literis novum, quod hac Hesychii editione capiunt, incrementum, et Belgis illustre sui in has literas studii, quod cum maxime produnt, monimentum gratulemur. Vix aliud seculum hoc nostro feracius fuit doctorum homi-

num, qui omnem curam operam laborem ad Graecos scriptores illustrandos expoliendosque conferrent. Nec alia ulla hodie gens est, quae Belgis hac laude antecellat, ingenue illud fatente ac prae se ferente critico Anglo, qui nescias utrum sit ingenio et doctrina excellentior, an humanitate moderatione animi et candore amabilior, Ieremia Marklando in dedicatione Euripidis Supplicibus praemissa. Ac poterunt iam Belgae hanc gloriam eo facilius tueri, quo maius praestabiliusque literis, quas colunt, praesidium nuper paravit vir nobilissimus, idemque patriae suae et literarum decus, Gerardus Meermannus, aere suo redimenda Bataviaeque inferenda Iesuitarum Parisiensium bibliotheca, qua ingens vis librorum manu scriptorum, Graecorum inprimis, continetur. Quo pulcerrimo instrumento ut laudandarum artium studiosi, in tanta praesertim domini facilitate, strenue et diligenter utantur, etiam atque etiam optamus. Vale. Dab. Leidae a. d. VI. Aug. MDCCLXV.

PRAEFATIO

EDITORIS IENENSIS

CAPVT I

DE CODICE MARCIANO

Hesychii codicem, qui unicus in toto terrarum orbe esse creditur, Aldus Manutius, ut ex ipsius ad Hesychium praefatione discimus, a Bardellono nobili Mantuano typis exprimendum accepit. Quod antequam fieret, ut ipse Aldus fatetur, a M. Musuro Cretensi recognitus est et emendatus. Constat porro ex praefatione Alberti ad Hesychium p. XXXVI sect. VI Dorvillium, dum Venetiis morabatur, idem Bardelloni ms. in domo Io. Baptistae Recanati patricii Veneti invenisse. Tandem vero ex domo Recanati in bibliothecam D. Marci, ubi et hodie inter pretiosissima eiusdem cimelia asservatur, feliciter transiit *). Sic enim Zanetti Catal. p. 317: „Codex DCXXII in 4° chartaceus foliorum 440 seculi circiter XV Hesychii Alexandrini lexicon." Tractarunt eum post primum correctorem Dorvillius Villoiso Schowius et e clarissimis nostrae aetatis philologis Bekkerus et Cobetus. Sed descriptionem libri singularis uni, quod sciam, debemus Schowio, qui cum vidisset rem incuriosius a Dorvillio gestam esse et Villoisonis quamvis diligentissimi excerptis, Anecd. vol. II p. 254—61 insertis, parum promotam, toto excusso codice, supplementorum tanquam praecursores emisit epistolas criticas C. Th. Heynio et Th. Chr. Tychsenio universitatis Gottingensis professoribus inscriptas et Romae ap. Antonium Fulgonium editas a. CIↃIↃCCXC. Harum igitur altera ad Heynium data a p. 5 — 47 satis accuratam continet MS Veneti descriptionem, quam hic omissis nonnullis ad rem nostram minus pertinentibus repetendam curavimus. „***Ipsum***, inquit, ***Hesychii ms. chartaceum,*** in 4° minori recentioris aetatis est et seculo XV exaratum, at, ut equidem suspicor, ex codice antiquissimo **). Multi adsunt literarum nexus satis intricati ac obscuri quos fere omnes Musurus in margine

*) Verba sunt Schowii epist. p. 7. p. 12. „Exstant sane codicis vestigia, qui seculo XVII in bibliotheca Medicea Florentiae servatus fuit, nunc autem quantum scimus amissus est. Cf. Alter in *allg. lit. Anz.* nr. 27. 1796 p. 292 sq. Eberti bibl. Lex. v. Hesychius. Quae autem nuper demum de codd. olim CPi lectis, inter quos Hesychii lexicon nominatur, Paullus theologus celeberrimus disseruit: ea quidem nemini, ut opinor, magnam laetitiam movebunt. Cf. Zimmerm. *allg. Schulz.* 1830 m. Aug. Ut igitur B. Montefalconius in literis ad Albertum datis significavit, se Hesychii nusquam codicem ms. vidisse, ita nos quoque idem fateri cogimur." Fr. Ranke p. 1. 2.

**) Omnino magni ad Hesychium emendandum momenti est probe nosse ductus literarum scribendique compendia, quibus librarii decimo seculo usi sunt.' Bast ad Gregor. Cor. p. 223.

ms. aut inter lineam in usum typothetae explicavit *). In ultimis ms. chartis multa loca sunt, in quibus Aldi quidem tempore scriptura legebatur, hodie vero ob humiditatem cui postea expositum fuerit penitus evanuit, notis etiam typothetae, quibus pensa signabantur pollutisque eiusdem manibus inquinatissimum est. Maximum vero huic ms. detrimentum attulit ipse Musurus, qui textum quem emendavit ita expunxit, ut in nonnullis locis ipsa genuinae lectionis vestigia hodie cerni et indagari nequeant, in aliis non nisi summa scripturae codicum peritia detegantur. Vitiosam scripturam ms. Veneti Musurus ubique correxit at corrigendo saepius erravit. Ubi prima glossarum vox vitiosa est seriem alphabeti quam ipse codicis scriba religiose secutus est audacter truncavit. Hinc nemo criticorum unquam genuinam codicis scripturam maiori sagacitate ac sollertia divinavit quam Is. Vossius, qui ubique per totum Hesychii glossarium in ordine alphabeti restituendo etiam contra linguae indolem ac scripturam pertinacissimus fuit. Omnes fere glossae Latinae, quae in Hesychio quemadmodum in glossario Cyrilli aliisque haud infrequentes sunt, a Musuro deletae sunt, adeoque in textu Aldino ceterarumque editionum omissae. Quam plurima hinc et inde Musurus inseruit aliorum ut videtur lexicographorum auctoritatem secutus, imprimis vero in locis dubiis ac obscuris auctorem EM. consultavit. Nomina auctorum ac operum quae in Hesychii glossis citantur in quibusdam locis egregie ac erudite restituit: in aliis vero foede ac turpiter aut vitiavit aut emendatione superscripta ita maculavit, ut prima scriptura legi nequeat. Glossas frequenter aut univit aut separavit et in nonnullis quidem locis acute ac sagaciter interdum vero male ac inepte. Vocum accentuationem saepius in ms. vitiosam Musurus ubique correxit: abhinc igitur in emendando Hesychio unicuique licitum erit, accentus prouti libuerit aut prouti critica ratio postularit mutare **). Variam lectionem prima manu superscriptam pro arbitrio reiecit et retinuit: in primo casu lectionem supra notatam expunxit, in altero ipsum textum: in nonnullis autem locis res deleta detegitur, in quam plurimis indagari nequit. Ut paucis denique loquar, Musurus verum doctorum hominum tormentum dici meretur. ipsius enim emendationes Hesychii interpretes plus cruciarunt, quam ipsa ms. vitia. — Signorum criticorum quae in codice occurrunt quinque sunt, nempe ⁜ ⊐ |. aut .| ✳ et ╳. Quorum primo Musurus loca notavit, quae ipse emendare non potuit aut de quibus restituendis spem omnem abiecisse videtur: hoc signum in ed. Aldina et sequentibus asterisco ✳ expressum est, interdum etiam at raro vitio typo-

*) Similiter Villoiso l. c. p. 255: Scilicet literarum compendia et paulo intricatiores nexus, qui iis fraudem facere poterant, ita expedivit, ut voces quae illis horrerent ad codicis marginem omnibus descriptas literis exhiberet: voces perperam coniunctas separavit et inepte separatas calami ductu coniunxit. multa loca corrupta sanavit et priori codicis lectione deleta suas emendationes a typotheta in textum recipiendas ad oram apposuit, nonnulla transposita in suam restituit sedem; quaedam etiam resecavit et superinducta lineola delevit, cum alio eadem loco melius tradita essent; imo et quaedam, quae ipsi ad sensum necessaria videbantur addidit, at ea quidem de suo.

**) Lobeckius etiam Parall. p. 422: ‚Hesychii in accentibus nulla est auctoritas.' Quod non nisi cum restrictione verum est.

Exemplum scripturae codicis Marciani.

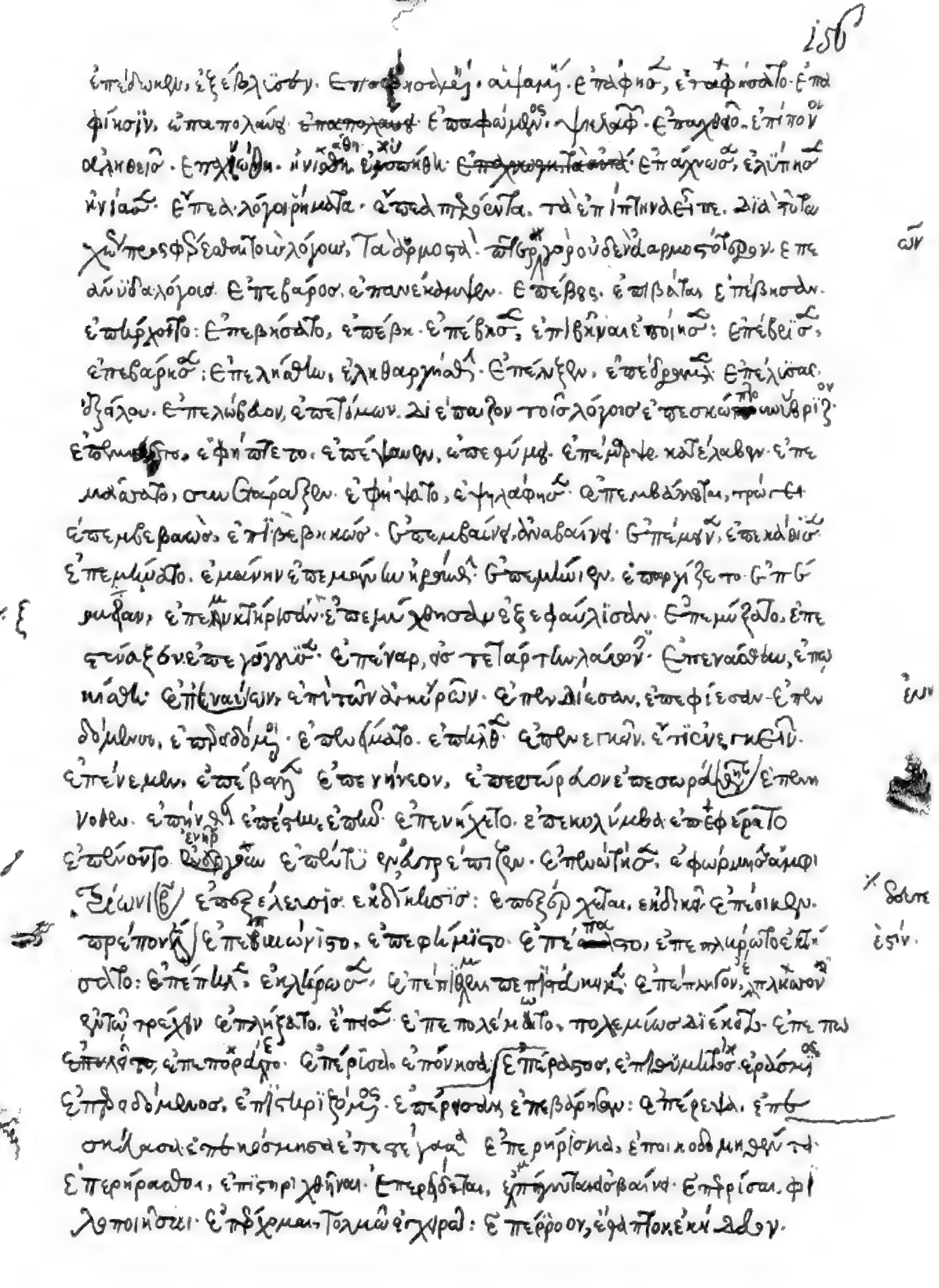

thetae omittitur. Secundo lacunam loci indicavit. Tria reliqua, quorum significatum nescio, emendationibus Musuri praefiguntur: signum |. aut .| in solo alpha habetur, exclusis duobus ultimis, cum quibus etiam communem vim ac usum habere videtur. Opinabar olim ultima signa ab ipso Musuro emendationibus de quibus dubitabat aut locis dubiis in quae accuratius inquirendum erat adiuncta esse. Video autem ea a recentiore manu esse, quod et eorum omissio in editione Aldina confirmare videtur. — Paucis denique monendum est, quod praeter Musuri manum alia sit, manu Musuri antiquior, a quo nonnulla passim in margine adiuncta sunt, quae deinde a typotheta textui Aldino inserta fuere. Huc pertinent v. ἔριφος· verba *ἔριφος — χειμῶνι*; locus Aristotelis v. *εὐθύνας* laudatus; s. v. *λαιθαρύζειν* post *διαπράξασθαι* haec: *λαικαστής· ὁ πόρνος καὶ λαικάστρια· ἡ πόρνη*. At a Musuro *deleta ab editis absunt.*"

Tantum de codice Marciano, quem cum CCCCXL constare foliis certum sit, manifestum est, singulas paginas in versibus XXXVII plus minus LVIII glossas comprehendere. Nam uno et quinquaginta millibus, quae glossarum in Hesychio explicatarum summa est, in quadringentas et quadraginta partes aequales distributis apparet, in singulis foliis bipartitis bis octonas quinquagenas glossas consignatas fuisse. Nunc vero satisfaciamus officio, cui Schowius defuit, et videamus num quid de archetypo, unde liber ille transscriptus est, aliqua cum probabilitate affirmare possimus. Ac decimo eum seculo exaratum fuisse Bastius ad Greg. Cor. p. 223, cuius verba supra repetivimus, haud iniuria statuisse videtur. Sed insunt in ipso Hesychio, unde de forma etiam archetypi coniecturam periclitari possis. Dudum animadversum est in ordine glossarum bis insigniter peccatum esse. Priori loco in codice post gl. *ε* 4305 (*ἐπέβρισεν*) secuntur glossae 4400 (*ἐπελήσθην*) — 4498 *ἔπεττον*, quo fit ut gl. 4306 *ἐπεγκενάξαι*) — 4309 (*ἐπελήκεον*) medium inter 4498 (*ἔπεττον*) et 4499 vel potius 4504 (*ἐπετώθαζον*) locum occupent; posteriori vero glossis *τεθμός — τεθνκώς*, quae nunc insignitae sunt numeris 333 — 348, inter *ταρίφη* et *ταρχεύουσαι* intrusis glossarum 191/192 nexus solutus erat. Quarum transpositionum quod prorsus diversa est ratio, evenit nobis exoptatissimum. Priori enim certiores fimus bibliopegum, cum archetypi codicis fasciculos conglutinaret, eum fasciculum qui glossas *ἐπεγκενάξαι — ἔπεττον* complectebatur perperam ita complicuisse, ut posterior eius particula (*ἐπελήσθην — ἔπεττον*) prioris particulae (*ἐπεγκενάξαι — ἐπιλήκεον*) locum invaderet, etsi e ternionibus an quaternionibus liber iste compositus fuerit, hinc nullo elici potest artificio. At hoc altera transpositione patefactum est, quam non glutinatori sed librario ipsi imputandam esse apparet ex admonitione ad gl. *τέθμια* non in margine sed in ipso qui dicetur contexto adiecta *ζτ´ ὄπισθεν εἰς τὴν πρώτην κ στι τεθμός*, eaque ex archetypo eadem cum inconsiderantia transscripta, qua libri Marciani scriba e. c. gl. *π* 3692 *προσελθών· προσβαλὼν. ἐξ ἀντιστρόφως* repetere, quam *προσβαλὼν· προσελθὼν* reponere maluit. Altero igitur loco cum glossae extra sedem collocatae sedecim sint, totidem fere versus implentes, non dubito quin singulae archetypi paginae glossas lineasve continuerint senas denas, unde

codicem illum e ternionibus contextum fuisse evincitur. Nam ab ἐπεγκενάξαι — ἐπελήκεον nonaginta quattuor, ab ἐπελήσθην — ἔπεττον nonaginta octo numerantur glossae, quas si ita dispertitus fueris, ut singulae paginae plus minus senos denos sortiantur articulos, bis sex paginas sive ternionem iis impleri videbis. Ordo foliorum a nobis restitutus hic est: ἐπέβρισεν

A ἐπεγκανάξαι — ἐπεθίαζεν + ἐπέθρωσκεν — ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν
B ἐπείξω — ἐπεὶ οὐ ἔθεν + ἐπεὶ οὔ ποθε — ἔπεισιν
C ἐπέρχονται — ἐπέκλυον + ἐπεκλώσαντο — ἐπελήκεον
c ἐπελήσθην — ἐπεμύξατο + ἐπέναρ — ἐπεξέρχεται
b ἐπέοικεν — ἐπερήρασθαι + ἐπερίδεται — ἐπεσβολίαι
a ἐπέσβολος — ἐπεστενάοντο + ἐπεσκέψαντο — ἔπεττον
ἐπετώθαζον

Turbatus a glutinatore, qui seculi XV librarium in errorem seduxit, erat hic: ἐπέβρισεν

c ἐπελήσθην —
b
a — ἔπεττον [ἐπέβεις — ἐπέβρισεν]
A ἐπεγκενάξαι —
B
C — ἐπελήκεον
ἐπετώθαζον

Intellegitur hinc etiam, quid sibi velint quinque glossae bis scriptae ἐπέβεις — ἐπέβρισεν. Nimirum post damnum libro a glutinatore factum nescio quis margini eas adleverat, ut notaret transpositionem et auctor esset librum consulturis ut ἐπεγκενάξαι et q. s. post ἐπέβρισεν retraherent. Sed scriba seculi XV, omnium hereditates sibi converrendas esse ratus, bis idem scribendi laborem libens sustinuit. Exstat etiam tertia glossarum transpositio non absimilis. Articuli enim, qui in nostra editione numerantur α 251 — 67, in codice Marciano leguntur glossas inter ἀγαλματοφόρος et ἀγάμενοι. Quod quomodo fieri potuerit, non fugiet eum, qui archetypi imaginem a nobis adumbratam considerare voluerit. Uterque igitur glossarum ordo, alter (gl. 251 — 267) XVIII, alter (268 — 292) XXV articulis constans, cum in archetypo integrum folium impleret ita, ut singulas paginas haberet distributas, postquam librariolus folium hoc male colligavit, scriba minus caute rem agens in errorem abripi se passus est. Cf. etiam gl. 3141. 3154. Atque haec de Hesychii exemplaribus, X et XV seculo exaratis, dicta sufficiant. Transeo ad editiones quarum tres textum continent solum, duae variis doctorum virorum notis instructae sunt.

CAPVT II

EDITIONES

1) Hesychii Dictionarium. Venet. 1514 Ald. fol. innumeris vitiis scatens. Inserviebat studiis Varini Phavorini Camertis, Iosephi Scaligeri, Q. Septimii Florentis Christiani, Danielis Heinsii, Ioannis Fungeri, Cl. Salmasii, Henrici Valesii, Thomae Brunonis, Conradi Schrewelii, Io. Pearsonis et Simonis ut videtur Grynaei. Praeter hos vero ea usus est anonymus Petri Burmanni.

2) Florentina per heredes Philippi Iuntae 1520 curante Antonio Francino Varchiensi fol. rarius obvia, editio satis nitida ad Aldinam fere expressa, quamvis nonnunquam meliorem exhibeat lectionem, aliquando peiorem etiam. Secundum hanc editionem, cuius mentionem in notis suis nunquam iniecit L. Kusterus, Hesychium citat unus Hadrianus Iunius. Nam qui eam adhibuit anonymus Dorvillii ignoratur, quis sit.

3) Hagenoensis in aedibus Th. Anselmi Badensis 1521 fol. prioribus non parum accuratior, ut ei doctus vir praefuisse videatur, qui ex ingenio compluscula optime restituit. Ceterum monendum diversa huius editionis circumferri exemplaria, alia simplici ornata titulo hoc: *Ἡσυχίου λεξικὸν*, Hesychii dictionarium, alia hoc prolixiore: *Ηεσυχίου* (sic) *λεξικὸν*. Hesychii dictionarium locupletissimum et q. s. ultimo folio, in quo locus et annus ac mensis dies comparebant cum figura subiecta $\overset{\text{T}}{\text{A B}}$, omisso. Ad manum habebant Hagenoensem editionem Henricus Stephanus, Philippus Iacobus Maussacus, Daniel Heinsius, qui posteriores curas ei adlevit, Iacobus Palmerius a Grentemesnil, Franciscus Guyetus, Franciscus Iunius, Samuel Sorberus, Ianus Ulitius, Hadrianus Relandus, Ioannes Pearso.

4) Hackiana adcurante Cornelio Schrewelio et Emerico Bigotio inscripta L. B. 1668. 4. Eam post obitum Schrewelii (1664) promoverunt Io. Coccei (Opp. T. VI epist. CXVI) et postea morbo Cocceii destitutam Io. Fr. Gronovius (Syll. Burmann. III p. 517 epist. CCCCIV, p. 529 ep. CCCCXII.) Venustae magis quam accuratae editioni adiectus est Io. Pricaei index scriptorum ab Hesychio laudatorum alphabeticus, qui ad calcem notarum eius in Apuleii Asinum aureum Goudae 1650. 8 prodierat. Usos ea tres novimus Is. Vossium, Ed. Bernardum, M. Meibomium, quibus quartum adde Christianum Gryphium Vratislaviensem (1689) a me primo locis aliquot laudatum. Nam semel quidem atque iterum alludere ad eam videtur Io. Pearso Cestrensis. sed index gentium ab Hesychio memoratarum ad paginas Hackianae aptatus alium habet auctorem.

5) Albertina LB. 1746—66 ap. Luchtmani 2 Voll. fol. Operis admirandi telam Io. Albertus ipse pertexuit usque ad v. *φαιλόνης*, quo fatis intercepto D. Ruhnkenius T. Hemsterhusii potissimum adductus est auctoritate ut Hesychium curandum Albertique partes susciperet. Itaque ab initio fere literae *Y* textus constitutio debetur Ruhnkenio, qui et alteri volumini praefatus est et auctarium emendationum multa bonaque fruge plenum adiecit.

Cernitur autem pulcherrimum Pomerani ingenium in eo potissimum, quod Alberti consilium admirari quam imitari malebat, et coercendo profuso adnotationum amne publicis commodis melius sibi prospexisse videbatur, quam coacervandis multiplicium disputationum spoliis tumultuariis. Atque apparatum Schrewelianum et Verweianum ad dimidium ita esse comparatum, ut saniorem criticum se gereret, qui eum oblivioni dedisset, quam commendasset immortalitati procedente tempore senserat quidem ipse Albertus et monente T. Hemsterhusio (ad Lucian. I p. 251) intellexerat, sed tantum abfuit ut mutaret consilium, ut in praefatione quoque priori volumini praemissa, qua erat animi

sive aequitate sive anxietate, ipsum Ioannem Vitum Pergerum, Ilmenaviensem quem Ruhnkenius merito dicit hominem ineptissimum, appellaret doctissimum et bona non pauca sed cum discrimine seligenda sibi suppeditasse narraret *). In posteriore demum volumine acerbiore delectu instituto multa multorum perperam dicta neglegit. Itaque nos, qui de editione Albertina unice probamus iudicium ab A. Nauckio in Mützell. diurn. X 12 p. 922 factum, non dubitamus confidentissime pronunciare, aureis auctarii plagulis, quamvis paucissimis numero, vel Bentleii ad Io. Millium epistulae maius constituendum esse pretium, quam peramplis Schrewelii Verweiique subsidiis maxima ex parte vere plumbeis. Et, quamquam scio veteri Hemsterhusii Valckenarii Wesselingii aestimationi novam non accreturam fuisse praedicando, subit tamen miratio, quod Albertum, quem futilissimos quosque Hesychii enarratores satis verbosis exaggerationibus extollere videmus, eundem parciorem deprehendimus in honorandis aequalium et popularium suorum thesauris. Sic enim ille praef. p. XXXV sq. pergit in enumerandis subsidiis a se adhibitis: „Inter nuperrimos accesserunt tum cl. Georgii Arnaldi maturo fato literis erepti variae in editis opusculis emendationes; tum quae in miscellaneis observationibus Amstelaedami ab aliquot annis curante cel. Dorvillio nostro exposita sunt, interque eos maxime a cl. Abreschio, Zwollani Gymnasii moderatore eruditissimo qui et nonnulla praeterea ad me misit; tum cl. Dan. Guil. Trilleri Nassaviorum medici celeberrimi quaedam ex obss. crit. et emendd. Hesych. editis, officiose ad me allegatis; tum et doct. I. I. Reiskii, qui varia eruditione conspicuus dum singula mecum folia mustea recognosceret, suas subinde coniecturas mihi suggessit. Recens a cel. Io. Iensio editas lucubrationes Hesychianas in postremis aliquando etiam adhibui: licet pleraque vel occupata vel aliunde citata et inprimis Homeri loca etc. a multis annis a me iam notata, parum prodessent. Ceterum ornant editionem nostram prae primis plurimae summi Hemsterhusii nostri notae, quas ex amplissimo reconditioris doctrinae penu mecum saepius communicare voluit vir amicissimus: ne alias nunc clarissimorum amicorum Wesselingii Valkenarii Wetstenii etc. commemorem, suis locis insertas, quibus omnibus gratum animum testor.“ His quam paucissimis absolvit in omne tempus mansura, dum tineis blatteisque digna permolestis enarrationis anfractibus verbisque honorificentissimis prosequitur. Quod quam vere a nobis dictum sit, apparebit lustratis praefationis Albertinae capitibus IV et V, in quibus cum de editionibus promissis et latentibus virorum doctorum notis tum de variis ad editionem suam adminiculis etiam Schrewelii et Verweii disseruit. Quotus enim in tanto emendatorum interpretumque elencho talia quisque praestitit, ut serio de Hesychio edendo cogitasse eum optaremus, dum plerique recensentur, quorum ego symbolas cassa nuce non emerim. Quinque igitur non plus sunt ab Alberto occupati, qui mihi propter Hesychium recte emendatum omnium merere videntur suffragium, neque sicubi coniectura aberrarunt, unquam cum ceteris deliraverunt.

Primus est Daniel Heinsius, qui serio se editionem meditatum esse ipse testatur in Lectt. Theocr. p. 377 et Horat. Epp. I 1, 30 p. 51. Nec

*) Vide de Pergeri notis etiam Chr. Wolfii Anecd. IV p. 182—272.

dubitare sinunt frequentissime ad eum datae Is. Casauboni epistulae. Notas eius et emendationes plurimas marginibus editionum Aldinae et Hagenoensis appictas ex apparatu Ioannis Verweii (sive ut ipse aliquando scripsit Phorbaei) commodatus habebat Albertus, Verweio a Nicolao Heinsio impetraverat Graevius.

Secundum praedico God. Sopingum*), Frisium († 1615), virum Graecarum literarum peritissimum, nec non D. Heinsio et GIVossio amicissimum.

*) ,Godefredus Sopingius, cui vix parem vidit Frisia, natus est Wernerae municipio agri Transledani in comitatu Frisiae orientalis, a. MDLXXIII. 16. Septembr. patre Nicolao Sopingio, cive Groningano, variisque doctrinae dotibus et in ecclesiam meritis conspicuo, qui apud Greetzylanos, Leovardienses, Ultraiectinos (hic autem cum collegis Io. Utenbogardo, Wernero Helmichio, Hermanno Modeco) ministerio ecclesiastico summa cum laude functus, tandem ad Bredanos translatus, ultimum ibi diem clausit a. MDXCII. Godefredus noster, Nicolai primogenitus, prima literarum tyrocinia Ultraiecti posuit, rectore doctissimo theologo et graecarum literarum callentissimo Ioanne Arcerio Theodoreto, Iamblichi aliorumque librorum editione claro, qui optimum discipulum retinuit usque ad annum MDLXXXVII, quo Arcerius ordinum Frisiae diplomate ad professionem graecae linguae vocatus fuit. Hic deinde Sopingium, in academiam Franequeranam missum, in aedes suas recepit, quo tempore in iisdem degebat, praeter alios, Isaacius Pontanus, Harderovicenus postea professor, cum quibus politiores literas, et graecas praesertim, criticesque studium summo opere, privatisque exercitiis mutuis, prosequutus est. Tandem serio animum ad theologiae studium adplicare instituit sub cl. professoribus Martino Lydio, Henrico Antonio, et Sibrando Lubberto, hebraicae linguae non exiguam pariter operam, duce cl. Io. Drusio, (quem laudat in Hesych. ad v. Ἀδάμα) inpendens, eo profectu, ut ex hebraica veritate centenis aliquot locis versionem vernaculam marginalibus notis emendaverit. Sic inclarescens, ad ecclesiam Tjerquerdensem a. MDXCV. vocatus, biennio post ad alias translatus, missis praeterea vocationibus diversis, anno demum MDCIV. ad ecclesiam Bolsverdanam, quod olim excusarat, migravit; cui per annos XIII. summa cum prudentiae, pietatis, modestiaeque laude, pacis amantissimus (ut eruditionis et facundiae dotes sileam) praefuit; saepius praeterea in gravissimis ecclesiarum negotiis, qua publicis (vid. praefat. act. synod. Dordr. p. 22.) qua privatis adhibitus. Alia praetereo. Anno MDCXIV. post obitum Henrici Antonii, una cum Ioanne Bogermanno, Leovardianae ecclesiae ministro, ad cathedram theologicam Franequeranam vocatus fuit. Qua de re G. I. Vossius ad H. Grotium in epist. inedita (inter monumenta academiae nostrae Papenbroekiana) 23. Octob. 1614. scribit: Nudius quinctus a vetere quodam discipulo literas Franekerâ accepi, quibus significat, Bogermannum et Sopingium munus professionis publicae suscepisse, quod hactenus recusasse dicebantur etc. Sed ut erat cunctator natura, et cui cauta potius consilia cum ratione, quam properata ex casu placebant, quantumvis ab omnis ordinis hominibus efflagitatus, ab ecclesia tamen Bolsverdana se dimoveri passus non est; ubi tandem per febriles paroxysmos debellatus, qui nunquam antea decubuerat, vitam praeclare actam cum morte placida conmutavit a. MDCXV. ult. novembr. hora quarta matutina, quum vixisset annos XLII. menses 2. dies 14. cuius temporis dimidiam partem in ecclesiastico munere absolverat. Ita notatum vidi in albo (ut vocant) amicorum Godeschalci Aeltii, cui locum I. Tim. I. 15. Sopingius ex morbo languidus, a. 1615. 23. novembr. adscripserat; eamque novissimam collegae optimi scripturam fuisse monet rev. Aeltius; quam memoriae caussa mecum servo. Nihil publici unquam iuris fecit noster, quamvis plurima ipsi suppeterent. Varia tamen reliquit scripta, tum absoluta, tum adfecta, quae in tres classes distincta amicis nuncupavit. Polemica, ut vocant, sive de controversiis fidei et religionis, cl. Sibrando Lubberto, et in ecclesia Bolsverdana collegae Godeschalco Aeltio (deinde Arenacensis ecclesiae ministro) tradi mandavit, ut, si videretur, emendarent et in lucem ederent. Aeltii istius opera itaque prodiit G. Sopingii apologetica responsio ad libellum anonymum, qui vocatur Bona fides Sibr. Lubberti, etc. Franek. 1616. 4. cui opusculo praemittitur illa, quam sequuti sumus, epistola. Cetera manserunt inedita. Dogmatica scripta (in quibus etiam notationes variae ad loca S. Script.) fratri Adolpho Sopingio, ministro

Inter anecdota eius fuerunt Hesychianarum lectionum sive emendationum in Hesychium libri tres absoluti, quibus heres factus Sibrandus Tetardus Siccama

---

Longerhouvensi, legavit. Critica vero, animadversiones et emendationes veterum auctorum, Sibrando Siccamae tradi voluit, veteris et constantis amicitiae monumentum; quum et mutuam in iis operam praestitissent, neque digniori heredi (qui ut vivo, sic morienti praesens adhaesit) commendari possent, variis eruditionis quoque non vulgaris testimoniis claro, utpote cui libellum de iudicio centumvirali, (a cel. Graevio thesauro antiq. Rom. T. II. p. 1823. insertum) et commentarium in fastos Kalendares Romanorum, item de veteri anno Romano Romuli et Numae Pomp. antitheses (tom. VIII. thes. ant. Rom. p. 33. et 81. quod in Catalogo illius thesauri confuse exhibetur sub nomine Sexti Rufi) nec non in antiquas Frisiorum leges notas debemus. Inter Sopingiana anecdota fuerunt, teste eodem herede, (1.) castigationes in aliquot libros Iamblichi, et separatim notae in librum Iamblichi de vita Pythagorae, et protrepticon eiusdem (2.) chorographia Atticae regionis, et urbis Athenarum (3.) Hesychianarum lectionum, sive emendationum in Hesychium libri tres, absoluti (4.) observationum et emendationum libri aliquot, sed indigesti (5.) notae in Sidonium Apollinarem, absolutae, et Sibrando Siccamae dedicatae (6.) notae et emendationes in glossas Isidori (7.) notae ad Eustathium grammaticum (8.) catalogus fabularum comicarum et tragicarum, breve opusculum, sed insigne. Ex his abunde patet, qualis quantusque fuerit G. Sopingius, in ipso aetatis flore, tot moliminibus nobili, exstinctus; cuius memoriae hanc recensionem, lectori forte non ingratam, debere nolui. Utinam praecipua et selectiora dedisset orbi literato Siccama, vel tres saltim illos absolutos lectionum Hesychianarum libros, qui num interierint, an lateant alibi, resciscere nullo modo licuit! Lubens crediderim, Sopingianas schedas plurimas tumultuario, et plane sine ordine et methodo, scriptas fuisse, ut ipse Sibr. Siccama testatur epist. CLIII. ad Io. Is. Pontanum (syllog. epist. A. Matthaei, p. 403.) addens: et quae vix ab aliquo expoliri posse spes est, ut Sopingianum nomen tueri possint apud posteros, etc. Conf. epist. CLXVIII. ad eund. p. 454. Quod tamen de omnibus non aeque dici posse existimem, nedum de absolutis, quibus Hesychium et Sidonium illustravit. Addo ex eadem sylloge epist. CXXXIV. p. 362. ubi ad Io. Lydium Pontanus ille a. MDCXXIX. Harderv. XI. Kal. novemb. Fuit penes me quoque, sed obiter inspectus, emendationum in idem (Isidori) glossarium libellus Godefridi nostri Sopingii mstus. Sed eum postea ad se recepit, cuius is erat, *ὁ μακαρίτης* Sibrandus Siccama. Nec dubito eundem, ut et alia Sopingii, praesertim eius in Hesychium observationes, etiamnum reperies apud Siccamae viduam aut heredes Bolswardiae. Posteriores autem curas fuisse eas, et ipsis adeo notis, quas damus, Sopingii marginalibus meliores, non dubito. Passim etiam eo remittit nos auctor, tanquam ad opus plenius. Sic notas suas in Hesychium laudat ad v. *ἀσάριον*, (post *ἄσεπτον*) et v. *ἀστραγάλη*. et c., lectiones, ad v. *ἀηδόνα·* earumque lib. II. cap. 27. ad v. *αἰλότροπον·* lib. I. c. 33. ad v. *ἔξαλλα·* lib. III cap. 2. ad v. *δαιδάλεια*, et saepius ita. Conf. ad v. *Ἀλκμέωνα*, *ἀπάγελος*, *βοτροιδία*, *δεκάδρομοι*, *θαλείας*, *θεμερῶπις* . . . . *ἀγχόνη*. etc. Sic observat. lib. I. citat ad v. *Ἀρτὰς*, adversaria sua pag. 196. ad v. *ἀναγκοφαγεῖν*, eorumque pag. 291. ad v. *Διαγόρας*, et collectanea, pag. 307. ad v. *ἀντίχειρες* symmictorum denique suorum paginam 115. ad v. *Ἐφώδιον*. Addo numeros, ut illarum chartarum moles quodam modo percipiatur. Sed et alia plura citat, etiam ea, quorum indiculum paullo ante dedimus. Ex. gr. Sidonii sui meminit ad v. *Βαβύρτας*, et notarum suarum ad Iamblichum, in v. *οἰκεία*, quod omissum in ed. Schrev. Sic ad Sirachidem notas suas (silente Schrev.) laudat in v. *κατὰ τὸ κρίμα* (post v. *κατατοξεύω*, quod interpretatione carens distinguendum, ut in ed. Hagen.) et ad Pindarum, in v. *Πελλήνη*, ad Hesiodum, in v. *ἀλέα*, item ad Athenaeum (ut saepius Nicandri fragmenta castigavit) in v. *ἄκανθα*. Atque ita sine dubio veteres auctores plurimos, graecos et latinos (ut fieri solet) marginalibus notis illustravit: unde in P. Francii catalog. p. 143. n. 1000. exstat Nonni Paraphrasis gr. lat. Leidae 1589. 8. in quo multa emendavit Sopingius. Habeo et ipse Anton. Liberalis, Phlegontis Tralliani, Apollonii et Antigoni opuscula, quibus M. Antoninus de vita sua subiicitur, edit. gr. lat. Argentin. 1590. 8. a Sopingio variis notis mss.

non liquet utrum Lindanum an Cocceium, Schrewelii successorem, secundum heredem instituerit. Hoc constat eas e Coccei scriniis ad Io. Fr. Gronovium Hesychio Hackiano oculos commodantem delatas esse atque ita ex paterna bibliotheca pervenisse ad Abr. Gronovium, qui amicissimum sibi Albertum hoc thesauro beavit.

Tertius est Iacobus Palmerius a Grentemesnil, miles Cadomensis, cuius *ad Hesychii lexicon emendationes et notas anno* 1651 *absolutas* (vid. Palmer. Exx. in opt. auct. Gr. p. 482) ab ipso auctore a. 1658 accepit C. Schrewelius. Deinde eas possedit Stephanus Morinus, avunculi sui heres, qui impetrante Almelovenio Verweio eas utendas concessit. At Verweio priusquam Palmerii commentarium descripsisset fatis abrepto, Almelovenio redditae postmodo cum reliqua eius supellectile literaria primum Henrico Sypesteinio, deinde Sypesteinii fratri obtigerunt, a quo a. 1743 ultro oblatae P. Burmanno iuniori denique ad Albertum pervenerunt.

Quartus accedit Henricus Valesius, Hadriani frater, cuius notas a Prustello antecessore Aurelianensi sibi commendatas I. G. Graevius commendaverat Verweio. Post huius obitum a. 1691 in manus venerunt Pancratii Maesvicii, a cuius heredibus a 1729 a Io. Bogaerdo recuperatae et intercedente Io. Cornelio de Pauw Samueli Luchtmansio bibliopolae celeberrimo traditae sunt, Albertinam editionem tum curanti.

Agmen claudit Ludolphus Kusterus Bentleianum, ut Ruhnkenii (praef. p. III vol. II) verbis utar, in Hesychio tractando rationem secutus. Notas eius in principio literae Θ abruptas, rem promovente Io. Iac. Wetstenio, Franciscus Sevinus et Claudius Sallierius sponte subministraverunt Alberto, cum iam pervenisset ad voc. *ἐν πείσῃ*.

Consulto in hunc ordinem neque Casaubonum recepi, quamquam Athenaei editorem celeberrimum etiam Hesychio saluberrimum fuisse per se patet, neque cum magno Scaligero Salmasium saepissime in transcursu nostro quoque opitulantem, quod neutrum eius editionem molitum esse constat. Recipiendi contra fuissent Angli de Hesychio optime meriti Io. Pearso et criticorum princeps Bentleius, nisi Alberto duum virum illorum adversaria maligna aliqua fortuna invidisset. Quamquam de Bentleianis schedis quid sentiam infra exponam. Medium quendam locum in hac convectarum adnotationum messe tenent Io.

---

ornata, unde quasdam ad Hesychium emendationes etiam protuli. Praeterea Fungerus (qui Leovardiensi gymnasio ea aetate praefuit) ad Hesych. v. *ἀχαχίαγος* Sopingii quaesita per epistolam citat; ut et ad v. *ἄμφωξις*, aut verius ad v. *ἀμφῶτις*. Idem ad v. *ἀπάνθρωπος* (ubi Sophoclei dramatis corruptissimum nomen) Sopingium laudans, virum eum adpellat in huiusmodi restituendis admodum sagacem. Exstat etiam G. Sopingii ad I. Is. Pontanum epistula (in A. Matthaei syllog. n. CLXIX. p. 442.) de herba Britannica, et unde haec ita dicta; unde sequentia describam: „In Hesychio nostro quaedam celtica vocabula olim offendi, quae data occasione colligam, et tibi mittam. De Britannica mihi suggessit amicus noster vir doctus Sibrandus Siccama, qui nostrae reip. a secretis, etc." — Quod autem iuvenis admodum accesserit ad Hesychium Sopingius, plurimorum itaque annorum curis emaculatum, inde colligo, quod in exemplari, quo usus est, nomini suo adiecerit annum 1589. 18. April. adeoque sextum decimum annum agens.' ALBERTVS.

Gasp. Suiceri specimen duplex (Tigur. 1662, Obss. s. Tigur. 1665.) et Is. Vossii et Fr. Guyeti marginalia. Hackianae et coniectarum in marginem eius Vossii notarum frequens mentio est in epistulis G. I. Vossii (393. 411. 414. 536) eo tempore scriptis, quo Christianum Schotanum et Io. Arcerium Theodoretum novam parare editionem fama percrebruit. Postea liber iste per aliquod tempus in Abr. Berkeli manibus versatus possessores habuit Emmenios cives Groninganos patrem et filium Lambertum Henricum, qui intercedente Hermanno Venema concessit Alberto. Tria potissimum sunt, quae sibi propria habet Vossius laude digna, primum, quod non pauca ex ineditis protulit grammaticis et glossariis, tum quod Hesychium studiosissime cum Hesychio contulerat, ut ex conlatis locis corrupta restitueret, tertium quod primus per integrum opus ordinem alphabeticum restituendum esse intellexit. Hinc factum sane est, ut innumeris locis codicis Marciani lectiones divinando assequeretur, sed saepissime etiam, cum ad eandem normam quodlibet vocabulum exacte componere studeret, voces notissimas et integerrimas sic refingeret, ut inauditae fierent Graecis auribus, id quod non fugit Albertum et Hemsterhusium. Itaque in lucem nunc protractis grammaticis Vossianis tum ineditis et ipso codice Veneto a Schowio denuo collato cum hodieque nihil fere utilitatis afferre Vossii commentariolos viderem, eo magis consilio ductus, ne viro sollertissimo omnem laudem detraherem, quam ne scitu digna praetermitterem, ubique fere Vossii cum codice consensum indicandum esse existimavi. Minoris etiam pretii sunt Fr. Guyeti notae breviores plerumque et acumen etymologicum spirantes, quas ab Aegidio Menagio Schrewelio concessas Albertus prout in ed. Schr. habentur retinuit, cum autographum Parisiis latentem conferre non licuisset. Atque etymologum ingeniosa absonis mixta proiecisse quid mirum? Ad hodiernum, puto, diem est, ubi delirent, qui elatis naribus vocabulorum veriloquia rimantur.

Tantum de criticis aut multa aut aliqua certe laude dignis sed uno Bentleio inferioribus omnibus. Reliqui numeri sunt et nunquam aut raro a nobis in partem vocati, quamquam Pergero anteferendi ad unum omnes. Recte igitur Ruhnkenius in notis aliorum adiciendis hoc institutum secutus est, ut si quid manifeste falsum et absurdum esset ne proferret, sed suis adnotationibus adiungeret primariorum suae aetatis criticorum tentamina THemsterhusii Iac. Tollii Adriani Heringae Io. Piersonis, aliaque nunquam peritura. Atque si talibus viris libros ex arte emendantibus cognitum fuisset, quid quoque loco praeter mentem auctoris a primo correctore licentius novatum esset, multo etiam commendabiliorem, credo, haberemus Hesychium. At habet profecto penus illud eruditionis reconditissimae, quamobrem fortunas suas non iniuria accuset. Nam ut taceam primos ac summos Hesychii interpretes, qui ms. Venetum prorsus neglexerunt, ac de Musuri correctionibus, quas quidem multas esse atque insignes ipsius Aldi verba declarant, ne cogitarunt quidem, nonne omnes probabilitatis modos excedit potuisse fieri, ut non solum Albertus, ad quem specimen codicis (praefationem et literam Ξ) attulerat Dorvillius, Aldinam sequi quam accuratam libri ms. collationem sibi comparare mallet, sed etiam, quod mirabilius est, post edita Villoisonis et Schowii supplementa inveniretur nemo qui

novam glossarii nostri editionem adornaret *). Narrat sane Schowius praef. p. XX Christ. D. Beckium novis subsidiis criticis instructum ad novam Hesychii editionem animum curasque applicuisse. Sed incertum qua fide. Certe lucem publicam neque Beckii vidit editio, neque ea, quam paraturum se esse quadraginta annis post publice pollicitus esse fertur Imm. Bekkerus. Fruebantur igitur huius seculi philologi editione Albertina ubicunque cum Schowii supplementis sedulo comparanda, ne manum vertentes quidem ut telam a Ruhnkenio in praefatione feliciter exorsam retexerent, accuratioremque instituerent disquisitionem, quibus e fontibus et quo consilio laudatissimum illud glossarium paratum esset. Anno demum sexagesimo quinto, postquam curis Ruhnkenianis extrema manus accessit, tenebras illas, quae ab initio statim historiae huius lexici suffusae erant, pro viriculis pellere atque discutere studuit Car. Ferd. Rankius in operosa sua de lexici Hesychiani vera origine et genuina forma commentatione Lips. et Quedlinburgi 1831. 8. edita, cuius extremae partis iusto aridioris tamquam corollarium est mea de λέξει τραγικῇ commentatio in libro Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini fragmenta quae supersunt (Lips. 1854. 8) inscripto p. 82—112. Opusculi Rankiani iudicium fecit Fr. Th. Welckerus (*Kl. Schrift.* II p. 542 — 96), cuius si admonitionibus obedientiores fuissent philologi existimo futurum fuisse, ut mea hac qualicunque opera non admodum opus esset. Sic enim Welckerus p. 595: *Eins der dringendsten Bedürfnisse der Philologie ist gegenwärtig eine neue Ausgabe des Hesychius oder zu dem von I. Bekker zu erwartenden Texte ein vollständiger kritischer Commentar, der zugleich für den, welcher seinen Fleiss der Wortkritik etc. ohne alle Rücksicht auf die Leipziger Messe, aber mit desto mehr auf die Dauer und den Umfang der Wirkung einem Buche Jahre zu widmen gesonnen ist, eine der anziehendsten Arbeiten abgeben würde. Mit umfassender Kenntniss der Lautlehre, der Formen und der Dialekte müsste derselbe gute Sachkenntnisse besonders in Mythologie und Poesie verbinden, aus den von Alberti und Ruhnken gesammelten Anmerkungen, aus den Emendationen von Taylor, welcher stillschweigend den Weg Bentleys ging, von Toup, Wakefield und Andern alles irgend Belehrende, in noch zweifelhaften Fällen möglicherweise künftig Brauchbare auswählen, doch meist auch den Worten nach auszüglich zusammenstellen, alles schlechthin Verfehlte, Entbehrliche und Gleichgültige ausschliessen und dazu die zerstreuten und nicht obenhin aufzulesenden Beiträge, welche die neueste Literatur darbietet, fleissig einsammeln. Die Massen werden sehr zusammengehen, das unentbehrliche Buch aber würde wahrscheinlich wie in Deutschland so in England, den Niederlanden und wo sonst die Philologie blüht, mit ungewöhnlicher Gunst aufgenommen werden.* Haec ille. Sed dicto promissisque nemo paruit, et illo quidem tempore recte. Debebat enim nova editio aut sine intervallo Schowii collationem sequi, aut in aliud tempus differri, quo simillima poterat evadere ei imagini, quam animo conformatam habebat Welckerus. Eccui tum, cum Welckerus illam exhortationem promulgabat, ad nutum praesto erant

*) Secus quam speraverat Schowius in epist. ad Heyn. p. 28: „De nova et quidem manuali editione quae post curas meas quam maxime necessaria erit alii cogitent."

auxilia quibus nobis uti licuit supra quam credi potest fructuosa, primo Ed. Gerhardi, L. Prelleri, ipsius denique Welckeri opera historiam fabularem tractantia, tum L. Ahrentis de dialectis Aeolicis et Dorica libri duo intra annos 1839—1843 compositi, et Chr. A. Lobeckii pathologiae Graeci sermonis prolegomena et elementa, eiusdemque verborum Graecorum et nominum verbalium technologia? Et ne quid de editionibus scriptorum cuiuslibet generis aetatisque in universum nunc castigatioribus dicam, num quas tum futurus Hesychii editor inspicere poterat fragmentorum collectiones iis comparandas, quas nos Meinekio Bergkio Nauckio C. Müllero aliis debere animo profitemur gratissimo? At fuerunt omnino nullas. Nec non optimi quique antiquitatum Graecarum libri et qui de arte et artificibus compositi sunt paulo posteriores sunt Welckeri censura, eodem fere tempore scripta, quo Thesaurus Graecae linguae ab H. St. constructus post editionem Anglicam novis additamentis auctus ordineque alphabetico digestus tertio edi coeptus est apud Didotum. Huic vero opem ferentes Guilelmus et Ludovicus Dindorfii in quantum Hesychii quoque integritatem bonis avibus promoverint plus semel expertus sum. Denique, ne plura addam, etymologice nondum ad eam aetatem adoleverat, ut quis pueritiae eius pervicaciori brevi obrepturam esse adolescentiam in audacia temperantiorem sperare potuisset. Nunc vero haec etiam studia habent maturitatem suam, et prudentiae vindices gravissimos quos inter excellent Pottius Schleicherus Kuhnius Meyerus Christius Curtius et etymologos se promittunt HWeberus AGoebelius GGerlandus. Haec qui secum reputaverit, iam minus mirabitur, post longam demum temporis intercapedinem prodire tertiam Hesychii editionem. Tertiam dico, quod ut Iuntina et Hagenoensis editiones Aldinam plerumque exprimunt, ita Hackiana tota in Albertina recepta est. Prodisset fortasse ab hinc annos decem, non meis, sed Bekkeri Meinekiique studiis promota, nisi casus obvenissent labori gnaviter inchoato saepius incidentes. Nam Arthurus de Velsen, qui, cum Berolini versaretur, Partheio librario celeberrimo calcaria subdente eam provinciam susceperat, ut congestas undique recentiorum philologorum Hesychii emendationes coacervaret seligeret disponeretque, paullo post Athenas profectus lares et urbem mutabat, ANauckium vero, quamvis a Meinekio invitatum, ut inter se partirentur provincias, et occasio et ipsius genius ad alia studia vocabant. Itaque cum mihi intra patriae fines datam viderem libertatem, ut, si tanto me parem sentirem negotio, novam Hesychii editionem promitterem, redemptorisque optatis responderem, postremo ne quis mihi nec opinato surgens e Batavis aemulus multarum lucubrationum praemia interciperet, de Cobeti quoque propositis quid sibi innotuisset, e Geelio sciscitatus sum. Responsum abstuli illud poetae *ἄλλον ἄλλοισιν ἐπιτέρπεσθαι ἔργοις* addita simul hortatione blandissima, ne amplius moram interponerem. Ita cum res se haberet, editionem ex ante praeparato aggressus sum eamque nunc emitto sexto fere anno post quam primus editus est fasciculus absolutam.

Haec in universum praefatus de variis ad eam adminiculis et instituti mei ratione disseram explanatius. Hoc enim est caput eius rei quam agimus ut ostendamus, in posterum hoc unum ab omnibus, qui de Graeco sermone bene mereri volent, enitendum esse, ut auctoritate Hesychii ex civitate quasi exter-

minata, sospitem restituant Diogenianum. Cuius articulos nisi quis nervos esse glossarii intellexerit, huic auctor sim, ut in emendandis poetis ad fraudulentam Hesychii auctoritatem omnino ne provocet. Nam quam proclivis sit lapsus, Merkelii, viri ceteroquin doctissimi et providentissimi, probare exemplo possumus, qui nunquam se ab eo sustinuit, quotiescunque Aeschylo suo opem laturus Hesychio usus est. Fiet sane Hesychio a Diogeniano exstirpato liber dimidio fere compendiosior, sed fiet etiam tanto pretiosior. Quin ego sic sentio. Si quando res eo perducta fuerit, ut ex utro fonte hauriamus ubicunque probe sciamus neque sincerus integerque Diogenianus alienis obrutus vestibus amplius lateat, tunc, prorsus recisis adiectionibus inutilibus foedisque vitiis una litura sanatis, poscent publica commoda ut seorsum editus Diogenianus post nostras curas denuo tractetur sibique reddatur similior. Quod non dubito quin effici possit, nisi forte placuerit media quaedam via, ut in singulis novae editionis paginis duplex instituatur tanquam copiarum acies, prior ut par est Diogeniani, novissima et extrema ab Hesychio instructa. Hanc sequerer viam, an eam, quam ingressus sum, in initio ipse dubius haesitavi, tandem ne viae periculosiori me comitterem permagni momenti hoc fuit, quod locis aliquam multis me iudice interpolatori reliquendis praevidebam haud defore recuperatores suos. Itaque spuria, quorum duplex genus est, signis criticis notare quam eliminare malui. Vocabula nihili et solemni literarum permutatione ex aliis detorta aut cum aliis similis soni confusa uncinis circumsepsi, peregrina et extra ordinem posita stellula notavi. Eiusdem notae criticae iudicio confodi praeterea Homericas Euripideas et sacras glossas nonnullas etiam ubi ordinem non confunderent, quod vellem etiam saepius fecissem. Nam Gregorio etiam Nazianzeno aliquot glossarum centurias et Moeridi Atticistae deberi haud paucas sero vidi. Cf. Philol. XV 4 p. 712—714. Sed de his disserendi infra locus patebit commodior. Nunc non quid mihi praestitisse videar dicendum est, sed quibus adiutus subsidiis rem aggressus sim.

CAPVT III

DE APPARATU HUIUS EDITIONIS CRITICO

a) de emendationibus post Alberti Ruhnkeniique curas in lucem editis

Codicem Venetum neque ipsi vidimus, neque ab alio VD. post Schowium denuo collatum habuimus. Speraveram quidem fore, ut Aemilius Luebbertus, amicus suavissimus et popularis meus, qui anno 1857 iter Italicum parebat, si non librum primum postremumque conferret, at certe locis dubiis et impeditioribus meos in usus inspiceret. Sed cum postquam res domesticae Bonna, ubi tum studiorum caussa castra posuerat, Vratislaviam avocaverant, haec etiam spes quam Fr. Ritschelius mihi ostenderat, ad irritum redacta est. Itaque fundamentum huius editionis est ea Marciani collatio, quam Nicolaus Schowius in supplementis ad Hesychii editionem Albertinam Lips. 1792 8. et in epistula critica ad C. G. Heynium Rom. 1790. 4. publicaverat. Hunc quominus unicum ducem sequerer, deterrere quidem poterat severum illud, quod Fr. Bastius in

not. ad Greg. Cor. p. 211 de Schowiani ingenii dotibus fecerat iudicium*); sed ut concedamus non eam Dani fuisse scrupulosiorem observationem adeoque rerum palaeographicarum peritiam, qua instructi nostro tempore philologi omnes librorum mss sordes minutius scrutari solent, ita tamen officio suo functum eum esse, ut sibi laudem peperisset, inde mihi concludere posse videbar, quod ne singulare quidem eius incuriae specimen a Cobeto in Nov. Lectt. 117 (vol. III p. 101 gl. 41) exagitatum eiusmodi profecto est, ut viro aliis rebus occupato et pro ardentissimo suo in literas humaniores studio satis brevi tempore talia dona ferenti summopere crimini esse possit. Accedit aliud, idque gravius. Possidet enim bibliotheca Bonnensis exemplar editionis principis nitidissimum, quod ipsi si bene memini iure emptionis venit ex museo Caroli Lachmanni. Huius marginibus a docta manu, quam Im. Bekkeri esse Ritschelius affirmat, usque ad gl. *ἄιδος κυνέη* (vol. I p. 72 n. 87) adlitae sunt levissimae quaeque codicis Marciani discrepantiae, numero quidem, ut verum fatear, longe plures quam a Schowio indidem collectas habemus, sed nullius adeo pretii, ut melius rem administrasse intellegatur, qui prudens et sciens eas praeteriit, quam qui in augendo numero lectionum ad restituendam lexicographi manum inutilium immodicus supplementorum molem inutiliter auxisset. Neque Bekkerus, quem aliquando Meinekio Velsenioque sociis accersitis edendi perpoliendique Hesychii consilium iniisse diximus post prima collata folia, credo, animum despondisset, si quid ex continuato labore lucri se facturum esse vidisset. Verum tamen ut viri docti, quibus haec nostra studia cordi sunt, ipsi iudicare possint, quo iure nos in hac sententia maneamus, in auctario emendationum, quidquid Bekkerus e Marciano libro protulit, summa cum diligentia indicabimus. Itaque ubicunque unicus codex a spectata sua virtute praestantiaque deficiebat, aut coniectura periclitanda erat, aut genuina scriptura, si fieri posset, ex iis scriptoribus scholiastarum commentariis glossographis grammaticis eruenda, quibus sive ipsum Pamphilum sive Diogenianum auxilio fuisse ad liquidum demonstrari poterat. Ac de lexicis meis ineditis aliisque eiusdem generis instrumentis criticis copiosius disseram, cum primum de incremento disputavero, quod post auctarium emendationum in calce editionis Albertinae a Ruhnkenio evulgatum Hesychii integritas e criticis virorum doctorum cepit periculis, iisque partim ante Schowii supplementa, partim post curam Dani utilissimam factis. Quorum proventus quamvis pro re nata effloruerit laetissimus et qui solus adnotationis nostrae sulcos onerare potuerit, coniectorum tamen eorum qui non per occasionem tantum singulas glossas illustrarent, expedirent, emacularent, sed dedita opera in castigando perpoliendoque Hesychio desudarent, et numerus efficitur perexiguus, neque ea fuit ingenioli abundantia aciesque, quam in Alberti Ruhnkeniique

*) Hoc unum doleas Schowium codicis bonis, quae plurima et maxima sunt, non melius usum esse. Obiter moneo, in Dani notis imprimis desiderari scientiam rerum paleographicarum, quae quanti sint momenti ad vitia codicis illius emendanda, si locus hic pateretur, magno numero exemplorum demonstrarem. Sed spero mihi fortunam fore tam propitiam, ut eximium hunc librum ipse tractare possim. Quod si mihi contigerit operae me pretium facturum non dubito, ut qui certo sciam in codice plurima repertum iri, quorum nulla in Schowii editione vestigia apparent.

antecessoribus laborisque comitibus admirati sumus. Haberet quidem glossographus, quod sibi gratularetur emendatores suos, ab Alberto in rem suam non conversos, si Pearsoni Toupioque similiores fuissent quam Reichardo Faehsio Schwenckio Fritzschio aliis honoris gradu non superioribus. Sed ut nunc comparata res est, si qui erunt editionis meae spectatores, cum quadam mei miseratione intellegent, quam multa inutilia et fatua mihi legenda erant, ut de cuiusque emendationis auctore primo certo constaret. Quae ego ne invidiosius quam verius dicere videar, adeant e. c. animadversionum ad Hesychii lexicum specimen, quod praeside I. Fr. Scherero Io. Georgius Reichardus edidit Argentor. 1750. 4 vix publica luce dignum, vel God. Faehsii animadversiones in Plutarchi opera Lips. 1825. 8 editas, „quibus a p. 165—8 adhaerent pauca quaedam in Hesychii lexicon olim quidem maiorem in partem iam impressa (Servestae 1819) in vulgus tamen minus omissa", et quae reliquae eiusdem observationes in Hesychii lexicon leguntur in Syllog. lectt. Gr. p. 419 — 432 (Lips. 1813). At hi sterilitatis excusationem habebunt fortasse ab aetate magnorum, quae in tractanda philologia sequerentur, exemplorum minus feraci, sed nostris temporibus, quibus coniectores felicissimi ingenii sui lucem cuiuslibet aevi poetis scriptoribusque porrigunt, tantas et excogitari et concoqui potuisse ineptias, quantas etiamnunc plena manu dispergere solet Conradus Schwenkius, hoc inter mirabilia referendum esset, nisi in antiquariis istis historiam fabularem tractantibus et veriloquiorum rimatoribus omnino desideraretur sobrium philologorum iudicium et, praefiscine dixerim, profundior quaedam Graecae linguae scientia. Vide ANauck. in Muetzell. diurn. X 12 p. 922. Exstitit quidem nuper unus e *‚linguistis sub Kuhnii vexillo militantibus‘* (F. G. Schoemann Ind. lect. Gryphisw. 1860/61 p. 6) nugipolyloquides, qui in ***Z. f. vgl. Spr.*** X 5 p. 379 aliquo numero putandam esse negaret Hesychii editionem ab auctore grammatica comparata ne imbuto quidem profectam; at vereor ne editionem Legerlotziorum plausum laturam non ex eadem ratione aestimaturi sint, penes quos de studiis meis quibuscunque iudicium esse malo, philologi Graecaeque quam Gangeticae linguae peritiores. Ceterum de glottica (ut cum Schleichero loquar) me mirabiliter sentire supra significavi, sed ad monstra quae Hesychius loquitur strangulanda alio opus esse Hercule, quam Indico aut si Dis placet Celtico dudum dicere memini in annal. Marpurg. XIII 3 p. 269 (1855 Nr. 34). An seria eos mecum egisse credam qui mihi, postquam vol. I fasciculus primus emissus erat, aurem pervellerent, quod rarius lectores quam factum ipsi vellent ad Boetticheri Arica et ad N. Sparschuhi Celtica (Philol. V p. 250 sq. inserta) omnino non ablegassem? Ego vero non credam. Nam alterius opusculum mirum quantum incogitatum est et inconfectum, alterius vero credibili insipidius et ne novitate quidem rei illicibile. Audi modo Sopingum in epist. ad Io. Is. Pontanum (Syll. A. Matthaei CLXIX p. 442): ‚In Hesychio nostro quaedam Celtica vocabula olim offendi, quae data occasione colligam et tibi mittam!‘

Itaque ut illuc redeat, unde exorsa est, oratio, divam criticam in emendando Hesychio laetissimos fecisse progressus lubens agnosco, sed optimas quasque coniecturas, quarum in dies maior succrevit numerus, aliunde potius mihi

petendas fuisse, quam e commentariis castigationi glossographi destinatis, e quavis editionis huius pagina apparebit. Duo enim non amplius vidi emendatorum in Hesychio libros prolixiores, sua utrumque dote insignem. Nam in investigandis scriptoribus antiquis, ad quos respicit Hesychius, inprimis versibus Homericis, insignis utilitatis fuerunt Ioannis Pearsonis Cestriensis Adversaria Hesychiana a Th. Gaisfordo II voll. 8 Oxonii MDCCCXLIV edita, quae si auctori per obrepentem senectutem licuisset omnia ea specie inducere, quam in commentatione eius de vocibus Homericis, quoties apud Hesychium corruptae sunt, affabre edolata admiramur, nemo dubitaret, libris id genus perfectissimis adnumerare: in comparando vero glossographo nostro cum aliis glossarum farraginibus indeque sponte nascente emendatione laudabilem a Ioanne Toupio positam esse industriam si quis negatum iret, adversus merita eius esset ingratissimus. Ac Pearsonis volumina mss. et Cantabrigiae in Coll. S. Trin. exstare et in Cestriensi Bibliotheca latere non fugit quidem Io. Albertum, in praef. p. XVI huius thesauri nanciscendi spem, aliquando sibi factam, postmodo evanuisse querentem, sed cum Toupii promulgarentur quatuor in Suidan et Hesychium emendationum volumina, dudum fato obierat. Hos igitur II viros longissimo temporis spatio interiecto in emendando Hesychio primus secutus est is, quem mihi per totum opus comitem praesto fuisse benevolentissimum, grato animo profiteor, AMeinekius Graecarum literarum immortale decus septem emendationum Hesychianarum centuriis editis in Philologo Gottingensi XII 4 p. 602—633 et XIII 3 p. 508—564. His viri et elegantissimi et officiosissimi temptaminibus quid debeat lexicographi nitor et integritas non solum singulas paginas inspicienti patet, sed etiam ipse professus sum in Philol. XIII 1 p. 217 sqq. Licet enim Dindorfios quoque fratres in thesauri editione Parisiaca de Hesychio etiam quem tantum non totum receperunt optime meritos esse concedamus, animo tamen ad graviora intenti in impeditioribus lexicographi glossis sibi moram esse noluerunt, unde factum est, ut innumeris locis Albertinae editionis ineptias recoquerent, et cum non raro nostrum monstra loqui paterentur, saepissime quoque integerrima, ad quae explicanda arctiore quadam cum dialectis Graecae linguae familiaritate opus esset, in vitii suspicionem adducerent. Reliquorum qui hoc aevo Hesychio emaculando fructuosam operam navarunt tria potissimum sunt genera. Ac lexicographi cum laude nominandi sunt Schleussnerus et I. Th. Schneiderus, inter grammaticos Ch. A. Lobeckius et L. Ahrens, e criticis denique apud exteros Coraes Porso Dobraeus Badhamus*) apud nostrates Iacobsius GDindorfius Schneidewinus Bergkius Nauckius**). Quibus libenter accenserem criticorum apud Batavos ducum C. G. Cobetum et ex etymologis GCurtium, nisi huius cautiones viderem incredibili modo in superstitiosam apicum reverentiam excrescere, illum vero semper monendum, se non primum aliquid vidisse. Alterum subsidium, quo mstorum codicum defectum aliunde quodammodo supplendum esse censui, lexica sunt et glossaria graeca

*) *journal of classical and sacred philology* N. II Iuni 1854 p. 265.

**) Cf. *Zeitschr. f. Gymn. Wes.* X 12 p. 921 — 27 et Bulletin. T. III p. 305 — 334 (= 348 — 63) Petersb.

antiquiora inedita editaque, quorum hic est recensus. Ac primum quidem dicam de Cyrillis Athenasio et Eudemis a memetipso visis, tum de aliorum ex aliis exemplaribus excerptis.

b) De Cyrillo Alexandrino Athanasio Eudemo personato et lexicis Seguerianis

Vindobon. 171.

Hesychii glossographi discipulus et *ἐπιγλωσσιστής* Russus in ipsa Constantinopoli sec. XII — XIII e cod. Vindob. Graecorussica omnia, additis aliis pure Graecis et trium aliorum Cyrilliani lexici codicum speciminibus — nunc primum edidit — Bartholomaeus Kopitar. Vindob. 1839. 8⁰ mai.

„Hunc codicem ab Augerio de Busbecke Constantinopoli comparatum, prout ipsius manu elegantissima inscriptio testatur, D. Nessel sic descripsit: „CLXXI Cod. philol. et philos. graecus est chartaceus mediocriter antiquus in 4⁰ constatque nunc foliis 374 quo continetur Anonymi Lexicon.“ Codicis prima duo ad minimum folia, siquidem primus etiam fasciculus ut reliqui plerique fuerit quaternio exciderunt iam ante Busbeckium, qui nomen suum secundo quod nunc est folio inscripsit, prioris fronte a Graeculo usurpata ad ineptam suam inscriptionem *βουλγαρίας λεξικόν*. Folia nunc habet 394 in 4⁰ minori sive malis 8⁰ maiori, lineas in quavis pagina 21, glossas initialibus miniatis more solito distinctas in pagina plus minusve 18, ut adeo codex licet initio et fine mutilus etiam nunc sistat 14000 glossarum doctissime explicatarum. Bombycinus est codex, sec. XI — XII, bonae notae diligenter et accurate scriptus in eoque graeca calamo sunt exarata, Russica (usque ad fol. 15, rect.) penna. Linearum nec transversarum nec perpendicularium ulla apparent vestigia, quamquam codicis summa accuratio non sinat dubitare quin olim, dum codex exarabatur, lineae utriusque generis exstiterint. Glossarium incipit a gl. *ἀβδηρίτης* et desinit fol. 355ᵃ *ὠψισμένον*. Adduntur glossae sacrae. Nomina fluviorum. Io. Philiponus. Reliqua cum ipsis foliis perierunt.“ Specimen codicis exhibuit Kopitar l. c. p. 3 — 23. Nos librum qua par est diligentia contulimus eiusque specimen exhibuimus vol. IV 1 p. 339 — 43.

Vindob. 212.

Chartaceus, formae quartae, ab Augusto de Busbecke Constantinopoli comparatus (bombycinus), sec. XIV diligenter scriptus et bonae notae; complectitur fol. 274. Continet Cyrilli lexicon usque ad fol. 203: *τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου ἀλεξανδρείας λέξεων χρησίμων συναγωγὴ καὶ συνάθροισις*. Fuit Meletii sacerdotis, qui fol. 267ᵇ hanc adiecit subscriptionem: *ἔλειξεν αὐχὴν καὶ βίβλος εἴληφε τέρμα Μελετίου πέλει δὲ τοῦ παρ' ἀξίαν θύτου*. Lexicon digestum est iuxta seriem alphabeti, respectu habito binarum priorum literarum. Paginae plerumque lineis longioribus implentur interdum in binas dividuntur columnas. Literae initiales rubro colore scriptae sunt. In marginibus multae glossae adduntur, non paucae inter ipsas lineas inseruntur. Interdum eaedem in ipso opere iam inveniuntur, interdum casu tantum vel persona mutatis. At in ipso opere iam deprehendimus interpolationem, qua repetitiones crebrae explicantur. Adnectuntur Ioannes Philoponus

περὶ λέξεων διαφόρων; historia a creatione mundi usque ad Andronicum Michaelis Palaeologi filium; miscellae astronomicae physicae medicae. Nos et huius codicis partem satis amplam excussimus. Excerpta dedimus Vol. IV 1 p. 344—47.

Vindob. 224.

Chartaceus, formae quartae, non valde antiquus, ex Italia Vindobonam advectus, a Michaeli quodam scriptus, complectitur fol. 289. Continet Cyrilli Lexicon usque ad fol. 281: *τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου ἀλεξανδρείας λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον.* Secuntur *αὐτολεξίαι*, glossae sacrae et *ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν λέξεις.* Additamenta etiam in hoc codice facile deprehendimus. Ordinem alphabeticum ternae plerumque literae observant, et recte a principio omnia procedunt. Sed interrumpitur ordo interpolationibus iisque non minus ordine alphabetico insertis. Librum ms. ipse vidi et excerpsi. Cf. Vol. IV 1 p. 347—49.

Vindob. 319.

Pergamenus forma quadruplicata et comprehendit fol. 116. Non ab eadem scriptus videtur manu sed diligentiore usque ad $\overline{\pi}$, neglegentiore quae sequuntur. Scripturae compendia crebra, nec satis accurata. Fuit olim ex libris Cormanni Brixii postea I. Sambuci D. cuius manu in primo folio verso adscripta sunt haec: „Non esse Cyrilli apparet ex loco *τριβων.* ubi Tribon. quaest. nemu (sic) 80 † amplius annis post Cyrillum.“ Leguntur haec fol. 162 rect. *τριβουνιανὸς. ὁ κοιαίστωρ*, non *Τρεβουνιανός* ut Schubarto apud Mehlerum p. 234 visum est, sed *αν* ab alia manu et pallidiore atramento. Hinc factum est, ut DNesselius haesitaret Cyrillo librum adscriberet nec ne, propterque ea vapularet Kopitari p. V. At titulus minio scriptus eadem qua codex ipse manu: *Κυρίλλου τοῦ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου ἀλεξανδρείας λέξεων συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον.* Binas tantum literas initiales respicit, idque satis diligenter si excipias literarum singularum extrema. E. c. post *γωναβίων* (h. e. [*γλακτοφα*]*γων Ἀβίων*) sequitur nova articulorum series *γάμοροι* usque ad *γωρυτός* ordine alphabetico digesta. Haec interpolatione esse addita Schubarto non est dubium. In $\overline{\varphi}$ lacunosus est liber. nam praeter $\overline{\varphi\alpha}$ $\overline{\varphi\upsilon}$ $\overline{\varphi\omega}$ omnia desiderantur. Hunc quoque codicem saepissime inspexi et partim transscripsi. Vide vol. IV 1 p. 349—51.

Vindob. 32.

Continet e Cyrilli lexico *X Ψ Ω* et partem literae *Φ*. Literam *X* ex eo integram in schedis suis apposuerat Schubartus. Inde $\overline{\chi\alpha}$ repetiit EMehler Mnemosyn. III p. 358 sq., qui docte et copiose, ut assolet, de Cyrilli archiepiscopi Alexandrini lexico inedito agit in Mnemos. III p. 213—225 et III 353—62. Nos Schubarti excerptis usi sumus. Cf. vol. IV 1 p. 365 sq.

Cyrill. Mosquensis. Λεξικὸν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.

Hunc non ipsum tractavi sed eius apographum s. Cyrilli Alexandrini Glossarium LVI plagularum ex cod. ms. XXVII typograph. Synod. Mosq. a Chr. Fr. Matthaei descriptum et bibliothecae regiae Dresdensi (D 39) insertum a 1788. Est idem apographum, ex quo I. A. H. Tittmannus in praef. ad Zonar. I p. XCVII—CXIV excerpta communicavit hanc rationem secutus ut praeter initia

literarum ea depromeret, quae vel confirmarent reliquorum lexicographorum glossas vel ab iis differrent. Qua via cum glossarii huius in litera *ᾱ* pretiosissimi indolem non magis manifestam fieri viderem, quam excerptis satis exilibus ab ipso Matthaei publici iuris factis in libro qui Mosquae prodiit a. 1774 sub titulo ,Glossaria Graeca minora et alia anecdota Graeca vol. I p. 11', petii a Gustavo Klemmio Dresdensi, viro humanissimo, ut mihi ipsius apographi Dresdensis copiam daret, et postquam optatum impetravi Ed. Kobelti discipuli suavissimi opera adiutus librum utilissimum totum in meas schedulas transscripsi. Habet vero codex Mosq., quo de cf. Mus. Rhen. 1857 p. 620—625, hoc peculariare, quod in fronte adscripta habet nonnulla, ex Hesychii ad Eulogium epistula deprompta. His enim incipit verbis: *Σὺν τῷ ϑεῷ ἀρχόμενοι εἰς τὸ λεξικὸν γράφομεν ταῦτα. Δεῖ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ ὅτι εἰ σύνϑετός ἐστιν ἡ λέξις κτλ.* Ceterum ab homine prorsus inepto et Graecarum literarum ignorantissimo scriptus fuit. Scatet enim innumerabilibus vitiis et monstris quae Matthaei religiose servavit, addita nonnumquam emendatione. Prorsus singulare vitiorum genus inde natum est, quod librarius primum lemmata *κιονηδὸν* in chartas coniceret, deinde demum explicationes adnecteret, unde factum est, ut non modo explicationes quam plurimae litera initiali careant, rubricatori vacuo spatio relicto, sed etiam haud raro alieno loco appareant, (quo de ut ipsi iudicare lectores possent in vol. IV 1 p. 352—60 gl. *ἀάνδιχα—ἀκρόκιϑῳ* exprimendas curavi), postquam oculus librarii a priori aliqua glossa ad posterioris cuiusdam expositionem aberraverat. Ut uno exemplo defungar p. 29. 30 hic est glossarum ordo, cum deberet esse talis:

ἄϑεσμος. ἀγρυπνεῖ	*ἄϑεσμος*
ἀϑερώσσει. πολὺ ἄπειρον	*ἀϑερώσσει. ἀγρυπνεῖ*
ἀϑέσφατον. φαυλίζων	*ἀϑέσφατον. πολὺ ἄπειρον*
ἀϑερίζων. παραβασία	*ἀϑερίζων. φαυλίζων*
ἀϑεσία. προπηλακίζει	*ἀϑεσία. παραβασία*
ἀϑερίζει. ἀκριβής	*ἀϑερίζει. προπηλακίζει.*
ἀϑέμιδος. ἀπρόϑυμος	*ἀϑέριτος. ἀκριβής.*
ἀϑελήμινος. ἀμέλγω, γαλεύω	*ἀϑελήμινος. ἀπρόϑυμος*
30. *ἀϑέλγω. ἀκτῖνες* et q. s.	*ἀϑέλγω. ἀμέλγω. γαλεύω. ἀκτῖνες.*

Similiter erratum est p. 189:

διαδηλοῦν
διαρϑροῦν. φανερῶς
διαῤῥήδην. ἀρκούντως. δαψιλῶς
διαρκῶς et q. s.

Liber continet fol. 251 sive paginas 502, et Cyrillum quidem a pag. 1—473 ita exaratum, ut singulae vicenas glossas porrigant. Multitudine et praestantia glossarum priores alphabeti literae posteriores longe superant. Ordinem ternae fere quaternaeve literae servant. Cyrillum excipiunt *λέξεις τοῦ ψαλτηρίου* simillimae iis, quas Io. Chr. G. Ernesti e codice Taurinensi edidit in Gloss. sacr. p. 291—306 et *λέξεις τῶν ἀποστολῶν* p. 497—502.

Bremensis 11.

Membranaceus, formae octavae nitidissime scriptus constans quaternionibus triginta quatuor, continet *κυρίλλου εἰς τὰς ἀπορουμένας λέξεις τῆς θείας γραφῆς.* E bibliotheca Melch. Goldasti Haiminsfeldi migravit in bibliothecam publicam civitatis Bremensis, unde et I. Chr. Bielius Brunsvicensis commodatum habuit qui eius descriptionem dedit in praefat. ad Exerc. de lignis Libani Brunsv. 1740. 4. indidemque emendationes et notas ad Hesychium in quatuor priores literas communicaverat cum Francisco Sevino et Claudio Sallierio *), postmodo cum aliis ad Albertum delatas. Itaque Bielii excerptis Alberto (sect. III, 5. 13 p. XXXIV. V.) uti licuit; mihi ipsum codicem enixe roganti Ienam liberalissime transmisit Elardus Meyerus, civis Bremensis, v. cl. ad cuius humanitatem ut provocassem auctor fuerat vir amicissimus Guilelmus Schaeferus, Arnoldi in Gryphiswaldensi Universitate nunc professoris frater natu maior. Liber hoc habet singulare, quod literarum ordo in glossis collocandis aut a principio nullus fuit, aut quod verisimilius est, interpolationum multitudine obscuratus nunc oculis sese subducit. Supplementa nonnulla editionis nostrae ex hoc libro petenda inserta sunt Philol. Gotting. XIV, 1 p. 205. Aliud specimen repraesentavi vol. IV p. 361—64.

Leydensis 63.

Ad hunc librum ms. saepissime provocant Batavi e. c. Is. Vossius et Albertus (cf. eius praef. p. 37) in notis ad Hesychium, Valcken. ad Eur. Phoen. p. 242. 335 animadv. ad Ammon. p. 16. 69 cett. „Est e bibliotheca Isaaci Vossii (Q. 63 „Catal. p. 398) pergamenus forma quarta minore saeculi XV vel XVI nitidissime ac perpaucis iisque simplicissimis compendiis scriptus; continet 152 „foliis (303 paginis) *τοῦ ἁγίου Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας λεξικὸν* „*κατὰ στοιχεῖον*. Incipit a voc. *ἆ ἆ* et explicit in voce *ὡς*. In margine passim „correctiunculae a manu docta sunt adscriptae, quae nisi omnia fallunt ab „ipsa Is. Vossii manu sunt oriundae. Vocabula re vera *κατὰ στοιχεῖον* sunt „digesta eatenus saltem, quatenus in antiquioribus glossariis fieri solet. In binis „scilicet prioribus literis ubique alphabetici ordinis ratio est habita. Post „Cyrilli lexicon in eodem volumine atque ab eadem manu scriptum exstat „alterum glossarium, glossas sacras continens.“ EMehler p. 216. Huius igitur codicis utendi mihi potestatem fecit officiosa Iacobi Geelii comitas, qui cum itineris Sabaudici me non negasset comitem, comperissetque novam me Hesychii recensionem moliri, a viro illustrissimo Libero Barone Schimmelpennink von der Oye impetravit ut liber pretiosissimus Olesnam Silesiorum, ubi tum munere scholastico fungebar, ad me transmitteretur. Cum vero totus in eo essem, ut bonis oblatis pro virili parte uterer, ingenuam Batavorum benevolentiam iterum expertus sum. Afferunt enim tabellarii publici eiusdem codicis Vossiani, quem tum diurna nocturnaque manu versabam, apographum manu Petri Bondami scriptum, quod mihi Eugenius Mehlerus Graecarum literarum Briellae decus *δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν.* Commeabant etiam ad me praeter literas

*) Horum II Virum adnotationes intellegendae sunt, ubi post Albertum ad *specimen Parisiense* provoco.

viri egregie docti venustissimas officiique plenas non solum ipsius de Cyrilli Archiepiscopi Alexandrini lexico inedito bipartita commentatio Mnemosynae vol. III inserta, sed etiam I. F. Ch. Schubarti celebris Pausaniae editoris e Cyrillis Vindobonensibus Zonara Vindob. CLXXVIII et Ioanne Philopono excerpta meis quidem amplioribus posthabenda, sed hic illic accuratione fortasse maiore commendabiliora additaque auctoris commentatione de Cyrillis lecta dignissima insignia. Cf. vol. IV 1 p. 366 — 68.

Cyrillos Alberti et Fabricii

appellavi codices vel potius codicum decurtatorum fragmenta, quae Albertus in praef. p. XXXVII n. (1). (2) sic describit: ‚Prius est a Vossiano et Bremensi diversum in fine etiam mutilum: desinit enim in voce *πολύτλας*. Praecedit autem fragmentum alterius lexici Graeci ms. eadem manu exaratum. Alterum cum optime conveniat cum Vossiano codice laudato, eiusdem Cyrilli esse videtur: sed ab initio mutilum est et capite truncatum incipiens a v. *ἐσμιλευμένος*. itaque nullum hic auctoris nomen apparet.' Utrumque olim Abr. Hinkelmanni Hamburgensis fuit, deinde IAFabricii (BGr. X p. 52. 62) cuius socer H. Sam. Reimerus postea dono dedit Alberto. — Praeterea ne quis ignoret, quale tandem sit Lex. reg. ms. quod passim ex Alberti auctoritate citavi, est hoc glossarium e vetusto principis Valachiae codice quam nitidissime descriptum, paginas 742 complectens, initio tamen et fine mutilum paucis deficientibus, non diversum a cod. reg. 2062 Ducangi v. *δεσέρτωρ κανάλης ὀλλάριον σαγμασέλιον* (Alb. praef. p. XXXIII).

Athanasius Parisinus 2617

olim signatus n. 4124. 2284 sec. XIV continet *τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἀθανασίου πατριάρχου ἀλεξανδρείας λέξεις ἑρμηνε*(sic)*μέναι*. Ex eo Cramerus in AP. IV p. 201 — 515 *ἄβδια — ἀακαλλές* communicavit. Litera *E*, unde nonnulla excerpta habui a Carolo Muellero liberalissime commodata, viginta tribus absolvitur paginis in binas columnas diversis; versus in singulis columnis sunt XXXVIII. Specimen hoc habetote:

Ἀρχὴ τοῦ Ε

(Fol. 19 verso columna 2)

ἔα	ἄφες
ἐαγός	τεθραυσμένον
ἐάγη	ἐθραύσθη, κέκλασται
ἔα δή	ἄγε δή
ἑαδότα	ἀρέσκοντα
ἑαῖς	ἰδίαις
ἐακότες	παρῃτημένοι, ἀποπεπαυκότες
ἑάλωσαν	ἐλείφθησαν
ἑαλωκότες	λειφθέντες· πιασθέντες· αἰχμαλωτισθέντες
ἑαλωκυῖα	ἐξερημωθεῖσα, καταληφθεῖσα
ἑανῶν	καλῶν. ἀγαθῶν
ἑανόν	λαμπρὸν ἱμάτιον γυναικεῖον
ἑάρτερα	ἐαρινά· ἁπαλά· λεπτά
ἔακεν	ἤφιεν
ἔαται	καθέζεται
ἔα	ἀνατολή· γῆ
ἔας.	τῆς γῆς ἢ γέας πληθύς
ἔβαν	ἐπορεύθησαν, ἐβάδησαν

ἔαξεν	κατέαξε ἀντὶ τοῦ ἔκλασε
ἔα δὲ	πόσῳ μᾶλλον
ἐβαρυθύμησαν	ἐβαρύνθησαν τὴν ψυχήν· Θυμοὶ γὰρ ἡ ψυχή
ἐβαρυόπτησαν	ἀσθενεῖς ἐγένοντο τοῖς ὀφθαλμοῖς· ὦπται γὰρ οἱ ὀφθαλμοί
ἑβδομάτη	ἑβδόμη
ἐβίωσα	ἔζησα
ἔβλω	ἔδακε, διέσπασε
ἐβόμβησαν	ἤχησαν
ἐβρυάζοντο	εὐφραίνοντο
ἔβωσεν	ἐκάλεσεν ἔκραξεν
ἐγαργάλιζον	ἐκείνουν επισήμαινον προετρέποντο ἠρέθηζον
ἐγαυριῶντο	ἐκαυχῶντο. ἐκόμπαζον
ἔγγιον	ἐγγύτερον
ἔγγῶ	εκδίδωμι
ἐγγάλαι	χαλινοί
ἐγκάρσιον	πλάγιον
ἔγκοτος	ὀργίλος
ἐγκάθετος	κατάσκοπος
ἔγκλητον	τὴν ἐπὶ σύνοδον παραίτησιν
ἐγκρὶς	γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρῶδες
ἐγκρυφίας	ἐν σποδιᾷ γινόμενος ἄρτος ἐν ἀνθρακιᾷ χωννύμενος
ἐγκοπή	ἔνεδρον· ἐμπόδιον
ἐγκύκλιον	ἁπανταχοῦ. καθολικόν
ἐγκωμιάζει	ἐπαινεῖ καλῶς, δοξάζει
ἔγκειται	ἐπίκειται, λίαν ἐπιθυμητικῶς διάκειται
ἐγκεντρωθείς	ἀσφαλισθείς
ἐγκατέσκηψαν	ἐφώρμησαν, ἐπέδραμον, ἐπεδράξαντο

ἐγκαλύπτεται	ὑποστέλλεται, αἰσχύνεται
ἔγκριτος	ἐκλελεγμένος
ἐγκισσήσωσιν	ὀχεύθωσιν, συλλάβωσιν, ἐπιθυμήσωσιν
ἐγκτήματα	ἃ κέχρηταί τις ἐν ἀλλοδαπῇ· τμητικὸν ὄργανον (verba expuncta)
ἔγχρειμπτον	προσπελάζων, προστρίβων
ἐγχειρίδιον	τμητικὸν ὄργανον
ἐγχρῶ	εἰς χρῶτα
ἐγώ σου ὀναίμην	ἐγώ σου ἀπολαύω
ἐγῷμαι	ἐγὼ οἶμαι· τουτέστιν ἐγὼ νομίζω ἢ ὑπολαμβάνω
ἔδαισεν	εὐώχησεν
ἔδαφος	γῆ ἢ χάος
ἐδαφὶν	προσκρούσῃ, προσαράξῃ τῇ γῇ
ἐδαίνυτο	ἤσθιεν
ἐδεῖτο	ἔχρῃζε, χρείαν εἶχε, χρείαν ἔσχε, ἀνάγκη γέγονε
ἐδεύετο	ἐκορέννυτο, εὐφραίνετο, ἐβραίχετο
ἐδαίσι (?)	ἱερεῖς
ἕδος	ἱερόν ναός
ἐδέδμητο	ᾠκοδομήθη
ἐδέσματα	φαγία
ἑήν	τὴν ἑαυτοῦ
ἔδει	ἔχρην
ἐδειναζον	δεινῶς ἔφερον
ἐδείματο	ᾠκοδόμησεν
ἐδηλήσατο	ἔβλαψεν
ἐδήζησα	ἐζήτησα
ἔδνα	δῶρα γυναιξὶ πρὸς γάμον διδόμενα
ἔδονται	φάγονται
ἐδούπησαν	ἐψόφησαν, ἐκτύπησαν
ἐδρόψαντο	ἐκαρπίσαντο, ἐτρύγησαν

ἐδραματουργήθη	ἐπράθη (sic)
ἔδρων	ἀπετέλουν, ἔπραττον
ἕδραν	στάσιν, καθέδραν, θέσιν
ἑδραῖοι	σταθεροὶ, ἀσάλευτοι
ἐδύσετο	ἐνεδύετο
ἐδώδιμον	τροφὸν βρώσιμον· ἐδωδὴ γὰρ ἡ τροφή
ἐέλδωρ	ἐπιθύμημα
ἔεν	διὰ παντιὸς, παντελῶς
ἐζώγρουν	ζῶντας συνελάμβανον
ἕζετο	ἐκαθέζετο
ἑζόμενος	καθεζόμενος
ἐζαίου (h. e. ἄζεο)	ἐνετρέπου
ἑῆς	ἰδίαις
ἐηρητηθείς	φυλακισθείς
ἔησαν	ἤνεσαν
ἐθαγενῆς	ἐγχώριος, ὁ ἐν τῷ τόπῳ γεγεννημένος
ἔθεεν	ἔτρεχεν
ἐθέσπισε	προεῖπε
ἐθαμβήθη	κατεπλάγη
ἐθελουσίως	ἑκουσίως παρὰ τὸ θέλειν
ἐθελοντί	αὐτοβουλήτως, αὐτοπροαιρέτως, ἑκών
ἐθελοκάκως	ἑκουσίως τὸ κακον εκλεγόγμενον ἢ μεταδιώκοντα
ἐθελοκωφων	μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακουόντων
ἐθελοθρησκειν	ἰδίῳ θελήματι σέβειν τὸ δοκοῦν
ἔθελξε λόγοις	ἠπάτησεν ἢ ἥδυνεν γλυκύσι προσλαλήμασι
ἐθάδας	φίλους, συνήθεις
ἔθεεν	ἔτρεχεν
ἔθορε	ἐπήδησεν
ἐθρήσκευον	ἐτίμων, ἐσέβοντο, προσεκύνουν.

Eudemus Vindobonensis 132.

Bombycinus forma quarta maiore lectu difficillimus foliorum CXL e Busbeckii libris Constantinopoli comparatis. Auctoris nomen a rubricatore demum additum est ***Εὐδήμου — οἱ λογιώτατοι.*** In margine DNesselius adnotavit: N° 143. 131. et 130. Ex hisce tribus numeris integrum lexicon conflatum est. — Librum ipse contuli, et descripsi in ***Sitzungsberichte der philos. histor. Classe der Acad. der Wissensch.*** XXI p. 288. 289 ***Wien*** 1856. Berolinensia etiam ex Eudemo excerpta post Fr. Ritschel. Theodul. p. LXXVIII. CXLIV — VI denuo contuli. Vide Iahnii Annal. LXXI 8 p. 482.

His novis neque spernendis subsidiis postquam apparatus auctus erat, affulgebat spes fore ut etiam Monacensem Cyrilli codicem nanciscerer, e quo BFDocenium in Aretini Symbolis ad histor. et liter. IX p. 1253 literas *M* et *N* edidisse noveram. Sed spem brevi praecidit allatus tristissimus de lugubri Frederici Thierschii morte, qui eam ostenderat, nuncius.

Itaque nihil iam relictum vidi nisi ut dapibus fruerer ab aliis paratis, et quidquid in libris impressis ad viliores istos Diogeniani pedissequos Cyrillum inquam Eudemum Zonaram et Suidae etymologias referretur sedulo conquirerem. Non nihil in hac re profuerunt excerpta

1. e Cyrilli cod. Bodlei. olim Meermann. Auct. T. II 11 chartac. forma quarta min. fol. 79 — 314 v. ***Σὺν θεῷ λεξικὸν μέγα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου κατὰ ἀλφάβητον*** inscripto ap. Cramer. APar. IV p. 177 — 194;

2. e cod. Barocc. 95 chartac. sec. XV, cuius haec est inscriptio: ***λεξικὸν***

τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας συντεθὲν παρὰ κυροῦ Ἀντωνίου τοῦ φιλοσόφου. Delibavit ex eo nonnulla Cramerus AP. IV p. 197—201. Liber ab Antonio episcopo quodam conflatum in multis cum Zonarae lexico consentit; e. c. voces distributae sunt secundum genera ceterasque grammaticas divisiones. Contra codex Parisinus 347 sec. IX vel X exaratus fol. 177, quem Crameri AP. IV p. 363 sq. repraesentant, si quid auguror, alius est ordinis.

3. Liber Caietani Marini membranaceus sec. X, teste Schowio in praef. ad Suppl. p. XX manu eleganti sed mendosissime exaratus, qui praeter Cyrillum Stephani etiam et Theodosii aliorumque glossaria biblica continet.

4. Havniensis Osanni in auctario lexicorum Graecorum (vid. ITBergmann in Bibl. Crit. Nov. III).

5. Lex. MS. Armachanum, cuius saepissime meminit Io. Pearso olim episcopus Cestrensis in advers. Hesychianis a Th. Gaisfordo editis Oxon. 1844. 2 Voll. 8. Verissime autem Gaisfordus vol. I p. V b: „Lex. Arm. sive Armach., inquit, videtur fuisse exemplum lexici veteris quod plerumque sub Cyrilli nomine circumfertur, sed commodatum habuit Pearsonus, ni fallor, ab reverendiss. I. Usserio Archiepiscopo Armachano.“ Nam p. 155, 31 glossas etiam in Psalm. mss., quibus raro carent Cyrilli exemplaria, ab Armachano se habuisse narrat ipse.

6. Ex Eudemi codice Florentino eiusdem Pearsonis excerpta, quae se Ricardo Pearsono debere in vol. I principio commemorat. Episcopus enim literatissimus, cum omnino in explicando Hesychio officio suo non deesset, hac quoque dote optime de lexicographo suo meritus esse putandus est, quod post Phavorinum (s. v. ἀπόκοπος coll. Ducang. append. Gloss. p. 22. Lob. Phrynich. p. 273.) primus praeter Cyrilli copias et Eudemum excuteret, cui cum Cyrillis tantam esse similitudinem videret, ut ovum ovo non esset similius. Nimirum sic se res habet. Quanto Cyrillus Hesychio est exilior et parciorem se praestitit in describendis Diogeniani glossarum copiis, tanto Eudemi curtiorem etiam supellectilem divitiis suis antecedit, adeo tamen cum eo non solum in glossarum delectu ordine et expositione sed vitiis etiam librariorum foedissimis iisque ab homine vel mediocriter Graece docto facillime evitandis conspirans (cf. β 29. 35 vol. I p. 350), ut dubites plerumque, utrum uterque eundem Diogeniani librum oculis usurpaverit, an aut Eudemus nescio quis furtum fecerit Cyrillo, aut codices potius celebre Eudemi rhetoris nomen impudentissime mentiantur, et, qui modo Cyrillus fuit, repente factus sit Eudemus. At haec longius prosequi cum certe nec huius sit loci nec temporis, pergam in enumerandis subsidiis nostris criticis.

7. Eudemus a Bachmanno e cod. Paris. 345 fol. 64—149 descriptus et typis expressus in Anecd. Gr. I p. 1—422, de quo quid mihi videatur exposui in censura novissimarum Suidae editionum inserta Iahnii annal. philol. LXXI, 8 p. 486—500.

8. Macarii Hieromonachi ecloge e lex. Suid., cuius e cod. Dresd. 196 nonnulla speciminis caussa exhibuit Tittm. ad Zonar. I p. XCIV. V. Ab hac proximo intervallo distare videtur Suidae etymologicum illud, in cod. Marcian. CCCCXXX exstans, quod quale sit discimus e Villois. Anecd. Gr. II p. 250. Sed plerum-

que res ad triarios rediit, prioribus interpretibus haud incognitos, quorum duo sunt genera. Alterum enim ipsius Pamphili copiis locupletissimis usum, numero quidem inferius, sed bonitate antecellens, Athenaeo et Herodiano comprehenditur: alterum ex iisdem quibus Cyrillus Eudemusque radicibus natum, Diogeniano duce militat, velut auctor Etymologici magni quod dicitur (h. e. Symeo ὁ μέγας γραμματικός) et Photius. Quemadmodum enim Aelii Dionysii et Pausaniae lexica praestantissima a Photio integra esse transscripta non solum ex Eustathio demonstrare licet, id quod primus observavit Ritschelius de Oro et Orione p. 34, sed etiam ab ipso subindicatum est in Quaest. ad Amphiloch. XXI (in Mai Scr. Vett. Nov. Coll. I p. 229) et Biblioth. cod. CLII, sic flosculos etiam poeticos, quos de industria lexico intexuisse se gloriatur in epistula ad Thomam Protospatharium data p. 2, 24, non aliunde eum, quam e Diogeniano delibasse, recte mihi concludere videor ex eiusdem epistulae exordio, quod propter operam in colligendis glossis poeticis positam unum laudibus effert Diogenianum. Neque si tertium hunc auctorem suum non revelasset ipse, nos auguraremur alium. Nam quo maturius Pamphilus a Iulio Vestino in summarii angustias redactus in oblivionem ivisse videtur, eo tenacius famam ex simili opella collectam servavisse Diogenianum multa probant indicia. Quid multa? Adeo nulli sunt insequentium annorum lexicographi, quin mutuatis aliquot a Diogeniano luminibus fulgeant, nulli etiam scholiorum quodlibet scriptorum poetarumque genus attingentium compositores, quin complura argumentis ab auctoritate Diogeniani ductis stabilire conentur, ut dubium non sit, quin dignitate, qua apud posterus fruebatur, Didymum etiam Herodianumque aequiparet. An censemus Theognostum, absque Diogeniano fuisset, in priore orthographiae suae parte omnino quidquam sani navare atque efficere potuisse, cum nunc Hesychio pristinum sanitatem recuperaturo passim plurimum afferat utilitatis. Nam quod Lobeckius in Parall. p. 395 Theognosti exempla pleraque ex Hesychiano lexico partim vitiose transscripta esse insimulat, hoc temporum ratione habita potest quidem verum esse, sed ea aliqua parte infringitur eo, quod est ubi Theognostus ordinem literarum more Diogenianeo confundat et nonnulla servaverit, quae ex Hesychio exciderunt. Verumtamen de hac quaestione etsi in utramque partem disputari potest, magno Hesychii bono Theognosti orthographiam ab IACramero in AOxx. vol. II p. 1—165 editam esse negari nequit. Diogeniani fragmenta ex EM. collecta et Pamphili reliquias in Athenaei deipnosophistis superstites infra exhibituri sumus, cum Hesychianis comparatas. In qua collectione ne quis miretur Herodiano, quem dixi Pamphili penore refertum esse, semel tantum denunciari testimonium, scito me veritum esse, ne in re perspicua chartas perdere viderer, si omnia quae sunt Pamphili Herodiano subtraherem. Hoc unum animadverto, quod in Arcadii e prosodia Herodiani magna excerptis saepissime Hesychium s. Diogenianum nobis audire videamur, inde habere facillimum explicatum, quod fieri non potuit, quin Pamphili vocabulorum reconditiorum expositiones ab Herodiano transscriptae una cum Herodiani praeceptis prosodicis Arcadii instituto compendiosiores factae, ad similitudinem compendiorum Diogenianeorum in Hesychio repetitorum sua sponte accederent. Scite igitur Is. Vossius rem administrasse putandus est, quod in notulis suis

mss. in bibliotheca Remonstrantium Amstelaedami asservatis ex Arcadio grammatico tum inedito plurima emaculando Hesychio inservientia protulisset. Una restat vocabulorum congeries, qua de latiore disputatione opus esse video propterea, quod Ruhnkenius in praef. p. IV. VI ea luce clarius sibi demonstrare posse visus est, quam diversus fuerit vetus et integer, quem fingit, Hesychius a contracto lacerato depravatoque nostro. Dico lexicon rhetoricum bibliothecae Sangermanensis, quod IBekkerus in A. Gr. I p. 197—318 primus integrum edidit. Utilissimum nobis etiam hoc nescio cuius opusculum fuit ad emendandum Hesychium, sed interpolatum ex Hesychio, quae Ruhnkenii erat sententia, eoque nostro integriore, non est. Primum enim farrago illa interpolatrices manus omnino non sensit, sed e quinque, ni fallor, lexicis ab auctore suo ita conflata est, ut singulae glossarum series ab iisdem literis incipientes ali auctori vindicandae sint. Cf. Iahn. annal. LXXI 12 p. 779—81. Deinde liber ille, cum aliis quatuor ab opusculi confectore in unum conglutinatus, habet quidem et ipse glossas secundum ordinem literarum dispositas, ita tamen ut eum non strictissime sequatur, quae Hesychii ratio est, sed liberiorem priorum lexicographorum singulos articulos collocandi morem amplexus sit, quem Diogeniano etiam placuisse ex Hesychii ad Eulogium epistula compertum habemus. Hinc factum est ut p. 229, 3 glossarunm hic sit ordo: *γαμήλιος, γαλῆ Ταρσία* (sic) *γαιήοχος, γαιήοχος, γαζοφυλάκιον, γαμήλια,* (Diogenian. EM. 219, 39) *γαστρίζεσθαι, γεννάδες, γαίειν, γαιόν, γαιός, γαῖσος* (Diogenian. ap. schol. ad Iosua. VIII 18 ed. Montef.) *γαίων γαίουσα γαίεσκον* et q. s. qui haud scio equidem, an Diogenianeus fuerit, Hesychianus certe non fuit. Denique, ut concedamus Ruhnkenio lexicon illud Seguerianum, si quintam quamque partem spectaveris, habere aliquam cum Hesychio nostro similitudinem, eoque hic illic videri meliora tradere, non erat tamen, cur librum feliciter repertum tantis efferret laudibus. Nam lexicographus iste quem primus inspexit nequaquam compilaverat Hesychium aliquem nostro integriorem, sed aut Vestini aut Diogeniani sive exemplari sive breviario aliquo ita usus est, ut nonnullis quidem in locis (cf. 229, 18. 231, 228), quid Pamphilus scripserit dilucidius quam ex Hesychio pateat, in universum tamen de numero glossarum a Diogeniano servatarum ope Hesychii rectius iudicari possit. Quod vero in vitiis etiam cum nostro conspirantem cum deprehendimus veluti cum 230, 11 *γάρκον* interpretatur vocem nihili e *τόρμον* detortam, hoc ipsum non mirabitur, qui meminerit librorum manuscriptorum menda aliquot non tantum Diogeniani sed etiam Pamphili adeoque Didymi (cf. *ῥυσίς*) ab eorum auctoritate pendentium aetatem excedere. Tantum de lexico Ruhnkenii Segueriano. Superest, ut de synagoge, quae dicitur, Bachmanni exponam accuratius. Nam recte aestimata instrumentum utilissimum est, quo quis Diogenianum ab inutilibus Hesychii additamentis liberaturus utatur. Fundamenta huius disputationis dudum quidem ipse ieci in Iahnii annal. phil. LXXI fasc. VIII, ubi re vera Eudemum in Suidae lexico totum inesse demonstraturus priorem quamque serierum vicissim se excipientium e ternis constare partibus docui, quarum prima est Eudemus ad literarum ordinem digestus sed leviter iam interpolatus et cum altero quodam lexico literarum seriem stricte servante conflatus; secunda Harpocrationis, qui dicitur,

recensio Byzantina in codd. Parisiensi (D) et Palatino Heidelbergensi (E) repraesentata; tertia denique ex uno aliquo lexico aut pluribus excerpta tumultuaria. Verum tamen hoc agenti mihi cum accuratior quaedam de prima et tertia parte disquisitio nihil amplius ad Suidan pertinere videretur, et de Eudemi ipsius fontibus qaaerere distuli et quid de tertiae partis, ad recentiorem haud dubie interpolatorem referendae cum glossis non nullis Hesychianis similitudine statuerem significavi magis quam edisserui. Iam vero inchoatae disputationis ordine et ratione exigente, ut de hac etiam materia sententiam meam aperiam, de Bachm. AG. I p. 3, 1—26, 25 (Bekk. p. 321, 1—340, 27) ita disputabo, ut altera quaque serie (5, 15—6, 19; 18, 16—26, 25) in praesentia de quaestione exterminata, primum reliquarum glossarum, quas ad priorem seriem pertinere dudum perspectum est, nodos expediam, deinde pristinam ostendam compsitionem articulorumque distractorum commissuras, tertio denique quoad fieri etiamnunc potest fontes recludam. Ac de fontibus quidem posthac seorsim agendum erit, nunc vero, ne compositionis et eius quae olim fuerit et quae post interpolatoris recentioris impia novamina facta sit rationem cognituros diutius morarer, aptissimum visum est subicere tabulam quandam tripartitam, quae quasi historiam contineret earum accessionum quibus Eudemi contextus ad synagoges Seguerianae turbas colluvionemque intumuit.

Eudemus Suidae		(Methodius ?)
Interpolator velus	*Eudemus*	*Interpolator rec.*
		ἀάατον
		ἀάασθαι
		3 ἀάατον
	ἀάσαι	
	ἀασάμην	
	3 ἄατος H	
	ἄβαλε D	
		ἄβαλεν
	ἄβαπτος D	
	3 ἄβατον	
ἀβασάνιστος		
		ἀβδέλυκτα
	ἀβέβηλος	
	ἀβελτερία	
	6 ἀβέλτερος D	
	ἀβίωτον D	
	ἀβλεπτήμ. D	
	9 ἀβληχρὴν D	
		3 ἄβολος
	ἀβούλητον D	
	ἀβουλία	
	12 ἀβούλως D	

Eudemus Suidae		(Methodius ?)
Interpolator velus	*Eudemus*	*Interpolator rec.*
ἀβουλεῖν		
		Ἀβόλλας
		ἀβολήσας
		6 ἀβολητύς D
		ἀβουβάλ. D
		ἁβρὰ βαίν.
	ἅβραι H	
		9 ἅβρα
		ἅβραι ex p.
	ἁβραμι H	
	15 ἁβροδιαίτη	
	ἁβροδίαιτος	
	ἁβρὸς	
	18 ἁβροσύνη D	
	[ΑΒΡΟΚΟΜΗϹ]	
	ἁβροτήμων D	
	ἁβρύτητι D	
	21 ἅβροτον	
	ἁβροχίτων	
	ἁβρύνεται	
ἀβύρβη. D		
	24 Ἄβυδον	

Eudemus Suidae: Interpolator vetus	Eudemus Suidae: Eudemus	(Methodius?) Interpolator rec.
		Ἄβυδος
		12 Ἀβυδοκόμης D
	[ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ]	
	ἀγαθὰ	
ἄγαλμα D		
	ἀγαθὰ ἤθη	
	3 ἀγάλλει	
	ἀγάλλων	
	ἀγαλματοφορούμενος	
	6 ἀγάννιφον D	
	ἀγανοφροσύνη D	
	ἀγανώπιδος D	
		ἄγνον
		ἄγνοια
		3 ἀγνῶτα
		ἀγωνιᾶν
		ἄγμα D?
		6 ἄγος
	9 ἀγαπητὰ ἤθη	
	ἀγαπητὸν	
ἀγαπᾶν		
	ἀγάσαιτο H	
ἀγαστοῦ		
ἀγαπησμός } D		
ἀγάπησιν }		
	12 ἀγάστονος H	
ἀγασθῶ τινι		
ἀγαπῴην		
ἄγγαρος D		
	ἀγαυρίαμα H	
	ἀγγελιαφόρος D	
ἀγγελιαφορεῖν		
	15 ἄγγαροι	
	ἄγε δῆτα	
	ἄγειν καὶ φέρειν D	
ἀγάσματα D		
ἀγηοχός D?		
	18 ἀγείρει	
ἀγελαίων		
ἀγελαῖος D		
	[ΑΓΕΛΑΙΩΝ]	
ἀγελαῖος		
ἀγελαῖον ἄρτον		
	ἀγεννῶς	
	ἀγέραστος H	
	21 ἀγερωχία	
	ἀγέρωχος	
	ἄγεται	
	24 ἄγευστοι H	
ἀγεύστου θοίνης		
ἀγητός	ἄγη	

Eudemus Suidae		(Methodius?)
Interpolator vetus	*Eudemus*	*Interpolator rec.*
ἀγερσικύβηλιν D?		
		Ἄγραυλος
		9 ἄγασθαι
		ἀγόρασιν
		ἀγών
		12 ἀγερμός
		ἀγοράσω
		ἄγωνον D?
		15 Ἄγραι
		ἀγλευκής D
		ἀγκωλιάδειν D?
		18 ἀγκαλίδας ἕλκειν D
		Ἀγοραῖος Ζεύς } D
		Ἀγοραῖος Ἑρμῆς }
		21 ἀγκυρίσας D
		ἀγίζειν (ἀγνίζειν D)
		ἀγάλματα Ἑκάτης D
		24 ἀγκαταλίζει D (ἀγκταλιάζει)
		ἄγλιθες (ἄγγ) D
		ἀγυιεύς
		27 ἀγκύλη
		ἄγις
		30 ἀγαθῶς
		ἀγορά
		ἄγυρμα
		33 ἀγοράν
	ἄγημα D	
	27 ἀγήνωρ	
	ἀγήρω	
	ἁγιάσαι	
	[ΑΓΕΝΗϹ]	
	30 ἁγιάσατε H (Ioel I 14)	
	ἁγιστείας	
	ἁγιστεύειν	
	33 ἁγιστεύσαντες	
	ἀγκαλίδα	
ἀγῆλαι		
ἀγλαΐσαι		
ἀγηλατεῖν		
	ἀγκιστρεύει H (Philo)	
	36 ἀγκύλια	
	ἀγκυλομῆται	
	ἀγλύλον	
	39 ἀγκυλόχειλος	
	[ΑΓΑϹΙΚΛΗϹ]	
	[ΑΓΗϹΙΛΑΟϹ]	
ἁγίσαι		
Ἁγνούσιος		
ἀγκράτος ἐλαύνοντα		
	ἀγλαΐα	
	ἀγλαύκοιτος	
	42 ἀγλαότιμον	

Eudemus Suidae			Eudemus Suidae		
Interpolator vetus		*Eudemus*	*Interpolator vetus*		*Eudemus*
		ἀγλευκές		63	*ἀγρότας* D
		ἀγλευκέστερον			[*ΑΓΡΑΦΙΟΥ*]
	45	*ἀγλωττία* D	*ἀγοράσω*		
		ἄγμασι (Hes. *ἀγλάμασι*)			[*ΑΓΥΡΡΙΟC*]
		[*ΑΓΛΑΥΡΟC*]			[*ΑΓΥΙΑC*]
		[*ΑΓΝΙΑC*]			*ἀγρῶσται*
		ἀγνεία			*ἀγυρτικά* D
ἀγνῶτας				66	*ἀγυρτώδη*
	48	*ἄγνυται* D	*ἀγυιαί*		
		ἀγνωμόνως D			*ἀγχέμαχος*
		[*ΑΓΟΙ*]			*ἄγχι*
		ἀγομένων τῶν ἡμετέ-		69	*ἀγχίθυρος*
		ρων	*ἀγχίσποροι*		
	51	*ἀγοράζει* H?			[*ΑΓΡΙΟΥC*]
		ἀγοραίαν H			[*ΑΓΡΥΛΗΘΕΝ*]
		[*ΑΓΟΡΑC*]			*ἀγχίμολον*
		[*ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΙ*]			*ἀγχίνοια* D
		ἀγοραῖοι H (Actt. Ap.		72	*ἀγχίνους* D
		17, 5)			*ἄγχιστα*
ἀγορὴν					*ἀγχιστεία* D
ἀγορᾶν				75	*ἀγχιστίνδην*
	54	*ἀγορανομίας*			*ἀγχίστροφοι*
		ἀγορᾶς ὥρα			*ἀγχοῦ* D
		ἀγορηταί		78	*ἀγχωμάλου*
	57	*ἀγός* D	*ἀγώγιον*		
		ἄγος	*ἀγχιτέρμων*		
		ἄγραυλοι	*ἀγώγιμος*		
ἄγροικος			*ἀγωγεῖ*		
	60	*ἄγραφα ἀδικήματα* D	*ἀγωνιᾷ*		
ἄγροικος					*ἀγωγή*
ἀγρόμενοι					*ἀγωγίμων*
		ἀγριόθυμος H		81	*ἀγωγόν*
ἀγυρμὸς					*ἀγωγούς*
ἄγουσιν ἑορτήν					*ἀγωνιῶ* D
ἀγύρτης					[*ΑΓΩΝΙΑΝ*]
ἄγριον ὑποβλέπει					[*ΑΓΩΝΙΩΝΤΕC*]
		ἀγρονόμοι		84	*ἀγωνοθέτης* D

Vides rem nobis prosperrime cessisse. Nam ne quis dubitandi locus relictus sit, quin Eudemi illa, in qua haud ita magnam iacturam fecimus, vocabulorum congeries cum ex ipsius auctoris manibus proficisceretur fuerit talis, qualem in hac tabula repraesentavimus, legis, quam sibimet ipsi scripserat auctor, ut in glossis ab iisdem literis incipientibus (*αβα, αβλ, αβρ*) colligendis ternarium numerum nisi ipsius linguae penuria coactus non excederet, huius inquam legis librum etiam, nostris nisibus a coniectura certissima restitutum, videmus esse observantissimum. Nam quae ex Harpocratione sive Zosimo Gazaeo accesserunt, haec omnia spongio delenda esse nemo non semel monitus intellegat. His igitur praemunitis tutissimi iam ab interpolatorum insidiis

quaeremus, familiaritas illa, qua iungi Eudemum personatum et Hesychium diximus, utrum ab ipso Diogeniano, utriusque fonte communi, an ab Hesychio vel interpolatore Diogeniani Hesychio simili repetenda sit. Quaestio videtur e genere captiosiorum, solvi tamen potest facillime, modo teneamus, quid scribere potuerit Diogeniamus vel potius Pamphilus, quid non potuerit. Nam si verum est, quod tabula nostra indicat, glossas, quibus litera H praefixa est, Diogeniano a Pamphilo tradi non potuisse, dubitari nequit, quin reliquae etiam, quotquot Eudemo cum Diogeniano communes sunt, non ex integro quodam sed interpolato eius exemplari manaverint. Verum autem hoc esse, quis est, qui neget? Nam ut de vocabulo *ἀγάστονος* taceam, quod ex epico aliquo incerto recipi poterat, quamquam me iudice illatum est e Greg. Naz. II p. 34 C, unde Diogenianum arripuisse dicamus glossas *ἄβραι ἀβραμιαῖος ἀγαυρίαμα ἁγίασατε ἀγκιστρεύει ἀγοραῖοι* quarum pars scripturaria est (Genes. XXIV 61, Ierem. XXXI 2, Ioel I 14, Actt. App. XVII 5) pars Philoni peculiaris? Quid porro faciamus vocabulis Homericis, quae in Apollonii Sophistae lexico, Diogeniani fonte in hac parte unico, non comparent, veluti *ἀγέραστος* ex *A* 119 petito? aut quo denique auctore putemus ea vocabula tradi, quae, licet Eudemi ordinem non confundant, apud Hesychium tamen extra literarum seriem posita peregrinitatis suspicionem effugere nequeunt. Cuius farinae sunt *ἀγάσαιτο ἄγευστοι ἀγοραίαν ἀγριόθυμος*. His omnibus cogimur, ut in fontibus Eudemi numeremus Diogenianum interpolatum *). At nondum ad finem pervenimus. Iam enim alia suboritur quaestio, exemplaris illius quo Eudemus usus est amplificati auctor sitne Hesychius habendus an grammaticus eo antiquior. Verum neque ad hoc desunt, quae responderi possint. Primum videamus glossas foede illatas. Ex Eudemo furca expulsae recurrunt apud Hesychium ad unam omnes. Sequitur aut utrique ad manum fuisse idem Diogeniani exemplar interpolatum, aut Eudemo Hesychium a nostro non diversum, quorum illud statuere ineptum est propterea, quod grammaticus Herodiani aequalis post quartam vocabulorum literam ordinem quem dicunt alphabeticum non curaverat, sed quantum augurari licet ab Hesychio demum novato glossarum ordine donatus est. Restat igitur alterum, ut ab Eudemo usurpari potuisse Hesychium pro vero statuamus. Ac favet huic sententiae etiam non solum ternio *ἀγάννιφον ἀγανοφροσύνη ἀγανώπιδος* apud neutrum aliis articulis intercepta, sed etiam Moeris Atticista in Eudemo repetitus (cf. *ἀγοράζει, ἀναδάσασθαι*), quem Diogeniano illatum esse, nos quidem ad liquidum exploratum habemus, et ubi locus patietur demonstrabimus. Adde quae de Eudemo et Cyrillis ab Hesychio pendentibus

*) Ne quis levitatis insimulet opinionem nostram, age face critica lustremus etiam alium glossarum complexum, e. c. *ανα* —. Videbis eandem rationem obtinere. Nam et glossae sacrae insunt plurimae, e. c. *ἀναζυγαί, ἀνακεφαλαιοῦται* (Rom. XIII 9) *ἀναπότριπτον* (-*πιπτρον* synagog. e Cyrill. in Iesai. I 4, 6) *ἀνατάξασθαι* (Luc. I 1) *ἀνατεῖλαι* (LXX ter) *ἀνάχυσιν* (I Petr. I 4) *ἀναφορεῖς* (Exod. XXV 13) interque eas extra ordinem collocatum * *ἀνατάξασθαι*: nec desunt Homericae eaeque spuriae *ἀναθηλήσει* (*A* 236) * *ἀνακλῖναι* (*E* 751) *ἀνὰ οὐλαμόν* (*Δ* 251) *ἀνασταδόν* (*I* 671) *ἀνδροκτασιάων* (*E* 909) *ἀναφανδόν* (*π* 178). Praeterea e Moeride fluxit *ἀναδάσασθαι*. Denique *ἀνάπυστα* gl. genuina similiter atque apud Hesychium scripta est *ἀνάπτυστα*.

diximus vol. IV, 1 p. 283, 380. Quae cum ita sint ne iis quidem locis offendimur, in quibus Eudemi scriptura verissima est, depravatam sequitur Hesychius veluti cum apud hunc ordine praepostero edi soleat *ἀγλάμασι* pro *ἄγμασι*, quod apud Eudemum recte scriptum eo, quo par est loco, conspicitur. Novi insignem stuporem Hesychii. at hoc loco ni magnopere fallor aut invitus ipse scripserat ***ΑΓΛ̇Α̇ΜΑCΙ*** aut, cum sic scriptum alicubi reperisset religioni duxit non repetere. Repetiit certe eius librarius, cuius retibus vereor ne saepissime impediamur, ubi nunc iniuria ineptiarum reum agimus Hesychium, cum quid sibi vellent literae punctis circumscriptae non fugeret Eudemum, in aliis tamen lectionibus de vitio contracto suspectis cum Hesychii contexto religiose consentientem. Sic p. 3, 12 Bachmannus ex emendatione Bekkeri edidit *ἄβαπτος· ἀστόμωτος* in codice hoc ipsum legitur, quod ex Hesychii codice unico enotatum vidimus *ἄβαπτος· ἀστομώτατος*; sed p. 4, 9 iterum Eudemus lectionem ponit vitio immunem *ἀβλεπτήματι* (*ος* Bekk.) in Cyrillis etiam quot vidi omnibus et Athanasio repertam, cum e codice Bardelloni emergat vocabulum vitio affectum *ἀβλέματι*, natum ni fallor ex emendatione non observata *ἀβλέ*Λ*ματι* [Λ*πτή*]. Atque haec de Eudemi copiis ab Hesychii farragine pendentibus dicta sufficiant. Superest ut fontes recludamus, e quibus interpolatorem recentiorem *), quem mihi Methodium videri memini dicere, hausisse probabile sit. Quod cum fieri non possit, nisi animo etiam ad alteram sive posteriorem synagoges seriem intento, haec etiam a quibus initiis incrementa ceperit breviter enarrabo. Sic igitur res habet. Methodius ille medicorum *γραμματικώτατος* aut alius nescio quis, cum in Eudemum non antiquum illum rhetorem Argivum sed lexici conditorem sub illius persona latentem, et Phrynichi Arabis volumina pretiosissima incidisset, ut pro virili parte doctorum hominum studiis promovendis inserviret, dignum illius aetatis ceperat consilium utriusque gazae in unum corpus conflandae, sic tamen ut Eudemum reciperet totum, Phrynicheorum, quae per priorem libri partem rarius expilata alterius seriei quasi fundamenta sunt, delectum tantum haberet. Quo cum pervenisset, ulterius etiam progressus est. Videtur enim, ubi et inter lineas et in marginibus paginarum vacuum chartae spatium relictum esset, hoc quoque articulis implevisse ex aliis glossarum corporibus petitis, imprimis Harpocrationis Atticistarum et cuius maxima esset auctoritas Diogeniani. Quod si a similitudine veri non abhorret — ac puto verum esse — consentaneum erit, Eudemi interpolatorem recentiorem eundem esse atque synagoges seriei posterioris amplificatorem, vel ut apertius dicam, si quae in utraque serie insunt Hesychianis persimilia, ea omnia ex eodem libro esse illata, quem si demonstrare possemus Diogeniano quam Hesychio similiorem fuisse haberemus sane quod nobis fortunam nostram gratularemur. At hoc ipsum vereor ne demonstrari non possit. Ne longus sim ex altera serie glossarum ab *αγ*— incipientium (p. 18, 16—26, 26) ponam articulorum qui Phrynicho e Diogeniano illati videri possint capita: *ἄγαιον Ἄγραι ἀγαλμός ἀγάλλιος ἄγαλμα ἀγανακτῶν* (?) *ἀγανόν* (?) *Ἀγγέλη* (sic)

---

*) Veterem quoque Eudemi interpolatorem ad Diogenianum nonnumquam respexisse documento sunt glossae *ἀβύρβηλον ἄγαλμα ἀγαπησμός ἄγγαρος ἀγάσματα.*

ἀγάμητος ἀγάσσει ἀγαὶ ἀγερσεκύβηλιν ἀγηλατῶν ἀγκαλιδαγωγοί et *ἀγκαλίδες ἀγκύλαι ἀγκῦραι ἄγλιθες ἀγίτης ἀγνόδικος ἀγνοδικεῖς ἀγνοπολεῖσθαι Ἀγοραῖος Ζεύς Ἀγοραῖος Ἑρμῆς ἀγοράσματα ἄγορος ἁγνίσαι ἀγυιάτιδες ἄγχαζε.* Quibuscum si contenderis glossas ad priorem seriem pertinentes *ἀβουβάλλει* et *ἀγκαταλίζει* statim senties in librum Hesychio non meliorem te incidisse. Diogenianus haud dubie scripserat *ἄμουσα κολωεῖ· θορυβεῖ*; at hoc in neutro inventum apud alterum detortum est in *ἀβουσκολεῖ· θορυβεῖ* apud alterum gravius etiam vitium contraxit *ἄβου: βάλλει, θορυβεῖ.* Graecum est *ἀγκαλίζει· ἄγχει,* quod Bachmannus edidit p. 10, 18, sed s interpolatori credimus recentiori *ἀγκαταλίζειν* potius *strangulandi* significatum habet, sin Hesychio *ἀγκταλιάζει.* Apud Bachmannum p. 24, 3—9 deinceps explicantur quattuor vocabula haec: *ἀγίτης* (sic): *ἱκέτης καὶ καθάρσιος. καὶ γὰρ ὁ μύσους ἁγνισθεὶς καὶ ὁ καθήρας οὕτως ἐλέγοντο· ἀγνόδικος: ἀγνοοῦσα τὸ δίκαιον· ἀγνοδικεῖς: οἱ θεοὶ* (sic) — *ἀγνοπωλεῖσθαι* (sic): *τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.* Idem glossarum contiguarum ordo est apud Hesychium, eadem sunt menda: *ἁγνίτης·* (*ἱκέτης*) *ὁ ἁγνισθεὶς μύσους ἢ ὁ καθάρας τινά* etq. s. *ἀγνόδιμος* (sic)· *ἀγνοοῦσα τὸ δίκαιον* — *ἀγνοδοχεῖς* (*ἀγνολεχεῖς* Ruhnken)· *οἱ ἠίθεοι ἀγνοπολεῖσθαι· τὸ ὑπὸ ἥλιον θέεσθαι* (?). Diogenianus igitur quid scripserit nostram quidem scientiam fugit. Non magis certum est, ab eo profectas esse glossas vicinas, ut nunc scriptae exstant ap. Bachm. p. 19, 34 *ἀγαλμός: λοιδορία ἀγάλλιος: λοίδορος.* Nam *conviciari* in Tarentinorum dialecto sonabat *ἀγαλλιάζειν,* unde germinant *ἀγαλλιασμός* et *ἀγαλλιαστής,* non quae Hesychius etiam confuso ordine deinceps ponit *ἀγαλμός* et *ἀγάλλιος.* Itaque unus duntaxat superest locus, in quo relicta Hesychii auctoritate a synagoge pendeamus necesse sit: *ἄγαιον* (p. 18, 25): *ἐπίφθονον, οἱ δὲ θαυμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν.* Quamquam re accuratius pensitata, non abludit Hesychius haec porrigens: *ἀγαιόμενον· ἐπίφθονον θαυμαστόν φθονερὸν ἀγαῖον· ἐπίφθονον.* Hoc enim volebat: *ἀγαιόμενον·.... ἀγαῖον· ἐπίφθονον θαυμαστόν φθονερόν.* Quae cum ita sint, erunt fortasse qui mirentur, quod *συναγωγὴν λέξεων χρησίμων* instrumentum nobis utilissimum dixerim. Nos vero qui interpolatores epitomarumque confectores saepius experti sumus benignissimos, libere profitemur Methodii quoque collectionibus omni glossarum genere cumulatioribus aegre carituros esse. Nam etsi Diogeniani codicem ab ipso compilatum quod ad scripturae diligentiam praestantiamque attinet, non maioris aestimamus, quam librum Venetum nostrum, quo in ampliore initii particula semel tantum vidimus saniora tradere, cum septies in lectionibus insulsis conspiret, aliud tamen est Diogenianus glossis insitivis commaculatus, aliud ab accessionibus criticum intricantibus morantibusque immunis. Hoc autem nomine si quid video commendabile fuit exemplar Methodianum ceteroquin mendosissime scriptum. Neque hoc parvi pendendum. Nam aut egregie fallor aut Diogeniani codices, cum in libris maxime necessariis haberentur multorumque manibus versarentur, perpauci circumferebantur non interpolati, et cum multorum desideriis cupidius expetiti librariorum sollertiam assidue exercerent, plures in lucem prodibant non recogniti quam correcti et ad exemplar castigatum relecti. Sed patet via, qua sperem fore ut facillime se haec sententia

nostra lectoribus insinuet, si varias quas Pamphili Aristarchei lexicon perpessa est fortunas quam brevissime poterit fieri enarravero. Hanc igitur ingrediamur.

CAPVT IV

DE PAMPHILO ET DIOGENIANO GLOSSOGRAPHIS

Ex quo lexicorum Graecorum historiam sociato MHEMeieri et CFRankii studio adumbratam habemus, exploratissimum est eum qui primus amplissimum glossarum opus conderet fuisse Pamphilum grammaticum Alexandrinum (Suid. s. v. Ath. III 89 D VIII 360 B IX 387 D XI 471 C) ab Aristarchi partibus stantem ideoque cognomine Aristarcheum (Suid.) dictum. Ac praedicant laudes hominis sollertissimi Meierus in comment. Andocid. VI part. 3 p. XI—XIII (Hal. 1843. 4) et Rankius in commentatione de lexici Hesychiani vera origine et genuina forma Lps. 1831 edita p. 72 sqq. et in encycl. Hal. III, X, p. 241 sq. quibus tertius addi potest L Urlichs, v. cl., qui de Pamphilo pictore et grammatico nuper sententiam tulit in Mus. Rhen. XVI 2 p. 247 (cf. Philol. XV p. 109). Neque id iniuria. Nam ut mutatis nominibus iudicium ab Aristotele de Phrynnide et Timotheo factum repetam *εἰ μὲν γὰρ Διογενειανὸς μὴ ἐγένετο πόλλ' ἂν οὐκ εἴχομεν, εἰ δὲ μὴ Πάμφιλος Διογενειανὸς οὐκ ἂν ἐγένετο.* Diogenianus autem dico? imo vero ne hisceret quidem opinor Athenaeus, qui totus a Pamphilo pendet, et esset profecto ubi in arte ieiuniorem se praebuisset Herodianus etiam, quo ut Apione erat recentior (Ath. XIV 682 C) ita antiquiorem fuisse Pamphilum e prosodia Herodiani Homerica et EM. 521, 32 abunde patet. Hanc autem laudem non tam libris suis prosodiacis sibi pepererat, sed hac ipsa de qua agimus glossarum copiosissima congerie. Erat ille, si Athenaeo credimus IX 388 D XIV 650 E, inscripta *περὶ ὀνομάτων καὶ γλωσσῶν* vel *περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων.* Nam Suidae in laudanda operis inscriptione ea est inconstantia ut idoneus in hac caussa testis esse nequeat. S. v. *Πάμφιλος* indicem habet *περὶ γλωσσῶν. ἤτοι λέξεων* eodemque utitur s. v. *Οὐηστῖνος,* ubi a Vestino narrat Pamphili glossas in compendium coactas esse, sed s. v. *Διογενειανὸς* huius *λέξιν παντοδαπὴν* epitomen esse dicit *τῶν Παμφίλου λέξεων.* Aliter contra res habet apud Athenaeum. Hic enim, ubi brevitatis studiosior longiore indice uti nolebat, nunc Pamphilo *περὶ ὀνομάτων* testimonium denunciat (III 89 D 121 B VIII 360 B XI 472 C XV 677 B) nunc ad librum *περὶ γλωσσῶν* provocat (II 53 B 69 D III 85 C XI 470 D). At hoc fortasse leve videbitur. Gravior est altera quaestio, quot libris constitisse credamus opus qualicumque modo inscriptum. Confidentius certe, quam decebat criticum, praesertim in tanto testium dissensu, Meierus l. l. p. XII libris id constitisse nonaginta quinque pronunciat, a Welckero, ni fallor, in errorem abreptus, qui in Museo Rhen. II 293 hunc numerum aliis probabiliorem esse statuerat. Nos et librorum mss de hac re testimoniis perpensius electis et aliis rationibus non nullius momenti ducti pedibus ut aiunt imus in aliam sententiam. Quid? a quo scimus Didymi *λέξιν τραγικὴν* totam in opus suam receptam esse (huius autem prae ceteris mentionem facio, non quod sola sit tota recepta sed quia

librorum numerum ex Harpocratione 134, 2 ad librum vicesimum octavum provocantem aliqua cum probabilitate computare possumus), eius glossarum corpus nonne insipidum est credere nonaginta quinque libris absolvi potuisse? Mihi vero quamvis insipidum videtur et absurdum. Quodsi nobis caussa non modo nulla est, cur maiorem librorum numerum veriorem esse negemus, sed etiam gravissima adest cur asseveremus verum esse, quae ista virorum doctorum pertinacia est, ut Suidae Eudociaeque libris uno quippe in loco verum porrigentibus diffidere malint? Locus hic est: *Διογενειανὸς Ἡρακλείας ἑτέρας — ἔστιν αὐτῷ βιβλία ταῦτα, λέξις παντοδαπὴ* (sic ABVE) *κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις ε´ (ἐπιτομὴ δ᾽ ἐστὶ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων ε´ καὶ τετρακοσίων καὶ τῶν Ζωπυρίωνος* nec dissentit Eudocia p. 133 nisi in verbis paululum mutatis: *βιβλία αὐτοῦ φέρονται λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις πέντε· ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων πέντε καὶ τετρακοσίων καὶ τῶν Ζωπυρίωνος*. Nam quod apud Westermannum in biogr. p. 366, 161 editum est *ε´ καὶ ϟ´ καὶ Ζωπυρίωνος* pro *ε´ καὶ υ´*, hoc invitis libris substitutum est auctore Hemsterhusio, qui cum videret in Suidae libris optimis s. v. *Πάμφιλος* et in tabula scriptorum Suidae praefixa numerum *ϟε´* tradi non dubitaret priorem locum ex posteriore corrigere. Quod nollem imitatus esset Westermannus. Nolo urguere, quod s. v. *Πάμφιλος* in editionibus ante Kusterum vulgebatur *σε´* h. e. CCV, (nam *ϛε´* et *Cε´* lineola differunt) at ne recepta quidem Hemsterhusii emendatione Suidan et sibimetipsi constantem habebimus et Eudociae. Ille enim in scriptoribus quorum *πίναξ* mentionem facit, etiam Vestinum Iulium recenset eumque scripsisse dicit *ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν βιβλίων ἐνενήκοντα ἑνός*, haec vero p. 359. 360 inter Pamphili opera numerat *περὶ γλωσσῶν ἤτοι λέξεων βιβλία σε´*. Sed fortasse dixerit quispiam in his locis omnibus in numero esse erratum, editionum vero omnino nullam esse auctoritatem. Audio et lubenter concedo duorum tantum numerorum XCV et CCCCV uter sit probabilior dubitari posse: sed video etiam ex erroribus a librariis commissis aliquid veri prorumpere. Quippe propius a nota numeri CCCCV, *υε´*, abest Eudociae notatio *σε´*, quam ab eo signo, quod indicat nonaginta quinque *ϛε´*. Quamquam gravissimum argumentum illud est, quod supra posui, ab amplitudine numeroque librorum Pamphili opera in unum conflatorum petitum. Suspicor igitur totum glossarum corpus constitisse libris quinque et quadringentis et Suidae verba cum post v. *λέξεων βιβλία υε´* sic pergit: (*ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ στοιχείου ἕως τοῦ ω̄. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ δ̄ Ζωπυρίων ἐπεποιήκει*) ita intellego, ut Zopyrionis libri illo numero simul comprehendantur neque vero horum numerus illis adiciendus sit. Ceterum verum esse, quod identidem narrant Eudocia Suidasque opus mirificum a Zopyrione inchoatum et nescio quam ob caussam non ultra quartam literam promotum a Pamphilo ad umbilicum esse adductum etiamnunc si quid video perspici potest e fragmentis apud Athenaeum servatis, quorum tabulam literarum ordini adstrictorum infra posui.

I *ΑΜΥΓΔΑΛΗ.* Ath. II 52 F *ὅτι περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ τόνου τῆς ἀμυγδάλης Πάμφιλος μὲν ἀξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν ὁμοίως τῷ ἀμυγδάλῳ· τὸ μέντοι δένδρον θέλει περισπᾶν, ἀμυγδαλῆ ὡς* (cod. *καὶ*) *ῥοδῆ. καὶ*

Ἀρχίλοχος ‚ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος' Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάσιν.

II *ΑΤΤΑΝΙΤΗϹ* Ath. XIV 645 C: *Πάμφιλος δὲ τὸν ἀ τ τ α ν ί τ η ν καλούμενον ἐπίχυτόν φησι καλεῖσθαι. τοῦ δὲ ἀττανίτου Ἱππῶναξ ἐν τούτοις μνημονεύει·*

οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἀ τ τ α ν ί τ α ς κηρίοισιν ἐμβάπτων

III *ΕΙΛΕΑΤΡΟΙ* Ath. IV 171 *B ἐ λ έ α τ ρ ο ι (εἰλαιατροι APB, εἰλέατροι* C) *δὲ καλοῦνται, ὥς φησι Πάμφιλος, οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν παρὰ τὸν ἐλεόν. Ἀρτεμίδωρος δ' αὐτοὺς δ ε ι π ν ο κ λ ή τ ο ρ α ς ὀνομάζει. ἐκάλουν δέ, φησὶ* (‚sive Aelii Dionysii ap. Eustath. Od. 37, 16 verba sua faciens, sive ab hoc compilatus') *καὶ τοὺς προγεύστας ἐ δ ε ά τ ρ ο υ ς ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἐδέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας.* Hesych. Vol. II p. 60, 1948 *ἐ λ έ α τ ρ ο ι· οἱ δειπνοκλήτορες* et Vol. II p. 14, 417 *ἐ δ έ α τ ρ ο ς· προγεύστης βασιλέως. ἐπιμελητὴς δείπνου.*

IV *ΕΠΑΙΚΛΕΙΑ* Ath. XIV p. 642 *Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρος, ὥς φησι Πάμφιλος, ἐ π α ί κ λ ε ι ά φασι καλεῖσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα.* Ab Hesychio abest quidem *ἐπαίκλεια,* sed explicantur *ἀναίκλεια ἐξ εἴκλω εἶκνον εἶκλον εἰκλεῖ.*

V *ΕΠΙΜΗΛΙϹ* Ath. III 82 DE *ἐ π ι μ η λ ὶ ς δὲ καλεῖται (φησὶ Πάμφιλος) τῶν ἀπίων τι γένος. Ἑσπερίδων δὲ μῆλα οὕτως καλεῖσθαί τινά φησι Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ δείπνων. καὶ ἐν Λακεδαίμονι δὲ παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησι Πάμφιλος ταῦτα. εὔοσμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα, καλεῖσθαι δ' Ἑσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν ‚ἔτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἑσπερίδας.* Ath. XIV 650 E *Πάμφιλος δ' ἐν τοῖς περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων ‚ἐπιμηλὶς (φησὶν) ἀπίου γένος'* Hesych. II p. 161, 4992 *ἐ π ι μ η λ ί ς· — ἀπίου γένος* et II p. 204, 6318 *Ἑ σ π ε ρ ί δ ω ν μ ῆ λ α· ἐν Λακεδαίμονι ἄβρωτά τινα (Λακεδαιμονίᾳ βρωτά* cod.) *μῆλα* ubi ad integritatem sententiae desunt verba *τοῖς θεοῖς παρατεθειμένα.*

VI *ΕΠΙΧΥΤΟΝ* Cf. II.

VII *ΕϹΠΕΡΙΔΩΝ ΜΗΛΑ* Cf. V.

VIII *ΗΜΙΝΑ* Ath. XI 479 A *Διόδωρος δὲ ἐν Ἰταλικαῖς γλώσσαις καὶ Ἡράκλειτος (Ἡρακλέων* Valcken. ad Adoniaz. p. 293) *ὥς φησι Πάμφιλος τὴν κοτύλην [φασὶ] καλεῖσθαι καὶ ἡμίναν παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου* (fr. 91 b)·

καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρόν, ἡμίνας δύο. καὶ Σώφρων (fr. 70 = 37)·
κατάστειψον (κατάστρεψον vulg.), *τέκνον, τὴν ἡμίναν.*

Hesych. II p. 279, 503 *ἡ μ ῖ ν α* (sic Theognost. 101, 4 Lobeck. Proll. 222, 41 pro *ἡμίνα)· κοτύλη.* Cf. *ἰ μ ί (ν) α· χοῖνιξ. ἰ μ ί ν η· κοτύλη· ἐ ν ἰ μ ί ν ᾳ· ἐν ἡμίνῃ.*

VIIII *ΗΜΙΤΟΜΟϹ* Ath. XI 470 D *ἡ μ ί τ ο μ ο ς ἔκπωμά τι παρ' Ἀττικοῖς ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθέν, φησὶ Πάμφιλος ἐν γλώσσαις.* Hesych. II p. 280, 527 *ἡ μ ί τ ο μ ο ς· ἔκπωμα.*

X *ΘΗΡΙΚΛΕΙΟϹ* Ath. XI 471 C *Πάμφιλος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον τοὺς θῆρας κλονεῖν σπένδοντα ταῖς κύλιξι ταύταις κατ' αὐτῶν*

(sc. *ἱστορεῖ Θηρίκλειον ὀνομασθῆναι.*) Sed cave haec sola Pamphili esse credas. imo profecta ab eo sunt omnia, quae Ath. XI 470 E — 472 E de thericleio narrat his verbis concepta:

ΘΗΡΙΚΛΕΙΟΣ. ἡ κύλιξ αὕτη ἐγκάθηται περὶ τὰς λαγόνας ἱκανῶς βαθυνομένη ὦτά τ' ἔχει βραχέα ὡς ἂν κύλιξ οὖσα. καὶ μήποτε Ἄλεξις ἐν Ἡσιόνῃ Θηρικλείῳ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα, ὅταν οὑτωσὶ λέγῃ

γενόμενος (φησὶ) δ' ἔννους μόλις
ᾔτησε κύλικα, καὶ λαβὼν ἑξῆς πυκνὰς
ἕλκει, καταντλεῖ, κατά τε τὴν παροιμίαν
ἀεί ποτ' εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος
ἄνθρωπός ἐστιν.

ὅτι δὲ κύλιξ ἐστὶν ἡ Θηρίκλειος σαφῶς παρίστησι Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ. διηγούμενος γὰρ περὶ τῆς τερμίνθου φησὶ „τορνεύεσθαι δὲ ἐξ αὐτῆς καὶ κύλικας Θηρικλείους, ὥστε μηδένα διαγνῶναι πρὸς τὰς κεραμέας.“ κατασκευάσαι δὲ λέγεται τὴν κύλικα ταύτην Θηρικλῆς ὁ Κορίνθιος κεραμεὺς, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔχει, γεγονὼς τοῖς χρόνοις κατὰ τὸν κωμικὸν Ἀριστοφάνη μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος Θεόπομπος μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως

χώρει σὺ δεῦρο, Θηρικλέους πιστὸν τέκνον,
γενναῖον εἶδος, ὄνομά σοι τί θώμεθα;
ἆρ' εἶ κάτοπτρον φύσεος; ἢν πλῆρες δοθῇς,
οὐδέν ποτ' ἄλλο. δεῦρο δή, γεμιῶ σ' ἐγώ.
γραῦ Θεολύτη, γραῦ. Θ. τί με καλεῖς σύ, φίλτατε;
Α. ἵν' ἀσπάσωμαι. δεῦρο παρ' ἐμὲ Θεολύτη.
παρὰ τὸν νέον ξύνδουλον. οὑτωσὶ καλῶς.
Θ. Σπίνθηρ τάλαν πειρᾷς με; Α. ναὶ τοιοῦτό τι
φιλοτησίαν δὲ τήνδε σοι προπίομαι.
δέξαι· πιοῦσα δ' ὁπόσον ἄν σοι θυμὸς ᾖ,
παράδος τὸ πρῶτον.

Κλεάνθης δ' ἐν τῷ περὶ μεταλήψεως συγγράμματί φησι „Τὰ τοίνυν εὑρήματα, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἔτι καὶ τὰ λοιπά ἐστιν, οἷον Θηρίκλειος, δεινιὰς, ἰφικρατίς· ταῦτα γὰρ πρότερον συνιστορεῖν τοὺς εὑρόντας. φαίνεται δ' ἔτι καὶ νῦν· εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβληκὸς ἂν εἴη μικρὸν τοὔνομα. ἀλλὰ, καθάπερ εἴρηται, οὐκ ἔστι πιστεῦσαι τῷ τυχόντι.“ ἄλλοι δὲ ἱστοροῦσι Θηρίκλειον ὀνομασθῆναι τὸ ποτήριον διὰ τὸ δορὰς θηρίων αὐτῷ ἐντετυπῶσθαι. Πάμφιλος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον τοὺς θῆρας κλονεῖν, σπένδοντα ταῖς κύλιξι ταύταις κατ' αὐτῶν.

μνημονεύει τοῦ ἐκπώματος καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ὁμοίοις οὕτως

ὡς δ' ἐδείπνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τἀν μέσῳ
καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε Θηρίκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερῇ δ' ἔλαβεν.

καὶ Εὔβουλος ἐν μὲν Δόλωνι

διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε·
καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην
ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας, ἡνίκ' ἦν νέος.

ἐν δὲ Κυβευταῖς

ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν
τῶν Θηρικλείων, ὑπεραφρίζουσαν παρά,
κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβήτριαν,
μέλαιναν, εὐκύκλωτον, ὀξυπύνδακα,
στίλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἐκνενιμμένην,
κισσῷ κάρα βρύουσαν, ἐπικαλούμενοι
εἷλκον Διὸς σωτῆρος.

Ἀραρὼς δ' ἢ Εὔβουλος ἐν Καμπυλίωνι

ὦ γαῖα κεραμί, τίς σε Θηρικλῆς ποτε
ἔτευξε, κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος;
ἦ που κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις.

Ἄλεξις δ' ἐν Ἱππεῖ

καὶ Θηρίκλειός τις κύλιξ, στέφανον κύκλῳ
ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα.

καὶ ἐν Ἱππίσκῳ

μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε
κοίλην ὑπερθύουσαν.

Τίμαιος δ' ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν Θηρικλείαν καλεῖ τὴν κύλικα γράφων οὕτως „Πολύξενός τις τῶν ἐκ Ταυρομενίου μεθεστηκότων ταχθεὶς ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἕτερά τε δῶρα παρὰ τοῦ Νικοδήμου καὶ κύλικα Θηρικλείαν λαβὼν ἐπανῆκεν. Ἀδαῖος δ' ἐν τοῖς περὶ διαθέσεως τὸ αὐτὸ ὑπολαμβάνει Θηρίκλειον εἶναι καὶ καρχήσιον. ὅτι δὲ διαφέρει σαφῶς παρίστησι Καλλίξενος ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξανδρείας φάσκων τινὰς ἔχοντας Θηρικλείους πομπεύειν, τοὺς δὲ καρχήσια. ὁποῖον δ' ἐστὶ τὸ καρχήσιον ἐν τοῖς ἑξῆς λεχθήσεται. καλεῖται δέ τις καὶ Θηρίκλειος κρατήρ, οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Κύκνῳ

φαιδρὸς δὲ κρατὴρ Θηρίκλειος ἐν μέσῳ
ἕστηκε, λευκοῦ νέκταρος παλαιγενοῦς
πλήρης, ἀφρίζων· ὃν λαβὼν ἐγὼ κενόν,
τρίψας, ποιήσας λαμπρόν, ἀσφαλῆ βάσιν
στήσας, συνάψας καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις
ἔστειψα.

Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον εἶπε Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῃ

μέσως μεθύων * Θηρίκλειον ἔσπασε.

καὶ ἐν Μηναγύρτῃ „προπίνων Θηρίκλειον τρικότυλον." καὶ Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ

τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεία 'στί μοι.
Β. εὖ οἶδα. Α. καὶ τῶν Ῥοδιακῶν. ἥκιστα γάρ,
ἐκ τῶν τοιούτων, Αἰσχέα, ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Πολέμων δ' ἐν πρώτῃ περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως οὐδετέρως ὠνόμασεν εἰπὼν „τὰ χρυσᾶ Θηρίκλεια ὑπόξυλα Νεοπτόλεμος ἀνέθηκεν."

Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῷος ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντί φησιν

ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
Θηρίκλειοι καὶ τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια
ἕτερα.

Ἀριστοφῶν δ' ἐν Φιλωνίδῃ

τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετὴν τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα,
ὑπεραφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι, χρηστότητος οὕνεκα.
εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρρωμένως

Θεόφιλος δὲ ἐν Βοιωτίᾳ

τετρακότυλον δὲ κύλικα κεραμέαν τινὰ
τῶν Θηρικλείων πῶς δοκεῖς κεραννύει
καλῶς, ἀφρῷ ζέουσαν. οὐδ' ἂν Αὐτοκλῆς
οὕτως μὰ τὴν γῆν εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
ἄρας ἐνώμα.

ἐν δὲ Προιτίσι

Καὶ κύλικα Θηρίκλειον εἰσφέρει (τινὰ)
πλέον ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἐπ' Ἀγαθῆς Τύχης.

Hesych. II p. 315, 526 *Θηρίκλειος· κυλίκων εἶδος, ἀπὸ Θηρικλέους κεραμέως.*

XI *ΙϹΘΜΙΟΝ* Ath. XI p. 472 E *Πάμφιλος ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων Κυπρίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν.*

XII *ΚΑΛΠΙΟΝ* Ath. XI 475 C *κάλπιον ποτηρίου τι γένος Ἐρυθραῖον ὥς φησι Πάμφιλος.* Hesych. II p. 400, 522 *κάλπος· ποτηρίου εἶδος*

XIII *ΚΕΛΕΒΗ* Ath. XI p. 475 D *Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλουμένην τὴν κελέβην εἶναι.* Hesych. II p. 461, 2146 *κελέβη* (cod. *κελένη* not. B Athen. l. c.)· *ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ. καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον,* ubi sub *ΘΕΡΜΗΡΟΥ* fortasse *θερμ(οποτίς). προυσιάς* latet. Sed cum addat *ποιμενικὸν ἀγγεῖον* apparet hoc quoque loco Athenaeum plura sublegisse Pamphilo, quam fassus est ipse. Itaque Pamphili haec habetote:

ΚΕΛΕΒΗ. τούτου τοῦ ἐκπώματος Ἀνακρέων μνημονεύει·

ἄγε δή, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους.

ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδός ἐστι ποτηρίου, ἢ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβήν, ἢ τὸ λείβειν; τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ συνήθως ἔταττον, ἀφ' οὗ λέγεται καὶ ὁ λέβης. Σειληνὸς δὲ καὶ Κλείταρχος τοὺς Αἰολεῖς φασιν οὕτω καλεῖν τὸ ποτήριον. Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλουμένην τὴν κελέβην εἶναι. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελέβην εἶναι. καὶ γὰρ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησὶ

κήρυκας ἅρα τοῖσι φέρειν μέλανος οἴνοιο
ἀσκὸν ἐνίπλειον, κελέβειόν θ' ὅττι φέριστον
οἶσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός.

καὶ πάλιν

ἀτὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες
ἔμπλειον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστερον ἦεν.

ἀλλαχοῦ δέ φησι

καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἀσκηθὲς κελέβειον
ἔμπλειον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστερον εἴη.

σαφῶς γὰρ νῦν κελέβειον ἀντὶ ἀγγείου τινός τέθεικε, προειπὼν ποτήρια δέπαστρα. Θεόκρατος δ' ὁ Συρακόσιος ἐν ταῖς Φαρμακευτρίαις φησὶ

στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ὤώτῳ.

καὶ Εὐφορίων

ἠέ ποθεν ποταμῶν κελέβῃ ἀποήφυσας ὕδωρ

Ἀνακρέων

οἰνοχόει δ' ἀμφίπολος
μελιχρὸν οἶνον τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Διονύσιος δ' ὁ λεπτὸς ἐξηγούμενος Θεωδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἔρωτα μέλος τὴν κελέβην φησὶ τίθεσθαι ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ ποτηρίου, οἷον προυσιάδος καὶ θηρικλείου.

XIV *ΚΙΤΡΟΝ* Athen. III 85 C *Πάμφιλος δ' ἐν ταῖς γλώσσαις Ῥωμαίους φησὶν αὐτὸ κίτρον καλεῖν.*

XV *ΚΟΡΩΝΙΣΤΑΙ* Ath. VIII 360 B *κορωνισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες, ὥς φησι Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων καὶ τὰ ᾀδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται ὡς ἱστορεῖ Ἀγνοκλῆς ὁ Ῥόδιος ἐν Κορωνισταῖς,* ubi *καλεῖται* pro *καλεῖσθαι* poni docet Hesychius II p. 522, 3747 *κορωνισταί· οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες καὶ τὰ ᾀδόμενα ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα.* Ac forsitan etiam iambi Phoenicis Colophonii (fr. I Bgk.) *) ex Pamphilo transscripti fuerint.

XVI *ΚΜΕΛΕΘΡΑ* Etym. 521, 28 *λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς τὸν Πάμφιλον ἀναγαγεῖν (ἀναγράφειν?) ἐν ταῖς γλώσσαις τὸ κμέλεθρα. σημαίνει δὲ τὰς δοκούς.* Vide Hesych. II p. 496, 3079 et 3128 *μέλαθρα καὶ δοκούς,* unde apparet perversum esse de hoc loco CFRankii iudicium p. 122 sq.

XVII *ΚΟΤΥΛΟΣ* Ath. XI 478 C *Πάμφιλος δὲ ποτηρίου φησὶν εἶναι γένος, ἴδιον δ' εἶναι Διονύσου.* Hesych. II p, 524, 3818 b, ubi lemma excidit: *(κότυλοι)· τινὲς τὰ μόνωτα ποτήρια.* Itaque Pamphilus sibi vindicat totum libri XI caput 56:

ΚΟΤΥΛΟΣ. τὰ μόνωτα ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Διόδωρος δ' ἐν τῷ πρὸς Λυκόφρονα παρὰ Σικυωνίοις καὶ Ταραντίνοις ἐπιπολάζειν φησὶ τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ. ἔχει δὲ καὶ οὖς ἐνιαχῇ. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Ἴων ὁ Χῖος κότυλον οἴνου πλέων λέγων. Ἕρμιππος δ' ἐν Θεοῖς

τόν τε κότυλον πρῶτον ἤνεγκ' ἐνέχυρον τῶν γειτόνων.

καὶ Πλάτων ἐν Διὶ κακουμένῳ „τὸν κότυλον φέρει" φησὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ἐν Βαβυλωνίοις. Εὔβουλος δὲ ἐν Ὀδυσσεῖ ἢ Πανόπταις

ὁ δ' ἱερεὺς εὐηγορῶν
ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων
οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.

---

*) Fr. I 8 et fr. II 3 pro *χεῖρα* corrige *χῖδρα.*

Πάμφιλος δὲ ποτηρίου φησὶν εἶναι γένος, ἴδιον δ' εἶναι Διονύσου. Πολέμων δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ Δίου κῳδίου φησὶ „μετὰ δὲ ταῦτα τὴν τελετὴν ποιεῖ, καὶ αἱρεῖται ἐκ τῆς θαλάμης, καὶ νέμει ὅσοι ἄνω τὸ κέρνος περιενηνοχότες. τοῦτο δ' ἐστὶν ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους· ἔνι δ' ἐν αὐτοῖς ὄρμινοι, μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πισοί, λάθυροι, ὦχροι, φακοί, κύαμοι, ζειαί, βρόμος, παλάθιον, μέλι, ἔλαιον, οἶνος, γάλα, ὄϊον ἔριον ἄπλυτον. ὁ δὲ τοῦτο βαστάσας, οἷον λικνοφορήσας, τούτων γεύεται."

XVIII *ΚΥΔΩΝΑΙΑ* Ath. III 77 A *τὰ δὲ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι κυδωναῖα* (*κωδωναῖα* C et Eustath. 1964, 10) *ὑπὸ Ἀχαιῶν, τοῦτο λέγων Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις.* Hesych. II 501, 3211 ***κοδώνεα***· *σῦκα χειμερινά.*

XIX *ΜΑΘΑΛΙΔΕΣ* Ath. XI 487 C ***μαθαλίδες***· *Βλαῖσος ἐν Σατούρνῳ φησίν·*

ἑπτὰ μαθαλίδας
ἐπίχε' ἁμῖν τῷ γλυκυτάτω.

Πάμφιλος δέ φησι ‚μήποτε ἐκπώματός ἐστιν εἶδος ἢ μέτρον οἷον κύαθος' Διόδωρος δὲ κύλικα ἀποδίδωσι. Hesych. III p. 63, 58 ***μαθαλίδες***· *ἐκπώματά τινα. οἱ δὲ μέτρα ὡς κύαθοι.*

XX *ΜΑΝΗΣ* Ath. XI 487 CD ***μάνης*** *ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρῳδῷ·*

καὶ πάνυ τις εὐκαίρως ‚προπίνω' φησὶ ‚σοὶ
πατριῶτα.' μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρὸν,
χωροῦντα κοτύλους πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ Δίδυμος καὶ Πάμφιλος (h. e. Pamphilus Didymi compilator) *κτλ* — nam etiam Sophoclis Hermippi et Antiphanis versus e Didymi sumptos esse manifestum est collato Hesych. III 70, 237 ***μάνης***· *εἰς τὰς λάταγας.*

XXI *ΜΑΣΤΟΣ* Ath. XI 487 B ***μαστός.*** *Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, ὡς Πάμφιλός φησι, Παφίους τὸ ποτήριον οὕτως καλεῖν.* Hesych. III 75, 368 ***μαστός***· *ποτήριον*

XXII *ΜΕΛΑΝΔΡΥΣ* [?] Ath. III 121 B *οἱ δὲ λεγόμενοι* ***μελανδρύαι,*** *ὧν καὶ Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν Αὐτομόλῳ Ὀδυσσεῖ οὕτως ‚ποτιφόριμον τὸ τέμαχος ἧς ὑπομελανδρυῶδες'* [*μελάνδρυς δὲ*] *τῶν μεγίστων θύννων εἶδός ἐστιν ὡς Πάμφιλος ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων παρίστησι, καὶ ἔστι τὰ ταρίχη αὐτοῦ λιπαρώτερα.* Hesych. IV, 1 p. 215, 697 ***ὑπομαλανδριῶδες***· *εἶδός τι ταρίχου.*

XXIII *ΜΟΥΚΗΡΟΒΑΓΟΣ* Athen. II 53 B *ὅτι Πάμφιλος ἐν γλώσσαις* ***μουκηροβαγόν*** (*μουκηρόβατον* cod.) *φησι καλεῖσθαι τὸν καρυοκατάκτην ὑπὸ τῶν Λακώνων ἀντὶ τοῦ ἀμυγδαλοκατάκτην. μουκήρους γὰρ Λάκωνες καλοῦσι τὰ ἀμύγδαλα.* Hesych. III p. 123, 1730: ***μουκηροβαγόρ***· *καρυοκατάκτης* (*μουκηρόβας* cod.)

XIV *ΟΙΝΙΣΤΗΡΙΑ* Ath. XI 494 F ***οἰνιστήρια,*** *οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν ἔφηβοι, φησὶ Πάμφιλος, εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον πληρώσαντες οἴνου ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι διδόασι πιεῖν.* Hesych. III p. 187, 327.

XXV *ΟΛΛΙΞ* Ath. XI 494 F *ὄλλιξ* (ABC *ὄνυξ* P) *Πάμφιλος ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι τὸ ξύλινον ποτήριον ἀποδίδωσι*

XXVI *ΟΡΦΩΣ* Ath. VII 315 A *καλεῖται δὲ καὶ ὀρφός, ὡς Πάμφιλος*. Eiusdem videtur cautio prosodiaca 315 C et quae e Dorione de v. *ὀρφακίνης* referuntur 315 C. Hesych. III 225, 1358 *ὀρφακίνης· ἰχθῦς ποιός* 1369 *ὀρφώς· ἰχθῦς ποιός*.

XXVII *ΠΙΝΝΟΦΥΛΑΞ* Ath. III 89 D *‚αἱ δὲ πίνναι ὀρθαὶ φύονται ἐκ τοῦ βυθοῦ ἔχουσί τε ἐν αὑταῖς τὸν πιννοφύλακα αἱ μὲν καρίδιον αἱ δὲ καρκίνιον οὗ στερόμεναι θᾶττον διαφθείρονται‘* (verba sunt Aristotelis HA V 13, 8) *τοῦτο δὲ Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων συμπεφυκέναι φησὶν αὐτοῖς*. Cf. Hesych. III p. 335, 2318.

XXVIII *ΠΛΗΜΟΧΟΗ* Ath. XI 496 A *σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῇ ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσιν, ὥς φησι Πάμφιλος. χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας ἐν ᾗ δύο πλημοχόας πληρώσαντες κτλ.* Hesych. III 345, 2570 *πλημοχόη· τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόας*, reciso Eurip. fr. 595.

XXIX *ΠΟΡΝΗ* Ath. XIII 572 E *πόρνης δὲ Ἀφροδίτης ἱερόν ἐστι παρὰ Ἀβυδηνοῖς, ὥς φησι Πάμφιλος.* Sequitur narratiuncula ex Cleanthis Mythicis petita. Hesych. III p. 556, 4651 *Κύπρις πόρνη*, quod fugit Rankium p. 97.

XXX *ΠΡΟΑΡΟΝ* Ath. XI 495 A *πρόαρον κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κιρνᾶσιν οἱ Ἀττικοί. ‚κοίλοις ἐν προάροις‘ φησὶ Πάμφιλος.*

XXXI *ΠΡΟΚΝΙC* Ath. XIV 653 B *οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος ἰσχάδων.* Hesych. III p. 380, 3540 *πρόκνις· εἶδος ἰσχάδων.*

XXXII *ΠΥΛΕΩΝ* Ath. XV 678 A *πυλεὼν οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὥς φησι Πάμφιλος.* Hesych. III p. 409, 4353.

XXXIII *ΤΑΤΥΡΑC* Ath. VIII 387 D *Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις ὀψαρτυτικαῖς γλώσσαις καὶ Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων καὶ γλωσσῶν Ἐπαίνετον παρατίθεται λέγοντα ἐν τῷ ὀψαρτυτικῷ ὅτι ὁ φασιανὸς ὄρνις τατύρας καλεῖται. Πτολεμαῖος δ' ὁ Εὐεργέτης ἐν δευτέρῳ* (ιβ'?) *ὑπομνημάτων τέταρόν φησιν ὀνομάζεσθαι τὸν φασιανὸν ὄρνιν.* Hesych. IV p. 132, 242 *τατύρας· ὁ φασιανὸς ὄρνις.* 145, 579 *τέταροι· φασιανῶν εἶδος* (cod. *τετάργη· φασγάνων*)

XXXIV *ΤΕΤΡΑΚΙΝΗΝ* Ath. II 69 D *Ἱππώνακτα δὲ τετρακίνην τὴν θρίδακα καλεῖν Πάμφιλος ἐν γλώσσαις φησί, Κλείταρχος δὲ Φρύγας οὕτω καλεῖν.* Hesych. IV p. 147, 623 *τετρακίνη· ἡ ἀγρία θρίδαξ.*

XXXV *ΤΕΥΘΙC* Ath. VII 326 E *καὶ πέμμα δέ τι τευθίδα ὀνομάζειν Ἰατροκλέα ἐν ἀρτοποιικῷ φησὶ Πάμφιλος.* Hesych. IV 1 p. 149, 685 *τευθίς· πέμμα πλακουντῶδες.*

XXXVI *ΥΔΝΟΦΥΛΛΟΝ* Ath. II 62 D *ὑδνόφυλλον δέ φησι Πάμφιλος ἐν γλώσσαις τὴν φυομένην τῶν ὕδνων ὕπερθε πόαν, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γιγνώσκεσθαι.* Hes. IV 1 p. 193, 67 *ὑδνόφυλλον· ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα.*

XXXVII *ΥΠΟΓΛΩΤΤΙΔΑ* Ath. XV 677 B *Θεόδωρος δ' ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς, ὥς φησι Πάμφιλος ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων, πλοκῆς στεφάνων γένος τι τὴν ὑπογλωττίδα ἀποδίδωσι.* 678 D *καὶ ὑπογλωττὶς δὲ στεφάνου ἐστὶν εἶδος. Θεόδωρος δ' ἐν Ἀττικαῖς γλώσσαις στεφάνων πλοκῆς γένος παρὰ Πλάτωνι ἐν*

Διΐ κακουμένῳ (cuius versus supra recitaverat) Hesych. IV 1 p. 211, 585 *ὑπογλωττίς· εἶδος στεφάνου.*

XXXVIII *ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ* Ath. XI 502 B *κύλιξ τις, ἣν κατὰ φιλίαν προύπινον, ὥς φησι Πάμφιλος. Δημοσθένης δέ φησι· ‚καὶ φιλοτησίαν προύπινεν‘ .... διὰ δὲ τὴν τοιαύτην πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ φιλοτησία ὡς ἐν Λυσιστράτῃ ‚δέσποινα Πειθοῖ καὶ κύλιξ φιλοτησία.‘* Hesych. IV 1 p. 245, 529 *φιλοτησία· πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας.*

Tot igitur sunt quae reperiri poterant fragmenta aliqua cum probabilitate ad glossarium Pamphili referenda. Nam quae praeterea ex Herodiani prosodia Iliaca et etymologo magno a Rankio collecta sunt p. 120 — 129, ea non ad glossarium illud pertinebant sed ad commentarios eius Homericos. At ne quid callide dissimulare videamur, in his etiam septem et triginta fragmentis insunt aliquot, quae suspicionem moveant rectene an secus huc a nobis relata sint: primum dico secundum et e consequentia sextum. Dixerat Pamphilus *ἀτταvίτην* etiam *ἐπίχυτον* appellari, sed quod mireris, tacet Hesychius utroque in loco, neque plus offert quam glossam Hipponacteam *ἀττανίτας* v. *τηγανίτας* explicatam. Excusarem hoc si lectio lemmatum haberet dubitationem, ut vocabula *ὄλλιξ* et *προάρον* aperte vitiosa non miramur in Hesychio frustra quaesita esse: sed quid his vocibus integrius? Vereor igitur ne hic ipse glossarii locus nos fugiat, ubi Pamphilus inter attanitam et epichytum differentiam esse negaverat. De accentu autem vocabulorum *ἀμυγδάλη* et *ἀμυγδαλῆ* disputabili non procul absum a coniectura, ab Athenaeo non tam Pamphilum compilatum esse, sed Herodianum, qui, ut rem in libro de dictione solitaria composito obiter tetigit p. 26, 5 Eupolidis fragmento (Com. II 1 p. 449) non omisso, ita refutatis Aristarchi Philoxeni Pamphili Tryphonis aliorumque grammaticorum opinionibus fortasse pertractaverat in symposiacis. Iam vero tribus istis fragmentis e numero reliquiarum ad glossarium recte relatarum exemptis, nullum exstat, quod e quattuor primis alphabeti literis repetitum sit, ut Athenaeus certe in Pamphili nomine commemorando hanc rationem secutus esse videatur, ut, ubi Zopyrionis dapibus frueretur, consulte ad grammatici Aristarchei auctoritatem ne provocaret. Nam compilatam ab eo etiam priorem glossarii esse partem, qua literae *α — δ* continebantur, cum per se probabile sit tum conducta exemplorum nube a Rankio demonstratum est p. 99 — 119.

Superest, ut eiusdem Rankii prementes vestigia per Athenaei anfractus Zopyrionis Pamphilique legamus vestigia, ubi celato nomine expilantur. Fiet autem hoc commodissime cum primum quattuor illis et triginta fragmentis iterum excussis data nobis facultas erit de fontibus ex quibus hauserunt certo iudicandi, vel, quoniam apparet eorum scriptorum, quos lexicographos tanta molientes ex aliorum citare auctoritate, quam relegere ipsos maluisse consentaneum est, in hac re usum esse admodum dubium, prae ceteris cognoscendi grammaticos glossariorumque conditores antiquiores, ultra quos procedere neque volebat aetas Augustea recentior, neque si vellet potuisset. Exordiamur igitur a lexicographis, quorum in fragmentis vidimus mentionem fieri. Numeramus XIII: Apionem Apollodorum Cyrenensem Aristophanem Byzantium Artemidorum Clitarchum Diodorum Epaenetum Heracleonem Iatroclem Nicandrum Colophonium Silenum

Theodorum Timachidam. Sed ex his Epaenetum ita commemorat Pamphilus, ut non ipsum manibus versasse sed ex Artemidoro Aristophaneo cognitum habuisse videatur, Apionem vero semel tantum adhibet et cum Diodoro tam arcte coniungit ut in condendis glossis Italicis alterum alterius socium fuisse probabile sit. Restant igitur XI, quibus ex coniectura certissime duodecimum adde Didymum (fr. XX). Horum autem quae quisque vel poetarum vel rerum scriptorum testimonia, per Pamphili fragmenta sparsa, apposuerit haud difficile dictu est.

Ac Platonem quidem comicum a Theodoro quoque Atticista videmus in partes vocari s. v. *ὑπογλωττίς* (fr. XXXVI), sed pleraque poetarum scenicorum fragmenta non dubitandum quin e Didymi glossariis petita sint. De Niconis Hermippi Antiphanis versibus aliquot supra (fr. XX) diximus, sed ex eodem fonte speramus fore ut qui Didymi scribendi genus probe norunt, derivandos esse statuant tragoediae comoediaeque locos, qui s. vv. *θηρίκλειος κότυλος ὀρφώς φιλοτησία πλημοχόη* (fr. X. XVII. XXVI. XXXVII. XXVIII) proferuntur, praesertim cum inter pedestris etiam orationis scriptores in iisdem tmematis excitatos compareant aliqui ex eorum numero, quos Didymum in deliciis habuisse scimus, Demosthenes Timaeus Theophrastus Polemo. Contra Epicharmum Sophronem (fr. VIII) Blaesum (fr. XIX) et Rhinthonem, ad quem Tarentinorem (fr. XVII) glossae tantum non omnes referendae videntur, e Diodori potissimum auctoritate laudari pro explorato habemus. Nec falsum iri suspicor, qui Antimachi versus e Nicandri Colophonii lexico, Aristocratis Laconica e Timachida, Hipponactis denique iambos e Clitarcho innotuisse Pamphilo crediderit. Supersunt poetae Anacreo Phoenix Colophonius Theocritus Euphorio et Theodoridas et e scriptoribus, qui oratione soluta usi sunt, Aristoteles, Cleanthes, Callixenus, Adaeus Hagnocles Rhodius Dorio et Ptolemaeus Euergetes, quos quo auctore citaverit Pamphilus e fragmentis non innotescit, quamquam Dionysii Lepti in Theodoridam commentarios et Ptolemaei hyppomnemata ipsum tractasse suspicor. Vocabula denique, quae singulis Graeciae Italiae Asiaeque gentibus erant propria, e variis reconditioris doctrinae horreis converrebat, Attica e Theodoro (CXXVI), Laconica et Achaica ex Aristophane Byzantio (XVIII) *) Paphia (XXI) ex Apollodoro Cyrenensi, Phrygia e Clitarcho (XXXIV). De fonte Cypriorum et Romanorum e fragmentis supra collectis non constat.

Quae cum ita sint negari non potest iam dudum recta via processisse Rankium, qui cum demonstrare sibi proposuisset Athenaeum alibi quoque, ubi Pamphilum non nominavit, eius thesaurum expilare non dedignatum esse, vidissetque non raro ab Athenaeo alios lexicographos ex auctoritate Pamphili citari aliud sibi praevertendum esse negaret, quam ut explorare conaretur, et quomodo Pamphilus his fontibus usus fuerit, et quantam sui operis partem ab illis acceperit. Fieri igitur non potest, quin et ipsi hanc viam ingrediamur; sed ne diutius moraremur lectores satius visum est, quaequae nobis ex longa et permolesta peregrinatione domum reportasse videmur infra ponere ita ad

*) Recte igitur interpretes ap. Hesychium s. v. *βούθουτον* Aristophanem Byzantium intellegunt, nec debebat Nauckius *ἄλλοι* pro *Ἀχαιοί* amplecti.

ordinem literarum digesta, ut in iis obtutum figere possimus, quam cogere harum rerum studiosos, ut tandem nobiscum per angustias in haec patentiora loca evadant. Itaque Pamphilus (Zopyrio) ex Athenaei libris I — VI restitutus est hic:

ΑΒΡΥΝΑ I 51 F: *Παρθένιος δὲ ἄβρυνά φησι συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. Σαλαμίνιοι δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα βάτια.* Hes. I p. 10, 13 *ἄβρυνα· συκάμινα*

ΑΖΟΙ VI 267 C: *καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ὡς μὲν Κλείταρχός φησιν ἐν ταῖς γλώσσαις, ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι καὶ διάκονοι καὶ ὑπηρέται, ἔτι δ' ἐπάμονες καὶ λάτρεις.* Hes. I p. 221, 50 *ἄοζοι· ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος* (l. *Κλείταρχος*)

ΑΙΚΛΟΝ IV 139 B: *αἶκλον δ' ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται τὸ δεῖπνον κτλ.* (e Polemone). Hes. I p. 78, 23 *αἶκνον· δεῖπνον*

ΑΜΦΙΑΣ I 31 E: *ἀμφίας δ' οἶνος ὁ φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει.* Hes. I p. 157, 45 *ἀμφίας· γένος οἴνου.*

ΑΜΦΙΠΟΛΟΝ VI 267 C: *Σέλευκος δ' — ἀμφίπολον δὲ τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν* Hes. I p. 164, 87 *ἀμφίπολοι· θεράπαιναι*

ΑΝΗΣΤΙΣ I 47 A: *ὅτι τὸ ἄνηστις ὁ νῆστις πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται κτλ.* Hes. I p. 201, 99 *ἄνηστις· ἀντὶ τοῦ νῆστις, προσκειμένου τοῦ ᾱ, ὡς ἀσταφίς.*

ΑΠΛΥΤΟΙ ΡΑΦΑΝΙΔΕΣ I 56 E: *Εὔπολις ‚ῥαφανῖδες ἄπλυτοι, σηπίαι.' ὅτι δὲ τὸ ἄπλυτοι ἐπὶ τῶν ῥαφανίδων ἀκούειν δεῖ, οὐκ ἐπὶ τῶν σηπιῶν, δηλοῖ Ἀντιφάνης γράφων .... ἰδίως δ' οὕτως ἐκαλοῦντο ἄπλυτοι ῥαφανῖδες, ἃς καὶ θασίας ὠνόμαζον.* Hesych. I p. 242, 39 *ἄπλυτοι ῥαφανῖδες· οὕτως ἐνοῖ καὶ Εὔπολις Πόλεσι ..., ἃς καὶ θασίας τινὲς ἔλεγον* ex emendatione nostra certissima pro *οὕτως ἔνιοι οὐ πο πο* et *θαλασσίας.*

ΑΠΟΠΥΡΙΑΣ III 111 E: *ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος, ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται. καλεῖται δ' οὕτως ὑπό τινων ζυμίτης. Κρατῖνος Μαλθακοῖς κτλ.* Hes. I 255, 71 *ἀποπυρίας· ἄρτος ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος.*

ΑΠΟΦΡΑΣΗΝ VI 267 C: *Σέλευκος — ἀποφράσην δὲ τὴν δούλην.* Hes. I 262, 67 (?)

ΑΡΙΣΤΟΝ I p. 11 C: *καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι ‚ἐσσυμένως τε πένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον.' λέγει δὲ τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν κτλ.* Hes. I p. 281, 54 *ἄριστον· τὸν πρωϊνὸν — ἀκρατισμόν*, ubi vides lacunam facile expleri posse verbis *ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς.*

ΑΡΤΟΣ III 108 F 109 A: *ἄρτου δεῖ, καὶ οὐ τοῦ Μεσσαπίων βασιλέως λέγω τῶν ἐν Ἰαπυγίᾳ, περὶ οὗ καὶ σύγγραμμα ἔστι Πολέμωνι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Θουκυδίδης ἐν ἑβδόμῃ καὶ Δημήτριος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Σικελίᾳ διὰ τούτων·*

κἀκεῖθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνέμῳ νότῳ
διεβάλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίους·
Ἄρτος δ' ἀναλαβὼν ἐξένισεν ἡμᾶς καλῶς.
ξένος χαρίεις γὰρ ἦν ἐκεῖνος καὶ μέγας
καὶ λαμπρὸς ....

In Hesychio I p. 291, 87 frustula supersunt haec: *Ἀρτάς· ,μέγας καὶ λαμπρός.' Θουκυδίδης* et I p. 292, 34 *Ἄρτος· βόλος τις. καὶ Ἀθηναίων ὁ ξένος.*

ΑΦΑΜΙΩΤΑΣ VI 263 F: *Σωσικράτης δ' ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν ,τὴν μὲν κοινὴν (φησὶ) δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δ' ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δ' ὑπηκόους περιοίκους.'* Hes. I p. 331, 49 *ἀφαμιῶται· οἰκέται ἀγροῖκοι, περίοικοι δὲ οἱ ὑπήκοοι.* Sic enim redintegranda haec sunt.)

ΑΧΑΙΝΑΣ III 109 F *τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος λέγων τοῖς Θεσμοφόροις γένεσθαι. εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι καὶ ἑορτὴ καλεῖται μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων ,ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον'* Hesych. IV p. 267, 13 haec valde corrupta porrigit et loco non suo: *χαίνας· στέαρς* (h. e. *(ἀ)χαΐνας· ,(ἀχαΐνην) στέατος .....'*

ΒΑΤΙΑ I p. 51 F *Σαλαμίνιοι δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα βάτια.* Hes. I p. 364, 34: *βάτια· ὁ τῆς συκαμίνου καρπός. καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυνα καὶ μόρα.*

ΒΑΚΧΥΛΟΣ III 111 E: *βάκχυλος δ' ἐστὶν ἄρτος σποδίτης παρ' Ἠλείοις καλούμενος, ὡς Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν ἱστορεῖ.* Hes. I p. 355, 33 *βάκχυλον· σποδίτην ἄρτον Ἠλεῖοι.*

ΒΑΡΑΚΕΣ IV 140 A *Ἐπίλυκος τ' ἐν Κωραλίσκῳ λέγων οὕτως· — —*

βάρακες πολλοὶ κἄρτοι
καὶ δωμός (τις) μάλα ἁδύς,

διαῤῥήδην λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι (τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὥς φησι Λυκόφρων, ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης) κτλ. Hesych. I p. 359, 18 *βάρακες· τὰ προφυράματα τῆς μάζης. Ἀττικοὶ δὲ βήρηκας. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τολύπην.* Cf. Tryphon. Ath. III 114 F *παρ' Ἀθηναίοις μὲν — καὶ βήρηκα καὶ τολύπας κτλ.*

ΒΛΗΜΑ III p. 114 D *βλῆμα δέ φησι καλεῖσθαι τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμὸν Σέλευκος.* Hes. I p. 380, 15 *βλῆθα* (sic)*· ἄρτος ἐντεθρυμμένος.*

ΒΟΛΙΖΗΝ VI 267 C *Σέλευκος — τὴν δούλην καὶ βολίζην.* Hes. I p. 391, 78 *βουσή· δούλη,* ubi quod sequitur *Θεσσαλοί* fortasse huc retrahendum.

ΒΡΕΝΘΙΝ Ath. II 69 B *Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν δευτέρῳ Γλωσσῶν βρένθιν λέγεσθαί φησι παρὰ Κυπρίοις θρίδακα, οὗ ὁ Ἄδωνις καταφυγὼν ὑπὸ τοῦ κάπρου διεφθάρη.* Hes. I p. 397, 5 *βρένθιξ· θριδακίνη Κύπριοι.* Cf. *βρίξ.*

ΒΡΥΤΕΑ II 56 D: *Ἀθηναῖοι δὲ τὰς τετριμμένας ἐλάας στέμφυλα ἐκάλουν, βρύτεα δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν στέμφυλα τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς. παρὰ δὲ τοὺς βότρυς γέγονεν ἡ φωνή.* Hes. I p. 403, 74 *βρύτεα· στέμφυλα κτλ.*

ΓΕΡΓΕΡΙΜΟΣ II 56 D *Καλλίμαχος δ' ἐν τῇ Ἑκάλῃ γένη ἐλαῶν καταλέγει ,γέργεριμον πίτυρίν τε.' ἔλεγον δὲ τὰς δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας καὶ γεργερίμους, ὥς φησι Δίδυμος.* Hes. I p. 425, 15 *γεργέριμος· ἐλάας εἶδος.*

ΓΕΡΓΙΝΟΙ VI 256 A (ex Clearcho): *διῃρημένων δὲ διχῇ τῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι κολάκων — τοὺς μὲν γεργίνους τοὺς δὲ προμάλαγγας προσαγορεύουσιν.* Hes. I 425, 18 *γεργῖνος· διάβολος.*

ΓΙΓΓΡΟΣ IV 174 F. 175 A = Hes. I 430, 58—60.

ΓΛΥΚΥCΙΔΗ III 76 F *Σέλευκος δ' ἐν ταῖς γλώσσαις καὶ γλυκυσίδην τινὰ καλεῖσθαί φησι σίκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν. φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναῖκας ἐσθίειν διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς. ὡς καὶ Πλάτων ὁ κωμῳδοποιός φησιν ἐν Κλεοφῶντι.* Hes. I 435, 77 *γλυκυσίδη· φυτὸν ποιὸν συντελοῦν πρὸς ἀτόπημά τι τῶν γυναικῶν.*

ΓΛΥΞΙC I 31 E *καὶ γλύξις δ' οἶνος καλεῖται ὁ τὸ ἕψημα ἔχων.* Hes. I 433, 28 *γλεῦξις· οἶνος ἕψημα (ἔχων)* quacum conferenda altera glossa I p. 436, 81: *γλύξις· ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν.*

ΔΑΡΑΤΟΝ III 110 D *Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώσσαις τὸν ἄζυμον ἄρτον καλεῖ δάρατον.* III 114 B *καὶ οἱ γλωσσογράφοι δὲ ἄρτων ὀνόματα καταλέγουσι. Σέλευκος μὲν δράμιν ὑπὸ Μακεδόνων οὕτως καλούμενον, δάρατον δ' ὑπὸ Θετταλῶν.* Hes. I 461, 71 *δαρόν — καὶ ἄρτον τινὲς τὸν ἄζυμον* et 461, 58 *δάραι· θυμῷ,* ubi correxi *δαράτῳ· ἀζύμῳ.*

ΔΕΝΘΙC I 31 D ex Alcmane. Hes. I p. 474, 26 *δένθις· οἶνος, Λάκωνες.*

ΔΙΟC ΒΑΛΑΝΟΙ II 53 C: *Ἑρμῶναξ δὲ καὶ Τιμαχίδας ἐν γλώσσαις Διὸς βάλανόν φησι καλεῖσθαι τὸ ποντικὸν κάρυον.* Mox e Diocle 53 D *τὰ δὲ ἡρακλεωτικὰ καλούμενα καὶ Διὸς βάλανοι κτλ.* Hes. I p. 519, 31 *Διὸς βάλανοι· — τινὲς δὲ Ποντικὰ λέγουσιν ἢ Ἡρακλεωτικά.* Cf. *διαβάλανοι.*

ΕΛΥΜΟΙ IV 176 F: *τοὺς γὰρ ἐλύμους αὐλούς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε κἀν Τυμπανισταῖς οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς φρυγίους... τῶν δ' ἐλύμων αὐλῶν μνημονεύει καὶ Καλλίας ἐν Πεδήταις. Ἰόβας δὲ τούτους Φρυγῶν εἶναι εὕρημα. ὀνομάζεσθαι δὲ καὶ σκυταλίας κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους. χρῆσθαι δ' αὐτοῖς καὶ Κυπρίους φησὶ Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν Θηραμένει.* Ex his Hesychius nihil servavit II p. 71, 35 nisi haec: *ἔλυμοι· — οἱ δὲ ἁπλῶς αὐλόν —*

ΕΠΑΜΟΝΕC VI 267 C. Cf. *ΑΖΟΙ.* Hes. II 134, 52 *ἐπάλλων* (sic)· *δοῦλος, λάτρις* II 134, 73 *ἐπάμονες· ἀκόλουθοι.*

ΕΠΕΥΝΑΚΤΟΙ VI 271 C *περὶ δὲ τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις καλουμένων ἐπευνάκτων (δοῦλοι δ' εἰσὶ καὶ οὗτοι) σαφῶς ἐκτίθεται Θεόπομπος διὰ τῆς δευτέρας καὶ τριακοστῆς τῶν ἱστοριῶν λέγων οὕτως κτλ.* Sunt qui huc referant Hes. II p. 144, 4508 *ἐπευνα(κ)ταί· συγκοιμηταί.*

ΕΠΙΝΟΜΙC III 97 D: *ἐγὼ γὰρ οἶδα ἐπινομίδα καλουμένην καὶ μέρος τι τριήρους, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν τριηρικῷ παρατέθειται*).* Hes. II p. 162, 26 *ἐπινομίς· ἐν τοῖς ναυτικοῖς λέγεται.* Comparanda glossa similis *στῆμα· ἐν ναυτικοῖς ὀνόμασι ἀναγέγραπται* ad eundem Apollonium referenda. Atque hinc intellegitur, quid commoverit Pamphilum, ut librum suum inscriberet *περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων.* Nam non solum lexicographos et glossographos com-

*) Recte Schweighaeuserus Ath. tom. IX p. 43: *τριηρικὸς fortasse grammaticum aliquod scriptum fuit de nominibus singularum partium et rerum omnium ad triremes spectantium. Istud verbum παρατίθεσθαι de grammaticis dici solet, qui usum et significatum vocabuli alicuius prolatis et adpositis veterum auctorum exemplis illustrant atque demonstrant.*

pilare constituerat, sed etiam onomasticorum conditores, Eratosthenem, Apollonium, Menestheum alios.

ΕΠΙΠΛΟΙΟΝ III 106 E F *ἐπίπλῳ ὃν Φιλέταιρος ἐν Τηρεῖ ἐπίπλοιον εἴρηκεν — δείξῃς σὺ παρὰ τίνι ὁ ἐπίπλους εἴρηται ἐπὶ τοῦ λίπους καὶ τοῦ ὑμένος — ὁ μὲν ἐπίπλους παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις ‚καὶ τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ καὶ ἐν Θεαροῖς ‚ὀσφύος τε πέρι κἀπιπλόου.' καὶ ὁ Χῖος δὲ Ἴων ἐν ταῖς ἐπιδημίαις ‚τῷ ἐπιπλόῳ ἐπικαλύψας'* Hesych. II p. 164, 86 *ἐπίπλοιον· ὁ πιμελώδης ὑμὴν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων ἐπίπλους λεγόμενος.*

ΕΠΙϹΙΤΙΟΙ VI 246 F — 47 A *ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες. Πλάτων ἐν τετάρτῳ Πολιτείας ‚καὶ ταῦτ' ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι λαβόντες.' Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς·*

ἢν γὰρ ἕν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκῃς
ἀντιμαρτυροῦσι
δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

Εὔβουλος δ' ἐν Δαιδάλῳ·

ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν
ἐπισίτιος.

Hes. II 167, 84 *ἐπισίτιος· ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος.*

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΩΜΑΤΑ IV 170 E: *ἔλεγον δὲ καὶ ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα. Πλάτων Μενελάῳ·*

ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων.

Hes. II p. 173, 66 *ἐπιτραπεζώματα· τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα.*

ΕΡΙΝΑΔΑϹ III 76 D: *Ἀμερίας δ' ἐρινάδας καλεῖσθαι τοὺς ὀλόνθους.* Hes. II p. 190, 75 *ἐρινάδες· ὄλυνθοι. ἢ συκαῖ... ἄῤῥενες.*

ΕΡΚΙΤΑϹ VI 267 C *Ἀμερίας δὲ ἑρκίτας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς κατὰ τοὺς ἀγροὺς οἰκέτας.* Hes. II p. 192, 48 *ἑρκῆται· οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται.*

ΕΤΝΙΤΑϹ III 111 B *ἐτνίτας ἄρτος, ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτας, ὥς φησιν Εὐκράτης.* III 114 B *Σέλευκος — ἐτνίταν δέ φησιν ἄρτον εἶναι λεκιθίτην, ἐρικίταν δὲ κτλ.* Hes. II p. 215, 44 *ἐτνίτας ἄρτος· οὕτως ὁ λεκιθίτης.*

ΗΓΗΤΟΡΙΑϹ III 74 D *ἡ συκῆ — ἡγεμὼν τοῦ καθαρείου βίου τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο. δῆλον δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ καλεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἱερὰν μὲν συκῆν τὸν τόπον ἐν ᾧ πρῶτον εὑρέθη. τὸν δ' ἀπ' αὐτῆς καρπὸν ἡγητορίαν διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι* (?) *τῆς ἡμέρου τροφῆς.* Hes. II 264 68 *ἡγητηρία· παλάθη σύκων — παρὰ τὸ οὖν ἡγήσασθαι τῆς (ἡμέρου) τροφῆς κέκληται ἡγητηρία.*

ΗΔΟϹ II 67 C: *ὄξος. τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἧδος καλοῦσι.* Hes. II p. 266, 33 *ἧδος· — καὶ ὄξος.*

ΗΔΥΓΕΩϹ III 74 B: *Ἡρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος ἐν τῷ συμποσίῳ ἡδύγεων καλεῖ τὸν σικυόν.* Hes. II p. 266, 43 *ἡδυνέον· ὁ σικυός*

ΗΛΑ II 50 A: *Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις βράβυλά φησιν ἦλα κοκκύμηλα μάδρυα τὰ αὐτὰ εἶναι.* Hes. II p, 349, 65 *ἴηλα· ἀκρόδρυα* porrigit, quocum conferenda est glossa vol. III p. 186, 96: *οἴμηλα· οἰμίηλα, ἀκρόδρυα,* quae

nata videtur e Demetrii Ixionis ap. Ath. II 50 B verbis male intellectis *ἦλα δὲ οἷον μῆλα.*

ΗΜΙΟΠΟΙ IV 177. 182 C: *οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων·*

τίς ἐρασμίην
τέρψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

εἰσὶ δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Αἰσχύλος γοῦν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίονι φησιν·

τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσω
ταχέως ὁ μέγας καταπίνει

Hesych. II p. 279, 14: *ἡμίοπος αὐλός· ὁ ὑποτεταγμένος τῷ τελείῳ. μεταφορικῶς δὲ ἡμίοπος θίασος* (*θράσος* codex, *ὁ ἐλάσσων* LDindorf.) Vides *μεταφορικῶς* respicere ad Aeschyli locum.

ΘΙΑΓΟΝΑΣ III 114 C *Νίκανδρος δὲ θιαγόνας φησὶν ἄρτους ὑπ' Αἰτωλῶν καλεῖσθαι τοὺς τοῖς θεοῖς γενομένους.* Hesych. II p. 317, 66 *θιαγόνες· ἄρτοι, οἳ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς.*

ΘΡΙΔΑΚΙΝΗ III 114 F: *αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι λεγόμεναι θριδακίσκαι αἱ αὐταί εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναις.* II 68 F: *θρίδαξ. ταύτην Ἀττικοὶ θριδακίνην καλοῦσιν.* Hes. II p. 324, 51: *θριδακίναι· εἶδος μάζης παρὰ Ἀττικοῖς. καὶ αἱ παρ' ἡμῖν θρίδακες. ἤτοι μαϊούλια.*

ἹΕΡΑ ΣΥΚΗ III 74 D: *δῆλον δέ τοῦτο ἐκ τοῦ καλεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἱερὰν μὲν συκῆν τὸν τόπον ἐν ᾧ πρῶτον εὑρέθη κτλ.* (cf. *ἡγητηρίας*) Hes. II p. 347, 71 *ἱερὰ — ἡ συκῆ· ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ.*

ΚΑΜΜΑΤΑ et *ΚΑΜΜΑΤΙΔΕΣ* IV 140 D: *ἄλφιτα γάρ ἐστιν ἐλαίῳ δεδευμένα. ἅ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρ' ὃ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα* (quae sumpta sunt e Didymo contra Polemonem disputante.) Hes. II p. 403, 600 *κάμματα· φύλλα δάφνης, ἐν οἷς σκέπουσι τὰ ψαιστά. ὁμοίως καὶ καμματίδες.*

ΚΑΡΥΑ II p. 52 B *Ἡρακλέων δέ φησιν ὁ Ἐφέσιος ,κάρυα ἐκάλουν καὶ τὰς ἀμυγδάλας καὶ τὰ νῦν καστάνεια.' τὸ δὲ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ ,καρύαι μελίαι τε.'* Hes. II p. 416, 8 *καρύαι· τὰς ἀμυγδάλας καὶ καστάνους κτλ.*, ubi duo articuli coaluerunt: *κάρυα· τὰς ἀμυγδάλας καὶ καστάνους* et *καρύαι·* (*δένδρον*). *καὶ τόπος κτλ.*

ΚΕΡΚΩΠΗ IV 133 B *ἔστι δ' ἡ κερκώπη ζῷον ὅμοιον τέττιγι καὶ τιγονίῳ, ὡς Σπεύσιππος παρίστησιν ἐν τετάρτῃ Ὁμοίων. μνημονεύει αὐτῶν Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ κτλ.* (Sequitur fragmentum Alexidis, praecedit Aristophanis). Hes. II p. 468, 42 *κερκώπη· μικρὸν τεττίγιον.*

ΚΛΑΡΩΤΑΙ VI 263 EF. Cf. Hes. II 489, 72.

ΚΛΙΜΑΚΙΔΕΣ VI 256 D: *ἀφ' ὧν ὑπολιπεῖς τινες εἰς τὸ πέραν ἀφικόμεναι μετάπεμπτοι πρός τε τὰς Ἀρταβάζου καὶ τὰς Μέντορος γυναῖκας κλιμακίδες μετωνομάσθησαν ἀπὸ τοιαύτης πράξεως. ταῖς μεταπεμψαμέναις ἀρεσκευόμεναι κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως ὥστ' ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις κτλ.* Cf. Hes. II p.

181, 19 *ἐπωστρίδες· αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν.*

ΚΝΗϹΤΟϹ III 111 D: *κνηστὸς ἄρτος ποιὸς παρὰ Ἴωσιν, Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιός φησιν ἐν ἰωνικοῖς ὑπομνήμασι.* Hes. II p. 498, 19 *κνηστὸς ἄρτος Ἀρτεμίδωρος.* Testem utrum Diogenianus ipse apposuerit, an Hesychius, non liquet.

ΚΟΔΥΜΑΛΑ III 81 F: *Ἑρμῶναξ δ' ἐν κρητικαῖς γλώσσαις κοδύμαλα καλεῖσθαί φησι τὰ κυδώνια μῆλα. Πολέμων δ' ἐν πέμπτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον ἄνθους γένους τὸ κοδύμαλον εἶναί τινας ἱστορεῖν. Ἀλκμὰν δὲ τὸ στρουθίον μῆλον, ὅταν λέγῃ ‚μεῖον ἢ κοδύμαλον.' Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν. κτλ.* Hes. II p. 501, 10 *κοδύμαλον· τὸ στρουθίον μῆλον. οἱ δὲ κυδώνιον. οἱ δὲ ἄνθους εἶδος.*

ΚΟΚΚΑΛΟΙ II 57 C: *Ἱπποκράτης δ' ἐν τῷ περὶ πτισάνης* (p. 401, 46), *ὃ ἐκ τοῦ ἡμίσους μὲν νοθεύεται, ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ὅλον, κοκκάλους.* Hesych. II p. 504, 81 *κόκκαλος· ῥόμβος, στρόβιλος, πεύκη.*

ΚΟΚΚΥΜΗΛΑ II 50 A: *Ἀραρὼς δὲ κοκκυμηλέαν καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον.* Hinc illustratur Hesych. II p. 504, 97 *κοκκύμηλον· ὁ καρπὸς* quae sane obscuritate premuntur, quia sunt breviora.

ΚΟΠΙϹ IV 140 B *ἔστι δ' ἡ κοπὶς δεῖπνον, μᾶζα ἄρτος κρέας λάχανον ὠμὸν ζωμὸς σῦκον τράγημα θέρμος,* quae verba sunt Molpidis. Hes. II p. 514, 58: *κοπίς· μερὶς, δεῖπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον, ὠμὸν, ζωμὸς, σῦκον, τράγημα, θέρμος.* Molpidis igitur locum transscripsisse satis habuit Diogenianus: nam Pamphilum ab Ath. IV p. 140 A B compilatum esse non negari poterit.

ΚΟΥΡΙΔΕϹ III 106 D: *κουρίδας δὲ τὰς καρίδας εἶπε Σώφρων ἐν γυναικείοις οὕτως· ‚ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων, ἴδε φίλα. θᾶσαι μὰν ὡς ἐρυθραί τ' ἔντι καὶ λειοτριχιῶσαι.' Ἐπίχαρμος δ' ἐν γᾷ καὶ θαλάσσᾳ ‚κουρίδες τε φοινίκιαι.'* Hes. II p. 526, 51 *κουρίδες· καρίδες. ἢ τας μικρὰς ἐγχλώρους, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρους.* Vides locum Sophronis respici.

ΚΡΙΒΑΝΑ III 115 A: *Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κρίβανά φησι λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.* Hes. II p. 535, 91 *κριβάνας· πλακοῦντάς τινας.*

ΚΡΙΝΟΝ III 114 F: — *καὶ κρίνον, καλούμενον καὶ σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι.* Hes. II p. 536, 35 *κρίνον· — καὶ σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως.* Etiam *καρδαμάλην*, qua de cf. Tryphon. ap. Ath. III c. 82 *ἀναγράφει* Hesych. II 411, 92: *καρδαμάλη· μᾶζα.*

ΚΡΙΟϹ III 87 B *Ἡγήσανδρος δ' ἐν ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κωρύκους καλεῖσθαι ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κριούς.* Hes. II p. 536, 40: *Ἀθηναῖοι δὲ τὰς τραχείας κόγχους καλοῦσι κρείους.*

ΚΥΛΛΑϹΤΙϹ III p. 114 C: *Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον κυλλάστιν καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι·*

καὶ τὸν κυλλάστιν φθέγγου καὶ τὸν πετόσιριν.

μνημονεύουσιν αὐτοῦ καὶ Ἑκαταῖος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Φανόδημος ἐν ἑβδόμῃ Ἀτθίδος. ὁ δὲ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος τὸν ἐκ τῆς κριθῆς ἄρτον γινόμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων κυλλάστιν φησὶ καλεῖσθαι. Hes. II p. 551, 9: *κύλλαστις· ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ ὑποξίζων ἐξ ὀλύρας* (cod. *κυλλὰς τίς*).

ΚΥΝΑΡΗ II c. 82 p. 70 C — *Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κύναρος ἄκανθα μήποτε (φησὶ) τὴν κυνόσβατον λέγει, διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν. καὶ γὰρ ἡ Πυθία ξυλίνην κύνα αὐτὸ εἶπεν. ὁ γὰρ Λοκρὸς χρησμὸν λαβὼν ἐκεῖ πόλιν οἰκίζειν ὅπου ἂν ὑπὸ ξυλίνου κυνὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου ἔκτισε τὴν πόλιν.*' Hes. II p. 553, 60 *κύναρος· φυτόν τι. καὶ μήποτε ἡ κυνόσβατος διὰ τὸ τραχὺ (καὶ) ἀκανθῶδες. κύνα γὰρ ξυλίνην τὴν κυνόσβατον ὁ θεὸς λέγει.* Diogenianus igitur nonnisi Didymum repetiit, Pamphilus haud dubie ipsum Sophoclis locum apposuerat, additis etiam iis, quae Didymum probabile est ex Hecataeo Theophrasto Scylace Polemone Callimacho retulisse.

ΚΩΝΟΙ II 57 B: *ὁ δὲ Μύνδιος Ἀλέξανδρος πιτυίνους κώνους.* Hes. II p. 565, 55 *κῶνος· καὶ ὁ τῆς πίτυος καρπός.*

ΚΩΡΙΔΕC III 106 E: *ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ διὰ τοῦ ω εἴρηκεν ,ἀφύας τε κωρίδας τε καμπύλας.*' *Σιμωνίδης δὲ ,θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες.*' Hes. II p. 565, 79 *κωρίδες· γραῖες, ζῷον θαλάσσιον.*

ΚΩΡΥΚΟC III 87 B: *Ἡγήσανδρος — φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κωρύκους καλεῖσθαι.* Hes. II p. 566, 84 *κώρυκος· — οἱ δὲ κόγχην.*

ΛΑΤΡΕΙC VI 267 C cf. *ἄζοι.* Hes. III p. 16, 9 *λάτρεις· δοῦλοι.* Cf. *λάτρις.*

ΛΕΥΚΕΡΙΝΕΟC III 76 C *λευκερινεὸς δέ τι εἶδός ἐστιν συκῆς, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἕρμιππος ἐν ἰάμβοις οὕτως·*

τὰς λευκερινεὼς δὲ χωρὶς ἰσχάδας.

Hes. III p. 29, 29 *λευκερίνεως· εἶδος συκῆς.*

ΛΟΠΙΜΑ II 53 B: *ὅτι ποντικῶν καλουμένων καρύων, ἃ λόπιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος.* Hes. III p. 49, 69 *λόπιμα· κάστανα. οἱ δὲ Εὐβοϊκά. λουτήλου* (?)

ΛΥΡΟΦΟΙΝΙΞ IV 183 C: *μνημονεύει δ' ὁ Ἰόβας καὶ τοῦ λυροφοίνικος.* Cf. 175 D. Hes. III p. 57, 41 *Λυροφοῖνιξ· κιθάρας εἶδος.* Post hanc glossam excidit Seleucea *λυρτός· σκύφος* (Ath. XI p. 500 B) quae ap. Hes. abiit in *γυρτός· σκυρός.*

ΜΑΓΑΔΙC IV 182 D *ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός, ὁ καὶ πλαγιομάγαδις ὀνομαζόμενος ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐποδείκνυται, ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ φησί· μάγαδις λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα,* qui locus coniungendus est cum XIV 634 C: — *περὶ τῆς μαγάδιδος πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν. ὁ μὲν γὰρ ἥδιστος Ἀνακρέων λέγει που·*

ψάλλω δ' εἴκοσι
χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων
ὦ Λεύκασπι. σὺ δ' ἡβᾷς

Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν Ὀμφάλῃ ὡς περὶ αὐλῶν λέγει διὰ τούτων·

Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς,

ὅπερ ἐξηγούμενος ἰαμβεῖον Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικός, ὅν — διανοίας γένος, αὐλοῦ φησιν εἶναι τὸν μάγαδιν et q. s. Locum ipsum inspiciant lectores, ut cognoscant Pamphileam ubertatem. Hes. II p. 61, 3 *μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι. ὄργανον ψαλτικόν, ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν* (l. *μαγαδίζειν*) *λέγουσιν. Ἴων Ὀμφάλῃ·*

μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

ΜΑΔΡΥΑ II 50 A: Cf. *ἦλα*. Hes. I p. 48, 11 *Σικελοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα.*

ΜΑΤΤΥΗ IV 141 F e Molpide. Hes. III 77, 414.

ΜΕΛΙΤΟΥΤΤΑ III 114 F *παρ' Ἀθηναίοις μὲν — καὶ μελιτοῦτταν καὶ κρίνον.* Hes. III p. 38, 737 *μελιτοῦττα· μᾶζα* (haud dubie e Tryphone).

ΜΕCΟΚΟΠΟΙ IV 176 F *οἴδασι δὲ καὶ τοὺς διόπους ἔτι δὲ μεσοκόπους.* Hes. III p. 94, 18 *μεσοκόποι αὐλοί· οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων, μέσοι.*

ΜΕΤΑΚΕΡΑC I 41 D: *Ἀθηναῖοι δὲ μετάκερας καλοῦσι τὸ χλιαρὸν, ὡς Ἐρατοσθένης φησίν.* Hes. III p. 96, 91 *μετάκερας· — ἢ χλιαρόν.* Ath. III p. 123 D: *τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ. Ἄλεξις δ' ἐν Λοκροῖς — καὶ Φιλήμων ἐν Κορινθίᾳ. Ἄμφις δ' ἐν βαλανείῳ κτλ.*

ΜΗΚΩΝ III 88 C: *τὸ δ' ἐντὸς τῆς πίνης Ἐπαίνετος ἐν Ὀψαρτυτικῷ καλεῖσθαί φησι μήκωνα.* Hes. III p. 102, 80 *μήκωνες· — καὶ τὰ τῆς πίνης περιττώματα καὶ τῶν ὁμοίων.*

ΜΝΟΙΑ. ΜΝΩΙΤΑC VI 267 C: *Ἑρμῶναξ δ' ἐν Κρητικαῖς γλώσσαις μνῴτας τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας.* Hes. III p. 115, 17 *μνοία· οἰκετεία. μνῆτοι·* (sic) *δοῦλοι. μνῷα· δουλεία.*

ΜΟΘΑΚΕC Ath. VI 271 EF e Phylarcho. Hes. III p. 115, 37, ubi pro *δοῦλοι* legendum *ἐλεύθεροι.*

ΜΟΥΚΗΡΟΙ II 52 C: *Λάκωνας δὲ Σέλευκος ἐν γλώσσαις φησὶ καλεῖν τὰ μαλακὰ κάρυα μουκήρους, Τηνίους δὲ τὰ γλυκέα κάρυα. Ἀμερίας δέ φησι μύκηρον τὴν ἀμυγδάλην καλεῖσθαι.* Cf. Hes. III p. 123, 1730 et p. 126, 27 *μυκηρος· ἀμυγδάλη. τινὲς δὲ μαλακὰ κάρυα.*

ΜΥΚΗC II 61 A: *,καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις' φησὶν ὁ αὐτὸς Νίκανδρος ἐν τῷ αὐτῷ.* Hes. III p. 126, 28 *μύκης· ἀμανίτης.*

ΜΥΚΟΝΙΩΝ ΔΙΚΗΝ I p. 7 F: *ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια, Μυκονίων δίκην. δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. τὸν γοῦν γλίσχρον Ἰσχόμαχον Κρατῖνος Μυκόνιον καλεῖ. κτλ.* Hes. III p. 127, 1838: *Μυκόνιον· οἱ Μυκόνιοι διεβάλλοντο ἐπὶ γλισχρότητι. γλίσχρον οὖν λέγει* (sc. Ischomachum Cratinus. nam e Didymi *λέξ. τραγ.* haec breviata esse apparet).

ΝΑΒΛΑ IV 175 CD Hes. III p. 136, 2 *νάβλα· εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ, ἢ ψαλτήριον ἢ κιθάρα.*

ΝΑCΤΟC III p. 111 C *ναστὸς ἄρτος ζυμίτης καλεῖται μέγας, ὥς φησι Πολέμαρχος καὶ Ἀρτεμίδωρος. Ἡρακλέων δὲ πλακοῦντος εἶδος.* Hes. III p. 141, 7 *ναστός· — ἢ ἄρτος μέγας ὁ ζυμίτης. Ἀττικοὶ δὲ ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη.* Heracleonis sententiam igitur minus accurate retulit Athenaei epitome.

ΟΒΕΛΙΑC III 111 B: *ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτᾶτο. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς κτλ.* Hes. III p. 175, 18 *ὀβελίας· ἄρτος ὁ ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος.*

ΟΙΚΕΤΗϹ VI 267 B: *ὁ γάρ οἰκέτης φησὶ (Χρύσιππος ἐν δευτέρῳ περὶ ὁμονοίας) δοῦλος ἐν κτήσει κατατεταγμένος.* Hes. III p. 183, 42 *οἰκέτης· δοῦλος, ὑπουργός.*

ΟΝΟΓΛΙϹ I 31 D: *φησὶ γοῦν* (Alcman) — *ἢ ὄνογλιν.* Hes. III p. 208, 95 *ὄνιγλιν· εἶδος οἴνου.*

ΟΙΝΟΥϹΙΑ I 31 C *καὶ τὸν ἐξ Οἰνοῦντος κτλ.* Hes. III p. 188, 39 *Οἰνούσιος· εἶδος ἀμπέλου.*

ΟΙΝΟΥΤΤΑ III 114 f. Hes. III p. 188, 340. 41.

ΟΞΑΛΙΟΙ III 76 A: *ὀξαλείων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων μνημονεύει Ἡρακλέων ὁ Ἐφέσιος καὶ Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου κτλ.* Hes. III p. 210, 35. *ὀξάλειοι· εἶδος σύκων.*

ΟΞΟϹ ϹΦΗΤΤΙΟΝ II 67 CD: *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ φησὶν ‚ὄξει διέμενος σφηττίῳ.' Δίδυμος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν φησιν· ἴσως διότι οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς.* Hes. III p. 210, 42 *ὄξος Σφήττιον· ἴσως* (*διότι*) *οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς ἦσαν διὰ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφήττιον, ἤγουν δριμύ.*

ΟΞΥΒΑΦΟΝ II 67 E *καὶ τὸ δεχόμενον αὐτὸ ἀγγεῖον ὀξύβαφον.* Hes. III p. 210, 16 *ὀξύβαφον· τὸ σκεῦος οὕτω λέγεται.*

ΟΞΥΜΑΛΑ ΠΕΡϹΙΚΑ III 83 A: *Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς ἐν λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύμηλά φησι τοὺς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά, ἅ τινες ἄδρυα.* Hesych. III p. 211, 54 *ὀξύμαλα· τὰ κοκκύμηλα.*

ΟΡΘΑΓΟΡΙϹΚΟϹ IV 140 B: *ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὥς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ πολιτείας καὶ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακώνων πολιτείας.* Hes. III p. 218, 80 *ὀρθαγορίσκος· χοιρίδιον μικρόν.* Idem s. v. *βορθαγορίσκεα·* — *καὶ μικροὶ χοῖροι βορθαγορίσκοι.*

ΟΡΙΝΔΗϹ III p. 110 EF: *ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γινομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ.* Hes. III p. 219, 18 *ὀρίνδην· ἄρτον παρὰ Αἰθίοψι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῳ, ὅπερ ἕψοντες σιτοῦνται. τινὲς δὲ ὄρυζαν.*

ΟΡΜΕΝΟϹ II p. 62 F: *Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκότα.* Hes. III p. 221, 54: *ὄρμενος — τῆς κράμβης τὸ ἔντος κύημα. οἱ δὲ τὸν ἄγριον ἀσφάραγον* (Diphilus).

ΟΡΥΑ III 94 F: *χορδῶν τε μέμνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει, ἐπιγράψας τι καὶ τῶν δραμάτων Ὀρύαν.* Hes. III p. 224, 48 *ὀρύα· χορδὴ ἑφθή.*

ΟϹΤΑΚΟϹ et *ΟϹΤΑΦΙΔΕϹ* III 105 B: *τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδες.* Hes. III p. 228, 57 *ὀστακός· εἶδος καράβου. οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσι* et p. 228, 61 *ὀσταφίς· οὕτως διὰ τοῦ ō ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας.*

ΟΥϹ ΑΦΡΟΔΙΤΗϹ III 88 A: *Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ λέξεως τὸ ὄστρεον τοῦτο ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης.* Hes. III p. 243, 80 *οὖς Ἀφροδίτης· οἱ ἁλιεῖς* (sic) *ὄστρεόν τι οὕτω καλοῦσιν.*

ΠΑΝΔΟΥΡΟϹ IV 183 F: *τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου Εὐφορίων μὲν, ὡς προείρηται, καὶ Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων* Hes. III p. 265, 331 *πανδοῦρα ἢ πανδουρίς· ὄργανον μουσικόν.* Euphorio IV p. 182 E usus erat vocabulo *πανδουρισταί.* Legendum igitur apud Hesychium videtur: *ἢ πάνδουρος· ὄργανον μουσικόν. πανδουριστὴς δὲ ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ὄργανον,* non *πάνδουρος δέ.*

ΠΑΤΑΝΙΑ IV 169 D: *πατάνιον δὲ διὰ τοῦ π̅ Ἀντιφάνης ἐν Γάμῳ — Εὔβουλος δ' ἐν Ἴωνι καὶ βατάνια καὶ πατάνια λέγει ἐν τούτοις· τρύβλια δὲ καὶ βατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια καὶ πατάνια πυκνὰ ταρφέα.* Cf. Hes. III p. 267, 91 *παντάνα· τρύβλιον* p. 292, 1095. 6. *πάτανα· τρύβλια* et *πατάνια· τὰ ἐκπέταλα λοπάδια — τινὲς δὲ διὰ τοῦ β̅ βατάνια λέγουσιν.* Quae locum Eubuli aperte respiciunt.

ΠΛΑΚΟΥϹ II 58 DE: *Φανίας δὲ ἐν τοῖς φυτικοῖς φησι ‚τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικὸς τύπος καλεῖται πλακοῦς, ἐμφερὴς ὢν αὐτῷ. τὸ μὲν γὰρ κτενῶδες ἀνάλογον καθάπερ ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπίς, κατὰ μέσον δὲ τοῦ πλακουντικοῦ ὄγκου τὸ κέντρον ὀμφαλικόν.* Hes. III p. 340, 2446 *πλακοῦς· ἐκτὸς τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας μαλάχης.*

ΠΟΛΛΙΟϹ I 31 B: *εἴη ἂν οὖν ὁ παρὰ Σικελιώταις γλυκὺς καλούμενος Πόλλιος ὁ βίβλινος οἶνος.* Hes. III p. 351, 2804: *Πόλλιος οἶνος· λευκός* (*γλυκύς*?)

ΠΡΑΜΝΙΟϹ I 30 D: *Δίδυμος δὲ πράμνιόν φησιν οἶνον ἀπὸ πραμνίας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης, οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα, ἔνιοι δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον κτλ.* Hes. III p. 368, 96 *Πράμνιος οἶνος· ὁ ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου.*

ΠΡΟΔΡΟΜΑ III 77 C *τὸν δὲ προδρόμων καλουμένων σύκων ὁ αὐτὸς Θεόφραστος μνημονεύει ἐν τρίτῃ ‚φυτικῶν αἰτίων οὕτως ‚τῇ συκῇ ὅταν ἀὴρ ἐπιγένηται μαλακὸς καὶ ὑγρὸς καὶ θερμός, ἐξεκαλέσατο τὴν βλάστησιν. ὅθεν καὶ οἱ πρόδρομοι.‘ κτλ.* Hes. III p. 375, 89 *πρόδρομα· — ἢ τὰ προακμάζοντα σῦκα.*

ΠΡΩΙΤΕΡΙΚΗ III 77 D: *Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις πρῳτερικήν φησι καλεῖσθαι γένος τι συκᾶς, ἥτις φέρει πρῷον τὸν καρπόν.* Hes. III p. 401, 58 *πρῳτερικὴ· εἶδός τι συκῆς πρωΐμου.*

ΠΤΕΡΙϹ II 61 F: *καὶ Φανίας δὲ ἐν πρώτῳ περὶ φυτῶν — ὁ αὐτός φησι ‚πτέρις, ἣν ἔνιοι βλάχνον καλοῦσι.* Cf. Hes. III p. 403, 92 et I p. 378, 69 *βλᾶθρον· φυτὸν πτέρει ὂν ὅμοιον, ὅπερ ἔνιοι βλάχνον,* unde apparet locum Phaniae apud Athenaeum esse mutilum vel certe in brevius contractum, nec de *πτέρει* sermonem fuisse, sed de *βλάθρῳ.* In Hesychio vero pro *ὅπερ* potius *ἥνπερ* corrigendum videtur ex Phania Athenaei.

ΡΑΦΑΝΟϹ I 34 D: *ὅτι δὲ τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλόδωρος δηλοῖ ὁ Καρύστιος·*

> *οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ἡμεῖς δ' οἱ ξένοι*
> *κράμβην κτλ.*

Hes. III p. 423, 44: *ῥάφανος· κράμβη.*

ΡΑΠΑΥΛΑϹ IV 176 E: *ὥσπερ οὖν τοὺς τῷ καλάμῳ αὐλοῦντας καλαμαύλας λέγουσι νῦν, οὕτω καὶ ῥαπαύλας, ὥς φησιν Ἀμερίας ὁ Μακεδὼν*

ἐν ταῖς γλώσσαις, τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας. Hes. III p. 422, 118 *ῥάπα· τὴν καλάμην καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας ῥαπαύλας* (cod. *ῥαπάλους*). In Athenaeo forsitan *τοὺς τῇ ῥαπὶ τουτέστι τῇ καλάμῃ* scribendum sit.

ΣΕΜΕΛΟΙ II 63 C: *Ἀπελλᾶς δὲ Λακεδαιμονίους φησὶ σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν.* Hesych. IV p. 20, 4 *σέμελος· κοχλίας.*

ΣΕΣΙΛΟΙ II 63 C: *λέγονται δέ τινες τῶν κοχλιῶν καὶ σέσιλοι· Ἐπίχαρμος·*

> *τούτων ἁπάντων ἀκρίδας ἀνταλλάσονται,*
> *κόγχων δὲ τὸν σέσιλον. Β. ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον.*

Hes. IV p. 22, 41 *σέσηλοι· κοχλίαι, Λάκωνες,* quod suo loco positum inter *σεσήκασμαι* et *σεσημασμένον* non est temptandum sed pro forma vere Laconica habendum, ut *ἀκτῆνες* pro *ἀκτῖνες.*

ΣΙΚΥΑ II 58 F: *Εὐθύδημος δ' Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ λαχάνων σικύαν ἰνδικὴν καλεῖ τὴν κολοκύντην κτλ.* Hes. IV p. 29, 622: *σικύα· εἶδος κολοκύντης.*

ΣΙΚΥΟΣ ΣΠΕΡΜΑΤΙΑΣ II 68 C: *ὅτι τοὺς πέπονας Κρατῖνος μὲν σικύους σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδυσσεῦσι· πώποτ' εἶδές μοι*

> *τὸν ἄνδρα, παῖδα Λαέρτα φίλον, ἐν Πάρῳ*
> *σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον.*

Hes. IV p. 29, 623: *σικυὸς σπερματίας· ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα.*

ΣΙΚΥΩΝΙΑ II 58 F: *Μεγαλοπολῖται δ' αὐτὴν (κολοκύντην) σικυωνίαν ὀνομάζουσι.* Hes. IV p. 29, 26: *σικυωνία· κολοκύντη.*

ΣΙΝΔΡΩΝ VI 267 C: *Σέλευκος — σίνδρωνα δὲ τὸν δουλέκδουλον.* Hesych. IV 31, 85: *σίνδρων· — ἀπελευθέρους ἢ δούλους.*

ΣΙΤΟΚΟΥΡΟΣ VI 248 A: *σιτοκούρου δ' Ἄλεξις μνημονεύει ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις· ἔσει περιπατῶν σιτόκουρος.' Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον — ἐν Πωλουμένοις· —*

> *σιτόκουρος ἄθλιον*
> *ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν.*

Hes. IV p. 35, 65 *σιτόκουρος· ὁ ἄχρηστος καὶ μάτην τρέφομενος,* quae haud dubie Didymi sunt verba e commentariis Menandreis in *λέξιν κωμικὴν* transscripta et a Pamphilo repetita.

ΣΚΙΑΔΕΣ IV 141 F *Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ τρωικοῦ διακόσμου τὴν τῶν καρνείων φησὶν ἑορτὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. τόπους μὲν γὰρ εἶναι ἐννέα τῷ ἀριθμῷ. σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι.* Hes. IV p. 44, 70. 77: *σκιάδεια· σκηνοπήγια. ἔστι δὲ τόπος, ἐν ᾧ τὰ μειράκια ἐκαθέζετο. σκιὰς· καὶ σκηνή.*

ΣΚΥΤΑΛΙΑΣ IV 177 A: *Ἰόβας δὲ τούτους Φρυγῶν εἶναι εὕρημα, ὀνομάζεσθαι δὲ καὶ σκυταλίας, κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους.* Hes. IV p. 53, 93 *σκυταλίδα· αὐλὸν ποιόν.*

ΣΠΑΤΑΓΓΑΙ III 91 13 *Ἀριστοτέλης δέ φησι τῶν ἐχίνων πλείω γένη εἶναι. ἓν μὲν τὸ ἐσθιόμενον ἐν ᾧ τὰ καλούμενά ἐστιν ᾠά, ἄλλα δὲ δύο, τό τε τῶν σπαταγγῶν καὶ τὸ τῶν καλουμένων βρυσῶν. μνημονεύει δὲ καὶ τῶν σπαταγγῶν ὁ Σώφρων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν οὕτως κτλ.* Hes. IV p. 63, 28 *σπατάγγαι· οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι.*

ΣΤΕΜΦΥΛΑ II p. 56 D: *Ἀθηναῖοι δὲ τὰς τετριμμένας ἐλάας στέμφυλα ἐκάλουν, βρύτεα δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν στέμφυλα, τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς.* Hes. IV p. 75, 37 *στέμφυλα· τὰ πταίσματα τῶν ἐλαιῶν. οἱ δὲ τὰς ἀπυρήνους ἐλαίας. καὶ τῶν σταφυλῶν τὰ ἐκπιέσματα.*

ΣΥΚΙΤΗΣ III p. 78 C: *Σωσίβιος δ' ὁ Λάκων ἀποδεικνὺς εὕρημα Διονύσου τὴν συκῆν διὰ τοῦτό φησι καὶ Λακεδαιμονίους συκίτην Διόνυσον τιμᾶν.* Hes. IV p. 93, 2226 *Συκάτης· ὁ Διόνυσος.*

ΤΑΥΡΕΙΟΝ ΠΟΜΑ III p. 122 F: *τὸ δὲ ταύρειον ὕδωρ ὠνομάσεν, ὦ φίλε, Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ, ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται.* Hes. IV p. 133, 247 *Ταύρειον πῶμα. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ. ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ (περὶ) Τροιζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα.*

ΤΙΤΥΡΙΝΟϹ IV 176 C: *οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Ἀμερίας ἐν ταῖς γλώσσαις τιτύρινόν φησι καλεῖσθαι τὸν μόναυλον, ὅτι δὲ μόναυλος ἦν ὁ νῦν καλούμενος καλαμαύλης κτλ.* 182 D: *ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἱστορεῖ ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν δευτέρῳ περὶ Δωρίδος.* Hesych. IV p. 161, 97 *τιτύρινος· μόναυλος. ἢ αὐλὸς καλάμινος.*

ΤΟΛΥΠΗ III p. 114 F: *καὶ μάζας δ' ἔστιν εὑρεῖν ἀναγεγραμμένας παρά τε Τρύφωνι καὶ παρ' ἄλλοις πλείοσιν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν — καὶ βήρηκα καὶ τολύπας κτλ.* Hes. IV p. 164, 4 *τολύπη· τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν ἃ καὶ βήρηκας καλοῦσιν.*

ΤΡΙΓΩΝΟΝ IV p. 175 D: *καὶ τὸ τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν τετάρτῳ θεατρικῆς ἱστορίας Σύρων εὕρημά φησιν εἶναι.* 183 E postquam de psalterio exposuit: *μνημονεύει δὲ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς μὲν ἐν Μυσοῖς οὕτως·*

πολὺς δὲ φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία,

καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ, Εὔπολις δ' ἐν Βάπταις φησίν·

‚ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις'

Hes. IV p. 174, 68 *τρίγωνον· εἶδος ὀργάνου ψαλτηρίου.*

ΤΡΙΜΜΑ I 31 E: *ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πώματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ, ὃ ἐκάλουν τρῖμμα.* Hes. IV p. 175, 1402: *τρῖμμα· ἀρωματίζον πόμα ἐν γάμοις πινόμενον καὶ ἐν θεατρικοῖς ἀγῶσιν,* ubi fidelius Hesychius expressit Pamphilum, quam Athenaei epitome.

ΤΡΑΠΕΖΟΠΟΙΟϹ IV 170 DE: *τῶν δὲ μαγείρων διάφοροί τινες ἦσαν οἱ καλούμενοι τραπεζοποιοί. εἰς ὃ δὲ οὗτοι παρελαμβάνοντο σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Μετοίκῳ·*

προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ
τραπεζοποιόν, ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους
ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τἄλλ' ὅσα
τούτῳ προσήκει.

Hes. IV p. 169, 56: *τραπεζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος.*

ΦΙΒΑΛΕΩΣ II 75 B: *τῶν δὲ καλουμένων φιβαλέων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηται τῶν κωμῳδοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις — Τηλεκλείδης δ' ἐν Ἀμφικτύοσι κτλ.* Hes. IV p. 242, 34 *φιβάλεως· εἶδος σύκων καὶ ἡ συκῆ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας.*

ΦΑΥΛΙΑ III 82 B: *φαυλίων δὲ μήλων μνημονεύει Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν οὕτως — καὶ Θεόπομπος ἐν Θησεῖ.* Hes. IV p. 234, 42 *φαύλια· μῆλα τὰ μεγάλα.*

ΦΑΙΟΙ III 114 D: *τοὺς δὲ ῥυπαροὺς ἄρτους φαιοὺς ὠνόμασεν Ἄλεξις ἐν Κυπρίῳ οὕτως· — λευκοὺς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους.* Hes. IV p. 227, 66 *φαιούς· ἄρτους ῥυπαρούς.*

ΦΩΤΙΓΞ IV 175 EF: *ἐπιχωριάζει γὰρ καὶ ὁ φῶτιγξ αὐλὸς παρ' ἡμῖν.* Hes. IV p. 265, 37 *φῶτιγξ· — λώτινος αὐλός* — IV 182 D: *οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι αὐλοὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φώτιγγες.*

ΧΕΛΙΔΟΝΕΩΣ III p. 74 CD: *χελιδονείων δὲ σύκων μνημονεύει Ἐπιγένης ἐν Βακχείᾳ·*

> *εἶτ' ἔρχεται*
> *χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἁδρὸς*
> *πινακίσκος.*

Hes. IV p. 281, 28 *χελιδόνεως· εἶδος ἰσχάδων.*

Noluimus reliquis novem libris excutiendis similem operam impendere, cum haec nostra collectio sufficiat ad cognoscendum suppellectilis literariae a Pamphilo in condendo lexico adhibitae ambitum. Apionis et Diodori curas iterum agnoscimus in gl. *κουρίδες κωρίδες ὀρύα σέσιλοι*, Aristophanis Byzantii s. v. *ὀξύμαλα*, Artemidori Aristophanei, a quo Epaenetum compilatum esse diximus, s. v. *κνηστὸς, ναστὸς, τιτύρινος* et ubi Epaenetus laudatur *μήκωνα*; Clitarchum audimus s. vv. *ἄζοι ἐπάμονες λάτριες*, Heracleonem Ephesium s. vv. *κάρυα ναστὸς ὀξάλειοι*, Nicandrum Colophonium, quem glossas ad ordinem literarum disposuisse evicit OSchneiderus, s. v. *βάκχυλος, βρένθιν* (q. l. Cyprii laudantur), *δάρατον* (quod Thessalorum est vocabulum), *θιαγόνας* (quod est Aetolicum) *λόπιμα*, Timachidan s. v. *Διὸς βάλανοι.* At his iam accedunt alii haud ignobiles grammatici: Amerias Macedo citatus s. vv. *ἐρινάδες ἐρκῖται μύκηρον ῥαπαύλας τιτύρινος*, Demetrius Ixio s. v. *ἧλοι*, Demetrius Scepsius *σκιάς*, Didymus s. vv. *ἄπλυτοι ῥαφανῖδες, ἀποπυρίαι, Ἄρτος (Ἀρτᾶς), βάρακες, γεργέριμος, ἕλυμοι, ἐπιτραπεζώματα, ἐπισίτιοι, ἡμίοποι, κοκκύμηλα, κυνάρη, κρίνον, λευκερίνεως, Μυκονίων δίκην, μάγαδις, ὄξος Σφήττιον, ὀρίνδην, ὀβελίας, ὀρθαγορίσκος, πατάνια, πράμνιος, ῥάφανος, σικυὸς σπερματίας, σιτόκουρος, ταύρειον πόμα, τραπεζοποιός, τρίγωνον, φιβάλεως, φαύλια, φαιοὺς ἄρτους, χελιδόνεως*; Eratosthenes s. v. *μετάκερας* et ubi ex auctoritate Didymi citatur s. v. *βάρακες*, Heracleo Ephesius s. v. *κάρυα ναστὸς ὀξάλειοι*, Hermonax s. v. *διὸς βάλανοι* et *μνοία*, Iuba s. v. *λυροφοῖνιξ* et *σκυταλίας*, Lycophro apud Didymum s. v. *βάρακες*, Nicander Thyatirenus s. v. *κύλλαστις*, Parthenius s. v. *ἄβρυνα*, Polemo Didymi s. v. *αἶκλον* et *Ἄρτος (ἄς)*, Sosibius Laco s. v. *κριβάνας* et *συκίτης Διόνυσος*, Speusippus Platonicus (*κερκώπη*), Trypho s. vv. *βήρηκα, θριδακίνη, μελιτοῦττα, οἰνοῦττα, τολύπη.* Sequuntur scriptores et rarius citati et minus in vulgus noti: Alexander Myndius s. v. *κῶνοι* Apellas s. v. *σέμελοι,*

Apollonius de re navali s. v. ἐπινομίς, Aristoteles s. v. σπατάγγαι, Clearchus s. v. γεργῖνοι, Chrysippus s. v. οἰκέτης, Callimachus a Didymo appositus s. v. γεργέριμοι, Hegesander s. v. κριὸς κώρικος, Euthydemus qui περὶ λαχάνων scripsit s. v. σικύα, Heraclides Tarentinus s. v. ἡδύγεως, Hippocrates s. v. κόκκαλοι, Molpis s. vv. κοπίς et ματτύη, Nicocles Laco s. v. κάμματα et καμματίδες, Polemarchus s. v. ναστὸς, Phanias Erosius s. v. v. πλακοῦς et πτέρις (vel potius βλάχνον, Phylarchus ut videtur s. v. μόθακες, Semus s. v. ἀχαΐναι, Sosicrates s. vv. ἀμφίας et ἀφαμιῶται, Theophrastus s. v. πρόδρομα. Sunt vero in hoc scriptorum a Pamphilo inspectorum catalogo prae ceteris memorabiles tris. Primus est Phanias, quem Peripateticorum morem secutum scimus φυτικὸν composuisse. Ad hunc igitur an Theophrastum referenda sint, quae in indicibus nostris ex Hesychio ad plantarum cognitionem spectantia collegimus, diiudicari in posterum poterit accurata indicis botanici cum Theophrasteis comparatione. Secundus est Apollonius τριηρικοῦ auctor (p. LXXIII), ad quem auctorem referri posse videntur, quae de rebus navalibus composuimus ibidem. Tertius denique est Artemidorus s. v. κνηστός appositus, et is animadversione dignus propterea, quod mentio eius etiam ep. Hes. s. v. facta documento est, Hesychium non modo idem tradere atque Pamphilum sed etiam diserte eodem tradere auctore, unde, quamquam non continuo sequitur hunc ab illo compilatum esse, efficitur tamen ut aliquam inter utrumque familiaritatem intercedere suspicemur, praesertim cum reliqui etiam grammatici et lexicographi ab Hesychio appositi a fontibus Pamphili diversi non sint. Saepius enim ille testimonium denunciat Ameriae Apollodoro Aristarcho (h. e. plerumque Didymo Aristarchi sententiam referenti) Aristophani Byzantio Artemidoro Callimacho Clearcho Didymo Eratostheni Heracleoni Iubae Lycophroni Nicandro Seleuco Sosibio Timachidae (atque huic quidem ita, ut inter interpretes Aeschyli referendus videatur) Theophrasto; rarius aut singulis tantum in locis provocat ad Antigonum Carystium, Chrysippum Clitarchum Epaenetum Euphorionem Hegesandrum Polemonem Polemarchum Phaniam Speusippum Tryphonem; perraro vero testes introducit, qui e nostra Pamphili fragmentorum collectione non innotuerunt: Anticlidem Callistratum Cratetem Dicaearchum Diodotum Diodorum Euphronium Megaclidem Praxiphanem Philetam. Iam huic utriusque in auctoribus eligendis consensui adde verborum quibus uterque in glossis explicandis usus est similitudinem et nega Hesychium aut ipso Pamphili opere adhuc uti potuisse, aut ab alio quodam libro pendere ex amplioribus Alexandrini copiis in summarii angustias coacto. Illud fieri potuisse ac fortasse hic illic factum esse non negaverim quidem, sed Hesychium alteram viam eamque commodiorem ingredi maluisse et Pamphilei operis historia subindicat et eius epistula ad Eulogium data, modo genuina sit, asseverat. Pergamus igitur in enarranda Pamphili glossarum historia.

In compendium redegerunt hoc glossarium Iulius Vestinus et Aelius Diogenianus, quorum alter epitomen quatuor (nisi scriptura fallit) libris comprehenderat, alter quinque absolverat τεύχεσι. Ac Vestini quidem pene obliterata est memoria. Commemoratur enim quattuor duntaxat, quod sciam, in locis. Primum de eo Suidas articulum habet hunc: Οὐηστῖνος Ἰούλιος χρηματίσας

σοφιστής. ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν βίβλους δ' (βιβλία ϟδ' codd. BE) ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Δημοσθένους βιβλίων, ἐκλογὴν ἐκ τῶν Θουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων. Deinde in tabula scriptorum Suidae praemissa leguntur haec: Οὐηστῖνος Ἰούλιος σοφιστὴς ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν βιβλίων ἐνενήκοντα ἑνός. Duo qui restant loci ad Pamphilum pertinere non videntur, memorabiles tamen sunt propterea quod probant Diogenianum Vestini aetati successisse. Huius enim libros ἑλληνικῶν ὀνομάτων (nisi forte mavis νομισμάτων, ut conieci in Didym. p. 348, 2) breviasse dicitur in scholio marginali ad Gregor. Nazianz. epitaph. in patrem suum, cuius initium ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ apud Montefalc. in diar. Ital. p. 214: περὶ σταθμῶν· τὸ τάλαντον ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ σταθμῶν μνῶν ἐστιν ἑξήκοντα. ἡ δὲ μνᾶ δραχμῶν ρ', ἡ δὲ δραχμὴ ὀβολῶν ἕξ. ὁ ὀβολὸς χαλκῶν ἕξ, ὁ χαλκοῦς λεπτῶν ζ'. τὸ τάλαντον δὲ τὸ (νῦν addit schol. Hom.) λεγόμενον Ἀττικόν, παρὰ δὲ Σικελιώταις, τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν μνῶν κδ', νυνὶ δὲ ιβ. δύναται δὲ ὁ νόμος (δὲ εἶναι schol. Hom.) τρία ἡμιοβόλια, ὡς ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος. ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐηστίνου ἑλληνικῶν ὁ δ. Eadem fere leguntur in schol. BL ad Hom. Il *E* 576 p. 167, a 3—10 ed. Bekk., sed in fine omittitur Vestini mentio et hic libri Diogenianei index traditur: Διογενειανοῦ τῆς ἐπιτομῆς ἑλληνικῶν ὀνομάτων. Misso igitur Vestino, cuius memoria rarissima exstat, transeamus ad Diogeniani epitomen. Eam inscriptam fuisse λέξιν παντοδακὴν κατὰ στοιχεῖον et quinque libris constitisse innuunt Suidas et Eudocia p. 133, quorum verba posuimus p. LXI, συλλογὴν vocat Photius biblioth. cod. 145 p. 99 a 4, ubi Helladii λέξεις dicit πεζοῦ λόγου τὸ πλεῖστον εἶναι ἀλλ' οὐχὶ ποιητικοῦ ὥσπερ ἡ Διογενειανῷ ἐκπονηθεῖσα συλλογή (cf. Phot. lex. p. 2, 2), Περιεργοπένητας denique librum utilissimum ab ipso auctore inscriptum fuisse testis est Hesychius in epistula ad Eulogium p. 1, 15. Atque huic cur fidem abrogemus non video. Scio quidem Welckerum in censura libri Rankiani Museo Rhenano II p. 293 sq. inserta et nuperrime GBernhardyum in Suida s. v. Διογενειανός duplicem, quae fertur, inscriptionem ita explicare malle, 'ut non unius libri auctorem fuisse Diogenianum statuant, sed duorum alterius ex Pamphileo glossario breviati, alterius proprio Marte conditi eiusque ab Hesychio aliisque grammaticis diligenter adhibiti. At huic sententiae quid obstet et HMEMeierus dudum exposuit in '*comment. Andoc. sextae particula tertia sive de lexicis rhetoricis* p. XIII n. 180 *) et nosmet ipsi infra expondituri sumus. Nos igitur Rankii potius tuemur sententiam, qui λέξιν παντοδαπὴν κατὰ στοιχεῖον a Suida commemoratam statuerat non diversam fuisse ab opera in Hesychium recepto et Περιεργοπένητες inscripto. Consilium operis et rationem accurate descripsit Hesychius ad Eulogium p. 1: A multis dicit ex veteribus vocabula in literarum ordinem esse redacta, sed ab aliis sola Homerica, ut ab

*) Me quidem iudice (inquit) credibilius est, ab Suida eiusdem operis, si duplex fuit inscriptio, titulum unum commemorari, alterum omitti, quam operum duorum eo loco, ubi Diogeniani libros data opera recenset, illud neglegi, quod Diogenianus suo Marte condiderit, hoc vero non neglegi in quo epitomatorem tantum se praebuerit.

Apione et Apollonio Archibii, ab aliis separatim comica tragicaque, ut a Theone et Didymo, simul autem universa ab horum nemine. Quare Diogenianum quendam, virum studiosum, cum et libros antedictos et voces etiam universas sparsim apud omnes exstantes collegisset, secundum ordinem literarum eas disposuisse, voces sc. Homericas et comicas et tragicas et quae apud lyricos et apud rhetores imo et quae apud medicos, quaeque apud historiographos invenirentur, ita ut universim vocem nullam aut veterem aut sibi coaetaneorum scriptorum praeteriret. Eundem narrat initio cuiusque vocis trium aut quattuor literarum ordinem praeposuisse, ut qui libros eius legere vellet vocem quamlibet eo pacto facilius inveniret, ac praeterea quotcunque invenire posset proverbia haud omisisse, pleraque tamen nude et sine argumento et expositione posuisse. Atque ob praeclarum hoc studium, quo opus sane quam utilissimum et philologis ad literarum scientiam adiumento futurum exhibere instituerat Diogenianus, eum laude suo non fraudat Hesychius: sunt tamen etiam quae vituperaverit. Nimirum vocibus dubiis neque apposuerat nomina eorum, qui iis usi sunt, neque librorum in quibus usurpabantur titulos, deinde diversas earum significationes praeterierat, et obscuras reliquerat, cum oporteret diversae cuiusque significationis exemplum a mentione eorum qui usi sunt praebere, denique in capitibus proverbiorum substiterat expositione non addita. Ex his quid spectaverit Diogenianus satis quidem puto constare, sed unde hoc compertum habuerit Hesychius non constat. Suspicor tamen compertum habuisse ex ipsius Diogeniani sive praefatione sive epistula aliqua in limine operis comparente. Nam quod de Diogeniano praedicat Hesychius, quod Pamphilo potius erat laudi vertendum, hoc peccatum haud scio an commiserit ab ipso Diogeniano deceptus, quem in praefatione illa, licet Pamphili mentionem quin faceret non potuisset, gloriosius tamen de semetipso praedicavisse probabile est. Reliqua enim, quae de Diogenianeo glossario narrat Hesychius, non modo refutari non posse, sed etiam verissima esse et potest demonstrari et infra a nobis demonstrabitur. Nunc primum id agamus, ut ostendamus Diogeniani glossarium in libris frequenter lectis consultisque fuisse et ne Byzantina quidem aetate extitisse alterum, quo memoria eius in oblivionem adduceretur. Testis est primum ingens fragmentorum numerus, quae ut par est literarum ordini adstricta infra posuimus, adiunctis statim Hesychianis, ne *προιόντος τοῦ λόγου* bis eundem cursum iterare coacti simus:

I *Α Α* (*ἄ ἄ*) Phot. lex. p. 5, 4 *ἄ ἄ: ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.* Hes. I p. 36: *ἄ ἄ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ.*

II *ΑΕΙΕΣΤΩ* Harp. p. 7, 1 Bekk.: *ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται.* Post *καλεῖται* vulgo addunt *ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενειανῷ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.* Omittunt quidem haec omnes codices, quamquam Gronovius de suo, velut haberet ea, loquitur, sed agnoscit Suidas verba: *ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενειανῷ.* Hesych. I p. 51, 67 *ἀειεστόν· — ἡ ἀϊδιότητα,* omisso Antiphontis, quo frequenter usus est, loco.

III *ΑΗΜΑ* Bachmann. AG. I p. 459, 15 *Ως ἅμα: ὡς πνεῦμα· ἅμα γὰρ τὸ πνεῦμα παρὰ Διογενειανῷ.* Cyrill. Voss. 63: *ὡς ἄημα: ὡς πνεῦμα, ὡς ἄνεμον. ἄημα γὰρ τὸ πνέον παρὰ Διογενιανῷ.* Vol. I p. 60, 1509: *ἄημα· πνεῦμα.*

IV *ΑΛΑΒΑCΤΡΟΝ* EM. 55, 34: *ἀλάβαστρον καὶ ἀλάβαστρος· λήκυθος λιθίνη πρὸς μύρων ἀπόθεσιν. λαμβάνει δὲ τὸ ρ ἀλάβαστος οὖσα. οὕτως εἰς τὸ Διογένους ἐγκώμιον* (sic vulgo, *εις διογ, ἐγι* cod. Dorv. *εἰς τὸ διογε ἐγ* cod. V^b^) Hes. I p. 111, 17 *ἀλάβαστος· λήκυθος.*

V *ΑΝΑΒΑΛΛΙΔΕC* EM. 95, 42: *ἀναβαλλίδες· ταινίαι. οἱ δὲ σφαίρας ἀπεδίδοσαν. Διογένης* (vulgo, *Διογένεια* V^b^ *διογ.* Dorv. Hes. I p. 168, 87: *ἀναβαλλίδαι ταινία ἢ σφαῖρα.*

VI *ΑΝΑΡΡΟΙΒΔΕΙ* EM. 99, 13: *ἀναῤῥοιβδεῖ· — ἀναπίνει, Διογένης.* Hes. I p. 181, 53 *ἀναροιβδεῖ· — Ὅμηρος δὲ ἀναπίνει καὶ ἀναροφεῖ μετὰ ποιοῦ ἦχον.*

VII *ΑΝΑΥΡΟΙ* EM. 101, 1 *οἱ χειμάῤῥοι καὶ διώρυχες καὶ ὀχετοί. Διογένης.*

VIII *ΑΝΕΤΑΙ* EM. 104, 39: *ἄνεται· τελειοῦται — διογενι* (sic V^b^ *διογενιά* Dorv.) *προσέρχεται.* Hes. I p. 218, 79 *ἄνυται· τελειοῦται.*

IX *ΑΝΗΝΟΡΑ* EM. 108, 24: *ἀνήνορα· ἄνουν, ἀδύνατον, δειλὸν, ἄτεκνον, οὐ γεννῶντα. Διογένης.* Hes. I p. 200, 68 *ἀνήνορα· ἀδύνατον, ἄνανδρον* p. 200, 72 *ἀνήνωρ: ᾧ τέκνα οὐ γίνεται, ἄτεκνος.*

X *ΑΝΙΔΙΤΙ* Schol. ad Plat. Legg. IV p. 360, 41 (p. 451 Bekk.: *ἀνιδιτί· ἀνιδρωτί, ὡς ἐν τῷ Διογενιανῷ.* Hes. I p. 204, 83 *ἀνιδιτί· ἀνιδρωτί.*

XI *ΑΝΙCΧΑΛΟΝ* EM. 110, 32: *ἀνίσχαλον· ἄτοκον ἢ ἀνήμελκτον ἢ ἀθήλαστον. Διογένης.* Cf. Hes. II p. 375, 52 *ἰσχαλεῦσαι· — θηλάσαι.* IV p. 117, 52 *σχαλίσαι· θηλάσαι καὶ ἀνίσχαλον· τὸ ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον.*

XII *ΑΝΤΑΙΑ* EM. 111, 55: *ἀνταία καὶ ἡ Ἑκάτη ἐπιθετικῶς. Διογένης ἱκέσιος.* Hes. I p. 209, 8 *ἀνταία: — ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ — καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ Ἀνταίαν λέγουσιν.* Etymologus igitur in suo Diogeniani exemplari non invenerat verba *Αἰσχύλος Σεμέλῃ,* quae quin scripserit, si invenisset, non est dubium. Unde habuerit ea Hesychius infra videbimus.

XIII *ΑΝΤΗΡΕΙC* EM. 112, 27: *ἀντήρεις· ἀντιθέτους ἀντερέσσοντες. Διογένης.* Nam haec tantum Diogeniani esse, priora Herodiani patet e Theognosto p. 47, 16. Hes. I p. 211, 64 *ἀντήρεις· ἀντιθέτους Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων κτλ.* (schol. Soph. El. 88). Hic quoque testem omisisse videtur Diogenianus.

XIV *ΑΠΙΟC* EM. 122, 29: *ἄπιος ἔξω τοῦ δένδρου καὶ τοῦ καρποῦ, βοτάνη τις καλουμένη. Διογένης.* Hes. I p. 241, 10: *ἄπιος· ἡ ὄγχνη καλουμένη. βοτάνη.*

XV *ΑΠΛΗΤΟC* EM. 123, 12 *καὶ ἄπλητος· ὁ ἀπρόσιτος. Διογένης.* Hes. I p. 242, 29 *ἄπλητον· ἀπρόσιτον.*

XVI *ΑΠΩΜΟΤΟΝ* EM. 134, 1: *ἀπώμοτον· ὃ ἄν τις ἀπομόσειε γεγο-*

νέναι, ἢ μὴ γενέσθαι· ἔνιοι ἀνέλπιστον. Διογένης. Hes. I p. 268, 10 *ἀπώμοτον· — ὅπερ ἄν τις ἀπομόσειεν.*

XVII *ΑΡΙϹΤΥΛΛΟϹ* EM. 143, 4 *Ἀρίστυλλος· — Διογένης* (διογενειανός cod. August.) *ἀντὶ τοῦ ἄριστος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσοῖς.* Hes. I p. 281, 58. *Ἀρίστυλλος· ἀρίστωτος. ἀρίστου ὥρα.* Utrobique *Ἀρίστυλλος· Ἀρίστων* corrigunt.

XVIII *ΒΕϹΤΟΝ* EM. 195, 45: *βέστον· τὸ ἱμάτιον ὑπὸ Λακώνων. οἱ δὲ βέττον. Διογένης.* Hes. I p. 373, 46 *βεσόν· ἔθος, καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος* (quae nihil ad rem). *Λάκωνες δὲ βεστικὸν τὰ ἴσον..* Corruptissima haec sunt haud dubie propterea, quod plures glossae Laconicae *βέσορ, βέττον* coaluerunt.

XIX *ΒΕΥΔΟϹ* EM. 195, 55 *Διογένης· ἔστι πόλις καὶ γυναικὸς ἱμάτιον πολυτελές. παρὰ Ἑρμιονεῦσι δὲ καὶ ἄγαλμα.* Hes. I p. 373, 49 *βεῦδος· — ἱμάτιον γυναικεῖον. καὶ πόλις. καὶ ἄγαλμα.*

XX *ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙϹ* Schol. in Callimachi hymn. in Dian. 190: *Βριτόμαρτις· ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός.* Hes. I p. 400, 84: *Βριτόμαρτις· ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις.*

XXI *ΒΡΟΜΗϹΕΙ* EM. 214, 38: *βρομήσει· φυσήσει Διογένης.* Hes. I p. 400, 94: *βρομήσει· φυσήσει. ψοφήσει.*

XXII *ΒΡΥΤΤΕΙΝ* EM. 216, 29: *βρύττειν· ἐσθίειν. Διογενιανός. εὗρον ἐγώ.* Hes. I p. 403, 75: *βρύττειν· ἐσθίειν.*

XXIII *ΓΑΖΑϹ* EM. 219, 40 *καὶ πλοῦτος καὶ ταμιεῖα γάζας. Διογένης.* Hes. I p. 410, 33. 34: *Γάζα· — ἡ ταμιεία. γάζαν· πλοῦτον,* quae potius sic sunt constituenda: *γάζαν· πλοῦτον ἢ ταμιεῖα.*

XXIV *ΓΑΙϹΟϹ* scholiasta ad Iosuae VIII 18 a Montefalconio editus: *ὁ λεξικογράφος Διογενειανὸς ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσίδηρον.* Hes. I p. 412, 62 *γαῖσος· ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον κτλ.*

XXV *ΓΥΛΙΟϹ* EM. 244, 22: *γυλιός· — Διογένης ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται. ἔστιν οὖν στρατιωτικὸν σκεῦος.* Hes. I p. 449, 84: *γυλιός· καὶ ἀγγεῖον — στρατιῶται.*

XXVI *ΔΑΙΤΥΜΟΝΕϹ* EM. 252, 33: *δαιτυμών· ὁ τὴν θοίνην παρέχων καὶ μάγειρος. εἰς τὸ Διογένους.* Hes. I p. 455, 20 *δαιτυμόνες· — εὐωχούμενοι. ἢ μάγειροι.*

XXVII *ΔΑΝΕΙΟΝ* EM. 248, 1: *Διογένης· μερίδος ἰσχὺν, γέρας.* Hes. I p. 459, 27: *δανές· — ἡ μερίδα. ἡ ἰσχὺν. γέρας. ἢ δάνειον,* ubi posterius est prioris correctio retrahenda ad p. 460, 32.

XXVIII *ΔΑΝΕΙϹΤΗΝ* EM. 248, 24: *δανειστὴν δὲ Διογένης καὶ τὸν δεδανεισμένον.* Hes. I p. 459, 26: *δανειστήν· καὶ τὸν δανεισάμενον,* ne particula quidem *καὶ* omissa.

XXIX *ΔΕΛΦΑΚΟΥϹΘΑΙ* EM. 255, 8: *δελφακοῦσθαι· τελειοῦσθαι τὰς ὗς. Διογένης.* Hes. I p. 473, 98: *δελφακοῦσθαι· τελειοῦσθαι τὰς ὗς.*

XXX *ΔΙΑΔΙΚΑϹΙΑ* EM. 267, 10 *διαδικασία· — Διογένης. ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ τὰ ἄλλα.* Hes. I p. 186, 89: *διαδικασία· ἡ ἐπίκρισις — τὰ ἄλλα.*

XXXI *ΔΙΑΝΕΚΗ* Schol. Plat. ad Hipp. mai. p. 453, 8 (vol. X p. 394): *διανεκῆ· διὰ παντός. οὕτω καὶ Διογενιανός.* Hes. I p. 493, 86 *διανεκές διὰ παντός,* quae cave ex scholiasta corrigas.

XXXII *ΔΙΔΥΜΟΙ* EM. 272, 34: *δίδυμοι· δύο Διογενειανός.* Hes. I p. 504, 10 *δίδυμοι· δηλοῖ δὲ καὶ δύο.*

XXXIII *ΔΡΑΞΩΝ* EM. 286, 33: *εἰς τὸ Διογένους εὗρον ἐγὼ δράξων σημαίνειν τὸν πορνοβοσκόν.* Hes I p. 534, 38 habet *δράξων,* sed deest interpretatio, quam EtM. velut Diogenianeam exhibet. Videntur duo articuli coaluisse.

XXXIV *ΕΞΩΜΙϹ* Schol. in Dion. Chrysost. or. LXXII § 1 p. 789 ed. A Emper: *διογενιανὸς δὲ ἐξωμίδα φησίν, ὃ χιτῶνος ὁμοῦ καὶ ἱματίου παρεῖχε χρείαν. χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δέ, ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἀνεβάλλετο.* Hes. II p. 129, 12: *ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχεν· καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος (ἀν)εβάλλετο.*

XXXV *ΕΡΜΑΙΑ* Schol. Plat. Lys. 114, 17 (p. 319 Bekk.) *ἑρμαῖα· — λέγεται δὲ καὶ παίδων ἀγὼν οὕτως παρὰ Συρακουσίοις, ὥς φησι Διογενιανός.* 21. Hes. II p. 193, 55 *ἑρμαῖ· παραφυάδια δένδρων ἄχρηστα, οἷς παίζοντας ἑρμομαχεῖν λέγουσιν.*

XXXVI *ΕΤΝΟϹ* Basilii schol. ms. in Greg. Naz.: *ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου. οἱ μὲν κύαμον. οἱ δὲ τὸ καλούμενον πισσάριον. οἱ δὲ ἕψημα ἀθηρῶδες. τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει. ἀφ' οὗ καὶ ἀθήρα καὶ ἀθήρα. ἔνθεν καὶ ἐτνήρυσις παρὰ Ἀριστοφάνει. ἔτνος οὖν φησι τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω τὸ σχίζω. οὕτω καὶ Διογενιανός.* Hes. II p. 215, 45 *ἔτνος· ἐρεγμός. ἕψημα ἀθηρῶδες. καὶ εἶδος ὀσπρίου.*

XXXVII *ΕΥΕϹΤΩ* Gloss. Herod. p. 610 Frz: *εὐεστῇ· ἡ εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει.* Hes. II p. 220, 25 *εὐεστώ* (cod. *εὖ ἔστω*)*· — εὐετηρία.* Bachm. Anecd. Gr. II p. 361, 20 *εὐεστία· εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει.*

XXXVIII *ΚΑΩΘΕΙΝ* Schol. Nic. Ther. 237 p. 21, 25 ed. HKeil: *Διογενιανὸς χλοάζειν* (*χλοάειν* A) *ἢ καλῶς αὔξεσθαι ἢ βλαστάνειν. Θέων δ' ἐν ὑπομνήματι χλοάζουσα* (KP *χλοάουσα* A *κλώθουσα* G) *οἰδοῦσα. κατὰ πλέον δὲ τίθεται τὸ χλοάζειν* (*χλοάειν* AP *κλώθων* G). In textu *χλοάουσα,* K *χλοάζουσα,* male: reponenda est e G lectio *κλώθουσα.* Hes. II p. 496, 64: *κλώθει· — βλαστάνει, καλῶς αὔξεται,* ubi ante *βλαστάνει* excidit v. *χλοάζει.* Sub *χλοάζει* et *χλοάσουσι* nihil habet eiusmodi, nisi *χλοάσουσι· βλαστήσουσι.*

XXXIX *ΚΥΡΙΝΟϹ* Io. Laur. Lyd. de magistr. I 5 p. 125 Bonn. (p. 18 Fuss): *ταύτῃ καὶ Κυρῖνος προσηγορεύθη οἱονεὶ κύριος, κἂν εἰ Διογενιανῷ τῷ λεξογράφῳ ἄλλως δοκῇ.*

XL *ΚΩΝΟϹ* Schol. in cod. olim Mutinensi nunc Reg. Par. 451 fol. 8 v. ad Clement. Alex. protr. p. 26 (p. 15, 8 Pott.) *κῶνοι· οἱ στρόβιλοι καὶ οἱ θύρσοι ὡς Διογενιανός. ῥόμβος. δῖνος. κῶνος· ξυλάριον οὗ ἐξῆπται τὸ σπαρτίον καὶ ἐν τελεταῖς ἐδονεῖτο, ἵνα ῥοιζῇ τὸ δὲ... καὶ ῥόμβος ἐκαλεῖτο, οὕτως Διογενιανὸς* (supple *αὐτό*). Cf. Bast ad Gregor. Cor. p. 141 Osann.

Philem. p. 112, 172. Hes. II p. 565, 54: *κᾶνοι· οἱ θύρσοι. καὶ στρόβιλοι.* III p. 433, 33 de quo loco infra disputabimus.

XLI *ΛΟΙΜΙΑ* Choerobosc. orthogr. ap. Cramer. Anecd. Oxx. II p. 239, 13 (Bekk. AG. III p. 1395): *Λοίμια· ὄνομα κύριον, γέγονεν δὲ γυνὴ Δημητρίου τοῦ φαλίρειος* (l. *Φαληρέως*). *ἔστιν δὲ καὶ προσηγορικὸν, τὰ χάσματα. οὕτω Διογενιανός.* Hes. III p. 10, 51 *λάμια· τὰ χάσματα* (sic).

XLII *ΜΑΓΝΗΤΙΝ* Schol. Plat. Ion. p. 179, 12 (p. 333 Bekk.): *Διογενιανὸς δὲ Μαγνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον.* Hesych. III p. 62, 24 *μαγνῆτις λίθος· αὕτη πλανᾷ τὴν ὄψιν ἀργύρῳ ἐμφερὴς οὖσα. ἡ δὲ Ἡρακλεῶτις τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται.*

XLIII *ΜΥΘΙΤΗϹ* Cyrillus: *μυθίτης· ὁ στασιώτης, ὥσπερ φησὶ Διογενειανός* (Theognost. 169, 12) Hesychius III p. 125, 1801 *μυθητῆρες· στασιασταί* habet, deinde statim sequitur glossa ordinem confundens *ΜΥΕΙΤΑΙ*: *μυσταγωγεῖται*, quae genuinam *ΜΥΘΙΤΑΙ* expulit.

XLIV *ΟΙΑΚΕϹ* Eustath. Od. *Ε* p. 1533: *Διογενειανὸς οἴακας λέγει οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἤγουν κανόνας καὶ κίρκους δι' ὧν ἱμάντες διείρονται.* Hes. III p. 181, 75 *οἴακες· πηδάλια ἤτοι αὐχένια. καὶ οἱ ταῦτα ἐπιστρέφοντες κανόνες. καὶ κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται.*

XLV *ΠΑΡΑΓΑΥΔΑϹ* Laurent. Lyd. de magist. I 17 p. 36 ed. Fuss (= p. 134, 10 Bonn.) *ἀρχαῖος ὅμως χιτὼν ὁ παραγαύδας Πέρσαις καὶ Σαυρομάταις ἐπίσημος ὡς Διογενειανῷ τῷ λεξογράφῳ εἴρηται.* Hes. III p. 270, 81 *παραγωγάς· χιτὼν παρὰ Πάρθοις.* (Cf. Io. Fr. Schultzii Quaest. Lydian. part. I p. 17 Berol. 1862).

XLVI *ΣΕΣΗΡΕΝΑΙ* Schol. ms. cod. 1983 ad Hermog. de ideis ap. Walz rhet. Gr. VII 2 p. 972, 20: *σεσηρέναι*]*κεχηνέναι, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γελᾶν ὥς φησι Διογενιανός.* Hes. IV p. 22, 46 *σεσηρέναι· γελᾶν προσποιητῶς.*

XLVII *ΣΧΙΖΙΑΣ* Schol. Clement. Alex. protr. p. 26: *σχιζίας· λεπτὸς παρ' Ἀττικοῖς οὕτω Διογενι ....* (*Διογένης* a manu secunda cf. Phot. 562, 45).

XLVIII *ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΣ* EM. 162, 42: *ταλαίπωρος· ἐπίπονος ἄθλιος. εἴρηται δὲ, ὡς Διογενιανὸς, παρὰ τὸ τάλας καὶ τὴν ὥραν ταλάωρος καὶ ταλαίπωρος.* Hes. IV p. 125, 48 *ταλαίπωρος· ἐπίπονος.*

ΥΔΕΙΝ Et. ms. Paris. 2630 ap. Bast. Greg. Cor. p. 241: *ὕδειν παρὰ τὸ ὑάδειν κατὰ συγκοπὴν τοῦ ᾱ ὕδειν ὥς φησι Διογενιανός ·ὕδειν, σημαίνει τὸ ὑμνεῖν κτλ.* Hes. IV p. 193, 62.

ΥΠΟΞΥΛΟΣ Schol. ms. cod. Par. 1983 ad Hermog. de id. ap. Bast. Greg. Cor. p. 241 Bekk. AG. III p. 1073 Walz rhett. Gr. V p. 486, 43: *παρὰ δὲ τοῖς ὑποξύλοις*] — *Αἰχύλοις ἐν Πέρσαις μέμνηται, καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ* (N N) *λέξει τούτου, καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων* (*ΟΟ* cod.) *ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησίν· οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος, οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλίνων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν.* Videtur igitur Diogenianus indicem dictionis Aeschyleae composuisse. — Alienus ab hac caussa est:

EtM. p. 34, 2 *ὅτι δὲ Αἴλιος ἐκαλεῖτο Διογενιανὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς φησι.* Cf. *Zeitschr. für die Alterth. Wiss.* 1855. XIII, 63 col. 503.

Docent igitur haec fragmenta, quorum partem etiam Rankius collegerat, quemadmodum Herodianus et Athenaeus ab amplioribus Pamphili copiis pendebant, sic posterioris aetatis grammaticos ad Eustathii usque tempora artem exercentes compendiosius Diogeniani glossarium praeoptasse, ne Choerobosco quidem, grammatico Oecumenico, et Etymologici Magni auctore exceptis, quamvis lautissima librorum supellectile instructis. At cum non doceant simul, quali quisque, si librorum singulorum bonitatem pretiumque spectes, Diogeniani exemplo usus sit, iam de aetatibus et gradibus codicum Diogenianeorum, quos cuique licebat usurpare amplius inquirendum esse censeo, et cum praeter Choeroboscum et Symeonem tres potissimum sint grammaticorum ordines, a quibus nostra Diogeniani cognitio repetenda videatur, largissimam materiam ita pertractabo, ut primum quaeram, quales libros habuerint Cyrillus et Photius, secundo quales scholiastae, tertio denique qualem Theognostus a Cramero in Anecd. Oxx. vol. II p. 1 — 165 editus in ea orthographiae parte, quae syllabas initiales respicit p. 1 — 26. Ac Photium quidem non a Cobeto et Nabero primum sed dudum ab aliis veluti Meinekio Ritschelio et memetipso demonstratum est cum Diogeniani glossis selectis in unum corpus conflasse Dionysium iuniorem et Pausanium Atticistas, lexicorum rhetoricorum auctores Eudemum et Zosimum Gazaeum, denique Boethum et Timaeum Platonicos. Sed quale exemplar habuerit, quaestio est difficilior, nec ab altera de Cyrillorum cum Hesychio nexu facile dirimenda, praesertim cum Cyrillus Mosquensis, cuius apographo Dresdensi usi sumus, Hesychio etiam videatur quadamtenus praestabilior et copiosior. Hac igitur quaestione in praesentia missum facta, statim transeamus ad scholiastarum commentariolos, ut exploremus primum quid ex Diogeniano transscripserint, ubi nomen eius reticuerunt, deinde utrum Diogeniani usi sint exemplari ab alienis additamentis libero et correcto an iam interpolato vitiosoque, denique quod gravissimi est momenti, ecquis eorum usus esse possit in indagandis scriptorum poetarumque locis a Pamphilo eiusque fontibus respectis.

Itaque ut exordiamur a scholiis in Platonem, quae IBekkerus, ad codices 𝔄 *A B F Ξ* denuo contulit et vol. X p. 309 — 466 edidit, vidimus in iis quater laudari Diogenianum, nomine apposito. Sed dubium non est, quin saepius adhibitus fuerit, rarissime tamen ab eo, qui in Gorgiam commentatus est. Nam centum praeterea et undequadraginta locis Hesychium tam fideliter exprimunt, ut aut hunc aut Diogenianum compilatum esse negari nequeat: sunt vero hi: **ἀγνώς** 325, **ἀδολέσχην** 408, **ἀκροχολία** 452, **ἀλλόκοτον** 321, **ἀμφιδρόμια** 360, **ἀμωσγέπως** 325, **ἀναγωγή** 457, **ἀναθέσθαι** 335, **ἀνατί** 455, **ἀνέδην** 333, **ἀνερμάτιστα** 358, **ἀνήσει** 329, **ἀπρίξ** 359, **ἀραῖος** 458, **ἀρνακίδες** 318, **ἀρνύμενος** 697, **ἀρχαῖον** 334, **ἀσκωλιάζειν** 375, **ἀτάρ** 358, **ἀτεχνῶς** 326, **ἀτεράμνων** 454, **ἀφ' ἑστίας** 326, **ἀφίππους** 396, **βαβάκτης** 337, **βλαυτία** 373, **βομβάξ** 369, **βοτά** 391, **γεγανωμένος** 402, **γεγωνεῖν** 393, **γεννῆται** 332, **γέρρα** 322, **γεωμόροι** 457, **γυρῖνος** 360, **δεινοί** 373, **δευσοποιόν** 403, **δημούμενον** 360, **διανεῖν** 318, **διαριθμήσεται** 460, **διαριθμουμένην** 354, **διωκάθειν** 328, **ἐγκαθέτους** 465, **ἔθραξεν** 315. 329, **ἐκ τοῦ παραχρῆμα** 374, **ἔμβραχυ** 384, **ἐναύσασθαι** 465, **ἐνεούς** 337, **ἐννέωρος** 336, **ἐνόδιος** 377, **ἐντέτηκεν** 392, **ἐξ ὑπογυίου** 391,

ἐξακεῖσθαι 456, *ἐπ' αὐτοφώρῳ* 331, *ἐπηλυγισάμενος* 320, *ἐπίδοξος* 358, *ἐπισίτιοι* 402, *ἐπ' οἰκήματος* 324, *ἐπουρίσῃ* 337, *εὐκράς* 445, *εὖλαι* 464, *ἐφικέσθαι* 393, *ἦ* 318, *ἦδος* 380, *ἡδυσμάτων* 401, *ἦ μὴν* 377, *ἦτριον* 318, *θαμίζεις* 395, *θανατῶσι* 379, *θρᾶττον* 380, *ἴτης* 375, *καθικέσθαι* 465, *καταδεδαρθηκώς* 378, *κατέδαρθεν* 332, *κατεδηδεσμένοι* 382, *κατηβολή* 334, *κιναίδα* 353, *κνῆ* 333, *κολλόπιον* 414, *κολούεσθαι* 369, *κομιδῇ κομίστρια* 359, *κομψόν* 399, *κονία* 403, *κόρυζα* 397, *κρονιώτερα* 319, *λακέρυζα* 421, *λήκυθον* 334, *λῆμμα* 456, *λιθολόγοι* 455, *λιπαρῶς* 321, *μάργοις* 452, *μέλλει* 417, *μέρμερος* 393, *μετόν* 456, *μορμολύττει* 348. 464, *μῶν* 333, *νεαλής* 372, *νεανιεύεσθαι* 349, *νεῖ* 404, *νηποινί* 456, *ξυστίς* 402, *οἶ* 383, *ὀκρίβαντα*, *ὁσήμεραι* 325, *οὐκ ἐτός* 417, *Ὀφιγοί* 464, *παιδοτρίβην* 320, *περιδίνων* 452, *πίλναται* 375, *πνίγει* 316, *πνὶξ* 444, *πρεσβεύωμεν* 375, *προπηλακιζόμενος* 361, *προσαγώγιον* 383, *πρυτανεῖον* 321, *πύππαξ* 369, *ῥαψῳδούς* 333, *ῥυμμάτων* 403, *σᾶ* 444, *σκαληνός* 328, *σχολύθρια* 368, *σταθερόν* 315, *στεῖχε* 334, *στλεγγίς* 324, *συνέριθοι* 456, *συντείνεις* 456, *συρφετῷ* 359, *συσπειρᾶται* 376, *ταλάντατον* 370, *ταλασίας* 453, *τέγγεσθαι* 398, *τέμνειν* 464, *τητώματα* 453, *τραγήματα* 399, *τρίβων* 378, *ὑπερήφανος* 381, *ὑποβρύχιος* 316, *ὕσπληξ* 316, *φελλεύς* 444, *φορμίον* 320, *χαλάστρα* 403, *ψαλῖδα* 459, *ψῆττα* 375, *ὦρος* 336. Sufficientem dices glossarum numerum unde de auctoritate et integritate libri Diogenianei, unde haec fluxerunt, iudicium facere possimus. Videamus igitur dotes eius. P. 316 verba Diogeniani, qualem quidem scholiasta ante oculos habuit, haec sunt: *ὕσπληξ· ἀφετήριον, πληγή, ὥσπερ νῦν, πάσσαλος, κεράτινος κρίκος, πάντα θηλυκῶς* et mox *ἐρείσας· ἑλκύσας.* At o bone *ὕσπληξ* est *ἀφετήριον* et *πάγη* sive *παγίς*, *πάσσαλος* autem et *κεράτινος κίρκος* apud Dorienses certe vocabatur *ὕσσαξ*, *ὕσσακος*, *ὕσταξ*: neque *ἐρείσας* denotat *ἑλκύσας* sed *ἐρυσάμενος.* Hoc docere poterat Hesychius, alterum sane non poterat, quippe eiusdem erroris particeps vol. IV p. 220, 36. Idem Platonis interpres p. 465 vult *ἐναύσασθαι* esse *μεταλαβεῖν*, his interpretari sibi visus verba Platonis in Axiocho vol. VIII p. 516, 1: *καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι.* Non animadvertit igitur homo stupidissimus in lacunosum lexici exemplar se incidisse, nec nos auguraremur, quid tandem sibi velit mirificum istud *μεταλαβεῖν*, nisi Hesychius has porrigeret glossas in vicinia positas: *ἐναῦσαι· ἐνάψαι ἢ μεταλαβεῖν. ἐναύσασθαι· ἐξάψαι*, quarum tamen neutra locum Platonicum respicit. sed posterior certo certius e Didymi *λέξει κωμικῇ* repetita ad Cratini fr. CXXVIII spectat, prior haud dubie e duobus conflata est: *ἐναῦσαι· ἐνάψαι* et *νεᾶσαι· μεταβαλεῖν* (sc. *τὴν ἠροτριαμένην γῆν*). P. 353 haec praecipit: *κιναίδα ἡ πόρνη καὶ ἡ ἀσχημοσύνη ἀπὸ τοῦ ὀρνέου τῆς ἴυγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται*, ignorans vidilicit *κιναιδίαν* significare *πορνικὴν ἀσχημοσύνην*, scortum esse *Κύνναν.* Atque hoc ipsum e Pamphilo habent Herodianus Arcadii p. 110, 12 et Hesychius vol. II p. 554, 24 qui similiter peccat suo loco collocans *κίνδα· πόρνη ἀσχημοσύνη.* Ad Protag. p. 202, 12 = X p. 321 *πρυτανεῖον* explicaturus quid sit: *θεσμοθέσιον*, inquit, *θόλος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιμήνιος μισθοφορά.* Fugiebat igitur Platonis interpretem nostrum *πρυτανεῖον* et *πρυτανείαν* diversae significationis esse vocabula. Nam Diogenianus, qui, ubicunque loquitur, Pamphili ore loquitur, haud dubie talia non

praeceperat, licet Hesychius etiam vol. III p. 400, 28 scholiastae adstipuletur insulsiora etiam afferens haec: *πρυτανεῖον· τρία Ἀθήνησι συσσίτια πρυτανεῖα θεσμοφορεῖον πρυτανεῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπὶ μηνὶ μισθοφορία καὶ οὗ κατετίθεσαν τὸ ἀργύριον οἱ δικαζόμενοι.* Imo leg. *τὸ ἀργύριον ὃ* et *λέγεται δὲ καὶ πρυτανεία ἡ* huc retracto vocabulo *πρυτανεῖα*, mutato tamen accentu. Quae cum ita sint, satis intelligere mihi videor, exemplum Diogeniani illud, quod scholiastae evolvere licuit, in universum non modo non meliorem fuisse eo quod Hesychius descripsit, sed eidem simillimum, locisque nonnullis etiam gravioribus vitiis affectum *); imo continuisse quoque qualia Diogenianus omnino scribere non poterat propterea, quod ea Pamphilus multo etiam minus poterat chartis mandare. Nam hic puto sciebat, *ἐναῦσαι* et *νεῦσαι* quid differant. At non solum vitiose scripto libro scholiasta usus est sed etiam interpolato. Continebat enim hoc exemplum Moeridea, quae a Pamphilo afuisse infra demonstrabitur: cf. p. 328 *διωκάθειν*] *ἤγουν διώκειν*, quae ap. Moer. p. 118 [87] his verbis concepta *Διωκάθειν· κοινὸν Δωριέων καὶ Ἰώνων, διώκειν Ἑλληνικῶς* ap. Hesychium etiam vol. I p. 523, 52 exiliorem formam induerunt *διωκαθεῖν· διώκειν*; et p. 403 *δευσοποιόν· — σημαίνει δὲ καὶ τὸν βαφέα*, quae in Hesychium quoque vol. I p. 477, 35 extra seriem irrepserunt e Moeride p. 122 [90], et collocata quidem in hoc etiam sunt post glossam genuinam similiter atque apud scholiastam Platonis. Haec consideranti mihi Hesychio quam Diogeniano similiorem **) videri dicerem librum illum, in quem inquirimus, nisi aliis in locis vitia sua maiore diligentia compensasset. Sic, ne urgueam *ἑρμαῖα κτλ.* soli deberi scholiastae, in Hes. omissum esse, p. 320 *φορμίον δὲ πλέγμα τι ψιαθῶδες παρ' Ἱππώνακτι* exhibet cuius interpretationis postrema verba nunc non leguntur apud Hesychium, etsi non ipsius sed librarii opinor culpa; mox cum p. 321 *ἀλλόκοτον ἐξηλλαγμένον ἰδιότροπον* exponit, inservit emendando Hesychio I p. 128, 63 *ἀλλόκοτα — ἐξηλλαγμένα, ἰδιοκότα* (l. *ἰδιότροπα*). P. 324 ad Charmid. p. 319, 15 *στλεγγίς* legimus sic expositum: *ξύστρα· τὸ πάλαι δὲ ἡ τοῦ καλάμου κόμη παρὰ Λάκωσιν, ᾗ ἀπεμάσσοντο. στλεγγίσματα δὲ τὰ περιξύσματα. κυρίως δὲ καλάμιναι ξύστραι. ὁ δὲ Θυατειρηνὸς* (h. e. Nicander) *στλεγγίδα μὲν τὴν ξύστραν, στλαγγίδα δὲ τὸ χρυσοῦν στεφάνιον.* Apud Hesychium IV p. 80, 84. 85 nihil exstant nisi hoc *στλεγγίς ξύστρα. στλέγγισμα κτλ.* et loco non suo III p. 340, 50 *πλανίς· τὸ τῆς νύμφης χρυσοῦν διάδημα*, de Thyatireno omnino nihil. Similiter ap. Hesych. III p. 34, 862 testis explosus est s. v. *λήκυθος· τὸ μεταξὺ τοῦ λυχανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες*, cum haec addantur in scholl. p. 334 — *ὥς φησι Κλέαρχος.* Additamentum ad Didymum ni fallor referendum periit in Hesychio IV p. 309, 56 *ψῆττα· ἰχθύδιον τῶν πλατέων ἡ ψῆττα*,

---

*) Cf. 359 ad Theaet. 197, 2 *συρφετῷ*] *κονιορτῷ τῷ μετὰ κόπρων. οἱ δὲ κοιμὼν* (*λοιμῶν* B) *καὶ σύρφη φρύγανα*, ubi recte Hes. IV p. 111, 2793 *τινὲς δὲ χειμὼν καὶ συρμός. ἢ ἀκάθαρτος. Σύρφη· φρύγανα.* P. 464 ad Plat. epist. VIII p. 484, 18: *Ὀπικοὶ δὲ ἔθνος Ἰταλίας.* Diogenianus scripserat *Ὀφικοί· οἱ νῦν Ὀπικοί* (Steph. Byz. 494, 6) et sic Hes. s. v.

**) Cf. 326 *ἀφ' ἑστίας*, p. 334 *κατηβολή*, 359 *ἀπρίξ*, 391 *βοτά*, 414 *κολλόπων*, 383 *προσαγώγιον*, 457 *ἀναγωγή*.

ἥν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον, schol. p. 375 ad Conviv. p. 406, 6 habet: — ἡ ψῆττα, ἐκ δύο δερμάτων συγκεῖσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν ἢ βούγλωσσον. κακῶς δέ. ἄλλα γάρ ἐστι ταῦτα. Praeterea audi mihi schol. p. 380 ad Phaedon. 19, 10: ἢ δ' ὕς — ἐὰν δὲ ἢ ἓν μέρος λόγου ἔσται φίλος ὡς Ἀθηναῖοι, ἢ ὄφελος, ὡς Αἰγινῆται, ἢ ὄξος (ὄζος Β Ξ) ὡς Χαλκιδεῖς ᾧ πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται. Hesych. ἡδος· ὄφελος — ὄξος, quorum utra a Pamphilo propius absint sponte intellegitur. Iterum e scholiis p. 399 τραγήματα παρὰ Λάκωσι τὰ παρ' ἡμῖν τρωγάλια corrigi potest Hes. IV p. 182, 87 τρωγάλια· τὰ τραγήματα Λάκωνες et Meinekium in Philol. XII p. 623 pro συμπειραθέντες recte emendasse συσπειραθέντες docebit schol. p. 376 ad Conviv. 435, 21 συσπειρᾶται· συστρέφεται. Eiusdem viri docti coniecturam παρ' ὃ s. v. Ἐνόδιος firmat schol. p. 377 ad Conviv. 456, 4 ἱδρῦσθαι τὸν Ἑρμῆν, παρ' ὃ καὶ ἐνόδιος λέγεται. Cf. denique p. 333 ῥαψῳδούς, ἀνέδην; p. 417 οὐκ ἐτός et p. 444 φελλεύς. Iam vero quaeritur quomodo scholiasta hoc suo Diogeniani codice usus sit et quid nos adiuvet in glossis Platonicis eruendis. Atque fuisse in Pamphileo glossario etiam Platonicis glossis locum concessum, ne urgueamus Boethi mentionem in Hes. gl. δ 1202 s. v. διὰ πάντων κριτής factam, evincitur e. c. glossis ἀνερμάτιστα (schol. p. 358) χρονι[κ]ώτερα (schol. ad Lys. p. 112, 17 = p. 319). Sed maior earum est numerus, quas caveamus oportet ne ad Platonem referamus, licet vocabuli illustrati numerus casus et exitus idem plane sit apud Platonem atque Hesychium. Ut paucis defungar, exclusis etiam iis, quae e Moeride sunt illata, ἐναύσασθαι non Axiochum vol. VIII p. 516, 1 spectat, sed Cratin. fr. CXXVIII, ἐντέτηκεν non Menexen. p. 398, 12 Bekk. (schol. p. 392) sed Sophocl. El. 1311, ἤνυτον non Conviv. p. 456, 21 (schol. p. 377) sed Xen. Cyr. V 5, 22, ἐκ τοῦ παραχρῆμα non Conv. 394, 4 sed Xenopho Hell. VI 4, 11. Quid vero Platonis interpres? Loco Platonico apponit non eam vocabuli significationem, quae ei sola convenit, sed expositiones omnes, quotquot Diogenianus ad diversos scriptorum locos referendos apposuerat et ipse appingit, formulis tamen ὡς νῦν, ὡς ἐνταῦθα subindicans eam significationem, quae loco Platonico sibi commodissima videretur. Sic apud Hesychium vol. II p. 376, 96 legimus: ἴτης· ἰταμός, θρασύς — ἢ ἵστωρ καὶ ἐπιστήμων. Hinc schol. p. 375 ad Conviv. p. 430, 5 ἴτης] ἵστωρ ἐπιστήμων, ὡς ἐνταῦθα, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰταμοῦ καὶ θρασέος. H. e. e voc. ἴτης expositionibus in Diogeniano collectis huic loco apta est ἵστωρ, commemorat autem etiam alias velut ἰταμός θρασύς. Neque aliter intellegenda sunt haec scholiastae verba p. 358 ἀτάρ] καὶ δὴ ὡς νῦν (Theaet. 176, 2 Bekk.) σημαίνει δὲ καὶ ὅμως καὶ ἅτε δὴ καὶ πλὴν καὶ δέ. Ibid. ἐπίδοξοι] ἔνδοξοι ἢ ὡς νῦν (Theaet. 178, 3) προσδόκιμοι. p. 337 ἐπονρίσῃ] ἀποπέμψῃ, ἢ ὡς νῦν (Alcib. sec. 289, 23) ἐφορμήσῃ. p. 370 δεινοί] — ἢ δέους ἄξιοι ὡς νῦν (Cratyl. 48, 4). Cf. p. 383 οἱ, 398 τέγγεσθαι, 403 δευσοποιόν, 404 νεῖ, 417 μέλλει, 456 συνέριθοι. λῆμμα, 459 ψαλῖδα] ἤτοι καμάραν, ὡς νῦν (Legg. p. 292, 16) ἢ ταχεῖαν κίνησιν ἢ ὑδρορόην ἢ ἅρμενον. Iudicio tamen in eligenda significatione nullo utitur; quod cum multis exemplis demonstrari potest, tum hoc ineptiarum pleno. In epist. VIII (vol. VIII p. 484, 18) scripserat Plato:

τούτων δὲ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακα h. e. *quamobrem contra haec Graeci omnes omni providentia remedium afferre debent.* Ad haec schol. p. 464 *τέμνειν φάρμακα* inquit *πείθειν τιμᾶν ἡγεῖσθαι, ὡς οἶμαι νῦν.* Nimirum in Diogeniano legit aeolicum *τέμμειν* explicatum vocibus *πείθειν τιμᾶν πείθεσθαι ἡγεῖσθαι,* quocum conf. *ἐπετέμετο· ἐπετίμησεν* (Lob. rhem. 118), sed legere sibi visum est *τέμνειν.* Hoc est Platonem interpretari. Quamquam tam ineptum nihil est, ut non inveniat homines ineptiores, qui admirentur. Certe Photius 575, 12 Bachm. anecd. 384, 5 non modo Diogenianum recoquunt, sed etiam scholiorum sordes *τέμνουσι φάρμακον· τιμῶσι ἡγοῦνται. οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς.* Itaque nisi verum scholiastae nomen adhuc sub *ἄλλοις* latet, Hierocles audiebat homo ineptissimus. Uno tantum in loco sanum prodidit iudicium p. 444, ubi de voc. *πνύξ* agens: *τόπος* inquit *Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἐκκλησίαι ἐγίγνοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, ὕστερὸν δὲ ἅπαξ, ὅταν τὸν στρατηγὸν χειροτονῶσιν*; Hesychius enim h. l. *νῦν δὲ* ponit pro *ὕστερον δὲ.* Manifestum igitur est scholiastam Platonis neque Diogeniani librum usurpasse Hesychiano codice admodum pluris faciendum, neque adiuvare nos in glossis Platonis ad auctorem suum referendis *). Transitum facimus ad *σχόλια παλαιὰ εἰς τοὺς Καλλιμάχου ὕμνους.*

In his quoque multa insunt, quae interpreti ad manum fuisse Diogenianum nobis persuadeant. E. c. Iov. 8 *τὸ κρητίζειν· ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι* totidem verbis leguntur apud Hesychium, Apoll. 37 *χνόος] ψόφος ξυσμός,* Del. 286 *γηλεχέες] καὶ Ὅμηρος χαμαιεῦναι,* Dian. 173 *Ἁλάς] δύο Ἁλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς,* LM. 4 *σοῦσθε] ὁρμᾶτε,* 124 *ἤλιθα] μάτην* invenies ap. Hes. IV p. 290, 571 I p. 428, 503. 112, 34 IV p. 61, 62 II p. 274, 58, neque *λύματα] καθάρματα* ad Iov. 17 in Hesychio frustra quaesieris modo *ΛΤΜΑΤΑ: καθάρματα* mutes in *ΛΥΜΑΤΑ.* Reliqua lectores conferant ipsi: Iov. 3 *Πηλαγόνες,* 22 *σαρωνίδας,* 66 *ἐσσήν,* 71 *ἐμπεράμους,* 74 *γεωμόρος,* 76 *ὑδείομεν,* 77 *ἐπακτῆρες,* 80 *λᾶξιν,* 84 *ῥυηφενίην,* 90 *ἄνην.* Apoll. 18 *κλείουσιν,* 20 *κινύρεται,* 33 *ἄεμμα,* 41 *πρῶκες,* 49 *ἠϊθέου,* 50 *ἐπιμηλάδες. βάσκου,* 58 *ἔπηξε,* 59 *περιηγέος.* Dian. 3 *ἐψιάασθαι,* 8 *ἔα,* 10 *ἄεμμα,* 19 *σπαρνὸν,* 36 *μοιρήσασθαι,* 44 *Καίρατος,* 49 *μύδρον,* 54 *(ὑπο)γλαύσσοντα,* 59 *ῥαιστήρ,* 69 *αἰθῇ,* 74 *ὀπτήρια,* 79 *ἀλώπηξ,* 90 *πηγούς,* 124 *ἐμμάξεαι,* 165 *ὠκύθοον,* 174 *τέθμια* (Apoll. 87), [179 *κεραελκέες*?] 204 *Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι,* 224 *νᾶεν,* 251 *ἠλαίνων.* Del. 18 *ἀολλίζονται,* 20 *Μάκρις,* 61 *εἵατο,* 144 *θερμάστραι,* 168 *κέκλεινται,* 191 *ἀραιή,* 193 *ἀνθέρικος,* 242 *ἀλυσθμαίνουσα,* 225 *σάρον,* 235 *γλωχῖνα,* 236 *λέχριος,* 238 *ἐνδρομίδας* (Dian. 16), 261 *λίμνη,* 302 *οὖλος,* 322 *ὀδακτάσαι.* L. M. 15 *ἀλαβάστρως,* 25 *ἐμπεράμως,* 76 *περκάζων,* 67 *ἄλαστε* (cf. Hes.

---

*) Memorabilis est locus schol. Plat. p. 495 *ἐγκαθέτους· δολίους, ἐνεδρευτάς, κατασκόπους* explicantis. Hesych. II p. 6, 80 nonnisi haec scripsit: *ἐγκάθετος· δόλιος.* At Cyrilli etiam Voss. 63 et Dresd. 39 addunt *κατάσκοπος ἐνεδρευτής,* plane ut Suidas, iisque etiam plura servavit Cyr. Vind. 171 *ἐπιτηρῶν ἐνεδρεύων κατάσκοπος ἐνεδρευτής* adiciens. Itaque schol. Platonis documento esse posse videtur, aut Cyrillum Diogeniani verba interdum maiore cum fide servasse, quam Hesychium, aut, si quis Cyrillum statuat et ipsum ab Hesychio pendere, librarium codicis Veneti non omnia literis mandasse, quae in archetypo suo scripta invenit.

ἄλαστα). Dem. 39 *ἐψιόωντο*, 44 *ἐείσατο*, 74 *προχάνα*, 82 *νεῖεαι*, 92 *πλάγγων*, 91 *ἀλεμάτως* (v. *ἠλέματος· μάταιος* Hes.). Sed unum duntaxat reperi locum, quo insignius quoddam additamentum nanciscitur Diogenianus Hesychii Del. 315 *τοπήϊα*] *ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι, σχοινία, κάλοι.* In codice enim Marciano desunt verba *παρὰ Λάκωσι*, invito opinor Hesychio, in reliquis consentiente. Addit quidem scholiasta ad Del. 238 [*ἐνδρομίδας*] voc. *κυνηγῶν*, sed idem hoc omittit ad Dian. 16 *). Contra semel etiam Hesychius uno verbo ditior est s. v. *σάρον· κάλλυντρον Βυζάντιοι*, quam schol. ad h. in Del. 225, ut fatendum sit ignorare nos uter meliori Diogeniani libro usus sit. Ceterum quisquis fuit, qui brevissimum illum in Callimachi hymnos commentariolum cruscribillavit, bonis a Diogeniano oblatis non magis uti sciebat quam scholiasta Platonicus. Nam quamquam in Pamphileo glossario breviato plurimae insunt glossae Callimacheae (Meinek. praef. ad Callim. p. IX p. 39 ind. p. 326), scholiasta, quippe qui lexici sui condicionem et consilium penitus ignorabat, Diogenianum vix ad unum et alterum locum vere Callimacheum illustrandum adhibuit, neglexitque consulere, ubi et commentariolum suum observationibus pretiosissimis tanquam gemmulis distinguere et textui adulterato opitulari potuisset. Ut nonnulla depromam Hes. II p. 242, 52 *οὔρεα· οὐρέα* ad h. Apoll. 31 (ubi *ἂν οὔρεα* libri, *ἂν οὐ ῥέα* Auratus), Hes. I p. 196, 50: *ἀνέρπει· ἀνέρχεται* ad Apoll. 111, Hes. III p. 237, 1708 *οὐκ ἐτάλασσαν· οὐκ ἐτόλμησαν* (codex *—εν*) ad Dian. 62, Hes. II p. 141, 90 *ἐπεκρήηνε, ἐπετέλεσεν, ἐπεκύρωσεν, ἐβεβαίωσεν* ad Dian. 40, Hes. II p. 38, 33: *ἐκαθίσατο· ἱδρύσατο* ad Dian. 230 Hes. III p. 426, 19 *ῥέος* (l. *χρέος*)· *θηρίον* ad Dian. 100 respiciunt, sed ubique tacet scholiasta. Hinc factum est, ut non intellegeret Hes. IV p. 86, 51 *Στρυμόνιος· ὁ βορρᾶς* spectare Callim. Del. 26, neque in hymno in Dian. 14 *ἀμίτρους* quaesita elegantia e Cretensium dialecto arreptum esse, et ut his ipsis in locis, ubi plurimum interesset scire, quid in Diogeniano scriptum fuerit, s. vv. *εὐῶπι* inquam et Hes. IV p. 326, 67 *ὦπι ἄνασσα* (Dian. 204), librum utilissimum futurum non inspiceret. Vides igitur quo res redacta sit. Scholiorum in glossis Callimacheis apud Diogenianum Hesychii obviis ad fontem suum referendis usus omnino nullus, in revelanda glossarum et expositionum forma Diogenianea perexiguus est.

Saepius contra, quam factum est, vellem interpres Clementis Alexandrini, quem Aretham fuisse suspicor, ad Diogeniani glossarium nos ablegasset. Primum enim exemplar eius ab interpolatione glossarum sacrarum adhuc liberum fuisse demonstrari potest comparatione schol. p. 100 ed. R. Klotz cum Hesych. III p. 433, 23 instituenda:

ῥόμβος· δῖνος, κῶνος, ξυλάριον οὗ ἐξῆπται τὸ σπαρτίον καὶ ἐν τελεταῖς ἐδονεῖτο, ἵνα ῥοιζῇ. τὸ δὲ (αὐτὸ) καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο. οὕτω Διογενιανός.	*ῥόμβος· — δῖνος κῶνος. ξυλήριον οὗ ἐξῆπται σχοινίον καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δινεῖται [ῥομελίας· μετέωρος περιτομῆς] ἵνα ῥοιζῇ. τοῦτο αὐτῷ* (lacuna).

*) Nolui afferre schol. ad Dian. 10 Ap. 33 *ἄεμμα) ἡ νευρά*, pro quibus Hesychius porrigit *ἄεμμα· τόξον, ἱμάτιον.* Nam *ἱμάτιον* potest ad gl. *ΓΕΜΜΑ* pertinere, neque opus est, ut statuamus interpretationes glossarum Callimachearum *ἐνδυτόν* et *ἄεμμα* coaluisse.

Deinde servavit unam certe glossam quae in Hesychio periit sive ipsius sive librarii incuria, seu quod ab archetypo etiam, a quo Hesychius descriptus est, aberat. Denique habebat nonnulla rectius scripta et maiore cum perspicuitate tum amplitudine commendabilia. E. c. quae p. 117 ed. Klotz. de v. *χοροκόσμια* referuntur, apud Hesychium satis sunt ieiuna, apud eundem pro *ληνεύουσι* e schol. p. 106 (*ληναΐζουσι· βακχεύουσι. Λῆναι γὰρ αἱ Βάκχαι*) hoc ipsum lemma restituendum videtur; nec dubitari potest, quin recte apud schol. p. 116 legatur *δεισαλία,* pro eo, quod Hesychius offert *δίσαλα,* nisi hoc *δῖσα* vel *δεῖσα* scribendum. Minoris momenti sunt, in quibus Hesychius praestantior est, veluti cum hic *ἐγχρίμπτεται* explicat *ἐγγίζει, ἐμπίπτει,* schol. p. 110 *ἐγχρίμπτονται· συμπίπτουσι.* In aliis ad verbum concinunt; cf. p. 106 *πασχητιᾷ* p. 120 *προυργιαίτερον.* Vide etiam p. 108 *πανομφοῖος, περιβασίῃ* (—*οῖ*) p. 143 *φελλάτας,* 117 *μελεδωνοί,* 122 *ἱππόθορον,* 123 *γεγωνόν.*

Exemplo etiam meliori usus est qui scholia in Nicandri Theriaca composuit. Ad v. 585 p. 46 ed. Keil haec leguntur: *βουπλεύρου τε: Δημήτριος ὁ Χλωρὸς τὴν βούπλευρον δένδρον εἶναί φησιν. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον οὗ μνημονεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑακίνθῳ καὶ Ἐπαίνετος* (sic A *ἐπαννενετὴς* K) *ἐν τῷ περὶ λαχάνων.* Hesychius Vol. I p. 391, 57 nil nisi haec: *βούπλευρον· λαχάνου εἶδος,* sed Epaenetum vidimus inter Pamphili fontes fuisse praef. p. LXX, unde recte mihi conicere videor post *εἶδος* addendum esse *Ἐπαίνετος* vel *παρὰ Ἐπαινέτῳ.* Maioris auctoritatis est, quippe probandi vi maiore praeditus alter scholiorum locus p. 41 ad Theriac. 512: *Ἑρμῶναξ ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι τὴν ἀγρίαν ἄπιον ἀχράδα φησὶν εἶναι. ἡ δὲ ἄπιος εἰς πολλὰ διαιρεῖται. καὶ βάκχη γὰρ λέγεται καὶ μυρτάς.* Nam Hermonactis glossas Creticas non video, unde cognitas habere potuerit scholiorum auctor, nisi ex Pamphilo qui eas compilaverat, breviato. Hesych. I p. 345, 10 *ἀχράδα· ἄπιον* (insere *Κρῆτες*). *καὶ βοτάνη* 12 *ἀχράδας· τοὺς ἀπίους* et iterum 345, 12 *ἀχράδα· ἄπιον Λάκωνες* loco non suo, ut glossam cum expositione e superioribus male repetitam, *Λάκωνες* vero ad aliquam vicinarum glossarum referendum esse appareat. Idem 354, 27 *βάκχη· γένος ἀπίου* III p. 114, 1756 *μούρταρ· πιλός* (l. *μουρτάρ· ἄπιος* Laconice pro *μυρτάς*). En tibi tertium exemplum e schol. ad Ther. 180 p. 18 petitum: *τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν ὡς Σώφρων ἐν μίμοις· ,παιδικὰς* (*παιδικὰ* recte A, nam teste Ath. VII 314 F mimus erat sic inscriptus *Παιδικὰ ποιφύξεις*) *ποιφύξεις' ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων ,Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος:'* In Hes. III p. 252, 46 haec induerunt speciem hanc: *ποιφύξεις· ἐκφοβήσεις. καὶ τὸ φυσᾶν καὶ τὸ πνεῖν ἐκ τοῦ ποιφύσσειν.* Cum Hesychii gl. I p. 136, 75 *ἅλως· ἡ τοῦ ἡλίου ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ κύκλος,* consentit quidem schol. p. 17 ad Ther. 166, sed elegantiore sermone, h. e. ipsius Diogeniani verbis utitur: *κυρίως ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. μετενήνεκται δὲ εἰς τὴν τῆς ἀσπίδος περιφέρειαν.* Consentit etiam schol. Nic. Ther. 3 p. 4: *ὁ γὰρ πηὸς σημαίνει τρία τόν τε φίλον τόν τε συγγενῆ, ἔτι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον* cum Hes. III p. 322, 19 *πηοί· συγγενεῖς καὶ*

οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, modo ante *συγγενεῖς* reducas voc. *φίλοι,* quod quin Diogenianus scripserit mihi non est dubium. Aliis duobus locis fortasse dubitari potest, utrum quod addit scholiasta Diogeniano acceptum retulerit, an non, suspicor tamen rem sic se habere. Ad Ther. 5 p. 4 *βουκαῖος* interpretatus est *ἢ θεριστής ἢ βουκόλος ὁ ζεύγεσι βοῶν ἑπόμενος ἢ γεηπόνος ἁπλῶς* et ad Ther. 18 p. 6 *τυχήσας* per *ἐπιτυχών, κύρσας.* Hes. I p. 379, 901: *βουκαῖος· βουκόλος, οἱ δὲ θεριστής* et IV p. 188, 19 *τυχήσας ἐπιτυχών,* ut *Δ* 106 interpretatus et paraphrasta Bekkeri *). Splendidissime vero Diogeniani a scholiasta Nicandri usurpati virtutes nitent in iis locis, quibus apud Hesychium graviora vulnera sunt inflicta, quam ut persanari possent, nisi in scholiis esset medicina parata. An mentem scriptoris aliquis assecutus esset haec legens Hesychii verba: *ἐμπροῖεντα· ταχύν* nisi opitularetur schol. ad Ther. 70 *ἐμπρίοντα δὲ τὸν ἀκανθώδη καὶ τραχὺν εἶπεν?* Quis porro diceret, quid sibi velint vol. III p. 15, 78 verba *Λασιών· οἱ δὲ δρυλασίωνας,* nisi *δρυμοὺς καὶ λασιῶνας* legi ap. Nic. Ther. 28 adnotasset Meinekius, quorum illud schol. p. 6 explicat *συμφύτους τόπους,* alterum *δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις,* ut pateat expositiones ap. Hesychium lacuna haustas esse. Adde *ἔτρυγεν· ἐξηράνθη ἐπὶ λίμνης,* quae sensu carent et emendari nequeunt, nisi retuleris ad Nic. Ther. 368 *τρύγῃ δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης.* Sed inveteratum esse vitium docet Hes. *τρύγει· ξηραίνει* comparatus cum Theognosto p. 24, 20: *τρύγει· ξηραίνει. τρύγα· πυθμένα.* Nec praetermitti fas est Hes. III p. 4, 92 *λάθαργοι· σκώληκες. ἢ τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν ἀρβήλων,* ubi non solum explicatur *λάθαργοι* sed *γναπτόμενοι — λάθαργοι,* verba Nicandri Ther. 422, quae schol. p. 34 sic exponit: *ξεόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρβήλων κτλ.* Liceat denique addere nonnulla minoris momenti. Ad Ther. 29 *λιστρωτόν* scholion in expositionibus addit *ἐξυσμένον,* ad 590 *σώχειν: λειοῦν,* quorum neutrum servavit Hesychius; ad 380 p. 32 recte scribitur *ἐαρτέρου δὲ ἐαρινοῦ,* Hes. II p. 2. 38 *ἐάρτερος· ἀέρος, ἐαρινοῦ* Cyrill. *τοῦ κατὰ καιρὸν τοῦ ἔαρος, ἐαρινοῦ*; ad 52 p. 8 *τὸ κνέωρον, ὅ δή τινες κνῆστρον καλοῦσιν* (*κένωρον* KgL, *κένορον* A — *κνήστραν* L *μνήστραν* K *κενήτερην* P), Hes. *κνητόν· τὸ κνέωρον.* Nolo in re perspicua chartas perdere amplius. Plura exempla Diogeniani a scholiasta adhibiti qui requirat, conferat haec vocabula cum Hesychio: Ther. 97 *ὕλπη* 109 *λάκτις* 132 *μετεκίαθον* 153 *δομὴν* (*σῶμα*) 246 *κιονίδα* 268 *τράμπις* 272 *ἧλος* (*ἧλοι* Hes.) 278 *ἀσκελές* 341 *χανδόν* (ubi schol. duos articulos contraxit in unum) 533 *ῥάδικες* 536 *λοβός* 577 *σκίνακος* et *τάμισον* 579 *ἐχῖνον* (Hes. *ἐχῖνος, ἤνυστρον, κεκρύφαλος*) 628 *κόρκορος* 625 *ἀδευκής· πικρός* 775 *ἄραδος* cett. et cum iis quae praef. p. LXXX s. v. *ΠΤΕΡΙC* diximus contendat schol. ad 39 p. 7: *βλῆτρος δὲ ἐστιν ἡ λεγομένη πτέρις ἤγουν τὸ βλάχνον,* ubi *βλίτρον* in ipso textu ABPU Ald.

---

*) Caussa, cur utraque interpretatio mihi Diogeniani videatur et gl. ad Nic. l. c. referenda non ad Homer. Il. *Δ* 106, in aperto est. Etenim cum glossa non sit ex Apollonii lex. Hom. petita pro insiticia habenda esset, nisi ad Nicandrum spectaret et e vetere commentario in Theriaca eius transmigrasset in Pamphilum et Diogenianum, unde recentior aliquis interpres felici casu iterum deprompsit, ut loco Nicandri illustrando eam adhiberet.

Satis diximus de scholiorum collectionibus. Superest, ut adiciam nonnulla de ,Gl. Victor.' quas identidem appositas videmus in scholiorum graecorum in Aristophanis comoedias editione ab GDindorfio parata Lipsiae MDCCCXXII. Sunt hae copiae Victorianae in Aristophanem, quas exscriptas ab Aloysio Nickelio edidit Fr. Thierschius in Actt. Philol. Monac. vol. I fasc. II. p. 340 — 418. Plurima in iis contineri Hesychii editori fortasse utilia futura iam Nickelius significaverat passim additis brevibus adnotatiunculis *,fere ut Hesych.' ,Eadem Hesych.' ,Ita quoque Hesych.'* Cf. ad Vespp. 225. 413. 495. 604. 654. 730, 733. 909. 1058. 1050. 1202. 1535. In quae cum primum incidissem, putabam a Petro Victorio non e libris manuscriptis marginibus editionis Aldinae (MCDXCVIII) appicta esse, sed proprio Marte excerpta ex Hesychio et eo quidem typis expresso. Tantus enim erat consensus, qui fugere non potest collaturos Gl. ad Ar. Ach. 72 *φορυτός* 321 *θυμάλωψ* 320 *σαίνει* 430 *λακίς* 458 *λιπαρῷ* 578 *κυδοιμός* 882 *ψίαθος* 1170 *τευθίς* 1203 *σπέρχειν* cum glossis Hesychianis. Atque aliae etiam glossae, licet non in quovis puncto conspirantes, ita tamen sunt comparatae, ut videri possint ex Hesychianis exsculptae esse. Mox tamen intellexi aliarum rationem esse aliam. Nam quod ad Ach. 534 adnotatum est: ***Λαικαστριῶν·*** *πορνῶν,* hoc non habere poterat ex impresso Hesychio exemplari, quod in codice a tertia demum manu in margine additum, a Musuro opinor, iterum deletum et in Aldina omissum est. Vid. vol. III p. 5, 31. Itaque Victorius aut ipsum codicem poterat inspicere, aut in codice aliquo ipsius Aristophanis invenerat glossam hanc interlinearem. Illud quin fieri potuerit non dubito quidem, sed factum esse non est probabile. Nam aliis locis nonnullis in ea Diogeniani recensione, quam Hesychius noster exprimit, desiderantur, quae glossatorem de suo addidisse non dixerim. Sic ad Acharn. 151 ***ῥανίς·*** *σταλαγμός, σταγών* excerptum est e gl. Victor., Hesychius non habet nisi haec ***ῥανίς·*** *σταλαγμός*; ad Ach. 676 e gl. Vict. enotatum ***ῥιπίς·*** *πλέγμα παρ' Ἡροδότῳ,* in Hesychio testis non comparet. Est etiam, ubi alius in gl. Vict. sit glossarum vicinarum ordo, quam in Hesychio: velut ad Ach. 470 ***βυπτεῖν·*** *βαπτίζειν.* ***βυννεῖν·*** *τὸ στόματι κατέχειν τι,* in Hes. *βυννεῖν,* deinde *βυπτεῖν.* Haec tametsi ad librum Diogeniani a nostro diversum nos ducant, tamen, si superesset, multum eum nobis profuturum esse, haud affirmaverim. Nam *βυννεῖν* nihili esse, sed *βύνην* scribendum et explicationem ad *βύξ* pertinuisse, diximus in editione I p. 406, 22; quod vero ad Ach. 848 profertur ***καθεδεῖται·*** *κάθεται,* hoc in Diogenianum illatum est e Moeride p. 212, ubi male codicum Coisl. Reg. Leid. lectio ***καθεδεῖ*** — *καθίσει* in ***καθεδεῖ*** — *καθίσεις* mutatum est ab editoribus, cum acquiescendum sit in Bergleri correctione ***καθεδεῖ(ται)·*** *καθίσει.* — Quorsum spectet, quod RMerkelius in proll. ad Apoll. Rhod. p. LV indicat, in cod. Vat. CL inesse quaedam videri ex Hesychio ante Musurum desumpta, non expiscor.

Itaque transitum facio ad Theognostum, ut ostendam eius orthographiae rationem falsa specie deceptum non perspexisse Lobeckium, cum in Paral. p. 395 haec scriberet: *„Theognosti exempla pleraque ex Hesychiano lexico partim vitiose transscripta sunt, plerumque literarum ordine, servatisque quae illinc exciderunt."* Nam quantumvis verum sit, inesse in Theognosto ali-

quammulta, quae frustra apud Hesychium quaesieris, hinc tamen non continuo sequitur haec ex Hesychii libro aliquo integriori esse transscripta, cum non ignoti sint antiquiores lexicographi, e quibus tamquam fonte communi uterque poterat haurire, Diogenianus et Vestinus. Ac tantum abest, ut Theognosti lectiones tanquam alterius codicis Hesychiani nobis ereptas esse doleamus necesse sit, ut gratulemur nobis, quod frustula nonnulla sive Vestini sive Diogeniani feliciter servata cum Hesychio comparare possimus, modo demonstratum fuerit, sic se rem habere. Ne longus sim transscribam aliquot Theognosti capita, e quibus speramus fore ut omnino nullam inter utrumque fuisse nisi agri compascui communionem appareat, sed transscribam in rebus levioribus — nam mendosissime scriptus est Baroccianus 50 — ita correcta, ut sine offensione legi possint.

PΛ p. 23: *ἡ οι συλλαβὴ πρὸ τοῦ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον † ὑ ρ γ ά λ α ι· ἀεὶ ἔρρωσο, ὕ ρ (ι γ) γ α· πτύον, ὑ ρ ι σ ό ς· ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλουσιν, Ὑ ρ μ ί ν η· μάχη, πόλις, ὕ ρ ο ν· σίμβλου, ὕ ρ ρ α ξ· μίγδην, ἀναμίξ, ὑ ῤ ῥ ά δ ι ο ς· .... προγόνων (εἰκαῖος) ἢ ἄδοξος, ὑ ρ ρ ά δ α· σπυρίδιον, ὕ ρ ε ι γ α λ έ α· ῥηγαλέα, ὕ ρ χ α ι· ἐπιθέματα πρὸς κουφισμὸν τῶν φορτίων, σεσημείωται τὸ ο ἰ ρ ὼ ν· ὁ χάραξ, ο ἴ ρ ι ο ς· ἀποστερητής, ο ἴ ρ ι ζ ο ν· ὕρισον, ο ἰ ρ ι ά ζ ω ν· τραχυνόμενος, διὰ τῆς οι διφθόγγου.*

In Hesychio, cui prima gl. deest, ordo est hic: *ὑράξ ὑρειγαλέον ὕριγγα ὑρισίδα (σπυρίδιον) ὑρισός Ὑρμίνη ὕρον ὑρράδιος ὕρχη*, et glossarum *ὑρειγαλέον ὑρισός ὕρον ὕρχη* plane diversa expositio, s. v. *ὕριγγα* laudat Salaminios, s. v. *ὕρον* Cretenses, sed post *Ὑρμίνη* omittit *μάχη (Ἠλεῖοι)*. Vocem ab *οιρ* incipientem nullam habet nisi *οἰρών*, sed aliter explicatam et recte quidem; nam *ἀποστερητής* est *οὔνιος, ὕρισον* i. q. *οὔρισον, τραχυνόμενος* denique *ὀκριάζων* Sophocleum fr. 966, quod Phot. 326, 13 et Hes. III p. 193 suo loco collocatum habent.

PΛΑ *Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· ῥ ύ α ξ· στεφάνη (περικεφαλαία* Hes.) *πύργος, ῥ υ ά δ ε ς· οἱ ἀγελαῖοι καὶ παντοδαποὶ ἰχθύες, ῥ ύ δ η ν· ῥευστικῶς, δαψιλῶς, ῥ υ (σ τ ά) ζ ε ι ν· ἕλκειν ἐφ' ὕβρει, ῥ ύ ζ ω ν· πενθῶν, ῥ υ η φ ε ν έ ς· πλούσιον, ῥ υ κ ά ν η· χειρομύλη, ῥ ύ μ α τ α· φάρμακα σωτήρια, ῥ υ μ ι ν ὰ· ἐλαφρὰ πυκνὰ, ῥ υ μ ό ς· ὁ τῆς ἁμάξης, ῥ ύ μ η· ὁρμή, Ῥ ύ π α ι· (   ), ῥ ύ π ο ν· σπῖλον, ῥ υ σ ὸ ν· οὖλον, ῥ ύ σ ι ο ν· σωτήριον, ἑλκυστόν. σεσημείωται τὸ ῥ ο ι κ ό ν, τὸ σημαῖνον τὸ σκαμβόν, ῥ ο ι β δ ε ῖ ν τὸ* [p. 24] *ῥοφῶ, ῥ ο ί δ ι α, ὑποδήματα γυναικεῖα, ῥ ο ι γ ε ύ ς βαφεύς, Ῥ ο ί τ ε ι ο ν πόλις Τροίας, ῥ ο ι β δ ῳ δ ε ῖ ματὰ ῥοίζου σαλεύει, ᾄδει, ῥ ο ῖ β δ ο ς ψόφος ποιός.*

Ordo apud Hesychium idem est, nisi quod *ῥυστάζειν* recte scriptum suo loco legitur; desunt gl. *ῥυάδες ῥύματα, ῥυμινά* (cf. vol. III p. 435, 86) *ῥυσόν*, et in altera canonis parte —, ubi est ordo: *ῥοιβδεῖ ῥοῖβδος ῥοιβδώδει, — ῥοίδια ῥοιγεύς Ῥοίτειον.* Ac *ῥοίδια*, pro quo Hes. offert *ῥάιδια*, non Theognosti errori vel incuriae imputandum esse docet Choerob. orthogr. ap. Cram. AOxx, II 256, 21. Pro *ῥοιγεύς* in Hes. recte scriptum *ῥηγεύς* (*ῥεγεύς*) et minus recte *ῥογεύς*.

PΛΒ *Τὸ ῦ πρὸ τοῦ σ ἐν ἀρχῇ λέξεως φεύγει τὴν διὰ τῆς οι διφθόγγου*

γραφὴν· ὑσαλιβάτης, ᾧ Σκύθαι ἀλείμματι χρῶνται, στέατι μοσχείῳ καὶ αἰγείῳ, ὗς ἐκώμασε· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκόσμων, ὕσδοι· ὄζοι, ὕσκλοι· ἀγκύλαι, ὑσμίνη· μάχη, ὕσπληγξ· (....) πάσσαλος, ὑσπέλεθος· ὑὸς ἔκπατος *), ὑσσός· ἐμβόλιον, Ὑσσέλειον. ὄνομα ὄρους, ὑστριχίς· μάστιξ, ὕστακός· πάσσαλος † ὕσταξυρίς, σεσημείωται τὸ οἶσθα, οἶσε· φέρε. οἰσύπη· μαλλός, οἰσυπηρόν, οἰσύδρα· ὑδροχέα, οἶσον· σχοινίον, οἰστρεῖν· ὁρμᾶν, οἰστρᾷ· **) σφόδρα (....) οἰσοπόνηρον· λυπηρόν, οἴσυπος· ῥύπος διὰ τῆς οι διφθόγγου γραφόμενα.

Hic οἰσυπηρόν correctio est corrupti οἰσοπόνηρον· λυπηρόν (leg. ῥυπαρόν), eaque cum οἰσύπη· μαλλός et οἰσύδρα· ὑδροχέα retrahenda post σφόδρα, quo literarum ordo servabitur. Apud Hes. ordo est ὗς, ἀλείφαβοῦς ὕσδοι ὗς ἐκώμασα ὕσκλοι ὑσμίνη ὕσπληξ ὕσσακος (v. p. 220, 38, 221, 30) Ὑσσέλινον ὑστριχίς, deficiunt ὑσπέλεθος ὑσσός et si ξυρίς re vera appellabatur ὕστα etiam hoc. Scythicum ὑσαλιβάτης in neutro correctum et mira in vocc. ὕσπληγξ et ὕσσακος confusio docent hic antiquitus aliqua turbata esse, praesertim cum in voc. ὕσπληξ etiam schol. Platon. p. 316 Bekk. foede lapsus sit a suo Diogeniani exemplari deceptus. In altera parte expositiones verborum tantum οἶσον et οἴσυπος eaedem sunt, reliquae differunt. οἰσύδρα quod Lobeck. ad Buttmann. Gr. Gr. II p. 487 scribit ὀρσύδρα non agnoscit.

ΡΛΓ τὸ ῡ πρὸ τοῦ τ̄ κατ' ἀρχὴν λέξεως σπάνιον πάνυ. τὸ ὕτνον γὰρ εὕρομεν διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ, καὶ τὸ οἶτος ὃ δηλοῖ τὸν ὀδυρμὸν διὰ τῆς οι̅ διφθόγγου καὶ μόνα.

Apud Hes. ὕτνον non legitur sed ὑδνόφυλλον; οἶτος exstat quidem sed ita, ut inter expositiones ὀδυρμός non compareat. Nec μόνα scribere poterat, qui Hesychium poterat inspicere. Hic enim tria habet vocc. ab οι̅τ̅ inc.: Οἶτας, οἶτος, Οἴτυλος unum ab υ̅τ̅: ὑτθόν· τὸ πυρίεφθον, cui ex Steph. Byz. accedit Ὕτεννα.

ΡΛΔ Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφεται. τρυφάλεια· κυνῆ, περικεφαλαία, τρυφαλίς, τρυφερός, τρυφέν· κλασθέν, τρύζω, τρυφῶ, τρύχεται, τρύγει· ξηραίνει, τρύγα· πυθμένα, τρυγίας, τρύγη· σῖτος, τρυσὸν· ἀσθενές. τρυλίζει· ὀδύρεται, τρύφη· διεσκεδάσθη, τρύμα..... πόνος, τρυπᾶν· τρίβειν, τρυτα... ἄμητος, τρυφὴ· σπατάλη, τρύσιππος· ὁ γεγηρακὼς ἵππος, τρυγών, τρυγίας, τρύπη. τρυγῳδία, σεσημείωται. τὸ Τροίη ἐπὶ τῆς Ἰλίου, καὶ τὸ Τροιζὴν πόλις Ἄργους, διὰ τῆς οι̅ διφθόγγου γραφόμενα.

Σεσημειωμένα eadem sunt apud Hesychium; sed non agnoscit τρυγίας τρυλίζει τρύφη· διασκεδάσθη, τρύγα, τρυφὴ· σπατάλη, τρυγῳδία, τρύσιππος, quamquam habet τρυγῳδεῖν et τρυσίππιον.

---

*) Inepte Cramerus ὕσπελθος· υἱὸς ἐπακτός. Cuius fabricae est etiam p. 25 d: ‚Lege ὀρνέου‘ ad gl. φοῖνιξ· ὀργάνου εἶδος, quod verissimum est. Herod. IV 192. Ibid. ‚Lege φοιβάς, μαινάς‘ pro φοιβαῖμαν h. e. Φοιβάμμων.

**)Hanc gl. genuinam esse inde apparet, quod spectat Plat. Phaedr. 250 D (p. 50 Bkk.) unde petita sunt etiam ἐγχρίει (vol. II p. 13, 61) et λωφᾷ.

ΡΛΕ πᾶσα λέξις ἐκ τῆς τυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφεται, τύχη, τύπος, τύραννος, τυκάνη; ᾧ ἀλύωσι, τύλος, τύλη· τὸ τυλεῖον, τύλον· τὸ αἰδοῖον, τυννοῦτον· τηλικοῦτον, τυπάς· πλήκτης, τυτθόν· μικρόν, τῦφος· καπνός, Τυφῶς, τυφῶσαι· ἐμπρῆσαι, τύφεσθαι· μα-(ρα)ίνεσθαι, τυφεδανός, τύχος· ὄρυξ. σεσημείωται τὸ τοῖχος [p. 25] *ἐπὶ τῆς οἰκίας, τοιοῦτος· τὸ ἀναφορικόν, τοῖον — — τοιχοδιφήτωρ ὁ τοιχωρύχος καὶ τὸ τοιόν τε τὸ δυνατόν διὰ τῆς οι διφθίγγον γραφόμενα.*

Desunt Hesychio *τυκάνη, τύλη· τὸ τυλεῖον.* aliter explicantur *τυφῶσαι, τύχος, τύφος. σεσημειωμένα* plura habet, sed corrupta.

ΡΛΣΤ τὸ ῡ πρὸ τοῦ φ ἐν ἀρχῇ λέξεως φυσικὸν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. εἴ τι γὰρ εὑρεθήσεται ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως συντεθὲν εὑρεθήσεται, οἷον ὑφείς κτλ. τὸ οἰφεῖ, ὃ δηλοῖ τὸ ὀχεύει, καὶ τὸ οἰφόλης ὁ ἀκρατὴς καὶ λάγνος, ἀκόλαστος καὶ τὸ οἶφι τὸ τετραχοίνικον μέτρον διὰ τῆς οι διφθόγγου γραφόμενα σεσημείωνται.

Tria voc. ab *οιφ* incipientia etiam Hesychius agnoscit; sed omittit *λάγνος ἀκόλαστος.* Postremum scribit *οἶφιν,* Theognostus *οἴφνη* et p. 18, 25 *οἶφνος.*

ΡΛΖ πᾶσα λέξις ἐκ τῆς φρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· φρύγανον, φρυκτός· πυρσός, φρυγανισ(μός), φρυγύων· φεύγων, φρυκτωρός, φρῦνος τὸ ζῶον σεσημείωται τὸ φροίμιον, τὸ προοίμιον.

Φρυγύων· φεύγων Hes. non habet, nec tamen videtur *φρύγων· φώγων* reponendum esse propter *φυγόσκων· φεύγων, φυτοσμῶν· φεύγων* et Creticum *φρυγά· φυγή.*

ΡΛΗ πᾶσα λέξις ἐκ τῆς φυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφεται· φύζα· ἡ φυγή, φυή, φῦκος, φυκιόεν· πορφυροῦν, φῦλον, φύλιψ· ἡ θρίξ, Φυλεύς.... ἀλώπηξ, φυτά. φύτλη· ἡ γένεσις, φυταλιά· κῆπος. σεσημείωται τὸ φοῖβος· ὁ καθαρός, καὶ τὸ φοιτῶ· τὸ παραγίγνομαι καὶ εἴ τι παρ' αὐτά· φοιτητής, φοιτεία· ἡ μάθησις. κτλ. καὶ τὸ φοινήεις ὁ ἐρυθρός, φοινιάς· ἡ ἐρυσίβη, φοίνιον· τὸ φοινικοῦν, τὸ αἱματῶδες, Φοινίκη, φοῖτος· μανία, φοινιχελικτής· ὁ ἀπατηλός. φοῖνιξ· ὀργάνου εἶδος, φοίνια· πυρρά, φοιβάστρια· καθάρτρια, Φοιβάμμων.

Apud Hes. desiderantur *φύλιψ* (quamquam Macedonicum *πύλιγγες* habet) *φοῖνιξ· ὀργάνου εἶδος* et *φοίνιον.* Idem error apud utrumque *φύλλες· ἀλώπεκες* negotia facessivit interpretibus. Denique *φοινίας* et *φοίνια* apud alterum iuxta posita in altero longiori spatio dirimuntur.

Sed taedet plura transscribere. Licet enim plurima sint, e quibus pateflat, unde Lobeckius in suspicionem suam abreptus sit, tamen plurimis etiam iisque gravissimis argumentis impedimur, quominus viro immortali assurgamus. Alius enim apud Theognostum est ordo, aliae haud paucarum glossarum sunt expositiones, denique inter *σεσημειωμένα* nonnulla, quae quomodo potuerit scribere demonstrent velim, qui Hesychium ab eo compilatum esse contendunt. Sic ut ex aliis etiam orthographiae partibus depremam exempla probandi vi satis, ut puto, idonea praedita, p. 8, 32 qui ab Hesychio pendebat, non poterat scri-

bere *θαίμαν*, sed debebat suadere *θεμάν*, quod ipsum noster praebet vol. II p. 305, 25, neque p. 8, 17, opinor, contentus fuisset duobus vocabulis *σεσημειωμένοις* hisce *γαῖσος* et *γαιῶ*, sed apposuisset ut in alienis bonis se iactaret etiam Hesychiana quamvis vitiose scripta *γαῖντα γαιθυλλάδες γαίνεται*. Quodsi Hesychium a Theognosto compilatum non esse demonstratum est, sequitur, Diogeniani aut Vestini librum aliquem ipsi praesto fuisse, exaratum quidem, quod summopere dolendum est, neglegentissime, ita ut in locis desperatis plerumque consulentium expectationem fallat improbius, haud scio tamen an etiamsic utilissimum, non modo ad contextum Hesychii in rebus levioribus rectius constituendum, sed etiam ad aestimandam tachygraphi fidem, in epistula ad Eulogium data, nullam se insuper habuisse lectionem in Diogeniano suo lectam, gloriantis. Nam Vestinum etiam probabile est ampliores quidem glossarum explicationes resecuisse, numerum autem imminuere noluisse.

Sed ut illuc redeam, unde p. LXXXVI exorsa est oratio nostra, ingens videtur Diogeniani librorum mssorum numerus fuisse, sed ut p. LIX me dicere memini, codicum recognitorum et qui melioris notae dici mererentur, perexiguus. Bonitate vidimus excellere exemplum, quo scholiasta Theriacorum Nicandri usus est, a quo integritatis gradu proximus erat liber ab interprete Clementis adhibitus, reliqui, ni fallor, numerus erant, et si quam e consensu in vitiis *) periclitari coniecturam licet, aut per varios casus ex eodem mendosiore Diogeniani codice descripti, aut post Hesychii demum curas in lucem editi. Quae cum ita sint, iam minus mirabimur, quod in Hesychio totiens velut in scopulis offendimus **). Nam librum tractamus e Diogeniani aliquo codice pessimo descriptum, eumque auctoris sui consilio non modo interpolatum sed etiam solutis archetypi compagibus novo glossarum ordine donatum.

CAPVT V

DE HESYCHIO ALEXANDRINO ET DIOGENIANO EX HESYCHIO ERVENDO.

Audiamus Hesychium ipsum in epistula ad Eulogium ***) missa haec narrantem: *,Non enim cunctabor cum fiducia dicere, postquam Aristarchi, Apionis et Heliodori vocabula mihi comparassem et Diogeniani libros adiecissem, quod primum et maximum est emolumentum, hos autem ipse egomet propria manu descripsissem, summa recti cura usus et scriptura adcuratissima, secundum Herodianum Grammaticum, nullam me quidem insuper habuisse vocem in istis lectam sed et plurimas haud inventas addidisse. Illam vero scripturam*

*) Vide, quae de voc. ὕσληξ disputavimus.

**) *,Tot sunt insanabilia in Hesychiano dictionario ulcera, eaque plane Telephia, ut Peliadae hasta opus sit, hoc est Achille quopiam, quo inde remedium petatur, qui ea inflixit.'* Hadr. Iunius append. ad Animadvers. p. 397 ed. Arkel.

***) De Eulogio scholastico infra disputabo, ubi de aetate Hesychii quid mihi videatur expositurus sum. Nunt sufficiat lectores amandasse ad Didym. p. 27, 2.

amplectendam censui, cuius et notionem sensum continere perfectum et phrasin probatam ac perspicuam esse deprehendebam. Proverbiis argumenta sua reddidi et plurimis quidem vocibus quaeque rarius occurrunt vel adhibitae sunt, non solum ipsorum auctorum, qui illis usi erant nomina adscripsi, sed et titulos omnium librorum ex codicibus apposui, nusquam sane laborem subterfugiens, ut nec iuste quodammodo reprehendi mererer, neque de quibus accuso Diogenianum in iis lapsus ipse viderer.' Sunt quidem in his nonnulla obscurius dicta, cum non solum salebrosa sit oratio sed etiam lectio in loco, qui maximi est momenti, dubia (*προθείς* enim an cum Musuro *προσθείς* legendum sit ignoramus) in universum tamen tam perspicua est sententia, ut quidnam propositi habuerit Hesychius et quibus adiutus auxiliis id assequi studuerit nemini possit dubium esse. Literarum ordinis observantissimum esse Hesychium uno ore consentiunt philologi (v. Th. Stanlei. in Aesch. Ag. 235 p. 790). Hunc vero ordinem cum a Diogeniano profectum non esse inde constet, quod hic antiquior lexicographus initio cuiusque vocabuli trium duntaxat quatuorve *) elementorum ordinem praeposuerat, sequitur novati ordinis parentem fuisse Hesychium. Hoc igitur primum est, quod sibi proposuerat, ut in farraginem suam Diogeniani libros totos reciperet, ne una quidem glossa abiecta sed singularum glossarum ordine ad severiores alphabeti leges ita formato, ut qui librum versare cuperet, facillimam haberet cuiuscunque articuli inventionem. Sed ulterius etiam progressus est. Nam cum Aristarchi *λέξεις Ὁμηρικάς* quae qualia fuerint infra videbimus et Apionis Heliodorique in poetam commentarios feliciter nactus esset, non sine improbo mehercle labore hoc molitus est, ut Diogenianum cum apparatu isto Homerico ad unum librum conflaret **), haud dubie eadem lege sibi statuta, ne qua glossa Homerica literarum ordinem confunderet. Alios libros, quibus, ut nostro dicendi genere utar, Diogenianum interpolaverit, ipse quidem diserte non commemorat, sed habebat haud dubie plurimos, absque quibus fuisset, non potuisset peragere tertium, quod facere sibi proposuerat, ut proverbiis a Diogeniano plerumque nude positis adderet argumenta et potestatem *πλειονοσήμων λέξεων*, quorum auctoritates a Pamphilo haud dubie praescriptas idem Diogenianus contempserat, denuo recitata auctoritate scriptorum, qui iis usi erant, revelaret ***). Triplici igitur dote insignem esse librum suum volebat Hesychius, primum Diogeniano in ordinem redacto, appositisque scriptorum

---

*) Haec quoque a verisimilitudine non abhorrent. Nam proverbiorum quoque a Diogeniano collectorum dispositio in iis particulis, quae non senserunt interpolationem, literarum ordinem non migrabat, ut dicere memini in Verisim. cap. I p. 14 sqq. (Ienae 1861. 8).

**) Hinc facillime explicantur lapsus eiusmodi, quales notavimus ad II p. 38, 55. 56 *ἐκαρτύναντο* (*Λ* 215) *ὠχυροῦντο. ἐξηραίνοντο* h. e. *ἐκαρτύναντο* (*Λ* 215)· *ὠχυροῦντο* ex Aristarchi vocabulario petitum et (*ἐκαρφύνοντο*)· *ἐξηραίνοντο*; p. 38, 32 *ἐκάθιζον· ᾐτιῶντο, ἐμέμφοντο* h. e. *ἐκάθιζον* (*π* 408) absque explicationi positum, et (*ἐκάκιζον*)· *ᾐτιῶντο*. — Alibi ad calcem glossae Diogenianeae adiungit Aristarchea, ut II p. 39, 82 verba *ἢ ἑκατὸν ποδῶν* (*Ψ* 164).

***) Recte igitur CBarthius ad Claudian. p. 1102: '*Hesychio, qui testimonia auctorum exsecuit, piaculum inexpiabile fecit.*' et God. Iungermannus ad Polluc. Onom. p. 451 n. 6: '*Pessimum facinus fecit, quisquis ille fuit, qui sustulit auctoritates rarissimas, quibus Hesychium subinde usum fuisse patet.*'

testimoniis aucto, deinde glossis Homericis qualibuscunque simul in ordinem receptis, postremo additis proverbiorum expositionibus, ut glossarium suum etiam hac ex parte Diogeniano esset anteferendum. Atque hos intra fines terminosque sibi constitutos continuisse se Hesychii industriam persuasissimum mihi est, neque falsam esse eam rationem crediderim eo redargui posse, quod, quae nunc libri facies est, cogere nos videatur, ut auctorem eius latiores consilio suo limites posuisse censeamus. Tantum enim abest, ut cum Ios. Scaligero in Scaligeranis, quae dicuntur, alteris p. 109 de epitome aliqua Hesychii cogitemus, cum integrum opus maligna quaedam fortuna nobis invidisset, ut amplectamur H. Stephani (in Ind. ad v. ἐποτούδιζεν p. 943) sententiam verissimam, aliud esse Hesychii, aliud Hesychiani lexici, quale quidem nunc habeamus, auctoritatem. Sic enim se res habet. Quemadmodum Diogenianus Hesychium expertus est tanquam Procrusten, qui brevius glossarum corpus in maius extenderet, sic Hesychius etiam, cum in manus christiani alicuius lexicographi incidisset, glossarum sacrarum Latinarumque, quam ethnicarum Graecarumque studiosioris, non effugit amplificatorem suum gloriaeque multis laboribus partae inimicissimum *). Lippivisse interdum etiam Hesychium non nego, — quid mirum? accidit hoc ipsi quoque Pamphilo **) et saepissime Photio — sed non minimam culpae partem, sicubi nunc ineptiarum reum agunt Hesychium, conferendum esse arbitror in hominem illum spurcissimum, qui primus susque deque habito literarum ordine vacua singularum paginarum spatia leviore illa glossarum scripturariarum materia infarciret, inculcaret Latina cum Graecobarbaris mixta, librariumque induceret, ut plura etiam turbaret. Ac de biblicis glossariis aliisque id genus additamentis recentissima demum aetate in Hesychium illatis infra explanatius disseremus. Nunc ne quis amplius de fide epistulae Hesychianae, a Valkenario ad Theocrit. p. 299 AB iniquius attrectata dubitandi locus sit, percenseamus singula, quae ab Hesychio diximus illata esse in Diogenianum. Et primum quidem perlustremus apparatum eius Homericum, ut tandem patescat, quo iure epistulae auctor de se praedicaverit, plurimas sese glossas in Diogeniano haud inventas addidisse.

a) de apparatu Hesychii Homerico.

Haud iniuria D. Heinsius in introduct. in Hesiodi Opp. et Dies c. 6 p. 224 (ed. 1613) Hesychium epitomatorem appellat earum praesertim glossarum, quae ad Homerum spectant. Nam ex computatione Io. Pearsonis in Advers. vol. I p. XIII voces Homericae quintam fere partem libri efficiunt. Quantam vero earum partem Diogeniano debeat, quantam addiderit ipse, et quam in

*) Suboluit tale quiddam dudum Tan. Fabro ad Anacr. p. 117 ed. Salm. 1660: ‚*Monendum arbitror multos olim Hesychii purpurae suos pannos ausos fuisse assuere et optima quaeque corrupisse aliquando etiam detraxisse. Addam et hoc monitum reperire in illo pretiosissimo thesauro carbones ex Graeco vulgari, quod hodie ῥωμαϊκὸν vocant*‘ et Stephano le Moine in dissert. ad Ierem. XXIII 6 p. 54: *Quae apud Hesychium ethnicum lexicographum irrepserunt ut et innumerae aliae vocabulorum ecclesiasticorum interpretationes ex lexico vetustissimo, quod ad illorum elucidationem adornaverat Origenes.*

**) Vid. Verisimil. cap. II p. 30, 14.

utraque parte conflanda rationem sequutus esse videatur, haud ita difficilis quaestio est, ut solvi nequeat, praesertim cum haud ignoremus prima glossarii Pamphilei fundamenta non ab ipso Pamphilo Aristarcheo et Homerico iacta esse, sed a Zopyrione, de cuius studiis Homericis nihil unquam audivimus. Quamquam ne Pamphilum quidem crediderim, si ipsi primo circumspiciendus fuisset auctor, unde glossarium suum Homericae dictionis flosculis locupletaret, alium electurum fuisse, quam Apollonium Archibii filium, cuius etiamnunc omnium manibus teritur lexicon Homericum, e codice Coislin. 345 a Villoisone et Imm. Bekkero publicatum. Atque hoc ipsum in Hesychio totum inesse dudum a Ruhnkenio in praef. p. XVI demonstratum est, huc vero immigrasse per Diogenianum cum per se probabile sit, tum diserte traditur ab Hesychio, Apollonium Archibii filium inter eos glossariorum auctores enumerante, quos a Diogeniano exhaustos esse compertum habebat ni fallor ex ipsius Diogeniani praefatione *περιεργοπένησι* adnexa, (cf. p. LXXXVI). Itaque quotquot in Hes. insunt glossae Homericae apud Apollonium non expositae, earum maximam partem adiecisse ipse putandus est ex Aristarchi illis Apionis Heliodorique, quas dicit, vocabulariis, sive illa auctoris nomen impudentius mentiebantur, sive aliqua certe ex parte probabiliter ad hos auctores referri poterant. Iam vero si quis accuratius in has glossas, quarum incredibilis est numerus, inquisiverit, statim sentiet non omnes eiusdem esse generis, sed in duas potius partes discedere. Sunt enim, quae descriptae videantur ex aliquo scholiorum Homericorum corpore, nonnunquam sane exquisitioris etiam doctrinae specie fallentes, in universum tamen minoris pretii et plerumque loci respecti verbosiore quadam explicatione contentae. Has numero longe superat alterum glossarum genus, quae dubitari nequit, quin non tam excerptae quam ad unam omnes transscriptae sint ex aliqua *λέξεων* Homericarum synagoge ad literarum ordinem disposita, indicique vocabulorum Homericorum studio Wolfgangi Seberi Sulani CIƆIƆCIV edito simillima. Continebat enim hic liber Aristarcheo grammatico sanequam dignissimus non solum eorum vocabulorum interpretationes, quae glossographis expositione indigere visa erant, sed quoad fieri posset explicationes vocum apud Homerum exstantium omnium, easque tanta cum diligentia collectas, ut unius vocabuli iusta interpretatio tot demum absolvi posse glossematis videretur, quot sunt significationes diversae, quibus in singulis poetae locis usurpatum reperitur. Uno et altero exemplo patefaciam, quid velim infra plura congesturus. Vol. I p. 14, 35 Hesychius *ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες* explicat. Qua forma cum Homerus octies usus sit (*H* 41. 404 *Θ* 29 *I* 51. 431. 694. 711. *Ψ* 639) suspicetur aliquis locum quem respexerit lexicographus vix certe indicari posse. At res longe aliter habet. Certissimum enim est, glossam non ad unum tantum locum referendam esse sed ad duos, et priorem quidem interpretationem antiquitus pertinuisse ad *Θ* 29 *μῦθον ἀγασσάμενοι. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν,* quae verba paraphrasta Bekkeri etiam p. 698 sic reddidit: *τὸν λόγον θαυμάσαντες πάνυ γὰρ ἰσχυρῶς ἐδημηγόρησεν,* posteriorem ad *Ψ* 639 *πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,* ubi paraphr. p. 801 pergit *τῷ πλήθει νικήσαντες, φθονήσαντες μοι τῇ νίκῃ.* Nam reliquis locis, primis duobus exceptis,

convenit explicatio *θαυμάσαντες.* Addiderat autem, ni magnopere fallor, lexicographus etiam alterum significationem par, a Cyr. 171 haud omissum, versibusque *H* 41. 404 conveniens *ἐκπλαγέντες* et *ἐπαινέσαντες,* sed exsecuit has cum multis aliis librarius scribendi opera fessus. *Εἶσαν· ὑπῆρχον. συνῆκαν. ἢ ᾔδεισαν. ἢ ἐπεγίνωσκον* glossa est non minus memorabilis; *ὑπῆρχον* spectat *Σ* 405: *ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν αἵ μ' ἐσαώσαν* (Paraph. p. 772 *ἀλλ' ἥ τε Θέτις καὶ ἡ Εὐρυνόμη ὑπῆρχον, αἵτινές με ἔσωσαν*) ubi
I
vides indicatam fuisse discrepantiam lectionis *ECAN*; *συνῆκαν* ad *δ* 772. Non videtur autem in Iliade Aristarchus tolerasse *ʼICAN,* quod hoc ubique in Iliade habet significationem p r o f i c i s c e n d i, in Odyssea vero etiam alteram i n t e l l e g e n d i admittit. Haec qui secum reputaverit, melius iam intelleget, cur Hesychio ad Eulogium scribenti fidem abrogandam esse negem. Nam quae nos e scholiis eum arripuisse dicere consuevimus, ipse Apioni et Heliodoro se debere ingenue fassus est, eodem quo Eustathius perverso dicendi genere usus, ignorans scilicet scholiorum corpus se tractare: cum vero Aristarchi *λέξεις* a se compilatas confitetur, hanc ipsam intellegi voluit amplissimam vocabulorum Homericorum omnium synagogen, quam si quis ex Hesychio iterum excerptam seorsim ediderit hunc certe scio operae pretium facturum esse. At iam recisa praefationis mora de utroque opere ab Hesychio infarcto disputabimus accuratius.

Acta agerem si de Aristarchea vocabulorum Homericorum interpretatione post Lehrsium denuo vellem inquirere. Transscribam potius ex aureo illo libro de Aristarchi studiis Homericis composito unum et alterum locum eorum, quos huc quam maxime facere docti intellegent p. 54: ‚*Haec omnia primus intellexit in Homero et praestitit Aristarchus. Quare* non scripsit, glossas, sed in continua poetae interpretatione accuratissima versatus est, *in consuetis vocabulis, quorum et ad maiorem Homericorum locorum partem plerumque pertinet utilitas et explicatio certior plus etiam, quam in rarioribus et antiquitate obscuratis operae ponens et ne quid praetermittatur* verbum verbo reddens.‘ p. 156: *Significavi supra ita institutum fuisse ab Aristarcho* ut verbum verbo exprimeret. *Ad B* 435 *Didymus haec servavit Aristarchi: μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα) οὕτως αἱ Ἀριστάρχου· λέξεις ἐκ τοῦ B τῆς Ἰλιάδος· δηθά πολὺν χρόνον, αὖθι αὐτοῦ, λεγώμεθα συναθροιζώμεθα. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν* et q. s. p. 157: *Hinc facile intelligitur nullum fere fuisse vocabulum quin paraphrasi expresserit Aristarchus: et ex hoc genere sunt sine dubio apud Apollonium et Hesychium Aristarchea complura.* Fuerunt igitur re vera *λέξεις Ἀριστάρχου,* nec quales primordio fuerint latet. At non videntur hac ipsa indutae specie, quam Didymus et sine dubio Pamphilus etiam noverunt, ad posteriora usque secula perdurasse, sed eodem fere tempore, quo Longini quoque *περὶ τῶν παρὰ Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινουσῶν λέξεων* quattuor libris constans opusculum formam mutare iubebatur fiebatque tale, quale ex apographo codicis Barocciani edidit Franc. Oehler Hal. 1849. 4., auctore nescio quo induisse dictionarii speciem *κατὰ στοιχεῖον* compositi, unde de cuiuslibet vocabuli Homerici usu, significationibus

et forma qui vellet edoceri, faciliorem haberet inventionem. Atque librum sic institutum a Pamphileae aetatis genio profecto alienissimum (hunc enim prorsus incredibile est tempus et chartam perditurum fuisse talia consignando: εἰρύαται (Ξ 75) ἀνελκυσμέναι εἰσίν. εἰρύατο (Ξ 30) εἰλκυσμέναι ἦσαν. εἰρυμέναι (Ν 682) εἰλκυσμένοι. εἴρυντο (Μ 454) ἐφυλάσσοντο. εἰρυόμεθα (Φ 588) φυλάττομεν. εἰρυσαίμεθα (Ρ 104) εἰλκύσαιμεν. εἰρύσαο (Φ 230) ἐφύλαξας. εἰρύσασθαι (Α 216) φυλάξαι. εἴρυσαν (Θ 226) εἵλκυσαν. εἰρύσαιτο (Θ 144) γνοίη. εἴρυσεν (Π 863) εἵλκυσεν. εἰρύσατο (Δ 186) ἐφύλαξεν. εἰρύσαι (Ρ 419) ἑλκύσαι, vel talia: ἔδει (Ο 636) ἔσθιεν ἢ ἐσθίει. ἔδειν· ἐσθίειν παρ' ὃ τοὺς ὀδόντας. ἔδεσθον· ἔφαγον. ἔδεται· ἐσθίει. ἔδονται· φάγωσιν (Δ 237). ἔδουσιν (Ζ 142)· ἐσθίουσιν. ἔδων (ι 297) ἐσθίων, cum satis esset semel positum ἔδειν· ἐσθίειν παρ' ὃ τοὺς ἐδόντας Αἰολεῖς) librum, inquam, sic institutum non miramur admodum arrisisse Hesychio, in amplificando Diogeniani lexico occupato, et hunc cur totum expilaverit, dum ex Apionis et Heliodori commentariis quippe ad literarum seriem non aeque digestis carptim delibasse nonnulla satis habet, nemo est, quin intellegat. Memini quidem Ruhnkenium in praef. p. XVI, XVII et Bentleium in epist. ad Io. Millium p. 34 (Oxon. 1691) aliam amplecti sententiam. Omnia enim sua e scholiastis corrasisse statuunt Hesychium, viderique cum hac in re ita versatum esse, ut, quod Apollonium in lexico suo fecisse videmus, singulis Homeri vocibus diversorum grammaticorum maxime Aristarchi Apionis et Heliodori interpretationes subiceret, easque inter se si discreparent, nomine auctorum distingueret. Verum in hoc punctum non tulerunt viri egregii. Primum enim, qui in epistula sua praefatus erat, a quibus auctoribus ipse penderet, in ipso opere ubicunque supersedere poterat ad singulos testes provocandi labore, praesertim cum ex scribendi genere facillime possent dignosci, deinde singulis Homeri vocibus non poterat Aristarchi et Apionis Heliodorique interpretationes subicere, propterea quod Apionis liber in vocabulorum interpretatione omnino non erat occupatus, denique nisi Ἀριστάρχου λέξεις dudum ante Hesychium in vocabularii formam mutatae fuissent, quo sine mora uti posset, Hesychius profecto in se non suscepisset duram istam provinciam, ut tot vocabulorum millia literarum seriei adstringeret, sed de tota exhaurienda gaza illa securus hinc inde, opinor, delibasset nonnulla vel potius forte temere casu arripuisset. Imo ex ipsius Hesychii verbis, in laudem Aristarchi sui dictis, efficitur, ut difficiliorem laboris partem ab alio iam exantlatam fuisse statuamus. Nam istius aetatis grammatici, in scribendo tantum et compilando impigerrimi, et quidquid scribendo impedimentum faceret perhorrescentes, nullum unquam librum laudibus extollebant, qui non ab ipso auctore ita tanquam praeparatus videretur, ut sine mora describi posset. Quae cum ita sint nihil aliud fecisse putandus est Hesychius, quam quod Photius fecit, cum e septem lexicis conglutinatis elaboraret octavum, neque tantum, puto, fecisset, nisi non vulgari quodam literarum amore flagrasset et industria fuisset efficacissima. Ceterum in eo quoque Photio simillimus est, quod superstitiosa cum religiositate non modo virtutes antigraphorum suorum repetit omnes sed etiam vitia immortalitate donat, literisque mandat, quae neque ipse intellegebat, neque alius poterat sic scripta

intellegere. Quod ex nulla lexici eius parte dilucidius patescit, quam ex glossis Homericis, de quarum depravatione [vid. Bentlei. epist. ad Mill. p. 36 de gl. *ΕΛΕΝΤΥΝ: ΕΛΛΙΟΝ* referenda ad ξ 82 *ἐλεητύν· ἔλεον*] solito acutius iudicat NSchow. in praef. ad Suppl. p. X: ‚*Restat adhuc in codice Marciano res admodum memorabilis, mira nempe locorum Homericorum depravatio, quam ab antiquissima codicis, quo Hesychius usus est, scriptura deduco ipsaque iam in archetypo codicis Marciani corrupta fuisse arbitror; plurima vero horum locorum vitia partim a continua veterum membranorum scriptura, partim a quadratarum forma repeti possunt.*‘ Hoc unum non satis intellexisse videtur, codicem quo Hesychium dicit usum esse, non continuisse Homeri carmina cum glossulis interlinearibus marginalibusve, sed Aristarchi *λέξεις* ab antecessore nescio quo in literarum ordinem coactas. Huic igitur, quisquis fuit, imputanda est innumerabilium in Homericis vocibus mendorum culpa, quam etiamnunc Hesychio imputare solent plerique; quamquam perquam credibile est bonam eorum partem a recentiore aliquo interpolatore et Hesychii librario originem ducere, et anonymi illius lexicographi culpa eo quodammodo imminuitur, quod in Homeri exemplar satis quidem vetustum et lectionibus nonnullis mirabilibus conspicuum incideret, sed etiam vitiosissime exaratum, et cum literae vetustate fere evanuissent, lectu difficillimum. Quod ne temere statuere videar, invito lectorem, ut hos mecum locos inspiciat. Hom. ξ 214 Ulyxem haec facit loquentem: *νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀίομαι**) *εἰσορόωντα γιγνώσκειν. ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.* Hic in vetusto illo
παρακμὴν σώματος
exemplari scriptum erat *ΚΑΤΑΜΗΙΤΕCΟΙΟΜΑΙ*, unde in Aristarchi *λέξεις* et in Hesychium venerunt haec: *καταμηγγές· παρακμὴ σώματος.* Similiter in *Ξ* 202, ubi nunc legimus *οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,*
ἠγαπάτην
invenit aut invenisse sibi visus est: *ΗΔΑΠΑΛΛΑΙΟΝ* nec dubitavit in ordinem recipere *ἀλπαλαῖον· ἀγαπητόν* (cf. Apoll. lex. 46, 13 *ἀτιτάλλει· ἀγαπᾷ*).
ἡδὺν
Δ 293 *ΑΙΓΗΝ Πυλίων ἀγορητήν* scriptum peperit gl. I p. 70, 30 *αὐγὴν· ἡδύ* inter *αἰγύλιος* et *αἰγυπιὸν* positam. Ex *Ν* 199 *ΑΔΩΠΩ* nata gl. *ἀδωπῶ·*
ἐρίῳ
ἐρίῳ, quae non *ἀώτῳ· ἐρίῳ* scribenda, sed *ἀδύτῳ· ἱερῷ.* — I 408 *ΟΥΤΕΛΕΙCΤΗ* suprascr. *ληπτή* procreavit gl. vol. II p. 61, 72 *ἐλεειστή· λεπτή.* I 61: *ἐξείπω καὶ πάντα διΐξομαι, οὐδέ κέ τίς μοι* librarii incuria scriptum
διελεύσομαι
erat *ΔΑΙΖΟΜΑΙ*; at ne hoc quidem ausus est corrigere sed Aristarcheis inseruit: *δαΐζομαι· διελεύσομαι.* E *Ρ* 166 *ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας* prognata est glossa *ἔγλασας· ὑπέμεινας,* cum sic scriptum
ὑπέμεινα
esset in codice *ΟΥΚ ΕΓΛΑCΑC.* Saepissime in antigrapho *Ι* et *Ρ* ita picta fuisse videntur ut dignosci non possent (cf. *δενδιέω Γ* 152). Hinc factum ut vol. II p. 19, 79 confusa sint *ΕΕΡΓΑΘΕ* et *ΕΕΙCΑCΘΑΙ*: ut alibi *ΠΡΟΠΑΝ* et *ΗΡΟΠΑΝ* confusa sunt e solenni literarum *Η* et *Π* permutatione. In nullo

*) *Τ* et *Λ* confusae, ut in *ΤΕΤΤΑ* (al. *τέτλα*) *ΑΤΙΤΕΙΝ* pro *ΑΛΙΤΕΙΝ*.

vero vocabulo Homerico gravius vidi peccatum, quam in v. *αἰσυήτης*, quod vol. I p. 70, 42 latet sub ductibus ***ΑΙΓΥΠΤΗCCYNTHC*** h. e.: ***ΑΙΓΥΠΤΗC ΥΗΤΗC***, quamquam vix melius habita dici potest gl. ***αἰαφοί· αὐτοὶ ἀκούοντες*** h. e. *ἀΐαχοι· αὖοι ἠχοῦντες*. E contrario liber ille etiam memorabilia quaedam continebat. Nam quod *ἑαγῇ* vol. II p. 1, 5 explicatur *κλασθῇ κατεαγῇ θραυσθῇ συντριβῇ* et II p. 2, 47 *ἑαυτή· ἐκλάσθη*, hoc manifeste e digammo ortum habet: F***ΑΓΗ*** et ***ΕΥΑΓΗ***. Ceterum scripturam libri fuisse continuam et quadratam optime perspexit Schowius. Suadent hoc non
ἐγκοιρο.μοιρα
modo consonantium coniunctiones, quales sunt ***Ι*** 378 ***ΕΓΚΑΡΟCΑΙΣΗ***, *Θ* 298
εἰς χρῶτα
ΕΓΧΡΩ, *Δ* 223 *ἔνθ'* ***ΟΥΚΑΜΒΡΙΖΟΝΤΑ***, *Λ* 65 ***ΕΜΠΥΜΑΤΟΙCΙ***, sed etiam voces aut nihili aut certe in loco respecto non obviae ex mala literarum seiunctione ortae, velut ***ΛΕΤΤΑΛΑΙΟΥΣΙ***: *χαλεποῖς* ex *λευγαλέοισι* (*ο* 399)
ἐφθόνησεν
vel *ἔγκρεγαρ· ἐφθόνησεν* e *Ψ* 865 sic scripto *ὄρνιθος μὲν ἀμαρτεμ*ΕΓΚΡΕΓΑΡ *οἱ τόγ' Ἀπόλλω* detortum et *ἀρηξήνορα· τὸν τὴν ἀνδρείαν* (imo *τὸν ἀνδρεῖον* cum paraphr.) ex *Η* 228 *καὶ μετ'* ***ΑΧΙΛΛΗ ΑΡΗΞΗΝΟΡΑ*** *θυμολέοντα*. Cuius fabricae sunt etiam *εαλεἰς* referendum ad ***Χ*** 308 *οἴμησεν δὲ ἀλείς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις*, quamquam ***ΕΑΛΕΙC*** etiam ***FΑΛΕΙC*** significare posse non nego, praeterea *ἔγεντο* quod peperit ***Σ*** 477 *ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην*, *ἐδινείσθην· ἐδινοῦντο περιεστρέφοντο* (sic enim legendum pro *ἐδινοῦντο· περιεστρέφοντο* coll. paraphr.) e ***Ρ*** 680 *πάντοσε δινείσθην πολέων εἰς ἔθνος ἑταίρων*, *εἰθέσθων· ἐπείθοντο* e ***Β*** 834 *τὼ δέ οἱ οὔτι πειθέσθην* (***Ρ***: *οὗτοι δὲ αὐτῷ οὐδαμῶς ἐπείθοντο*). *εἶετο· ἐπεθύμει, ὥρμα* ex *Θ* 301 *βαλέειν δὲ ἑ ἵετο θυμός* (***Ρ***: *βαλεῖν δὲ αὐτὸν προεθυμεῖτο* [*ὥρμα*] *ἡ ψυχή*) *εδύων* e *Φ* 232 *δείελος ὀψὲ δύων*, *ἔθει· τρέχει* e *μ* 407 *ἡ δὲ θεῖ οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον*, *κάρθμοιο μύρινες* e ***Β*** 814 *ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης*, *καλαός· τυφλός* e *θ* 195 *καὶ κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα*, *καμβρίζοντα· ἀμελοῦντα* e *Δ* 223 (*τότε οὐκ ἂν νυστάζοντα* [*ἀμελοῦντα*] *θεασαιο Ρ*), *ἀλιάσθη· ἀπῴχετο* e *δ* 838 (*παρὰ κληῖδα λιάσθη*). *ἐκλυτός· ἔνδοξος* ex *Θ* 440 *λῦσε κλυτός* (Paraph. *ἔλυσεν ὁ ἔνδοξος Ποσειδῶν* cui simile est *ἐκδυόν*) *γισγόν· ἴσον* e ***Χ*** 440 *ἀλλ'* ***ΗΓΙCΤΟΝ*** *ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψη-*
θεραπαίναις
*λοῖο**) *ῥαδμῶες* e ***Ζ*** 323 *Ἀργείη δ' Ἑλένη* ***ΜΕΤΑΡΑΔΜΩΗΙCΙ*** *γυναιξίν*, *τῇ ῥίνω σχέτο* ex ***Η*** 248 *ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο*, *δάντα· ζυγά*
ζυγά
ex ***Χ*** 209 *πατὴρ ἐτίταινε* ***ΤΑΛΑΝΤΑ***, *βωσσοῦσι· βομβοῦσιν ἠχοῦσι* e *ν* 106

---

*) *Ἀλλ' αὕτη ἱστὸν ὕφαινεν ἐνδοτάτω τοῦ ὑψηλοῦ οἴκου* paraphr. *Γίσσον* h. e. *Fίσσον* (Lesbiace) Guidetus et Ahrens II p. 55, *„Inlautendes F wird erwiesen durch das Homer. Fem. ἐΐση, durch γισγόν· ἴσον, lacon. βιώρ· ἴσως. Dass das inlautende σ einen Consonanten hinter sich verdrängt hat, beweist die äolische Form. Diesen Consonanten erkennen wir aus γίσγον (sic) als ein zweites Digamma. Der so gewonnene Stamm FισFo ist nun identisch mit skt. vishuva (für visva) einer Erweiterung von vishu für visu."* G. Curtius Etym. I p. 347. Haec nonnullis fortasse videbuntur doctissima, mihi semper visa sunt absurda.

ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαίΒΩCCOYCI μέλισσαι. **τεστήληῖτε τύμβῳ.** *στήλη ἐν τῷ τάφῳ* (*P*: *ἐν τάφῳ καὶ στήλη* *Π* 457). **τιτίει·** *τιμᾷ* (*I* 238). **τετέων κεφαλήν·** *τὴν σὴν* (*P* 39) **ἀμφίζαν** *ἐτέφραν* (*Σ* 25) **ἀγηχῶ·** *ἠχῶ* (ex *E* 416: *ἀπ' ἰχῶ· ἰχῶρα*) **ἐκπῖαρ** (*Λ* 550) *λιπαρόν* et alia id genus complura. Fateor haec satis esse inepta, nec ita comparata ut Homericum deceant, nihilo tamen secius auctor tibi sim ne propterea librum aliis virtutibus nitentem praepropere despectui habeas. Nam si verum est quod profitetur, Aristarchi se paraphrasin singularum vocum Homericarum continere, pro thesauro habeatur opus est etiamsi duplex insit glossarum depravatarum numerus; deinde quod operam dedit auctor, ne ullum poetae vocabulum in lexico suo non reperiretur, ei non minus laudi vertendum, quam Sebero quod indicem suum elaboravit etiamnunc insano pretio venire solitum; postremo id quoque aliquid esse videtur, quod, ut supra significavimus, interpretationem non uni alicui loco accommodavit, sed tot apposuit paraphrases, quot Aristarchus eiusdem vocabuli in locis diversis statuerat significationes. Qua in re tanta diligentia versatus est, ut ne Ny quidem paragogicum nobis neglegendum sit in indaganda glossae origine. Hic etiam, ne quid sine exemplis rem probantibus pronunciemus, age libri aliquam particulum cum Seberi copiis comparemus.

δέγμενος	S. (*δέγμενοι*) **δέγμενος** (*δεδάασθαι. δέδαε. δέδαεν*)
δεδάκηας	**δεδάηκας**
δεδάκηεν	**δεδάηκεν** (*δεδαηκότες δεδαίαται δεδαϊγμένοι, ον ος, ω, δεδάκρυνται, υσαι*)
δέδασται	
δέδεια	**δέδασται** (*δεδαώς, δεδεγμένα*)
δεδεγμένος	**δεδεγμένες** (*δέδεντο*).
δεδέξομαι	**δεδέξομαι** (*δέδετο*)
δεδεῖσαι	**δειδίσσεαι** (*εο*) *δειδίσσεσθαι*
δεδέεσθαι	
δέδεξο	**δέδεξο**
δέδηεν	**δέδηε**, *εν*
δέδηϊ	**δεδήει** (*δεδίασιν, δεδιδάχθαι, δεδισκόμενος*
δεδήμνατο	**δεδμήατο**
δεδίξασθαι	**δειδίξασθαι**
δεδίσσεσθαι	
δεδμημένοι	**δεδμημένοι** (*—ον —ος*)
δεδμήμεσθα	**δεδμήμεσθα** (*δεδμήμην δέδμητο, δεδοκήμενος*)
δέδοικεν	
δέδορκεν	**δέδορκεν**
δεδορκώς	**δεδορκώς** (*δέδοται*)
δεδουπότος	**δεδουπότος** (*δεδραγμένος*)
δέδυκεν	**δέδυκεν**
δέελον	**δέελον** (*δεῖ, δείδεκτ',*)
δεδέχαντο	**δειδέχαται** (*δειδήμονες*)
δείδια	**δείδια** (*ας —ε*)
δειδίζεσθαι	**δειδίξεσθαι**
δείδιθι	**δείδιθι** (*δείδιμεν δειδιότα, ας, ες, ων. δειδίσκετο, ομενος*)
δειδίσσεσθαι	**δειδίσσεσθαι** (*έσθω*) (*δείδιτε*)
δέδοικα	**δέδοικα**(*ας, ε*)
δείδω	**δείδω**
δειδισύετο	**δειδίσσετο**

At dixerit aliquis: plura habet Seberus. Audio, sed scio etiam cur habere videatur. Non minimam enim eorum quae desiderantur partem dudum ex Apollonio in Diogenianum transmigrasse cum vidisset Hesychius, non bis scripsit eadem, quamquam interdum etiam hoc fecit. Sic **δέδαεν** (ζ 233) **δεδέξομαι** (*E* 238) **δεδήει** (*B* 93) **δεδμήαται** (*Γ* 183) **δεῖ** (*I* 337) **δείδεκτο** (*I* 224) **δειδήμονες** (*Γ* 56) nequaquam desunt, sed sumpta sunt ex Apollonio, et si quae re vera praetermissa sunt, ut **δεδάασθαι δεδαίαται δεδάκρυνται** alia, quis unquam vidit aut ipse confecit indicem, omnibus numeris absolutum? Accedit, quod nonnulla suo loco frustra quaesita abscondita sub corruptelis alibi latent, ut *δεδαϊγμένος* sub **δεδεγμένος, δέδαε** sub *ἔδαε* etc.*). In universum verum est quod diximus Aristarchi lexeis vocabulorum Homericorum copias e cornu plenissimo fundere. Quod si laudem meretur, admiratione dignum etiam hoc est, quod in addendis **πολυσήμων λέξεων** significationibus auctor fuit diligentissimus. Quod quale sit intellegi quidem ex Hesychii editione Albertina nequit, neque ubique ex nostra in Diogenianum magis, quam in additamenta Hesychiana intenta, sed ex sedula demum Hesychii cum paraphrasta Bekkeri **) compara-

---

*) G l o s s a s Homericas ab Hesychio positas fuisse suspicor omnes. E x p l i c a t i o n e s aliquot casu omissas recentior aliquis interpolator addidit, qui cum locum respectum non consuleret, ab ineptiis non cavit. Sic Vol. I p. 272, 14 *ἀ ρ γ ε ῖ π α ν τ ὶ* sine menda in codice scriptum a Musuro mutatum est in *ἀργῇ πάντῃ*, quod sciolus iste verba Homerica *B* 108 interpretatus est *διόλου λευκῇ*, non ut debebat *ὅλης τῆς Πελοποννήσου*. Vol. II p. 42, 65 *ἐ κ ε κ ή δ ε ι*, cui voci non addita erat interpretatio, habuit pro Homerico (*Ω* 192) *ἐκεχάνδει* et adlevit *ὑπε(κε)χωρήκει*. Vol. III p. 161, 78 *ν ο σ φ ι ν έ ω ν* (quod ad *Θ* 490 *νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι* spectat) interpretatur *χωρὶς ὑπάρχων*, quod vel Meinekium commovit ut verba referret ad Apoll. Rhod. (IV 1458) in Hesychio nusquam respectum. Vol. III 234, 27 *ο ὐ κ ἀ ΐ ο ν τ ι ἐ ο ι κ ώ ς* Homeri sunt *Ψ* 430 et verti poterant *μὴ ἀκούοντι ὅμοιος*. Interpolator *οὐκ ἀκούσας τὸ πρέπον*, quasi legisset *οὐκ ἀΐων τὸ ἐοικός*. Vol. III p. 84, 44 *μέλανα βρότον* sunt petita ex Od. *ω* 189; at Graeculus noster *ἄβροτον* interpretatur *ἔρημον, ἄνομον, ἀπάνθρωπον* Meinekiumque in Philol. XII p. 615 induxit, ut *μέλαν' ἄβροτον* coniceret. Vol. IV p. 158, 35 *τίον ἑτέρων* aperte nihil aliud est, quam *Σ* 81. His quod additum est *τὰ ἀπρεπῆ*, profectum esse ab Hesychio nullo modo potest; quamquam interpolatoris mentem non assequor. Vol. II p. 66, 91 *ἑ λ ί κ ω π ε ς· οὐλότριχες* commentum inepti hominis est. Recte paraphrasis *Δ* 389. *Γ* 190. *Ω* 402 vertit *εὐόφθαλμοι* vel *μελανόφθαλμοι*. — Ineptias his simillimas colligam infra, ubi de Euripidis glossis disputabo ab interpolatore illatis. — Vol. I p. 453, 63 *δ α ΐ ξ ο ι·* [*διαμερίζοι*] spectat ad *E* 4, sed explicatio inepta loco non convenit. Vol. II p. 56, 25 *ἔκχεον, ἔκχυσον* si ad *Γ* 296 pertinet, aut in *ἐξέχυνον* mutandum erit, aut explicatio falsa pro interpolatoris commento habeatur oportet. Cf. tamen *ἔγχεον* cum adnot. nostra. — Quod II p. 57, 47 v. *ἐκυλινδεῖτο* exponitur verbum *ἐλάζετο* Homericum est ex *E* 371 et reddendum erat *ἀγκάλαις ἔλαβε*; *ἐκυλινδεῖτο* irrepsit ex *λ ύ ζ ε ι· κυλινδεῖ* vel glosssa elapsa *ἐλύζετο*. — Vol. II p. 28, 87 nihili est *ε ἱ λ ή ϊ ο ν· ἐν ἡλίῳ θερμανθέν*. Interpretatio e proxime antecedentibus male repetita impedimento fuit, quominus agnosceretur gl. Hom. *Φ* 588 (*Ἰλήϊον* (*Ἴδιον πεδίον*). — Vol. III p. 427, 55 *Ῥ ή ν η· ποιμὴν. Καὶ πόλις* explicatur. Nos de pastore Rhene nihil unquam exaudivimus, sed bene meminimus Hom. *B* 728 versus *Ῥήνη ὑπ' Οἰλῆϊ*. — Vol. II p. 64, 47 *ἐ λ έ γ χ μ η ν· ἐξηλεγχόμην* spectat *ι* 335 *ἐλέχθην* (ubi v. l. *ἐλέγμην*) ut debebat explicari *κατηριθμήθην*. —

**) Interdum ex ea integrae phrases sunt receptae. Cf. Hes. II p. 31, 38 *ε ἰ ν ο δ ί ο ι ς· τοῖς πρὸς τῇ ὁδῷ τὰ οἰκεῖα* (l. *οἰκία*) *ἔχουσιν* et paraph. *Π* 263 *ἐφ' ὁδῷ τὴν οἰκίαν ἔχοντας*; p. 89, 83 *ἑκατὸν καθέδρας ἔχουσα* ex paraph. *Υ* 247; p. 40, 87 *ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν* ex paraphr. *B* 469; *Ἀ γ ά σ τ ρ ο φ ο ν ο ὔ τ α σ ε δ ο υ ρ ί· τὸν Ἀγάστροφον ἔτρωσε τῷ*

tione plene perspicitur. E densis exemplorum nubibus promam nonnulla selectiora. *Δεδέγμενος* (inquit) valet *διακεκομμένος. ἐπιτηρήσας, ἐκδεχόμενος* Hic confusa sunt *δεδαϊγμένος* et *δεδεγμένος*. Prius referendum est ad *Τ* 319, quod paraphr. Bekk. (*P*) reddit *τρωθείς*, posterius ad *Δ* 107 et *Λ* 124, ubi *P* vertit: *τῆς πέτρας ἐξιοῦσαν ἐπιτηρήσας ἐν τόποις* et *τὸν χρυσὸν παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου δεξάμενος λαμπρὰ δῶρα. Δεδίξασθαι* interpretatus est *ἐκφοβῆσαι. τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δέος ἄξειν. διῶξαι.* Confundit *δειδίξεσθαι* et *δειδίξασθαι*, quorum alterum bis legitur *Υ* 201. 432, alterum *Σ* 164. Itaque *ἐκφοβήσειν* et (*ἀπο*)*διῶξαι* corrigendum, ut est in *P*. *Ἀέκητι* vertit *ἀβουλίᾳ* et *παρὰ γνώμην*. Illud pertinet ad *Ο* 721, hoc ad *Μ* 8, ut docet paraphrasis. Vocabuli *ἔα* significationes brevi comprehenduntur his: *ἄφες ἢ ἦν ἢ ὑπῆρχον*. Prima spectat *Ω* 472 *ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα* (*P*: *ἀλλὰ τὸ μὲν τόξον ἄφες*) secunda ad *Ε* 887 *ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν* (*ἢ ζῶν ἂν ἀσθενὴς ἦν*) tertia ad *Δ* 321 *εἰ τότε κοῦρος ἔα* (*εἰ τηνικαῦτα νέος ὑπῆρχον*). Vox *ἀμφεπένοντο* explicatur *ἐνήργουν, ἀπέφερον, ἤσθιον.* Loci respecti sunt *Ν* 656. *Τ* 278. *Ψ* 184 si audis paraphrasten: *καὶ περὶ τοῦτον μὲν οἱ μεγαλόψυχοι Παφλαγόνες ἠνήργουν — τὰ δὲ δῶρα οἱ μεγαλόψυχοι Μυρμιδόνες συνεστέλλοντο — τοῦτον δὲ οἱ κύνες οὐκ ἀπήσθιον.* Frequens vocabuli *ἑκὼν* est apud Homerum usus, sed cum Hes. vol. II p. 57, 40 *ἑκών· θέλων βουλόμενος* interpretatur e duodeviginta locis, in quibus vocabulum legitur hos tantum spectat *Κ* 372 *Ψ* 434. *Ἔβραχεν· ἤχησεν. ἐβόησεν. ἐψόφησεν* ad tres locos pertinere patet. Horum tertium indagare non potui, sed *ἤχησεν* spectare *Δ* 420 *δεινὸν δ'ἔβραχε χαλκός* e *P* constat *ἐκπληκτικὸν δὲ ἤχησε τὰ ὅπλα, ἐβόησε* ad *Ε* 859 *ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης* ex eiusdem *P* verbis *ὁ δὲ ἰσχυρὸς Ἄρης ἐβόησεν.* Levissima videtur gl. *ἄμεινον κάλλιον, βέλτιον, κρεῖσσον*, sed mentem lexicographi aperit *P*. Tres sunt loci Homerici qui respiciuntur:

Ω 52 *ἕλκει. οὐ μέν οἱ τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον*
Α 217 — — *ὥς γὰρ ἄμεινον*
Α 116 *ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον*

Paraphrasis *Ω* 52: *κάλλιον. οὐδ' ἐπωφελές*, *Α* 217 *οὕτως γὰρ βέλτιον* *Α* 116 *εἰ τοῦτό ἐστι κρεῖττον.* Cum his confer *βέλτερον· βέλτιον, κρεῖσσον.* Spectantur *Ο* 511 *Ξ* 81 (*βέλτιον γὰρ πρὸς βραχὺ κινδυνεῦσαι — κρεῖττον ὅστις φυγὼν πρότερον*). *Βείῃ* redditur *ζήσεις. βιώσῃ.* At non perinde est, quo referamus alterutrum. Nam prior expositio respicit *Ω* 131 (*οὐκ ἐπὶ πολὺ γάρ μοι ζήσεις*) posterior *Π* 852 (*οὐδαμῶς οὐδ' αὐτὸς ἐπὶ πολὺν χρόνον βιώσῃ*). *Βριαρήν· βαρεῖαν, ἰσχυράν* esse dicit, sed *βαρεῖαν* sumpsit ex *Τ* 381, *ἰσχυράν* e *Λ* 375. *Ἀνήῃ· ἀναπείσῃ, ἀφῇ* interpretatus est, intellegens *Χ* 346 et *Β* 84 (ubi tamen paraph. Bekk. *ἀνέπεισεν* et *καταλίπῃ* porrigit. *Γλαφυρᾶς· ἄλλοι δὲ κοίλης ἢ βαθείας*; respiciuntur *Ρ* 416 *Γ* 119 (*ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὰς κοίλας ναῦς — προέπεμψεν ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς παραγενέσθαι*). *Ἀέκοντος·*

δόρατι e paraphr. *Λ* 338; *ἐκκολεοῖο· ἐκ τῆς ξιφοθήκης* *Α* 194; *ἐκ κόρυθος· ἐκ τῆς περικεφαλαίας* *Ε* 4; *Ἑκτόρεον δέ. τὸν δὲ τοῦ Ἕκτορος* *Β* 416. *ἑλκεσιπέπλους* (*Ζ* 443); *ἐμὰ δάκρυα·* (*Α* 60) *τῶν ἐμῶν δακρύων*, quod intelligi nequit nisi scribatur ex paraphrasi *ἀντὶ τῶν κτλ.*

ἄκοντος. μὴ βουλομένου et *ἀέκων· ἄκων. μὴ θέλων* fluxerunt e paraphr. *Τ* 273 *οὐδ' ἂν τὴν κόρην ἀπηνέγκατο ἄκοντος ἐμοῦ πολυμήχανος* *Α* 301 *οὐκ ἄν τι κομίζοις ἀφελομένος μὴ βουλομένου ἐμοῦ* *Δ* 557 *ἐπορεύετο λίαν ἄκων* *Ρ* 666 *ὥρμησε κατὰ πολὺ μὴ θέλων*. Dignissima animadversione est gl. *γλαυκῶπις· — εὐόφθαλμος*. Innumeris locis hoc vocabulum legitur, sed uno tantum in loco ab interprete Graeco redditur voc. *εὐόφθαλμος*: *Ε* 405. Tam circumspecte igitur egit is, qui Aristarchi *λέξεις* collegit. Similiter *εἰλήλουθα* non referendum ad *Ε* 204 (quod P. explicat *παρεγενόμην*) sed ad *Φ* 81; *εἰ μή· ἐὰν μὴ* ad *Η* 106. Verum longus esse nolo. Satis enim hinc puto constare, quid assequi studuerit lexicographus accuratissimus et maxima nobis cautione opus esse, ne interpretationes aut supervacaneas habeamus aut ad locum iis non convenientem referamus. Simul autem apparet in hac re plurimum valere paraphrasin Iliadis ab Imm. Bekkero post Scholia editam Berol. 1827. quarto. cui haud dissimilis quidem est altera quam Yriarte in Catal. cod. Matrit. p. 70 n. XVIII Joanni Tzetzae tribuit, sed sine dubio ad alium auctorem referenda. Bekkeriana ista paraphrasis a quo profecta sit nescio, puto tamen satis antiquam esse et fortasse non diversam ab ea, quam Suidas memorat s. v. *Δημοσθένης Θρᾷξ· οὗτος ἔγραψε μετάφρασιν Ἰλιάδος* (*μεταβολὰς Ὀδυσσείας* Valcken. Opp. 2 p. 116) *πεζῷ λόγῳ, ἐπιτομὴν τῶν Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου περὶ διθυραμβοποιῶν, μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν*. Neque magnopere refert scire, quis sit libri auctor, modo demonstrari possit, Aristarchi interpretationes plerasque ab eo esse respectas et usurpatas. Res quidem in aperto posita esset, si de Aristarchi quae dicuntur *λέξεσι* in Hesychium receptis certo constaret, — nam utrumque opusculum ex eadem schola et disciplina est profectum*) — sed hoc ipsum non constat. Observes tamen velim talia: *ἀνέσχεν· — ἄνω ἔσχεν* (*χ* 297) *ἀνστησον* (*Κ* 176)· *ἀνάστησον ἀνστήτην·* (*Α* 305) *ἀνέστησαν διχῶς γέροντες* (*Σ* 448)· *ἔντιμοι δέελον· δῆλον φανερόν*, ubi pro *δῆλον* malim *εὔδηλον* (*Κ* 466); II p. 40, 88 *πρυλέεσσι — ὁπλίταις πεζοῖς* (*Ε* 744).**)

---

*) Vide ne plura congeram praeter supra posita: *ἑανῷ* (*Γ* 419) *ἕασι* (*Γ* 168 *Χ* 153) *ἑβήτην* (*Ζ* 40) *ἐβιήσατο* (*Λ* 558) *ἐγρήγορθε* (*Η* 371) *ἐδεύετο* (*Β* 431) *ἐδηδώς* (*Ρ* 542) *ἕδρῃ* (*Θ* 162) *ἔδονται* (*Δ* 237) *ἐέργει* (*Ι* 404) *ἐεργμένας* (*Ε* 89) *ἔθαγεν* et *ἔθελγεν* (*Φ* 276) *ἔθελεν* (*Φ* 366) *ἐθείρῃ* (*Φ* 347). Hinc etiam graviora vulnera Hesychio inflicta sanari possunt, ut *ἐδίκοντο· ἐπορεύοντο* e paraphr. *Β* 602 *ἐστιχόωντο*] *ἐν τάξει ἐπορεύοντο*.

**) Unum adiecisse iuvabit. Possit alicui in mentem venire Apollonium nostrum ex ampliore libro esse in brevius coactum, Diogenianum (Pamphilum) habuisse integrum; atque ex hoc integriore codice pleraque fluxisse glossas Homericas apud Hesychium lectas. At haec opinio facile convellitur iis locis, qui eandem glossam bis scriptam porrigunt. E. c. vol. II p. 30, 42. 43 *εἰλυφόων* prior articulus ex Apollonio immigravit in Diogenianum, posterior ex Aristarchi *λέξεσι* in Hesychium, neque paraphrasin Bekkeri inspicienti latebit, unde factum sit, quod *ἄνεμος* post *συστρέφων* retractum sit. Vol. II p. 23, 2304 *ἐμβείη· ἐμβῇ* est Apollonii 67, 11, *ἐμβήῃ* 2305 alius lexicographi. Vol. II 68, 57 similiter *ἐλλεδανοί· δεσμοί σχοῖνοι* breviatum est ex Apollonii p. 66, 31, sequens *ἐλλεδανοῖς· τοῖς δεσμοῖς* petitum e paraphr. *Ε* 553. Neque fugere animum in haec attentum potest Apollonium saepius ponere glossas Homericas non eo, quo apud poetam ipsum leguntur casu numero tempore modo sed casu recto et infinitivo, Aristarchi *λέξεις* contra semper accurate exprimere locum respectum.

Satis dictum de Aristarcho. Adiciamus nonnulla de Apione et Heliodoro, quorum nominum consortium abunde docet, non de glossis esse cogitandum, sed de scholiastarum corpore eodem vel simili, quo Eustathium quoque usum esse didicimus ex Lehrsii Arist. p. 387 sqq. Atque eiusmodi librum habuisse Hesychium et eum quidem vitiis foedissimis scatentem ex innumeris locis, quorum cum scholiis consensus manifestus est, evincitur*). In quo monitus velim philologos, quibus Diogeniani restitutio cordi est, ne vel exquisitioris doctrinae vana quadam specie decepti relinquant Diogeniano, quae ab Hesychio demum e scholiis illis sunt illata. Scimus in Pamphilo haud paucas explicari glossas Boeoticas, sed quae Hesychium evolventi primum occurrit: *ἄας· εἰς αὔριον Βοιωτοί, οἱ δὲ τὸ εἰς τρίτην*, haec ipsa non fluxit e Pamphilo, sed e scholiis ad *Θ* 470 *ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα ὄψεαι*, ubi Vict.: *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ,ἄας δὴ καὶ μᾶλλον' ἀντὶ τοῦ ἐσαύριον. ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐχ ὁμηρική.* Vin aliud exemplum? Nitet inter alias gl. *ἐβόλοντο· ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο* referenda ad *α* 234, at fundus eius eadem sunt scholia (E. Q.): *ἔχει μέντοι λόγον καὶ τὸ ἐβούλοντο ἤτοι ἐβουλεύσαντο, ὡς τὸ ,Τρωσὶ δ' ἐβούλετο νίκην'.* Non tam Aeschylum, quam Homerum spectant gl. *εἱαροπότης ἠεροπότης ἰαροπότης* cum explicatione *αἱμοπότης* positae omnes. Testes sunt schol. *BV* ad *T* 87 *ἠεροφοῖτις] τινὲς τὸ ῆ ἄρθρον ἐδέξαντο ἵν' ῇ ἐροφοῖτις — οἱ δὲ εἱαροπῶτις ἐγκειμένου τοῦ εἶαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα — οὕτως Ἡρῳδιανός.* — Vol. II p. 119, 3709 *ἐξελύθη· ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς* neque ex Apoll. lex. Hom. fluxit, neque ex Arist. *λέξ.* Fons patet e schol. LV *E* 293: *τῆς ὁρμῆς ἐπαύσατο. ἐξελύθη Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ ἐξεσύθη.* — Vol. I p. 380, 16 *βληθρήν· τραχεῖαν, οἱ δὲ ἁπαλὴν* (cod. *πάλην*) et *βλωθρὴ εὐάξης* (sic) exuerunt doctos panniculos, nec si iis ornatae conspicerentur, et Dryopum Arcadum et Tyrrhenorum dialecti memorarentur iure admiraturus esset aliquis doctrinam Pamphilo dignam. Nam utraque glossa fluxit e scholiis ad Il. *N* 390. Ex Aristarchi, si quae fuerunt, *λέξεσι* fluxisse non potest gl. *ἀνίσχεο· ἀνάσχου δὲ* inter *ἀναδινέω* et *ἀναδίνησας*, etsi interpretatio est Aristarchea. Hic enim reiecerat *ἀνὰ δ' ἴσχεο* (*H* 110). neque *Ω* 518 scripserat *ἄσχεο*, quod Hes. ponit *ἄσχεο· ἀνάσχου.* Illatae igitur sunt e scholiis ad Il. cc., et quidem Vict.: *Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρῳδιανὸς ἀνὰ δ' ἴσχεο* et *A*: *οὕτως Ἀρίσταρχος· κάκ' ἄνσχεο*, quod adversus Zenodotum monitum videtur qui *ἄσχεο*

Minus etiam probari alia quaedam potest sententia *Ἀριστάρχου Ἀπίωνος καὶ Ἡλιοδώρου λέξεις*, quas a se additas dicit Hesychius, idem esse opusculum, quod nos nunc Apollonium sophistam appellamus, e que contrario a Pamphilo receptam esse illam voc. Hom. farraginem, de qua supra diximus, Apollonii nomine inscribendam. Ita enim si res haberet, non habuisset Hesychius, quae adderet.

*) Apionem laudat s. v. *ἄδις. αἰσυητῆρι. θαλαμηπόλος. ἰονθάδος. κήξ. μηκάδες. Μηονεῖ μήνιμα. οὐδενόσωρα. πόποι. φοινήεντα. χαμαιευνάδες* et nisi scriptura fallit (nam Platonis meminisse videtur) s. v. *ἀγυρτούς*; Heliodorum s. vv. *ἀδευκεῖ. ἄμφουδις. ἀμενήνωσεν. ἀναγωγή. ἀνακτορίῃσι. ἀνάπτυστα.* His vero locis non scholia intellegenda sunt, sed auctoritas putanda ab Apollonio sophista esse apposita. Similiter Aristonici mentio s. v. *ἀκοστήσας* et Comani s. vv. *αἰνίζομαι, ἀλίπλοα* Cratetis s. vv. *ἐνώπια* et *ἡμεροῦν* et Aristarchi s. v. *ἀντιάνειραι* al. Apollonio debetur.

praetulit. Itaque respectos in eo libro fuisse Didymum et Herodianum certum est. Nec deerat Aristonicus. Ad hunc redit e. c. gl. *ἀντιποιειμικέτα* (*Φ* 75). *ἴσος ἱκέτης σοι εἰμι* leviter corrupta (cf. Lehrs. Ar. p. 121). In paraphr. Bekk. p. 784 *ἀντὶ γὰρ ἱκέτου σοί εἰμι* mentem Aristarchi minus clare exprimunt. Sed inerat etiam Nicanor. Nam Vol. III p. 412, 4408 *πύργων ἔρυον*, quod in codice perperam *πῦργον εὔρυον* scriptum, a Musuro corruptum est in *πύργον ἀνείρυον*, redditur *ἐπὶ τοὺς πύργους εἷλκον* quae Nicanoris in Scholl. A ad *M* 258: *ἐπὶ τὸν μὲν σύνδεσμον εἰ διαστέλλοιμεν, γένοιτο ἂν πύργων ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους τὰς κλίμακας εἷλκον κτλ.* (Friedl. Nican p. 221:) in paraphr. 728 alia exstat haec *τὰς μὲν ὑποτρόχους κλίμακας τῶν πύργων εἷλκον.* Ad verbum concinunt Scholl. *ΑΔ Λ* 631 et Hes. s. v. *ἀκτή*, nisi quod hic plura servavit. — *Εἶθαρ*, quotiescunque occurrit, in par. Bekk. redditur *εὐθέως δὲ*, in VL *ἔθαρ*] *τινὲς κατ' ἰθὺ ἢ ἀντὶ τοῦ ταχύ.* Itaque II p. 25, 98 conflavit utrumque. — *Λ* 130 *γουναζέσθην* in *P* exprimitur verbis *τῶν γονάτων ἥπτοντο*, in Hes. *ἐλιτάνευον.* Hoc autem ex Aristonici schol. (*Α*) petitum: *καὶ ὅτι τὸ γουναζέσθην καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἱκέτευον.* Aristarchi *λέξεις* et Apionis scholia conflavit Vol. II p. 40, 48 *ἑκαπόλεων στρύλεες ἀραρυία* (*Ε* 744), ubi prior explicatio est schol. L, posterior paraphr. Bekk. l. c. Sed non vacat hoc longius prosequi. Sufficit certam normam indigitatam esse ad quam quis in eruendis glossis Homericis ab Hesychio in Diogenianum illatis, auctoribusque suis vindicandis se dirigat*). Tertius liber, quo ad locupletandum Diogenianum usus est, erat proverbiorum Graecorum aliqua collectio, de qua quid statuendum videatur, statim videbimus.

b) de proverbiorum collectione ab Hesychio compilata.

Pamphilum proverbiis etiam in glossario suo locum aliquem concessisse inde manifestum est, quod in Diogenianea eius epitome argumenta quidem proverbiorum plerumque omissa erant, sed lemmata comparebant. Caveamus igitur oportet, ne ullum proverbium, nisi dubitandi caussae vel plurimae sint vel gravissimae, surripiamus Diogeniano, tamquam ab Hesychio demum invectum. De hypothesibus vero a semetipso additis, ideoque sine detrimento abiciendis, non dubito, quin vera sint, quae tradit Hesychius. Hoc enim facere nisi sibi proposuisset, omnino caussam non habuisset, cur inspiciendo proverbiorum collectiones tempus tereret, id quod re vera ab ipso factum esse negari nequit. Ne dubites,

*) Minus accurate Rankius p. 140: Hesychium ex libris manuscriptis, in quibus commentaria Aristarchi Apionis et Heliodori male scripta extabant, multos Homici versus adddisse singulis vocibus. Quod cur adhibitis potius commentariis facere maluerit, quam ipso poeta ad manus sumpto, non intellego. — Ceterum de Apollonio sophista in tota hac disputatione ita sum locutus, ut nemini dubium esse possit, quin librum eius nomine inscriptum pro genuino Augusteae aetatis foetu habeam, secus quam GBernhardyo visum est in histor. litt. Gr. II p. 123. Ac mecum sensisse videtur certe antiquitas, nec plura habuisse Pamphilus, quam nunc habemus, licet alia fortasse libri recensione usus. Quod Apolloniana quoque ordinem confundunt (e. c. *ἐβεβρήχει Ἑλικώνιον*) verum est, sed hoc quomodo factum sit, infra demonstrabitur. Nostram sententiam qui non probaverit, Homericas glossas oportet aut omnes Hesychio eximat, aut nisi ordinem confundant relinquat.

contemplare mihi vol. I p. 519, 37 *Διὸς Κόρινθος* et q. s. Lemma haud dubie posuerant Pamphilus et Diogenianus; nam Aristophanis sunt verba in Ran. 442, de quibus egisse Didymum in *λέξει κωμικῇ* et *ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν* lubenter concedimus. Quid vero Hesychius? Zenobium evolvit (III 21), ut addat argumentum: *ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων ὡς καὶ Πίνδαρος* [Nem. VII 155] et postquam dormitans in tertium ab hoc versum aberravit pergit: *Ἀλήτην γὰρ .... βῶλον Ἀλήτης.* Nam in Zenobio hic est proverbiorum ordo: *Διὸς Κόρινθος. Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης,* qui in Diogeniano ad literarum seriem disposito tolerari non potest. Nec desunt alia exempla. Sine offensione vol. I 391, 75 leguntur proverbiales elocutiones haece: *βοῦς ἐν αὐλίῳ. βοῦς ἐν πόλει. βοῦς ἐπὶ δεσμά. βοῦς ἡγητήρ. βοῦς Κύπριος. βοῦς πετηλός* in quibus literarum ordinis vides rationem haberi accuratissime. Sed harum agmen ducit apud Hesychium proverbium *βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ* et claudit proverbiorum aliud par: *βοῦς ἐμβαίνει μέγας* (quod nunc in nulla proverbiorum collectione extat, post *βοῦται* male repetitum *βοῦς ἐμβαίῃ μέγας*) et *βοῦς ἕβδομος.* Hanc ternionem igitur in Diogenianum intrusam esse probabile est. Similiter post *γλαύσσει* inserta sunt *γλαῦκ' Ἀθήναζε. γλαῦκες Λαυριωτικαί. Γλαύκου τέχνην. γλαῦξ ἐν πόλει. γλαῦξ διέπτατο* (*ἔσтατο* cod.), quae uno *γλαῦξ διέπτατο* excepto in Diogeniani quoque proverbiorum collectione non exstabant, (cf. Verisim. p. 14). Vol. I p. 436, 85 post *γλύψαι* illatum est *γλυκὺς ἀγκών* et alia alibi haud inferioris notae. Itaque iam certius credere licet, a quo sat multa proverbia iuxta cum hypothesibus de penore suo vidimus addita, ab eo etiam lemmatis inventis adiecta esse, sicubi res postulare videretur, sola argumenta. Quamquam in hac re non constitisse sibi documento sunt proverbia etiamnunc hypothesibus carentia, velut p. 149, 19 *ἀμνία* (cod. *ἀμνεῖν*) *θερίζειν,* nisi h. l. Hesychii librarius eam resecuerit, cum Eustath., qui 1627, 14 in errore *ἀμνεῖν* consentit, interpretatione non careat; Vol. I p. 217, 42 *Ἀντρώνιος ὄνος·* 530, 29 *δῶρ' ἄδωρα* Vol. I p. 272, 22 *Ἀργείους ὁρῶ. παροιμιῶδες.* Vol. I 278, 76 *Ἄρης τύραννος παροιμία.* Vol. I p. 463, 17 *Δατύλλου ἡμέρα.* Vol. II p. 133, 91 *ἐξ ἑστίας ἄρχεσθαι* p. 127, 52 *ἐξ ὄνυχος·* p. 295, 1002 *ἡ χάραξ* p. 414, 51 *Κάρπαθος τ. μ.* Accedit aliud haud minoris momenti. Diogenianum brevitatis fuisse plusquam studiosum, et supra advertimus (cf. p. LXXVI. VII *κοπίς* et *κυνάρη*) et ipsius proverbiorum collectio peculiaris abunde docet. Huncine credamus in apponendis proverbiorum argumentis plerumque uberioribus a semetipso tanquam descivisse, praesertim cum eidem materiae pertractandae singularem librum destinasset? Facilius crederem, omnia proverbia ab eo nude esse posita.

Quidni igitur fidem habeamus Hesychio, cum dicit *τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ψιλῶς καὶ ἄνευ ὑποθέσεων τεθεικέναι*? Accingamur potius ad inquirendum, quae tandem argumenta relinquenda sint Diogeniano, quaeque ex aliis collectionibus ab Hesychio addita videantur. Ponam igitur, quo facilius institui possit Hesychii cum paroemiographorum copiis comparatio eorum proverbiorum tabulam, quae editionis nostrae volumine secundo continentur praemissis tamen iis, quae a secunda tertia et quarta litera incipiunt: reliqua undeseptuaginta, quorum initialis litera est *α*, lectores ipsi repetant e Verisim. cap. I p. 17—19.

70 *Βάλλ' ἐς Μακαρίαν*
βαρὺ τὸ σκαφίον
βασανίτης λίθος
βασιλέως ὀφθαλμός
Βάτα Κάρας
75 *Βάττου σίλφιον*
βέμβικος δίκην
βίον μεμαγμένον
βλίτυρι καὶ σκινδαψός
βουδόρῳ?
80 *βουζύγης?*
Βοῦθος περιφοιτᾷ
βοῦς μάστιγξ cf. Append. prov. II 49
βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ
βοῦς ἐν αὐλίῳ
85 *βοῦς ἐν πόλει*
βοῦς ἐπὶ δεσμά κτλ.
βοῦς Κύπριος
βοῦς πετηλός
βοῦς ἐμβαίνει μέγας
90 *βοῦς ἕβδομος*
βοῦς ἐμβαίη
γαλῆ Ταρτησία
Γελλώ cf. *παιδοφιλωτέρα*
γέλως Μεγαρικός
95 *γέρρα Νάξια*
γλαῦκ' Ἀθήναζε
γλαῦκες Λαυριωτικαί
Γλαύκου τέχνη
γλαῦξ ἐν πόλει
C *γλαῦξ ἔπτατο*
γλυκὺς ἀγκών
γνῶθι σαυτόν
γραῦς Ἔριφος
γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττειν
5 *γυμνότερος λεβηρίδος*
γυπὸς σκιά
Δαιδάλου ποιήματα
Δάτος (ἀγαθῶν)
Δατύλλου ἡμέρα
10 *Δαυλίαν κορώνην*
δέκα τοῦ βολοῦ
Δελφικὴ μάχαιρα
δεσμοὶ Τυρρηνικοί
δευτέρων ἀμεινόνων
15 *Διομήδειος ἀνάγκη*
δι' ὀξείας
Διὸς ἐγκέφαλος
Διὸς Κόρινθος
διπλοῦς ἄνδρας
20 *δίχολοι γνῶμαι*
δόρυ καὶ κηρύκιον
Δούλων πόλις
δραχμὴ χαλαζῶσα
ἕβδομος βοῦς
25 *ἐγκιλικίζεται*
εἰς ἀγρὸν Μάνης
εἰς μελίττας εἰσεκώμασας
εἰς τὸ δέον
Ἑκάτης ἄγαλμα
30 *ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις*
ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων
ἐμαυτῷ βαλανεύσω
ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον
ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα;
35 *ἐν κοτύλῃ φέρειν*
ἐν λευκώμασιν
ἐν μύρτου κλάδῳ
ἐν ὅλμῳ εὐνάσῳ
ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω
40 *ἐν πέντε κριτῶν*
ἐν Πυθίῳ χέσαι
ἐν Σάμῳ κομήτας
ἐντὸς ἑβδόμης
ἐν τριόδοισιν
45 *ἐν φρέατι κυνομαχεῖν*
ἐξ ἑστίας ἄρχεσθαι
ἐξηνλημένον
ἐξ ὄνυχος
ἔξω Γλαῦκε
50 *ἐπακτὸς ὄρκος*
ἐπὶ κνάφου ἕλκων
ἐπὶ σπείρᾳ σχοινίον
ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου
ἐπὶ Χαριξένης
55 *ἐρεβίνθινος Διόνυσος*
ἐρεβίνθινος ζωμός
Ἐρετριέων ῥῶ
Ἑρμώνειος χάρις
ἐς κόρακας
60 *ἑστίᾳ θύομεν*
Ἀττικὸς ἐς λιμένα s. v. *ἐς τὸν λιμενα*
ἔσχατος Μυσῶν
ἑτερομόλιος δίκη
εὔδοντι δ' αἱρεῖ κυρτός (πρωκτός)
65 *Ἐφέσια γράμματα*
ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον
ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν
Ζωπύρου τάλαντα
ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν
70 *ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ*
ἡμένη πελειάς
ἡμὲν κλέος ἠδὲ καὶ ἦσθα
Ἡρακλέους θυσία
ἦσαν πότ' ἦσαν, ἄλκιμοι Μιλήσιοι
75 *ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι*

ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον
Θάμυρις μαίνεται
θᾶττον ἢ Βούτης
θεοὶ Μολοττικοί
80 *Θετταλικὰ πτερὰ*
Θετταλικὴ ἔνθεσις
Θετταλὸν σόφισμα
θεῶν ἀγορά
θολερῶς προβαίνει
85 *θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' ἀνθεστήρια*
θύραθεν
ἱερὸν ἡ συμβουλίη ἐστίν
ἰαλεμίζειν
Ἰάλεμος
90 *ἴκταρ (οὐδ' ἴκταρ βάλλει)*
ἱππάρχου πίναξ
ἴσαι ψῆφοι
ἰσθμιάσαι
ἰωροί
95 *νίκην Καδμείαν* s. v. *Καδμεῖοι*
κάθαμμα λύεις
καμαρινῶς λέγει
καθελεῖν σελήνην
κάμπειος δρόμος
CC *κανθάρου σκιά*
κἂν ἴσαι
καπνίας
κάρδαμα βλέπεις
Κάρπαθος τὸν μάρτυρα
5 *Καρπάθιος λαγών*
κατὰ βοὸς εὔξασθε
κατ' αἶγας ἀγρίας
Καύνιος Ἔρως
Κέλμις
10 *Κερκυραία μάστιξ*
Κέσκον οὐκ ἔχουσα
Κήπιδος σκέλος
Κιλίκιος ὄλεθρος
κίνδυνος ἣν πρώρᾳ σελίς
15 *κόγχην διελεῖν*
κόγχης ἄξιον
κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι
κοινὸς Ἑρμῆς
ὄψ' ἦλθες ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἵεσο
20 *Κόννου ψῆφον*
κόραξ ὑδρεύσει
Κορίνθιος ξένος
κόρκορος
Κορκυραία μάστιξ
25 *κορωνίδας κακῶν*
κορώνη τὴν σκορπίον
Κουρήτων στόμα (θεσπιῳδὸν στόμα)
κρητίζειν
κριὸς ἀσελγόκερως
30 *κριὸς τὰ τροφεῖ' ἀπέτισε*
κριοῦ διακονία
κρονικαὶ λῆμαι et sim.
Κρόνου πυγή
κρότωνος ὑγιέστερος
35 *Κρωβύλου ζεῦγος*
κυβηλικὸν τρόπον
κύδος
Κυζικηνικοὶ στατῆρες
Κυθωνύμου αἶσχος
40 *Κύλλου πήρα*
κύνειον θάνατον
Κυπρία πάλη
Κύπριος βοῦς
κύων ἐπὶ δεσμά
45 *κύων παρ' ἐντέροισι*
Κωδάλου χοῖνιξ
Κῷος Χίῳ
Κωρυκαῖος ἠκροάζετο
λαγὼς καθεύδων
50 *λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν*
λαίθαργοι κύνες
Λακιάδαι
λεβηρίς
λεπτὴν πλέκειν
55 *Λέρνη κακῶν*
Λέρνη θεατῶν cett.

Haec igitur ducenta et quinquaginta proverbia si cum paroemiographorum collectionibus diligenter comparaveris, plura invenies quae Hesychio sunt peculiaria, quamquam non eiusdem generis omnia. Nam et proverbia porrigit aliquot, quorum in Leutschiana sylloge nec vola nec vestigium superest, et in explicandis lemmatis interdum ab editis paroemiographis tantopere discedit, ut horum grammaticorum omnino nullum expressisse, sed ex alio potius fonte hausisse videatur. Rarius usu venit, ut proverbii formae sibi propriae adaptarit interpretationem cum Zenodotea vel alius cuiusdam paroemiographi explicatione concinentem; rarissime denique ut proverbia aut corrupta et loco non suo posuerit, aut argumentis suis destituta reliquerit. Plerumque tamen aut

Zenodotum sequitur, aut appendicem proverbiorum tam accurate exprimit, ut, nisi quis data opera in Hesychii fontes inquisiverit, ab his solis eum pendere sibi persuadeat. Haec in universum praefatus, ubi primum demonstravero sic se rem habere, quid inde sequi videatur, in medio ponam.

1) Proverbia in reliquis collectionibus frustra quaesita apud Hesychium in vol. I. II commemorantur haec: αὐτὴ κάμινος· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ παραπλήσια πρασσόντων εἰρημένη. ἀπὸ γὰρ τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ ἡ μεταβολή. βαρὺ τὸ σκαφίον· τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων. βοῦς ἐμβαίνει μέγας· Στράττις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ. ἡ μὲν κλέος ἡ δὲ καὶ ἦσθα· παροιμία ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν φήμῃ. ἰσθμιάσαι· παροιμία ἐπὶ κακοῦ βίου. ἐπίνοσος γὰρ ὁ καιρὸς, ἐν ᾧ τὰ Ἴσθμια ἄγεται. καμαρινῶς λέγει· παροιμιακῶς. λέγει ἀποτόμως, ἀνδρείως. Κήπιδος σκέλος· παροιμιῶδες ἦν (κατὰ addit Meinek. Exx. in Ath. I p. 2 Com. V p. 120) τὸ πέρδικος σκέλος. Κόννου ψῆφον· παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. Κορίνθιος ξένος (lemma solum habet Append. II 50)· ἐπὶ τῶν τὰς λάταγας ῥιπτούντων [κορίννουσι· κονιορτὸν ἐγείρουσι] ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδῃ Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφόντῃ ἐπιχεουσης. ὡς δὲ Ἄτταλος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν, ἐπὶ τῶν .... διὰ κάλλος, ὡς ὁ Βελλεροφόντης. κύων παρ' ἐντέροισι· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων (habet tantum Macar. V 39 Apost. X 25). Sequantur

2) proverbia, quorum argumenta non videntur a paroemiographis esse apposita: βοῦς ἕβδομος· μνημονεύει δὲ τοῦ ἑβδόμου βοὺς....ὅτι δὲ πέμμα ἐστὶ καὶ τῆς Σελήνης ἱερὸν Κλειτόδημος ἐν τῇ Ἀττικῇ φησίν et vol. II p. 3, 75 ἕβδομος βοῦς· εἶδος πέμματος κέρατα ἔχοντος. γέλως Μεγαρικὸς· ὁ σκωπτικός. γλαῦκες Λαυριωτικαί. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν. οἱ ἀργυροῖ στατῆρες. ἐν Λαυρίῳ γὰρ τὰ μέταλλα τὰ ἀργυρεῖα. γλαῦξ δὲ τὸ ἐπιχάραγμα τοῦ στατῆρος. γλαῦξ ἔπτατο· ταῖς ἀληθείαις πρὸ τῆς μάχης ἐν Σαλαμῖνι γλαῦκά φασι διαπτῆναι τὴν νίκην προσημαίνουσαν. γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα.... Χείλωνός φασι (e Didymi symposiacis, vid. Did. p. 372). Δαιδάλου ποιήματα· καὶ... τὸ κοσμουμένον ὑπὸ Πλαταιέων ξύλον. Δελφικὴ μάχαιρα· ἀπὸ κατασκευῆς, λαμβάνουσα ἓν πρὸς ἓν μέρος σιδηροῦν ὡς Ἀριστοτέλης. δεσμοὶ Τυρρηνικοί· οἷς ἐχρήσαντο Ἀθηναῖοι. Διομήδειος ἀνάγκη. παροιμία. Κλέαρχος μέν φησι Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μοχθηρὰς αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινὰς καὶ εὐθὺς αὐτοὺς φονεύειν. ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα φησὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέσθαι. δι' ὀξείας· παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς λέγεται. ἔστι δὲ ἐπὶ τῶν συστημάτων. Δούλων πόλις· Εὔπολις Μαρικᾷ. κώμην γὰρ λέγει δούλων πόλιν. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. Ἐν μύρτου κλάδῳ· ἐν μυρσίνης κλάδοις. ἐν Σάμῳ κομήτας· ἔνιοι Πυθαγόραν τὸν σοφόν φασι τὴν πυκτικὴν ἀσκῆσαι καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν παροιμίαν λέγεσθαι. ἔξω Γλαῦκε τοὺς χειμαζομένους ἐν θαλάσσῃ φασὶ λέγειν. παροιμιῶδες δὲ. ἐπεὶ δοκεῖ ὁ γλαῦκος φανεὶς χειμῶνα (νηνεμίαν) σημαίνειν. ἑστίᾳ θύομεν[αι]· ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν. Ἐς τὸν λιμένα. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἀττικὸς εἰς λιμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς. Εὕδοντι

δ' αἱρεῖ πρωκτός· παροιμία ἀπὸ τῆς εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ. λέγουσι δὲ ὅτι ὅταν τοὺς κύρτους καθῶσιν, αὐτοὶ μὲν καθεύδουσιν, ὁ δὲ κύρτος αἱρεῖ τοὺς ἰχθῦς. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. Ἐφέσια γράμματα· ἦν μὲν πάλαι ς', ὕστερον δὲ προσέθεσάν τινες ἀπατεῶνες καὶ ἄλλα. Φασὶ δὲ τῶν πρώτων τὰ ὀνόματα τάδε· ἄσκιον, κατάσκιον, λίξ, τετράξ, δαμναμενεύς, αἴσιον. δηλοῖ δὲ τὸ μὲν ἄσκιον σκότος, τὸ δὲ κατάσκιον φῶς, τὸ δὲ λίξ γῆ, τετράξ δὲ ἐνιαυτός, δαμναμενεὺς δὲ ἥλιος, αἴσιον δὲ ἀληθές. ταῦτα οὖν ἱερά ἐστι καὶ ἅγια. ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Θετταλικὰ πτερά· τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας. πτέρυγες δὲ καλοῦνται τὰ ἑκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν. ἴσαι ψῆφοι· ἀπολύονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ διωκόμενοι ἴσων γενομένων ψήφων. Καδμεῖοι· — τὴν δὲ νίκην τὴν Καδμείαν ἀποδιδόασιν ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης. οἱ μὲν ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς κτλ. καθελεῖν σελήνην· ἐδόκουν αἱ Θεττάλαι τὴν σελήνην κατάγειν. Καπνίας· Ἐκφαντίδης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν. καὶ οἶνος δὲ καπνίας λέγεται κτλ. κατὰ βοὺς εὔξασθε· εὔχεσθε κατὰ βοός. Καύνιος Ἔρως ἐν Καύνῳ τιμᾶται. καὶ ὁ σφοδρός. Κέλμις — καὶ ὄνομα ἑνὸς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. Κήπιδος σκέλος κτλ. Κορίνθιος ξένος κτλ. (vide supr.) κορκυραία μάστιξ· δοκεῖ ἐκείνη χαλεπωτάτη εἶναι καὶ παιδευομένων μάστιξ. κριὸς ἀσελγόκερως· ἦν ἐν ἀκροπόλει — κέρασιν. κριοῦ διακονία· ὅταν προστάσσομεν — σοι δώσω. Κρονικαὶ λῆμαι· παρὰ τὴν παροιμίαν γέγονε τὴν χύτραις κτλ. Κύλλου πήρα· ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον — πήραν ἔφη. Κυπρία πάλη· ἣν ἔνιοι — ἀτέχνως παλαίειν. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· παροιμία] παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὡς θεοῦ τινος ἐπακροωμένου.

3) Recensebo proverbia, quorum explicatio apud Zenobium eadem est, vel potius eadem foret, nisi alios locos Zenobii librarius, alios Hesychius diligentius ad archetypi Zenobiani fidem expressissent. Plerumque quidem Hesychius Zenobiana in brevius contraxit explicationesque longiores foede mutilavit, sedulo tamen cavisse videtur, ne, quod Zenobii librarius commisit, scriptorum testimonia abiceret, neve sententia argumenti imperfecta relinqueretur. Hoc alterum enim ubi nunc factum videmus — ac factum est multotiens — non ipsius Hesychii pigritia, sed librarii indiligentia sibi indulsisse videtur. Ne Hesychii in excerpendo ratio lateat, unum infra ponam exemplum:

Zenob. Cent. II 56 p. 47 Gott.	Hesych. vol. I p. 219, 5602
Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι πηγαί· παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως λεγομένων ἢ γινομένων, οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸ σώφρονα ἔλεγε πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω.	ἄνω ποταμῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης.

Resecuit igitur futilia, argumento tamen intacto relicto. Servavit vero auctoritates, ut in epistula promisit, secus quam Zenobii scribae placuit. Atque huic loco similes invenies in sequente proverbiorum tabula complures.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα Zenob. I 1 Ἀγαθώνειος αὔλησις I 2 Ἀγαμέμνονεια

φρέατα I 6 *ἀγέλαστος πέτρα* I 7 *Ἀδμήτου μέλος*? I 18 *ᾄδειν πρὸς μυρρίνην* I 19 *αἰετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι* I 20? *αἲξ τὴν μάχαιραν* I 27 *Ἀμελοῦς γωνία* I 78 *ἄνω ποταμῶν* II 56 *ἀπ' ὄνου καταπεσών* II 57 *Ἀράβιος αὐλητής* II 58 *Ἀρκάδας μιμούμενος* II 59 *ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου* I 31 *ἀρχὴ Σκυρία* I 32 *αὐτοὶ χελώνας* II 29 *ἀφ' Ἑστίας* I 40 *βάλλ' ἐς Μακαρίαν* II 61 (*βιὸν μεμαγμένον*) *Βοῦθος περιφοιτᾷ* II 66 *βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ* II 70 *γλυκὺς ἀγκὼν* II 92 *γραῦς Ἔριφος* II 94 *γυμνῷ φυλακὴν* II 98 *γυμνότερος λεβηρίδος* II 95 *Δατύλλου ἡμέρα* III 10 *Δαυλίαν κορώνην* III 14 *δευτέρων ἀμεινόνων* III 15 *Διὸς Κόρινθος* III 21 *διπλοῦς ἄνδρας* III 23 *δίχολοι γνῶμαι* III 27 *δόρυ καὶ κηρύκιον* III 26 *δραχμὴ χαλαζῶσα* III 27 *εἰς μελίττας εἰσεκώμασας* III 53 *εἰς τὸ δέον* III 91 *ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων*? III 69 *ἐμαυτῷ βαλανεύσω* III 58 *ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον* III 59 *ἐν κοτύλῃ φέρειν* III 60 *ἐν ὅλμῳ εὐνάσω* III 63 *ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω* III 65 *ἐν πέντε κριτῶν* III 64 *ἐντὸς ἑβδόμης* III 79 *ἐν τριόδοισιν* III 78 (*ἐξηυλημένον* II 64) *ἐπακτὸς ὅρκος* III 80 *ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου* III 82 (cod. C) *ἐρεβίνθινος Διόνυσος* III 83? *Ἑρμώνειος χάρις* III 85 *ἑτερομόλιος δίκη* III 88 *ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον* III 98 *Ζωπύρου τάλαντα* IV 9 *ἢ δεῖ χελώνης κρέα* IV 19 *ἢ τρὶς ἓξ* IV 23 *Θάμυρις μαίνεται* IV 27 *θᾶττον ἢ Βούτης* IV 28 *Θετταλὸν σόφισμα* IV 29 *θεῶν ἀγορὰ* IV 30 *θαλερῶς προβαίνει* IV 31 *θύραζε Κᾶρες* IV 33 *ἰαλεμίζων* IV 39 *ἱερὸν ἡ συμβουλίη ἐστὶν* IV 40 *ἱππάρχου πίναξ* IV 42 *Καδμείαν νίκην* IV 45 *κάθαμμα λύεις* IV 46 *κάμπειος δρόμος* IV 47 *Καρπάθιος λαγὼν* IV 48 (*Κέλμις* IV 80) *Κερκυραία μάστιξ* IV 49 *Κέσκον οὐκ ἔχουσα* IV 51 *Κιλίκιος ὄλεθρος* IV 53 *κίνδυνος ἡν πρῴρᾳ σελίς* IV 55. *κόραξ ὑδρεύσει* IV 56 *κορώνη τὸν σκορπίον* IV 60 *Κουρήτων στόμα* IV 61 *κρητίζειν* IV 62 *κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισε* IV 63 *Κρωβύλου ζεῦγος* IV 69 *κύδος* IV 70 *Κυζικηνικοὶ στατῆρες* IV 71 *Κυθωνύμου αἶσχος* IV 72 *κύων ἐπὶ δεσμὰ* IV 73 *Κῷος Χίῳ* IV 74. Manca sunt apud Hesychium Zenodotea haec: II 57. 61. 94. III 27. 59. 63. 64. 85. IV 19. 23. 29. 33. 40. 46. 53. 60. 62. 69; contra Hesychiana praestant Zenobii argumentis his: II 56. 98. III 15. 83 IV 51 (qui locus maxime est memorabilis). Appendicis proverbiorum argumentis Hesychius usus est his: App. I 3 *ἀγραφίου δίκη*, I 4 *ἀγροῦ πυγή*, I 5 *ᾄδειν πρὸς μυρρίνην*, *Αἰσώπου μῦθοι* I 11, *ἀκαλανθὶς κύων* I 12, I 23 *ἀλογίου δίκη*, I 32 *ἀντ' ἰσχάδος*, I 44 *ἄχνη Λυδῆς κερκίδος* et *ἄχνη πυρός*, I 49 *βασίλειος ὀφθαλμός*, I 50 *Βάτα κάρας*, I 51 *Βάττου σίλφιον*, I 53 *βέμβικος δίκην*, I 56 *βλίτυρι καὶ σκινδαψός*, (II 49 *βοῦς μάστιγξ*), I 72 *γέρρα Νάξια*, I 76 *γλαῦξ ἐν πόλει*, I 93? *δέκα τοῦ βολοῦ*, II 7 *ἐγκιλικίζεται*, (I 1 *Ἑκάτης ἄγαλμα*) II 61 *ἐν Κέῳ τις ἡμέρα*, II 63 *ἐν λευκώμασιν*, II 66 *ἐν Πυθίῳ χέσαι*, II 81 *ἐπὶ κνάφου ἕλκων*, II 82 *ἐπὶ Χαριξένης* III 11 *ἡμένη πελείας*, III 23 *θύραθεν*, III 42 *κἂν ἴσαι*, III 47 *κόγχην διελεῖν* III 51 *κρότωνος ὑγιέστερος* (coll. *κρότων*). Superest (4) ut exempla praebeam proverbiorum quorum lemmata apud paroemiographos differunt, dum concordant explicationes.

Hesych. vol. II p. 106, 95.	Append. prov. II 66 p. 406—7.
Ἐν Πυθίῳ χέσαι· Πεισίστρατος ᾠκοδόμει τὸν ἐν Πυθίῳ ναόν. τῶν δὲ Ἀθηναίων παριόντων . . . μισούντων	*Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι· Πεισίστρατος ᾠκοδόμει τὸν ἐν Πυθίῳ ναόν. τῶν δὲ Ἀ. π. καὶ μι-*

αὐτόν ...., οὐδὲν ἐχόντων ποιεῖν, ἐνίους προσουρεῖν τῷ περιφράγματι καὶ πλησίον ἀφοδεύειν τῆς οἰκοδομῆς, ὥστε διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους.	*σούντων αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῆς δεκάτης εἰσφορᾷ (εἰσέφερον γὰρ ἅπαντες δεκάτην τῶν ἐν τῇ χώρᾳ γενομένων) οὐδὲν ἐχόντων ποιεῖν — διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους. κτλ.*
Vol. II p. 110, 11.	Zenob. III 78 p. 76.
Ἐν τριόδοισιν· ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων ἔλεγον, ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.	*Ἐν τριόδῳ εἰμί· ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.*

Denique lemmatis corrupti specimen hoc esto:

Hes. Vol. I p. 392, 79	Append. II 49 p. 402.
* *βοῦς· μάστιγξ*	*ἐκ τοῦ βοὸς ἡ μάστιξ· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν πραγματευομένων*

Iam vero satis praeparati videmus, ut quaestionem supra propositam solvere possimus, quota, inquam, proverbiorum et argumentorum pars, a Diogeniano omissorum, debeatur Hesychio. — Dubium enim esse nequit, quin proverbiorum apud Hesychium explicatorum dupplex sit genus, alterum proprie sic dictorum, alterum quod *παροιμιῶδες* appellare liceat sive elocutionum proverbii speciem referentium et earum quidem explicationibus suis non tam e paroemiographorum collectionibus quam ex Alexandrinorum grammaticorum in comicos potissimum poetas *) commentariis repetitarum ab ipso Pamphilo. Atque hoc alterum genus relinquendum esse Diogeniano certissimum est, illorum vero argumenta ad unum omnia a Diogeniano resecta esse arbitror. In quo, ni magnopere fallor, apparet Hesychium, quando *τὰς πλείους τῶν ὑποθέσεων* a Diogeniano dicit omissas esse, ita loqui, ut tradiderit quae neque ab omni parte vera neque falsa dici possint, ac pro *τὰς πλείους* utique *τὰς πάσας* dicturum fuisse, si quid proverbium ab elocutione proverbiali differret habuisset cognitum. Ubicumque igitur hypothesis cum Zenobio et appendice proverbiorum amice conciliantur, lemma censendum est a Diogeniano esse positum, argumentum vero ab Hesychio illinc in locum demortui suffectum, quamquam aliquoties factum est, ut tota proverbia cum expositionibus etiam extra literarum ordinem addiderit. Difficilius est de iis paroemiis iudicium facere, quae ab Hesychio solo commemorantur, suspicor tamen etiam has Pamphilo deberi earumque argumentis aliqua de caussa pepercisse Diogenianum. Ad Diogeniani expositones rarissime adludunt Hesychii argumenta. Cf. tamen vol. II p. 539, 93 ***Κρόνου πυγή*** (Diogen. V 64) vol. II p. 556, 50 ***Κύπριος βοῦς***. Atque hoc si quando factum est, ego proverbia ista non minus genuina esse affirmaverim, quam reliqua omnia, quorum hypotheses sunt breviores velut *ἀργυραῖς λόγχαις, ἀργυρᾶν λιμόν, γέλως Μεγαρικός, δεσμοὶ Τυρρηνικοί, ἐν φρέατι κυνομαχεῖν, ἐς κόρακας, Θετταλικὴ ἔνθεσις, κανθάρου σκιά, κατ' αἶγας ἀγρίας, κόγχης ἄξιον, κόγχον διεῖλες, κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι, κοινὸς Ἑρμῆς, Κωδάλου χοῖνιξ, Κολωνόν* alia. Restant solitaria nonnulla, de quibus certo quidquam affirmare non ausim: *αἴρειν μα-*

*) Quamquam etiam sunt, quorum auctores poetae lyrici erant c. c. *Ἄρης τύραννος* (Timoth. Miles. fr. 8.)

σχάλην Gr. Cypr. I 12 *βασανίτης λίθος* GC. I 93 *ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις* GC. I 29?? *ἐπὶ σπείρᾳ σχοινίον* Plut I 100. *ἔσχατος Μυσῶν* schol. Eur. Rhes. 244 App. pr. II 85 *ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ* GC. II 61 *Ἡρακλέους θυσία* GC. II 64; putaverim tamen etiam haec genuina esse. Itaque iam dilucidius apparet, quomodo res se habeat. Ne multa dicam, etiamsi, quid a Diogeniano relictum sit, fortasse non ubique coniectura assequi possit, plerumque tamen quae ab Hesychio adiecta ssse diximus ita sunt comparata, ut a Diogenianeis facillime distinguantur. Quid, quod Hesychius etiam, ubi nuda reliquit proverbia, hoc ipso defectu nos doceat, quo ab auctore pendere soleat? Vol. II p. 127, 52 et p. 295, 1002 *ἐξ ὄνυχος* et *ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον* sine argumentis dimisit. Ne mireris, prius proverbium in Zenobio, qui caret eo, omnino non poterat invenire, posterius inde repetere poterat, sed non invenit, quippe non suo loco positum, sed cent. VI 40, quemadmodum in appendice quoque II 71 *ἐκ πλήρους* scriptum est *ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.* Itaque novo comprobatum exemplo videmus, quod supra statuimus, Hesychium, cum in Diogeniano ad ordinem literarum digerendo aliisque lexicis amplificando occupatus esset, in re permagni laboris eo potissimum artificio semetipsum sublevasse, ut aut libros compilaret ordinis observantissimos, aut, sicubi literarum series minus adcurate servata esset, eos certe non cum pulvisculo exhauriret. Id quod alio etiam illustrabo exemplo luculentissimo. In Zenobio, qualem quidem hodieque versamus et ab Hesychio usurpatum esse suspicor, altera proverbiorum pars in secundis etiam tertiisque syllabis strictius sequitur ordinem alphabeticum, altera primae duntaxat literae rationem habet. Ad hanc igitur rarissime delabitur Hesychius, illius vero proverbia tanta cum religiositate et in scribendo assiduitate repraesentat omnia, ut plura interdum transscribat, quam res postulet et literarum ordo admittat. Cf. *Διὸς Κόρινθος*. Longe aliter, opinor, Pamphilus Zenobio usus fuisset, si bonis eius voluisset uti*).

c) de scriptorum locis ab Hesychio appositis.

Postquam vidimus Hesychio fidem habendam esse, cum et proverbiorum argumenta et plerasque glossas Homericas**) a semet ipso dicit additas, in Diogeniano non inventas, non amplius concedi poterit Valckenario, epistulam operi ipsi convenientem non esse. Accedit quod e nonnullis certe locis etiam tertium patescit verum esse, quod gloriatur, recisa a Diogeniano scriptorum testimonia ex codicibus sese restituisse. Primum animum advertit Vol. I p. 362, 98 **βάσκανος·** *φθονερός* (e Cyr. Dr. adde *μεμψίμοιρος*), *ἀχάριστος, συκοφάντης.* Haec posuerat Diogenianus. At non satisfecit Hesychio haec

*) Zenobiana interpolata esse etiam hinc apparet, quod nonnulla contra ordinem gravius peccent, e. c. *κάθαμμα λύεις* vol. II p. 385, 83 inter *καθάπτομαι* et *κάθαπτος* collocatum, cf. Zenob. IV 46. Alia glossae genuinae neglegentius adhaerent, ut *νίκην τὴν Καδμείαν* s. v. *Καδμεῖοι* (Zenob. IV 45) et *Καρπάθιος λαγὼν* s. v. *Κάρπαθος τὸν μάρτυρα.*

**) Infra (cap. VIII) videbimus his nonnullas quoque Hesiodeas esse addendas, e Plutarchi commentariis illustratas. Ibidem demonstrabitur Hesiodi quoque auctoritatem aliquotiens ab Hesychio revocatam esse.

adicienti: *Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανον ἐπὶ τοῦ* (*ἔπειτα* cod.) *ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν.* Similis glossa legitur Vol. I p. 531, 55 *δορυφόνον· τὸν δολοφονοῦντα.* Plura in Diogeniano inventa esse nego; sed Hesychio deberi patet, quae statim sequuntur: *Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. ὅτι δὲ Φιλοκλῆς τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσι. δηλοῖ δὲ τὸν δολοφονοῦντα.* Hoc *δηλοῖ* iterum utitur I p. 137, 15 *ἁμαλόν· ἁπαλόν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις* (v. 75) *δηλοῖ.* Addo tertiam gl. Vol. I p. 384, 14: *βοονητά· ὢν τιμῆς βοῶν ἠγορασμένα. ἢ ἀνόσιος,* ante omnia
ών
sic corrigendam: *βοονητα· τιμῆς βοῶν ἠγορασμένα ἢ ἀνόσιε,* et coniungendam cum p. 393, 20 *βοώνητα· ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα.* Reliqua non amplius sunt a Diogeniano profecta, sed ab Hesychio: *παρὰ Κυπρίοις δὲ ἀνόσιος.* Cf. vol. I p. 181, 35 cum p. 180, 13. Alterum additamentorum genus fortasse latius patebat. Interdum enim Diogenianus scriptoris nomen apposuerat, sed libri indicem reticuerat. Hinc factum, ni fallor, ut aliquotiens, auctor libri et operis inscriptio interiectis aliis verbis diremta sint, vel inverso ordine appareant. Sic quod Vol. IV p. 133, 247 *ταύρειον πόμα, ἀπὸ αἰγειταύρου ποταμοῦ Σοφοκλῆς Τροιζῆνα πάρα καὶ κτήνη Ὑόεσσα* scriptum est pro *Σοφοκλῆς Αἰγεῖ ἀπὸ Ταύρου κτλ.* inde explico, quod verba *Σοφοκλῆς Αἰγεῖ* ab Hesychio demum addita sunt fortasse ex Ath. III p. 122 F. Simile huic generi tertium est, quando testimonium margini allitum alienum locum occupavit. V. c. *ἄθραυστα· ἀπρόσκοπα* in Euripidis Iphigenia Aulidensi non legitur, sed *ἄθρησον· θεώρησον* exstat v. 1416. Itaque huic gl. additum testimonium postmodo transfusum est in locum superiorem. Sentisne *πάντα εἶναι ἐξευρεῖν ἐὰν μὴ τὸν πόνον φεύγῃ τις ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις*? Iam vero si quaerat aliquis, unde suspicer arripuisse haec additamenta Hesychium, vel potius sedulo conquisivisse, dixerim ex Athenaeo*), e fabulis aetate Byzantina lectis et praecipue ex Atticistis, per Byzantinam aetatem cupidissime lectis, Aelio Dionysio Halicarnassensi et Pausania, unde simul novo argumento comprobatur, quod identidem diximus, doctrinae solidoris nitorem non sufficere ut glossam aliquam relinquamus Diogeniano. Imo non dubito quin ex Atticistis plura sint illata, quam nunc ad liquidum potest demonstrari, cum inter insiticia etiam sint plurima, quae non turbent literarum ordinem. E. c. glossam *ἄγημα* (Xen. Lac. XIII 6) reliqui Diogeniano, licet persuasum mihi sit, infarctam eam esse ex Aelio Dionysio ap. Eustath. 1399, 61. At haec inter *ἀγήλω* et *ἀγηνορία* posita possit alicui a suspicione interpolationis libera videri. E contrario talis excusatio locum non habet in glossis *γεραραί* et *γερθιδάρες,* quarum altera aperte depravata est, altera inter *γεράνειον* et *γέρανος* loco non suo posita. Unde igitur habuit Hesychius? Ex eodem, opinor, Dionysio, cui etiam EM. 227, 36 similia deprompsit: *γεραῖραι· παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραί, ἃς ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου διὰ τὸ γεραίρειν τὸν θεόν. οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεύς* et Bekk. 288, 9 *γεραι-*

*) E. c. *γναφέως· καθαίροντος ῥύπον* a *γναφεύς* avulsa esse possunt, sed possunt etiam ex Ath. VII 297 C interpolata esse.

ῥάδαι· τὰς ἱερείας τοῦ Διονύσου. p. 231, 30 *γεραράδες· αἱ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν γυναῖκες καὶ αἱ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει ἄγαλμα ἐνδύουσαι.* In quo etiam hoc velim animadvertas, quod etiam gl. 424 p. 425 in vicinia posita *γέρην· ἔντιμος. οἱ δὲ γέρανος* teste Eustath. 231, 35 ex Aelio Dionysio petita est. Quae cum ita sint, videamus, num plura in Hesychio impressa sint vestigia Atticistarum. *Δωριάζειν,* inquit Hes. I p. 549, est *γυμνοῦσθαι. ἀπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων αἵτινες χορεύουσαι ἱματίδιον ἐπεπόρπηντο, παραφαίνουσαι τὸ πολὺ τοῦ σώματος.* Locum insiticium esse monstrat ordo confusus, fontem recludit Eustath. 975, 40, ubi Dionysii et Pausaniae locos (p. 9. 24 Meier) transscripsit: *Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος... ἐπιπορπημέναι.* Vol. I p. 491, 18 inter *διαλέγεσθαι* et *διαλεκτικός* apparet gl. *διαληκμᾶσθαι· διασύρειν διαμωκᾶσθαι,* a Musuro in *διαλεκμᾶσθαι* corrupta; eius originem aperit Eustath. p. 1208, 41: *διαληκᾶσθαι παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ ἀντὶ τοῦ διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν εἴρηται.* Similiter inter gl. Cratineam (fr. XXXII^b p. 187) *ἀρρενωπάδες· ἀνδρόγυνοι, ἀρρήδην* et Aeschyleam (Prom. 6) *ἀρρήκτοις· ἀσχίστοις* interpolata est gl. 7434 *ἀρνικόν — ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικῶς λέγομεν.* Haec quid sibi velint intellexit Salmas. Exx. Plin. p. 812 coll. Eustath. 913, 58: *Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν τὸ τῶν γραφέων παρὰ Ἀττικοῖς φάρμακον.* Vol. I p. 174 ter turbatur ordo eiusdem originis vocabulis, l. 43 *Ἀνακείοις· Διοσκόρων ἑορτὴ τὰ ἀνάκεια,* l. 61 *Ἀνάκειον· τὸ Διοσκούρειον. καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησιν,* l. 64 *Ἀνάκοιν· τοῖν Διοσκόροιν,* cum suo loco posita sit *Ἄνακας* cum *ἀνακάς* conflata. Fons secundae est Moeris Atticista, tertiae Dionysius ap. Eustath. 1425, 60: *καὶ κατεύχονται, φησίν, ἀνακοῖν Διοσκόροιν.* Quae gl. 845 p. 481 adhaerent verba: *λέγεται δὲ καὶ γυνὴ δημιουργός ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει* et, quae vol. I p. 483, 79 adiecta est verbi *δημοῦσθαι* interpretatio *παίζειν,* eidem opinor debentur Dionysio ap. Eustath. 1825, 7. 901, 10 (Meier p. 9). Vol. I p. 96, 47 *ἀκέστρια· ἠπήτρια* ex hoc an Moeride repetenda sit, non liquet. Vol. II p. 10, 90 male nos habet *ἐγγλωττογάστορες* (*ἐγκλ* — cod.) inter *ἐγλιξάμην* et *ἔγμα* positum; videndum igitur an sublectum sit Atticistae ap. Eustath. 1471, 5. 1825, 14. Diu me torsit vol. II p. 4, 110 *ἐβρωμήσατο· βρώσεως ἐδεήθη. βρωμήσασθαι γὰρ τὸ βρώσεως καὶ βρώμης δεηθῆναι.* Sed inspecto Pausania ap. Eustath. p. 919, 38 patuit, unde locum importunum inter *ἔβρυχεν* et *ἔβρω,* quod Callimacheum est vocabulum, invaserit. Sic enim ille *βρωμᾶσθαι τὸ βρώμης ὅ ἐστι τροφῆς δεῖσθαι.* — Docte de voce *ἄγειν* legitur adnotatio ante *ἀγγελία: ἄγειν· τὸ ὑπάγειν τὸ πίνειν,* quam non intellexerit Meierus, cum *ἄγχειν· πνίγειν* corrigit. Fluxit e Pausania ap. Eustath. p. 1399, 60. — Vol. II p. 53, 1728 glossae *ἐκτιλωμένοι* adhaeret *ὁμοίως,* h. e. *ἐκτιλωμένος ὁμοίως.* Hoc etiam e Pausan. apud Eastath. 408, 38 illatum est. — Vol. III p. 54 post *ἐκτορμῶν* leguntur *ἐκτορμεῖν* et *ἐκ τόρμης.* Pausaniae doctrinam utrumque coniungentis agnosces ex Eustath. 598, 26. Vol. I p. 282, 62 inter *ἀριφραδές* et *ἄρριχα* duae offendunt glossae, quibus aegre careas, illatae tamen aliunde, si fidem mihi habebis: *ἀριστερεών· φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανο-*

μένων et *ἀριστόδειπνον* (Alexid. fr. p. 516 Menand. p. 180) *ὅταν τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ συνάψωσι.* Prior certe fluxit e Pausania Eustath. 1935, 2 *ἀριστερεὼν γοῦν φυτὸν κατὰ Πανσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν.* Taedet plura exempla congerere. Fatendum vero est, Hesychium his Atticistarum glossariis aptiores libros, unde auctoritates a Diogeniano omissas excitaret, evolvere non potuisse, quippe magna ex parte et ipsis a Pamphilo pendentibus. Abiecto enim reliquo glossarum onere, pro diverso, quod sequuti sunt, consilio, haec tantum vocabula excerpserunt et Pamphili, non suis, plerumque verbis interpretati sunt, quae Atticorum usu tererentur et ad illustrandas antiquitates historiam fabulasque Atticas aliquid conferre viderentur. Cuiusmodi opus cum scriptoribus Hadriani aetate Atticam urbanitatem affectantibus omnino nihil profuturum esse recte statuerent, nisi de cuiusque vocabuli auctoritate certo constaret, in apponendis testimoniis fuerunt diligentissimi, quamquam Pausania diligentior Dionysius, et pluribus haud dubie locis, quam fecit, eorum opibus se ditare potuisset Hesychius. Ut uno defungar exemplo vol. I p. 94, 2312 *ἀκεανοί,* inquit, *οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα;* eadem Eustath. p. 1528, 46 ex Aelio Dionysio refert, sed non omisso Pherecratis (hom. I p. 344) versu: *κυάμους φακῆν, ζειὰς αἴρας, ἀκεάνους.*

Atque hic in itinere possemus subsistere, nisi in hoc capite, quod libris ab Hesychio consultis destinavimus, commodum videretur, agere etiam de onomastico illo, quod in Hesychio inesse, postquam primus per literas *) mihi significavit Meinekius, postea ipse sat multis adnotationis nostrae locis evici. Vestigia huius opusculi certissima impressa vides vol. IV p. 134, 86 *τάχιστα· γοργόν ταχὺ λεπτόν.* At hoc non est glossam interpretari vocabulo in vulgus noto, sed vocabulum e vulgi sermone petitum explicare glossematico. Recte igitur Meinekius in Philol. VII p. 623 *γοργόν· τάχιστα λιπαρὸν ταχύ* proposuit, nisi quod haud scio an praestiterit *τάχιστα* ad Homer. Il. *Γ* 102 relato reliqua sic scribere *γοργόν· ταχύ, λιπαρόν.* Nam in onomastico illo *γοργόν* et *ταχύ* cum aliis eiusdem significationis vocabulis iuncta fuisse etiam alter Hesychii locus demonstrare potest vol. II p. 527, 78 *κοῦφος· ἐλαφρός. ταχύς. γοργός. εὔσκαιρος,* ubi iterum vulgaria mixta sunt glossematicis *εὔσκαιρος* et *γοργός* (cf. *εὔσκαιροι· ταχεῖς. ἀήσυρον· κοῦφον. ἐλαφρόν*). Recte porro a Io. Th. Ernestio de glossis sacris Hesychii p. XXI dudum animadversum est, glossas ad certum aliquem certi scriptoris locum respicere, et plerumque ita

---

*) *Wir finden im Hesychius eine grosse Menge von Glossen, welche durch 4, 5, 8, ja selbst durch 10 gleichbedeutende Wörter erklärt werden. Unmöglich kann man annehmen, dass sich die Glossatoren, aus welchen das Werk des Hesychius zum Theil zusammengesetzt ist, so vieler Synonyme bedient haben, um selbst unschwierige Wörter und Ausdrücke zu erklären, unter welchen sich oft seltene und poetische finden, wie z. B. γοργός in obiger Glosse. Diese Erscheinung findet nur in der Annahme eine Lösung, dass ein Synonymen Lexikon in das Werk des Hesychius hineingearbeitet ist. Ich weiss nicht, ob diese Bemerkung schon von Andern gemacht ist, aber ich halte sie für richtig und für die Beurtheilung des Buchs nicht ganz gleichgültig. Das Onomastikon, das solchen Artikeln zum Grunde liegt, muss mit dem Werke des Pollux eine Aehnlichkeit gehabt haben, nur dass es wahrscheinlich alphabetisch geordnet war. — Cf. ἐντρεχέστερον· γοργότερον.*

quidem, ut explicationes vocabulis non per se conveniant, sed in hunc tantum locum cadant; atque ut concedamus non ubique unum sed interdum plures locos respici, ita ut singulae interpretationes singulis locis accommodatae sint, quid faciamus iis explicationibus, quae omnem numerum excedunt? Hic non glossam cum suis expositionibus poni manifestum est, sed synonymorum manipulum ex eodem illo onamastico petitum. Ac talium explicationum frustula deinde per totum librum sparsa, aut totam cohortem pluribus locis, mutato tantum duce gregis, incedentem reperies. Exemplis probabimus, quod diximus. Inter ἄκορον et ἀκύρσωτον loco non suo intrusa est gl. ἀκορύφα (l. ἀκορύφ[ωτ]α)· ἀναρίθμητα, πολλά. At fons eius non scriptoris alicuius certus est locus sed onomasticum illud, unde etiam haec sunt petita, quae inter ἄκριστιν et ἀκρίστιον collocata ordinem confundunt: ἄκριτα· ἀκορύφωτα. ἀτέλεστα. πολλά. μὴ ἀριθμούμενα. Indidem descripta sunt: ἄκοσμον· ἄτροπον, ἄτακτον. ἄμορφον inter ἀκοστήσας et ἀκόστιλα infarcta, et discerpta in ἄπροπον· ἄτροπον ἀπρεπές; ἄκοσμα· ἄτακτα. ἀπρεπῆ. Ἀγωγία· ἀηδία quid sit non intellexerunt interpretes, quod immemores erant gl. ἀδημονεῖ· ἀκηδιᾷ. ἀγωνιᾷ. Nimirum interpolator ex onomastico suo et hoc delibavit et illud alterum: ἀγωνιᾷ· ἀκηδιᾷ (ἀδημονεῖ), non glossas explicaturus, sed congesturus synonyma. Cf. ἀπορεῖ. Similiter ἄνανδρος· ἀσθενής non est glossa singularis, certo alicui scriptoris loco accommodata, sed facta ex ἀναλκής· ἄνανδρος, ἀσθενής. — Ἐνεασμός vol. II p. 92, 55 explicatur πανουργία, infra indidem opinor κιμβικεία· πανουργία, ἐνεασμός. Mox ἄμφοδα· αἱ ῥῦμαι. ἀγυιαί. δίοδοι interpretatus est, plane ut supra iunxerat ἀγυιαί· ἄμφοδοι. ῥῦμαι. ὁδοί et iungi solet ubique. Ἄμωμος· ἄμεμπτος, καθαρός, ἄψεκτος esse vult, ac similiter infra ἄψεκτον· ἄμωμον ἄμεμπτον interpretatur inverso ordine. Ἀνάλωμα· ἔξοδος pro ἔξοδος· ἀνάλωμα arreptum esse quivis videt: invenerat nimirum in onomastico utrumque et hoc quidem ordine. Vocabulo ἀνενδοιάστως usus est, ut explicaret ἀναμφιλέκτως, sed mox ipsum illud ἀνενδοιάστως interpretatur voc. ἀναμφιβόλως ἀδιστάκτως, ut quatuor videatur synonyma reperisse. Αὐγή· χρεία (sic) λαμπρότης καὶ φῶς suo quidem loco collocatum est post αὐγεῖν, spurium tamen censeo propter gl. γάνος· παράδεισος. χάρμα. φῶς. αὐγή. λευκότης. λαμπηδών. ἡδονή. καὶ ἡ ὕαινα ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Βιθυνῶν et γαρμαφών. λευκότης. λαμπηδών (post γάρκαν) h. e. γάρμα· φῶς pro χάρμα. Post gl. βλάστα vel potius post corruptum βλαστάζειν (l. βαστάζειν) ex eodem libro transfusa sunt βλάξ· ἀργός τρυφεράδης μαλθακός. Nam evolventibus nobis Hesychium s. v. μαλθακός (Vol. III 68, 180) invenimus μαλθακόν· ἀγαθόν. μαλακόν. ἡδύ. προσηνές. τρυφερόν. ἀσθενῆ. Ἀμπαιανίσαι interpretatus ἀνιερῶσαι, brevi post ἀνιερῶσαι reddit ἀναπαιωνίσαι; puto quod utrumque iuxta positum invenerat in onomastico. Ἄδιον·· κάταντες. πλάγιον. ἀνώμαλον contende cum κάταντες. Vol. II p. 66, 2102 verbum ἐλινύειν sex synonymis praefigitur σχολάζειν λήγειν ὀκνεῖν ἀναπαύεσθαι στραγγεύεσθαι ἢ διατρίβειν. Legitur quidem ἐλινύειν ap. Arist. Thesm. 198, sed non puto hunc locum respici, cui explicando sufficiebat unum apposuisse vocabulum. Accedit, quod supra indidem illatum est ἐλεινύειν· στραγγεύεσθαι loco non suo, et infra recurrit ἐλληνύει·

ἑορτάζει παύεται ἀργεῖ. Βλεμεαίνειν γαυριᾶν ad Greg. Naz. LVIII 113 p. 51 Dr. respicere videbimus: sed cum pergit Hesychius γαυριᾶν. ἐπαίρεσθαι. πεποιθέναι. εὐθυμεῖν. χαίρειν. πιστεύειν. ἀφρίζειν. ὀργίζεσθαι non potest glossas interlineares ad h. l. transscripsisse. Suspicor potius haec omnia delibata esse ex onomastico nostro: s. v. γαυριῶν recurrunt χαίρων, ἐπαιρόμενος cum ἀγαλλόμενος et ἀλαζονευόμενος iuncta. Cf. ἐναβρύνεσθαι. μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Δεῖξαι miramur, quod necesse visum sit ipsi, ut per δηλῶσαι φανερῶσαι explicaret; inspecto tamen v. δηλῶσαι· φράσαι. δεῖξαι. σημᾶναι intellegimus utramque glossam in officina onomastici illius cusam esse. Idem statuo de gl. διάβασις· πορεία, γέφυρα, πέραμα; nam s. v. γέφυρα legimus διάβαθρα, ὁδὸς, στράτα, πέραμα, διάβασις. Quod post διαλύγισμα loco importuno exstat διάλυσις· διάκρισις, φθορά, διαχωρισμός indidem excerptum esse docet gl. διάκρισις· διαίρεσις, φθορά, διάλυσις (cf. διαστολή· διάκρισις διαίρεσις), quemadmodum etiam gl. διαφανής· ἐπιφανής. ἐπίσημος celare nos non potest de origine sua, cum ἐπίσημος explicatur ἐπιφανής. ἔνδοξος. Pro γηρεῖν· ποίοις Meinekius coniecerat Γήρεια· πόλις, ego suspicatus eram πηρίν, πέος, quod displicuit Nauckio in Bulletino T. III p. 333, nunc fortasse probabitur. Alia qui desiderabit, conferat δαΐζει. γοργώ. γανύσσεται. δικαιοῦν coll. δικαζέμεν. — Vol. II p. 61, 67 ἐλεεῖ οἰκτείρει ordinem confundit. Nimirum non est glossa singularis, sed pars gl. Hom. ἐλεαίρει quae p. 60, 1945 οἰκτείρει ἐλεεῖ redditur. Unum addo exemplum: δύσβατον· δυσχερές. ἄβατον. δύσπορον. χαλεπόν. Hinc factae δύσπορον· χαλεπόν (quae glossam δυσβάστακτον truncat) et δύσπορον· δύσβατον, χαλεπόν suo loco posita. — Iam vero, si quis quaerat, quale fuisse putem hoc onomasticum, responderim ad ordinem literarum fuisse compositum, nostrisque *gradibus ad Parnassum* persimile *). Neque eiusmodi libris caruisse antiquitatem docet Suid. s. v. Τήλεφος. Telephus enim Pergamenus composuerat ὠκυτόκιον. ἔστι δὲ συναγωγὴ ἐπιθέτων εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἁρμοζόντων πρὸς ἕτοιμον εὐπορίαν φράσεως, quod cum cod. V dicat ἄξιον esse κτήσεως et ἐράσμιον apparet Byzantina aetate superfuisse. Vid. Muetzell. *ZfGW.* VIII p. 805.

Demonstrasse nobis videmur, quod propositum habebamus, in Hesychii epistula nihil inesse, quod ex ipsius glossarii condicione refutari possit **). Praestitit enim Hesychius id, quod promiserat, et ita praestitit, ut neque omnino ineptum quidquam faceret, neque quod Diogeniano esset perniciosum. Nam facillime, ut vidimus, etiamnunc erui Diogenianus ex Hesychio potest, quo facto, quae supersunt, aliena additamenta et ipsa nullo negotio coeunt in alterum glossarium haud spernendum et Homericis studiis utilissimum, licet vilioribus nonnullis articulis extrinsecus auctum. Si quid igitur in Hesychio peccatum est, non ab ipso commissum videbitur, sed aut ab iis, qui Diogeniani Aristarchique

---

*) Polluci sublecta videri queat ἀντίφασις· ἀπόκρισις.

**) Christianus fuerit, quae Is. Casauboni fuit sententia in animadv. in Athen. L. I. c. IX p. 31 et Io. Henr. Hottingeri in Thes. Philol. I 1 p. 16, necne, ex Hesychio perspici nequit.

codices minori quam par erat accuratione exaraverant; aut ab aliis nescio quibus, Hesychii pretium adaucturos se esse opinantibus, si in amplificando et dilatando volumine et ipsi desudarent. Itaque velim desinant tandem viri docti Hesychii increpare inscitiam stuporem oscitantiam, eiusque exagitare fraudes neglegentiam lippitudines, praesertim cum sexcenties ipsi convicium fecerint, ubi vereor, ne Diogenianum pessum dent, qui emaculare studuerint Hesychium (cf. Ranke Hesych. p. 142), et totiens ad hunc usque diem haeserint in vitiis facillime abstergendis. Fateor vocem nihili esse *ΑΠΟΧΡΑΝΟϹ· ἀκάλυπτος ἀπροφάσιστος* vol. I p. 264, 13, sed ex Hesychii ductibus genuina certe elici potest scriptura *ἀπρόχανος,* quod fieri nequit ex Salmasiano commento *ἀπόχρωμος.* Corruptum etiam est *ΑΝΥΡΟϹ, ἄδικος,* at quis non videt lineola differre *ΑΝΥΡΟϹ* et *ΑΛΙΤΡΟϹ*; in mendo cubat *ΕΠΙΚΤΟΡΙΟΝ*: *τὸ πῶμα τῆς χύτρας,* at non tanti profecto moliminis erat correxisse *ΕΠΙΚΥΘΡΙΟΝ* (ionice pro *ἐπιχύτριον*) quod ipsum fortasse posuerat Hesychius, et quid mirum Hesychium dubitasse utrum *ΔΙΑΝΥϹΘΗΝΑΙ* an *ΔΙΑΝΤΕΘΗΝΑΙ* verum sit, ideoque utrumque deinceps quam alterutrum ponere maluisse, cum postquam Hemsterhusius recte pro *διαντεθῆναι* correxerat *διανυσθῆναι,* G. Dindorf. in Thes. c. 1258 C coniceret *διαντληθῆναι.* Quidni porro lexicographo religiosissimo, qui locis innumeris adiecto *ἢ* vel *γράφεται δὲ καὶ* indigitat, lectionem archetypi obscuriorem sibique dubitabilem fuisse, fidem habeamus in aliis locis, quibus eiusmodi signum dubitationis non est additum? Nihilo tamen secius Thesauri editores saepissime de integritate lectionis se dubitare significant *). E. c. suspectam habent gl. Vol. II p. 528, 3899: *κρα ἄρα· κόσκινον,* quae est integerrima modo ne abiciatur interaspiratio Laconica. Quid enim aliud est *κρασέρα* (et ex severiore Doride *κραἅρα*) quam *κρησέρα cribrum?* Vol. IV p. 279, 290 haerent in Proserpinae nomine *Χειρογονία*; frustra, cum *Ἀχειρώ* sit revera Ceres, *Χειρογενία* vero accusativus Creticus a nom. *Χειρογενής.* Omnino dialectus non addita saepissime nocuit Hesychii auctoritati, etiam ubi non esset dubia. Ac gl. *εἴελος· εἴλιγγος* (vol. II p. 25, 88) recte quidem L. Dindorfius in Thes. III c. 238 B defendit a Kusteri emendatione *εἰλεός,* at recte etiam habere *μουκίζει, μουραίνει, μοττοφαγία, δοῦρα* (pro *δῶρα*), *ἐσμόνω, ἐγκαζελεῖν* (cod. *ἐγκαθελεῖν*) *ταμία, τώνα, ἀνδικά, ἄγχος* (pro *ἔγχος*) *ἐράτοθεν, τεῦχρος, πυσάνια, ἐλαθρός, ἐπτόκασε, ἄχνημος, μέργιζε, ἐγρυπνεῖ, μελερός, γαβεργόρ, ἀβόος, γοῦτα, δερίπιον* (h. e. *τέρφος, στέρφος*), *πέχαρις, γάδου ἀΐδων, γακουπώνης, κάνδαρος, ἀροπῆσαι, σεπυΐς, ῥουγύς, ῥίγα, ἀκραμύλα, ἕνς* (cod. *ἕλις*) *ἄφελμα, γάρρης, ἐκχαρέων, αἰκχούνα,* alia complura non intellexerunt nec admisissent puto alia, nisi forte fortuna ex inscriptionibus sustentanda velut *χρήϊα, ἀνδροβάμων, πυανόψια* (*πυανόφσια* inscr. Eleus.) *Ποσείδεα, εἶ μὴν, Ἐρχομενῷ* (s. v. *Πλοάδες*) *Πυθιαστὰς* (s. v. *ἀστραπῄ*). Ego igitur sic sentio. Si Hesychii facies hodieque ea esset, quam Eulogio aspicere licebat, admiraremur haud dubie libri institutum, neque tam auctoris accusaremus in-

---

*) Quamquam plus sapit utique philologus, quam linguistarum turba *σμοιῷ προσώπῳ τυρβάζουσ' ἄνω κάτω.* Hi enim, ubicunque res redit ad dialectos, aut turpiter obmutescunt, sicubi tacuit Ahrens, aut ridicule labuntur.

scitiam, quam in interiora doctrinae niteremur ut his etiam studiis initiaremur. Nunc vero despectui habemus bona malis mixta, quod Hesychio imputamus, quae ab interpolatoribus eius*) commissa sunt. Age igitur et horum fraudes detegamus et ut ex Hesychio excussimus Diogenianum, ita ex interpolatore eruamus Hesychium.

CAPVT VI

DE HESYCHIO POST EVLOGII AETATEM INTERPOLATO

Interpolatricem manum sensisse librum nostrum, non modo ipsius prodit contextus sed ipsa etiam epistula, qua de perversum est Rankii p. 141 iudicium, prudentissime iudicaverant Faber et Io. Albertus. Nam quae epistulae addita est ad lectores admonitio: *δεῖ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα ἐν τῷ λεξικῷ ὅτι εἰ σύνθετός ἐστιν ἡ λέξις ἣν ζητεῖ, πολλάκις διαιρῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἐξ ὧν σύγκειται, εὑρίσκει αὐτῆς τὴν ἑρμηνείαν ἐν τῷ ἀρκτικῷ αὐτῆς γράμματι ἑνὸς τῶν μερῶν αὐτῆς***). *οἷον ἀνθρωποείκελος μὲν ὡς κεῖται ἐν συνθέσει οὐκ ἔχει****). *ἐὰν δὲ διέλῃς τὴν λέξιν καὶ ζητήσῃς ἐν τῷ εἴκω, εὕροις ἂν ὅμοιος, ὡς εἶναι τὴν πᾶσαν λέξιν ἀνθρώπῳ ὅμοιον. καὶ ἐπὶ πολλῶν λέξεων τῦτο ποιῶν, πολλάκις, ὡς εἴρηται, εὑρίσκεις τὸ ζητούμενον* eam Hesychii esse non posse me hercle quisque sentit. Epistulam qui modo finiverat his verbis: *εὔχομαι δὲ τῷ θεῷ σωζόμενόν σε καὶ ὑγιαίνοντα χρήσασθαι τοῖς βιβλίοις* (quorum ni fallor quinque fuerunt) non poterat pergere *δεῖ δὲ εἰδέναι κτλ.* Accedit, quod liber, e quo haec transscripta sunt, etiam nunc exstat. In Cyrillo enim Mosquensi post verba *λεξικὸν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας* haec addita sunt: *σὺν θεῷ ἀρχόμενον εἰς τὸ λεξικὸν γράφομεν ταῦτα· δεῖ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα κτλ.*, eaque non aliunde adscripta esse, quae Tittmanni ad Zonar. praef. I p. XCVII sententia est, sed semper huc pertinuisse satis patet ex omisso *δὲ* post *δεῖ*. His igitur duci videmur ad Cyrilli glossariorum familias, quas cum Hesychio cognationis vinculo teneri a Vossio dudum intellectum et a nobis expositum est vol. IV p. 283, 80 exemplo luculentissimo. Sed haec cognatio qualis sit, infra videbimus. Nunc enucleatius exponam de finibus, quibus interpolatoris apparatus circumscriptus erat. Exordium scribendi faciam a M o e r i d e, non quod glossarum numerus ex Attico eius lexico petitarum maximus est, sed quod de hoc libro solo dubito, utrum ab Hesychio in Diogenianum, an ab interpolatore aliquo recentiore in Hesychium illatus sit. Videbatur igitur commodissime hic tanquam in *μεταιχμίῳ* collocari. Ac Moeridea Pamphileis postea adiecta esse plurimae caussae sunt, quae probent. Primum enim, quisquis

---

*) Unus fuerit an plures in medio relinquo, neque id ipsum magnopere refert. Suspicor tamen plures fuisse, ac fortasse tres.

**) Haec observatio non cadit in Diogenianea. Homericae vero glossae nonnullae, etiam si re vera misere sint truncatae (*αὐχέες, γλαγέας, ναύποδα*), minime tamen in eas ubique partes sunt divisae, e quibus compositae sunt, sed ex interpolatoris libidine literis initialibus privatae. — Cf. et *ΓΩΝΟΡΙCΜΑΤΑ* pro [*ΦΡΥ*]*ΓΩΝ ΟΡΙCΜΑΤΑ*.

***) At habet *ἀνδρείκελον· ἀνθρώπῳ ὅμοιον* Vol. I p. 188, 40.

inculcavit, non totum librum inseruit, id quod Pamphilum facturum fuisse probabile est, sed singulas tantum particulas, neque eas integras. Sic e glossis, quibus prima alphabeti litera praefixa est, recepit *αὐτοβοεί — ἀμφιμάσχαλος* (p. 190 ed. Bekk. = p. 48—64 ed. Piers.) exceptis duabus *ἀξιωτέρας* et *ἀστράβη* (p. 56. 57). Alias paginas ita compilavit, ut modum teneret, et parcissimum quidem se praeberet in excutienda p. 187 ed. Bekk. cui tres tantum sublegit glossas *ἄσβολος ἄλλοθεν αὔξην*. Deinde, quod ubicunque certissimum est interpolationis indicium, saepius ponit glossas interpretatione carentes ut vol. I p. 341, 97 *ἀφυπνίσας* (Moer. p. 190, 28) vol. I p. 485, 69 *διάγνωσις* (Moer. p. 194, 24) vel interpretationem absque glossa, ut vol. I p. 100, 69 ..... *ἄγναφον* (Moer. p. 189, 4). Tertio festinanter rem gerens duos articulos conflavit ad unum, ut *θαμά· πυκνά* pro *θαμά· πυκνῶς. θαμινά· πυκνά* quorum neutro caret Moeris p. 198, 23. 24, vel optimam interpretationis partem resecuit, ut vol. I p. 218, 74 *ἀνύσας· συνελών* pro *ἀνύσας λέγε· συνελὼν λέγε* (Moer. p. 190, 30) et s. v. *ἱερεῖον*, ubi desunt Moeridea (p. 200, 3) *χωρὶς ὑός*. Quartum interpolationis indicium continent verba *περίεργος ζωμός* vol. II p. 416, 17. E Moeride enim (p. 200, 34) ad marginem posita, a librario non ad gl. 918 *καρυκεία* relata sunt, quo retulerat interpolator, sed ad *καρύκη*, ubi nunc interpretationem Didymi a glossa importune divellunt. Eiusdem generis est gl. *ἀναριχᾶσθαι· ἀναβαίνειν* vol. I p. 181, 49, quam interpolator sic assuerat, ut codicem qui describeret praecedentem glossam in duas partes dissecaret: *ἀναρίτης· ζῷον κοχλιῶδες [ἀναριχᾶσθαι· ἀναβαίνειν] ἐν πέτραις*. Habet quidem hoc additamentum etiam EM. 99, 20, sed Cyr. Dr. habet absque interpretatione, nimirum illatum e Moeride 190, 33, vel Niceta Davide*) ad Greg. Naz. p. 44, 19 *ἀναρριχᾶσθαι καὶ προβαίνειν* copulante. Addam tertiam concisae interiecta interpolatione explicationis exemplum. Vol. II p. 7, 59. 60 inter *ἔγγυος* et *ἐγγυῶ* leguntur *ἔγγυον· ἐγγυητήν ἢ ἀσφαλές* et *ἐγγύτητα ‚ἀκούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι'*. Harum glossarum altera omnino huc non pertinet, sed scribenda est *ὁμοῦ· ἐγγύτατα ‚ἀκούσας — πολέμιοι.' Ξενοφῶν*. Prior genuina est (nam *ἔγγυος· ἀνάδοχος* est spuria) sed aucta ex Moeridis p. 160 verbis *ἐγγυητήν ἤ*, easque recte omittit Cyr. Bremensis, porrigens *ἔγγυον τὸ ἀσφαλές*. Transeo ad quintum interpolationis argumentum: bis enim eandem ponit Moeridis cautionem, quod liber, quo utebatur, fugitivis interdum difficilibusque lectu literis exaratus erat. Vol. II 422, 61 ponit *καταδήδωκεν· καταβέβρωκεν* et p. 439, 61 *κατεδήδοκε· καταβέβρωκε κατέφαγεν*. Utrobique latet Moeris p. 200, 36 sed posterioris glossae ratio paululum diversa. Nam genuina spuriis mixta continet. Diogenianus sibi vindicat *κατεδήδοκε· κατέφαγεν* quae referenda sunt ad Eueni epigr. IV 3 p. 478 Bgk. Vol. I p. 297, 51. 52: *ἀσηκορίς· ἀδικία ἀσηκόρος· ἀκηδιαστής* tanquam duo articuli iuxta collocantur, sed una tantum glossa est Moeridea sic scribenda: *ἄση· κόρος. ἀηδία τις*. Cf. Meinek. Philol. XIII p. 520 et nos ibid. XVIII p. 193. Sexto, quae Moeridis sunt, plerumque genuinarum glossarum expositionibus ad finem**)

*) Ex eodem fluxisse potest *ἀποδυσπετεῖ· ἀποδύρεται*. Cf. p. 65, 7 ed. Dronk.

**) Similem rationem Hesych. in addendis Homericis secutus est. Cf. vol. II p. 42 *ἐκη-*

ita adnectuntur, ut ἢ vel ἤγουν vinculum sit, ubique suspectum. Vol. II p. 325, 85 *θρυαλλίς· — βοτάνης. ἤγουν τὸ ἐλλύχνιον* (Moer. p. 199, 1). Adde *βαλβῖδες* e Moer. 193, 4; *γνωσιμαχῆσαι* (193, 26) *ἐξαληλιμμένον* (196, 1) *ἐλῶ* (196, 7) *ἐμπολήσαντες* et *ἐπισίξας* (196, 33. 34). Accedit, quod articuli nonnulli e Moeride deprompti aliis manifesto spuriis inserta sunt velut *εὐκταῖον, ἐπιτεθυμμένον* (*εὐκτέον· ἐπιτεθυμμένων* Hes.). Denique magna frustulorum Moeridis pars loco non suo collocatur sed turbat ordinem: e. c. *Ἀθέναζε* (sic) *ἄση. ἀμβλώσσειν* (l. *ἀμβλίσκειν*) *ἀκμήν. ἀρυβασσαλόν* (l. *ἀρυβαλλόν*). *βαλβῖδες. δευσοποιοί. δεδήσεται. διάγνωσιν. ἐπιτεθυμμένον. εἰς Διονυσίου* (quod unicum est exemplum ad syntaxin Atticam spectans). *ἔγγυον. ἥττω* (cf. p. 160). *θαμά. ἰσηγορία.* Ceterum etiam hoc loco non inutile videtur monuisse, ne quis Moeridi propterea studeat patrocinari, quod glossae ex optimis poetis scriptoribusque Atticis sublecti (Thucydide inquam Platone, comicis, oratoribus) inter minora sidera egregie nitere videantur. Saepius enim diximus doctrinae speciem esse fallacem. Superest, ut demonstremus quod supra contendimus, codice Moeridis interpolatorem usum esse passim lectu difficili, sed bonis lectionibus conspicuo. Moeris p. 196, 29 *ἐτετάχατο Ἀττικοί, τεταγμένοι ἦσαν Ἕλληνες* vol. II p. 214, 7 scripta sunt: *ἐτετάχαντο· τετραμμένοι ἦσαν ἢ τεταγμένοι*; p. 193, 22 *γέλων· Ἀττικοί, γέλωτα Ἕλληνες* vol. I p. 421, 313: *γέλων· γέλωτα ἢ γέλιον*; p. 189, 10 *ἀσκαρίζειν Ἀττικοί, σκαρίζειν Ἕλληνες* vol. I p. 302, 60 *ἀσπαρίζειν· σκαρίζειν*: p. 196, 9 *εἰκάθοιμεν Ἀττικοί, εἴκοιμεν Ἕλληνες* vol. II p. 26, 815 *εἰκαθέσοιμεν· παραχωρήσωμεν,* ubi *εἰκάθοιμεν* cum interpretatione elapsae glossae coaluit. In lectionibus liber plerumque cum cod. Coisl. 345 conspirabat, si quid e vitiis scripturae licet conicere. Vol. I p. 225, 49 *ἀπαλλαξίοντες· ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες* pro *ἀπαλλαξείοντες*; sic Moer. p. 188, 1; vol. I p. 52, 92 *ἀεινάων· ἀεννάων* (Moer. p. 188, 3 *ἀείνων—ἀεννάων*). Vol. I p. 413, 91 *γάλη· ἐξέδρας εἶδος καὶ ἐν ᾗ γαλέα τὸ ζῶον* pro *καὶ ἐν τῷ ῃ* (ut solet Moer. e. c. 206, 3 *πεπραγὼς ἐν τῷ γ*) conferendum cum Moer. p. 193, 34 *γαλῆ* (sic) *γαλέα.* Docet etiam hic codex, unde factum sit, ut *Ἀθέναζε* de sede pelleretur. Nam p. 188, 27 legitur *Ἀθήναζε· Ἀττικοί, ἐξ Ἀθηνῶν Ἕλληνες* h. e. *Ἀθήναζε· Ἀττικοί* [*εἰς Ἀθήνας Ἕλληνες. Ἀθήνηθεν Ἀττικοί*] *ἐξ Ἀθηνῶν Ἕλληνες.* — At iam missum faciamus libellum tenuem illum vocabulorum Atticorum et de reliqua interpolatoris supellectile disputemus enucleatius. Ac primum quidem dicendum de libris sacris aliisque ad fidem Christianam spectantibus, tum de glossis nomicis noviciis et Latinis, postremo de Euripideis fabulis Byzantinorum studio tritis*).

βολίαι· προέσεις τῶν βελῶν, μακροβολίαι (haec ad Callim. Lavacr. Minerv. 112 spectant): *εὐστοχίαι* (haec interpretatio ad *E* 54 pertinet).

*) Mire Rankius p. 141: *Et quum Diogenianus ethnicorum quos vocant scriptorum voces omnes explicaverit: quid restat aliud, quam lexica illa, quibus vetus et novum Testamentum explanatur? Hinc igitur totum fere Cyrilli lexicon Hesychio inest, hinc singula quaedam e christianis scriptoribus, ut ex Epiphanio non raro petuntur.* Talia fundere non poterat, nisi qui Cyrillum omnino non viderat, et Hesychium versaverat quidem, sed non legerat. Quid quod plurimae etiam in Hesychio insunt gl. iatricae et botanicae infimae aetatis eaeque loco plerumque non suo positae, v. c. *ἀγριοπήγανον, ἀγριοσταφύλιες, ἀγριοκάναβος?*

a) de glossis sacris

Harum pars maxima statim agnoscitur et dudum notata est a Chr. Bielio Alberto Jo. Ch. Th. Ernestio Schleussnero aliis, quamquam sunt qui theologorum etiam acumen fugerunt, velut vol. IV p. 36, 92 Σιχάρ ex Ev. Joann. IV 5 sub σιγά· χωρία latens et τῇ ὀρέξει· τῇ ἐπιθυμίᾳ ex epist. ad Rom. I 27, altera vero pars ita comparata est, ut epicum potius vel tragicum poetam tibi exaudire videare, quam Christianum theologum, ideoque pro foetu vere Pamphileo habita ad hunc usque diem fallit philologos. Has igitur glossas, ne diutius nos ludibrio habeant, primum expellam, redditurus Gregorio Nazianzeno eiusque interpreti Nicetae Davidi Dadibreno, quae Callimachi esse vel alius cuiusdam epici visa sunt viris doctis somniantibus. Vol. II p. 400, 409: κάλοι δ' ἐρόχθουν (ὀρόχθουν cod.)· σχοινία δὲ ἐτίνασσον legimus explicatum. Non debebat haec Archilocho vindicare Th. Bergk. P. L. Gr. p. 1085; sunt enim Gregorii Naz. de vita sua v. 135, ut a Benedicto Hasio in Thes. L. Gr. s. v. ῥοχθέω col. 2428 D animadversum est. At in hoc uno loco plus quam ceteros sapientem vidi doctissimum Thes. editorem, non animadvertentem sexcentas Hesychii glossas ad Gregorium illum esse referendas. Sic in Thes. L. Gr. V col. 1189 B nil nisi haec adnotata sunt: „μονόφορβος *solus pascens* Hesych." Fugit omnes testis Greg. Naz. carm. I 193: καὶ δρυμόθεν μονόφορβος ἑῷ δηλήσατ' ὀδόντι. Cave igitur vocem licet rarissimam et optimi coloris diutius in Diogeniano toleres. Vol. III p. 49, 65 λοξοβάμοισι· πλαγίως περιπατοῦσιν est codicis lectio, et recte quidem, quamvis vocabulum sic fiat barbarum, Graecum futurum, si quis Musuri receperit emendationem λοξοβάμοσι a nominativo λοξοβάμων, ut λεοντοβάμων. Ita certe senserunt Thes. editores vol. V col. 386 A, nihilo tamen minus a vero aberrantes. Nam Greg. Naz. vol. II 55 A. Carm. II 713 ἢ καὶ λοξοβάμοισι καὶ ὀκταπόδεσσι παγούροις dicere ausus est. Vol. II p. 357, 591 invicem se excipiunt glossae:

ἰλύμενον· ἐρχόμενον, προβαίνοντα
ἰλυώδεσι· βορβορώδεσι
ἰλύωμαι· ἐῤῥύπωμαι (cod. ἰλύοσμαι)
ἰλύς· πηλός

Itaque Is. Vossius ἰλυώδεσι· βορβορώδεσι emendare ex ordine voluit, nos (.....)· ἰλυώδεσι coniecimus. Scribendum vero ἰλυόεσσι, ut diximus in Philol. Gotting. XV p. 713 coll. Greg. Naz. I 36 vol. II p. 32 δύσμορον, ἰλυόεσσιν ἐπ' ἔργμασι σαρκωθεῖσαν. Quodsi dubium esse nequit, quin Gregorii opera ab interpolatore aliquo ad amplificandum Hesychii glossarum corpus excussa sint, non dubitabunt lectores etiam glossas sequentes ad appositos Nazianzeni poetae locos referre: Vol. IV p. 72, 66 σταυροτύπως· σταυροειδῶς ad I 2 p. 31 σταυροτύποις Μωσῆος ἐπ' οὔρεϊ σοῦ θεράποντος; Vol. II p. 178, 5534 ἐπ' οὔρεϊ· ἐπὶ τῷ ὄρει ad versum modo recitatum; Vol. II p. 101, 41 ἐνὶ σπλάγχνοισι ad I 7, p. 58; II 147. 152 al. εὐξάμενος καὶ χεῖρας ἐνὶ σπλάγχνοισι τανύσσας*); vol. I p. 264, 6833 ἀπροϊδῆ ad Gregor. C. I

*) Hoc modo conficere solebant lexicographi glossaria Byzantini aevi. Ex primis scripto-

59 *εἴρυσαν ἀπροϊδῆ*, vol. I p. 266, 6860 *ἀπροτιόπιστος* (l. *ἀπροτίοπτος*) ad Carm. II 289 *νηλὴς ἀπροτίοπτος ἀνέστιος οὐρεσιφοίτης*; vol. I p. 263, 6799 *ἀποφῶρας* (l. *ἀπὸ φῶρας*)· *κλέπτας* ad Carm. I 392 p. 38 *κακοὺς δ' ἀπὸ φῶρας ἐρύκοις* (cf. Meinek. Philol. XIII p. 522); vol. II p. 105, 53 *ἐνομόρξατο* ad Carm. XIII, 57; vol. II p. 135, 4200 *ἐπ' ἀνέρι* ad Carm. I 238 *πικρὸς ἔχις κακοεργὸν ἐπ' ἀνέρι, λοίγιον ἕλκος* (non ad Cleobul. Ath. X 452 C vel Hesiod. opp. 523 vel Aristot. rhet. III 2 p. 317 vel Theocr. *κ* 34) vol. II p. 180, 97. 600 *ἐπ' ὤμων* (Hom. Il. *Λ* 46), *ἐπωμαδόν* ad C. I 246. I 150 p. 34 (non Eur. El. 813, ut non opus sit Meinekii coniectura *ἐπ' ὤμοιν*); vol. II p. 70, 25 *ἐλπωρῆσιν* ad Carm. I 237. 439; vol. IV p. 107, 64 *ὑπὲρ τέγος* ad C. I 178; vol. IV p. 213, 619 *ὑποδρήσσουσιν* ad C. II p. 43 v. 34. Aliae incertum est, Homericae sint an ad Gregor. Naz. referendae, velut vol. IV p. 266, 30 *φῶτε* (*E* 572 Gregor. C. I 395) *ἐν ἕρκεσι, ἐνὶ βένθεσι, πανύποτμος* aliae *). Verum has glossas iam ante aliquot annos ad Gregorium me retulisse memini. Percurram igitur denuo primas saltem alphabeti literas, ut alteram inde centuriam excutiam. En tibi *ἀγάστονος* loco non suo positum spectat Greg. Naz. II p. 34 C; *ἄβλης*· *νεουργής, μὴ βληθείς* Carm. LVIII 123 *μηδὲ μὲν ἔντος ἄγειν, ἀβλὴς σκοπὸς ἀμφοτέρωθεν*; *ἀδιάδοχος*· *ὁ ἔχων τι ἕως τέλους* ad Greg. Or. XLIII p. 698; *ἀέμπεδον*· *βέβαιον* ad Gregor. Arcan. V 37 p. 202 ed. Dronk.: *ἁρμονίην τε δρόμον τε ΔΙΑΡΚΕΑ ΕΜΠΕΔΟΝ ΑΙΕΙ* (qui locus maxime videtur memorabilis, cum doceat interpolatorem carminum exemplari usum esse interlinearibus glossematis illustrato); *ἄθρει δή*· *νόει δὴ* ad Greg. C. VI 14 p. 221 Dr.; *αἰολόδωρον*· *ποικίλον δῶρον* (*ἔχον*) ad Arcan. III 5 p. 193: *πανσθενὲς, αἰολόδωρον, ἁγνῆς ὕμνημα χορείης*; *ἀκτερὶς*· *ἄφατον* (l. *ἀκτερέϊστον*· *ἄταφον*) ad Carm. VIII 19 p. 225 Dr.; *ἀμενηνῶν*· *ἀσθενῶν* ad Greg. Arc. II 74 p. 192 Dr.; *ἀναύροις*· *δίχα ἀνέμου* ad C. LVIII 5 p. 35); *ἄκτιστον*· *ἀποίητον* ad Arcan. III 42 p. 192 (ubi editum *ἄκτιστον* postulat versus ut mutetur in *ἄκτιτ|ον, ἄχρονον, ἐσθλὸν, ἐλεύθερον ἠδ' ὁμόσεπτον*); *ἀλιτόβριος*· *ἐκ πλάνης τρεφόμενος* ad Carm. XIV 94 p. 87 Dr.: *ἥρως Ἀτρείδης Ἶρος ἀλητοβόρος*, quod Nicetas vertit *ἐπαιτήσει ἄρτου διαζῶντι* et conferendum est cum *ἀλειφόβιος* et *λιτοβόρος***); *ἀμερεινοῦ*· *ἀποτυχόντος τοῦ νοῦ* ad Carm. XVIII 17 p. 227 Dr.: *τειρόμενον παθέεσσιν ἀμερσινόου Βελίαο*; *ἀμέσαι*· *ἀμαυρῶσαι ἄμοιρον ποιῆσαι* ad Nicet. ad Greg. p. 41, 10 Dr.; *ἀμπλακίησιν*· *ἁμαρτήμασιν* ad Greg. Carm. LVIII 47. 104; *ἀμφιτάλαντον*· *ἀμφοτέρωθεν ῥέψαι δυνάμενον* ad

---

ris cuiusque paginis minutissima quaeque excerpebant, reliquas ne attingentes quidem aut carptim.

*) De glossis litigiosis ego sic statuo: Homericas Homero esse relinquendas, iambico metro adstrictas Gregorio potius vindicandas, quam antiquiori illi, quem imitatus est, tragico. Quae enim, quaeso, excogitari caussa poterit, qua commotum statuamus Didymum *λέξει τραγικῇ* inseruisse eiusmodi elegantias: *ἄθρει δή*· *νόει δή*. *ἐπ' ὤμων ἐπὶ τῶν ὤμων*. *ἐν ἄρκυσι*· (Eur. Bacch. 224 et Greg. Carm. I 157) *δικτύοις*. Similiter, si quae e Gregorianis sunt etiam Pindarica vel Nicandrea vel Callimachea, ut *ἑειδόμενος* (Pind. Nem. X 15) *ἀπροϊδῆ* (Nic. Th. 2) *ἐνὶ σπλάγχνοισι* (Callim.), malo Gregorium spectari, quam poetam vetustiorem. Homeri *τ* 364 expressit vol. II p. 308, 8 *θεουδέα*· *θεοειδῆ* (II, 82).

**) Videtur lectionis discrepantia extitisse *Ἶρος ὁ λιτοβόρος*.

Arcan. VII 103 p. 14 *ϑῆκέ μιν ἀμφιτάλαντον ὕπῃ ῥέψειε δοκεύων*, ut non dubium sit quin etiam *ἀμφιϑέτοις· εὐμεταπτώτοις*, pertineat ad VII 104 *καὶ εἴδεος ἀμφιϑέτοιο (εὐμεταπτώτου)*; *ἀνακραδάει* (*εὐέι* cod.) ad C. XIV 8 p. 78 Dr.; *ἀνδρομέης· ἀνθρωπίνης* ad II p. 44, 124; *ἀνεγχώρητον· ἀμήχανον, ἀνεξιχνίαστος· ἀκατάληπτος, ἀνεπίδεκτον ὅλως μὴ ἐπιδεχόμενον, ἀνηρέϑη (ἁμάρτημα)· ἐξηλείφϑη, ἀπεξεσμένον· ἐκτετορνευμένον ἠκριβωμένον, ἀπεχϑαίρων· μισῶν, ἀπηγόρευται· κεκώλυται, καὶ τῶν· κάκτῶν, ἐφεδρίσσων· παρακαϑήμενος, ταλαντεύει. σησσεισμός· σεισμὸς* ad locos quos nunc indagaro non vacat; *ἀνέπαλτο* ad Hom. Il. *Θ* 85 vel Greg. Arc. VII 31 p. 204 Dr.; *ἄνομεν· πορευϑῶμεν* ad Arc. V 70 p. 203 Dr.: *ἡμεῖς δ' ἡμετέρην ὁδὸν ἄνομεν*; *ἀπέεργεν* ad Hom. Il. *Ω* 238 vel Greg. Arc. VII 107; *ἀπεμπωλῆσαι· τὸ ἐπὶ κέρδος ἀποδύσϑω* (sic) *τι* ad Greg. vol. I p. 54 *B*; *ἀπανάστασις· ἀποικία* ad Orat. X p. 175; *ἀπημάλδυνεν· ἤμβλυνεν ἠφάνησεν* (sic) ad Carm. XIII 115 p. 74 Dr., *ἀπλήξ· ὁ μὴ πεπληγμένος* ad C. II 731 p. 12; *ἀποέργαϑεν· ἐχώριζεν* ad Odyss. *φ* 221 vel Carm. IV 295; *ἀποκλύσασϑαι· ἀποκαϑαίρεσϑαι* ad Plat. Phaedr. p. 243 D vel Greg. Naz. vol. I p. 150 A, *ἀπροτίοπτοι· ἀόρατοι* ad C. IV 163 p. 213 Dr. *ἀργυφαί· λαμπρ.˙. λευκ.˙.* ad Carm. LVIII 16, *ἀργυφαιοῦσι· λαμπροῖς καϑαροῖς* ad Arcan. IV 231 p. 217; *ἀρεστῶσα· ἡ ὑπερέχουσα τὰς ἄλλας* ex Arcan. II 55 *πολλὸν ἀρειοτέρη* (ut ex Cyr. patet); *ἀρόωσις· ἀροτρίωσις* ad Carm. XIV 25; *ἀστυφέλικτον* ad Carm. XIII 45; *ἀσύνακτος* ad C. VIII 24 p. 225 Dr.: *οὐ γὰρ ἄϊστος ἐγὼ μόνος ἔσσομαι οὐδ' ἀσύνακτος*; *ἀταβέες· ἄφοβοι* (l. *ἀταρβέες* ad Greg. C. XIV 39 p. 81 *εἴπω μείζονα μῦϑον ἀταρβέες ἐνϑάδ' ὄλοντο* (ubi Nicelas p. 82, 15 *ἀταρβεῖς ἐντεῦϑεν οἱ ϑῆρες καὶ ἄφοβοι*) *ἀΰλους· ἀσωμάτους* ad locum, qui nunc me fugit, *αὐτοδάϊκτος· ὁ ἑαυτὸν φονεύσας ἢ καὶ κακοποιήσας* ad Arcan. IV 53 p. 198; *ἄψεα* ad Carm. IV 6 p. 207; *βαρυκάρδιοι· μωροί* ad Greg. Or. X p. 174; *βλεμεαίνειν* ad Carm. LVIII 113 p. 51 Dr.; *βριαρῶς* ad Carm. XIV 32; *βρόμεον* (sua explicatione carens) ad C. XIV 99; *γεραιῶν* (l. *γεραίρων*)· — *τιμῶν* ad Carm. IV 349; *δηωϑέντων* ad Carm. I 493, *δυσαλϑέα, δμήτειρα· δαμαστική* ad Carm. XVIII 35; *δυσάμοιρος* ad Hom. Il. *X* 428 vel Gregor. p. 44, 3 Dronk.; *δυσάντεα· φοβερά* ad G. Arcan. VII 75 p. 206 Dr.; *δυσκλεές· τὸ μὴ ἔχον κλέος* ad Carm. LXII 48 p. 127; Dr. *κυνόμυια* ad C. XXXIV 6 p. 236 Dr.; *ἐδάϊξεν* ad C. LVIII 29 *ἐειδόμενος* ad C. LVIII 44 p. 40 Dr. *οὐ μετὰ δὴν* ad C. p. 78 Dr. Fortasse *ἀγριόϑυμος* quoque glossa propter ordinem suspecta e Gregorio manavit. Hic subsistam, cum sperem fore, ut rem ad liquidum perductam esse nemo mihi non concedat. Plura qui volet, exempla petat ex auctario emendationum.

Iam vero cum interpolatorem constet initiatum quidem fuisse sacris Christianis, non tamen omni pulchri sensu ita destitutum, ut, cum Diogenianum locupletare glossis vellet, alius potius theologi dictionem inserendam sibi sumeret, quam Gregorii Nazianzeni, viri in poetarum Graecorum libris versatissimi, ab eodem haud scio an illatae eae quoque glossae sint, quas non sine veri aliqua similitudine ad Agathiam scholasticum retulimus in SCR. Nam illatas

esse ordo confusus indicium satis certum est. Sic vol. I p. 50 genuinae sunt gl. ἄεθλα (*Ψ* 700) ἀέθλιον (Herod. I 67) ἄεθλον (*Ψ* 551) ἀεί (Phrynich. Eurip.) spuriae ἀεθλεύων (*Ω* 734) ἀεθλοσύνης et ἀεθλοφόρους (*I* 266. 124). Atque ἀεθλοσύνης nondum reperi quo aptius referri possit, quam ad Agath. in Anth. Pal. V 294, 18 καὶ τὸ φίλημα σύμβολον ἐννυχίης εἶχον ἀεθλοσύνης. Accedit quod ex eodem carmine petita videtur alia glossa ordini infesta vol. I p. 242, 37 ἁπλοΐς· ἱμάτιον μικρόν. Sic enim Agathias 294, 4 οἷα δὲ πύργος ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη. Maiorem etiam probandi vim habet vol. III p. 237, 1708 οὐκ ἐστάλασεν· οὐκ ἐτόλμησεν. Legitur quidem ap. Callim. Dian. 62 οὐκ ἐτάλασσαν, unde possis οὐκ ἐτόλμησαν, (vid. p. XCVI) ad imitationem Homeri *P* 166 expressum, qui οὐκ ἐτάλασσας dixerat: at hoc ipsum quod quaerimus habet Agathias in Anth. Pal. IX 152, 2 Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐτάλασσεν Ἄρης (ἐτάλασεν cod. Palat.). Cf. ἐτάλασεν. Ac fortasse etiam alia gl. satis obscura ad hoc carmen pertinuit βαρινακέδα· τὸν δούριον ἵππον. Pergit enim Agathias αἴθε δ' Ἐπειὸς κάτθανε πρὶν τεῦξαι δουρατέην παγίδα, quod vide an fuerit βᾶριν Ἀχαϊάδα. Sed hariolari nolo ac misso Agathia transeo ad alia frustula, quae ab interpolatore elegantiarum studioso intrita esse suspicor. Iosephum inspectum esse asseverare*) non ausim, etsi sunt quae probabile reddant, ut vol. I p. 524, 66 διωρίαν ad bell. Iud. V 9 ἐνεπαρῴνησαν· ἐνύβρισαν ad Ioseph. c. Apion. I 8 spectare videtur; sed Philonem cum in deliciis habuisse demonstrari pluribus potest. Vol. I p. 271, 96 ἀραχνοϋφεῖς· ὡς ὑπὸ ἀράχνης ὑφασμένα (οι Mus.) spectat Philon. libr. de somniis p. 1115 B ed. Francof. 1691 fol.: τίς οὖν τὰς πολυτελεῖς ἁλουργίδας τίς τὰ διαφανῆ καὶ λεπτὰ θέριστρα, τίς τὰς ἀραχνοϋφεῖς ἀμπεχόνας κτλ. ut ὑφασμένας legendum esse pateat. Apud Philon. II p. 461, 7 iuncta sunt ἀνόθως et γνησίως. Hic igitur fons est gl. extra ordinem positae inter ἀνομολογίαι et ἄνομον: ἀνόθως· γνησίως. Verbo ἀγαλματοφορεῖσθαι nemo Philone frequentius usus est; hinc vol. I p. 13, 90 ἀγαλματοφορεῖσθαι· καλλωπίζεσθαι. Eiusdem est ἀγκιστρεύειν· θηρεύειν δελεάζειν; fortasse ἀποσχοινίσαντες· ἀποστερήσαντες (de nobilit. p. 904 C) ἀνύπουλος· ἀνύποπτος vol. I p. 195, 30 ἀνεπίφα(ν)τον· ἀπροσδόκητον, ut ostendit Thes. L. Gr. s. v., neque vol. I p. 178, 59 ἀνανήξασθαι· ἀνακολυμβῆσαι p. 226, 67 ἀπαμφιάσαντες· ἀποδύσαντες p. 234, 7 ἀπερίγραπτον· ἀπεριόριστον alio retulerim, quam ad Philon. Iud. I p. 595, 4. I p. 608, 37. I p. 187, 42. Denique ἀτερμάτιστος· ἀβέβαιος ἀθεμελίωτος varia lectio est in Philone pro ἀνερμάτιστος, ἐνεθουσία· ἐμαίνετο petitum e Vit. Moys. 3 p. 178, 14. Praevideo quidem haud defore, qui aegre sibi eripi patiantur has aliasque glossas Philoni peculiares, sed hos velim non audiant

---

*) Idem valet de Olympiodoro Phot. Bibl. 60 b 30 Ἀκρωμεῖται et Porphyrio, quem respici suspicor s. v. βράγχοντος· βρόχοις (sic) ἁλόντος post βράγχος intrusa. Cf. Vit. Plotin. p. 94 ed. Fabric. Certius est s. v. αἰσθητήρια respici Damascen. de fide orthod. II 18; s. v. ἀρχέτυπον Phot. Bibl. p. 532 a 22; s. v. Ἀπόλλων Clem. Al. I p. 151 (cf. ἀνεσύρατο, ἀλαθέας ὥρας [cf. de Pindaro dicta cap. VIII], ὑλοσχερής, ἐθόρνυτο). — Alia vocabula, quae Cyrillo Alexandrino, Basilio M. aliis sublecta sunt, suis locis indicavimus.

prudentiores, quibus cordi magis est Diogenianus ab alienis accessionibus liberatus, quam glossarium cuiusvis aetatis Graecitate tessellatum. Nos certe, qui Diogenianum propter Pamphilum quaerimus, quo quis doctior est interpolator et splendidiora spargit, eo magis timemus dona ferentem, maiorique odio habemus, quam ineptum indoctumque illud amplificatorum genus quod nos de fraudibus suis ne celat quidem. Unum tamen est, in quo laudem meretur doctus ille vir, qui Gregorium spoliavit gemmulis nonnullis poeticis, ut exornaret Hesychium suum. Didicerat enim *τῇ χειρὶ σπείρειν οὐχ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.* Quanta vero in Hesychium licentia grassatus sit alter aliquis, de quo nunc dicturus sum, grammaticus inde potest intellegi, quod vix ullam paginam putaverim inventum iri, cui non plures illatae sint glossae scripturariae. Cf. e. c. vol. II p. 52. 53: *ἐκραταίωσεν* (Ps. CII 11) *ἐκρήμνισαν* (II Macc. VI 10) *ἐκρίθη* (Actt. Ap. XXVII 1) *ἐκσεσοβημένοι* (Sapient. XVII 9) *ἐκσιφωνισθείη* (Iob. V 5) *ἐκ σπείρης* (Actt. X 1) *ἔκστασιν* (Genes. II 21) *ἐκτάσσοντα* (IV Regg. XXV 19) *ἐκτενίαν* (Act. XXVI 7) *ἐκ τῆς ὀσφύος* (Genes. XXXV 11) *ἐκτῖλαι* (Ps. LI 7) *ἐκτινάξαι* (Iob. XXXVIII 13) *ἐκτίσει* (Iob. II 4). Rem a multis observatam — Ios. Scaligero in epist. I 84, DHeinsio in proleg. ad Aristarch. sacr. p. 663. 713. 753. 915, Nic. Fullero in Misc. sacr. IV 20 p. 559, Dionysio Vossio ad Caes. BG. p. 3, Io. Pearsone in Vind. Ignat. P. II c. 14 p. 431b, Io. Pricaeo in Luc. ev. XXIV 22 et epist. Iacob. I 17, Stephano le Moyne in diss. ad Ierem. XXIII 6 p. 54, Petro Keuchenio in praef. ad adnot. in NT (ed. Amst. 1689, 4), Io. Millio in Proleg. ad NT. § 1040 p. 102 — ita pertractavit R. Bentleius *) in epistula ad Chr. Io. Bielium Londini 1714 data, ut ad quaestionum harum p. VI—VIII amandare lectores possem, nisi et mira ista, quam Cyrillum inter et Hesychium intercedere diximus, similitudo posceret, ut his etiam sordibus diutius immoraremur, et nonnulla cum ab aliis tum a memetipso observata viderem, quae caussa non erat Bentleio, cur attingeret.

Glossarum sacrarum in Hesychio tria insunt genera. Primum ex ipsa sacra scriptura petitum explicationesque lemmatum aut e parallelismo (Ps. II 3) aut e synonymis (*Ἐλαμῖται — Πάρθοι, ἐνεβριμήσατο — ἐτάραξεν*) fingens in Hesychium illatum est e lexicis scripturariis qualia permulta circumferebantur partim adespota partim auctoris nomine insignita. Secundum genus ex interpretibus antiquis sacrarum literarum delibatum, ab eorum potissimum auctoritate pendet, qui ut Symmachus Aquila Theodotion Veteris Testamenti libros graece verterunt. Cf. *ἀθετεῖται, ἄμυλος, ἀπερίτρεπτον, ἀρύεται* (cod. *ἀρετᾷ*), *γνόφος — ἄσιδον, ἀμβλάκημα, ὀνοκένταυροι, σειρῆνες, βαιθήλ — ἀλισγήθη, γνόφος. — Τοὺς τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν μεταθέντας* appellat interpolator Hesychii vol. III p. 209, 908. Tertium denique glossarum genus, quod etymologicum appellare theologis placuit, quia nominum hebraeorum explicationes continet, e commentatoribus sacrorum librorum principibus, ut Basilio M. Procopio Cyrillo aliis, invectum est. Cf. *ἐμπλόκια, Ἀμμὼν υἱοί, ἀρνῶν, Γαλλίμ, γόμορρα, ἀλλήλουια* et *μονιός*, ubi laudatur Cyrillus *ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Ὠσηέ τοῦ προφήτου* (cf. *βουτύπος* et Cyrill. in Hoseae c. IV p.

---

*) Frustra Bentleio oblocutus est Io. G. Ernesti gl. sacr. Hes. gr. Lips. 1785. XXIX sq.

80). Horum a Bentleio tertium tantum respectum est, quippe ad demonstrandum quod vellet aptissimum. Cadit tamen, quod de hoc tertio statuit, etiam in primum et secundum genus. Fateor quidem haud contemnendum harum accessionum numerum literarum ordinem religiosissime servare: *ἄβραι* (Genes. XXIV 61) *ἀγαυρίαμα* (Ierem. XXXI 2) *ἁγιάσατε* (Ioel I 14) *ἁγιάσει* (Num. VI 11) *ἁγιασμός* (I Cor. I 30) *ἅγιοι* (Zachar. XIV 5) *ἄγκιστρον* (Ies. XIX 8) *ἀγνοίας* (III Esdr. IX 20) *ἄγξαι* (Ps. XXXI 12) *ἄγονος* (Exod. XXIII 26) *ἀγρεύουσι* (Prov. V 22) *ἀγριοψωρία* (Levit. XXI 20) *ἀγχιστεύουσα* (Numer. XXXIV 8) *ἀδόκιμον* (Rom. I 28) *ἁδροί* (Iob. XXIX 9) al., sed non minor earum est copia, quae serici vincula inimice rumpunt: *ἀγαπητόν* (Genes. XXII 2) *ἀγεληδόν* (II Macc. III 18) *ἀγκύλας* (Exod. XXVI 4) *ἀγοραῖοι* (Act. Ap. XVII 5) *ἀγριέλαιος* (Rom. XI 17) *ἀγριολιχῆναι* (Levit. XXII 22) *ἀδάμα* (Ies. XV 9) *ἀδίαν* (Sapient. XII 11) *ἀδημονιῶν* (Philipp. II 26) *ἀδρυνθέντος* (Exod. II 10). Memorabilis est glossa ex epistula ad Iacob. V 16 petita *ἐνεργουμένη· εἰσακουομένη, τελουμένη* (sc. *δέησις*). Haec vol. II p. 95 sic explicationi glossae Herodoteae VIII 26 infarcta est, ut dubium esse non possit, quin archetypi haec facies fuerit:

	margo
ἐνεργοί· ἕτοιμοι πρὸς ἐργασίαν. ἢ αἱ μὴ ἀργαί. εἰσακουομένη	*ἐνεργουμένη· τελειουμένη.*

Dubium igitur esse nequit, quin glossae scripturariae quae dicuntur spuriae sint omnes: sed qua via in Hesychium immigraverint, haec pugna literarum est. Theologorum enim, et qui ante Albertum fuerunt, et qui nostra aetate lexica biblica condiderunt, nemo unqnam dubitavit, quin partim ex Origene et Hieronymo, partim e lexicis veteribus scripturariis, qualia ad calcem Cyrilli codicum exstant, partim denique e glossarum in Psalmos sylloge fluxerint, cuius recensionibus uti nobis pluribus contigit Taurinensi, Mosquensi, Armachana et Cramerianis (in An. Oxx. editis). Neque aliter statuisse Schowium inde efficitur, quod in praef. ad Suppl. p. XIX restituendis illustrandisque Hesychii glossis Cyrilli Stephani et Theodoreti aliorumque glossaria biblica se adhibuisse narrat. Sed ab hac sententia in alia omnia deflectere libuit ei, qui novissime de genuina Hesychii forma dedita opera disputavit, C. F. Rankio p. 141. Cyrilli enim lexicon in Hesychio totum inesse affirmat atque hinc originem ducere glossas in explananda veteris novique testamenti dictione occupatas. Facere igitur non possumus quin detegamus patefaciamusque insidias, quas Cyrillus vel potius e Cyrillo apud Albertum excerpta Rankio collocaverint. Verum est glossas sacras in Cyrillo explanari plurimas et iisdem quidem atque apud Hesychium verbis *). Evolvamus Cyr. Vindob. CLXXI fol. 89 sq. *Δ*. Glossas sacras invenies has: *δεδέημαι* (III Regg. VIII 59) *δέδειχα* (Deuter. IV 5) *δεδιώς* (Ps.) *δεισιδαιμονία* (Act. Ap. XXV 19) *διαπτάντος* (Sapient. V 11) *διαπαρατριβαί* (I Tim. VI 5) *δέρρεις* (LXX passim) *δημηγορῆσαι* (Nehem. VIII 6) *δηνάριον* (Matth. XX 2) *διαβουλία, διαπρέψας* (Esth. XIII 3) *διαρρήξωμεν* (Psalm. II 29) *διασκέδασις* (Iesai. XLIV 25) *διάψαλμα. διεβοήθη* (Genes. XLV 16) *διεθρύβη* (Habac. III 6) *δικνούμενος* (Hebr. IV 12) *διελεῖ* Daniel. (XI 39) *διελέσθαι σκῦλα*

*) V. Eugen. Mehler de Cyrilli lexico inedito p. 218.

(Ps. LXVII 13) *δι' ἐντεύξεως* (I Tim. VI 5) *διεξόδοις* (Ps. I 3) *διέπεσσεν* (Deuter. II 14) *διεπρίων* (Actt. Ap. VII 54) *διεσάφηναν* (Matth. XVIII 31) *διεσκευασμένοι* (Ios. IV 12) *διέστη* (Exod. XV 8) *διεχεῖτο. διηνέχθη* (II Macc. III 4) *διήνυσαν* (II Macc. XII 7) *δικτυωτή* (Iudic. V 28) *δικτυωτὸν ὑπερῷον* (IV Regg. I 2) *διόροφα* (Genes. VI 16) *διχηλοῦν* (Levit. XI 3) *διχομήνια* (Sirac. XXXIV 15) *δίωκε* (I Tim. VI 11) *διωστῆρσι* (Exod. XXXVIII 11) *δόκωσις* (Eccles. X 18) *δυσάλωτον* (Sapient. XVII 17) *δυσεάκτου* ($\overset{\epsilon\lambda}{}$) (III Macc. VI 31) *δύσελκτον* ($\overset{\alpha\iota\alpha}{}$) (ib.) al. Haud minores copias continent alia Cyrilli exemplaria, e. c. Mosquense fol. 64 sq.: *ἀναβιβάζων* (Exod. III 17) *ἀναζεύξας* (Exod. XIV 15) *ἀναπεποιημένη* (Num. VIII 9) *ἀνάπαλιν* (Sapient. XIX 20) *ἀνατέταλκεν* (Hebr. VII 14) *ἀναφαλάνδωμα* (Levit. XIII 42) *ἀνειμένος. ἀνέφικτον* (III Macc. 2, 15) *ἀνευθέτου* (Actt. Ap. XXVII, 12) *ἀγεγκλύτους* (I Cor. I 8) *ἀνεστάλη* (Nahum I 5) *ἀνεξέλεγκτος* (Prov. XXV 3) *ἀνεθέμην* (Galat. II 2) *ἄνες μοι* (Sirac. XXXIII 30) *ἀνθέξεται* (Matth. VI 24) *ἀνθέμιον* (Eccles. XII 6) al. Sed non ea huius observationis vis est, ut statim inde concludas Cyrilli lexicon in Hesychio inesse. Vide enim, ex hac re quid fiat. Ne multa, qui Rankianam amplectitur sententiam, Euripideas etiam Homericasque glossas et si quae sunt Romanae et graecobarbarae nec non flosculos e Gregorio Nazianzeno et Moeride decerptos e Cyrillo in Hesychium transvectos esse statuat necessè est. Nam de his articulis omnibus Cyrilli Alexandrini, qui dicitur, glossariis cum Hesychio nostro ita convenit, ut qui Cyrillum inter Hesychii fontes numerandum esse sibi persuaserit, non possit eos non indidem repetere. Verum tamen ne quis de glossis apud Cyrillum explanatis narranti mihi aut diffidat aut fidem habere rem exemplis non comprobanti coactus sit, ante omnia de possessionibus a Cyrillo occupatis agam paullo accuratius. Dixi praeter glossas scripturarias primum inesse Homericas, quas quidem Hesychium ostendimus Aristarchi *λέξεσιν* sublegisse. Huius farinae e *Α* sunt hae: *δαιμόνιε* (*Ν* 810) *δαίνυσθαι* (*Ε* 805) *δαιτρεύειν* (*Λ* 704) *δαΐφρονος* (*Β* 23) *δασσάμενοι* (*γ* 66, ubi recte Cyr. *μερισάμενοι*) *δεδεγμένος* (*Δ* 124) *δευοίατο* (*Β* 128) *διφῶν* (*Π* 747) *δηώσας* (*Θ* 534) *δηθύνοντα* (*Α* 27) *δηωθέντων* (*Δ* 427 *δηριγένεια* (*Α* 477), ubi Cyr. addit *ἡμέρα ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα*) *δηρύτητα* (Hesych. *δηρύτης*) pro *δηιότητα. δηώσαντες* (*Π* 158) *διὰ δρυμὰ* (*Λ* 118 rectius *διὰ δρυμῶν* explicans) *διαμετρητῷ* (*Γ* 344) *διὰ σκαιῶν* (*Γ* 362) *δίειπε* (*Κ* 425) *διεῖρε* (sic *Α* 550(*διεξιμέναι* (*Ζ* 393) *διέσσυτο* (*Β* 450) *διήλασε* (*Μ* 120, ubi ap. Hesych. deest *διέκυψε* quae gl. genuinae *διήλασε* erat explicatio) *δολιχόδειρον* (sic *Β* 470, omissa *κύκνων*, quod vocabulum plane ut ap. Hesychium in praecedentem versum *δολιχόν* [*κύκλον*]· *μακρόν* irrepsit) *Δολόπεσσιν* (*Ι* 484) *δολοφρονέουσα* (*Γ* 405) al. quamquam nonnullas etiam exponit Cyrillus, quas Hesychius omisit, velut *Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον* (*Β* 636) *δόμῳ Ἄκτορος* (*Β* 513) al. et plerasque rectius scriptas exhibet, quam apud Hesychium exaratae sunt*). Sequantur

---

*) Praestitisse tamen etiam Cyrillum aliquid in Homericorum vocabulorum deformitate documento est *Ν* 6 *ΓΛΑΚΤΟΦΑΓΩΝ ΑΒΙΩΝ*, quod in Cyr. CCCIX abiit in *Γωναβίων· τόξων μὴ ἐχόντων*, in CCXII ✝*γοργαβίων*, in CLXXI *γοναδίων· τόξα μὴ ἐχόντω*

Euripidea nonnulla e Cyrillo deprompta: *αἴγαιον ἄλμοτον· πέλαγος οὕτω καλούμενον. ἄντρα νύχια* (Andr. 1224) *σκοτεινὰ σπήλαια. ἀκμὴ καλή* (sic) *καιρὸς καλός. ἅμα δὲ κελαδῶν· θόρυβος δὲ ὁμοῦ. γοργωπὴν ἕδραν*
ω
(sic 171, *γοργοτέραν* cum verbis *γοργοπος ἕδρα* in margine Cyr. 212 *γοργοτον ἑδραν* Cyr. 319) *φοβερὰν καθέδραν. δάϊον τέρας· τὸ πολεμικὸν σημεῖον. δαΐζων· στενάζων* (h. δ' *αἰάζων*). *δόξαν ἑλεῖν· δόξαν λαβεῖν. δούλιον ἦμαρ· τὴν τῆς αἰχμαλωσίας ἡμέραν. δρύπτεται· ὅταν τις αὐτὸν ἐπὶ θρήνοις κατατίλλει. ἐκ δεμνίων· ἐκ τῶν στρωμάτων. ἐκφοιτᾷ· ἐξέρχεται,* quae ad Eur. Tro. 1, Hec. 1042, Hec. 928, Rhes. 7, Phoen. 1030, Or. 80, Hel. 847, Hec. 56. Hec. 655, Or. 312, El. 320 spectant et si res postularet facile aliis exemplis augeri possent. Callimachum respicit *ἔνι δαιτός* (Cer. 55)· *τῆς εὐωχίας.* E Moerideis in Cyr. 171 fol. 90 r. habes *δεδιττόμενος· ἐκφοβῶν. δεδήσεται· δεηδήσεται* (sic) fol. 101 *διηρές* (sic)· *ὑπερῷον.* Ad Gregorium spectat e. c. fol. 37 vers. *ἀνεξιχνίαστα· ἀκατάληπτα,* e glossario autem graecobarbaro fluxerunt *δέλτος· βιβλίον πινακίδιον τιτλάριον σχεδάριον· δεσέτωρ· ἀργός. δεφένσωρ· ἔκδικος ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις. δηπόσιτα· κατατεθειμένα. δησέντωρ· λειποτάκτης, ῥωμαϊκὴ λέξις* et in aliis Cyrilli exemplis alia, partim ab Hesychio interpolatore spreta partim admissa. Neque si alius cuiuslibet literae glossas perlustaveris rem aliter habere intelleges. Quid igitur? ideone concedamus haec omnia e Cyrilli codice aliquo in glossarium suum transfudisse Hesychium et quae hucusque de duplici Diogeniani Hesychiique interpolatione evicisse nobis videbamur frustra disputata esse? Auctor tibi sim, ne quid concedas inconsideratius. Tantum enim abest, ut Hesychio licuerit Cyrillum usurpare, ut Cyrillus, cuius reliqua glossarum copia, eaque maxima, est Diogenianea, totus pendeat ab Hesychio eoque, ut vidimus, post Eulogium interpolato. Rem conficit gl. χ 380 vol. IV p. 283: *χεύμασι· προχύη ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν* inter *χεῦμα* et *χεύωσι* posita. Glossa ipsa ad El. 172 pertinens explicatione caruisse videtur; *προχόη* ad *χεῦμα* retrahendum esse vocabuli in numero et casu docet consensus; novissima denique verba e p. 282, 369 male repetita spectant ad *χερσόνησος.* Non offenderem in his salebris, si Hesychium solum redderent invium, sed quod locus iste in nulla Cyrilli recensione melius est habitus atque vitiosius etiam scriptus ex Eudemo in Suidan transmigravit, sane animadvertenda res est, nec potest alia ratione explicari, quam ut alterum ab altero cogitatione nulla adhibita transscriptum esse statuas. Cf. *δολιχόν. δολιχοδείρων,* ubi *κύκλον* [l. *κύκνων*] utrobique sedem mutavit et *δειφῶν* cui in utraque glossariorum familia adhaerent verba *δίκην τοῦ προσήκοντος.* Itaque res eo iam redacta est, ut inquiramus, utrum ab altero pendere verisimilius sit. Atque hoc cum ne tum quidem posset ambiguum esse, si inter Cyrillum et Hesychium solos dirimenda lis esset, quoniam quin primae deferendae essent lexico copiosiori vix quisquam dubitaturus foret, tum, ut nunc comparata res est, certissime diiudicari potest, postquam de Eu-

---

Diligentiores contra Cyrilli sunt in apponendis grammaticorum Homericorum testimoniis; cf. Cyr. s. v. *κέραμος, ἰνδίνων, ἐλληθερές,* ubi Aristarchus Didymus Alexio laudantur.

demo praef. p. LVII exposuimus enucleatissime. Me iudice neque Eudemus neque Cyrillus componi poterant ante Hesychium ab interpolatore locupletatum, neque Diogeniani librum, cui Cyrillus s. v. *ὡς ἄημα* testimonium denunciat, diversum esse crediderim ab hoc interpolati Hesychii exemplari. Quin ego mille nummum spondeo, ni Photius etiam eiusmodi Diogeniani codice usus est; nam quae *τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας δεόμενα σαφηνείας* in praef. p. 2, 9 a se illustrata gloriatur ab Hesychianis nihil admodum differunt. At dixerit aliquis, Cyrilli non modo in explicationibus converrendis maior est quam Hesychii diligentia, sed fuerit oportet etiam in glossis servandis, si quam ex optimo Cyrillo Dresdensi facere coniecturam liceat. Audio, nec nego rem sic se habere. E. c. *αἶψα καὶ ὑτραλέως· ταχέως πάνυ* Hes., *ταχέως πάνυ καὶ ἐντρεχῶς* Cyr. 171. 39 Athanas. *ἀκαθοσίωτον· ἄκοσμον* Hes. *ἄκοσμον ἄνομον ἀπόβλητον ἄθεσμον* Cyr. 171. 39 *ἀκαμπής· σκληρός* Hes. *σκληρύς, ὁ μὴ καμπτύμενος, ἄσπλαγχνος, ἀμάλακτος* Cyr. 171. 212. *ἀκαπήλευτος· ἀνόθευτος* Hes. *ἄδολον, καθαρόν, ἀληθινόν, ἀρᾳδιούργητον* Cyr. 63. 171. 212. (*ἄκοσμα· ἄτακτα, ἀπρεπῆ ἀ. ἀ. μωρὰ, ἄδηλα* EM. 51, 22) *ἀλλοπρόσαλλος· εὐμέταβλητος* Hes. *εὐ. ἀσυνάρμοστος* Cyr. 171 (*ἀλύσσειν· τρέμειν* Hes. *τρ. πάλλειν, πηδᾶν, δυσφορεῖν, λύσιν μὴ εὑρίσκειν μαίνεσθαι* Eustath. 1257, 38) *ἀλώβητον· ἀβλαβές* Hes. *ἀ. ἀμώμητον* Cyr. 39 *ἀσινής, ἀνύβριστος* praeterea Cyr. 171. 63 *ἀμαράντινον· ἄσηπτον* Hes. *ἀεὶ θάλλων καὶ μὴ σηπόμενον* C. 171 et praeterea *ἀειθαλές* Cyr. 63 *ἀμύητος· ἀβέβηλος* Hes. *μεμιασμένος* C. 39 *ἄπειρος* C. 171. *ἐν σηκοῖς· ἐν ναοῖς* Hes. *ἐν σηκοῖς ἱδρύμενα· ἐν ναοῖς ἀνατεθέντα* Cyr. 63 *κενὸν φάους· τυφλῶν* (sic) Hes. *νέφος κενὸν φάους· τυφλόν* Cyr. 63. *ἐξ ἐφημερίας· ἐκ τοῦ συνεχοῦς* Hes. *ἐκ τῆς συνεχοῦς λειτουργίας, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐκ τῆς αὐτῆς πατριᾶς* Cyr. 11. 39. 63. Videant tamen, ne fallantur, qui propterea de vero Cyrillorum fonte dubitaturi sint. Eundem mihi crede et Cyrillus et Eudemus habuerunt librum, quem nos hodieque versamus, sed habuerunt antequam a scriba quinti decimi saeculi, qui magnam interpretationum partem aut lectore non monito abiceret, aut defectum suppleret vocc. *τὰ αὐτὰ, ὁμοίως**), *καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τὰ λοιπὰ*, mutilaretur. — Collabefacto igitur Rankiano commento redeundum nobis est ad theologorum veterum sententiam, glossas scripturarias ab interpolatore e lexicis biblicis in Hesychium esse transfusas.

Atque his farraginibus quantum pretium statuendum sit, theologi dispiciant; unum tamen habeo, quod addam. Interpolatorem diximus quidem tanta cum impudentia in Hesychium grassatum esse, ut ne uni quidem paginae pepercerit. Sedulo tamen cavisse videtur, ne propter glossarum delectum vituperari merito possit. Ad eos enim V. T. libros, qui priore editionis Tischendorfianae volumine continentur quo rarius respicit (cf. *ἐν τῇ δευτέρᾳ βασι-*

---

*) Haec scribam posuisse, non Hesychium apparet e gl. II p. 76. 77 *ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρρωμένως. συνετῶς ἐμμεμαώς· ὁμοίως.* Tanta enim neglegentia non decebat lexicographum, qui Aristarchi *λέξεων* pretium noverat II. p. 86, 79 *ἐναρίζοι· φονεύοι καὶ τὰ ὅμοια* prorsus ineptum est. Semel enim Homerus *Α* 191 voc. *ἐναρίζοι* usus est, ibique *ἀνέλοι* vel *φονεύοι* significat, nihil aliud.

λειῶν s. v. *Ὀζειάς*), eo frequentius adhibet eos, qui in posteriore volumine agmen ducunt clauduntque, librum Iobi Psalmos Siracidem et Maccabaeos. Iob. citatur v. *Ὠρίων*, ibidem Esaias propheta, Ezechiel v. *βεζέκ*. Ionae meminit s. v. *Ἰωνᾶς*, Lucae, Marci, Matthaei evangelistarum s. v. *Ἰακωβός*, Moysae s. v. *δραχμή*. — Hic scribendo finem imponerem, nisi rei convenientissimum videretur, hoc capite scriptores ecclesiasticos, quibus interpolator usus est, commemorare omnes. Recensuimus Clementem Eusebium Hieronymum Origenem Basilium Procopium Cyrillum alios. Superest igitur ut Epiphanii quoque mentio fiat, cuius de ponderibus et mensuris librum bis excitatum vidimus s. v. *μνᾶ* (vol. III p. 114, 1501) et *τάλαντον* (IV p. 125, 52). Spuriam esse gl. utramque patet ex ordine turbato. Ac ne dubites, quin plura ex hoc Epiphanii libro fluxerint, conf. e. c. *βάδος· ὃ καὶ βάτος ν̅ ξέσται ἤγουν λίτραι μή* bis positum, *μνάσιον· μέτρον τι διμέδιμνον* (Epiph. p. 178 B).

Satis dictum de glossis scripturariis. Addam pauca *de Latinis*, quarum pleraeque sunt nomicae *et de noviciis*, Graecis quidem sed Byzantinis. Latinas inesse primus vidit Claudius Salmasius ad Flav. Vopisc. D. Aurelian. c. 46 p. 563 (Tom. II ed. in 8): ‚*Multas latinas glossulas habet ille doctissimus grammaticus quas cum Graecis confundit non admonito, cui dialecto vel idiomati debeantur, quod saepe imposuit doctissimis hominibus.*‘ Verissime haec disputata esse vel primae lexici paginae indicio sunt. Quid enim *ἄβιν· ἐλάτην οἱ δὲ πεύκην* aliud est quam *abies*, quod ipsum Graecis characteribus exaratum porrigit Montefalcon. Palaeogr. p. 249 *ΑΒΙΕΣ* (cf. gloss. graec. barb. Pearson. p. 4, 28)? quid *ἀβέσσει· ἐπιποθεῖ. θορυβεῖ* (hoc ad *ἀραβάσσει* refero) vel *ἀβήσσῃ· ἐπιπονεῖ*, quam *avet*, sumptum e gloss. gr. barb. Ducang. coll. 68 *ἀβέσσει· πεθυμᾷ ἀνακατώννει. ἐπιθυμεῖ*? An *ἀβιόλη· σπέρμα ἐμφερὲς* (ubi lacuna indicat interpolationem) non ad latinum *Aviola* proxime accedit? et licet dubitari possit *ἄβεις· ἔχεις* sitne Macedonicum pro *ὄφεις* (ut *ἀβροῦτες* pro *ὀφρῦς*) an omnino non Graecum, negari non potest simillimum esse Latino *habes*. Eiusmodi glossulas Pearso in Advers. Hes. II p. 824 collegit aliquam multas s. v. *ΡΩΜΑΪΟΙ*, sed omisit innumeras. Nos in indicibus, quantum fieri potest daturi omnes, h. l. manipulos colligemus. Cf. e. c. *ἔξομπλον. ἐξπέδιτον. ἀντικένσωρ. βάλλεκα* (balluca). *γέντερ. γλέβα. δηπορτάτος. δούξ. κάπουτις. καπήλατος* s. v. *κεκαφηότα* (vol. II p. 457, 43). *κοντουβερνάλιος. ἐκπελεύει* et alia multa in —*εύειν* exeuntia, *ῥεπούδια, ῥεμπτὰ λιτύρα. ὕρεα. παρατούριον. παρείκουλον. πάτρωνες. πέννα. πίκελα. πιμέντα. πιμεντάριος. πόρτα. πόρτικος. πραίκων. πραικώνιον. πριμικήριος. πριμιλιγίων. προτροπεσθάριοι. ῥᾶνα. ῥεφούγια. ῥῶστρον. σαίκουλουμ. σακέλιον, σέκρετον. σήλεκτος. σιμικίνθιον. σκάλα. σύρδιδος. σουγλάριον. σπόρτουλον. σερπενδίβουλουμ. φαλάρικα. φιδεϊκόμισος. φερεντάριοι. φέρι. φίσκος. φλεξεντιής. φισκοσυνήγορος. φόσσατον.* Hinc factum ut in Cyrill. Vind. CXXI s. v. *δηματρεύεσθαι* (*δηρσέντωρ· λειποτάκτης* (fol. 94) *δεφένσωρ· ἔκδικος* (fol. 91 vers) et ap. Cyr. Vind. CCXLIV (vol. IV p. 348 ed. nostr.) *δερποτεύεσθαι. δίγεστα* (E. Mehler l. c. p. 224) *ἐξάκτωρ*) addantur verba *Ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις*, nisi forte hoc vult *στραγγύεσθαι* a Byzantinis usurpari. Nam Byzantina etiam inlata sunt complura, difficilius quidem indaganda, si ordinem literarum servant, sed deprehendenda tamen, si quis data

opera ea venetur. Congeram etiam talia ex volumine primo petenda: ἀγωγός· ῥύαξ. ἀκουσθήσομαι· ἀκούσω. ἀκροβημάτιζε· ἐπ' ἄκροις τοῖς βήμασιν ἵστασο. ἀκροατήριον· τόπος ἐν ᾧ συνάγονται ἀκροάσασθαι τὰ μαθήματα. ἀλάβαστρον· φωκάδιον ἢ καννίον. ἀλίφατα· ἄλφιτα ἢ ἄλευρα. ἀλληλέγγυον· ἡ ἐξ ἀμφοτέρων πίστις. ἀμβιτιῶν· ἐπιτηδεύων παρεκβάλλειν τινὰ τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας. ἀμετουσίαστον· ἀμέτοχον. ἀνενέργητος· μὴ ἐργασθείς, εἴτε (l. ἤγουν) ἐλθὼν εἰς ἐνεργείαν. ἀνερμάτιστος ναῦς· κούφη σαβούρας. ἀνεχέγγυος· ἄπιστος (vid. ἀνέγγυος). ἀνεφυσίαζεν· ἀπέθανεν. ἀνόπιν· εἰς τοὐπίσω. ἀντάρτης· τύραννος, ἀντιβαίνων βασιλεῖ. ἀνύπικτον· ἀναχώριτον. ἀπαγόρευσις· ἀπόφασις. ἀπαράγκλητος· ἀσύγκλητος. ἀνόμοιος (hoc ad novicium ἀπαράβλητος spectat). ἄποθεν· ἐκτὸς ἔξωθεν (barbare), ἄσσει· κατάσσει. ἀποκλήρωσιν· τὸ μέρος. ἀπόμοιρα· μερίς. ἄραμα· βόρβορος. βάλαρις· βοτάνη τρίφυλλος. βαλμός· στῆθος. βάρακος (l. βάρδακος) βάτραχος. βαρακίς· γλαύκινον ἱμάτιον pro βατραχίς. βάριον — καὶ τὸ βαρύ. βεστιάριον· τόπος ἐν ᾧ τὰ χρήματα τίθενται καὶ τὰ ἱμάτια τοῦ κοινοῦ. βασταγή· βάρος. βλεσός (imo βλεσσός pro βλαισός)· παραλυτικός. βύοσκον· βούφορβον ὀρεινόμον. γόργευσον· τάχυνον. σπεῦσον. γύη· μέτρον πλέθρον (ficticium ut διάκτωρ· διάκονος, δίοψ· οἰκονόμος, δῖψαι· βλάψαι et ἀντίπηξ· κιβωτός). διασκελίδα· σπυρίδα ἣν ἔνιοι διασκάλων (δίσκελλα· σπυρίς, *fiscella*). γειοκόμον· γεωργόν. δίδυξ· τὸ τρίβηδιν τοῦ ὀλβίου. δομέοντι· οἰκοδομοῦντι. ἔκθεσις κτλ. ἐμποδοῦσθαι pro ἐμπεδοῦσθαι (vol. II p. 80, 2500 coll. Thes. Gr. L. III p. 897 D), ἐμπρός s. v. ἐναντίον vol. II p. 85, 55, 112, 79 ἐξορῆσαι pro *exorare* vol. II p. 96, 80 s. v. ἐνεύχεσθαι, ἐνεργής fictum e comparativo ἐνεργέστερος, φανεροί s. v. ἔνιοι vol. II p. 101, 23, ἐν κουρκούμῳ vol. II p. 102, 68 pro ἐν κημῷ, διαφωνεῖν saepius pro ἀποθνήσκειν e. c. s. v. ἐνλιπῆ II 102, 85 coll. Cyr. Dr. ἐξαιρήσαντες· πορθήσαντες (cf. Lob. Phryn. 717) διαχεθῇ· διαχεσθῇ [—υθῇ]. δικηλόγον· ῥήτορα. ἐγρῆτα (?)· παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως et in explicatione usurpata μάκαρι, μιλλύς, φλάσκων, καροῦχα, φίβλα, μελανός, μαμιλάρι (s. v. ἐντομίδας) similia. Vides largam zizaniorum messem his ex areis posse converri. Nam nos non sedulo conquirendo hunc acervum concumulavimus, sed volante oculo singulas paginas percurrentes, et primas quasque spicas legentes. Missis igitur his quoque titivillitiis, ad rem difficillimam iam aggrediamur, ut omni adhibita diligentia ostendamus, non minimam *glossarum Euripidearum* partem cum interpretationibus suis non e Didymi λέξει τραγικῇ involasse in Pamphilum, sive quod eodem redit Diogenianum Hesychii, sed ab interpolatore aliquo Byzantino e Byzantinis exemplaribus transvectas esse in Hesychium. Dudum in opusculo nostro de Didymo Chalcentero Alexandrino (Lips. 1854) composito demonstravimus, Sophoclem a Didymo studiose lectum Aeschylum fere despectui esse habitum, Euripideae vero artis et Lysaniam et Didymum tam acres fuisse existumatores, ut etiamnunc in scholiis Alexandrinis duae observationum series tanquam continua fila duci videantur, quarum altera candidiora altera iniquiora continet de arte Euripidis iudicia. Perquam igitur probabile est, grammaticum Alexandrinum, cum tragicae dictionis indices conficeret, in excerpendis explicandisque

Sophoclis glossis plus operae insumere voluisse, quam in illustrando Euripide poeta minus sibi lecto familiarique. Aliter tamen post Porsonem ad Eur. Phoen. 103 decreverunt novissimi Euripidis editores Augustus Nauck et Adolfus Kirchhoff, quorum posterior in altero editionis volumine diligentissime Hesychiana cum Euripide contulit, alter vero in censura, quam de Troadum editione Kirchhoffiana egit in Iahnii annal. vol. LXX, 1 p. 3 et in annal. Marpurg. 1856 p. 8, non minori usus accuratione exposuit, quae sibi ex Hesychianis glossis ad Euripidis Troades Andromachenque referendae esse viderentur. In quo vereor ut ubique verum viderint viri desideratissimi, non quod glossae illae ab utroque ad Euripidem relatae Euripideae non sint, sed quod, cum non videantur omnes ex Didymo fluxisse, pro instrumento satis utili haberi nequeant, quo quis in constituenda lectione tute uti possit. Ut ingenue confitear, quod sentiam, videntur mihi glossae Euripideae e tragoediis, quae quidem aetatem tulerunt, decerptae non maioris aestimandae esse, quam pleraeque Homericae ex Aristarchi *λέξεσι* et Apionis scholiis ab Hesychio repetitae. Quin etiam hoc addam. Quo quaeque fabula Hesychio plures glossas largita est, eo diligentius velim caveant editores, ne quam in critica arte exercenda his articulis utilitatem tribuant. Quantum enim, amabo, auxilii exspectari poterit a glossario, in quo haec ferebantur tanquam Euripidea: *Χαλυνέοντα, λύραις* (vol. IV p. 272, 22. 23) *χαλοπὴ κιθάρα. ἀπὸ γὰρ ὀστράκων χελώνης ἡ κιθάρα γίγνεται,* mox repetita p. 281, 335 *χελυνέοντα λύραις· χέλυς ἡ κιθάρα. ἀπὸ γὰρ ὀστράκου χελώνης κιθάρα γίγνεται.* In his profecto vix agnosci possunt verba Euripidea ex Alcestide 447 *χέλυν ἔν τ' ἀλύροις,* et ut quam facillime possint agnosci, quis serio in animum inducat Didymum hos flosculos habuisse dignos, quos commentario illustraret. Nemo tum puto nesciebat, *χέλυν* esse ***testudinem.*** Ut alterum e multis promam exemplum, laudarem, si Didymus et Pamphilus interpretati essent: *αἰσυμνᾷ· βασιλεύει.* Nam hoc vocabulum re vera est glossematicum. At in Hesychio quid factum? Vol. III p. 226, 1400 inter *ὅς* et *ὁσάκις,* h. e. in loco, ubi ne acutissimus quidem talia quaesierit, recepta est glossa mendis inquinata *ὕσσαι, σύμμαι. βασιλεύει.* Non vituperamus Musurum, *ὁσσᾶ. σημαίνει. βασιλεύει* emendantem, nec miramur non vidisse latere hic Euripidea verba ex Medea 19: *ὅς αἰσυμνᾷ* (vide nos in annal. Marpurg. 1856 n. 30 p. 236). Vol. III p. 256, 104 *παῖσθάμα· παίει ἅμα* (*παισθάμα· ὁ παῖς ἅμα* Cyr. Voss.) significare docemur. Noli credere hic latere doctrinam reconditiorem, quae Meinekii erat sententia (Philol. XIII p. 548). Sunt Euripidis verba leviter corrupta et inepte explicata ex Hecuba 804: *ἄπαις θ' ἅμα;* nisi *παίει ἅμα* aliam constituebant glossam e Moschi idyll. *Δ* 29 redintegrandam *παισὶ ἅμα* (*θνήσκουσα*). *Παῖς ἅμ'* Pind. Ol. IX 70 Bgk. — Cum vol. III p. 238, 57 cf. Eur. Phoen. 1529. — Vol. I p. 137, 3409 animadversione perquam digna extat glossa *ἀμαλεκύδαλος· θόρυβος.* Alibi ostendi respici Euripid. Hecub. 928 *ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν,* et partem veri conservasse Cyr. Vind. 171 lectione *ἀμαδεκέλαδον.* Cf. Orest. 185. Vol. II p. 168, 22 docemur *ἐπίσπαστρον* esse *βρόχον.* Verum haec non est glossa cum interpretatione sua, sed phrasis integra ex Hippol. 783 *ἐπισπαστῶν βρόχων,* quae respicitur etiam p. 163, 5064 *ἐπίσπαστον· τὸν βρόχον κτλ.* Cf.

ἀλγεσιθυμὸν (ex Hippol. 1114). ἀνεῖρφ' ὑ.... ἐβάδιζεν (Phoen. 1178). Vol. III p. 46, 87 iterum turpiter lapsus est, quem volunt Didymum esse, scribendo: λιψοπροτόνοις· τὰ ἄρμενα τοῖς σχοινίοις. τὰς ἐξ αἵματος καθαρσίας. Postrema, quae non sunt huius loci, omittunt Cyr. Voss. alii, in glossa tamen consentientes, nisi quod λειψοπροστόνοις scribunt. Vidit Nauckius in annal. Marpurg. 1856 p. 15 respici Eurip. Hec. 112 λαίφη προτόνοις imitatione expressus a Callimacho Athen. VII p. 318 B λαῖφος ἀπὸ προτόνων. Vol. I p. 195, 43 ἀνέρεξα· ἔπραξα infeliciter aggressus est Meinekius, immemor Eur. Androm. 837 τόλμαν, ἂν ἔρεξ' ἁ κατάρατος ἐγώ. Quis vero in animum inducat Didymo haec deberi? nec statim videat ab interpolatore sumpta esse ex libro glossis

ἔπραξα

interlinearibus aucto, in quo locus sic scriptus erat: *ΑΝΕΡΕΞΑ ΚΑΤΑΡΑΤΟCΕΓΩ*? Vol. III p. 175, 302 ξῶθεν· ἔξωθεν explicatur. Fluxit haec gl. ex Eur. El. 74 vel Med. 1312, ubi ni fallor adnotatum erat in margine τὸ πλῆρες εἶναι ἔξωθεν. — Vol. III p. 8, 57: σαμώσῃ· κεραυνώσῃ ad Eur. El. 1140 refero μή σ' αἰθαλώσῃ. Vol. I p. 171, 63 post ἀναδήσομαι haec observata invenies: ἀναδεβόας. ὁ λεώς· ἀνεβόησε δὲ ὁ λαός. Fluxerunt haec ex Eur. Troad. 522 ἀνὰ δ' ἐβόασ' ὁ λεώς. Nimirum tmesis verbi, quae dicitur, a sua praepositione Didymo tam memorabilis videbatur, ut λέξιν suam omnibus eius exemplis locupletaret. Cf. infra πρός σ' ἐλιάσθην. Nec Didymi, opinor, aetate tragicorum amatores Doricas formas intellegere poterant, nisi a grammaticis edocti ἅδε esse αὕτη (ἥδε), τᾶς i. q. τῆς. Sic enim Didymus Hesychii vol. I p. 44, 18 ἁδαυρα., αὐτὴ ἡ πνοή (ex Eur. Hippol. 165 ἅδ' αὔρα). Vol. I p. 47, 67: ἁδονάν· ἡδονήν ex Electr. 126 (ἁδόνα· ἡδονῇ Cyr. Vind. 316.) vel Phoen. 315 quod malim propter alteram glossam πολυέλικτον ἁδονάν· πολύκυκλον, vol. IV p. 132, 33. 34: τᾶς οὐ τλατᾶς· τῆς οὐχ ὑπομονητικῆς. τᾶς οὐ φερτᾶς· τῆς οὐ φορητῆς (cod. τὰς οὐ τλαγάς) ex Eur. Hec. 160. Vol. I p. 386, 8 βέβακεν οἴχεται· ἀπέθανεν Eur. Or. 971. Atque ad Oresten cum delapsi simus, contemplare mihi etiam hos articulos Alexandrina aetate prorsus indignos: Vol. II p. 51, 1632 ἐκπλαγούμεναι· ἐκπληττόμεναι μαινόμεναι, quae Hec. 1157 spectant, et *ΕΚΠΛΑΓΑΟΥΜΕΝΑΙ* sunt scribenda, vol. II p. 56, 21 ἐκφοιτᾷ· ἐξέρχεται inter ἐκφυσήματα et ἐκχάρεον (ex Eur. El. 320), quod ex ordine ἐκφυτᾶι scribendum interpolatorem caducae Graecitatis arguit, vol. I p. 40, 77 ἀδαΐζω· ἀναβοῶ ἀναστένω vol. I p. 42, 28 ἀδεάζων· ἀναβοῶν ἀναστένων (habet etiam Athanasius) Vol. I p. 453, 46 δαιάζω· ἀναβοῶ στενάζω (ut Cyr. Dr., δαΐζω Cyr. Vind. 171, δασάζω Cyr. 244). Haec nonne festiva sunt? Fundus omnium est Eur. Or. 80 — α δ' αἰάζω, in exemplari aliquo Byzantino, ni fallor, sic illustratus:

ἀναβοῶ. ἀναστένω

οὐκ εἶδον. ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας. Neque amplius puto negabis, lexicographum, qui his incidere retibus poterat, non Alexandrinum esse grammaticum, sed aequalem fere ei, qui e Gregorio Nazianzeno receperat ἀέμπεδον· βέβαιον et ex Homero ἐτανηλέγεως· μακροκοιμήτου vel ἐτιαρχύσωσιν· ἑαυτοὺς θάψωσιν. Quae cum ita sint, quaeritur num quae certa sint, ubi interpolator ab ineptiis cavit, interpolationis indicia an ubique nobis liberum sit spuria a genuinis separandi arbitrium. Nam si doctis scriberemus solis, suffi-

ceret obelus ex divinatione spuriis glossis appositus, cum liceret sperare, caussas *ἀθετήσεως* a criticis bene praeparatis facile intellectum iri, sed cum inter centum philologos vix tres quatuorve sint, qui Hesychio recte uti didicerint, non detrectandum nobis laborem sane quam molestissimum esse video, hanc materiam longius prosequendi, praesertim cum, quod de Euripide dicturi sumus, etiam de Aeschyli fabulis aliquot velimus dicta esse. Itaque haec sunt, quae nobis observasse videmur.

Didymum certum est, postquam in singulos poetas tragicos commentarios verbosissimos composuit, his libris ipsum ita usum esse, ut suimet ipsius compilatorem ageret in elaborando tragicae dictionis indice. *Λέξις* enim *τραγική* nihil aliud erat, quam commentarii in poetas Graecorum tragicos ad ordinem literarum digesti. In commentariis autem cum non minutissima quaeque tractasset neque Aristarcheo more verbum verbo expressisset, sed ea tantum adtigisset, quae interpretatione indigere viderentur, apparet, quid continere potuerit *λέξις τραγική*. Prorsus diversam rationem secutus is, a quo diximus Hesychium interpolatum esse, in quisquiliis titivillitiisque haerens, non quae doctis lectoribus memorabilia videri possent decerpsit, sed quae sibi animadversione digna visa sunt vel in paraphrasi exemplaris sui interlineari facillima lectu fuerunt. Quo in negotio si eadem cum diligentia et admirabili adsiduidate versatus fuisset, qua usum fuisse vidimus eum, a quo Aristarchi *λέξεις Ὁμηρικὰς* in ordinem alphabeticum coactas esse diximus, iniustiores sane essemus, si quid hominis laudibus detraheremus pro viriculis de re literaria mereri studenti; verum tale quid Graeculus iste neque praestitit, neque omnino voluit efficere; sed ut ex Gregorii primis quibusque carminum aliquot versibus potiores glossulas, reliquis carminum partibus prorsus neglectis, sic Euripidis quoque fabulas easque non omnes, quae aetatem tulerunt, sed quae in Byzantinorum scholis prae ceteris tractari solebant, neglegentius ita excerpsit, ut ex aliquot earum partibus in farraginem suam reciperet omnia, ex aliis omnino nihil dignum haberet, quo frui vellet. Verum nos narrare patebit ex Hecubae cum Hesychio comparatione.

V. 59 — 221.

64 *προσλαζύμεναι· προσλαμβανόμεναι*
65 *σκίπωνι χερός· βακτηρίᾳ χειρός*
66 *διερειδομένα?*
67 *ἤλυσις· ἔλευσις πορεία*
68 *ὦ στεροπά· ἀστραπή*
70 *δείμασι· φόβοις*
71 *μελανοπτερύγων·*
77 *ἐδάην ἔμαθον*
83 *γοεραῖς· θρηνώδεσι, πενθικαῖς*
85 *μὰ φρήν· διάνοια*
ἀλίαστος
86 *φρίσσει* } *φοβεῖται*
ταρβεῖ }
90 *βαλιὰν ἔλαφον· κατάστικτον, ποικίλον, ταχὺν*
χαλᾷ — ποδί

100 *πρὸς σ' ἐλιάσθην* (Hes. *προσελιάσθη· λίαν προσήγγισε*)
107 *ἀραμένα* (Hes. *αἰρομένη· ἐπαρμένη*)
110 *σὴν παῖδ'* (Hes. *τὴν παῖδα· παρθένον*)
114 *λαίφη προτόνοις* (Hes. *λιψοπροτόνοις*)
120 *στρατὸν αἰχμητήν· τὸν πολεμιστὴν στρατόν*
126 *ῥήτορες· λέκται*
130 *οὐκ ἐφάτην· οὐκ εἶπον, δυϊκῶς*
134 *ἡδυεπής· ἡδυλόγος*
139 *φθιμένων· τετελευτηκότων* (nisi fallit scriptura vol. IV p. 230, 32)
155 *μελαναυγεῖ· τῇ ῥύσει τοῦ αἵματος*, q. l. *ῥύσει* ad *νασμῷ* spectat
159 *τὰς οὐ τλατάς· τὰς οὐχ ὑπομονητικάς*
160 *τὰς οὐ φερτὰς* (*φερτέρας* cod.) *τὰς οὐ φορητάς*
170 *ἀγαστός· θαυμαστὸς, ἐπαινετός*
173 *πρὸς τάνδ' αὐλάν· πρὸς ταύτην τὴν αὐλήν. πρὸς τάν· πρὸς ταύτην. πρὸς τάνδε· ὁμοίως*
178 *φάμαν· φήμην*
184 *αἲ αἲ σᾶς ψυχᾶς* (Hes. vol. I p. 67, 64: *αἰαλλιάσας· οἴμοι οἴμοι*; sed Cyr. Vind. 171 *αἰάσας· θρηνήσας*, Athanasius *αἰαλέας· οἴμοι οἴμοι τὰς σὰς*) cf. Hec. 701
184 *ἐξαύδα· ἔξειπον*
185 *δαρόν· μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολύ*
196 *μάνυσον· τὰ μήκιστα δήλωσον*
208 *οὐριθρέπταν· ἐν ὄρεσι τραφέντα*
212 *γᾶς· χώρας, γῆς*

V. 448 — 487

455 *Φθιάδος· Θετταλικῆς*

V. 633 — 657

648 *βούτας· βουκόλους* [—ος?]
650 *μελάθρων λώβᾳ* (Hes. *λῶβαι· τῶν οἴκων αἱ βλάβαι*)
653 *εὔρουν* (Hes. *εὔροον· καλῶς ῥέοντα*)
656 *δρύπτεται· ξέεται, ὅταν τις ἑαυτὸν κατατίλλῃ ἐπὶ θρήνου*

V. 684 — 706

698 *πέσημα· πτῶμα*

V. 899 — 946

907 *ἐμβατεύσω* cf. Hes.
913 *ἐν θαλάμοις· ἐν οἴκοις*
922 *ἀνὰ δὲ κέλαδος* (Hes. *ἀμαλεκύδαλος· θόρυβος*)

V. 1047 — 1096

1050 *κατ' ἴχνος· κατακολουθήσας τὰ ἴχνη*
1052 *μάρψαι· συλλαβεῖν, καταλήψεσθαι*
1058 *ἀκέσαιο· ἐξίασαιο*
Ἆλιε· ἥλιε (non Alcae. fr. 70 Ahr.)
1062 *ἐπάξας· ἐπιδραμὼν, ἐφορμήσας*
1064 *ἀρνύμενος· ἀντιπαραποιούμενος*

1072 *φάρος στέλλων·* τὸ περιβόλαιον στέλλων ἢ τὸ ἅρμενον
1084 *πρὸς θεῶν·* κατὰ τὸν θεόν, ἐπὶ τὸν θεόν.

Operam dedimus, ne quam glossulam e postremis fabulae canticis petitam fraudulenter huic recensui subtraheremus. Nihilotamen minus summa glossarum e primo cantico delibatarum longe superat earum numerum, quas ad reliquas fabulae partes choricas respicere probabiliter conicias. Neque idem numerorum proportio non manebit, si utrique seriei glossas vere Didymeas exemeris. Quamquam earum haud ita magnam copiam fore arbitror. Iam vero lectionem harum elegantiarum mecum recentent velim viri docti, ut de pretio, quod huic merci statuendum sit, facilius inter nos conveniamus. Risimus supra inauditum vocabulum *ξῶθεν* ex *τἄξωθεν* interpolatoris arte factum. Huic simile est *μαφρήν* (vol. III p. 77, 24)· *διάνοιαν* in Thes. L. Gr. recte ad Hecubam relatum et si quid aliud Didymo indignum, dignissimum vero Byzantini scioli stupore, qui in verba Euripidea sic scripta incidisset *ΟΥΠΟΤΕΜΑΦΡΗΝ* (*διάνοια* superscriptum). Neque ab alio repetendam duco formarum Doricarum, quae profecto non indigebant commentario, explicationem. Verbosissimus erat Didymus et non nunquam interpres satis ineptus. Concedo. Sed non ita delirabat, ut *γᾶς* explicaret per *χώρας γῆς* vel verbis *πρὸς τάνδ᾽ αὐλὰν* adscriberet *πρὸς ταύτην τὴν αὐλὴν* et moneret *ἅλιε* esse *ἥλιε*, *φάμαν* significare *φήμην*. Verumtamen Byzantinus noster lexicographus cur etiam haec apponeret, probe sciebat. Nimirum Doricae dialecti tanta excellebat cognitione, ut accusativos a genetivo Dorico, nominativosque a dativis distinguere nesciret. Euripidis verba sunt *τᾶς οὐ τλητᾶς τᾶς οὐ φερτᾶς*. Debebat igitur qui Didymi personam induere vellet*), interpretari sic *τῆς οὐχ ὑπομονητικῆς, τῆς οὐ φορητῆς*, non ut iste fecit *τὰς κτλ.* Neque Euripideis verbis *μελάθρων λώβᾳ* convenit interpretatio *τῶν οἴκων αἱ βλάβαι* sed *τῶν οἴκων τῇ βλάβῃ*, ut taceam articulos adiectos indigitare infimae aetatis glossatorem. His addimus alia leviora, quam quae a Didymo profecta credas: *πρὸς θεῶν, ἐν θαλάμοις, ὦ στεροπά, σὴν παῖδ᾽, φθιμένων, οὐκ ἐφάτην*, ubi additum *δυϊκῶς* antiquitatem certe non redolet, ut alio loco explanabimus pluribus, et locum pessime habitum *αἲ αἲ τᾶς σᾶς*, in quo cras credam Didymum interpretandi artem exercuisse. Quid, quod ne *βαλίαν ἔλαφον* quidem genuinis glossis accensenda videtur, quippe ante *βαλανάγρα, βαλανεύειν, βαλανεύς* vol. I p. 355, 56 extra ordinem posita, nec inverso ordine in iustum locum reditura. Videbimus enim plurimas glossas Euripideas e fabulis lectissimis transscriptas ordini non favere. Quae cum ita sint, in ea sententia perseveremus oportet, ut a Byzantino aliquo grammatico ingentem glossarum Euripidearum copiam in Hesychium statuamus illatam esse, nec deesse indicia, quibus, si quis uti prudenter didicerit, interpolatoris fraudibus nos liberare possimus. Nam laesus literarum ordo, explicatio glossae non conveniens, dialecti Doricae in

---

*) Vereor tamen, ut cognitum habuerit noster Didymi *λέξιν τραγικὴν* in Hesychio inesse. Nam ex corrupto exemplari recepit Eur. I. T. 179 gl. *ἀντιβάλμους·* *ἀντιστρόφους*, ignorans infra suo loco poni rectam formam *ἀντιψάλμους* cum eadem interpretatione. — Similiter Hes. II p. 50, 1608 ponit *ἐκπεπαταγμένος* (σ 326) ex Apollonio Diogeniani et repetit infra 1631 loco non suo ex aliis fontibus.

vulgarem sermonem versio, glossarum denique ex eadem fabulae parte collectarum frequentia dubitare non sinunt, quin res nobis sit cum Byzantino lexicographo. Atque suspicio semel expergefacta auctor tibi sim ne iterum conniveat, si in glossam incideris ex Hecuba Oreste Phoenissis Medea Andromache Rheso Hippolyto Alcestide et Troadibus petitam, cum ad has saepissime, raro ad reliquas, nunquam ad deperditas tragoedias interpolator respexerit. Nam nisi satius videretur chartis parcere, nullo negotio demonstrare possem, interpolatorem in deligendis fabularum enumeratarum glossis eandem rationem secutum esse, quam in expilanda Hecuba adhibuit. Superest, ut in aperto ponamus, quod modo diximus, Euripideas glossas aliquammultas eo loco apparere, quo non poterant collocari ab Hesychio literarum ordinis observantissimo. Quod ut fieri possit, non videtur opus esse, ut totum excutiamus Hesychii glossarium. Sufficiet e volumine primo aperte spurias collegisse et asterisco appicto indicasse eas, quae seriei leges violant. Has igitur sequens continet tabula, nec puto multas omissas esse: * *ἀγαστός* Hec. 169 *ἀγήστωρ* Med. 426 * *ἀγχιστόν* Tro. 48 *ἀδαΐζω* Or. 80 *ἀδαύρα* Hipp. 165 *ἀδονὰν* El. 126 (Phoen. 315) * *ἀεῖσσον* Tro. 1086 * *ἀθρήσας* I. T. 1323 (alibi) *αἰάζω* (Or. 80) *αἰαλλιάσας* Hec. 182 *αἴγεον ἀλωτόν* Tro. 1 *ἀΐες* Med. 148 * *αἰρομένη* Hec. 105 * *ἀΐστορες* Andr. 682 (v. *ἀείστορες*) * *ἀκεῖσθαι* Med. 199 * *ἀκέσαιο* Hec. 1067 * *ἀλάλητο* Andr. 306 *ἀλενῶν* Or. 531 *ἀλίσιατος* Cycl. 315 * *ἄλξεων* Tro. 956 * *ἀλώσω* Or. 1165 *ἀμυστήν* Cycl. 417 *ἀμφαυγεῖ* Or. 1519 * *ἀμφίκρανον* H. f. 1274 (nisi haec genuina est) *ἀναδεβόας ὁ λεώς* Tro. 522 *ἀναίτιος* Med. 730. *ἀνέρεξα* Andr. 837 *ἀνεχόμην* Andr. 980 * *ἀνθ᾽ ὅτου δὲ δὴ* Hec. 1136 *ἀνίστη* Ion. 1129 * *ἀντάλλαγμα* Or. 1157 *ἀντιβάλμους* I. T. 179 *ἀντομῶσαι* Med. 709 * *ἀξιόχρεως* Or. 579 *ἀποθησαμένη* coll. *ἀποκοπησαμένη*, *ἀπονησαμένη* Ion. 875 *ἀρβύκη* Or. 140 * *ἀρταμοῦσιν* Alc. 494 *ἀρτίδακρύς* (cf. *ἀρίδακρυς*) Med. 903 *ἄστεως* Phoen. 842 *ἀφύπνισεν* Rhes. 25 * *ἀχρήμων* Med. 461 * *βακτρεύμασιν* Phoen. 1539 * *βέβηκεν οἴχεται* Alc. 393 *βορηά* (l. *βοσκάς*) Helen. 1331 * *βοσκημάτων* El. 494 * *γάμμοροι* Hec. 421 * *γαμεῖται* Ion. 58 * *γαμεῖ* Phoen. 53 * *γεγωνέειν* Or. 1220 * *γοῦν· τοίνυν πάρα* Med. 1408 *γηροβοσκώ* Phoen. 1436 * *γῆρυν* Troad. 441 * *γλωσσαλγία* Andr. 689 *γοεραῖς* Hec. 84 * *γολμοί* (*στολμοί*) Andr. * *γοησίοδος* Bacch. 234? * *γοργωπένεδραν* Rhes. 7 * *γύας* passim * *δαιάζω* Or. 80 *δείμασι* Hec. 70 * *δειματουμένη* Androm. 42 * *δεινὰ δὲ* Elect. 957 *δίαυρος δαλός* Cycl. 631 * *διεργάσει* Hippol. 613 Hec. 369 * *διερειδομένα* Hec. 66 * *δόρη* Rhes. 274 *δούλιον ἦμαρ* Hec. 56 * *δρύπτεται* Hec. 655 *δύσοιζ᾽ οὖ* Rhes. 805 (*δυσόρφναια* Phoen. 326 *δυσπάλαιστος* Alc. 909, nisi hae forte genuinae). * *ἐλεήσατο* Tro. 866. *Πολυμήστωρ* (Hec. 7). In his quoque insunt Didymo satis indigna, velut *ἀλενῶν ἀλίστατος ἀντομῶσαι γάμμοροι, γοῦν πάρα, γολμοί, δεινὰ δὲ, δίαυρος* pro *διάπυρος*. Haec habui, quae de Euripideis frustulis disputarem. In Aeschyleas nunc non vacat inquirere, cum ad alia vocemur et infra iterum de Dindorfii Heimsoethiique lectionibus ex Hesychio receptis disputandum sit. Hoc tantum moneo, Aeschylum ab Alexandrinis parum lectum esse, a Byzantinis praecipue Prometheum Septem Persas Agamemnona commentariolis glossulis paraphrasi illustratas videri. Non miramur igitur, quod in Hesychio perpaucae insunt Aeschyleae vocabula, imo

cavendum nobis esse censemus, ne, nisi res sit certissima, ex Hesychio interpolare Aeschylum audeamus. Si quae vero in eo insunt manifeste ad fabulas supra dictas referendae, hoc ipso interpolationis suspicionem moventes eo suspectiores fiunt, quo corruptiores traditae sunt, vel ab ordine literarum longius recedunt. E. c. *δημοφάλιον· ἱεροῖον ἀλλοῖον διαμφάδιον· ἀλλοῖον διαφράγιον· ἀλλοῖον καὶ διάφορον* a Kustero recte ad Prometh. 555 relatae tam male habitae sunt, ut Didymum agnoscere dubitem. Ordinem vero turbat *ἁλοῖεν ἄν· ληφθεῖεν ἄν* ex Agam. 340 translata et post *ἀλοίημεν* posita. Accedit, quod genuina gl. Xenophontea (Hell. IV 8, 4) *ἁλοῖεν· ληφθεῖεν* suo loco posita est. Libri Byzantini indolem expendere licet e gl. *ΑΓΡΙΑΘΕΝ: ἄγκαθεν Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι*; debebat *ΑΤΡΕΙ[ΔΑΝ ΑΓΚ]ΑΘΕΝ* (vers. 3).

CAPVT VII

DE ORDINE CONFVSO
NON VBIQVE SATIS CERTO INTERPOLATIONIS INDICIO

Haec de incrementis, quae Diogeniano invito et Hesychius et multis annis post Hesychium recentior aliquis interpolator attulerunt, dicta sufficiant. Alia eaque nequissime scripta ab ipso decimi seculi librario addita esse cum per se credibile sit, tum nullo negotio si id nunc ageretur demonstrare possem. Sed abuti lectorum patientia nolo, praesertim cum totos nos ad se rapere par sit quaestionem gravissimam, certumne in Hesychio, quem literarum ordinis observantissimum fuisse identidem diximus, confusus ille laesusque ordo sit interpolationis indicium an non sit. Sic enim se res habet. Si, quae cunque ordinem pessum dant, pro inlatis habenda sunt omnia, ne doctissima quidem accessio, modo sit extra seriem collocata, Diogeniani restitutorem fallere poterit, sin demonstrabitur Diogeniani etiam articulos liberum hic illic habere ordinem, verendum est, ut ullum ex hac re percipere fructum possimus, nisi si Pamphili rem in casum ancipitem velimus committere. Digna igitur quaestio, ubi nervos intendas, sustineri tamen potest, modo ne obliviscamur, primum non unius seculi et opificis esse librum qualem hodie versamus, sed quattuor vel quinque hominum atque aetatum, deinde non a scribis solum in ordine esse peccatum sed a bibliopego quoque nonnulla novata videri, denique veteres librarios in corrigendis erroribus a se commissis ad certas quasdam regulas se dirigere esse solitos. Ac de foliorum aliquot transpositionibus ante sec. XV factis p. XXIX disputavimus. Videamus nunc alios locos, in quibus glossarum ordo luxatus librario potius quam interpolatori imputandus est. Vol. I p. 355 post 36 *βαλαίον* sequuntur *βάλανοι βάλαντιον βαλβῖδες βαλβίς βάλλε βαλεῖν βάλεκες βάλε βάλλετον βαλλίαν ἔλαφον*, quasi proxime succederent *βαλῆρα βαλλήν βάλλεκα* nec vero interposita essent haec: *βαλανάγρα βαλανεύειν βαλανεύς βαλανιόμφαλος βάλανοι βάλαρες βαλάσαι βαλαύστιον βαλβιδοῦχον*. Hoc loco a librario peccatum esse, statim apparebit, ubi *βαλανάγρα — βαλβιδοῦχον* inserueris post *βαλαιόν*, et glossis ut par est emendatis

spuria a genuinis discreveris. Hoc enim si feceris, *ἐξ ὄνυχος* ut aiunt *τὸν λέοντα* cognosces:

βαλαιόν
βαλανεύειν
βαλανεύς (Aristoph. fr. VIII p. 1129)
βαλανιομφάλους (Cratin. fugit. fr. IX)
βάλανοι Ar. Lysistr. 410; Odyss. *κ* 242; Xen. Anab. I 5, 10; Hipocr. vol. II p. 87 Kuehn)
βάλαρες
βαλάσαι
βαλαύστιον (cf. Dioscor. I 155)
βαλβιδοῦχον [a b c]
βαλβίς (Hippocr. III p. 273 Kuehn)
βάλε (Alcman. fr. 21) [d—k]
βαλήν (Aesch. Pers. 659) [l]
βαλία
? *βαλιάδος*
Βαλιαρίδες (cf. Paus. IX 17, 9)

a *βάλανοι* b *βαλάντιον* (Moeris p. 96) c *βαλβῖδες* (Moeris p. 103) d *βαλλειν* (*N* 387) e *βάλεκες* (cf. *βάλαικες*) f *βάλλε* (*Δ* 52) g *βάλλετο* (*B* 43) h *βάλλετον* i *βαλίαν ἔλαφον* (Eur. Hec. 90) k *βαλῆρα* (cf. *ἀβαλῆ*) l *βάλλεκα* (*balluca*, gloss. graecobarb.)

Alius eiusmodi locus extat Vol. I p. 443, in quo tractando ne quis nimium offendat in literarum ordine confuso audiat ipsum librarium p. 444, 49 errasse se confitentem: *τὰ λοιπὰ ζητητέα ὄπισθεν εἰς ἕτερον Γοργώ* et ablegantem nos ad 443, 49. Atque haud scio an alter inveniatur locus aptior ad demonstrandum, quid sibi aetates Diogeniano posteriores in amplificando et luxando opere eius indulserint. Tertium hunc habeto. Vol. I p. 127 gl. spuriam 40 *ἀλληλούϊα· αἶνος τῷ ὄντι θεῷ. αἰνεῖτε τὸν κύριον* in codice sequuntur gl. 3154 *ἄλλικα* — 3177 *ἀλλόφυλος· ἐξ ἄλλου γένους μὴ ἔχων φυλήν*, unde fit, ut glossam *ἀλλόφυλος* excipiat gl. 3141 *ἀλληλάξει* et glossam *ἄλλον ἐρῶτα· ἀνέκρινεν* proxime sequatur 3178 *ἀλλοπειρίους· ἀλλοφύλους*. Hic quoque verendum nobis est, ne si ordinis tenaciores esse velimus Diogenianum ex Diogeniano expellamus. Restituendus igitur ordo erat a scriba pessumdatus, quo facto quid spurium esset, quid a Diogeniano profectum non amplius dubium erat. Verum tamen cum in editione spuria quoque nisi ordinem violarent fere ubique reliquerim fortasse gratiam lectorum inibo, si locum sic ut a Diogeniano scriptus erat ab accessionibus alienis liberatum infra exaratum posuero: *ἄλλην*, † *ἀλλῆσαι*, *ἄλλη συνωρίς*, † *ἀλληλίζειν*, *ἄλλικα* (Callim. fr. CXLIX), *ἀλλογνοεῖν*, *ἀλλογνώσας* (Herod. I 85), *ἀλλόδημα* (Hippocr. vol. I p. 152), *ἄλλικα*, *ἄλλιξ* (Euphorio fr. CXII p. 137) *ἀλλογνώτων* (*β* 366) *ἀλλοδαπός* (*Π* 550) *ἀλλοθρόους* (*α* 183) † *ἀλλόμος*, (......) *ἄλλος ἐξ ἄλλου κτλ.* *ἀλλόκοτα*, *ἀλλοπειρίους*, *ἀλλοπρόσαλλε* (*E* 889), *ἀλλότριος* (*E* 214) *ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς*, *ἄλλο τί*, *ἀλλοτροπῆσαι*, *ἀλλύφασις*, *ἀλλοφάσσειν* (Hippocr. I p. 112 k) *ἀλλοφάτοις*, *ἀλλοφέρμονες*, *ἀλλύει*, *ἄλλως* (Hippocr. I p. 613 k) *ἄλλως τε.* His Hesychius suis

locis inseruerat glossas sequentes: ἀλλήλων θυνομένων (Z 3) ἀλλοειδής (ν 194), ἄλλον ἐρώτα, ἀλλ' ἤει (Λ 32) ἄλλοθεν (B 75), ἄλλο, ἄλλον μέν κε (Ξ 244) ἀλλ' ὁ μέν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἄλλοις (Λ 342) ἄλλο πρὸς ἄλλο, ἄλλο πρὸς ἄλλους, ἀλλότριος φώς (E 214) ἄλλοι μέν ῥα (Hom.) ἀλλουδίαλλος (Λ 486) ἀλλοίους (π 181) ἀλοφρονέοντα (Ψ 698) ἀλλόφυλος, ἄλλος ὁδίτης (ψ 274) ἄλλο τόσον (X 322), ἄλλοφον (K 258) ἄλλυδίς ἄλλη (M 461) ἄλλως ἄν (T 401); reliquas Hesychii interpolator: ἀλληλούϊα (Apocal. XIX 1) ἀλληλάξαι, ἀλληλίζεσθαι, ἀλληλοῦχα, ἀλλοίωσις (Ps. LXXVI 10). — Vol. I p. 402, 66 post voc. βρυτιγγοί turbata omnia sunt. Nam βρυτταί — Βρύχων inter βρυτιγγοί et Βρυτίδας intrusa glossarum ordine cohaerentium vincula violenter rumpunt. Induxissem si spuria visa essent; sed cum aperte Pamphilum sapiant, servavi indicata transpositionis necessitate. Nec dubitabis profecto Diogenianum agnoscere haec legens: βρύτιγγοι. Βρυτίδας (Demosth. 1365, 9) βρυτίνη (Cratin. II 1 p. 76) βρυτίνην (id.) βρύτιχοι, βρῦτον (Archiloch. fr. 31) [βρυτονία], βρυτταί, βρύττεα (Athenienses) βρύττειν (EM. 216, 29) βρύττιον, βρύττος (Aristot. HA. IV 5, 2) βρύχανα, βρυχανώμενοι (huc retraxi βρηχανώμενοι) βρυχίς, βρυχμοί, Βρύχων, βρυωνία (Nic. Ther. 858). Abieci βρύχα (ex Odyss. ε 319) ab Hesychio additum, * βρυχίσασθαι, * βρύχιον, * βρύχεται, * βρυχός, quorum postremum ut βρύοχον e βρύκος· μῆρυξ corruptum est; neque admisi βρυῶδες· δυσῶδες ad seq. βρωμέεν referendum et βαρυῶδες, δυσῶδες scribendum, βρωμᾶσθαι quod Moeridi, βρώμην quod Odyss. κ 460 debetur. — Vol. I p. 440, 91 — 99 Γοιτόσυρον et γόλαμος dissociantur quinque glossis quas inter γόλλακα et γύμος collocari iubet ordo. — Vol. II p. 72, 69 — 78 ἐμαλάχθην et ἔμαρψα male coire docent glossae ἐμάτησεν et ἐμαυτῷ βαλανεύσω interiectis quattuor articulis ἐμαραίνετο — ἐμαρυκᾶτο divulsae. Itaque curatio adhibenda loco ea, ut invertatur ordo. — Vol. II p. 134, 52 — 44. 54 genuinae sunt glossae ἐπάλλων (l. ἐπάμων e Clitarcho Athenaei VI 267 C) ἐπαλαστήσασα (α 252 ex Apoll. lex.) ἐπαλεῖναι (Atticum) ἐπαλλακεύετο (Herod. IV 155); retrahendae igitur sunt prima post ἐπ' ἄμφω, secunda et tertia post 4141, quarta post 4143. Ceterum in talibus plerumque anceps iudicium esse nequit. Intricatissimi vero ii sunt loci, qui glossas haud dubie genuinas ita collocant, ut priores quidem syllabae ordinem servent, sed posteriores liberius vagentur. Videor tamen mihi intellexisse, cur in his quoque scopulis offendendum non sit, sed sufficiat ordinem restituisse. Saepius enim accidit, ut scriba ad aliquam posteriorum glossarum aberraret, omissis iis, quae glossam modo transscriptam proxime sequerentur. Quo errore animadverso, ne margines commacularet paralipomenis allitis, neu delendo, quae loco alieno posuerat, chartas perderet, reliquit glossas extra ordinem apparentes, et omissarum quoque ordinem e consilio ita immutavit, ut tanquam palinodiam canere videretur. E. c. post ἀπλέητος Vol. I p. 242, 27 glossarum ordo in codice hic est ἀπλῆν ἄπληξ ἄπλητον [ἄπλαντα ἀπλανῆ] ἀπλήμων ἀπλῆτις ἀπλήτιος ἄπλευρος. Quas si inverso ordine legeris ita, ut ab ἄπλευρος incipiens tanquam βουστροφηδὸν reflectas ad ἀπλῆν iustam restitues seriem: ἄπλευρος, ἀπλήγιος (Eupol. fr. XXVII[b] p. 518) ἀπληγίς (Aristoph. fr. XVIII p. 964 Soph. fr. 704) ἀπλήμων, ἀπλῆν· ἀκακούργητον, ἄπλητον (Hesiod. Theog. 315) ἀπλοΐδας (Ω 230).

Omisi ἀπλήξ ab Hesychio e Greg. Naz. II p. 12, 731 delibatum. Itaque simile quid ubi factum viderem (ac factum est cum scriba seculi XV rem suam neglegentius administraret saepissime) luxata ordinis membra transpositione sananda esse indicavi. Revisamus e. c. vol. I p. 404, 70. 71. 72. Scriba a βρυτίνην iterum aberraverat ad βρῦτον; errore animadverso βρυτονία βρύτιχοι addidit inverso ordine. Superest multitudo glossarum, quarum ordinem haud facile diiudicaveris utrum scribae praeposteraverint an ipse Hesychius, vel ut apertius dicam utrum Diogeniani ordinem ab Hesychio novatum librarii denuo turbarint, an aliquotiens etiam acciderit, ut Hesychius rem praecipitantius administrans ei quo in Diogeniano suo invenit ordini adstrictus reliquerit. Nam factum etiam hoc esse et per se spectatum probabile est et ut credamus adducimur iis locis in quibus Hesychianus ordo idem est atque in aliis fontibus a Diogeniano prorumpentibus. E. c. verisimillimum est Pamphilum iuxta posuisse ἀγαλμός· λοιδορία. ἀγάλλιος· λοίδορος (modo sana sit scriptura) neque in ordine laeso ap. Hes. I p. 13, 84. 86 offendemus si meminerimus in EM. 7, 9 etiam et Bekk. AG. I p. 334, 16. 17 eundem esse ordinem. Itaque non dubitavi, si quae glossae genuinae minus recte collocatae essent, ordini transpositione succurrere. Cf. βασίλη, βασιλέως ὀφθαλμός, quae sic potius collocari debebant: βασιλέως ὀφθαλμός (Ar. Ach. 92) βασίλη (Soph. fr. 289), nam utraque est Didymea: βάτραχος βατραχίς βατραχίσκοι, imo βατραχίς βατραχίσκοι βάτραχος: βδαλοὶ βδαλῆται βδαροὶ βδέλλα, immo βδαλῆται βδαροὶ βδέλλα βδέλλαι: βεβρενθυόμενον βεβρίθασι, * βέβριθε * βεβριθυῖαι βεβριθώς βεβρεγμένος, imo βεβρεγμένος (Eubul. com. fr. V p. 263) βεβρενθυόμενον (Hipponact. fr. 109) βεβρίθασι (ο 333) βεβριθώς: βέκος βεκῶς βεκκεσέληνος βεκός imo βεκκεσέληνος (comicus) βεκός βέκος (Herod. II 2) βεκῶς (forte βεκόσα). Singularem denique rationem secutus est in ordinandis Homericis glossis ex Apollonio repetitis, quarum maior pars iustum obtinet ordinem, minor extra seriem reperitur. Minorem opinor in iis curam posuit propterea, quod aut suum ipsius apparatum Homericum videret esse locupletiorem, aut in multis cum Apollonio concinentem. Hinc factum ut Apolloniana aut resecaret, aut cum suis Aristarchi glossis conflaret προθεὶς τὰ Διογενιανοῦ. Sic minus ipsi arridebant, quae Apollonius 68, 30 habet de v. ἐνδείνων· τῶν ἐντοσθειδίων οἷον τοῦ ἐντὸς χρωτός. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Recepit e suis fontibus ἐνδίνων· τῶν μελῶν κτλ. quae melius servata sunt in Cyr. 63 additis verbis ὡς Δίδυμος μαρτυρεῖ. Vol. II p. 105, 67 post Diogenianea ἐνόρχην λαόν et Ἐνόρχης posuit Homericum ex Aristarchi λέξεσι petitum ἐνόρσας. In universum tamen verum est, quod Vossius aliique dudum suspicati sunt, ordinis confusionem interpolationis indicium esse, et praestare, nisi graviores quaedam rationes contrarium exposcant, glossas importune illatas resecare, quam contra mentem auctoris conservare. Sic Vol. I p. 102, 6—17 inter ἄκοτον et ἀκοῦ decem infarctae glossae sunt: ἀκουάζεσθον ἄκουεν ἀκουέμεν ἄκουσα ἀκούσαμεν ἄκουσμα ἀκουστήσας ἀκουσίως ἀκουσθήσομαι ἀκουστόν: nam ἀκοῦ, quod Soph. Trach. 1035 respicit, e Didymo in Pamphilum migravit. In editione mea omnes stellula adpicta damnatas vides, ac recte quidem. Nam quinque priores ex Homero (Δ 343. η 11. α 370. Δ 396. Β 194) ab Hesychio illatae

sunt, sexta accessit ex Moeride, reliquae praeter nonam, quae Byzantina est, ab interpolatore invectae in Hesychium e lexicis biblicis (Ps. LXV 6. Iob. XXXI 33. LXX). Paulo ante hiat ordo p. 98, 22 post *ἀκκίζειν*, quod inter et Laconicum *ἀκκόρ* intrusae sunt iterum decem glossae: *ἀκκίζεται ἀκκισμός ἄκκελα ἀκλεῶς ἀκλεές ἀκλήρῳ ἀκληρεῖ ἄκλητον ἀκλινής ἀκλυδώνιστον ἀκλύνητος.* Obelum apposui, nec facti poenitet; nam *ἀκλινὴς, ἀνυπότακτος* non glossa est, sed pars explicationis alius glossae, *ἀκκισμός* e Moeride, *ἀκληρεῖ* e II Macc. XIV 8, *ἄκκελα* et subsequentes tres ex Homero (*δ* 728 *X* 304 *H* 100 *λ* 490) depromptae sunt. In vol. II Laconicum *ἔβασον* (h. e. *ἔFασον*) ab Hippocrateo *ἐβδηλάμην* divellitur interiectis glossis *ἐβεβήλωσεν ἑβδομάτη ἐβδελύχθη ἐβεβήκει ἐβεβρήχει ἐβέβλις.* Apponam auctores, ad quos respiciunt, nec dubitabis quin spuriae sint et merito proscriptae: Thren. II 2, *H* 248, III Regg. XXI 26, *Z* 513, *μ* 242. Novissima utrum ex *ἐρυβαλίς* an ex *σέβις* corrupta sit, non constat. — Quae cum ita sint, manifestum est, multum nostra interesse scire, quem ad locum scriptoremve singulae glossae respiciant, quemque, etiamsi videantur respicere, spectare non possint. E. c. vol. III p. 161, 78 gl. *νόσφιν ἐών* pro genuina habenda esset, si constaret Pamphilum nonnulla ex Apollonio Rhodio delibasse. Nam Apollonius Argon. IV 1458 his verbis usus est, indicante Meinek. l. c. At in Pamphilo non inerant glossae ex Argonauticis petitae; quapropter nihil obstat quominus referamus ad *Θ* 490 *νόσφι νεῶν* et una cum explicatione non conveniente *) proscribamus glossam ordini infestam. Neque gl. *ἀναστήσειν· ἀνάστατα ποιήσειν ἀναστατώσειν ἀνεοστασίη· θάμβος* recte retuleris ad Apoll. Rh. I 1349. II 76, neque *ἐνιπάζων· τύπτων* ad I 492; 864 *ἐπαύροι* ad II 174 *ἐπαχνώθη* ad IV 1279 *ἐπήβολος·* — *δεσπόζων* ad I 694. Itaque argumentum, quod in octavo capite deducturi sumus, versabitur in indagandis poetis sermonisque pedestris scriptoribus, in Pamphili glossario respectis.

CAPVT VIII

DE INDAGANDIS GLOSSARVM AVCTORIBVS

Ipso Hesychio teste in Diogeniani libris *Περιεργοπένητες* inscriptis non solum Homericae tragicae comicae et lyricae inerant glossae, sed etiam rhetoricae medicae et historicae, atque Homericae quidem ex Apione et Apollonio Archibii petitae, tragicae comicaeque e Didymo et Theone. Animadvertendum tamen, de medicis et historicis ita loqui Hesychium, ut dubium esse non possit, quin tantum non neglectae fuisse videantur, sed poeticarum et rhetoricarum numerum haud quaquam aequiparaverint. Atque hoc ipsum disertis verbis affirmat Photius. In bibliothecae enim codice CXLV p. 99 a 4 ed. Bekk., ubi Helladii glossarium *πολυστιχώτατον* describit, *πεζοῦ* inquit *λόγου ἐστὶ τὸ πλεῖστον τῶν λέξεων ἀλλ' οὐχὶ ποιητικοῦ ὥσπερ ἡ Διογενιανῷ ἐκπονηθεῖσα συλλογὴ, οὐδὲ κατὰ πάσας τὰς συλλαβὰς τὴν τοῦ στοιχείου τάξιν φυλάττει,*

*) Cf. p. CXII, ubi addi possunt *ἐν θυμῷ μεμαῶτες* (*Γ* 9)· *ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες* pro *ἐν τῇ ψυχῇ σπουδάζοντες*; *ἐνὶ ἤνοπι* (*κ* 360)· *ἐν κατόπτρῳ.*

ἀλλὰ κατὰ μόνην τὴν ἄρχουσαν. Similiter in codicis CXLIX descriptione Pollionis lexicon narrat *ἔχειν πλείστας μὲν ποιητικὰς λέξεις, ἧττον δὲ Διογενιανοῦ. εἰς τὸ διπλάσιον δὲ αὐτῷ τῆς ἐκείνου πραγματείας τὸ φιλοπόνημα παρατείνεσθαι.* Denique in prologo lexici sui p. 2, 1 *αἱ τῶν λέξεων πλείους,* inquit, *περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν, Διογενιανῷ συνελέγησαν· εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἦκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσαγε ἐμὲ εἰδέναι οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περί γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται.* Primum igitur de *poetis* disseram, ad quos maxima referenda glossarum pars est, deinde *de oratoribus*, tertio de *medicis* et *rerum scriptoribus.*

§ 1. Ac de Homero *) quidem abunde disputavimus: videamus igitur reliquos poetas, qui versu usi sunt heroico. In Hesychio apposito nomine laudatos reperi Antimachum Callimachum Empedoclem Euphorionem Euclum chresmologum Hesiodum Nicandrum Panyasin Pisandrum Theocritum et incertum parvae Iliadis auctorem, quos ita pertractabo ut exordium faciam ut par est ab *Hesiodo.* Nomen eius in Hesychio decies legitur s. vv. *ἄμφουδις. Ἀργείη. ἀφροδίσιος ὅρκος. γάσος* (imo *γαστέρες οἶον*) *γοργείην. δίψιον Ἄργος. ἐπ' Εὐρυγύῃ. εἰρεῦσαι. ἠοία. ἱππουκρήνης.* Sed ex his glossis *ἄμφουδις* et *δίψιον Ἄργος* ad Hesiodum omnino nihil pertinent, cum *Ἡσιόδου* nomen ex *Ἡλιοδώρου* nomine corruptum sit, aliae quattuor (*ἀφροδίσιος ὅρκος, γοργείην. ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. ἠοία*) non explicant Hesiodum sed in testimonium vocant. Restant igitur quatuor duntaxat (*Ἀργείη. γαστέρες οἶον. εἰρεῦσαι. ἱππουκρήνης*) quas Hesiodi caussa receptas dixeris, quamquam de prima et quarta dubitari posse non nego. Nam s. v. *ἀργείη* Ruhnkenius Heliodori nomen latere suspicatus est, s. v. *ἱππουκρήνης* autem conicias Hesiodo tantum testimonium denunciari. Utut est, *γαστέρες οἶον,* quod glossae caput est, verba sunt Hesiodi Theog. 26, *εἰρεῦσαι* eiusdem Theog. 38. Videtur igitur poeta Ascraeus in epicis a Pamphilo explicatis fuisse. Quamquam non affirmaverim, nullam residere mihi in mente dubitationem. Primum utrobique addita sunt verba *ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ,* quae sic profecto scripta Diogenianus non reliquerat, deinde priore loco haec ipsa verba a glossa *γάσος* (h. e. *γαυσός*) retracta demum sunt ad v. *γαστέρες οἶον,* ut e margine videantur in contextum qui dicitur irrepsisse. Accedit tertium. Hesiodea nonnulla etiam Cyrillus continet, sed ita detorta, ut a Pamphilo manasse non possint. Sic Cyr. Vind. 212 fol. 6: *ἀεργίν· ὄνειδος* porrigit, h. e. Hesiodeum *ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος* absque explicatione positum et mutilatum. Neque *ἐπειοί,* ut Cyrillus iubet, sunt *familiares,* sed *πηοί,* cui *ε* adhaesit ex Hesiod. Opp. 313: *ζώσαντο ΔΕΠΗΟΙ*; neque *γαῖα ἑλώρη* sed *γαῖα πελώρη* terrae est epitheton apud Hesiodum. Quae contemplanti mihi subnascitur suspicio, Hesiodeas quoque glossas nonnullas mala literarum seiunctione corruptas Diogeniano obtrusisse eum, qui pro Homericis vendere non dubitaret *ἐτανηλεγέος, τετρυφάλεια, αἰδὰς καὶ δέος ἀλλήλων* (s. v. *ἴσχεται*).

*) Hymni Homerici fuerintne respecti an non, ignoro. Cf. *ἀμαρύσσων* (Merc. 278. 415) *ἰχθοράψει* (*ἔχθορον αἶψα* h. Bacch. 9) *ἐνδιῶνται, ἐνέλειπεν* (Apoll. 213) *εἰ* (Batr. 13) *ἐπενήχετο·* (Batrach. 106), *ἐπισχεδόν* (Apoll. 3).

Nonnullas dico — nam Ascraeum poetam omnino non esse respectum et per se improbabile est, et refellitur vocabulis vere glossematicis *ἀγαπτερέως* (fragm.) *ἀμαρύγματα* (fragm.) *αἴθονα* (Opp. 333 = 363) *ἀκιώταται* (Op. 435 = 405), *ἐπιθήκη* (Opp. 380), quorum auctorem novimus Hesiodum. Cf. praeterea *ἄατος* (Th. 714) *ἀβούτης* (Opp. 451) *ἀγελείης* (Th. 318) *ἀεννάου* (Opp. 566 = 593) *ἄλειφα* (Th. 553) *ἀλυκτοπέδη* (Th. 521) *ἀμφαγαπῶντες* (Opp. 58) *ἀνθεμόεσσα* (Th. 878) *ἀνόστεος* (Opp. 522) *ἀπαμείρεται* (Th. 801 cod. P. 2) *ἀπήμαντος* (Th. 955) *ἄπλητον* (Th. 315) *ἁρμαλιήν* (Opp. 765) *αὐτόγυον* (Opp. 433) *βοωτεῖν* (Opp. 361 = 391) *γηροκόμος* (Th. 406) *γλάφει* (Scut. 431) *γλάφυ* (Opp. 531 = 503) *γύαλον* (Th. 499) *γύης* (Opp. 435. 434) *δεινωποί* (Scut. 250) *διδασκῆσαι* (Opp. 64) *διφῶσα* (Opp. 374) *δώς* (Opp. 354) *ἐγκώμιον* (Opp. 342) *ἔδον* (Th. 30) *ἐκαίνυτο* (Scut. 4) *ἐδεδήει* (Scut. 155) *ἐναρφόρος* (Scut. 192) *ἐθελημοί* (Opp. 111) *ἔθα πάλιν* (Th. 772?) *ἐκτολυπεύσας* (Sc. 44) *ἔλυμα* (Opp. 428) *ἐμμενέως* (Th. 712) *ἔνηφι* (Opp. 110) *ἐξαλέασθαι* (Opp. 92 = 105). Haec omnia iustum ordinem non confundunt, nec glossis Pamphileis sunt dissimilia. Contra ordini non convenit vol. I p. 471, 69 *δεκαδώρῳ ἁμάξῃ* (Opp. 424) *ἧς ἡ διάμετρος τῶν τροχῶν δέκα δώρων. Δῶρον δὲ, ὡς μέν τινες, ἡ παλαιστή, ὡς δὲ ἕτεροι, ὅταν τοὺς τεσσάρας δακτύλους συστρέψας ἐγείρῃς τὸν ἀντίχειρα, ὡς Πλούταρχος.* Unde patet spuriam esse etiam vol. III p. 35, 887 *Ληναιών· μήν* [*οὐδένα τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν — εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος* (Hes. Opp. 502) *βουκάτιον κτλ.* Vol. II p. 91, 36 *ἔνδροια καρδία δένδρον καὶ τὸ μέσον* (l. *μέσαβον*) referendum ad Opp. 469, et infra recte *ἔνδρυον* scriptum. Quid enim Pamphilo cum Plutarcho *)? Alter, quem respici certo constat, ***tumidus*** est ***Antimachus***, Hadriani imperatoris deliciae. Laudatur propter vocabula *Γαιηΐδα ἑανηφόρος ζειροφόρος ἐπίηρα Κλύμενος πυρωλόφοι σύστηνον χηρήϊον* et inexplicabile *Εἰσκονιανοί*; quibus adde *ἀβολήτορες* (fr. LXXI) *ἄδοροι* (fr. LXXVI) *Αἰγιαλήων* (fr. IV) *Αἴγλης Χάριτες* (fr. LXXXV) *ἀκαχῦναι* (fr. CVIII) *Ἀκμονίδης* (fr. XLII) *ἄλφι* (LXXVI) *ἀμορφύνειν* (CVIII) *ἀμφίθετος φιάλη* (fr. XX) *ἀνακυπῶσαι* (LXXXVIII) *διέπερσας* (fr. XXIV) *δύπτης* (fr. LXXVII) *ἔδρακεν* (fr. XI) *Ἐπειῶν· Ἠλείων* (fr. XXV 2, ap. Hesych. II p. 101, 54 in *ἐνίων· ἡμῶν* depravatum) alia complura. Clarii poetae glossas quis ante Pamphilum collegerit nescio, nisi forte Longinus, quem Suidas perhibet *Ἀντιμάχου λέξεις* collegisse, non tertii p. Ch. seculi philosophus est, sed antiquior aliquis lexicographus cum illo confusus. Tertium, cui inter epicos post Homerum locum concedebat antiquitas, ***Panyasin***, inquam, ex Hesiodo et Antimacho mixtum, utrum excusserit Pamphilus, non magis compertum habeo, quam quid de quarto statuam epicorum principe, ***Pisandro***. Nihil enim inveni, quod ad alterutrum referri possit praeter *ἀέρῃς. Ἠοίην — ἀέ. νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι.* Haud scio tamen an Panyasis respectus sit propter *ἔθησεν· ἔψαυσεν ἐθήτευσεν* et disertum testimonium Hesychii II p. 284, 52 *Ἠοίην· τὸν Ἄδωνιν, Πανύασις* (fr. XIV p. 50 Tzsch.), Pisander vero neglectus fuerit. Nam *ἀέ* fuerunt, qui rectius ad Pindarum referrent, quamquam etiam

*) Fallitur etiam Iulius Baumann, cum in Fleckeisenii annalibus, ubi de etymologia voc. *εἴρενες* disserit, inter fontes Hesychii numerat Plutarchum.

de Pindaro respecto videbimus rem admodum esse dubiam, Pisandri autem ***κομμάτιον παροιμιῶδες*** fortasse non ex ipso Pisandro repetitum est *). Quid igitur? in tanto epicorum, quem Graecia tulit, proventu Pamphilus praeter Homerum Hesiodum et Antimachum dignum habuit neminem, cuius glossas explanaret? et si non habuit, quo referenda frustula illa aperte ex epicis carminibus delecta, quorum partem indicavit Meinekius in Philol. Gott. XIII p. 536, 494: (***ἄθεστος Ἐρινύς***) (***αἶψα λέλοιπεν***), ***εἴδεος ἧκε σέλας*** (***ἐννύχιον κρύπτεις*** vel ***ἐμμύχιον κρύπτεις***) (***ἔμπα γε μὴν***) (***ἐν τεγέεσσι***) (***ἔξω τε πάγης***), ***ἠκαλέον γελόωσα, ἤβολον ἦμαρ,*** (***καύματος ἰδαλίμοιο***) ***οὔθατα βόσκει, πολυπαίπαλος αἰθήρ*** (***πολυδευκέα φωνήν***) alia? Rem miram narrabo, non abludentem tamen a veritatate. Missis poetis antiquioribus et inter principes relatis, cursum deflectere ad crassiorem Alexandrinorum Pergamenorumque musam maluit, inque hospitium invitatis ***Callimacho*** et ***Nicandro*** solis, horum etiam reliquos longe valere iussit. Arato certe, Hesiodi aemulo, Rhodioque Apollonio (vid. Cap. VII sub finem) quasi veritus esset, ne vel amplissima glossarii sui domus continere Apollonium Callimachumque non posset, honorem, ut apud se deversarentur, rigidissimus hospitalitatis pacisque custos invidebat, et si quae insunt ad Euphorionem et Parthenium referenda (velut ***αἴθυιαι ἄλλιξ βέθρον Βραυρῶν δωροφόρους — ἄρπυν δείκελον δρύψελα*** al.) non satis constat talia e scriptis eorum grammaticis an carminibus sint deprompta. Quid commoverit Pamphilum, ut rem sic institueret, fateor me ignorare — nam viros doctos de Pamphilo Nicandri commentatore somniantes iure refutat O. Schneider Nicandr. p. 161 — res ipsa certa et multitudine glossarum ex utroque poeta petitarum comprobata. Quid quod ne latet quidem, utri primas deferri voluerit? Noverat puto illud Ovidii: ***Battiades toto semper cantabitur orbe,*** silentio tamen dissimulans alterum versum ***cum sole et luna semper Aratus erit.*** Nam quoquo versum pedem figas, ecce iterum Callimachus. Ne dubites, infra ponam glossas Nicandreas et Callimacheas ex primo nostrae editionis volumine collectas, quamquam omnes me detexisse non promiserim. Ad ***Nicandrum*** igitur refero has: ***ἀβλεμές*** (Al. 82) ***ἀγαλλίς*** (fr. 74, 31) ***ἄγγλιθες*** (Ther. 871) ***ἀγμοί*** (Th. 146) ***ἄητοι*** (Th. 783) ***ἀθέλγηται*** (fr. 124) ***αἴθριοι*** (Th. 25) ***ἀκοντίαι*** (Th. 491) ***ἀλεξιάρης?*** (Th. 861) ***ἀλθαίνει*** (Al. 556) ***ἀμβλώσσει*** (Th. 33) ***ἀμβροσίη*** (fr. 126) ***ἀμήτορες*** (Th. 134) ***ἀμύξ*** (Th. 131) ***ἀμφίσβαινα*** (Th. 372) ***ἀνιγρόν*** (Al. 627) ***ἀννησοειδές*** (Al. 186 schol.) ***ἄντλον*** (Th. 114) ***ἄραδος*** (Th. 775) ***ἀσταγές*** (Th. 307) ***ἀτίζει*** et ***ἀτύζει*** (Al. 193) ***ἀτραπιτοῖς*** (Th. 917) ***ἀχύνετον*** (Al. 174) ***βάκχη*** (Th. 512) ***βλάστα*** (Al. 332) ***βλῆχρον*** (Th. 446) ***βουγάϊος*** (Th. 5) ***βούπρηστις*** (Al. 346) ***βράπτειν*** (Al. 359) ***βρίθοντα*** (Al. 210) ***βρυωνία*** (Th. 858) ***γέντα*** (Al. 62) ***γενύεσσι*** (Al. 50) ***γεράσμιον*** (Th. 613) ***γλήνεα*** (Th. 228) ***γωλιοί*** (Th. 351) ***δέδιχθι*** (Al. 443) ***δηθάκι*** (Al. 215) ***διαμπερέως*** (Th. 495) ***διασκηνίψαι*** (Th. 193?) ***διέρπει*** (Th. 297) ***δορκύνιον*** (Al. 376) ***δυσπαίπαλον*** (Th. 145) ***ἑατρέρου*** (Th. 380) ***Ἕβρος*** (461) ***εἶαρ. εἰλύεται*** (Al. 18) ***εἰσκόμενον*** (Th. 421) ***ἐκ παλαχῆς*** (Th. 449) ***ἐλάφου πηρίς*** (Th. 585) ***ἐλελίσφακος*** (Th. 84) ***ἔλιπτεν?*** (Th. 126 c. schol.)

---

*) *ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας* **laudatur vol. I p. 517, 90 s. v.** *Διομήδειος ἀνάγκη*, **h. e. Zenobio prov. III 8. —** *ἀληθεῖς* **fortasse Pisandri est, non Pindari.**

ἐμπριόεντα (Al. 533) *ἐμύξατο* (Al. 482) *ἐνδυκές* (Ther. 163. 263) *ἐξαλέασθαι* (Th. 121) in quibus plurima sunt ad antiquos Nicandri commentatores referenda. Subiungam nunc *Callimachea* adiecta tamen admonitione, ne quis haec omnia ex epicis carminibus et elegis epigrammatisque petita suspicetur, cum immixta sint nonnulla ex *ἐθνικῶν ὀνομασιῶν* libris quibusdam singularibus, *περὶ νήσων περὶ μηνῶν περὶ ὀρνέων* aliis (cf. cap. IX): *ἆ* (fr. CCCXXIII) *ἆ βάλε* (fr. CCCCLV) *ἀβολῆσαι* (ib.) *Ἀγάθουσα* (CCCXCVI) *Ἀγεσίλαος* (LM. 129) *ἀδαεῖς* (CLX) *ἀδμωλή* (fr. CCCXXXVIII) *ἀελλές* (fr. LXXXVI?) *ἄεμμα* (D. 10) *ἀέξειν* (Iov. 95) *ἄημα* (D. 55) *ἀήσυρον* (Suid.) *Αἰγαιών* (fr. CIII) *αἴγειρος* (C. 38) *Αἱμονία* (fr. CXIII) *αἶρα* (CCXXIX) *Αἴτνη* (D. 56) *ἀκήρια* (Ap. 41) *Ἀκμονίδης* (CXLVII) *ἄκμων* (D. 146) *ἀκταία* (fr. CCCXLVIII) *Ἀλαί* (D. 173) *ἄλαστε* (LM. 87) *ἄλειφα* (fr. XII) *ἀλετρίς* (CCXXXII) *Ἁλίαρτος* (LM 61) *ἄλληκτον* (D. 149) *ἄλλικα* (fr. CXLIX) *ἀματροχίας* (fr. CXXXV 2) *ἀμιθρεῖν* (Cer. 87 ?) *ἀμπρεύειν* (cf. CCXXXIV) *ἀμύς* (CCXVI?) *ἀμφήριστον* (Iov. 5) *ἀμφίδυμος Φαίαξ* (fr. CCCXXXVI) *ἀμφιλαφές* (Cer. 27) *ἀναγκαίᾳ* (Cer. 62) *ἀνακτορίᾳ* (fr. CCVIII)? *ἀνδίκτης* (CCXXXIII) *ἀνέρπει* (Ap. III) *ἀνηλεές* (D. 100) *ἄνην* (Iov. 90) *ἄνθεμα* (epigr. V 2) *ἄξοος* (CV 2) *ἀοιδάων* (Del. 5) *ἀοίδιμος* (fr. XLV) *ἀπεσείσατο* (CCXLV) *ἀπέστω* (CCCXL) *ἀπεχθής* (Cer. 117) *ἄπνους* (epigr. V 9) *ἀπόθριξ* (CCCXLI) *ἄππας* (D. 6) *ἄραβος* (Del. 147) *ἀράσσει* (Ap. 3) *ἀριήκοος* (Del. 308) *ἁρματροχιαὶ* (CXXXV) *ἁρμοῖ* (XLIV) *ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου* (fr. LXXIX) *ἀρπίδες* (LXVI) *Ἀσσυρίων* (CLII) *Ἀστερίη* (Del. 224) *ἄστριες* (CCXXXVIII) *ἄστυρον* (CCLXXXVIII) *ἀττάραγος* (ep. 49, 9) *Αὐλίς* (XLIX) *αὐτάν* et *αὐτᾶν* (Cer. 133 LM. 22) *ἄφαρον* (CLXXXIII) *ἄφατον* (Cer. 58 LM. 77) *ἀφροδίσιος ὅρκος* (ep. XXVI 3) *ἄωροι* (CCCXXV) *βέμβιξ* (ep. I 9) *βεῦδος* (CLV) *βλωμός* (CCXL) *βούβρωστις* (C. 103) *βουγενέων* (CCXXX) *βουκολέοντα* (Del. 176?) *βωνίτας*? *βῶσον* (CLIII) *γενάρχου*. *γενειήτης* (D. 90) *γενέτην* (ep. XXII 2) *γέντα* (CCCIX) *γέντο* (C. 44) *γεργέριμος* (L) *γεωμόρος* (Iov. 74) *γηλεχέες* (Del. 286) *γλαρίς* (CLIX) *γλωχῖνα* (Del. 235) *Γραικός* (CIV 4) *γυιή* (D. 177) *γύπη* (fr. CLXXII) *δαΐν* (fr. CCXLIII) *δάκετον* (CLXI) *δάκος* (D. 84) *δανάκης* (CX 4) *δέδαον* (CCCV) *δεδαυμένον* (ep. LIII 3) *δειδέχαται* (XXXII) *δείεμα* (CXC) *δεκάφυια* (CLXII) *δέρμα* (CCXI) *δεύοιοντο* (Ap. 51) *Δῆλον* (Del. 2) *Δηώ* (C. 133) *δίζετο* (Iov. 16?) *Δικταίῃσι* (epigr. XXIII 3) *Δινδυμήνη* (ep. XLII 4) *διφᾶν* (epigr. XXXIII 2) *διωλύγιον* (CXI, 1) *δράγματα* (Cer. 20) *δρῆσται* (ep. XLIII 4) *δύη* (CCCII 1) *δύπτης* (CLXVII) *δυσαῆ* (D. 115) *ἑαδότα* (Cer. 19) *ἐγκρασίχολοι* (fr. XXXVIII) *ἐγκυτί* (fr. CCCXI) *ἔδεσμα* (Dian. 148) *ἐείσατο* (Cer. 44) *ἐθελήμως* (Dian. 31?) *εἶαρ*. *εἴατο* (Del. 61) *εἶδαρ*. *εἴδεος* (CXXIV). *εἴδεος ἐνδίοιο*? *εἴδεος ἧκε σέλας*? *Εἴνατον* (fr. CLXVIII) *εἶπος* (fr. CCXXXIII) *εἰργάσατο* (ep. 73, 4) *εἶργε* (Del. 60) *ἐκαθίσατο* (Dian. 233) *ἐκηβολίαι* (LM. 112) *ἔκλεο* (Del. 40) *ἐκνεφίας* (fr. XXXV) *ἐκόησεν* (fr. LIII) *ἐλελεῦ* (fr. CCCX) *ἔλεξεν* (LM. 91) *Ἐλευθώ* (Del. 276) *ἔλλερα*. *Ἐλλοπιῆες* (Del. 20) *ἐμμηλάδας αἶγας* (Ap. 51) *ἔμπα δὲ* (epigr. XIII 3) *ἐμπέραμον* (Iov. 71) *ἐνάσθη* (fr. CCLXXII 1) *ἐν ἄστεσιν* (Ap. 40) *ὅμπαι*, *λήτειραι*, *Ἡσυχίδες*, *ἐνδοιῇ* (Iov. 5) *ἐνδρομίδες* (Dian. 16) *ἐνέτῃσι* (fr. CXLIX) *ἔνι δαιτὸς* (Cer. 55) *ἐνικλᾶν* (Iov. 90) *ἐννεάμυκλος* (fr. CXXX) *ἐνόπλιον* (Del. 137. 241) *ἐνίηλον* (= *νενίηλον*) *ἐντύεσθε* (Apoll. 9) *Ἐννώ* (Del. 276?) *ἐνώσατο* (?) *ἐξανίησιν*

(Del. 207) *ἐξερέῃ* (fr. LXVII 4) *ἔοι* (Iov. 1) *ἐπειπών* (epigr. XXXIX 1). Atque ad hunc, cum totiens respiciatur, ea quoque frustula pertinere suspicor, quae supra adespotως circumferri dixi, quamquam fieri potest, ut alia rectius Gregorius Nazianzenus alia Empedocles sibi vindicent. Fuit certe *Empedocles* quoque, quem tamen Aristoteles physiologum quam poetam appellare mavult, in poetarum Pamphileorum consortio. Cf. *ἀγέννητα ἀϑαρέων* (129 Stein) *ἁλισϑείς* (150 Stn.) *ἀλλάξ. ἀμφίστερνον* (257?) *ἀνελέσϑαι* (15) *ἀπηρεῖς* (Stz.) *ἀριδείκετον* (Sz.) *διΐεται. δολιχόφρονα* (45 Stn.) *Βαυβώ. δυσμαῖς βίου. ϑεμερῶπιν. ἱλάειρα σελήνη* (149 Stn.) al. *). His pertractatis — de *Euclo* enim *Cyprio chresmologo* disputandi in ind. nanciscemur occasionem (cf. Kuhn *Zeitschr. f. vgl. Sprachf.* vol. IX fasc. 4 p. 290 sqq.) — unus tantummodo restat *Theocritus Syracusanus* bis excitatus ab Hesychio s. vv. *αἰολικὸν ϑέαμα* et *βουκολιασμός*. Frequentes in Pamphilo eius etiam glossae fuerint, necne, non satis lucdum intellexi. Certe non amplector Meinekii sensentiam Philol. Gotting. XIII p. 541 et Theocr. p. 502. Nicandrearum numerum, ut taceam Callimacheas, non attigerunt, et si quae reperiuntur, de quibus ambigas ad Theocritum an ad alium auctorem referendae sint, ut vol. IV 187, 94 *τύφεται* Meinekius ad Theocr. II 18 Kirchhoff. ad Eur. Tro. 146 referre maluerunt, equidem pro Theocrito pugnare non ausim. Cf. *ἀδωναῖος* (Mosch. IV 86) *αἴσιος*; *ἐπ' ἄνϑεσι* Mosch. II 72, *ἑόληται* II 74, *ἐπαφώμενος* II 50. Cf. *αἴσιος* (XVII 72) *αἰγίπυρος* (IV 25) *αἶταν ἕτερον* (sic, XII, 14) *Ἄκις* (I 69) *ἄκρα* (XV 142) *ἁλμυρά* (XXIII 34) *ἀλοπεύει* (I 42) *ἀμάραν* (XXVII 52) *ἄμμες* (XXIX 2) *ἀμνάδας* (VIII 35) *ἄμφω μὲν ἤστην?* (VIII 3) *ἀοίδιμος* (XIII 9) *ἀπφῦς* (XV 14) *ἁρμαλιά* (XVI 35) *ἀρρηνές* (XXV 83) *ἄσκαλα* (X 14) *ἀτέρεμνα* (X 7 schol.) *αὐτόφλοιον* (XXV 208) *ἀῶ* (XVIII 14) *ἄωτος* (XIII 27) *γενειάς* (II 78) *δαγύς* (II 110) *δικλίδος* (XIV 42) *δίσδημαι* (XVI 68) *δίφραξ* (XIV 41) *ἕνας* (XVIII 14) *ἐνόδιος* (XXV 4) *ἐξ εὐπατριδᾶν* (XVIII 53) *ἐπάβολος* (XXVIII 2) al. quas inter voces sunt vere glossematicae plurimae, nec facile Pamphilo eripiendae. Vidimus iam, quid Pamphili sospitatori ab epicorum lectione et epicorum editoribus a Pamphili perscrutatione exspectandum sit. Ut brevi comprehendam, quemadmodum Apollonii Arati aliorumque epicorum si qui recentaturi sunt editionem, in posterum tute supersedere labore possunt evolvendi Hesychium, ita quibus propositum erit breviatum Pamphilum ex Hesychio eruere, singulasque Diogeniani glossas ad ipsarum auctores referre, investigatis glossis Homericis Hesiodeis Antimacheis, prae ceteris indagare studeant Callimacheas Nicandreas et post Theocriteas si quae probabiliter ad Empedoclem possunt referri, ne perdant operam in inquirendis aliorum epicorum, quos exclusit Pamphilus, vocabulis. In universum autem qui epicorum studio delectantur caveant, ne a Pamphilo restituto nimium exspectent. Mihi equidem hodiernae

*) Empedocleorum investigationem difficillimam esse uno exemplo comprobabo. Vol. III p. 69, 25 legimus: *μανάκις· ὀλιγάκις σπανίως. ἢ πυκνά.* Quo pertineant novissima verba a nemine dum indicatum vidi. Respicitur Empedocl. v. 217 *πυκνὰ τὰ δ' ἔκτοθι μανὰ πέπηγε*, unde apparet elapsam esse glossam *μανὰ* et locum a Pamphilo sic fere scriptum fuisse: *μανά· σπάνια „πυκνὰ τὰ δ' ἔκτοθι μανὰ πέπηγε" παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.* Cf. Xen. Cyneg. VI, 15.

poetarum editiones plus prodesse videntur Diogeniani integritati, quam Diogenianus poetarum restituendo nitori. Benigniorem experientur Pamphilum, qui fragmentorum parant collectiones, quamquam ne his quidem liber maxima auctoritatum parte spoliatus multum proderit. Ex aequo me iudicare concedent, qui Callimachum *) norunt, Meinekius Schneiderusque, quorum alter in praef. IX ipse fassus est glossas Callimacheas apud Hesychium obvias usus sibi haud ita magnos attulisse, alter in fragmentis illustrandis saepissime ad Hesychium respicit. Cf. O. Schneideri de Callimachi operum tabula quae exstat apud Suidam commentatio Goth. 1862 p. 2. Iam vero epicorum recensu facto transeo ad *lyricos*. Horum praeter Pindarum duodecim laudat Hesychius, sed ex elegiacis nullum. Solonis enim, cuius s. v. *ἀγχιστίνδης βείνειν* (l. *βινεῖν*) *τρεῖς θεοί τριταία* mentio fit, non elegi intellegendi sunt, sed axones (cf. *τρεῖς θεοί, ἀνεψιότης, ἐπατία* (l. *ἐπαίτια*), *Ἐξακεστήριος, κλέπος* et *προπτόρθια*), Tyrtaei fr. 12, 6 p. 323 respiciatur vol. III p. 68, 89 *μάλιον· μᾶλλον* necne non satis certum, et Xenophanis nomen an recte a Meinekio restitutum sit pro *Ξενοφῶντι* vol. IV p. 121, 80 *σωπιαίνουσιν· οἱ κύνες παρὰ Ξενοφῶντι* dubitari potest. Ad Theognid. 352 p. 403 *ἄνδρ' ἰέναι, μὴ λὴν μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει* Th. Bergkius retulit Hes. III p. 35, 885 *λήν· λίαν*; sed hoc etiam incertum. *Ἄζεσθαι* et *ἐπιρρέπει* praeter Theognid. 280. 157 multi usurparunt; *ἐντύνει* (Theognid. 196) codices; *ἐκτίνει K, ἐντύει* Brunckius. *Κατεδήδοκε· κατέφαγε* spectat sane Eueni epigr. IV 3 p. 478 Bgk., sed accessit ex Moeride, ut dixi praef. p. CXXXII. Elegiacos igitur poetas exclusos fuisse suspicor, nec tantum apud me valet trium locorum, in quibus Pindarum laudatum invenimus, auctoritas (*ἀληθεῖς Διὸς Κόρινθος καταπίμπρασθαι*) quin amplius quaerendum esse statuam, utrum re vera in Pamphilum receptae fuerint glossae Pindaricae, an non fuerint. Vereor enim, ne prima tantum gl. vol. I 119, 24 *ἀληθεῖς· οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος* non sine veri aliqua specie a Pricaeo in indicem relata sit, licet dialectus poscere *ἀλαθεῖς* videatur, et in promptu sit correctio *Πείσανδρος*, secunda et tertia ad Pamphilum non pertineant. Ac de *Διὸς Κόρινθος* (vol. I p. 519, 17) *παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων, ὡς ὁ Πίνδαρός φησιν* [Nem. VII 155] ab Hesychio demum interpolata diximus p. CXVII; de *καταπίμπρασθαι· κατακαίεσθαι κατὰ Πίνδαρον* vol. II p. 431, 32 refutata Alberti, qui Olymp. I 87 *καταπέψαι· — κατὰ Πίνδαρον* spectari putabat, opinione, verum vidisse Adr. Heringam Obss. p. 225 rati *καταπίμπρασθαι· κατακαίεσθαι* et *κατὰ Πίνδαρον ...* disiunctis posteriori glossae adscripsimus Platon. Phaedr. p. 227 B. Quae cum ita sint, nisi proferri possint glossae manifeste ex Pindaro haustae quamquam nomine non addito, verendum ut probari queat Diophanti filium in poetis a Pamphilo explanatis numerandum esse. Bene igitur factum videatur alicui, quod unus reperiatur locus ad Pindarum recte relatus vol. I p. 112, 33: *ἀλαθέας ὥρας· λέγει γὰρ ὅτι κυκλισμοὶ πάντα* (*φανερὰ*) *ποιοῦσιν* e fr. 7 p. 236 Bgk.: *ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαο-*

*) Unum Callimachi novi locum cuius in Hes. II p. 100, 3095 extat varia lectio: Cerer. 55 *ᾧ ἔνι δαιτὸς — ἅδην* (vulgo *δαῖτας*). Ibi Cyrillus Voss. etiam *ἐνιδετός· τῆς εὐωχίας*.

κάρπους τίκτεν ἀλαθέας ὥρας. Sic enim ope Hesychii locum emendavit Boeckhius pro *ἀγαθὰς σωτῆρας,* quod est ap. Clement. Strom. VI p. 731. Fateor tamen mihi quidem, qui sciam Clementem Alexandrinum passim ab interpolatore expilatum esse, et de hoc Pindari loco et de Sophocleis aliquot glossis e fr. 1020 (Clement. Al. V p. 716) excerptis scrupulum residere, quam non eximunt aliae glossae Pindaricis similes: *ἀγὼν χαλκεῖος, ἀέ, ἀμευσιεπής, ἀριστοτέχνης, δονάκων, γλέφαρα, δυσπαλές, ἑλικοβλέφαρος, ἐλευθώ* (cf. Callim. Del. 276 ex em. Schneid. Meinek., non Pind. Ol. VI 41) *ἔλα· βάδιζε, λέγε, ἐκνόμιον· διακριτόν, ἔμπαν, ἔμφρονι* (Pind. Ol. IX 74) *ἐνέσκιμψεν* (Pyth. III 58) *ἐξώπαζεν* (Isth. I 11), *ἐπιβαλεῖ* (Pyth. IV 140). Aut enim penitus ignoro veterum glossographorum morem, aut si quem scriptorum cura sua dignum habebant, expilabant totum, neque in sex vel septem vocabulis delibatis acquiescebant. Aliter sentio de duabus poetriis illustribus Corinna Tanagraea et Telesilla Argiva *), quarum haec s. v. *βελτιώτας,* illa s. v. *τόνθων* in partes vocatur. Telesillae quidem quas praeter hanc unam vindicem glossas non habeo, quamquam persuasum habeo plures esse sublectas, Corinnae vero non minimam earum partem deberi suspicor, quibus aut additum est voc. *Βοιωτοί* aut quominus adiciatur, nihil impedit e. c. *γάκον ἀίδων, γακουπώνεις* (sic enim non *γακουπώνης* corrigendum erat). Reliqui decem, quos laudat Hesychius, sunt Alcaeus Anacreo Alcman Bacchylides (*ἀγκύλη, αἰθύσσει*) Ibycus (*ἀετώσιον, ἀναρίτης*) Sappho Simonides Stesichorus et iambographi Archilochus et Hipponax. Horum in Hesychio tot insunt fragmenta, praesertim si ad Hipponactem Lydias Phrygiasque et ad poetas Lesbios retuleris glossas Aeolicas tantum non omnes, ut nihil dicam amplius. Ex Hesychio s. v. *γλοιῶς* Timocreontem Rhodium emendare conatus est Th. Bergk. fr. I, 11.

Tragicos laudatos reperi septem; Achaeum Aeschylum [Agathonem] Euripidem Ionem Sophoclem Phrynichum, neque affirmaverim a Didymo, cui *λέξεις τραγικὰς* debuisse Pamphilum novimus, aliorum praeter hos glossas respectas esse, nisi quis Thespidea nonnulla (vol. I p. 540, 84) e Didymo potius, quam Clemente vel Porphyrio, provenisse suspicatus fuerit. Non ignoro quidem inveniri etiam vocabula aliquot obscuriora (*ἐπάγωνη· ἀφνίδιος κασάνδρα,* sic vol. II p. 131, 88), quorum ut nunc comparata res est a Lycophrone solo pendet auctoritas, velut *ἀλοιτόν* (136) *ἀμφιμήτωρ* (schol. 19) *ἀμφώδων* (1401) *ἀγρώσσοντες* (598) *ἀνάρσιον* (1141 schol.) *ἀμνάμους Βομβυλεία* (786), *ἰνδατουμένη* (155) *Ἐνόρχης* (212) *ἐν δ' Αἴθυια* (359) alia, verumtamen haec cur ex Lycophrone delecta putemus caussam non video, cum talia non ipse finxerit poeta Alexandrinus, sed e vetustiorum tragicorum fabulis converrere solitus sit. Itaque nihil haberem, quae hic commentarer, nisi glossarum ad Phrynichum Achaeum Ionemque spectantium, earumque quae tragoediae Graecae principes referendae sunt, prorsus diversa esset ratio. Priores enim non dubium quin e Didymo

---

*) De Praxilla Sicyonia (*Βάκχου Διώνης* et Hybria nihil definio. — *Ἀρχαῖα ποιήματα* (h. e. carmina popularia) laudantur s. v. *Δωροῖ συκοπέδιλε.* Ac carmina popularia observavi etiam aliis locis respici e. c. *ἀδάμνα, βριμός, εἴ κη λᾶς, βριμῶ, ἐξέχειν, ᾄδειν παῖ Τελαμῶνος.* — Epigr. Ath. II 39 C respicitur s. v. *ἔβρυεν· ἤνθει, ἐπλήθυεν.*

Achaei Ionisque interprete promanaverint, ut quascunque ad Ionem pertinere aliunde demonstrare poterimus, eas Diogeniano relinquere coacti simus, posterioribus vero ne eandem tribuamus auctoritatem eo potissimum impedimur, quod inter glossas Euripideas deprehendimus plurimas, non modo vitiosissime scriptas, sed tam absurde etiam explicatas, ut, quidquid de Didymi ingeniolo sentias, ex Alexandrinorum schola profectae esse nullo modo possint. Accedit autem aliud, idque gravissimum. Reapse patet Didymum, quem saepius diximus in Aeschylo mediocriter versatum de Euripide iniquius iudicasse, in lexi tragica elaboranda prae ceteris respectum habuisse illius poetae, quocum intimam contraxerat familiaritatem, cuique etiamnunc sunt qui primarias deferant, Sophoclis Colonei. Expectaveris igitur, in Hesychio maximum glossarum numerum inventum iri Sophoclearum, minorem Euripidearum, minimum denique Aeschylearum. Atque Aeschyleae quidem parciore sane manu per Hesychium dispersae sunt, quam ut laudari haec parsimonia possit, Euripidearum autem tanta effunditur multitudo, ut nisi aliunde Didymi iudicium cognitum haberemus, consentaneum esset credere maius ab eo in Euripide quam Sophocle suo explanando studium consumptum fuisse. Quod ita se habere unicuique palam fiet, ubi e sex fere millibus glossarum (α — αντ) eas congessero, quae aut a me primo aut ab Alberto ad alterutrum relatae sunt *). Numerorum enim computatione facta non plus triginta inveniet Aeschylo vindicandas, centum et viginti fere Euripidi. *Aeschyleas* has habeto: **ἄβροτον** Prom. 2, **ἄγκαθεν** Ag. 2, **ἀγκαλπίς** Prom. 1019 (l. *ἀγκάλη σε*), **ἀγρονόμων** Ag. 142, **ἄδαιτον** Ag. 140, **ἀδήριτον** Pr. 105, **ἀέρδην** Ag. 235, **Ἀερία** Suppl. 75, **αἰγίδες** Cho. 593, **αἰγίλιψ πέτρα** Suppl. 795, **ἀϊδνή**? Eum. 416, **ἀκόρετος** Ag. 1117, **ἀκραγεῖς** Prom. 803, **ἀκροβολίζεσθαι** schol. Sept. 158, **ἀκρωνύα** Eum. 189, **ἀκταίνειν** Eum. 36, **ἀκύμων** Ag. 566, **ἄλαστα** Pers. 990, **ἀλάστωρ** ib. 354, **ἀλιρρόθους** ib. 367, **ἀλώμεθα** Cho. 132, **ἄλως** Sept. 489, **ἀμαθύνει** Eum. 937, **ἄμφηκες** Prom. 1044, **ἀμφιλίτην** Sept. 101, **ἀνδρόλημον** Ag. 10, **ἀνέδην** Suppl. 15, **ἄνη** Sept. 713, **ἀνίσχει** Ag. 93, **ἀντίδικος** Ag. 41 **); *Euripideas* has: **ἀβρὰ**

*) Si verum esset, quod propter Bekk. AG. 1073 Meierus Comm. Andoc. VI p. 3 p. XIX contendit, Aeschyli lexin singulari libro a Diogeniano enarratam esse, vocum Aeschylearum in Hes. defectus hinc facillimum haberet explicatum. Sed parum probabile videtur post Hadriani tempora Aeschyli studium tantopere viguisse, ut eius vocabulorum collectio e rei literariae commodis videri posset.

**) Quo luculentius appareat, quam sit lubricum e coniectura glossas Hesychianas ad Aeschylum referre, e. c. Alexandrina ad Prometheum scholia a GDindorfio vol. III p. 11—34 in ed. Oxon. edita cum Hesychio comparabimus. Concinunt igitur v. 3 *ἐπιστολάς*, 22 *σταθευτός*, 28 *ἐπηύρου*, 100 *ἐπιτεῖλαι*, 124 *κ ι ν ά θ ι σ μ α*, 134 *θεμερῶπιν*, 152 *εἰ*, 157 *κ ί ν υ γ μ α*, 180 *ἐλευθεροστομεῖς*, 191 *ἀρθμόν*, 206 *συνετάς*, 230 *δ ι ε σ τ ο ι χ ί ζ ε τ ο*, 350 *εὐάγκαλον*, 366 *μυδροκτυπεῖ*, 400 *ῥέος*, 438 *προσελούμενον*, 444 *ἐπηβόλους*, 452 *ἀ ή σ υ ρ ο ι*, 499 *ἐ π ά ρ γ ε μ α*, 574 *ὀτοβεῖ*, 618 *ὤχμασε*, 628 *θ ρ ᾶ ξ α ι*, 650 *συναίρεσθαι Κύπριν*, 837 *Ῥ έ α ς κ ό λ π ο ς*, 843 *πεφασμένου*, 890 *καθ' ἑαυτόν*, 937 *θῶπτε*, 941 *τρόχιν*, 961 *πολλοῦ γε καὶ δεῖ*, 996 *ὦ π τ α ι*, 1016 *ὀκρίδα*, 1019 *ἀγκάλη*, 1056 *παραπαίειν*, sed ita concinunt, ut paucis quibusdam, quas diductis literis exprimendas curavimus, exceptis nulla necessitate cogi videamur, ut reliquas ad hos ipsos Aeschyli locos referamus. Itaque neque Dindorfio neque Heimsoethio accedere possum, Aeschylum ex Hesychio saepius numero interpolantibus, quam emendantibus. Sic in Aesch. Sept. 756 pro *ἔτλα* Dindorfius scripsit *ἔφλα*, huc re-

βαίνων Tro. 821 *ἀβρίξ* Rhes. 730 *ἀγῆλαι* Med. 1027 *ἀγκύλη* Or. 1476 *ἀγλαὸν ἕδραν* Andr. 135 *ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι* Io. 186. 7. *ἀγύρτης* Rh. 715 *ἀγχόνης ἄξια* Bacch. 246 *ἀδάματος* Phoen. 640 *ἀδαπάνως* Or. 1176 *Ἀδράστεια* Rh. 342 *ἀδύτων* Andr. 1035? *ἀείστορες* Andr. 682 *ἀείσω* A. f. 681 *ἄζυγες* Med. 673, *ἄθρησον* IA. 1416, *ἀθυρόγλωσσος* Or. 903, *ἀθώπευτον* Andr. 459, *αἰαζομένη* Io. 1205, *Αἴγαιον* Tro. 1, *Αἰγαιών* Alc. 595, *αΐδαν* Andr. 1192, *αἰδήφρων* Alc. 659, *αἰδοῦμαι* IA. 848, *αἶθος* Suppl. 207? *αἱματωπούς* Or. 256, *αἶπος* Ph. 851, Alc. 500, *αἱρήσεται* Heracl. 57, *αἰσχρουργίας* Bacch. 1062, *ἄκανθα* Tro. 117, *ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον* Or. 922, *ἀκέστωρ* Andr. 901, *ἀκήρυκτον* Heracl. 89, *ἀκμὴ καλεῖ* Hec. 1042, *ἀκραιφνές* Hec. 537, *Ἀκρία* Med. 1379, *ἀκροθίνιον* Phoen. 289, *ἀκύμων* Andr. 158, *Ἁλαί* IT. 1450, *ἀλαίνων* Or. 531, *ἀλγεσιθυμόν* Hipp. 1114, *ἀλεξητήριον* H. f. 470, *ἀλίαστος* Hec. 85, *ἁλιρρόθους* Hipp. 1205, *ἁλίσας* H. f. 412, *ἀλκαῖον* Hel. 1152, *ἀλκιμώτατον* Suppl. 163, *ἀλοῦσα* Io. 1257, *ἀλύω* Hipp. 1182, *ἀμάτορος* Phoen. 666, *ἀμαυροί* Hipp. 816, *ἃ μὴ θέμις* H. f. 1341, *ἀμπείρας* Rh. 514, *ἀμπέτασον* Ph. 296, *ἀμπισχεῖν* Suppl. 165, *ἀμπλάκημα* Ph. 23, *ἀμπλακών* IA. 125, *ἄμυστις* Rhes. 419, *ἀμφέπει* Ph. 451, *ἀμφιθῇ* Med. 787, *ἀμφίκρημνον* Bacch. 1049, *ἀμφίλεκτος* Ph. 500, *Ἀμφιονὶς κιθάρα* Ph. 831, *ἀμφιτρύχη* Ph. 326, *ἀνακτόρων* IT. 41, *ἀνάκτωρ* 1414, *ἀνακύκλει* Or. 231, *ἀναμέρος* Phoen., *ἀναπόδα* Or. 171, *ἀνάπτειν* Bacch. 176? *ἀναπτυχαί* Hipp. 601, *ἀναπτύξαντες* IT. 1286, *ἄναρθρος* Or. 227, *ἀναρτῆσαι* Andr. 412, *ἀνασπάσω* Bacch. 949, *ἀνδάνοντα* Alc. 1111, *ἀνδροκτόνοιο* Cycl. 22, *ἀνειλείθυιαν* Io. 453, *ἀνεῖρφ' ὑ...* Ph. 1178, *ἀνεπίληπτον* Or. 922, *ἀνεχαίτισεν* Hipp. 1235, *ἀνηβᾷ* Io. 1465, *ἀνηβητηρίαν* Andr. 552, *ἀνήψατο* Ph. 572, *ἀνθεμώδη* Bacch. 462, *ἀνθωπλισμένοι* Suppl. 666, *ἀνιαρόν* Med. 1095, *ἀνοικτές* Tro. 782, *ἀνοίκτως* Tro. 751, *ἀνόνητον* Or. 1520, *ἀντήλιος* Io. 1550, *ἀντήρη* Tr. 221, *ἀντιλάζυσθαι* Or. 753, *ἀντίπηγα* Io. 1338, *ἀντίπυργος* Bacch. 1097, *ἀντιτείνει* H. f. 283, *ἀντιτίσασθαι* Med. 261, *ἀντιψάλμους* IT. 179, *ἄντλον* Hec. 1025, *ἄντρα νύχια* Andr. 1224, *ἀντύγων χοαί* Rhes. 118, *ἄνυδρος* Tr. 1085, *ἄνυμφον* Hec. 616 Hipp. 548, *ἀνώνυμος* Hipp. 1, *ἄνω ποταμῶν* Med. 410. His si addideris triginta tres illas glossas, ex eadem Hesychii parte delibatas, quas p. CL spurias esse demonstratum est, efficiuntur Euripideae glossae centum et quinquaginta, cuius numeri vix quintam partem efficiunt Aeschyleae. Tantam in Didymi lexi tragica flosculorum Euripideorum fuisse abundantiam cras credam, neque adserere dubito, maximam eorum partem eidem debere interpolatori, quo de supra pluribus disputavimus. Prae ceteris iis diffido articulis, qui non unam aliquam vocem explicant, sed verborum complexum interpretantur. Quamquam enim etiam ex aliis tragicis phrases integras excerpserat Didymus (*δεμνιοτήρη πόνον, δρυοπαγῆ στόλον, ἀθίκτους κόρας, ἀμφερκῆ πίθον*) nullius tamen plures dimidiati versus circum-

---

spexisse contendens Hesychium vol. II p. 243, 16 *ἔφλα· ἐμάλασσεν, συνεμίσγετο, συνῆν.* At non Aeschylum explicat haec glossa sed Aristophanem in Plut. 718. Neque mihi satis certum est, quod tamen certum visum est Meinekio *κλέος· — ὄνειδος* Aeschylum spectare, cum *κλέος* et *ὄνειδος* ex eorum vocabulorum genere sint, quod Graeci *μέσα* appellare consueverint, eoque sensu praedita appareant etiam ap. Aristoph. fr. inc. CLXXXVIII.

feruntur quam Euripidis, iique secus quam Hesychius promiserat non perfectam continentes sententiam sed quibus nihil abruptius esse possit (*χέλυν ἔν τε λύραις, ἀλγεσιθυμόν*). Diligentius in hanc rem inquisisissem, si in scholiis Euripideis eorum quae aetatem tulerunt longe deterrimis frequentiora essent grammaticorum Alexandrinorum vestigia. Nunc Euripidis studiosos admonuisse sufficiet, ne in glossis Hesychianis adhibendis, a Didymo non traditis, circumveniri se ab interpolatorum fraudibus patiantur. Sophoclearum, quarum explicationes plerumque in scholiis Laurentianis repetuntur, mihi suspecta nulla est, neque numerus earum dici potest modum excedere. — Agathonis Chaeremonis Moschionis Theodectae aliorum fragmenta in Hesychio non videntur inesse.

§ 2. Missis *comicis*, quorum frustula quotcunque in Hesychio servata sunt pro genuinis accipio omnia *), et Doriensium comoediae poetis Blaeso Dinolocho Epicharmo Rhinthone Sophrone, saepius quam primum obtuenti factum videtur respectis, transeo ad *oratores Atticos*, quos Hesychius in epistula cum poetis ita coniungit, ut ex loco, in quo collocat eos, conicias e pedestris orationis scriptoribus oratores glossarum multitudine a Pamphilo recepta reliquos scriptores longe superare. Quae coniectura utrum fallax sit an non dubitabilis equidem fateor me nescire, non reticebo tamen quae contra eam et pro ea dici possint. Hesychius ipse e permagno Atticorum oratorum numero quinque non plus nominat Aeschinem Antiphontem **) Demosthenem Hegesippum Lysiam. His addi quidem alii possunt, velut Hyperides (*Αἰγιλιῶς ἄνδηρον*) Isaeus (*ἀναγκαῖον ἀνατί ἀνδραποδοκάπηλον ἀντιγράφεσθαι*) Isocrates (*ἀδελφίζειν*), in universum tamen, quantum videre nunc licet, non tantus est glossarum rhetoricarum numerus, ut v. c. Platonicarum abundantiam superet. In eadem enim libri parte in qua sexagies Platonica respicit, Demosthenem laudat vicies sexies: *ἄγειν καὶ φέρειν* (304, 14) *ἀγνωμόνως* (25, 18) *ἀγοράσματα* (916, 76) *ἀγραφίου δίκη* (?1389, 19) *ἀδωροδόκητος* (310, 22) *ἀειλογία* (341, 15) *ἀειφυγία, αἰδέσασθαι* (645) *ἀκήρυκτος* (314, 16) *ἀλίαν* (255, 20) *ἀλῶα* 1385, 2) *ἀμέμπτους* (300, 17) *ἀνάδικον* (1018, 26) *ἀναίρεσις* (385, 3) *ἀν[απ]επτοημένοι* (411, 3) *ἀναρρήσεως* (244, 21) *ἀνατείνασθαι* (389, 1) *ἀνδροληψία* (647, 26) *ἀνεδέξατο* (925, 13) *ἀνεχαίτισεν* (20, 29) *ἀνθυπόμνυσθαι* (1174, 8) *ἀντεγράψατο* 1044, 5) *ἀντιλαχεῖν* (543, 14) *ἀνυπέρβλητον* (23, 10. 1389, 7) *ἀξία* (1477, 20) *ἀξιόπιστοι* 10, 4), cf. *εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν* (1251, 8), Aeschinem quater (*Ἀζηνία, Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς, ἀνδρόγυνος, ἀντιδιαπλέκειν*) Lysiam semel (*ἄερκτον*) Isaeum quater (*ἀναγκαῖον ἀνατί ἀνδραποδοκάπηλον ἀντιγράφεσθαι*).

§ 3. Nihilotamen minus fide dignum esse Hesychium, cum oratores primo loco nominat, inde conicias, quod in sequentibus non iniuria secundum locum medicis tertium historicis concedere videtur. Licet enim, si summam spectes, maior historicarum glossarum quam *iatricarum* sit numerus, in singulis tamen rerum scriptoribus nullus est, e quo plures glossae depromptae sint, quam ex uno sunt Hippocrate. Glauciae vero Diocli Dionysio et reliquis, qui de plantis

---

*) Praeter Cratinum saepissime in partes vocantur Aristophanis *Acharnenses Equites* et *Lysistrata*, quod non negamus laude dignum esse.

**) Hunc nomine non apposito saepius spectat: *ἀδέητος δειεστοῦν ἀκροᾶσθαι*.

scripserunt, auctoribus quot sublecti fuerint articuli, hodieque sciri nequit. Atque ad ***Hippocratis*** vocabula cum Albertus parum fuerit intentus, hic ex prima alphabeti litera eas tantum transscribere glossas placet, quae primis quinque glossarum millibus intextae sunt. Notavi has septuaginta tres: ***ἀγάλλεται*** (vol. 3 p. 179 ed. Kuehn) ***ἀγρησθῶσι*** (2, 827) ***ἄγχρεμψις*** (1, 158) ***ἀδελφίξιας*** (3, 226) ***ἀδένες*** (1, 492) ***ἀδηνέως, ἀείρειν*** (2, 764) ***ἀθέλγηται*** (1, 121) ***αἰγιάδες*** (1, 215. 267) ***αἰγίκερας, αἰθιοπικόν*** (2, 321) ***αἰθολίκας*** (2, 161) ***αἱματῖτις*** (3, 343) ***αἱμόκερχνα*** (3, 534) ***αἰονᾶν*** (2, 182) ***αἰών*** (3, 705) ***ἄκαμπτοι δρόμοι*** (1, 663) ***ἀκέεσθαι*** (534, 13) ***ἀκέουσι*** (2, 115) ***ἀκή*** (3, 285) ***ἀκίς*** (3, 568) ***ἀκραχολία*** (3, 647) ***ἀκροποσθία*** (2, 372) ***ἀκροχορδόνας*** (3, 725) ***ἀκρώμια*** (1, 521) ***ἀλαζών*** (1, 588) ***ἀλεάζειν, ἀλεῖον ὕδωρ, ἀλεῖ λόγῳ*** (I, 387) ***ἄλειφα*** (2, 655. 710) ***ἀληδὸν ἐξαπίνης*** (2, 660) ***ἄλητον*** (3, 464) ***ἁλισκόμενοι*** (3, 749) ***ἁλίσκονται*** (ib.) ***ἄλκαρ, ἀλκυόνιον*** (2, 854) ***ἀλλόδημα*** (1, 152) ***ἀλλοφάσσειν*** (1, 112) ***ἄλλως*** (1, 613) ***ἅλμα*** (2, 23) ***ἀλουτεῖν, ἄλυς*** 3, 769) ***ἀλυσθενέει*** (2, 269) ***ἀλυχήν*** (3, 763) ***ἀμαλῶς*** (2, 177. 218. 484) ***ἀμαμηλίς*** (2, 671) ***ἄμβη*** (3, 265) ***ἅμ' ἠοῖ*** (3, 580?) ***ἀμφιδέξιον*** (3, 761) ***ἀμφιμήτριον*** (3, 627) ***ἀναβλύει*** (1, 600. 2, 720) ***ἀναγνῶσαι*** (3, 136) ***ἀνακομίσαι*** (2, 421) ***ἀνακωχεῖν*** (1, 490) ***ἀναλδές*** (1, 552) ***ἀναλέλαμφθαι*** (3, 56) ***ἀναλθές*** (3, 242) ***ἀναλκές*** (1, 553) ***ἄναλτον*** (2, 575) ***ἀναμίξ, ἀνάνιος, ἀναξυρίδες*** (1, 563) ***ἀνάπλοον, ἄναρθρα*** (1, 558) ***ἀνάχρεμψις*** (1, 158) ***ἀνδάνει*** (2, 27) ***ἀνεκώκυσιν*** (3, 796) ***ἀνευρύνει*** (264, 14 Foes) ***ἀνηκέστων*** (3, 230) ***ἀνηλεῶς*** (2, 412) ***ἀνθίνης οἶνος*** (2, 450) ***ἀντίρρινον, ἄνω κοιλία*** (1, 528). Videmus igitur Pamphilum in consignandis vocibus Hippocrateis diligentissimum fuisse, seduloque nobis cavendum esse, ne quid temere proscriptis glossis iatricis Diogenianus detrimenti capiat. Eo magis dolemus, quod Hippocratea in Hesychio non melius habita circumferuntur, quam Homerica et Euripidea infimae notae. Vol. II gl. ε 313 ***ἐγρόας· στόμα, ἢ πόρον*** omnes coniectorum artes elusisse, quid mirum? Latere docui Hippocr. Epidem. II p. 1004 Foes (III p. 433, 1 Kuehn): ***ἀποστάσιες ἢ διὰ φλεβῶν ἢ διὰ κοιλίης ἢ διὰ νεύρων ἢ διὰ δέρματος ἢ κατὰ ὀστέα ἢ κατὰ τὸν νωτιαῖον ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐκροάς, στόμα, αἰδοῖον, ὦτα, ῥῖνας κτλ.*** Quamquam, ubi nostra Coi exemplaria incorrupta sunt, Hesychii vitia neque insanabilia sunt neque perniciosa Hippocratis contexto. At gravissime succensemus scribae, qui limpidos Diogeniani latices suis inquinavit sordibus, quotiens respectus medici locus et ipse gravius aegrotat, ut neutri possit ex altero salus expectari. Nam textum Hippocratis egregie constitutum ante oculos habuisse eum lexicographum, quem Pamphilus sequitur haud difficile est demonstratu. E. c. de nat. puer. p. 236 Foes (I p. 387 K) ubi nunc editur: ***ἐρέω δὲ καὶ ἄλλην διάγνωσιν ὀλίγον ἐπὶ τούτῳ ὕστερον ἐκφανέα παντὶ τῷ βουλομένῳ εἰδέναι τούτου πέρι, καὶ ἱστόριον παντὶ τῷ ἐμῷ λόγῳ, ὅτι ἐστὶν ἀληθές, ὡς εἰπεῖν ἀνθρώποις περὶ τοιούτου πράγματος*** ex Hesychii glossa ***ἀλείλογω· σὺν παντὶ λόγῳ*** recte emendata lucrabimur optimam lectionem ***ἀλεῖ λόγῳ***, infarcto glossemate eiectam; et vol. I p. 604 Foes. (vol. II p. 660 Kuehn): ***ἢν χαλάσωσι τὸ στόμα αἱ μῆτραι ἢ βιασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀλέως ἐξαπίνης κατελθόντος*** iterum admoto Hesych. ***ἀληδόν· ἀθρόως ἐξαίφνης*** nanciscemur genuinam lectionem: ***ἀληδὸν ἐξαπίνης***. Vol. III p. 664 K. Epid. VII p. 1221 C

Foes: *ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐκ* (al. *ἐμ*)*φερόμενα ἦν.* Leg. *ἔμφορα* coll. Hes. II p. 83, 72 *ἔμφορα· προσβεβλημένα.* At talia indaganda Hippocratis sospitatori doctissimo, Ermerinsio Batavo, relinquimus, instituto disputationis cursu nunc ad historicos avocati a medicis.

Rerum scriptores praeter obiter citatos Antiochum *ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας,* Berosum, Ephorum, Marsyamque et Polybium *) in loco dubitabili adhibitum, sex illustrat Hesychius data opera: Herodotum Thucydidem Xenophontem Ctesiam Philistum Theopompum, quibus haud scio an septimus addendus sit Hellanicus. De Timaeo **) enim a Didymo frequenter apposito (*ἀνύποιστον,* cf. Ath. XII 519 F *Ἐκτόρειοι κόμοι*) ipse dubito. Ctesiam et Hellanicum non ignoro quidem, singulis tantum locis (*Σάραπις*) commemorari, sed saepius respici manifestum est coll. *ἀζαραπατεῖς πισσᾶται πάρηβον Ἀλύβας* al. Iam vero si quis quaesiverit, quam Pamphilus in recipiendis eorum scriptorum glossis, qui in historia conscribenda principes fuerunt, viam inierit, facile animadvertet ab eo parem fere in singulos operam consumptam esse, etiamsi numeris religiose computatis aliquot glossis Herodotus Thucydidem, Thucydides Xenophontem superent. Ne in re certa tempus perdam, singulorum glossas ex *α — αξ* collectas infra ponam. ***Herodotus*** igitur respicitur s. vv.: *ἀβουλότατα* (VII 9, 2) *ἀβούλως* III 71 (*ἀγαθοεργοί* I 67) *ἀγγελιαφόρος* III 118 *Ἀγγίτας* VII 113 *ἀγελαῖοι ἰχθύες* II 93 *ἀγοραίου Διὸς βωμός* V 46 *ἀγωγούς* III 26 *ἀγωνίης* II 91 *ἀδήσεις* V 39 *ἀέθλεον* I 67 *ἀεικέστερα* VII 13 *ἀελπτέοντες* VII 168 *Ἄζωτος* III 157 *ἀθάνατοι* VII 83 *Αἰγιαλεῖς* V 68 *αἰγίς* IV 189 *ἀκέσασθαι* IV 90 *ἄκεσιν* IV 90. 109 *Ἆπις* III 117 *ἀκρίαι* VI 20? *ἀληθίζεθαι* I 136 *ἁλίσας* I 77 *ἀλλογνώσας* I 85 *ἀλογήσας* III 125 *ἀλογήσαντες* III 46. 116 *ἀλυκτάζει* IX 70? *ἁμαρτάδας* VIII 140, 1 *ἀμβολάδην* IV 181 *ἄμπωτις* VII 198. VIII 129 *ἀνάγειν* II 122 *ἀνάγνωσις* I 116 *ἀναιρεῖν* III 108. VI 69 *ἀναισιμοῦν ἀναισιμώματα* V 31 *ἀνακαίειν* VIII 19 *ἀνακτόριον* IX 65 *ἀνακωχήσαντες* VI 116 *ἀναμίξ ἀναξυρίδες* I 71 *ἀναπειρᾶσθαι* VI 12 *ἀναποδίζειν* V 92, 6 *ἀνάπυστα* VI 64 *ἀνάρσιον* IX 110 *ἀναστάτους* III 93 *ἀνάστατα ἐποίεε* I 177 *ἀναφῦναι, ἀνδρεών* I 34 *ἀνδρόφιγγες* II 175 *ἀνθέρικος* IV 190 *ἀντακαῖοι* IV 53 *ἀντιπολέμους* IV 140 *ἀξιαπηγητότατον* II 99. Cuius sint glossae Ionicae apud Herodotum et Hippocratem non lectae, ut *ἐπησθεῖεν ἐπησθέντες* aliae, ignoro ***). — ***Thucydides*** s. vv. *ἀβασανίστως* I 20, 1 *ἀβουλία* I 32, 3 *ἀγήρῳ* II 44? *Ἀγριᾶνες* II 96 *ἀγχώμαλοι* III 49, 1 *ἀγωγούς* II 12, 2 *ἀγωνισμός* VII 70 *ἀδέσμῳ φυλακῇ* (phrasis, ut *ἐκβολὴ σίτου, σίτου ἐκβολή, ἐκβολὴ λόγου, χαλαρὰ ἅλυσις*) III 34, 3 *ἀδωρότατος* II 65, 5 *ἀθρόως* III 104 *Αἰγειναῖος ὀβολὸς* V

---

*) Cf. tamen *Ἀγρίνιον Ἀλίφηρα ἀνατρέχειεν* fortasse ad Polybium referenda.

**) Glossa *Σανδαλεῶτις· ἡ Σαρδὼ τὸ πάλαι* fluxit sane e Timaeo, sed Timaeo Callimachi *ἐν νήσων μετονομασίαις.*

***) In indice scriptorum operam dabimus, ut hic vocabulorum Herodoteorum recensus continuetur, et quoad fieri possit restituatur *Apollonii liber* Etymologici M. auctori non incognitus et *ἐξήγησις τῶν Ἡροδότου γλωσσῶν* inscriptus (cf. EM. 722, 31 Orio 134, 34. 170, 29). Hunc enim a Pamphilo compilatum esse docet Hesychii vol. II p. 566, 4903 cum EM. 552, 6 comparatio, licet Diogenianus non nisi haec reliquerit *κωφός* (I 34)· *ὁ μήτε λαλῶν μήτε ἀκούων.* — Auctores lexicorum Thucydidei et Xenophontei ignoramus.

47 *αἵρεσις* II 61 *αἰφνιδίως* II 53 *Ἀκαμαντίς* IV 118, 8 *ἀκονιτί* IV 73, 2 *ἀκροβολισμός* VII 25, 5 *ἀκροθίνιον* I 132, 3 *Ἀκτή* IV 109, 1 *ἁλώσιμον* IV 9, 3 *ἄμιπποι, ἀμφηρικὸν ἀκάτιον* IV 67 *ἀμφίβολοι* IV 36, 3 *ἀμφιδήριτον* IV 134 *ἀναζεύξας* VIII 108, 3 *ἀνακωχή* I 66 *ἀνακωχῆς* I 40, 1 *ἀναμίξ, ἀνασκευαζόμενοι* I 18 *ἀνδραγαθίζεται* II 63, 1 *ἀνειληθέντες* VII 81, 4 *ἀνέρσει* I 6, 3 *ἀνεσκολοπίσθη* I 110, 1 *ἀνεστέλλοντο* III 98 *ἀνέχει* IV 53, 3 *ἀνεχρήσαντο* I 126, 7 *ἀνέχω* VI 86 *ἀνθείλαντο* VI 103 *Ἀνθεμοῦς* II 99 *ἀνοκωχή* I 66 (v. l.) *ἀντηρίδες* VII 36, 2 *ἀξιόμαχοι* V 60 — *Xenopho* s. vv.: *ἁβρότητι* Cyr. VIII 8, 15 *ἄγημα* Lac. 13, 6 *ἄγρευμα* Mem. III 11, 7 *ἀγυιαί* Cyr. II 4, 2 *ἀγχέμαχα ὅπλα* I 2, 13 *ἀγχίνους* I 4, 3 *ἀδιασπάστως* Ages. I 4 *αἴθειν* An. IV 7, 15 *ἀκέραια* Cyr. VI 2, 11 *ἄκρα* Hell. VI 1, 3 *ἀκρωτηριάσας* VI 2, 24 *Ἀλασάρνη* III 1, 4 *ἀλεξόμενος* An. I 9, 7 *ἀλιμενότητα* Hell. IV 8, 7 *ἀλινδήθρας* Oec. 851 A *ἁλοῖεν* Hell. IV 8, 4 *ἀλωπεκίδες* Cyneg. III 1 *ἁλώσιμα* An. V 2, 3 *ἄμβαινα* Oec. 19, 18 *ἀμεμφῶς* Hell. III 1, 10 *ἄμετρον* An. III 2, 10 *ἄμη* Cyr. VI 2, 11 *ἄμιπποι? ἀμφίδοχμοι* Eq. 4, 4 *ἀναβιβάζων* Cyr. VI 3, 1 *ἀνάγεσθαι* Hell. I 1, 8 *ἀναγκαῖον* Hell. V 4 *ἀναδούμενος* V 1, 9 *ἀναδύομαι* Symp. V 2 *ἀναθορεῖν* Lac. 2, 3 *ἀνακράτος, ἀναμίξ, ἀνάμματοι* Cyneg. II 5 *ἄναντες, ἀναπτύσσειν τὸ κέρας* An. I 10, 9 *ἀνεῖπεν* Hell. III 1, 20 *ἀνθώπλισαν* VI 5, 7 *ἀνθιππασία* Hipp. 1, 20 *ἀνιωμένους* Mem. III 9, 8 *ἄνοδος* An. II 1, 1 *ἀνόκαιον* V 4, 16 *ἀντίπροικα* Ages. I 18. — His quod addam non habeo praeter duas observatiunculas, quarum altera ad Thucydidem, altera ad Xenophontem pertinet. Xenophonteis glossis equidem spurias immixtas esse non arbitror, vereor tamen ut recte in praemissa tabula omnes indistinctas comprehenderim, non admonito lectore alias ex alio fonte haustas videri. Persuasum enim habeo, quotquot e libris eius historicis depromptae sunt, Pamphilum aliunde accepisse, quam quae e libris ut hoc verbo utar didacticis haustae rei venaticae vel equestri illustrandae inserviunt (ut *ἀλωπεκίδες ἀμφίδοχμοι ἀνάμματοι ἔκκυνοι* Cyneg. VII 11 *στάλικες* Cyn. II 8 *σχαλίδες* [*σχάνδες*] al.). Cur ita sentiam, infra exponam accuratius, ubi de differentia, quam vv. *γλωσσῶν* inter et *ὀνομάτων* Pamphilus statuisse videatur fusius disputaturus sum; hic scientem me, ne pluribus rivis diducerem glossarum Xenophontearum copiam, neglexisse differentiam illam, verbo tetigisse sufficiat. E contrario Thucydideas glossas aliquot spurias essse non inutile videtur commemorasse, quamvis res ipsa indicet. Nam si verum est, quod supra evincere studuimus, Moeridis lexicon tantum non totum in Hesychium ab interpolatore nescio quo esse illatum, sponte apparet, quae inde in Hesychium transmigrarunt vocabula Thucydidea, interpolationis suspicionem effugere non posse.

§ 4. *Philosophicas* glossas Hesychius in epistula non commemorat: ac recte quidem. Nam praeter *Democritum* audacem vocabulorum novatorem (*ἀμφιδήτιοι, ἀπατητόν, βροχμῶδες, δεξαμεναί, δυοχοῖ, συγγόνη, ἀμειψικοσμίη ἀμειψιρυσμεῖν ἀσκαληνές ἑτερόρυσμος* al.) et *Platonem* non vidi alius philosophi *) glossas respectas. His vero cur locum concesserit, non latet. Neutri

*) Video sane *Pythagoram* laudatum loco obscuro s. v. *γυνή* et *Pythagoricos* s. vv. *ἐτασμόν τρίοψ πέραινον*, scio etiam Aristoteli et Theophrasto denunciari testimonium, sed quibus libris

profecto ideo concessit, ne philosophi deessent, sed alteri quod peculiarem sibi stilum effinxerat, alteri quod orationem suam mirum quantum poeticis coloribus infucaverat (*τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα* Timaeus), imprimis autem propterea, quod utriusque glossae dudum ab aliis collectae nullo negotio poterant transscribi, Democriteae e Callimachi opere *περὶ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων* (OSchneider l. l. p. 10) Platonicae e Boethi *λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγῇ κατὰ στοιχεῖον* (cf. Hesych. *διὰ πάντων κριτής* et vol. III p. 149, 49) libro, Photio teste cod. CLIV. CLV, similibus opusculis Clementis (Suid. EM.) et Timaei longe anteferendo. Ac recte iudicasse Photium ut intellegas compara mihi cum Timaeo, cuius libellus aetatem tulit, initium libri Boethi ex Hesychio et Photio facile restituendi: *ἀγανακτεῖν* Phaed. 117 D *ἀγελαστί* Euthyd. 278 E *ἀγριαίνειν* Civ. 393 E *ἀγύρτης* Civ. 364 B? *ἀγχίνοια* Charm. 160 A *ἀγωγίμων* Prot. 313 CD *ἀδάμας* Pol. 303 D *ἀδημονεῖ* Phaedr. 251 D *ἀδημονῶν* Theaetet. 175 D *ἀδιερεύνητον πέλαγος* Tim. 25 D *ἀειφυγία, ἀεροβατεῖν* Apol. 19 C *ἀιδίων* Tim. 37 C *αἰκῶς, αἰνιττόμενος* Theaet. 194 C *αἶσχος* Civ. IV 444 E *ἄκαρπον* Tim. 91 C *ἀκίβδηλον* Legg. XI 916 D *ἀκολασία* Tim. 86 D *ἀκρατεῖς* Legg. 710 A *ἀκροᾶσθαι* Gorg. 488 C *ἀλαζών* Lys. 112 B *ἀλγηδόνα* Gorg. 478 C *ἀλίβαντες* Civ. 387 C *ἀλιτήριος* epist. VII 336 B *ἀλλὰ δή, ἀλλόκοτα? ἀλυσιτελές* Cratyl. 417 D *ἀλφούς* Tim. 85 A *ἀμαθαίνει? ἀμβλύτερον* Polit. 273 B *ἀμβλυώττοντες* Crit. 121 A *ἀμείβοντα* Soph. 224 B *ἀμεμφῶς* Legg. VI 751 D *ἀμεταστρεπτί* Civ. X 620 E *ἅμιλλα* Legg. VIII 834 C *ἁμιλλᾶται* Lys. 208 A *ἁμιλλώμενος* Legg. V 731 A *ἀμοργίς* Epist. XIII 363 A *ἀμυδρά* Theaet. 495 A *ἀμυδρότερα* Tim. 72 B *ἀμύητος* Phaed. 69 C *ἀμφιδρόμια* Theaet. 160 E *ἀμφιθαλής* Legg. IX *ἀμφιλαφές* Phaedr. *ἀναβιώσκεσθαι, ἀναγωγή* Legg. 236, 3 Bkk. *ἀναδῆσαι* Sympos. bis, *ἀνάδικοι* Legg. IX 937 D *ἀναθέσθαι* Gorg. 461 D *ἀναθόλωσις* Legg. VII 824 *ἀνακηκίει? ἀνακογχυλιάσαι* Symp. 185 D *ἀναλαμβάνειν ξένον* epist. VII 329 D *ἀνανεύει* Civ. 561 C *ἄναντες, ἀναπεμπάζεσθαι* Lys. 222 F *ἀναπίμπλασθαι* Hipp. m. 291 A. *ἀνάπλεως* Theaet. Phaed., *ἄναρθρα* Tim. 75 A *ἀνασκινδυλεύεσθαι* Civ. II 423 D *ἀνασφῆλας* Axioch. 364 C *ἀνατί* Legg. IX *ἀναφής* Phaedr. 274 C *ἀνδραφυστεῖν? ἀνδρείκελον* Civ. 501 B *ἀνέρσει? ἀνηλεῶς* Legg. III 697 D *ἀνθέλκει* Civ. IV 439 B *ἀνιδιτί* Legg. IV 718 E *ἀντιγραφή* Apol. 27 C. — Ceterum Platonicis quoque glossis a Boetho profectis ab Hesychio e Moeride immixta spuria esse, suppressis genuinis, vix est quod moneam.

Ac de poetis prosaeque orationis scriptoribus, quorum glossas a Pamphilo spectari certis rationibus indicatur, haec dicta sunto. Restat ut nomen exsolvam et de differentia exponam, quam Pamphilum inter glossas et *ὀνόματα* statuisse supra (p. LXXIII * et p. CLXVIII) contendi.

---

haec frustula originem debeant, mox videbimus. — Singulare est *Heracliteum* *ἐδίζησα ἐμωὕτόν· ἐζήτησα ἐμαυτόν.*

CAPVT IX

PAMPHILVS VOLVMINA SVA CVR INSCRIPSERIT *ΠΕΡΙ ΓΛΩCCΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ* QVAERITVR

Duplex in adornando glossario suo Pamphilus secutus est consilium. Nam cum videret antiquitatis studium cognitionemque partim a verborum intellectu partim a rerum scientia pendere, opere suo laboriosissimo satisfacere non modo iis voluit, quibus in lectione veterum scriptorum poetarumque impedimenta inferrent vocabula vel obsoleta et abstrusa vel singulis gentibus auctoribusque pecularia, sed iis etiam qui priorum seculorum et res et genium cognituri haererent in institutis moribusque mutatis temporibus et ipsis mutationes mirificentissimas perpessis. Itaque cum proposuisset sibi, ut opus conficeret, quod pari modo in vocabulorum interpretatione, atque rerum illustratione occupatum esset, vel quod, ut nostro dicendi genere utar, et vocabularii et encyclopaediae realis vices impleret, pro duplici hoc consilio coactus erat, ut diversa duo fontium capita in unius fluminis alveum coniungeret, committeretque glossaria onomasticis. Ac glossariorum quidem, quae et ipsa bifariam distributa erant, alterum genus, quod in obscurioribus singulorum scriptorum locis vocabulisque cum a vulgi usu remotioribus tum vulgi ore corruptis *) explanandis versatur, in praecedente capite pertractare conati sumus, alterum quod gentium et Graecarum et barbararum vocabula civitate donata illustrabat, iisque simile erat lexicis, quae nos *,Lexica der Mundarten'* et *,Fremdwörterbücher'* appellare consuevimus, iam pridem a Rankio in libello utilissimo de Hesychii genuina forma composito tam accurate descriptum est, ut ad hanc relegasse lectores sufficeret, nisi etiam hic vir doctissimus neglecta glossarum et *ὀνομάτων* differentia interdum diversissima miscuisset. Paucis sententiam meam aperiam. Gentes et civitates, quarum voces glossematicas interpretatus est Pamphilus hae sunt ex literarum ordine enumeratae: Athamanes Athenienses Aeoles Aetoli Acarnanes Alexandrini Halicarnassenses Amathusii Ambraciotae Amphissenses Apolloniatae (s. v. *χέραδος* a Pearsone omissi) Argivi Arcades Ascalonitae Aspendii Attici Achaei Bithyni Boeoti Byzantii Gortynii (*χόϊνον* om. Pears.) Dolopes Dorienses Eretrienses Erythraei Euboenses Zacynthii Hedonienses Elei Epirotae Heracleenses Thasii Thessali Thebani Thurii Thraces Illyrii Italiotae Iones Cares (Leo Alabandensis) Carystii Corcyraei Cerynetae Ciani (*ὕλας* om. Pears.) Clazomenii Clitorii (?) Cnidii Corinthii Cretes Crotoniatae Cydoniatae Cyziceni Cyprii Cyrenenses Coi Lacones Lesbii Lindii Locri Lydi Lycii Macedones (Alexandri epistolae s. v. *ἀροπάνοι γητικὰ σκοῖδος* Ath. XI 784 A) Maryandyni Megarenses Messenii Messapii Metapontii Methymnaei Mitylenaei Mysi Paeones Pamphylii Parthi Parii Paphii Paphlagones Pergaei Polyrrhenii Pontici Rhegini Rhodii (Eucrates, Gorgo, Moschus) Salaminii Samii Samothraces Sidetae Siciliotae Siculi Sicyonii Solenses Syracusani Tarentini Tymphaei Phaselitae Phryges Phocenses

*) Num Didymi etiam et Iubae voluminibus *περὶ διεφθορυίας λέξεως* usus est.

Chalcidenses Chii, quibus accedunt barbarae: Aegyptii Aethiopes Arabes Assyrii Babylonii (*βάρβαροι*) Galatae Hebraei Heneti Indi Itali Celti Libyes Moabitae Nabataei (cf. Isidorus s. v. *Δουσάρην*) Persae Scythae Syri Tyrii Tyrrheni Phoenices Phrangi Chaldaei *). Harum glossarum nonnullas probe scio e variis variorum commentariis lexicisque transscriptas esse, sed maximam earum partem constat originem suam debere glossariis singularum dialectorum proprietates ad literarum ordinem disponentibus. Qualia fuerunt Aristophanis *γλῶσσαι Λακωνικαί, λέξεις Ἀττικαί,* Hermonactis *γλῶσσαι Κρητικαί,* Ameriae (Timachidae) *γλῶσσαι Μακεδονικαί,* Diodori *γλῶσσαι Ἰταλικαί,* Theodori et Dorothei *Ἀττικαί,* Cypriae nescio cuius et aliae aliorum, quorum hodieque nos fugit scientia. Haec igitur glossaria, quibus suum ditavit Pamphilus, in caussa fuerunt, ut eam lexici partem, quae in poetis scriptoribus dialectis proverbiis interpretandis dilucidandisque versaretur, inscriberet *περὶ γλωσσῶν.* Alteram autem inscriptionis partem *περὶ ὀνομάτων* convenientissimam esse reliquis Pamphili dotibus, non dubito quin concessuri sint, qui alterum fontium genus, unde reliqui hausti sunt articuli, mecum consideraverint. Laudantur igitur in Hesychio praeter grammaticos glossographos poetas et scriptores supra commemoratos testes etiam hi: *οἱ τὰ ἱπποτροφικά* (s. v. *σφυροδέται*) *ἱπποδαμάσται* (*μαίανδρος*) anonymus *ἐν τῷ περὶ ἱπποτροφίας* (s. v. *παρώπαλα*), architecti (*σκοτία* al.), Epaenetus *ἐν ὀψαρτυτικῷ,* Aristophanes Byzantius (*περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, περὶ συγγενικῶν ὀνομάτων, περὶ προσφωνήσεων, περὶ βλασφημιῶν*), Aristoteles, Andromenides *κυνηγετικά,* Artemidorus *γλωσσῶν* (al. *λέξεων*) *ὀψαρτυτικῶν* auctor, *ἐθνικαὶ γλῶσσαι* Callimachi (nomine auctoris non addito et libri indice epitomatoris culpa in *ἐθνικῶς* corrupto), Georgici (s. v. *τραγᾶν*) Heracleo Ephesius, Iuba (*ἐν ιε´ περὶ ὁμοιοτήτων* et *ἐν δ´ θεατρικῶν*), *ἱερατικά, θυτικά, μελισσουργοί,* musici, anonymi *ναυτικὰ ὀνόματα, μεταλλεῖς* (cf. *ἐλατρεύς*), opsartytae (s. v. *συγκομμάτιον*), Philetas, Pythagorici, *βοτανῶν ὀνομασίαι,* Tactici, Theophrastus *περὶ φυτῶν* et *ἐν τῷ μεταλλικῷ,* Trypho, Xenopho *ἐν Κυνηγετικῷ.* His omnibus vero hoc unum est commune, quod ad rerum cognitionem quam vocabulorum interpretationem intentiores non glossaria scripserunt, sed aut onomastica aut libros ab aliis in formam onomasticorum mutatos. Nihil enim aliud fuerunt aut Epaeneti *ὀψαρτυτικὸν* aut Artemidori glossse opsartyticae, quam *ὀνόματα ὀψαρτυτικὰ* sive rerum coquinariarium *ὀνομασίαι,* neque Callimachi *γλῶσσαι ἐθνικαὶ* quarum singularia capita fuisse eiusdem auctoris *ἰχθύων μετονομασίας, ἀνέμων ὀνομασίας* et fortasse etiam *περὶ ὀρνέων, περὶ νήσων* commentariolos recte ab OSchneidero animadversum est, re vera glossae fuerunt, sed *ὀνομασιῶν ἐθνικῶν* collectio eo consilio facta, ut quae tandem in variis Graeciae Italiaeque regionibus eiusdem rei sive animatae sive inanimatae diversae denominationes usu venissent, cognosceretur. Atque in persimili argumento versatos esse Iubae *ὁμοιοτήτων* libros e fragmentis (Athen.

*) Praeterea s. v. *ΕΘΝΙΚΩΣ* Pearso copulat tres glossas *ἰαλλίς ἰκτάρα ἴλλικον,* quod nollem factum. Intellegendae enim sunt Callimachi *ἐθνικαὶ ὀνομασίαι* et s. v. *ἰκτάρα* quidem eius *ἰχθύων μετονομασίαι.* Ceterum a Pearsone omissum est quartum *ἰνουλεοῦς*, quocum cf. *ἔνελος.*

IV 170 E Hesych. s. v. *κάρτη*) facillime perspicitur. Alii, quorum nomina ignoramus, brevitatis quam perspicuitatis studiosiores inscripserunt quidem libros suos *μεταλλικὸν, μελισσουργικὰ, γεωργικὰ, θεατρικὰ, ἀρχετεκτονικὸν, θυτικὰ, ἱερατικὰ, τακτικὰ*, sed quomodo res tractaverint, etiamnunc cum ex Hesychio in explicationibus saepissime voce *ὄνομα* uso nec usquam *ναυτικὰ* sed ubivis *ναυτικὰ ὀνόματα* excitante, tum ex iis scriptoribns manifestum est, quorum opuscula, ut par est, inscripta fuerunt *ὀνομασίαι*, velut Aristophanis Byzantii, Menesthei et Tryphonis Alexandrini. Quae cum ita sint, quo nomine aptiore Pamphilus, cum haec etiam onomastica ad unum librum conflasset, unde qui antiquitates et artium scientiarumque apud veteres condicionem vellent pernoscere, de rebus maxime memorabilibus facillime possent institui, hanc ipsam operis sui partem, e qua antiquitatis curiosi rerum divinarum humanarumque et naturalium cognitionem peterent, inscribere poterat, quam *περὶ ὀνομάτων*, quae inscriptio ut brevissima ita rei naturae est convenientissima? *Ἑλλεδανοῖσι ἀλυκτοπέδη ἑανηφύρος ἀνακυπῶσαι ἐμίνη τρέ ἐμμαπέως ἁρμοῖ μέσφα προτί ἐν εἰμὰν γυάλας ἀτταφούλιττορ γακουπώνεις ἀβόος μοχοῖ ἐχθύσσειν* glossae sunt, ad certum aliquem *) certi scriptoris locum vel certam gentem referendae, *μελλείρην* vero *νάννη πόσθων βλιτάς σπαθίνης πῶϋγξ ἄμωμον πάζιον σκοτία σφυροδέται τραγᾶν σαμυλίς στῆμα συγκομμάτιον διπλασιασμός σαρδύνες σταγών δίεσις βωμίσκοι Ἀγάθουσα ἀκιρός* non glossae sunt sed *ὀνόματα* ad varia historiae naturalis capita pertinentia. Satis hinc puto constare non temere casuque a Pamphilo libros quos compilaret arreptos esse, sed ut operis quod moliretur duplicem in animo utilitatem haberet statutam deliberatamque sic eum duplicem etiam librorum ordinem secum meditatum esse, quorum fructibus bifariam distributis aleret glossarium suum cibi capacissimum **). Iam vero si quis quaerat, quomodo materiam omnibus rerum copiis circumfluentem ab ipso dispositam fuisse arbitrer, respondebo, quod certis quidem argumentis probari non poterit, in probabili tamen nec admodum fallaci nititur coniectura.

Piscium et poculorum nomina non dubitandum est, quin Athenaeus Pamphili glossario sublegerit. Enumeravit autem (ut Rankius p. 84. 85 demonstravit) ex serie literarum, et ita quidem, ut licet interdum iustus ordo neglectus sit secundam tamen literam semper, tertiam non raro observatam perspicias. E. c. sub litera *κ* poculorum nomina recenset hoc usus ordine: *κάδος, καδίσκος κάνθαρος καρχήσιον κάλπιον κελέβη κέρας κέρνος κισσύβιον κιβώριον κόνδυ κονώνιος κότυλος κοτύλη κοτταβίς κρατάνιον κρουνεῖα κναθίς κυμβία κύπελλον κύμβη κώθων*, piscium nomina hoc: *κίχλαι καὶ κόσσυφοι, κάπρος καὶ κρέμυς, κίθαρος κορδύλος κάμμοροι καρχαρίαι κεστρεύς κορακῖνος κυπρῖνος κωβιοί κόκκυγες, κύων καρχαρίας*, ubi *κυπρῖνος κωβιοί* retractis post *κύων* s. v. *κάμ-*

*) Hoc patet ex particula *νῦν*, passim adiecta, ut vol. II p. 190 85 *ἐριννύας· τὰς ἁμαρτίας νῦν*, pro qua alibi occurrit *ἤδη δέ*.

**) Simile quid molitum inter latinos grammaticos esse Nonium Marcellum vidit F. G. Schneidewinus in Nunc. erud. Gotting. 1843 n. 70 p. 697; cf. Martin. Hertz. in Iahn. Annal. 1862 p. 798 sq.

μοροι omnia iusto procedent ordine. Huius si negavero Athenaeum esse artificem, spero me doctorum hominum assensum laturum esse. Nam aut egregie fallor aut Athenaeus etiam ex eorum scriptorum genere est, qui ab aliis praeparata inque ordinem redacta transscribere, quam ipsi materiam conquirere et disponere consueverunt. Hunc, amabo, credibile est, quinque glossarum milia — tot enim *K* efficiunt, — percursurum fuisse, ut duo et viginti poculorum nomina et quatuordecim piscium inde depromeret? quid dico, quinque milia, imo vero totum Pamphili glossarium, ut panum sertorum piscium poculorum ungentorum scortorum aliaque aliarum rerum nomina conquireret? Quin contra terque quaterque valere iussisset Pamphili volumina si nostrorum lexicorum more disposita solius literarum ordinis ratione habita glossas cum nominibus, ita ut nunc in Hesychio factum videmus miscuissent. Qua propter hoc ipsum, quod per quindecim Deipnosophistarum volumina Pamphilum potissimum ducem sequitur, indicio esse potest, eius glossarium sic fuisse institutum, ut, quamcunque materiam Athenaeus inde compilaturus erat, eam totam et indiscretam certa sede inveniret. Invenire autem poterat, si glossarium illud easdem literarum coniunctiones repetabat toties, quot auctor eius lexica et onomastica conflaverat, vel ut explanatius dicam, si, primum glossis a nominibus dissociatis, ab illis tum demum ad haec transibat, postquam lexica illa, de quibus supra diximus, deinceps compilaverat, ut Hesiodeae glossae Homericas, Hesiodeas Antimacheae, has Callimacheae et sic porro reliquorum poetarum scriptorum gentiumque glossae sequerentur, deinde vero *ὀνόματα* similiter disposita largiebatur et operam dabat, ne res eiusdem generis in diversissimis locis collocarentur. Atque hunc Pamphilei operis ordinem fuisse cum multa sint, quae nobis persuadeant, tum haec duo argumenta gravissima. Alterum hoc est, quod eadem aliorum quoque posterioris aevi lexicorum ratio fuit. E. c. in exili illo Aristophanis fragmento Parisino singulas glossas e diversis capitibus esse repetitas recte animadvertit Nauckius p. 82, ac §§ 12 — 14 quidem (*ἀνεψιαδοῦς παράνυμφος χῆρος*) *συγγενικῶν* referre argumentum, § 19 — 22 *κήλων κέπφος ἄγγαρος τρίπρατος τριπέδων τρίδουλος* conviciorum esse exempla. In lexico rhetorico ap. Bekk. A. G. I p. 275, 14 — 32 octo glossae comicae *κυβευτήριον κεραμεικός κωλιάς κωλακρέται κημός καδίσκοι καταπροίξει κιβδηλίς* quinque excipiunt rhetoricas, haud dubie e Caecilii Calactini *λέξεσι* petitas. Huic lexico simillimae sunt *ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων συνειλεγμένων ἔκ τε τῆς γραφῆς καὶ τῶν θύραθεν πραγματειῶν* a Cramero editae in Anecd. Oxx. II p. 427 sqq., ubi post *λέξεις τῆς γραμματικῆς* quater et vicies repetuntur *λέξεις τοῦ ψαλτῆρος* et *λέξεις ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ἁγίου Νικοφόρου*. Nec difficile est intellectu in excerptis e suppl. codd. reg. n. 70 ap. Bachmann. AG. II p. 355 sqq. priorem seriem continere vocabula Herodotea similiter atque in Franziana sylloge explicata, posteriorem e Sophoclis Aiace et Trachiniis excerpta (Ai. 607. 610. 841. 843 Tr. 702 Ai. 809. 873). In Orionis quoque Thebani Etymologico literarum nullus est ordo, nisi quod primae cuiusque literae videmus respectum haberi, librorum tamen, quos compilavit Orio, tanta accuratione servatus ordo cernitur, ut etiam auctoritate non addita, cum ex argumento tum e vicinis glossis maxima cum probabilitate coniectura possis assequi, quem quoque loco

grammaticum compilaverit. Nunc enim Philoxeni commentariis expilatis ad Herodiani scripta grammatica pergit, nunc Heraclide profligato ad Soranum. Et quid post Ritschelium in praef. ad Theodul. p. LXXIII—V de Thoma Magistro dicam, qui suis fontibus Phrynicho Philemone Moeride Ammonio ita usus est, ut *constanti consilio ex singulis deinceps grammaticis continuas vocum series transscriberet?* Alterum vero argumentum in eo positum est, quod hanc ipsam fontes deinceps exhauriendi rationem etiamnunc ex Hesychio perspicere licet, in quo saepissime animum animadvertunt verba *οἱ αὐτοί, ὁ αὐτός* et frequenter continuae glossae complures eidem auctori illustrando inserviunt. Cf. *ἀμυδρὰ* (Plat. Theaet.)· *τὰ ἀσθενέστερα ἀμυδρότερα* (Plat. Tim. 72 B)· *ἀμαυρότερα ἀσθενέστερα ἀμύητος* (Plat. Phaed. 69 C) *βέβηλος*: — *εἰλιγγιῶν* (Theaet. 175 D)· *σκοτοδινιῶν. εἴλιγγον* (Legg. X 893 A) *σκότωσιν εἰλίγγους* (Rep. III p. 407 C)· *σκοτοδινιάσεις εἰλικρινὲς καθαρόν* (Sympos. 211 E)· *ἄδολον ἀληθές φανερόν*: — *Δωδεκάκρουνος* (Cratin. fr. VII p. 119) *Ἀθήνησι κρήνη κτλ. δωδεκαμήχανος* (Ar. Ran. 1327) *πόρνη τις ἐλέγετο κτλ. δωδεκάποδος* (Menand. fr. II p. 179) *οὕτως ἔλεγον ἐλλειπτικῶς κτλ. Δωδεκάτη* (Ar. Ach. 961) *ἑορτὴ Ἀθήνησιν*: — *ἐκχυμωθῆναι* (Hippocr. III p. 268 Kuehn)· *ἐκπυῆσαι. ἐκχυμώματα* (III p. 61 K)· *ἐκπυώδεις συλλογαί. ἐκψύχουσι* (II p. 170)· *λιποθυμοῦσιν*: — *ἀναλδές* (Hippocr. I p. 552) *ἀναλελάμφθαι* (III p. 56) *ἀναλθές* (III p. 242) *ἀναλκές* (I p. 553) *ἄναλτον* (II p. 575): — *εἶπος* (Callim. fr. CCXXXIII) *εἰργάσατο* (epigr. LXXIII 4) *εἶργε* (Del. 60): — *ἑλίκη* (Theophr. 3, 13) *ἑλικηδόν* (III 1, 13): — *ἔγρηνται ἐγρήσασα ἐγρήσσων ἐγρυπνεῖ* (Aeoles). Quae si recte disputata sunt (ac proxime a veritate abesse affirmaverim) apparet, ut hoc etiam addam, Diogenianum non modo epitomes confectorem fuisse sed etiam ordinis a Pamphilo instituti novatorem. Nimirum quum resectis scriptorum testimoniis deletaque etiam, ni fallor, quam Pamphilum in singulorum capitum fine apposuisse probabile est, coronide, difficiliorem fore glossarum sentiret inventionem, si primae tantum literae curarentur, optime sibi studiosorum commodo prospicere visus est materiam sic disponendo, ut praeter initialem glossarum literam etiam sequentium trium vel quatuor rationem haberet. Qui conatus an aequalibus laudabilis et gratiosus fuerit visus nescio, nobis profecto non arridet. Nam, ut taceam hinc effectum esse, ut de fontibus singularum glossarum hic illic incerti haereamus, vereor ne praeter suum ipsius consilium, quae humanarum rerum est imbecillitas, plura eorum, quae Pamphilus memoria dignum habuit, praetermiserit. Exempli caussa inter panum nomina Pamphilus retulerat *δρᾶμιξ* et *δρᾶμις*, in Hesychio glossam *δραματούργημα* proxime sequitur *δρᾶν· πράσσειν, θύειν* suppressis pretiosioribus: *δράμικες· ἄρτοι Ἀθαμᾶνες δρᾶμιν· ἄρτον Μακεδόνες.* Ab Hesychio enim talia praetermissa esse, cum ordinem a Diogeniano institutum iterum solveret, ut redderet severiorem, idcirco minus videtur probabile, quod hunc in glossis popularibus tanta diligentia versatum fuisse scimus, ut, si de scriptura alicuius dubitaret, eam bis terve diversis locis ponere, quam omittendo peccare mallet. Cf. *ἀβλόη· σπένδε Μακεδόνες, ἀλογεῖ· σπεῖσον Μακεδόνες* (nam si duae essent glossae, dixisset opinor *οἱ αὐτοί*). *Σισίλαρος· πέρδιξ. Περγαῖοι, σισίλαρος. πέρδιξ. Ἀπαλοῖξαι· ὀμόσαι,*

Λάκωνες (post *ἀπαλλᾶσθαι*) et *ἀτταλασίξαι· ὑμόσαι* (post *ἀτταλαγώσεται*), utrumque pro *ὑπαλασίξαι*. *Ἀπελλάζειν· ἐκκλησιάζειν. Λάκωνες*; *ἀππαλλάζειν· ἐκκλησιάζειν Ἴωνες. ἄλλακες* (post *ἀπαλέντες*)· *ἱερῶν κοινωνοί* et *ἀπέλλακας· ἱερῶν κοινωνούς. Διαλλύος· ὁ ἀντὶ ἄλλου διακονῶν* et *διάμοιος· ὁ ἀντ' ἄλλου διακονῶν*, utrumque pro *διάμοιμος* vel *διάμνοιος*. *ΕΓΚΛΕΠΙC: ἐπιθυμία* et *ΕΝΗΛΕΓΕΙC· ἐν ἐπιθυμίᾳ ὤν*, *ἐνδοιϊτίναι* et *ἐνδοιεμέναι*, alia id genus. Quae re vera ab Hesychio praetermissa sint perpauca esse crediderim, ut *ἑρμαῖα ἴσθμιον κίτρον μελάνδρυς ὄλλιξ* *) *πρύαρον σχιζίας ὑπόξυλος*, et ne diiudicari quidem poterit, utrum talia iam ab archetypo eius abfuerint, an ab Hesychii demum librariis praeterita sint. Quid quod ne omnia quidem, quae neglecta esse viri docti questi sunt, re vera desiderantur, sed partim Hesychii ipsius partim scribarum culpa alieno loco abscondita latebant, e quo nunc demum a nobis iterum in lucem protracta sunt? Diogenianus *φοτεύει· γεννᾷ* commemoraverat, quae Cypriorum est glossa. Hanc frustra nunc suo loco quaesitam reperies scriptam *φωτεύει· γεννᾷ*, ubi frustra corrigunt *φυτεύει* vel *φιτύει*, ut apparet inspecta gl. *ἰνκαφύτευε*. Idem habebat gl. *μυθίτης· στασιώτης*, in Hesychio non apparet, hausta ut quivis intelleget literarum similitudine, quae frequenter librariis insidias struxit, Vol. III p. 125, 1801. 2 *στασιασταί. μυεῖται· μυσταγωγεῖται*. Deest *κμέλεθρα· μέλαθρα καὶ δοκούς* inter *κλώψ* et *κμητά* ponenda, sed emergit e gl. 3128 *κνισεῖν*, cui adhaerent verba *μέλαθρα καὶ δοκούς* elapsae glossae *κμέλεθρα* explicationes. Recte EM. 344, 47 *ἐνόπαις· τοῖς ἐνωτίοις — Σοφοκλῆς* porrigit, sic enim scripserat Diogenianus; Hesychius II p. 112, 90 post *ἔνωσις* inseruit *ἐνώταις· ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ, ὡς φιλόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτησιν* et p. 105, 56 *ἐνόπτητος· ἐνωπίοις* indicans de scriptura glossae sibi non constitisse. Operam perdiderunt viri docti in reperienda gl. *χλοάζειν* a librario schol. Nic. Ther. 237 p. 21, 25 HK. ficta; invenissent Diogenianea, si quaesivissent *κλώθει* vol. II p. 496, 46 (vid. praef. nostr. p. LXXXIX). Hausta videtur etiam glossa Coaca *παισά· πλακούντια* cuius meminit Ath. XIV p. 646 F sed latet vol. III p. 255, 101 s. vv. *παίμμα· πλακούντια*, ubi ingeniosius quam verius Musurus correxerat *πέμματα*. Frustra quaeritur Macedonica glossa, ab Ameria memorata, *ξηροπυρίτας*: at non sic scripserat Amerias sed *ψηροπυρίτας* (cf. *μεσόψηρον· ἡμίξηρον*), et hoc ipsum suo loco invenies. Non magis Epirotica scyphi denominatio *λυρτός*, quam Seleucus ap. Ath. XI p. 500 B (Philol. III p. 452) memoriae tradidit, in Hesychio inveniri poterat, quaesita sub *Λ*, emergit tamen e glossis, quarum initialis litera est *Γ*, vol. I p. 450, 25: *γυρτόν· σκύφον* (male cod. *σκυρόν*). Probe opinor et Pamphilus et Diogenianus sciebant, quod non incognitum erat Polluci VIII 22, Solonem pro *προστιμήματα* usum esse voc. *ἐπαίτια*, Hesychius autem non suo posuit loco sed vol. II p. 137, 71 *ἐπατία· ἐπιτίμια*, ubi Heinsius contra ordinem genuinam lectionem restituit. Idem *ἐπίπαξ* ponit vol. II p. 163, 59 quod *συντόμως* esse dicit,

---

*) Huius poculi nomen Athenaeus XI p. 494 F novit ex Pamphili *Ἀττικαῖς λέξεσι*. Itaque hic fortasse singularis liber erat, non pars glossarii, in quo rariorem sane Atticae dialecti mentionem fieri non ignoramus. V. Meier p. XIV.

ignorans nempe, quod Diogenianus profecto cognitum habebat, Callimacheum vocabulum esse *ἐπιτάξ*. *Λουσία* Cereris cognomen apud Telphusios, *Αἴθυια* Minervae apud Megarenses, *Τενεάτας* Apollinis apud Argivos et Corinthios similiter recuperamus e gl. *ἐλουσία ἐνδάρθυια ζωτεάτας ζωτελιστής*; vocem *τρυγηφάνιον* ex gl. *ἐντρυφάνιον*. Sed haec hactenus. Devenimus ad has observationes, cum quaereremus, quo ordine Pamphilus glossaria et onomastica sua compilasse videretur. At plura sunt, quae de his libris ipsis dicenda restant, et de glossariis quidem Atticis levius quoddam, graviora de onomasticorum fontibus.

E magno grammaticorum numero, qui *γλώσσας Ἀττικὰς* scripserunt (cf. Meier comment. Andoc. VI 3 p. VII) Dorotheum Ascalonitam et Theodorum aliquem a Pamphilo inspectum esse ex Athen. XV p. 677 B compertum habemus, sed hunc an Aristophanem Byzantium an Demetrium Ixionem potissimum ducem elegerit ignorare me fateor. Quam ignorationem ut quodammodo re scitu digna compensemus, non iniucundum videtur animum advertisse ad eos Hesychii locos, quibus in fine addita est formula *δυϊκῶς*. Horum si summam confeceris tanta multitudo colligitur, ut appareat, hic quoque disiecta alicuius opusculi, certum quoddam consilium secuti, membra latere. Vide modo sat amplum glossarum eiusmodi numerum e paucis editionis nostrae paginis congestum: *δειλώ· δειλαίους ἀθλίους, δυϊκῶς. δήμου ἀρίστω· δημότας ἀρίστους, δυϊκῶς. διακρινομένω· διακρινόμενοι, δυϊκῶς. διανείμαντε· διανείμαντες, δυϊκῶς. διαστησαμένω· διαχωρίσαντες, δυϊκῶς: διαστήτην· διέστησαν δυϊκῶς. διαταξαμένω· διαθέμενοι, δυϊκῶς. διαχωρήσαντε· διαχωρήσαντες. δυϊκῶς. διεκομισάτην· δυϊκῶς, διεκόμισαν. διελέτην· διεῖλον, δυϊκῶς. διενειμάτην· διενείμαντο, δυϊκῶς. διεταξάσθην· διετάξαντο, δυϊκῶς. διετεινάτην· διέτειναν, δυϊκῶς. διηλκύσασθον· διετρίψατε, δυϊκῶς. διώκετον· ἐδίωκον, δυϊκῶς. ἢ διώκουσι. ἐβήτην· ἔβησαν, δυϊκῶς. ἐγκαταθεμένω· ἐγκαταθέμενοι, δυϊκῶς* et cf. *ἐγκρυψαμένω, ἐδεσμευσάσθην, ἐδρασσέτην* (?), *ἐζέσθην, εἰσαγαγόντε, εἰσηγαγέτην, ἐκδύετον, ἐκείνω, ἐκλαμβανέτην, ἑκόντε, ἐκρατυνάσθην, ἐλαύνετον, ἐλεξάτην, ἔλθητον, ἐμαρνάσθην, ἐμηχανησάσθην, ἐνθεμένω, ἐνισκίμψαντε.* Quid igitur hoc rei est? Me iudice hae glossae praeter Homericas omnes ex Atticis scriptoribus sunt petita et ex Atticarum glossarum enarratore quodam in Pamphilum migrarunt. Nam post Homerum Atticos dualis numeri amantissimos fuisse satis exploratum videtur (L. Hirzel *aeol. Dialect.* p. 51 — 53). Hesychius autem cum ex Aristarchi *λέξεσι* reliqua, ni fallor, dualis numeri apud Homerum exempla adderet, formula illa *δυϊκῶς*, prout fors tulit, modo adiecta modo missum facta, hoc quoque conamine, *εἴτε διὰ τύχην εἴτε διὰ φύσιν*, nil ineptum molitus est, siquidem ab Aristarcho etiam, quem scimus Homerum Atheniensibus vindicasse, credi par est, *δυϊκὰ* propterea potissimum explicata fuisse, quod ad Atticam syntaxin ubique ab eo notatam pertinerent. Hesychium imitatus est interpolator recentior s. v. *οὐκ ἐφάτην* (cf. p. CXLIX). Quod vero talia omnino explicatione indigere et glossematica viderentur Alexandrinis, unde factum sit, non mirabimur, modo meminerimus, dualis in lingua post Atticorum oratorum tempora ad senectutem vergente nullum amplius usum fuisse. — His observatis nos prae-

verti tandem decet ad scriptores ὀνομασιῶν. Ingens in Hesychio inest nominum geographicorum numerus. Eorum maxima quidem pars ad Homerica carmina referenda ex Aristarchi glossulis petita videtur (cf. Io. Tortellius Aretinus*) de orthogr. praef. ad Nicol. V Papam et fol. 42 v. 184 v.), velut *Αἰγίλιψ Ἀλίσιον Ἀσίνη Αὐγειαί Βῆσσαι Βούδιον Βρύσια Γλίσσα Γονόεσσα Γραῖα Δαυλίς Θαυμακίη Καλλίαρος Καρδαμύλη Καρησσός* alia, sed sunt etiam glossae geographicae, quarum haud dubie alia est origo. Non dico tales, quales sunt *Ἀγχαλέη Κῶνος Μαμαγκία* (l. *Μαμάγκεια* vel *Μαλιάγκεια*) *Τυρεῖν*, haud dubie ex Hipponactis Ephesii choliambis repetitae, nec delibatas ex historicorum libris, ut *Ἀγγίτας Ἄκης* ex Herodoto, *Βωμιῆς Παναῖοι* ex Thucydide, *Ἀλασάρνη* e Xenophonte, sed glossas infra congestis similes: Vol. II 207, 8 *Ἑστιαία· ἡ πάλαι Ταλαντία ὀνομαζομένη*. Vol. III p. 16, 89 *Λᾶστος· ὁ Ἀκράγας τὸ παλαιόν. καὶ ἡ μῆλος*; vol. III p. 258, 34 *Παλαίπολις· τὸ παλαιὸν Ἄργος* (ubi *τὸ παλαιὸν* pro adverbio est habendum); vol. III p. 110, 1374 *Μιμαλίς· ἡ νῦν Μῆλος* coll. p. 89, 91 *Μεμβλίς· Μῆλος ἡ νῆσος*; vol. IV p. 114, 84 *Σφήκεια· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον*; vol. IV p. 15, 300 *Σαωκίς· ἡ Σαμοθρᾴκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον*; vol. II p. 358 32 *Ἱμερτή· τὸ πάλαι ἡ Λέσβος*; vol. II p. 373, 1002 *Ἴσσα· ἡ Λέσβος τὸ πρότερον*; vol. I p. 538, 47 *Δρύουσα· ἡ Σάμος τὸ πάλαι*; vol. I p. 77, 94 *Αἴθυμαι· οἱ † κτρὸν κατοικήσαντες οὕτως ἐκαλοῦντο*; p. 304, 41 *Ἀστέριοι· οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες*; vol. I p. 271, 91 *Ἀραύκηλις· ἡ νῦν Αἴγυπτος*; vol. I p. 304. 40 *Ἀστερίη· ἡ Κρήτη καὶ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκαλοῦντο*; vol. I p. 12, 54 *Ἀγάθουσα· ἡ Τῆλος ἐκαλεῖτο πρότερον*; vol. I p. 55, 91 *Ἀερία· Θάσον τε τὴν νῆσον καὶ Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ Κρήτην καὶ Σικελίαν καὶ Αἰθιοπίαν καὶ Κύπρον οὕτως ἐκάλουν*; vol. II p. 556, 34 *Κυπάρα· ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα*; vol. I p. 407, 70 *Βωβώ· οὕτως ἡ Μάκρις ὠνομάζετο*; vol. I p. 369 *Βέδεκκος· ὁ Ἠριδανὸς ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν*; vol. IV p. 9, 64 *Σανδαροφάγος· ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ποταμὸς μετωνομάσθη καὶ ἐκλήθη Ἀκεσίνης*; vol. I p. 131, 41: *Ἀλύπη· κρήνη ἐν Ἐλευσῖνι ἥτις Φιλότης ἐκαλεῖτο* coll. IV p. 246, 50; vol. I p. 27, 62 *Ἀγνοῦ κέρας· ἡ Κνίδος πρότερον*; I p. 310, 94 *Ἀταβυρία· ἡ Ῥόδος τὸ πάλαι*; IV p. 97, 98 *Σκελέρδεια· Ἄνθεια ἡ νῆσος*; vol. III p. 24, 605 *Λελεγηΐς· ἡ Λακεδαίμων πάλαι*, ubi addendum videtur *καὶ Μίλητος*; vol. IV p. 3, 61 *Σαισαρία· ἡ Ἐλευσὶν πρότερον*; cf. *Ὀδωνίς, Ὀθρωνός, Ὀφιοῦσσα, Πελάνα, Ὀρτυγία, Σκυθιάς, Πάσσιρος, Στρύμη, Καλλίστη, Κεραστιάς* et Indic. p. 18. 19. Unde igitur haec petita sunt? Scripserunt de insulis Xenagoras et

*) *Halizones* populi sunt Paphlagoniae, sic quoque dicti, teste Aristarcho super. V. Iliados librum quia undique a mari circumdantur, h. e. ab *ὑποζῶσθαι* q. e. circumdari et *ἁλί* mari. *Ismarus* — quam iam Maroniam vocari in glossula quadam Homeri comperi. *Iambus* — sic quoque dictus ab inventore, ut in glossula quadam Aristarchi super Homerum comperi. *Schoenos* — dicta fuit civitas in Boeotia de qua meminit Homerus in I Iliados. et sic quoque teste Aristarcho cognominata a schoeno patre. atlan. *Pelasgia* quae prius dicebatur, Thessalia ut Aristoteli grammatici glossula in Homerum exposuit. *Protogenia* fuit teste Aristarcho super decimum odysseae Deucalionis filia ex Pyrrha. *Pyrrha* — ego vero comperi in glossa Aristarchi super X odysseae Homeri et q. s.

Philostephanus (Heraclides Ponticus) de portubus Crates Cleo Syracusanus Timagetus et Timosthenes Rhodius, de fontibus Asclepiades Anazarbensis, Callimachus Dionysodorus Philostephanus Sotio Strattis, de fluminibus Zopyrus et Diogenianus, de urbibus Callimachus et Diogenianus, qui teste Suida non modo de fluminibus lacubus fontibus montibus et promontoriis commentatus est, sed etiam *συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων* composuit. Quorum tamen haud scio an nullus a Pamphilo sit in partes vocatus praeter unum Callimachum, ab Harpocratione p. 9, 15 et Stephano Byzantio quoque 507, 8 non casu iunctum cum Nicanore Hermiae Hierapolita, *μετονομασιῶν* auctore: *Ἀκή· πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι* (*ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι E*); *Πάρος· — Καλλίμαχος. Νικάνωρ δὲ ἐν ταῖς μετονομασίαις κεκλῆσθαί φησιν αὐτὴν Πακτίαν Δημητριάδα Ζάκυνθον Ὑρίαν* (Plin. IV c. 19) *Ὑλήεσσαν καὶ Μίνῳαν καὶ Κάβαρνιν* (Plin. HN. IV 12, 67 *Paros — quam primo Plateam postea Minoida vocarunt*). Non ignoro quidem idem argumentum a Didymo quoque Chalcentero in Symposiacis (fr. 6 p. 374) tractatum esse teste Steph. Byz. 452) 8 M. s. v. *Μίλητος: — πρῶτον Λελεγηῒς ἐκαλεῖτο — εἶτα Πιτύουσα — μετὰ δὲ ταῦτα — ὀνομάσθη Ἀνακτορία*; sed Didymum quoque suspicor in talibus Callimachi legisse vestigia. Nam et Didymum et Pamphilum probabile est haec omnia ex uno libro de nominum mutationibus composito transscribere, quam undique conquirere maluisse. Callimachum autem etiam Plinius secutus est IV 12, 70 (= IV c. 23) in enumerandis oppidi Meli nominibus: ***Melos cum oppido, quam Aristides Byblida appellat, Aristoteles Zephyriam,*** Callimachus ***Mimallida, Heraclides Siphnum et Acyton;*** cf. Hesych.: *Μιμαλίς· ἡ νῦν Μῆλος.* Plin. HN. IV c. 19 de Corcyra: ***Homero dicta Scheria et Phaeacia*** Callimacho ***etiam Drepane;*** cf. Strab. I p. 44. VII p. 299 = fr. XXXIX p. 429 Bentl. Ibid. ***Cephallonia, quondam Melaena dicta — Zacynthus aliquando appellata Hyrie — Cythera cum oppido ante Porphyris appellata — Aegina ante Oenone vocitata.*** Plin. IV c. 20 de Creta: ***Crates primum Aeriam dictam deinde postea Curetin, et Macaron nonnulli a temperie coeli appellatam existimavere;*** ibid. de Ceo: ***Dein Ceos-Graeci et Hydrussam.*** IV c. 21 de Euboea: ***Antea vocitata est Chalcodotis aut Macris, ut Dionysius et Ephorus tradunt, ut Aristides Macra, ut Callidemus*** (Callimachus?) ***Chalcis aere ibi primum reperto, ut Menachmus Abantias, ut poetae vulgo Asopis.*** IV c. 22: de Andro: ***Ipsam Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit, Callimachus Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam Epagrin.*** Ibid. de Teno: ***Aristoteles Hydrussam appellatam ait, aliqui Ophiussam;*** de Siphno: ***antea Meropia et Acis appellata;*** de Delo: ***Aglosthenes Cynthiam, alii Ortygiam Asteriam Lagiam Chlamydiam Cynaethum, Pyrpilen igne ibi primum reperto:*** c. 23: ***Telos unguento nobilis*** a Callimacho ***Agathusa appellata.*** Nolo plura coacervare exempla. Satis sit viam monstrasse, in qua si quis gnaviter ingressus fuerit, bonam partem redintegrabit libri Callimachei, qui origines insularum et urbium earumque mutata nomina continebat, et forsan pars fuerit *ἐθνικῶν ὀνομασιῶν.* Pretiosum hunc librum ipsi Callimacho visum esse inde patet, quod in carminibus quoque eum respexit,

velut fr. CXII *Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη* fr. CLXIII *ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ* et fr. XXXIII *Μυτανίδα Λέσβον.* — Antiochus Xenophanis filius *ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας* laudatur s. v. *Χώνη*; Mnaseas *ἐν τοῖς περὶ Λιβύης* e Didymo s. v. *Βαρκαίοις.*

Transeo ad Atticam et Athenarum urbis et arcis typographiam. Hoc argumentum quot Hesychii glossae attingant, lectores ex indicibus nostris perspicient, nec dubitabunt, quin tantum non omnia ex uno eodemque optimo libro hanc materiam pertractante descripta sint. Ac de Athenis cum commentati sint Callistratus sive Menecles, Staphylus Telephanes, de acropoli Polemo et Heliodorus, credibile sane videri possit, unum et alterum eorum a Pamphilo prae ceteris respectum esse: sed alio ducit Hesychius ipse s. v. *κάμαροι* cum schol. Ar. Avv. 998 comparatus. Schol. l. l.: *οὕτως μέρος τι νῦν σύνηθες γέγονε τὸ Κολωνὸν καλεῖν τὸ ὄπισθεν τῆς μακρᾶς στοᾶς. ἀλλ' οὐκ ἔστι. Μελίτη γὰρ ἅπαν ἐκεῖνο, ὡς ἐν τοῖς ὁρισμοῖς γέγραπται τῆς πόλεως.* Hes. vol. II p. 402, 70 *κάμαροι· στῆλαι, ἐν αἷς ἀναγέγραπται ὁ περιορισμὸς τῆς Ἀσίας* (l. *ἄστεως*). Ex hoc igitur libro, qui *ὁρισμὸν* illum *τῆς πόλεως* e columnis publicis descriptum commentario illustrasse videtur, quemadmodum Craterum psephismata e lapidibus descripsisse, descripta collegisse, collecta illustrasse scimus, videndum an plurima hauserit Pamphilus. Utut est, unum eundemque fontem produnt glossae huiusmodi: *βοῦς ἐν πόλει· χαλκοῦς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς*; *δούριος ἵππος· Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐστιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκκύπτουσι δ'*; *κριὸς ἀσελγόκερως· ἣν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς*; *Ἑρμῆς ἀμύητος· Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει*; *Αἰδοῦς βωμός· Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει Αἰδοῦς καὶ Φιλίας εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ*; *ἀνθέμιον· τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει*; *βλαύτη· τόπος Ἀθήνησιν*; *ἀστὴ ἐλαία· ἡ ἐν ἀκροπόλει ἡ καλουμένη πάγκυφος διὰ χθαμαλότητα* (cf. vol. III p. 252, 23); *ἑκατόνπεδος· νεὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει κτλ.* — De *pagis Atticis* facilius dici potest, quem non secutus sit Pamphilus, quam quo usus sit auctore. E tribus enim scriptoribus, qui in hoc argumento illustrando operam posuerunt, Polemone Diodoro et Nicandro Thyatireno Diodorum certe, quem Harpocratio a quinta alphabeti litera prae ceteris ducem elegit, aut non inspexit, aut sequi noluit. Nam *Φηγαιῆς*, quos Diodorus teste Harpocr. p. 181, 12 *δῆμον τῆς Αἰαντίδος* dixerat, Hesychio teste vol. IV p. 238, 35 *δῆμος* sunt *Αἰγηΐδος*, nisi forte *Αἰγηΐδος* ex *Αἰαντίδες* corruptum esse contenderis, *Ἀφιδναῖοι* vero et *Περρίδαι*, quos Diodorus Aeantidi tribui accensuisse videtur, Nicander Thyatirenus et Demetrius Scepsius in altero Diacosmi libro Ptolemaidi tribuerunt eodem Harpocratione p. 99, 9 teste, ab Hesychio vol. I p. 336, 71 et vol. III p. 324, 98 *δῆμοι* vocantur *τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς.* Quae cum ita sint Nicandrum potius Thyatirenum in Pamphilo latere suspicor. Ceterum, quisquis ille fuit, quem sequitur Hesychius, diligentissimum fuisse scriptorem duo potissimum loci sunt, qui declarent: vol. III p. 298. 54 *Πειριῆς· νῆσος* et II p. 515, 70 *Κόπρειος· τῆς Κόπρου* (cod. *Κύπρου*) *), ubi cf. adnot. — *Gentium* etiam *Atticarum* in Hesychio tanta exstat

*) *Κόπρος* pro *Κύπρος* et *Κόπριος* pro *Κύπριος* dictum esse, ut *μοχοῖ* pro *μυχῷ*, *ἐπτόκαζε* pro *ἐπύκαζε*, parum mibi probabile est.

multitudo, ut memoria earum non tam e commentariis in poetas comicos oratoresque Atticos elaboratis repetenda videatur, quam e libris περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν vel etiam περὶ γενῶν inscriptis. Cf. vol. III p. 11, 81 **Λαξάδαι**· — Ἀθήνησι; p. 55, 98 **Λυκομίδαι**· γένος ἰθαγενῶν; p. 80, 20 **Μεδοντίδαι**· οἱ ἀπὸ Μέδοντος Ἀθήνησι; 92, 65 **Μενωνίδαι**· τῶν εὐσήμων, ἐκ Μενωνιδῶν; 263, 87 **Παμφίδες**· γυναῖκες Ἀθήνησιν ἀπὸ Πάμφου τὸ γένος ἔχουσαι; p. 351, 25 **Ποιμενίδαι**· γένος, ἐξ οὗ ὁ τῆς Δήμητρος ἱερεύς; vol. III p. 368, 5 **Πραξιεργίδαι**· οἱ τὸ ἕδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες; IV p. 19, 88 **Σελλάδαι**· γένος ἰθαγενῶν; p. 65, 88 **Σπευσανδρίδαι**· γένος ἰθαγενῶν; p. 251, 92 **Φοίνικες**· γένος τι Ἀθήνησιν; p. 257, 41 **Φρασίδαι**· γένος Ἀθήνησιν; p. 258, 76 **Φρεωρύχοι**· γένος Ἀθήνησιν; p. 262, 95 **Φυλλίδαι**· γένος ἰθαγενῶν; p. 264, 63 **Φυταλίδαι**· γένος παρὰ Ἀθηναίοις; p. 270, 82 **Χαλκίδαι**· γένος; p. 275, 190 **Χαρίδαι**· γένος, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τὸ Κραναοῦ; p. 287, 475 **Χιμαρίδαι**· γένος τι Ἀθήνησιν κτλ. Composuerunt libros περὶ γενῶν inscriptos Melito quidam et Draco haud dubie a metrico Stratonicensi diversus. Ac Draconem sequi videtur Pamphilus.

Absolutis, quae de rebus geographicis et topographicis populique Attici divisione dicenda erant, ad res divinas me converto, quarum frequentissima in Hesychio mentio inicitur. Quam materiam eo ordine pertractabo, ut primum dicam de deorum epithetis et cognominibus, deinde de certaminibus et diebus festis, tertio de sacerdotibus et sacrificiis. Ab Iove principium. Eius innumera epitheta commemorat noster: **Μαζεύς**· ὁ Ζεὺς παρὰ Φρυξί. **Μανδραγόρας**· ὁ Ζεύς. **Μαρίταιον**· τὸν Δία. **Μελισσαῖος**· ὁ Ζεύς. **Μεσέρκειον**· Διὸς ἐπίθετον. **Μηδινεύς**· — παρὰ δὲ Λυδοῖς ὁ Ζεύς. **Ὁμολώϊος Ζεύς**· Θήβησιν οὕτω προσαγορεύεται. **Παγκρατής**· Ζεύς, Ἀθηναῖοι. **Παγχαῖος**· Ζεύς. **Παιάν**· Ζεύς. τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ. **Παλλάντιος**· Ζεὺς ἐν Τραπεζοῦντι. **Πανόπτης**· πολυόφθαλμος. Ζεύς. Ἀχαιοί. **πατρῷος**· Ζεύς κτλ. **Πελινναῖος**· ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ. **Στράτιον**· — ἐπίθετον Διός. **Σωτήρ**· — ὁ Ζεύς. **Ταλαιός** (leg. Ταλλαῖος)· ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. **Τέλειος**· ὁ Ζεύς. **Τμάριος**· Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ. **Ὕης**· Ζεὺς ὄμβριος. **Ὑμήττιος**· Ζεὺς παρὰ Ἀττικοῖς. **Ὑνναρεύς**· Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Ὑνναρίου ὄρους. **Φυτάλμιος Ζεύς**· συγγενής ἢ ζωογόνος. **Φύτιος**· ἥλιος ἢ Ζεὺς κτλ. Nec parcior est in afferendis aliorum deorum dearumque epithetis et cognominibus, ut quilibet et ex nostro indice mythologico cognoscet et in Gerhardi indicibus videre est. Quin etiam daemones recenset et heroum plurimos aliunde non cognitos (Ὀνίτης Πολύξενος Πύρραχος Περρεύς Στεφανηφόρος Τειχοφύλαξ Τρικόρυνθος Φαινύλιος Φόρβας) nympharumque tantam turbam (Ζεφυρίδες, Λειμωνιάδες Λιβυσατίδες Μακρόβιοι Μηλιάδες Ναϊάδες Ναίδες Ὀρεστιάδες Ὀροδεμνιάδες Πείριθοι Προσεληνίδες Πτερίδες Πτωΐδες Πυρσανίδης Σιτνίδες Φαλάκραι) ut ex uno Hesychio diligenter tractato denuo templorum delubrorumque solitudinem frequentare possis. Eo magis dolemus, quod mythographum unde haec deprompta sunt ignoramus, nisi quis de Seleuco cogitet copiosissimi operis περὶ θεῶν auctore (Philol. Gotting. III p. 441) aut cum Heynio ad Apollod. vol. IV p. 1069 propter Hesych. s. v. Ἀγρεύς de Apollodoro Atheniensi. — Non magis

scimus, quo auctore Pamphilus retulerit, quae de certaminibus et diebus festis in Hesychio enarrata sunt. Nam etiam hoc antiquitatum sacrarum caput permultos habuit enarratores, ut *περὶ ἀγώνων* commentatos scimus ***Philochorum*** Theophrastum Dicaearchum Duridem ***Callimachum*** Theodorum Hierapolitam Cleophanem, *περὶ ἑορτῶν* Philochorum Lysimachidem Abronem ***Apollonium Acharnensem.*** Sed doctrina conspicuum fuisse librum, quo usus est, etiamnunc e reliquiis eius per Hesychium dispersis facile cognoscitur. Cf. *Λαμπάς· λαμπάδος ἀγών, καὶ ὁ νικήσας λέγεται λαμπαδηφόρος. Λιμνομάχαι· παῖδες οἱ πυκτεύοντες τόπῳ Λίμναις καλουμένῳ. Λυσάνδρεια· πανήγυρις ἀπὸ Λυσάνδρου ὀνομασθεῖσα. ἤγοντο δὲ ἐν αὐτῇ ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Νέαι· ἀγωνισάμεναι γυναῖκες τὸν ἱερὸν δρόμον. Ὀλύμπια· ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Παλλία· ἀγών. οἱ δὲ τῷ Πάλει. ἔνιοι δὲ τῷ Πανί. Παναθήναια· ἡ τῶν Ἀθηναίων ἑορτή. καὶ ὁ ἀγών. Πάρπαρος· ἐν ᾧ ἀγὼν ἤγετο καὶ χοροὶ ἵσταντο. Πελληνικαὶ χλαῖναι. Πιτανάτῃ· ἀγῶνι γυμνικῷ ἐν Πιτάνῃ ἀγομένῳ. Πυλαιΐδες· αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν καὶ νικῶσαι. Πολεμιστήρια· — ἐν τοῖς ἀγῶσι. Σελίνου στέφανος* et supra *Ὀλυμπιονίκης στέφανος. Σθένεια· ἀγών τις ἐν Ἄργει οὕτως προσηγορεύετο. Συρμαία· ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι ἔπαθλον ἔχων συρμαίαν. Σφαλός· δισκοειδές τι σκεῦος, μολύβδινον ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Ταλαιδίτης· ἀγὼν γυμνικός. (Τρῖμμα). Τριῶλαξ· ἀγὼν παρθένων δρόμου. Ὑπεριπτία· ἀγών τις παρθένων. Φοίβα· ἀγὼν δρόμου. Φυλλίναι· ἀγῶνες, ἐν οἷς μὴ ἐτίθετο ἀργύριον, ἀλλὰ στέφανοι μόνοι*; et de Graecia feriata glossae: *Λυσάνδρεια μεσοστροφωνίαι μετακόκκω ξανδικά παγκλάδια παναθηναῖα πανδῖα παννυχίς πεδόρτα περιύρια περίτια περιφάλλια πιθοίγια πλυντήρια Ποσείδεα προτέλεια προτρύγια πυανύψια Πύθια Σάκαια σεμέλη σκιροφόρια σπόρτια στήνια Ταιναρίας Ταυρία ταυροπόλια ταυροχόλια τριήμερος τριπονῆται, τρίτη θεσμοφορίων, τύπαι ὑακίνθια ὑδροφόρια ὑομήνια φαλάγγωμα φαμμάστρια φυλαρχία φωσφόρεια χαλκεῖα χαρμόσυνα χειροπόνια χλοιά χολάς, ὡραία ἡμέρα, ὠσχοφόρια κτλ.*

De *sacerdotibus vatibus sacrificiis* et *altaribus* compertum habemus libros elaborasse Demonem Cratetem Abronem et Ammonium Lamptrensem. Hinc igitur factum esse potest ut deprompserit Pamphilus glossas huiusmodi: *λίθος ὀρτός ὄρυμος στεφάναι τεμένη ὠρτός στερνομάντις σχειρομάντις τόμαρος Ὑβλήτης φρυκτός χειρομάντεις Ποιμενίδαι πυρσοφόρος τραπεζώ ὑπερκαύστρα ὑποζάκοροι φανοφόροι φαιδρυντής* (vel potius *φαιδυντής* ut est in ***Monatsbericht der Acad. d. Wiss.*** Berol. 1862 Mai. p. 285) *χοιροσφάγος Ὑαργίδες ὀξυθύμια περιρέζειν περιστίαρχος σεπτηρία λεχέρνα μοσποί μοττοφαγία ὀνόσπονδοι ὀνείλεον παγκάρπια πυσανία πέλανα πλατορόα πρηρόσια σύμφρα ὑποκρουνίδια χάρις χιλιοστή ὥραια* alias complures. Sed certo scimus libros unde de *extispiciis* et *hostiis* retulit memorabiliora inscriptos fuisse *θυτικά* et *ἱερατικά*. Cf. vol. I p. 353, 106 *βαιῶμφαι· αἶγες ἐν ἱερατικοῖς.* I p. 95, 16 *ἀκέλευθα· ἐν θυτικῇ σημεῖον, ὅταν μὴ ᾖ κέλευθος.* Partem harum glossarum collegit Albertus Vol. I col. 840 n. 18, sed plures reperiri posse sequens tabula docebit: vol. I p. 215, 75 *ἀντιστάτης· — καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ*; vol. I p. 474, 39 *δεξίς· τῶν ἐν τῇ ἥπατι μερῶν παρὰ τοῖς θύταις καλουμένη δοχή*; vol. I

p. 436, 88 *γλῶσσαι·* — σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἥπατος παρὰ τοῖς θύταις; vol. I 476, 703 *δεσμόν·* — σημεῖον παρὰ τοῖς θύταις; vol. I 518, 14 *διόπτρα·* — σημεῖον ἐν θυτικῇ; vol. I 519, 39 *διόσκουροι* — σημεῖον ἐν θυτικῇ; vol. I p. 523, 41 *διψάς·* — σημεῖον ἐν θυτικῇ ἐπὶ τοῦ ἥπατος; vol. I p. 528, 76 *δόλου τράπεζα·* ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον ἐν θυτικῇ; vol. I p. 533 *δοχή·* σημεῖον ἐν θυτικῇ (Eur. El. 828); vol. II p. 6, 55 *ἐγγύη·* σημεῖον ἐν θυτικῇ; II p. 154, 10 *ἐπίθεος·* σημεῖον ἐν θυτικῇ; II p. 159, 59 *ἐπιλοβίς·* μέρος τοῦ ἥπατος; II p. 207, 13 *ἑστίας χῶρος·* μέρος τοῦ ἥπατος ἐν θυτικῇ; II p. 307, 99 *θεός·* σημεῖον (schol. Stat. Theb. V 176) II p. 563, 23 *κωλυτήρ·* σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ; III p. 46, 93 *λοβοί·* — σημεῖον ἐν τῇ ἥπατι; III p. 63, 70 *μαῖθη·* καρδία πρὸς τοῖς ἱεροῖς καὶ ὄνομα; III p. 226, 7 *ὅσια·* — καὶ ἡ καρδία; III p. 323, 25 *πηρίς·* — καὶ ἱερείου ταυρία; III p. 365, 17 *ποταμός·* — καὶ ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον; III p. 409 *πύλαι κτλ.* (*portae iecoris*); III p. 437, 34 *ῥυτά·* ἱερὰ τὰ ἡπατοσκόπα; IV p. 134, 78 *τάφος·* — ἢ σημεῖον, ubi Photius 571, 24 explanatius καὶ τὸ παρὰ τοῖς θύταις σημεῖον ex meliori Diogeniani exemplo tradit; IV p. 268, 32 *χάλαζα·* σημεῖον θυτικόν; IV p. 281, 33 *χέλυν·* μέρος τῶν ἱερείων. — Anticlidis exegetica commemorantur Vol. I p. 118, 4 *ἀλευροῦντες·* πέμματος γένος παρὰ Ἀντικλείδῃ. — Non negaverim harum glossarum aliquas ex Aristophanis Telmissensibus vel Euripidis Electra esse petitas, quemadmodum inter iactuum talarium nomina nonnulla ad Eubuli comoedias referenda esse constat, sed plerasque non dubito quin Pamphilus acceptum referat θυτικοῖς et quotiescunque Rhodiorum sacrificiorum mentio fit Gorgonis Eucratis et Moschi libris Ῥοδιακῶν θυσιῶν.

Ad alterum rerum memorabilium caput ut transitum faciamus, quod est de rebus humanis, nullum omnino excogitari potest rerum genus, cuius in Pamphilo non recepta fuerint nomina cum significationibus. Hinc innumerae sunt glossae, quae ad ipsius hominis pertinent descriptionem variasque continent non solum partium corporis humani denominationes, partim ex medicorum libris, partim ut plurima pudendorum corporis cum mentulae tum podicis nomina e comicorum fabulis collectas, sed etiam in enumerandis membrorum in primis oculorum morbis et vitiis versantur adeoque vitia corporalia contumeliosius recensent. Hinc porro tot deprehenduntur nomina in iuvenili linguae vigore ad distinguendas hominum aetates cognationisque gradus diligentissime cusa, atque una cum allocutionibus et blandimentis non solum hominibus sed animalibus quoque datis (a Pamphilo non praetermissis) curiosissime collecta ab Aristophane grammatico. Hinc denique universam hominis vitam et publicam et privatam tanquam a gremio ad cineres usque prosequutus, nomina ponit earum rerum omnium, ex quibus aut voluptatem capimus aut fructum aliquem, quaeque, ut brevi comprehendam, aut ad scientiam civilem pertinent aut ad artes et operas aut denique ad cultum studiumque literarum. Itaque nomina recenset, quae apud diversas Graeciae gentes propria erant regum magistratuum imperatorum iudicum servorum mancipiorum mercenariorum sycophantarum meretricium, foeneratorum mercatorum tabernariorum publicanorum portoriique exactorum; de verborum agit ad ius iudicia actiones crimina mulctas leges per-

tinentium significatione, tractat quae sunt oeconomiae civilis ut vectigalia reditus res metallica commercium pondera mensurae nummi foenus usurae, et quae in disciplinis bellica et navali usu veniunt vasorum armorum copiarum strategematum vehiculorum navium navisque partium denominationes a tacticis poliorceticis nauticis scriptoribusque de re equestri coacervatae illustrataeque: et ut e cynegeticis et halieuticis *) de venatione canibus retibusque refert, ita de re rustica aratri partibus apiariis olivetis pomariis vitium cultura aliisque id genus e georgicis et melissurgicis. Nec non de instrumentis artificum operariorum opificumque et de rebus arte factis exponit plenissime, ut de textrina tinctura cerdonibus coriariis molendinariis figlina coquina pistoribus tonstrino balnearibus et ut a vilioribus et sordidis ascendamus ad magnificentiora artium genera, commemorat opera et instrumenta architectorum, unde plurimae Hesychii glossae aedificiorum partes ornamentaque dinumerant, deinde instrumenta recenset sculptorum et ferrariorum pictorumque, haud infrequenter etiam pigmentorum nominum mentione iniecta, et totam denique enarrat *τεχνιτῶν Διονυσιακῶν* supellectilem. Nam et vocabula interpretatur, quae ad ludos scenicos, histrioniam mimos saltationemque pertinent et quae propria sunt musicorum, ut sonorum, tibiarum, fidium genera intrumentorumque partium singularum denominationes. Res ad epicam poesin pertinentes quo rarius attigit, eo maiore ubertate tractat lyricam et scenicam, saepissime delapsus nunc ad carminum cantilenarumque popularium genera et nomina, nunc ad personas tragicas comicasve, apparatum scenicum aliaque e *κωμῳδουμένοις τραγῳδουμένοις θεατρικοῖς* delibanda. Postremo ne quam praetermittamus artem et vocabula de palaestra petita in Hesychio insunt sat multa. Ludorum etiam genera haud pauca indidem cognoscimus, praecipue vero operam dedisse videtur, ut quae de pilae calculorum alearumque lusibus iactibusque talaribus tradita reperiret, suis singula locis insereret. Ad tantam igitur plenitudinem quem omnia de rerum natura nomina coacervasse videmus eum non mirabimur ne vilissimarum quidem rerum, ad vitam victumque quotidianum quae pertinent, sprevisse accuratam nominum collectionem, praesertim cum talia facillimo negotio repetere posset e Philemonis Aexonensis *παντοδαπῶν χρηστηρίων* libris vel Nicandri Thyatireni tribus voluminibus similiter inscriptis *περὶ χρηστηρίων πάντων*. Ex eiusmodi certe libris non dubito, quin compilata sint, quae cum de vestitu calceis mundo muliebri sertis unguentis fuco annulis capillamentis tum de multifaria domus culinae conviviique supellectile nec non de cibo potuque referuntur, quamquam exquisitiorem epularum apparatum, ut varia *ἄρτων πλακούντων μαζῶν πεμμάτων ἐδεσμάτων βρωμάτων ἀρτυμάτων τυρῶν ὄψων πωμάτων* vinorum poculorum eduliorum bellariorumque nomina manifeste debebat opsartyticorum commentariolis. Superest, ut ostendamus earum quoque rerum, quae scientia comprehenduntur, incredibilem in Pamphilo congestam fuisse frequentiam. A zoicis ut initium capiamus totam fere continet animalium historiam, non ex ipso opinor Aristotele (*πῶϋξ*)

---

*) Halieutica *Oppiani* respecta esse cave credas. Nam verba *οὕτως Ὀππιανός*, quae in Cyrillo Alberti glossae *ζάζεος· ἰχθύος εἶδος* (Hesych. II p. 252, 22 *ζαιός· εἶδος ἰχθύος, ζαϊος* Cyr. Voss.) adhaerent, interpolatoris sunt adiectiones.

excerptam sed partim ex Antigono Carystio et Aristophanis Byzantii Aristotelis epitome (cf. Phot. Hes. s. v. σπάταγγαι) partim ex Callimachi libro περὶ ὀρνέων aliorumque de piscibus conchyliis salsamentis voluminibus. Atque horum nominibus non modo aetatum partiumque corporalium adiecit nomina, Aristophanem ut credi par est Byzantium secutus, sed etiam voces animalium addit ex Zenodoto qui ad Philetaerum περὶ φωνῶν commentatus erat, transfusas. Similiter in plantarum nominibus recensendis et copiosissimus est et accuratissimus, sive ipsum adierat Theophrastum et Phaniam sive, quod probabilius est Menesthei, Dionysii Uticensis (quem identidem laudat) Tryphonisque φυτῶν ὀνομασίας (cf. ἄμωμον). Nam data opera discernit δένδρα ἀκρόδρυα πόας φυτὰ βοτάνας ὄσπρια σῖτον λάχανα ῥίζας (Eumachi Corcyraei novimus ῥιζοτομικὰ ex Ath. XV 681 E, Eudemi Atheniensis et Euthydemi περὶ λαχάνων ex Ath. IX 369 C 371 A, nisi hic liber et περὶ ταρίχων partes fuerint opsartyticorum) ἄνθη et multus est in enumerandis vitium olivarum uvarum ficuumque generibus *). Parciorem se praebuit in metallicorum scriptis expilandis, neque praeter Theophrastum innotuit quem adhibuerit, sed accuratissime in hoc quoque scientiae naturalis capite versatus probe metalla a lapidibus, lapides a terris et sale distinxit. Praeterea astronomo satisfacturus stellarum nomina commemorat et Graecis usitata et barbaris prae ceteris Chaldaeis sive Babyloniis; ventorum denominationes apud antiquitatis populos usu venientes haud dubie Callimacho (Philippo?) duce tradit, eodemque ni fallor auctore, qui Graecorum menses Syrorum Macedonumque mensibus responderint, et quae sint μετονομασίαι eorum exponit. Mathematicas disciplinas non neglexit quidem, sed rarius attigit, plerumque in afferendis numerorum nominibus, si quid video e Pythagoricorum libris excerptis (vol. II p. 154, 10 ἐπίθεσις· ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς. Cf. μονάς, οἴνη, πολυώνυμον, πειθώ, παμῶχος, πλάνα, ἑτασμός, μινδαλοέσσας, ἐπιμερής) subsistens. Ad medicorum denique artem librosque quotiens ita respicit, ut de Hippocrate cogitandum non sit, aut morborum, ut diximus, interpretatur nomina aut medicamentorum, unguentorum, instrumentorumque explicat vocabula aut muneris obstetricii illustrat officia.

Haec hactenus. Iam enim satis puto apparere, et quid Pamphilum commoverit, ut ad exemplum Philemonis, Nicandri Thyatireni, Minucii Pacati et Dionysii Tryphonis libros inscriberet περὶ ὀνομάτων, et qua de caussa supra dixerim, Aristotelem Theophrastum Pythagoricos et Xenophontis libros didacticos, sicubi in Hesychio videantur respici, non propter glossematicam singulorum vocabulorum indolem in partes vocatos esse, sed aut ex aliorum auctoritate citatos (ut Aristoteles s. vv. Ἀμμοῦς, δεκάτῃ θύομεν, ἄσπετος, εὐθύνας) aut propter rerum ab ipsis tractatarum denominationes memorabiles. Nam etiam talia: ἀνακαμψίπνοος (vol. I p. 174, 47)· ὁ καικίας καλούμενος, quae

*) Meinekius in Philol. XIX 4 p. 718 Pamphilum suspicatur nonnulla etiam e glossario aliquo duxisse, in quo praeter plantas etiam bestiae indicatae erant, quibus planta quaeque in deliciis esset. Nec immerito, puto. Cf. ἐλλέβορος, θαλλός, σφάκος. Sed quod idem p. 720 gl. πολλὰ χαίρειν φράσας e Dionys. AR. I 89 petitam esse conicit, in eo mihi quidem non minus falli videtur, quam cum negat gl. Παρνάσιος Φωκεύς esse Euripideam (Troad. 9).

facta sunt ex Aristotelis verbis de mundo: *οἱ δὲ ἀνακαμψίπνοοι καθάπερ ὁ καικίας καλούμενος* vel vol. III p. 347, 2608: **πλοάδες·** *τῶν ἐπερχομένων τινες οὕτω καλοῦνται*, quae a me primo e Theophr. HPl. IV 12, 4 verbis: *τῶν νήσων τῶν πλοάδων τῶν ἐν Ὀρχομενῷ* hunc in modum correcta sunt: **Πλοάδες τῶν ἐν Ἐρχομενῷ·** *(νῆσοι) τινες οὕτω καλοῦνται* (cf. **ἐπιληίδες·** *οὕτω τῶν ἑσπερίων τινὲς ἐκαλοῦντο*), vel vol. IV p. 74, 24 **στελίς·** *.... περὶ φυτῶν τὴν εἰξέων ὑπὸ Εὐβοέων* (cf. *ὑφαίαρ* p. 221, 63) a Theophr. II 17: *καθάπερ ἡ* **ἰξία καὶ ἡ στελὶς** *καὶ τὸ ὑφέαρ ὧν τὸ μὲν καλοῦσιν* **Εὐβοεῖς** *τὸ δὲ ὑφέαρ Ἀρκάδες ἡ δὲ ἰξία κοινή*, ad ipsos Aristotelis Theophrastique locos referenda esse inde patet, quod *ἀνακαμψίπνοος* positum videmus, non *ἀνακαμψίπνοοι*, neque *Πλοάδων* sed *Πλοάδες*, ut probabilius sit illud e Callimacho vel Philippo, hoc ex Callimacho *περὶ νήσων* esse depromptum.

Postremo ut omnem de hac re lectoribus eximam dubitationem, demonstrabo insuper id quod supra indicavi, etiamnunc ex dicendi genere Hesychio familiari apparere, utrum glossam tractemus an nomina. Consuevit enim, ubi res ex onomasticis explicatas tradit, uti formulis *ὄνομα, γένος τι, εἶδός τι, μέρος τι, σκεῦος, ἀγγεῖον, ὄργανον, ἐργαλεῖον* aliis similibus, et quo iure nuper Lucianus Muellerus de scholicis poetarum latinorum observantiis egit in dissertatione Berolini 1861. 8. edita, eodem et maiore fortasse de scholicis observantiis grammaticorum graecorum possit disputari. Cf. **ῥυκάνη·** *τεκτονικὸν ἐργαλεῖον*, **πυράγρα·** *χαλκευτικὸν ἐργαλεῖον*, **σφῦρα·** *ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ἢ χαλκευτικόν*, **πτύοφιν** — *ἔστι δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον*, **προσαγώγιον·** *τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον*, **σπάρτη·** *στάθμη τεκτονική* (cf. *στάθμη*), **σχενδύλη·** — *χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται*, **τόρνος·** *ἐργαλεῖον τεκτονικόν κτλ.*; **τόρον·** *λιθοκοπικὸν σκεῦος*, **τόρος·** *ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν*, **τρυπάνη·** *ἐργαλεῖον τεκτονικόν*, **τύχοι·** *λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα*; — **μάγνης·** *κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία. καὶ ἄλλων πολλῶν λέγομεν ὀνόματα βόλων*, **μάνης·** *κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα*, **μίδας·** *κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα*, **ξανθίας·** *βόλου ὄνομα* et sic ubique — **σκοτία·** *μέρος τι τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι λεγομένου τριγλύφου*. **μεθόπιον·** *μέρος τι τῆς καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφου*. — **μασχάλη·** *μέρος τι τῆς πρῴρας κτλ.*, **πάροδος·** *μέρος τι τᾶς νεώς*, **περικεφαλαία·** — *καὶ μέρος τι τῆς νεώς*, cf. **περιτομίς, περιτόναιον, προέμβολος, προσπήγματα, πυργίον, πυργοῦχος, πύργωσις, ῥινοτηρία, ῥιπίδιον, σχαστηρία**; — **ὀπισθοκρηπίς·** *εἶδος ὑποδήματος*, **περιβαρίδες·** *ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων*, **προσχίσματα·** *εἶδος ὑποδήματος* al. — Similiter cum *μεσόρρομβος* cf. *πτερνοβάτης μετωπὶς ἔγχηλος*; cum **μινῴα·** *εἶδος ἀμπέλου μοργιον μελίνεως μελιχηρὶς νικοστράτειος*, — **παιδέρως·** *οἱ μὲν σφραγῖδος* **ὄνομα**, *οἱ δὲ ἀλείμματος, οἱ δὲ μύρου εἶδος*. **σάγδας·** *εἶδος μύρου*. **Ψάγδας·** *μύρον ποιόν* — **πέραινον** cum *πυθμὴν, βωμίσκοι σαρός* etc. Ex iisdem onomasticis fluxisse etiam illas glossas, quarum brevior est explicatio, ut *μέτρον τι, ἱμάτιον ποιόν, μύρον, ἀρχή τις, βοτάνη τις, φυτόν τι, λάχανον ποιόν* (vel etiam *ποιόν τι*)*) similes, non est, quod moneam. Interpolatorem ex iis sapiunt

*) Quam cogitate his formulis usi sint veteres lexicographi, docere potest Harp. 77, 24.

perpaucae, praeter II p. 157, 89 partim ex Epiphanio partim e lexicis botanicis petitae.

Absolutis his de Pamphilei operis indice quaestionibus restat altera difficilior eaque incohata a multis sed a nemine dum quod sciam ad finem perducta de necessitudine, quae glossario nostro cum alio eiusdem auctoris opere intercessit, *prato* (*λειμών*) inquam, quod Suidas dicit fuisse *ποικίλων περιοχήν*. Mihi, ut breviter sententiam meam aperiam, *λειμών* aut ea glossarii nostra pars fuisse videtur, quam modo vidimus etiam *περὶ ὀνομάτων* esse inscriptam, aut si singularis fuerit liber ex hac altera glossarii parte epitome. Ac de probabilitate huius coniecturae ne dubites, Pratorum, quae a Suetonio Tranquillo Reifferscheidius etiam suspicatus est ad Pamphili imitationem expressa esse, infra ponam argumentum in tot capita descriptum, quot etiamnunc singularum libri partium inscriptiones aut disertis testium verbis commemorantur, aut summa cum veri similitudine a viris doctis restitutae sunt, eaque eodem servato ordine qui novissimo harum reliquiarum editori placuit. Itaque Suetonii Pratorum libri continebant haec: *περὶ Ῥώμης, περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ νομίμων καὶ ἠθῶν βιβλία β΄, περὶ τοῦ κατὰ Ῥωμαίους ἐνιαυτοῦ βιβλίον α΄*; *de naturis rerum*, mundum, partes mundi, caelum, sidera, *ventos*, mare etc. *de naturis animantium* (*περὶ τῶν ἐν ζώοις φυσικῶν*), *voces animalium* (nomina quadrupedum, volucrum, colubrarum, insectorum, natantium) *περὶ ὀνομάτων κυρίων καὶ ἰδέας ἐσθημάτων καὶ ὑποδημάτων καὶ τῶν ἄλλων οἷς τις ἀμφιέννυται*, de genere vestium, *librum de vitiis corporalibus, περὶ δυσφήμων λέξεων ἤτοι βλασφημιῶν καὶ πόθεν ἑκάστη. συγγενικόν* (Suid.) sive *de propinquitate*, ut Noniano vocabulo utar, *Verborum differentias* *). — Ludicram historiam (*περὶ τῶν παρ᾽ Ἕλλησι παιδιῶν βιβλίον α΄*) *περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις θεωριῶν καὶ ἀγώνων βιβλία β΄*, de *lusibus puerorum, περὶ ἐπισήμων πορνῶν* (de claris meretricibus **). Cernimus igitur utrumque scriptorem in iisdem illustrandis rerum ordinibus desudasse, sive ab utroque imitatione expressus est Aristophanes Byzantius, id quod priore sententia sua retractata in praef. p. XVIII — XX statuit Augustus Reifferscheid, sive, quod etiamnunc mihi probabilius videtur, ad Pamphili exemplum se composuit Suetonius. Nihilo tamen minus glossarium et *λειμῶνα* diversos fuisse libros vel potius pratum onomasticorum in glossarium transfusorum summarium, confusaneae doctrinae ad materiarum ordinem quod attinet libertatem tenens, ideo suspicor, quod alias etiam lexici partes singularibus libris seorsim ac fortasse fusius tractatas esse ab eodem Pamphilo video. Quemadmodum enim Diogenianus, epitomator eius, de proverbiis, fluviis porti-

---

25: *ἐπιβλής ἐστιν, ὡς μὲν Τιμαχίδας φησί, δοκός, ὡς δέ φησι Κλείταρχος ὁ γλωσσογράφος, ποιά τις δοκός.*

*) Has raro tangit Hesychius. Cf. tamen vol. II p. 49, 1301 *ἐκβῆναι ὅρος, καὶ ποταμὸν διαβῆναι.— Διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν τῇ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν, ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν.* — vol. II p. 132, 4100 *ἐπαιδεύσατο τὸν υἱὸν ὁ πατήρ ἐπαίδευσε δὲ διδάσκαλος.*

**) Ex Nonio Marcello accedant capita: *de genere vestimentorum, de genere vasorum vel poculorum, de genere vel colore vestimentorum, de genere ciborum vel pomorum, de genere armorum.* Cf. etiam Isidorus.

bus lacubus fontibus, montibus et promontoriis singulares libros condidit, ideoque res geographicas tractat brevissime et proverbia pleraque sine argumentis ponit, ita Pamphilus etiam in prato et glossis Atticis, quarum in Ath. XI p. 494 F mentio fit, tanquam supplementa librorum *περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων* elaborasse videtur. Ac fortasse reliqua eius scripta *εἰς τὰ Νικάνδρου ἀνεξήγητα καὶ τὰ καλούμενα Ὀπικά*, modo Schneiderus Nic. p. 162 recte de Nicandro Thyatireno, *ἐξηγητικῶν* scriptore, cogitaverit et obscurum illud *ΟΠΙΚΑ* a nobis probabiliter emendatum sit in *ΘΥΤΙΚΑ* nihil aliud habebant propositum, quam ut in eam Atticarum antiquitatum sacrarum partem, quam supra (p. CLXXXI. II) descripsimus, luculentius commentarentur.

CAPVT X

DE EVLOGIO SCHOLASTICO HESYCHIO AEQVALI

Librum Zopyrionis Pamphilique labore sociato compositum postquam Diogenianus brevioribus limitibus coarctaverat, Hesychius, ut evicisse nobis videmur, denuo dilatatum novisque incrementis auctum inscripsit sodali suo Eulogio. Hunc cur ignotum dicat hominem Rankius in comment. de Hesychio p. 8, ignorare me fateor. Non diversus enim videtur ab Eulogio scholastico, cuius in veriloquiorum collectionibus Graecis passim mentionem fieri iam pridem adnotavi in Didymeis p. 27, 2, coll. Fabric. in bibl. Gr. t. X p. 34. Novit eum EM. 638, 34 s. v. *οὐχ ἅπτομαι· — οὕτως εὗρον ἐγὼ εἰς τὴν ἀπορίαν καὶ λύσιν Εὐλογίου σχολαστικοῦ*, et ex libro eius *περὶ δυσκλίτων ῥημάτων* condito p. 809, 35 s. v. *χέω* haec excerpsit: *περὶ τοῦ χεύσω καὶ πνεύσω μέλλοντος εὗρον ἐγὼ ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασι μὴ εἶναι ἀπὸ τοῦ χέω καὶ πνέω κατὰ πλεονασμόν. φησὶν γὰρ οὕτως· εἰδότες γὰρ ὅτι οὐδεπώποτε τὸ ε̄ διὰ τοῦ ῡ μηκύνεται, μᾶλλον τὸ πνεύω καὶ χεύω ἐνεστῶτας παραδεχόμεθα· ὧν ἔστιν ὑπόμνησις παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ γὰρ ἔχηλος εὔκηλος πλεονασμὸν ἔχει. ὅπερ πάθος οὐκ αὔξησις.* Ex eodem libro haud scio an excerpta sint: Et. Gud. 165, 7 *εἴκτην· — ὁ δὲ Εὐλόγιός φησι· ὁ παρατατικὸς εἶκον, ὁ παρακείμενος εἶκα, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς εἴκειν, εἴκεις, εἴκει· δυϊκὸς εἴκετον εἰκέτην· καὶ ἐν διαλύσει τῆς ει διφθόγγου ἐϊκέτην, καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ ἐπαγομένου τούτου κ̄ γίνεται ἐΐκτην*, Et. Gud. p. 96, 44 *ἀφίγμεθα· ἀπὸ τοῦ ἵκω ἵξω ἷκα ἷγμαι, ὥσπερ λέλεχα λέλεγμαι. καὶ λαμβάνει τὴν πρόθεσιν καὶ γίνεται ἀφίγμεθα τὸ πληθυντικόν. Εὐλογίου*, quae apud Cramerum in Anecd. Paris. IV p. 21 iisdem verbis concepta leguntur, nisi quod post *πληθυντικὸν* pergit auctor *Εὐλογίου σχόλια* (imo *σχολαστικοῦ*). Itaque si de aetate Eulogii constaret, Hesychium etiam quibus temporum finibus circumscribere deberemus, haud ignoraremus. At hoc ipsum nostram scientiam fugit. Circumspiciendum igitur si forte alias temporum notationes invenire possimus, quibus in definienda utriusque aetate utamur. Equidem mihi has invenisse videor. Epistula illa dedicatoria, qua Eulogio suo inscribit lexicon sua manu exaratum, in fronte gerit verba *Ἡσύχιος γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς Εὐλογίῳ τῷ ἑταίρῳ εὖ χαίρειν,*

quae si concesseris scribi non potuisse post annum DCXLII, quo Alexandriam constat ab Arabibus ad solum exustam esse, patet de termino constare, quem ultra progredi nefas sit, ut quaerendus tantummodo sit alter Diogeniano, quam nostris temporibus proprior. Hunc etiam ut non sine probabilitate aliqua pangere possimus eo factum est, quod Hesychium nostrum ignorant et Suidas et Eudocia sive, quod eodem redit, eius mentio non facta erat in onomatologo Hesychii Milesii, quem Suidas s. v. *Ἡσύχιος Μιλήσιος* (p. 214 Westerm.) fuisse dicit *πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν*, ad Callimachi aliorumque exemplum instructum. In hoc enim libro, per totam aetatem Byzantinam unica historiae literarum graecarum supellectile, praeteriri silentio potuisse Hesychii Alexandrini glossarium, si ante Milesii tempora docto orbi innotuisset, a me non impetro, ut mihi persuadeam. Iam vero, cum Hesychii Illustrii aetas satis certis circumscribi terminis et diserto Suidae testimonio possit, qui chronicam historiam ab eo continuatam esse asserit ad excessum usque Anastasii Dicori Imp. et e Photio constet alterum eiusdem opus de rebus sub Iustino Thrace et per primores Iustiniani annos gestis incohatum acerba filii Ioannis morte interruptum esse, haud multum opinor a vero aberrabit, qui lexicographum nostrum intra a. DXXX p. Ch. et DCXLII inclaruisse suspicatus fuerit. Atque huic computationi tantum abest, ut alia argumenta officiant, ut nunc demum optime coëant omnia. Primum non amplius haerebimus in iis Cyrilli glossulis, quae, si verum esset, quod identidem inculcat Mehlerus l. l. p. 218. 224, Cyrilli glossarium seculo p. Ch. quinto constructum esse, ut temporum rationi aperte repugnantes non possent non cum Schubarto Mehleroque pro manifestis interpolationis exemplis haberi. Verum est, a scriptore quinti seculi expilatum esse non posse Ioannem Damascenum, qui Leone imperante inclaruit, neque Theophylactum Simocattam, qui circa annum DCXXX scripsit, alienamque a Cyrillo Alexandriae episcopo esse memoriam digestorum, Tribuniani quaestoris et Francogallorum, sed haec et alia similia nihil impedit, quominus scripta asseramus a personato illo Cyrillo, quem nos post operosam investigationem evicimus non modo Hesychio, sed Hesychii etiam interpolatare Byzantino aliquo aetate esse inferiorem (cf. praef. p. CXLII). Deinde nunc intelligitur, qui factum sit, ut tot in Hesychium irrepserint glossae ad Gregorium Nazianzenum Theologum referendae, aliaeque nonnullae Agathiae Myrinaeo scholastico sublectae. Nimirum horum carmina eorum temporum erant deliciolae, quibus interpolatorem in Hesychium grassatum esse manifestum est. Nam ut Nonnum monachum taceam, cuius incertior aetas est, qui primus in locos difficiles plurium Nazianzeni orationum ac quorundam carminum fusiorem explanationem scripsit, S. Maximus Confessor fuit, medio seculo septimo clarus, cui tempori haud scio an etiam assignanda sit Graeca in Arcana (p. CXLVI) paraphrasis ab Hoeschelio vulgata Lugd. Bat. 1591. 8. Ad eundem interpolatorem pertinet ni fallor Eustochii mentio vol. I p. 537, 6 *δρίφον — καὶ Εὐστόχιος*, modo intellegendus sit Eustochius Cappadox Gregorii Nazianzeni sodalis. Tertium argumentum a stilo Hesychii repeto his ipsis temporibus vindicando. Ac ne quis miretur, quid sit, quod de stilo Hesychii me disputaturum esse promittam, cum tamen in glossario isto nihil inesse sciam, quin sit ab aliis profectum et trans-

scriptum tantum ab Alexandrino nostro tachygrapho, scito in singulos auctores, ne vilissimis quidem exceptis, temporis, cui suppares fuerunt, in scribendo consuetudinem, ne dicam vitia, tantam exercere solere vim atque auctoritatem, ut vel inviti cogantur stilo uti discoloribus aetatis suae pigmentis infucato. Atque hoc ipsum accidit Hesychio, ita ut non modo e λέξεως proprietatibus quibusdam cognoscamus originem Alexandrinam, quam in epistula ad Eulogium ipse fassus est, sed etiam caducae Graecitatis sonos percipiamus auribus. Pleraque, quorum in hac caussa aliquis usus esse possit, elegantioris cultiorisque stili male sedulus artifex M. Musurus absterserat *) quidem, antequam Aldi operis traderetur codex Bardellonianus, sed nunc Schowii cura iterum emerserunt fideliterque a nobis servata et typis expressa sunt, non sane ab initio, sed postquam sensi etiam ex his sordibus aliquem fructum redundaturum esse. Cernitur autem fucus ille Alexandrinus et Byzantinus, quo Diogenianum suum obducere Hesychio placuit rarius in nominibus adiectivis adverbiis (ἐλιγή; χρόνοι=ἔτη; αἶγαι pro αἶγες ut αἶγαν, νύκταν**); μιλός; μακάρι ἠρέμας, ἐμπρύς) de quibus abunde dictum est p. CXLIII. IV, frequentissime vero in verborum et generibus et declinatione et structura. Non evitavit Datismum χαίροιτο (vol. II p. 97, 3002) non ἐχόλουν (ib. p. 93, 92); γαμηθῆναι admittit s. v. μνηστή. Οἰκοῦσαν ἐδιοικοῦσαν scribit Alexandrinorum more vol. I p. 156, 18 s. v. ἀμφενέμοντο, quo uti poterat Nauck. Aristoph. Byz. p. 204, 28 et praef. p. V. Verborum βάλλειν πίπτειν λαγχάνειν aoristos similiter terminare patitur in α, αν, ας etc.; ut βάλαι s. v. λιχάξαι, ἐνέβαλας vol. II p. 93, 88. 97, 12, ἐκβάλλαι (imperat.) vol. II p. 129, 25, κατέβαλαν vol. II p. 14, 10, ἔπεσαν vol. II p. 180, 81 s. v. ἔπτηξαν, ἀπέπεσαν vol. II p. 2, 21. 91, 33, ἐμπέσαντες vol. II p. 101, 31, πέσσιεν vol. II p. 281, 62, ἔλαχα s. v. εἴληχα et sic ubique ἐδιοίκει s. v. ἐπρυτάνευεν, ἀνηρεύνουν s. v. ἔσκαλλον. Nihil horum ap. Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 724 notatum invenies. His formis alias adde, ad quas recentiores tantum Graeculi deerraverunt, has: ἴδον ubique fere pro εἶδον, διαχεθῇ, διαχεσθῇ; ἐπιχεθῆναι s. v. δευτερίναρ, χύσαι s. v. σπεῖσαι, αὐξηνθῇ s. v. αὐχθῇ (etiam alibi obliteratam), τεθαρσυμένος s. v. κορυζῶν, καταλείψαντες s. v. ἐάσαντες, διεσήμαναν s. v. ἐπέφρασαν et saepius, καθᾶραι passim, δίδει s. v. παρέχει et multis aliis in locis, προδώσας s. v. προέμενος, θήσας, ἁμαρτήσας. Cf. Lobeck. Parerg. p. 731 sq. 725. Phrynich. p. 36. 715. 24. 721. Alia ad prosodiam pertinent, ut λῖπος, quod non erat cur in hoc scriptore vituperaret Meinekius in Philol. XIII p. 564 (vid. Passow. Lex. II p. 51). Inter structuras maxime offendunt σύν etiam c. genetivo iunctum et χρῆσθαι c. accusativo. De altero cf. Nauck. Ar. Byz. p. 53 n.; de χρῆσθαι post Fr. Sylburg. in praef. ad Et. M. et Ducang. Glossar.

---

*) Idem alias etiam formas delevit minus usitatas, sed codicis auctoritate satis munitas, ut vol. II p. 191, 27 Ἑρμῆν pro Ἑρμῇ scripsit, quo de cf. Thes. II c. 2041 B.

**) De voc. κτήτορες fallitur Carolus Keil in Mus. Rhen. XVIII p. 50. Glossa spectat Act. Ap. IV 34.

p. 1759 disputant Lennep Pseud. Phalar. p. 16 THemsterhus. ad Ar. Plut. schol. 321 p. 102 a, Coray in emend. in Hippocr. in Mus. Oxon. spec. fasc. II p. 5, Bast et Schaefer ad exc. de dial. e cod. Vat. p. 691. 688 Normann. et Walz ad Phoebamm. *π. σχ.* VIII p. 517 ad Sopatr. *ζητήμ.* VIII p. 140 ad Theon. progymn. c. III. Cf. et Ioseph. B. Iud. VII 5, 1 cod. Tar. 1425, Moschion. de mulierum morbis passim, EM. 523, 49. 614, 14. 28. — De illatis post Greg. Corinthium, ut *ἀντίρρησις*, et e scholiis in Dionys. Thr. *τέχνην*, ut *ἐγγύτητα*, non habeo, quod statuam. Instituto igitur meo calcem pono.

CAPITA QUAESTIONUM HESYCHIANARUM

ΗΣΥΧΙΟΣ

HESYCHII ALEXANDRINI
LEXICON

POST

IOANNEM ALBERTUM

RECENSUIT

MAURICIUS SCHMIDT.

VOLUMINIS QUINTI

IN QUO

PRAETER AUCTARIUM EMENDATIONUM ET INDICEM AUCTORUM COPIOSISSIMUM CONTINETUR RADULFI MENGE VIMARIENSIS DE M. MUSURI CRETENSIS VITA STUDIIS INGENIO NARRATIO

IENAE
SUMPTIBUS HERMANNI DUFFT
(LIBRARIA MAUKIANA)
MDCCCLXVIII

RADULFI MENGE

DE

MARCI MUSURI CRETENSIS

VITA STUDIIS INGENIO

NARRATIO

PRAEFATIO.

Qui medio aevo homines docti ad antiquas res enucleandas operam suam contulerint, illi quid intenderint, quid praestiterint, quam pauci nostra aetate probe sciant, testimonio luculentissimo sunt res in XXIII philologorum consessu actae.

Mirum hoc nec sane laudabile, cum neque ad res illas pigeat advertisse animum, et cuiusque viri docti esse videatur, non solum quid nunc scitu dignum in sua disciplina sit prolatum, pernoscere, verum etiam non ignorare, quibus incrementis captis doctrina corroborata ad hanc laetam conditionem sit producta. Scientia autem illa cur tam rara sit, in causa mihi esse videtur ea res, quod nimis multae obstant eaeque gravissimae difficultates, quominus quis cito leviorem illam arripere possit notitiam, qua se instruere solent, qui studia propinqua illa quidem, at tamen alia sectantur. Desunt enim compendia, quae absque turgidis phrasibus, qualia illo tempore studia floruerint, clare proponant et quid quisque vir doctus praestiterit, dilucide explicent. Nam unico excepto Voigtio, qui scripsit egregium librum de restituta antiquarum litterarum doctrina, nullus, quem sciam, est, qui lectu quicquam dignum scripserit, neque ille V. Cl., quod ne voluit quidem, totum illud aevum complectitur. Ut tamen existimem nunc celeriter compendium esse conscribillandum, tantum abest, ut putem prius monographias, quae dicuntur, esse elaborandas, quibus postea nixus maioris ingenii homo illud philologis praestet munus. Hac mente, ni fallor, ductus Maehlius Angelum Politianum sibi sumsit, cuius describeret vitam studia mores, qua in re ille aliorum virorum doctorum veluti Menckenii premere poterat vestigia: hac mente ego mihi Marcum Musurum Cretensem elegi, cuius vitam ingenium opera in lucem proferrem. Quodsi tibi hoc non satis bene assecutus videbor, primum reputes talem operam magis laboriosam esse et difficilem, quam gratiosam et illustrem, deinde scito nullum mihi fuisse auctorem, cuius exemplo aut ducerer ad bonam rationem, aut absterrerer a mala ratione. Unus enim fere omnium, qui Musurum commemoraverunt, Boernerus in libro „de doctis hominibus Graecis" fusius de hoc viro disputavit, sed cum non satis multos priorum temporum auctores adhibuerit, ea, quae protulit, quamquam non fide destituta, at tamen manca sunt. Quibus etiam tenuiora referunt Munckerus in commentatione de „vita Musuri"

quam addidit suae „Musuri in Platonem carminis" editioni et Petrus Baylius in „dictionario historico et critico". Supersedeo enumerare illorum turbam, qui in „vitis clarorum virorum collectis" in „biographiis universalibus", quae dicuntur, aut paucissima aut falsa retulerunt, quorum errores interdum notavi, saepius tacite refelli. Neglexerunt scilicet omnes illi viri rem altius repetere, sed paucis fabulis adiectis acquieverunt, si commemorassent, quae Iovius in „elogiis doctorum virorum" perhibet, cum plurima ex aliis fontibus haurienda essent. Atque plurimum quidem mihi profuerunt cum praefationes ab Aldo, Musuro aliisque praefixae Aldinis editionibus, tum epistolae et quae inter Erasmianas exstant et quae in aliis „collectionibus epistolarum" leguntur; praeterea multas aliorum scriptorum observationes, qui obiter Musurum attigerunt, undique summa opera collectas in meum usum converti, quas suis locis laudatas invenies.

Unius autem auctoris, qui haud pauca de Musuro tradidisse videtur, quidvis molitus haudquaquam mihi comparare potui librum: dico rarissimum illum et clarissimum Humphredi Hodii „de viris Graecis illustribus", qui haud scio an non minus mihi profuturus fuerit, quam Renouardi liber praestantissimus, qui inscribitur „annales de l'imprimerie des Alde." Nec debitam laudem detraham Iulii Schueckii libello „de Aldo eiusque aequalibus", qui in vita Musuri quamquam multa temere protulit, ceteroquin scitu dignissimis ex Renouardi libro relatis, haud pauca ipse adiecit, quibus fides habenda est. His fere adminiculis adhibitis suscepi vitam Musuri ita describere, ut ante omnia operam ab illo Aldi officinae datam illustrarem, quam multo minorem fuisse, quam viri docti cogitarent, certissimis mihi argumentis affirmare videor.

CONSPECTUS.

ADDUNTUR HAEC:

1) Musuri prf. Graeca ad Aristophanem.
2) Musuri epistola Graeca praefixa Epistolis divv. phill. etc.
3) Musuri prf. Graeca ad Etym. M.
4) Musuri prf. Latina ad Aldi institt. gramm.
5) Musuri prf. Latina ad Gregorii Naz. orationes.
6) Musuri prf. Graeca ad Pausaniam.
7) Musuri prf. Latina ad libelli „de podagra" versionem.
8) Musuri epistola Graeca ad Ioannem Gregoropulum.
9) Musuri epistola Italica ad Franciscum.
10) Musuri carmen in Platonem.

Sicuti in domo aedificanda prius fundi et locorum circumsitorum qualis sit natura, examinandum est, ita vitam alicuius hominis si quis descripturus est, prius quae illum antecesserint tempora, considerandum et rerum aequalium qualis fuerit conditio, explicandum videtur. Ita mihi cogitanti in animo sederat, priusquam proferrem, quae de Musuri vita et rebus collegissem, adumbrare, quantum possem, saeculi XV et hominum et rerum publicarum et artium liberalium rationem: cum mihi saepissime spe frustrato tandem copia facta est Burckhardtii[1]) et Voigtii[2]) exoptatissimorum librorum, qui illorum temporum alter de universa ratione, alter de studiis humanitatis tam praeclare disserunt, ut consilio mutato, ne iam relata male recoquam, acquieturus sim, si paucis declaravero, qualia Graecarum litterarum ante Musurum in Italia fuerint studia omissis illis, quae magis ad universam eruditionis rationem spectent.

Errare, qui contenderint Constantinopoli demum a Turcis capta litteras in Italia reviviscere coepisse, recentissimo tempore viri docti certatim protulerunt et iure suo Petrarcam auctorem esse affirmaverunt, qui studiis antiquitatis opera data novam illam cogitandi rationem produxisset, qua Itali imbuti sub finem medii aevi ad summum litterarum et artium liberalium evecti fastigium, toti Europae eruditionis lucem afferrent. Quem virum praestantissimum et litterarum vere instauratorem, cum ex ipsius Ciceronis, deliciarum suarum, libris intellexisset, plurimum Romanos se debere Graecis profiteri, cupidissimum fuisse linguae Graecae perdiscendae, et quamvis voti sui compos fieri non posset, alios, veluti Boccatium, discipulum familiarissimum, ut linguae illi cognoscendae studium impenderent, continuo hortatum esse[3]), ingenue profitendum est, sed addiderim illum desiderium quoddam litterarum Graecarum apud nonnullos posteros excitasse, ad studia ipsa augenda non multum profuisse. Testantur hoc ipsius Boccatii in genealogia deorum verba, qui „ostentationis causa, inquit, Graeca carmina adscripsi, meum est hoc decus, mea est gloria, scilicet inter Etruscos Graecis uti carminibus". Quod autem dicit de Etruscis, intellegendum esse de tota Italia vix est quod commemorem, cum constet Florentiae primum cum omnes liberales artes tum Graeca studia culta esse. Et effecerat quidem Boccatius, ut suus Graecae linguae praeceptor Leontius Pilatus Calaber a Florentinis mercede conduceretur, qui litteras Graecas enarraret, sed hic postquam anno 1364 Florentiam reliquit, nullum iam illarum litterarum apud Italos invenitur vestigium.

---

1) Burckhardt, Kultur der Renaissance.
2) G. Voigt, Die Wiederbelebung des klassischen Alterthums, Berlin 1859.
3) Burckhardt, pag. 194. Sismondi VI, pag. 149.

Quae cum ita sint, incertum an studia Graeca etiam diutius ab Italis magis optata quam tractata fuissent, nisi sub finem saeculi XIV Graeci duo venissent Venetias, Manuel Chrysoloras et Demetrius Cydonius, viri summa et auctoritate et doctrina illustres, qui cum senatu Veneto de subsidio Graecis ferendo agerent. Quod cum audiissent Florentini, miserunt viros amplissimos, qui invitarent legatos illos, ut Florentiam se conferrent linguam Graecam professuri. Ex quo fonte omnes fere rivuli deducendi sunt, ex quibus proximum genus Italorum hominum Graecae linguae scientiam hausit. Florentiae autem quanto successu Chrysoloras inde ab anno 1396 publice litteras docuerit, praeclarissimo documento sunt multi illius discipuli Graecae linguae peritissimi, velut Robertus Rossius, Strozzius, Iac. Angelus, Poggius, Guarinus, Victorinus de Feltra. Leonardus Brunus autem, qui juris prudentiae se addixerat, ita commotus est Chrysolorae doctrina et facundia, ut multum apud se meditatus tandem illa disciplina omissa humanitatis studiis se dederet; quod quomodo descripserit, legitur in Leonardi Arctini rerum suo tempore in Italia gestarum commentario (apud Muratorium Script. XIX, pag. 920).

Professus quidem est Chrysoloras etiam Romae et Venetiis, sed nusquam tam ardentes doctrinae habuit discipulos, quam Florentiae, quos eo inflammavit studio, ut non modo alios aliosque allicerent ad discendas litteras Graecas, sed etiam ipsi adirent Graeciam. Quorum primum Guarinum Veronensem mox secuti sunt Ioannes Aurispa et Franciscus Filelfus, qui Byzantii morati totamque fere Graeciam perscrutati et ipsi scientia aucti sunt et plurimos in Italiam retulerunt codices Graecos. Tanta hominum doctorum contentione cum mox studia Graeca Florentiae quidem corroborata essent, novum ceperunt incrementum, cum Ferrarae clarissimum illud concilium anno 1438 haberetur. Quod sibi proposuerant Graeci homines et inprimis Graecus imperator, ut cum Romano pontificatu conciliarentur, non assecuti sunt, quod ne cogitaverant quidem, effecerunt: eum enim antiquitatis amorem accenderunt inter Italos, ut iam non metuendum esset, ne humanitatis studia umquam exstinguerentur. Principes facile doctrina inter Graecos archiepiscopos erant Georgius Gemistus Pletho et ejus discipulus, Bessario, quorum ille ita allexit eruditos Florentinos, ut ab iis detineretur Florentiae, alter Romae laribus fixis Graecos homines summa liberalitate fovit.

Atque summam quidem sibi famam collegit Gemistus ea re, quod, cum Aristotelis philosophiam tunc neque recte intellectam neque genuina forma notam, at tamen quasi summam normam praedicatam, acerrime impugnaret, Platonis „divinam" philosophiam in lucem protraheret, auctor fuit certaminis illius, quod totum fere illud saeculum vexavit, uter philosophus maiore esset auctoritate et fide. Vehementissimos habuit adversarios Georgium Trapezuntium, Theodorum Gazam, Gennadium, Michaelem Apostolium, qui et ipsi patria relicta Romae, Florentiae, aliis in urbibus lingua Graeca docenda quaestum faciebant. Gemistus, a cuius parte stabat Nicolaus Sagundinus, victoriam quamquam illius ridiculae pugnae non reportavit, in Cosmo Mediceo tale excitavit studium et amorem Platonis, ut ille consilium caperet instituendae ad Platonis cultum academiae, quae proximo tempore, cum, filio Laurentio

principe, Marsilius Ficinus studiis praeesset, ad laetissimum florem pervenit.

Alii deinceps in Italiam venerunt Graeci docti velut Ioannes Argyropulus, Andronicus Callistus, multi praeterea eruditione inferiores, quorum tamen plurimi, cum incultis essent moribus, neque magnam laudem neque felicem sortem tulerunt. Soli Nicolaus V papa et Bessario cardinalis eo erant in Graecos animo, ut, si quid boni praestarent, eos foverent. Nicolaus enim nihil antiquius habebat, quam ut Graecos libros „latinitate condonandos" curaret, quo studio ita ardebat, ut non modo maxima Graecis praemia proponeret, sed etiam mores eorum importunos, nisi modum nimis excederent, patienter toleraret. In reliqua enim Italia Graeculi animi aegritudine rixandi cupidine arrogantia mox sibi tale contraxerant odium, ut, qui Graece discere vellent, potius adirent Italos, quorum multi mira quadam arte et facilitate illius linguae scientiam sibi comparaverant. Innumeri evaserunt Guarini, Filelfi, Aurispae, Laurentii Vallae discipuli, qui plures etiam ipsi instituebant, ita ut medio saeculo XV iam nulla fere esset urbs, ubi Graeca lingua ignoraretur, exeunte saeculo semibarbari viderentur, qui Graeca lingua non essent imbuti (cf. Scipionis Carteromachi oratio, apud Ald. 1504).

Quare vix habebat Constantinus Lascaris, quod conquereretur Constantinopoli a. 1453 a Turcis expugnata omnes bonas litteras iam perituras esse: quae enim in Graecia torpuerant et in tenebris iacuerant studia, in Italia laetissime vigebant et vehementissime colebantur. Qui igitur a. 1453 exules in Italiam fugerunt Graeci, non apportaverunt novarum rerum scientiam et novas disciplinas, sed ad elementa tantummodo linguae Graecae discenda aditum praebuerunt faciliorem, subtiliore notitia ipsi plerique destituti erant. Longum igitur est ignobiles illos Graecos, qui tunc in Italia degerint, enumerare; pauci tantummodo maiorem sibi laudem pepererunt, velut Demetrius Chalcondylas, Constantinus et Ioannes Lascares, quos tamen gloria antecellunt Itali Pomponius Laetus, academiae Romanae ad Platonis cultum conditae princeps, et Angelus Politianus [1]), qui linguae Graecae ita peritus erat, ut vel Graeci eo se inferiores confiterentur.

Jam unum, quod addatur, restat: cum enim priore tempore qui Graece scirent, eam scientiam ita adhiberent, ut Graecis scriptoribus legendis delectarentur, aut, si qui eruditiores essent, ii linguam publice profiterentur, libros Graecos Latine verterent, denique quaestiones philosophas tractarent: post annum fere 1350 homines docti grammaticis et philologis studiis maiorem dederunt operam. Scripserat quidem jam prius Chrysoloras erotemata (quorum ed. Aldina prodiit 1512), sed nullum praeter eum illius temporis scio librum grammaticum, cum post annum 1450 elaborata sint a Theodoro Gaza: *γραμματικὴ εἰσαγωγή*, seu introductivae grammatices libri quatuor (ed. Ald. 1495); a Constantino Lascare: erotemata (ed. Ald. 1494), grammatica Graeca (Mediolani 1476; ed. Ald. sine anno); a Crastone: dictio-

---

1) Cf. de hoc viro: J. Maehly, Angelus Politianus, ein Kulturbild aus der Renaissance, Leipzig 1864, 8°.

narium Graecum (Mediolani 1480, ed. Ald. 1497); a Nicolao Perotto dictionaria. Spectant huc etiam Angeli Politiani „miscellanea", quae doctissimis observationibus sunt referta.

Artem autem criticam, quam in Latinis scriptoribus Boccatius primus adhibuisse dicitur, primi in Graecis libris exercuisse feruntur Angelus Politianus et Demetrius Chalcondylas, quorum ille nullum scriptorem a se recognitum edidit; alter curavit edenda Homeri carmina, Flor. 1488; Isocratem et nonnulla Theocriti et Hesiodi, Mediol. 1493; anthologiam denique Planudis edidit Ioannes Lascaris, Florentiae 1494.

Haec fere erant, quae commemoranda viderentur, priusquam de Musuro ipso agerem; iam quae de illo habeam proferenda, percipias.

Marcus Musurus natus est Rhethymnae[1]), in oppido prope oram septentrionalem Cretae insulae sito, unde cognomen duxit „Cretensis". Quo anno vitae lumen inierit, nusquam plane traditur, sed colligi fere potest ex verbis Desiderii Erasmi Roterodami[2]), qui in epistola ad Iodocum Gaverum data asserit „se haud multo maiorem fuisse M. Musuro"; ille vero cum anno p. Chr. natus sit 1467, non ita multum aberrabimus a recto, si statuemus M. Musurum progenitum esse anno 1470. Genere erat plebeio, sed ex mercatura divite. (Papad. l. c.) Nec satis multa constant de pueritia eius neque de prioribus iuventutis annis; quae enim Varillasius in anecdotis Florentinis (pag. 181 seq.) tradit, iam in Creta insula Marcum floruisse arte critica et ingenio, omnibus carent documentis, sicuti plurima ab homine illo loquacissimo, sed non pariter vero prodita. Puerum se esse institutum una cum Ioanne Gregoropulo, qui vir postea opera sua Aldo Manutio praestita famosus fuit, ipse Musurus testatur in epistola ad illum data primis Octobris mensis diebus anni 1502[3]). Communem autem magistrum appellat „ἰστοδιάκονον", quod nomen apud Renouardum versum est „le diacre"; mihi, qui multos Neograecos, qui dicuntur, ut explicarent, rogavi, nomen proprium esse videtur (nisi forte legendum est: ἱεροδιάκονος). Quo praeceptore utrum usus sit Cretae an Venetiis, quo Musurum mox se contulisse comperies, satis certo affirmare non possum, cum nihil constet, nisi ante annum 1502 hominem illum Venetiis moratum esse, sed de reditu in Cretam cogitasse.

Ut primum ex pueris excessit Marcus atque ab iis artibus, quibus aetas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad litterarum studium convertit, magistrum habuit et dilectissimum et praestantissimum Ioannem Lascarem, virum summo ingenio et ad unguem factum, cui „quantum bonis litteris mori-

---

1) Papadopoli, hist. gymn. Patav. pag. 294.

2) Erasmi oper. tom. III, pag. 788 B; epist. 671.

3) Cf. Add. n. 8. et Renouard. ann., ed. I., tom. III, 226, ubi haec epistola litteris Musuri scripturae similibus expressa est. — (Quod, dum ad hanc commentationem elaborandam studium contuli, mutavi stationem, accidit, ut duabus diversis Renouardi libri editionibus uti deberem, quod ut in locis citatis observent lectores rogo.

busque profecit, id omne acceptum" [1]) pergrato animo ipse refert, cuiusque in se merita in carmine Platonis editioni praemisso his versibus celebrat (vv. 61—64) [2]):

ὅς μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα πατὴρ ἅτε φίλτατον υἱὸν
στεργόμενος περὶ δὴ στέρξεν ἀπὸ κραδίης
καί μοι στεῖνος ὁδοῦ πρὸς Ἀχαιΐδα μοῦσαν ἀγούσης
δεῖξεν ἀριγνώτως μοῦνος ἐπιστάμενος.

Quod cum nihil significet, nisi Graecis litteris Musurum imbutum esse a Io. Lascari, de Latinis nihil dictum sit, temere Tiraboscus [3]) contendisse videtur utriusque linguae litteris Musurum ab illo fuisse instructum. Neque enim habebat Musurus, cur reticeret, et si ita fuisset, profiteri debebat gratus discipulus. Iam vero quaestio oritur utro in loco, in Creta an Venetiis, Marcus usus sit Lascaris disciplina. Papadopolus l. c. refert Graecas eum litteras in Graecia didicisse, Latinas Venetiis; idem partis II pag. 178 de Io. Lascari prodit haec:

„Io. Lascaris Rhyndacenus adolescens e patria (Constantinopoli), quam Turcae subegerant, cum patre Theodoro in Peloponnesum se recepit receptusque benigne a Thoma Celso, classium Venetarum praefecto, in Cretam translatus est, unde mox excitus munificis oblationibus Bessarionis Graecam iuventutem ad Italas academias evocantis Venetias venit, Thomam eundem in patriam redeuntem comitatus. Bessarionis igitur sumptibus vixit studuitque Patavii ac Graecae linguae iam tum peritus, cum Latinam hic didicisset, severioribus disciplinis imbutus est. Bessarione e vivis erepto cum congiarium defecisset, nec iam sciret, quo naufragium fortunae suae circumferret, egente adhuc familia in Creta, Venetias venit."

Quae si consideramus, a vero non abhorrere videtur, si statuimus Musurum in Creta quidem elementa, quae dicuntur, Graecae linguae tamquam vernaculae didicisse in ludo aut „*ἱστοδιακόνου*" illius aut alius nescio cuius, postea vero, cum Venetias accessisset, et Latine didicisse et a Io. Lascari subtiliore rerum Graecarum scientia ac doctrina institutum esse.

Id quo tempore factum sit, satis definiri nequit, cum neque de Lascaris priore aetate satis certa sint omnia neque Musurus quo anno Venetias migraverit, traditum sit; at tamen licet suspicari Marcum iam primis adolescentiae annis illic degisse, quod Veneti ex Graecis insulis, quas in sua potestate tenebant, omnes bonae indolis adolescentes in Italiam convocare convocatisque bonam ac largam discendi copiam liberaliter praestare solebant. Quatuor enim praeter minores ad elementa Graeca Latinaque perdiscenda scholas Graecis patebant collegia, unum Venetiis, tria Patavii. Papadopolus enim (I, pag. 37) „Venetiis, inquit, est Flaginianum collegium pro adolescentibus Graecis duodecim — Flaginianis alumnis Philippus Acris Cyprius duos addidit, accesseruntque his victuri suis sumptibus alii —, quos fama et praestantia magistrorum ad Graecanicam illam Academiam e suis sedibus evocabat."

1) Aldus in epistola nuncupatoria ad Io. Lascarem, Sophoclis editioni (1502) praefixa.
2) Cf. Add. n. 10.
3) Storia della letteratura Italiana, Modenae 1792, 4°; tom. VII, partis III, p. 1094.

Quae non attuli eo consilio, ut opinionem subiungerem Musurum in hoc collegio studia fecisse, sed tantum modo ut probarem, quantopere Venetiis provisum fuerit Graecis hominibus, quo libentiore animo illuc se conferrent.

Certe Musurus, qui non ea inopia pressus fuisse videtur, qua plurimi eius populares cogebantur, ut ad vitam sustentandam quam plurimum quaestum facerent, haud malam tulit sortem, cum Venetias commigraret.

Quamvis enim cavere debeas, ne credas, quae canit Baptista Mantovanus poeta: [1])

Semper apud Venetos studium sapientiae et omnis
In pretio doctrina fuit: superavit Athenas
Ingeniis, rebus gestis Lacedaemona et Argos —

tamen nullam illo tempore sedem magis aptam habebant Musae. Cum enim Francogallis in Italiam advocatis omnes fere regiones, ubi studia humaniora viguerant, bellico tumultu sonarent, solis Venetiis, quamvis a bello non abstinerent, tamen cum propter res feliciter gestas, tum propter loci naturam otium fuit tranquillum. Neque etiam tunc Veneti litteras liberales ita neglexisse videntur, ut priore tempore, quo toti ad res publicas conversi artes et doctrinam parvi duxisse feruntur. Cum enim Florentiae, Neapoli, Romae, Ferrarae, Mediolani summopere florerent humanitatis studia, Veneti non modo claros viros sibi conciliare et ad se vocare omiserunt, sed ne eos quidem, quos magna laude frui constabat, velut Georgium Trapezuntium, Guarinum, cum Venetias venissent, ut detinerent operam dederunt. At hoc pertinet magis ad rei publicae rationem, quam ad singulos homines; nam fuisse, qui litteras colerent, testimonio est, quod duo Veneti Leonardus Iustinianus et Franciscus Barbarus, Guarini discipuli, Ioannem Palaeologum imperatorem, cum Venetias veniret, Graecis orationibus consalutaverunt.

Postea non paucos tantum, sed plurimos nobiles antiquitatis studiis operam impendisse inde elucet, quod non solum plerique ad scholas a viris doctis habitas concurrebant, sed et ipsae Venetiae viros protulerunt eruditissimos, velut Ioannem Baptistam Ignatium, Hermolaum Barbarum, Petrum Bembum, Petrum Alcyonium, Andream Nauagerium. Graecis autem litteris delectatos fuisse Venetos nobiles, certe qui ingenua essent natura, probant cum haec Musuri verba in praefatione Aristophanis editioni (1498) praemissa: „*τῶν δ' Ἰταλῶν ὅσοις λίαν ἀττικῶς τῆς γλώττης ἔχειν ἐσπούδασται, καὶ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα· τοῖς γε μὴν ὑπὸ τῆς εὐτυχοῦς τῶν ἐνετῶν ἀριστοκρατουμένοις συγκλήτου καὶ αὐτῶν δὴ τῶν εὐπατρίδων τοῖς γενναιοτέροις τὸ ἦθος εἴημεν ἂν εἰκότως κεχαρισμένοι*,“ tum quod et Patavii et Venetiis instituerant, qui linguam Graecam publice profiterentur, velut Demetrium Moschum, Andream Nauagerium. Denique non omittendum est Venetiis tunc et Bessarionis amplissimam pro illo tempore bibliothecam fuisse conditam et non minus quam ducentas fere (cf. Schueck. pag. 17) officinas libros edendos curasse, quae res viros doctos alliciebant. —

Quae cum ita essent, iure suo Scipio Carteromachus in oratione

1) Cf. Manni, vita di Aldo Pio Manuzio, Venezia 1759, 8°, pag. 11.

de laudibus litterarum Graecarum Venetiis habita[1]) dixisse videtur: „— Beatum iudico eum, quem cuivis studio incumbentem degere in Veneta civitate contigerit, sed beatissimum, quem litterariae facultates exceperint, cum tot praesertim tantaque undique suppetant affluantque ad eam rem commoda, ut fingi fortasse plura possint, haberi certo non possint.“

At haec omnia cum capere potuisse Musurum facile concedam, tamen diutius detentura fuisse Venetiis non affirmaverim, nisi accessisset alia res ad totam illius vitam instituendam gravissima.

Anno enim 1493 exeunte Aldus Manutius, homo utriusque linguae peritissimus et humanitatis amore flagrantissimus, quo plures ad Graeca studia adduceret homines, consilium cepit aperiendae Venetiis officinae, ubi libri Graeci imprimerentur. Quod Aldi inceptum quo momento fuerit ad Graecarum litterarum reliquias ab interitu servandas, non meum est praedicare, nec decernere conabor, quo tempore susceperit Aldus hanc provinciam, neque enumerare, quos ediderit libros, quae qui discere cupit, adeat Renouardi et Schueckii libros: neque denique perpendam, quanti editiones singulae sint habendae; sed nonnulla quin afferam, a me impetrare non possum, quae non neglegenda videantur, si quis iudicium laturus sit de libris ab Aldo impressis.

G. Dindorfius enim in praefatione ad scholia Aristophanis: „Illud quidem, inquit, manifestum est, ut in plerisque omnium scriptorum editionibus factum ab eo (Aldo) videmus, ita Aristophanis quoque non vetustas conquisivisse membranas, sed recentibus codicibus chartaceis vitiosis uti maluisse, qui vili pretio haberi correctique typothetis tradi possent, libro autem typis exscripto tamquam nulli amplius usui futuri abicerentur; unde facile explicari potest, quod editiones Aldinae si ad codices exigantur, non tam cum libris vetustis, quam cum chartaceis infimi aevi consentire reperiuntur, nec mirandum exemplaria, quibus Aldus usus est, ita evanuisse, ut vix unum alterumve investigari a posteris potuerit.“

Miratus sum profecto virum tam doctum nescio quo instinctu se abripi passum esse, ut talia Aldo verteret opprobrio.

Ignorasse enim aut neglexisse videtur, et quam nullum quaestum Aldus facere voluerit libris excudendis, et quam magnam operam dederit[2]), quam innumeras scripserit epistolas, quot viros doctos et nobiles precibus adierit, ut codices sibi compararet[3]). At non multi tum erant in Italia codices vetusti, quos qui possidebant tamquam summa bona custodiebant; neque erant catalogi, unde Aldus comperire posset, si plures codices eiusdem libri essent. Pleraque circumferebantur apographa recentiora, quae Aldum, si vetustas membranas impetrare non posset, haud cunctanter in usum suum convertisse non mirum videtur, si reputas tam turbulenta tunc fuisse tempora, ut homines subiret metus, ne Graeci libri, nisi celeriter typis committerentur, plane

1) Prodiit apud Aldum Ven. 1504.

2) Cf. prf. Musuri ad Aldi institt. gramm. Gr.; Add. n. 4.

3) Cf. epistolas ad Conradum Celtem, apud Schueck. pag. 120; prf. ad Valerium Maximum; prf. ad rhett. graecc. tom. I; prf. ad Thucydidem etc.

everterentur, velut Musurus dicit in praefatione ad institt. gramm. Aldi[1]: ,,— celebrium ac vetustorum auctorum commentarios (quorum salutem tenui nimis extremoque spei filo pendere constat) — — caeterasque illustrium ingeniorum lucubrationes, quibus nisi cito typi succurrant, periculum est, ne ipsae quoque bellorum incendio, quo terrarum orbis in hac temporum atrocitate deflagrat, correptae deleantur.“ Ceterum Aldum, ubi posset, complures codices aut ipsum contulisse aut conferri curasse demonstrant multae praefationes; sin autem plures habere non posset, quis eum vituperabit, quod librum male scriptum typis tradi maluerit, quam plane perire? Audiamus ipse quae dicat in praefatione ad Hesiodum: ,,Si qua tamen leges incastigata, tam hic quam in caeteris libris, quos ego ad communem studiosorum omnium utilitatem curo imprimendos, (nam esse aliqua non eo infitias) non mihi imputes, sed exemplaribus. Non enim recipio me emendaturum libros, nam in quibusdam Oedipo coniectore opus esset, ita enim mutilati quidam sunt et inversi, ut ne ille quidem, qui composuit, si reviviseeret, emendare posset, sed curaturum summo studio, ut vel ipso exemplari imprimantur correctiores, rati satius esse aliquid habere, quam nihil; quod incorrectum est, si lateat, raro vel nunquam emendatur.“ Quod autem codices non servaverit, si quidem re vera servare non studuit, non est, quod Aldum accuses, cum librum officio functum servare superfluum putaverit, qui divinare non posset eventurum, ut nos codices ab ipso adhibitos editionibus praeferremus.

Et haec quidem de codicibus ipsis. Quod vero pertinet ad textus librorum emendandi rationem, qua Aldus usus sit, reicio te ad verba Andreae Asulani in prf. ad Ovidii fastorum libros VI, ubi legimus: ,,nunquam (Aldus) suo tantum iudicio credendum censuit, ut aliorum repudiaret; quoties libros aliquos editurus erat, si quos noverat, qui in illis elaborassent, eos adhibebat, atque eorum opera in his castigandis maxime utebatur“, quibuscum conferenda sunt, quae Musurus dicit in prf. ad Pausaniam[2]: (*Ἄλδος) συμπραττόντων αὐτῷ καὶ συνεργούντων τῶν ἐνετίῃσι φιλοσοφούντων τῆς ἑλλαδικῆς μούσης τροφίμων, μεγάλα τῷ ὄντι κατώρθωσε.*“

Praeterea autem Aldus alebat etiam domi suae viros doctos et linguae Graecae peritos, qui aut sibi ad plagulas typis exscriptas corrigendas adessent, aut, si satis multum doctrina pollebant, codicibus inter se collatis textum librorum excudendorum recognoscerent. Non satis, qui de Aldo scripserunt, dispexisse videntur, quali quisque homo apud Aldum functus sit opera; cum pateat alia officia praestitisse Lascarem, Demetrium Chalcondylam, Scipionem Carteromachum, Desid. Erasmum, alia praestitisse Iustinum Corcyraeum, Petrum Alcyonium, Aristobulum Apostolium, Demetrium Ducam. Sed de his fusius disputare non pertinet ad nos, commemoranda tantum modo existimavi, quo mihi viam munirem ad quaestionem meam instituendam.

Constat enim Aldum etiam Musurum atque eum quidem inter primos sibi

---

1) Cf. Add. n. 4.
2) Cf. Add. n. 6.

adscivisse, cuius ex diligentia et doctrina litterae Graecae fructus perciperent, sed Musuri in Aldi officina quale fuerit munus, varia protulerunt multi, examinavit, quae tradita essent, nemo. Plerique eum tamquam correctorem proprium depingunt, velut Zeltnerus in „correctorum in typographia eruditorum centuria" (Norimbergae 1716) pag. 320[1]), Chevillerius in libro, qui inscribitur „origine de l'imprimerie de Paris" (Parisiis 1694) pag. 194, Henricus Stephanus in „quaerimoniis de illiteratis typographis", Maittairius in „Stephanorum historia" (London 1709) pag. 168, denique Petrus Baylius in dict. hist.-crit. tom. III, pag. 451 (Basileae 1741). Quos omnes impugnat Fridericus Boernerus „de doctis hominibus Graecis" (Lipsiae 1750) pag. 234, apud quem leguntur haec: „Correctoris autem munus Musurum obiisse mea quidem sententia dici nequit, cum is tantum operam dederit, ut Graeci illi scriptores, quos ipse comparatis inter se exemplaribus manu scriptis recensuit, accurate excuderentur. Hoc vero cum illud sit, quod plerique viri docti, qui vel veteres scriptores vel suos edunt libros, facere solent, hi quidem omnes eodem iure in correctorum numerum adscribendi forent."

Erraverunt utrique; neglexerunt nimirum non licere universum iudicium ferri de ratione, qua Aldi officinae operam navavisset Musurus, qui alio tempore alio modo studium et laborem ad libros edendos contulit. Quid? quod plerique (ne dixerim omnes) ne sciverunt quidem, quot et quos Musurus curavisset libros edendos.

Certe duae annorum series distinguendae sunt, quarum meta media annus fere est 1500. Nos primo loco in prioris temporis spatio qualis Musuri fuerit opera, contemplemur, ita quidem ut primum afferamus, quae litteris nobis sint prodita, tum quae coniectura liceat assequi; quo modo autem munere delato functus sit, postea percensebimus.

His ita constitutis iam rem ipsam aggrediamur.

Ex primis libris, qui prodierunt ex Aldi officina typographica, est

Musaei editio princeps, quam Panzerus, Maittairius, Renouardus anno 1494 emissam esse affirmant; quem librum Musurus ornavit duobus epigrammatibus, quae etiam in Latinum sermonem conversa sunt, quorum prius undecim hexametros, alterum quatuor disticha continet; carmini et ipsi addita est versio Latina, quam quis fecerit, cum non certum sit, Panzerus in „annalibus typographicis" (Norimb. 1797) t. III, pag. 1795 caute scribit: „No. 2798, Musaei opusculum de Herone et Leandro, quod et in Latinam linguam ad verbum translatum est edente M. Musuro." Audacius affirmant Fr. Ad. Ebert in libro, qui inscribitur „Allgemeines bibliographisches Lexikon" (Lipsiae 1821) tom. II. 173 et Renouard. (ed. III) pag. 257 versionem pro-

1) Ubi haec leguntur: Quid vero dicturos M. illum Musurum et Ianum Lascarim putamus, in quibus primis Graecia reviviscere coepit et qui principes in pandendo nobis ad linguae Graecae adyta itinere fuerunt? Quid, inquam, dicturos remur, si, cum ipsi tantum honoris arti typographicae detulerint, ut non indignum existimarint, cui suam navarent operam, fungentes munere correctorum, — eo rem devenisse videant, ut si quis tria Latinae linguae verba totidemque Graeca norit, typographicae illius correctioni nobilissimi quique utriusque linguae scriptores committantur.

fectam esse a M. Musuro, id quod etiam Schueckius pag. 51. refert. Ego me nihil certi scire confiteor.

Anno 1497 typis excusum est: „Dictionarium Graecum“, cui adiuncta sunt:

Cyrilli opusculum de dictionibus,
Ammonius, de differentia dictionum,
vetus instructio et denominationes praefectorum militum,
significata τοῦ Η,
significata τοῦ ὡς,
index oppido quam copiosus docens Latinas voces fere omneis Graece dicere et multas etiam multis modis.

Hunc librum et ipsum M. Musurus nec non Scipio Carteromachus binis distichis insigniverunt; lexicon autem Graecolatinum conditum est a Crastone seu Crestone[1]), monacho Placentino, et iam ante Aldum typis mandatum fuerat, ultimam partem Aldus se ipsum confecisse indicat verbis illi indici praefixis.

1498 prodiit Aristophanis editio cum scholiis, cui Musurus praemisit praefationem[2]), in qua praeter alia haec nobis lectu dignissima dixit: „*τὰ δ' ὑπομνήματα ταυτὶ καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου ἐδεῖτο μακροῦ, εἴ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βέλτιστον ἐγχειροίη μεθαρμόσασθαι σχῆμα. ὧν θατέρου ἐπεκρατήσαμεν καίτοι κρείττονος ἢ φέρειν. περὶ στενὸν δέ μοι κομιδῇ τὰ τοῦ χρόνου συνέβη, οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐξηγήσεις συνείρειν ἐργολαβήσαμεν πεφυρμένας* (sic legendum est, neque cum Dindorfio *πεφυρμένα*, cf. Bast. comment. palaeol. p. 818) *ἃς ἴστε που καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τυπωθείσας ἤδη ἐπετετράμμεθα διορθοῦν· αἱ δὲ τῶν χαλκογράφων ἁμαρτίαι κάρηνά εἰσι λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς ὕδρας πολυπλοκώτερα καὶ τῆς Ἰόλεω ἐπικουρίας δεόμενα· ὅσῳ γὰρ ἐξεκόπτομεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀνεφύοντο τοῦ τὸ μὲν μεταβάλλειν, τὸ δὲ προστιθέναι, τὸ δ' ἀφαιρεῖσθαι τῶν στοιχείων ἀφορμαί.*“

Sequitur epigramma Scipionis Carteromachi. A Musuro etiam profecta videntur, quae exstant in fine avium, post quam fabulam leguntur *Εἰρήνη* et *Ἐκκλησιάζουσαι*: „*Ἀριστοφάνους κωμῳδιῶν ἑπτὰ καὶ τῶν εἰς αὐτὰς σχολίων ἀρχαίοις συντεθέντων γραμματικοῖς, ἃ δὴ σποράδην ἐν ἀντιγράφοις κείμενα διαφόροις καὶ πεφυρμένα συνείλεκταί τε καὶ οἷόν τ' ἦν ἐπιμελέστατα διώρθωται παρὰ Μάρκου Μουσούρου τοῦ Κρητός*“.

Constat igitur Musurum anno 1498 Aristophanis comoedias et scholia ad eas non modo ex exemplaribus collegisse et emendasse, verum etiam plagulas typis exscriptas recognovisse atque correxisse. Ne vero quis credat Musuri operam non pertinere nisi ad septem priores fabulas, quod post „aves“ inveniamus subscriptionem, ita potius statuamus oportet Aldum prius plus quam septem illas fabulas imprimere aut noluisse aut, quod ceteras non haberet, non potuisse; quod inde mihi apparere videtur, quod

1) Cf. Ren (ed. III) pag. 14, Schueck. pag. 6.

2) Cuius exemplar authenticum Renouard (ed. III) pag. 16 se possidere narrat; nos referemus hanc prf. Add. n. 1.

ea plagularum iunctura, in qua finis „avium“ fabulae scriptus est, constat ex duerno, cum ceterae fere omnes sint quaterniones.

Anni 1499 mense Martio emissae sunt ab Aldo: „Epistolarum partes II“, quarum priore parte continentur epistolae Graecae triginta fere poetarum, scriptorum, oratorum, grammaticorum, philosophorum, quorum nomina in titulo enumerantur, altera pars inscriptionem habet: „Epistolae diversorum philosophorum oratorum rhetorum sex et viginti.“ Cuius libri tertio ante finem folio exstat Graeca epistola *Μάρκου τοῦ Μουσούρου*, cuius partem integram transscribam:[1])

— *Εἰ δέ τις τῶν ἀκριβῶς τοῖς τῶν πέλας ἐλλείμμασιν ἐπεξιόντων ἀηδῶς ἔχοι πρὸς ἣν ἔκκεινται τάξιν αἱ παρ' ἡμῶν ἐπιστολαί, ἐνθυμείσθω καὶ ἡμᾶς οὐκ ἂν οὕτως αὐτὰς ἀγνοήσαντας διαθέσθαι, ὡς ὁ χρόνος ἀπῄτει, καθ' ὃν τῶν ἐπιστειλάντων ἕκαστος ἤνθησεν, εἴγε πασῶν ηὐποροῦμεν εὐθὺς ἀρχομένης τῆς πραγματείας. αἷς γὰρ εἴχομεν ἐπιχειρήσαντες ὀλίγαις οὔσαις, τὰς ἑκάστοτε μνηστευομένας ἡμῖν ὁποιασοῦν ἀξιῶσαι προειλόμεθα λήξεως, ἢ τὴν ἐκ τούτων ὠφέλειαν ἀφελέσθαι τοὺς φιλολόγους. Ἔτι κἀκεῖνο πάντας εἰδέναι βουλοίμην μάλιστα μὲν ἡμῖν τοῦ ἄριστα διορθώσεως τὴν πραγματείαν ἔξειν μελῆσαν, εἰ δέ τί που παρέδραμεν, ἢ διεστραμμένον εἶναι γράμμα, ἤ τι τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ τοῖς ἄκρῳ φασὶ δακτύλῳ τῆς ἑλληνικῆς γευσαμένοις φωνῆς ἐμποδὼν ἂν πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου γενέσθαι. Ἐν μέντοι τοῖς Ἀλκίφρονος ἔστιν οὗ τὰ τῆς ἐννοίας διημαρτῆσθαι μηδὲν ἡμῶν παρὰ τὰ ἐν ἀντιγράφοις ἀνηκέστως οὖσι διεφθαρμένοις ῥιψοκινδύνως καινοτομεῖν τολμησάντων.“* —

Itaque apparet Musurum epistolas disposuisse, exemplaria ita emendasse, ut artem criticam ad sententias bene restituendas diligenter, at non audacter adhiberet, plagulas typis exscriptas recognovisse, denique omnia egisse, ut qui nostra aetate aliquam epistolarum collectionem edendam curet.

Iam temporis ordinem si tenemus, sequitur

Etymologicum Magnum, impressum apud Zach. Calliergem et mense Augusto seu Septembri 1499 emissum. Gaisfordus in novissima huius libri editione (Oxonii 1848) dicit: „Lexici huius Etymologici (cui Magni cognomen indidit sive M. Musurus sive Zachar. Callierges hoc fortasse consilio, ut plures ad librum coemendum alliceret, at tamen non sine quadam doli suspicione, nam diversum esse hoc opus ab Etym. Magno sic proprie dicto arguunt loca minimum octo) conditor ignoratur.“

Quod dolum malum vir doctissimus supposuit, errasse mihi videtur, cum Aldum et ipsum hunc librum pro Etymologico Magno habuisse credere debeamus. Quod ut concedas, revoco te ad prf. Dictionarii supra memorati, ubi haec leguntur ab Aldo scripta: „Constitueram *τὰ τῶν ἑλλήνων λεξικά*, quae dictionaria Latine possumus dicere, non prius publicare excusa typis nostris, quam copiosissima emendatissimaque haberem, — exspectate Magnum Etymologicum Sudam Pollucem Pausaniam[2]) Stephanum et caeteros

1) Cetera invenies Add. n. 2.

2) Habuit igitur Aldus Pausaniae lexicon nunc frustra quaesitum.

bonos —". Qui vir nisi et ipse putasset librum a Zacharia emissum esse Etymologicum Magnum, illum hominem lectores fraudare velle aperuisset, Etymologicum Magnum, quod genuinum haberet, edidisset, non illius Calliergae librum in suo bibliopolio vendidisset.

Iam videamus, quae Musuri in hoc libro edendo fuerit opera. Andreas Schottus in prf. ad lectorem ad adagia Graecorum (Antwerpiae 1612) suspicatur auctorem Etymologici Magni M. Musurum esse, quam opinionem iam refellit Menagius in observationibus ad „Laertii Diogenis de vitis etc. libros X", (Londini 1664) in observatione ad libr. III pag. 71. Decepit scilicet Schottum, virum doctissimum, titulus praefationis seu epistolae M. Musuri, quod idem accidisse videtur viro eruditissimo Montefalconio, qui in bibliotheca bibliothecarum manuscriptorum (Parisiis 1739) tom. I pag. 500b affirmat in bibliotheca Ambrosiana Mediolanensi inter mscr. Graeca asservari: Lexicon Marci Musurii bombyc., quod repetit pag. 501b: Marci Musuri Cretensis lexicon bomb. Quam rem iam bene perspexit Boernerus.

Inspiciamus librum ipsum: prima pagina exstat epigramma Graecum Musuri, disticha decem continens, in suorum popularium artisque typographicae laudem et alterum duorum distichorum epigramma a Ioanne Gregoropulo conditum; eiusdem folii pagina altera legitur praefatio, cui superscriptum est:

Μάρκος ὁ Μουσοῦρος τοῖς ἐν παταβίῳ σχολαστικοῖς εὖ τυχεῖν.

Cuius epistolae magnam me oportet partem describere:

*Οἱ μὲν ἑλληνικῶς ἐντυποῦν ἐγχειρήσαντες ἕκτον ἔτος ἤδη τουτὶ οὐκ ἀπεικότως ηὐδοκιμήκασιν. Ὅπου γὰρ οἱ τοὺς ἄνω χρόνους ἕν τι τῶν πρὸς τὴν κοινὴν ταυτηνὶ τροφὴν εὑρηκότες εἰς θεοὺς τελεῖν ἐνομίσθησαν, ἦ που μείζονος ἄν, εἴπερ ἐφικτὸν, ἄξιοι τιμῆς ἐπιτυχεῖν, οἷς ἐξεγένετο φανῆναι πορισταῖς τῆς ὡς ἀληθῶς καὶ μάλιστα προσηκούσης ἀνθρώπῳ τροφῆς, τοῖς ἐν μαθήμασι καὶ βιβλίοις, ὧν τάγε σεμνότερα καὶ τῆς σπουδαιοτέρας ὄντα μερίδος ἤδη τοῖς πᾶσιν ἐκ προχείρου λαβεῖν ὑπὸ τῶν ἐννοησάντων τουτὶ τοὖργον ἐνταῦθα, τέως οὐκ ὄν, ἐκδοθέντα. τῶν δέ γε νῦν εἰς ταὐτὸ τοῦτο καθέντων ἑαυτοὺς οὐ μᾶλλον προπέτειαν καταγνωστέον, ὡς ἐπὶ τοῖς πρεσβυτέροις εὖ ἔχουσιν ἐπιβεβληκότων, ἢ μεγαλοφυίας ἀγαστέον, ὡς οὐ δυσαντίβλεπτον ἡγησαμένων εἶναι τὸ φθάσαν, ἀλλὰ μηδαμῶς ἀποδυσπετησάντων εἰς τὸ μὴ μόνον ἐνατενίσαι τοῖς ἀρχιτέκτοσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριεν καὶ εὔρυθμον τῇ καινουργίᾳ προσθεῖναι· τούτων δὲ, τῶν δευτέρων φημὶ, τὰ κυριώτατα τυγχάνει μέρη * Νικόλεώς τε ὁ Βλαστὸς καὶ Ζαχαρίας Καλλιέργης, ἄμφω Κρῆτε καὶ πολίτα ἐμώ. ὧν ὁ μὲν οὕτως ἐναργῆ καὶ θαυμαστὰ σημεῖα τῆς ἰδίας ἐξήνεγκεν ἐλευθερίας, ὡς περιττὸν εἶναι ταύτην εὐφημεῖν ὄψει κρίνεσθαι δυναμένην. ὁ δὲ φιλοπόνως τὰ περὶ τὴν τέχνην, εἴπερ τις ἄλλος ἐκμελετήσας οὕτω τραχεῖάν τινα καὶ μεστὴν ἱδρῶτος ὡδοιπόρησεν, ὡς πολλοὺς ὑπάρξαι ποτὲ τοὺς ἐλπίσαντας ἐκ μέσης αὐτὸν ἀναστρέψειν καμόντα. ἀλλ' ὅμως ἤνυσε καὶ πρὸς τὸ τέρμα χαίρων ἀφῖκται καὶ μονονοὺ παρὰ τοῖς πλείοσιν ὑμῶν ἀνηγόρευται στεφανίτης· λέγω δὲ δι' οὓς ἐξεπόνησε τύπους μηδενὸς κατ' ἴχνη χωρῆσαι τολμήσας, δέει τῆς παρανόμων γραφῆς.*[1]) — — —

1) Interdictum enim erat a senatu Veneto, ne quis typis Aldi similibus libros exscriberet.

Postquam multa in laudem Etymologici Magni protulit[1]), pergit: *ἡ δὲ διόρθωσις, περὶ ἧς οὐ χεῖρον οὐδὲ τοῦ λόγου πάρεργον εἰπεῖν, ἐργώδης ὑπῆρξε καὶ χαλεπὴ διενεγκεῖν κατ' ἔνδειαν ὑγιῶς ἐφ' ἅπασιν ἔχοντος ἀντιγράφου· ὧν γὰρ ἦν εὐπορία, ταῦτ' εἰ καὶ ἄλλως παλαιὰ καὶ ἀξιόπιστα, ἀλλ' οὖν ἀσαφῆ καὶ γρίφων ἀνάμεστα καὶ διὰ τοῦτό τινος εἰκαστοῦ Οἰδίποδι παραπλησίου δεόμενα· οὐ μὴν ταύτῃ γε τὴν ὁρμὴν ἀνῆκεν ὁ τοὔργον ἐπιτραπείς· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκ τῶν ταῦτα ξυντυχίᾳ τινὶ πραγματευσαμένων ἐπιλεξάμενος, τὰ δὲ τοῖς ὀλίγῳ πρότερον εἰρημένοις ὑποσημαίνεσθαι περὶ τῶν ἐφεξῆς συνεὶς ἐτελεσιούργησε μὲν ἐκεῖνος ἀγαθῇ καὶ λαμπρᾷ τῇ τύχῃ* —.

Post finem autem explicatorum vocabulorum exstant haec: *Τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν ἐντυπωθὲν πέρας εἴληφεν ἤδη σὺν θεῷ ἐν ἐνετίαις, ἀναλώμασι μὲν τοῦ εὐγενοῦς καὶ δοκίμου ἀνδρὸς κυρίου Νικολάου Βλαστοῦ τοῦ Κρητὸς, παραινέσει δὲ τῆς λαμπροτάτης τε καὶ σωφρονεστάτης κυρίας Ἄννης θυγατρὸς τοῦ πανσεβεστάτου — κυρίου Λουκᾶ Νοταρᾶ, ποτὲ μεγάλου δουκὸς τῆς κωνσταντίνου πόλεως· πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητός* —. Tres omnino commemorantur provinciae in libro edendo, quas qui suscepissent, praeclare administraverint. Primus laudatur Nicolaus Blastus, qui sumptibus adornandae editionis in se receptis manifesta et mira liberalitatis specimina ediderit, alter praedicatur Zacharias Callierges propter laborem et dexteritatem et praeclarum studium in rebus ad artem typographicam spectantibus, quo summas difficultates, quibus ne deterreretur, verendum erat, strenue superaverit; tum, postquam utilitatem libri copiose exposuit, illius egregiam operam commemorat Musurus, qui „*διόρθωσιν*“ curaverit; emendationem dicit difficilem fuisse, quod defuerit exemplar ubique integrum, nihilo minus „illum“ non intermisisse, qui opus castigandi textum et explicandi notas suscepisset, sed bono et praeclaro modo perfecisse.

„Illum“ vero, haec qui egerit, num quis Musurum esse contenderit? Non veri simile videtur Musurum in epistola ita de suo labore expositurum fuisse, ut tertiam personam, quae dicitur, adhiberet; Musurum, qui in editionibus Aristophanis et epistolarum opera a se praestita gaudet et gloriatur, hic ne una quidem voce commemoraturum fuisse, quanta sua in hunc librum essent merita. Omittam nullum decere hominem praedicare se *λαμπρᾷ τύχῃ* opus ad finem perduxisse, ut aliud afferam argumentum, quo vetamur tamquam correctorem Etymologici Magni intellegere Musurum; in epigrammate enim libro praemisso[2]) haec leguntur:

Ἀλλὰ τί θαυμαίνω Κρητῶν φρένας, οὓς ποτ' ἐφετμαῖς
Πατρὸς Ἀθηναίη δαίδαλα πολλὰ δάεν·
Κρὴς γὰρ ὁ τορνεύσας, τὰ δὲ χαλκία Κρὴς ὁ συνείρας,
Κρὴς ὁ καθ' ἓν στίξας, Κρὴς ὁ μολυβδοχύτης·
Κρὴς δαπανᾷ, νίκης ὁ φερώνυμος· αὐτὸς ὁ κλείων
Κρὴς τάδε· Κρησὶν ὁ Κρὴς ἤπιος αἰγίοχος·

1) Cf. Add. n. 3.
2) Cf. illam partem dissertationis, ubi agitur de Mus. epigrammatis.

Ne hic quidem, ubi in maiorem Cretensium gloriam suam quoque operam laudare debebat, quidquam dicit, nisi se ipsum, qui haec praedicaret, esse Cretensem.

Obtinebo igitur Musurum Etymologici M. exemplar typis excudendum non correxisse et explicuisse, quamquam reputans, quantum de codicum habitu bene commemoret, haud negaverim virum illum clarissimum editori adfuisse suo consilio, sua divinatione eum adiuvisse in locis lectu difficillimis enucleandis et explicandis. Corrector autem quis fuerit neque meum est demonstrare, neque certis argumentis firmare possum. Ipse Gaisfordus a quo putet exemplaria collata et correcta esse satis perspicue indicat: „De indole codicum, inquit, quibus in editione principe adornanda usus est typographus in epistola ad litteratos Patavinos data censuram haud iniquam protulisse videbitur Musurus, si quis ea, quae de codicibus nostris infra dicenda sunt, perpendat.“ Si quis Zachariam Calliergem ipsum illam duram provinciam suscepisse coniecerit, eius sententiae neque res obstrepet, cum ille vir in utrisque litteris eruditissimus et Pindarum Romae ediderit et Theocritum, neque Musuri epistola obstabit, cuius voces „ὁ τοὔργον ἐπιτραπεὶς“ facillime ad Calliergem referri possint. Quid? quod non solum referri possunt, sed debere videntur, cum credi non possit, tot tantisque laudibus efferri quemquam hominem ita ignobilem, cuius ne nomen quidem scitu dignum sit.

Musurum autem et Gregoropulum epigrammatis librum ornasse, qui non prodiret apud Aldum, nemo mirabitur, qui scit inter Aldum et Calliergem eam intercessisse necessitudinem, ut huius libri in Aldi bibliopolio venirent, Gregoropuli autem cum illo eam fuisse amicitiam, ut epistolas inter se mitterent (cf. Ren. ed. II. tom. III, pag. 34, adnot.); quod denique Callierges, ut suum librum praefatione commendaret, rogaverit Musurum, cuius laus iam tunc apud viros doctos constabat, non miraberis.

Iam complures per annos nullum vestigium invenitur operae a Musuro rebus typographicis datae, quamquam necessitudinem inter Aldum et Musurum non solutam, sed mutatam esse constat. Sed illud priusquam consideremus, videamus, quale Musuri ad annum usque 1500 cogitandum sit munus. Omnia, quae de singulis editionibus protuli, si colligimus, apertum esse videtur, Musurum apud Aldum correctoris munere ita esse functum, ut non solum plagulas typis exscriptas mendis liberaret, verum etiam codices manu scriptos, priusquam typographo excudenda traderentur, recognosceret, h. e. quae perversa viderentur, corrigeret, quae lectu difficilia, explicaret. Atque de epistolis quidem et de Aristophanis editione cum nemo sit dubitaturus, difficilius est iudicium ferre de Musuri cura ad ceteros, quos commemoravi, libros collata. Quod et Musaeum et Dictionarium insignivit epigrammatis, inde nihil concludi licere et ipse concedes, cum cognoveris idem saepius fecisse alios, quorum nulla fuerat edendorum librorum opera, velut Organo Aristotelis (1495) epigramma et praefatio, thesauro (1496) et Aristophani (1498) singula epigrammata a Scipione Carteromacho condita praefixa sunt, quem ab anno demum 1500 Venetiis moratum Aldo affuisse constat.

Illa igitur cum me non prohibeant, quominus constituam Aristophanis comoediis emendandis Musurum primam navasse operam, hanc sententiam etiam confirmant querellae a Musuro in prf. ad Aristophanem editae, quam difficile et operosum et paene intolerabile sit munus correctoris, quae ineptae essent, nisi tunc primum Musurus illam operae molestiam cognovisset.

Accedit aliud momentum, quod dicit ille in eadem praefatione sua conditione ceterorum Graeculorum miseriae opposita: *ἡμῖν μὲν οὖν ὁ πίθος κεκύλισται ἐς ὠφέλειαν*, quibus verbis ad modum proverbii prolatis cum ille significare videatur, se iam in tuto esse, necessario ita interpretor, ut ad munus ab Aldo nuper delatum referam.

Non vero fidem habendam esse Renouardo et Schueckio, qui cogitatione magis quam ratione ducti Musaei versionem Latinam Musuro tribuant, vix est cur repetam, nisi ut addam, veri similius esse, cum alius nomen neque in hac editione neque in altera anni 1517 commemoratum sit, ipsam confectam esse ab Aldo, quem quidem Aesopi fabulas (1505) Latine vertisse ex praefatione ad illum librum constat.

Ceteris libris apud Aldum usque ad annum 1500 Graece impressis Musurum laborem impertiisse neque quisquam contendit neque est, cur quisquam putet, cum et nihil traditum sit et Aldus paucos neque ita amplos libros solus curare potuerit, neque ullam probabilitatis speciem habeat, Aldum omisisse Musurum tamquam opificem, si esset, nominare.

Iam his ita disputatis transeamus ad annos, qui sequuntur.

Anno fere 1500 Scipio Carteromachus (Forteguerri) Pistoriensis, homo in utrisque litteris doctissimus, non minore ingenio quam docendi facultate praeditus, qui iam magnam sibi gloriam sapientiae pepererat, a senatu Venetias vocatus est, ubi litteras Graecas publice profiteretur. Qui vir, quae tunc erat omnium hominum eruditorum inter se necessitas, iam prius Aldo amicitia coniunctus grata officia praestiterat, tunc eius officinae summa comparavit commoda. Eius enim potissimum auctoritate effectum est, ut omnes viri docti, qui et Venetiis et in locis circumsitis sedes habebant, se Aldo adiungerent et societatem constituerent ad litteras Graecas fovendas, quam Platonem imitati „Neacademiam“ vocaverunt. Multa proferre de illa academia superfluum est, cum qui omnium ad hoc tempus optime de illa exposuit, Schueckius in libello suo de Aldo (pag. 63) ita eam rem tractaverit, ut quamvis multis undique collectis de illa societate nihil novi ex meo penu adicere possim.

Cuius academiae quae fuerit ratio, optime cognoscitur ex legibus, quas a Scipione Carteromacho latas sibi constituit[1]); quae Romae a Caietano Marino

1) Nihil fere nisi litteras Graecas promovendas illos viros spectasse, statim prima legis verba demonstrant, quae apponere mihi liceat:

„Cum magna utilitas soleat ex Graecanica conversatione provenire iis, qui strenuam eruditioni dant operam, visum est de communi sententia nobis tribus Aldo Romano, Ioanni Cretensi et tertio mihi Scipioni Carteromacho legem sancire, ne aliter liceat invicem conversari nisi Graeco sermone“ — et mox —:

„Nemini nostrum liceat convivam secum adducere, nisi forte aliquem Graecarum litterarum studiosum, huiusce chori non indignum.“

inventae, Venetiis anno 1806 ab abbate Morello publicatae, nunc Latine versae leguntur apud Renouard. ed. II. tom. III, p. 215, Germanice versae apud Schueck. p. 65. Musurum autem huius academiae socium fuisse tantum non constat ex praefationibus ad Sophoclem et Statium (1502).

Quae academia Aldina quantopere tunc animos hominum commoverit, vel inde intellegi potest, quod etiam in privilegio Aldo ab senatu Veneto concesso, quo magis illius viri laudes augeantur, commemoratur. Legitur enim illic (cf. Ren. ed. III. pag. 504) „— cognito etiam et quanta diligentia insudaverit imprimendis libris, ut quam emendatissime exirent in manus hominum, nec non quantum impenderit impendatque in ipsa magna admodum et digna sua provincia, ut possit, quem admodum coepit, perseverare, pereuntique reipublicae litterariae opem ferre in hac urbe nostra, in qua divino adiumento iam vel Neacademiam habet etc." Mihi autem hoc privilegium maioris etiam momenti ad nostram certe rem esse videtur, quam viri docti intellexerunt. Privilegia enim Aldo iam prius concessa fuerant a senatu Veneto, velut in subscriptione Organi Aristotelis invenimus, cautum esse „ne quis queat imprimere neque hunc librum neque ceteros, quos ipse impresserit, neque eius uti invento." Quae lex cum homines sollertes, velut Zachariam Calliergem non posset prohibere, quominus magna arte summoque studio (cf. prf. ad Et. M.) alios invenirent characteres Graecos, quibus libros imprimerent, Aldus iterum adiisse videtur senatum Venetum atque impetravit XIII Nov. 1502 Leonardo Lauredano duce illud alterum, quo cautum erat „ne alius quisquam in dominio Veneto queat Graecas litteras facere contrafacereve ad annos decem sub poena amittendi operis etc."

Cum quo gratissimo et liberalissimo privilegio mihi coniungendum videtur, quod legitur in praefatione a Musuro praemissa libro, quo continentur „Gregori Nazanzeni Theologi orationes lectissimae XVI" (mense Apr. 1516), ubi „Iam pridem enim, inquit, a me cautum est, ut e p u b l i c a G r a e c a r u m l i t t e r a r u m o f f i c i n a, cui liberalitate beneficioque Veneti senatus tredecim iam annos praesidemus, prodeant non qui sapientiam insipientem insolentes ostentent, nec qui ex impietate venditent ingenium — —, sed qui non minus ex pia dei veneratione probari, quam a literatura commendari se cupiant." Ad quae verba annotat Renouard. ed. II tom. I p. 180:

„Je crois avec Maittaire, que Musure n'a pu vouloir désigner que l'imprimerie des Alde, et qu'en conséquence depuis l'an 1503 il était chargé par les ordres et aux frais du Sénat d'inspecter les travaux; dans leurs nombreuses préfaces Alde et ses successeurs n'en ont jamais parlé, ce qui au reste, ne serait point du tout étonnant", quae fere repetuntur tom. III, pag. 42. Bene quidem, sed non satis accurate. Illud enim privilegium atque haec Musuri verba, si componimus, dubitari non posse videtur, quin, quo tempore Aldi usui illa lege provisum fuerit, eodem etiam eius officinae et nomen „publicae Graecarum litterarum officinae" concessum et Musurus praeses constitutus sit.

Quod munus publicum Musuro delatum, quale fuerit, satis definiri nequit; licet tamen ex ipsius verbis concludi eum stipendium a senatu accepisse et

constat officium illud neque continuum laborem, neque ut Musurus Venetiis assidue maneret, postulasse. Intra enim tredecim illos annos Marcus non solum itinera fecit, sed etiam non ita breve tempus Carpi privatim, Patavii publice linguam Graecam docuit.

Quo de tempore nunc fusius disputemus.

Venetiis apud Aldum Musurus cognoverat Albertum Pium de Subaudia Carporum comitem, hominem ut ingenio insignem, ita studiis humanitatis praestantem, qui puer disciplina et litteris ab Aldo institutus praeceptori eam pietatem servavit, ut permitteret ipsius familiae nomen „Pii" tamquam cognomen addere suo nomini. Qui princeps, quem Aldus in prf. ad appendicem Statii (1502) „gloriam illius aetatis" praedicat, cum „subsecivis temporibus, ubi a theologorum librorum multa lectione vacaret" (ibid.), maiore et subtiliore se Graecarum litterarum notitia imbui cuperet, more tunc non inusitato, ut nobiles homines Graecarum rerum studiosi Graeculos apud se alerent, Marcum Musurum rogavit, ut se domi suae Graecam linguam doceret. Quo factum est, ut Marcus Venetiis relictis Carpum se conferret[1]), parvulum oppidum, quod postea ducibus Modenensibus subditum fuisse refert Renouard. ed. III, pag. 373.

Qua in statione quam diu manserit, dici nequit cum neque relatum sit, quo tempore Musurus se ad Albertum contulerit, neque ex prf. illa ad appendicem Statii, quae Musuro dicata est, quidquam certi coniectura assequi possis. Legitur enim illo loco: „sub tuo nomine, Musure eruditissime, publicamus, quod tanti laboris particeps mecum fueris, cum forte in academia nostra esses profectus ab Alberto, — quem — Graecas litteras d o c e b a s." Hac imperfecti forma quod utitur, nos impedire videtur, quominus statuamus iam tunc Musurum reliquisse Carpum.

At tamen constat eiusdem anni 1502 aestate iter fecisse Musurum, quem Iulio et Augusto mensibus et Mediolani et Ticini vidisse Ioannem Lascarem Aldus commemoret in prf. ad Sophoclis comoedias. Qua eadem in prf. leguntur haec: „Sedentibus nobis his brumae frigoribus in hemicyclo ad ignem cum Neacademicis nostris f o r t e que esset una M. Musurus noster", quae quin ad hiemem annorum 1502/3 referenda sint, dubitari non potest; premenda autem mihi videtur vox „forte" quam nisi accipias ita, ut putes M. Musurum non fuisse socium academiae, sed interdum adfuisse hospitem, facere non poteris, quin concedas significari eo vocabulo: Musurum tunc non domicilium habuisse Venetiis, sed alibi (Carpi) morantem nonnunquam Aldum Venetiis visitasse. Ego quidem nihil affirmo et ne quid temere obtinuisse videar, id adicio, certe diiudicari non posse, num Musurus, etiam tunc Alberti praeceptor, a senatu praepositus sit Aldi officinae, an illo officio perfunctus et redux factus Venetias. Quamquam certe illic non diu mansit, cum mox eum comperiamus Patavii Graecas litteras profiteri.

Patavii enim gymnasium tunc temporis praeter omnia Italiae florebat cum celebritatis antiquitate, tum praeceptorum gloria et discipulorum frequentia.

1) Unde misit epistolam Graecam ad Ioannem Gregoropulum, quae servata est, cf. Add. n. 8.

Tomasimus quidem refert:[1]) „consuetudine immemorabili scientias Patavii traditas ac disciplinas, certe ab antiquis I. C." Idem prodit: „Fredericum primum imperatorem, litterarum bonarum fautorem, anno sui imperii sexto MCLVIII Patavii pulcherrimam de scholis earumque privilegiis legem edidisse; auctum vero etiam esse illud gymnasium sublatis a Frederico II academiae Bononiensis privilegiis 1222." Cum gymnasium Patavinum iam succrevisset variis immunitatibus imperatorum et optimorum principum clementia ad summam provectum celebritatem, deteriorem tulit conditionem properante ad finem Carrariensium imperio, sed iterum florere coepit, cum anno 1405 concessit in potestatem Venetorum. „Ad Lycei[2]) enim incrementa augenda omnium senatorum vota erant propensa, sublatoque gymnasio Tarvisino, cum urbem Patavinam optimarum artium studiis accomodatiorem viderent, in eandem transferendum curarunt" quin etiam edixisse feruntur[3]), ne severiores disciplinae, grammatica sola excepta in suo dominio usquam alibi docerentur, quam Patavii et Venetiis, neve quis auderet alienam academiam frequentare. „Multa praeterea alia ad litterarum splendorem excogitaverunt patres, ante omnia vero constituerunt doctores celebriores illuc conducendos, quorum tamen stipendia quatuor milia ducatorum non excederent."

Postquam Manuel Chrysolaras Byzantinus in Italiam migravit, etiam Graecae litterae aperto ludo ad commune civium commodum sunt expositae:[4]) „Et morem quidem postea fuisse affirmat Facciolatus, ut quicunque rhetoricam traderet, Graecas quoque litteras attingeret, sed qui ex professo in Graecis versaretur, primum, inquit, Demetrium Chalcondylam Atheniensem invenio conductum florenis quadragenis III id. octobr. 1463. Quicunque autem haberet scholam hanc, quotannis probari per universitatis suffragia debebat[5]) cum more tum ex decreto senatus."

Iam videndum est, quo anno Musurus in gymnasio Patavino docendi provinciam susceperit, qua in quaestione eam rationem instituam, ut primum quae viri docti recentiores protulerint apponam, tunc antiquissimis fontibus adhibitis dicam, quae vera sint habenda.

Tiraboscus (storia della lett. It. tom. VII, partis III p. 1094) dicit Musurum ab fine anni 1503 usque ad annum 1509 linguam Graecam in academia Patavina professum esse, quod Didoti fratres (nouv. biogr. générale, t. XXVII p. 74) ita interpretantur, ut dicant anno 1503 Musurum vocatum esse Patavium, ubi linguam Graecam doceret. Quibus obnisus H. Ph. K. Henke[6])

1) Iac. Phil. Tomasinus, gymnas. Patavinum. 4°. Utini, 1654, pag. 4.

2) Idem, pag. 18.

3) A. H. L. Heeren, Gesch. des Studiums der klass. Literatur seit Aufleben u. s. w. Gött. 1797, t. II p. 94.

4) Fasti Gymnasii Patavini, Ioc. Facciolati studio etc. 4°. Patavii 1757, part. I, pag. LIV.

5) Hoc non praeter solitum factum esse demonstrant quae exhibet Burkhardt, Kultur et q. s. pag. 205, cf. Corio, storia di Milano, Fol. 290.

6) In hoc libro: Wilh. Roscoe, Leben und Regierung des Papstes Leo X, aus dem Englischen von Andreas Gottl. Glaser, mit Anmerkungen von H. Ph. K. Henke, Leipzig 1807; tom. II pag. 113 adnot.

affirmat Musurum anno 1505 publice profitendi munus suscepisse et testem affert „textum vocationis“ quem legi dicit in „Agostini, notizie di Batt. Egnazio in Calogera opusc. V. 33, pag. 25“.

Aegre ferebam primum et diu, virum doctum illum locum citavisse falsis appositis numeris, iam vero spem habeo, me vel loco illo gratissimo carentem rem posse decidere. Ceterum huius auctoritatem secutus est Schueckius, pag. 78; Boernerus et Baylius tacent, Ioecherus denique annum 1453 profert.

Hoc ultimo excepto omnia quae attuli, optime inter se conciliatum iri ipse videbis, si libros antiquiores inspexeris.

Tomasinus pag. 340 habet:

„Ad lecturam Humanitatis Graecae et Latinae.

1500 Legebat D. Creticus . . . . . qui obiit 1505

die 14

1506 Februarii electus est Marcus Mussatus titulo fidelissimi civis Patavini, Graecae linguae eruditissimus, cui 1508 augetur honorarium“ (pro „Mussato“ scribendum esse „Musurum“ mox videbis).

Quem spectans scribit Papadopolus l. c. p. 294.

„1517. Unde habeat Tomasinus, quae signat initio catalogi professorum in nostro gymnasio ad litteras Graecas et Latinas, nec scimus nec scire admodum interest nostra, quorum ante oculos sunt alba quaestoria et producta per Lingnamineum (fratrem a St. Domenici ordine, qui multa de rebus Patavinis collegit) monumenta gymnastica, in quibus anno MD notatur D. Marcus Creticus ad Rhetoricam, a qua abiit MDV et incepit

anno MDVI idem D. Marcus Musurus civis fidelissimus Creticus lecturam linguae Graecae eiusdem linguae peritissimus. Hinc pro comperto fit, M. Musurum professoribus nostris annumerandum esse, quod et ipse asserit ad Rhallam scribens et affirmat Iovius synchronus author. — Id muneris apud nos obiit ab initio saeculi XVI ad foederis Cameracensis exortum, cum afflictis Venetorum rebus exturbatus Patavio Romam venit sub Iulio II.“

Utinam clarius locutus esset vir ille: cum enim dicat „anno MDVI idem D. Marcus Musurus“ et postea „Id muneris apud nos obiit ab initio saeculi XVI“, ambigui sumus, utrum hic D. Marcus idem sit atque ille, qui MD notatur D. Marcus Creticus, nec ne.

Ecce nobis ita laborantibus subvenit Facciolatus scriptor fide dignissimus, quam in talibus rebus nulli denegari par est, quem vera dicere potuisse constat. Leguntur autem apud illum part. II pag. LIV: „In Chalcondylae locum universitas nationum concilio advocato Alexandrum Zenum suffecit, — cum per annos quatuor docuisset, ut est in Ducali tabulario n. XXI, locum cessit L. Camerti, qui vulgo Creticus dicebatur, quod in Creta annos septem studiorum causa commoratus esset. Huic autem anno 1491 auctum est stipendium decreto honorificentissimo. Attigit saeculi sequentis annum tertium, quo anno XI Kal. Sextil., quod Creticus in Lusitania esset Venetae reipublicae nuntius, scholam hanc veluti fiduciariam occupavit Marcus Musurus Cretensis, idemque biennio post, Cretico defuncto, suam fecit stipendio sane non magno, quod tamen auctum est ad florenos CXL anno 1508.“

Iam nihil fere in obscuro esse videtur, sed Marcus Musurus Carpo relicto nullum aut perbreve tempus Venetiis moratus, ultro continuavit Patavii lectiones a L. Camerte intermissas ab anno 1503, quo defuncto ipse professor publicus anno aut exeunte 1505 aut ineunte 1506 a senatu Veneto constitutus est.

De solo vocabulo „idem" apud Papadopolum dubitatio relinquitur, quam me tollere non posse confiteor.

De stipendio, quod acceperit Musurus, nihil praeter ea, quae Facciolatus habet, afferre possum et ne affirmari quidem licet stipendium publicum auctum esse salariis a singulis auditoribus exigendis, cum ea, quae Ioannes Calderia (cf. Schueck. pag. 61, Hodius pag. 104) tradit de Georgio Trapezuntio: „Et a senatu publicam et a privatis civibus privatam mercedem promeruit" ad Venetias pertineant, non ad gymnasium Patavinum. At tamen veri similitudinis speciem habet, Musurum a singulis quoque discipulis stipendium accepisse, praesertim si fidem tribuimus Varillasio, qui dicit pag. 181 oportuisse Musurum, ut auditoribus studiosissimis satisfaceret, non modo mane, sed etiam vesperi profiteri, quod eum nisi accepto salario facturum fuisse, non probabile videtur.

Iam priusquam disputemus, quibus disciplinis Musurus instituerit discipulos, qualemque in docendo rationem sit secutus, videamus, quae de doctrina ipsius aut ab aequalibus nobis tradita sint, aut aliunde constent.

Atque ut primum afferam eas laudes, quibus Musuri in litteris praestantia universe celebratur, Quenstedius [1]) tamquam Cretenses clarissimos laudat Epimenidem, Georgium Trapezuntium, Marcum Musurum, Franciscum Portum. Tobias Magirus [2]) dicit Musurum „philologum et poetam ingeniosissimum", Iovius (pag. 72) „exactae diligentiae grammaticum", quod repetit Antonius Amiternus (cf. Boerner. pag. 228).

Erasmus in Ciceroniano [3]) scribit: „Marcum Musurum propius novi, virum insigniter eruditum in omni disciplinarum genere". Stephanus Niger (cf. dial. pag. 2) consuevit quatuor viros quam saepissime sua oratione celebrare, quos inter utriusque linguae peritissimos principatum facile obtinere ingenue fatebatur: Demetrium Chalcondylam, praeceptorem suum — Ioannem Lascarem — M. Musurum Cretensem — Aldum Romanum. Ac simili laude eum celebrat Papadopolus pag. 294 his verbis: „— . vir perspicacis ingenii et in Graecis aeque ac Latinis scriptoribus priscae eruditionis versatus, ad integram quaesitamque meritis doctrinae famam pervenit". Maioris autem momenti sunt Rhenani de Musuro verba [4]): „(Erasmus) Patavii doctissimorum virorum Musuri Cretensis et Sc. Carteromachi Pistoriensis usus est commercio, quorum humanitatem saepe me audiente depraedicare solet, expertus candorem non

1) I. Andr. Quenstedtius, dial. de patriis illustrium doctrina et scriptis virorum, 1654, 4°, pag. 428.

2) In Eponymologio critico, Francof. 1687, 4°, pag. 609, ubi etiam provocatur ad Lambecium in append. ad librum 6 comment. de bibl. Caesaris, qui idem protulit.

3) Lugdunensis editionis operum (1703) tom. I pag. 1010 A.

4) In prf. ad Carolum V, Frobenianae operum Erasmi editioni praemissa.

semel, dum in corruptis Graecorum auctorum exemplaribus manu descriptis, quorum magnam partem Aldina bibliotheca suppeditabat, — — horum exquireret iudicium: Nihil erat tam reconditum, quod non aperiret, nec tam involutum, quod non expediret Musurus, vere Musarum custos et antistes; omnia legerat, excusserat omnia, schemata locutionum, fabulas, historias, ritus veteres ad unguem callebat.“

Quam Erasmi laudem ab altero pronuntiatam esse ideo premo, quod virum illum clarissimum, qua erat comitate, in epistolis suis nimium nonnunquam aequalibus tribuere plausum constat.

Iam quod ad Graecas litteras attinet, laude ut brevissima ita verissima eum extollit idem Erasmus, cum „M. Musurus, inquit [1]), gente Graecus est, eruditione Graecissimus“, quod iudicium quam verum sit, etiam nunc intellegere potest, qui Hesychium a Musuro emendatum inspicit.

Nec minore Latinae linguae scientia illum fuisse imbutum idem testatur Erasmus in Ciceroniano l. c. his verbis: „mirabar hominem Graecum tantum scire Latine“; et in epistola ad Iodocum Gaverum, quae scripta est post obitum Musuri, leguntur haec: „— linguae Latinae usque ad miraculum doctus, quod vix ulli Graeco contigit praeter Theodorum Gazam et Io. Lascarem, qui adhuc in vivis est. Deinde totius philosophiae non tantum studiosissimus, vir summis rebus natus, si licuisset superesse.“

Quod Schueck. nota I ad pag. 78 suspicatur „Musurum Italicae linguae non peritum fuisse,“ ea ratione allata, quod ne Erasmus quidem Anglice aut Gallice didicisset, quamvis diu in Anglia et Francogallia versatus: reici licet virum doctum ad epistolam a Musuro Italice scriptam Romae 1517, quae legitur in hoc libro: „Bernardino Pino, nuova scielta di lettere di diversi, 8°, Venetia 1574, tom. II; in qua epistola quamvis reprehendere possis, quod nonnulla vocabula Latina irrepserint auctore invito, tamen Musurum, quae vellet, satis clare illa lingua explicare potuisse concedes.

De lingua Hebraica, cuius tunc paucissimi periti erant, nihil constat; rerum autem gestarum se non rudem fuisse clarissimum edidit argumentum, certe quantum ad res sacras spectat, praefatione, quam scripsit ad Greg. Nazianzeni orationes. Quanta autem humanitatis doctrina et docendi facultate Musurus fuerit, praestat ab aequali homine percipere, cuius verba, quoniam etiam docendi rationem illustrant mox a nobis tractandam, subiungere mihi liceat.

Dicit enim Lodovicus Rhodiginus in prf. ad antiquarum lectionum librum VIII Musuro dedicata: [2])

„Audio, quo me cunque vertam, primae notae viros tuis obstrepentes laudibus, quod et summam in te nobiles infimi medii probitatem experiantur, nec humanitate, iucundissima omnium, disclusa. Nam quod ad eruditionis penu multifariam cumulatum spectat, ita demum celebraris itaque nulli non occurris admirabilis, ut spectatam gentibus universis Graeciae tuae sapientiam, et

1) Cf. epistola ad Henric. Asinium Lyrensem; tom. III, ep. CCXCV.

2) Mihi ad manus fuit editio Frobeni. Basil. 1517.

facundiae dulcissimam vim revocare ab inferis praemortuam et, quod omnium vicissitudo est, quodam velut fato pridem ita adobrutam contumulatamque, ut in terra Graecia diu quaesita videatur Graecia ipsa, — denique dicaris atque ingenii praestantia eatenus confovere, idque in Italia nostra, ut plures nunc cooriantur, qui Graece sciant, quam lustris centum proximis. Gratulor tibi, doctissime Musure, gaudeo mihi. Est, quod bene speremus. Opera tua vel exactissima veterem *πολυμαθίαν* video brevi suo nitori restitutum iri parte plurima. Utinam vero *τοιοῦτοί σοι δέκα συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν*, vel momento nimio plus coalita barbaries isset pessum aequata solo. Properari passim ad te summo studio etiam a veteranis in re litteraria animadverto plerisque editaeque iam aetatis, quos ferunt motos demulctosque eloquentiae mira ubertate ac reconditarum scientia rerum captos te velut Callistratum relicta etiamnum cum Platone suo Academia, magno profectu consectari coepisse sicque etiam te observanter audire ac celebrare, perinde ac coelo demissum aliquem arbitrum interpretemque Sibyllae oraculorum. Id illis, opinor, non scholica exprimunt nugalia, sed remotior doctrina ex intimis tuarum gentium eruta Museis. Cui tradentis accedat illa *χάρις ἀττική* omni gratior cultiorque Venere, quaque una Athenae magis Atticae fiunt ac recalescunt, quae consenuerant Graeciae vires *ὥσπερ τὴν λεβηρίδ᾽ ἐκβαλοῦσαι*. Nec absit incomparabilis facilitas, qua scite sic et asseverate, quod dicitur, praemandis, ut ex te audita tantumque non digesta celeriter abeant in corpus. Inde nimirum, qui te dictantem audiunt, consilescunt extra modum universi ac obstupescunt attoniti, delinimentis aurium ad intima demanantibus — —."

Postquam mihi confirmatum videtur Musurum satis doctrina et facundia valuisse, qui adolescentes humanitatis ac praecipue litterarum Graecarum studiosos feliciter institueret, iam qua ratione munere suo functus sit, brevi animos advertamus.

Ratio tunc usitatissima erat ea, ut qui linguam Graecam discere vellet, ad manus sumeret librum Graecum, cuius versionem Latinam ita adhiberet, ut ad verbum conferret. Quod discendi genus ut facilius redderet, Aldus multos libros cum versione Latina edendos curavit, velut Musaeum, Philostratum, Gregorii Nazianzeni carmina, Aesopi fabulas etc. Paulatim prodierunt etiam lexica Graeca, velut dictionarium Crastonis (Ald. 1497), quod tironum inprimis destinatum usui erat cum qui studiis iam provecti essent, adhiberent Suidam (Flor. 1499), Pollucem (Ald. 1502), Etymologicum M. (Calliergae opera, 1499); grammatica Graeca Latine scripta prima prodiit anno demum 1497 apud Aldum auctore fratre Urbano ordinis minorum, unde elucet studiis, quae proprie grammatica dicuntur, Italos non ita magnam diligentiam impendisse. Ne professores quidem meram grammaticam nullis scriptoribus adhibitis docuisse, sed morem usitatum imitati esse videntur, ita ut maxima praeceptoris virtus

1) Cf. Aldi prf. ad Aristotelis vol. III (1497): Quod si hos de animalibus libros leges, quos miro successu Theod. Gaza, licet Graecus homo, tamen et Latine et Graece eruditorum omnium aetatis suae facile princeps, fecit Latinos, brevi quantum profeceris non poenitebit. Ibi enim utriusque linguae proprietatem licet cognoscere, quod et nobis et Graecis est apprime necessarium; nullus est Graecus liber, in quo facilius disci Graeca lingua possit.

haberetur, si apte Graeca Latinis, Latina Graecis componere posset. Qua arte quam excellens fuerit Musurus, testatur Lilius Gyraldus [1], apud quem haec leguntur: ,,— Musurus — publice Graecos auctores praelegit, summa cum auditorum frequentia, qua in re divinam prope eruditionem ostentabat Graecis Latina, Latinis Graeca componens, unde perquam multi in praeclaros utriusque linguae viros evasere;" eandemque virtutem Aldus in prf. Rhett. Graecc. tomo alteri (1509) praemissa summis laudibus extollit.

Ceterum Musurum, quam magna erat ingenii sagacitate et subtili linguae Latinae scientia, non modo id studuisse, ut scriptores Graecos ad verbum Latine redderet, sed ut eleganter et venuste redderet, demonstrare videntur Aldi verba ad Vyrthesin Pannonium data et Athenaei editioni (1514) praefixa: ,,tu et Latinas et Atticas musas Musuro doctore in patriam relaturus videris."

Quos autem Musurus interpretatus sit auctores, dicere non possum; quamquam eum epigrammata (quibus Agathias et Planudes colligendis operam navasse feruntur) explicuisse constat teste Vincentio Opsopoeo in epistola dedicatoria ad annotationes suas in epigrammata Graeca vetera (Basil. 1540).

Non minus certum videtur eum Aristotelem discipulis explicuisse, quod dicitur in epistola Graeca, quam mox exhibebo; etiam Odysseae eum nonnullos libros elegisse, quos enarraret, facile contenderim, si constat quod Haenelius dicit in Catalogo librorum mscr. (Lipsiae 1830) pag. 533: asservari manuscriptum chartaceum in bibliotheca Basileensi publica, quo contineantur Homeri Odysseae libri nonnulli a Musuro Latine versi; quod idem cadit in Musaeum, ad quem notas a Musuro confectas Phil. Labbeus in nova biblioth. mscr. libr. (1653) pag. 110 dicit inveniri in codice Regio 1917, quas neque Montefalconius, neque Haenelius, neque Catalogus codd. mscr. bibl. regiae memorat.

Varillasius quidem refert Musurum mane grammaticam, vesperi poetas explicuisse, velut Homerum Hesiodum Theocritum Anacreontem, quae, quamvis careant auctore certo, tamen non inepte prolata sunt. Num Musurus Patavii etiam rhetoricam separatim docuerit, non est traditum, certe tamen ita auditores instituit, ut non modo scriptores intellegerent, sed etiam tum praecepta ab illis data in suum usum converterent, tum eos et pedestri et poetica oratione imitarentur. Quae omnia cum lepidissime illustret praefatio, quam Demetrius Ducas Cretensis M. Musuro dedicatam praeposuit Rhett. Graecc. tom. I (1508), ex qua simul necessitudinem Musuri et discipulorum cognoscere possimus, liceat mihi illius verba describere:

,,σὺ ἐν τῇ περιφανεστάτῃ τοῦ πανσόφου τῶν παταβιαίων ἄστεος ἀκαδημίᾳ παιδεύων ἀπὸ θρόνου ὑψηλοῦ δημοσίᾳ τὴν φιλομαθῆ τῶν ἑσπερίων νεολαίαν ἐπὶ οὐκ εὐκαταφρονήτῳ συντάξει, τοσοῦτον ὠφελεῖς, ὦ καλὲ Μουσοῦρε, ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος ἐκ τῆς σῆς σχολῆς ὥσπερ ἔκ τινος ἵππου δουρείου προϊέναι πολλοὺς καὶ γενναίους μαθητάς, οἳ παρά σοι τὸν ἑλληνικὸν λόγον διηκριβωμένως

1) De poet. nostr. temporum dial. I, in tom. II, pag. 401.

παιδευθέντες οὐ μόνον ἐλέγχουσι παραλογιζομένους καὶ μηδὲν ὅτι καὶ ἄξιον εἰπεῖν εἰδότας, τοὺς ἀγροίκῳ μέν τινι καὶ βαρβάρῳ φιλοσοφίᾳ ἐνδιατρίβοντας, τῆς δὲ εἰλικρινοῦς καὶ ἀριστοτελικῆς σοφίας μηδένα λόγον ποιουμένους, ἀλλὰ καὶ συντιθέντες καταλογάδην ἅμα καὶ ἐπικῶς ἐν μεσογείῳ τε τῆς παλαιᾶς ἑλλάδος γενέσθαι δοκοῦσι καὶ τῆς ἀττικῆς αὐτόχθονες ἢ νομίζονται. σὺ γάρ ἅπασι τοῖς εὐφυέσι τῶν νεῶν τῆς σῆς γλυκείας πηγῆς ἀφθόνως ἀρύεσθαι συγχωρεῖς, ἓν μόνον ἐννοῶν καὶ ὥσπερ τι σκοπιμώτατον τέλος ἀναπολῶν τὸ τῇ πατρίῳ φωνῇ δεξιὰν ὀρέξαι πεσούσῃ καὶ τὸν ἕλληνα λόγον ἀποσβεννύμενον ἤδη ἀναζωπυρῆσαι τὰ δυνατά· τοῦτον ἐκ παιδὸς ἔμφυτον ἔχων ἔρωτα συντρεφόμενον καὶ συναυξανόμενον, πάσας μὲν ὁδοὺς λόγων ἀφεὶς, ὁπόσαι χρημάτων περιουσίαν ἐπαγγελλόμεναι τοὺς πλείστους ἐπάγουσι τῶν γράμματα μετερχομένων. μήτε δὲ δικολεκτεῖν ἑλόμενος μήτ᾽ ἐπὶ ἰατρικὴν ἐμπειρίαν τραπῆναι βουληθεὶς, ἀλλὰ φιλοσοφίᾳ καὶ ψυχῆς ἀταραξίᾳ συζῶν καὶ λόγοις ἀκιβδήλοις τύφου τε παντὸς ἀπηλλοτριωμένοις τὸν βίον ἀνατεθεικὼς ἀσμένως συνδιημερεύεις καὶ συνδιατρίβῃ τοῖς λόγων ἑλληνικῶν ἐφιεμένοις, θέλοντας αὐτοὺς καὶ μὴ θέλοντας διδάσκων καὶ πρὸς τὰ καλὰ παρορμῶν· οὐχ ἧττον δὲ γάννυσθαι καὶ γεγηθέναι πέφυκας ἑνὸς τῶν σοι μαθητευσάντων ἐπιστόλιον ἢ ἐπύλλιον ἀναγιγνώσκειν ἢ τῶν αὐτουργονύτων (sic) *γεωργῶν οἱ ἐφεπόμενοι καρπὸν ἐξ ὧν ἐφύτευσαν αὐτοὶ δένδρων· ταύτην δὴ σου τὴν προαίρεσιν οὐκ ἀγνοοῦντες οἱ σχολαστικοὶ πανταχόθεν ὁρμώμενοι τρέχουσιν εὐθὺ παταβίου συνεσόμενοι τῷ Μουσούρῳ· τῆς Μουσούρου παιδείας ἀπολαύσοντες, μακάριοι, οἷς τοιούτῳ χρῆσθαι καθηγεμόνι παρέσχεν ἡ τύχη, καὶ σὺ ζηλωτὸς, ὦ Μουσοῦρε, καθέστηκας, ἐφ᾽ οἷς ἅπαντες πρὸς τῶν σῶν λόγων τε καὶ τρόπων οὐ παρέργως εἰλημμένοι δι᾽ εὐφήμου βοῆς ἄγουσι τὰ σὰ τοὔνομά σου κηρύττοντες ἁπανταχοῦ κτλ.*

Et dignissimum quidem laboris sui fructum Musurus tulit, cum et frequentissimi Patavium convenirent, qui postea laudem eius memoriae prodiderunt, et aequales viri docti debitum ei honorem tribuerent. Illud praeter Demetrium illum Ducam testatur Aldus in prf. ad tomum II Rhett. Graecc. (1509), ubi: „profiteris, inquit, in clarissimo Gymnasio Patavino Graecas litteras tanta frequentia studiosorum, ut omnes mirentur plurimum.“ Quibus adicit Zeltnerus l. c. pag. 376 nescio quo auctore nixus, „tanto eum docuisse successu, ut nimio studiosorum concursu facto conclave tandem non sufficeret ad frequentiam tantam capiendam, sed amplificandus esset locus.“

Nullum autem est praeclarius testimonium, quanta fuerit Musuri docendi laus, quam illud, quod invenimus in epistola Erasmi, qui anno 1508 Patavii moratus Musuri et scholas audierat et familiaritate usus erat. Scribit autem ille ad Iodocum Gaverum (tom. III, p. 788 B): „Patavii neminem vidi celebrem (mortuos tantum commemoro) praeter Raphaelem Regium, hominem admodum natu grandem, sed cruda viro viridisque senectus. Erat tum, ut opinor, non minor annis LXX et tamen nulla fuit hiems tam aspera, quin ille mane hora septima adiret M. Musurum Graece profitentem, qui toto anno vix quatuor intermittebat dies, quin publice profiteretur: iuvenes hiemis rigorem ferre non poterant, illum senem nec pudor nec hiems abigebat ab auditorio.“

Praeclaros quos produxerit discipulos commemorandi post erit facultas,

nunc id dixisse satis habeo aequales et merito admiratos esse, qua ille suos imbuerit auditores litterarum Graecarum scientia et subtilitate et vehementissime deplorasse, quod maturius, quam speraverant, illa statione remotus sit iniqua rerum tempestate (cf. Iovius, elogia vir. doct.).

Bello enim Cameracensi anno 1509 exorto cum mox Patavium armis et hostium et Venetorum streperet, gymnasium praeclarissimum ita bellicam induxit faciem, ut scholae intermitterentur. Quamquam ad mensem usque Iunium Musurum publice professum esse constat ex praefationibus illis saepius laudatis in utroque Rhetorum Graecorum tomo, quas Calendis Iuniis esse scriptas intellegi licet ex subscriptionibus. Intermissum autem esse gymnasium ad annum usque 1515 refert Tomasinus pag. 402, cum Facciolatus p. LIV et tom. II, 250 dicat anno demum 1517 gymnasium restitutum reclusumque esse. Musurus quidem, quum inter arma silerent Musae, Venetias rediit, sed quo tempore redierit nescimus, cum Aldus, qui plurima de illius vita memoriae prodidit praefationibus suis, illos per annos turbulentos ut labores suos intermitteret et Venetias relinqueret, esset coactus, inde ab anno 1509 usque ad finem anni 1512.

Quod Aldum Venetiis non secum haberet Musurum aegre tulisse, credere par est, cum inter utrumque ea intercessisset necessitudo, ut non modo Patavii versatus Marcus illius officinae gratissima praestaret officia, sed etiam suavissimam illi inter se coniunxissent familiaritatem.

Qualem vero Musurus intra illos annos Aldo praestiterit operam, perscrutari si volumus, duo ante omnia momenta vel maximi habenda esse opinor.

Primum, quod Aldus dicit in appendicis Statii praefatione (1502): „haec sub tuo nomine, Musure eruditissime, publicavimus, quod tanti laboris particeps mecum fueris — —, non est enim moris nostri fraudare quemquam sua laude, immo decrevimus omnes, quicunque mihi vel opera vel inveniendis novis libris vel commodandis raris et emendatis codicibus vel quocunque modo adiumento fuerint, notos facere studiosis, ut et illis debeant, si mihi debent.“

Alterum reputes illud, abhorrere plane a veritatis specie Aldum non clara voce professurum fuisse, si codices alicuius libri comparandos et textum emendandum curasset Musurus, cuius opera laudata libros suos omnibus eruditis hominibus commendaturus erat.

Iam quod ad Statium attinet, quem edidit Aldus, cum Musurus Patavina provincia nondum suscepta Albertum Pium Graecam linguam doceret, miror, qua audacia Schueckius pag. 35 haud scio an Renouardum secutus contendat, Musurum illam appendicem confecisse, qua continetur „Orthographia et flexus dictionum omnium Graecarum apud Statium cum accentibus et generibus ex variis utriusque linguae auctoribus,“ cum tamen ipse Aldus dicat: „quod tanti laboris p a r t i c e p s mecum fueris“. Nimirum Aldus in nova re Musuri consilium et opem adsciverat, quo aptius et melius opus conficeret, cum „orthographiam etc.“ Ovidio (1502) adiectam Aldus iam solus curavit.

Neque assenserim Ad. Kirchhoffio, viro et eruditissimo et ceteroquin circumspectissimo, qui levissima, ut videtur, de causa in prf. ad suam Euripidis editionem, pag. 11 suspicatur, huius poetae editionem Aldinam

(1503) curatam esse a M. Musuro, quam opinionem repetit Aug. Nauckius in prf. ad editionem Euripidis Lipsiensem a. 1860, pag. XLI. Dicit autem Kirchhoffius de editionis correctore haec: „Ceterum textum editor non omnino expressit eum, qui est librorum, verum innumeris locis e coniectura non tam correctum quam interpolatum, quem virum fuisse M. Musurum Cretensem illis ipsis temporibus corrigendis in Aldi usum Graecorum scriptorum textibus famosum indicio videtur satis certo, quod, quem librum constat fuisse primarium textus Aldini, Palatinum dico 287, Musuri tum fuisse sua ipse testatum manu reliquerit, quocirca quaecunque in editione Aldina praeter librorum fidem novata esse deprehenduntur, Musuro inscribere autori nullus dubitavi“ et pag. 8 „communicavit mecum G. Wolffius ineunte saeculo sexto decimo hunc codicem conditum fuisse inter Marci Musuri libros, sic enim ille: „in ultima codicis pagina legitur:

(sequuntur 8 trimetri iamb., quos infra exhibebo) hucusque litteris magnis, quae forma fere cum codice consentiunt, tamen alia ratione scripta sunt, atramento obscuriore. Sequitur rasura, in qua minoribus litteris, quae et a codice et a ceteris his versibus differunt scribitur (sequuntur duo versus), subscribit manus eadem, quae 8 primos versus scripsit:

X⁰ Iulii MDXI Venetiis
Musuri.“

Constat igitur hunc codicem anno 1511 inter Musuri libros fuisse conditum; cetera, quae protulit Kirchhoffius, neque demonstrari possunt neque probabilia videntur. Atque primum ne statui quidem potest, utrum Aldus eundem illum codicem an simile illi exemplar adhibuerit, quod postea evanuerit. Sed ut idem sit exemplar, tamen ipsa illa anni subscriptio haud scio an significet, Musurum anno demum 1511 hunc codicem sibi comparasse, neque possedisse eo anno, quo editio Aldina curata est: quod si accipimus, non certius suspicari potes Musurum curavisse Euripidis editionem corrigendam, quam proferre Musurum curavisse Philostratum (1501) sive Sophoclem (1502) sive Xenophontem (1503). Sin autem obtines iam 1503 Musuri inter libros fuisse codicem Euripidis, quem Aldus typis exscripsisset, tamen quominus credamus Musurum correxisse seu exemplar seu plagulas singulas, impedit nos et ea res, quod illum tunc Venetiis versatum non esse constat, et illae, quas iam protuli, causae, quod Aldum cum propter animi candorem tum propter quaestum faciendum veri simile est Musuri laudaturum fuisse operam illi editioni datam.

Magis etiam me commovit, quod inveni apud Schueckium pag. 79 Musurum imprimis curavisse editionem Ammonii; mirabar enim hominem illis in rebus versatissimum tam laxe scribere, ut ne adiceret quidem, quem intellegeret Ammonii librum; aut enim dicit de Ammonii Hermiae commentariis περὶ ἑρμηνείας, qui prodierunt 1503, aut de libello „de differentia dictionum“ qui adiectus est Dictionario Graeco (1497), quem librum Schueckius neque in catalogo Aldinarum editionum neque in notitiis de Musuro affert. Non multis opus est verbis: si hunc intellegit, repetenda sunt, quae dixi ad Dictionarium Graecum, cf. pag. 27, sin autem illum, animo sibi finxit rem, cuius nullum exstare vestigium affirmare possum libro diligentissime inspecto.

Iam rerum ordinem si sequimur, dicendum est de „Rhetorum Graecorum“ editione, cuius tomus prior prodiit 1508, posterior 1509. Quorum textum Musurum praeter Ducam praecipue curasse emendandum[1]), quo facilius sibi credamus, Schueckius pag. 78 confingit Musurum, dum Patavinus professor esset, Aldo adfuisse ad libros edendos et saepius eum Venetiis frequentasse. Quod Aldum non commemoraturum fuisse, quis credat, ubi legerit, cum anno 1502 Marcum apud se vidisset, id bis in praefationibus et ad Sophoclem et ad Statium eum narrasse?

Quamquam haec Schueckii sententia levi aliquo argumento nititur, cum Aldus praefationem tomi alterius Musuro dedicaverit. Sed iam ipsi, quae scripserit, consideremus: „Si quisquam est, cui dicandi sint libri excusi cura nostra, Musure doctissime, is tu es, nam non solum profuisti et prodes assidue huic nostrae durae provinciae, sed profiteris etiam Patavii etc.“ Quae verba sine dubio probant Musurum, dum Patavii erat, Aldum non neglexisse, quod ne poterat quidem, cuius praeses esset officinae, sed consilio suo et doctrina profuisse; at ex his verbis Musurum editionis textum curasse concludere non debebat is, quem omnes Aldi praefationes, ubi accuratissime notat virorum et doctorum et nobilium in se merita, legisse oportet et qui ipse verba illa ex Statii praefatione supra allata in libello suo describi iussit, pag. 58.

Iam Venetiis quid egerit Musurus primis post annum 1509 annis, dici non potest; certo nihil constat de illo tempore usque ad annum 1512, quo Aldus intermissam officinam iterum reclusit. Tamquam rem singularem afferam, quae Iovius in elogiis, p. 72, de hoc temporis spatio refert: „Patavio exturbatus ita tranquillum otium quaesivit, ut Graeco carmine divi Platonis laudem decantaret.“ Quae falsa postquam repetita sunt a Varillasio, ita commoverunt Baylium, ut longo sermone increparet viros illos, qui primum non vidissent Musurum, prius quam Venetias relinqueret, Graecam linguam professum esse, tunc vero vel affirmavissent Musurum intra illos annos nihil egisse, nisi ut carmen in Platonem conderet. Cetera quidem, quibus Baylius refutat illorum virorum fictiones, recte se habent: cum suspicatur Gymnasium Patavinum non ita multo post 1509 restitutum esse, errat.

Cui statim subiungam similem Renouardi errorem, qui aut neglexit Musurum reliquisse Patavium, aut opinatus est eum iterum suscepisse munus profitendi Patavii ante annum 1514 (quam sententiam proferunt Didoti fratres, nouv. biogr. gén. s. v. Musurus), cum dicat in notis ad Hesychium (ed. I, tom. I, p. 156) misisse Aldum Hesychii exemplar ad amicum M. Musurum Graece tunc Patavii profitentem.

Sed redeamus ad rem.

Postquam igitur Aldus anno 1512 „Musuri potissimum hortatu et Navagerii et Iucundi“ Venetiis officinam reclusit, Musurum socium habuit laborum, quem mox ad summos honores evehi gavisus est.

Veneti enim, ne omnes, qui Graece discere cuperent, ut se conferrent

1) Schueckius, pag. 44.

Patavium, necessitate cogerentur, iam antea Venetias virum Graece eruditum vocare et professorem publicum stipendio publico instituere consueverant. Quo munere cum Scipionem Carteromachum usque ad annum 1505 functum esse constet, qui illi successerit ignoramus, nisi forte propter turbulentam tempestatem locum illum vacuum esse voluerunt Veneti. Certe anno 1512 vacuus fuit. Quem ut obtineret Musurus, Franciscus Fascolus I.Ctus ac senatus Veneti a secretis magnus lege apud CCCviros lata et auctoritate sua amplissima effecit.

Quantum fuerit stipendium non satis liquet, etsi non dissimile est veri Musurum primo quidem idem salarium accepisse, quod anno 1517 eius successori decretum est [1]), centenorum aureorum dico. Sed considerandum est et senatum Venetum solitum fuisse post paucos annos stipendia augere et accedere illi pecuniae salaria a singulis auditoribus exacta.

Ceterum anno demum 1512 Musurum exedram Venetam ascendisse non tam inde clarum est, quod Aldus in prf. ad Chrysolorae erotemata [2]) (1512) primum commemorat — prius enim commemorare non poterat, qui libros non ederet — quam inde certum fit, quod statim anno sequente in prf. ad veterum Graecorum Rhetorum orationes idem repetit, quod nisi in re nova ineptum est. Scribit autem illo loco Aldus ad Faseolum: ,,Venetiae hoc tempore Athenae alterae vere dici possunt propter litteras Graecas, quarum studiosi undique ad M. Musurum concurrunt, hominem huius aetatis eruditissimum, quem tu publico stipendio conducendum curasti, cuique faves plurimum.

Schueckius pag. 78 affirmat Musurum, quod Graece profitendi munus suscepisset, simul officium custodiendae bibliothecae Bessarionis obiisse [3]). Auctorem cum vir doctissimus non afferat, difficile est pugnare; tamen quae mihi videantur, apponam. Exspectaveram primum, ut in Graeca D. Marci bibliotheca codicum mscr. edita ab Antonio M. Zanetto aliquid de custodibus bibliothecae clarissimis diceretur, sed haec spes cum falleret, alia erant perquirenda.

Invenimus autem apud Boernerum bibliothecae, quam Bessario epistola 1468 data Reipublicae Venetae dicavisset, primum praefectum fuisse M. Antonium Coccium Sabellicum. Quem eundem cum Schueckius pag. 119, not. 2 referat a bibliotheca fuisse Marci (i. e. Bessarionis bibliotheca) usque ad annum 1506, cui idem Schueckius pag. 76 dicit continuo successisse Andream Navagerium, quem eo officio functum esse usque ad mortem (1529) idem Schueckius tradit pag. 75, non video, ubi inculcare velit Musurum. Potius videtur Musurus illud munus nunquam obiisse.

Multum contra temporis studii laboris, ,,quantum quidem per occupationes licuit [4])" Musurus impertiit officinae Aldi, quem et consilio et ope adiuvit.

---

1) Cf. epistola Andr. Mulani ad Erasmum, in Er. opp. tom. IV, p. 333 E, ep. 324.

2) ,,— hortatu M. Musuri Cretensis, viri doctissimi, qui nunc publice profitetur Venetiis frequenti semper ac gravi auditorio litteras Graecas."

3) ,,In Venedig wurde Musurus mit einem bestimmten Gehalt als Lehrer der griechischen Litteratur angestellt, womit die Oberaufsicht über die Bibliothek des Bessarion verbunden war."

4) Cf. Aldi prf. ad Hesychium (1514).

Statim in prf. alterius libri, quem iterum suscepta provincia Aldus 1512 emisit, commemoratur Musurus, cuius hortatu editus sit. Item Musuri hortatu „addidit Isocratis orationibus (1513) Alcidamantis — et Aristidis orationes“, ex quibus verbis neminem colligere voluisse Musurum illos libros edendos curasse, profecto est quod mirer.

Iam vero postquam enumeraverimus eos libros, quibus adornandis Musurus profuit et in singulis qualis illius opera fuerit, ostenderimus, de universa opera iudicium faciemus.

Anni 1513 mense Septembri prodiit Platonis editio Leoni X dedicata cuius in prf. scripta exstant haec: „— M. Musurus Cretensis, magno vir iudicio, magna doctrina, qui hos Platonis libros accurate recognovit cum antiquis conferens exemplaribus —“, in fine autem tomi alterius legimus haec: *„Ἐνετίῃσιν ἐτυπώθη παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἄλδον παλαιοῖς τισι καὶ ἀξιοπίστοις κεχρημένον ἀντιγράφοις — —.“*

Quae si recte intellego, Musurus nihil egit, nisi ut collatis inter se codicibus textum constituendum curaret: de corrigendis plagulis nihil omnino dicitur. Ceterum huic Platonis editioni praefixit Musurus clarissimum carmen Leoni dicatum, quo Platonis et Leonis laudes celebrantur.

Eiusdem anni 1513 eodem mense typis excudit Aldus: Alexandri Aphrodisiensis in topica Aristotelis commentarios praefatus ita: „Hosce Alexandri commentarios cum ipsorum doctrina et excellentia studiose leges, tum etiam, quia Musurus noster eos cum antiquis conferens exemplaribus accuratissime recognovit.“ Eaedem paene atque in Platone voces: eadem sententia.

Schueckius, quem iam saepius errantem deprehendimus, pag. 79 male affirmat Musurum etiam Pindarum, qui anno 1513 prodiit, edendum curasse: quae satis erit si dixero non modo demonstrari non posse, sed ne unum quidem neque in Pindari editione neque usquam' alibi inveniri vestigium, quo quis ad illam opinionem duci possit.

Porro dicendum est de Hesychii editione, quae emissa est mense Augusto anni 1514; cuius in praefatione Bardellonio Mantuano, a quo Hesychii exemplar unicum acceperat, dedicata Aldus: „Musurus, inquit, compater utriusque nostrum, quantum per occupationes licuit, diligenter recognovit fecitque licet cursim *πατρὸς ὑρείω*; quam plurima enim in eo loca emendata sunt.“

Eiusdem anni 1514 eodem mense praelum Aldi reliquit etiam Athenaei editio, in qua curanda operam Musuri Aldus laudat his verbis: „Hos Athenaei libros Musurus noster sic accurate recensuit collatos et cum multis exemplaribus et cum epitome, ut infinitis paene in locis eos emendaverit carminaque, quae veluti prosa in aliis legebantur, in sua loca restituerit. Adde, quod primus et secundus liber, qui in aliis deerant, ex epitome additi sunt cum bona parte tertii libri, erat enim hic sine capite.“

Anni 1515 a. d. VI id. Febr. mortuus est Aldus Pius Manutius; quanto omnium fere aequalium moerore apparet ex laudibus et querimoniis, quibus eum celebraverunt: nemo fere maiorem inde percepit luctum, quam M. Musu-

rus, qui suum dolorem in praefatione ad Aldi institutiones sincerissime aperit [1]).

Iam Andreas Asulanus, Aldi socer, qui iam prius genero pecunia praebenda profuerat, post vel socius eius fuerat in rebus gerendis, suscepit provinciam ab Aldo derelictam felici, ut videtur, successu; qua in re adiutus est a filiis Francisco et Frederico, neque ei defuit Musurus, qui pio in amicum defunctum animo, cum se nulla re potius eius memoriae inservire posse putaret, continuo studio libris in illa officina excudendis opem tulit.

Non solum enim, quod Aldo moribundo promiserat, eius grammaticam Graecam (Venet. mense Nov. MDXV, fol. 4°) imperfectam ab illo derelictam expolivit et praefatione suavissima Latine scripta ornavit, sed etiam aliorum librorum ab Asulano edendorum textum constituendum curavit, neque ab aliis se revocari passus est. Anno enim 1515 Aldo demortuo Bernardus et Philippus Iuntae Florentini, quorum officina et ipsa laete tunc florebat, temptavisse videntur Musurum, ut in suas partes traherent. Atque hic, qua erat humanitate, ab illis rogatus tres in eorum usum „Oppiani de piscibus" codices contulit textumque castigavit, sed blanditiis eorum non captus est (cf. prf. Bernardi Iuntae ad Oppiani editionem. Flor. 1515, 8°).

Anni 1516 mense Aprili prodierunt „Asulano praelo multiplicatae" sedecim Gregorii Nazanzeni orationes, quas Musurus „e multis exemerat" et quarum textum castigavisse videtur, si quidem hoc inde colligi potest, quod solus Musurus hunc librum celeberrima praefatione Latine scripta ornavit et orationes XVI elegerat excudendas „quas auditoribus suis enarraret."

Nec sane minorem operam navavisse videtur Musurus Pausaniae libris emendandis, qui prodierunt mense Iulio anni 1516. Asulanus enim in praefatione: „Ceterum hosce commentarios, inquit, etsi non ad unguem emendatos (non nusquam enim insanabilibus ulceribus depravati scatebant), codicibus tamen, qui manuscripti circumferuntur, correctiores publicamus, non sine titulis, qui ut supremos marginum vertices amplectuntur, ita quid quaeque pagina doceat, breviter perstringunt. Haec autem a nobis praestari tibi potuerunt suasore adiutoreque M. Musuro —". Musurus autem hunc ultimum, cui emendando tempus studiumque impendit, librum longa praefatione Graece scripta Ioanni Lascari commendavit [2]).

Iam omnia, quae in singulis libris post annum 1500 emissis annotavimus, si complectimur, haec intellegimus: Musurum, priusquam anno fere 1510 Venetias rediret, ita Aldum adiuvisse, ut ei et consilio adesset et quae in novis rebus adhibenda esset ratio, qua erat sagacitate et doctrina, monstraret; reducem autem factum Venetias officina Aldi 1512 reclusa non modo quales libri potissimum viderentur excudendi, suasisse, verum et ipsum non nullorum textus codicibus inter se collatis castigandos curasse. Eum autem etiam plagulas typis exscriptas recognovisse, quominus cogitemus, prohibemur, quod neque

1) Cf. Add. n. 4.
2) Cf. prf. Musuri ad Paus. Add. n. 6.

quidquam traditur, nec tantum temporis huic secundario negotio impendere poterat Musurus, cui et scholae habendae et adulescentes suae „fidei et tutelae (cf. prf. ad Greg. Naz. orr.) commendati“ curandi erant. Arte critica quantum valuerit Musurus, qualemque apud posteros sibi pepererit laudem, postea, quatenus nos quidem possumus, accuratius examinabimus: aequalis nemo fere praeter Aldum et Asulanum et eorum socios hanc Musuri provinciam laudavit; maximam contra Musurus, dum vivit, percepit undique gloriam ex scholis suis prius Patavii, tum Venetiis habitis. Qua de re quae nobis dicenda restant, nunc proferemus.

Primum quidem, quos interpretatus sit scriptores, non liquet; at quod neque Aldus neque Asulanus certos quosdam affert, sed „priscos auctores“ enarasse eum dicit (prf. ad Paus.), non ille in paucis clarioribus acquievisse, sed quantum posset plurimos tractasse videtur, praesertim cum vel Gregorii Nazianzeni orationes se explicare velle dicat.

Quanto omnium plausu rem suam egerit, ostendunt laudes, quas apud aequales scriptores invenimus: cf. ep. Io. Watsoni ad Des. Erasmum (Erasm. opp. tom. III, p. 161), Aldi prf. ad Pindarum etc., nihil autem magis ei honori essę videtur, quam quod Veneti postea locum ab Musuro derelictum dignum habuerunt, in quem Erasmus succederet, vir doctrinae gloria tunc iam valde apud omnes gentes famosus (cf. Andreae Mulani ep. l. c.). Quae quum ita sint, non miramur, si haec legimus in epistola a Nicolao Sagundino, Veneto tunc cive amplissimo, ad Musurum data (Londini 22. April. 1517), postquam audivit illum archiepiscopum esse factum:

— „Etsi nihil mihi accidere potest iucundius, quam te florentem audire — — —, nihilominus non possum non vehementer excruciari Venetam iuventutem bonarum litterarum flagrantem, quam tuis nectareis epulis quotidie opipare pascere solebas, ex tuis totam dependentem nutibus et tamquam alterum Demosthenem Ciceronemque colentem et adorantem, te tanto ac tali viro, nostri saeculi fulgentissimo ornamento, tam importune privari orbarique. Reliquisti tamen Venetiis praedium omnino ferax et fertile, in quo aliquot felicissimae tuis sanctissimis excultae manibus insurgebant plantae futurae aliquando inclytae Reipublicae Venetae tibique usui fructui atque honestamento, quae tali destitutae orbataeque colono nescio an algifica sydera, nimios aestus, descendentes superne subitos imbres timere cogantur.“ Quid? quod Musurus ea doctrina suos discipulos imbuit, ut nonnulli locum ab eo vacuum relictum sibi vindicare auderent. Quod nobis traditur in epistola ab Ambrosio Leone, Nolano medico, ad Erasmum data (19. Iuli 1518), cf. Erasm. opp. tom. III, ep. CCCXXIV pag. 333 E:

„— Scias in senatu Veneto sancitum atque etiam praeconio publicatum, eligendum esse successorem Marco Musuro, qui publice Graecas litteras auditores doceat, stipendiumque centenorum aureorum decretum. Eam ob rem quam plurimi se parant et competunt; namque statutum est tempus duorum mensium, quo competitores et nomina dent et legendo et aperiendo Graecos autores ostendant, qui viri sint, et quantum lingua et ingenio polleant. Si quis ergo forte fuerit, qui per ista climata nomine et scientia Graecarum lit-

5*

terarum claresceret, huic ipsi significato memoratum decretum, ut si animo ei sederit competere aperireque Graecanicos libros, huc intra duorum mensium curriculum se conferat. Ad haec nosti magnam audientium turbam; qui veluti pullicini sub glociente Musuro pipiebant, illorum non pauci iam pullastri magni evaserunt nec pipiunt, sed pipant et cantillant; iidem magno animo sunt etiam ascendendi suggestum praeceptoris. Atque inter eorum elegantiores Petrus Alcyonius multa e Graeco in Latinum sermonem elegantissime vertit; nam orationes plerasque Isocratis ac Demosthenis tanta Arpinitate expressit, ut Ciceronem ipsum nihilo minus legere videaris etc.“

Praeter illum qui fuerint Musuri discipuli, me non accurate afferre posse non miraberis; plerumque enim, ubi auditores eius commemorantur, universe de nobilibus Venetis aut Italicis dicitur, quorum unius tantummodo nomen refertur a Grasso (cf. Istoria di poeti Greci, Napoli 1678): Hieronymus Borgia Vecchius episcopus, elegantissimus saeculi XVI poeta; externi autem qui Musuri discipuli fuerint, perhibentur Ianus Vyrthesis Pannonicus (cf. Aldi prf. ad Athenaeum 1514) et Ioannes Como Norimbergensis (cf. Rhenani epistolam ad Carolum V Erasmi opp. praemissam).

Anno 1516 M. Musurus reliquit Venetias a Leone X ad archiepiscopatum evectus, quod qui factum sit, cum adhuc in obscuro fuerit, ego, quantum potero, in luce ponam. Plerique enim, qui de ea re referunt, secuti sunt Iovii verba, sed cogitatione, quae ille retulit, etiam amplificaverunt. Iovius autem, quem fide non ita dignum esse iam dixi, haec exhibet in elogiis doct. virr.: „Leone autem ingeniis illustribus praeclara praemia proponente (Musurus) Romam venit nec multo post — Manilio Ralla morte sublato Archiepiscopus Epidaurensis effectus est“. Quod Zeltnerus („correctorum centuria“ pag. 377 seq.) in Graecos iniquissimus scriptor, quia a nescio quo Graeculo beneficii dati praemio fraudatus erat (cf. pag. 377), ita deformavit, ut diceret, postquam de Musuri provincia Patavina narravit: „— Tanta fuit Musuri diligentia et existimatio; sed non minor animi elatio hinc facta: omnium virorum doctrina illustrium opinionem permagnam animo suo concipiens et sibi proponens atque ex ea re crescente supercilio et cupiditate incredibili plus ultra tendendi, cum Venetias huic spei vix responsuras cerneret, relictis dignitatibus et laboribus Romam concessit. Illic cum poëma quoddam Graeco sermone in laudem Platonis conscripsisset, quod postea operibus praemissum est, amicitiamque et gratiam Leonis X consecutus esset, ita ut non solum facultas ei data fuerit a Collegio illustri Romano Graece publica auctoritate profitendi: verum etiam tanti habitum fuit viri studium diligentia ac fides, ut papa archiepiscopum Malanzianum postmodo creaverit.“

Qui viri induxerunt Boernerum, ut pag. 225 scriberet „Leone X pro innato genti Mediceae in bonas litteras amore doctis hominibus favente Romam commigravit“, nec tamen hic vir doctissimus neglexit, quod alii retulerant; sed postquam Musurum archiepiscopum Epidaurensem factum esse narravit, addit: „Gratiam hanc Musurus docta et eleganti illa, quam in Platonem composuit, quaque ipsius etiam Leonis laudes decantavit elegia, cum maxime iniisse fertur.“

Quam sententiam etiam secuti sunt Gerh. Voss. de poetis Graecis cap. IX pag. 84 et Dan. Heinsius in prf. ad peplum Graecorum epigrammatum et Phil. Muncker in editione carminis Musuri, Amstelodami 1676, 4°.

Aliam nec tamen veriorem opinionem profert Papadopolus l. c. p. 294, apud quem leguntur haec: „exturbatus Patavio Romam venit sub Iulio II paulatimque irrepsit in clientelam Ioannis Cardinalis Medicei, quo pontifice Leone X, cum Man. Rhalla, homo Graecus, archiepiscopus Epidaurensis in Dalmatia morte fuisset sublatus, ei suffectus est antistes eiusdem ecclesiae."

Nobis quae vera videantur, priusquam dicamus, paulo altius repetendum est.

Anno enim ineunte 1513 Iulio II papa mortuo Ioannis ex celebri Medicea gente pontifex maximus factus assumpto nomine Leone decimo, quam sibi auctoritatem Iulius fortitudine et ferocitate comparaverat, eam clementia liberalitate humanitate sibi conciliare studebat. Superfluum videtur multa praedicare de laude Leonis eiusque maiorum, patris Laurentii, proavi Cosmi, quorum merita in artes et litteras liberales tanta sunt, ut iure aevum illud summi ingenii hominibus fecundissimum nomen duxerit a Mediceis.

Omnes fere recentiorum saeculorum poetae et scriptores illos ad caelum laudibus extulerunt, quas piget recoquere: unum nobis, quod multi neglexerunt premendum esse videtur, Leonem Graeca disciplina institutum nihil antiquius habuisse, quam ut gentis illius, cui Latinos omne litterarum atque eruditionis genus debere putabat[1]), disciplinam foveret et tueretur. Quo spectat, quod canit Hieronymus Vida, aequalis poeta, primo in „Poeticorum" libro:

„Illi etiam Graiae miserati incommoda gentis,
Ne Danaum penitus caderet cum nomine virtus,
In Latium advectos iuvenes iuvenumque magistros,
Argolicas artes quibus esset cura tueri,
Securas Musas iussere atque otia amare."

Decrevit enim vir humanissimus non obiter tantum modo et Graecis et Graecae disciplinae auxilium perhibere, sed quam maxime continuum subsidium ferre. Quod quo melius posset efficere, sollicitavit Io. Lascarem[2]), ut quam celerrime posset ad urbem accederet: virum illum, qui nullum laborem suscipere dubitabat, ubi conditioni popularium suorum miserae posset subvenire. Convenit inter illos academiam Graecam Romae constituere et adsciscere sibi ad eam rem Marci Musuri operam, quem Lascaris et propter doctrinam et propter caritatem patriae maxime idoneum habebat. Qua de re Leo X iussit Petrum Bembum, qui ei ab epistolis erat, has ad Musurum dare litteras: [3])

„M. Musuro Cretensi.

„Cum magnopere cupiam Graecorum sermonem et Graecas disciplinas iam prope abolitas atque deperditas restituere et quantum in me positum est, con-

1) Cf. Codri Urcei sermones III, pag. 92.

2) Cf. Ang. Fabronius, Leonis X vita, pag. 68.

3) Cf. Petri Bembi epistolarum Leonis X nomine scriptarum libri XVI, Pat. 1535; lib. IV, n. 8. pag. 110. (ed. Argentor. 1611, pag. 81).

sulere bonis artibus: exploratumque habeam et praestanti te doctrina et iudicio te praeditum esse singulari: mando tibi, ut suscipias diligentem curam adducendi ad nos e Graecia decem aut duodecim aut sane quot voles ipse liberalis ingenii bonaeque indolis pueros: unde Latinis hominibus linguae illius verus germanusque usus rectaque cognitio et tamquam seminarium quoddam bonorum studiorum commode confici et comparari possit. Qua de re Ioannes Lascaris, vir propter suas virtutes et multam iis in litteris doctrinam mihi valde charus, scribet ad te pluribus verbis. Te vero pro tua vetere in me observantia, quae opus esse ad eorum studiorum rationem et hanc rem, quam paro, cognoveris, sane confido summa diligentia curaturum."

Anno primo. Roma. Datis VIII Id. Aug. 1513."

Quae dum Romae geruntur, Aldus Venetiis Platonis opera typis exscribenda curavit. Qui cum de Leonis X consilio audiisset, pro suo litterarum Graecorum amore, ut papam magis etiam instigaret, editionem illam „philosophi Graecissimi" Leoni dedicavit praefixa „ad Leonem X pontificem maximum pro re publica Christiana proque re litteraria supplicatione," cuius mihi liceat particulam apponere:

„— simul — morem gessimus quibusdam amicis nostris, amantissimis bonarum litterarum, qui, etsi id mea sponte eram facturus, tamen amice me monuerunt, ut nulli magis divini hominis lucubrationes, quam tibi, summo divinarum rerum Antistiti, nuncuparentur sperantes eam rem Academiae, quam tot annos parturimus, mirum in modum profuturam, ut scilicet nos foveas provinciamque hanc nostram, maximi cuiusque principis favore et auxilio dignissimam, amplectaris ac potius eam ipsam Academiam sempiternum bonum hominibus tu, Pont. Max., in urbe Roma cures instituendam; quorum unus ac praecipuus est M. Musurus Cretenis etc."

Musurus autem quo et ipse papae animum inflammaret, clarissimum illud carmen composuit, cuius hoc est argumentum: [1])

Platonem adhortatus, ut de caelo descendat, rogat, ut hoc opus, quo ipsius exhibeantur celeberrimae sententiae et placita, comiter accipiat acceptoque Romam migret, ubi non crudelem tyrannum, velut quondam in Sicilia, sed clementem principem Leonem inventurus sit. Multi, inquit, sunt illic, qui te amant et colunt, quorum qui inprimis te diligunt, Lascaris et Bembus, praestantissimi viri, introducent te ad papam, qui humane te excipiet. Iam Platonem iubet persuadere pontifici, ut revocatis ad pacem Christiani orbis principibus bellum inferat Turcis, Constantinopolin totamque adeo amissam Graeciam tandem aliquando recuperet; interim autem pereuntes artes liberales foveat, poesin inprimis munificentia sua excitet, Graecae linguae studium augeat, eo fine Romae academiam pristinae illius Atheniensis aemulam aperiat, Graecae linguae professores constituat: sic fore, ut parenti suo Laurentio Mediceo ac reliquis maioribus suis gloria par, prioribus autem pontificibus, truculentis illis et sanguinolentis bellatoribus, maior multo meliorque apud

1) Cf. Add. n. 10.

posteros habeatur. — Quae si Plato dixerit, papam commotum iri nec admonitiones neglecturum esse.“

Quae virorum clarissimorum adhortationes quantum apud papam valuerint, nescimus; academiam autem talem, qualem Aldus iam diu desideraverat, Leo constituere noluisse videtur, cum paulo post eisdem precibus Aldus adierit Lucretiam Borgiam in prf. ad „Strozios poetas patrem et filium“ (1513), ut academiam institueret.

Neque usquam traditum est, quantam Musurus Leonis ludo litterarum Graecarum instituendo dederit operam; ne scimus quidem, num iter illud, de quo Leo verba fecit, susceperit, an Lascaris solus omnia curaverit. Leo quidem emerat domum a procuratoribus Sedunensis Cardinalis in Esquiliis sitam, quam instituto suo concessit, et praefecit academiae Lascarem, cuius in illam maxima meritâ praedicat Musurus in prf. ad Pausaniam; ex qua cum seminarium illud quale fuerit, optime cognoscamus, non nulla apponam: „*ὡς γὰρ μὴ ἀποσβεσθῇ τὸ σωζόμενον ἔτι τῶν ἑλληνικῶν λόγων καίπερ λίαν ἄμυδρον ὄν, οὐκ ὀλίγους ἔκ τε κρήτης ἔκ τε κορκύρας καὶ τῶν παραθαλασσίων τῶν πελοποννήσου μετεπέμψω νεανίσκους τῶν μήτε φύσιν ἀγεννῶν μήθ' ὑπὸ χάσμης καὶ νωθρότητος ἐκνεναρκωμένων, ἀλλ' ἀγχινοίᾳ τε περισήμων καὶ τὸ ταλαίπωρον ἐχόντων ἐν τῇ ψυχῇ, οἳ νῦν ἐν ῥώμῃ μήτε στέγης μήθ' ἱματισμοῦ μήτε τροφῆς ἀποροῦντες μήτε σοφιστῶν ἐστερημένοι τῶν διδάσκειν καὶ βουλομένων καὶ εἰδότων θαυμαστὸν ὅσον περὶ ἄμφω προκόπτουσι τῷ λόγω τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μεγίστου ῥώμης ἀρχιερέως ΛΕΟΝΤΟΣ δεκάτου χορηγοῦντος.*“

Sed haec minus ad rem; commemorare tantum modo volui, ne penitus oblivione obruerentur. Proposueram mihi id solum demonstrare, Musuri et Leonis iam prius necessitudinem fuisse, quam ille papam carmine celebraret; nam Platonis editio prodiit Septembri mense, Leonis epistola data est Augusto mense. Iam addam Musurum videri non modo suo carmini et suis meritis, sed etiam amicis debere, quod ad archiepiscopalem dignitatem evectus sit.

Primum enim versabatur apud papam, quem modo commemoravi, Lascaris, sanctissima Musuro pietate coniunctus, qui quanta in summis rebus fuerit auctoritate piget repetere; alterius amici mentionem facit ipse Musurus in carmine ad Platonem: Petri Bembi, qui et ipse summa apud papam utebatur auctoritate; de tertio, quoniam minus notus est, ipsius Musuri gratias agentis referam verba, quae invenimus in libello „de podagra“ mox laudando:

„Illustri et amplissimo viro reverendo Scaram. Triultio, antistiti Comensi, referendarioque et assistenti Pont. Max. dignissimo M. Musurus episcopus S. — tandem — tibi non gerere morem non audebam, cui neque quantum debeam neque quam magnum sim nomen, ignoro. Non me latet opera, quam mihi (quae tua fuit benignitas) navasti, quo tempore summus et optimus pontifex Leo X speciosis ac praeclaris antistitum titulis me condecoravit.“

Neque denique omittendum est fuisse tunc Albertum Carpensem[1]) et

---

1) Cuius operam iam commemoraverunt Lilius Gyraldus „de poet. nostr. temp. dial.“ pag. 401, et Tirab. l. c.

Hieronymum Vicchium, Caesaris ac Catholici regis legatos Romae, quorum utrique summam omnium rerum fidem Leo videbatur habere[1]), et Musurus ea, quae decet discipulos, pietate erat diligendus.

Non solum igitur ob carmen illud, quod Platoni praefixum Musurus condidit, sed etiam propter officia, quae ille in instituenda academia Graeca praestitisse videtur nec non propter auctoritatem amplorum amicorum Leo Musurum ad dignitatem archiepiscopalem promovisse videtur: quamquam plurimum valuisse elegiam illam libenter concedo apud eum papam, cuius quin benignitatem sentiret, neminem affirmat fuisse Ciaconius[2]), „vel civem vel peregrinum, qui paulo nobilioris artis famam teneret, neminem vel male sanum poetam, neminem alicuius litterarum partis non ignarum.“ Et qui sedulitatem mali poetae duxerat aliquo tamen pretio dignam, qui mediocribus multis aut nulla aut humili aliqua arte praeditis donaverat praemia, huius ingenium et virtutem repudiasset?

Hoc postquam statuimus, quo anno Musurus accitus sit Romam videamus. Operam perdit Baylius, cum impugnat Varillasium, qui pro sua in omnibus rebus levitate contendit „Musurum inter primos fuisse, qui senserint Leonis gratiam“; nec tamen ipse Baylius verum prodit, cum dicit Musurum anno 1517 mitram, quae dicitur, accepisse. Cautius profert Tiraboscus Musurum circa annum 1517 Romam esse vocatum; bene denique reicit nos H. Ph. K. Henckius[3]) ad praefationem Pausaniae, quam si recte ipse legisset, dico praefationem et Musuri et Asulani, ipse non praepropere affirmasset, Musurum aut anno 1516 aut ante illud tempus promotum esse.

Praefationes enim Pausaniae praemissas si inspexerimus, ne minima quidem restabit dubitatio, quin Musurus anni 1516 mense aut Iunio aut Iulio archiepiscopus sit factus; cum enim Musurus in sua praefatione, quam scripsit mense Maio, Leonis in Graecos quidem merita laudet, se illius gratia promotum esse nihil dicat (quod silentio transire non potuisset): Asulanus in praefatione, quam addidit mense Iulio, exhibet haec: „— M. Musurus, quem nuper — Leo X Pont. Opt. Max. sponte sua nihil tale cogitantem admirabili consensu sacrosanctorum Cardinalium in archiepiscopalem dignitatem evexit. Quae res ut non mediocrem sanctissimo pastori laudem peperit, ita litteratis ad bene sperandum certissimum signum evexit.“

Iam vero quaeres, cui „dioecesi“ Musurus praefectus sit archiepiscopus; qua et ipsa de re per multum temporis non convenit inter viros doctos. Cum enim P. Iovius, cuius solius auctoritate multi nituntur, retulisset eum archiepiscopum esse factum Epidaurensem, duo autem sint oppida[4]) nomine Epidauri, alterum Monembasia seu Malvasia in Peloponneso, alterum Ragusa in Dalmatia situm, viri docti in duas partes discesserunt. Dalmatiae urbem primus profert Laurentius Grassus, l. c. pag. 322; quem secuti sunt Papadopolus,

1) Cf. Fabronius pag. 87.

2) Cf. Alph. Ciaconius, vitae et res gestae pontif. Roman. et Cardinalium, Romae, 1776, tom. III, pag. 311.

3) Wilh. Roscoe, vita Leonis etc. pag. 120, nota.

4) Cf. Boerner pag. 286.

Ballictus[1]) et mirum ni Varillasius; Peloponnesi urbem tuitus est primus, quem scio, Abrah. Bucholcerus in indice chronologico (Francof. 1616), pag. 470, alter Monnoius in nota ad verba Ballieti provocans ad epistolam a Bombasio ad Erasmum (opp. tom. III, pag. 274) datam; quos secuti sunt Baylius, Roscoe, Schueckius et hi quidem iure suo, cum Zeltnerus nescio quo errore captus ei tribuat archiepiscopatum Malanzianum. Monembasiam autem non solum tuetur epistola illa Bombasii, verum etiam epistola Nicolai Sagundini (Erasm. opp. tom. III, p. 1601), qui levi errore scripsit: „archiepiscopum, ut aiunt, Mononasiensem," et verba Rhenani in epistola illa ad Carolum V.

Anni igitur 1516 mense fere Iunio Musurus concessit Romam, ubi a pontifice archiepiscopatum Monembasiensem quamquam delatum accepit, tamen non statim ad dioecesin profectus est, sed Romae detinebatur a patre sanctissimo, cuius summa fruebatur gratia. Magis etiam eum amplexus est Iulius Mediceus, pontificis frater, qui tunc Cardinalis, postea et ipse pontifex fuit, quem gratus Musurus suum benignissimum patronum appellat in litteris ad Franciscum datis (cf. Add. n. 9). Ceterum, quam spem eruditi homines habuerint Musurum ad dignitatem illam evectum litteris magis etiam profuturum, monstrat cum prf. Asulani ad Pausaniam, tum epistola, quam saepius iam allegavi, Nicolai Sagundini, ubi leguntur haec:

„— Quo nuntio (scil. Mus. archiepiscopum esse factum) sum gavisus non tam, quod te nova ista amplaque omnino dignitate auctum sentiam, qua iam pridem suavissimis tuis moribus doctrina tua facundiaque rarissima sapientiaque ista tua prudentia integritate incomparabili praeditus merito dignissimus habitus iudicatusque es, quam quod omnibus optimarum litterarum studiosis optime consultum intellego, qui quidem per te in eo dignitatis gradu constitutum apudque Pont. Max. merito tuo pollentem Camoenas tam alto hac tempestate deiectas culmine, tam misere deturbatas in suam pristinam celsitudinem tranquillitatemque sublevatum deductumque iri non dubitabunt. Quo fit, ut magnam in spem adducar, ut credam [futurum, quod] cum studiosi omnes aliquid bonis litteris habitum esse honoris emolumentique Moecenatesque alicubi reperiri resciverint, multos subinde fore Marones."

At saeva fors spes illas elusit; vixdum enim annum Musurus Romae degit, cum ei mors obrepsit. Quantum per illud exiguum temporis spatium litteris earumque studiosis profuerit, dici non potest: ipse, negotiis scilicet avocatus, studia humanitatis tantum non omisisse videtur, cum unum exstet operae eius vestigium. Multum enim, ut ipse dicit, tergiversatus tandem precibus Scaramaei Triultii, antistitis Comensis, morem gerens „de podagra libellum incerti auctoris e Graeco sermone in Latinum" vertit, quam versionem cum praefatione Musuri exhibet Henricus Stephanus in libro, qui inscribitur „medicae artis principes". 1567, pag. 835—846.[2])

1) Jugements des savans sur les principaux ouvrages des auteurs, Amsterd. tom. IV, pag. 109.

2) Cf. Add. n. 7.

Praeterea de statione, eius Romana nihil proferendum habeo, nisi quod Baylius, pag. 452 nota 1, tamquam certum esset, contendit Musurum Romae continuasse scriptores Graecos publice enarrare, nixus his versibus, qui exstant ante opera Antonii de Baïf. (Paris. 1573, 8°):

„Ce mien père Angevin, Gentilhomme de race,
L'un des premiers François, qui les Muses embrasse,
D'ignorance ennemi, désireux de scavoir,
Passant torrens et mons jusqu' à Rome alla voir
Musure Candiot: qu' il ouït pour apprendre
Le Grec des vieux auteurs et pour docte s'y rendre" etc.

Quod num verum sit, iam Boernerus addubitavit; ego nihil possum affirmare, nisi non veri simile videri archiepiscopum publice Musurum professum esse; possis tamen forte cogitare de academia illa Graeca Lascaris curae commissa, a qua Musurum non plane alienum fuisse testari videntur haec epistolae ad Franciscum verba (cf. Pino, nuova scielta di lettere II, pag. 145):

Come altre volte vi scrissi, io non volli menar meco il nostro gentil e da ben figlio Fedro: perche non haveva fermezza del mio rimanere in questa terra e oltra di cio intendeva, che l'academia Greca del Signor Lascari era piu che piena di fanciulli. E cosi era il vero; poi concludessimo finalmente esso M. Lascari e io di mandar via piu tosto alcun di quelli, che c'erano, a fine che secondo il dovere il figlio di M. Francesco Attaro, gentilhuomo da bene e d'assai ed amico nostro, havesse loco."

Quod et Lascarem et se decrevisse dicit dimittere puerum, inde concludere licet Musurum habuisse potestatem tale quid decernendi, h. e. functum esse aliquo munere in illa academia, nisi forte ita intellegere vis: Musurum consultum a Lascari ei suasisse, ut puerum dimitteret.

Utcunque haec res se habet: Musurus non diu dignitate sua functus est, nam „anni 1517 auctumno[1]) morbo intercute correptus praeter exspectationem cito decessit, natus annos fere quinquaginta et tumulatus est in templo Pacis; sepulcro eius inscriptum est ab Amiterno Antonio:[2])

Musure, o mansure parum, properata tulisti
Praemia, namque cito tradita, rapta cito."

Cuius inopinatae mortis ut causam inveniret, cum cogitatio hominum late excurreret, quae tunc erat plurimorum hominum malignitas[3]), Musurum suo ipsius vitio mortuum esse confinxerunt. Etiam huius turbae princeps qui rettulit est Iovius, apud quem haec leguntur:

„Secundae fortunae celeritatem, quasi ab occultis fatis maiora praemia monstrarentur, immoderato animo tulit sic, ut insana vehementique ambitione percitus novum illum sacratae mitrae honorem nequaquam ingenii merito parem duceret nulloque pudore praeproperus ad purpuram adspiraret, cum saepe quereretur Graeci generis neminem, quasi probro gentis, lectum fuisse, quando

1) Ep. Bombasii ad Erasm., tom. III, pag. 274; ep. 283.
2) Cf. Iovius, elogia.
3) Cf. Burckhardt, p. 162, qui etiam Iovium merito perstringit.

princeps in donanda purpura maxime liberalis uno comitiali die supra triginta nationum omnium delecta capita galero purpureo perornasset. Ab hac intempestiva siti contabuit corpus adeo celeriter, ut obrepente morbo intercute vix ostentatis mitrae insignibus exspiraret."

quam fabulam et Papadopolus repetit iisdem fere verbis et narrat paucis adiectis Zeltnerus et quantum potuit amplificatam refert Varillasius.

Quales de morte Musuri fabellas iam ante Iovium in hominum ore fuisse testantur Lilii Gyraldi in dial. I, pag. 401 verba: „infirma valetudine correptus, inquit, propediem finem vitae suscepit et licet indigni quidam tanto collega eum decessisse prodiderint, quod iniquius tulisse videretur Cardinales multos ante se creatos: nil habentes aliud, quo hominem doctissimum ac modestissimum calumniarentur: sed infames illi sunt, qui de eo ista distulerunt, quando ille ubicumque versatus est, bene de se audierit ab omnibus; totque ille post se reliquit discipulos insignes in omni litterarum et morum disciplina, qui eos mentiri verbo et exemplo arguunt."

Quae verba veracissimi hominis, cuius interesse non poterat Musuro meliores mores tribuere, quam habuerat, cum calumnias illas satis convellant, magis etiam eas infirmat Io. Pier. Valeriani in libro „de litteratorum infelicitate" (Venet. 1620) lib. I, pag. 11. testimonium, qui cum illam fabulam, nisi omni veritatis specie caruisset, quin optime in suum usum conversurus fuerit, dubium esse non possit, tamen, ab iniquis scilicet calumniis abhorrens, tradit haec:

„Musurus — — nescio qua maestitia clam exulceratus, ut qui non modo non dignitatem ullam aut beneficii commodum in eo vitae colore duceret, qui hominum opinione iudicatur amplissimus, sed sibi summa in libertate versari solito summam etiam deformitatem et miseriam arbitraretur, in occultum ex ea cura incidit morbum, cuius nulli medicorum causa cognita interque tacitas anxietates miserrimasque fortunae suae deplorationes diutissime vexatus exspiravit."

Boernerus et Baylius merito cum Gyraldo faciunt et confictiones illorum, qui magis, quae allicerent hominum studium quam quae vera essent, tradiderunt, acriter impugnant.

Qui iidem viri docti, quod rectum est, viderunt etiam in altera re, quam hucusque, ne omnia turbarem, ne attigi quidem.

Paulus enim Freherus in theatro virorum eruditione clarorum (Norimb. 1688) postquam pag. 25 quae apud Iovium exstent, ut ipse dixit, ad verbum fere tradidit, iam adicit: „Musurum vix degustata Cardinalatus dignitate exspirasse," et subscripsit pagina 16 in „tabula iconum" Musuri effigiei:

Marcus Musurus Cardinalis.

Eadem audacia Iovium profert testem Zeltnerus, qui postquam pag. 382 affirmavit Musurum honoris cupidine inexpleta suam conquestum fortunam exspirasse, addit: „et quidem postea quam paulo ante obitum ex hac vita cum triginta aliis a papa pileo rubro fuerat condecoratus teste Iovio etc."

Nolim excusare Freherum, qui maxima cum neglegentia duos locos inter se pugnantes ex duobus scriptoribus haustos coniungit neque ulla voce, ex-

trema verba aliunde esse descripta notat, — invenit enim illa „vix degustata Cardinalatus dignitate“ non apud Iovium, sed apud Abrah. Bucholcerum in indice chronol. pag. 472 — quantam autem putabis esse Zeltneri aut iudicii levitatem aut mentis infirmitatem, qui Freherum (popularem suum Norimbergensem) secutus primum quidem Iovium testem affert neque inspexit, tunc vero ne intellexit quidem Iovium, qui diceret „ab intempestiva (honoris) siti contabuisse corpus adeo celeriter, ut obrepente morbo intercute vix ostentatis mitrae insignibus exspiraret“ non adicere potuisse: „vix degustata Cardinalatus dignitate“. Bucholcerus vero non modo pag. 470 haec habet: „1517: Obiit M. Musurus huius anni autumno cum paulo ante Monemvasiensis archiepiscopus designatus esset vix degustata Cardinalatus dignitate“, sed scripsit etiam pag. 472:

1517. Leo X Calendis Iuliis anno pontificatus sui quinto fecit quintam ordinationem Cardinalium —, inter quos fuerunt Laurentius Campegius, M. Musurus et Adrianus —.“ Addit denique Bucholcerus se haec Onuphrio auctore proferre, quod quam mala fide dicat, iam animadvertit Philippus Munckerus, ego autem confirmare possum neque in Onuphrii Panvinii Veronensis libro, qui inscribitur „Romani pontifices“ (Venet. 1557, 4°), quidquam de Musuri ad Cardinalatum promotione dici neque Alphonsum Ciaconium, qui omnium Cardinalium a Leone creatorum tom. III pag. 311 exhibet nomina, Musurum commemorare.

Quae cum ita sint, ne opus quidem est ad Erasmi auctoritatem provocare, qui ad Barbirium (tom. III, pag. 307 D) scribit haec: „hic annus multos eximios viros tui similes absumpsit: M. Musurum Romae, iam archiepiscopum designatum etc.“, sed fatendum est Bucholcerum illam rem aut confinxisse aut protulisse nescio quo errore deceptum.

Iam si quaerimus, num putandum sit Musurum revera affectasse cardinalis dignitatem, certi nihil responderi potest; nam quamvis et notum sit, quo arbitrio Leo X Cardinales creaverit, et certe Musurus, quem „summis rebus natum“ praedicat Erasmus, non indignus fuerit illa dignitate, tamen ille vixdum mitra accepta non spe devorare potuit novum honorem, praesertim qui nunquam talis honoris cupiditatis specimen ederet, qualia multa perhibentur Angeli Politiani.

Ut enim hac facultate oblata de moribus eius nonnulla apponam: multae eius et magnae innotuerunt virtutes, nullum fere vitium. Cum enim fere omnibus illo tempore humanitatis studiosis merito obicerentur inanissima iactantia, solutissima morum licentia, pecuniae inexplebilis cupiditas, in profanis rebus malitia, sacrarum rerum nullus cultus: quae omnia coniuncta in Philelpho et Poggio, clarissimis viris, conspici licet, — Graecis vero, velut Trapezuntio, Argyropulo, praeter stolidissimam insolentiam summa animi inconstantia, importunissima morositas, turpissimae sordes exprobrarentur: nullum horum omnium in Musuro quod reprehenderetur inveniri poterat vitium.

Procul enim abest ab ridicula illa superbia, qua vel miserrimi et ineptissimi Graeculi inflati, maiorum suorum memores, Latinos homines tamquam semibarbaros despiciebant et ad sui odium excitabant: vix enim verendum est,

ne ei in opprobrium vertas iustum illud gaudium, quo in praef. ad Etymologicum Magnum suos populares in artem typographicam optime meritos esse praedicat. Summam autem eius humanitatem et liberalitem aequales laudare non desinunt, velut Erasmus in adag. Chil. II, cent. I art. 1 dicit: „Cum apud Italos ederem proverbiorum opus, homo Batavus, Aldus nihil habebat in thesauro suo, quod non communicaret; idem fecit Io. Lascaris, Baptista Egnatius, M. Musurus,“ quam liberalitatem Erasmum saepe grato animo collaudavisse testantur Rhenani verba supra allata.

Nihil autem praestantius est illis, quae dicit Barth. Riccius in epistola ad Nauagerium data (cf. Operum Barth. Ricci Lugiensis tom. II), qui, postquam iter suym Venetias factum descripsit, pergit: „Postridie Musurum adeo, qui ut audivit a te nuntium esse cum litteris, scalas ut ascenderem iussit. Interea vero ille e cubiculo ad porticus ianuam mihi obviam venit, qui, ut fit, antequam litteras aperiret, ut valeres ac quid rerum amantissime quaesivit. Recte, inquam, omnia. Ut vero tuas litteras legit, eo me vultu iisque verbis atque amplexibus accepit, quo ego facile cognoscerem, me a te illi ea de nota commendatum esse, qua commendari solent, qui vere amantur. Dicere non possum, quam Graecus homo ac tantus vir mecum humane gesserit etc.“

Quae denique elucet comitas ex illa Italica epistola Musuri ad M. Franciscum data! [1]) Liceat eius particulam subiungere. Postquam ei suasit, ne filium mitteret Romam aestu saeviente valetudini advenarum insaluberrimo, addit: sara poi il ben venuto et (!) sara ben visto dal N. S. oltra di cio hara (!) qui me un altro padre, dove potra ricorrere sempre in ogni suo bisogno alle mie piccole forze, perche è con fatti e con parole e con ammonizioni e con essortationi a ben vivere, breviter (!) con tutto quello aiuto, che li potro dare, ne li manchero.“

Quum esset animo tam miti ac leni, nullas habuit cum viris doctis altercationes, quales doctissimus quisque tunc exercebat ad gloriam suam augendam: velut Politianus et Poggius nullum fere aequalem non vehementer lacessiverunt.

Quam pio et grato Musurus fuerit animo et haec Rhenani [2]) verba probant „hanc tam consummatam eruditionem etiam insignis pietas commendabat, dum patrem Graeculum iam grandaevum amanter seduloque foveret Patavii“ et testatur illa res, quod non destitit ille gratiam et habere et agere Lascari, amatissimo et praeceptori et patrono, cuius in se beneficia tantum non ubique praedicat (cf. carm. ad Plat., praef. ad lib. de podagra, praef. ad Paus.). Neque aliorum in se beneficiorum immemor est, qui diligenter a Gregoropulo sciscitetur, quae sit communis pueritiae praeceptoris valetudo et quod consilium; quem non pigeat Triultio gratias agere de opera, quam sibi ad archiepiscopatum adipiscendum praestiterit.

Ante omnia autem excellit pius in Aldum animus, cui non solum vivo

1) Cf. Add. n. 8.
2) Cf. epistola ad Carol. V, ante opp. Erasmi.

integerrimam navavit operam, sed etiam mortuo gratam servavit memoriam atque officium praestitit difficile et summa laude dignum, cuius expoliret atque ederet grammaticam Graecam.

Neque denique unquam deposuit christiani cultus et christianae fidei ingenuam verecundiam, quam in plerisque illorum temporum viris eruditis, Victorinum excipio et Guarinum et Aldum, vehementer desideraveris. Quamquam non dubitat Musurus, quae est poetarum licentia, Deum significare nomine Iovis (cf. carm. ad Plat. V. 46), nullam tamen usquam deprehendes vocem impietatis, sed verissimam agnosces sanctitatem (cf. praef. ad Greg. Naz. oratt. in pag. 4), cuius cum sibi conscius esset, dicere poterat in praef. ad libellum „de podagra“: „peto a Deo —, si preces eum innocentis et candidi cordis unquam exoraverunt“; quid? quod fidem certis placitis definitam si spectas, ut qui maxime „orthodoxus“ fuisse videtur; in praef. ad Greg. Naz. orationes enim acerrime increpat Averroem, philosophum Maurum, obiurgat Arium, invehitur in Iulianum: laudat Athanasium, praedicat Gregorium, immaculatam, quae dicitur, confitetur conceptionem.

Tantum autem abest, ut prae se tulerit et fidei et morum sanctitatem, ut vehementissime castigaverit in praef. ad Paus.: *τοὺς ἓν μόνον ἡγουμένους εἶναι καὶ διαρκέστατον τῆς εἰς οὐρανὸν ἀναβάσεως ἐφόδιον· τὸ μήτ᾽ ἐλαίου γεύεσθαι μήτ᾽ ἐναίμων ἰχθύων, ἐν αἷς νηστεύουσιν ἡμέραις· τοῖς δὲ παιδείας ἐρασταῖς φθονεῖν ἐκ τοῦ προφανοῦς, τῶν ποιηταῖς ἢ φιλοσόφοις ἐνασχολουμένων εὐθὺς καταγιγνώσκοντας πολυθεΐαν κτλ.*“

In rebus publicis, ad quas viros philologos illo aevo saepissime ita adhibitos esse constat, ut aut oratoris publici aut „epistolaris“ munere fungerentur, non multum videtur esse versatus, nec quales sententias sit secutus, satis liquet; hoc solum afferre possum, Musurum, cum Veneti pacem cum papa inire vellent, carmine suo illum et ipsum ut reconciliaretur orasse; cum illi Gallorum regis gratiam ambirent, illum in praefationibus suis et christianissimum regem et Dii simillimum appellasse:[1]) semper autem id optasse, ut Turcae Graeca patria pellerentur.

Unum restat, de quo dicam, priusquam de Musuri vita, moribus indole iudicium facias. Ille enim, qui ab aequalibus summam laudem percepit propter docendi eximiam facultatem, apud nos inprimis famosus est propter operam Aldi editionibus emendandis navatam, fuit etiam haud contemnendus poeta. De qua re quoniam insolens essem, si meum proferre vellem suffragium, liceat arbitros advocare iudicio spectatissimos, qui omnes miro eius consensu laudant et extollunt „praeclarum ingenium“, cf. quae dicat G. I. Vossius „de veterum poetarum temporibus libri II“, Amstel. 1684; lib. I, cap. IX, pag. 84. Adrianus Ballietus „iugemens des savans,“ Amstel. 1725, num. 1248, in tom. IV pag. 109; Daniel Heinsius in praef. ad peplum Graecorum epigrammatum, cuius verba repetit Boxhornius in monum. illustrium virorum etc. pag. 52.

Solus Erasmus in Ciceroniano, tom. I pag. 1010 A dicit eum „virum

1) In praef. ad Aldi gramm. inst. Graec., cf. Add. n. 4.

insigniter eruditum in omni disciplinarum genere, in carmine subobscurum et affectatum.‟

Iam quae condiderit exponamus.

Lilius Gyraldus l. c. pag. 401 tradit haec:

„Scripsit epigrammata plurima, quorum aliqua sunt edita.‟

Gustavus Haenel. l. c. tom. II, p. 530 affirmat asservari in Basiliensi bibliotheca publica mscr. chartaceum continens haec:

„Epigrammata Graeca per plerosque libros in Latinum sermonem ab aliquot interpretibus velut a Musuro Cretensi, Nicolao Leoniceno, Scipione Carteromacho deducta, scripta Venetiis 4°;‟ et in eadem bibliotheca mscr. chart. continens: „Homeri Odysseae libr. I, II, III, VI, IX, X, XI, XII, XIII, XXII: haec versa sunt Latine a M. Musuro anno 1508, sed a Daniele Caietano haec, quae sequuntur: XV, XXI, XXIII, XXIV; hic finis est translationis a Caietano, anno 1509, die Gregorii.‟ Unde mihi apparere videtur, fecundius fuisse Musuri ingenium, quam adhuc putaverunt viri docti, quibus ea tantum modo innotuerant, quae typis exscripta extant, vel potius ne ea quidem omnia.

Primum autem, quod edidisse videtur Musurus artis poeticae specimen, certe primum quod in publicum proposuit, sunt haec epigrammata praefixa Musaei editionibus Aldinis a. 1494 et 1517, quibus addita est versio Latina a nescio quo facta: [1])

Μάρκου Μουσούρου τοῦ Κρητός.

Νηὸς ἔην ἀνὰ Σηστὸν, ἀγίνεον ἧχι θυηλὰς
Κυπρογενεῖ σπεύδοντες ἐτήσιον, αὐτὰρ ὅ τόξον
Οὖλος ἔρως βάσταζε διοιστεῦσαι δὲ μεμηνὼς
Ὀξέα δενδίλλεσκε, πικρὸν δ' ἴθυνεν ὀϊστὸν
Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἥπατι Λειάνδροιο, κόρης φρένας αἶψα περήσας.
Ἀμφότεροι δὲ πόθου αὐτῷ πεφορημένοι οἴστρῳ
Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίστορα λύχνον
Λαθραδίων θήκαντο, σιδήρειον δὲ λελογχὼς
Αἷμα πολυπλάγκτης προὔδωκε ποθεῦντας ἀέλλαις
Καί σφε φάους μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ φιλοτήτων.

---

1) Quapropter in marginem reieci:

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi libamenta
Veneri festinantes quotannis, at arcum
Vafer amor gestabat iaculari que gestiens
Acute circumspectabat amaramque contorsit sagittam
Matris in sacerdotissam properansque inhaesit
Epati Leandri, cum puellae praecordia statim transfodisset.
Utrique autem cupidinis eodem perculsi furore
Sui politi sunt nuptiarumque consciam lucernam
Clandestinarum posuere, ferreum autem illa sortita
Sanguinem multivagis prodidit amantes procellis
Et eos luce privavit, privavit etiam lusibus Venereis.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς Μουσαῖον.

Καὶ φρένας ἀδρήστεια θεῶν ἕλε· δὴ γὰρ ἀοιδαῖς [1])
Στεῦτο λαχεῖν Ἄρης μοῦνος ἄποινα πόνων.
Τοῦτο κλύων νεμέσησ', ὅτ' ἑοῖς ἐπενήνοθεν ἔργοις
Ἀχλὺς ἅδην, Ἄρους τ' οὐ χάδεν ὕβριν ἔρως·
Μουσαίῳ ἐπέτελλεν, ὁ δ' ἐκλήιζε ποθεύντων
Οἶστρον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
Αἰνείσθω δὲ μικρῇσιν ἐπιστίξας σελίδεσσιν,
Ὅσσ' ὀλίγης παίζων χερσὶν ἔοργεν ἔρως.

Anno 1497 prodiit epigramma compositum in Dictionarium Graecum, quod exstat cum epigrammate Scipionis Carteromachi post praefationem et hos complectitur quatuor versus:

Τῆς δ' ἐπεριδ(μ)αίνουσι τιθηνήτειρ(ει)α πελασγῶν
Γλῶσσα καὶ ἁ θυγάτηρ αὐσονὶς ἀμφὶ βίβλου·
Τῇσι ταλαντεύων τρυτάνην ὅτ' ἰσόρροπον εἶδε·
Ξυνὸν ἔην ἀμφοῖν τὸ κτέαρ· Ἄλδος ἔφη.

(Quae uncis inclusi, extant in libro impresso.)

Quod in Aristophanis editione Aldina (1498) invenimus epigramma, non a Musuro conditum, sed Antipatro Thessalonicensi tribuendum esse, vix est quod moneam.

At Etymologicum Magnum Calliergae Musurus ornavit hoc longiore epigrammate satis difficili ad intellegendum:

Ἔκ ποθεν ἀφράστοιο φανεὶς φύγαδ' ἔτραπεν ἄφνω
Αἰετὸς οἰωνῶν ὑψιπέτης ἀγέλην.
Τεθρίππων ἐπιβὰς σέλας ἠμάλδυνεν ὁμαίμου
Ἥλιος ἥδ' ἄστρων φροῦδον ἔθηκε φάος.
Τὼς δὲ χαρακτήρων ἀπεχάσσατο τῶνδε τὰ πρόσθεν
Γράμματα καὶ ῥίνης ἔκγονα καὶ δονάκων.
Θηεῦμαι· γλυφανῆς πῶς τις σμίλης κοπίδεσσι
Ξέσσε περιπλέκτων ὄρχατον ὧδε τύπων.
Πῶς δὲ μεταξὺ τόνους γραμμῶν στήριξεν ἀάπτους
Ἰθυτάτων φθόγγοις πάντας ἐπικρεμάσας.
Ἀλλὰ τί θαυμαίνω Κρητῶν φρένας; οὓς ποτ' ἐφετμαῖς
Πατρὸς Ἀθηναίη δαίδαλα πολλὰ δάεν.
Κρὴς γὰρ ὁ τορνεύσας, τὰ δὲ χαλκία Κρὴς ὁ συνείρας
Κρὴς ὁ καθ' ἓν στίξας, Κρὴς ὁ μολυβδοχύτης·

1) Etiam praecordia invidia deorum tetigit; nam carminibus
Iactavit se consecutum Mars praemia laborum.
Id audiens indignatus est, quae sua obumbraverunt opera
Tenebrae satis Martisque non tulit iniuriam amor,
Musaeoque mandavit, ille vero canebat amantium
Furorem decerpendi virginitatis florem.
Laudetur igitur parvis pinxisse marginibus,
Quae parvis ludens manibus patravit Cupido.

Κρὴς δαπανᾷ, νίκης ὁ φερώνυμος[1]), *αὐτὸς ὁ κλείων*
Κρὴς τάδε· Κρησὶν ὁ Κρὴς ἤπιος αἰγίοχος·
Τοὶ γὰρ ἄμ' εὐχώμεσθα· πέλοι γενετῆρα χορηγοῦ
Μὴ δίχα μαντοσύνης οὔνομα παιδὶ θέμεν·
Νικῷ δ' ἀντιπάλους· νεῦσε Ζεύς· οἱ γὰρ ἀφ' ἱρῆς
Ἑλλάδος Ἑλλάνων παισὶ πρέπουσι τύποι.

Iam dicendum est de sex hexametris Graecis, quos Musuro vindicandos esse inter recentes viros doctos primus Aug. Ferd. Naekius postquam sagaciter coniectavit, etiam certissimo probavit argumento (cf. prooem. indic. academiae Rhen. mense Mart. 1827; et opuscula, ed. Welcker, tom. I, pag. 161). Inveniuntur enim in Calliergae editione post versum epitaphii Bionis 93 haec:

(v. 93 *εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα*)
Μάρκος ὁ Μουσοῦρος ἔλεγε τοιαῦτά τινα λείπειν:
πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, βωκολιασταὶ
ἐκ μοισᾶν σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος·
κλαίει σικελίδας τὸ σάμου κλέος, ἐν δὲ κύδωσιν
ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
δάκρυα νῦν λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' ἀλέντι φιλητᾶς·
(*ἐν δὲ συρακοσίοισι κτλ.*).

Quos versus, quos ita laudat Naekius, ut falsa eos continere, non tamen poeta antiquo indignos esse dicat, Musurus non in unius Calliergae usum, qui primus exhibet, condidisse sed, cum Patavii aut Venetiis bucolicos poetas publice enarraret, post versum 93 lacunam esse ratus exempli gratia protulisse videtur. Quod ut suspicer, movet me et verbi forma: *ἔλεγε*, id est solebat dicere, scilicet cum de hoc loco ageret; et quod nullum exstat vestigium, quo quis ductus necessitudinem inter Musurum et Calliergen durasse etiam post annum 1499 opinari possit. Quod enim idem contendit Naekius (pag. 5; opusc. tom. I, pag. 166) ut statim commemorem „Musurum fortasse etiam epigrammatis in novem lyricos, quod primus Zach. Callierges edidit praepositum Pindaro, esse auctorem", cum nullum, quo haec coniectura nitatur, argumentum invenire potuerim, haud cunctanter negaverim[2]). Ceterum versus supra allati demonstrant non solum Musurum gnarissimum fuisse Theocriti carminum, cuius ex idyllio VI multa eum derivasse probat Naekius, verum etiam facile versus fudisse a bucolicorum colore non absimiles, quippe quos multi VV. DD. velut Valckenarius acerrime defenderent tamquam genuinos, Naekius, qui spurios intellexit, non castigaret nisi propter argumentum.

Nec dubitaverim tribuere Musuro versus illos octo, quos in Euripidis cod. Pal. 287 legi retulit G. Wolffius (cf. Kirchhoffii praef. ad edit. Eurip.

1) Nicolaus Blastus.

2) Naekium et ipsum non in ea sententia obstinatum perstitisse, sed quum sciret „Musurum meliores fecisse versus" id tantum obtinuisse, epigramma illud eo fere tempore factum videri, quo vita Pindari conscripta esset, quae Thomae tribueretur Magistro, post inveni cf. ind. Sept. 1828; Op. I. 170 seqq.

pag. IX) quosque affirmat eandem manum scripsisse, quae pinxisset subscriptionem

X⁰ Iulii M·D·XI Venetiis
Musuri.

Sunt autem versus hi:

ὦ χρυσοφεγγῆ καὶ γλυκεῖαν ἥλιε
ἀκτῖνα πέμπων· λαμπρὲ παντὸς αἰθέρος
ὀφθαλμὲ, κόσμου τ' ὄμμα φωταυγέστατον,
ὦ παντεπόπτα φοῖβε, πανδερκέστατε,
ἐξ οὗ τεθρίπποις ἐμβεβὼς χρυσηνίοις
τέμνεις ἀειδίνητος ἀστέρων ὁδὸν,
εἶδες πότ', εἶδες γῆς ὅλης λεύσσων πέδον
πολυσπερῶν τ' ἄνωθεν ἀνθρώπων πόλεις . . .

quibus versibus quid sibi voluerit poeta, quod non satis liquet, debetur malignitati aut certe stoliditati nescio cuius Carli, qui uno aut duobus versibus extremis erasis absurde substituit haec:

ἄγαλμα τοῖον, τοῖον ἔρνος εὐθαλὲς,
οἷος πέφυκα Κάρλος, οὗ κτέαρ τόδε—.

Postquam hos minoris argumenti versus consideravimus, dicendum erit de carmine a Musuro Platonis editioni Aldinae praemisso et Leoni X dedicato, quo quantam sibi pepererit laudem, fusius, si placet, exponamus. Quos versus non indignos esse, qui hominibus doctis noti sint, haud scio an satis inde probetur, quod homines eruditissimi non solum apprime praedicaverunt, sed etiam typis iterum iterumque mandaverunt, et in alios sermones converterunt; quare carmen illud in fine libelli exhibui.[1]) Cuius archetypum, qui dicitur, num Montefalconius se invenisse contendat, non satis perspicuum est. Dicit enim vir ille doctus in bibl. bibl. mscr. novae tom. I, pag. 315ᵃ haec:

„asservatur in bibl. Laurentiana Medicaea:
in Pluteo XXXVI codex XXXV, quo continentur
(et alii libri et)
Marci Musuri in libros Platonis elegiacon carmen, quod vertit Zenobius Acciaiolus (et hoc puto Archetypum) scriptum alia manu cum multis rasuris.“

Diiudicare autem non possum, utrum verba, quae uncis inclusit Montefalconius, referenda sint ad solam versionem an etiam ad carmen Graecum.

Versionem Latinam elegantissimam illam haud scio an Zenobius Acciaiolus, quem custodem librorum in Vaticano asservatorum fuisse et anno fere 1520 obiisse constat, confecerit in usum Leonis X, quo facilius papa Graecarum litterarum magis studiosus quam peritus carmen sibi dedicatum intellegere posset.

Repetitum est carmen illud post Aldinam editionem in Basileensi Platonis editione anni 1556; qui postea Platonem typis excudendum curaverunt, velut Ioh. Serranus, omiserunt. At ut statim oblivione obrueretur, tantum abfuit, ut commemoratum inveniamus apud Iovium, Heinsium, Ballietum,

1) Cf. Add. n. 10.

Vossium et laudatum in Martini Crusii libro, qui inscriptus est: Germano-Graeciae libri VI, Basileae 1585. In libro enim IV, pag. 140 exhibetur carmen in Iacobi Schopperi Bibracensis descriptionem Germaniae, in quo legitur de Germanis

Μουσοῦρος δ' ἀνδρογίγαντας ἔφη,

quae verba spectant Musuri carminis versum 111

Γερμανῶν τε φάλαγγας ἀπείρονας ἀνδρογιγάντων.

Porro anno 1626 prodiit Amstelodami, 4°:

„Marci Musuri Cretensis carmen admirandum in Platonem una cum versione Latina et Zenobii Acciaioli metaphrasi poetica — — editum a Philippo Munckero". Qui quam eximiis Musurum cumulet laudibus et quantopere se illius carmine delectari dicat, longum est repetere. Sed vel summi ingenii viris adrisisse Musuri musam testimonio esse videtur, quod vel Ier. Marcklandus illud carmen non indignum habuit, quod animadversionibus illustraret; quas una cum suis notis et latinitate adiecit Io. Fosterus carmini a se edito suaeque accentuum Graecorum apologiae adversus Henricum Gallyum scriptae apposito, Etonae 1763, 8°. [1])

Quam editionem me inspicere non potuisse neque quidquam scire de editione alia, quae auctore Didoto (nouv. biogr. gén. XXXVII, pag. 74) emissa est Cantabrigiae, sane piget; nec magis cognitam habeo editionem carminum Musuri, quam Gundlingus in libro, qui inscriptus est: „Historie der Gelahrtheit", part. II, §. CLIII pag. 2052 dicit Parisiis prodiisse; nec denique comparare mihi potui „Margunii symmicta", quibus Musuri epigrammata non nulla esse inserta affirmat Didot. l. c.

Restat, ut dicam de epistolis, quas M. Musurus scripserit. Constat apud omnes, qui rebus ac litteris medii aevi paululum operae et studii impertierunt, summam tunc temporis viros doctos, inprimis qui „humanitatis gloriam" affectarent, laudem in eo collocasse, ut epistolas urbanissime et elegantissime compositas exararent, quas aut ad homines illustres darent, aut personis a se confictis inscriberent. Quo scribendi genere palmam tulisse feruntur Petrus Bembus, Angelus Politianus, Desiderius Erasmus, quorum multae etiam nunc exstant epistolae admiratione dignissimae. Cui consuetudini Musurum, quamquam a communi litteratorum vanitate liberum et modestiae amicum fuisse vidimus, non obtemperasse, vix est, quod contenderim.

Quamquam paucae modo exstant epistolae praeter eas, quae praefationum loco Aldi editionibus et Etymologico Magno praefixae sunt [2]), non nullae tamen notae sunt, alias eum scripsisse probabile est. Typis commissae sunt epistolae singulae Graece et Italice scriptae, quarum illam ad Io. Gregoropulum datam [3]) invenies apud Renouardum ed. I tom. III pag. 282 litteris Musuri similibus excusam et Francogallice versam, hanc [4]) apud Bernardinum Pinum in hoc libro „nuova scielta di lettere di diversi 8°, Venetia 1574, tom. II, pag. 145.

1) Cf. Saxius, onomasticon, s. a. 1498.
2) Cf. Add. n. 3.
3) Cf. Add. n. 8.
4) Cf. Add. n. 9.

Quarum alteri subscribendum esse non annum 1501 sed 1516, bene iam observavit Tiraboscus l. c. Alias autem epistolas a Musuro scriptas se asservare affirmat Renouard, qui ed. I, tom. III pag. 17 scribit: „J'ai un volume in fol. venant de la bibliothèque du savant suisse Beatus Rhenanus, contenant un grand nombre de lettres grecques et italiennes adressées a Jean Gregoropulo par l'imprimeur Zac. Calliergu, Marco Musuro et autres," quas easdem, nisi egregie fallor, intellegere videtur Firmianus Didot, qui l. c. profert „plusieurs autres lettres sont dans la possession de M. F. Didot."

Quis vero poterit sibi persuadere Musurum paucas illas tantum scripsisse epistolas, qui cognoverit, cum quot et qualibus viris necessitudine ille fuerit coniunctus. Commemoravi iam Petro Bembo, Alberto Pio, Io. Lascari eum fuisse iucundissimum; quanta vero amicitia usus est Aldi et I. Gregoropuli! vixit cum Scipione Carteromacho, Demetrio Duca, Coccio Sabellico, Andr. Nauagerio, officio devinctus erat Triultio, devinxerat sibi Nicolaum Sagundinum et Bernard. Iuntam, commercium habuerat cum Erasmo!

Quamquam Erasmus et Musurus non inter se misisse epistolas videntur, quia nulla exstat inter Erasmianas, non tamen a veri similitudine abhorret Musurum ad Nicol. Sagundinum saepius dedisse epistolas, qui se iam diu neglectum esse in exordio litterarum ad Musurum anno 1517 missarum conqueritur. Commemoratur etiam altera epistola Graece exarata et pueritiae magistro inscripta in epistola ad Gregoropulum, eundemque ad Rhallam scripsisse Musurum tradit Papadopolus.

Quas epistolas periisse, cum non miraturus sis, ne exspectabis quidem, ut aliis, quam quae per se patent, rationibus demonstrem Musurum facere non potuisse, quin seu negotiorum causa, seu studii et amoris causa ad amicos daret epistolas.

Ne autem ad libros componendos animum adpelleret (cf. Boerner pag. 229) Musurus, prius quidem et diligens, quam priscis scriptoribus Graecis recognoscendis emendateque edendis navavit, opera et assiduus in scholis habendis labor, postea nova cum archiepiscopatu delata negotia prohibuisse eum videntur. Quamquam unum Musuri opusculum notatur a Vincentio Opsopoeo, qui in epistola dedicatoria ad annotationes suas in epigrammata Graeca vetera, Basil. 1540, dicit haec: „Cum autem quaedam obscuriora sint, — ea mihi explicanda sumsi — adductus — D. Thomae Venatorii — auctoritate et consilio, qui et opellam aliquam mihi communicavit M. Musuri, a quo haec epigrammata Patavii publicitus sunt praelecta." De Odysseae libris selectis a Musuro in sermonem Latinum conversis supra retuli. Caetera autem, quae a Musuro conscripta traduntur, sunt aut ficta aut incerta. Velut Labbeus, vir alioquin cautissimus, in nova bibl. mscr. librorum, Paris. 1653, pag. 110 dicit asservari Parisiis M. Musuri notas in Musaeum, in cod. Regio 1917, id quod repetit Ioecherus, s. v. Musurus. Sed aut virum illum doctum errasse aut notas illas a nescio quo surreptas esse certissimum propterea videtur, quod illarum notarum nulla fit mentio neque apud Montefalconium, qui scripsit: „num. 1914, 1915 et sequentes multi: Gregorii Nazanzeni opera" neque in Catalogi codd. mscr. bibliothecae

regiae tomo II, neque in Catalogo libr. mscr. edito a Gust. Haenel, Lipsiae 1830.

Lexicon M. Musuri, quod Montefalconius tom. I pag. 315ª in bibliotheca Laurentiana custodiri dicit, me cum Boernero ducere pro Etymologico Magno, iam dixi; id unum restat, ut in dubitationem vocem, quod Gundlingus l. c. affirmat: Diversos libros Platonis Musurum Latine vertisse.

Iam postquam enumeravimus, quae scripsit Musurus, dicendum est, quod genus scribendi adhibuerit. At cum me non decere videatur adolescentem inculti iudicii de illa subtilissima re quidquam statuere, hoc dicam: ea, quae Latine scripserit, bene fluere et facilia esse ad intelligendum; in iis, quae Graece exararet, non eum quidem abstinuisse a more virorum doctorum tunc usitatissimo, ut locos veterum scriptorum intexerent (cf. praef. ad Etymolog. M.), sed modum adhibuisse; quin autem inusitata verba adhiberet non se continuisse, cf. epigr. ad Etymolog. M. *μολυβδοχύτης*, epigr. ad Mus. *ἀδρήστεια*, praef. ad Paus. *παιδαριώδης*, carmen ad Platonem *ψυχοφυής* v. 6, *ὀξυφηγός* v. 76 etc.

His ita peractis, non nulla adiungenda videntur de Musuri libros Graecos corrigendi ratione.

Plurimi viri docti nostri temporis arti criticae assuefacti, qui neglegere videntur, in nova arte qui primi sint, eos non id, quod omnibus numeris absolutum est, praestare posse, sed siculi Aristarchum Zenodotus, Sophoclem Phrynichus antecesserit, ita etiam ante Scaligerum et Bentleium alios arte inferiores fuisse necesse esse, plurimi, inquam, certatim Musuro male dixerunt ob levitatem in emendandis libris, neque solus G. Dindorfius in praef. ad scholia Aristophanis erumpit in talia verba: „Musurus hoc in opere eadem versatus est levitate, quam ex Athenaeo et Hesychio turpiter ab eo interpolatis cognitam habemus“ et mox: „Horum librorum scholia a Musuro non raro ita sunt conglutinata, ut ab uno eodemque grammatico scripta videantur, quae multorum saeculorum intervallo sunt disparata. Quam temeritatem Musurus auxit eo, quod scholia locis plurimis ex Harpocratione Suida aliisque scriptoribus interpolavit et ita quidem, ut suorum temporum infantiam ubique proderet.“ —

Quae cum ita essent, haud scio an me animus defecisset illius partes defendendi, nisi tandem unum virum doctum invenissem, eumque primarium, qui non de Musuri quidem, at de tota illius temporis studiorum ratione iudicium iustum et aequum, certe meae sententiae consentaneum proferret. Dico Naekium, virum et magnae doctrinae neque publici saporis, qui cum Pomponii Laeti rem ageret in progr. univ. Rhen. Sept. 1826 (Opusc. I, 148), haec proposuit:

„Philologos quod attinet, quamquam tum eruditior quisque philologus erat quodam modo: sed loquimur de iis, qui in explicandis atque emendandis veterum monumentis data opera elaboraverunt, igitur quod interpretationem veterum scriptorum et tractationem criticam attinet, duo maxime vitia sunt, quibus in reprehensionem aetas ista incurrit: quod iusto verbosiores sunt commentarii et inanem eruditionis in rebus saepe notissimis, ut in fabulis enarrandis, in moribus ritibusque explicandis, ostentationem habent: deinde magna in arte critica exercenda temeritas atque audacia. At vero considerandum est multa,

quae nobis trita sunt et quae nullo negotio ex compendiis indicibusque discuntur, illo tempore neque trita fuisse discentibus neque facile invenienda docentibus, sed multo cum labore ex ipsis scriptoribus antiquis eruenda. Deinde quod alterum diximus, emendandi audaciam, etiam hoc vitium non solum excusationem, sed habet, quod placere possit. Elaborabant enim illi in scriptoribus antiquis tamquam in suis, hoc est tamquam in popularibus et civibus suis et, quod hodie aliquis haud cunctanter fecerit in edendo libro civis sui vel cognati vel amici, id sibi licere putabant in illis, ut interdum spretis libris scriptis resecarent superflua, adderent necessaria, reponerent meliora, quae ipsis viderentur."

Quae mihi etiam amplificanda videntur. Si enim de iis, quae quis praestiterit, aequum iudicium facere velis, reputandum videatur primum, quid ille pro suo tempore praestare potuerit, deinde quid praestare voluerit.

Considerandum igitur est, quam curta (quod Naekius alio loco dicit) illorum hominum fuerit supellex, quibus neque dictionaria idonea, neque grammaticae aptae neque locorum parallelorum, qui dicuntur, collectanea essent; non neglegendum est, illos viros non inde a pueris arti criticae assuefactos, sed autodidactos, quos dicunt, plerosque fuisse; respiciendum viris illis, cum primi libros ederent, non antecessisse alios, quibus ut aut repugnarent aut antecellerent, ingenii aciem acuerent. In Musurum deinde, et qui praeter eum Graeci Graecos emendaverunt libros cadit illud, quod Maur. Hauptius praeclarissime de Aristarcho dicebat, eum saepius lapsum esse in emendando Homero, quod ei natione propior fuisset, quam qui non captus carminis venustate sola critica ratione adhibita de singulis locis iudicare posset. Neque denique omittendum est non tamquam rem primariam sibi proposuisse Musurum, ut libros edendos emendaret, sed cum plurimum tempus scholis habendis et adolescentibus instituendis inpenderet, horas tantum modo subsecivas ad exemplaria librorum comparanda etcorrigenda adhibere potuisse.

At ne voluit quidem tales emittere editiones, quales Alberti Dindorfii alii desiderant, sed nihil spectavit, nisi ut libros praestaret, quos aequales quominus legere possent, non innumeris difficultatibus impedirentur. Quo studio ductus si interdum modum excessisse videtur nobis [1]), si locos mutavit, qui mendis carerent, et audacter interposuit verba a codicibus aliena, non equidem laudaverim, at pro illorum temporum ratione facile excusaverim.

Ipsi iam, si placet, in Hesychii editione quid praestiterit, videamus collatis inter se codicis scripturis, quas Schowius exhibet et editione Aldina et editione recentissima a Maur. Schmidtio curata.

Codicem pessime et perplexissime scriptum innumeris scatere mendis et editores facile concesserunt et, quicunque volet, ex Maur. Schmidtii annotationibus poterit colligere.

Quis vero est, quin illud expertus sit, in libro perpolite et accurate scripto nos caute abstinere a mutando vel, nisi diligenter omnibus rebus spectatis, non

1) Ipsum sibi in corrigendo temperasse refert in praef. ad epistolas div. philosoph. etc.; cf. Add. n. 2.

admovere manum, quae corrigat: ubi librum male et inconsulto scriptum esse intelleximus, ut saepissime ad emendandum coacti simus, procliviores nos esse ad mutandum et vel tunc, quum quid recte se habeat, sive non satis accurate rem consideraverimus, sive aliam lectionem litteris similem praeferendam putemus, aliam atque quae tradita sit lectionem substituere.

Quae vel maxime in Musurum, Hesychiani codicis correctorem, cadunt, cui caveas ne nimiam intemperantiam atque licentiam obicias.

Quum enim primarum 2400 glossarum 550 fere mutaret, plus quam 370 locis eas lectiones restituit, quae etiam nunc post tot doctissimorum virorum praeclara studia tamquam rectae servantur, 60 fere locis cum corrigere sibi videretur, verum certe non invenisse a viris doctis convictus est, quater, ni fallor, bonam lectionem depravavit, omnibus reliquis, h. e. 120 fere locis tales proposuit lectiones, quas viri docti ut non probarunt, ita redarguere non potuerunt. Non ignoro equidem saepissime ridiculum esse numerorum ratione aliquid probare velle, sed hac in re, ubi agitur correctoris licentia, numeros tantum valere concedes, ut demonstrent Musurum non intemperanter rem egisse, etsi quantum valuerit facultate et arte critica, non demonstrent.

Quare ne quid desideres, quam corrigendi rationem Musurus adhibuerit, accuratius iam examinemus.

Musurus cum suum existimaret codicem sibi traditum ita apparare, ut typotheta omnia legere, qui adhiberent librum typis expressum, quam plurima intellegere possent, et compendia sedulo explicavit, et quae ipsi falsa videbantur emendavit. Itaque cum singulas litteras aut delevit aut addidit aut commutavit, velut in glossis litterae α 17, 24, 50, 134 etc. tum plures mutavit aut adiecit, velut α 144 *βόλου* (*βέλους*), α 186 *ἀβράζεσθαι* (*ἀβρύνεσθαι*), α 719 *ἀγριαν . αῖ . .* (*ἀγριανιαῖον*), α 819 *ἀντιδιεστελλον*(*το*); si complures glossae coaluissent, seiunxit, velut α 2047/48, 3016/17 γ 27/28, male separatas univit, velut α 3438, ε 2699 etc.; si vocabulum deficeret, addidit, velut α 129: *πρός*, sed saepius, quin innumeris locis, quae superflua et inepta essent, aut erasit aut expunxit aut inclusit, velut α 250, 520, 1099, 1836, ε 4272; si quae nullo modo intellegere posset, signum ⁜ apposuit, velut α 671, 1179, 1468; quod si saepius fecisset nec potius multas glossas, quae ineptae viderentur, delevisset, non apud nostros tam famosus esset, cf. α 2790, 2129, η 102, σ 3051, α 7648; quamquam multas glossas etiam quod deleverit, nunc laudatur, velut α 2465, 2880, 2937, 2911, 2914; inprimis autem praedicandus videtur, quod ea removere studuit, quae ei ab interpolatoribus videbantur inserta, velut α 967: *ἀδάμ* α 3053 *ἀλληλούϊα*; non nunquam etiam locos bene sanavit, cum verba quaedam ad alias glossas transferenda perspiceret, velut α 2656, 3853 etc.; ubi lacunas statueret, quas explere aut nollet aut nesciret, signum posuit □. Et glossas quidem, quae proprie sic dicuntur, longe pauciores correxit, quam interpretationes, non quo illas recte se habere iudicaret, sed quod vocabula non usitata et sibi ignota utrum recte an false scripta essent, se decernere non posse intellegebat. Quamquam non plane abstinuit glossis corrigendis, sed cum aut propter etymon aut ex interpretatione persuasum haberet false esse vocabulum scriptum, admovit manus

cf. α 134 *ἄβλαντος*, α 360 *ἀγάτημαι*, 648 *ἁγίσαι*, 842 *ἀγρώσσοντες*; qua in re saepius ordine alphabetico adiutus est, cf. α 1472 *ἀζηχές*, α 2295 *ἀκατάληκτον*, etsi, qua forma Hesychius nobis est traditus, litterarum ordine se impediri iure suo non passus est, ubi vitium perspexisset, cf. 1960 *αἱμωποί*, 2241 *ἀκαχοίμεθα* etc.; multis quidem locis eum leviorem fuisse, cum aut, quae corrigere deberet, neglegeret, aut quae recte haberent, mutaret, aut, si quid falsum esse perspexisset, male mutare quam intactum relinquere mallet: hoc concedendum est, at illius temporis homini non nimis vehementer exprobrandum; velut superfluum est, quod correxit α 2367, 1725 etc. male se habent, quae scripsit α 7040 et 7041; non omittere debebat α 1218 inserendum esse *μνῶν*, α 1258 scribendum esse *ἀειδινήτοις*, α 1676 falsum esse *αἱμετός*, multa alia. At noli id oblivisci, multa in editione Aldina vitia non tribuenda esse Musuro, sed typothetae, quem innumeris locis non morem illi gessisse perspicuum est cf. α 2634, 2641, 2719, 2940, 3015, 3025, 3037, 3058, 3269, 3460, 3503, 3593, 3610, 3619; neque dubitandum est, quin Musurus haud pauca vitia, quae vel oculorum lapsu praetermiserat vel ipse invitus commiserat, emendaturus fuerit, si plagulas typis exscriptas ipse correxisset.

Quod autem codicem illum Bardellonianum rasuris lineolis punctis ita deformavit, ut hodie multis locis quae genuina fuerit scriptura, agnosci non possit, non in opprobrium Musuro est vertendum, sed in laudem; ita scilicet omnia, quae falsa viderentur, delevit, quo minus typotheta in ambiguo esset, quid scriberet. —

Sed quamvis multa sint, quae viri docti seu iure seu iniuria obiecerint illi, unum tamen laudaverunt, memoriam et sagacitatem, qua Homeri locos tantum non omnes restituerit. Qua de re praestat audire Schowium, qui in praef. ad supplementa etc. pag. XI dicit haec:

,,Si in Homericis glossis restituendis acquievisset ceteraque intacta reliquisset, iuste eum hodie in suprema criticorum recentiorum classe collocaremus arte critica ingenio sagacitate et eruditione hominis, qui longe supra aevi sui conditionem excelluit, merito obstupefacti; omnes enim antea ita depravatas, ut hodie difficulter agnoscerentur, sagaciter et dextre restituit paucioribus exceptis, quibus memoriae culpa (quae in homine omnibus commodioribus subsidiis, quibus nostrae aetatis critici affluunt, privato, facile excusari potest) alucinatus est. At ulterius processit emendandi cupiditas et loca mutavit, in quibus etsi inferiore arte et minori dexteritate usus sit, summam interdum eruditionem prodidit. Hinc plures forte mecum dubitabunt, an et multi nostri aevi critici litterasque humaniores publice professi, cum omnibus auctorum Graecorum indicibus et subsidiis criticis, quibus abundant, si codex Hesychii, qualis ab Aldo Musuro traditus fuit, in ipsorum manus venisset, quod eruditionem attinet, dimidium eius, quod Musurus perfecerit, praestaturi essent.‘‘

Et haec quidem, quae ad Homerum pertinent, praestitit Musurus nullo subsidio adiutus; ad ceteram laboris partem adhibuisse videtur et Etymologicum Magnum et Suidae lexicon; atque de illo quidem statim apud me constitit, cum Musuri correctiones cum Etymologici Magni glossis contuli; quam-

vis enim loci velut α 616 ἀγλευκής, 1074 ἄδευτόν, 2279 ἀκαρής, 6776 ἀποφθαναῖνον, γ 692 γλωσσοστροφεῖν, si pauci occurrerent, nihil comprobarent, quippe quos solus Musurus ita corrigere potuisset, ut cum illo congruerent; tamen vix est, quod credam Musurum innumeros fere locos forte magis et divinatione similes Etymologico Magno restituisse et vel tales, quales sunt α 468 Ἀγεσίλαος, 812 ἀγρίφη, 3217 ἀλογίου δίκη, 7104 ἀρθμός, multi alii, qui Etymolog. Magnum sapiunt, sine illius ope emendasse. Et alia quoque res hanc sententiam confirmat: nullam enim glossam invenies, quam Musurus signo ✢ apposito se non emendare potuisse indicaverit, quae ex Etymologico Magno corrigi possit.

De Suida autem diu ambiguus fui; quamquam enim et in usum adhiberi poterat, cum non solum 1499 typis exscriptus esset, sed etiam G. Dindorfio auctore in scholiis ad Aristophanem conscribendis iam profuisset Musuro: et adhibitus videbatur propter haud paucorum locorum similitudinem, tamen complures loci, quibus, cum ex Suida sanare posset, signum ✢ apposuit, velut ϑ 962 ϑύσϑλα, κ 387 καλὰ δὴ παταγεῖς etc. dubitationem mihi moverunt, donec ex aliis glossis a Musuro correctis, velut α 3343 ἄλφι, 8060 ἀτέρεμνα, α 8310 Αὐλίς, ε 3641 ἐξεδιήτησεν, multis aliis colligendum esse mihi persuaderem etiam Suidae ope Musurum esse usum. Sed utinam vir doctus sibi constitisset, neve sexcenties libros illos neglexisset, ubi proficere poterant, velut α 1196, 1444, 6953, 4218, 4293, 4553, 6562.

Haec fere erant, quae de Musuro Hesychii editore mihi dicenda viderentur; quominus fusius disputarem et Aristophanis quoque scholia ab eo collecta accurate excuterem, temporis angustiae me prohibuerunt. At vel haec, quae protuli, mihi demonstrare videntur Musurum non ea quidem fuisse diligentia et in minutiis religione, qua nostra aetatis critici excellunt, at tamen, quamvis tenuia essent subsidia, memoria et doctrina et divinatione admodum Hesychii editionem „πατρὸς ἀρείω“ fecisse, quam laudem eum affectasse solam testimonio est praefatio.

MARCI MUSURI
PRAEFATIONES ET GRAECAE ET LATINAE,
EPISTOLAE,
CARMEN IN PLATONEM.

I.

Marci Musuri praefatio ad Aristophanis editionem anno 1498 emissam.

(Cf. pag. 14).

Μάρκος Μουσοῦρος ὁ Κρὴς τοῖς ἐντευξομένοις εὖ πράττειν.

Ἄχρι μὲν τοῦ παρόντος, ὦ φιλέλληνες, Ἄλδος ἔπραξεν ἡμῖν ἑλληνικῶν εὐπορεῖν βιβλίων, ἀφ᾽ ὧν ἔστι τὴν μὲν φύσιν τῶν ὄντων κατανοεῖν, τὰς δὲ περὶ τὸ ἦθος ἀρετὰς καὶ κακίας διαιρεῖν, καὶ τίνι συλλογιζομένους μεθόδῳ τἀληθὲς μετέρχεσθαι προσήκει μανθάνειν· ἃ γὰρ τῶν Ἀριστοτέλους συγγραμμάτων καὶ ἐς ἡμᾶς σωθέντα διατελεῖ, δαπάνης φεισάμενος οὐδεμιᾶς ἐνετύπωσεν, ἐφῷτε δεξιὸς τοῖς εἰλικρινοῦς παιδείας ἐφιεμένοις τόγε ἐς αὐτὸν ἥκον γενέσθαι. Νῦν δὲ θεωρῶν καὶ σκοπῶν τοῖς φιλοσοφοῦσι μετὰ τὴν τῶν λεπτῶν καὶ μετεώρων ἀνάγνωσιν ἐνδεῖν τινα καὶ ψυχαγωγίαν, δι᾽ ἧς τὴν διάνοιαν ἔχοιεν ἂν ἀπειρηκυῖαν ἀνεῖναι, παιδιὰν ἡμῖν οὐ πάντως ἀσπούδαστον ἐπενόησε μηδοτιοῦν προϊεμένοις καιροῦ, τὰς Ἀριστοφάνους θυμέλας οὐ μόνον ἀγομένων διονυσίων ἀθήνησι, ἀλλ᾽ ἀεὶ προχείρους καὶ πανταχοῦ θεᾶσθαι παρασκευάσας· οὕτως ἡ τἀνδρὸς χορηγία πολυτελής· τοῦγε μὴν κωμικοῦ τί ἂν τις ὑπερλαλοίη, ὃς τῷ μὲν χαρίεντι τῶν λόγων καὶ τῇ ἐς τὸ τέρπειν καὶ ἥδειν ἀστειότητι τοὺς φιλομαθοῦντας ἐπάγεται. ἐξ ὧν δὲ τοὺς μὲν ἀρετῆς ἀντιποιουμένους εὐλογεῖ, τοὺς δὲ φαύλης τυχόντας ἀγωγῆς καὶ διὰ τοῦτο τὸν τρόπον ἀποβαίνοντας οὐ μάλα σπουδαίους ὁτὲ μὲν τῇ παρ᾽ ὑπόνοιαν ἐλέγχει δριμύτητι, ὁτὲ δ᾽ ἀκροκαλύπτως ὡς αὐτός φησιν Ἡρακλέους ὀργὴν ἔχων ἔπεσι μεγάλοις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις μετὰ παρρησίας διαβάλλων οὐδὲ στρατηγοῦ ἀπέχεται ἁμαρτάνοντος, τί μὲν αἱρετὸν καὶ φευκτὸν τοῖς προσεσχηκόσιν αὐτῶν τὸν νοῦν εἰσηγεῖται. εἰ δέ τις μὴ παρέργως ἔνια τῶν εἰρημένων ἐπιλέγοιτο, πάσης ἡμᾶς ἐλευθεροῖ τερα-

τείας μὴ δεδιέναι τὰ τῷ σύρφακι δήμῳ φοβερὰ νουθετῶν. Καὶ μὲν δὴ τοὺς ὑποδεδυκότας αὐτὸν παμμιγεῖ ὀνομάτων ποικιλίᾳ πρὸς πᾶν ὁτιοῦν συντελούντων ἐκ περισσίας οὕτω πλουτίζει, ὥστ' εἴ τις πρὸς τοὺς πλησιάζοντας διαλεγόμενος τὸν Ἀριστοφάνους ἐπιτηδεύειν χαρακτῆρα φιλοτιμοῖτο, ἐμφιλοχωρούντων ἐναύλῳ τῇ μνήμῃ τῶν ἀττικοῦ ἀποπνεόντων θύμου ῥημάτων ἐν ἤπατι τῆς ἑλλάδος τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι δοκεῖν. ὡς μὲν οὖν εὔχρηστός ἐστι, τὸν ποιητὴν οὐ δεῖ συνιστᾶν τῷ λίθον ποτὶ τὰν σπάρτον ἄγοντι[1]· ἐπεὶ οὐδ' ἡμῖν τοῦτο πρόκειται· μὴ γὰρ οὕτω μαινοίμην ὡς μὴ συνειδέναι ἐμαυτῷ πολλοῦ δέοντι, ἢ ὥστε τὸν Ἀριστοφάνην ἐγκωμιάζειν, ὁπότε οὐδ' ἂν αὐτὸς ἑαυτὸν τῆς ἀξίας ἐγγὺς ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι. τὰ δ' ὑπομνήματα ταυτὶ καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου ἐδεῖτο μακροῦ, εἴ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βέλτιον ἐγχειροίη μεθαρμόσασθαι σχῆμα. ὧν θατέρου ἐπεκρατήσαμεν καίτοι κρείττονος ἢ φέρειν. περὶ στενὸν δέ μοι κομιδῇ τὰ τοῦ χρόνου συνέβη, οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐξηγήσεις συνείρειν ἐργολαβήσαμεν πεφυρμένας, ὡς ἴστε που καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τυπωθείσας ἤδη ἐπιτετράμμεθα διορθοῦν. αἱ δὲ τῶν χαλκογράφων ἁμαρτίαι κάρηνά εἰσι λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς ὕδρας πολυπλοκώτερα καὶ τῆς Ἰόλεω ἐπικουρίας δεύμενα. ὅσῳ γὰρ ἐξεκόπτομεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀνεφύοντο τοῦ τὸ μὲν μεταβάλλειν, τὸ δὲ προστιθέναι, τὸ δ' ἀφαιρεῖσθαι τῶν στοιχείων ἀφορμαί. Ἡμῖν μὲν οὖν ὁ πίθος κεκύλισται ἐς ὠφέλειαν, εἰ μὲν τῶν καθ' ἡμῶν ἑλλήνων οὐκ ἂν ῥᾳδίως ἔχοιμεν εἰπεῖν (?), πλὴν γὰρ ὀλίγων τῶν ὑπὸ τῆς προτέρας εὐδαιμονίας ὥσπερ τι ζώπυρον σωζομένων εἰς τοὺς λοιποὺς, μάτην ἄν τις ἐπηρεάζοι περὶ τἀναγκαῖα κατατεινομένους καὶ χαλεπῶς ὃν τελοῦσι φόρον τῷ βαρβάρῳ ποριζομένους. τῶν δ' ἰταλῶν ὅσοις λίαν ἀττικῶς τῆς γλώττης ἔχειν ἐσπούδασται, καὶ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. τοῖς γε μὴν ὑπὸ τῆς εὐτυχοῦς τῶν ἐνετῶν ἀριστοκρατουμένοις συγκλήτου καὶ αὐτῶν δὴ τῶν εὐπατριδῶν τοῖς γενναιοτέροις τὸ ἦθος, εἴημεν ἂν εἰκότως κεχαρισμένοι. τῆς γὰρ ἀθηναίων πολιτείας, ἧς ἡ βασιλὶς αὕτη τῶν πόλεων ἔστιν οὐ κατ' ἴχνη χωρεῖ, τὰς Ἀριστοφάνους κωμῳδίας εἰκόνας εἶναι, παρὰ πάντων σχεδὸν ὡμολόγηται. Ὑμέτερον δ' ἂν εἴη τὸν ἡμῶν κάματον τίθεσθαι παρὰ πολὺ μήτ' ἐκφαυλίζοντας, εἴ τι που ἔλαθεν ἡμᾶς παραδραμόν, μὴ δ' ἀργυραμοιβικῶς ἐξ ἅπαντος ἀνιχνεύοντας· ἀλλὰ τῆς μὲν ῥαγείσης νευρᾶς κατὰ τὸν εὐδήμειον τέττιγα τὴν ἐμμελῆ κροῦσιν εὐγνωμόνως ἀναπληροῦντας· πάσης δ' ἀνωτέρω μικρολογίας τῶν ἤδη τυπωθέντων ἐμφορουμένους. οὕτω γὰρ τοὺς ἐπιστάτας τῆς βιωφελοῦς ταυτησὶ μηχανῆς διεγείραντες ἀκμαιοτέρους ἢ πρὸ τῆς ἐπιβολῆς πρὸς τὸ καὶ μείζω καὶ πλείω τούτων ὑμῖν ἐκπορίσαι καίπερ οἴκοθεν ὡρμημένους ποιήσετε. αἰνουμένας δὲ τὰς τέχνας ἐπιδιδόναι πεπαροιμίασται.

Ἀπὸ ἐνετιῶν.

1) Cf. Basil. M. t. 2 pag. 176 D. Schol. Eur. Or. 626.

II.

Epistolarum diversorum philosophorum oratorum rhetorum pars altera (Venet. 1499) ornata est hac Musuri epistola.

(Cf. pag. 15).

Μάρκου τοῦ Μουσούρου.

Ὡς μὲν ἐνετίῃσι τὸ παρὸν ἐνετυπώθη βιβλίον καὶ ὅτι παῤ Ἄλδῳ καὶ ὡς οὐκ ἄνευ προνομίου καὶ ὅτι Μουνιχιῶνος φθίνοντος τρίτῃ χιλιοστῷ ῡ ἐννενηκοστῷ θ̄ ἀπὸ θεογονίας ἔτει, ταῦτα δὴ οὔτε πρὸς ἐμοῦ λέγειν οὔτε τῶν φιλολόγων οὐδεὶς ἄν ποτε τοιαύτης ἀπειροκαλίας οὐδὲν ἀπόναιτ' ἂν ἀγαθόν. Εἰ δέ τις τῶν ἀκριβῶς τοῖς τῶν πέλας ἐλλείμμασιν ἐπεξιόντων ἀηδῶς ἔχοι πρὸς ἣν ἔκκειται τάξιν αἱ παρ' ἡμῶν ἐπιστολαί, ἐνθυμείσθω καὶ ἡμᾶς οὐκ ἂν οὕτως αὐτὰς ἀγνοήσαντας διαθέσθαι, ὡς ὁ χρόνος ἀπῄτει, καθ' ὃν τῶν ἐπιστειλάντων ἕκαστος ἤνθησεν, εἴ γε πασῶν ηὐποροῦμεν εὐθὺς ἀρχομένης τῆς πραγματείας. αἷς γὰρ εἴχομεν ἐπιχειρήσαντες ὀλίγαις οὔσαις, τὰς ἑκάστοτε μνηστευομένας ἡμῖν ὁποιασοῦν προειλόμεθα λήξεως, ἢ τὴν ἐκ τούτων ὠφέλειαν ἀφελέσθαι τοὺς φιλολόγους. Ἔτι κἀκεῖνο πάντας εἰδέναι βουλοίμην, μάλιστα μὲν ἡμῖν τοῦ ἄριστα διορθώσεως τὴν πραγματείαν ἕξειν μελῆσαι, εἰ δέ τί που παρέδραμεν, ἢ διεστραμμένον εἶναι γράμμα, ἤ τι τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ τοῖς ἄκρῳ φασὶ δακτύλῳ τῆς ἑλληνικῆς γευσαμένοις φωνῆς ἐμποδὼν ἂν πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου γενέσθαι. Ἐν μέντοι τοῖς Ἀλκίφρονος ἔστιν οὗ τὰ τῆς ἐννοίας διημαρτῆσθαι, μηδὲν ἡμῶν παρὰ τὰ ἐν ἀντιγράφοις ἀνηκέστως οὖσι διεφθαρμένοις ῥιψοκινδύνως καινοτομεῖν τολμησάντων. Ὅθεν οὐκ ἐκεῖνο γ' ἂν εἰκὸς μάλα φορτικὸν εἰπεῖν ὑποστειλαίμην μηδένα τῶν καθ' ἡμᾶς τὰ τοιάδε μεταχειριζομένων ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, οἷς ἡμεῖς ἐνετύχομεν ἀντιγράφοις, ὑγιέστερον ἂν ταύτην ἐπανορθῶσαι τὴν βίβλον, εἰ δ' ὁμοίως οὐ φθονῶ. ὥστε τὸν ἐφ' ἅπασι σκωμμάτων εὐποροῦντα μῶμον ἐνταῦθα μηδὲν ἔχειν μωμήσασθαι τέλεον, ὃ δικαίως ἂν ἡμῖν προστριβείη, ἐκτὸς εἰ μὴ τυχὸν αὐτάγε ταῦτα τὰ κατὰ τὴν κορωνίδα δυσχεραίνοι στωμύλα.

III.

Praefatio Musuri ad Etymologicum Magnum mens. Aug. vel Sept. 1499.

(Cf. pag. 15).

Μάρκος ὁ Μουσοῦρος τοῖς ἐν παταβίῳ σχολαστικοῖς εὖ τυχεῖν.

Οἱ μὲν ἑλληνικῶς ἐντυποῦν ἐγχειρήσαντες[1]) ἕκτον ἔτος ἤδη τουτὶ οὐκ ἀπεικότως ηὐδοκιμήκασιν· ὅπου γὰρ οἱ τοὺς ἄνω χρόνους ἕν τι τῶν πρὸς τὴν κοινὴν ταυτηνὶ τροφὴν εὑρηκότες εἰς θεοὺς τελεῖν ἐνομίσθησαν, ἤ που μείζονος

1) H. e. οἱ περὶ τὸν Ἄλδον.

ἂν, εἴπερ ἐφικτὸν, ἄξιοι τιμῆς ἐπιτυχεῖν, οἷς ἐξεγένετο φανῆναι πορισταῖς τῆς ὡς ἀληθῶς καὶ μάλιστα προσηκούσης ἀνθρώπῳ τροφῆς, τῆς ἐν μαθήμασι καὶ βιβλίοις· ὧν τάγε σεμνότερα καὶ τῆς σπουδαιοτέρας ὄντα μερίδος ἤδη τοῖς πᾶσιν ἐκ προχείρου λαβεῖν ὑπὸ τῶν ἐννοησάντων τουτὶ τοὔργον ἐνταῦθα, τέως οὐκ ὄν, ἐκδοθέντα. τῶν δέ γε νῦν εἰς ταὐτὸ τοῦτο καθέντων ἑαυτοὺς[1]), οὐ μᾶλλον προπέτειαν καταγνωστέον, ὡς ἐπὶ τοῖς πρεσβυτέροις εὖ ἔχουσιν ἐπιβεβληκότων, ἢ μεγαλοφυΐας ἀγαστέον, ὡς οὐ δυσαντίβλεπτον ἡγησαμένων εἶναι τὸ φθάσαν[2]), ἀλλὰ μηδαμῶς ἀποδυσπετησάντων εἰς τὸ μὴ μόνον ἐνατενίσαι τοῖς ἀρχιτέκτοσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριεν καὶ εὔρυθμον τῇ καινουργίᾳ προσθεῖναι· τούτων δὲ, τῶν δευτέρων φημὶ, τὰ κυριώτατα τυγχάνει μέρη* Νικόλεώς τε ὁ Βλαστὸς καὶ Ζαχαρίας Καλλιέργης, ἄμφω Κρῆτε καὶ πολίτα ἐμώ. ὧν ὁ μὲν οὕτως ἐναργῆ καὶ θαυμαστὰ σημεῖα τῆς ἰδίας ἐξήνεγκεν ἐλευθερίας, ὡς περιττὸν εἶναι ταύτην εὐφημεῖν ὄψει κρίνεσθαι δυναμένην. ὁ δὲ φιλοπόνως τὰ περὶ τὴν τέχνην, εἴπερ τις ἄλλος ἐκμελετήσας οὕτω τραχεῖάν τινα καὶ μεστὴν ἱδρῶτος ὡδοιπόρησεν, ὡς πολλοὺς ὑπάρξαι ποτὲ τοὺς ἐλπίσαντας ἐκ μέσης αὐτὸν ἀναστρέψειν καμόντα. ἀλλ' ὅμως ἤνυσε καὶ πρὸς τὸ τέρμα χαίρων ἀφῖκται καὶ μονονοὺ παρὰ τοῖς πλείοσιν ὑμῶν ἀνηγόρευται στεφανίτης· λέγω δι' οὓς ἐξεπόνησε τύπους μηδενὸς κατ' ἴχνη χωρῆσαι τολμήσας δέει τῆς παρανόμων γραφῆς·[3]) ἐπὶ δὴ τούτοις οὐ κατεῤῥαθύμησεν, ἀλλὰ χρυσέας ὑποστήσας κατὰ Πίνδαρον[4]) εὐτυχεῖ θαλάμῳ κίονας τοὺς χαρακτῆρας ἠπείχθη καὶ θεητὸν πῆξαι τάχιστα μέγαρον. Ἀρχὴν δὲ πασῶν ἐπικαιροτάτην ἐποίησε· καὶ πρὸς ἣν τὰ ἑκάστοτε τυπωθησόμενα καθιστάμενος, ἥκιστα ἂν ἁμάρτοι· ἐκείνης γὰρ τῆς βίβλου κατήρξατο, ἥτις παρὰ τὰ προπύλαια τῆς ἀληθινῆς ἑστῶσα παιδείας, ἵνα τι καὶ κεβητίσω[5]), τοῖς μαθητιῶσι τὼ χεῖρε φιλοφρόνως προτείνει εἰς ὑποδοχήν. οὓς ἐπειδὰν εὖ μάλα σπαργανώσῃ καὶ διαπλάσῃ, πλάσιν, ὦ θεοὶ, τὴν ἀρίστην τε καὶ καθαρωτάτην, ἀσφαλῶς ὁμιλεῖν ἐπιτρέπει μάλιστα μὲν ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, οὐχ ἥκιστα δὲ τῶν πάντων Ὁμήρῳ, τῷ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπέρματα παρασχόντι τοῖς ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει σοφοῖς. οὐδὲ μία γὰρ ἢ κομιδῇ ὀλίγαι τῶν παρ' ἐκείνῳ τραχειῶν ἅμα καὶ σκληρῶν λέξεων, ἃς ἐτυμολογικώτερον οὐκ ἀναπτύσσει καὶ σαφηνίζει, οὐ δυσευρέτως ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐφεξῆς τῶν στοιχείων τὰ ζητούμενα τοῖς διεξιοῦσιν εὐμνημονεύτως ἐκποριζόμενος· οὕτωγε μὴν νουνεχόντως καὶ χαριέντως, ὥστε μηδένα τῷ τῆς ἀναγνώσεως ἀποκναίειν ὁμοιοτρόπῳ· ἀλλ' ὁτὲ μὲν μύθοις ὁτὲ δ' ἱστορίαις οὐ κατημαξευμέναις ἀλλὰ σπανίως εὑρισκομέναις ἐκ παραδρομῆς τὸν μετιόντα διαναπαύειν· πρὸς δὲ τούτοις ἀποδείκνυσιν οὐκ ὀλίγα, δι' ὧν ἐκτίθεται κανόνων ἀρχαίοις καὶ διαπρεπέσιν ἀνδράσι παραδοθέντων· οὓς ἐνίοτε μέν τισι δοκοῦντας οὐ μάλα ὁμοφωνεῖν διαλλάττει· ἔστι δ' ὅτε τῇ παρ' ἑαυτοῦ ῥοπῇ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ἐποίησε. τῷ τοίνυν ἑλληνικῆς ἀρύσασθαι πηγῆς ἐφιεμένῳ πάρεστιν ἀφθόνως ἐμπλησθῆναι τοῦ ποτοῦ καὶ χύδην ἐπιῤῥέοντι τῷ κρουνῷ τὴν κεφαλὴν ὑποθεῖναι. ὁ γὰρ ἓν τοῦτο κεκτημένος εἴ τέ τις κέρας ἀμαλθείας αὐτὸ βούλοιτο καλεῖν παντοίοις καρποῖς

1) Editores Etymolog. Magni.
2) Quae Aldus eiusque socii praestiterunt.
3) Cf. privilegium Aldo concessum, pag. 20.
4) Cf. Ol. 6, 1, ubi nunc legitur optimorum codicum fide: εὐτειχεῖ (προθύρῳ) θαλάμου.
5) Cf. Κέβητος πίναξ, 12.

ὑπερβρύον εἴ τε κηρίον εἴ τε κήπους ἀδώνιδος, τὴν ἐπιτομωτάτην ἐβάδισε· πᾶσαν γὰρ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν Ἑλλάδα νομιζέτω. καὶ μηκέτι πόρσινον ἄλλο παπταινέτω[1]*), εἴποι ἂν ἡ Θηβαία λύρα. καὶ περὶ μὲν τούτων πόλλ' ἂν εἶχον εἰπεῖν, εἰ μὴ μεταξὺ ταῦτα γράφων ᾐσθόμην ἐμαυτοῦ περαιτέρω ἢ κατὰ μέτρον ἐπιστολῆς ἐξοκείλαντος. ἡ δὲ διόρθωσις, περὶ ἧς οὐ χεῖρον οὐδὲ τοῦ λόγου πάρεργον εἰπεῖν, ἐργώδης ὑπῆρξε καὶ χαλεπὴ διενεγκεῖν κατ' ἔνδειαν ὑγιῶς ἐφ' ἅπασιν ἔχοντος ἀντιγράφου· ὧν γὰρ ἦν εὐπορία, ταῦτ' εἰ καὶ ἄλλως παλαιὰ καὶ ἀξιόπιστα, ἀλλ' οὖν ἀσαφῆ καὶ γρίφων ἀνάμεστα καὶ διὰ τοῦτό τινος εἰκαστοῦ Οἰδίποδι παραπλησίου δεόμενα. οὐ μὴν ταύτῃ γε τὴν ὁρμὴν ἀνῆκεν ὁ τοὔργον ἐπιτραπείς· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκ τῶν ταῦτα ξυντυχίᾳ τινὶ πραγματευσαμένων ἐπιλεξάμενος, τὰ δὲ τοῖς ὀλίγῳ πρότερον εἰρημένοις ὑποσημαίνεσθαι περὶ τῶν ἐφεξῆς συνεὶς ἐτελεσιούργησε μὲν ἐκεῖνος ἀγαθῇ καὶ λαμπρᾷ τῇ τύχῃ. εἰ δὲ μίκρ' ἄττα τινὲς ἐκφαυλίσουσιν, αὐτοὶ μὲν τοῦ πονηροῦ κόμματος εἶναι καὶ τοῦ Μώμου δόξουσι μιμηταί· ὃς τὰ μὲν ἄλλα τῆς Ἀφροδίτης οὐκ εἶχε κατηγορεῖν, ἓν δὲ μόνον ἀποστέργειν ἔλεγεν, ὅτι τρύζον αὐτῆς τὸ σανδάλιον ὀχληρὸν εἴη τοῖς ἀπαντῶσι τῷ ψόφῳ· τοῖς δὲ νεωστὶ τουτοισὶ γραικοτύποις*[2]*) οὐδὲν ἧττον καθ' ὁδὸν προχωρήσει τὰ τῆς εὐδοκιμήσεως· οἷς ἀπόχρη μόνων ὑμῶν, ὦ φιλέλληνες, ἐπιτυχεῖν εὐμενῶν, ὡς ἐν παιδείᾳ πολυψηφοτάτων καὶ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ νικῶσαν χαριζομένων τοῖς ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ἀσχολουμένοις σχολῆς.*

Εὐτυχεῖτε.

IV.

Aldi Manutii Romani grammaticis institutionibus Graecis (Ven., mense Nov. 1515, 4°), praemisit M. Musurus hanc praefationem Joanni Grollero inscriptam.

(Cf. pag. 34).

Multum equidem ac diu, Joannes clarissime, flagitantibus hanc epistolam amicis reluctabar, cumque varia causarer, magis in dies ac magis procrastinando differebam: refugiebat enim animus et quodam inusitato torpore captus abhorrebat saevae illius ac damnosae mortis mentionem, quae nobis Aldum benevolum parentem benignumque fautorem eripuit: quae bonis litteris ac disciplinis in lucem paulatim emergentibus tenebras iterum offundere visa est. O inclementem et immaturam mortem nulli viventium magis quam mihi deplorandam! Quod enim ego nunc in hac alma civitate, in hoc totius Italiae firmamento singularique virtutum ac laudatarum artium domicilio Graeciae priscos autores enarrem illustri frequentique auditorio iuvenum nobilissimorum, quod a probis omnibus diligar et commender, quod denique mei voti compos effectus sim (nihil enim mihi fuit umquam optabilius, quam ut Graecae linguae propaginem, quae Turcarum crudelibus lacertis excisa radicitus, solo in patrio misere iacebat, apud Italos redivivo germine pullulare viderem), id totum non

1) Pind. Ol. 1, 114, *μηκέτι πάπταινε πόρσιον* (false scriptum est in nostra praef.: *πόρσινον*).
2) Dicit Calliergam eiusque socios.

solum Illustrissimo Senatui Veneto, qui bonarum litterarum cultores amplissimis praemiis semper fovit ac liberaliter evexit, verum etiam Aldo Manutio, qui libros studiosae iuventuti suppeditavit, a me referri debet acceptum. Cum enim admirandus ille vir publicas rationes privatis anteponeret, nulli sumptui parcens, nullum prorsus laborem detrectans, propriae tam pecuniae profusus quam vitae prodigus exstitit, ut communi studiosorum utilitati prospiceret. Quapropter saepenumero calamum arripueram, ut haec exararem, sed calamus arreptus doloris ob amissum Aldum concepti vulnus, quod nondum cicatricem obduxerat, refricabat. Verum tamen amici, quibus non poteram sine scelere postulantibus quicquam recusare, me tandem cum appellarent promissique admonerent, quamquam diu reluctatum expugnarunt. Rogitas cuinam promisso meam fidem obstrinxerim? explicabo paucis. Aldus non modo l i b r i s antiquorum publicandis, verum etiam l i b e r i s progenerandis dabat operam. Procreabat autem liberos partim e pudicissima susceptos uxore, partim ingeniosa mente conceptos. Cum igitur fatalem instare diem animadverteret, quam a fidissima coniuge sustulerat prolem Andreae Asulano, spectatae viro probitatis, commendavit: nec eum sua fefellit opinio, quam de socio soceroque conceperat; summa enim ille charitate nepotes e filia pupillos curat educandos. Mihi vero filiolam parvulam, quam proxima foetura mentis trans mare genuerat, tradidit expoliendam, sic ut eam, postquam expolivissem quibus possem modis, eleganti isti tuae bibliothecae dedicarem. Facilitas a natura nobis insita vitaeque institutum nostrae non commisit, ut, quem plurimis officiis mihi devinxeram, is extremo vitae puncto repulsam apud me pateretur. Recepi igitur facturum et, quod promissum est, nunc exitu praestatur.

Itaque Grammatica Graeca (id enim filiolae nomen est), quam Aldus immatura morte praeventus plenioribus eruditionis alimentis nutrire non potuit, ad te moesta verecundaque nostro impulsu proficiscitur. Tu pro virtutis et doctrinae patrocinio, quod suscepisse diceris, proque eo, quod noster Aldus te semper observavit et suspexit (qui nunc, si viveret, nulla mora interposita libenter excurreret isto, victoriam Diis simillimi regis, qua nuper de robustissimis Helvetiis triumphavit, tibi gratulaturus), filiolam amici clientisque tui benigno susceptam hospitio fove protege tutare. Quod si feceris, acrioribus stimulis Asulanum impelles, ut officinam impressoriam ob interitum Aldi pullatam suisque deformatam ornamentis pristino nitori restituat, utque provincia multiplicandi celebrium ac vetustorum auctorum commentarios (quorum salutem tenui nimis extremoque spei filo pendere constat) alacriter assumpta inducat animum formis excudere tam novi quam veteris oracula testamenti, Poetarum et Aristotelis interpretes, Galeni volumina, Strabonem, Pausaniam, Dionem, Diodorum Siculum, Polybium, Plutarchi parallela caeterasque illustrium ingeniorum lucubrationes, quibus nisi cito typi succurrant, periculum est, ne ipsae quoque bellorum incendio, quo terrarum orbis in hac temporum atrocitate deflagrat, correptae deleantur.

Vale, rarissimum Regiae curae decus etc.

Venetiis idibus Nov. MDXV.

V.

Marci Musuri praefatio ad Gregori Nazanzeni Theologi orationes lectissimas XVI. Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Aprili MDXVI.

Ad illustrem ac praeclarum virum D. Ioannem Pinum Mediolanensem Tolesanumque Senatorem regis invictissimi Galliarum apud inclytos Venetos legatum M. Musuri in orationes Gregorii Nazanzeni praefatio.

Multa sunt, amplissime Pine, quae benigno rerum aestimatori facile demonstrant, non sine vi decretoque divini numinis evenisse, ut dogma, quod pii profitemur, ex tam parvis initiis multiplici propagine creverit et iam in omnes se partes diffundens et erigens terrarum orbem complectatur. Quis enim humano consilio factum arbitretur, quod duodecim simplicissima homines natura, infimo loco nati, tam litterarum rudes quam astus et calliditatis nescii, rerum denique omnium inopes et egeni conceperint animo vitae hominum innovationem, priscarum legum abrogationem et, quod fuit difficillimum, antiquae religionis, quae non inchoata, sed iam inveterata populorum omnium praecordiis insederat, commutationem. Plato quidem, inter sapientes eloquentissimus et intereloquentes sapientissimus, nullis illecebris facundiae, nullis probabilibus argumentis, quorum ipse fontes ac sedes tum invenerat, tum commonstarat, a Dionysio principe, discipulo videlicet magister, impetrare potuit, ut in aliqua Siciliae parte excogitatam a se Rempublicam conderet et educeret in opus. Sed opinione falsus expectationeque destitutus tantum abfuit a perfectione maximorum operum, quae concupiverat, ut Siculi eum, cui navem adventanti sertis redimitam miserant obviam, paene lapidibus obruerint et vix periculo capitis ereptum Polidi Lacedaemonio veluti contemptissimum mancipium tradiderint vendendum: adeo non minus irritum quam periculosum est, avitis religionum sanctionibus adversari, novos autem ritus instituere, praesertim si humana sapientia fretus vel ambitionis inanisque gloriae stimulis incitatus, nullo instinctu dei propellaris, ut Socratem praeteream, qui epota cicuta poenas accersiti novi daemonii, quod ipse sibi praesentissimum esse numen aiebat, luisse dictus est. At Christi vitis quamquam ab indoctis non agricolis sed piscatoribus plantata, quia tamen illis deus, cum viviradices deligerent malleolosve pangerent, aderat et aspirabat, ita convaluit ac prosiluit, ut iam productissimis palmitibus in omnem mundi plagam exporrectis, uberrimo proventu racemorum innumera milia piorum enutriat. Nec vero defuere Lycurgi plurimi vel Domitiani, quos furor ad huius traduces vitis ferro excidendos compulerit ac ne longum faciam aliis praetermissis unum aut alterum commemorabo. Quis igitur ignorat (ut praepostero temporum utar ordine), quot captiosis argutiolis, quot fallacibus cavillis impius Averrois adversus pios irruerit? Quam ingenti cachinno credulitatem eorum deriserit, quos ex ignoratione naturalium disputationum scriptis fidem habuisse putabat nullo syllogismo communitis? sed non impune tulit, nam suo ipsius gladio iugulatus est, evestigio namque deo duce et auspice nati sunt Thomas Scotus Albertus Aegidius ceterique trans-

alpinae scholae proceres, qui sacrilegas incestoque ore voces in summum liberum omnipotentem coeli regem evibratas acriter vindicarent, nam validis acutis atque e penitissimo philosophiae recessu depromptis rationibus arcana scita consultaque defensarunt, quae deus ipse vatibus ac legatis electis a se nuda veritatis simplicitate dictaverat, neque enim severissimum ac tanta iudicem auctoritate subtiliter argumentari, sed breviter ac graviter sententiam pronunciare decebat, horum igitur firmis quasi pedamentis et adminiculis Christi vitiarium ita corroboratum est, ut Arabicarum impetus procellarum ne pampinorum quidem nobis invexerit iacturam. Quis item fando non audivit Arianicos tumultus et turbulentissimas haereticorum tempestates, qui tamquam nefarii latrones unicam dei sobolem divinitate spoliabant et velut Aloidae petulantissimi coelum conscendere nitebantur, ut omnium rerum architecti diminuerent maiestatem atque summum opificem temporum ac seculorum in ordinem redigerent eorum, quae aliquando non fuissent. Arma illis erant compta vermiculataque verba, dissertationes atticismorum elegantiis concinnae, quas veluti catapultas in coelum contorquebant. Nec vero principis apostatae saevitia clementior extitit, qui furibundus omni falcatorum ensium et ancipitum bipennium genere rediviva Christi germina succidere properabat; nam cum e studiis eloquentiae gloriam sibi perambitiose quaereret, immo vero locutionem fuco pigmentisque circumlitam almae loco deae veneraretur, indigne ferebat aridam et ieiunam (ut ipse exprobrabat) palaestinae superstitionis disciplinam, contagione per incautum stolidumque vulgus longe lateque serpente, priscis autoribus, qui laudatarum artium decus luminibus orationis illustrassent, situm et squallorem obducere, tenebras offundere, inevitabilem demum pernitiem intentare. Sit enim fas nobis acerba retulisse convitia, quae tyrannus quidem ille stomachabundus evomebat, nostrae vero detestantur aures nostraque cogitatio reformidat. At deus, cui saepe rebelles animos eodem armorum genere profligare mos est, exsuscitavit Athanasium, Basilium, Cyrillum, Eusebium, Chrysostomum, Gregorium Nazanzenum, qui gravitate sententiarum, pondere verborum omnibusque eloquentiae instrumentis ex pari poterant cum vetustis gentilibus certare atque ob id cum adversarium praesidiis, quibus ipse potissimum confidebat, facile deturbavissent, a calumniis impiae verbositatis ingenuum coelestium mystarum sermonem ornate copioseque tutati sunt; semel igitur atque iterum contra disparem hostem par pari relatum est et ars arti succubuit atque, ut proverbio dicitur, cornicum oculi confossi sunt; nam ut enucleata recentium Theologorum subtilitas cum naturae secretariis et consciis, quos philosophos appellant, cominus pedem conferens vanas opiniones de sempiterna coeli vertigine vel unitate intellectus humani labefactavit pectoribusque hominum eiecit, sic antiquorum patrum, quos modo nominabam, oratio perelegans hostem emblemata dictionum pictaeque tectoria linguae iactantem conpescuit. Quo sane munere cum alii praeclare functi sunt, tum vel maxime Nazanzenus; is enim ex professo celebribus Athenarum oratoribus aemulatur, sive dicendi formam rebus accommodatam, sive lectissima vocabula, sive collocationem eorum ac structuram, sive mirificam figurarum varietatem animadvertas, his enim omnibus veluti runcinis et asciis veteris ac novi testamenti librum dedolavit.

Multas ille quidem omnique sapientia refertas orationes elucubravit, nos nonnullas elegimus, quas nostris auditoribus enarraremus; iam pridem enim a me cautum est, ut e publica graecarum litterarum officina, cui liberalitate beneficioque Veneti senatus tredecim iam annis praesidemus, prodeant, non qui sapientiam insipientem insolentes ostentent, nec qui ex impietate venditent ingenium (more quorundam detestabili, qui ne primoribus quidem labris divinos sacrarum litterarum latices delibare volunt, ut eruditiores videantur), sed qui non minus ex pia dei veneratione probari quam sc. literatura commendari se cupiant, quod procul dubio consequuntur evolvendis autoribus, qui, cum recte sentiant nec absurde loquantur, simul et sapere docent et dicere sic, ut una opera tam pectus veris opinionibus imbuatur quam lingua poliatur. Ceterum orationes Gregorianae, quas e multis exemimus praeloque multiplicatas Asulano nobilissimis et ingeniosissimis iuvenibus nostrae fidei tutelaeque commendatis curavimus distribuendas, sunt circiter sexdecim; earum aliae laudatrices appellantur, ut quae Basilium et Athanasium, duo robora, duo firmamenta succrescentis ecclesiae, summis in astra laudibus efferunt; aliae contra sunt castigatrices, quae styli fulmen excandescentis in dominatorem apostatam iaculantur; cuius vitam ab ipsis crepundiis ad interitum usque vellicant exagitant sugillant infamant; non desunt panegyricae, quae vel humano generi renovationem instaurationemque gratulantur, vel dominum deumque nostrum aut ex immaculato fortunatissimae virginis utero progredientem aut reviviscentem ac de infernis legionibus triumphantem aut Iordanis fluminis irrorationi purificae caput admoventem aut sufflatione spiritus illuminantem discipulos concelebrant. Graviores ac sublimiores in fronte voluminis impressor hortatu nostro collocavit, quae distinctionem unitam et copulam in divinis distinctam contemplantur divinaeque prolis nomenclaturas dinumerant, tum divini flatus dignitatem extollunt. Genitorem praeterea neque natura neque imperio neque viribus vel suboli vel flatui praestare (quod Ariani depravatae mentis errore dictitabant) testantur. Inter has primae proximam equidem legendo satiari non possum, tanta in ea est rerum scitu pulcherrimarum, ad quas studiosi cognoscendas invitantur, varietas; quoties eam prae manibus habeo, non me hercle orationem absolutissimam lectitare, sed prati planitiem versicoloribus floribus vernantem aspicere videor. Principio illa me cernendi divini vultus in spem maximam adducens in vertice montis Sinaitici sistit alacri pede iuga superantem, deinde praestringente meos oculos inaccessae lucis fulgentissimo splendore commonet et hortatur, ut imiter syderum speculatores, qui solis iubar inspecturi non firma nec minime conniventi obtutus acie contra disci iubar stare audent ritu generosarum aquilarum, sed in pelvi tremulis aquis redundanti radiisque solaribus exposita phoebeae lampadis imaginem e refracta luminis alternatione conformatam adspiciunt; nam divinae substantiae penitissimam et intimam scientiam ipsi trinitati duntaxat innotescere, imbecilli vero mortalitati satis esse, si considerandis iis, quae producta sunt, providentiam bonitatem aeternitatem Creatoris admiretur. Enimvero tibi potissimum hanc orationum congeriem nuncupatim dedicamus, non eo solum, quod diserta non elinguibus, sacrosancta non profanis debentur, sed quod ea, quibus

christiana religio stabilitur, tu iure et merito vendicare tibi potes, cum regis, qui christianissimus et est et habetur, sis fidissimus orator in eaque civitate legatum agas, quae Christiani ritus observatione, anniversariarum sanctimoniarum celebritate, frequentatione basilicarum augustissimarum, quales in medio fundatae mari passim opulentisque dotatae reditibus occurrunt, caeteris antecellit, quae pro tutandis Christi vexillis et insignibus, pro defendendis ab immanitate Turcarum sanctissimis delubris ac templis sanguine suo per Ionium et Aegaeum pelagus effuso fluctus ac littora saepe cruentavit, sic ut hanc inclytam patriam semper antemurale quoddam et singulare christianae Reip. praesidium constet extitisse; huc accedit, quod Gregorius, quo nemo unquam vel tanta pecuniae despicientia fuit, vel pacem ardentius dilexit, optabat sibi dari te potissimum assertorem ac patronum, cui manus innocentissimae, cui datum est ingenium ab omnibus avaritiae sordibus abhorrens. Fuit nescio quis multis abhinc annis, cui legati partes in hac urbe peragenti nec parum invidiae conflavit, nec eluibilem infamiae labeculam inspersit, quod ex oratore degenerabat in pragmaticum et privatorum negotiorum advocatum, quod munusculis allectatus Magistratibus Venetis animadvertentibus in latrones et sontes importunus interveniens iustitiae securim retundebat, quod denique serenissimum principem et collegas in gratiam huius vel illius quotidiana flagitatione vexabat; sed illius quidem avaritiam mors immatura sedavit. Tu vero mei Lascaris et aliorum praeclarorum et inculpabilium heroum, qui te praecesserunt, vestigiis insistens regii negotii satagis, conservandoque foederi, quod huius Reip. viscera regi tuo perpetua vinculi necessitudine coniunxit, invigilans de privatis causis privatisque trichis securus es et otiosus, quae res tibi nostrae civitatis optimates devinctissimos reddit. Cave enim putes legatione quemquam apud Venetos defunctum, in quo magis quam in te prudentiam probitatem dexteritatem mansuetudinem innocentiam maximum rerum usum rarissimis litterarum ornamentis adiunctum universus patriciorum ordo vel suspexerit vel amarit. Quam vero paci Christianorum afficiare, vel inde liquido patet, quod nihil aliud summis votis exposcis, quam ut Christianae phalanges, quae intestino bello debacchantur, et hinc equitatu Gallorum et Venetorum cataphracto, illinc Germanorum et Helvetiorum peditatu ferocientes, Abdua flumine sequestro, castra metantur, iamiam ponte superposito conflicturae mutuaque caede Christianae columen eversurae, offensorum acerbitate deposita coeant societatem, sanctissimique Pastoris autoritate conciliati telorum cuspides ac mucrones adversus communem Christiani nominis et sanguinis hostem convertant. Quid quod graecam literaturam sic pleno haustu imbibis, sic salubri sitim ingurgitatione pellis, ut iam occupatio transferendi non mediocrem tibi pariat voluptatem. Si igitur munus hoc latinitate donandi graecos autores ab umbraculis domesticae exercitationis ad solem et pulverem edere, nec magnis praeludere, sed magna pertractare tibi collibebit, quisnam alius liber auspicatius tralationis initium tuis lucubrationibus praebebit? nam ut ab Iove veteres ordiebantur, sic nos a Deo Opt. Max. trino et uno, quem hoc volumen praedicat, principium deducere par est. Qua igitur vel hilaritate frontis vel cultus laetitia me quotidie, cum te reverenter adeo, soles excipere,

Gregorianos etiam amplectere sermones; quod si feceris, mane etiam te libenter intervisam, sin minus, ne vesperi quidem; nec nobis deerit ignaviae praetextum; excusabimus tergeminae scalae erectissimam proceritatem, cuius per gradus fere sexcentos ad tuas aedes amplissimas quidem illas et apricissimas, sed stellis fixis vicinas ascenditur. Vale.

VI.

Marci Musuri praefatio ad Pausaniam mense Iulio a. 1516 Venetiis editum.

(Cf. pag. 34).

Μάρκος ὁ Μουσοῦρος Ἰάνῳ Λασκάρει τῷ πάνυ χαίρειν.

Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς μὲν ἀηδῶς ἐσχηκότων τὰ δ' ἀρχαιότατα μόνον ἐγκωμιάζειν εἰθισμένων καὶ τὴν φύσιν τοῖς μὲν παλαιοῖς μητέρα γεγονέναι φιλόστοργον, ἡμῖν δὲ μητρυιὰν εἶναι δυσμενῆ σχετλιαζόντων· πᾶσαν γὰρ ἐπιστήμην τε καὶ τέχνην πάλαι μὲν ἠνθηκέναι καὶ ἐς τὸ ἀκραιφνέστατον ἐξηκριβῶσθαι, νῦν δ' ἀπομαραίνεσθαι καὶ κατολιγωρουμένην εἰς τὸ χεῖρον ὑποῤῥεῖν. τοὺς δὴ τοιούτους ἄλλοις[1]) τε ἄν τις ἐλέγξειε ταυτησί τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας ἀδίκως κατηγοροῦντας (πολλὰ γὰρ ἐφ' ἡμῶν εὕρηται καὶ θαυμαστά, ὧν τὴν ἐπίνοιαν ἡ ἀρχαιότης οὐδ' ὄναρ ἔοικεν ἐνθυμηθεῖσα) καὶ δὴ τῇ κατασκευῇ τῶν γε πολιορκητικῶν μηχανημάτων. αἱ γάρ τοι πολύστεγοι μὲν ἑλεπόλεις κριοφόροι δὲ χελῶναι, παιδιαριώδη νομίζοιντ' ἂν ἀθύρματα πρὸς τοὺς πετροβόλους βασιλίσκους, δι' ὧν τειχομαχοῦντες ἡμεῖς καὶ τὰς οὐρανομήκεις αἰγυπτίων πυραμίδας καὶ τοὺς ἀσφαλτοδέτους σεμιράμιδος ἐπάλξεις βροντώσῃ καὶ τὰ πάντα πυρπολούσῃ κυλίνδρου τριταλάντου ῥιπῇ κατὰ κράτος ἕλοιμεν ἂν καὶ συγκαταφλέξαιμεν ῥᾳδίως· δίκην ἐπισκήπτοντος ἄνωθεν κεραυνοῦ πᾶν τό γε ἀντιτυπῆσαν ἐκπιμπράντος· ἀλλὰ τῶν μὲν πολεμικῶν ὀργάνων τὸ σόφισμα οὐχ οὕτως τῷ πολυμηχάνῳ τῶν ἐξ ὑπογυίου γεγενημένων ἀνθρώπων ἐπίδηλόν ἐστιν, ὡς τοῖς ἀνδραγαθίᾳ καὶ πολέμων ἐμπειρίᾳ διαφέρουσιν ὀλέθριον ἐξέβη. τὸ γὰρ ἀπώλετο ἀνδρὸς ἀρετὰ καὶ τὸ πολλάων πολίων ἀπέλυσε[2]) κάρηνα ἠδ' ἔτι καὶ λύσει, εἰς ταῦτ' ἄν τις ἀπιδὼν εἰκότως ἐπιστενάξαι. τὴν δὲ τῶν τύπων καινουργίαν, δι' ἧς ἐξ ἑνὸς ἀντιγράφου ὥσπερ ἔκ τινος γονιμωτάτου στελέχους μυρίαι βίβλων παραφυάδες ἀπογεννῶνται, βιωφελῆ τ' οὖσαν καὶ μεγάλων αἰτίαν ἀγαθῶν (τί γὰρ μεῖζον, τί δὲ τιμαλφέστερον εὐεργέτημα τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων πορίσαι δύναιντ' ἂν οἱ θεοὶ σοφίας τε καὶ γνώσεως, ἧς ἴσμεν ὄντα τὰ βιβλία ταμιεῖα) παλαιοὶ μὲν αἰῶνες οὐκ ἐξίσχυσαν ἐπινοῆσαι, χθὲς δὲ καὶ πρῴην ὁ παρὼν βίος ἐξευρὼν, ἐπιστομίζει τοὺς βλασφημοῦντας καὶ διασύροντας τὰ μὴ χρονίων ὄζοντα καὶ διασίων. Τί γὰρ ἔτι Τριπτόλεμος ἐκθειάζεται, τί δ' ὁ βοτρυόδωρος θεοποιεῖται· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πορισταὶ τροφῆς ὑπῆρξαν, ἣν οἱ ἄνοι προσιέμεθα, καθὸ σκήνει συνεζύγημεν, μᾶλλον δ' ἐνεκλείθημεν ῥευστῷ

---

1) Scribendum esse videtur: *ἄλλους.*

2) Legitur in nostris codd. II. B. 117: *κατέλυσε.*

καὶ συχνῆς ἀναρρώσεως δεομένῳ. τῶν δέ γε τύπων ὁ προμηθεὺς τὸ ἔμφυτον ταῖς διανοίαις ἡμῶν ἀναρριπίζων σέλας ἡτοίμασε τὴν ὄντως ἀληθινὴν ἀνθρώπῳ τροφὴν, δι᾽ ἧς ὥσπερ φυτὰ αἰθέρια καὶ ζωπυρεῖσθαι πεφύκαμεν καὶ τεθηλέναι· τῆς οὖν ἀνδρὸς εὐεργεσίας, εἴπερ ἄνδρα χρὴ καλεῖν τὸν οὕτω θείαν ἐσκεμμένον τέχνην, πρῶτοι μὲν οἱ λατῖνοι γευσάμενοι ἐνεφορήθησαν ἄχρι κόρου. πολλαπλασιάσαντές τε τὰ συγγράμματα τῶν παρ᾽ ἑαυτοῖς σοφίᾳ καὶ δυνάμει τοῦ λέγειν διαπρεψάντων ἐντελεῖς τῶν πεπαιδευμένων ἑκάστῳ παρεσκευάκασι βιβλιοθήκας. ἔπειτα δὲ καὶ οἱ περὶ χαλκονδύλην καὶ σὲ τοὺς αὐτόχθονας τῆς πρεσβυτέρας ἑλλάδος καὶ τοῖς ὠγυγίοις ἐκείνοις ἥρωσιν ὁμοσπόρους ἐπεχείρησαν ἡμεδαπῶν ἐν τυπώσει βιβλίων πολλάς τε ὁμήρων καὶ λουκιανῶν ἀπολλωνίων τε καὶ ἐπιγραμματογράφων ποιητῶν δαψιλῶς ἐπιδόντες φιλέλλησιν ἑκατοντάδας ἐπηνέθησαν διαφερόντως. Τούτους Ἄλδος ὁ πολύτλας διαδεξάμενός τε καὶ ζηλώσας πάσῃ τε δυσχερείᾳ ὁμόσε χωρήσας συμπραττόντων αὐτῷ καὶ συνενεργούντων τῶν ἐνετίησι φιλοσοφούντων τῆς ἑλλαδικῆς μούσης τροφίμων μεγάλα τῷ ὄντι κατώρθωσε καί, ἤν τις ἐπιεικῶς καὶ μὴ πρὸς ἀπέχθειαν ἐξετάζειν ἐθέλῃ τὰ πράγματα, πολλῶν καὶ καλῶν εὐεργετημάτων ὑπῆρξε τοῖς λόγων ὀριγομένοις· τῶν μὲν ποιητικῶν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἁπάντων καὶ ῥητορικῶν ἡμῖν μεταδοὺς, τὰ δ᾽ εὑρισκόμενα τῶν τ᾽ Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος εἰς φῶς ἀναγαγών. Ἄλδου δὴ τελευτῇ λίαν ἀώρῳ καὶ τοῖς λόγοις ἐπιζημίῳ μεσολαβηθέντος, συνέβαινε τῶν γραικοτύπων τὴν δαιδαλουργίαν χηρεύειν. οὐ μὴν ἀλλ᾽ Ἀνδρέας ἀσυλλαῖος, οὗ δαπανῶντος οἱ περὶ τὸν Ἄλδον χρημάτων καθ᾽ αὑτοὺς ἐνδεεῖς ὄντες ἐτυπούργουν, πάλαι διεγνωκὼς τὰ φροντιστήρια τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν, παντοδαπῶν καὶ δυσευρέτων μεστὰ ποιῆσαι βίβλων, οὐδὲν τῆς πρὶν ὑφῆκε προθυμίας. ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῇ πολυμαθεστάτῃ τοῦ Παυσανίου συγγραφῇ περιήγησιν μὲν ἑλλάδος ὑπισχνουμένῃ καὶ πάσαις ταῖς Ἀτθίδος τε καὶ πελοποννήσου μοίραις ἐπεξιούσῃ, μυρίας τε κώμας καὶ πόλεις εὐδαίμονας, ὧν οὐδὲ τὰ ἐρείπια νῦν λείπεται, καταλεγούσῃ καὶ πολλῶν μὲν ἱστοριῶν τῶν οὐ παντὶ προχείρων, ἀλλ᾽ ὧν μεγάλη σπάνις, γεμούσῃ, πολλὰ δ᾽ ὁδοῦ πάρεργον ἀξιομνημόνευτα παρενειρούσῃ καὶ τῷ συχνῷ τῶν ἐπεισοδίων ἀποφευγούσῃ τὸν κόρον, καὶ ὅλως τὸ κράτος καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν τόθ᾽ ἑλλήνων ἐνδεικνυμένῃ τέλος ἐπέθηκε σὺν θεῷ. ταύτην δέ σοι μάλιστα πάντων τὴν βίβλον πρεπῶδες ἦν ἀνατεθῆναι. σὺ γὰρ τῶν ἄλλων τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς σκοπούντων κοινὸς ἁπανταχοῦ τῶν ἑλλήνων καθίστασαι προστάτης. σὺ ὡς οὐδεὶς ἕτερος ὑπὲρ τῆς ἑλλήνων σωτηρίας ἐγρήγορας πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐπακολουθῶν καὶ πάντα κάλων σείων καὶ νῦν μὲν κελτῶν βασιλεῖς, νῦν δὲ ῥώμης ἀρχικράτορας θεραπεύων, ἐφ᾽ ᾧτε τοὺς ἕλληνας ἀπαλλαγέντας τῆς πικροτάτης καὶ χαλεπωτάτης δουλείας εἰς ἐλευθερίαν ἐξελέσθαι. Τούτου γὰρ ἐφίεσαι μόνου, τούτου φροντίζεις, τούτου νυκτὸς καὶ μεθ᾽ ἡμέραν ἐννοεῖς, ὑπὲρ τούτου καὶ τοὺς ἐσχάτους κινδύνους ὑποσταίης ἂν καὶ μυρίων ἂν θανάτων καταφρονήσαις γενναῖος ὤν. Πρὸς τοῦτο πάντα σου τὰ πολιτεύματα τείνει, πρὸς τοῦτό γ᾽ ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ μηδαμῇ χαμαίζηλός σου φύσις ἀνακλίνασα τὴν ψυχὴν ἀτενὲς ἀφορᾷ. τοὺς γοῦν περὶ τὸν ἀρχιερέα τὸν ἄκρον ἀνακοινουμένους ἑκάστοτέ σοι περὶ τῶν μεγίστων οὐ παύῃ παροξύνων προστῆναι μὲν τῆς εὐσεβῶν διαλλαγέντων πρὸς ἀλλήλους ξυμβάσεώς τε καὶ ὁμονοίας, προστῆναι δὲ τῆς πάλαι θρυλλουμένης τε καὶ ποθουμένης τῶν σταυροφόρων συνωμοσίας καὶ κατὰ τῶν

ἀσεβῶν ἐπιστρατείας· αἰσχρὸν δὲ ἢ[1]) λέγων τοὺς εὐρώπης ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς περὶ μὲν ἑνὸς ἢ καὶ δυεῖν πολιχνίοιν δυστήνοιν τοσαῦτ' ἔτη ταλαιπωρεῖσθαι πολεμοῦντας, στάσεις τε καὶ σφαγὰς καὶ ταραχὰς ἐν ἰταλίᾳ ποιοῦντας καὶ τῷ χριστιανῶν αἵματι καταμιαίνοντας τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν· τοσαύτας δὲ πόλεις καὶ χώρας παμφορωτάτας καὶ συνοικίας καὶ προσόδους διατελεῖν προιεμένους καὶ καρποῦσθαι τοὺς ἀθέους ἐᾶν. καὶ ταῦτα ῥᾴδιον ὂν εἴπέρ ποτε καὶ νῦν ἁπάσης αὐτοὺς τῆς Ἀσίας ἐκβαλεῖν ἐκνενευρισμένους ἤδη ταῖς συνεχέσιν ἥτταις καὶ μὴ πάντως ἔχοντας ἀστασιάστως. τοὺς μὲν γὰρ τῷ βυζαντίου τυράννῳ, τοὺς δὲ τῷ δυνάστῃ τῆς περσίδος, ὡς ὀρθοτέρας ἔχειν περὶ τοῦ θείου δόξας νομιζομένῳ προσκεῖσθαι. καὶ οὐχ ὑπὲρ μὲν τοῦ σῶσαι τὴν ἑλλάδα πονεῖς, τῶν δὲ καθ' ἕκαστον ἑλλήνων ὑπερφρονεῖς, ἀλλὰ καὶ πρεσβεύων ἐνετίησι μηδένα τῶν ὁμόθεν τῆς γε σῆς ἐλευθεριότητος ἀπείρως ἔχειν οἴου δεῖν. τῶν μὲν γὰρ τὰς θυγατέρας ἐξεδίδους ἐς γάμον, προῖκα πορίζων τὴν προσήκουσαν ἑκάστῃ· τῶν δὲ τοὺς υἱοὺς φύσεως μὲν μετειληχότας πρὸς τὸ μανθάνειν ἐπιρρεποῦς, τῷ δὲ πενίᾳ σφόδρα παρενοχλεῖσθαι καὶ μήθ' ὅπως ὠνοῖντο βιβλία μήθ' ὅπως τὰ δίδακτρα τοῖς καθηγηταῖς ἀποτίνοιεν ἔχοντας, ἡ σὴ φιλανθρωπία καὶ γενναιότης ἀμερίμνους τῶν ἀναγκαίων ἐποίει φιλοσοφεῖν. ἐῶ λέγειν τὴν θύραν, ἧς ᾤκεις οἰκίας, ὡς πᾶσι μὲν ἀνέῳκτο τοῖς δεομένοις, οὐχ ἥκιστα δὲ τοῖς ἕλλησιν, ὧν οὐδεὶς ἐκεῖθεν ἀγέραστος ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἢ ποικίλων ἐδεσμάτων τραπέζης ἀπολαύσας ἢ τὸ βαλλάντιον ἐμπλήσας ὧν ἐδεῖτο στατήρων ἀργυρῶν τε καὶ χρυσῶν. καὶ νῦν ἐν ῥώμῃ διατρίβων τιμώμενός τε καὶ θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐκεῖ, πρόξενος ὡς ἀληθῶς γέγονας τῶν ἑλλήνων, τοῖς μὲν ἀφικνουμένοις πολλάκις ὑπὲρ δύναμιν δωρούμενος, τῶν δ' ἀπόντων ἐπιμελούμενος, τοὺς δὲ φιλτάτους τοῖς περὶ τὸν κρατοῦντα συνιστάς· θαυμαστὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα σημεῖα δόξειεν ἂν τῆς σῆς πρὸς τοὺς ἕλληνας εὐνοίας. ὃ δ' ἐρεῖν μέλλω, πᾶσαν ὑπερβέβληκε καλοκαγαθίας εὐφημίαν. ὁρῶν γὰρ ἐνίους τῶν ἡμεδαπῶν διὰ τὴν πολυετῆ δουλείαν οὕτω μὲν ἐπιλαθομένους ἑαυτῶν, ὡς μηδέποτ' ἀνανήφειν καὶ μηδεμίαν ὅλως τῶν προγόνων ἔχειν ἔννοιαν, ἀλλ' ἐθελοκακοῦντας πολιτικοῦ βίου παιδεύσεώς τε καὶ ἀγωγῆς ὀλιγώρως ἔχειν· οὕτω δὲ κακοδαιμονᾶν, ὡς αὐτοὺς μὲν ἀπαιδευσίᾳ συζῆν καὶ τετυφῶσθαι· ἓν μόνον ἡγουμένους εἶναι σοφὸν καὶ διαρκέστατον τῆς ἐς οὐρανὸν ἀναβάσεως ἐφόδιον· τὸ μήτ' ἐλαίου γεύεσθαι, μήτ' ἐναίμων ἰχθύων, ἐν αἷς νηστεύουσιν ἡμέραις· τοῖς δὲ παιδείας ἐρασταῖς φθονεῖν ἐκ τοῦ προφανοῦς, τῶν ποιηταῖς ἢ φιλοσόφοις ἐνασχολουμένων εὐθὺς καταγιγνώσκοντας πολυθεΐαν τοιοῦτό, τι πρὸς τὴν δείλατον ταύτην ἡμῶν μεμηχάνησαι συμφοράν. ὡς γὰρ μὴ παντάπασιν ἀποσβεσθῇ τὸ σωζόμενον ἔτι τῶν ἑλληνικῶν λόγων καίπερ λίαν ἀμυδρὸν ὄν, οὐκ ὀλίγους ἔκ τε κρήτης ἔκ τε κορκύρας καὶ τῶν παραθαλασσίων τῶν πελοποννήσου μετεπέμψω νεανίσκους τῶν μήτε φύσιν ἀγεννῶν, μήθ' ὑπὸ χάσμης καὶ νωθρότητος ἐκνεναρκωμένων, ἀλλ' ἀγχινοίᾳ τε περισήμων καὶ τὸ ταλαίπωρον ἐχόντων ἐν τῇ ψυχῇ, οἳ νῦν ἐν ῥώμῃ μήτε στέγης μήθ' ἱματισμοῦ μήτε τροφῆς ἀποροῦντες μήτε σοφιστῶν ἐστερημένοι τῶν διδάσκειν καὶ βουλομένων καὶ εἰδότων θαυμαστὸν ὅσον περὶ ἄμφω προκόπτουσι τὼ λόγω· τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μεγίστου ῥώμης ἀρχιερέως *ΛΕΟΝΤΟΣ* δεκάτου χορηγοῦντος·

---

1) Haud scio an εἶναι scribi voluerit.

ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν αὐξηθέντες καὶ παιδευθέντες εἰ μὴ μέλλοιεν δίκην ἀγνωμοσύνης ὀφλήσειν, τὴν ἐπίδειξιν, ὧν ἐκμεμελετηκότες ἔσονται λόγων, ἐκ τῶν ἐγκωμίων ἐνστήσονται τῶν κατὰ σοῦ. καὶ γὰρ ἐμμέτρως ᾄδοντες, καταλογάδην τὲ συγγράφοντες κηρύξουσι τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους, ᾧ σὺ μάλιστα δίκαιος εἶ σεμνυνόμενος, ὑμνήσουσι τῶν προγόνων σου, τῶν πανσεβάστων τῆς ἑλλάδος αὐτοκρατόρων τὴν ἀρετήν· οὓς ὠμῶς διεδέξαντο καὶ ἀπανθρώπως οἱ διὰ τὴν σφετέραν αὐτῶν μοχθηρίαν τὸ μὲν τούρκων ἔθνος τηλικοῦτον καταστήσαντες, ἡλίκον ὁρῶμεν· τὸ δ' ἡμέτερον ἐκ βάθρων καθελόντες μνημονεύουσιν, ἧς ἔτυχες ἀγωγῆς ἄντικρυς ἐλευθερίου καὶ τοῖς εὖ γεγονόσι προσηκούσης, ἀποκαλέσουσί σε πατέρα τῶν λόγων καὶ τῆς ἱπποκρήνης ἀνακαινιστὴν τῆς ἑλληνίδος· ἅτε δὴ παρημελημένην ἤδη παρ' ἕλλησι τὴν ποιητικὴν δύναμιν ἀνασώσαντα καὶ μετὰ πολλὰς ἐτῶν περιόδους πρῶτον ἄξια Μουσῶν οἷόν τε γενόμενον ᾆσαι. Τούτοις προσθήσουσι τὸ μέγεθος τῶν πολιτευμάτων καὶ τῆς φύσεώς σου τὸ περιδέξιον· πεφηνέναι γάρ σε μὴ μόνον ἐπιτήδειον ὄντα, προστετηκέναι τοῖς βιβλίοις, ἀλλὰ τοιαύτης μετειληχότα συνέσεως, ὡς καὶ πράξεις βασιλικὰς ἐπιτραπῆναι καὶ ἔθνεσιν ὅλοις καὶ πόλεσιν εὐνομουμένοις χρήσιμον ἑαυτὸν παρασχεῖν μεγάλων πραγμάτων προστασίαν ἐγκεχειρισμένον. οὐ σιωπήσουσί γε μὴν οὐδὲ τὸ εὔχαρι καὶ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον καὶ εἰλικρινὲς καὶ ἀκίβδηλον τῶν τρόπων, τῶν μήθ' ὑπὸ βασκανίας μήθ' ὑπὸ γλισχρότητος διεστραμμένων, ἀλλὰ παντὸς μικροπρεποῦς πάθους ὑψηλοτέρων· τελευτῶντες θαυμάσουσί σου τὸ ἀνεξίκακον καὶ τὸ ποτὲ μὲν ἐχέμυθον καὶ μυστηριῶδες, ποτὲ δὲ βραχυλόγον καὶ στρόγγυλον καὶ πρὸς τὰς ἐξαίφνης ὑπαντήσεις εὔστοχόν τε καὶ καίριον τῆς γλώττης ἐν ὀλίγαις μὲν λέξεσι πολλὰ σημαινούσης, ἁπλῶς δὲ μὴ προπετοῦς ἐς τὸ κακῶς εἰπεῖν τοὺς ἄρξαντας χειρῶν ἀδίκων ἢ καθάψασθαι πικρῶς τῶν ἁμαρτανομένων. ὃ δή σοι τοσαύτην περιεποίησεν εὐτυχίαν, ὡς μηδένα τῶν πάντων ἀνθρώπων, οἷς ἐχρήσω, μήτε δυσμενῶς ἔχειν πρὸς σὲ μήτε μισεῖν τὸ παράπαν τὴν ἱεράν σου κεφαλήν. τοὺς μὲν οὖν παῖδας ἐλπίζομεν, ἐπειδὰν ἰδέαν λόγου πανηγυρικὴν ἁρμοσθῶσι τῶν σῶν ἀρετῶν ἐφικέσθαι δυναμένην, ταῖς καλλίσταις τῶν φροντισμάτων ἀπαρχαῖς ἀμείψεσθαι τὸν εὐεργέτην. ἡμεῖς δ' οἷς πάνυ φαύλως καὶ ἀσθενῶς ὁ λόγος ἔχει, τῶν μειζόνων ἢ καθ' ἡμᾶς ἀφέμενοι, τῆς διανοίας πρὸς τὴν περιλάμπουσαν οἷον (?) αὐγὴν τοῦ μεγάλου Λασκάρεως δόξαν μὴ τολμώσης ἀντιβλέπειν, γονυπετεῖς εὐξόμεθα τῷ πάντ' ἐφορῶντι καὶ κυβερνῶντι θεῷ, ἵν' εἴπερ οἷόν τ' ἐστὶ περιαλγήσας τῇ ἀνεκδιηγήτῳ πανωλεθρίᾳ τῶν ἐλεεινῶν ἑλλήνων, τῶν πρὶν μὲν στρατηγίαις καὶ νομοθεσίαις ἐπισήμαις τε καὶ τέχναις πολυειδέσι καὶ ταῖς εἰς ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀποικίαις τὸ ἀνθρωπεῖον γένος παιδευσάντων τε καὶ νουθετησάντων, ἡμερωσάντων τε καὶ κατακοσμησάντων, νῦν δὲ φθονῷ καὶ ἐπηρείᾳ τῆς κακῆς τύχης μήτ' αὐτοκρατορικοῖς σκήπτροις ἐρειδομένων μήτε πατρίδα (φεῦ τῶν κακῶν) ἢ πόλιν αὐτόνομον ἐχόντων, ἐς βαθὺ καὶ μακρὸν καὶ λιπαρὸν γῆρας διασώζῃ κἀπὶ δέκα παρατείναντας γενεὰς ὑγιεῖς διαφυλάττῃ ΛΕΟΝΤΑ, τὸν ὑπέρτατον ἱεράρχην καὶ σέ. τοῦ μὲν γὰρ παρορμῶντος, τοῦ δὲ κατορθοῦντος ὑμῶν ἐλευθερωθήσεται μὲν ἡ ἑλλάς· οἱ δὲ φιλομαθεῖς καὶ φιλοθεάμονες ἐμφιλοχωρήσουσιν ἀδεῶς τῇ πελοποννήσῳ τῶν βαρβάρων ἄρδην ἀφανισθέντων καὶ τὸν Παυσανίαν ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες ἀνέσεως χάριν περιοδεύσουσι τὰ πάντα κύκλῳ. τά τε συγγεγραμμένα τιθέντες τῶν ὁρωμένων ἐγγὺς μεγάλης ἐμπλησθήσονται τῆς ἡδονῆς. Εὐτύχει. Ἀπὸ βενετιῶν. Μηνὸς μαΐου εἰκάδι.

VII.

Henricus Stephanus in libro, qui inscribitur medicae artis principes, 1567, pag. 835—846 exhibet haec:

„De podagra libellus incerti autoris e Graeco sermone in Latinum a Marco Musuro versus“, cui Mus. hanc praemisit praefationem.

(Cf. pag. 41).

Illustri et amplissimo viro reverendo Scaram. Triultio, antistiti Comensi referendarioque et assistenti Pont. Maximi dignissimo M. Musurus episcopus S.

En tibi, antistes amplissime, opusculum de podagra, Megaerae Cocytique subole, si Luciano credimus; parentes teterrimae illius pestis comminiscendae, cuius equidem in Latinum convertendi munus aliquandiu procrastinando detrectavi, quod sicut autor (quisquis haec ediderit) infans et elinguis erat, ut qui nesciret, si quid vel arte didicisset vel usu compertum habuisset, exprimere: sic ego, cui notum erat, quam nihil gloriae solerent interpretes e transferendis, quae non possunt nitescere, reportare, tergiversabar. Sed tandem nec praeclaro viro Iano Lascari bene de nobis merito, qui tuae praesul illustris valetudini consulens id mihi laboris iniunxerat, poteram flagitanti recusare, nec tibi non gerere morem audebam, cui neque quantum debeam neque quam magnum sim nomen, ignoro. Non me latet opera, quam mihi (quae tua fuit benignitas) navasti, quo tempore summus et optimus pontifex Leo X speciosis ac praeclaris antistitum titulis me condecoravit. Perlege igitur qualecunque id libelli est, quod amplitudini tuae nuncupatim dedicamus et perpende non chartarum numerum nec autoris vel excellentiam vel celebritatem, sed animum interpretis, qui pro dignitate tua longe maiores subire labores longeque maiora tibi praestare officia paratus est.

Peto a Deo opt. max. summisque votis exposco, si preces eum innocentis et candidi cordis unquam exorarunt, ut hic noster libellus, protinus quam fuerit perlectus abs te, eiciat ab artibus nervis ac medullis tuis omnem podagricam saevitiam et infestationes. Dignus enim es, non qui iacens in lectu crucieris et eiules, sed cuius e bona valetudine, sapientissimo consilio, rerum divinarum et humanarum prudentia tam uberes quam consuetos ecclesia Dei fructus percipiat ac degustet. Sit sospes ac felix amplitudo V., cui me etiam atque etiam commendo.

(Iam sequitur versio libelli ipsa, quatuor paginas maximae formae explens, quam apponere superfluum videtur, quamvis elegantissime sit scripta; subscriptum est: Romae, Calendis Aprilis MDXVII, Leone X pont.)

VIII.

Marci Musuri epistola ad Ioannem Gregoropulum.

(Cf. pag. 8. 51.)

(Huius epistolae quod dicitur facsimile invenitur apud Renouardum, tomo III, pag. 282, edit. 1; versio francogallica pag. 284).

Ἀδελφέ μου προσφιλέστατε, εἴης ὑγιαίνων καὶ ἐπὶ πᾶσιν εὖ ἔχων. ὑγιαίνομεν καὶ αὐτοὶ θεοῦ ἐλεοῦντος. τὰ μὲν ἐμὰ ὅπως ἔχει ὁ ἀποδιδούς σοι τὰ γράμματα, τῶν ἄρχοντος Θαλαμηπόλων εἷς ὤν, πλατέως ἂν εἴποι. πάντως δ' οὐδὲν ξυνέβη καινόν· ἀλλ' ᾗ καὶ πρότερον εἶχε, καὶ νῦν γε διακεῖται. περὶ δὲ τῶν σῶν ἀγνοοῦντες, ᾗ προέβη, τῷ μηδὲν ἀπειληφέναι παρά σου πολλοῦ γε ἤδη χρόνου γραμμάτιον, τοῦθ' ὅπερ ὑπολείπεται καὶ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, ἐπίδοσιν ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἔχειν αὐτὰ καὶ γλιχόμεθα καὶ εὐχόμεθα. Ὅπως μέντοι βεβαίως ἐν οἷς εἴης εἰδῶμεν, κλέψαι σαυτὸν ἀπὸ τῆς περὶ τύποις ταλαιπωρίας χρόνον, ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς. πρῶτον μὲν αὐτὸ τοῦτο δήλου, ἔπειτα δὲ εἴ τινά σοι παρὰ τοῦ πατρὸς ἥκει νέον γράμματα, πρὸς δὲ καὶ εἴ τις ἐνετιάζεν κρήτηθεν ἦλθε νεωστὶ τῶν γνωρίμων. Τρίτον τί νῦν τυποῦται παρ' ὑμῖν, ὅτι καὶ λόγου ἄξιον καὶ περὶ τοῦ καθηγησαμένου παίδων ὄντων ἡμῶν ἱστοδιακόνου (ἱεροδιακόνου?) πότερον ἐν ἐνετίῃσιν ἔτι διατρίβει, ἢ πάλιν οἴκαδε καλῶς ποιῶν ἀνεκομίσθη. καὶ πότερον ἀπείληφεν, ἅπερ αὐτῷ πρώην ἐπέσταλκα γράμματα, ἢ ἐκεῖνα μὲν ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἐμεσολαβήθη, αὐτὸς δὲ πρότερος ἐπιστεῖλαι πρὸς ἡμᾶς οὐκ ἂν καταδέξαιτο. Ταῦτ' οὖν ἐμοί, φίλτατε, πάντα μηνύσας θαυμαστὸν ὅσον κεχαρισμένος ἔσῃ. Τῷ δ' αὐτῷ καὶ σὺ διακομιστῇ χρῆσθαι δυνήσῃ. Ἐρρωμένως καὶ εὐμαρῶς διαβιοίης, περιπόθητε. Ἀπὸ Κάρπου βοηδρομίωνος εἰκάσι.

Μάρκος ὁ σός.

Ἀνάμνησον τὸν κύριον Ἄλδον τοῦ πέμψαι μοι τὸ τετράδιον, οὗπερ ἐνδεῖν τῷ ὡρολογίῳ μου ὁ ἱλάριος οἶδεν.

In folio verso scripta sunt haec:

Eruditissimo viro domino
Ioanni Gregoropylo cre(ten-)
si tamq̄ fri suaviss.
(h. e. tamquam fratri suavissimo).

Venetiis

I. Casa d m. Aldo (h. e. messer Aldo)
Apresso Sancto Augusti(no)
doue se stampa.

IX.

Marci Musuri epistola ad M. Franciscum

(cf. pag. 42. 51.)

(exstat apud Bernardinum Pinum in hoc libro: nuovo scielta di lettere de diversi, 8°, Ven. 1574; tom. II, pag. 145).

A. M. Francesco (Attaro?).

Signor M. Francesco mio honorando, desidero d'intender come voi altri la passate costi in questi turbolenti e calamitosi tempi: che in vero non siamo qui senza fastidio grande; considerando che l'uittorioso dracone vi e molto vicino. Della lettera, che mi scriveste, io n'ho letta una parte, cio è quella, che raccontava il conflitto degl' infideli, alla Santita del N. S. e al Monsignor Reverendiss. de Medici, mio benignissimo patrone. Tutte due monstrarono d'haver molto caro il vostro aviso. per tanto io vi prego, che spesso vogliate darne qualche notitia dei successi belli Aegiptiaci, perche qui raccontana le cose in varii modi. Il mio prefato Reverendissimo Cardinale[1]) è fatto Vicecancell. mostra piu tosto con fatti e con parole di far qualche conto di voi medesimamento il Papa. Si che se vi bisogna cosa alcuna da questa corte, io mi offerisco per fattor e procurator delle vestre cose. come altre volte vi scrissi, io non volsi menar meco il nostro gentil e da ben figlio Fedro: perche non haveva fermezza del mio rimanere in questa terra e oltra di ciò intendeva, che l'academia Greca de Signor Lascari[2]) era piu che piena di fanciulli. E cosi era il vero. poi concludessimo finalmente esso M. Lascari e io, di mandar via piu tosto alcun di quelli, che c'e' erano, a fine che secondo il dovere il figlio di M. Francesco Attaro gentil'huomo da bene e d'assai ed amico nostro precipuo, havesse loco. Et cosi, quantunque per le mie prime havessi scritto a messer Antonio de Benedetti, che era poco ordine che'l Fedro venisse qui, nondimeno dopò la prefata conclusione li scrissi con istantia che 'l mandasse. hora etiam li replico. io credo, che non habbia mandato, havendo havuto rispetto di questi tumulti di Romagna, i quali hanno molto perturbato la tranquillita di questo corte e perturbano tutta via non senza grandissima spesa e sommo fastidio del N. S. non credo etiam, che hora il mandi: perche oltre che le vie non sono sicure per la causa sopradetta, e caldi sono sopergiunti, e sapete ben, che quest' aere di Roma non fa tal volta bon accetto a chi il visita primamento in simil stagione. per tanto a me parebbe, secondo etiam che scrivo al prefato M. Antonio che'l fanciullo venisse in questo Settembre, s'el mondo non ruina altramente. sara poi il ben venuto e sara ben visto dal I. M. Lascari e ben trattato, molto ben ammaestrato in Latino ne in Greco nella Academia sua sustentata dal N. S. oltra di cio hara qui me un altro padre: dove potra ricorrere sempre in ogni suo bisogno alle mie piccole forze, perche e

1) Cf. pag. 41.
2) Cf. pag. 37 seq. 42.

con fatti e con parole e con ammonitioni e con essortationi a ben vivere, breviter con tutto quello aiuto, che li potro dare, non li manchero. Interea prego Dio, che conservi sano e lui in Vinetia e vostra S. costi, insieme con il clarissimo e gentilissimo suo fratello: a cui per mille volte mi raccomandarete. prego vi tutte due, che di me tanto vi promettiate, quanto di un terzo vostro fratello. Valete ambo felices, mei memores.

In Roma.

alli XVIII di Maggio MDI.[1]

Vostro come fratello
Marco Musuro Arcivescovo.

1) Falsum esse hunc annum, quod iam observasse Tiraboscum retuli pag. 52, testimonio est, quod anno 1501 Mus. nondum fuit Archiepiscopus; quo autem anno putandum sit hanc epistolam esse conscriptam, non est in obscuro, cum Maio mense 1516 Mus. nondum esset ad episcopatum evectus, Maio mense 1518 iam esset mortuus, ut silentio transeam res, quae commemorantur, a Selimo imperatore in Aegypto gestas esse anno 1517, cf. Paton „A history of the Egyptian Revolution, 8°, London 1863, vol. I, pag. 66.

X.

Marci Musuri Cretensis carmen Platonis editioni Aldinae praefixum et Leoni X dicatum.

(Cf. pag. 38. 50.)

M. Μουσούρου.

Θεῖε Πλάτων, ξυνοπαδὲ θεοῖς καὶ δαίμοσιν ἥρως
Πασσυδίῃ[1]) μεγάλῳ Ζηνὶ παρεσπομένοις,
Ἅρμα κατ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀελλοπόδων ὅτε πώλων
Κεῖνος ἐλᾷ[1]) πτηνῷ δίφρῳ ἐφεζόμενος,
Εἰ δ' ἄγε νῦν κατάβηθι λιπὼν χορὸν οὐρανιώνων
Ἐς γᾶν ψυχοφυῶν εἰρεσίῃ πτερύγων·
Καὶ λάζου τόδε τεῦχος· ὃ σωκρατικὴν ὀαριστὺν
Ἀμφὶς ἔχει καὶ σῆς κεδνὰ γένεθλα φρενός.
Ὧι ἐνὶ κοσμοτέχνης ὀκτὼ πτύχας οὐλύμποιο
Ἐξ ἰδίων ἕλκων ἀρχέτυπον πραπίδων
Δείματο καρπαλίμως· ὑπάτην σελάεσσιν ἀπείροις
Δαιδάλλων· τήν περ κλείομεν ἀπλανέα.
Τὰς δ' ἄρ ὑφεξείης μονοφεγγέας ἐξετόρευσεν
Αὐτόθεν ἀκροτάτης ἀντία κινυμένας.
Ἣ σφέας ἁρπάζουσα παλιμπλάγκτοιο κελεύθου
Σύρει ἀναγκαίῃ· ταὶ δὲ βιηζόμεναι
Οὐκ ἀέκουσαι ἕπονται· ὅμως ἑὸν οἶμον ἑκάστη
Ἔμπαλιν ἐξανύει βάρδιον[2]) ἢ τάχιον·
Ὧι ἐνὶ κυδρὸς ἔρως ἀπὸ γαίης ὕψόσ' ἀείρων
Ἱμέρῳ ἄμμε φλέγει κάλλεος οὐρανίου·
Ὧι ἐνὶ σὺ ψυχᾶς φύσιν ἄφθορον, οὐ δ' ἀμενηνοῦ
Σκήνευς ὀλλυμένου δεῖξας ἀπολλυμένην.
Ἄλλοτε διογενῶν πόλιν οὐρανογείτονα φωτῶν
Κτίζεις· οἷσι μέλει πότνα δικαιοσύνη
Ἠδὲ καὶ εὐνομίη κουροτρόφος· οὐ δ' ἀπ' ἐκείνου
Νόσφιν ἀπετραπέτην ἄστεος ὄσσε πάλιν
Αἰδὼς καὶ νέμεσις· τίς ἕκαστά κε μυθολογεύοι,
Ὅσσα θεοπνεύστοις ταῖς δ' ἐνέθου σελίσι;
Τάς γε λαβὼν ἀφίκοιο πόλιν βασιληίδα πασέων,
Ὅσσας οὐρανόθεν δέρκεται ἠέλιος,
Ῥώμην ἑπτάλοφον γαίης κράτος αἰὲν ἔχουσαν·
Ἧς διὰ μεσσατίης Θύμβρις ἑλισσόμενος
Κοίρανος ἑσπερίων ποταμῶν κερατηφόρος εἶσιν
Οὖθαρ πιαίνων βώλακος αὐσονίης.

---

1) ι subscr. deest in Ald.

2) Hanc formam ceteroquin non usitatam Mus. in Hesychio invenisse videtur, ubi nunc legitur βράδιον, cf. Hesych. ed. M. Schm. s. v. βάριον, H. Stephani thesaurus s. v. βάρδιον.

Zenobii Acciaioli metaphrasis poetica eiusdem Musuri carminis
(transscripta ex editione Ph. Munckeri, Amst. 1676).

Dive Plato, innumeris heros comes addite Divis,
 Quos iuvat immensi post Iovis ire rotas,
Cum rapido invectus coeli per inania curru
 Alipedes agitat turbinis instar equos:
Remigio alarum terras delapsus ad imas,
 Illustres superum nunc age linque choros,
Ac librum tibi sume, tuae qui germina mentis
 Sacra habet, et doctum Socratis eloquium.
Hic docet, octonos ut coeli conditor orbes
 Ingenuo mentis cudit ab archetypo:
Quorum supremus variis fulgoribus ardens
 Emicat et fixo nomen ab igne trahit.
Singula dehinc alii sortiti sidera contra
 Fornicis octavi lumina lumen agunt.
Namque hic suppositos violento numine raptans
 Retrahit: ast illi, qua ciet imperium,
Regressi, tacito sua quisque volumina nixu
 Perficiunt tamen; hic serius, hic citius.
Per te sanctus Amor potiore cupidine captos
 Urit et a terris sidera ad alta rapit.
Quippe doces hominum labefacto corpore mentes
 Vivere perpetuos et superesse dies.
Civibus hic etiam moliris proxima coelo
 Moenia, qui curent munera iustitiae,
Ac legum iussa alma ferant; nec ab urbe decora
 Divertere oculos numina sancta suos
Et Pudor et Nemesis. Verum quis singula narret,
 Quae tibi conscriptae dia ferunt tabulae?
Has cape dum comites atque altae regia Romae
 Septa subi, qua nil maius ab arce poli
Sol videt: haec domitis septeno a culmine terris
 Imperat et flavo Tibride secta nitet,
Corniger Hesperidum fluvius, qui rector aquarum
 Ausoniis laetum sufficit uber agris.

Ἐλθὼν δ' οὐ σικελῶν ὀλούφρονα κεῖθι τύραννον,
Ὠμοφάγον σκύλλης λευγαλέης τρόφιμον,
Ὑβριστὴν μουσέων διονύσιον, ἀλλά γε δήεις,
Ὧι τότ' ὁμοῖον ἰδεῖν φῶτα μάτην ἐπόθεις·
Ἀμφότερον σοφίης τὲ πρόμον καὶ ποιμένα λαῶν,
Ὁππόσοι εὐρώπην ναιετάουσιν ὅλην·
Λαυριάδην, ἐρατῆς φλωρεντίδος ἀστέρα πάτρης
Λαμπρόν· ἀτὰρ Μεδίκων τῶν ὀνομαστοτάτων,
Τηλεθόον, καλὸν ἔρνος, ἀειθαλὲς, ἀγλαόκαρπον,
Τοπρὶν Ἰωάννην· νῦν δ' ἄρ ἀπειρεσίων
Γαιάων ἐσσῆνα[1]) *ΛΕΌΝΤΑ, κράτιστον ὀλύμπου*
Κλειδοῦχον· τοῦ νεῦμ' ὡς διὸς ἀζόμεθα·
Πᾶς ὃν ἄναξ σέβεται γουνούμενος· οὐ δέ τις αὐτῷ
Τολμᾷ σκηπτούχων ἀντιφεριζέμεναι.
Εἰσβὰς δ' ὀλβιόδαιμον ἀνάκτορον εὐθὺς ἐραστὰς
Σεῖο, Πλάτων, πολλοὺς ὄψεαι ἐν μεγάροις·
Παντοίαις ἀρεταῖσι μεμηλότας· ἠδ' ὀαριστὰς
Τερπνοὺς καὶ πινυτοὺς Ζηνὸς ἐπιχθονίου,
Πάντοθεν οὓς αὐτὸς μετεπέμψατο· καὶ σφίσι χαίρει
Τιμήεντα διδοὺς καὶ πολύολβα γέρα.
Ἔξοχα δ' αὖ περὶ κῆρι φιλεῖ δύο· τὸν μὲν ἀφ' ἱρῆς
Ἑλλάδος οὐχ ἕνα τῶν, οἳ πελόμεσθα τανῦν
Ῥωμαῖοι γραικοίτε καλούμενοι· ἀλλὰ παλαιοῖς
Ἀτθίδος ἢ σπάρτης εἴκελον ἡμιθέοις·
Λασκαρέων γενεῆς ἐρικυδέος ἄκρον ἄωτον
Καὶ τριπροσωποφανοῦς οὔνομ' ἔχοντα θεοῦ.
Ὅς μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα πατὴρ ἅτε φίλτατον υἱὸν
Στεργόμενος περὶ δὴ στέρξεν ἀπὸ κραδίης·
Καί μοι στεῖνος ὁδοῦ πρὸς ἀχαιΐδα μοῦσαν ἀγούσης
Δεῖξεν ἀριγνώτως μοῦνος ἐπιστάμενος.
Τὸν δ' ἕτερον τριπλαῖσι κεκασμένον εὐεπίῃσι
Καὶ πλασθέντα τριῶν χερσὶ σοφαῖς χαρίτων,
Βεμβιάδην ἥρωα· πατὴρ δὲ συνίστορα πάντων
Θῆκεν ἀπορρήτων οὔατα τοῦδε μέγας,
Πάντα οἱ ἐξαυδῶν μελεδήματα πορφύροντος
Θυμοῦ, ἀναπτύσσων τ' ἦτορ ἔνερθεν ὅλον.
Κεῖνοι δή σ' ἐσιδόντες ἀγινήσουσιν ἐς ὦπα
Πατρός· ὁ δ' ἀσπασίως δέξεται· ἀλλὰ σύπερ,
Ἧι θέμις, ἀχράντου δράξαι ποδός· ἵλαθι[2]) *λέξας,*
Ὦ πάτερ, ὦ ποιμὰν, ἵλαθι[2]) *σαῖς ἀγέλαις.*

---

1) Vox rarissima, quae non Graecae originis esse videtur, Musuro ex Hesychio nota erat, ubi *βασιλεύς* explicatur.
2) Ald. exhib.: *ἴλαθι*.

Non ibi Sicaniae truculento corde tyrannum,
Qui vitam Scyllae duxit ab uberibus,
Infestum Musis Dionysion invenies, sed
Quem frustra optabas cernere posse virum:
Quippe idem sapiens regni quoque tractat habenas
Europae et populos sub sua sceptra videt:
Laurenti soboles, patria et Florente coruscum
Sidus, ab illustri sanguine Mediceo:
Perpetuo Charitum pubescens ramus honore,
Olim Iohannes, nuper ab imperio
Terrarum LEO rex, magni patefactor Olympi,
Cuius et ad nutum non secus atque Iovis
Corda pavent, Reges submissi numen adorant,
Audeat et nemo par sibi ferre caput.
Protinus ingressus palatia sancta videbis
Mille tui cupidos, pectora culta, viros,
Prudentes animi et iucundo rhetoras ore,
Terreni multos ad latus esse Iovis.
Undique nam tales accit preciosaque large
His alacri gaudet munera ferre manu.
Sed duo praecipue caros habet; alterum ab ipsa
Hellade, non quales de grege turba sumus,
Romani Graecique homines; sed ab Attide prisca
Spartanisve unum Semideis similem:
Gentis Lascareae summum decus, inclyta numen
Cui sua dat Ianus nomina ferre biceps.
Non secus ac natum teneris me hic fovit ab annis,
Pectoris et patrii pignora certa dedit;
Angustumque viae, Clius quae ducit ad undas,
Indice monstravit conscius ipse manu.
Ast alium triplici cultum modulamine linguae
Tergeminae Charites composuisse ferunt:
Bembiaden heroa, Pater cui sanctus in aures
Arcana instillat pectoris alta sui,
Cunctaque curarum pandit revolumina et aestus
Ambigui cordis multiplicesque sinus.
Protinus hi placido coram te Principe sistent:
Ipse autem ritus fac memor usque, sacris
Oscula des pedibus, numenque precator et, o, dic,
O pater, o miseras aspice pastor oves:

Δέχνυσο δ' εὐμενέως δῶρον τό, περ Ἄλδος ἀμύμων
  Δεψηταῖς ἐρίφων γραπτὸν ἐν ἀρνακίσι
Πρόφρων σοι προΐησι, διοτρεφές· αὐτὰρ ἀμοιβὴν
  Τῆς δ' εὐεργεσίης ᾔτεε κεῖνος ἀνήρ·
Οὐχ ἵνα οἱ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οὐ δ' ἵνα πέμψῃς[1]
  Ἐμπλείην ῥηγέων λάρνακα πορφυρέων·
Ἀλλ' ἵν' ἀποσβέσσῃς[1] μαλερὸν πῦρ ἀλλοπροσάλλου
  Ἄρηος· τῷ νῦν πάντ' ἀμαθυνόμενα
Ὄλλυται· οὐκ ἀΐεις ὡς εὐγανέαις ἐν ἀρούραις
  Πάντα πλέω λύθρου, πάντα πλέω νεκύων;
Παίδων δ' οἰμωγὴν καὶ θηλυτερῶν ὀλολυγὴν
  Ὤικτισε μὲν Κύκλωψ, ᾤκτισε δ' Ἀντιφάτης.
Φλὸξ δ' ὀλοὴ τεμένη τε θεῶν οἴκους τε πολιτῶν
  Δαρδάπτει μογερῶν τ' ἀγρονόμων καμάτους·
Ὅσσων δ' αὖθ' ἥφαιστος ἐφείσατο, ταῦτ' ἀλαπάζει
  Βάρβαρος, οὐ στοργὴν οὐ δ' ἐλεητὺν ἔχων.
Παῦσον, ἄναξ, χάρμην ἐμφύλιον· ἔνθεο σοῖσιν
  Υἱάσιν εἰρήνην καὶ φιλότητα, πάτερ·
Σχέτλιος ἣν τεταγὼν ἄρης πολυβενθὲς ἐς ἄντρον
  Ὦσε λίθοις φράξας πῶμα κατωρυχέσιν·
Ἀλλὰ σύ μιν μοχλοῖσιν ἀνέλκυσον, ἠδὲ λύγοιο
  Δεῖξον ἰδεῖν θείου λάτρισιν ἀρτεμέα
Εἰρήνην, πολύκαρπον, εὔφρονα, βοτρυόδωρον,
  Εἰρήνην κόσμῳ παντὶ ποθεινοτάτην.
Αὐτὰρ ἀριθμηθέντας ἐπιπροΐαψον ἅπαντας
  Τουρκογενῶν ἀνόμοις ἔθνεσιν αἰνολύκων·
Οἳ χθόνα δουλώσαντες Ἀχαιΐδα νῦν μεμάασι
  Νανσὶ διεκπεράαν γῆν ἐς ἰηπυγίην,
Ζεῦγλαν ἀπειλοῦντες δούλειον ἐπ' αὐχένι θήσειν
  Ἄμμιν· ἀϊστώσειν δ' οὔνομα θειοτόκου.
Ἀλλὰ σὺ δὴ πρότερος τεῦξον σφίσιν αἰπὺν ὄλεθρον
  Πέμψας εἰς Ἀσίης μυρία φῦλα πέδον·
Χαλκεοθωρήκων κελτώων θοῦριν ἐνυώ
  Ἵππους κεντούντων πρώοσιν εἰδομένους·
Αἰθώνων μετέπειτα σακέσπαλον ἔθνος ἰβήρων·
  Καὶ μέλαν ἐλβετίης πεζομάχοιο νέφος·
Γερμανῶν τε φάλαγγας ἀπείρονας ἀνδρογιγάντων[2]
  Τοῖς δ' ἐπὶ βρεττανῶν λαὸν ἀρηϊφίλων·
Πάσης τ' ἰταλίης ὅσ' ἀλεύατο λείψανα πότμον
  Οὐδὲ διεῤῥαίσθη δούρασιν ἀλλοθρόων.
Ἄλλοι μὲν τραφερῆς δολιχὰς ἀναμετρήσαντες
  Ἀτραπιτούς, ἀν' ὄρη καὶ διὰ μεσσόγεων

1) ι subscr. deest in Ald.
2) Cf. pag. 51.

Munus et hoc Aldi cape laetus, ubi Attica rasis
Pellibus hoedorum verba notata leges.
Alme tibi Pater haec Aldus dat dona volenti
Pectore; sed contra munus et ipse petit:
Non auri cumulos argenti aut pondera cusi
Altave purpureis scrinia plena togis;
Sed mage, ut infidi tollas incendia Martis,
Omnia qui lato proruit exitio.
An non Euganeos audisti ut sparsa per agros
Caesorum tetro sanguine surgat humus?
Iam puerum lamenta et femineos ululatus
Antiphate, lacrumas et, Polypheme, tibi
Elicuisse reor. Quid enim, quod templa domosque
Usserit ac segetes hostica flamma, queror?
Vel quod forte rapax si quid non attigit ignis,
Efferus immiti barbarus ense metat?
Civiles cohibe pugnas, Pater; insere amorem
Cordibus ac natis foedera sancta tuis:
Quae Mars in barathrum sinuosi compulit antri,
Oraque consepsit molibus impositis:
Subice tu vectes et grandia saxa revelle,
Prodeat ut populo conspicienda pio
Pax hilaris frugumque ferax et onusta racemis,
Orbis et in nullo non cupienda loco.
Quod si bella iuvant, acies in barbara regna
Turcorum et rabidos hinc age mitte lupos:
Qui nunc classe parant, Danais iam Marte subactis,
Traicere ad terrae littus Iapygiae,
Quique iugum nobis et ferrea vincla minantur;
At Christo et Mariae nominis exitium.
Tu prior electis, tu milibus Asida comple,
Hostibus ut lethi tristia damna feras.
Mitte acrem et validum ferrato pectore Celtam,
Qui similes altis montibus urget equos;
Huic fuscus succedat Iber ancilia vibrans;
Et pedes Helvetii turbinis arma fremat;
Germanique suos moveant ad bella gigantes;
Martius extrema classe Britannus eat.
Quicquid et Ausonii non roboris abstulit ensis
Civicus, aut alia spicula torta manu.
Hi pedibus terrestre terant iter, ardua densi
Per iuga, per planis aequora secta viis,

Καὶ ποταμῶν διαβάντες ἀεὶ κελάδοντα ῥέεθρα,
Δυσμενέεσσι γένους κῆρα φέροιεν ἐμοῦ,
Θωρηχθέντες ὁμοῦ σὺν παίδεσιν ἀγκυλοτόξοις,
Τοῖς θαμὰ τουρκάων αἵματι δευομένοις.
Αὐτὰρ χιλιόναυς βενέτων ἁλὸς ἀρχιμεδόντων
Οὐλαμὸς, ὠκυάλοις ὁλκάσι μαρνάμενος,
Καὶ νέες ἱσπανῶν[1]*), μεγακήτεες, οὔρεσιν ἶσαι,*
Αἳ κορυφὰς ἱστῶν ἐντὸς ἔχουσι νεφῶν,
Εὐθὺς ἐς ἑλλήσποντον (ὑπὲρ καρχήσια δὲ σφέων
Αἰὲν ἀειρέσθω σταυρὸς ἀλεξίκακος)
Ὁρμάσθων· ἦν γάρ τε πόλει βυζαντίδι πρώτη
Νόστιμον ἀστράψη[2]*) φέγγος ἐλευθερίης,*
Αὐτὴν κεν θλάσσειας ἀμαιμακέτοιο δράκοντος
Συντρίψας κεφαλήν· τἄλλα δὲ τοῖο μέλη
Ῥεῖ' ἀλαπαδνὰ γένοιτο· λεὼς ὅτι θάρσος ἀείρας
Γραικὸς ὁ δουλείᾳ νῦν κατατρυχόμενος,
Ἀρχαίης ἀρετῆς, ἵν' ἐλεύθερον ἦμαρ ἴδηται,
Μνήσεται οὐτάζων δήιον ἐνδομύχως·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κτείνωσιν ἀλάστορας ἢ πέραν ἰνδῶν
Φεύγοντας κρατερᾷ γ' ἐξελάσωσι βίῃ,
Αὐτῆμαρ σὺ θεοῖς ἐπινίκιον ὕμνον ἀείδων
Καὶ μεγάλης χαίρων εἵνεκε καμμονίης,
Ἀνδράσι νικηταῖς στεφανηφόρα κράατ' ἔχουσιν
Ἀσίδος ἀφνειῆς πλοῦτον ἀπειρέσιον,
Τουρκίων ἄφενός τε ῥυηφενίην τε καὶ ὄλβον,
Ἑξηκονταετὴς ὃν συνέλεξε χρόνος,
Χερσὶ τροπαιούχοις διαδάσσεαι ἀνδρακάς· οἱ δ' αὖ
Σκυλοχαρεῖς πάτρης μνησάμενοι σφετέρης,
Μέλψονται καθ' ὁδὸν παιήονα· καὶ πρύλιν ὅπλοις
Ὀρχήσονται ὅλᾳ ψυχᾷ[3]*) ἀγαλλόμενοι.*
Καὶ τότε δὴ ποτὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ εὐρυόδειαν
Πτήσεται Ἀστραίου πρέσβα δίκη θυγάτηρ
Μηκέτι μηνίουσα βροτοῖς· ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἀλιτρὸν,
Ἀλλ' ἔσται χρυσοῦν πᾶν γένος ἡμερίων
Σεῖο θεμιστεύοντος ὅλῃ χθονὶ, καὶ μετ' ὄλεθρον
Δυσσεβέων οὔσης πανταχοῦ ἠρεμίης.[4]*)*
Καὶ τὰ μὲν εἴθε γένοιτο· μαθήμασι νῦν δὲ παλαιῶν
Ἑλλήνων, ὦναξ, ἄρκεσον οἰχομένοις·

---

1) Ald. exh: *ἰσπανῶν*.
2) Deest ι subscr. in Aldina.
3) In hac voce deest ι subscr. in Ald.
4) Ald. exh.: *ἠρεμίης*, quod Muncker depravavit in *ἡμερίης*; idem „die" scribit in versione, cum Zenob. Acciai. verterit „pace".

Traiectuque ultra resonantia flumina vecti,
Hosti fata meae gentis iniqua ferant.
Hos et lunato comitentur Paeones arcu,
Tincta quibus Turco sanguine tela rubent.
At Veneti undarum domini super aequora mille
Navibus ad pugnae fortia facta citis:
Hispanaeque rates cetis ac montibus aequae,
Utpote quae malo nubila celsa petunt:
Ilicet ad Ponti fauces (carchesia semper
Instructae gabalo summa salutifero)
Convolitent. Nam si Byzanti ad moenia primum
Libertas alma luce reversa micet,
Protinus indomiti caput et virosa draconis
Auspice compressu corpora trita pedis,
Omnia dispereant, animos et Achaica pubes
Eriget, in vinclis quae modo pressa iacet.
Ac memor antiquae virtutis commoda cernens
Tempora sub tectis vindice freta manu,
Irruat in cladem scelerum: vel trans iuga pulsos
Indica veloci cogat abire fuga.
Hic tu autem grato veneratus numina cantu
Victor ovans, hilari corde tropaea feres,
Utque coronato claudent te vertice turmae,
Hic Asiae magnas dinumerabis opes,
Gazaque Turcorum[1]) loculis abstrusa vetustis,
Quam duodena nefas cernere lustra fuit,
Splendebit victrice manu partita viritim;
Moxque domum remeans et stipe laeta cohors
Et spoliis Paeana canent, armataque longo
Tollere gaudebunt corpora nexa choro.
Tunc quoque se coelo tenues delapsa per auras
Astraei in terras filia sancta feret,
Haut nostras osura domos: quando aurea cernet
Secula nec foedum iam superesse nefas,
Te latum moderante orbem: simul impia pessum
Turba ierit, cunctis pace nitente locis.
Annuat his utinam Deus: at doctissima Grais,
Quae pereunt, serva nunc monumenta, Pater;

1) Sic Muncker.

Θάρσυνον δ' ἑκάτοιο φιλαγρύπνους ὑποφήτας
Δώροις μειλίσσων καὶ γεράεσσι θεῶν.
Παντοδαποὺς τε, πάτερ, ξυναγείρας ἠ μὲν[1]*) ἀχαιῶν*
Ἠ δὲ πολυσπερέων υἱέας ἑσπερίων,
Πρωθήβας· καὶ μήτε φρενῶν ἐπιδευέας ἐσθλῶν
Μήτε φυῆς μήτ' οὖν αἵματος εὐγενέος,
Ἐν ῥώμῃ κατάνασσον, ἐπιστήσας σφίσιν ἄνδρας,
Οἵ σώζουσι λόγων[2]*) ζώπυρον ὠγυγίων.*
Ναίοιεν δ' ἀπάνευθε πολυσκάρθμοιο κυδοιμοῦ
Νηϊάδων προχοαῖς γειτονέοντα δόμον·
Τῷ δ' ἑκαδημείης ὄνομ' εἴη κυδιανείρης
Ζήλῳ τῷ προτέρης· ἥν ποτ' ἐγὼ νεμόμην,
Κούροις εὐφυέεσσιν ἐπισταμένως ὀαρίζων,
Τοὺς γ' ἀναμιμνήσκων, ὧν πάρος αὐτοὶ ἴσαν.
Ἀλλ' ἡ μὲν δὴ ὄλωλε· σὺ δ' ἣν καινὴν ἀναφήνῃς,[3]*)*
Ἔνθεν ἄρ εὐμαθίης πυρσὸς ἀναπτόμενος,
Βαιοῦ ἀπὸ σπινθῆρος, ἀναπλήσει μάλα πολλῶν
Ψυχὰς ἠιθέων φωτὸς ἀκηρασίου.
Ἐν ῥώμῃ δέ κεν αὖθις ἀνηβήσειαν Ἀθῆναι
Ἀντί τοι ἰλισσοῦ θύμβριν ἀμειψάμεναι.
Ταῦτά τοι ἐκτελέσαντι κλέος, πάτερ, οὐρανόμηκες
Ἐσχατιὰς ἥξει μέσφ' ἐς ὑπερβορέων.
Ποία γάρ ποτε γλῶσσα τεὴν, ποῖον στόμα φήμην
Ἢ ἀγορητάων ἢ καὶ ἀοιδοπόλων
Οὐκ ἂν ἐφυμνήσειεν· ἀμαυρώσει δὲ τίς αἰὼν
Τηλεφανῆ τοίης πρήξιος ἀγλαΐην·
Ταῦτα τεοῦ γενετῆρος ἀοίδιμον ἡ δὲ προπάππων
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους οὔνομα θῆκαν, ἄναξ.
Τῶν δὲ σέθεν προτέρων βᾶξις κακὴ ὑρχιερήων
Κακκέχυται· ἅτε δὴ πάμπαν ἀρειμανέων
Καί τε φιληδούντων ἀνδροκτασίαις ἀλεγειναῖς
Καὶ κεραϊζομένοις ἄστεσι τερπομένων.
ΤΟΙ͂Α σὺ παρφάμενος, πείσεις σπεύδοντα παρορμέων,
Θεῖε Πλάτων· ἐπεί οἱ πάτριόν ἐστιν ἔθος
Εἰρήνην φιλέειν, ἑκὰς αἴσονος ὠθέμεν αἴης
Ῥίμφα ταλαύρινον βαρβαρόφωνον ἄρη
Ἡ δ' ἑλικωνιάδων[4]*) ἑλλήνιον ἄλσος ὀφέλλειν*
Ὀρπήκεσσι[5]*) φυτῶν ἄρτι κυϊσκομένων.*

1) Munckerus scripsit ἡ μὲν — ἡ δὲ.
2) Muncker oculi lapsu exhib : λόγον.
3) Alterum ι subscr. deest in Ald.
4) Ald. exh.: ἑλικ.
5) Munck.: ὀρπήκεσσι.

Te faciente animum vates, pia turba, resurgant,
    Divitiis aucti muneribusque sacris.
Tum varios primae redimitos flore iuventae
    Grais et natos patribus Ausoniis
Indolis egregiae iuvenes et sanguine claro
    Acci et in urbanis moenibus esse iube.
Perfice et Ogygii doctos servare magistros
    Eloquii, motis follibus, igniculos.
Apta illis sedes vario semota tumultu,
    Et domus ad rivos consita Naiadum:
Illius exemplo referens Academia nomen,
    *Cuius ego assiduo tempore cultor eram:
Ingenuis dictans sapientia dogmata ephebis,
    Quaeque prius norant integra restituens.
Illa quidem periit, sed te auspice si nova surgat,
    Nimirum doctis excita de Laribus,
Scintilla e tenui multorum in pectora ephebum
    Transmittet nitidum lucida flamma iubar.
Iamque erit in Latio redivivas cernere Athenas,
    Tybricaque Ilyssi suggeret unda vices.
Haec ubi praestiteris, volucri tua gloria curru
    Ad coelum et fines tendet Hyperboreos.
Nam lyra quae vatum, quae rhetoris ora diserti,
    Non tua longinquos nomina per populos
Fundere gaudebunt: aut quo languescere facti
    Gloria tam celebris tempore magna queat?
Hinc proavi genitorque tuus mansura per omnes
    Terrarum tractus nomina clara ferunt.
At qui Pontifices te iam praeiere, furentes
    Marte fero, tetrum sanguine nomen habent.
Nam rogo, quis laudet, quos horrida caedis imago
    Iuvit, et armata vertere tecta manu? —
Talia profatus currentis ad ilia calcar
    Addideris, patrium nam tenet ille decus:
Ut pacem colat et praeduri barbara Martis
    Numina dispellat finibus Ausoniae;
Utque Heliconiasi Graiae pia tegmina silvae
    Provehat, arboribus laetius aucta novis.

Ναὶ μὰν εὐμεγέθους σέο μορφῆς ἐκπρεπὲς εἶδος,
Καί τε θεοῖς ἰκέλην[1]) ἀθανάτοισι φυὴν,
Καὶ γεραροὺς ὤμους, βαθυχαιτήεντά τε κόσμον
Παλλεύκου κορυφῆς κεῖνος ἀγασσάμενος,
Αἰδεσθείς τε σέβας πολιῶν καὶ σεμνὰ γένεια,
Οὐ νηκουστήσει σῶν ὑποθημοσυνῶν,
Πειθοῖ θελξινόῳ κηλούμενος. ΑΛΛΑ ΤΟΙ ὥρα
Πτηνὸν ἑῶντι θεῶν ἅρμα καθιπτάμεναι. ΤΕΛΟΣ.

1) Sic et Ald. et Muncker.

Ergo tui vultus sacrum speculatus honorem,
Teque Deis magno corpore persimilem
Miratus, latosque humeros, capitisque verendi
Largius in cano crine comante decus,
Verticis et senium venerans, augustaque menta
Surdior ad voces non erit ille tuas,
Suadela mulcente animum. Sed commoda lapsu
Hora tuo est: agedum labere, linque polum.

Mel. Ioannis Latomi Bergami

carmen in M. Musurum.

(Cf. Iov. el. pag. 72, 73.)

Arma Pelasgiacas quaterent dum Turcica terras
Inveherent culto barbariemque solo:
Quid facerent Musae? fugere Helicone relicto,
Phocin et Ascraeum deseruere nemus,
Regna Latina petunt: et erat Musurus in illis:
Hospitio utuntur hospitis ante sui.
Nunc etiam bustum grata pietate sepulti
Officii quavis sedulitate colunt.
Thespiacas frondeis circum et Permessida laurum
Et sacro spargunt ex Helicone thymum:
Castalias lymphas aliae: et „cape munera" dicunt
„Musure, Aonii factus Apollo chori".

ADDENDA

ET

INDEX AUCTORUM.

AUCTARIUM EMENDATIONUM.

Vol. IV P. 2.

P. XXXV. Nihil omnino de Hesychio scriptum reliquit Apio quidam Gallus Petrus de Montmaur, quo de lepida exstat narratiuncula Vandosalvi in „omissis in notis“ ad Jo. Burck. Menckenii Charlataneriam eruditorum p. 250 sq. Amstelod. 1716. „On sait que les professeurs sont tenus de faire les leçons publiques. Montmour avait negligé pendant long-temps son devoir a cet egard, mais à la fin craignant qu'on lui ôtât sa chaire, il fit afficher qu'il expliqueroit publiquement Hesychius Grammairien Grec. Il promettait dans cette affiche des choses magnifiques en termes extrémement pompeux qu'on nommerait en latin sesquipedalia verba bullatae nugae. La voici tout entière: „Cum Deo Petrus de Montmaur Graecarum literarum Regius professor Hesychii recondita eruditione refertas glossas visendas fruendas proponet, lectissimis parenchiresibus earundem praestantiam patefaciet; Auctorem eximium non fuisse alienum a Christianis pietatis nostrae sacris praefationis epicheremate demonstrabit; arduis vocibus explorationem asseret, vetustis novitatem, novis auctoritatem, obsoletis nitorem, obscuris lucem, fastiditis gratiam, dubiis fidem in omnibus vero Deum quaeret et in deo omnia quo digna (ipso faciente) proferentur, ne quid piis cogitationibus his praesertim sacris statis ceremoniis et esuralibus feriis pereat. *Τὰ καλὰ ἔξω.* Die Martis hora 7 antemeridiana in auditorio Franciae novo.“ Remarquez qu'il destint pour ses leçons une heure ou presque tout le monde dort, savoir à sept heure du matin.

p. LXXXVIII. Post n. XXVIII cave intrudas *ΔΕΛΚΗΝ — οὕτω γὰρ αὐτὴν ὁ Διογενιανὸς κατονομάζει Δέλκην* ex Ord. patriarch. ap. Parthejum ad Hieroclis Synecdemum p. 59. Hic enim locus ex Diogeniani libro *περὶ λιμνῶν* petitus est.

p. LXXXIX. Post n. XXXVII insere haec: „*ΚΗ̂ΤΟΣ* in schol. cod. Urbinat. 124 ad Dion. Chrys. or. VII § 52 ex eodem Diogeniano sunt repetita.“

p. XC. S. v. *μαγνῆτιν* adde: „Eadem schol. Ptolem. Geograph. VII 2 transscripsit.“

p. XCVIII. Schol. ad Oribas. p. 157 Cocch. transscripsit ad verbum *καιρώματα* vol. II 391, 69. Usus Diogeniano est etiam Basilius Patricius ap. Fabric. B. Gr. VIII p. 140 s. vv. *ἰσοπέδη. σπεῖρα. τροπωτήρ. δρύοχοι.*

p. CX. Semel etiam Hesychius cum paraphrasin compilaret aberravit e priore in posteriorem versum, unde factum est ut falsam interpretationem adlineret, v. *κτάσθαι*, quod reddit *κτανθῆναι* (O 558). Debebat *ἀποκτεῖναι.* Sed in paraphr. praecedit *ἀποκτανθῆναι* ad O 557 pertinens.

p. CXII *). Adde alia exempla haec: πόρεν οἱ ἐπιεικὲς· παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον inepte, ut dudum vidit Pearso (ad T 21). — Λοβοῖσι· τὰ αὐτά; imo ἐνωτίοις. — cf. τύνη. — ἤσατο· ἐτεχνάσατο quod natum ex κατὰ μήσατο. — Ψ 327 ξύλον αὖον ὅσ... quod abiit in αὔονος ξύλον· ξηρόν.

p. CXVI. κλεύθωμαι (Ψ 244) vol. II p. 491, 36 iterum redit ad Aristonicum.

p. CXVII 23. Conf. formula haec: Vol. II p. 210, 72 ἔσχατος Μυσῶν· παροιμία, ἣν ἐξηγοῦνται οὕτως, et proverbio Θύραζε Κᾶρες· παροιμία ab alia manu assuta haec: οὐκέτ' ἀνθεστήρια. Idem Hesychius e Zenob. IV 53 p. 100 Κιλίκιος ὄλεθρος effecit duo, hoc ipsum et Κιλικίους τιμωρίας. Κιλλικύριοι scripsit pro Κιλλικυρίων πλείους. Deinde vol. II p. 500, 89 e codicis vitiis dubium esse nequit, quin Diogenianus non nisi lemma posuerit κόγχης ἄξιον, ab Hesychio vero illata sit hypothesis, male inculcata. Similiter statuo de gl. Κέσκος. vol. II 470, 79, qua de cf. edit. min. p. 863 a 13.

p. CXXV 19. Eadem ratio obtinet s. v. κωχεύουσι: πιστοί με [Σοφοκλῆς καμίκην] κωχεύουσι (l. μ' ὀκωχεύουσι), unde patet testimonium margini adscriptum fuisse.

p. CXXVII. Ex Hesych. III p. 60, 41 dilucide apparet auctorem tali onomastico usum esse, et satis quidem neglegenter. Nam in capite posuit λωφῆσαι et iterum suo loco, ubi in ipso onomastico invenerat sub finem post ἡσυχάσαι addita formula καὶ τὰ ὅμοια. — Alia si vis exempla rem certam comprobantia cf. glossematica cumulata: ξυνάωρ· εὐναία δάμαρ ἄλοχος et cf. ἐπίτροχον et καπυρὸν s. v. κινυρόν. Perquam memorabilis est etiam glossa II 351, 18 ἰθύς· εἴθε μακάρι αἴθε propter Doricum αἴθε in expositione.

p. CXXX. Audias velim Th. Bergk Philol. XVI p. 588.

p. CXXXI **). Φρυγῶν ὁρίσματα quae sunt e Gregor. Naz. ed. Jac. Toll. petita.

p. CXXXIII 7. e. c. κνῆν post κνηστήρ.

p. CXXXV. Ἶρος ἀλητοβόρος] Hesych. s. v.

διαζῶντι] adde: „sed Cosmas Angeli Mai ut Hesychius." De Gregorii Nazianzeni glossis in Hesychium illatis uberius disputavi in Mus. Rhen. vol. XXI p. 489—497. Indicem earundem locupletissimum infra subiecimus.

p. CXXXVII. Ex Agathia AP. X 66, 1 aut Greg. Naz. C. XLVII 89 p. 107 B. fluxit fortasse gl. εὖτέ τις; ex Joseph. Macc. 14, 14 p. 515 C. ex em. Haverkamp. ὀροφοιτῶντα ac satis certum est glossam a Jac. Bernays in Mus. Rhen. 1864 p. 471 emendatam ἀσαρθά· πεντηκοστὴ παρὰ Ἰουδαίοις ad Joseph. Antiq. L. III 10, 6 p. 179 (Vol. I p. 160. 161 ed. Richter.) esse referendam. Praeterea quaerendum est, sintne etiam Pseudothespidea, quorum κνάξ certe loco non suo legitur, ex Clemente Alexandrino repetita. Denique verbo moneam v. πανημαδόν usum esse Eusebium in P. E. et v. πανόσπρια Isidor. Pelusiotam epist. p. 559.

p. CXL s. f. Cf. vol. II p. 265 not. ad 108.

p. CXLI *). Adde ἤμονες θειλόπεδα et post Alexio: „Herodianus ἐν τῇ καθόλου."

p. CXLIII. Post Eusebium adde: „Onomasticon urbium et locorum ed. Larsow et Partheyus Berol. 1862."

p. CXLIX. Neque haec a Didymo scribi poterant: οὐλόμεναι· ὀλέθριαι πληγαί quae sunt Euripidis in Phoen. 1529: οὐλόμεν' αἰ[κίσματα] ubi schol. αἰκίσματα· ὀλέθριαι πληγαί. Neque ῥεδείη· τράχηλος ἢ ῥεδέρη amplius in Diogeniano ferenda

sunt, quippe nata ex Eur. Tro. 99 ἐπάειρε δέρην et sic scribenda [—ρε] δέρην· τράχηλον· „(ἐπά)ειρε δέρην“ (Εὐριπίδης Τρῳάσιν); neque gl. τοινισταφράσαι· ἀγγεῖλαι, εἰπεῖν detorta ex verbis Euripidis in Rhes. 602: [ποῦ κα]τεύνασται φράσον. Vetus contra error videtur ἠπανία pro ἡ σπανία (τῶν ἀγαθῶν) in Eur. Rhes. 245 propagatus ab Hesychio II p. 284, 59. Cf. etiam quae in Philol. XX 2 p. 353 dixi, et glossas κυβιστήρ. λίσσομαι. μέθες μ'. ἀνεῖρφ' ὕ... μάραγνά γ' ἤ. γ' ἄμμορος, γέγωνε εἰς.

p. CL 4. E Rheso (33) illata gl. κεροδέκα τόξα (sic). Nam vv. ἐπεὶ τὰ κατὰ τράγου εἶχεν a sua glossa divelluntur glossis 52. 53 (Euripid. et Prov. Salom. XXVI 22).

p. CLI 10. Aesch. Pers. 309 πελειοθρέμμονα, quod sine interpretatione intrusum est glossae πέλειαι.

p. CLV 25. Adde λωβήεντα et μνώεο.

p. CLVI *). Ἰχναίη Θέμις h. Ap. 94 ἴχματα ibid. et κάγκαν' h. Merc. 136 pro κάγη, κἂν cod.

p. CLVIII. θεόφρονος Thebaid. cycl. fr.

p. CLXI *). Callimachus hausit ex Hom. Il. Ο 95. Cf. Mus. Rhen. XX 3 p. 471.

p. CLXII. κνώσσοντι non Pind. Ol. XIII 100 spectat sed Greg. Naz. IV 229 p. 216 Dronk.

p. CLXXI. L. in *) „omissa sunt quartum quintum et sextum ἰνουλεοῦς ἠώα et ἴπτα (h. e. ἴττα).“

p. CLXXIV 6 (a. i.). iterum solveret] Patet e gl. ἡμιφημί inter ἡμίφατον et ἡμίφθη posita pro ἡμί· φημί, quod ordo repudiat.

p. CLXXXII. Σαμιακὴ θυσία sub voce χρησίπαιδα.

p. CLXXXIII *). Neque θῶμιγξ καταφυλαδόν κερκοῦρος (Halieut. I 141) huc retulerim.

p. CLXXXIV 9, identidem] tacito nomine s. v. κόπτη (leg. κοπτή). cf. Ath. XIV 648 E.

p. CLXXXIX, 15. adde σαγγάριος s. v. σκυτεύς, τήλη pro τῆλις s. vv. βουκέρας et σμηκτικόν. — Accusativus Ἑρμῆ etiam vol. II p. 545, 57 legitur. — Verborum formis Alexandrinis adde etiam has ab amico docto collectas: ἀπεθάναμεν s. v. ὀλώλαμεν, γενάμενος s. v. πεπεμμένην (hanc praebet etiam titulus ineditus a J. de Hahn propediem edendus γενάμενος ἀνὴρ θεοσεβής) ἔπια s. v. πέπωκα βάλαι s. v. σχάσαι, ἐνέπεσα s. v. ἐνδούπησα, κατέβαλας s. vv. καθείλας et κατέλεξας, κατέπεσαν sim. s. vv. κατεπόθησαν κατήριπες et παραὶ ποσὶ (Bachm. Lycoph. p. 32) δίδει s. v. ἰάλλει, συνέλθατε s. v. σύνιτε, συνθήσας s. v. συναρμόσας, συνθήσῃ· συντάξῃ, συμβαλεῖ (futur.) σ 2345 συνειεῖ. συνιῶν. Alia ap. Nauck. Eurip. Stud. II p. 2, n. De χρῆσθαι c. acc. cf. κ 2290 κέρατος φυτόν et vocc. παιδισκάριον τάρανδος; cf. Elmsl. ad schol. Soph. O. R. 1. — Denique observandum Hesychium saepius ὅτε ponere sequente coniunctivo, eque contrario ὅταν — ἐστίν ausum esse 3 p. 6, 133 ubi ἢ Musurus. Formula παρ' ἐνίων II 519, 80.

CORRIGENDA.

XLVII 6. lectu 27. viginti
LII 19. glossarum
LX 9 (a. i.). quaestio
LXVI. Θεόκριτος. ἀώτῳ. Θεοδωρίδα. ἀγείροντες.
LXVIII. φησί
LXXXVI 7. veterum
LXXXVII. scripturus fuisset
XCII 8 (a. i.). videlicet
XCIII 10. minus
XCIV 5. ἢ Xenoph.
XCVI 10. brevissimum 11. conscribillavit 15. ignoraret
XCVII 12. πανομφαῖος
XCIX 19. Hesychii
CII 2 (a. i.). depromam
CIII *). ὕσπληξ
CIII ***). nunc
CVII 2. significationum
CXIV **). plerasque
CXXIII 1 (a. i.). certi
CXXIII 14. videmur
CXXV 29. unde
CXXV 32. potest
CXXVII 8. non
CXXXI 17. Hesychii
CLXXIX. topographiam
Indic. p. 66. ἁλιευτικά
— p. 5, 19. ante Moschus excidit Eucrates. Cf. etiam Phot. 464, 12 προτήνιον: ἐν Καμειρέων ἱεροποιΐᾳ.
— p. 12. insere suo loco Κεφαλή.
— p. 21. s. v. κάμαροι adde: cf. schol. Ar. Avv. 990.
— p. 23. s. v. Ἔφεσος: Ταῦροι
— p. 29. περὶ γῆς: μῶυς.
— p. 55. ὑπηρέται: ἐπερρώπτης
— p. 89, 10. σαννιόπληκτος
— p. 93, 2. Vide nunc Jo. Graseri de veterum triremium fabrica Hal. 1864. 4 et Philol. Cypriorum glossis adde ζόες.

Epistola ad Eulogium.

H. Weber de Hesychii ad Eulogium epistola Weimar 1865. 4. Rec. Herm. Sauppe in Nunce. erud. Gotting. 1865. fasc. 35 p. 1399. 1400. — Rem denuo tractavi in Jahnii annal. 1865. fasc. XI p. 749 sqq.

Lin. 10. λέξιν ἑκὼν γε παρέλιπε H. Sauppius.

— 15. παραλιπὼν ἐπέγραψε malim.

— ibid. καὶ proscripsi in ed. min. quod fugit Weberum et Sauppium.

— 19. ἄνδρα τῆς Sauppius.

— 25. δέον καὶ ed. min. et Sauppius.

— 28. ἐνδοτέρω L. Dindorf. Thes. II p. 1024 C.

— 31. ὑπάρχει. πλεονέκτημα δ' αὐτός Welcker Kl. Schr. II p. 546.

— 34. γράφειν ἀξιώσας — παρέχουσαν — σαφῆ ταῖς?

— 36. πλειονοσήμων Welcker. Kl. Schr. II p. 545.

— 40. ἐμπεπτωκώς Weber Sauppius, πεπταικώς?

— 41. ἐντελῆ Weber.

— 43. πεπεισμένος μὲν εἶναι τὸ κτῆμα μετὰ τὴν σὴν καὶ μειζόνων ἄξιον (φιλίας) ὑπάρχουσαν Welcker l. c. p. 548 „hoffend, dass das Werk nach dem Vorgange von deiner Freundschaft auch der Freundschaft grösserer Personen gewürdigt werden werde" oder auch „grösseren Werth haben werde." — πεπεισμένος μὲν εἶναι τὸ πλεονέκτημα μέγα, πολὺ δὲ τὴν σὴν φιλίαν καὶ μειζόνων ἀξίαν ὑπάρχουσαν probabiliter Sauppius.

De specimine anno MDCCCLVI edito iudicium fecerunt Julius Caesar in annal. Marburg. 1856 XIV 39 p. 312 Gustavus Linker in ZföG. p. 841—844 Augustus Nauckius in ZfGW. X 12 p. 921—927; de editione ipsa anonymus in Zarnkii Liter. Centr. 1857 n. 34 p. 539, Carolus Daremberg in Revue de l'institution publique 1858 (29 Avril) p. 67 et in bulletin international 1858 n. 26 p. 130 sq. Anglus nescio quis in the home and foreign review n. 4, 17 April 1863. H. M. in the Reader 5 March 1864 p. 294 sq. CO. in ZföG. 1865 fasc. II. III p. 202—5. GWolff in ZfGW. 1865 XIX 6 p. 464—466. S. A. Naber in prolegg. ad novissimam Photii editionem Lgd. Bat. 1864. A. Nauck Mélanges Gréco-Rom. II p. 639—746 (Kritische Bemerkungen IV). Hugo Weber in nunce. erud. Gotting. 1867. p. 401—446. Philol. Suppl. vol. III 5 p. 451 sq.

P. 3, 1d. ἀά· σύστημα ὑδάτων Cram. AP. IV 178.

4, 17. ἀάνης Cram. IV 177, 3 ἀαμὴς cod. Lege cum ed. min. ἀανὴς χρησμός· .....

— 18. ἀάνδιχα (L. διάνδιχα)· χωρίς Cyr. Dr. De ἀλλαχοῦ exterminando cf. ἀρήϊος.

— 21. ἀάς accinit Ahrens ap Kuhn. III p. 163.

5, 43. Sic etiam Cyrill. ap. Cram. AP. IV 178, 21, sed cod. Paris. 2669 ἄβανα. Mox ἄβακρον· λεπτόν id.

— 45. ἀβάθων Cyr. Cr. AP. IV 178, 23 ἀβά· ὁ δ. Gesenius Monum. Phoen. p. 384.

5, 60. Idem porrigit cod. Par. 2669 AP. IV p. 84, 35.

6, 74. ἀβαρκνῶ· κωμῶ Cyr. Dresd. Illustrat P. de Lagarde opusc. p. 275, admissa Pearsonis coniectura.

— 79. Recte habet; אֲבַר est volare.

— 80. ἀ μαργός? cf. μέργιζε μοργίας μόριος.

— 83. ἰδία νόσος Cram. AP. IV 84, 31 Philol. IV 274.

— 89. ἄβλαστυν Athanasius, ἀβάστιμον (h. e. ἄστιβον suprascripto ἄβατον) lexic. anon. Pearsonis.

— 93. ἄβδελλον Athanas. (אל et עבר) Philol. XIII p. 218.

— 100. Pro ὄφεις Macedonice? Philol. l. c.

— 102. Recte cod. ἡλιακόν sc. ἄνεμον subsolanum ventum. Philol. l. c. Lassen in Ztsch. d. deutsch. morgenl. Gesellsch. Lps. 1856 X 3 p. 385. ἄβελος· ἥλιος ἀβέλιος· ἡλιακός Cyr. Mosq.

7, 9. ἀβέσσει· πεθυμᾶ ἀνακατώννει ἐπιθυμεῖ Gl. barb. Gr. ap. Ducang. col. 68.

— 27. ἀβίυκτον Is. Voss. probante Meinekio.

— 29. ἀβίβλαβον Dioscorid. (אֵבָה . לבן).

8, 52. L. ἀμογητί.

— 63. L. ἀβόος· ἐξ ἕω (παρὰ) Ταραντίνοις.

9, 64. ἀμετάβολον Meineke. An ἄβολον· ὄνομα τοῦ Χίου? Philol. XIII p. 220.

— 65. ἄβοσκοι· οἱ σίτησιν (οὐκ ἔχοντες) Meinek.

— 83. Forte Ἀβρωνίδας, cf. Τρουφωνίδες.

10, 12. ἀβροῦτες] ὀφρύγων in Aeolici poetae carmine a Theod. Bergk. edito in ind. Hal. $18^{65}/_{66}$ p. VIII, 7.

— 96. ἀβραμία· γιτία Cyr. Dr.

11, 27. ἄβυθον Nauckius.

— 32. ἀβῶ accinit Ahrens ap. Kuhn. III p. 163.

11, 36. ἄβρωτον Athanas. Cram. AP. IV 202, 2.

— 41. 44. H. e. ἀϝατᾶσθαι ἀϝατώμενοι.

12, 55. Recte Nauckius Ἀγαθώνειον.

— 59. Hermann Opusc. VII 375.

— 64. 81. 83. ἀγαλάκτην· ὀνόματος εὐγενοῦς h. e. τοῦ συγγενοῦς. ἀγαλμαῖος· αἱματίτης λίθος Cyr. Dr.

13, 84. ἄγαλος Cyr. Dresd.

— 308. ἀπάννα (Aeolice) Meinek. vel ἀγάννα.

14, 85. EM. 183, 24.

15, 59. 60. Nihil mutandum. Recte cum ἀϝάτα comparat Ahrens II 55.

16, 74. ἄγγαθος Ducang. Add. col. 5.

— 97. ἄγγοραν· ῥογὴν σταφυλῆς Athanasius IV 203, 20. angor etiam hodierni Lusitaniae incolae vinum appellant. Sed magis etiam huc pertinet, quod apud Persas angûr est uva, apud Illyrios ἀγουρί i. q. ὄμφαξ. Cf. Blau Schriften d. deutsch. Morgenl. Gesellsch. 1863 XVII 3. 4 p. 653.

17, 98. Cf. ὄρπη.

— 403. De Aggdisti cf. Max. Dunker. I p. 245. 247—49.

18, 31. ἀγελαστούς Schoemann l. c.

19, 55. ὑπερήφανος ad ἀπερωπός spectat, quod similiter explicat schol. Aesch. Cho. 598.

— 72. ἀγεσιφρόνων — φρένας Meineke.

— 74. ἄγετε φέρετε (Eur. Tro. 774).

20, 76. Agnoscit Athanasius.

— 85. ΆΒΗΝΑ cum eadem explicatione Ducang. Addend. col. 4.

— 89. V. Meinek. Philol. XII p. 604. Recte E de Leutsch. ibid. XII 4 p. 657. Ἀγηνόρειος (αἵρεσις)· Πυθαγόρειος.

21, 99. τοῦ θεοῦ Meineke.

— 5. τοῖς νεκροῖς καὶ καθαίρειν idem.

— 11. Recte. Vid. Meinek. Phil. XIII 537.

— 14. Nihil novi affert Siebelis ad Pausan. vol. II p. 3.

22, 32. Pro ἀγκυλίς Brunck. Analect. III p. 186 epigr. inc. 176.
— 36. ἀγκάπης Athanasius, ἀγκάσπης Cyr. 39.
— 39. ἄγ κράτεσφι Meinek.
— 48. Cum Ἀγκλείδης n. pr. comparat Meinek. Philol. XIV p. 18.
23, 50. Böckh Urkund. p. 152.
24, 71. L. ἀγκυλλόμενον· νοσερόν et tolle adnot.
25, 94. ἀπαλοθηλές Meinek. Idem θάλλειν ποιεῖ.
— 600. καλὸν Κύπριοι Bekk. AG. 1096 EM. αἶλα.
— 11. Ἀγλαυρίδες κόραι vel ὧραι Meinek. Philol. XIII p. 537.
26, 21. P. de Lagarde opusc. p. 277 comparat armenic. *angl.*
— 22. ΑΓΑΤΕΣΘΑΙ natum ex ΑΓΑΤΕΣΘΑΙ h. e. ἀϜατᾶσθαι q. v.
— 41. Cf. ἐξαγρεῖν.
28, 85. ἀγαιόμενος· ἀζόμενος Meinek. Phil. XIX 717.
— 93. Ut noster Ducang. e gl. gr. barb. s. βόρδων. ἀγανύμοχθος Cyr. Dresd. quod ἅ τ' ἀνύμοχθος videtur (cf. ἐμπεδόμοχθος).
— 94. πολύγονον] Refer ad ὄνωνιν Nic. Th. 872.
— 98. ἀγόρ ἀετός ἀτόρ Ducang. c. 150.
29, 715. Ὑβριλίδου Böckh Abhdl. der Acad. 1827 p. 131. (Pausan. VI 9, 2, Ol. LXXII 2.)
30, 43. ἀγκρούστῳ μαχαιρίῳ (Theaterdolch) conj. Meinek. Philol. XIX 718.
— 50. Ἀγράνια etiam Th. Bergk. Monatsk. 49.
32, 81. 82. ἀγρονόμους intellegit Meinek. Philol. XIX 717, nisi Ἀγριάδες corruptum sit ex Ἀτριάδες = Ἁδριάδες. Aliter Unger in Bergk. Annal. Marb. I p. 579 (Moeron. epigr. in Anth. Pal. VI 119) Ἀ(νι)γριάδες huc retractis verbis ἐν Ἤλιδι.
— 90. L. Ἀγριανιαῖον ἀκόντιον· .....
32, 96. ἀγρεύς Meinek. Philol. XIX 717.
33, 99. Macar. prov. I 24.
34, 820. ἀγρομανής Meinek. l. c.
35, 71. Cf. ἐπαγχάσασθαι.
36, 90 not. L. adnotationi s.
38, 929. Nil mutat Ahrens II 357.
— 37. cf. Meinek. Com. V. p. 93. Imo ἀγωνιᾷ· ἀκηδιᾷ coll. ἀδημονεῖ.
39, 70. ἀδράγυνος?
41, 22. ἄδδαν Cyprii, σάδδαν Cretenses, ψάδδαν q. v. alii: Philol. XII 589.
43, 76. ἀργόν] ἀνέψητον Nic. Al. 66 schol.
44, 84. (ἦ) ἄδος Bergk ad Hipponact. fr. 100. Atque [Τ]ΟΑΔΟΣ exstat in titulo Halicarnassensi a Newtono edito.
— 1105. Lob. Aglaoph. 817.
48, 87. ἀραιάκις ut μανάκις Meinekius.
— 88. ἄδρακον (= ἀνέδρακον)· ἀνέβλεψαν Cyr. Mosq. Legendum igitur ἴδον (h. e. εἶδον).
— 98. Ad Soph. Trach. 200 refert Nauck. Eur. Stud. II p. 6 n.
49, 25. Pherecrates usus est (Cobet Mnem. V 202) HJacobi Com. V p. CIX. XCVI Meinek. delect. Anth. Gr. p. 95. 160.
— 26. Th. Bergk Beitr. z. gr. Monatsk. p. 53.
— 29. ἐνομίσθη Meineke.
50, 37. Forte ἀλόγιστός e Menandr. fr. IV p. 92 ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.
51, 76. ἀεκλίϊες· ἀκούεις Cyr. 39 h. e. ἀΐες.
52, 92. L. *ἀείν[α]ων.
— 96. L. λέγεται ἄφορον.
— 1306. Coni. ἀνείροις· ἀναπείροις.
53, 16. Alexid. com. III 437, 1.
— 23. Sic ἄητον explicat Ptolem. Ascal. in Φ 395 ad I 410.
— 24. 25. Cum Porsone facit Meinek. XII p. 617.
54, 51. [ἀελίς] τάλαινα· ἀθλία Meinek. XIX p. 718.
— 59. αἰκάλλει?
55, 64. Greg. Naz. Arcan. V.

56, 1399. Unger Sinid. p. 72.

—, 4. εἰαροβλεῖ· πίνει (αἷμα) Philol. XIV p. 204.

— 16. Forte [πολλ]ὰ ἔται (ex Hom. *I* 464)· πολλοὶ (ἑταῖροι).

57, 41. ἀζαραπατεῖς] Latere hazarapet vidit La Croze, quem citat de Lagarde ges. Abhandl. p. 186. Graeci vertunt: χιλίαρχος, οἰκονόμος, ἐπίτροπος. Cf. neopers. hezâr mille et pai pes.

— 42. ἀζάτη] De Lagarde ges. Abh. l. c. corrigit ἀζάτι et sub finem addit παρὰ Πέρσαις, coll. vocc. âzâd,, azat, âzâdî.

— 43. παλαιότης Schwenck. Mus. Rh. 1852 p. 496. Ibidem ἄζα· εὐρώς Meineke. p. 604.

58, 46. cf. ἀσβηνοί.

— 53. ἄθετον Cyr. Dresd. Sed ἀζετωθέωντι nunc innotuit ex inscr. Delphic. 369, 17 ap. Wescher. Cf. E. Curtium Nachr. d. GG. d. W. 1864. n. 8 p. 152.

— 60. Nauck. p. 351.

— 64. Tolle adnotationem et repone: ἀγαῖα· φθονερά Cyr. Dr.

60, 5. ἀηκές· τὸ — τραγικοῖς Meinek. Philol. XIX 718 coll. ἀγκρούστῳ, ἀνδρομητόν, συσπαστόν. Aliter ipse statueram inspecto Cyr. Dr., qui ἀήμητον porrigit h. e. ἄκμητον.

63, 63. ἐφ' ᾗ Nauckius.

— 70. Meinek. Com. III p. 8 n.

— 73. Cobet NL. p. 283.

64, 1603. Cf. ἀολεῖ.

66, 42. ἀθυρολόγος — λόγοις Meinek. Philol. XIX 718.

— 58. Recte codex *Αἰακεῖον*. Sic enim Herodianum accinisse docet Lobeck. Phrynich. p. 370.

67, 64. Non magis sana sunt, quae exstant apud Athanasium αἰαλέας· οἴμοι οἴμοι τὰς σάς. Spectant Eur. Hec. 182.

— 73. L. αὐΐαχοι· αὖοι ἠχοῦντες. Glossa Hom. est.

69, 15. Sic etiam Cobet NL. 167.

71, 45. κατὰ στάσις — ὑπὸ Meinekius.

73, 97. εἴκασι φεύγοντές γ' ἀΐδρυτον κακόν· ἄλλοι Bentleius. Cf. R. Enger JJB. LXXVII p. 558.

74, 24. Ad Callim. Dian. 235 refert Meinek. Philol. XIX 718.

75, 58. ἔθη· νόμοι καὶ ἐθισμοὶ Meinek. XII 603.

— 44. „Rubigo" Meinek. 633.

76, 60. ἐκβάλλοντες αἰθῆντας πέπλους Th. Bergk. PLG. p. 41. Cf. Nauck. p. 351.

— 70. αἴθυμα· τὸ δέλος Theognostus.

— 73. αἴθονα Nauck. p. 352 coll. Hesiod. Opp. 363. Soph. Ai. 222.

— 77. καῦμα φλογός Athanas. IV 212.

77, 1900. 1. L. αἴθωνας· λαμπροὺς (quibus verbis Athanasius addit ξανθοὺς πυρώδεις) „αἴθωνας μεγά(λους)" e σ 372.

— 4. αἰκάλει codex. Itaque scribendum αἴ κα λῇ· cf. Theocr. V, 21. (Dorice). Excidit interpretatio ἐὰν θέλῃ.

78, 17. Heimsoeth Krit. Stud. p. 6.

— 32. L. αἰ(κάλ)λειν.

79, 47. Imo Eur. Or. 256.

80, 81. τὰ delet et Musuri coniecturam probat Nauck. Cf. Meinek. Anal. Alex.

82, 16. Hermann. Opusc. VII p. 303.

— 21. ὁ Κιλλικῶν Meineke Philol. XII p. 611.

83, 31. αἰολίχον θᾶμα Ahrens Theocr. I 56.

— 33. δῶρον (ἔχοντα) Meinek.

— 35. αἰολιστάς· ποικιλτάς idem.

— 43. αἰολουργός· — ψευστής idem. Sed αἴουλος ποικίλος Athanas. IV 211, 33.

84, 60. Schol. Nic. Ther. 526 p. 41 HK.

— 62. ἐρασταί· ἐρῶντες Meinek. Imo latet Hom. *T* 31 αἵ ῥά τε· αἵτινες δή.

— 74. ἀγαπωμένη ad ἑταιρίς spectare vidit AM.

85, 78. ἐκλεκτόν idem.

85, 99. Mus. Rhen. 1858, 471.
86, 26. αἱμασιῶνες Meineke.
87, 52. Androm. 451 Nck.
— 55. αἰσχυντάδην vel αἰσχυντήδην Meineke.
88, 71. Αἴτνη cum Is. Vossio Meineke.
— 73. ἀντήσας Meineke coll. ἠντήσατε δαιτός.
— 80. L. ἅττεσθαι· διάζειν.
— 82. Αἰτωλίων et λέγει pro δὲ Meinekius, sed idem nunc Αἰτώλιον non esse temptandum putat coll. Lob. Path. I p. 439.
89, 83. Imo λίγυρον. Fallitur GCurtius.
90, 14. αἰὼν ὠλίγγιος Meineke.
91, 20. ἀκά accinit Meineke, sed potest glossa ex Aeolico aliquo poeta petita esse. Deinde coniciat aliquis ΑΑΚΑΙ: ΜΑΧΗΙ.
— 28. ἀγαστόν Meinekius. Non accedo. Glossa est Cretica. Ceterum in cod. Robortelli Aesch. Sept. 610 ἀκαθόν pro ἀγαθόν scriptum erat.
— 34. αἴτιος Meineke, et sic recte schol. Callim. Dian. 143.
93, 69. ἀκνάμπετον νόον· ἄγναμπτον ex G. Hermanni coniectura probat L. Ahrens, qui ad Aesch. Prom. refert, ubi nunc metro invito ἀστραβῆ editur.
— 79. Schol. Plat. p. 495. De ἀκαρής vid. Meinek. Com. vol. V p. 89.
— 89. ἀκέαστος recte Meinekius.
— 94. κάρον· τῦφον?
94, 91. ἀκασκόφρων· ἀσύνετος Nauck. Eur. stud. II p. 42 conicienti non accedo.
95, 18. ἅτιν' ἂν Meinek. recte, sed non opus. (Hom. ε 166.)
— 21. Dele verba adn. „possis ἀπηνής." Cf. γακίνας et διάκινος, unde de ἀκίνητος pro ἀκοινώνητος constat.
— 40. J. Klein Hippocr. p. 55, 7 „non huc facere puto Hesychium."
96, 54. Mus. Rh. 1858 p. 470.
— 66 Ω 454.
96, 67. ἀκηδίᾳ λυποῦσα· ..... Meineke.
97, 90. ἀγητόν sine caussa Meinekius laesis Creticae dialecti legibus.
98, 9. Cf. κίρων.
— 10. cf. ἐγκρί· κοίλῳ aeque obscurum.
— 11. Cf. κῖρις.
— 12. Conicias κίρκας vel κίρκιος, cum aquilo longius absit; nisi latet Archiloch. fr. 20 p. 540 Ἀκίριος ῥοάς. Vide Philol. XV 1, p. 154.
— 13. Σικελίας ἐν Meinek. coll. Scymn. perieg. 131. oblitus Herod. III 117.
— 19. L. ἄγκαθεν· ἄνωθεν, coll. 4349.
100, 57. Callim. Dian. 146.
— 58. Hic etiam ut supra 93, 69 Ahrens ἀκνάμπετον suadet.
101, 75. L. Ἀρχιλόχοις (sc. Cratinus) et cf. Mus. Rhen. 1858 p. 472.
— 89. Sic Siculi, Ahrens Dor. 285.
103, 32. L. ἄκραι.
— 33. Forte α| κραίνει· α| κρατεῖ.
— 37. ἀκηράσιον Nauck. p. 353.
104, 53. cf. Ar. Thesm. 239 τὴν κέρκον φύλαττε νῦν ἄκραν.
— 56. γῆ ἀγαθῇ Meineke, quod reponatur non opus, modo subintellegas.
105, 70. Aesch. Prom. 328.
106, 94. schol. Aesch. Sept. 158.
— 603. ἀκροθίνια θύειν Meineke.
— 4. τι ἢ βραχύ] ἔμβραχυ Meineke.
107, 28. Toup. de Syracus. ep. 350.
108, 47. ἑκὰς ὤν?
109, 65. Vide κακοκτερής· κακῶς θάπτων.
110, 77. ἀτακτοσύνη Meinekius, sed idem mutato consilio nunc praefert ἀκτοσύνη ab ἀκτάζειν in actis esse.
— 82. γεωρούς idem recte.
— 83. ἀγκύλον· λοξόν idem dubitanter.
— 97. ἄκυπριν vel ἀκύπριον idem.
112, 33. πάντα (φανερά) egregie Bergk. Pind. fr. 7 p. 230.
113, 60. Dele: Mihi et q. s.
— 72. Μυσίων Meineke.

113, 76. Callim. L. M. 87.

114, 4. ἀφανίζει ad ἀμαλδύνει refert Meineke.

115, 35. [κατ]ασχεῖν· οἰκεῖν LXX.

116, 37. adn. l. ordine.

— 42. γναφεῖον et ἀλειπτήριον Meineke.

— 46. l. Ἤλιδος.

117, 64. probante Toup. III p. 253.

— 78. ἀποσοβη[σ]τήριον.

— 88. Dele: Lego et q. s. et repono cf. Ross. Inselr. II 122 sq.

118, 2. 3. ἄλευσον Κύπρις· φύλαξαι Aesch. Sept. 124.

119, 38. adn. Scribe: ἀλήμπτων (ἀλήπτων)· εὐφυλάκτων.

— 39. ἀληλεμένη Meinek. Com. Gr. III p. 303 et Cobet. V. L. 132.

— 40. ἀληνής] Simonid. Amorg. de mul. 53 Bgk.

120, 70. Ἀλιδία· Ἦλις Meinek. coll. Steph. Byz. p. 301, 9. Mihi sub ΑΛΙΑΙΛΑΛΙΣ latere videtur ΑΝΑΓΑΛΛΙΣ.

— 75, 76. Ahrens Dial. II 37 Ἀλ—.

122, 25. ἄλυχνον intellegenti Voretzschio p. 12 oblocuti sumus ego et Weberus. Forte ἀχιννόν = ἀκιδνόν.

125, 65. ἀλιτήμερον· ἡμαρτημένον Meineke coll. Hesiod. Scut. 91.

126, 5. ἔπειτα δὲ schol. Plat. 336 Bekk.

— 14. Th. Bergk progr. Hal. 1865 (XXX Mai) p. 8.

— 15. τὸ κατὰ Τέρπανδρον, καὶ τό· νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες ῥαψῳδοῦ. Th. Bergk Hal. 1865. (III m. August.) 4 p. 7.

— 33. ἀλληλοδαῖται probabiliter Meineke.

127, 60. ἀλαωπός Meineke.

129, 94. ad Eur. Jon. 618 referebat Toup. III p. 322.

— 5. improbat G. Curtius.

— 17. Eupol. fr. XXIV p. 557.

130, 18. Δολογχίζειν· Δολόγχους cum Alberto Meinekius.

— 34. Soph. OT. 1211.

131, 51. ἀλοσύνα Aeolicum videtur Th. Bergkio in ind. lect. Hal. 18⁶⁵/₆₆ p. IX.

— 53. Imo ἀλουᾶ· κήπῳ (Κύπριοι) Philol. XV p. 156.

132, 70. L. κάθυδροι — λειμῶνες.

— 98. L. θαλύνει.

133, 3. Clem. Al. schol. p. 125 Klotz.

— 4. ἀλυσθμαίνει O. Schneider Phil. I p. 270.

— 12. cf. λαῖστρον λίστρον.

134, 33. καὶ πόλις del. Meineke.

— 37. Περραιβίσι? sc. Aeschylus in fabula sic inscripta.

135, 49. Mus. Rh. 1858. p. 470.

— 63. Similiter dilatatum θρύπτακον pro θρύμμα.

136, 73. H. e. κάλωπός et καλωπός, unde leg. οἱ δὲ εὐφανὴς κατά.

— 77. Imo Soph. OC. 1067.

137, 92. ἁρμὰν σημαίνει τὸν πόλεμον τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ EM. 145, 43. huc non pertinet. Cf. de Legarde ges. Abh. p. 199. κάραν est infinitivus. ἁμάξα pertinet ad Vág (cf. συνάγειν Ἄρηα).

— 97. βίαιος exterminat Meineke.

— 3403. Bergk Monatsk. p. 12.

— 9. in adn. perge. Respicitur Eur. Hec. 928: ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν.

138, 20. ἄμαχλος valde libidinosus interpretatur Voretzsch. p. 12.

— 33. ἀμαξακάρριον Meineke.

140, 70. ἀμαμαξύδια· βοτρύδια id. Phil. XIII 527.

— 92. ἀμυκτηρία Meineke.

142, 23. Fallitur Meinek. Phil. XIII p. 529. Locus respectus est Sapient. XIX 20 ἀμβροσίας τροφῆς, vindicatus a (J. Bernays) in Mus. Rhen. 1860 XV 4 p. 638; itaque τροφή deductis literis exarandum curavi in ed. minore.

— 38. L. Ross. Gr. Insel-R. III p. 103.

143, 64. ἀμειψικοσμίη — ῥύθμισιν Meineke.

144, 93. Sub ἐς latet αἶσα, cf. ἶσα.

144, 95. βραχυτάτῳ Meineke.
145, 13. Illustrant G. Curtius ind. schol. Kilon. 1856 p. VII. VIII Etym. p. 304 H. Schweitzer Monatsschr. d. wissensch. Vereins in Zürich 1858 p. 298. Tarentinis vindicavi in Philol. XV 2 p. 345.
— 19. Egregie emendat Meineke: κέρατα κ΄. κεράμια μα΄, χόες δ΄. Fr. Hultzsch. Metrol. SCR. p. 313 proponit ἄμετρα· ἄκαιρα. κεράμια χόες η΄.
147, 55. in adn. scribe: ἀλεία coni. Albertus. Imo μνία· φύκια. Vide Numen. Ath. 295 C κατὰ μνία σιγαλόεντα. Cf. Philol. XIII 219.
— 56. Epicharm. fr. 30 ubi cod. κάμεῖται, Ahrens κἀμίαι.
— 62. Callim. fr. CCCXXXIX.
— 69. ἀμίλλακα ab ἀμίλλαξ, ut στρατύλλαξ, quod rixas movet vinum.
— 71. Meinek. Alciphr. 129.
— 72. Intellego falcem auream, qua olivae Olympicae ramos carpunt.
149, 30. ἀμνοκόλος Meineke.
150, 39. ἀμοιρεῖ· ἐστέρηται idem.
— 54. schol. Plat. epist. XIII p. 502, 2 Bekk.
151, 65. Cf. Θόωκος φόως Κόως Ξενοφόων Κρεήτη sim. Cf. et ἄσπιλον.
— 70. Meinek. Com. III 296.
— 75. Eur. Rhes. 514.
152, 11. ἀνεπνύθη Meineke.
153, 41. ἴτρια idem.
154, 49. L. Ἀμυνανδρίδαι.
— 64. Forte Ἄμυκος· ἄνος ἀνόσιος h. e. ἄνθρωπος ἀνόσιος, vel Γάνυξ.
155, 72. imo ἔξεεν, ἐσπάρασσεν.
— 96. Nauck. Philol. IV p. 265.
156, 4. ἀμφιλάμπει Meineke; sed in Empedocle 151 ἀνταυγεῖ legitur, non ἀμφαυγεῖ.
— 17. ἀφίστασθαι — Λακώνων Meineke.
157, 28. ἀμφερείξεται Meineke.
— 31. ἀμφιωρία vel ἀμφιθεωρία — (ὥρα) idem.
157, 33. δὲ] λέγεται idem.
— 35. ἀμφήν· αὐχήν recte habere monet Th. Bergk ind. lect. Hal. 18⁶⁵/₆₆ p. XIV. Σχόντα τὸν ἄμφενα verba sunt Theocriti in carmine aeolico nuper a Zieglero (JJB. 1866, 3 p. 162) reperto.
— 40. Callim. Jov. 5.
158, 47. Dele adnotationem.
159, 72. ἀμφιγενῆς Meineke.
— 88. ἀμφιδέτιοι Mullach. Democrit. p. 420.
160, 4001. Callim. fr. 336 p. 552.
161, 36. Philol. IX 168.
163, 69. 70. τὰ ἀμφὶ Μύσαιον ζῶα· Δημητριακά. Pausan. VII 27, 9: an ἀμφὶ Μυσαῖον Δημήτρεια ζ΄ (sc. ἡμέραι)? Philol. XV 346.
— 72. GDindorf. Aesch. praef. p. XVII, 1 ed. 3.
164, 93. ἀμφιριφές Meineke.
— 7. χωρὶς ὄντες idem.
165, 15. Empedocl. 257.
166, 59. μὲν ἤστην ἄμφω Philostr. V. A. VII 2 p. 280.
167, 70. Append. prov. 3, 89.
— 80. Recte habet. Descendit ab ἅμμα, rad. ἀπ, apere, aptare.
168, 88. ἀνὰ βᾶμ' ἀγορᾶς? φάρμακον adludit ad βάμμα, cf. Philol. XV p. 156.
— 4200. Callim. Ap. 46.
— 7. T 13.
169, 15. ἀναγαγγαλισμός ordo. Hoc igitur caput fiat glossae. Philol. XV p. 155.
— 27. ἀνακέντισμα Meineke.
170, 39. L. ἀναλογεῖον cum Polluce X 7. Philol. l. c.
171, 65. ἀναφέρω· ὑπερτίθημι et ἀναδέρω· ἀποτυλῶ Meineke.
— 72. Tolle adnot. Glossa est Dorica aut Boeotica.
172, 300. parum prodest schol. Plat p. 335 ad Hipparch. 240, 16.
173, 18. Meinek. Vind. Arist. p. 73 hoc et ἀνεσθίων ad ἀνέστιον in Eqq. 1216 refert. V. Philol. XV 2 p. 345. Mihi

nunc utrobique latere videtur ἀναισθήτων· μ. αἰσθομένων.

173, 20. πίων] π Ἴωνι = παρὰ Ἴωνι? Philol. XVI p. 154.

174, 42. Herod. VIII 19. Dele SCR.

— 61. L. Διοσκούρειον.

175, 88. κυπῶσας· ταράξας κλίνας schol. Lycophr. 1442. In Antimach. fr. LXXXVIII p. 94 Stoll. ap. Suid. s. v. ἀνατυπῶσαι ἀνακυπῶσαι corrigunt Bernardus et Lobeck. techn. 354 add. ad p. 162, 3. — O. Schneider Nic. Th. l. c.

— 89. L. ἀνακυρβίασαι coll. ἀπεχοιρίασιν.

176, 401. ἀνηλακάτοιο — ἐργαζομένης Meinek. coll. Matron. Ath. IV 183 A.

177, 50. ἀναμυρισάμενος· χριματισάμενος Meinek. χρεμετισάμενος A. Lentz.

178, 55. L. *ἀνα[ν]δές Philol. XV 2 p. 345.

— 60. ἀναπλεύσας Meineke.

— 76. σφαῖραι — Χαλκιδεῦσιν idem.

179, 78. ἀναπάπαον? a παπαῖ, παπαιάζω. Philol. XV 348.

— 90. ἀνὰ πέμπε (h. e. πέντε) ἀριθμεῖ Meineke.

— 95. ἀνεπτοημένοι Lob. Path. El. 105.

181, 39. L. ἀρβήλοις γὰρ τὰ δέρματα ξέουσιν.

— 40. in not. leg. 4335.

— 53. ἀναπνεῖν Meineke. ἀναροφεῖ μετὰ ποιοῦ ἤχου GDindorfius recte.

182, 75. ἀνασκινδ—?

183, 79. ἀνακέντησις Meineke.

— 84. nata est ex gl. 4389.

— 90. ἀνασπαράσσουσιν Meineke.

— 93. Prius ad rad. *an, en* pertinet, unde ἔνος *annus* τετραένης *biennis* similia; posterius ἀνᾶσσαι scribendum.

184, 6. L. ἀναστατήρια· — (ἐκ)νόσου.

— 23. περιποιήσασθαι (sic corr.) refer ad ἀνασχέμεναι coll. schol. Eur. Hec. 123.

184, 27. ἀνασφαδάξαι· — ἐξάλλεσθαι Toup. III p. 212. Debebat ἐξαλάσθαι. At glossa Dorismum Melium et Aeolismum sapit.

185, 46. 47. copulat Meineke.

186, 88. Tolle adnotatiunculam et repone βαστάζων. Vid. Aesch. Ag. 35 Reisig enarr. Soph. OC. 1101.

187, 4. Α 143.

— 11. ἀνδικά· ὁ βόλος (a δικεῖν) et ἀνδίκα· δίκη confundi vidit Meinekius, ni fallor.

— 14. ξ 474 ἂν δόνακας coni. Ruhnk. praef. p. VIII.

188, 29. Diogen. prov. I 73.

189, 66. ἀνδρομηρόν] πάραμηρον Meineke.

— 58. ἀνδρόβουλον (Aesch. Ag. 10); hinc Meineke corrigi iubet ἀνδρόλημον.

— 59. Nauck. p. 355.

— 71. ἀνδρὸς πορφυρέως· κογχ. Meineke.

— 73. ἀνδρόφιγγες· —σφιγγός, ὑπὸ idem.

190, 80. ὑπεκκλίνει — ἀφηνίων — ὑποζυγίων καὶ οὐχ ἑλκόντων Meineke.

191, 1. Pherecrat. II 1 p. 314.

— 2. ἀνεθώραξεν· ἀνεμεθύσθη Meineke.

193, 64. Empedocl. 17.

— — ἀνεξιχνίαστος] vid. Quaest. p. CXXXVI. Exstat ap. Greg. Naz. Or. II, vol. I p. 61 B (ed. 1842). Indicavit Jos. Savelsberg.

194, 4900. Valcken. Eur. Phoen. 550.

— 11 Stier ap. Kuhn Ztschr. X 4 p. 294.

195, 43. ἂν ἔρεξα· ἔπραξα ἂν Meineke. falsus. Vide quaest. Hesych.

— 45. ἂν ἐρεπτομένη· χορταζομένη idem.

197, 80. „ἀνεσύρατο Greg. Naz. or. in Julian. I p. 141 D ed. Paris." Jo. Savelsberg.

198, 48. ἀποφόρτιστα Meineke; Plat. Theaet. 179, 2 Bekk.

198, 50. Callim. Apoll. 111.
— 56. Vid. ἐπαναρύεται.
— 67. Meinekius reiecta coniectura sua ἀπεσθίων· μηκέτι ἐσθίων nunc retractavit in Vindic. Aristoph. p. 73. Vide nos in Philol. XV 2 p. 345.
199, 33. ἀνηβητήριον (φάρμακον)· πάλιν — νεότητα corr. Meineke.
— 56. ἀνήμεσεν κόρῳ idem.
200, 72. Lege ᾧ (ἄρσενα).
— 73. „cum Toupio III p. 321."
— 81. Nauck. p. 355. Bergk. Soph. Trach. 460.
201, 6. Ἄντεια Voretzsch. l. c. p. 19.
— 14. M. Pinder de adamant. p. 86.
203, 57. μελισσεῖα Meineke.
— 60. ἀνθρωπῶ Bergk. Hal. 1865 (XXX Mai) p. 3, 4. ubi etiam de Thessalico ἀνθρουπύλα disputat.
204, 84. αὐχενίον idem.
205, 5202. συνίλλεσθαι ego, ἀνίλλεσθαι Nauck. Vide Philol. XV p. 349.
— 15. ἀνοίσει Musurus recte, cf. ἤνοισται, παροισθέντες.
206, 25. imo Xen. Mem. III 9, 8.
— 31. 32. L. ἀννωδέως et ἀννώμενα.
207, 60. placet] Toup. III 282.
208, 84. recte habere evincit Meineke.
— 94. ἀνοψ[οφ]ίην Meineke recte. Neque aliud ipse volueram.
— 5302. ἀνταγωνιστής.
209, 14. Fallitur Voretzsch. p. 12.
— 29. cf. διήντετο (ubi διήττετο G. Dindorf. HSt. Thes. II c. 1146 D) διάζετο.
— 30. cf. 7485.
210, 44. pro „nisi quod et q. s." scribe: „cf. Schol. Nic. Ther. 809."
— 59. ἀνέχεται = περιποιεῖται schol. Eur. Hec. 123.
212, 97. 98. L. Ἀντιγόνειον et Ἀντιγόνειος cum Meinekio.
213, 32. (δια)λογικαὶ — ἡμιστιχίων Nauck. ad Soph. El. 1220 (ed. 3).
214, 60. Cf. Porso Eur. p. VIII.
215, 83. SCR. Ar. Pac. 1223.
217, 27. Empedocl. 14 HSt.
— 31. Eur. Med. 709.
— 46. Eur. Rhes. 118.
218, 59. ἄτρωτον et Εὔκλος Meineke Philol. XII 602.
— 72. 73. L. ΑΛΙΤΡΟΣ. Philol. XV 2 p. 346.
221, 50. Call. h. Del. 249 Meinek. Ztsch. f. AW. 1845 p. 1068.
223, 90. G. Hermann et I. Schwerdt ad Aesch. Suppl. 752.
224, 16. Wieseler de loco quo ante theatrum Bacchicum lapideum exstructum Athenis acti sunt ludi scenici p. 5 Gotting. 1860. 4.
— 28. στεροῦντας Meineke.
225, 52. Soph. Philoct. 183.
226, 66. ἀπαμυνταί Meineke.
— 83. In Electr. 172 nunc οὐκ ἀξιοῖ male.
228, 28. Errat Voretzsch. p. 17. cf. Eur. Phoen. 110.
229, 46. ἀπαυδῶ] e Soph. OT. 236.
230, 63. Glossa est Sicula ἀπέβασεν, coll. ἔβασον.
232, 23. ἀπώκελλεν· ἀπέβλεψεν? Dorice.
— 26. ἄπ(οθεν) ἐκτὸς τοῦ κτλ.?
— 45. Lex Solonis ap. Lysiam X 17.
— 48. cf. etiam ἐκλιχάζει.
— 51. Praestat ἀπηλοίησεν coll. ἄχρις ἀπηλοίησεν.
— 56. Recte Bentleius ἀπεμέσω· ἐμετιῶ.
233, 81. Iidem πηράξαι· ἀφοδεῦσαι. Glossam Voretzsch. p. 9 ἀπεξέϜαι pro ἀπεκσεῦαι· ἀποπτοεῖν scribit.
234, 90. ἀπεπυρρία Lobeck. Path. El. 208 n. ruborem exuit.
— 93. ἀπεμυσάξατο Meineke.
236, 57. Pro ἀπουσία accipiunt coll. Dial. Dor. 324. Ipse Ahrens pro ἀπέσβα.
237, 66. Callim. fr. 340.
239, 40. ἀπεδέσθη (ἀπεβρώθη) (ἀ-

πειδέχθετο)· ἄμορφος ἐγένετο Meineke. p. 620.
239, 46. ἀπηλλάξει Cobet Mnem. V p. 396.
240, 57. L. ἀπημάλδυνεν ex Greg. Naz. Carm. XIII 115.
241, 7. ἀπειλημμένη· κρατηθεῖσα.
242, 17. de viis dicta iungit Xenoph. Cyr. I 3, 4 Aesch. ap. Plat. Phaed. p. 108 a.
— 22. Damnat Ahrens (Lobeck. El. 414).
— 27. Iungit Aristot. HA. IX 1 med.
243, 46. ἀποαΐνεις?
244, 70. Cf. ὕγγεμος, unde de γεμ = λαβ constat.
245, 6. Suspecta est Cobeto NL. 159.
— 15. cf. μεταδοῦν et δοῦν ap. Phoenic. Ath. VIII 360 A (Naeke).
— 22. Nunc Meineke in Philol. XV 137 mecum facit.
246, 24. In Thes. L. Gr. relatum ad Greg. Naz. p. 65, 7 Dronk., a Ios. Savelsbergio ad Greg. Naz. p. 235 A ed. Paris., ubi Bikius „animo languet."
247, 77. ἐστῖλαι cum sit Boeotorum pro ἐκτῖλαι possis ἄποκ' vel ἄ ποκ' ἐστῖλαι.
248, 82. ἀποκινεῖν Meineke.
— 94. ἢ κατὰ idem.
249, 24. ἀπολελαϊσμένον egregie Meinek. coll. Hesych. λαίεται et Theognost. p. 9.
250, 37. 39. Homeri eundem locum Φ 455 respiciunt ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ. Vidit Cobetus. Sed idem Mnem. 1859 p. 29 et Meineke. ἀπολέψομεν· ἀποδεροῦμεν corrigunt.
— 42. Cobet Mnem. 1859 p. 31.
— 48. ὀξέως. Pro „novissima et q. s." lege: „vide λιγαίνειν."
— 50. Philol. XVIII 1 p. 193 confert Theocr. I 56.
251, 69. ἀπόλουμα Meineke, a verbo Cyprio λούειν = κολούειν, unde et λουσόν· κολοβόν. Cf. 252, 10.
252, 10. ἀπολουμόν idem; cf. 251, 69.
253, 14. ἀποινῆσαι Meinekius.
253, 23. ἀπεψήφισται Meineke.
255, 65. πολύοπτον refero ad κάτοπτον (πρῶνα).
— 85. Ionice ἀπορμῆσαι pro ἀφορμῆσαι.
— 86. ἀποῤῥαῖσαι· ἀφελέσθαι. ἀποῤῥαῖσαι· ἀποκνεῖν Meineke.
— 90. Aliter schol. Ψ 34.
256, 10. ἀποσκληῶτι Meineke. Mihi Alberti λιποβίῳ, quod vide, praeferendum videtur.
— 16. ἀποσίζειν sibilando abigere Meineke. Imo ἀπόσχῃ· ἀποδιώκῃ Z 96 coll. paraphr. Bekk.
258, 48. μερίδα.
260, 21. ἀποτίπλα[σ]τον.
262, 56. ἀπ' οὔατος Callim. fr. CCCI.
— 77. Alex. Ath. XII 516 F. Philol. XVIII 2 p. 231.
— 82. Bene Voretzsch. p. 19 προέσθαι ἀποφλάσαι.
263, 99. Recte Meineke ἀπὸ φωρᾶς. Sed non intellexit spectari Greg. Naz. Carm. I 392, quem locum indicavi Philol. XV p. 714.
264, 28. Empedocl. fr. 49.
— 33. Greg. Naz. l. c. 59.
266, 60. ἀπροτίοπτος id. carm. II 289.
— 63. adn. dele: „Num ... 448."
— 70. Boisson ad Nicet. Eugen. IX 146 vol. 2 p. 385. Ahrens ope Pollucis ἀπτέρῳ τάχει.
267, 89. cf. ἶξινα· νεῦρα.
268, 25. L. γυναικεῖος.
— 29. δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο.
— 31. Lob. Path. El. 405.
269, 55. imo ἀράκα Aeolice cf. ἐξ ἀρακάων.
— 58. δρακτῆρα Meineke.
270, 60. ἀραμέν pro ἠρεμεῖν.
— 61. l. q. ἀραμεῖν, ἠρεμεῖν videtur etiam GCurtio Etym. p. 289. Philol. XV 1 p. 155.
— 64. (εἰς ἔ)ραν· (ε)ἰς ἔδαφος? An

conferendum Albanensium *δρένι*? Philol. XV p. 155.
270, 70. Cf. *Π* 212.
— 82. L. *ἄρ(σαι)· ἁρμόσαι.*
271, 83. *δράσσει· ἀμέλγει* Meineke.
— 84. *ἀρὰς τελεῖν*? cf. *ἐτέλει, ἐτέλεσσε.*
— 91. Ordo *Ἀραύκιλις* possit. Legendum vero est *Ἀραραύκηλις* ex Herodian. *πμλ.* 11, 22. Plin. HN. V 5 Ptolem. IV 4 p. 274 ed. Wilb. Philol. XV 3 p. 540.
— 99. *ἀραιάκις* Meineke.
— 5. *Ἀργάδες· Ἀργεῖαι* Meineke. Sed cf. Arist. HA. VIII 27, 22.
— 8. *φοιβῶσα* Meineke.
272, 15. *Ἀρτᾶς.*
— 19. *Ἡλιόδωρος* Ruhnken. praef. p. VIII.
273, 36. *δὲ*] leg. *λέγουσιν.*
— 39. *εἴπῃ περὶ τὸν* Meineke.
— 40. *ἀργή· στεῖρα* idem.
— 42. *ἀργιλῖτις*?
276, 2. *ἀρδίοχος*?
— 8. Cf. Addenda ad gl. *Σύρας μαχαίρας.*
— 18. Lege *Ἀρειμάνης*, hoc accentu, cum IBekkero Suid 165ª 8 et de Lagarde ges. Abh. p. 151 (= Ahrmn, Ahraman).
280, 11. Vide *ἐξ ἐπιπολῆς.*
— 16. *Ἀριῆνας ἀριστοπώλους* Meineke.
— 19. *ἀρειφάτων πολέμων*? an *ἀρειφάτων· τῶν πολέμῳ* ....? Meineke. Similiter Bentleius *ἀριφάτων· τῶν πολεμίων.*
— 28. *ἀρτιάζει* vel *ἀρθμιάζει* Meineke. Cf. *ἡρμανίζετο.*
— 30. A חרום naso simus.
281, 39. Conicias [*ταλ*]*άρισκος.*
— 48. Temptavi in Philol. XV p. 155.
— 52. *ἀριστολόχεια* et *ἀριστομένειον* Meineke.
282, 66. *ἀριχᾶται*?
— 73. cf. *πέρκανα.*
— 78. Cretice. Legerlotz X 5 p. 377.
283, 81. *ἀργόν* i. q. *ἀρκόν* Cretice.
285, 38. *ἀρνάριον· νέον ἄρνα.*
286, 61. *ἄρξιφος*] Recte *ἄρζιφος* (arziw, erezifya, rgipya) corrigit Legarde opusc. p. 222.
— 63. *αὐροβάτους* vel *ἀεροβάτους* Meineke.
— 71. *δροπῆσαι* (keltern) Meineke. Imo nil mutandum sed scr. *πατ(αγ)ῆσαι* cum Voretzschio p. 14 coll. *ἀβλοπές.*
— 72. *ἀροπάνοι*] de Lagarde *Δαροπάνοι* suadet in ges. Abh. p. 188, 13 coll. darapan, darbân (janitor).
— 74. Vide *κοπάδες.* Huc retraho e 73 *καὶ κοιλὰς — ὁμόριον.*
287, 85. *ναρούς.*
— 97. *κατὰ Ταραντίνους* Meineke, qui *ἀρπᾶναι* scribit.
288, 15. C. I. IV n. 7030ᵇ Vid. Mus. Rh. 1865.
290, 64. *ἀρσεῖον* Meineke.
— 69. *ἀρίστη γυνὴ ἡ Ἄλκηστις* Schwenck. Mus. Rh. XII 2 p. 313.
— 74. *ἀρτάβη*] de Lagarde ges. Abh. p. 198.
— 75. *ἀρτάδες*] de Lagarde ges. Abh. p. 153, 3.
292, 5. *ἀρτίτονον* Cobet. NL. 81.
— 16. *ἀρτινοεστέραν* vel *ἀρτινουστέραν* vel *ἀρτιεστέραν* Meineke.
293, 55. *ἀντλεῖ, λέγει* Wolff. ZfGW. XIX p. 465, oblitus Philol. XV 2 p. 345.
— 57. De Sophoclis Aegistho nunc ex Philodemo constat. V. Bücheler JJB. 91, 8 p. 518.
294, 70. Cyprium videtur. 73. Facillime confunduntur ב et כ; hinc עֲרָבָה = עֲרָבָה. Inepte B ten Brink in Philol. VIII 2 corr. *ἀρχά· Βασσαρῶν* (*ἀρχός. Αἰσχύλος*).
— 80. *ἀργὴν· λαμπράν.* 85. *ἀργή* cf. *κηφήν.* EM. 383, 30 *ἰσσήν.*
295, 3. *ἀρχολαβῶν· ἐργολαβῶν* Meinekius. Mihi gl. Eliaca videtur *Fαργολαβῶν.* Philol. XV p. 346.

295, 9. ἀρωμάτων· ἀρ. γενν. etiam Cobet Mnem. 1859 p. 39.

296, 11. In memoriam revocare voc. *mâhrôz* (Hamzae 7, 15) monet de Lagarde ges. Abh. p. 196, 3.

— 14. Ahrens Dial. I p. 102.

— 20. ἀσαλεῖν· ἀφροντιστῆσαι Meineke.

297, 33. ἀδιάφθορε corr. Voretzsch. p. 20 = ἄσβεστε.

— 44. φυσιολόγῳ Bernhardyus hist. lit. Gr. II p. 917.

— 48. πεντηκοστὴ παρὰ Ἰουδαίοις lac. Bernays. Mus. Rhen. 1864 p. 471. Dele igitur adnot. verba: „neque … ἀσσάριν."

— 51. Recte Meineke ἄση· κόρος, ἀηδία. Huius correctio est seq. glossa leviter corrupta; utraque vero insiticia e Moeride. Philol. XVIII 1 p. 193.

299, 86. ἀσκάνδης] de Lagarde ges. Abh. p. 186 et Add.

— 93. Tolle notam. Intellege hominem, qui viles calceos ἀσκάρους gestit.

— 94. Vid. σκαληνόν. Nihil igitur mutandum.

— 99. κατεσκελετωμένοι Meineke.

300, 15. Pro ἐν δόμοις (Ai. 79) restitutum ivit Heimsöth p. 89.

— 24. Recte Kusterus.

301, 40. ἄσπα ἤπιος] forte ἄσπα (h. e. açpa)· ἵππος. Πέρσαι, ut glossa debeatur Ctesiae.

302, 72. H. e. ὠκύπους (hodiernorum τσπέτε, σπεῖτε) Philol. XIV p. 477. Nisi Ἄσπετος = aspata (persice) = ἵππιος.

— 73. ἄσπετ' ὄνεια legendum. Philol. XIV p. 477.

— 76. ἀσπίδια Meineke. Sub finem corr. πρύμνῃ.

— 77. ἀσπίδια· ἀσπίδας (μικράς) Meineke.

— 87. Intellego εὐδίαιον, νεὼς τρῆμα unde effluit ὁ σπῖλος et propterea χείμαρος conicio.

306, 88. SCR. l. e Pindar. Ol. 2, 82.

307, 97. Cf. Giseke Stämme der Balkanh. p. 19. Sed ἱέρακα malit Meineke.

— 14. Nauck. Soph. OT. 795.

310, 88. Soph. Antig. 17.

— 89. Θήβησι Meineke.

311, 9. ἀάπτους· χαλεπάς? Ἀταρπούς = Ἀτραπούς de Parca Lobeck. P. El. 492 n.

— 15. Ahrens Philol. XVI p. 57.

— 19. ἄεικτον, ἄτρεστον Meineke.

313, 59. Voretzsch. p. 22.

— 75. ἀξέστως ope Pollucis.

314, 19. ἔβλαψεν est ἄτησεν (ab ἀτάω).

315, 17. ΑΤ ex ΑΥ natum etiam in cod. Med. Suppl. 878, ubi ΚΑΤΩ pro ΚΑΥΩ.

— 19. Braune in Ann. Fleckeisen. 1849. LV p. 386.

316, 65. ἀβροτίῃ Meineke.

317, 79. L. ΑΓΥΑ: ὁδὸς στενή. Philol. XX 2 p. 354.

318, 92. I. q. ἀθάρα ἀζάρα (Voretzsch. p. 16).

319, 37. Fallitur Heimsöth p. 81 ad OT. 725 referens.

— 49. Ahrens Philol. VI 691 natum putat ex ἄνελλαι (ου superscr.).

320, 68. Ar. Lys. 113.

— 73. αὖ θίξας Meineke.

321, 76. Hippocr. Mochl. III p. 274 Kühn.

— 77. cf. κιναύρα et ἀγχοῦρος.

322, 7. αὐληουροί?

— 12. Περγαῖοι Meineke.

323, 24. κυλωπίας Ruhnk. Thes. IV c. 2102 A.

— 33. Forte ἀδρύνσεως, coll. Ἀδρεύς EM. Philol. XV p. 155.

— 43. Nauck. Soph. OT. 1089.

324, 46. G. Curtius Berichte der saechs. Gesellsch. d. Wiss. Lips. 1864. phil. hist. Cl. II p. 227.

327, 26. cf. κάραννος et ἑκατογκάρανος.
— 32. Phot. μεσοκρινεῖς.
329, 8500. αὐτοχροιηδόν Meineke.
330, 7. αὐχαλέοι] Xenophan. fr. 3, 5.
— 22. ἀχμηνός· ἄσιτος? Cretice = ἄκμηνος.
331, 31. ἀπολύσας Meineke.
— 36. L. Δίκτυννα.
332, 62. Sturzio tamen accedit Bergk. Theognid. 716: ἀφαρεῦσι πόδες.
— 75. cf. φάγυλοι.
333, 97. Tolle hamulos; glossae origo Cretica est. Vid. Bergk PLG. p. 767 ed. 3.
— 99. Tolle distinctionem post ἀποστάντα et cf. gloss. 3917.
334, 25. ἀφυής C. Schwenck. Rh. Mus. 1852 p. 496 probante G. Wolffio in ZfGW. XIX p. 464.
335, 41. L. ἀφημίας· τάς.
— 47. Thuc. III 104.
— 55. G. Wolff l. c. coni. ἀφυής] ἀδύνατος. ἀφῆς βέλος] (ἀποπέμψης) ἢ ἀφ' ἧς· ἐξ ἄλλης quod ad Soph. OC. 1467 refert.
337, 4. Aesch. Prom. 792 πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ... φλοῖσβον.
— 9. ἄφνως Weil Aesch. Ag. 1292.
— 14. Hermann opusc. V 25 dubitat, an error sit in nomine fabulae, cum schol. Eum. 237 ἀφοίβαντον χέρα explicet ἀκάθαρτον.
338, 44. Lego nunc ἀφ' οὗ 'γὼ μύστις — μεμύημαι. De confusione hac in Philol. XX 2 p. 353 afferre poteram Boissonad. ad Nicet. Eugenian. III 105.
339, 72. In adnot. tolle verba: „Sub initium“ et in contextu corrige Ἰώ. „Ὤμοσεν, ἀλλὰ ....“ (e Callim. epigr. XXVI, 3).
340, 89. ἀνεξάλυκτον.
342, 20. τὰ φρύγια, πυρεῖα (sic) Meinek. Ad rem conf. de Lagarde ges. Abh. p. 194, not. 2.
343, 60. vid. Nauck. l. l. p. 356.
343, 61. L. ἀχράδα; nam ἄχηρον Cretice = ἄχερδον. Philol. XV p. 155.
— 62. Cf. Χειρογονία h. e. Ἀχηρογενῆ.
344, 79. Corr. Bentleius.
— 86. χλοιδιᾶν cf. διακεχλοιδέναι.
— 90. ἰλύς pro ὕλη Meineke.
345, 9. (ἰ)άχουσα Φ 340, ubi alii ἐγώνη ἄχουσα.
— 11. cf. χαμαδύται.
346, 24. Eur. Med. 458.
— 26. adn. scribe „sed ἄχρις Hellenisticum est.“
347, 55. Cf. Bergk praef. Soph. El. 497.
348, 73. α 276.
— 86. Propter digamma, quod e Sanscr. vedana = ὀδύνη constat, recte habet ἀώδυνος, ἐριώδυνος.

P. 27, 71. ἄγνυτον] κατεάσσουσιν scribendum esse recte observat Contus in Ἑρμ. λογ. vol. I p. 95 collat. Pseudoaristot. Mechan. 15 (IV p. 63, 25 Did.) Aesop. fab. n. 103. n. 179, 3 ed. Halm. al.
89, 83. ἀΐτυρον] Vide an huc pertineant copiae Pauli de Lagarde in ges. Abh. vol. I p. 22, 6.
51, 67. ἀειεστώ] suadet H. Sauppe in comment. de Antiphonte Sophista in ind. lect. aestiv. Gotting. 1867. 4 p. 8.
220, 12. ἄξαντε] κατεάξαντες recte tuitus est Contus l. c. p. 83.
200, 81. ἀνήρης] Schol. cod. Lobcov. Soph. Tr. 460 ap. Langium p. 4.
218, 59. ἄνυκτον· ἄτρωτον, Εὐκλείδης Meinek. anal. crit. in Athenaeum p. 260 referens ad Euclidem ἐρωτικοῦ auctorem.
220, 16. ἄξεσθαι] ἄξεσθαι et ἵξεσθαι confundi animadvertit C. G. Cobetus Mnem. XI p. 292 et Contus l. c. vol. I p. 117.
223, 5704. ἀπάγλαυται] Apte ἀπάγνυται· διόλον κατάγνυται corrigit

Contus l. c. p. 86 coll. Pseudohippocr. π. ἀγμ. t. 3 p. 5, 3 Erm.

226, 86. ἄπαξον] „ἐκ μεταγενεστέρου πάντως συγγραφέως" Κόντος l. c. p. 99.

302, 62. ἐπίχαριν Meinek. ad Athen. p. 16.

B.

349, 11. Glossam Paphlagonibus vindicat et *Βαβῆς* vel *Βαβῆος* corrigendum esse suspicatur P. de Lagarde p. 295, de deo wahêwahê cogitans.

350, 20. b a b u r r u s stultus b a b u r r a stultitia b u r r a e nugae Gloss. Placidi in Mai Cl. Auct. T. III 435 Lob. Path. El. p. 166.

— 22. Confusa sunt βαγαῖος et βουγάϊος, ut videtur.

— 23. Tolle adnot. et cf. Arcad. 76, 8.

— 30. Ar. Lysist. 254.

— 34. Cogitare aliquis possit de (Σα)-β ά δ ι ο ς· (ε)ὔιος.

351, 59. ζωννύμεναι Meineke.

— 61. κομῶντα τὰ λήϊα Jo. Chrysostom. IV p. 304 E ed. Montefalc.

352, 81. Cf. nunc H. Weber in Fleckeisenii Annal. 1865 vol. XCI p. 552 et de particula Dorica κα, καν sub finem. — Forsitan glossa sit truncata et legendum β λ ί κ α ν (ο ν· βάτραχον) Κρῆτες.

353, 96. β ᾶ σ σ ο ν· βάθιον coni. Meinek.

— 8. Compositum est, iudice Prellero, e βαιός et ὦτα.

— 9. Dele adnotationem et repone: *Βέκαον* h. e. בֶּקַע e Genes. XXIV, 22 corrigendum esse vidit P. de Lagarde ges. Abh. p. 199, not. 2.

354, 18. βάκτρον] de Lagarde opusc. 19, 18.

354, 14. Nihil mutandum censet H. Weberus, qui βακόν verti iubet v a c i l l a n s, w a c k e l i g; l. c. p. 353.

355, 56. β ά λ ι ο ς· ταχύς β α λ ι ό ς· ποικίλος accinit A. Nauck. Eur. stud. II p. 8.

356, 63. Voretzsch. de inscr. Cretens. p. 8.

358, 97. Hinc apparet in inscr. in φιλολ. ξυνεκδ. p. 296 nihil esse mutandum, sed recte habere ἧξεν εἰς (l. ἐς) ἠλύσιον αὐτὸς ἄ ν α ς Κρονίδης.

— 200. Adludit ἔμβαρος quando μωρός exponitur, sed malo agnoscere Macedonicum βαλός pro φαλός.

— 7. κάρ coniecerat Meinekius p. 606, sed idem per litteras se nunc mecum facere fassus est.

359, 34. βᾶριν κέλ(ητ)α?

360, 49. ὄνομα Steph. Byz. 216, 26.

361, 78. Fallitur Voretzsch. l. l. p. 8.

362, 98. De hoc loco et similibus βοονητά et δυρυφόνον sententiam meam aperui in Quaestionibus Hesychianis p. CXXV.

— 99. Parum probabilia sunt quae Weberus in JJB. XCI. XCII p. 550 de h. gl. veriloquio suspicatus est: *βακ— σκ— αρίζειν (βακ = vac, vacillo, wackeln).

363, 301. LD. Thes. III p. 424 B. plane ut nos, nisi quod pro θᾶσσον corrigit θόαζε. Cf. Mus. Rh. 1858 p. 471. — Ad explicandum Aeschyl. Pers. v. 664 in scholiis adpositum fuisse suspicatur de Lagarde p. 271. Vereor ut recte.

— 8. ἐχώρουν Meinekius.

— 9. ἐποχεύου Meinek. Callim. p. 139.

365, 48. Legitur tamen βάτθρα (sic!) consentientibus testibus in inscr. Theraea ap. Ross. Griech. Inselreisen I p. 61.

— 49. Recte habet, ut exposui in adnot. ad gl. παρφυσίδες. Vide Andream Lacunnam ap. Niclas Geopon. p. 1104.

366, 65. Vid. μαθυῖαι.

367, 81. βάχος hodierni quoque Cyprii pro βάθος teste Ross. Inselreis. t. IV p. 210.

— 82. πλήσας conicienti Meinekio oblocutus Gust. Wolffius Philol. XVI 3 p. 529 corrigit δεύσας ἢ τὴν κώπην βάψας πλεύσας (sic).

367, 84 et 371, 94. Utrobique lege *βελόναι*. Philol. XX 2 p. 353.

368, 8. *βέβακεν· οἴχεται· ἀπέθανεν* Eur. Or. 969 Philol. l. c.

369, 43. *Δ* 282 Ruhnk. praef. p. VIII.

370, 78. 82. cf. *σέκανες*.

— 81. Hipponactis sunt verba *Κυπρίων βέκος*.

— 84. *εἴρην κατ' ἀγέλας τις* Voretzsch. l. l. p. 8.

371, 97. Voretzsch. p. 8 probante HWebero l. c. p. 550.

— 504. schol Aesch. Sept. 255.

— 8. Lob. El. 501. 236.

372, 41. Infra *βίρροξ· δασὺ Μακεδόνες*. Ceterum scribe *βέῤῥον*.

— 36. Infra *σέργοι· ἔλαφοι*.

373, 46. Thes. III 184 B.

— 59. Theognost. 109, 29.

— 63. Recte *Βῆλθις* de Lagarde ges. Abh. p. 16, 9 = בלתי Chaldaice.

375, 89. Sic et Bentleius.

— 6 Demosth. ap. Moerin.

376, 28. Sic et Bentleius.

377, 38. Recte Vossius. Meinek. Philol. XII 653.

— 39. Apte Valesius ad Ammian. Marc. p. 265, comparat Vitaxas magistros equitum apud Perass (Viståçpa).

— 45. Infra *κίκκυ· ἐλάχιστον οὐδέν*.

— 47. Sic et Bentleius.

— 50. *δια]βιῶναι· ζῆσαι*. Cf. Cyrill. et gl. sacr.

378, 71. Sic et Bentleius.

380, 13. L. *βλῆ* ex ordine literarum.

— 15. cf. *σίβρηθρα*.

381, 47. *βλιχῶδες*] in explicatione glossae Kleinius in praef. ad Erotian. lex. p. XXXXV n. 52 pro *καθαρὸν* corrigi iubet *ἀκάθαρτον*. Idem Vol. I p. 159, 85 *ἀμφιδέξιον*] Hippocratis mentionem latere suspicatur pro eo quod nunc editum est *ἵππον*.

385, 22. *κοπροῖ* pro *Κύπριοι* corr. ap. Kuhn. Zeitschr. f. vgl. Spr. IX.

386, 49. *βοσκεών* Dindorf. Thes. Add. II.

387, 76. L. Scripsi cum Lob. Ai. p. 110. ed. 2. et Meinekio.

388, 94. *ἀσκῷ* referendum ad *μολγῷ*. Philol. XX 2 p. 354.

389, 21. *βουκόλῳ Φ* malit Meinek. Philol. XIII 2.

390, 41. Cf. Bergk. PLG. p. 776 ed. 3.

391, 61. Eur. Cycl. 301 *οὐκ ἀμφὶ βουπόροισι — ὀβελοῖς*.

— 78. cf. *πολυβούτης*.

— 79. Est proverbium mutilum Append. proverb. II 49.

393, 1002. Coni. *βουτάων ὁδόν· ἀτραπόν*.

— 5. Arist. H. A. I 1 p. 487. 5.

— 15. *βουβρώστης· ἰσχυρὸς ἢ λιμηρός* Meineke.

394, 32. *βρὰ*] retrahe post 395, 62 sic emendatam: *βράτα· ἀδελφοί. ὑπὸ Περσῶν*. Glossa e Ctesia fluxit. *bràtâ* enim in Bactricis titulis significat fratres.

395, 58. cf. *ἐκδιᾶν*.

— 59. lege *βρασ(σί)κη* pro *βρασ[σί]κη*.

396, 95. schol. Aesch. Sept. 85.

398, 27. *Βρησσαῖος*] Th. Bergk. ind. Hal. $18^{65}/_{66}$ p. X n. 8.

— 42. Adludit ad nostrum Brinkel, Brunken, Brocken.

— 45. L. *βριμούμενον· ὀργιζόμενον* nihil amplius. Philol. XX 2 p. 353.

399, 49. Epicus ap. Euseb. P. E. IX 20 p. 488 ed. Dindorf.

— 56. *ταλάντευσον* Mangey ad Philon. II p. 115 quam coniecturam male commendat Alb. Jahn. ad Method. platoniz. p. 83 n. 498.

400, 71. 74. Bergk. PLGr. 1028 fr. 6. Philol. XX 2 p. 353.

401, 15. Locus classicus est schol. V. Hom. p. 567 a. 44 Bekk.

— 20. Arcad. 78, 10.

402, 35. *βρυαλλικταί· πολεμικοὶ ὀρχησταί. μενέδουποι* bene Nauckius.

402, 39. Cf. *μοῦρκορ* h. e. *μύρκος* (murksig, ein murks) = *μρύκος*, *βρύκος*.

403, 54. Cf. ε 2330. β e digammo ortum videtur, nam etiam *γρυλλισμός* saltationis est genus, unde *γρυλλίζειν* saltare et *γρύλλος* saltans.

404, 88. *βρύχος* Theognost. 76, 21.

405, 1300. Hinc emendanda gl. *δηβοιλοί* in *δὴ βυδοί*.

— 7. Theognost. 18, 32.

— 14. = *φυκτά* Macedones?

408, 84. *βωλώρυχα*. Vid. Phrynich. app. 30, 30.

— 90. *βω(μός· τέ)μενος* Schwenck. XII p. 313.

— 93. Falsa lectio in Soph. OT. 16.

409, 19. *βωῶμεν· βοήσωμεν* Laconice?

Γ.

410, 33. *τίμια* servari posse monet de Lagarde ges. Abh. p. 195, nisi forte mavis *ἱμάτια* ex Theophr. H. Pl. η 11, 5.

411, 41. *γαῖα κόνις· ἡ γῆ* Hermann. Aesch. Suppl. 717.

— 45. cf. *γλιᾶται* et Theognost: *γαιῶ τὸ κερτομῶ καὶ διαβάλλω*.

— 57. Callim. fr. 309.

— 60. Apollon. lex. Hom. 52, 13.

413, 84. Dele adnotationem. *Γαλάσιον* est festum Cypriorum.

— 91. L. *καὶ ἐν τῷ ἡ*.

— 105. Cf. *ἐκγελιώσῃ*.

414, 20. Bekk. lex. 229, 3.

415, 35. Recte habet. Est i. q. *χάαν* quo de cf. Cyrill. Vind. 32 *χάα· ὑδρία κάλπη*.

— 45. 46. Persarum gandum latere vidit de Lagarde opusc. p. 242.

416, 79. cf. *Μασιμάνας*.

417, 200. Voretzsch. p. 7.

418, 24. SCR. Tolle notam et repone ο 478.

419, 52. L. *γέγωνε εἰς* (Eur. Or. 122)· ..... *ἐξάκουστον βόησον*. Philol. XX 2 p. 353.

419, 68. Rectius Bekk. 231, 1. *οἱ δὲ (τὰ)* et *στεγάσμα(τα)*.

421, 99. Bergk Pind. Pyth. IX 123 ed. 3.

— 8. 9. Ahrenti in Theocr. 2 p. 547 non favet ordo.

— 16. Welcker Gr. Götterl. II 1 p. 244 Voretzsch. p. 6. Fabretti Gloss. Ital. s. v. VMAΨJƎƎ.

— 17. L. *χελυνάξαι*. Philol. XVIII p. 193.

423, 65. A. Weber Çatrunjaya Mâhâtmyam Lps. 1858 p. 6. *Γέννοι* = Jaina.

425, 13. Callim. fr. L.

— 19. Forte *νεβροί* = *γοργῶπες*.

426, 40. Ineptit Legerlotz. X 5 p. 377.

— 54. 56. Lege: *γέστα· στολή. γέστρα· γογγυλίς*.

427, 78. *γρώνα γερώνα* Legerlotz l. c. p. 379.

428, 485. *γηνεμέται — διαιρέται* (= *γεωμόρος*, *γαιοδάτης*) Meinek. Philol. XIX 718.

— 89. L. *γλῆρις*.

— 504. *Fηνιᾶσθαι* Schwenck Mus. Rh. XII 2 p. 312.

429, 16. *γήραι· τῷ γήρᾳ* Nauck. p. 361.

— 21. SCR. EM. 230, 53 ex Hesiod. fr. 163, 2.

— imo Troad. 441.

430, 44. *ἀνίαι* Schwenck. l. c.

— 56. H. Stein die Fragmente des Parmenides p. 776.

431, 68. cf. *σίνος* et *σιρός*.

— 72. Kuhn X 4 p. 290.

— 75. L. *γ' ἱστόν· ἱστόν* ex Hom. Cf. Quaest. Hesychian. p. CX *, qui locus sedulitatem Jo. Savelsbergii fugit. nam in Kuhnii Ztschr. f. vgl. Sprachw. XVI, 5 p. 370, ubi fusius de hac glossa agit, Thierschii in gr. Gr. §. 153, 41 et G. Curtii errorum recoquit.

— 81. Boeotis recte vindicari glossam docet *Φιλογίτονος* nomen obvium in inscr. Boeot. n. XX ap. CKeil. JJB. suppl. 1864 IV 4 p. 519, 5.

434, 36. Cum γλί comparari potest λί pro λίαν, quod Epicharmum usurpasse Strabo testatur VIII p. 560 Ahrens Dial. II p. 191. Aptius tamen comparaveris neutra adjectivorum monosyllaborum, βρί λί ῥᾷ et τρόφι de quibus agit Buttm. Gr. ampl. I p. 213.

— 51. Cobetus 1859 p. 31 unice probat γλισχρός et postremas expositiones refert ad λίχνος.

435, 58. 59. Haec uberius pertractavi bis in Theod. Benfeii Orient u. Occident. Sed ibi oblitus sum monere gl. 694 fortasse γλωρεῖν χρυσίζειν scribendam esse. Aliter statuit P. de Lagarde in opusc. p. 286, 23, qui haec e ΤΑΓΧΡΟΣ depravata esse conicit.

436, 90. γλώσσαργον ἦθος Elmsl. Eur. Med. 512 p. 163.

437, 3. γνάθους θηλείας· γυναικείας Meineke.

437, 9. Glossa retrahenda post 719. Illustrat Ath. VII 297 C ubi pro ῥύπον legitur σπίλον.

— 15. Aeschyl. fr. 29 p. 9.

438, 31. Fallitur Bergk. Soph. El. 363.

439, 62. 63. Σκληρὸν ad γογγρώνη pertinere et γόγγυλσιν· συστροφὴν corrigendum esse dixi in Philol. XX 2 p. 354.

439, 69. Ad Aeschyli Pers. δίδυμα γοᾶν ἁμάρτια, voc. Κύπριοι remoto, referebat GDindorf. Philol. XIII p. 491.

440, 78. [φάρυξ] ad γοῦλα gula spectare possit.

— 83. Memorabilis est Theognid. 413 codd. AK lectio ουδεμεγοινος.

— 87. Ineptit Legerlotz ap. Kuhn. VII 4 p. 319.

— 91. Tolle adnotationem. Latere videtur forma aliqua voc. χλουνός.

— 93. In Ar. Ach. 1120 habes ΤΟΛΥΤΡΟΝ.

— 94. ὄλμοι ἄτολμοι Meinek. coll. Diog. L. VII 105. ut lateat Timonis sillographi frustulum.

442, 21. At ἄνεμος iste ap. Cyrillos et Io. Laurent. Lyd. de mens. p. 280 ed. Roeth appellatur γνοφίας. Vid. Philol. XIV p. 477.

— 34. cf. μίττος· τόνος.

444, 73. not. Adde περίγρα ex Eustath. 1960, 18 et schol. Greg. Naz. cod. Paris. 573 fol. 73.

— 93. Vid. ἑπταγράμματα et Vales. emend. p. 5. Δραπέτα successit in locum Σάραπις. Philol. XIV p. 209.

445, 97. Defendere studet γραός· γραῦς Legerlotz X 5 p. 376 voc. πρᾶος, πραΰς.

446, 31. Infra mire πορσύνων· ἐρεθίζων, quae non dubito quin ad ὀροσύνω = ὀροθύνω sint referenda.

— 34. CKeil. JJB. suppl. IV 4 p. 621. (1864.)

448, 68. C. I. Gr. IV 7072 C.

449, 84. Vide nos in Philol. XVIII 3 p. 417. — An Hercules Πύλιος?

450, 10. Vid. Thes. V c. 753 D. s. v. μέλλαξ.

— 14. ἄλλοι δασείας ὀδούς?

450, 16. ὠ]λύγιον· μακρόν an τυννόν· μικρόν?

451, 39. cf. Mus. Rh. XII 311.

Δ.

451, 5. δ' ἄτμενος?

452, 8. δαιόμενον· πεπυρωμένον Meineke.

453, 61. Mus. Rh. XII p. 310 sq. Vid. Numer. XXXII 3 vol. I p. 195 Tischend.

454, 91. διΐξομαι Bentleius et Meineke.

455, 4. L. ἦλθε(ν).

457, 50. καδεμόν(α)· κηδεμόνα? Utut est, huc haud dubie pertinent Κρῆτες. Nam δάλεστον· ὄνον spectat Alexin Com. III p. 477 δ' ἀλετῶν ὄνος, ut observare me memini in Philol. p. 218.

459, 10. Voretzsch. l. l. p. 20.
— 16. Callim. fr. CCLXXXIX.
460, 41. Recte Schwenck. Mus. Rh. XII 2 p. 314.
461, 63. L. λάβρως.
— 66. RGosche de Arian. lingua p. 29 — δέ τις βόλος Meineke.
— 77. Bergk. tit. Arcad. p. XIV. At Attica est glossa, Aristophani pluries restituenda.
464, 47. Vid. Philol. XIV p. 477. Nunc mihi nihil mutandum videtur. Glossa mutila scribenda potius .... δέγμον' ὁδόν.
464, 49. Callim. fr. CCCV.
— 59. πυρὶ πεφλεγμένον Meinek. Callim. p. 107.
— 64. III Regg. VIII 60.
— 65. δεδιᾷ· δειλιᾷ Lobeck. El. 154 a. Mox δειδίσαι vel δειδίξαι idem. Cf. tamen Aesch. Prom. 580 δὲ δεί(μ)ατι δειλαίαν.
465, 70. 72. Deuteron. IV 5. Psalm. Cram. AO. II 432.
— 87. δεδίσκελον Lob. El. 154 n. Sed cf. δὲ δειλὸν ap. Eurip. fr. 849. An ἀὲ δείκελον?
465, 93. δέδιχθι O. Schneid. Nic. Alex. 443 Philol. XX p. 354.
466, 400. Lehrs Quaest. epicc. p. 276.
— 11. Ut nos etiam Schwenkius.
— 32. Callim. fr. XXXII p. 426.
467, 34. δειδία (ad δειδιάω) Lobeck. El. 154 n. 7; δείδιε coll. Quint. Smyrn. VII 298. 305 pro imperativo, Lehrs Quaest. Epicc. p. 275. Uterque falsus. Verba φοβοῦ δειλαίνου ad δειλία Deuteron. 31, 8 pertinentia expungenda sunt. Philol. XX 2 p. 354.
468, 70. Deuter. XX 8.
469, 96. Job. XIII 11.
— 519. Forte δειόμενα.
— 20. Fallitur G. Curtius in ind. schol. Kilon. 1856 p. IV. Nam ατυρ ad extum pertinet, ut in Ἐράτυρα urbe Epiri ap. Strab. VII 326.
471, 54. οἱ δέκα (ἔτη) Thes. III c. 2619.
472, 85. Vid. δειλανθείς.
— 88. J. q. תפלה cf. Lagarde opusc. p. 17, 2.
— 93. Tolle in adnot. verba: „Sed comparantibus et q. s." et repone: Cf. Th. Berk. tit. Arcad. p. XII ubi ἐσδέλλοντες monet ἐκβάλλοντες esse. Reliqua explicat M. Haupt in Herme II p. 5.
473, 622. 23. μενεφώθ ap. Aegyptios est crocodilus. vid. Doroth. Vit. Porph. p. 448 ed. Fabric., in Epiphan. Opp. II p. 239 Νεφώθ scriptum. Hinc apparet glossas 22. 24 sic esse redintegrandas: δενδρῖτις· γῆ τις πετρώδης εὔθρυπτος et δενέμωρ· κροκόδειλος παρὰ Λίβυσιν.
474, 40. ἐγγυήσασθαι Dindorf. Thes. III c. 27 A.
— 49. δεσμός Macedonica forma pro θεσμός. Indidem corruptum δέημος. Philol. XX 2 p. 354.
475, 70. Glossa est Macedonica, neque separanda a τέρφος. Philol. XX 2 p. 354, ubi comparavi δουκάνη = τυκάνη, δάρπη, δανήλοφος, δᾶλις.
476, 95. L. Τ 205.
477, 21. et πολυδευκέα φωνήν.
— 24. Imo δεύοιντο Call. Apoll. 51. Cf. Philol. XX 354.
478, 57. L. δρίγες, quod δρήγες scriptum abiit in δίρηγες διγῆρες δηγῆρες δρῆγες.
— 67. L. bis |ομεν Ξ 110.
480, 15. Δηλιακός νόμος — τύπτεσθαι Meineke Philol. XV 3 p. 538 sq.
— 31. Nehem. VIII 6.
481, 38. Archil. fr. 184 p. 574 Bgk.?
482, 62. λίπος Meineke contra morem grammaticorum sequiorum. Idem vero recte τὸ πολ.

482, 65. De forma Κιλλικῶνας H. Jacobi ad Meinek. Com. V fr. CCCXXXVIII.
483, 12. Exstat in inscr. Cretens. ap. Bergmann p. 11 lin. 18. 19.
484, 31. Greg. Naz. C. I 483.
485, 69. Adde (διαδικασία) ex Moeride.
— 76. Plat. Civit. teste Moeride.
487, 31. L. τοὐρανοῦ = τοῦ ἐράνου. Sic meorum immemor etiam Meinek. XV p. 137.
— 38. 39. O. Schneider Philol. II 217, 8.
488, 41. δίχα καλαμάσαρνες Meineke.
— 50. διακεχρεῖσθαι Rhodii?
489, 63. in textu repone διακονῆσαι. In adnotatione scribe: „Albertus. Verum viderunt, qui διακονέω — fuerunt. Atque Hesychius — ne κεκόνηκεν cum — confuderit. Aliunde voc. — non constat.“
490, 13. Tolle verba: sed — φανεροί. Glossa est Cretica. Cf. Curtius Gr. Etym. p. 201. Idem valet de gl. 1138.
491, 35 et 492, 63. Meinekius suasit διάμνοιος, quod Creticum esse putat. Theognostus autem cum porrigat διάμοιμος apparet utrobique διάμοιβος scribendum esse.
493, 83. recte Vossius. Respicitur Plat. Parmenid. p. 24, 7. Bekk., schol. p. 329.
— 84. Cf. Bergk Theognid. 597.
495, 30. L. probante Bentleio.
498, 19. Male Cobet. NL. praef. p. XX διασκεδάσαι, διασκορπίσαι, verbis post λέγεται retractis.
499, 45. διαστίχοντι Meineke, ut sit Doricum.
502, 28. δι' αὔξην Meineke.
504, 1499. δίδει] Contus in Ἑρμ. λογ. vol. II p. 344 ad cod. lectionem διδεῖ redit. Ceterum lectu perquam digna sunt quae idem de glossis διδείασι, διδεῖε, διδεῖναι similibus disputat.
504, 1505. διδίσσηται· φοβῆται Hippocr. p. 646 vol. II Khn.
504, 12. em. Bentleius.
505, 51. lege cum Bentleio.
506, 56. διεκάμαξε.
— 62. διεσκλήθη Meineke.
508, 23. διεπέφρακτο vel διεμπέφρακτο Lob. El. 404.
— 31. Il. Λ 166.
— 45. δέρκεο Bentleius.
509, 72. διέσσυτο Cobet N. L. 179.
510, 6. (διευκρινέστερον)· λευκότερον ἢ τρανώτερον. (διευκρίνησε)· διετράνωσε recte Meineke.
512, 62 διήνυσαν· διῆλθον egregie illustrat Th. Bergk. Philol. XVI p. 586.
514, 26. schol. Pind. Pyth. I 3 ex Apollonio.
516, 57. ἀφ' ἵππων Meineke.
517, 87. ἐξήκοον idem.
— 90. cf. Nauck. l. c. p. 363.
518, 8. vid. ὁ διόπος.
— 16. Plat. Prot. 224, 17 Bekk.
520, 71. L. δρῆγες q. v.
521, 73. 74. schol. Clem. Alex. p. 116.
— 77. διστάζεται Meineke.
522, 10. Lob. El. p. 226.
— 30. διχομηνιαία H. Sauppe ind. lect. Gotting. 18⁶¹/₆₂.
523, 44. Ἡλιόδωρος Ruhnk. praef. p. VIII.
527, 65. Empedocl. 45 HSt.
532, 79. Restitue δοῦρα· δῶρα (Κύπριοι). Philol. XVIII p. 233 sq.
— 85. Greg. Naz. de vit. sua 357.
533, 92. cf. J. G. Wetzstein in K. Neumann Zeitschr. f. d. allg. Erdkunde 1859 N. F. VII 4 p. 281. Preller Röm. Myth. 751, 1. Mommsen. J. N. n. 2642. Henzen. n. 5828. Movers Phoeniz. I 337. Stark Gaza 572. Krehl Religion der Araber.
535, 45. Solonis lex ap. Lysiam X p. 238 Bekk.
— 74. κεγχρῆς.
538, 32. χέειν L. Dindorf. Thes. V c. 1820 D.

538, 48. Basil. Patric. Naumarch. c. 2 p. 139 ap. Fabric. Bibl. Gr. tom. VIII.
540, 84. Cf. Th. Bergk Hal. 1865 (XXX Mai) p. 4.
— 89. *Δασάλιος* Arcad. 41, 2.
541, 7. Meineke post Bentleium.
542, 33. em. Bentleius.
— 35. Greg. Naz. p. 44, 3 Dronk.
547, 77. *δυσαίακτον* Lob. El. p. 199, 16.
— 83. *δυσέταιρον· δυσηθάδιον* Meinek. *ΔΙΕΠΕΡΩΝ: ΔΙΕΞΗΛΘΟΝ* Philol. XX 2 p. 354.
547, 94. *σιαίνεσθαι* recte habet.
549, 29. *καὶ (Ν)άϊος* Unger Philol. XX fasc. 4.
— 30. *δ' ᾤα· ὄα, οἶα* Hermipp. Moer. fr. IV. Philol. XV 346.
— 47. *Δωριᾶς· Δωριέας* e Thucyd. I 107 Cobet. N. L. 167.
550, 58. *ξενίᾳ ἐγκαλούμενον* Meineke.

Vol. II.

E.

P. 2, 34. *ἐριάδες· κανθαρίδες* reperio in lex. MS. Nicomedis ap. Ducang. Append. p. 74.
2, 45. Qui *σελασφόρος* praeferet, corrigat etiam *φωσφόρος*. Artemis *σελασφόρος* in duobus titulis Pholegandriis apparet a Lenormantio editis.
— 45. *ἐβάμωσεν*] cf. Philol. XV p. 155.
3, 52. *ἀδίαντον· ἄβροχον, ἐβενότριχον* (Frauenhaar).
— 75. Eur. Erechth. fr. XVI.
4, 88. Gurdus· *ὄμβλος* Gl. vett.
5, 20. (*Εὐριπίδης*) *ἐν Αὐγῇ*?
— 22. Hipponact. fr. 85.
— 24. L. *χλωρόν*. Verba *πρόσφατον ἐκστ.* ad *ἔναυλον* spectant teste Eustath. 1950, 5. 1236, 53.
— 32. Imo [*ἑρμ*]*ίγγιον· ἴουλον* lumbricum. Cf. Jo. Archid. ap. Ducang. append. p. 74.
— 34. In Philol. XV 1 p. 154 sq. conieci *ἔγγληνοι* vel *ἰόγληνοι λιπαρόμματοι* ex epico aliquo.
— 48. Explicatio suadet ut *ἐγγριμάσαι* vel *ἐγγριμάσασθαι* scribamus.
6, 78. L. *ἐγκαζελεῖν* a *ζέλλω* = *βάλλω* Philol. XX 2 p. 354. 355.
— 81. *ἀπ-οκλάζοντες* conquiniscentes.
8, 14. Cobet Nov. Lectt. p. 180.
9, 35. Infra *ἐνηλεγείς· ἐν ἐπιθυμίᾳ ὤν* et *ἐπικλέπτοιτο· ἐπιθυμοίη*.
9, 59. Callim. fr. CCCVIII p. 428.
10, 85. H. Sauppe G. G. Anz. 1866 St. 15 p. 568.
— 87. *ἐτάλασσας* cum Lobeck. P. El. p. 221, 4. Il. XVII 166.
11, 94. Lob. Proll. 268.
— 99. Respicitur *X* 10. Cf. Mus. Rhen. XX 3 p. 471.
— 19. cf. *δυσχαλία* et *ἐπαγχάλιξον*.
12, 55. L. —*εγ χοδαῖα* = *χυδαῖα* (Cyprii).
13, 90. L. *ἐνδαμία· ἐνδημία*.
15, 39. Greg. Naz. XIII 87.
— 46. Callim. Dian. 148.
— 62. *ἐδηλήσαντο· ἐκόλουσαν* Ruhnken.
16, 93. *ἔδον*] Vide Contum in *Ἑρμ. λογ.* vol. II. p. 340.
17, 5. L. *ἔδραθ' ἐνὶ*. Mox l. 11 *εἶδον*.
— 21. *κάθησο* (cf. quae Philol. XV 2 p. 346 de *κάδρισον* dixi).
— 28. *ἔδρις* accinit Lobeck. El. 228.
18, 46. *τρωκτός* Meinek. Philol. XV 137.
— 51. L. *ἐδωλιός*.
— 66. schol. Callim. Cer. 44.
19, 77. *ἐνέδυνε* Lob. El. 500.
20, 23. *ἑ(π)ητύς Φ* 306 Philol. XV p. 155.
21, 51. cf. Arist. Poet. c. 5 Ath. XIV 621 F. Bernhardy Gr. L. Gesch. p. 892.
22, 94. Plat. Phaedr. 32, 14 Bekk.
— 701. Zonar. c. 1428 *ὄθης* (l. *ὄθρις*)· *εὐνοῦχος* unde conicias *τομίας*,

κροιός. Disputat de h. v. Th. Benfey Orient u. Occident 1860 I 1 p. 187—190.
24, 55. Callim. fr. CXXIV.
— 60. Demosth. 8, 48 Ar. Lys. 1203.
— 70. Φ 463.
25, 88. εἴλος Syracusani teste Suid. s. v. εἰλιγγιῶ.
— 92. Legendum potius ἒ ἵετο Θ 301.
— 99. Foes. Oec. Hipp. p. 246.
28, 93. ERE Pinder de Ilithya et Ilithyis Berol. p. 26. 27.
29, 18. cf. ἐλίβοτρυς.
30, 61. εἶ μὰν in inscr. Messeniac. Archaeol. Zeitschr. 1858 p. 253, 27 conferri iubet Meineke Philol. XV 137.
31, 71. cf. Γοῖναξ.
33, 73. Herod. I 141 ἐξ]ειρύσαι
35, 33. Cobet N. L. 479.
— 42. cf. ἦσαι.
37, 8. 9. L. εἰτάκειν· ἐληλυθέναι [εἴ τις καὶ πηγή] παρὰ τῶς κλειτῶς. Verba seclusa sunt Gregorii Nazianz. epigr. 97, 2 vol. I p. 565 Anth. Palat. ed. Jacobs, quod fugit Meinekium Philol. XII 4 p. 602 Εἴτισκαί· πηγὴ παρὰ τῷ Εὔκλῳ corrigentem. εἰτάκειν est infinitivus perfecti activi aeolicus a verbo ἴταμι = εἶμι, unde ἰτητέον = ἰτέον.
38, 33. Call. Dian. 233.
— 57. Thes. IV c. 975 D. — ἐκαρώθημεν Phot. homil. II apud Nauck. Lex Vindob. p. 217, 24 recte habet.
39, 85. cf. αὐτόκαρνοι et G. Curt. Etym. p. 118.
40, 89. Ἐκατὸν (σημαίνει τὸ) σεμνὸν πολύ Lobek El. p. 212.
42, 52. Soph. OT. 1280.
— 67. Meinek. Vindic. Aristoph. p. 66. Mihi nunc Celei nomen latere videtur.
— 84. Call. h. Min. 112.
43, 8. cf. ἀπυθύσσομεν et τύσσει.
44, 45. τοῦ vel ὡς X. Casaubonus, οὐ defendit Naeke. — L. Χοιρίλος. — συνεποίει αὐτῷ vel τὰς Thes. VIII c. 1555 D.
— 56. Lob. P. El. 500.
46, 88. Call. Del. 40.
— 1505. cf. ἀπελιγκόμην.
47, 20. Infra ὀμάξασθαι.
48, 44. Callim. fr. XXXV p. 427.
49, 69. Cram. An. Oxx. II p. 440 (Herod. VII 191).
— 72. Ar. Nubb. 68.
— 86. Nic. Ther. 449.
— 88 not. ἐκπάλου] lege ἐκπαλοῦς cum Jos. Kleinio.
50, 20. πηχύνειν Th. Bergk Philol. XXII p. 10.
52, 72. κατεπόντισαν Meinek. Philol. XV 137.
— 87. ὕπνον] οἶνον = μέθην id. XIX 4 p. 718.
53, 27. Cram. A. Oxx. 2 p. 410.
54, 62. Plat. Sympos. p. 394, 4 Bekk.
56, 13. ἐκ φρυάγματος Oseas IV 18.
57, 58. Refer ad promontorium Ἐλαία quo de cf. Ptol. §. 3 Forbiger Geogr. II p. 1044. Templum Veneris Acreae hic fuisse docet Strab. 682. Claudian. nupt. Mar. et Honor. 49. Infra Κλεῖδες memorantur fortasse ex eodem scriptoris loco.
58, 69. Nihil mutandum esse docet Lobeck. El. 101 n.
— 83. Illustrat Th. Bergk. tit. Arcad. p. XI.
59, 90. Illustrat Th. Bergk. l. c.
— 96. schol. Aesch. Cho. 968.
60, 21. ἐλαφογενὲς (βρῶμα)· A. Meinek. Philol. XIX 4 p. 718 de Achillis victu iuvenili.
60, 32. Recte cum λαυξία· δάρης glossa non minus obscura componit Voretzsch. de tit. Cretens. p. 24.
61, 70. cf. δελεδώνη.
— 71. addito ἐκχέαι eadem exhibet schol. Monac. Soph. OT. 996.
— 72. Lob. Prol. 261, 39.

61, 78. Nihil vitii subesse videtur Thes. V c. 246 afferenti Wesseling. Probab. p. 41.

62, 86. Callim. fr. CCCX.

— 9. Callim. Lav. Min. 96.

63, 15. vid. λελεπρίς.

— 21. ἔλεπον etiam Cobet N. L. p. 12.

— 28. cf. Κυνάδας.

— 29. cf. C. Keil JJB. suppl. IV 4 (1864) p. 510.

64, 32. Call. Del. 276 ex emend. O. Schneideri et Meinekii.

65, 63. ἐλθέτως G. Curtius in Kuhnii Ztschr. f. vgl. Spr. VIII 4 p. 294 ubi conicit ἐλθέτως pro ἐλθέτωτ dictum esse ut esto — d similia id genus. Sic etiam statuit Th. Bergk de titul. Arcad. p. IX 16.

68, 54. ὄρτυγες defendit Meinek. Philol. XIX 4 p. 718 coll. θαλλός, σφάκος.

— 59. Latet sub ἐλέρα ap. Theognost. 5, 26.

69, 84. C. Keil JJB. Suppl. IV 4 p. 543 (1864).

70, 23. cf. ἀλέπεσσι, ab ἄλειψ (adeps).

71, 49. cf. Otto Blau in Zeitschr. d. D. Morg.-Gesellsch. 1863 Bd. XVII, 3. 4 p. 658, ubi de ἄλειφα, חלב et γάλπε disputat.

— 54. Dele „Coni. — ἔλεγον.“ Λωγῶ = λέγω Theognost. 149. 138, 33.

75, 51. Mecum facit Theognost. 6, 5.

— 62. καθαπτόμενον cf. πανέψιον.

76, 67. ἐμμάξαι malit Meinek. Philol. XIX 718.

— 88. αἱ καὶ ἱερομηνίαι Thes. LG. IV c. 537 D.

77, 21. ἐμπαίζοντι Cobet NL. 281.

79, 59. ἐμπεσεῖν εἰς δεσμωτήριον· ἀχθῆναι Cobet Nov. Lect. 792 coll. Plat. Civ. VIII 553 B.

81, 2503. ἐμπόλεμα tuetur Ahrens Philol. XVI p. 55.

82, 31. Εὔκλος ὁ χρ. Bast Gr. Cor. p. 717 recte.

82, 49. Aristoph. Lysistrat. 261.

83, 90. Ar. Ach. 610? ubi cod. Ravenn. ενη (sic).

87, 90. φονοκτόνος Lob. Path. El. 181, 52. δ' ἄφθογγος σκότος (?) — θάνατος μὴ — κατὰ τὰ τῶν Thes. VII c. 1998 D.

88, 15. ἐχθὲς pro ἔνθες Ahrens in Kuhnii Ztschr. f. vgl. Spr. III p. 169.

— 20. Schol. Plat. p. 465.

— 34. γήρει Cram. A. O. II p. 440.

89, 51. Aesch. Sept. 564.

90, 81. L. ἐνέπεσε δέ.

— 92. Pro ὀδύνῃ Heimsöth p. 160 malit ἡδονῇ.

— 2800. Thuc. VII 81, 4.

95, 45. Eur. Bacch. 958.

96, 69. Ἐνέτας· Ἐνετίδας πώλους. Εὐριπίδης στεφανηφόρῳ (Hippol. 231) Eurip. Stud. p. 47. Aliter Th. Bergk Philol. XXII p. 9 not. 7.

— 87. ἐνέφυ· ἐνεβάλετο Bentleius.

98, 25. cf. κατενήρατο.

— 46. Eur. Tro. 854.

— 83. ἐνθυμῷ· ἐν τῇ ψυχῇ Cyr. 11.

100, 95. Cf. Mus. Rhen. XX 3 p. 471.

— 13. Callim. Jov. 90.

101, 41. cf. Meinek. Callim. p. 232. Retulerim ad Empedocl. 57 ed. Stein aut Greg. Naz. de reb. suis 7. 58 p. 31 Colon.

— 52. Callim. Ath. 73 E.

102, 62. ἐνκατασυβριάζειν L. Dindorf. Thes. VII c. 931 D.

— 67. Bergk Beitr. z. griech. Monatsk. p. 33 n. XX.

103, 89. ἐνμυχατεύειν etiam Lobeck. El. p. 212.

104, 31. Prov. Salom. XVI 22. Mus. Rhen. p. 630.

— 43. Ἐνόδιος· Ἑρμῆς. σωρός Harduin. Petav. ad Themist. παρ' ὁδῷ Albertus vol. II c. 717. Verum vidisse Meinekium docet schol. Platon. p. 377 s. f.

105, 50. cf. κατοιάδες ap. Paus. IX Lob. Proll. 451, 26.
— 53. Greg. Naz. XIII 57.
— 61. ἐνορχείας· νεοσσίας Voretzsch. p. 15.
— 78. ἐν οὐχ ἐνὶ Theocrit. EM. 290, 54.
106, 3300. Sic Pearso Adv. II 786, 25 coll. Eustath. 722, 60.
107, 30. L. ἐν Τάραντι e Plat. Legg. 637.
108, 50. Ar. Avv. 1593.
— 59. Hinc depravata gl. est γερώνοιον.
109, 68. Plat. Menex. p. 398, 12 Bekk.
— 82. mire depravata sunt ex Soph. El. 232 verbis (αὐτο)έντην ἧμιν.
— 88. σμιλάρια Meineke. Imo μαμιλάρια quod sic exponit Cyrill. 63.
112, 90. ἐνώταις — φιλόπαις] ἐνοπαῖς — διοπαῖς corrigi iubet A. Lentzius ad Herodian. techn. reliq. p. 340.
— 91. H. e. ἀνοητία.
113, 16. Vossius et Bentleius.
114, 42. Nic. Ther. 121.
— 45. Thucyd. teste Moeride.
— 57. ἐξ ἀμαχάνων Pind. Pyth. 2, 37.
116, 13. L. ἐξ ἀρακάων (aeolice) Athen. p. 1127.
118, 57. ἔξεια Lob. Path. El. 431 n. cui adjectivum videtur.
120, 12. ἀπήνθισεν] ad Aesch. Pers. 762 refert A. Meineke Philol. XII 603.
121, 54. Callim. fr. LXVII, 4.
— 66. Sic et Cobet N. L. 486.
122, 77. cf. σύνοσα· ὁμοῦ.
— 82. G. Dindorf. praef. Herod. p. XXIX.
125, 89. κεκοσμημένοι] Aesch. Prom. 707.
127, 14. cf. δειξιμέναι.
128, 88. L. ἐξ ὑμάλων· (. . . . . ἐξ ὑμοίων·) ἐξ ὁμοίων.
132, 8. 9. Bergk Philol. XVI p. 590: Ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν· χωρίον τῆς Θράκης (quidni Θάσου?) ἀπὸ Αἰνύρου ὀνομασθέν.
134, 54. Herod. IV 155.
— 61. ἐπάταξα suadet Dindorf Thes. vol. VI col. 109.
134, 75. Hipponact. fr. 131.
135, 4200. Latet fons glossae. Nam eodem flosculo usi sunt Aristot. rhet. 3, 2 p. 317 Hesiod. opp. 523 Theocr. κ 34.
136, 18. Hesiod. scut. 273 Ω 590.
— 19. ἢ εἴρενα Voretzsch p. 17.
139, 20. cf. θέλξας· καταπονήσας.
144, 8. not. L. ἐνεύνακτοι.
146, 43. ἐπιπτύγματα Lobeck. El. p. 508.
148, 20. Aesch. Prom. 28.
151, 33. ἥδυσμός etiam Trillerus et G. Dindorf. Thes. IV col. 106 D.
152, 45. Cf. JTh. Struve Philol. XIV 612.
— 54. cf. λέγνη.
153, 77. ἐπὶ ἔτι τοῦτο Budaeus.
— 78. cf. ἴεσαν.
154, 4. Thuc. I 87, 2.
155, 37. Plat. Axioch. p. 464 Bekk.
— 41. Cf. Greg. Naz. C. II 81.
156, 82. ἐπικλινές Callim. fr. CCCXII.
157, 95. Dem. Mid. 72.
— 5. τυλεῖα? culcitae.
— 7. ἐπικράντης Lobeck. El. 221 n. 6.
— 9. αὐτόκρανος = αὐτοκράτωρ conf. Lobeck l. c.
159, 49. ἐπιλήσῃ· ἐπιλανθάνῃ Cram. A. O. II p. 440 e Psalmista.
— 61. Lobeck Proll. p. 119.
161, 3. conf. Callim. Dian. 61 ἐπὶ μεγά μοχθήσειαν.
162, 37. παραστροφῇ cf. λέγνη.
163, 68. Menand. fr. II p. 104.
167, 68. Lycophr. 1386.
— 87. ἐπίσιφλον Thes. VII c. 302 C.
— 92. ἐπισκέπτει] ἐπισκέπτεται poscit Κόντος in Ἑρμ. λογ. vol. III p. 570. 571.
168, 98. Soph. OT. 252.
— 10. Vid. κύριθον.
174, 88. et Andocid. de myst. p. 14 §. 36 Schiller.
177, 91. Soph. OT. 1473. Mus. Rhen. XX 3 p. 471.
178, 1. ἐπόρησεν cod. ἐπόρισεν in Soph.

El. 1267 ex em. G. Dindorf. nam cod. Laur. ἐπύρσεν porrigit.
178, 34. Greg. Naz. Carm. I 2.
179, 51. cf. τὸ σίνεσθαι.
— 53. ἐπράνωσε cf. πρα[ι]νοῖ.
— 63. cf. Artemid. Oniroer. V. c. XXVI.
180, 90. Sappho fr. 96 Ahr. p. 271 (Philol. XV p. 349).
— 5600. Il. *Α* 46.
181, 17. cf. Kayser Philol. X p. 377 n.
— 19. Recte Casaubonus confert κολακίδας et κλιμακίδας, h. e. Cyprias mulieres quae regum Persarum uxoribus in ascendendis curribus dorsum praeberent quasi scabellum.
— 26. Callim. fr. CII.
— 30. In epigr. restituit Welcker Mus. Rhen. NF. VI p. 88. 89.
182, 62. et ante Meinekium Schneidewinus de Laso p. 7.
184, 8. Lobeck. Proll. 489 latinum haeres confert.
— 9. Vid. κατηρέθετο.
— 16. cf. Θερελίμιον. L. Ross *Reisen nach Kos Rhodos* p. 58.
185, 46. in adn. leg. θρησκηίη.
188, 32. De voc. ionico (Democriteo) ἐριδάντης cf. Cobet N. L. p. 506 et in Ἑρμ. λογ. a Conto edito vol. II 208 seqq. In transcursu moneo in eiusdem libri vol. II p. 269 illustrari Hesychii glossas ἀγαθιζομένη et ἀγαθοεργοί, et p. 363, 2 glossae ἀλίσας (I, 123) explicationem καταλαβὼν emendari in καταλαβών. Eidem tamen Conto in Ἑρμ. λογ. vol. III p. 603 non accedo Hesych. vol. I 246, 23 sic refingenti: ἀποδύῃ· ἀποδύσηται, ἀποδυθῇ. ἀπόδυθι· ἀπόδυσαι.
189, 61. Fallitur Thes. V c. 2320 ὄστριμον.
190, 77. l. ἐαρινὰς vel ἠρινάς.
191, 23. Sed vid. καρυήματα.
192, 34. Lob. Path. El. 206 n.
— 40. alii σαρκάζειν corrigunt.
192, 48. Theognost. 45, 7.
193, 75. Schneidewin de Laso p. 11.
194, 87. ἔρνυτας verum esse potest. Nam etiam n. pr. Laconis Μῆνυς Μήνυτος flectitur.
— 6000. CKeil JJB. Suppl. IV, 4 p. 571.
196, 56. Possis ἐρρύθμισμαι schol. Aesch. Prom. 241.
— 58. κράξεις Ar. Equ. 294. Cob. NL. 253.
197, 80. ἔρτις· γέρανος Albertus coll. σέρτης.
— 84. Recte G. Wolff ZfGW. XIX 465 ἐρύγειν et ἠρύγων.
199, 36. Soph. OT. 1351.
200, 58. ἐρωῖα· (Aeoles) ἐρωή corr. Th. Bergk. ind. Lect. Hal. $18^{65}/_{66}$ p. VIII.
— 59. tolle hamulos et Cypriis vindica.
— 83. Eur. Or. 1004.
— 85. cf. Anacr. fr. XXXI p. 137 Bgk.
201, 96. Greg. Naz. C. VII 15 p. 223, non Callim. ap. schol. Il. Ξ 387.
203, 83. Greg. Naz. 2 p. 250 B.
204, 94. ἐς ὅ· ἕως οὗ coni. Contus Ἑρμ. λογ. II p. 393.
— 96. Timocr. Rhod. fr. 1 8 p. 940 Bgk.
205, 33. Nihil huc facit Theocr. V 37 ἐς τί ποθ' ἕρπει. ἐς πόθ' ἕρπες· ἐκ πόθεν Bergk tit. Arcad. p. VIII.
— 43. ἐσσεῦσθαι L. Dindorf. Thes. VII c. 537 B.
206, 58. ἐσίταμον· τὴν πρόσοδον male Theognost. 7, 13.
— 69. Forte (βλ)οσσυρωπόν. Vide quae diximus in Philol. XV 1 p. 155.
— 79. Forte ἐς τὰ λάπια.
208, 41. Imo ἀστρηνές· στρηνές. Cf. Hes. s. v. et Lobeck Path. El. 16. Philol. XV 3 p. 541. Ipse nunc improbo quae in Mus. Rh. XII 309 de h. l. proposui.
209, 53. Hesiod. Theog. 706.
— 60. ἐσφοιτᾷ· εἰσέρχεται?
210, 93. C. J. G. I 569 p. 493 σαφῶς

ἐτά τ' ἐσάκουε. — *ἀγαθά*] *ἐά*, vel *ἦεα* q. v.

212, 44. Forte Callim Jov. 9.

— 51. *ἀπέ(τασ)σεν* Thes. VII c. 1989 D.

213, 97. Lob. El. 499 Thes. VII c. 2045 D. conf. terreo.

— 6600. Theognost. 7, 24 *ἑτερώνιον· τὸ προσφάτως ἐκδημοῦν.* Pindaro Pyth. X 60 restituit Bergkius.

215, 56. *Ἀρίσταρχος* Ruhnk. praef. p. VII.

216, 72. CKeil JJB. suppl. IV 4 p. 543.

218, 60. *Ἄγγιλος* M. Leake topogr. 355, 18 coll. Pausan. Ach. 4, 6 Arrhian. exp. Al. 3, 16.

219, 68. *κοιμᾶσαι* tuetur Contus in *Ἑρμ. λογ.* I p. 14. Vide Polyb. Sardian. de barbar. p. 284 ed. Nauck.

222, 69. Defendit GDindorf. praef. Themist. p. XV.

224, 44. Ordo *Εὔκλος*. Vide Philol. XV p. 156.

225, 61. Mus. recte *εὐκταῖον*.

— 78. cf. *αὔληρα. ταὔληρόντε.*

— 84. Eur. Phoen. 970.

227, 31. Empedocl. *βραχίονες εὔνιδες ὤμων.*

229, 10. *οἶνος* Meineke. Cf. *πρόπωνος*.

230, 11. *εὖραι* probum est, cf. Ahrens in Kuhnii Ztsch. 3 p. 165.

231, 42. Vid. *Σαβύλινθος*.

— 54. Euphorion. fr. XVI Meinek.

233, 12. Forte *εὖ σπαλεὶς· εὖ σταλείς.*

234, 41. recte habet. Cf. Boeckh. Pind. Ol. XIII 91 Isthm. I 63. Nos ad Aeschyl. Sept. 225 (209).

— 48. Cf. *κεν οἶο.*

— 53. Greg. Naz. XIII 13.

240, 16. *δίξ* corrigit Froehner Philol. 1865. XXII 3 p. 545 not.

— 22. *ξ* 295 ex lect. Rhiani.

242, 80. *ἔφθιε* Thes. VIII p. 768 B.

— 84. Sic schol. cod. Monac. 500 Soph. OT. 962.

— 7501. Plat. Hipp. m. 432, 17 Bekk. ubi schol. p. 393 *καταλαβεῖν*.

243, 16. Ar. Plut. 718.

244, 51. Greg. Naz. v. 653 p. 60 ed. J. Toll.

245, 71. J. q. *ἐν ταραχῇ ἔξων* Aesch. Prom. 450.

246, 26. Aeolice pro *ἀχ—*.

247, 62. schol. Nic. Ther. 579.

248, 86. Soph. OT. 1274.

250, 33. Callim. Cer. 39.

Ζ.

253, 52. *Ζάλμοξις*] Lob. Path. El. 516. Lagarde ges. Abh. p. 282 sq.

— 56. G. Dindorf de Dial. Herod. §. 1; Xenophanes Ath. 462 C.

254, 61. *Ζαρῆτις*] »Von Zuhrat leitete es ab Hyde 91, von Zara, Gold, Burnouf bei Windischmann Anahid 109 ab.« de Lagarde ges. Abh., p. 157, 21.

— 64. cf. *ὑποζατηθείς*.

— 65. Leg. *ζατράπης*; de Lagarde ges. Abhandl. p. 192, 26. Adde Lyciorum Ψ//ΑΔΡΑΓΑ+Ε in libello meo *Vorstudien zur Entzifferung der Lykischen Sprachdenkmale* p. 25.

255, 85. *Ἑκάτη* Welcker Gr. Götterl. I p. 570 CGDeimling Leleger p. 180.

— 98. L. *ζεῖριν· ἄρωμά τι ποιόν* Philol. XV p. 345.

— 100. Welcker Syllog. p. 213.

— 107. zelije olera in Slavorum lingua ecclesiastica ap. Aug. Schleicherum 109, helus helvola Latine; želmũ (junges Grün) √žal, želti (grüne), žalies (grün) Schleicher litauische Gramm. §. 55 p. 130.

256, 25. *Εὐξαντίδης* Lob. El. 224. 25.

— 29. cf. *δεύασθαι*.

257, 52. *ζυβίνη* rectius scribi adnotat Lagard. opusc. p. 68, 174.

258, 64. L. *ζόες* (Cyprii) = *ζόεις* pro *ζῆς* Philol. XV 345.

— 78. emendate Theognost. 20, 10.

259, 16. Cf. Zosim. 1 1, 3 Reitem.

260, 20. *ζώαξ· θώραξ λαγαρος* id. 20, 6.

261, 51. ζωπυρεῖν· ἐξάπτειν Moeris.
— 56. adnot. leg. „poet. c. 26, 13."
— 61. Westerm. Biogr. p. 134, 17.
— 63. forte ζῶ Τενεάτης = ἀθορύβως ζῶ; cf. Philol. XIV p. 19.

H.

262, 1. ἄρα] schol. Plat. p. 318.
— 7. Callim. fr. CCCXLII.
263, 30. ἠγάνεα πέμματα· τὰ ἀπὸ πηγάνου distinguit Meinek. anal. crit. in Athen. p. 99.
264, 68. l. τῆς (ἡμέρου) τροφῆς.
— 87. Soph. OT. 775.
265, 90. Ar. Lys. 254.
— 103. Callim. fr. CCXCVII.
267, 62. cf. ἐτά. Empedocl. 314 Stz. ἠέα γυῖα.
267, 70. L. ἠὲ λίεσσιν· ἀντὶ τοῦ ἢ λέουσιν (Callimachi? an Euphorionis frustulum?) Philol. XX 2 p. 355.
269, 8. στρατιωτικόν recte Relandus. Praeterea Ἴζακας (yazak) = יזך Syrorum corr. de Lagarde ges. Abh. p. 200, 7. (Leichtbewaffnet, Vortrab.)
— 16. 33. Utraque gl. Boeotica est (Philol. XX 2 p. 355)) prior ἦθε = αἶθε, posterior scribenda ἡ ˝θιρη· αἱ τρίχες.
271, 84. Cf. nunc J. Savelsberg in Z. f. vgl. Spr. XVI, 1 p. 61.
— 86. Callimacho vindicat Meineke p. 145.
272, 8. schol. Il. Π 183 Aesch. fr. 7 p. 4.
— 9. Corrige ἠλακάτηα.
273, 23. Eur. Jon. 1402.
274, 58. μάτην] Callim. L. Min. 124.
— 63. Cf. ἁλόντες· διαπεσόντες.
— L. ἧλιξ.
276, 15. διώβολον tollit Bergk ind. lect. Hal. 1858. p. VII.
277, 64. cf. μορία· ἡμερίς.
278, 83. ἥμην· ἐκαθήμην Soph. Tr. 24.
279, 503. ἡμῖνα Theognost. 101, 4 Lob. Proll. 222, 41.
280, 24. Vid. H. Keil Quaest. gramm. p. 12 et Curt. Wachsmuth Philol. XVI 4 p. 651, 10. Th. Bergk Philol. XVI p. 587.
— 43. Corrigo ἡμοιρηκότες.
281, 69b. schol. Eur. Phoen. 1747, Moer.
282, 81. Callim. fr. CXXXVIII.
283, 35. schol. Nic. Ther. p. 46 Keil.
— 36. Plat. Sympos. p. 456, 21 Bekk.
284, 51. Callim. Del. 280.
— 54. ἤντλητο recte Thes. I c. 1029 C.
— 59. Imo ἡ σπανία (τῶν ἀγαθῶν) ex Eur. Rhes. 245.
285, 87. ψυχροί recte habere monet Meinek. anal. crit. in Ath. p. 24.
286, 16. adludit κραίνουσι· λήγουσι in Galen. lex. Hippocr.
287, 46. Coniciunt κρεῖ· ἄρχει, sed possis etiam ἀρχῇ cum κατελάμβανες iungere vel ἡγεῖ· ἄρχεις. Philol. XV p. 156.
— 57. Lobeck. Aglaoph. p. 817 Ideler Chron. I p. 372.
289, 26. Eur. El. 275.
291, 67. ἡρωεῖον Lob. Elem. 430.
— 81. Nimirum in κακὰ μήσατο habuit μ̄ pro pronomine.
292, 86. ἧσθε] — καθέζεσθε recte Contus in Ἑρμ. λογ. Vol. II p. 363, 2.
293, 12 Ar. Eqq. 928.
— 22. Callim. fr. CXXIII. Vind. ind. auct.
294, 43. ἐτιήθη Lob. El. 189 coll. τετιημένος.
295, 1001. ἤφυσεν κόλον· διέτεμεν Meinek. Philol. XV p. 140.
296, 21. et Greg. Naz. XIII 113.

Θ.

297, 7. Plat. Civ. V p. 474 A. (Fallitur Lobeck. El. 150.)
— 18. 19. Corr. θαλαμιός bis.
299, 62. χλιαρόν.
— 73. Bergk. ind. Hal. 1859 p. VI.
— 79. συχνάζεις schol. Plat. (Rep. p. 5, 18 Bekk.) p. 395.
301, 15. Jo. Savelsberg refert ad Greg.

Naz. p. 152 A.: καὶ οὐδ' ἐκεῖνο συνιδεῖν δυνηθεὶς ὁ σοφώτατος, ὅτι θάρσος καὶ θράσος, κἂν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, κτλ. Sed referendum est ad Greg. de vita sua p. 21 A.

303, 74. Soph. O. T. 249.

304, 84. θειητός] cod. Athous Babr. 77, 5 ubi Lachmannus θηητός reponit.

305, 13. οἰκτρόν] εὐκτόν H. Weil Aesch. Suppl. p. 105. Forte θελερόν = θαλερόν· οἰκτρόν.

— 13. cf. Haupt. ind. lect. Berol. 1865 p. 10. In adn. corr. „EM. 318, 43" schol. Apoll. Rh. II 557.

306, 40. θεμιστά] Archiloch. fr. 88, 3. Bgk. ed. 3.

308, 8. Greg. Naz. 2, 82. p. 9, 16 Dr.

309, 35b. schol. Nic. Ther. 486.

310, 57. Arcad. 101, 24. O. Schneider Philol. II p. 244 n.

— 61. θερμίης Lob. Proll. 497, 19.

314, 71. Dindorf. praef. Herod. p. XXXVII.

315, 8. seq. θωπ— Schwenck.

317, 58. Böckh. Expl. Pind. p. 137 EM. 319, 31. 391, 26.

318, 87. θιῆσαι] Fallitur Schwenck Mus. Rhen. XII, 2 p. 312.

— 10. Bergk. Mimnermo fr. 2, 10 obtrudit δὴ θνᾶναι.

320, 38. Recte Meinekius. Conf. Pind. Nem. I 81 ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.

— 41. Nunc etiam Th. Bergk. tit. Arcad. p. VII, 11 qui θόραν· εἰς τὸ ἔξω coniecerat.

322, 89. Aesch. Prom. 628 c. schol.

323, 38. Infra θρώσκω.

325, 87. alii (τον)θρυσμός.

326, 88. κνᾷ καὶ Meineke. Vind. Aristoph. p. 143.

327, 33. Ἡρωδιανός Ruhnken praef. p. VIII.

— 39. θυοσκόλοι Theognost. 20, 18.

328, 49. L. τὸ (μετὰ βοῆς).

329, 90. Greg Naz. XIII 2.

331, 36. θυρτανᾶν = τρυτανᾶν trutinare nunc Meinek. Vind. Arist. p. 143. In eiusdem coniecturam κνύειν inciderat etiam Lobeck. El. 501.

332, 56. Aliter statuebat Th. Panofka in Gerhardi Archaeol. Ztg. 1847 p. 141.

— 72. Schol. Aesch. Sept. 269.

335, 25. De θωΣΤήρια cf. Bergk. Philol. XX p. 14.

I.

336, 12. Dele adnotationem et repone: „Theognost. 18, 2 habet barbarum Ἰατήλ, sed quid ἠτί πλευρά? Idem mox ἰασινεῖ δι' ἀπορεῖ."

— 20. Videndum num ap. Arcad. 107, 2 legendum sit ἰαχή, nam de αἰακή iure dubitat Lobeck Proll. 311.

337, 32. L. cicera; 50. l. ἰάζει.

338, 58. ἴανθος Theognost.

339, 95. Meinek. ad Callim. p. 125. Philol. XII 602.

341, 28. Illustravi in Philol. XIV p. 761.

— 47. Bergk. tit. Arcad. p. VII, 11.

342, 66. ἰδαία ῥίζα Dioscor. IV μδ'.

344, 29. In Cyrill. 39 invenio ἀστιβής ἰδός pro ὁδός.

345, 52. Ad. Kuhn *die Herabkunft des Feuers* (Berl. 1859) p. 28.

346, 87. adn. dele „h. e. ἱερῖτιν" (Theognost. 45, 12).

348, 43. Κρῆτες ad seqq. retrahit Voretzsch p. 12, ubi docet Cretenses ἰϜέκτας appellasse ibices.

350, 86. ἰθαραῖς παγαῖς Lobeck. Proleg. additt.

— 95. G. Hermann de Dial. Pind. 1809 p. IX.

351, 18. H. e. ἴθ' ὕσ.... fortasse ad Callim. fr. XLIII referendum, ubi quod nunc legitur αἴθ' ὄφελες θανέειν ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι, possit αἴθ' ὕστατον alicui scribendum videri. Nisi latet tragici locus aliquis corruptus veluti (ε)ἴθ' ἦσ(θα) quo usi sunt Eur.

Rhes. 105 Soph. fr. 747 p. 169 Ddf. Oxon. 3.
351, 23. Boissonad. Aristaenet. p. 594.
352, 71. Greg. Naz. I 555.
353, 5. Cf. ἴκαρ.
354, 10. προσίκτην θαλλόν Moschion. trag. fr. 10, 3.
— 17. Empedocl. 149 St.
— 26. ἴλαρ Theognost. 80, 10.
355, 56. Refer ad Il. B. 442.
— 56ᵃ Ἀθηνᾶς Ἰλίας verba sunt Eur. Hec. 1002.
356, 66. cf. ἰνάσαι· καταχύσαι.
— 71. ἀγελαίας Theognost. 15, 21.
357, 91. Greg. Naz. I 36. Quaest. Hesych. p. CXXXIV et Philol. XV 4 p. 713.
358, 28. Theognost. 70, 34.
359, 53. ἰν Ἀκριῖαν· εἰς Ἀκρισίαν Philol. XIII p. 219 et Bergk. tit. Arcad. p. 8. Idem ibidem ἰν ἀνάτοις· ἐν εὐπορίαις (egregie) et ἰν ἄμμαϜιν = εἰς ἀναμάϜσιν (a μάστυς). De glossis 40 et 57 cf. idem p. VII.
360, 70. ἰνδάλματα in edit. minor. retuli ad Greg. Naz. Carm. LVIII 75. Ad Gregor. Naz. p. 117 A. spectare arbitratur Savelsberg.
— 85. Mox φωτεύει· γεννᾷ (pro φοτεύει).
361, 92. Bergk. l. c. VII, 11.
— 93. ἰν τυῖν· ἐν τῷ Bergk. l. c. p. VIII.
362, 32. τὸ βρέτας Nossis p. 174 Reisk.
363, 48. ὄϊν· πρόβατον.
— 62. ἴκου καὶ Soph. O. C. 467.
364, 88. L. ἐπεὶ (παρὰ Συρακουσίοις) οἱ.
365, 95. L. Σκυφίου (Arcad. 41).
366, 5. L. γυνή καὶ Ἥρα coll. ἴπτα et Pausan. V 15, 5.
367, 46. Nunc Lasso dicimus.
369, 96. Hinc e. c. in cod. Cassel. Servii ad Virg. Aen. VI 66 hirmos scriptum. Cf. εἱρμός.
369, 900. Greg. Naz. C. XIV 94 p. 87 Dr. Mus. Rhen. p. 633, 25.
— 2. Eur. Hec. 12 τοῖς ζῶσιν εἴη παισίν. [?]
370, 24. Vid. Henr. Duentzer die homer. Beiwörter des Götter- u. Menschengeschlechts p. 37.
371, 40. Forte i. q. ἰξός, viscus. Qui viscum habet in digitis quo aliena bona ad se adtrahat.
375, 62. Bergk. tit. Arcad. p. VII, 11.
376, 88. καὶ αὐθάδης?
— 96. adn. leg. „em. schol. Plat. p. 375 Bekk.“
— 1102. ἰν Voretzsch. p. 13 = ἐν — τον, endo.
377, 7. Ἰτωνιάς e Call. Cer. 75.
378, 35. Cf. ἀγνίτην. ἱερίτην?
— 53. λίστρον pro ἄστρον coni. Spohn de ex r. Od. part. p. 135. coll. Ducang. ξυλοφάς rutum rastrum ξύστρον λίστρον σκαπάνη.
379, 71. Vid. ἰάψεται.
— 74. Arcad. 85, 9 τίψον.
381, 14. Arcad. 95, 2 ubi leg. κυνίσκος (Haifisch).

K.

— 1. καρτίας] Philol. XV 2 p. 346.
384, 59. Diog. Laert. I 5, 2.
— 60. Unger Theb. Parad. p. 9.
— 74. cf. ἐγκαζ.λεῖν.
385, 94. Aesch. Prom. 890.
— 95. Ar. Ach. 841 (848). gloss. Vict.
387, 50. Eur. Bacch. 1102.
— 60. schol. Plat. p. 495.
388, 80. καθ' οἶμον Eur. El. 218.
389, 18. Nic. Ther. 60 καλάμινθον ὀπάζετον χαιτήεσσαν.
— 22. Michael Bréal in Kuhn. Ztschr. X 4 p. 319.
— 23. cf. κάκκαλον· κάταξον.
390, 63. Callim. fr. CCXCV.
391, 69. Th. Bergk. Philol. XVI 579 sq.
— 78. καί σφιν Callim. epigr. XIII 3.

391, 84. καὶ τῶν = κὰκ τῶν exstat ap. Greg. Naz. de vita sua p. 31 A.
392, 6. Erotian. p. 232 κικήθη ubi Klein p. 90, 40 κακήθεα corrigit.
394, 61. κακόχαρτος Greg. Naz. C. LVIII 21 p. 38.
— 67. κακύνει· κακός εἶ Nauck.
395, 91. Philol. XIII 221.
397, 33. a καταλέχω, ut ἄγες ab ἄγω Bergk. tit. Arcad. p. IX n. 16. Sed praestat Meinekii emendatio, quae ne Bergkio quidem displicet.
398, 59. (Αἰσχύλῳ) Αἰγυπτίοις] Sic iam Toupius.
402, 64. Pott in Kuhn Ztschr. 2 p. 430.
— 75. Empedocl. 214 ed. HSt.
403, 96. Glossa utitur Th. Bergk. PLG. p. 1386 ed. tert. ad firmandam coniecturam suam καμμάρψεις in Sapph. fr. 67, 2, ubi nunc corrupte καλαίφις legitur.
— 600. Lege: καμματίδες — ψαιστά. αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα.
406, 72. Lobeck. Proll. 494, 13. vertit κανίας· calathus de canna confectus.
407, 93. καπάτα· κάτοψις Bergk tit. Arcad. p. VII 11.
— 94. καπατάς ut nos Bergk. l. c.
— 98. καπέζις vel potius καπαίζις (h. e. Kawêz, Kawîz corr. de Lagarde ges. Abh. p. 198.
408, 15. De voc. καπίθη cf. Lagard. opusc. p. 81 n. 207.
— 16. Καπίτων male schol. Clem. Alex. IV p. 93 Klotz.
411, 71. schol. Clem. Alex. IV p. 96 Klotz. Cf. κεκαρανίς.
— 85. de Lagarde opusc. p. 217.
— 90. de Lagarde p. 200, 12.
414, 42. Καρνησσόπολις] Lyctus. Cf. H. Weber JJB. vol. XCI. XCII p. 547 (1865).
415, 68. κλωνία probat Jo. Savelsberg ap. Kuhn XVI, 5 p. 358.
415, 87. κάραξον Bergk. p. VII, 11.
416, 99. Apuleius minor de orthogr. §. 51, quo de perverse iudicat Osann p. 75, habet *Carmenides*. Ceterum l. Καρτεμνίδαι.
— 901. καρτερὸς] ἐγκρατής schol. Eur. Med. 703. Respicit Archil. fr. 26 [89] p. 690 Bgk. ed. 3.
— 17. περίεργος ζωμός refer ad gl. seqq.
417, 30. Greg. Naz. C. IV 271.
418, 73. Hermann Philol. IX 704.
419, 86. L. κάσσῃ· νεοσσιᾷ et cf. schol. minor. ad Lycophr. 131.
— 90. Soph. Tr. 46 κἄστιν τι δεινὸν πῆμα vix respici credam.
421, 34. cf. γληνῶσαι.
422, 79. Herod. II 17.
428, 50. Meinek. Vind. Arist. p. 103 nunc conicit: κατὰ λόγον τὸ Μυρτίον via ac ratione Myrtium fecit.
429, 72. Eur. Rhes. 545.
431, 42. μετάγων τις — φησί Dindorf. Thes. VI c. 1230 A.
432, 66. καταπυγής ut περιπυγής· πόρνος.
433, 83. L. καταριπταριστής, nam ῥιπταριστής est iaculator ap. Jul. Afric. Cest. p. 313, 7 Ducang.
— 1401. Diogen. prov. VIII 48.
— 2. „Arist. Ran. 500“ apposuit Meinek. Adde Plat. Gorg. 45, 4 Bekk.
434, 34. Aeolice καταστέλσαι?
437, 11. Empedocl. 40 HSt.
— 16. Καλλιστράτου Ruhnk. praef. p. VIII, male.
439, 46. L. κατεδά(ρδα)πτε.
— 61. Euen. epigr. 4, 3 p. 478 Bgk.
440, 96. Callim. epigr. LXV 2.
— 1602. Callim. Dian. 19.
442, 44. „E. Greg. Nazianz. p. 184 A. p. 188 C.“ Savelsberg.
443, 69. κατ' ἔρ' ἕζεαι· κάθησαι (Od. κ 378) Bergk tit. Arcad. p. VIII. similiter corrigens gl. 71. 72. Cf. 1377 ubi cod. κατερέξατο· ἐκαθέσθη.
446, 68. Lob. El. 190.

448, 21. Soph. Ai. 32.
449, 60. Meinek. Philol. XV, 2 p. 332.
450, 94. Eur. Hec. 996.
451, 1. Savelsberg ap. Kuhn Ztschr. XVI, 1 p. 62.
— 21. Nic. Ther. 338.
454, 83. Κεδρίσιοι Lob Proll. 413 coll. Höck. Cret. I 5.
457, 44. Greg. Naz. XIII 7.
458, 68. κέκλ[ε]ινται. cod. Vind. Call. Del. 168.
— 84. cf. Callim. fr. CI.
459, 11. schol. Nic. Ther. p. 46 K.
460, 37. Ad Aesch. Suppl. 771 κελαινοχρὼς καρδία referebat nescio quis.
462, 73. Corruptum ex (οὐλο)μελίῃ, q. v. Illustravi in Philol. p. 713.
— 86. Κερμιχίωνες latere suspicatur de Lagarde 219, 11. 277.
463, 98. De dupplici μμ cf. Tiberii Illustr. epigr. IX 2, 1.
464, 40. νέφος κενὸν φάους Cyrill. 63.
466, 79. θρίξ] Ω 71 Apoll. lex. 51. Hes. βοὸς κέρας.
— 88. L. οἱ τὰ ἄροτρα.
469, 49. schol. Platon. p. 354.
— 61. Est Persarum garda in Passagarda. De Lagarde p. 221.
470, 79. L. Κυβελίτης coll. Apollod. Bibl. 3, 5, 1.
471, 2403. Boeoticum. Cf. C. Keil JJB. suppl. IV 4 (1864) p. 568.
472, 17. χήλινον.
— 31. κεχράμας — ὀρνέου Meineke.
473, 55. κακὰ adhaesit e proverbio elapso Θεριεῖ κακὰ κήδεα παισίν. Philol. XVIII 1 p. 193.
474, 71. schol. cod. Urbin. 124 ad Dion. Chrys. VII §. 52.
— 82. Nic. Al. 185.
476, 26. Meineke Athen. p. 3.
477, 55. ἠχεῖ Voretzsch. p. 14 perperam.
— 58. Philol. XV p. 346 restitui κήρεα pro κέρδεα Cretice.
478, 76. cf. ἀργή et vitiosum ἀρχή.
478, 91. Bergmann inscr. Cretens. p. 11, 22 κίαται = κεῖνται.
479, 2. In Cyrillis memoratur etiam γίμφιος. Κίβος ad κέπφος κέμφος eandem proportionem habet quam λέμφος ad lippus.
480, 30. κραῖνεν vel potius (ἐπέ)κραινεν.
— 36. Meinek. Athen. p. 302.
481, 40. גַּלְגַּל rota apud Aramaeos גגל absque ל priori.
— 64. Callim. fr. CCCXVIII.
482, 71. Forte σκιάλλιος· ὁ Ἀπόλλων ex Macrob. Saturn. I 17 „Ἀπόλλων σκιάλλιος ὅτι τὰς κινήσεις ἀλλοίας ποιεῖ semper nobis ab austro currens.“ Philol. XVIII p. 194.
— 82 cf. μελαιαί.
483, 1. = σκεμμός.
484, 22. κίναυραν Ahrens ap. Kuhn Ztsch. 3 p. 164. Savelsberg ibid. XVI 1 p. 62.
488, 37. H. Weber Etym. Unters. 1861. p. 76, 35. Voretzsch. p. 14. — 40. L. κλαδαρόμματοι.
491, 13. Heinsii additamentum ποιήτρια recipit Th. Bergk P. L. G. p. 1296 fr. 30 ed. tert.
— 28. cf. κλωπᾶσθαι.
— 30. Poeta elegiac. ap. schol. Aesch. Prom. 400 τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων.
493, 68. Cf. gl. κ 4030 καυροώς.
— 75. Contra Sopingum pro edito disputat Lobeck El. p. 150 coll. Krüger Thuc. VIII p. 93 κλησία unde ἐκκλησία fingit Theognost. 105, 10.
494, 16. L. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος οἶκον Mus. Rh. p. 631.
496, 79. Post h. v. excidit gl. κμέλεθρα· τὰς δοκούς. Philol. XVI 2 p. 352.
499, 57. H. Stein die Fragmente des Parmenides p. 776 bene illustrat.
500, 69. πάλμυν parum probabilis est coniectura Lagardii opusc. p. 273.
501, 12. l. q. κοέει.
502, 44. κοιλοριζών· πάναξ Theognost. 21, 27??

502, 46. Soph. OT. 1239 = 1262.
503, 53. Utitur h. gl. Th. Bergk. P. L. G. p. 1259.
506, 25. L. κόλερα.
507, 57. Idem valet μολουρίς· κολοβὴ λόγχη.
— 70. Infra corrupte λοκός· λοκρός φαλακρός. Lege κόλος· στολοκρός, φ.
509, 30. Steph. Byz. Χαλκίς.
510, 50. συναγωγή schol. Platon.
— 56. schol. Plat. p. 359.
512, 93. κόναρον et σόναρον accini iubet Savelsberg ap. Kuhn Ztsch. f. vgl. Spr. XVI 1 p. 66.
514, 64. Est schol. Ω 164 cod. B aperte e lexico πολυσήμων derivatum.
517, 43. R. Bergmann Inscr. Cretens. p. 11. l. 4 κορμιόντων; p. 12, 41 [κό]ρμον[ς].
519, 70. κόρτην] Est potius Kurtah, arabice qurtat, quam kôrdi, kôrdin. gôrdin. Lagarde p. 208.
520, 94. Cf. Λύκος et Μύλας.
521, 34. cf. ὠφρόν.
522, 70. Meinek. Ath. p. 302 ἐκπύρωσις suadet.
523, 98. cf. καταρίζει.
524, 18. Cf. πλημοχόας. Ante τίνες insere elapsam glossam κότυλοι.
527, 82. στρόμβος] ap. Lycophr. 250 lego: στρόμβῳ τὸν Ἁρμάτειον (vulgo αἱματηρὸν) ἐξάρχων νόμον.
529, 42. Eqq. 539 ubi Kiehl coni. κραμβοφάγου.
534, 60. Callim. fr. LXIV.
— 67. L. κρηνέων ex Il. Η 129.
535, 90. Huius infinitivi formae accedit nunc alterum exemplum ex inscr. Boeot. n. XIV ap. Carol. Keil. JJB. Suppl. IV 4 (1864) p. 518 lin. 16 φερέμεν.
536, 35. Restituit Meinek. in ithyphall. ad Demetr. s. f. pro σπίνον. Vid. eund. ad Alciphr. p. 99. Sed nunc Meinekius et Th. Bergk P. L. G. III p. 1350 σπίλον praeoptant. — Cf. εὐκρινής. σχῆμα] Apollophanes.
— 40. καλοῦσι κριοὺς recte habere monet Aug. Lentzius in praef. ad Herodian. techn. reliq. p. CXCIX. Idem p. CXCV lectionem a me p. 538, 77 receptam κροκύλεια probat ut Herodianeam.
537, 41. Meinek. Athen. p. 172.
539, 91. Plat. Lys. p. 112, 17 Bekk.
— 95 Κρεοντίδαι Th. Bergk Pind. Nem. VI 41.
544, 21. οἰκίσαι] schol. Aesch. Prom. 815.
545, 69. Pors. Eur. Phoen. 1422.
546, 77. κυβιστητῆρας Eur. Phoen. 1158.
547, 16. αἱρετώτερον] cf. H. Weil ad Aeschyli Suppl. 14 p. 5.
— 23. Zenob. IV 70.
549, 49. ὕσκυθα confert HSt. Thes. VIII c. 507 D.
— 76. Soph. OT. 1270.
550, 92. κυληβίς· ἄκαρπος κράμβη Theognost. 21, 19. Videtur igitur lacunosus esse Hesychius.
551, 9. ὀλύρας (κριθῆς) e Nicand. Thyatir.
552, 24. Defendunt κὺμ = cum, κὺν (Cypr. κὶν) ξὺν Ahrens ap. Kuhn. III p. 164 et Savelsberg ib. XVI, 1 p. 62.
553, 55. ἀπελεύθερος. Vid. inscr. ap. Heuzey le mont Olympe p. 483 Philol. p. 549.
— 56. cf. πυρωλόφοι.
554, 77. Pro Συνετίαν accipit Savelsberg l. c. p. 68.
— 84. φθείρ male Lobeck. 494, 13.
— 4600. Greg. Naz. XXXIV 6 p. 236 Dr.
555, 12. cf. σφονδύλη.
556, 52. προάγγελον scite corrigi iubet Th. Bergk. P. L. G. fr. 129 p. 1350 ed. 3.
557, 57. cf. gl. 4240.
558, 82. vid. ἐπίσκυρον.
— 93. Κυρνιᾶται Micali probante Meinek. Callim. p. 161 nisi quod malit Κυρνεᾶται.

563, 20. Valck. Eurip. Phoen. p. 201.
— 24. Ar. Lys. 5.
564, 25. Bergk PLGr. 1029 fr. 11.
— 29. cf. κάγκαμον.
564, 35. κυμήνασθαι· κείρεσθαι Theognost. 21, 21.
565, 79. Epicharm. et Simonid. Abh. 106 E.

Vol. III.

Λ.

P. 3, 61. λαγόρεις Lob. Proll. 457 coll. σταμάγορις.
6, 57. Λευκαδίᾳ sc. Menandri.
7, 73. λαίφεσιν habet Soph. Trach. 561, nisi h. l. praestat λαῖφος ἦν νεώς.
9, 28. L. κεμβέρους. οἱ δὲ.
11, 73. λαιμωδεῖ Theognost. 9, 22.
17, 21. Cf. ἐλαχία, quod huc pertinere vidit Voretzsch in diss. de Oluntiorum foedere p. 24.
18, 65. de Lagarde opusc. p. 228 not.
19, 68. λάψ' ἄρδων (Callim?) Mus. Rhen. p. 630.
— 73. Imo δάωμεν· μάθωμεν ex Hom. Il. *B*, 299.
— 84. τὸ ἱερὸν] Τροφοῦ (ιον) coni. Wolff. Z. f. G. W. XIX, 6 p. 465 h. e. Τροφωνίου coll. Strab. IX 414[b] probabiliter.
21, 44. λειπογνώμων similia agnoscit Aug. Lentzius in praef. ad Herodiani techn. reliq. p. CXCIV. At talia ut sint Herodianea, Graeca certe non sunt.
22, 53. λείτειραι et λείτορες voc. λειτουργία defendi posse monet Lentzius ibid. p. CXCV.
— 55. Hugo Weber in Kuhn Z. f. vgl. Sprf. X 4 p. 245.
25, 36. L. λέλυνται (*B* 135) διαλέλυται. λέλυται (*Θ* 103) ἀσθενής ἐστι.
27, 97. μέρος ἀνδρὸς στόματι στύειν Nauck.
34, 72. L. λήματος· τοῦ φρονήματος. λέμβῳ ἔνι· σκαφίδι, ᾧ σίφαρος, cui suppara.
35, 85. λῆναι Theognost. 113, 7. — λήν] λίαν Theognid. eleg. 352 ex conj. Bgk. Babriae fab. 29, 5 ex em. mea.
36, 32. Cf. χιαρόν.
— 37. σταγόνα] Σπερχειόν (e Soph. Philoct. 1215) G. Wolff in Z. f. G. W. XIX 6 p. 464.
37, 51. Cf. C. L. Roth in annal. Heidelb. 1860 p. 55.
41, 59. Adde: Λιγγύς ordo.
43, 97. Plat. Protag. p. 162, 8 Bkk.
44, 28. L. λίσσεαι· (*δ* 347) .... λίσσεο (*Ω* 467). λιτάνευσον παρακάλει.
— 31. Defendit Georg Curtius Etym. II 50. Sed cf. Eur. Hec. 1128, et nos in Mus. Rhen. p. 630 ubi λίσσομαι μέθες μ' ἐασόν με correximus.
— 34. Tolle hamulos coll. inscr. Cretens. in Philol. X p. 704.
45, 61. Haec glossa referenda mihi videtur ad Georg. Nazianz. Carm. XIV 94 Ἶρος ἀλητοβόρος, q. v., ubi v. l. ὁ λιτοβόρος.
47, 25. Lege λόγῳ πενθερόν· τὸν μὴ ὄντα μέν, λεγόμενον δὲ et refer ad Eur. El. 1282. Mus. Rhen. XX 3 p. 470.
48, 52. L. λοισθῇϊ (*Ψ* 571) ἐσχάτῳ [τοῖς — ὠτίων (ad λοβοῖσι *Ξ* 182 refer.)] λοίσθῳ· ἐσχάτῳ.
— 58. cf. Antip. Thess. AP. XI 291.
53, 57. εὐεργεῖς vel μυρηρὰς A. Meinekius Philol. XIX p. 719 coll. Σύρας μαχαίρας.
— 65. Ἡρακλέων?
55, 1400. Λύκος] Herod. VII 30.
56, 11. λυκωκαρίς, cf. σκαμβίς.
57, 41. post hanc glossam Athenaeus invenisse videtur λυρτόν· σκύφον. Cf. γυρτόν.)
58, 77. Λυττοί] H. Weber JJB. 1865. Vol. XCI. 11. fasc. 8 p. 546.

60, 1533. Ad Aeschyli Prometheum solutum referet in Philol. Gott. XIX 4 p. 719 A. Meinekius, in qua fabula constet Prometheum Herculi itineris rationem monstravisse.

— 38. λώφαξ· ἄλλους ἐμποδίσας?

M.

62, 25. μάγον] de Lagarde ges. Abh. p. 157 not. 1.

— 42. μάζακις] imo νάζακις (nâcah) Sattelaxt, zweizackige Lanze, kleiner Speer. Lagard. opusc. p. 202.

63, 50. In adnotatione adde: Vide potius μάτιον.

65, 23. L. μακίστη δ' οἶμος. Interpretatio excidit. Mus. Rhen. p. 630.

68, 88. μανίεις· ζητεῖς? Aeolice, cf. EM. 574, 65 Bgk. PLGr. 1055 (= p. 1335 ed. 3). Simile est ἀνίοισα in cod. Guelf. Sapph. fr. I, 6 pro ἀΐοισα.

68, 93. In loco Hipponactis Ἀθηνᾶ e glossemate ortum esse recte statuunt. Praeterea haud scio an lateat Μαλῖ (a nom. Μαλῖς), σκονισκε κτλ.

— 200. Lob. El. 236.

— 201. μαλκιόωντες· ἀσθενοῦντες Meinek. Philol. XIX 719 (Hesiod. Ἐργ. 530).

69, 6. Mus. Rhen. p. 632 nr. 16.

— 13. L. cum Meinek. Philol. XIV p. 719 Μαμάγκεια coll. μισγάγκεια μεσάγκεια εὐάγκεια et in adnotatione adde: cf. Τυρήν.

— 25. πυκνά refer ad glossam omissam μανά, cf. Empedocl. 217 πυκνά, τὰ δ' ἔκποθι μανὰ πέπηγε.

70, 38. Lagard. opusc. p. 63, 6 n. 158.

— 51. L. μαντείας ματαίας ex Ezechiel. XIII 7 ut docui in Mus. Rhen. p. 630. — Deinde l. μανύ.

72, 91. μάρις· πέπερι Indicum videtur de Lagarde ges. Abh. p. 196—7.

— 300. L. μάρμαρον ὀκριόενθ' (Π 735)· στερεὸν μάρμαρος· λευκὴ λίθος (Callim. Apoll. 24).

76, 86. Recte cod. μάται Aeolice; cf. τράγαις et Mus. Rhen. p. 630. Sed sub οἰραῖοι βλέπειν non latet ὅραι· βλέπει.

— 90. Sapph. fr. 1, 3 (cod. M.).

77, 14. Μακεδονική] Λακωνική; cf. Molpis Ath. IV 140 F.

78, 39. Haec gravissimum vitium traxerunt. Legendum ope Herod. II 30 (Ἀσ)μάχ· οἱ Ἴωνες τοὺς et q. s.

79, 95. Eur. Phoen. 41?

81, 66. μεθ— agnoscit cod. Clem. Rom. epist. ad Rom. I 20 p. 25, 2 ed. Hilgenfeld.

86, 95. μελίγκτας Meinek. Athen p. 49.

88, 56. L. μελόντων (Σ 462)· μελέτωσαν Mus. Rhen. p. 630.

93, 99. μεσαύχενες] Vide prolixam de h. gl. disputationem Th. Bergkii in P. L. G. vol. 3 p. 1264 ed. 3ae.

95, 34. Pro μὲς πλῆ sive μεὶς πλέη dictum statuit Th. Bergk. ind. Hal. 186⁵/₆ p. XIII. XIV, Scythas Milesiorum colonos intellegens.

— 48. Cretice pro μέσσαβον, ut ἀροπῆσαι pro ἀραβῆσαι, ἀβλοπές pro ἀβλαβές, quibuscum cf. Lyciaca Κοπαλλίς pro Καβαλίς, Ὄπασις pro Ἄβασις.

— 53. cf. ψηροπυρίτας.

98, 35. Meinek. An. Al. 89.

— 48. Sic cod. Aug. schol. Eur. l. c., cf. etiam Eur. Phoen. 183.

99, 72. μετερρυσμωμένα corrigit Cobet in Conti Ἑρμ. λογ. vol. III p. 533; idem vidit Heimsöthius qui glossam Democrito vindicat.

101, 26. Enger Ar. Lys. 1164.

— 27. Ordo μέττρια.

102, 59. Lege: Μὴ Δνεύς· παροιμία quo de proverbio vid. Herod. π. μ. λ. Mus. Rhen. XX 3 p. 470.

105, 42. Demosth. 543, 14.

— 46. unde ὁμοιωθῇς praeoptat Contus in Ἑρμ. λογ. vol. I p. 159.

108, 37. σκίμβρα? Geopon. XII 35.
109, 52. L. ΜΙΛΙΣΣΟΜΕΝΟΣ h. e. μιν λισσόμενος (χ 311. 343. 366) et vide λίσσεσθαι. Mus. Rhen. p. 362 n. 20.
110, 71. Μίμας] cf. Wolff. Philol. XVI p. 529.
111, 8. κλίνης ἱμάντες, vid. πύξ.
112, 37. Lob. Proll. 133.
— 55. ἔμμισθοι κτλ. ad 54?
113, 66. חֹמֶץ acetum, unde חַמְצָא acidum conferri iubet Adalbertus Merx.
— 69. ὄμματος?
— 86. ΜΗΛΑΔΑΣ?
119, 35. L. μονότωνος Cretice pro μονόζωνος, cf. τώνα; Mus. Rhen. p. 632.
120, 56. L. ἡμερίς, q. v.
123, 30. L. μουκηροβαγόρ.
124, 56. μουρτάρ· ἄπιος? cf. schol. Nic. 512. Philol. XVIII p. 193.
— 82. πεπωρωμένος schol. Aesch. Prom. 366.
127, 57. λεία?
128, 73. Μύρριχος sutor ap. append. prov. 3, 90. Μύννιχος Welcker syll. n. 2 p. 5.
130, 21. Plat. epist. XIII 499, 22 c. schol.
131, 29 et 132, 52. μυσά et μύσκος] tractat Jos. Savelsberg apud Kuhn XVI, 5 p. 362.
— 51. μύσκελος· ὁ στραβόπους Cyrill. Dresd.
133, 81. cf. ἐξ οὗ γὼ μύστις.
— 82. Utitur Bergk ad Archiloch. fr. 90 redintegrandum P. L. G. ed. 3 p. 709.
— 85. γλοία? De γλοιῶς et γελοίως confusis vid. Th. Bergk. ad Timocreont. fr. 1 p. 1292 ed. 3.
134, 25. μόττυες cf.
135, 34. L. μῶλος ἄγριος (P. 397. 398) Mus. Rhen. p. 362 sq. n. 22.
136, 76. πηγή Bergk. Philol. XI p. 384. Cave Sanscriticum mahî admoveas; hoc enim idem est atque γαῖα πελώρη.

N.

139, 73. Ad *apam napâo* refert de Lagarde opusc. p. 219, 33 ubi dubitanter Ἀρόνδα (arwand, Same des Wassers) pro ἄφοδα suadet.
142, 29. ναῦμα] αὖμα corr. P. de Lagarde ges. Abh. p. 176 coll. baktr. haoma et indico soma.
143, 70. Cf. Διονυσιάδες. ἐνδριῶνας. τριῶλαξ. φοίβα et Th. Bergk Lyr. Gr. Vol. 3 p. 834 ed. 3 ad Alcman. fr. 16.
— 72. Cf. Bergk Simonid. fr. 243 p. 1199 ed. 3. — In adnot. mea lege: »cf. gl. 167.«
147, 79. L. βασκῆναι (Δ 507) Mus. Rhen. p. 633, 23.
— 87. ὁ νικήσας] h. e. protagonista poetae, cuius tragoedia vicisset. Deinde leg. τούπιὸν (ἔτος) ἄκριτος, quod suasit GDindorf. Soph. vol. VIII p. XXX n.
149, 46. Th. Benfey Orient u. Occid. 2 p. 237.
150, 51. Utitur hac glossa Th. Bergk. Pind. Nem. IV 35.
151, 400. Cf. νεῖν et schol. Plat. p. 404.
154, 84. Meinek. Callim. p. 252. Idem mox p. 155, 27 pro ταπεινὸν suasit ὑδατεινόν.
156, 30. Cf. de Lagarde opusc. p. 220.
— 531. recte Hes. μάσημά τι ποιόν.
— 44. Boissonade ad Aristaenet. p. 594.
157, 551. ναί, ἦ μὴν Meinek. Vind. Arist. p. 55, ubi νήχι Aristoph. Eqq. 319 vindicare studet.
— 62. ad Bactrianorum nigna (*niederschlagen*) refert etiamnunc de Lagarde ges. Abh. p. 199.
— 66. Schwenck. Mus. Rh. XII p. 314.
— 68. Glossa Cretica, vid. Philol. IX p. 706.
158, 80. G. Wolff. Soph. El. 436.
159, 602. Philol. XVIII 2 p. 230.
— 6. Vid. Theognost. p. 108 νοῇ.
161, 65. ἐπανελθεῖν recte paraphr. Ο 374.

164, 23. Mus. Rhen. 1858 p. 472 (Ἕρμιππος) ἐν Μοίραις.

165, 46. Savelsberg ep. Kuhn. XVI 1 p. 72.

Ξ.

168, 12. ξανθοῖσιν] ad Ibyc. fr. 8 p. 1000 referri posse adnotat Th. Bergkius.

170, 75. Leg. Ῥήγιον et de ταῦτα πάντα cf. schol. Aesch. Sept. 80. Deinde nova constituenda gl. Ξιφήρης Ὠρίων· .... (Eur. Jon. 1153). Ceterum huc pertinet etiam schol. Pind. Nem. IX 95 p. 497 Böckh Ἀρείας πόρος· ἐλέγετο πᾶς ὁ περὶ τὸν πορθμὸν καὶ τὸ Ῥήγιον τόπος, ubi haud dubie Πορθμὸν legendum. Post τῶν φυομένων in eodem scholio inserendum ἀριῶν (h. e. φελλοδρύων). Etiam Ῥέας πόρος ap. Hesychium huc in censum venire idem scholion documento est.

175, 203. Ξώλων] in Philol. XXII 4 p. 703 observavi respici Gregorii Nazianzeni epigr. n. 150. Ξώλων ἠγαθέων θρέμματα χριστοφόρων. Cappadoces dicit. Eiusdem poetae epigr. 146 (Anth. Palat. vol I p. 578 Jacobs) respicit glossa Ὦ Ξώλων ζαθέων ἱερὸν πέδον.

O.

176, 29. Greg. Naz. C. III 101 p. 70 Mus. Rhen. p. 633, 25.

182, 85. Abusus hac gl. est O. Schneider Nic. Alex. p. 280. Latere videtur locus aliquis similis Ar. Lysistr. 719 οἷα τ' ἀπό· δύναμαι; vel Soph. OT. 24 οὐ δύνατε (sic) οὐχ οἷα τε cod. Monac. 500.

— 89. γῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως Meinek. Soph. O. C. p. 180.

— 203. οἷ δόσις· αὐτῷ δόσις K 213. Indicavi in Mus. Rh. p. 633.

185, 271. cf. Soph. Philoct. 1328.

— 87. σιάλωμα?

188, 64. Leg. οἵτινες αὐτῷ et refer ad Hom. Il. Δ 91.

189, 84. post „Meinekio“ insere: „secundum Dobraeum (Thes. VII 1881 D).“

191, 32. οἷ τῖδε· οἷ ὧδε Cretice. Mus. Rhen. p. 632 n. 19.

192, 63. Οἰωθόρ·] Schwenck. Mus. Rhen. XII 313 οἰωνὸς θοινάτωρ Προμηθέως. Idem s. v. Οἰχαλία corr. Εὐρύτου χωρίον (ἡ Εὐρύτου χώρα).

192, 66. ὁ καθείς] III Macc. 5, 34.

193, 476. ὄκκον] Bergk Hal. 1865 (XXX Mai) p. 7.

196, 68. ὄλενοι κριθῆς = ὠλέναι h. e. ἀγκαλίδες, fasciculi coni. Thes. VIII 2018 D coll. Mathem. Vett. p. 88 ἐκ καλάμης ὠλέναι.

198, 609. ὁλοκαύτωμα e Greg. Naz. p. 181 C fluxisse videtur Savelsbergio.

201, 89. C. I. Gr. III p. 69 οὗ χάριν ἔστησαν γονέες ὀμειρόμενοι περὶ παιδός.

203, 39. Nauckii emendationem probat Cobetus in Conti Ἑρμ. λογ. vol. III p. 437.

— 49. „ὁμόδοξος Greg. Naz. p. 194 A“ Savelsberg.

204, 88. διηττημένου Meinek. Athen. p. 51.

208, 900. Savelsberg comparat: nidus (Sanscr. nida), nest, gniazdo (slavic.).

— 902. φλονῖτις Dioscor. III 147.

210, 35. L. ὀξάλειοι.

— 42. L. ἴσως διότι οἱ.

211, 54. H. e.: ὀξύμαλα (Περσικά)· τὰ κοκκύμηλα ἅ τινες ἄδρυα.

212, 86. In adnot. dele verba „quod praefero“ et post vv. Arica p. 23 insere: sive gesamm. Abh. p. 228, ubi comparat upastâ, upaçta (Μιθρωπάστης Strab. 766).

215, 84. κρεμάμενον Cyrill. 117 fol. 274ᵇ apud Kopitar p. 22.

217, 41. Cf. ῥέωνος· ἀνδρός.

— 71. ὀρεύω] Cf. C. Fr. Hermann Philol. IX p. 704 et A. Lentzius in praef. ad Herodian. techn. reliqq. p. CXCX.

221, 64. Vide ῥομφεῖς.

222, 95. σύντριμμα] σύστρεμμα etiam C. Keil in JJB. Suppl. IV 4 p. 612 (1864).

223, 10. Hinc explicandus ap. Plutarch. de fluv. 5, 3 Ὕρπαξ filius Boreae.

— 16. ὀρρήξαις Aeolice = ἀναρρήξας; nam ἀναρραίω gignit ἀναρραίσας. Philol. XV p. 155.

224, 38. Imo θορσέω; Philol. XV p. 349.

225, 69. Corr. ὀρφώς.

228, 43. Refer ad Callim. Ap. 104 [ἀ]οσσητῆρα.

229, 70. Aeschylum expressit Lycophr. 750.

269, 96. Ex Aeolico poeta h. gl. petitam esse suspicatur Th. Bergk. P. L. G. p. 924 ed. 3. Non nego Aeolensibus ὀτίοισιν recte vindicari. Sed haec glossa spectat Hom. Il. O 491, vid. paraphr. Bekk. p. 749 οἷς τισι.

231, 51. Empedocl. 66.

232, 63. Theognid. 611.

— 64. Ad Soph. OC. 779 referendum esse hanc glossam vidit Contos in Ἑρμ. λογ. Vol. III p. 642.

— 66. Plat. Theaet. p. 177, 19 Bekk.

233, 90. οὐ δίκαον Theocrito vindicat Th. Bergk ind. lect. Hal. 186⁵/₆ p. XV.

— 1604. περικαθαίρει Lobeckius l. c.

234, 23. οὐκ ἀγεννῆ] schol. Aesch. sept. 589.

— 26. Adde Greg. Naz. carm. LXIII 129.

— 34. ἦν] Leg. ἦδε (χεὶρ ἐγίγνετο) ex Eripho com. 3, 559.

— 39. Philonid. com. fr. IV vol. II p. 422.

— 43. Eur. Or. 597.

235, 60. οὐκ ἀπρακτήσεις· οὐ ἀποπράξεις Boissonad. Aristaenet. p. 457.

236, 88. Cf. Μόκκω νῶσις.

237, 1707. Macc. 3, 3, 8.

— 8. Malim nunc —αν —αν scribere et ad Callim. Dian. referre.

238, 44. Testibus Yriarte cod. Matr. p. 146 et Bekk. AG. III p. 1095 Aetolorum est οὔλας· ἔλαφος (νεβρός). Mox dele notam ad gl. 1755 et ad gl. 62 cf. κελλίων.

241, 1819. Greg. Naz. or. IV, tom. I p. 89 C (ed. Caillau Par. 1842) οὐ προσήκαντο δῶρον. Indicavit Jos. Savelsb.

242, 52. 53. οὔρεα Callim. Apoll. 31 codices, quod in οὐ ῥέα corr. Auratus.

243, 80. L. Αἰολεῖς ex Antigono Carystio.

— 86. „οὐσιώσαντος] Greg. Naz. p. 499 C/D“ Savelsberg.

244, 93. Thuc. II 75.

— 1901. cf. Eur. Hec. 370.

— 22. οὐ φατά Greg. Naz. II p. 130, 127.

245, 40. Theognid. 164.

246, 77. Cf. Bergk ad Alcm. fr. 16 p. 836 ed. 3.

Π.

251, 2. Alius Paapis extat in formula receptionis Manichaeorum p. 144 Jac. Toll.

252, 12. πάγη δέ τις] Archilocho vindicat Bergk. p. 733.

253, 38. Imo (πάθαι)· παθήματα e Sophocl. O. C. 7. Mus. Rhen. p. 632 n. IV.

254, 74. in adn. post Med. 849 adde: Vid. Porson. Eur. p. 467.

255, 101. Telecl. fr. 1, 11 p. 362 ex em. viri docti in ephem. Monac. 1842 p. 150.

256, 104ᵃ. παίσδη· παιδαριεύεται etiamnunc placet Bergkio ad Alcman. fr. 38 in P. L. G. vol. 3 p. 847 ed. 3.

257, 21. πάλαι· ποτέ schol. interl. cod. Monac. 500 Sophocl. OT. 994.

261, 209. παλινσαλής Valck. Theocr. 283 A.

— 26. cf. etiam πάσκος.

264, 8. σπάνακος infra.

— 9. παντοδύναμον e schol. B Aesch. Sept. 154.

266, 56. L. ὁμόχρουν.

— 76. L. Πανὸς σκότος· νυκτερινός. φαντασίας .....

268, 20. Cf. Boissonade Aristaenet. p. 237.

270, 81. Lege παραγώτας. Est enim Armeniorum paregôt. cf. de Lagarde ges. Abh. p. 209, 30.

275, 609. παραφρονεῖν schol. Aesch. Prom. 1056.

276, 59. Vid. Lagard. opusc. p. 78.

278, 13. πορθῆσαι ad περιτρέψαι refert Ahrens Philol. XVI p. 58.

279, 724. πάραυτα Hermann. Aesch. Ag. 711 Meinek. Philol. XIX 719.

282, 39. Illustrat Albertus Jahnius in Methodio platonizante p. 17 n. 116 appositis Plat. Sympos. 206 C. et Aretaeo de caus. et sign. morb. acut. II 12 p. 25 B.

283, 65. Vid. Callim. LM. 69 Meinek.

284, 89. δίδει recte habet; cf. vol. IV p. 328 et Conti Mercur. vol. II p. 322, ubi de explicatione gl. δανείζει non lacessanda agitur.

— 91. κάρυβον requirit Lagard. opusc. p. 54.

285, 18. Eruit Carolus Keil ex inscr. Arcad. in JJB. 1864 IV 4 p. 640.

286, 50. Fallitur Meinek. Philol. XIX 719.

287, 74. Soph. OC. 1675.

290, 60. cf. πάλκος.

291, 79. Th. Bergk. PLG. 64 p. 1055. (= p. 1335 ed. 3) Alcaeo vindicat corrigens: ἀπὸ δ' ὤλετο | Πάσσυρτον ἄμμεων ἀπάντων | Ἔθνος ...

292, 1102. Callim fr. 437.

— 5. Dilthey Callimach. Cydipp. p. 6.

293, 17. cf. στεγανώματα.

— 34. Ad rem cf. Babriae fab. 63.

294, 51. τὴν πενίαν coni. nescio quis.

— 56. Χίον Prellerus.

295, 75. πέαρ] πῖαρ suadet Jos. Klein ad Erotian. praef. p. XXX.

297, 34. L. πειρᾶ· πειράζεις ex Il. Ω 390.

301, 29. „Verte consiliarii a מָלַךְ animo volvere" Ad Merx.

302, 62. Ad Pind. Nem. I, 28, ubi nunc βέλος (v. l. δέος) editur, spectare non puto.

305, 31. πέπαται Theognid. 663.

— 41. Eur. H. f. 1426. Theocrit. X 32.

306, 85. Usus est Bergk. PLGr. p. 736 ad Simonid. Amorg. fr. 1, 6.

307, 21. πεπωρωμένα, cf. μύδρος.

309, 75. L. περίοδος, cf. p. 316, 76.

310, 85. L. γυναικείων (Ar. Lysist. 45).

312, 40. περιδύσω· ἀποδύσω suadet Contos in Ἑρμ. λογ. vol. III p. 595.

316, 76. περιάοιδος supra corrupte. — μεγάλων?

318, 1813. περιπετρίζεσθαι] περικρύπτεσθαι Th. Bergk Philol. XXII p. 11.

319, 45. περὶ ῥέθεσιν Greg. Naz. p. 216 Dronk.

324, 2005. imo Ar. Lys. 229.

325, 15. πεσκέων et πεῖκος] tractat Savelsberg ap. Kuhn. Ztsch. f. vgl. Sprachw. XVI 5 p. 364.

328, 91. Callim. fr. CCCXCII.

— 99. cf. schol. Aesch. Prom. 843.

329, 24. cf. ἔφραδεν.

331, 92. Plut. Thes. cap. I.

336, 48. Forte πιρίας· ἐλεᾶς ex Ath. II 65 B.

337, 63. cf. χάρβανοι.

— 73. πιστούμενος.

339, 11. κήρινόν.

340, 50. πλανίς] e στλαγγίς corruptum. Vid. Nicand. Thyatir. ap. schol. Plat. Charmid. 319, 15 Bekk. p. 324. Philol. XVIII 193.

342, 87. ὑσσάκων τῶν γυναικείων αἰδοίων Suid. Vid. Ar. Lys. 1001.

343, 5. not. πλῆθι· πλεῦσον schol. Clem. Al. p. 119 ad 80, 12 Klotz.

344, 36. Cf. δίφνον.

345, 57. πλῆμα Phoenici Colophonio restituit Th. Bergk ind. Hal. 1858 p. IX.

351, 21. συνετόν e schol. Aesch. Prom. 308.

352, 47. πνεῖν (Euphorio).

— 52. πολέα ionice, A. Meineke Philol. XIX 720.

353, 53. Cf. Erinn. fr. 2 p. 926 ed. Th. Bergk (ed. 3) πολιαὶ ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς.

353, 85. Eur. Hf. 110.

354, 2800. Dionys. AR. I 89 non respicitur.

— 2801. ἁπαλόχροον? De Latino pulcher noli cogitare. Vide Philol. p. 713.

— 5. Cf. φαρετρεών.

— 9. Aesch. Prom. 961.

— 12. ἄξων schol. Aesch. Prom. 429.

— 13. in lege Solonis ap. Lysiam or. X 18.

357, 2900. in adn. lege: correxit Th. Bergk p. 453.

358, 23. Empedocl. 163.

359, 46. ἀνυόντων.

— 60. Antimach. fr. 4, 2 Bgk.

361, 3. πονωπόνηρος Bergk PLG. p. 1030.

— 5. πάπαρ σάμαρ Drac. Strat. 95, 9.

364, 3101. 2. Ποσιδάων et Ποσίδεα defendit Ahrens, qui contendit Ποσιδάων formam esse Homericam ubique e palimpsesto Syr. et cod. Marc. Venet. restituendam.

366, 60. Ex Arist. Lys. 206 ubi nunc ποτόδδει.

367, 71. πουμμά corrigebat Th. Bergk.

367, 73. cf. α 407.

368, 93. Greg. Naz. XIII 104.

369, 18. Vid. ἀμνόν· μᾶλλον.

— 21. cf. πωληταί.

372, 8. μόνος] πόρνος etiam Boissonad. Aristaenet. p. 526.

374, 56. ἱερεύς] πρόπολος.

— 70. cf. προτόνιον.

375, 89. Theophr. CPl. 3 ap. Ath. III 77 e.

378, 80. Soph. OT. 838.

379, 97. Mosch. Europ. 21.

— 3504. cf. πρόδρομα.

388, 3762. cf. A. Nauck Eur. Stud. II p. 85.

391, 88. cf. etiam Eur. Ion. 886.

393, 38. Sic schol. Soph. Antig. 30.

394, 66. Aesch. Prom. 102.

395, 5. cf. προγωνίαν.

396, 27. vid. Aesch. Prom. 438.

397, 68. προφορεῖσθαι] Callim. fr. CCXLIV.

399, 12. cf. περυσινός.

403, 91. πτεροῖς Schwenck Mus. Rhen. 1841 p. 151.

— 4. h. e. papilio, pavillon.

— 6. ἢ ὥς h. e. ἤγουν.

406, 74. h. e. πυανόψια ut est in inscr. Eleus. ap. Herm. Saupp. in ind. lect. Gotting. 186$^1/_2$.

407, 94. Simonid. Cei fr. 59 Bgk. Simile huic vocabulum est χέϊρ (imo χεῖρ) in Sibyllin. IV 11.

408, 31. Sapph. fr. I, 11.

409, 53. Callim. fr. CCCLVIII.

412, 14. πειρίνθεσσι?

415, 76. Similiter exit voc. Attic. ἀργέλοφοι (Zipfel der Felle und Schlauchenden). Antimach. fr. CXIII.

— 95. Böckh. Oecon. 1, 167.

416, 4499. πωλοδαμνήσας Eur. Rhes. 187.

Ρ.

418, 37. ῥαδάμιγγες λέγουσι G. Bernhardy et Legerlotz in Kuhn. Zsch. X 5 p. 369.

420, 66. ῥαΐσματα pro ἐρείσματα corrigo ap. Aesch. fr. 375 Nauck.

— 71. 74. Fallitur Legerlotz. l. c. 370.

421, 12. σταγὼν addunt gl. Victor. Ar. Ach. 171.

— 13. πλύνεται Legerlotz l. c. 370.

422, 20. τὸν ποιητήν] huius correctio est sequeos ἢ ποικιλτήν.

423, 39. (π)ρά(κ)τορα e Soph. El. 953 G. Wolff ZfdGW. XIX 6 p. 464.

424, 69. Apud Pind. nem. IX 42 ubi nunc Ἀρέας πόρος legitur, scholiasta reperit Ῥέας πόρος. Cf. supra Ξιφήρους.

424, 76. Nata sunt ex verbis Eurip. Tro. 99 (ἐπαει)ρε δέρην. Indicavi in Mus. Rhen. l. l. p. 630.

426, 19. **ῥεῦμα**] schol. Aesch. Prom. 400 **θηρίον**] i. e. **χρέος** e Callim. Dian. 100.
— 22. **ῥέπου**] e Theognost. 11, 10 restituenda gl. Latina **ῥεπούδιον**.
— 33. cf. **ὀρείονες**.
428, 95. Cretice, cf. **ἐπιρριόμενον**, Voretzsch p. 23.
431, 88. **σιροί** foveae recte A. Meinek. Philol. Gott. XIX 4 p. 720? adde tab. Heracl. 53 **ἐς τὸν δαμόσιον ῥόγον**.
433, 40. cf. **ὁρμοί**.
— 46. **ῥάβδος**] Cretice $\overline{\alpha\beta}$ et $\overline{o\pi}$ permutantur, vide **ἀροπῆσαι** = **ἀραβῆσαι**.
434, 48. **ῥόπτρον· ἠχεῖον** vel **ῥοπτρίον· ἠχείδιον** coni. A. Meineke Philol. XIX p. 720.
— 55. Non minus mirum est Boeoticum **οὗτα** = **ταῦτα** in titulo XXI ap. C. Keil in JJB. 1864 Suppl. IV 4 p. 527.
436, 23. 24. Philol. XVIII 2 p. 231.
437, 37. **καὶ μὴν ὑβρίζων** Meineke Philol. XIX p. 720.
438, 81. **τριττύων**.
439, 85. Philol. XVIII 2 p. 231.

Vol. IV.

Σ.

P. 1, 12. **ἄβηρος· δάκτυλος** Cyrill. 39.
— 19. Cf. de Lagarde ges. Abh. 206.
3, 55. **Σαϊοί** accinit Savelsberg l. c. p. 55.
— 56. cf. Bekk. 304, 20 — Eupol. Ath. 2 p. 56 A.
— 65. **Σάκαια**] de Legarde ges. Abh. p. 166.
4, 66. cf. Savelsberg ap. Kuhn XVI, 1 p. 55.
— 70. **σακέλιον** Savelsbergius ad Greg. Naz. p. 145 D vel 169 A refert.
8, 49. **σάμα** pro **θάμα**, h. e. **ἅμα** reperisse sibi visus est Bergk. in Pind. Nem. VII 20.
— 57. **μή σ' αἰθαλώσῃ** Eur. El. 1140. **Σαμώσῃ** = **συν-ώσῃ** accipit Savelsberg ap. Kuhn XVI p. 62 coll. Apoll. Rhod. IV 1251.
9, 66. E dialecto pro **συνθείς** dici posse statuit Savelsb. l. c.
— 70. **σάνιτρα**] de Lagarde ges. Abh. p. 182, 3.
10, 93. Idem p. 208 corrigit **σαράπης**.
11, 12. Vid. **σπάδιξ**.
12, 24. Philol. XVIII 2 p. 230.
— 32. Vid. **ὑρρῶφθαι**.
13, 50. Egregie tractat de Lagarde l. c. p. 68, 4. 192, 21.
15, 97. Dele in adn. verba „Forte — Aeschyli." Intellegit Solem (samps).
18, 62. **σεκουάνα** recte Th. Bergk Hal. 1865 (30 Mai) p. 4.
20, 399. De gl. **σέλπον** copiosius disputat Jo. Savelsberg ap. Kuhn Ztschr. f. vgl. Sprachw. XVI, 5 p. 360.
24, 55. Verbo **σηματίζομαι** utitur schol. Soph. Aj. 32 **σημαίνομαι**] **σηματίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω**. Perfectum pass. **σεσημάτισται** vero H. Weilius vindicat Aeschylo VII 440, ubi in cod. legitur **εἰσημάτισται** h. e. clipei insigne est vir ascendens.
27, 88. A radice swig vel stig progerminasse coniecit de Lagarde l. c. p. 203.
29, 30. Corrige **μικρόσιτος**.
31, 73. Beckmann Gesch. der Erfind. tom. V 1 p. 31 adnot. narrat hodieque Tataros cismum appellare Symron, Calmucos dshymbura. Uti his poterat de Lagarde opusc. p. 71, 20 n. 178. p. 226.
— 74. **σὶν** Laconicum est pro **σιόν** h. e. **θεόν**. Vide Annal. inst. arch. 33 p. 42. Bergk. Pind. Pyth. I 56 p. 104 ed. 3.
33, 13. Cum n. pr. **Σιρόης** (*śerûyah*) et **Παρθεμασίρης** componit de Lagarde p. 228.

39, 55. Interpretationem συμμοχῆσαι probat Th. Bergk. Sub λοιδορῆσαι vide an *Αυδοί* lateat.

42, 30. Cf. Savelsberg l. c. p. 62.

45, 93. Id. ibid. p. 62.

46, 35. cf. σεβέννιον.

47, 45. σκνίφος (hoc acc.) etiam Savelsberg l. c. p. 59.

— 52. Cf. Aeschin. de f. l. § 180 ubi nunc σκύθῃ κακῷ ὄντι.

— 59. Glossa Cypria videtur: σκόλλε· σκύλλε.

50, 1125. κορευναίους Fr. Ritschl de Marsya p. 10 = opusc. vol. I p. 465.

51, 56. L. εἶναι [καὶ

56, 51. Meinek. Athen. p. 52.

— 57. Boissonad. ad Constant. Manass. VII 20.

— 59. cf. C. I. G. IV 7029 c. et inscr. Troic. inedit. οὗ καὶ ἐν τῷ Σμινθείῳ ἕστηκεν ἀνδριὰς (sc. Aurelii Paulini pancratiastae).

— 60. Teste Servio Cretenses murem appellabant sminthicem, Phryges mures sminthos.

57, 82. cf. κατασμῦξαι.

60, 52. post φοινικοβάλανοι e seq. gl. retrahe Φοίνικες.

61, 86. Weil ad Aesch. Suppl. 225 p. 26.

66, 4. Soph. Naupl. fr. 395.

67, 28. Cypriis vindicandum, ut σπαῦόν = παῦσον.

69, 94. ὀπτῆσαι] schol. Aesch. Prom. 22.

71, 42. Lysias X 18.

73, 85. θριωτόν edulium foliis ficulneis incoctum Meinek. Philol. XIX p. 720.

— 92. Cf. Th. Bergk progr. Halens. 1865 (XXX Mai) p. 8.

76, 61. 63. Aliter Meinek. Philol. XIII 515.

77, 1810. σπιζίας id. Philol. XIII 515.

78, 20. „παραδειγματίσαι respicit Greg. Naz. p. 117 C, qui eodem vocabulo utitur saepissime e. c. p. 126 A. 129 A. 173 A. 174 B. 176 B. 465 A. 605 C. 805 A.“ Savelsberg.

84, 92. Cf. potius λυγίζει.

85, 4. στρίγγα· ὄρνεον νυκίφοιτον — νυκτιβόας corr. Bergk PLG. fr. 26 p. 1305 ed. 3.

— 17. Aesch. Prom. 1084 στρόμβοι, ubi schol. B καταιγίδες.

88, 84. Savelsberg ap. Kuhn Ztschr. XVI p. 56 sq.

89, 2118. στωνευμέναν] A. Lentz. praef. ad Herodian. techn. reliq. p. CCXXVIII.

95, 2308. σχοινιοσυμβολεύς lex. rhet. 302, 26.

97, 65. συμφράσσαι· σ. vel συμφάρξαι· συμφράξαι Meinek. Philol. XIX 720.

98, 90. L. συναγώγιον ἔθου· συμπόσιον Meinek. Philol. XIX 720.

98, 2402. συναίρεσθαι Κύπριν] συνουσιάσαι Schol. Aeschyl. Prometh. 650.

100, 76. συνείκῃ hoc sensu legitur in inscr. Aeginet. II 2140 b p. 175 μὴ ἄνοιγε, οὐ γὰρ μὴ συνείκῃ τῷ ἄλλον κατθέντι, ubi Böckh coni. συν(εν)είκῃ.

103, 76. Possis συνεχωρείτην (Eur. Hec. 127) ῥυνεχώρησαν κτλ.

107, 87. Alcest. 789.

— 2709. Corr. συνταργαν(θέντ)ες.

108, 32. σύντροφον ὄμμ' ἔχων Soph. Philoct.

109, 63. Ex uno eodemque Comici loco cum hanc glossam tum I 276, 8 πώλους ἀρείας depromptam esse putat Lagarde opusc. p. 204. *Σύραι μάχαιραι* (*Damascenerklingen*).

110, 75. ἐνὶ γαίῃ etiam Meinekius, l. c. Leucosyros intellegens Ponti Euxini accolas.

— 78. cf. Alexid. Ath. III 76 D. vers. 3.

112, 31 not. Post XXXIV insere: [= or. XXVIII p. 506].

113, 52. Meinek. Athen. p. 18.

— 58. αὐτά Soph. OT. 1470. De hac

dictione solitaria cf. Dindorf praef. Hom. p. VIII. Parmenides ap. Sext. Emp. p. 393 alterum praebet exemplum τοῦ σφᾶς pro σφέας.

113, 59. Aesch. Prom. 9.

114, 73. ἄφερτα Meinek. Philol. XIX 4, 720.

115, 95. Ahrens schol. Bucolic. vol. II p. 536 sq. not.

118, 97. κόμπος] Aesch. Sept. 470. Cf. Meinek. Philol. XIX 720.

119, 29. σχῆμα] Schol. Theocr. X 35.

121, 70. ἐξώλιγξε.

123, 11. ψώχειν· ἀνατρίβειν infra.

T.

124, 27. Ezech. XI, 5.

126, 74. Futuro ταλάσσει Lycophro usus est.

128, 118. Ταναγραίῳ φυὴν Κηπεῖ ὁμοιότατος Meinek. Athen. p. 253, vel si comici poetae verba sunt Ταναγραίῳ Κηπεῖ φυὴν ὁμοιότατος.

132, 26. In Lysiae or. VI 36, 4 libri habent ἀρχῆς, Palmer. corr. ταραχῆς, forte τάρχης vel ἀρχῆς τῶν κακῶν eliso καί.

133, 49. L. [κε]φαλλική. — Cf. Nauck. Philol. IX p. 173 adn.

135, 94. ταῶς Nauck = τῆος.

142, 95. Imo τ' ἕπτα Aeolice pro θ' ἑπτά.

143, 28. L. τ' ἐρίκαρπον.

144, 58. Ahrens Philol. XVI p. 52.

145, 602. Cf. Ἑρμ. λογ. I p. 18.

146, 17. Alcaeo (fr. 19) vindicat Th. Bergk. p. 937.

147, 43. VL et margo P. Ath. XIV p. 654 C. τετράωνας pro τετάρους. Vide etiam Nemesian. de aucupio 1 ap. Wernsdorf PLM. I p. 128 tetracem (Hes. s. v. ἴστραξ).

155, 47. cf. οἷ τῖδε· οἱ ὧδε et κάστιδε.

156, 858. τιήρη] non mutanda quidem sunt sed falsa. Persice tîr (arad. tig̊) batric. tig̊ri (tig̊ra, spitz) armen. tèg (genet tigi) sagitta. Lagarde ges. Abh. p. 201.

156, 61. ἰθήβειν] εὐθημονεῖν θεραπεύειν parum probabiliter Unger ZfAW. 1845 p. 404. μεθέπειν G. Wolff. ZfGW. 1856 XIX 6 p. 465.

157, 93. Τιμαδία· μικρὰ Τίμη Bergk ad Sapphus fr. 119 p. 914.

158, 34. τίον] ἐτίμων schol. Aesch. Sept. 775.

160, 89. τί τίρ; τί τίς; (Λάκωνες).

163, 66. L. [ποῦ κα]τεύνασται φράσον ex Eur. Rh. 602.

69. ὄντως Aesch. Sept. 580.

164, 19. τὸν δ' ἄρ referenda est ad Hom. Iliad. Α 292, ubi Bekkeri paraphrasis habet πρὸς τοῦτον. Fallitur igitur Zeyssius ap. Kuhn Z. f. vgl. Sprachw. vol. XVI, 5 p. 377 cum sub ἄρ latere „ar" = ad Italo-Siculorum latere suspicatus est, quo de cf. Ariodantis Fabretti Gloss Ital. col. 150.

165, 31. τόνῳ] Bergk. Pind Nem. II 24 pro τέρατι conicit τερέτισμά τι.

166, 74. Ar. Eqq. 546.

167, 19. τοῦτο Πύθιον [καὶ Δήλιον] A. Meinek. Philol. XIX p. 720 coll. Zenob. Proverb. VI 15.

170, 1291. „Greg. Naz. p. 187 C." Savelsberg.

171, 95. H. Weber in Fleckeisen Annal. XCI p. 551.

180, 1498. 99. 1503. Basilii Naumach. p. 139. 140.

184, 15. 16. Haec egregie corrigit Th. Bergk PLG. p. 1336 ed. 3: Τῦδε· Αἰολεῖς. τῦδ' ἂν κολωνάν Τυνδαριδᾶν· κολωνὰν Τυνδαριδᾶν τὴν Θεράπναν λέγει.

187, 71. τύρσιν ἠλίβατον· τὸν ἀέρα Meinek. Phil. XIII p. 530.

188, 19. Nic. Ther. 18.

Υ.

192, 39. Cf. Ὑγυλῖνον ap. Böckh. C. I. G. I n. 890.

194, 107. Cf. Ritschl opusc. p. 464 adn. *).
205, 16. ὑπερκαταπτύουσαν Nauck. JJB. 1862 p. 172 n.
206, 25. Greg. Naz. p. 194 A? 805 A? 686 A? Savelsberg.
208, 99. Cum Valckenario facit Cobet ap. Contum Ἑρμ. λογ. vol. III p. 467.
218, 781. ὑπόπνος Meinek. praef. Soph. O. C.
224, 61. Vide E. Ullmann Gregor von Nazianz der Theologe Goth. 1867. 8. p. 388 sqq.

Φ.

225, 13. φαγηλός Th. Bergk Lyr. p. 713 ed. 3.
— 14. φαγαλός· χίμαρος id. ib.
231, 58. ΑΙΦΑΠΗ C. I. G. IV p. 47 n. 7033.
— 65. 66. Aliter haec constituit Th. Bergk ad Pittaci fr. IX vol. III p. 968 ed. 3 φαρέτρα· (ἡ) βελοθήκη (καὶ) φαρετρεών. (φαρετροφόρος)· τοξότης. Non accedo.
233, 20. Ar. Plut. 200.
234, 34. „Forma haec obvia in Greg. Naz. p. 160 B.“ Savelsberg.
237, 20. Simile est φέρμεν pro φέρομεν EM. 253, 25.
239, 67. Cf. Philol. XVIII p. 194.
243, 62. Soph. Trach. 548.
246, 58. Empedocl. 128 Stz.
249, 28. Greg. Naz. epigr. CCXXV ed. Murator.
— 43. Empedocl. 238 Stz.
250, 57. φυκτά Schwenck. Cf. βυκτά.
252, 18. Soph. OT. 1255.
253, 43. Soph. OT. 1311.
— 47. Forte φορβᾶντα.
259, 99. φρο(υρός) Schwenck. Mus. Rh. XII 313.
260, 56. Soph. OT. 740.
263, 43. Soph. OT. 1019.
266, 1104. Usus est Bergk. ad Pind. Ol. X(XI) 20 p. 75 ed. 3 ubi cod. φῶτ' et φύντ' porrigunt. At glossa nostra respicit Hom. Il. Z 322 τόξ' ἀφόωντα ubi alii τόξα φόωντα vel τόξ' ἀφάοντα legebant. Corrige ergo h. l. λαμπρύνοντα.
266, 28. Aesch. VII 282.

Χ.

268, 18. L. [θ]εάσας.
269, 57. Cf. Bergk. Alc. fr. 67 ed. 3.
277, 253. Vischer Mus. Rhen. 22, 3 p. 326 recte χειλιαστύες restituit ex inscr.
279, 290. Philol. XIII 220, 11.
282, 40. Cf. Dawis. Misc. crit. p. 45.
294, 57. ἄνθρωπος] Greg. Naz. p. 225. p. 231 AB. Savelsberg.
297, 41. Philol. XIV p. 477.
300, 8. Verbis εὐθύς ἐξ εὐνῆς usus est Isocr. 12, 211.
301, 23. Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα (Σ 179) Bekkeri paraphr. p. 770 vertit ταῖς Τρωϊκαῖς χερσὶ παίγνια.

Ψ.

309, 55. Gl. Macedonica.
314, 69. Hoc ipsum ψύλλειον, quod ordine requiri in adnotatiuncula ad h. l. dixi, e Choerob. 279, 31 ut Herodianeum reponi iubet Lentzius in praef. ad Herodiani techn. reliq. p. CXCVI.
315, 96. de lamiis strigibusve interpretatus est Meinek. Vindic. Aristoph. p. 103 infantium sanguinem sugentibus.
315, 305. Corrigo ψῦχρος (Aeolice). Nam respicitur Sappho fr. 16 ed. 3.

Ω.

318, 37. Greg. Naz. Carm. LXII 46 p. 127 Dr.
— 42. ὦ δέμα Hermannus ad Sapph. fr. 78, ed. 3 Bergk referebat.
323, 172. Cf. Bergk. Pind. Nem. VI 44 — 84 ὠμήλυτον J. G. Schneider.
324, 199. ὠμοθάλυκτα carnes tenuiter assatae ut eorum cruditas servetur. Meinek. Philol. XIX 720.

324, 207. εὐεξίᾳ EM. Meinek. Philol. XIX 4 p. 720.

325, 53. De h. gl. copiosius disputavi in Philolog. XXII 4 p. 703.

— 54. Vid. Apoll. Dyscol. de adverb. p. 537.

328, 302. Non mutavit sententiam de h. l. Bergk. Lyr. ed. 3 p. 905 ad Sapph. fr. 88.

330, 76. ὤρουσεν Soph. Ant. 877.

334, 92. λίαν] Soph. OC. 15. OT. 439 ubi Triclin. schol. Monac. 500 ὡς] ὄντως λίαν.

332, 17. Greg. Naz. de vit. sua 370.

— 21. Soph. OT. 1160.

— 26. id. 114.

— 30. Isocr. Paneg.

334, 9. ἐδέσμευσαν] Prometh. 618.

336, 530. ἐθίζεται Meineke Philol. XIX p. 720.

361, sqq. Philol. XIV p. 205.

Poetae lyrici Graeci Theodori Bergkii tertiis curis castigati Lps. 1867 apud Teubnerum cum serius ad me pervenerint, quam ut viri egregie docti emendationes Hesychianos per totum commentarium dispersas suo quamque loco commemorare potuissem, ne quis, quae in additamentis ad octo priores alphabeti literas frustra quaererentur, eas aut per neglegentiam aut aliis de caussis omissas esse arbitretur, placuit auctario nostro hunc assuere panniculum:

P. 4, 19. De glossis ἄανθα et ἄτα cf. p. 837, ubi Laconibus formam ἄσας h. e. αὖσας pro οὖας vindicare studet.

26, 41. Glossam ἀγνεῖν temptandam non esse persuasit docta adnotatiuncula ad Lasi Hermionensis fr. 1 p. 1108, unde etiam:

26, 46. gl. ἀγνήκαμες· ἀγηόχαμεν luce insperata perfunditur.

48, 1201. Ad ἄδρί commemorare debebam Homericam formam ἀδρότητα et nomen propr. Τιμάδρα pro Τιμάνδρα in vasculo fictili.

168, 88. ἀναβαλλόγηρας pro ἀναβαλλαγόρας est emendatio palmaris, p. 1299.

152, 85. ἀμπέτασον alio pertinere videri quam ad Sapphon. fr. 29 contendit p. 887.

371, 7. βελτιώτας] aut τάς delendum, aut τούς scribendum esse idem vidit p. 1112.

368, 88. βοτρύδια] οἱ δὲ βότρυς ἢ (στροβίλια) Θεσμοφοριαζούσαις coll. Poll. V 97 coni. p. 837 Alcman. fr. 16.

394, 45. βράθυ] cf. p. 893.

401, 1203. βρόταχος] cf. ad Simonid. fr. 127 p. 1161.

458, 98. δάμνει] Cf. p. 955.

[485, 74. Hoc loco insero gl. διάγραπτος, in cuius explicatione ἐξυσμένη legi iubet Nauck. in Lex. Vindob. p. 336, 3, quem librum bonae frugis plenum nunc demum accuratius inspicere mihi licuit.]

522, 29. διακεκριμ[μ]έναι] Iniquius de h. l. indicium fecit Bergkius p. 1240. Nam διακεκριμμέναι lectio non solum priorum editionum omnium est, sed etiam libri manuscripti et Phavorini Camertis. Tantum igitur abest ut formam vel pueris notam contaminaverim, ut litera superflua uncinis eliminata vitiosam perfecti formam in Hesychii libris impressis miro sane editorum consensu toleratam primus furca expulerim. Cf. 488, 47 ubi eundem Bacchylidis locum, fr. 44 [60] p. 976 ed. 2, attuli et emendate scriptum apposui. Ceterum rationes meae facile perspici poterant ex locis similibus veluti Vol. II p. 181, 17 ἐπω[ρορέ]χατο· ἐπικεκλιμ[μ]έναι ἦσαν h. e. ἐπώχατο (Hom. Il. *M* 340) ἐπικεκλιμέναι ἦσαν.

II 24, 46. εἶδας] haec sana esse persuadere non possunt, quae Bergkius p. 1383 attulit.

70, 24. ἔλπωρ] ἐλπωρή praeoptat etiam Bergkius p. 1003. Locus poetae explicatione potius quam emendatione indigere videtur. Intellego: κατὰ σφετέραν (γνώμην).

219, 69. εὔδησι] Hanc glossam bis attigit vir doctissimus, ad Alcm. fr. 60, 6 p. 852 et ad Corinn. fr. 9 p. 1208, ubi εὕδεισι (nam εὑδεῖσι codex) Boeoticam esse formam suspicatur.

225, 73. Εὐλακία] Cf. Alcm. fr. 16 p. 836.

316, 57. Θήσω] Cf. Corinn. fr. 42 p. 1214.

332, 68. Θύσσεται] Cf. Sapph. fr. 4 p. 881.

CODEX VENETUS CUM EDITIONE ALDINA COLLATUS.

(Cf. Quaestt. Hesych. p. XL.)

Epistolae

P. 1, 11. ἐκείνου] υ correctori debetur.
2, 1. τῆς] additamentum Musuri.
2, 4. προθείς] codex, σ intrusit Musurus.
2, 7. οὔτε μίαν] codex, οὐδὲ μίαν Mus.
2, 19. σε καὶ ὑγιαίνοντα] Bekkerus καὶ lineola transversa insignivit et in margine posuit hoc signum ***, nescio quid indicaturus.
2, 24. εὐρὸς error Aldinae.

Lexici

3, 1a. Α'. τὸ ᾱ codex.
συναγείρας cod., συναγείρας (ξ) Mus. δασυνόμενον incertum an δασυνομένως sed fuit haud dubie --ον.
— 1c. ᾱ· φωνῆεν codex.
4, 10. ἄαδαν] cod. ἄαδεν corr. Mus.
— 11. ἀαθὴς] cod. ἀάσθης Aldus.
— 15. ἄτεκτον cod.
— 17. ἀαμὴς cod.
— 20. ἀάπους cod.
— 23. π (ε) ἐπέσ cod.
— 31. ἀνεύφραντον cod.
— 32. ἀάκετον· ἀκατάκετον cod.
5, 41. ἀβακήμων teste Bekkero codex.
— 47. κολοσοί codex.
— 48. Ἀβαὶ cod.
— 53. ἀγελαίσονες error Aldinae.
5, 61. ἄβαλις hoc accentu cod.
— 64. Ἄβαντες· οἱ Εὐβοεῖς cod.
— 70. νύμφ..] defectum Bekkerus non notat.
6, 73. καθαιρομένην] cod. Mus. καθαιραμένην error Aldinae.
— 96. ἐρ (μ) cod. οὐ post μ addidit Mus.
7, 11. ἄδει sine iota adscripto.
— 29. πρὸς debetur Musuro, quem secutus est Aldi typotheta.
— 31. ἄβλαξ, λαμπρῶς sic codex teste Bekkero.
8, 41. βληθείς] βληθι visum Bekkero.
— 43. ἀβλήτηρες codex.
— 44. βοχ^ων codex.
— 47. ἀβαχ^ι codex.
— 51. ἀβλόη hoc accentu codex, idem Μακεδ.
— 57. συνετήσειν codex teste JBekkero.
— 63. ταραντίνοις cod. Ald.
9, 75. παλακή codex.
— 81. βι (λ) cod. — κυβατικοῦ error Aldi.
— 83. κροκροτοὺς cum accentu.
— 84. ἀβραχὲν hoc accentu codex.
10, 98. ἄβραμ codex, mox vero ἀβραάμ.
— 201. ἀβρὸν hoc spiritu.
— 204. ἀμφωδήσωμεν, cuius ᾱ minio est pictura, prius ω̄ Musuri manum mon-

strat, sed litera deleta etiam in cod. ῶ fuisse videtur Bekkero.

10, 10. ἀβρύνεται hoc spiritu.

— 11. ἀβρότονον cum spiritu leni.

— 15. ἀβρυνόμενοι hoc spiritu.

— 21. κραυγῇ cod. κραυγὲ Aldi error.

11, 28. ἀναίσχυντο (sic) cod.

— 36. Post hanc glossam in codice leguntur haec verba: τὸ ᾱ μετὰ τοῦ γ'.

— 45. τύχε Aldus. Sed ἡ Νέμεσις cod.

— 48. ῥάματος codex, non ῥάμματος.

12, 53. ἀκρόατον et τὴν β' ἡμέραν msc.

— 56. τραύμετα Aldinae lapsus.

— 60. ἀγάκλείτοι cod.

— 62. ἀγάκλυτα cod.

— 63. ἀγάκλειος cod.; μεγάλης Aldus.

— 71. ὑομόθολος codex.

— 72. ἀγαλλήτορα cum dupplici λ Aldus.

— 76. θρυαλὶς Aldi lapsus.

13, 308. ἄγαννα (sic) codex.

— 10. ἀγάνοι Aldus.

14, 13. ἀγαννιφόν hoc accentu mscr. Deinde χιονιζόμενος cod. et Aldina.

— 22. φιλοξ^έ cod.

— 27. ἀγαρρίς cod. ἀγαῤῥίς Mus. Ald.

— 37. σφαίῤ cod.

— 40. ἀγασόπερπαι accinit mscr.

15, 49. ἄγάσαι cod., cum duplici accentu.

— 58. φράζει Bekkerus e codice affert.

— 60. ἀγάτημαι] codex eodem teste non ἀγάτειμαι habet sed ἀγάτομαι.

16, 75. ἀγγία (ει) etiam Bekkerus enotavit.

— 84. ἐπάγειν lapsus typothetae.

— 88. ἀγγελ'ῆς m. pr. cod.

— 89. ἀργείων Aldus.

— 91. ἀγγελέσκων (sic) liber mscr.

— 96. ἀγοπήνας cod. Bekkero teste.

17, 8. ἀγὲεσσι hoc accentu codex.

— 11. ἄγειν εν, ἄγειν cod.

— 13. νεῶν error Aldi.

— 22. ἀγελαιοὶ codex, ἀγελαῖοι Aldus.

— 24. ἄβροχον lapsus in Aldina.

— 28. ἐγχέλυς accinit liber mscr.

18, 32. ἰδίως ἀγέλως visum Bekkero.

18, 34. λαφυραγώγοῦ Aldus.

— 36. ἀγέλης an ἀγέλως sit in codice, dignosci nequit.

— 40. πάλιν ἄγεν] n. l. Bekkerus, h. e. Ny non legitur.

— 43. γεγενηκυίας cod.

19, 60. ἐπὶ λάμπονος cod.

— 61. ἡρεῖσθαι et διεγίγνοντο idem.

20, 75. ἀγετρία Aldus.

— 78. ἀγή· θάμβος — χείρεσιν ἄγει cod.

— 80. ἀγηλαὶ hoc accentu.

— 82. „Fuit ἀγηλέοιο vel ἀγηλήοιο" IB.

— 86. ἀνδρία (sic) — παρὰ (π hoc compendio) — δὲ μία cod.

— 91. ἀγηραὸν, ἀγήρατον, μὴ γήραον cod., em. Musurus.

— 94. ἄϊδης sic codex.

21, 96. ἀπάγη, ἕλκη in codice legere sibi videtur Bekkerus.

— 99. καρνίοις — ἄγημ' ἔχει εὐρόαντος, cod.

— 505. ἱρεῖα (sic) cod.

— 11. ἅγιον — ἁγνοῦ idem.

— 19. ἀγιστέυων error Aldi.

— 20. ἡ στίφος iterum codex.

22, 23. ἀγκάζοιντο cod.

— 25. ἀγκάλεει hoc accentu idem.

— 28. ἄγονται cod.

— 37. ἀγκεκυβρικῶς, ἀνατετροφῶς idem.

— 46. ἀγκλίας, (sic) ἀνακλίνας, ἀνοίξας, ἀ(minio)γκλίνας, ὡς κτλ. cod.

23, 58. ὀπίσο cod. Ald.

— 66. πρεποδέστατα — εἰ δὲ καὶ ἐγκυλισταὶ ἀκονϊσταὶ cod.

24, 77. ἄγκύρα idem.

— 78. ἄγκῦραι — φαῖδραι cod.

— 80. ἄγκύρις idem.

— 85. καὶ ἡ τείχεως idem.

24, 87. ἐνθηρὰ Aldi error.

25, 94. ἀπαλόν] ἁπλόν codex si recte intellego Bekkeri mentem.

— 601. κάθεδραν Aldus.

— 10. ἄγλαυκον Aldus.

— 11. ἀρηναίοις Aldus.

25, 12. π̸ cod. ἱερεῖα cod.
26, 28. ἀγλωτία Aldus.
— 31. ἀγμίεις cod. ἀγμιεῖς Aldina.
— 36. ἀγναῖον cod., ἀγναῖον Aldus.
— 39. ἀγναμμένον Aldi lapsus.
— 40. .γνεῖ codex.
— 44. ἀγνεύειν cum leni error Aldi.
— 48. ἀποθύσαι cod. ἀποθυσαῖ Aldus.
27, 49. ἀγνιστήριον cod. cum asper.
— 51. ἀγνισθεὶς mscr., ἀγνισθεὶς Aldus.
— 50. λῖαι cod. λείαι Mus.
— 66. ἀγνύσθαι cod.
— 69. ἀγνύται cod.
28, 73. ἀγνῶμον idem.
— 74. ἀσύγνωστοι idem.
— 82. φαληροὶ codex.
— 92. ἱερεῖαν ut supra codex.
29, 700. 702. ἀθήνησιν recte codex.
— 13. ἐκη — non ἐκκη — codex.
— 24. ἀγορήδεταμείνω — ἀγορεύει (sic) μέγα δημηγόρς codex.
30, 26. ἀγορη δὲ cod.
— 29. ἀγορήτης mscr.
— 38. θραῦμα idem liber.
— 41. ἀγόστους idem.
31, 52. ἀγραύλοῖο sic cum duppl. accentu.
— 54. ἀγραυλά· τὰ teste Bekkero cod.
— 58. ἀγράθὲν cum duplici accentu idem.
— 63. λσμβάνην Aldi lapsus.
— 68. ἀνδρόμε^δ cod.
32, 78. ἀγρῆσθαι Musurus.
— 87. ἀγριάμπη ἤ βρυον. cod.
— 90. ἀγριανιαῖον Musurus.
— 93. π̸ cod.
— 94. ἀγρίεες, λυπαὶ codex.
33, 804. πατρὶ codex.
— 13. ἀγρίφος accinit idem.
— 14. .γρόθειρα in codice legi testatur etiam Bekkerus.
— 17. ἀγρολετείρα Bekkerus reperit.
34, 27. ἀγροστη codex Bekkero teste.
— 34. ὀρεῖαν idem.
— 37. 38. σιοπῆ et φηλῆς Alden.
— 41. ἀγρώσει codex ap. Bekk.

34, 42. ἀγρωευοντες sine accentu idem.
— 45. ἀγρωστῆναι hoc accentu.
35, 51. ἀγυϊ] de supr. scr. ρει tacet IB.
— 52. γειτνεία cod.
— 53. ·τοῦ ἄγειν cod.
— 58. ἀγυναῖος accinit idem.
— 59. ἀγύιος Bekkerus enotat.
— 60. ἀγυρὶς ms. cum accentu in ultima.
— 69. καὶ ἄγχα .. τὸ] quid fuerit, ne Bekkeri quidem acies indagare potuit.
36, 77. ὁ ἐγγὺς error est Aldinae.
— 78. παραλάσσιος Aldus.
— 86. ἀγχιάλης] sic etiam Bekkero visum.
— 89. ἀγχίθερμον· γείτων cod.
— 97. νηφα (λ supr.) e codice affert Bekkerus.
37, 900. ὕφιγε cod.
— 6. de compendio deleto tacet Bekk.
— 8. αὐτοῖς] Aldus, αὐτὴν cod.
— 10. ἀλλήλων συνεχὲς cod.
— 14. Μυσίας] sic visum Bekkero.
38, 25. ἀγχὶ cod.
— 26. „φουκάρῳ Musuri“ I. B.
— 44. ἀπάγων cod. ἐπάγων error Aldi.
39, 61. ἀθήνησιν mscr. ὁ μόνα Musurus.
— 67. κατὰ τὸν ἄγιον Ἐ. codex.
40, 76. ἀειδῆ (η supr.) cod. „ab eadem manu“ I. B.
— 83. ἀδακτῷ Musuri est.
— 96. ἀτριτάνευτον codex.
— 97. ἀδαμία cod. φονεύειν cod., φωνεύειν lapsus in Aldina.
41, 2. ἀδαρκῆ codex etiam Bekkero teste.
— 6. .δαξῆσαι litera initiali omissa cod.
41, 15. ἠδον: Sic codex.
— 19. αδαχαυκνᾶς sine spiritu idem.
— 22. ἀδδάντήν, cod. Idem 24 ἄδδήν.
— 27. Ἕκτορι μύθον cod., Ἕκτορκι Aldus.
42, 32. ἀδεῖα cod.
— 35. ἀδήλητον cod.
— 40. δείμ(sic)ιοι cod.
— 56. ἀδελφοῦ] ἄδελφ cod.

43, 62. ῥυᾶς cod.
— 72. οἱονεὶ .δοκεῖ — οἱ δέ .δευτής codex teste Bekkero.
— 76. ἀδέψιτον hoc accentu cod.
— 79. ἀδῆ sic codex.
44, 84. ἀδήμας idem.
— 86. ἀδῆμον idem.
— 87. δημονῶ, ἀκηδιῶ ἀγωνιῶ idem.
— 91. ἀδηνεία ab eadem manu.
— 93. ἔχοντες error Aldi.
— 1104. ἀδημονήσειε corrector.
— 5 ἱερεῖαι cod.
45, 10. ὑπὸ — τινὲς ἐννέβαλα cod.
— 16. .διάλλακτος mscr. etiam B teste.
— 18. ἄδιαν cod., ἄδειαν Mus.
— 22. ἄσιμον codex etiam B. teste.
46, 35. ἀθηνῆσιν hoc accentu.
— 37. τοὺς in codice esse adnotat I. B.
— 36. Ἀφροδίτης cod.
— 45. διοποὶ teste Bekkero liber mscr.
— 52. ἀδμῆ in cod. exstare affirmat idem.
— 55. ἀδμήτόν e codice affert IB.
47, 70. ἃ in codice omissum.
ibid. ἀκρίσ exstare asserit Bekkerus.
— 71. εὐρυσάκη cod. ap. Bekk.
— 79. ἀδούσιη, ἀνελώσιη cod. In Aldina ÷ non comparet, tacet Bekkerus.
— 81. δεδουπὼς cod.
— 84. ἄδραια olim in codice extitisse affirmat Bekkerus.
48, 93. ἀδραστὶς — νέμεσις cod. νέμεσιν Mus.
— 96. ἀδράφεξους cod. ἀδράφοξους Aldus, Musurus codicem reliquerat intactum.
49, 18. π cod.
— 30. βώλου codex et Aldina, ut Bekkero visum est.
50, 44. δεῦρο εἰς ἀεὶ τίν' εἰς βίον cod.
51, 67. ἀϊδιότητα codex, non αἰδιότητα qui Aldinae sphalma est typotheticum.
— 86. ἀειλαπεδία, ἀνήδια, εἴλη γὰρ ἡ τοῦ in codice scribi docet Bekkerus.

52, 90. ἀειμέναι Musuro deberi vidit idem.
— 1300. ἀείρειν, ἐγεῖραι cum Schowio e cod. affert IB.
— 4. πρόφερε cod., quod Bekkero antiquius Musuro videtur.
53, 12. ἄειρὸν — παραίτητον cod.
— 15. ἄνω ὀθῶ cod. teste Bekkere.
— 25. ἀειθαλής visum Bekkero.
— 26 ἀειφύγια sic accinit mscr.
— 34. ἀέκων accinit codex.
54, 54. ἀπὸ ἀεινοσετί cod.
— 46. ἠδυπόδι idem.
— 49. πετωμέναις cod.
— 53. τριχάς lapsus Aldinae.
— 56. ἄελπτὸν codex.
55, 63. τοξι codex teste Bekkero.
— 76. κομίταις cod.
— 81. ἀεργῆλὸν cum dupplici accentu codex.
56, 98. ἀεροδεστέρα, ἀφανεστέρα idem.
— 1401. Τρύζηνα teste etiam IB.
— 12. ἀεσσιφροσύνισιν teste eodem.
57, 19. τῶν αὐτῶν codex eadem manu.
— 25. τὴν κατὰ τὸν κνῆμον mscr. Idem mox τὸν ἐν τοῖς γείσοις.
58, 44. ἀζαχεῖς, οἱ — τὸ ζαλέον cod.
— 47. ἀζειρεῖ codex.
— 51. ἄζενον idem.
— 61. χαλεπότητος habere mscr. affirmat IB.
59, 67. ἱπποθεῶτιδέ teste Bekkero cod.
— 69. ἀζήσια hoc accentu.
— 72. ἀζηλές liber mscr.
59, 75. δικτύου idem.
— 77. ἁζόμενοι cod. cum spiritu aspero.
— 84. ἀζωλεῖ cum spiritu leni mscr.
— 98. ἀήδολα cum hoc accentu.
60, 99. πετηνοῦ codex.
— 1500. ἰδύποδι — λοτίνας idem.
— 1. ἡδοναί sic re vera exstat in mscr.
— 4. παμφυ enotavit etiam IB.
— 5. ἀήκτον non Aldi errorum esse, sed in ipso codice exstare affirmat Bekkerus.

60, 10. ἀημέναι hoc accentu.
61, 23. .ητον litera initiali hausta cod. In explicatione praecedentis glossae 19 idem porrigit θυμῆ.
— 24. ἀθάμαντας codex.
— 27. θαλάττιος, ut Schowius, Bekkerus.
— 28. ἀθάμ.τα cod.
— 29. φρύνιχι idem, mox τίρει non τείρει est in libro mscr.
— 37. ἀθάρίοι cum acc. duplici codex.
62, 38. προπηλακίθει cod.
— 41. ἤ ἤ θαυμαστός error in Aldina.
— 50. ἀθέμηλον cod.
63, 63. Schowium recte legisse affirmat IB.
— 66. παρακολούθητον cod.
— 69. συγκατατεθειμένος — δεσμῶτι codex.
— 70. ἐρινύς cod.
— 72. ἀγάλακτος cod., ἀγάλακτος Aldus.
— 74. μεγακλείδι Bekkerus e codice affert.
64, 81. ἀθηρά hoc accentu.
— 82. ἀθηρήλοινον cod.
— 84. ἢ τὴν cod. ᾗ τὴν Mus.
— 87. ἀθηγῆ cod. ἀθιγῆ Mus.
— 90. ἀνεπάφας codex.
— 1601. ἆθλον cum duplici accentu.
— 6. .θμονεύς cod.
65, 8. ἰφιγένεια hoc accentu mscr.
— 26. ἀνάγ.γε] literam quintam amplius legi non posse adnotat Bekkerus.
— 28. ἀκέρειοι sic codex.
66, 38. ἀθύρεῖ codex.
— 41. βλάσφλημος — ἀφθυρόστομος mscr.
— 43. ἀθυρόντας cum accentu in penultima.
— 44. ἀθυρῶν hoc accentu.
— 47. ἀζώως codex.
— 52. ὄφελον idem.
— 59. ὕβριν non ὕβρις enotabat Bekkerus.
67, 61. αἰκύξ ab eadem manu in cod.
— 62. αἶον αἶ — ἄλλαις a Musuro in αἶ αἶ et ἄλλαις correcta esse adnotat I. B.
67, 64. αἰαλλιάσας codex cum duplici λλ.
— 66. αἰαναλιτὸς cod.
68. φυλὴ cod., φηλὴ lapsus Aldinae.
— 71. .ιᾶται cod. omissa litera initiali.
— 72. κατακάλυμα cod.
— 76. αἶμετος cum hoc accentu codex.
— 78. κάτανες cod.
— 80. νῆσος idem ut videtur.
— 81. αἶγαιον ἄμοτον cod. Aldus.
68, 88. αἰγαιῶν, ἐπιτεταμένων sic cod.
— 89. ὑποδηματώγεν membran.
— 95. ἴκριῆ cod.
— 98. αἴγεον ἀλωτόν — οὕτως cod. Αἰγαῖον Mus.
— 99. αἰθαγενεῖς cod.
— 1701. αἰγις cod. teste Bekkero.
— 5. ὑμες cod. teste eodem.
69, 6. αἰγίβοτος — βόσκειν cod.
— 7. θωσανόεσσαν — κροσῶδες idem.
— 9. ἡδονῆ sic codex.
— 15. αἰγιλῶς cod.
— 18. αἰγῖναψ non αἰγίναψ codicem habere testatur Bekkerus.
— 25. αἰγοῦ codex.
70, 41. αἰγυπτιοῖσιν, non αἰγυπτιοῦσιν codex.
— 42. σύντης ὁ καλοβότης codex.
71, 43. ὅρωπος iunctim cod.
— 45. ἐλύχθη error in Aldina.
— 56. ἔλωσιν cod.
72, 65. αἴδειν τελαμῶνος mscr.
— 66. ἴσον τὸ cod., ἴσον τῷ Musurus.
— 67. πεφυγαδευμένῳ codex.
— 71. αἶδέσαι cod. cum duplici accentu.
— 77. αἰσχύντερος] cod. αἰσχυντρός habet.
— 80. ἄϊδνον — ἄϊδνόν (sic) codex.
— 83. αἰδοῖει idem.
— 84. ἄκων — αἰδῶ cod.
— 87. ἄϊδος — σκό cod. teste Bekkero, qui ad τ adscripsit „n. l.“

INDEX

SCRIPTORUM IN HESYCHIO ALLATORUM

COPIOSISSIMUS.

A.

ACHAEUS TRAGICUS ed. Nauck. fr. 1 *Ἀργᾶς*. fr. 5 *ἐς χεῖρα*. 8 *πεταλίδων ὑῶν μεταίη*. 14 *κυλιχνίδες*. 15 *ἔναστρος ὥστε μαινάς*. 17 *Σαρωνία Ἄρτεμις*. 20 *ἐκολλόπωσε*. 28 *ἀκάθαρτον*. 29 *ἐκλωτίζεται*. 33 *Φαναῖος*. 34 *ἀμφερκῆ πίθον*. 36 *Πελεός* inc. 37 *δίχολοι*. 38 *Ταραντῖναι βαφαί*. 39 *ἐδεξιοῦτο*. 46 *αἰόλα*. 47 *ἀμηνίτως* (= 14ᵃ) probante Bergkio PLG. ed. 3 p. 965. 48 *καιρότερον*. 49 *κύτταροι*. 50 *μάλευρον*. 51 *νυμφόβας*. 53 *ἁλιάποδα*. 59 *οἴνη*. Adde *ἁλίβαπτον*, ubi Bergk. post Urlichsium *Ἀλκαῖος* restituit PLG. III p. 960 fr. 121, *θυμαμοργάς* (ubi *Ἐρετριεῖς*).

AESCHINES ORATOR ed. Henr. Stephan. fol. M. D. LXXV. p. 7, 35 *προφερεῖς*. 8, 22 *κυβεῖον*. 9, 20 *ὑπογενειάζων*. 9, 35. 10, 31 Κρωβύλος. 41, 9 *τερατεύεται*. 45, 5 *ἀνδρόγυνος*. 47, 20. 21 *συκοφαντία*. 51, 43 *παρέγγραπτος*. 57, 41 *ἀντιδιαπλέκειν*. 68, 38. 43 *Κρακαλίδαι* (ubi v. l. *Ἀκραγαλλίδαι*). 69, 34 *ἐπάρατος*. 70, 22 *κεραμεῖα*. 71, 18 *μεσεγγύημα*. 72, 32 *θεοβλάβειαν*. 73, 21. 22 *Πήληξ*. 77, 27 *φορμορραφούμεθα*. 87, 16 *φορά*. Tim. § 125 *Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς* 191 *ἐπακτροκέλης* f. leg. § 130 *δρομοκῆρυξ* Ctes. § 43 *ἐναντίον* (*ἐνώπιον*). § 51 *Παιανιέα*. § 139 *Ἀζηνία*. § 191 *ἔναυλον*. § 252 *ἴσαι ψῆφοι*. Adde *Ἀργᾶς*, *ἀφοσιοῦσθαι*, *οἴκημα*.

AESCHRIO SARDIANUS. *Κάνδωλος*. *λάσθη*. *μάχλος*.

AESCHYLUS ed. Dind.³ Prom. 1 (807) *τηλουρόν*. 2 *ἄβροτον*. 3 *ἐπιστολαί*. 4 *ἐφεῖτο*. 6 *ἀρρήκτοις*. 9. *σφέ*. 22 *σταθευτός*. 28 *ἐπηύρουν*. 42 *πλέως*. 54 *ψάλια*. 69 *θέαμα*. 81 *στείχωμεν*, *στίχωμεν*. 98 *παρόν*. 102 *προταίνιον ποταίνιον*. 105 *ἀδήριτον*. 109 *ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγήν*. 122 *εἰσοιχνεῦσαν*. 124 *κινάθισμα*. 150 *νεοχμόν*, *ἀθέτως*, *κρατύνει*. 157 *κήλυγμα κήνυγμα*. 157 *ἐγεγήθει*. 162 *ἐπικότως*. 230 *διεστοιχίζετο*. 241 *ἐρρύθμισμαι*. 275? *μόξοντι*. 350 *εὐάγκαλον*. 353 *ἑκατονκάραν*.. 356 *γοργωπὸν*. 394 *ψαίρει*. 400 *ῥέος*. 420 *Χαλκιδική*. 424 *ὀξύπρῳροι*. 428 *κραταιόν*. 429 schol. *πόλος*. 437 *δάπτομαι*. 438 *προυγελεῖν*. 444 *ἐπηβόλους*. 472 *ἀποσφαλείς*. 487 *σύμβολος*. 492 *στέργηθρον*. 499 *ἐπάργεμα*. 505 *συλλήβδην*. 515 *οἰακοστρόφος*. 523 *γεγωνεῖν*. 541 *διακναιόμενον*. 548 *φωτολόγιον*. 555 *διαφράγιον*. *διαμφίδιον μέλος*. 580? *δεδειαί*. 612 *δοτῆρα*. 618 *ὤχμασαν*. 643 *θεο.ίσσωτον*. 645 *ὄψεις*. 689 *ξένων λόγων*. 696 *πλέα*. 765 *θέορτος*. 775 *χρησμῳδία*. 803 *ἀκραγεῖς*. 808 *προσήλια*. 812 *σεπτόν*. 815 *κτίσαι*. 837 *Ῥέας πόντος*. 838 *παλιμπλάγκτοισι*. 852 *ἀρδεύει*. 877 *ἐλελεῦ*. 880 *ἄρδις*. 883 *λύσσης*. 890 *καθ' ἑαυτό(ν)*. 913 *ἐκτροπαί*. 941 *τρόχις*. 971 *χλοιδᾶν*. 998 *ὦπται*. 1008 *μαλθάσσειν*. 1015 *τρικυμία*. 1019? *ἀγκαλπίς*. 1023 *διαρταμῆσαι*. 1022 *πτηνὸς*. 1024 *δαιταλεύς*. 1030 *οὐ πεπλασμένον*. 1044 *ἀμφηκες*. 1047 *κραδαίνει*. 1052 *δείναις*. 1056 *παραπαίει*. 1074 *ἀπρόοπτος*.

Pers. 7 ἐφορεύειν. 10 ὀρσολοπεῖται. 16 Ἐκβατάνων. 32 ἐλατήρ. 44 δίοποι. 76 διχόθεν. 79 schol. ἐφέτας. 81 δέργμα. 84 Σύριον. 92 ἀπρόσοιστος. 125 λακίς. 126 ἱππηλάτας. 128 σμῆνος. 158 μεθέστηκεν. 160 εὐναστήριον. 195 διασπαράττει. 224 θυμόμαντις. 232 φθινάσμασι. 240 σταδαῖα. 241 ποιμάνωρ. 258 διαίνεσθαι. 303 Σιληνίαι. 306 ἰθαγενής. 309 πελειοθρέμμονα νῆσον. 354 ἀλάςωρ. 367 ἁλιρρόθους. 375 ναυβάτης. 388 κέλαδος. 408 χαλκήρη. 408 στόλος. 400 κλέπος schol. 425 ἐριπίων. 461 θῶμιγξ. 466 εὐαγές. 480 σύδην. 610 μειλικτήριος. 634 βάρβαρα. 659 βαλήν, κόρυμβον. 663 βάξις et βάσκε. 669 νεολαία. 693 νεοχμόν. 698 μακιστήρ. 699 μεθείς. 710 ζηλωτός. 742 συνάπτεται. 767 οἰακοστροφῶν. 816 πέλανον. 828 εὔθυνος. 840 πρέσβεις. 855 πανταρκής. 922? αἰάζει. 990 ἄλαστα. 1054 ἐπιβόα τὸ Μύσιον.

Septem 31 παντευχία. 37 ματᾶν. 49 μνημεῖα. 54 πίστις. 61 χραίνει. 62 οἰακοστρόφος. 76 ξυνά. 80? ἱππότης. 80 ῥεῖ. 85 ὀροιτύπου δίκην. 94 βρέτη. 101? ἀμφιλίτην. 115 καχλάζει. 114 δοχμολόφαι. 123 μινύρονται. 133 πίμπλαται. 149 εὐτυκάζου. 154 χνόαι. 158 ἀκροβολίζεσθαι. 160 προμυχθίζει χαλκοδεσμῶν ὅπλων. 186 ναύειν. 192 κάκην. 199 λευςῆρα. 207 πυριβρεμέτας χαλινός. 238 εὔκηλος. 269 θυστάδα. 273 Δίρκης. 278 λάφυρα. 280 ποίφυγμα. 282 φῶτας. 310 κυρίττον. 318 ῥύτωρ. 322 προιάψαι. 323 ψαφαρόν. 346 ὀρκάνη et κορκορυγή. 352 συμβολεῖ. 357 παντοδαπός. 371 χνόην. 374 ἀπαρτίζει? 282 θένει. 399 κώδων. 449 φερέγγυον. 488 σχῆμα. 483 ὑπέραυχος. 487 Ὄγκας Ἀθηνᾶς. 489 ἅλως ἀσπίδος καὶ κύκλος. 501 Ὄγγα. 516 ἡσσωμένων. 533 καλλίπρῳρον. 570 Ὁμολωΐδες. 580 τοῖον. 589 schol. οὐκ ἀγεννῆ. 661 φοῖτος. 713 ἄνη. 760 τρίχηλον. 773 συνέστιοι. 784 ἐπλάγχθην. 822 πολιοῦχοι. 835 διπλοίζειν. 858 ἄστονον. 859 ἀστιβῆ. 940 ὅμαιμοι.

Agamemnon 3 ἄγκαθεν (ἀγρίαθεν). 6 ἐμπρέποντα. 11 ἀνδρόλημον. 22 λαμπτήρ. 33 τρὶς ἕξ. 36 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ. 41 ἀντίδικος. 48 κλάζοντες. 49 schol. ἐκπάτιον. 53 δεμνιοτήρη πόνον. 72 ἀτίται. 79 φυλλάδες. 93 ἀνίσχει. 95? παρηγοναῖς. 99 Παίων. 103 θυμοβόρον. 106 μολπάν. 107 ἀλκή. 125 τεράζει. 129 κτήνη. 141 δρόσους. 142 ἀγρονόμων. 143 ὀβρικάλοις. 144 κρᾶναι. 151 ἄδαιτον. 157 (104) ὅδιος οἰωνός. 170 λελέξεται. 216 περιόργως. 212? λιπόνεως. 221 ἐπέγνω. 229 παρ' οὐδέν. 235 ἀέρδην. 243 ἀταύρωτος. 276 ἄπτερος. 283 λέπας. 286 νωτίσαι. ὑπερτελής. 299 πομποστολεῖ. 301 προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα. 307 πορθμός. 329 δέρης. 340 ἁλοῖεν ἄν. 366 ἠλίθιον. 367 διοπλήκταν, πλαγάν. 374 πέφανται. 374 ἐγκόνως. 377 ὑπέρφευ. 381 ἔπαλξις. 386 ἄφερτος. 389 σίνος. 396 λιτῶν. 415 φάσμα. 417 ἔχθεται. 419 ἔρρει. 432 θηγάνει. 436 χρυσαμοιβός. 479 παιδνός. 492 ἐφήλωσεν. 495 διψία κόνις. 496 δαίων. 526 μακέλη. 536 ἔθρισεν. 556 σπαρνάς. 566 ἀκύμων. 591 πεπορθῆσθαι. 605 ἐράσμιον. 614 λακεῖν. 639 σμοιῷ προσώπῳ. 656 ζάλη. 666 κραταίλεων. 677 χλωρόν τε καὶ βλέποντα. 691 γίγαντος. 780 παράσημον. 800 ἐπικεύσω. 835 διπλοίζειν. 848 παιώνια. 922 τιμαλφεῖν. 923 κάλλη. 973 τέλειος. 988 αὐτόμαρτυς. 1050 χελιδόνος δίκην. 1116 ἄρκυς. 1117 ἀκόρετος. 1129 δολίφονον. 1137 ἐπεγκλάσασ'. 1170 βοτῶν. 1195 φλεδών. 1216 στροβεῖ, ταράσσει. 1221 γέμος. 1281 φίτυμα. 1320 ἐπιξενοῦμαι. 1384 παίω. 1401? πειρεᾶσθε. 1409 θύος. 1430 τῖσαι. 1449 δεμνιοτήρην. 1564 θέσμιον.

1594 κτένας. 1601? λάκτιμα. 1637 ὕποπτος ἐχθρός. 1640 σειραφόρον. — θυοσκεῖν. δαίσιμον. χεῖμα.

Choeph. 10 ὁμήγυρις. 13 προσκυρεῖ. 21 προστροπῇ. 28 λακίδες. 29 στολμός. 63 μεταιχμίῳ. 78 κρατεῖ. 83 παχνουμένης. 132 ἀλώμεθα. 136 ὑπερκόμπως. 162 ʼπιπάλλων. 162 σχεδία. 191 πεπαμένος. 196 ʼκηνυσσόμην. 197 ἀποπτύσαι. 242 νηλεῶς. 260 αὐανθείς. 287 προστροπαίων. 301 ἀχηνία. 357 ἀνάκτωρ. 368 schol. πρόσω. 380 διαμπερές. 396 δαΐξας. 422 ἄσαντος. 424 ἰηλεμιστρίας. 458 στάσις. 484 εὐδείπνοις. 498 λαβάς. 534 ὄψανον. 566 δαιμονᾷ. 580 ἀρτίκολλα. 593 αἰγίδες. 598 συννόμους. 600 ἀπερωπός. 603 δαείς. 612 διὰ βίου? 640 ὀξυπευκές. 660 ἐπείγεται. 722 ἀίκτη. 755 σπαργάνοις. 799 ὕρεγμα. 832 σχεθών. 924 κύων. 932 ἐπήκρισεν, ἐπάκρισεν. 945 δύσοιμος? 980 ἐπήκοοι. 1032 παρέντες? 1072 πολέμαρχος.

Eumenides 21 Προναίας. 34 δρακεῖν. 36 ἀκταίνειν. 44 λήνει. 54 λίψ. 75? ἐλῶσι. 104 λαμπρύνεται. 107 ἄοινα. 108 ἐσχάραι πυρός. 113 ἐγκατιλλώψαι. 128 ἐξ-εκήρανεν. 138 ἕπου. 146 δυσαχθές. 158 τὸ λοβόν. 168 βλοσυρόν. 188 ἀκρώνυα. 210 μητραλοίας. 260 ὑπόδικος. 263 διερόν. 275 ἐπωπᾷ. 280 βρίζει. 298 λυτήριος. 320 πράκτορες. 375 ὀρχηθμοῖς. 398 καταφθατουμένη. 401 αὐτόπρεμνος. 416 αἴδνή? 433 κρῖνε. 473 κατηρτυκώς. 557 κεραία. 609 ἐξηγοῦ. 916 σθένει. 620 πιφαύσκω. 626 διοσδότους. 633 δροίτῃ. 681 θεσμούς. 787 κηλῖδες. 825 δύσκημον? 835 θύη. 913 ἀρειφάτων. 937 ἀμαθύνει. 1022 σελασφόρος — προΐστορες.

Supplices 1 ἀφίκτορα? 15 ἀνέδην. 18 ἐξ ἐπαφῆς. 32 ἀσώδης. 42 τιμήορος (ἐπιτιμήτορα). 47 ἐφίτυσεν. 49 ἐπιλεξαμένη. 75 αερία. 86 ἔμμορος. 104 πυθμήν. 110 ἄτας. 119 κοννεῖν. 136 ἀχείμαστον. 154 μελανθές. 158 ἱξόμεσθα. 169 ἐνέξεται. 182 δορυσσόον. 185 ὀπτῆρες. 195 ἐπήλυδας. 207 πρευμενοῦς. 235 περκώματα? 243 συνοίσεται. 249 ἀμείβου. 266 χρανθείς. 291 κληδοῦχος. 296 ἐμπαλάγματα. 329 ηὔχει. 334 δμωΐς. 351 ἠλιβάτοισιν. 351 μέμυκε. 356 ἀστόξενοι. 362 πενεῖν? 371 πρύτανις. 394 μῆχαρ. 441 στρέβλαι ναυτικαί. 462 περαίνει. 457 ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων. 466 μακιστήρ? 485 φιλαίτιος. 509 βέβηλον. 613 γάμοροι. 624 ἐπικρᾶναι. 655 τοιγάρτοι. 747 κατερρινωμένον. 757 Ddf. φυσίφρονες. 764 ϛολή. 781 ἄος? 790 ἀπευκτόν. 790 χριμφθῆναι. 793 ὕδρηλα. 795 αἰγίλιψ πέτρα. 816 παγκρατής. 820 πολύθροον μάταισι cod. M. 830 φροίμια. 826 μάρπτις. 869 σαρπηδόνιον. 884 ὁλκή. 885 ἄρος. 895 μαιμᾷ. 897 ἐνδακοῦσα. 904 δάμναμαι. 914? ἐγχλίει. 939 συνέμποροι. 979 φερνή. 1025 προχοαί. 1026 θέλεμον. 1042 ψεδυρά. 1062 ἀγάζει? — βοῦνις. μέμνησο. φρόνημα. χειμών. τύπος.

Fragmenta. 1 λέβης. 2 ἀήτους. 3 ἀπαρτί. 5 Παλικοί. 7 ἠλακάτη. 9 ἀναξίαν. 12 ἀποστάς. 10 κρείττονας. 15 θρώσκων κνώδαλα. 16 χλῆδος. παλτά. 17 λοίτη. ἐνηλύσια. 18 ἀπόσκημμα. 19 ἐμμέλεια. 24 εἰλλόμενον (κυρίξειν). 26 ὑπήνας. 28 ἀείζων. 29 γναπταὶ ἀκταί. 32 μύες, ὄστρεα. 34 εὐοδία. 36, 2 πεφυρμένοι. 38 εὐφήμοις γόοις. 39 Ξιφίρου λιμήν (cf. auct.) 41 ἴτηλον. 42 κουριζόμενος. 44 καθαίρομαι γῆρας. 47 ὀβρικάλοις. 48 θῶσθαι. 50 ἐμψίουσα. 51 δίκρα ὀσφῦς. 52 πεδοίκου χελιδόνος. 53 ἀοζήσω. 54, 4 Σωτῆρος Διός. 55 τιμαλφής. 56, 3 βόμβυκες. 56, 6 ὀτοβεῖ. 56, 7 ἀλαλάζει. 56, 8 ταυρόφθογγοι. 56, 4 δακτυλόδικτον. 57 βακχεύει. 61 ἄδασμος. 62 αἰγίδες. 63 ἀμφίδρομος. 64 ἄσσιστα. 66 Ῥῖπαι. 68 Ἀδριανοί.

71 ἀμφιμήτορες. 72 ἐπιγλωσσῶ. 73 φατνώματα. 74 σκωπευμάτων. 75 ἀποστάς. 76 ἰαμβίς. 80 ἄγαις. 81 θεσπίσματα. 83 Κασωλάβα. 86 ἡμίοπος. 88 ἱερεῖτιν. Ad Aeschyli Cabiros Nauckius referebat δίχολοι γνῶμαι, ubi nunc ἀχαίος· καταπεῖραι editur. 93 Πανίας βήσσας. 97 ἀμφώτιδες. 98 ἄμβωνες. 99 ἀπεψύχη. 100 ἀτίσεις. 101 εὐληματεῖ. 104 σίσυρνον. 105 πυρσοκόρσου λέοντος. 107 λογγάσει. 109 αὐτόφορβος. 110 ζυγώσω. 111 βρίθεται. 112 αὐτορέγμονος πότμου. 113 πισσοκωνήτῳ πυρί, κωνῆσαι. 114 ἀτόπαστον. 115 ἐπιξενοῦσθαι. 117 ἀράχνου. 122 ἀν' οὖς ἔχων (p. 68 τιτῆναι). 123 ἀσκεύοις. 124 ἀθειρής. 126 γονίας. 131 δυσχάριστος. 133 ἀβδέλυκτα. 135 Λιβυκοὶ λόγοι. 135, 5 ἀλισκόμεθα. 137 ἀγρέμονα. 138 ἐγκουράδες. κουράς. 139 Καΐκος. 140 ὀργεών. 143 ἀρείφατον λῆμα. 144 ἀφοίβαστον. 145 Ὀκτώπας. 147 ἐναροκτάντας. 149 ἀθήρ. 150 λοχεύει. 152 ἐπώζειν. 154, 2 προσφωνεῖ. 157, 4 ἐξίτηλον. 159 κηδεία. 160 ἡμορίς. 161 κάκαλα. 174, 3 οὐδ' ἥμαρτεν. 180 ἀπαιόλη. 192 ἱππάκη. 198 ἀρειθύσανοι. 199 εἰσαφάσματα. 205 δίπολοι. 206, 1 φάβα. 209 ἄελπτοι. 210 ἄμαλα. 211 ἐπάσω. 213 ἀναροιβδεῖ. 214 ἀνήρης. 215 ἔκλογον. 216 κανθύλας. 218 ἀμφίδρομος. 219 ἀνταία. 220 ἄστεκτα. 222 σταθμοῦχος. 230 θώψεις. 231 στέφος. 233 κνοῦς. 236 ἀμφιδέξιον. 242 πεζοφόροις ζώμασιν. 244 ἀποκορσωσαμέναις. 249 φάγαινα. 251 ὑκορνούς. 254 ἀσχέδωρος. 256 ῥῶπος. 258 διαπεφρούρηται βίος. 260 πέλλυτρα. 262 ἀγαστά. 263 ἀδίοπον. 264 ἀροτόν. 265 ἐπιστροφαί. 269 ἄκανθα. 271 Δαῖρα. 272 δρώπτειν. 273 ἀνηκίδωτοι. 274 αὐριβάτας. — 279 ἀποφύλιοι. 283 ἀηδόνειος. 290 μανοστήμοις. 297 ἔπωπα. 311 διάρτασον. 312 σάλα. 325 ἄειλα πεδία. 326 ἄνω ποταμῶν. 327 ἄχνη πυρός. 328 ὀστράκων. 329 σαυροβριθὲς ἔγχος. 330 ὑπόσκοπον χέρα. 338 ναιρᾶς, ναρᾶς. 339 ἰῶ. 340, 4 ἐπευφήμησεν. 343 ἴαμα. 354 μανδύας. 369 σπίδιον. 393 Ἀγεσίλαος. 394 Ῥύπας. 397 θεοίνια. 402 ἀλαιός. 410 ἀσχαδές. 411 αὐλῶνα. 415 ἐδανοῖς. 417 ἐξαυστήρ. 418 ἠριγένεια. 419 ἴττυγα. 421 κεχρηματεῖσθαι? 424 λάμπουρις. 426 ὀμίχματα. 427 οὐρανίζετο. 429 πεφρασμένος. 432 στόμις. 437 φυξίμηλα. 438 χαλιμάδες. Adde: ἀφνός, κυδάζεσθαι, λακάζει, Μαριανδυνὸς θρῆνος, στρόβοι, τριμίτινα ὑφάσματα, τύπανον, ὑπερτενῆ, χειμάμυνα, ψιφά, ψυθός.

AETHLIUS ἀμόμηλις.

AGATHOCLES κόνναρον.

ALCAEUS COMICUS ed. Meinek. Com. II p. 830 γάργαλα, ἀδηφάγοι, πουλύποδος δίκαν. 832 οἰκητήρια Vol. V p. CXXI ἰδομαλίδαι cf. Bergk. Lyr. Vol. 3 p. 964 fr. 150, Vol. V p. 56 σαρδώ.

ALCAEUS LYRICUS ed. Bergk. fr. 15, 1 μαρμαίρει fr. 18, 8 λάκιδες fr. 33, 2 λαβή? 34 ὕει. 34, 6γ νάφαλλον. 38 χειροπόδης, ζοφοδορπίας, φύσκων, γάστρων. 41 Δατύλλου ἡμέρα. 41, 3 λάθει ἀκηδίᾳ? 48 πεδά. 55, 1 ἰοπλόκος, μειλιχομείδης. 66 ἐπιπνεύων ubi Bergkius etiam Antandri memoriam latere suspicatur p. 950 ed. 3. 93 Αἰσιμίδου. 96 ἀμμέων. 103 δεῖν. 104 Σκυθικά. 120 ἄγωνον. 129 ἐπαινήταισιν (?) ubi ἐπαλκάθοι τοῖς ἐπαινέταισιν Bergk. p. 961, ut sint Sophoclis verba, 130 ἐπιάλης. 154 τετραβαρήων πλίνθων (quod τετραμαρήων nunc scribit Bergk. ed. 3 p. 964, ingeniose). 155 τετράδων. p. 735 (?) ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν nunc Alcmani vindicat Bergk p. 966. Fr. 26 Ahr. πέμπε. 70 Ahr. ἄλιε. Adde: δίχολοι ex coni. Bergkii PLG. ed. 3 p. 965. ἐξύπισθα, εὔπωνος ὄμβρος, κόϊλον, κύπρος fr. 141, ὑμοκλῆς, τανύπτερος, τρίβολοι, τετραέλικτον ἄλμαν

ex coniectura Bergkii ed. 3 p. 964. ὑποθυμίς, ἀμανδαλοῖ (fr. 122 Bgk.³).

ALCMAN ed. Bergk. fr. 12 Ἀσαναίων πόλιν (Bergk. ed. 3 p. 821: Schneidewin duce OMüllero tribuere vult Alcmani quod est ap. Hesych. Ἀσανέων πόλιν ubi Palmerius Ἀσαναίων coniecit, sed cum hymni I numeris hoc aegre conciliari potest.) 15 τίν. 15, 2 πυλεῶνα. 20 [25] σκαιός. 21 [26] κηρύλος, βάλε, νηλεγές. 25, 3 ἄπυρος. 25, 4 παμφάγος. 26, 6 ἄτροφος. 29 [38] παίσδῃ. 30 κάλχῃ. 32 ὦατα. 34 ἴξ. 38 βροτήσια. 54 ἦρα. 66 αἶκνον. 69, 3. 4 χρυσοκόλλα, πέλαινα, ἐμπέλανα, de quibus adeas Bergk. p. 856 ed. 3. 71 πυάνιον, πόλτος. 72, 3 ἦρ. 86 [90] κοδύμαλον, quam formam tuetur Bergk. p. 859 ed. 3. 91 [95] κλεῖτει. 108 [111] Ἀκμονίδης. 115 [117] ὄνιγλιν (sic Bergk. Ὀνογλίταν Meinek. post Casaubonum), Οἰνούσιος, Δένθις, Καρύστιος. 118 [120] ἀάνθα. 131 γεργύρα. 149 [150] Νηρεύς (Πόρκον). Adde: ἀγρέταν (referendum ad hymn. in Dioscur. fr. 16, 8 p. 831 ed. 3ᵃᵉ), fr. 126³ ἀλιβάπτοις ubi καὶ ἀλίβαπτον Bgk., ἀνθίνας, fr. 130 βλήρ, fr. 135 δοάν, εὔδησι (fr. 60, 6 ed. 3) καταῦσαι, κλεψίαμβοι, κνώδαλα, κριβάνας, λᾶιδος (fr. 96 ed. 3) ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν (p. 966 Bergk. ed. 3). Ῥῖπαι. τετράδων (Bergk. p. 965). Τιθωνόκομον ἔθνος (fr. 118). Non huc pertinet στεγανόποδες fr. 118 ed. 3.

ALEXANDRI EPISTOLAE ἀροπάνοι. Γητικοί. σκοῖδος.

ALEXANDER AETOLUS [?] λιτὴ χθών. λιρά. μωνιόν.

ALEXANDER MYNDIUS κῶνος.

ALEXIS COMICUS ed. Meinek. Com. Vol. III p. 398 ἀγκύλαι. 403, 5 καταιγίσας. 408 πέδαχνα. 413 νέων. 415 κακουχία. 421 ἀμφιτάπης. 423 φελλός, διάβαθρα, παιδέρως. 429 δέει, πελιτνόν. 433 γύλιος. 435, 5 συνάψας. 436 φαιούς, διπλάσαι. 437, 1 ἄεις τὴν γνάθον? 440, 7 διάπυρος. 442 συβίνη. 443 ἀνθράκιον. 444 Ἡσίοδος, βούλιμος. 460 τοναία. 465 ϛάμνος. 470 ὡραῖον. 471 τρῖμμα. 476 Ἐτεοβουτάδαι. 477 ὄνος et ἀλετών. 478 λάρκον. 486, 9 βαυκιζόμενον. 490 ἀπόροις. 494 χυτρίδιον. 495 ἔμφρων, ἀβέλτερος. 501 τετραδισταί. 507, 7 λέπος. 512 φιλολόγος. 516 ἀριστόδειπνον. fr. inc. XXXVIII παιδαγωγός. LVIII ποικιλεύς. LXXV χαλκίνδα. Adde ἐπιπολῆς, λευκόπυγος, μετάκερας, ποικίλως, πτερνίς, σείσων, σέσελι, σινωπίσαι, συρίσκος.

AMERIAS MACEDO. Ἀθημένος. Βαδάς. Βαθάλη. Βαίβυκος. Ἰσθλή. Καλαρρυγαί. Κάλιθος. Καμαστίς. Λετμός. λισσόν. μύκηρος. Πέχαρι. Πίγγαν. Σαυᾶδαι. Σαυτορία. Σμώγη. Σχερόν. ταῦροι. τεθολώς. Ὑφαίνειν (ubi leg. ὑφαναι). Cf. ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ.

AMPHILOCHIUS [?] μύσχης.

AMPHIS COMICUS ed. Meinek. Com. Vol. III p. 305 εὐκυβεῖν. 311 μίνδαξ. 312 παροινία. 317 στρυφνός. 318 συκάμινα, κόμαρος. Adde κνισολοιχός.

AMIPSIAS COMICUS ed. Meinek. Com. vol. II p. 706 ἀνέῳγον. 707 μιλτωρυχία. 708 λαγώς. 711 ἀσφάραγος. 712 ὀφρύαζε. 714 ἀποσεσύκασται.

ANACREO TEIUS ed. Bgk. 2, 1 δαμάλην. 3 διοσκεῖν. 11 ἐρίβρομον. 16, 1 μυθίτης, ἄστυ Νυμφέων, νυμφέων ἱερόν. 18 μαγάδην. 21 ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων, εἴλυμα, θωμιχθείς, σατίναι. 34 ἐσαώρας. 35 ἱπποθόρος. 37 τίλλει. 38, 1 χήλινον. 39 ἕρμα. 40, 1 ὑποθυμίς. 68 μνᾶται. 85 ἦσάν ποτ' ἦσαν. 87 πέπειρα. 131 κωμάζει. 135 Αἰθοπίης (sic Bgk. p. 1041 ed. 3) παῖδα. 138 ῥέγος. 139 ἀμμαμηθάδης. 139 ἄμιθα (cf. σαμίθη, Bgk. p. 1041). 142 αὐτάγητοι. 144 γουνύκροτοι. 149 ἰρωστί. 154 κωτίλη. 164 γυναῖκες εἰλίποδες. 167 σα-

λαΐζειν. Adde λάλαξε (Ath. 447 A) ἀπερωπός (LXXXVII). Praeterea ἀσήμων Bergkius ad Anacreont. fr. 39 ed. 3 et σηράγγων Heckerus et Bergkius ad fr. 9 p. 1014 ed. 3 referunt.

ANAXANDRIDES ed. Meinek. Com. Vol. III p. 168 κιννάβαρις, μελετητήριον, κωδωνίσας. p. 175, 11 ὠνίου. 177 αὐχμῶντα. 183, 17 Ἀργᾶς. 184 δολιχοί, γήτεια, κρόμμυα, ὄρκυνος, ἐνθρυμματίς, ὄνος. 186 βυβὰ ταῦτα. 201 ψιθία. 202 ἀμφίδυσις.

ANAXILAS COMICUS ed. Meinek. Vol. III p. 342 παλάθαι. 345 σύρων, Ἐφέσια γράμματα. 346 λουτήρια. 347, 6 ἀφῖκται. 348, 25 θρόνον τετράπουν.

ANAXIPPUS COMICUS ed. Meinek. Com. Vol. IV p. 465 δορίδες. 465 τὰκ τοῦ νίτρου.

ANDOCIDES? ἀρχώνης (de myst. p. 17, 22) ἄπλοι, πομπεῖα (33, 1)

ANDROMENIDES ἐνοδία.

ANONYMI. Conf.: Comici, Epici, Lyrici, Tragici etc.

Ὁ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφώς. v. Ἀφρόδιτος.
Ὁ τὴν μικρὰν γράψας Ἰλιάδα. v. Διομήδειος ἀνάγκη.
Ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς. v. Διονυσοκουροπυρώνην.
[Οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν μεταθέντες. v. Ὀνοκένταυροι.]
Οἱ περὶ Θεόφραστον. v. Διὸς ἄνθος.
Οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες. v. Τευμησία.
ἐν τῷ περὶ Ἱπποτροφίας. v. Παρώπαλα.
οἱ τὰ ἱπποτροφικά: Σφυροδέται.
Ἀρχαῖα ποιήματα. v. Δωροί.

Ἀβίλλιον οἶνον.
Ἀγαθώνειον αὔλησιν.
ἀγάλματα πάτρια.
Ἀγαμεμνόνεια φρέατα.
ἀγαμίου ζημία.
ἄγγελος ἔσκον.
ἀγελάστου ἀκακίας.
ἀγκαλίδας ἕλκειν.
ἀγκυροβόλῳ δείπνῳ.
ἀγνύμενα πηδάλια.
ἀγοραῖοι τέχναι.
ἄγραμμα ἀφεῖται.
ἄγραφα ἀδικήματα.
ἄγριοι θεοί.
ἀγρίου βέβρωκας.
ἀγροῦ πλέων.
ἀγώνιοι φακοί.
ἀγὼν χαλκεῖος.
ἄδην ἔχει.
ἄδην ἔχοντας.
ἀδίαν ὁδόν?
Ἀδμήτου μέλος.
ἀεὶ βλύων.
ἀελλῆσι θυμοῖς.
ἄεν δητος?
ἀεσίμαινα θάλασσα.
ἄζωστος θώραξ.
ἄ θάμβος.
ἄθεσμος βλάβη.
ἄθεσμος δίκη.
ἄθεστος Ἐρινύς.
Αἰγεινητικὰ ἔργα.
αἰγυπτιασμένος κατάστασις.
ᾄδειν πρὸς μυρρίνην.
ἄιδεις ἔχων.
αἰνετὰ νίκιον?
αι νήθεστος.
αἴρειν μασχάλην.
ἀκαριαία ῥιπή.
ἀκὴν ἦγες.
ἀκίδωτον ὅρμον.
ἄκρη λόγχη.
ἀκταῖοι ἰχθύες.
ἀλλ' ἄχρι ἔξεστιν.
ἀλληκτί πράσσει τι.
ἄλλη συνωρίς.
ἀλχηρής ὕπνος.
ἀμαυρῇ γλώσσῃ.

Δαιδάλου ποιήματα.
δάοι νόσῳ (?)
δείλη ὀψία.
δεῖν ᾠήθην.
δεκάτῃ προτέρα.
Δελφικὸν τρίποδα.
δεξίμηλον ἐσχάραν.
δέρμα Λιβυκόν.
δερραδόγομφοι πύλαι.
δεσμεῖν ἀμάλας.
δεσμοὶ Τυρρηνικοί.
δεσπότην κεκαρμένοι.
δεύτερα ἄλφιτα.
δ' ἠλαίνουσι.
Δηλιακὸς βωμός.
δημεῖαι (sic) συστάσεις.
Δημίαισι πύλαις.
δή ῥα δή.
διαβεβαιοῦται οὐδέν.
διὰ βίου.
διάγραπτος δίκη.
διαδοῦναι δίκην.
δίαιτα τοὐρανοῦ.
διάματος θεός (?)
διὰ περιόδων.
διὰ σφῶν.
διᾴττειν σθένος.
διᾴττοιεν τρίβον.
διὰ χειρὸς ἔχειν.
διβόλους χλαίνας.
δι' ἐκ θυρῶν.
δι' ἔνδειαν φρενῶν.
δι' εὐφρόνης.
Διὶ συκασίῳ.
δίκη πρόδικος.
δίκρατον νόμισμα.
δικρόα ξύλα
δι' οἶκτον.
δι' ὀλίγου.
Διονύσου γάμος.
Διὸς βοῦς.
διπλοῦς ἄνδρας.
δίπυροι ἄρτοι.
δίφυον νυκτός.
δίχα λαλῆσαι.
δίχα νυκτός.
δοιαὶ δίκαι.
δ' οἱ δέατο.
δρασμῷ φυγεῖν.
δρομαῖος λαγωός.
δρύες οἰνοχίτωνες.
δρυοβαφῆ ἱμάτια.
δύναμιν ἀρίστω.
δυσμαῖς βίου.
δύσοδον ὁδόν.
δωροφορικὴ ἐσθής.
δώρων γραφαί.

Ἔα δή.
ἐγκέφαλος φθειρίασις.
ἐδέησέ μου.
ἔδνιος χιτών.
ἕδραι βουλῆς.
εἰ δέον.
εἴδεος ἐνδίοιο.
εἶθαρ δέ.
εἴθ' οὕτως.
εἰκὸς ἦν.
εἰ μή σφας.
εἰ οἷά τε.
εἷς βροτός.
εἰς ἐπίδοσιν.
εἰς κάλλος.
εἰς κόρακας.
εἰς λῆξιν.
εἰς ὁδὸν ὡρμήσθην.
εἶς ῥα.
εἰς τέλος.
εἰς τὸ ἀπηχές.
εἰς χάος.
Ἑκάλειος Ζεύς.
ἐκβῆναι ὅρος.
ἐκ δὲ Καρδίης.
ἐκ Διὸς ὕδατα.
ἔκκλητοι δίκαι.
ἐκ κλίμακος.
ἐκ λάρνακος.
ἐκ μελάθρων.
ἐκ νέας.
ἐκ παλαχῆς.

ἐκ παλλακιδίου.
ἔκπαλιν κοτεῖν.
ἐκ παραβολῆς.
ἐκ παραλλήλου.
ἐκ πάτου.
ἐκ πεδίου καταστρέψαντος.
ἐκ περινοίας.
ἐκ περιτροπῆς.
ἐκ σῶν.
ἐκ τε κονίης.
ἐκ τόκων.
ἐκ τρίτης λόγος.
ἐκ τριτημόρου.
ἐκφάνδην ἐξειπεῖν.
ἐκ φρυαγμοῦ.
ἕλ' Ἄρεϊ.
ἐλατικαὶ κύνες.
Ἑλικωνίδων μουσεῖα.
ἑλικῶπες πλοκάμους.
ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν.
ἐλμακίνη λειμῶνος.
ἐλύμνιαι δοκοί.
Ἐλώριος ἀγών.
ἐμβόλιμα ἔπη.
ἐμῇ πεντόζῳ.
ἐμπαστῆρας μύθων.
ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἅδης.
ἐμπνεῖ μοι.
ἐμφανῶν τεκμηρίων.
ἐν ἄϊδη.
ἐν αἰθρίᾳ.
ἐν ἄμματι.
ἔν γε δή.
ἐν δ' Αἴθυια.
ἐν δὲ καδίκκορ.
ἐν δέοντι.
ἐνδιάθετος λόγος.
ἐνδιάθηκος λόγος.
ἐν δίκῃ.
ἐν δοκῇ.
Ἐνετίδας πώλω στεφαν.
ἐν εὐφήμῳ.
ἔνθ' ἄλλως.
ἐνὶ ναΐ.
ἐνὶ χηλῷ.
ἐν λαμπτῆρι.
ἐν λέκτροις.
ἐν νέα.
ἐν νεῷ.
ἐννύχιον κρύπτεις.
ἐνόρχην λεών.
ἐν οὐχ' ἑνί.
ἐν πλάδῳ.
ἐν προβλήματι.
ἐν προσχήματι.
ἐν ῥύπῳ.
ἐν Σάμῳ κομήτας.
ἐν σηκοῖς.
ἐν σφανίῳ.
ἐν τεγέεσσιν.
ἐν τίσιν.
ἐντὸς σαρκός.
ἐντρανῆ τόνον.
ἐν τριόδοισιν.
ἐν ὑφέσει.
ἐν Φρεαττοῖ.
ἐν χορείᾳ.
ἐν χρῷ κουρά.
ἐν ᾧ.
ἐν ὤμοις μάντεις.
ἐξαγκυρῶσαι θύραν.
ἐξαίσιος οἰωνός.
ἐξ ἀπροσεξίας.
ἐξ εἴκλω.
ἐξ ἐπιδρομῆς.
ἐξ ἐπιπολῆς.
ἐξ ἐράνου.
ἐξ ἔσκον.
ἐξεστηκὼς οἶνος.
ἐξ εὐετηρίας.
ἐξέχεαν ὅρκια.
ἔξεχ' ἐμεύνη?
ἐξ ἠλιθιότητος.
ἐξ ἰσοστασίου.
ἐξ οὐρίου.
ἐξ ὑμάλων.
ἐξ ὑμοίων.
ἐξ ὑπερκέμων?
ἐξ ὠνίων.
ἔξω τε πάγης.

ἔξω τριακάδος.
ἐξωτικὰς δίκας.
ἐολότα σ'.
ἐπαγορίαν ἔχει.
ἐπ' Αἰνύρων.
ἐπ' ἀλλοδαπῆς.
ἐπ' ἀμνηστείᾳ.
ἐπ' ἄμφω.
ἐπάναγκες ἔχω.
ἔπ' ἄπειρα.
ἐπ' ἀσφαλοῦς.
ἐπ' αὐτοφώρῳ.
ἐπ' ἐδάφους.
ἐπεκονίθη καταρυγήθη.
ἐπ' ἐννέα ὁδῶν.
ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών.
ἐπ' ἤϊα.
ἐπ' ἤματος.
ἐπὶ ἐπὶ τοῦτο.
ἐπὶ θυμελίας ἀγῶνα.
ἐπὶ κεφαλήν.
ἐπίκωλος τὸν πόδα.
ἐπὶ λέαν.
ἐπίμαστον κακόν.
ἐπιμελείας οἶκος.
ἐπίμερος μοιχεύεται.
ἐπὶ νέωτα.
ἐπὶ παρατάξεως.
ἐπὶ ποσόν.
ἐπὶ πότμῳ.
ἐπὶ ῥοπῆς.
ἐπὶ ῥώπια.
ἐπὶ σκέλος.
ἐπὶ σπείρᾳ.
ἐπὶ στράβης ὄχημ' ἀκ. φερ.
ἐπὶ τὰ πρόσω.
ἐπὶ τῇ ἐμῇ αἰτίᾳ.
ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος.
ἐπὶ τὸ σίνεσθαι.
ἐπὶ τούτοις.
ἐπιφάμεναι συγκαταθέσθαι.
ἐπ' ὀργῇ.
ἐπ' οὖδας.
ἐρεβίνθινος ζωμός.
ἐρεβίνθινος Διόνυσος.
Ἐρετριακὸς κατάλογος.
Ἐρετριέων ῥῶ.
ἔρεττε τὰν νᾶν.
ἐρήμους λόγους.
ἐριθεύις εἰκῇ.
ἐριούνιον πόρον.
ἐρίφυλλος δρῦς.
Ἑρμοχοίνιος γῆ.
ἐρχανήεντα πυλῶνα.
ἔρωμαί σε.
ἐς ἀεί.
ἐς ἅπασαν.
ἐς δόκον.
ἐς θατύν.
ἐσθ' ὅτε.
ἐς ἰωνίαν.
ἐς κάλλος γράφειν.
οἱ δ' ἀφινήσοντα ἐσκληκότα?
ἐς μέσον συνίεσαν.
ἐς πάνδοκον (ἐπὶ πάνδοκον Greg. Naz.).
ἑσπέριον ξένον.
ἔς περ ὀπίσσω.
ἔς πόδ' ἦρεν.
ἔς πῦρ κορίζομεν.
ἔσται μήν.
ἐστιγμένην οἰκίαν.
ἔστιν ἄρα.
ἐτεὰ τύχη.
ἐτεαὶ τύχαι.
εὐανδρίας ἀγών.
εὐάρητος ὄνειρος.
εὖ βεβηκότι.
εὖ γνοίης.
εὖ δρῶσι.
Εὐδώρου σέλας.
εὖ εἴμενος.
εὐήθης γυνή.
εὐήρεας ἵππους.
εὐθὺ φέρεσθαι.
εὖ μάλα.
εὐμόχθων ἱδρώτων.
εὔπλουτον κανοῦν.
εὖ πράσσειν.
εὔπωνος ὄμβρος.
εὐσέλανον δῖον οἶκον.

εὐσπάρτεος ἱστός.
ἐφ' αὐτὰς.
ἐφ' ἑαυτοῦ.
ἐφ' ἔργμασιν.
ἐφ' ἡμέρᾳ.
ἐφ' ἵππων.
ἐφ' ὅτῳ.
ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν.
ἔχει τέλος.
ἑωθινὴ δίκη.
ἐὼν περ.
ἐῶν χαίρειν.

Ἤβολον ἦμαρ.
ἢ βρέτας.
ἦγέ μιν.
ἥγεσθ' ἀεί.
ἠδ' ἄκρας.
ἦδ' ἄν.
ἡδὺ πῆμα.
ἠὲ λίεσσιν.
ἠὲ κροσσὸν.
ἢ 'θρύβη.
ἠκαλέον γελόωσα.
ἡ Λακεδαιμονίων.
ἡ λιγνύς.
ἠλυγίων ὀρέων.
ἦλφεν τιμὴν.
ἡμεδαπῆς γῆς.
ἥμερος ὕλη.
ἢ Μιμαλλόνες.
ἢ 'νεμος.
ἡ νεοθηλής.
ἢ νέρθεν.
ἦν τ' ἀποτ' (?) ἦσαν.
ἢ οἵ.
ἢ 'πεδίζειν.
ἦπερ οὖν.
ἢ 'πιτάδες.
ἦ ῥά τί οἱ.
ἦ ῥά τί ...
ἢ ῥεῖ.
ἥρως ποικίλος.
ἦ σοί.
ἤσπαιρεν ἐσκάριζεν.

ἠτέρα στροφὴ
ἢ 'τρεμεῖ.
ἢ 'φίαλεν.
ἠχὼ πετραίαν κτλ.
ἠωκοίτων ὕπνων.

Θαλάμων ἄνασσα.
θάλασσα κοίλη.
θαλύσιος ἄρτος.
θαμυρὰς ὁδοὺς.
Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος.
θείειν δρομαῖς.
θεῖον ἄπυρον.
θεοειδὲς τέρας.
θετταλικὰ πτερὰ.
θεωρικῶς ἐστεφανωμένος.
Θήραιον πέπλον.
θολερῶς προβαίνει.
θ' ὁλκάζει.
θοὐλκότατον.
θρανίτιδες κῶπαι.
θρησκὴν τονθρύν.
θρησκῷ νόῳ.
θρώσκω γνώμα.

Ἴυγγί τινι ἑλκομένη.
ἱερὸς ἀκτή.
ἱερῶν δάνη.
ἱκτῆρες θαλλοί.
Ἰνυκῖνος οἶνος.
Ἱππάρχειος Ἑρμῆς.
Ἱππάρχου πίναξ.
ἱππαστὶ καθίζειν.
ἵππειος δρόμος.
Ἵππειος Ποσειδῶν.
ἱππήλατος ὁδὸς.
ἱππικὴ βάσις.
ἱππικὴ θώμιγγα νευρῶν πικὴ (sic).
ἱππικὸν τόρμον.
Ἱπποδάμου νέμησις.
ἱπποθόρον ἥβην.
ἵππος λειμῶνος ὄλεθρος.
ἵππου τροχός.
ἰσοστάσιον μύρον.
ἰχθυοπτὶς ἐσχάρα.

Ἰχναίαν χώραν.
Ἰὼ καλλιθύεσσα.

Καθ' ἡδυπάθειαν.
καθ' οἶμον.
καθ' ὅσον οἷόν τε.
καθ' ὕπαρ.
καὶ ἐν δαΐ.
καὶ ἥ φησίν.
καὶ μὲν τῶν.
καὶ πολλόν.
καὶ τοὺς εἰς ἕνην.
καὶ τὼ πόδε.
καὶ ὥς φησι.
κάκας ἐπιβάθρας.
κακὴ κόνις.
Καλυδώνιος αἴξ.
Καμαρινῶς λέγει.
κάμπειος δρόμος.
καμπεσίγουνος Ἐρινύς.
καμπυλόχοις ἀρότροις.
κανάβιος κηρός.
κάνκανον ὕλαν.
Καννώνου πανδόκιον.
κάραξι σταυρώσω.
Καρικῷ πλοίῳ.
καρύων πλακοῦς.
κάρφεος σκωρία.
κὰρ Φθείρ.
κάρχνη ἀργυρίς.
κάσιάλωτος.
κατὰ βοὸς εὔξασθε.
καταδεικνύων εἴδη κατέβης.
κατὰ δ' ἐχμάσαι.
κατὰ διάτασιν.
κατὰ διάστασιν.
κατὰ δίψιον ἶδος καύματος.
καταθεῖναι τὴν τιμήν.
καταθρῆσαι ῥάδιον.
καταῖτυξ ὄμβρος.
κατὰ κάθετον.
κατὰ καιρόν.
κάτα κοιρανέοντα.
κατὰ κόρρης πλῆξαι.
κατὰ κράτος ἀντιστάντος.
κατάκτενος κόμη.
καταλλαγὴν δορός.
κατ' ἀξίαν.
κατὰ πορθμόν.
κατασπέρχω τὴν ἐπὶ τ. ἐ. κ.
κατὰ στάθμην.
κατὰ σταθμόν.
κατὰ συνδυασμόν.
κατασῦραι σαγήνην.
κατὰ σφέων.
κατὰ ταὐτό.
κατὰ τῶν συῶν.
κατὰ φῶτα.
κατὰ χεῖρα.
κατ' ἔγκλησιν.
κατ' ἐδάφους.
κατεζώμευεν γάλα.
κατ' ἔντευξιν.
κατ' ἐξορίας.
κατεστήριξεν ἀρχῇ.
κατ' εὐθύ.
κατήδεσα αὐτόν.
κάτίναξε.
κατ' οὐράν.
κεκώπευται ..στρατὸς?
κέμμερος ἀχλύς.
κενὴ δόξα.
κερέεσιν ἄδουσι?
κέρατος φυτόν.
κεραμικὴ μάστιξ.
Κερκυραῖοι ἀμφορεῖς.
εἰς κέρματα διαιρεῖ.
Κεστρινικοὶ βόες.
κεστρωτὸν ξύλον.
κεχανύτα σῦκα.
κεχήλωμαι πόδας.
κεῶεν ὄζει.
Κιλίκιοι λόγοι.
Κιλίκιοι τράγοι.
Κιλίκιοι τιμώριαι.
Κιλικίῳ λιμῷ.
Κιμμερὶς θεά.
κλαδαρὸν κλάδον.
κλέα Γῆς.
κλεψίρρυτον ὕδωρ.

κλύετ' οἰμωγῆς.
κλυτὸς ὄρνις.
κνακὸς ἵππος.
κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν.
κνάφου δίκην.
κνηκὶς ἐπενήνοθε.
Κνώσια κῶλα.
κόγχης ἄξιον.
κόγχον διεῖλες.
κόντῳ πλεῖν.
κόπριον θάκων.
Κορίνθιαι πέδαι.
Κορκυραία μάστιξ.
κόρυθα περίδρομον.
κουρὶξ αἰνυμένους.
κουφικὸν τρόπον.
Κραναοῦ υἱός.
κρατόδετον σφενδόνην.
Κροίσειοι στατῆρες.
κρυβηλὸς πύργος.
κτενωτὴν τρίχα.
κυάμῳ ἐκκλησιαστικῷ.
κύκλιοι αὐλοί.
κύκλιοι χοροί.
Κυκλώπων ἕδος.
κυλικήρυτον αἷμα.
Κυπρία πάλη.
Κυπρογενέος πρόπολον.
Κυρηναῖοι λίβες.
κυριωτάτη ἡμέρα.

Λαιθάργῳ ποδί.
λακὶς χθονός.
Λακωνικὸν τρόπον.
λάλα κόνις.
Λαμίαν τὸν πρίονα.
Λαμίας ὁ πέλεκυς.
λαριναῖον κύρτον.
λᾶς τρυγυλίας.
λαχεῖν δίκην.
λάψ' ἄρδων.
λεκτρίτῃ θρόνῳ.
λελύθρωται χωρίον ἀπερρωγός.
λελυκωμένα πρόβατα.
λέμβῳ ἑνί.

Λεόντειος πόρος.
λεπάργου βοός.
Λερναία χολή.
λετμὸς ἀναδρήσσει.
Λεύκου πεδίον.
λευκῶν πραπίδων.
λευρᾶς σωφροσύνης.
λήϊτα κτήματα.
λημάτων ὀρθρίνων.
ληρώδεις σανίδες.
λιβρὸν σέλας.
Λιβυκὸν θηρίον.
Λίβυς τ' ἀηδών.
λιμναῖοι ἄνεμοι.
λιτῆρα θαλλόν.
λιτὴ χθών.
λουτροφόρα ἄγγη.
λύγκας ἀγρεῦσαι (?)
Λυδία ἐσθής.
Λυδίας μαχαίρας.
Λυδίῳ νόμῳ.
λύθρον μαστιγοφόνον.
λυκοβατίας δρυμός.
Λυκηάδες κόραι.
λυκοειδέος ἀοῦς.
λυπρὰν γῆν.
λύσιοι τελεταί.
λωπιστὸς Παλαμήδης.
λώτινος αὐλός.
λωτοβοσκὸν φῦλον.

Μαγέταν αὐλόν.
μάζινος βοῦς.
μακεδνὰ σκῦλα.
μαλακὸν ἱμάτιον.
μάλα σαφῶς.
μάλα τι τῶν ἀποκρύπτων.
μάλα ὤν.
μαλερὰς φρένας.
μαληκῷ παιδίῳ (?)
μᾶλλόν πως.
μαλοσόα ὁδός.
μαρμάρεον ἄνθος.
μασίγδουπον βασιλῆα.
Μεγαβύξειοι λόγοι.

μέγα δικαστήριον.
μεγάλη νόσος.
μεγάλης δείλης.
μέγ' ἄφρονες.
μέγ' ἀχήσεται.
μέθετέ με.
μεθ' ὁδόν.
μέλαιναι φρένες.
Μελάντειοι ὅροι.
Μελάντειοις χοιράς.
μελίας καρπός.
μελίγγας ὄλοιτο παῖς θαλάσσας.
μεσαίχμιος γῆ.
μεσοκόποι αὐλοί.
μεσσόπλουτον προσόψημα.
μεσσόπνουν ἄημα.
μετὰ μίαν.
μετ' ἐμφάσεως.
μετ' ὄγμους.
μὴ ἄν.
μὴ "δειν.
μηδ' ἕτερος.
μὴ δαπανῶμεν.
μὴ δὴ οὖν.
Μήλων Ἡρακλῆς.
μὴ ὅτι.
μὴ π' ἀχηνίῃ τρέπειν.
μὴ φωραθῇς.
μικροῦ δεῖν.
μονοξύλοις πλάνοις.
μονοστραβὴς ὄχος.
μυελαυξεῖ τροφῇ.
Μυλάντειοι θεοί.
μῦν δ' ἀλεύσας.
Μυσίων Ὀλυμπίων.
μῶν ἐστί.

Ναὶ μήν.
ναὶ πρὸς θεόν.
ναυκληρώσιμοι στέγαι.
Νειαίρῃσιν ἵπποις.
Νεμεάδες πύλαι.
νίμησις θέας.
νέμησις ὑποκριτῶν.
νεοδόρας ἀποκοπάς.
νεόφθιτος κόρη.
νεώτερος ἀνάστηθι πρεσβυτέρῳ.
νηρίδας πέτρας.
νησαίη λίθος.
νὴ τὴν ὑγείαν.
νόσος μεγάλη.
νόστιμον ἦμαρ.
νόστου προμαθόντες.
νοῦ πέρα παντός.
νυκτερινοὶ κύνες.
νυμφικὰ λοῦτρα.
νῦν κ' εἴη.
νῦν τ' ἤνθες κτλ.
νωθὴς ὁδός.
νωθρὴ ὁδός.

Ξανθοῖσιν ὀρνέοις.
ξυνοὶ ὅροι.

Ὁ ἀγελαῖος.
ὁ δίοπος.
ὁ θηλυδρίας.
οἶ κα.
οἱ καθ' ἡμᾶς.
οἷ κόθουρος οἰκουρὸς κύων.
Οἰνάδας ἀκτάς.
οἷον ἔτυχεν.
οἱονεὶ χειᾶς.
οἰοφάγῳ σιδήρῳ.
οἷπερ ἄν.
οἰστούχου φαρέτρας.
οἱ φαλλοί.
ὄκ' ᾖ.
ὄκκα σάζει?
ὅλον οὐσιοῦται.
Ὀλυμπία δοκός.
Ὀλυμπίου πνοαί.
Ὁμολώϊος Ζεύς.
ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας.
ὀμπνηρὸν ὕδωρ.
ὄμπνιος λειμών.
ὀμφαλὸς Αἰγαῖος.
ὁ πέραν.
ὅπη κεν.
ὀπὶ πηρᾷ Greg. Iambic. 18, 444 p. 211, C.

ὁ προστρόπαιος.
ὀπωρινὸν δέος.
ὀργᾷ δ' Ἀθηνᾶν.
ὀρείοις ποσί.
ὀρὸς γάλακτος.
ὀρσίπους βοή.
ὅτι μάλιστα.
ὅτοβος ἅλιμος.
ὅτου δὲ δή.
ὅτου χάριν.
οὐ βατόν.
οὐ γάρ ἧ ὑγιαίνει.
οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός.
οὐδ' ἐν δέρματι.
οὐδὲν ἧττον.
οὐ δεόντως.
οὐδ' ἐπινυκτίδιος.
οὐδ' ἐπηρώτων.
οὐδ' ἐτρύπησε κρόκην.
οὐδ' ἥντιναοῦν.
οὐ διωσόμεθα.
οὐδ' ὅλως.
οὐδ' οἴοιτο.
οὗ εἵνεκεν.
οὔθατα βόσκει.
οὐθ' ἕτερον.
οὐκ ἁλώσιμα.
οὐκ ἄμοιρος ἦν.
οὐκ ἀμώμητος.
οὐκ ἀναλίσκεται.
οὐκ ἀνεύθυνον.
οὐκ ἄν τι.
οὐκ ἀπᾴδοντα.
οὐκ ἀπᾳδόντως.
οὐκ ἀπαναίνεται.
οὐκ ἀπεοικός.
οὐκ ἀπηξίωσεν.
οὐκ ἀπίθανος.
οὐκ ἀπορεῖ.
οὐκ ἀπόχρη.
οὐκ ἀπρακτήσεις.
οὐκ ἀπώναντο.
οὐκ καρτερεῖ.
οὐκ ἄσημοι.
οὐκαρός.
οὐκ ἄστεκτος.
οὐκ ἀσυντελές
οὐ κατ' ἀσυμφανές.
οὐκ ἀτραχής.
οὐκ ἄωρον.
οὐκ ἔασαν.
οὐκ ἔασκεν.
οὐκ ἐδέξατο.
οὐκ ἔην.
οὐκ εἴκουσαν.
οὐκ εἰσῇα.
οὐκ ἐλελήθεις.
οὐκ Ἔμβαρος εἶ.
οὐκ ἐμφορούμενοι.
οὐκ ἐναίσιμος.
οὐκ ἐνῆν.
οὐκ ἐνόν.
οὐκ ἔξωροι.
οὐκ ἕπεται.
οὐκ ἐρηρεισμένος.
οὐκ ἔστερξεν.
οὐκ εὐθυσκόπου.
οὐκ ἐφίενται.
οὐκ ἐφικνεῖται.
οὐκ ἤμειψεν.
οὐ κιχάνει.
οὐκ οἷόν τέ ἐστιν.
οὐκ οἰστά.
οὐκ ὀλεῖσθαι.
οὐκ ὀνησιφόρον.
οὐκ ᾤετο δεῖν.
οὐκ ὦπται.
οὐ λαίνει.
οὐ λήγουσαν.
οὐλὴ λευκή.
οὐ μεθείς.
οὐ μεταψέφεις.
οὐ παρεξήνεγκεν.
οὐ παρομαρτεῖ.
οὐ περιέσται.
οὐ πολιᾷ.
οὐ προσίεντο.
οὐ πρός σε.
οὐ προτιμᾷ.
οὐ ῥᾷστα.

οὐ σθενῶς.
οὐ συνέστορα.
οὐ σὺν ἱδρῶτι.
οὔτε τῳ.
οὐχ οἷός τε εἰπεῖν.
οὐχ ὑφίεται.
ὀχεῖα πόντια.
ὁ ὠγύγιος.
ὁ ὠκύμορος.
ὁ ὠκύπλοος.
ὁ ὠκύπορος.
ὁ ὠκύτατος.
ὁ ὠμηστής.
ὁ ὠνούμενος.

Πάγη δέ τις.
παλίμβολον κήρυκα.
παλιμπόρους βάκχους.
παμβῶτις τύχη ἐλπίς.
πανθρόῳ δήμῳ.
πανίον αὐτόχρουν.
πανίῳ δαίμονι.
Πανὸς σκότος.
πᾶν ὁτιοῦν.
πάρα δέ σοι.
παρὰ δίκην.
παρὰ δόξαν.
παρακέκρουνται τῶν φρενῶν.
παρὰ ποδί.
παρὰ στρότον.
παρὰ σφιν (σφίσιν).
παρὰ χεῖρα.
cf. πάρεδρος.
παρεμβαλοῖτο κλῆρον.
παρ' ἕν.
παρὲξ τὸ θεῖον χρῆμα.
παρερρυπωμένα βιβλία.
παρήσειν μοι δοκῶ.
Πάρνηθος ὄχθος.
παρ' ὅρμον.
τὸ πασσύριον ἁπάντων γένος.
πατρόθεν πορδακίδαι.
πέδιάδα γῆν.
πεδιάτιδες πύλαι.
πεζὴ λέξις.
πεζῷ γόῳ.
πεῖραν ποιούμενος.
πελαργικοὶ νόμοι.
Πελληνικαὶ χλαῖναι.
πεπνυμένον στόμα.
Περγαία θεός.
περὶ ἐμέ.
περιέχομαί σου.
περὶ πέζαν.
περὶ ποδός, πόδα.
περὶ δὲ γνησίως διάκειμαι.
περὶ σπονδῶν.
περὶ τὴν λέξιν.
Περσίδα στολήν.
περυσινὸν ἔφηβον.
πεσσεύων μετατίθεσο.
πηγαῖον ὕδωρ.
πηκτὸς θάνατος.
πηλὸς ἀΐδνος.
πηνίκα δὲ.
πίνακος κουρά.
Πιτανάτης στρατός.
πλάκα ἡλιακήν.
πλεῖς τὴν θάλατταν.
πληνοδίᾳ παρανόμῳ τετιμημένη.
πληξάντα καὶ πληγέντα.
πλοκαμώδεα βόστρυχον.
ποδάρκεϊ μόσχῳ.
ποδήρης στολή.
ποδὸς ῥυτίς.
πολέα χαίρειν φράσας.
πολλὰ . . . . .
πολλὴ φαρέτρα.
πολυθύσανε κούρα Ἄρτεμι.
πολυπαίδης cf.
πολύποδος δίκην αὐτ. ἑ. κ.
πολύτορον δέρμα ἐχίνου.
πόντια ῥάκη.
πόρνῳ παιδί.
ποτὶ δὲ φάναι.
ποτὶ ἑσπέρᾳ.
ποτὶ φῦλα.
ποτὶ χόρτον.
ποῦ νύ τοι.
πρέμνον ἑστίας.

Πριηπίδος τε τῆς π. Β. π.
προβαλεῖν ἄρνᾳ.
πρόβατα πεδιακά.
προκαταθήσεσθαι δεῖ.
πρόποδες ὄρους.
πρὸς ἀγαθὸν.
πρὸς ἀκεσμόν.
προσαυρίζουσα χερσ. τρ.
προσαιθρίζουσα π. φλ.
πρὸς αὔριον.
πρὸς αὐτὴν.
πρὸς αὐτοῦ.
πρὸς ἀφοσίωσιν.
πρὸς ἐμαυτόν.
πρὸς ἐμοῦ.
πρὸς ἐπίβασιν.
πρὸς εὐθεῖαν.
πρὸς θεοῦ.
πρὸς θεόν.
πρὸς οἶμον.
πρὸς οὔριον.
πρὸς οὐρίου.
πρὸς τέρμασι.
πρὸς τοὐμφανές.
πρύσω πορεία.
προωχὴς ἵππος.
πτερῶν ταρσοῦ.
Πυθίων ἀνακτόρων.
πυρὸς δέμας.
πῶ μοι.

Ῥάκε᾽ ἄζει.
ῥακτὸς λόφος.
Ῥαμνουσιάδας ἀκτάς.
Ῥαμνουσιὰς Νέμεσις.
ῥαμψὰ γόνατα.
ῥεῖά κεν ἤνεγκεν.
ῥῆξαί με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον.
Ῥῆσος ἀρχὸς ὃς ῥέει(?) τὰ θέσφατα.
ῥικνὴν ὄψιν.
ῥίμφ᾽ ἰα .... (ἴαλαν?).
ῥινηλάτην ὗνον.
ῥινοβόλους ἀνέμους.
ῥίμφα ῥήτρας.
ῥίον Οἰναῖον.

Ῥόδιαι τὴν θυσίαν.
Ῥοίκου κριθοπομπία.
ῥύδην ἐπιτρέχοντες.
ῥυσίαν βολὰν.
ῥυσίοις ἐν ταφαῖς.
ῥ᾽ ὤνιος.
ῥωστήριον φρενῶν.

Σάκος αἴγειος.
σαρκήρη στάχυν.
σαυροβριθὲς ἔγχος.
σαυρωτοῖς δόρασι.
σελίνου στέφανος.
σηματίζονται πέδον.
σιαλίδων διαλόγων.
σί βόλε;
σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων.
σιμοῖ νῶτα.
.... σι ῥάμφος.
σκόλοψιν ὡς ὀπτῶσιν.
σταδαῖον μέλος.
στάσιμον ἦθος.
στατῆρσι προστιθέντες.
στερηναῖα, ὁδὸς ἢ Ἱπποκόον τί?
στέφανον ἐκφέρειν.
στήλας διστόμους.
στιπτῆς ἕδρας.
στιχηδὸν στῆσαι.
στρηνὸν βοᾶν.
στυφελοὶ πάγοι.
συλλαβὰς ὁδοῦ.
συνδήσας ἄρα τὼ χεῖρε.
συνδήσας φῆσαι.
συνεστὼς χιτὼν.
σὺν τῇ.
συνωρίδα Ἄρης δίπωλον.
Σύρας μαχαίρας.
Συρίῃ ἐνὶ γαίῃ.
Συρίοις κύβοις.
συρματὶς στρατιά.
σφακώδη κλιτύν.
σφηκὸς λόφου.
σχοινίνην φωνὴν.

Τὰ αἰσχίω.
τὰ ἀμείνω.

ταῖν θεαῖν.
τὰ κέρατα.
Ταναγραίων φυήν.
τὰ νῶτα.
ταρφὺς στάχυς.
τὰς σφετέρας.
τὰ στέγη.
τὰς ὠτειλάς.
τ᾽ αὔληρόν τε.
ταχυβάμονας ὅρκους.
τέλειος ἡμέρα.
τελεσίερον παιᾶνα.
τελεσφόρος οἶκος.
τεράστιοι θεοί.
τ᾽ ἐρίκαρπον.
τ᾽ ἑπτά.
τέρνας ἵππους.
τε τὰ λίαν ....
τέταρτον ἥμισυ.
τετραέλικτον ἅλμαν.
τέτταρα ξύλα.
Τέττιγος ἕδρανον.
τέχνης γὰρ οὐχ ἥμαρτες.
τῇ ἄλλως.
τηλυγέτων ἀποικιῶν.
τήμῃ ἕπεσθαι.
τὴν ἐπιδεξιάν.
τηνίκα δέ.
τὴν κύλικα.
τὴν προσήκουσαν.
τὴν φειδώ.
τῇ πρὸς ἀκτῖνα.
τῆς ἄλης.
τῆς δεῦρο.
τῆσδε φύσεως.
τῆς ὑπερῴας.
τί δήποτε.
τί δῆτά σοι.
τίεσκε μύθους.
τί μαθών.
τί ὀνήσω.
τί πράττεις.
Τιρύνθιον Ἄργος.
Τιρύνθιον πλίνθευμα.
Τιτανὶς γῆ.
τιτανωτὴ χρόα.
τίφια ὄρνεα.
τί φῶ.
τό γε ἦκον.
τὸ δ᾽ αὐτό.
τὸ δεῖν.
τὸ δήϊον.
τὸ ἐνσώματον.
τὸ ἠλύσιον.
τὸ ἤνυστρον.
τοίδε γε.
τὸ ἱερόν.
τοινισταφράσαι?
τὸ τυχοῦσι.
τὸ κατὰ γᾶς ξίφος.
τὸ κῦρος.
τὸ λοβόν.
τὸν εὐθυτενῆ.
τὸν οὐδόν.
Τοξίου βουνός.
τὸ ὄντως.
τὸ ὅσον ἐπ᾽ ἐμοί.
τὸ περιόν.
τὸ πρὸς ἀκτῖνα.
τὸ προμηθές.
τὸ προσεχές.
τὸ πρῶτον.
τό ῥα et τό ρρα.
τορνοῦμαι δὲ πρὸς μέτρον.
τὸ ῥόθιον.
τὸ σέλας.
τόσῳ μᾶλλον.
τὸ τάχος.
τὸ τεῦχος.
τὸ τηνικαῦτα.
τὸ τί.
τοὐμοῦ.
τοῦ παντὸς ἀξιόλογον.
τοὔσχατον.
τοῦτο μέν.
τοῦτο Πύθιον.
Τραγασαῖοι ἅλες.
τραγικὸν πάθος.
τραπεζίτην Πάριν.
τρητὸν ἔλαιον.

τρηχὺ νόημα.
τριβακὸν ἱμάτιον.
τρίβολον ἄκοντα.
τρικότυλος οἶνος.
τρὶς ἀλιτήριος.
τρὶς εὐδαίμων.
Τριτῆες γενεήν.
τρωγάλιον δέρμα?
τῦδ' ἂν κολωνὰν Τυνδαριδᾶν.
τυμβὰς γυνή.
Τυμφαῖον ἔθνος.
τύνη δὲ ἐποίησας.
Τυρρηνοὶ δεσμοί.
τυφλῶν ὀνείρων.
τυχεῖν ἀξιώσεως.
τύχων πυλῶν.
τώμῷ βέλει.
τῶν ἀκεραίων.
τῶν ἐπὶ σκηνῆς.
τῶν οἰνάρων.
τωνολβεύς?
τῶν πλωτήρων.
τῶν πτίλων.
τῶ χορτᾶν?

Ὑπ' ἀντιαίας.
ὑπ' ἀπειρίας.
ὕπαρνος ποίμνη.
ὑπ' αὐλήν.
ὑπ' αὐνήν.
ὑπ' ἐμοί.
ὑπέραλλα πέτηξ?
ὑπ' ἴχνιον.
ὑπὸ δ' ἔτεινε.
ὑπὸ κεύθει.
ὑπὸ κράτεσφιν.
ὕφαλος φάτις.
ὑφ' οὗ.
ὑφ' ὧν.
ὑψικέραυνος πληγή.
ὑψοῦ διάττει.

Φαέθοντα τόκον.
φαῖεν ἄν.
φαίην ἄν.
φαντάζου δόμων.
φάρος στέλλων.
φηλητῶν γένος.
φήλῳ μύθῳ.
φλεγματόεν ἔκρηγμα.
φοινικοῦς μάστιγας.
φρέαρ ορύττειν.
φρενὸς ἔκστασις.
φρόνησις ἀκριβής.
φρυκτὸς δελφίς.
φυσικῇ ποιότητι.
φωράσαντες τὰ καλά.

Χαίρειν φράσαντες.
χαιρέτω ληρῶν.
Χαλάμβριοι ἵπποι.
Χαλαστραίων συῶν.
χαλκόστομα κύμβαλα.
Χαλκιδικὸν δίωγμα.
Χαλκιδικὸς λειμών.
χαλκοῦν πινάκιον.
χαλκώδοντας στόλους.
χειλεύει στρατόν.
χθόνια λουτρά.
χθονίαν λώβαν.
χθονίους Ἰναχίδας.
χθονόπαιδα Ὧραν.
χλωρῷ πέδῳ.
χοροῦ ἡγεῖται.
χόρτον οὐρανοῦ.
χρεῶν ἀποκοπαί.
χρηστὰ ποιεῖν.
χρυσοκόλλητος σφραγίς.
χρυσόλοφοι δράκοντες.
χρυσορραγὲς ἔρνος.
χρωματισθεὶς εὐθὺς κτλ.
χύτλος δὲ κρατὸς κτλ.

Ψαυκρὸν γόνυ.
ψαφαρὰ νεφέλη.
ψευδώνυμοι ὄνειροι.
ψεφαίας νυκτός.
ψήχομαι τὸν δικαστήν.
ψιλὰ τὰ γένεια.
ψιλὸς στέφανος.

ψοίθης εἷς.
Ψυλλικὸς γόης.
ψωραλέον τε.

Ὠγύγια τείχη.
ὦ δέμα(ς).
ὧδέ πῃ.
ὧδέ πως γάρ.
ὦ ἔτα.
ὦ, ἦ δ' ὅς.
Ὠκεανοῖο πόρον.
ὠκύαλα πτερά.
ὦ' λιτόφρονας.
ὠμαλθὲς ἕλκος.
ὦναξ Παιών.
ὡραῖα θύειν.
ὡραία ἡμέρα.
ὡραῖον κῆδος.
ὡς ἂν οἷός τε ὦ.
ὡσατεδεῖ?
ὡς ἐδόκει.
ὡς ἐκρίθη σοι.
ὡς ἐν πινακίῳ.
ὡς ἔξεστιν.
ὡς ἔοικεν.
ὡς ἐπίπαν.
ὧδέ τοι.
ὡς ἔτυχεν.
ὡς ἔφησθα.
ὡς ἔφυ.
ὡς ἔχω.
ὡς οἶμαι.
ὡς οὐκ ἐξικνούμενοι.
ὥσπερ οὐφθαλμὸς Διός.
ὥσπερ κόρας ἑλεῖν.
ὡς πρίν.
ὡς πρὸς ἔνια.
ὥς ῥα.
ὥς σοι.
ὡς τὰ πολλά.
ὥστε γάρ.
ὡς τούς.
ὦ φιλότης.

ANTICLIDES ἀλευροῦντες.
ANTIGONUS CARYSTIUS ἴληοι. κειρύλος. οὖς Ἀφροδίτης. τάρανδος.
ANTIMACHUS COLOPHONIUS.
Fragmenta ed. Stoll. III 2 τευμᾶται. IV Αἰγιαλήων. XI ἔδρακεν. XVI νώμησαν. XVII κελέβη. XXIV διέπερσας. XXVI (CXXIII) Ἀρίων. XXXII ὅστριμον. XLII Ἀκμονίδης et λάσιος. LII ἀβοληγύς, πωρητύς. LVI κυθωνύμου. LVII Κάβαρνοι, ὀργεῶνες. LXXI ἀβολήτορες. LXXV ὄψ. LXXVI ἄλφι, ἄδοροι. LXXVII δύπτης. LXXIX ληχμόν. LXXX λαχμῶν. LXXXI Κλύμενος. LXXXIII κοίας. LXXXV Αἴγλης Χάριτες. LXXXVIII ἀνακυπῶσαι. LXXXIX Γαιηΐδα Φοίβην. XC ἑανηφόρος. XCII ἐπίηρα. XCIII Ζειροφόρος. XCV χηρήϊον οἶκον. CII οἶσον. CIV εὐνικές. CVIII ἀκαχῦναι, ἀμορφύνειν. CXI Εἰσκονιανοί. CXIII πυρώλοφοι. CXV φόλυες κύνες. CXIX ἐννέαμυκλος. fr. 4, 2 Bgk. πομπεῖ. fr. 16 Bgk. (?) θηλυμανεῖς. Adde: σύστηνον, πηῶν, ψαυκρόποδα.
ANTIOCHUS, Xenophanis filius, ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας: Χώνην.
ANTIPATER: Δημιάσι. σαλητόν.
ANTIPHANES COMICUS ed. Meinek. Comic. Vol. III p. 6 ἀνὰ μέσον. 7 ἀναδῦναι. 11 ἀρυστίχους, ἐλεύθερον ὕδωρ. 19 λαγγάζει. 22 βύσταγα. 25 Μενέλεως. 26 ἀρύβαλλοι. 29 λυχνίον. 30 μάμμος? 39 πατάνια, τρύβλιον. 44 κνιστά. 47 πορθμεῖον. 48 μάσπετα. 50 ἄστριες. 51 ἀχθηρές? 57 Ἀμαλθείας κέρας. 62 στειλεάν. 63 ἀπόρθητοι. 68 βοῦς ἡγητήρ. 70 Κωπαΐδες. 75 ἔμψυχον. 76 μετάνιπτρον. 77 προσπέζω? 79 σκῶψαι. 80 πάροινος. 84 περιήγητος. 85 ἀργυροθήκη. 92 ὑβολοστάτης. 98 βῦστραι. 99 κάκκαβος. 101 θρυματίς. 103 στίβη. 106 Ἀλκμέωνα. 110 τῦφος. 112 γεγωνόν. 115 σαραβάρα.

116 χορηγός. 117 ἀνεῤῥίπιζον. 121 χρῶμα. 126 τευθίς. 129 βλάστην, πατρόπολις. 130 γόγγρος. 131 σταπτήν. 132 καρχήσιον, γαυλός. 133 θύμον. 139 αὐθαδία. 148 ἀσπάραγος. 149 ἐμβρόντητος. 156 ὦφλε. 157 πεντεκτενῆ, αὐχένιοι. 157 κάθεμα. 159 ὑπέρχολος. fr. LXXXI ἐπιστάτης. LXXXVII ἀρδεύει. LXXXIX κύδαρος. Adde ποικίλως, κατεδήδοκε, σίραιον.

ANTIPHO. ἐν Ἀληθείᾳ: ἄβιος. ἀδέητος, ἀειεστοῦν, ἄοπτος, γρυπάλιον.

ANTIPHO OR. ἀγλωττία. ἀπαρτιλογία. ἀπεγένετο. ἀχαριστεῖν. δεκατευταί. δημοτεύεσθαι. διαλήξεις. Διϊπόλεια. διξασταί. (p. 140, 38) δυσπραγία. (120, 12) ἐπιτίμιον. μοιρολογχεῖν. παλίγκοτα. ὑπερήμερος (p. 136, 39).

ANTISTHENES (?) οὔριομ βῖκον. cf. Phot. s. v.

[ANYTE θάεο.]

APOLLODORUS CARYSTIUS COMICUS ap. Meinek. Com. Vol IV p. 448 ὀξάλειοι.

APOLLODORUS COMICUS ap. Meinek. Vol IV p. 453 σχιστός. 454 φυλή.

APOLLODORUS GELOUS COMICUS Vol. IV p. 438 ἱμονιά. p. 439 πολυτελῆ.

APOLLODORUS CYRENENSIS ἄγος. ἀγρεύς. ἁλίπλοα. βδελύττεται. βωμακεύμασι. γραῦς Σέριφος. παριαμβίδες (σκιαγράφος de Apollodoro pictore).

APOLLODORUS poliorc. p. 46, 8 Μηρός.

APOLLONIUS ἐν τριηρικῷ. Cf. ναυτικὰ ὀνόματα et Hesych. quaest. p. LXXIII.

APOLLONIUS ARCHIBII praef. Ἐλεάτης. Ἔχετος.

APOLLOPHANES COMICUS apud Meinek. Vol. II p. 879 δεῖνος, κρίνον. 880 ἀδελφίζει. 881 θεοὶ ξενικοί, Μυσίκαρφος. 882 ὑπεξέθαυτο.

APPION ὁ τὰς Ὁμηρικὰς λέξεις γράψας. in praefatione, et v. Ἀγυρτούς. Ἄδις. Αἰσυμνητῆρι. Θαλαμηπόλος. Ἰονθάδος. Κήξ. Μηκάδες. Μηονεῖ. Μήνιμα. Οὐδενόσωρα. Πόποι. Φοινήεντα. Χαμαιευνάδες.

AQUILA: ὀνοκένταυροι. Ζειρῆνες.

ARAROS COM. p. 274 νωγαλεύματα. p. 275 βαυκά p. 275 τερπνά. p. 276 ἄθικτον.

ARATUS τέτλα.

ARCHEDICUS δεδηακόνικε.

ARCHEMACHUS ὄχος Κοτύλαιον.

ARCHESTRATUS ὗς.

ARCHIAS ψαυστά.

ARCHIGENES σεβέννιον.

ARCHILOCHUS ed. Bergk. 5, 1 σέλματα. 6 Σάϊοι. 8 Αἰσιμίδου, μελεδαίνει. 11 θησάμενοι. 20 ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς. 28 ῥοδῆ. 29 ἐσμυριχμέναι. 31 βρῦτον. 32 βάβαξ. 34 κύψαι. 36 ἐγκυτί. 37 ἀῆνες αἰηνές. 38 κορωνός. 40 ἐπίῤῥησις. 41 φυτοῦ. 42 ἠκή. 43 μετέρχομαι. 46 (185) μύκης. 56 ἐξ ἀελπτίης. 58, 3 βεβηκότες. 59 κεροπλάστης. 60, 4 ῥαιβόν, ῥοικόν. 63 Σείριος. 68, 3 ἐν δόκοις. 71 ἐπικρατεῖ. 76, 8 ἠχήεντα. 77 σύμμαχος. 86ᵇ πάγος, ἐλαφρίζων. 88ᵃ 1 Κηρουχίδαι. 88ᵇ ῥύπτρον. 89ᵃ 5 κερδαλῆ. 92 Δωτάδης. 94? ἐνοσφίσω. 95 κήλων, ἀτρυγηφάγου, ὀτρυγηφάγου, σάθη. 98 κάρφεται. 102 Σελληϊάδεω. 103 χαλίκρατον. 109 μή τευ μελαμπύγου τύχης 110 ἔμπλην. 111 λείως. 112 Θαργήλια. 118 τήνεβλα. 121 ἀπέπρησεν. 123 ἀπεσκόλυπτεν, ἄνδρα. 124 φῦμα. 126 ἀπεστύποξον. 133 ἀμφίτριβας. 134 ἃ - ἅ. 136 μοχθίζοντες. 137 εἶνας ἶνας, μέζος, ἀπέθριξεν. 139 ἐπίσειον. 141 ἐρυΐσκετο. 154 ἀγόμενος, ἄτμενον. 155 ἀηδονιδεύς. 156 ἄζυγα. 157 ἄκομψον. 160 γυμνόν. 162 δὶς τόση. 166 ἔτρεψεν. 167 ἥμισυ τρίτον. 169 κέαται. 177 κυρτίς. 178 κύφων. 180 μέσπιλα. 181 μουνόκερα. 184 ἐργάτις. 184 μυσαχνή. 185 μύ-

σχης. 190 ῥώξ. 191 σάλπιγξ. 192 σκελήπερον. 193 ῥυποκονδύλους. Adde βαχχίη. ἔκυψεν? παρήορος. παρδοκῶν.

ARCHIPPUS COMICUS ap. Meinek. Com. vol. II p. 716 *ἐπενώτισεν*. 717 *ἀκροβελίδες, φλογίδες*. 718 *Ἁλία*. 720 *Γαλεοί*. 725 *ῥαφίς ῥῆγμα ἐπήβολος*. 726 *ἐκκύλιστοι στέφανοι*. 727 *ποάστριαι διακεχλοιδώς*. 728 *ξώστρα*.

ARCHITECTONES *σκοτία*.

ARISTAGORAS COMICUS fr. VII p. 762 *λακκόπεδα*.

ARISTARCHUS in praef. et v. *Αἰψηρά. Ἀμφιπελέκ... Ἀνθρήνη. Ἀντιάνειραι. Ἀσφόδελος. Δερμηστής. Δίψιον Ἄργος. Ἐλαιοῦται. Ἐλειούς. Ἐπὶ Φαλινίου. Ἐς τὸν λιμένα. Ἰωγή. Κυσολάκων. Λυκοκτόνου θεοῦ. Πάλιν. Πάντα λίθον. Πράκες.*

ARISTEAS *Πευκαλεῖται*.

ARISTIAS fr. 3 *ἐπίκωμος*.

ARISTOCRATES *Ἑσπερίδων μῆλα*.

ARISTOMENES COMICUS *θυροποιός*.

ARISTONICUS *ἀκοστήσας*.

ARISTONYMUS COMICUS *ἀφύα* (fr. II p. 699) *βορροῦ* (fr. I p. 700) *ψώσματα* (fr. II p. 700).

ARISTOPHANES COMICUS ed. Th. Bergk. Lips. 1857.

Acharn. 3 ψαμμακοσιογάργαρα. 4 χαιρηδόνα? 5 κέαρ. 11 ἀνεῖπεν. 15 τῆτες. 19 κυρία ἐκκλησία. 22 σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον. 23 ὠστιοῦνται. 25 ξύλον πρῶτον. 34 πρίω. 36 πρίων. 54 τοξόται. 89 φέναξ. 92 βασιλέως ὀφθαλμός, ὀφθαλμὸς βασιλέως. 95 ναύφρακτος. 97 ἄσκωμα. 105 κακοδαίμων. 106 Ἰάονες. 108 ἀχάνας. 112 βάμμα Σαρδιανικόν. 142 ὑπερφυῶς. 158 ἀποτεθρίακεν [ἀποθριάζειν]. 160 καταπελτάσονται. 166 ἐσκοροδισμένος. 171 ῥανίς. 172 εἰς ἔνην. 179 ὤσφροντο. 189 αἰβοῖ. 215 ὁ σπονδοφόρος. 220 Λακρατείδης. 226 ἐχθοδοπός. 254 θυμβροφάγος. 261 φαλλικόν. 277 κραιπάλη. 319 ἐς φοινικίδα. 320? θυμάλωπες. 350 μαρίλη. 351 λάρκος. 352 ὀμφακίας. 368 οὐκ ἐνασπιδώσομαι. 380 κατεγλώττιζε. διέβαλλε. 429 στωμύλος. 341 σπάργανα. 434 παντεπόπτης. 452 γλίσχρος. 462 βεβυσμένον. 469 φυλλεῖα. 480 σκάνδιξ. 483 γραμμή. 504 ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών. 507 περιεπτισμένη. 521 χόνδροι ἁλῶν. 523 ἐπιχώρια. 524 Σίμαιθα. 526 πεφυσιγγωμένοι. 553 τύλον. 567 γοργολόφα. 577 κακορροθεῖ. 597 μισθαρχίδης. 598 κόκκυγες γ'. 616 ἀπόνιπτρον. 611 καίτοιγε. 665 φλεγυρά. 670 ἐπανθρακίδες. 681 παρεξηυλημένος. 683 λίθος. 684 ἠλύγη. 687 σκανδάληθρ' ἱστάς. 689 μασταρίζειν. 690 λύει. 699 ἐμίν. 702 κυφόν. 704 Σκυθῶν ἐρημία. 706 ἀπεμορξάμην. 709 Ἀχαία. 720 ἀγοράζειν. 733 ἀγορανόμος. 730 ἄιπερ. 737 ζαμία. 746 κοΐζειν. 762 ἀρουραῖοι μύες. 763 πασσακίῳ. 786 δελφακοῦσθαι. 796 ἐμπεπαρμένον. 813 τριοπηλίς. 816 ἐμπολαῖος. 823 schol. φαντάζομαι. 835 παίει. 849 μιᾷ μαχαίρᾳ. 855 Χολαργῆς. 860 τύλαι. 864 ἰώγα. 866 βομβαύλιος. 869 ἀπέκιξαν. 876 κόλυμβοι. 879 σκόλοψ. 883 πρέσβειρα. 888 ῥιπίδα. 911 Δεύς. 918 νεώριον. 927 φορυτόν. 945 κάτω κάρα. 961 (1076) δωδεκάτη. 965 κραδαίνων. 968 ἀπολιγαίνειν. 996 μοσχίδια. 1002 ἀσκὸν λήψεται. 1008 ζηλῶ σε. 1056 νυμφεύτρια. 1059 δέημα. 1063 ἐξάλ..πτρον. 1067 οἰνήρυσις. 1092 ἴτρια τραγήματα. 1109 λοφεῖον. 1111 τριχόβρως. 1141 νίφει. 1164 ἠπιαλῶν. 1176 οἰσύπειον et ὀθόνια. 1177 λαμπάδιον. 1178 παλίνωρον. 1231 Καλλίνικος. — ὡς βασιλέα.

Equit. 1 ἰατταταιάξ. 2 νεώνητος. 4 εἰσήρρησεν [εἰσέφρησεν]. 5 προστρίβεται. 9 [συναυλία] Ὀλύμπου νόμος ξυναυλίαν. 17 θρέττε, θρίττε. 19 διασκαν-

θικίσῃς. 20 ἀπύκινος. 21 ὡδί. 38 ποδώνυχος. 41 κυαμοτρώξ. 44 βυρσοδέψης. 49 κοσκυλματίοις. 61 σιβυλλιᾷ. 79? κλῶδις. 95 χοᾶ. 103 ἐπίπαστα. 105 ἐγκάναξον. 107 Πράμνιος οἶνος. 118 ἔγχεον. 136? βυρσιμώλους. 141 ὑπερφυᾶ. 152 ἐλεύν. 164 ἀρχέλας. 170 κάτιδε. 171 τί δαί; 176 πέρναται. 198 γαμφηλῇσι. 198 κοάλεμος. 201 αἴκα. 209 βυρσαίετον. 210 αἴκε. 211 αἰκάλλει. 225 ἱππῆς. 229 συλλήψεται. 236 ἐπὶ τῷ δήμῳ. 254 κυρήβια. 262 διαλαβεῖν. 263 ἐνεκολάβισε? 271 ταύτῃ. 276 τήνεβλος. 277 πυραμοῦς. 279 ζωμεύματα. 282 ἐξάγων. 294 ἐρρύξει? 297 Ἀγοραῖος Ζεύς. 301 ἀδεκατεύτους. 314 καττύεται. 315 κάττυμα. 356 ἤνυστρον. 359 προσίεται, οὐ προσίεταί μοι. 362 σχελίδες σκελίδες. 364 φύσκη. 371 διαπατταλευθήσει. 373 βλεφαρίδες. 396 μακκοᾶν. 408 βακχέβακχος. 414 ἀπομαγδαλιάς, σιτούμενος. 424 κοχώνα. 435 καταπροίξει. 438 Ποτίδαια. 449 Βυρσίνης. 487 κραγόν. 494 σκοροδίσαι. 497 κάλλαια. 502 κατάπαστος. 517 χαρίσασθαι. 523 ψηνός. 523 λυδίζων. 529 Δωροῖ συκοπέδιλε. 537 ἠνέσχετο. 539 κραμβότατον. 542 πηδαλίοις. 550 φαιδρός. 553 χρεμετισμός. 570 ἀμυνίας. 574 ἐρόμενος. 575 σιτία, προεδρία. 590 στασιάζει. 603 σαμφόρας. 606 Μηδίκη πόα. 626 ἐλασίβροντα. 631 νᾶπυ. 632 κατόπιν. 634 σκίταλοι. 642 ἀφύων τιμή. 645 ἄξιον. 647 εὐαγγέλια. 676 ὑποδραμών. 692 κολόκυμα. 696 ψολοκομπίαι. 696 ἥσθην. 697 πυδαρίζειν. 721 σοφίζεται. 733 ἀντεραστής. 755 κέχηνεν, ἐμποδίζων ἰσχάδας. 761 προϊχέσθαι. 762 δελφῖνες. 765 Κύννα, Σαλαβακχώ. 769 κἀκ τῶν. 771 μυττωτόν. 772 κρεάγρᾳ. [781 διαξιφίσασθαι.] 781 διεξιφίσω. 793 ἐλεαίρεις. 796 ῥαθαπυγίζειν. 807 (859) παρεκόπτου. 817 ἀποφῆναι. 818? ἀποτειχίζων. 819 Ἀχιλλείων. 827 μυστιλᾶσθαι. 830 θαλαττοκοπεῖς πλατυγίζειν. 839 ταύτῃ. 841 λαβήν. 847 ἡλιαία. 855 ὀστρακίνδα. 852 στῖφος. 859 κρουσιδημῶν. 864 θηρώμενοι. 864 εἰκοῦς (Nubb. 559). 924 ἰπούμενος. 929 τάγηνον. 952 σημεῖον. 955 θρῖον. 956 λάρος. $98^2/_3$ ἤστην. 984 δοίδυξ. 1026 παρεσθίει. 1049 πεντεσύριγγον ξύλον. 1067 κυναλώπεκα, δολώσῃ. 1068 κερδώ. 1126 βρύλλων. 1150 κημός. 1151 βάλλ' ἐς Μακαρίαν. 1172 πυλαιμάχος. 1182 ἐλατήρ. 1187 τρία καὶ δύο. 1189 Τριτογενής. 1308 τερηδών. 1331 τεττιγοφόρας. 1332 χοιρῖναι. 1344 κερουτιᾷ. 1344 ἐκορυπτίας. 1344 ἀνορταλίζειν. 1365 schol. ἄπυγοι. 1384 ὀκλαδίας. 1406 βατραχίς. — ἐν δίκῃ. καττύειν.

Nubes. 10 ἐγκεκορδυλημένος. 16 ὀνειροπολεῖ. 23 κοππατίας. 28 πολεμιστήρια. 32 ἀλινδήθρας, ἐξαλῖσαι. 42 ἐπῆρεν. 44 ἀκόρητος. 48 κεκοισυρωμένη, ἐγκεκοισυρωμένη. 53 ἐσπάθα. 68 ἐκορίζετο. 74 ἵππερον (bis). 94 φροντιστήριον. 96 πνιγεύς. 122 Ζύγιος. 130 σκινδάλαμος. 136 ἀπεριμερίμνως. 144 ἄρτι. 159. 160 ἐμπίδος. 198 οὐχ οἷόν τέ ἐστιν. 210 Κικινῆς Κικυννῆς. 226 περιφρονεῖς? 226 ταρρός. 233 ἰκμάδα. 248 σιδάρεοι θεοί. 254 σκίμποδα. 257 Ἀθάμαντα. 260 κρόταλον. 262 παιπάλη. 266? φροντισταί. 285 σελαγεῖται. 290 τηλεσκόπος. 319 στενολεσχεῖ. 327 λημᾶν χύτραις. 332 θουριομάντεις. 332 σφραγιδονυχαργοκομήτας. 353 ῥίψασπις. 358? παλαιγενεῖς. 389 παταγεῖ. 396 καταφρύγει. 405 κύστις. 434 στρεψοδικεῖν. 441 διψῆν. 449? γλοιός. 450 στρόφις. 451 ματαιολοιχός. 491 κυνηδόν. 498 προτένθαι. 513 προήκων. 538 σκύτινον καθειμένον, καθειμένον. 540 κόρδαξ. 552 κολετρῶσι. 559 εἰκούς. 569 μεγαλώνυμον. 585 Θρυαλλίς. 604 σοβαρός. 606 κωμαστήν. 620 στρεβλοῦται. 630 σκαλα-

θυρμάτια, μίκρ' ἄττα. 651 *δάκτυλος.* 738 *μυριάκις.* 745 *ζυγώθρισον.* 749 *φαρμακίς.* 750 *καθελεῖν σελήνην.* 774 *διαγέγραπται.* 783 *ἄπερρε.* 792 *γλωσσοστροφεῖν.* 799 *εὐσωματεῖ.* 859 *εἰς δέον, δέον.* 877 *θυμόσοφος?* 947 *ἀνθρήνη.* 974 *ἀπηνές.* 985 *Κηθείδης, βουφόνια.* 997 *μήλῳ βαλεῖν.* 998 *Ἰαπετός.* 1007 *ἀπραγμοσύνη.* 1003 *στωμύλλων, τρίβολα.* 1005 *μορίαι.* 1008 *ψιθυρίζει.* 1014 *πόσθη.* 1024 *καλλίπυργον.* 1063 *Πηλέως μάχαιρα.* 1070 *κρόνιππον.* 1073 *κιχλισμός.* 1117 *νεᾶν.* 1155 *ὀβολοστάτης.* 1156 *ἀρχαῖα.* 1162 *λυσανίας.* 1173 *ἀντιλογικός.* 1197 *ἕνης, ἕνη καὶ νέα.* 1230 *ἔξαρνος.* 1253 *ἀπολιταργίσαι.* 1273 *ἀπ' ὄνου καταπεσών.* 1382 *βρῦν.* 1409 *ἐρήσομαί σε.* 1469 *πατρῷος Ζεύς.* 1474 *χυτρεοῦν.* 1475 *φληναφᾷ.* 1497 *πυρπολεῖ.* 1500 *σμινύη.*

Vespp. 5 *ἀπομερμησίσαι.* 18 *ἐπίχαλκος ἀσπίς.* 57 *γέλως Μεγαρικός.* 55 *ὀλίγα ἄττα.* 58 *φορμίς.* 63 *μυτωτεύομεν.* 69 *ἐπέταξεν.* 81 *Σκαμβωνίδαι.* 90 *ξύλον πρῶτον.* 91 *πασπάλη.* 92 *ἄχνην ὕπνου.* 98 *Δῆμος καλός.* 103 *δορπηστός.* 105 *λέπας προσεχόμενος.* 106 *γραμμὴ μακρά.* 129 *παττάλους.* 140 *μυσπολεῖ.* 151 *Καπνίας.* 170 *κανθήλια.* 191 *ὄνου σκιά.* 192 *πόρρω τέχνης.* 206 *ὀροφίας.* 209 *σοῦ.* 213 *ὅσον ὅσον.* 213 *στίλα.* 222 *βαλλήσομεν.* 239 *κόρκορος.* 244 *κολωμένους.* 253 *δάκνει.* 262 *μύκης.* 280 *λίνον ἕψεις.* 289 *ἐγχυτριεῖς.* 303 *σῦκον αἰτεῖν.* 323 *βροντάζεν* 326 *ψευδαμάμαξυς.* 328 *τινθαλέῳ. διατινθάλεος.* 329 *σπόδισον.* 330 *ἀποφυσήσας.* 338 *ἔφεξιν.* 350 *διαλέξαι.* 369 *ἄνοντος* schol. *ἄντος.* 396 *καθιμᾷ.* 438 *Δρακοντίδης.* 455 *κάρδαμα βλέπειν.* 466 *ὦ πόνῳ πόνηρε. πόνῳ πονηρός.* 478 *ὀσημέραι.* 480 *οὐδ' ἐν σελίνοις.* 493 *ὀρφώς.* 511 *λοπάς.* 516 *ἐπαείεις.* 525 *ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα.* 544 *θαλλοφόρος.* 548 *ἀπὸ βαλβίδος.* 566 *Αἰσώπου γελοῖον.* 570 *βληχᾶται.* 575 *καταχήνη.* 592 *Κολακώνυμος.* 600 *περικωνῆσαι.* 604 *πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνῃ.* 608 *καὶ τὼ πόδε.* 610 *φυστὴ μᾶζα.* 612 *γάννυμαι.* 619 *Στράτιον.* 642 *σκορδινᾶσθαι.* 646. 7 *πεπᾶναι.* 659 *δημιόπρατα.* 672 *ἀργίλοφοι.* 675 *Κόννου ψῆφον.* 679 *ἑψητοῖς.* 696 *θίς.* 704 *ἐπισίξαι.* 705 *ἐπιρύζειν κύνας.* 718 *ξενίας δίκη.* 721 *ἐγχάσκειν.* 734 *συλλαμβάνει.* 768 *σηκίς.* 789 *ἰχθῦς.* 799 *λόγια.* 804 *ἑκάταια.* 849 *τριψημερεῖν.* 850 *ἀλοκίζειν.* 898 *κύνειον θάνατον.* 970 *οἰκουρός.* 988 *μύσας.* 1019 *Εὐρυκλῆς.* 1045 *καθαρῶς.* 1072 *διεσφηκωμένον.* 1080 *ἀνθρήνη.* 7083 *χελύνη.* 1087 *θυννάζοντες.* 1137 *καυνάκαι.* 1155 *χόνδρον.* 1163. 4 *ἕτερον πόδα.* 1167 *χίμετλον.* 1169 *διασαλακώνισον. διάνυσον. διασαικώνισον.* 1178 *Λάμια.* 1191 *παγκρατιάζειν. Ἐφωδίων.* 1192 *πολιός.* 1203 *λαμπάς.* 1206 *βούπαις.* 1213 *χύτλασον.* 1226 *ἔγεντο.* 1236 *προποδών.* 1238 *Ἀδμήτου λόγον.* 1241 *ἀλωπεκίζειν.* 1291 *ἐξηπάτησεν, χάραξ τὴν ἄμπελον.* 1306 *καχρυρίων.* 1310 *ἄχυρος.* 1315 *διεμύλλαινε.* 1357 *κυμινοπρίσται. καρδαμογλύφοι.* 1355 *διαμυλλαίνειν.* 1364 *τυφεδανός.* 1384 *πυγμή.* 1386 *ὑπώπια.* 1410 *Σιμωνίδης.* 1431 *ἔρδοι.* 1452 *βιοτῆς.* 1469 *ἐπεμάνην.* 1489 *σφόνδυλος.* 1480 *τραγῳδός.* 1492 *οὐρανίαν.* 1527 *ὤζειν.* 1528 *γαστρίσαι.*

Pac. 1 *μᾶζαν.* 26 *βρενθύεται.* 31 *ἔρειδε.* 32 (687) *τέως.* 44 *δοκησίσοφος.* 47 *αἰνίττεται.* 58 *βορόν.* 73 *κάνθαροι Αἰτναῖοι, Αἰτναῖον κάνθαρον.* 82 *κάνθωνι.* 94 *παλαμήσας.* 145 *Κανθάρου λιμήν.* 148 *λόγος.* 153 *κάτω κάρα.* 162 *κάκκη.* 193 *δειλακρίων.* 190 *Ἀθμονεύς.* 241 *σκελοῖν.* 251 *πόλις.* 265 *ἀγκύλλεσθαι.* 289 *Δᾶτις.* 291 *ἥδομαι.* 344 *συβαρίζει.* 363 *Κιλλικῶν.* 388 *κατεδηδοκώς.* 420 *Διιπόλεια.* 443

ὀλέκρανα ὠλέκρανον. 484 ὁμοθυμαδόν. 513 ὁμοῦ 'στιν. 528 πλέκος. 535 τρύγοιπος. 559 δαλίον. 562 λιταργιοῦμεν. 563 ἐμπιλήσαντες. 586 ἀνερπύσαι. 628 κορώνεως. 631 κυψέλαι. 645 ἐβύνουν. 702 ὡρακιάσας. 710 διὰ χρόνου. *731 κυπτάζειν. 756 ἐλιχνῶντο. 775 Ἰωνιά. 797 δημώματα δαμώματα. 830 πωτώμεναι. 839 (815) ἰπνός. 890 ἀνάρρυσιν. 893 λάσανα. 925 λαρινοὶ βόες. 935 ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. 947 οἰναρίζειν. 1011 ὀτοτύζειν. 1012 μονῳδεῖ. 1032 σχίζα. 1040 θυλήματα. 1051 δοκῶμεν. 1053 ὀσφύος. 1069 λαζών. 1076 οἶν. 1077 σφονδύλη. 1081 διακαννιάσαι. 1101 φοβερόν. 1103 ἐμαυτῷ βαλανεύσω. 1133 ἐκκέας. 1148 τυντλάζει. 1152 κυδοιδοπᾷ. 1159 ἀχέτας. 1165 φήληξ. $117^1/_6$ βάμμα Κυζικηνικὴν (Σαρδιανικόν). 1210 προθέλυμνον. 1211 λοφᾷ. 1216 σφήκωμα. 1227 ἰσωνία. 1239 θλίβει. 1257 κράνεσι. 1300 πόσθων. 1317 συγχαίρειν.

Aves 3 πλανύττων? 4 πρυφορεῖσθαι? 14 πινακοπώλης. 26 βρύκουσα. 31 Σάκας. 82 μύρτα (cf. 160) σέρφοι. 123 Κραναῶν πόλιν. 129 πρῴ. 142 ὀρχιπεδίζειν. 147 Σαλαμινία. 155 ψυχαγωγεῖ. 159 ὄνος ἄγει μυστήρια. 160 σισύμβρια. 162 φεῦ φεῦ. 186 λιμῷ Μηλίῳ. 195 κομψότερον. 235 τιτυβίζει. 260 τυρόν τι (τοροτίξ?). 275 ἔξεδρον. 300 Κειρύλος. 302 κίσσα κορυδὸς ἐλεᾶς. 303 νερτὸς ἱέραξ ἐρυθρόπους. 304 δρύοψ. 307 πιπίζειν. 361 ὀξύβαφον. 368 φυλέτης. 390 ἐντὸς ὅπλων. 431 παιπάλημα, κύρμα. 643 διαμάττειν. 466 θραύσει. 471 πολυπράγμων. 484 ἐδωλιός. 487 κυρβασία. 498 ἀπέβλισεν. 521 χῆνα ὀμνύειν. 530 βλιμάζειν. 555 γνωσιμαχῆσαι. 556 ἱερὸν πόλεμον. 567 μελιτοῦντας. 570 Ζάν. 583 ἐπὶ πείρᾳ. 584 Ἰατρός. 588 πάρνοπες. 590 κνῖπες ψῆνες. 598 γαῦλοι. 635 ξυνῳδά. 640 μελλονικιᾶν. 643 κάρφη. 645 Κριῶθεν. 648 ἐπανάκρουσαι. 673 λέμμα. 686 ὀλιγοδρανής. σκιοειδέα. 707 πορφυρίων. 714 πεκτεῖ. 759 πλῆκτρα. 765 πάππος. 768 ἐκπερδικίσαι. 794 βουλευτικόν. 806 κόψιχος. 830 ποτώμεναι. 832 Πελαργικόν. 839 χάλικες. 842 κωδωνοφορῶν. 853 προσόδιον. 872 Ἀκαλανθὶς Κολαινὶς Ἄρτεμις. 885 cf. ἴστραξ. βασκᾶς. 922 δεκάτην θύομεν. 959 κατάρξασθαι 971 πανδώρα. 1013 ξενηλατοῦνται. 1016 σποδεῖν. 1021 Σαρδανάπαλλος. 1051 σταθεῦσαι. 1110 ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. 1113 πρηγορεών (Eq. 374). 1114 μηνίσκοι. 1149 ὑπαγωγεύς. 1181 κίσιρνις. κεγχρής, τριόρχης. 1204 παραλία. 1242 Λικυμνίοις βολαῖς. 1254 διαμηρίσαι. 1258 εὐράξ. 1276 λεῴ. 1295 χηνάλοπες. 1299 στυφόκομπος. 1344 κύρβις. 1377 φιλύρινον. 1393 αἰθερονόμων (sic). 1403 κυκλιοδιδάσκαλον. 1422 κλητήρ. 1467 ἀπολιβάξαι, λιβάξεις. 1541 κωλακρέται. 1588 καταλλαγή. 1593 ἐν τέλμασιν. 1604 γάστρις. 1696 ἐγγλωττογάστορες. 1711 τηλαυγές. 1717 διαψαίρουσι. 1740 πάροχοι. 1745 κλείσατε.

Lysistrata 2 Κωλιάς. Γενετυλλίς. 5 κωμῆτις. 8 τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. 36 ἀγελαστής. 37 οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. 43 ἐξεντισμέναι. 45 ὀρθοστάδιοι χιτῶνες. περίβαρα. 45. 52 Κιμβερικόν. 58 πάραλοι. 68 ἀνάγυρον κινεῖν. 82 ἀλέσθαι πρὸς πυγήν. 84 ψαλάσσει ἱερεῖον. 89 βλήχων. 91 χαῖα. 107 φειψάλυξ. 110 σκυτίνη ἐπικουρία. 114 αὐθημερόν. 126 μυᾶτε εἰ μοιμυᾶν. 152 σπλεκοῦν. 170 ῥυάχετον. 171 (900) πλαδδιῇ. 196 σταμνίον Θάσιον. 206 ποτόμφει. 221. 22 ἐπιτυφῇ. 229 περσικά. 231 τυρόκνηστις. λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος. 238 καθαγίσω. 254 ἡγοῦ, βάδην. 261 ἐμφανές. 262 βρέτας ἅγιον. 267 πρέμνα. 326 ὑστερόπους. 350 πόνῳ πονηρός. 386 τομία. 388 Σαβάζιος. 389 ἀδω-

νιασμός. 410 βάλανοι. 417 ζυγός. 422 κωπεῖς. 453 λόχοι. 485 ἀκωδώνιστον. 541 ἀλέα. 557 χύτραι. 562 πῖλος χαλκοῦς. 564 δεδίσκετο. 586 τολυπεύειν. 607 αὐτοδάξ. 632 ἐν μύρτου κλαδί. 642 ἀλετρίδες. 645 Βραυρωνίοις. 665 Λειψύδριον Λυκόποδες. 676 διαγράφω. 677 ἱππικώτατος. 682 ζωπυρήσεις. 684 πεκτούμενον. 695 αἰετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι. 715 βινητιᾶν. 722 κατειλυσπωμένην. 721 Πανὸς αὐλίον. 736 ἄλοπον. 749 οὐ σύ. 757 ἀμφιδρόμια. 759 οἰκουρὸν ὄφιν. 802 μελάμπυγος. 881 ἄθηλον. 943 ῥόδιον. 964 ὀσφῦς. 980 γερωχία. 981 λῶ. 988 παλαιόρ. 991 σκυτάλη Λακωνική. 1001 πλατίστακος ὕσσακος. 1004 μύρτος. 1027 δακτύλιος φαρμακίτης. 1037 θωπικῶς. 1061 δελφάκιον. 1073 χοιροκομεῖον. 1094 ἑρμοκοπίδαι. 1099 ἀναφλᾶν. 1110 ἴϋγγι. 1129 χέρνιβος. 1171 λυσσάνιος. 1200 ῥύπος. 1237 Τελαμῶνα ᾄδειν. 1237 Κλειταγόρα. 1245 φυσαλλίδες. 1248 κυρσάνιοι. 1259 ἀφρόν. 1297 μῶα. 1302 ψιάδδειν. αὐτόχειρες.

Thesmoph. 46 βόμβαξ. 54 τορνεύει. 58 κάμπτειν. 68 χοανεῦσαι. 80 ἄνοδοι. 86 τρίτη Θεσμοφορίων. 98 Κυρήνη. 100 Μύρμηκος ἀτραπούς. 110 γύλλινα. 120 ἀσιάς. 130 γενετυλλίδας. 131 θηλυδριῶδες. 132 μανδαλωτόν. 136 γύννις. 137 βάρβιτος. 142 Λακωνικαί. 162 ἐχύμισαν. 165 ἠμπίσχετο. 239 ἄκρη λόγχη. 274 ἄρδην. 282 περιώκαλα? 300 κουροτρόφος. 340 προαγωγός. 336 ἐπικηρυκεύεται. 395 ἰκρία. 396 ἐπισμῆ. 416 στρεβλόν. 426 οἰκότριψ. 429 ἀμωσγέπως. 434 πυκνῶς. 465 ξυνθηματιαῖοι. 486 κεδρίδες. 506 κηρίῳ βύσασα. 509 ἦτρον. 516 κύτταροι. 521 πόσθιον. 567 κοκάδες ἐκποκιῶ. 578 λαλούμενον. 598 ἐλινύειν. 620 Κοθωκίδαι. 641 στερίφη. 745 τυννοῦν.τόν. 760 ἐκκοροῦσι. 809 βουλεία. 823 σκιάδειον. 486 ἰλλός. 852 κοικύλλειν. 867 Φρυνώνδας. 940 δῆσαι πρὸς σανίδι. 973 Τελεία. 982 διπλῆ. 1175 Περσικά. 1183 τὼ πόδε. 1187 πυγή. Αἰδοῦς βωμός. ἀφασία.

Ranae 34 ἦτ' ἄν. 38 κενταυρικῶς. 78 κωδωνίσω. 85 ποῖ γῆς. 92 στωμύλματα. ἐπιφυλλίς. 93 χελιδόνων μουσεῖον. 96 γόνιμον. 121 θρανίον. 139 πλοιάρια. 150 ἐπίορκον ὅρκον. 179 γεννάδας. 180 παραβαλοῦ. 188 ὄνου πόκαι 190 κρέας. 204 ἀθαλάττωτος. 206 ἀσαλαμίνιος. 209 κόαξ. 213 ὄρρος. 231 κεροβάτης. 233 δόνακα ὑπολύριον. 237 ἰδίει. 270 ναῦλον. 290 ὀρεύς. 293 Ἔμπουσα. 298 Ἡράκλεις. 302 πεπράχαμεν. 320 Διαγόρας. 326 θιασῶται. 357 Βακχεῖα. 363 ῥιπίζει. 363 (381) Θωρυκίων. 376 Σώτειρα. 412 τιτθίον. 418 φῦσα. 421 φράτερας. 442 Διὸς Κόρινθος. 462 γεύσει. 478 Ταρτησσίαις γαλαῖς. 480 Τιθράσια. 494? ληματίαν. 500 κατὰ σέ. 501 μαστιγίας. 505 κατέρεικτα. 504 ἐκ Μελίτης μαστιγίας. 550 πανδοκεῖον. 556 οὐ μὲν οὖν. 562 ἐμυκᾶτο. 567 χλωρὸν τυρόν. 578 ἐκπηνιοῦνται. 685 κἂν ἴσαι. 701 Φρυνίχου πάλαισμα κτλ. 722 κεκωδωνισμένοι. 733 κεκιβδηλευμένοι. 798 μειαγωγός. 800 πλαίσια. 819 σμιλεύματα. 824 γομφοπαγῆ. 826 λίσπη. 839 ἀπεριλάλητον. 840 ἀρουραία θεός. 890 κόμμα καινόν. 897 δαΐα. 909 φέναξ. 932 ἱππαλεκτρυών. 935 κολοκτρύων. 956 γωνιασμός. 961 κομπολακήσει. 1020 σεμνυνόμενος. 1051 κωνεία. 1149 τυμβωρύχος. 1278 σῦκα schol. 1282 διαύλιον. 1327 δωδεκαμήχανος. 1328 Κυρήνη schol. 1332 ἱμαῖος. 1343 τέρα. 1349 κλωστήρ. 1383? βουνόμαι. 1384 κόκκυ. 1440 ὀξίδες. 1459 σισύρα. 1511 στίξας. ἐπυλλίοις.

Eccles. 12 ἀπορρήτους. μελαγκρύφους μυχούς. 14 στοαί. 18 σκίρα. 34 θρυγανᾶ. 38 Σαλαμίνιος. 127 ἐσταθευ-

μένος. 128 περιστίαρχος. 155 μὰ τὼ θεώ. 318 ἡμιδιπλοίδιον γυναικεῖον. 319 περσικά. 337 ἐκτρυπῆσαι. 413 τετραστάτηρον. 540 ἀλεαίνοιμι. 648 καλαμίνθη. 652 δεκάπουν στοιχεῖον 678 βῆμα. 686 ἀλφιτόπωλιν. 818 ἀπαίρει. 833 ἀνάφορον. 843 λάγανα πόπανα. 848 κονίποδες. 880 μινυρομένη. 904 παραλέλεξαι. 954 δονεῖ. 963 πληκτίζεσθαι. 985 γλύκων. 1026 ἐξωμοσία. 1029 Διομήδειος ἀνάγκη. 1073 πλείονες. 1086 πορθμῆες. 1090 Καννώνου ψήφισμα. διαλελημμένων.

Plutus 9 χρυσήλατος. 40 βούλει. 43 οἴκαδε. 138 ψαιστά. [149 οὐ παντὸς ἀνδρὸς κτλ.] 170 κομᾷ. 200 φατέ. 244 ἐν ἀκαρεῖ. 276 χοίνικες. 301 σφηκίσκος. 330 ὠστιζόμεσθα. 385 οὐδ' ὁτιοῦν. 445 παρὰ πολύ. 454 κάθαρμα, γρύζειν. 476 τύμπανον, ὦ τύμπανα. 574 πτερυγίζειν. 581 κρονικαὶ λῆμαι. 602 συσσίτιον. 608 σικύη. 627 Θησεῖα. 660 πόπανα. 666 ὑπερηκόντισεν. 681 σάκτας, σαικωνίσαι. 701 Ἰασώ. 717 ἐνεχείρησεν. 718 ἔφλα. 720 σχῖνος, ὄχος Σφήττιον. 729 ἡμιτύβιον. 733 νεώ. 768 κόλλυβα, καταχύσματα. 810 φρέαρ. 816 ἠρτιάζομεν. 839 αὐχμός. 847 ἐμβάδια? 912 κέπφος. 925 Βάττου σίλφιον. 969 ἀβίωτον. 973 δειλάκρα. 1037 τηλία. 1054 εἰρεσιώνη. 1071 μείρακα. 1082 διεσπλεκωμένη. 1121 οἰνοῦσσα. 1142 ναστός. 1154 Ἑρμῆς στροφαῖος. 1156 παλιγκάπηλος. 1193 ὀπισθοδόμος. 1198 ἱδρύεσθαι.

Fragmenta IX p. 947 κοιτών. XI p. 948 οὐκ ἐτός. IV 954 φλέος. VI 954 ἀχηνία. VIII 955 διακίγκλισον. IX 955 ἀναφλᾶν. XIII 957 γυμνότερος λεβηρίδος. XIV 957 κνέφαλλον. XV 957 ταυτί. XVIII 958 κοὐχί. III 961 δυσγάργαλις. VII 961 κερκώπη. I 961 Βουκέφαλος. V 961 πνιγεύς. X 962 ἀλεύρου καὶ ῥόας. XII 963? ὑφόλμιον. XIII 963 νένοφε συννένοφεν. XVII 964 σπονδεῖον. XVIII 964 ἀπληγίς. XX 965 παραλοῦμαι. ἀμφὶ ἄνακτα. II 972 Σαμίων ὁ δῆμος. III 973 Ἰστριανά. 974 στίγων. VII 974 κατὰ στίχας. XI 975 ἐπιβάτης. XII 976 ἐς τὸν λιμένα. XIII 976 ἄλυκόν. XXII 980 σιμόν. XXXV 983 ὠτοκάταξις. XXXII 983 ζώντιον. VII 987 γλίχει. 993 Στρεψαῖοι. XXIV 994 καλὰ δὴ παταγεῖς. XXV 994 Μελιτέων οἶκος. III 996 ἀρχηγέτας. VIII 997 Ἁλμυρίδες. V 997 στιφρός. XI 999 περσικά. XVII 1000 καταπυγοσύνη δορύαλλος ὑπότριμμα. 1001 μορμολυκεῖα. XXIII. IV 1002 Μελιτεὺς Κάπρος. 1002 σκαφίον. I 1005 ἀΐδοφοῖται. 1005 φιλοχωρῶν. IV 1007 κεστρεῖς. III 1007 μάλθαν ἤσθιον. XVII 1011 λαπῆναι. XXIII 1012 αὐτοὶ θύομεν. XXXIV 1014 φορμός. II 1016 Δαιδάλεια. παροψίς. XII 1019 δορυφόνον. XVI 1020 κογχυλίας λίθος. 1027 χαρίσιον. σάγδας. 1028 τροπίας. VIII 1029 κακκάβη. XII 1030 τρίοδος. XV 3, 1031 ἴδυιοι. XV 4, 1031 ἀποινᾶν. XVI 1033 καταπλιγήσει. XVI 1033 σορέλλη. 1038 Συρακοσία τράπεζα. XIX 1038 Λάκαινα. XXI 1039 γύργαθον. XXIV 1041 βάψας. XXIX 1042 στλεγγίς. 1045 Ἀριστόδημος. XL 1046 νεβλάραι. XXXVI 1046 ἀποβρόθ... 1047 χερνιβεῖον. I 1047 κύλλαστις. IV 1048 ἕρκειος Ζεύς. VI 1049 σώρακον. VIII 1050 αὐλεία. IX ὀσμύλια. XIII 1053 ἀταλαιπώρως. XVI 1054 μνοῦς. 1057 πύνδαξ. IV 1057 δεύειν. V 1057 οὐ γὰρ ἄκανθα. IX 1058 Κύλλου πήρα. 1058 Κίλλεια. VII 1061 καττύν. IV 1062 Βύρσαν. 1063 πεδαχνοῦται. 1068 τήμερον. III 1071 λούτριον. 1072 πανσικάπη. XIII 1073 ἐμπόρῳ. X 1073 ἀνακωδώνισον. ξυνουσία. 1074 πυελίς. I 1076 ἔμβολον. II 1076 ἀνθοσμίας. IV 1078 βάκκαρις. VI, 3 1078 ἔγχουσα, δι' ὀξείας. 1078 περιδέραια. φασκώλιον. ὑπογράμματα. μιτράγχουσα. ὄλεθρος. ὄχθοιβοι. XXIV

1078 διαλέγεσθαι. VI 10, 1079 βοτρύδια. VI 6, 1079 τρῦσις. VI 10, 1079 πλάστρα. VI 14, 1079 ἑλικτῆρες. VI 1079 ἀμφιδέαι, μαλάκιον, ἀμπέχονον, ξυστίδα, ὑποδερίς, ἐλλέβορος, ὅρμος, ἀπόδεσμος. VI 1030 καλάσιρις. X 1083 ταμιεύεται. XI 1083 ἱερομνήμονες. XIII 1084 ἀλφάνει. 1086 ἠπιάλος. XX 1087 λύκος ἔχανε. XXIII 1087 βαυκίδες. XXVI 1088 λακωνίζειν. 1092 φωΐδες. III 1093 πώμαλα. κῦρον. 1095 κορινθιάζειν. στραγγουρία. III 1098 ἀπεχρήσατο. IV 1099 ἐπακτῶν. IX 1100 VIII 1100 μεγάλη θεός. XIV 1102 ἄρκος. I 1104 Λυκαβηττός. III 1105 κοτυλίσκος. IX 1106 μετόν. μετεωρολέσχαι. 1110 ξυννενοφυῖαν. XI 1112 ἔλυμοι. 1113 Θύρσου γονή. VII 1119 κάμαξ σπατάγγαι. IX 1120 ἄχωρ. XI 1120 ἄχορα .ἀδαχᾷ. XV 1122 ἄρακοι. XVI 1123 μάκτρα. XVIII 1123 λεβίαι. σπυρίς. μύλλος. XVI 1123 Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα. XXIV 1125 ἐπιγύων. XXII 1125 ἀπεσφακέλισεν. I 1127 ἀτταβυγάς. III 2, 1127 Ἁρμοδίου μέλος. VIII 1129 βαλανεύς. VI 1131 ἦν δ' ἐγώ. 1136 οὐκ ἀπέχρη. IX 1144 κασαλβάς. XI 1144 οὐ γὰρ ἄκανθαι. XII 1145 αἰρόπινον. XIV 1145 κοχῶναι. XVIII 1146 τριτοστάτις. XIX 1146 δήμαρχοι. I 11, 1148 κατέδραθεν. μακαρίτης. 1150 ὀξυρεγμία. καπανικώτερα. IX 1151 νῆστις. X 1152 ἀφύη. XIV 1153 ἑλελιζομένη. XI 1153 κυλίχνη. XVIII 1154 ἀπασκαρίζειν. XXV 1156 ἀμφαρίστερος. XXIX 1156 δόκον. XXX 1156 ἐσχάριον. XXXV 1157 κωνῆσαι, περικωνῆσαι. 1159 τέως. X 1161 ἀλφιτόχρως. XI 1161 πύλαι. XIII 1161 ἐπὶ φαληνίου. VIII μεγάλλειον μύρον. XIII 1162 Ἀρίστυλλος. 1163 ὁμοῦ. XI 1166 Ἑρμῆς τρικέφαλος. XIV 1165 τρία Θηραμένους. 1166 Ἰλάων ἥρως. 1168 στίλβη. IV 1169 ἔφυα. II 1172 Θησεῖον, πρᾶσιν. VI 1173 ἀπέχθος. VIII 1174 Ἀρᾶς ἱερόν. X 1174 δικαστικόν. I 5, 1171 ὑρισός. XI 1174 ζεῦγος τριπάρθενον.

Fragm. incert. III πηνίκη. VIII μιμαίκυλον. XV λέλαφας. XX Πυθοῦ Χελιδόνος. XXII ἱερὸν ἡ συμβουλὴ ἐστιν. XXXII πάστα. XXXIII πολφοί. παλημάτιον. XXXIV κύος. XL κηλώνειον. XLIII ἀνάγκη. XLVI ἐξαυαίνεται. L ὑπαντάξ. LII ὑπερῶ. LIII περιϊών. LXVII διασαυλούμενον. LXXII κόλλοπι. LXXIII κῆχος. LXXIV Βρεττία. LXXIX ὀρεοκόμος. LXXXII Ἑκάτης ἄγαλμα. LXXXVI Κυκλοβόρος. LXXXVII στύππακα? LXXXVIII ἀποτρόχου, ἐξ ἀποτρόχου. LXXXIX στρεψίμαλλος. XC παύεται. CII σιφνιάζειν, χιάζειν καὶ σιφνιάζειν. CIV κενέβρεια. CVI κιναβεύματα. CVII βῆ λέγει. CIX ἑπτάπους σκιά. CXIII ἀβυδοκόμας. CXVIII ἄδδιξ. CXIX ἀδηφάγοι. CXXXII ἀπόμακτρα, ἀπεσκοτωμένα. CXXXVI ἀφορμή CXXXVII Ἀφρόδιτος. CXLI βάρβιτος. CXLIII βέλεκος. CXLIX γεῖσα. CLII Γρίσων. CLIV δαφνοπώλην. CLV διαβάτης. CLVI Δαυλίαν κορώνην. CLVII Λάμιος ὁ πέλεκυς, διετήσιος. CLVIII δράκαιναν. CLX τριάκις. CLXII ἐμπεδορκεῖν. CLXIV ἐπιφορήματα. CLXV ἑτερεγκεφαλᾶν. CLXVI ἐτνήρυσις. CLXVII εὔελον. CLXX ἡμιφωσώνιον. CLXXI ποθέν. CLXXV θυλακοφόροι. CLXXVII ἰξοί. CLXXX Ἱπποκλείδης. CLXVXIII κάνδυλος. CLXXXVII κελέοντας. CXXXVIII κλέος. CLXXXIX Κλύμενος. CXCIX λετωνῆσαι. CC λεκανίσκη. CCIII λίστριον. CCV λογγάζει. CCVI λουτρίδες. CCVII λοφοπωλεῖς. CCVIII μαγίδες. CCX μαλθακόν. CCXIII δεσαύχενες μεσαύχενες μεσσαύχενες. CCXV μύξα. CCXXII ξειρίς ξειρεῖν. CCXXIII νεῖν. CCXXIX Ὀλύμπιον. CCXXXII οὐδαμά. CCXXXIV Νωνακριεύς, πάγκυφος. 33XXXVI πέτευρον. CCXXXIX προσχίσματα. CCXL πράσχορος. CCXLIV πυτίνη πλεκτὴ λάγυνος. CCXLVIII Σέριφος. CCCLII σπυρθίζειν.

Μαιῶτιν λίμνην. 26, 2 *Λύκος*. 27, 1 *κηφήν*. 27, 2 *κήρινθος*. 27, 20 *κλῆρος*. 27, 22 *μελίλλωτος. κόμμωσις*. 32, 1 *παρωάς*. 36 *πτέρνις*. 36, 5 *κορυδαλλός*. 37, 5 *Νησαίας ἵππους*. 37, 6 *μήρυκες*. 37 *φωλίς*. 40 *ῥύβδην*. 40 *σκλῆρος-σήπεσθαι τὰ κηρία*. 40 *σειρήν*. 40 *φώριος σανδαράκη φρῦνος*. 43 *τενθρηδών*. 45 *τεφρόν*. 49 *φοινίκουρος*. Adde: *ἀκάρναξ, ἰννόν, μῶνυξ μώνυχα, πηνέλοψ πολύχουν σπιζίτης*. — Part. anim. I. 3 *λαμπυρίς*. II 16 *παλιμπυγηδόν*. III 14 *πλάξ*. IV 2 *σεσιμωμένος*. IV 12 *πλῆκτρα*. — Gen. anim. I 17 *διηρθρωμένον*. I 18 *φθάνει*. 5, 7 *λεάς*. — Meteor. I 13 *Ῥοδανός Χρεμέτης*. II 1 *χειρόκμητα*. II 3 *πλατὺ ὕδωρ*. II 5 *τύφεσθαι*. II 6 *ἀστραπαῖοι*. — De vent. p. 973, 8 *Θηβάνας*. — De anim. I 3 *φυσιολογεῖ*. III 1 *σπάλαξ*. — De sens. c. 5 *ῥυπτικόν, σκωρία*. — De somn. c. 3 *ὑπνωτικόν*. — Ausc. phys. IV 4 *παρεμφαίνεσθαι*. — Probl. II 1, 5 *κιβδηλιῶντας*. IV 3 *ὀξυωπίαν*. XIX 9 *λιχανός*. XXIV 3 *χειμασία*. — Ausc. mir. 41 *μαριξεύς*. 59 *Δημονήσιος χαλκός*. 146 *λεοντοφόνον*. 110 *πυρίμαχος*. — De mund. 2, 8 *στίλβων*. 4 *στόμια, ἴαπυξ*. 4, 14 *ἀνακαμψίπνοος ὁ καικίας καλούμενος*. 6 *ψιλὸς στέφανος*. 7 *ἐπικάρπιος*.

Organ. III 8 *ἀειδέες*. — Topic. VIII 1, 22 *ἐν παραβύστῳ*. — Poetic. 4 *φαλλικά Μαργείτης*. 5 *ἐθελοντάς*. 6 *περιπέτεια*. 21 *σίγυννοι*. 21, 9 *ἔρνυτας*. 24, 9 *παραλογισμός. εὐσύνοπτον*. — Rhet. II 13, 4 *νεότης*. II 25 *Καύνιος Ἔρως*. III 2 *ὀρεῦσιν*. — De Xenoph. 2 p. 975, 26 *ἀπειράκις*.

Eth. Nicom. I 3 *ἐγκύκλια μαθήματα, προὔχοντες*. I 7, 16 *μία χελιδών*. I 8 *εὔζωϊα*. IX 8 *φίλαυτοι φιλαυτία*. X 3 *εἰδοποιός*. 6 *ἀποσχολάζειν*. — Eudem. Eth. *ἀγαθοδαιμονισταί. ἀνάπειρος*. — Polit. I 1, 2 *ὁμογάλακτες*. I 2 *Δελφικὴ μάχαιρα*. I 7 *μισθαρνία*. II 8 *ἀνδρεία*. 10 *Θητικόν*. IV 5 *ἀντίστροφος*. V 8 *παράστασις παραστήσασθαι*. 11 *Ὀλύμπιον*. VI 5 *δικαστικόν*. VII 13 *ὑλωρός*. — Oecon. II 2 *ταγή*. 20 *ἐπίκοπος*. 14 *διαπύλιον*.

Adde: *ἀδύνατοι. Ἀμμοῦς* (fr. 206 ed. Müller). *ἀπὸ συμβόλων δικάζειν* (Aristot. ap. Bekk. Anecd. p. 436, 1). *Ἄσπετος. ἀχάνη. ἀχερούσια* (EM. 180, 55). *Βερεκυντίας. Βουζύγης* (Serv. ad Georg. I 19). *βουλεύσεως ἔγκλημα. δήμαρχοι* (Harp.). *διαμεμετρημένην ἡμέραν. ἱππάς. κεντρῖναι* (Ath. 294 D). *κιμβεία. κυθνώλης. λινόπτης* (schol. Ar. Pac. 1178). *μήτρα. τενθρήνιον. χρεμύς* (Ath. 305 D). *χειδροπῶν* (Aristot. p. 752, 21). *σκείρων* (Aristot. 973, 19). *πιτύλους* (Aristot. p. 975). *σαλάκων* (Aristot. 1221, 35).

ARISTOXENUS *κλεψίαμβοι*.

ARMENDAS *μακάρων νῆσος*.

ARTEMIDORUS *ἰδ(λ)έατρος. κνηστός, ματτύης, μῖλαξ, Σκυρία δίκη, ναστός, Ταλάντιον*.

ASCLEPIADES *κολακοφορυκλείδης. Ῥησόσαρχος*.

ASTYDAMAS TRAGICUS fr. 3 Nck. *ῥέοντα*.

ATTALUS PAROEMIOGR. *κορίννουσι*.

ΑΞΟΝΕΣ: *προπτόρθια. τρεῖς θεοί*. Conf. Solo et Seleucus.

B.

BACCHYLIDES fr. 3 *πρὶν ἐγκύρσαι βίᾳ*. 19, 2 *ἀπενθέα*. 23 *οὐχ ἅλις*. 24 *ἀγκύλη*. 27 *αἰθύσσει*. 33 *αὐτόματοι δ' ἀγαθοί*. 44 *δίχολοι*. 47 *νωμᾶται*. 52 *ἀριστάρχου*. Adde *λυδία λίθος* et *κυπρογενέος προπόλου*.

BEROSUS *Σαραχηρῶ, σαρός*.

BLAESUS COMIC. *μαθαλίδες, Μόκκω νῶσις, μολγῷ, φυλατός*.

BASTAS CHIUS HISTORIC. *βάστας*.

BOETHI LEX. PLATON. διὰ πάντων κριτής.
BITON σαμβύκη.

C.

CALLIAS COMICUS ap. Meinek. p. 735 λινεύς. p. 742 μαμμᾶν. vol. V p. CXIII Μεγαρικαὶ σφίγγες. Adde πῦαρ et σκανα..ντα.
CALLIMACHUS CYRENENSIS.
Hymnus in Jovem 1 ἔοι, 2 λώϊον, 3 Πηλαγόνες, 5 ἀμφήριστον, 10 Παρράσιον, 13 ἐπινείσεται? 16 δίζετο, 17 χυτλώσαιτο, 18 Λάδων, Ἐρύμανθος, 22 σαρωνίδες, 23 Μέλας, 25 κινώπετα, 33 κομίσαι, 34 κευθμός, 39 Λέπρειον, 45 Κύδωνες, 46 Κύρβαντες, 51 κλείουσαι, 52 πρύλιν, 57 παιδνός, 61 νεῖμαι, 63 ἰσαία, ἐνίηλος, νενίηλος, 66 ἐσσήν, 71 ἐμπέραμον, 74 γεωμόρος, ἴδρις, 75 ἐρετάν, 77 τευχησταί, 81 ἵζεο, 87. 88 Ἑσπέριος, 89 πλειών, 90 ἄνην, ἐνικλᾷ, μενοινὴν, 92 ἔργματα, 95 ἀέξειν.
Hymnus in Apollinem 1 ὄρπηξ, 3 ἀράσσει, 5 κύκνος, 8 ἐντύεσθε, 10. 11 λιτός, 12 ἴχνος, 12. 19 κίθαρις, 18 εὐφημεῖ, 20 κινύρεσθαι, 24 μάρμαρος, 37 χνόος, 39 πανάκεια, 40 ἐν ἄστεσιν. 41 πρῶκες, ἀκήρια, 45 θριαί. 51 δεύοιντο, 57 τετράενον, 58 ἔπηξεν, 59 περιηγές, 70 Κλάριον, 71 Καρνεῖος, 92 κατέπεφνε, 95 μνώμενος, 101 κατήναρες. 103 ἵει, 104 ὀσσητῆρα. 112 λιβάς, 109 καὶ πολλόν? 110 μέλισσαι, 111 ἀνέρπει.
Hymnus in Dianam 6 ἄππας, 7 πολυώνυμον, 10 ἄεμμα, 12 θηρία, 16 ἐνδρομίδες, λύγκες, 19 κάτεισι, 30 τυτθόν, 31 ἐθελήμως? 36 ὀπάσσω, 36 μοιρήσασθαι, 44 Καιράτιοι, 46 μετεκίαθε, 48 Μελιγουνίς, 49 μύδρος, 55 ἄημα, 56 Αἴτνη, 61 ἐπιμοχθῆσαι, 67 καλιστρεῖν, 74 ὀπτήρια, 75 στιβαρόν, 78 μεσάτιον, κόρση, 84 μονιὸς, δάκος s. v. δάκετον, 89 εἶδαρ, 90 γενειήτης, πηγόν, 96 ὕστριξ, καλιαί, 99 Παρράσιον, 100 χρέος, ῥέος, 103 ἔταφεν, 107 Κελάδων, 114 ταχινοί, καταΐξ, 115 δυσαῆ, 47? Μυσίων Ὀλυμπίων, 124 τύνη, 125 κτήνεα, 133 τρώει, 134 θυωρόν, 146 ἄκμων, 147 ποτιδέγμενος, 148 νεῖαι, ἔδεσμα, 149 ἄλληκτον, 152 ἐπινύσκειν, 165 ὠκύθοον, 167 θυμάρμενον, 173 Ἀλαί, 174 τέθμια, 177 γυιή, 178 προγένοιντο, 179 κεραελκεῖς? 195 μέσφ' ὅτε, 197 Κύδωνες, 204 Ὦπι ἄνασσα, 219 ἰοδόκον, 227 Ἡγεμόνη, 230 μείλιον, κατέδησα, 233 ἐκαθίσατο, 236 Ἡμέρα, 243 λεπταλέον, 251 ἠπείλησεν, ἠλαίνει, τῶ ῥα, 252 Λύγδαμις. 254 ναίουσιν, 255 ἤλιτεν, 259 Φεραία.
Hymnus in Cererem 7 νεῖται, 19 τέθμια, ἑαδότα, 20 δράγματα, 27 ἀμφιλαφές, 28 ὄγχναι, 38 αἴγειρας, 39 ἐψιόωντο, 40 ἴαχεν, 44 γέντο, 45 κλᾶϊς, 48 πολύθεστος, 52 ὤρεσσι, 55 ἐν δαιτός, 58 ἄφατον, 59 ἴθματα, 62 ἀναγκαίᾳ, 75 Ἰτωνιάς, 77 τέλθος, 85 ἰλαπίνας, 87 ἀμιθρεῖν, 92 πλαγγών, 98 καλιστρεῖν, 103 μάνδραι, βούβρωστις, 117 ἀπεχθής, 130 ὁμαρτεῖν, 133 Δηώ, ἱκανόν, αὐτᾶν, 136 εὐηπελία.
Lavacrum Minervae 3 ἕρπει, 4 σοῦσθε, 7 λύθρῳ, 19 ὀρειχάλκων, 22 αὐτάν, 25 λιτά, 27 ἔρευθος, 28 κόκκος, 37 κεχαρισμένος, 45 σάμερον. 53 φίλατο, 50 Ἴναχος, 61 Ἁλίαρτος, 66 χοροστασία, 77 ἄφατον, 87 ἄλαστε, 91 ἔλεξεν, 103 παλινάγρετον, 106 τέλθος, 112 ἐκηβολίαι, 124 ἤλιθα, 129 Ἀγεσίλαος.
Hymnus in Delum. 2 Δῆλον, 5 ἀοιδάων, μεδέοντα, 9 οἴμης, 11 ἠνεμόεσσα, 15 ἰχθυβολεύς? 16 νεμεσητόν, 18 ὀδεύει, 20 Μάκρις, Ἐλλοπιῆες, 21 Σαρδώ, 22 σαοῖ, 26 Στρυμόνιος, 31 τριγλώχινι, Τελχῖνες, τό οἱ, 40 ἔκλεο, 43 ἐπέσκεψαν, 43 καναχηδά, 60 εἶργε, φατόν, 61 εἵατο, 64 s. v. θούριδος ἀλκῆς, 67 ἧστο, 77 Ἰσμηνός, 83 ἐτεόν, 92

Πλεῖστος, 93 *νιφόεντα*, 102 *Βοῦρα*, 103 *Νώνακρις*, 104 *Λάρεισα*, 105 *Πηνειός*, 106 *ἀνηλέες*, 125 *ἔφεδρος*, 137. 241 *ἐνόπλιον*, 139 *ἐσχατιά*, 144 *θερμάστραι*, 156 *Κέρκυρα*, 158 *ὁμοκλῆς*, 168 *κέκλ[ε]ινται*, cod. Vind., 168 *μεσόγειος*, 173 *Κελτοί*, 174 *ὀψίγονοι*, 175 *ῥώσασθαι*, 176 *βουκολέοντα*? 207 *ἐξανίησιν*, 224 *Ἀστερίη*, 231 *κήδειν*, 232 *ἰκέλη*, 235 *γλωχῖνα*, 249 *ἄοζοι*, 258 *ὀλολυγή*, 260 *θεμείλια*, 262 *ἔρνος*, 263 *πλημμύρει*, 271 *κρείων*, 276 *Κουρότροφος*, 276 *Ἐννώ*, *Ἐλευθώ*, 283 *ἠοίην*, 281 *οὔατα*, 286 *γηλεχέες*, 289 *Δηλάντου πεδίον*, 294 *οἴκαδε*, 308 *ἀριήκοος*, 311 *λαβύρινθος*, 315 *τοπήϊα*, 318 *ἐπιπνείουσι*, 321 (schol.) *Δηλιακὸς βωμός*, 322 *ὀδακτάσαι*? 324 *γελαιώς* (l. *γελαστύς*).

Epigrammata. I 1 *Τάρνη*, *ἀνήρετο*, 9 *βέμβιξ*, 12 *κατὰ σαυτόν*, 14 *κληδόσι*. II 3 *λέσχη*. V 1 *κόγχος*, 2 *ἄνθεμα*, 3 *ναυτίλος*, 4 *λαῖφος*, 9 *ἄπνους*. VIII 2 *κέλευθος*. XIII 3 *ἔμπα δὲ, καὶ σφῶϊν*? XIV 6 *Πελλαῖον*. XVIII 1 *ὄφελες*. XVI 3 *Μήθυμνα*. XIX 6 *συμμίσγειν*. XXII 2 *γενέταν*. XXIII 3 *Δικταίῃσι*. XXVI 3 *ἀφροδίσιος ὅρκος*. XXVII 1 *Καλλίστη*. XXXI 3 *οὐχί*. XXXII 4 *θευμορία*. XXXIII *σάω*. XXXIX 1 *ἐπειπών*. *τῇ*. XLII 1 *Κάβειροι*, 4 *Διндυμήνη*, 6 *ἔρπε*. XLIII 4 *δρῆσται*. XLVI 6 *σιγέρπης*. XLIX 9 *ἀττάραγος*. LII 6 *ὄνειαρ*. LIII 1 *ὄντως*. LIII 3 *δεδαυμένον*. LXIII 5 *ἢ τάχα κεν*. LXVI 1 *νύκτωρ*. LXIX 1 *τετρυμένος*, 2 *κωφόν*. LXX 2 *ἔρανον*, 3 *κώλοισι*. LXXIII 2 *Ὀρτυγία*, 4 *εἰργάσατο*. Ant. Pal. VII 517. 522. *χῆρον*. AP. XII 134 *φώρ καὶ φῶρας*.

Fragmenta: Com. Beren. fr. 3 *Χάλυβοι*, fr. XII *ὅστλιγξ*, *ἄλειφα*, XXI *οἰκτείρειν*, XXII et CLXXII *ζάγκλον*, XXVII *συναινῶ*, XXXII *δειδέχαται*, XXXV *ἐκνεφίας*, XXXVIII *ἰκτάρα*, *ἴωψ*, *ἐγκρασίχολοι*, *κτάρα*, XLIV *ὁ ἴουλος*, *ἁρμοῖ*, XLV *ἀοίδιμος*, XLVI *μύωψ*, XLVI *μύκης*, XLIX *σῦφαρ*, *Αὐλίς*, L *γεργέριμος*, LII 2 *στυγέουσι*, LIII *ἐκόησεν*. LV *Λύρκειον*, LVIII *γηφάγοι*, LIX *στάδιος χιτών*, LXIII *σόγχος*, LXIV *κρῆθμον*, *ἀρπίδες*, *ὀκχή*, *κραταιᾶς*, *κολουραίη*, LXVII 4 *ἐξερέῃ*, LXXI 6 *ὤλισθεν*, LXXII *εὐκολίδες*, LXXIX *ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου*, LXXXV *κολλυβιστής*, LXXXVI *ἀελλές*, 2 *Παγχαῖος*, CI *κεκολαμμένη*, CII *ἔραζε*, CIII *Αἰγαιῶν*, *ἠρόχια*, CV 2 *ἄξοος*. CIV 4 *Γραικός*, CV 4 *λεῖον*, *σανίς*, CVIII 3 *σκότιος*, CIX *χανδόν*, CX 3 *ἐπίβαθρον*, CX 4 *δανάκης*, CXI *διωλύγιον*, CXIII *Αἱμονία*, CXVIII *ὀαρισμοί*, CXX? *ἐπίρρητα*. CXXII, 1 *ἧνται*, CXXIII *Ἡσυχίδαι*, *ὄμπαι*, *νηφάλιοι*, 2 *λήτειραι*, CXXIV *εἴδεος*, CXXV 1 *καρηβαρεῖ*, CXXX *ἐννεάμυκλος*, CXXXV *ἁρματροχιαί*, *ἁματροχιάς*, CXXXVIII *ἠνεκές*, CXXXIX 1 *ὀρόδαμνος*, CXL? *καικύλην*, *κεβλή*, CXLII 1 *σκύλος*, CXLVII *Ἀκμονίδης*, CXLIX *ἐνετῇσι*, *ἄλλικα*, CLII *Ἀσσυρίων*, CLV *βεῦδος*, CLVII *βωνίτας*, CLIX *σταφύλη*, *γλαρίς*, CLX *ἀδαεῖς*, CLXI *νέρθεν*, *δάκετον*, CLXII *ζωάγρια τίνειν*, *δεκάφυια*. CLXIII *Νάξος*, CLXVII *δύπτης*, CLXVIII *Εἴνατον*, CLXX *σκότιος*, CLXXI *Ζαγρεύς*. CLXXII *γύπη*, CLXXIII *ἠλεός*, CLXXVII *φαλιοὶ ταῦροι*, CLXXVII *κίβισις*, CLXXVIII *λάκτις*, *φίν*, *εὐεργία*, CLXXXIII *φαροῦν*, *ἄφαρον*, CLXXXIV *κατακᾶσαι*, CLXXXV *λαγόνες*, CXC *δείεμα*, CCIV *τόργος*, CCV 1 *τιτώ*, *κριμνος*, CCVIII *ἀνακτορία*, CCXI *ἠερτίζων*, *δέρμα*, CCXVI *ἀμύς*, *ἴπνια*, CCXVII *γαῦλοι*, CCXX *Προναίας*, CCXXVIII *λοφιάν*, CCXXIX *αἶρα*, *λειριόεντα*, *λιρός*, CCXXX *βουγενέων*. CCXXXI *νεκάδας*, *ἐπίσκυρος*, CCXXXII *ἀλετρίς*, CCXXXIII *εἶπος*, *ἀνδίκτης*, CCXXXIV *ἀμπρεύειν*, CCXXXVIII *ἄστριες*, *λάτρον*, CCXL *βλωμός*, CCXLI *γένη*, CCVLIII *δάϊν*, CCXLV *ἀπεσείσατο*,

CXIV δημοκαλλίας. * CXV Δημοκλεῖδαι. CXVI διακυνοφθαλμίζεται. CXVII διαπερδικίσαι et διελινήσατο. CXVIII διαπονδαρίζει. CXIX διεδοιδύκισε. CXX Διῒ Συκασίῳ. CXXI δολίφονον. CXXII Δούλωνα. CXXIII** δραχμὴ χαλαζῶσα. CXXIV ἐγκαλοσκελεῖς. CXXV ἐλλείχοντα κτλ. (Hic insere ἐκκεκιλλικύρικεν.) CXXVI ἐνθεσίδουλος. CXXVII Ἐξήκεστος Ἐξηκεστιδαλκίδαι. CXXVIII ἐξωμίς. CXXIX ἐπικάρσια. CXXX^a ἠρινοῦ πόκου. CXXX^b ἠχῶ πετραίαν χυτρόπωλιν. CXXXI θολερῶς προβαίνει. CXXXI^a Θεόδωρος. CXXXII Ἰταλιώτης. CXXXIII καλλιώνυμος. * CXXXIX κεραμεικὴ μάστιξ. CXXXV κεραυνίας. CXXXVI κεστρεῖς. * CXXXVII Κλαζομένιοι, ος. CXXXVIII κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν. CXXXIX κνέωρον*. CXL κολέαρχος. CXLI Κορίνθιαι πέδαι. CXLII κραδαφάγος. CXLIII κροκυλεγμός. CXLV κυβηλικὸν τρόπον. CXLVI κυνέπασαν? CXLVII κυνόφαλοι. CXLVIII κυσθοκορώνη (vid. Th. Bergk. Lyr. p. 1305 ed. 3). CXLIX κυσιᾷ. CL κυσοβάκχαρις. CLI κυσολάκων. CLII κυσονῖπται. CLIII κυσοχήνη. CLIV λαισποδίας. CLV λακκόπλουτος. CLVI Λαμίαν τὸν πρίονα. CLVIII Κήπιδος σκέλος. CLIX λιθωμόται δημηγόροι. * CLX λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης. CLXI Μενωνίδαι. CLXII νόστου προμαθόντες. * CLXIII ὀλισβοκόλλιξ. ** CLXIV ὀμμάτειος πόθος. CLXV ὀνοστύπαξ. CLXVI ὀρθοπυγιᾶν. CLXVII ὀστράκων. CLXVIII οὐδ' ἐτρύπησαν. CLXVII οὐδ' ἐτρύπησε κρόκην. CLXIX περιπρωκτιῶσα. CLXX πλυνὸν καταπλυντήριζε. CLXXI πριαμωθήσομαι. CLXXII πτέρων. CLXXIII πύππαξ. CLXXIV ῥαφανιδωθῆναι. CLXXV ῥῆξαί με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον. CLXXVI Ῥοίκου κριθομομπία. CLXXVII σκύζης. CLXXVIII σχιζογυνάνδρους. CLXXVIII^b τέχνης γὰρ οὐχ ἥμαρτες. CLXXIX^a τυραννοδαίμονα. CLXXIX Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα. CLXXX χαλκιδίζειν. CLXXXI χρεμψιθέατροι. CXC ἀπορέγειν. CXCI Ἱππάρχειος Ἑρμῆς. CXCVI φελλός. CXCIII πανδαισία. CCIX ἀνθρήνιον. CCXXVII παραισαβάζειν. CCXIX μύραινα. CCXXXVII φαρυγίνδην. CCLVII ὠλεσίοικοι. CCLXV ἐρρωγότες. CCLXXXII προέμενος. CCLXXXVII ἀνηκέστων. CCCX ψαιστά. CCCX^b Κρύνοι. τυμβογέρων. CCCXIII σπόρθυγγες. CCCXIV στράβωνες. CCCXV χάνοιμι. CCCVI ἀναστῦψαι. CCCXVII νοσακερός. CCCXVIII παρακρουσιχοίνικος. πυδοστράβη. CCCXIX περιστέρια. CCCXX ὀξερίας. χναῦμα. φαρμακίτης. CCCXXIII καψιδρώτιον. CCCXXIV ἀστὴ ἐλαία. πισύγγιον. CCCXXVII αὐτοπόκιστον. CCCXLIX πόσις. CCCLXXXIII ψίαθος. CCCLXXXIV Παρνόπη. CCCLXXXVI περισχαδόν. CCCLXXXVII σκερχυλλάδην κέκραγας. CCCXC ὄρειον. CCCXCIV κεινόν. CCCXCVII δρυμάξεις. CCCXCVII σκοροδοῦν. σμοκορδοῦν, ad * CCCV Ἀνθεστήρια. Βορέας. CCCXII ῥψήσατο. CCCXIII σπόρθυγγες. CDLXXVII Οἰωνίχου μουσεῖον. DCLXXXII φαγέσωρον. Vol. V p. XLIX n. IV χλευδόν. vol. V p. CCCLXXII χιαστὶ τίλλειν. vol. V p. 48 γιγαρτίς. p. 66 ὕρχας. p. 95 πολιτογραφεῖ. p. 119 Κλαζομένιος. Adde: ἀμάρακος. ἀνεβάδην. ἀορτή. ἀπανδῶ. ἀποδέκται. ἀπομάκτης. Ἀργεία φορά. ἀσπακάζομαι, Ἀχαρνικοὶ ὄνοι, βαρυγέτας. γρῦ. δαφίδες. δέκα τοῦ Ὀβολοῦ. δέρμα Λιβυκόν. δέρρις. Διονῦς. δρυπετεῖς. ἑδρίας. Ἐκελάοι. ἐμπίνειν. ἐπιδορπίσασθαι. ἐρέβινθος. ἐρυγηλή. ἥνυστρα. Θηρίκλεια. Καλυδώνιος αἴξ. κάνθαρος. καρδοπεῖον. κατάκτενος κόμη. καταπύγου. κατὰ τῶν συῶν. Κήπιδος σκέλος. κόβαλος. κορίαννον. κυμβίον. κυναλώπηξ. κυψέλαι. κώθων. λαβρώνιον. λαισποδίας. λακεδαίμονος. λάσταυροι. λεπαστή. λήκυθος. ληροί. λιποταξίου. μαστροπός. ματτόης. νὴ

14 ἐπισιτισμόν. 284, 17 συμπλευσάντων. 284, 25 γέρρα. 288, 2 κατατυχεῖν. 288, 17 Βάταλος. 288, 18 τῶν ἐπὶ (sic) σκηνῆς. 294, 4 ἀγάσαιτο. 296, 17 πατρίδι. 300, 17 ἀμέμπτους. 300, 26 δυσμεναίνων. 304, 14 ἄγειν καὶ φέρειν. 307, 22 βάσκανος? 307, 25 τραγικὸς πίθηκος (sic) ἀρουραῖος Οἰνόμαος. 310, 22 ἀδωροδόκητος? 313, 26 εὔσαμα (sic). 314, 1 ἔνθρυπτα. 314, 13? ὀπωρώνας. 314, 16 ἀκήρυκτος. 315, 5 βεβιωμένα. 323, 1 λαρυγγίζων. 328, 12 συνειλοχώς et συνείρει. 329, 4 νεώσοικοι. 330, 14 προπηλακισμός. 332, 9 γεγηθώς. 332, 12 στένων. 332, 14 διασύροντες. 332, 22 προψάτης? 341, 15 ἀειλογία? 343, 8 καθυφῇ(ς). 351, 15 διακρούεσθαι? 363, 4 συζῆν. 363, 29 πεφενάκικεν. 378, 7 διαμεμετρημένην ἡμέραν. 385, 3 ἀναίρεσις. 389, 1 ἀνατείνασθαι. 400, 25 (552, 2) εἰσιτήρια. 402, 23 πραθεῖ. 404, 4 ἔναρος (sic). 411, 3 ἀν[απ]επταημένοι. 412, 7 προυργιαίτερον? 419, 12 ἐρρῶσθαι φράσας. 419, 22 Ἰατρὸς ἥρως. 425, 18 συνῳκισμένων. 436, 5 τυρεύεται? 446, 3 τέως. 519, 10 (579, 19) συνησθέντες. 523, 24 λῆμμα. 528, 7 ἀειφυγία. 531, 8 προστατήριος. 533, 25 κορυφαῖος. 534, 15 ἐπίτιμον. 543, 14 μὴ οὖσα [δίκη], ἀντιλαχεῖν. 546, 21 κλαήσει. 547, 19 πληρωτής. 552, 6 ἱεροποιοί. 553, 6 ὁμωρόφιος. 562, 19 ἐπὶ κόρρης. 563, 19 καθυφεῖναι. 564, 12 ἀποκναίει. 567 χάρις. 582, 26 πρόοιντο. 586, 17? κλώζειν. 596, 4 ἐπιστάτης. 598, 4 ὠνίου(ς). 623, 5 ὑπειλημμένον. 629, 22 ἀποινᾶν. 632, 3 ἐφέται. 642, 18 τομία. 643, 3 διωμοσία. 645 αἰδέσασθαι. 647, 26 ἀνδροληψία. 661, 8 δορυφοροῦντες. 675, 27 ἀπωτάτω. 678, 18? καιροφυλακῆσαι. 679, 27 δεκατηλόγοι. 688, 14 ἀπόχρη. [707, 11 ἐν λευκώμασιν.] 711, 18 διακρούσασθαι. 717, 20 εὐθύνα. 715, 22 ἱερομηνία. 724, 6 διεγγύησις. 735, 29 ἀπαγωγὴ πρὸς τοὺς ἕνδεκα. 735, 11 ἀστυνόμος. 744, 2 εὐνομουμένη. 772, 15? προγράμματα. 775, 25? ἔνοι. 776, 20 βασίλειος στοά. 778, 16 ἀπεσχοινισμένος. 781, 18 σκυλόδεψος. 784, 8 παλιμκάπηλος. 786, 23 ὁμοῦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι. 787, 26 αὐτοχειρίᾳ. 788, 6 πωληταί. 793, 27 φαρμακίς et ἡ Λεμνία (sic). vol. II (Schaef.) 818, 8 διαχειρίζει? 821, 14 ὑπέρχρεως. 867, 13 χρήστης. 868, 17 ἀπόλειψις. 904, 5 σημήνασθαι? 910, 1 ἄπρατα? 910, 12 λήμβωνι. 914, 9 κυζικηνοὶ στατῆρες. 916, 26 ἀγοράσματα. 295, 13? ἀνεδέξατο. 929, 20 διοπεύειν? 940, 15 ἀποσταδίου δίκη, ἀποστασίου δίκη. 949, 6? συγκηδεσταί. 955, 3 σκευώρημα. 974, 13 ἀργυρίτης. 998, 25 ὄφλημα. 999, 16 σεσημασμένον. 1018, 26 ἀνάδικοι. 1035, 13 σκευώρημα. 1040, 12 Κύθηρος. 1044, 5 ἀντεγράψατο. 1069, 8 ἀριστίνδην. 1071, 3 ἐξέχειν. 1071, 7 σήματα. 1085, 13 λήξεως. 1086, 15 λουτροφόρος. 1096, 20 λῆξις. 1110, 18 πλάσμα. 1110, 28 σολοικίζει. 1132, 13 μάλθη. 1145, 6 στύππιον. 1147, 6 κλητῆρες (sic). 1174, 8 ἀνθυπόμνυσθαι? 1192, 1 συνέστησεν (sic). 1212, 12 ἐντελομίσθους. 1213, 19 Στρύμη. 1214, 18 Δεῖγμα. 1215, 10 μῦς πίττης γεύεται. 1225, 1 ἐπιθάνατος. 1236, 15 Λαμπρὰ καθύπερθεν. 1251, 3 εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. 1251, 12 ἀπρόσκλητος δίκη. 1252, 12 διαμεμετρημένην ἡμέραν. 1259, 9 Φερσεφόνεια. 1260, 23 ἀποκεκλῆσθαι σιτίων. 1261, 12 σκώμματα. 1261, 17 αὐτολήκυθοι. 1263, 11 φοράδην. 1267, 23 ἁπλαῖ. 1269, 9 Τριβαλλοί. 1278, 4 χλῆδος. 1287, 17 φιλόδικος. 1294, 24 πλόϊμα? 1301, 3 ἔφεσις. 1301, 28 διαψηφίζεσθαι. 1307, 19 τόσα καὶ τόσα. 1312, 12 γαμηλία.

1346, 18 θεωρικὰ χρήματα. 1353, 23 πρυτανεῖα. 1358, 22 Κειριάδαι. 1365, 9 Βρυτίδας. 1365, 17 τέλεια ἱερά. 1367, 27 ἀποπεφασμένως. 1369, 20 πριάμενος. 1370, 28 Ἀττικὰ γράμματα. 1371, 16 γεραραί, δημοποίητον. 1374, 1 δημοτελῆ ἱερά. 1377, 10 κυνῆ Βοιωτία. 1379, 22 Μαλιεῖς. 1385, 2 ἅλῶα. 1389, 19 ἀγραφίου δίκη. 1389, 23 φιλοτίμως. 1400, 13 ἐν κόσμῳ. 1460, 26 ὅραμα. 1477, 20 ἀξία. 1482, 27 διασύρει. 1483, 2 τετύφωται. 1603, 21 ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. Adde: Timocr. § 120 ὁσίους θαλάμους, pro coron. καὶ γάρ τοι, Or. 8, 48 εἰ δέ τῳ, pro cor. § 259 ἔφυγον κακὸν κτλ. — ἀστράβη. ἐκπομπή.

DICAEARCHUS ἐν πίθῳ.

DIDYMUS v. Αὐλίς. Βρίκελοι. Ἐπώζειν. Κόρσακις. Λαπέρσαι. Λέσπιν. Λιμοδωριεῖς. Μοσυνικά. Μυκερίνα. Οἰσπάτη. Σαμιακός. Σισύμβριον. Σκινθαρίζειν. — ὁ τὰς κωμικὰς λέξεις γράψας. praefat.

DINARCHUS OR. ἀπονομή, ἀποπεφασμένον, βουλεία, βουλεύσεως ἔγκλημα, γεωφάνιον, δημοτελῆ ἱερά, διάμετρος, κλειμάζειν, ῥαχίζειν, τρίτον ἡμίδραχμον, ὑποκυδές, Φοίνικες.

DINOLOCHUS ἅδος μυρμηκιά ὀλβάχιον.

DIOCLES COMICUS ap. Meinek. Com. II p. 839 ἀθέλδεται, τίγγα.

DIOCLES MEDICUS λαπάραι. συγκομιστὸς ἄρτος.

DIODORUS TARSENSIS Διαγόρας.

DIODOTUS πισσοκωνίας.

DIOGENIANUS praef.

DIO? σταδινόν.

DIONYSIUS TYRANNUS στελλάνδρα?

DIONYSIUS SIDONIUS κλισίη.

DIONYSIUS UTICENSIS κοπτή.

DIONYSIUS ἀμβλῶνες. βούτυρος. Γύης. Ἰστρίαινα. σκυρθαλιάς. ὑάλικος. ὑγρίην. ὑμνίην.

DIONYSODORUS Γλαύκου τέχνη, πάλλα.

DIPHILUS COMICUS ed. Meinek. 377 ῥοδιακόν. 381 μυρίνην, λάπης, ἀσπίθιον. 384 ἑταιρεῖος Ζεύς. 387 ὁλοσχερῶς. 393 ψωλόν. 395 ναῦλα, κύλλοπας. 406 δυσώδης. 413 τρωγάλια. 415 ἀνέψυξα. 417 ὀλαί. 419 ὠνθυλευμένον, πάξ. 421 φιλαργυρία. 428 γρυμέα. fr. XL νεόττιον. XLIX περιδοῦ ναύκληρος ὀπαία στεγανόπουν.

[DIUS ap. Stob. flor. II p. 497 μασσότερον.]

DORIO κορίς. ὀρφακίνης. σκεπινός.

DOROTHEUS ἀμφιγνοεῖν.

DORYLLUS Δορυαλλός.

DROMO COMICUS fr. II p. 541 νίμματα.

DURIS σελίνου στέφανος.

E.

ECPHANTIDES: ἐκκεχοιριλωμένη. Καπνίας. Χορίλον.

EMPEDOCLES ἀγέννητα. ἀθαρέως. ἀλαῶπιν. ἀλλάξ. ἀλισθείς. ἀμφίστερνον. ἀνελέσθαι. ἀπηρεῖς. ἀπορρόας. ἀριδείκετον. Βαυβώ. διΐεται. δολιχόφρονα. δυσμαὶς βίου. ἐνὶ σπλάγχνοισιν? εὐήκης. εὖτέ τις. εὔνιδες. ζωρόν. ἠέα. ἠλάσκουσι. θεμερῶπις. ἱλάειρα σελήνη. Καλλιστώ. καμασῆνες. κατὰ φῶτα. κινώ. μανάκις. νῶμα. ὁμέστιοι. ὅποι ποτέ. ὀριαχές et ὀρειλεχεές. ὄψ. πολυσπερέων. Adde Κωλυσανέμας.

EPAENETUS βούπλευρον. γναφεύς. τατύρας. τηάλλακτον.

EPHIPPUS COM. ed. Meinek. Vol. III p. 323 fr. I, 1 ναίεται. p. 330 fr. I, 3 βρίγκος. p. 335 fr. II, 3 ῥήσεις.

EPHORUS δίφορος. Ταναγραίων φυήν. γεωφάνειον.

EPICHARMUS ἄγκυρα. αἴγλη. ἄλφι. ἀμαμαξύς. ἄμιαι. ἀννέμειν. αὔληρα. Ἀφάνναι. ἀών. βαιών. βατίδες. βάτος καὶ βατίς. Βίμβλινος. βιπτάζειν.

βλείης. βλιτάχεα. γέρρα. ἐγκεκόμβωται. ἐλάτη. ἐν πέντε κριτῶν. ἱάραξ. ἴσαμι. καμπεσίγυια. κάμπη. καπνοκορτνάζεται. κόλαφος. κοριοειδές. κυβιτίζω. κωρίδες. λεκίς. λῆ. λίτρα. λυκόστρατος. ὀνοπορδον. ὀρθίας. ὀρύα. παριαμβίδες. πέντε κριταί. Ῥησόσαρχος (sic). ῥογκιῆν. σαμαίνεται. σέσηλοι. σικελίζειν. σκιφίας. σκυφοκώνακτος. σκωρνυφίαν. σμαρίδες. σταιτίας. συμβολατεύειν. συνθυμεῖν. σφαλός. τέτριγε, τριᾶντος πόρνη. ὑπομαλανδριώδες. ὑπονέμεσθαι. Φρύγιον ἱστόρησον. χοραγείων. χρόμις. ψύλλα. ὤβεα.

EPICI INCERTI: ἀπέχθομαι. ἀνεσύρατο (vid. Orph. Clem. Al. Protr. p. 17) Διομήδειος ἀνάγκη (ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα). ἐννύχιον κρύπτεις. ἐπ' ἤϊα. ἓ ποιπνύοντα. ἑτά. θεόφρονος (Theb. cycl.) καὶ ἐν δαΐ. κλάδα. κρᾶς. κεάσθη. κουρὶξ αἰνυμένους. μασίγδουπον βασιλῆα. μητίεται (cf. Apoll. Rhod. I 665) μύρσος. ναιήσαντο (cf. Dionys. Perieg. 349) νυκτιλόχους. πολύρρην. ποτὶ φῦλα. ποτὶ χόρτον. ῥάκε' ἄζει. σιπαλός. Συρίῃ ἐνὶ γαίῃ. χεύει (ep. recent.). ψαλάκανθα.

EPICRATES COMICUS ed. Meinek. Vol. III p. 368 ἄτοπος λόγος. λαμυρόν. 370 πινυτῶς.

EPICURUS καταιγισμούς.

EPIGENES COMICUS p. 539 ἡδυπότις.

EPILYCUS COMICUS p. 887 βάρακες. ἠθημένος. σῶμαι.

EPIPHANIUS μνᾶ. τάλαντον.

ERATOSTHENES ἀγρηνόν. ἀλκαῖον. ἀποκήρυκτος. βάρακες. βασιλίδες. βαῦναι. Ἐφωτίων. βιξῆαι. γενεᾶτιν. ἡδυντῆρες. κατειλυσπωμένην. ναρθηκιῶν. παρ' αἰγείρου. πέλμα. Ῥοίκου κριθοπομπία. φαικάσιον.

ESAIAS Ὠρίων.

EUANGELUS COMICUS IV 572, 7 θρῖα.

EUBULIDES COMICUS III 559 δέει.

EUBULUS COMICUS ed. Meinek. Vol. III p. 203 δεκάτην θύομεν. 204 Παλλάδος πρόσωπον. 215 Κεκροπίδας. 216 ἐπισίτιος. 217 εὐόργητος. 220 ἐμβάς. 223 ταρφέα. βατάνια. πατάνια. 224 ἐμπίπλαται. 228 Μανέρως. 229 τροποῦσθαι. ὤκιμον. ἀνατοιχῆσαι. 233 Ἀργεῖος. Μάνης. μάγνης, μίδας. 242 κύων χορεύει. 245 παλεύτριαι. 254 λάλος. 255 πάππος. 563 βεβρεγμένος. 264 ψιθία. 265 πιθάκναι. 268 ἀκανθυλλίς. χναύων. 271 στήνια. 272 γλωττοκομεῖον. νωδός. Adde: αἴρειν. τραπέζας. πῶλος. σικύα.

EUCLIDES ἀνύξιον (in Erotico?).

EUCLUS CYPRIUS ἀνύξιον. αὐεοῦλλαι (?) h. e. ἄνελλαι, ubi Bergkius PLG. Vol. III p. 961 ad Alcaei fr. 125 probat Ahrentis emendationem παρὰ Ἀλκαίῳ. γάλας. ἐμπυριβήτης. κακόρας. καπάτας. πελάνα. σκυδά [εἰτισκαί]. Ἀρμεθεῖς α 5904[b] Ceterum pleraeque Cypriorum glossae ad hunc Euclum referendae videntur, quo de pluribus disserui in Kuhnii Ztschr. f. vgl. Sprachw. Vol. IX, 4 p. 290.

EUCRATES in Rhodiacis ἔλατρον.

EUDOXUS βοῦς Κύπριος.

EUENUS κατεδήδοκε? λοχάζειν.

EUMACHUS ἀκακαλλίς.

EUPHORIO ed. Meinek. V βουστροφηδόν. XVI Εὐρυμέδων. XLIII ηὐδάξατο. XLVIII ὀπήσασθαι. LI λαρόν. LXIII νεοκμήτῳ. LXXXI Βραυρών. LXXXIII δωροφόρους. LXXXVII εὐρυκόωσα. αἴθυιαι. LXXXIX Ζωστήρ. XC δάνος. CXI ναυαγός. CXII ἄλλιξ. CXVII νάξαι. CLXVII Μωριεῖς. Adde: ἄνταρ. βέθρον. μυιόν. ὑποκυδές [πρήνιξε].

EUPHRO COMIC. IV 493, 15 πάρα γε.

EUPHRONIUS λακκόσπεδα.

EUPOLIS COMICUS ed. Meinek. fr. 14

p. 426 *συκῆ*. p. 426 *κίσθος σμῖλαξ*. p. 431 *ταγύρια*. fr. XIX *ἱερεὺς Διονύσου* (*Αἰξίν*). fr. III p. 437 *Ἀκαδημία*. VII p. 438 *ἀφαδίαν*. p. 439 *πεπείρους*. VIII p. 439 *ἀχράδας*. VI p. 442 *θετταλικὸς δίφρος*. V p. 448 *γυναῖκες εἱλίποδες*. fr. VIII *Βάστας ὁ Χῖος* (*Βάπταις*). fr. IX p. 450 *Κοτυτώ* XV p. 452 *ῥύμβος*. XXII p. 454 *δακτύλιος φαρμακίτης*. p. 456 *μειαγωγός*. XII p. 464 *ἀναβλυστωνῆσαι*. XIX p. 486 *προσαγῆλαι* et *ἀγῆλαι*. p. 469 (com. au fr. CLXXIV) *ὀξυθύμια*. XXIV p. 471 *πείσει*. XXV p. 472 *ἀτυχήσεις*. XXVII ibid. *νιγλαρεύων*. XXVIII[a] 473 *οἰνιστήρια*. p. 481 *ἰαμβῦκαι*. *τρία Στησιχόρου*. *τρίγωνον*. fr. IV p. 482 *καλλιχέλωνος*. VII p. 483 *βίσχυν*. p. 484 *ἀκόλουθος παῖς*. fr. V p. 488 *θυμηδία*. VI p. 489 *πεζὰς μόσχους*. fr. XI p. 491 *ἔκλυρον*. fr. XIII p. 492 *κοπετὸς, βρυγμός*. XVI p. 493 *τριχίδες*. XVII p. 494 *καλαβοίδια*. p. 497 *χαλκίον μακρόν*. IV p. 500 *Μαρικᾶντα*. VI p. 502 *ὀνοκίνδιος*. XIV 505 *ψάγδας*. *ἐρυγγάνοντα*. *αὐτοκάβδαλα ποιήματα*. XIX p. 506 *Δούλων πόλις* (*Μαρικᾷ*). XX p. 506 *σμικρὸν τοῦ ὀβολοῦ*. XXIII p. 506 *Γαδειρικὸν τάριχος*. *ψωΐζος*. XXIV p. 507 *ἐντεθετταλίσθαι*. p. 510 *οἰνόπται*. XXV p. 517 *ἀπώμοτον*. XXVII[b] p. 518 *ἀπλήγιος*. XXXIV p. 520 *γράσος*. XXXV ibid. *καλαθίσκος*. VII p. *ὤμιλλα*. XIII p. 531 *σιδηρῖτιν τέχνην*. II p. 532 *ἀργεῖαι*. VIII p. 534 *ἐκκανάξειν*. IV p. 537 *τριβώνιον*. p. 538 *τροφαλίς*. p. 540 s. v. *ἀλκέα*. XIII p. 541 *κατάχυτλον*. XV p. 542 *ἀποτράγημα*. *αὐτόματοι δ' ἀγαθοί*. XXIII p. 545 *ἐξηγητής*. fragm. inc. I 6 p. 546 *παραρεῖν*. V 550 *κρόμμυα*. *ἀρώματα*. *σκόροδα*. *γέλγη ὤνια*. XVII p. 555 *τρυσίππιον*. *κατ' ἀντιβολίαν*. XVIII p. 556 *καλώδια*. XXII p. 557 *ἀποφράδες*. p. 557 *ἀρωμάτων*. *θύα*. XXIII p. 557 *ὡραϊσμένη*. XXIV p. 557 *ἀλογίου δίκην*. p. 559 *ἄνεμαν ἀσελγῆ*. XXVII[a] *ἀνήρρησα*. XXXI *φροῦδον*. XXXVI p. 560 *Κρητικόν*. XXXVII p. 561 *ἐξεπλάγη*. XXXIX *τραπεζίνης*. XL p. 561 *ἠΐθεος*. *σταῖς*. *τὸ σταῖς*. p. 561 *λάβδα*. p. 562 *κοντίλος*. XLV p. 563 *καλαϊνόν*. XLVI p. 563 *ζητρεῖον*. XLVIII p. 564 *ἄπλυτοι ῥαφανῖδες*. XLIX *ὄψος*. LIII p. 565 *ἔγκαφος*. LVI *περίπολος*. LXXX *ἀπὸ τύμβου πεσών*. LXXXI p. 571 *βοῶπις*. LXXXII *Γαληψός*. LXXXIII p. 572 *δαμαρίππεως*. LXXXIV p. 572 *δαμασικόνδυλον*. LXXXV *ὄνου γνάθος*. LXXXVI *οὐρὰ* et *σάννιον*. LXXXVI p. 576 *ἀναρρύει*. LXXXVIII *περίζυξ*. XCII *Πράστιλλος*. CVIII[a] *πάστα*. CXVI *χοιροτροφεῖον*. CXXXIV *τρασιά*. CXXXV *Ἀδραμών*. CXXXIX *ἀνεπιπλήκτοις*. Vol. V p. LXXXVII *ζίλαι*. Adde: *ἑψητοί*, *πρύμαλος*. *Σιληνοί*, *ὑβριστοδίκαι*.

EURIPIDES.

Hecuba 33 *χερρονησία γῆ*. 39 *πρὸς οἶμον*. 63 *προσλαζύμεναι*. 65 *σκίπων*, *χερός*. 66 *ἤλυσις*, *διερειδομένα*. 68 *ὦ στεροπά*. 69 *ἔννυχος*. 70 *δείμασι*. 71 *μελανοπτερύγων*. 74 *φλογμῷ*. 77 *ἐδάην* vel *ἐδάην ἔμαθον*. 84 *γοεραῖς*. 85 *μὰ φρήν*. *ἀλίαστος*. 86 *φρίσσει*? 90 *βαλίαν ἔλαφον*. *πρὸς σ' ἐλιάσθην*. 105 *αἰρομένη*. 109 *σφάγιον*. 112 *λιψοπροτόνοις*. 116 *συνέπεσεν*. 120 *στρατὸν αἰχμητήν*. 126 *ῥήτορες*. 130 *οὐκ ἐφάτην*. 134 *ἡδυεπής*. 139 *φθειμένων*. 151 *μελαναύγη*. 159 *τὰς οὐ τλατὰς*, *τὰς οὐ φερτάς*. 162 *φροῦδος*. 169 *ἀγαστός*. 173 *πρὸς τάνδ' αὐλάν*. 178 *φάμην*. 183 *ἐξαύδα*. 184 *αἰαλλίασας*. 185 *δαρόν*. 196 *μάνυσον*. 204 *οὐριοθρέπταν*. 212 *γᾶς*. 261 *πρὸς χάριν*. 280 *παραψυχή*. 281 *ἀποστέλλεις*. 295 *δοκοῦντες*. 305 *ὑφ' οὗ*. 361 *κάσιν*. 367 *οὐ δῆτα*. 369 *διεργάσει*. 451 *Φθιάδας*. 473 *κοιμίζει*. 515 *ἐξεπράξατο*. 525 *λεκτοί*. 533 *νήνεμον*. 535 *κηλητηρίους*. 537 *ἀκραι-*

φνές. 546 ἐφράσθη. 551 μεθέντες. 553 ἐπιρρύθησαν. 554 μεθεῖναι. 616 ἄνυμφον. 640 ἀνείας. 648 βούτας. 650 μελάθρων λῶβαι. 653 εὔροον. 656 δρύπτεται. 664 οὐ ῥᾴδιον. 698 πέσημα. 700 λευρά. 783 τοὔμπαλιν. 807 γραφεύς. 837 καὶ χερσί. 840 συμπίτνει. 884 πλαθεῖσα. 907 ἐμβατεύω. 910 στεφάναι πύργων. 913 ἐν θαλάμοις. 921 εἰς εὐνήν. 922 ἀμαλεκύδαλος. 949 οἰζύς. 967 δεινός. 996 κατώρυχες. 1008 Ἰλίεια. 1077 'πιτίμια. 1025 ἄντλον. 1042 ἀκμὴ καλεῖ. 1048 κελῶ. 1052 μάρψαι. 1059 κατ' ἴχνος. 1061 φάρος στέλλων. 1062 ἐπάξας. 1064 ἀρνύμενος. 1067 ἀκέσαιο. Ἅλιε. 1077 διαμοιρᾶσαι. 1084 πρὸς θεῶν. 1112 τοὖργον. 1128 μαργῶσαν χέρα. 1157 ἐκπλαγούμεναι. 1194 ἐξήλυξεν. 1204 ταμεῖν. 1243 ὑφέξω. 1265 δέργματα. 1272 ἐπῳδός.

Orestes 3 ἄραιτο. 7 ποταται. 26 τροχηλατεῖ. 42 χλανίδιον. 66 γέγηθεν. 89 κατήνυσεν. 93 ἄσχολος. 115 οἰνωπόν. 128 ἀπέθριξεν. 147 ὑπωρόφιον. 149 πρόσιθι. 171 ἀνὰ πόδα. ἔμπαλιν. 187 πρόδηλος. 219 πινῶδες. 220 πάλανον ἀφρόν, πέλανον. 227 ἄναρθρος. 231 ἀνακύκλει. 255 μή πίσειέ μοι. 256 αἱματωπούς. 272 ἐξαμείψει. 286 ἐπάρας. 312 ἐκ δεμνίων. 347 σέβεσθαι. 380 ἵστορας. 382 πρωτόλεια, προτέλειαι. 383 ἀφύλλου στόματος. 397 ὤρθευεν δέμας. 402 ἐξώγκουν. 408 προσφερεῖς κόρας. 476 ὁμόλεκτρος. 496 ἐξέθυσεν. 514 τἄνδον. 531 ἀλαίνων. 597 οὐκ ἀξιόχρεως. 696 ἥβᾳ. 753 ἀντιλάζυσθαι. 754 πυργηρούμεθα. 795 οἴαξ. 883 κηδεύοντα. 892 φαιδρωπόν. 903 ἀθυρόγλωσσος. 907 ὑπὸ δ' ἔτεινε. 918 αὐτουργός. 922 ἀνεπίληπτον, ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον. 938 μέλαιος. 957 συνηρεφές. 971 βέβακεν οἴχεται. 979 ἀστάθμητος. 989 ἠιόσιν ἁρματεύσας. 989 τεθριπποβάμονι στόλῳ. 991 δικών. 1003 ἕσπερον κέλευθον. 1004 ἐς ἀῶ. 1010 γενέταν. 1013 καταχυρωθείς. 1036 θήγειν. 1040 αὐτόχειρι. 1119 εἴσιμεν. 1136 ξυναόρων. 1137 ὀλολυγμός. 1165 ἁλώσω. 1176 ἀδαπάνως. 1220 γεγωνέειν. 1272 ξιφήρεις. 1282 κεκώπηται. 1310 δείνας. 1382 ἰαλέμων. 1385 ἁρμάτειον μέλος. 1392 ἱπποσύνᾳ. 1441 προπάτωρ. 1476 ἀγκύλη. 1491 χαμαιπετεῖ. 1510 βοηδρομεῖν. 1519 ἀμφαυγεῖ. 1520 ἀνόνητον. 1571 ἄραρεν. 1620 γεῖσα τειχῶν. 1621 κτίται. 1637 ξύνθακος. σάφα.

Medea 2 συμπληγάδες. 3 τμηθεῖσα. 4 ἐρετμῶσαι. ἐρεσμίονες αἱ χεῖρες? 19 αἰσυμνᾷ, ὃς αἰσυμνᾷ. 20 Λέχαιον. 24 ὑφιείς? 40 θηκτόν. 46 τρόχων. 51 θρεομένη. 64 σύνδουλος. 79 ἐξηντληκέναι. 94 κατασκῆψαι. 119 λήματα. 139 φροῦδα. 148 ἄϊες. 150 μέλπει. 197 ᾠδαῖς. 199 ἀκεῖσθαι. 214 Κορίνθιαι γυναῖκες. 218 δύσκλειαν. 222 προσχωρεῖ. 256 λεληϊσμένη. 261 ἀντιτίσασθαι. 305 προσάντης. 318 ὀρρωδία. 322 ἄραρε. 404? Σισυφείοις κακοῖς. 410 ἄνω ποταμῶν. 426 ἀγήστωρ. 442 μεθορμίσασθαι. 461 ἀχρήμων. 531 ἀφύκτοις. 670 ἀεί. 673 ἄζυγες. 675 συμβαλεῖν. 730 ἀναίτιος. 765 καλλίνικος. 784 τοίοισδε. 787 ἀμφιθῇ. 798 ἴτω. 832 Πιερίδες. 841 ῥόδεον. 849 παιδολέτειραν. 903 ἀρίδακρυς. ἀρτίδακρυς. 906 χλωρόν. 922 τέγγεις. 928 θῆλυ. 956 φερνάς. 1025 ὄνασθαι. 1027 ἀγῆλαι. 1038 κάκη. 1095 ἀνιαρόν. 1162 ἄψυχον εἰκώ. 1189 πεύκινον δάκρυ. 1192 ἀραρότως. 1226 μεριμνηταί. 1278 ἀρκύων. 1316 τίσομαι. 1370 δήξεται. 1373 ἀπόπτυστον. 1379 Ἀκρία.

Phoeniss. 2 ἐμβεβώς. 19 φύς. 23 ἀμπλάκημα. 28 ἱπποβουκόλους. 30 ὠδίνων. 31 ὑφεῖτο. 32 πυρσαῖς γένυσι. 45 ἐπεξάρει. 45 Πολύβῳ τροφεῖ. 85 σύμβασις. 90 διῆρες. 99 χρίμπτεσθαι.

105 ἐπαντέλλων. 126 αὐδᾶται. 128 γαῦρος. 131 ἀστερωπός. 138 μειξοβάρβαρος. μιξιβάρβαρος. 149 γοργός. 151 ἀμφέπει. 206 νιφοβόλοις. 223 σκοπιαί. 224 δεῦσαι. 234 νιφοβόλον. 287 ἑπτάστομον. 296 ἀμπέτασον. 315 πολυελικτὸν ἀδονάν. 325 δυσόρφναια. ἀμφιτρύχη. 335 ὑπερτέρα τέρεμνα. 349 ἐσιγάθη. 369 ἀφικόμην. 383 δάκω φρένα. 370? δακρυρροοῦν. 412 μέτην. 419 ἐκφῦναι. 453 βραβεῖα. 454 σχάσον. 460 σφῷν. 500 ἀμφίλεκτος. 535 φιλοτιμία. 570 φιλότιμος. 572 ἀνήψατο. 590? συμβαῖεν. 600 φιλόψυχον. 627 πρόπας. 640 ἀδάματος. 654 ἐνώτισε. 660 δεργμάτων. 666 ἀμάτορος. 668 φραδαῖσι. 741 σιγηλός. 799 μήσατο. 805 ἐπίσαμον. 823 φοινικολόφοιο. 831 Ἀμφιονὶς κιθάρα. 851 αἶπος. 859 παρεῖμαι. πάρειμι. 868 ἐτεκνώθη. 920 νεύει. 988 ὀρφανός. 1012 ἐξ ἐπάλξεων. 1025 χαλέσιν. 1030 δάϊον τέρας. 1091 μελάνδετον. 1104 Νηΐσταις πύλαις. 1119 Ὁμολωΐδες. 1147 schol. ξυνθήματος. 1158 κυβηστήρ. 1159 διεπάλυνεν. 1178 ἀνεῖρφ' ὑ.... 1223 ἀπ' ὀρθίου. 1357 περιπτυχαί. 1386 κεγχρώμασι. 1390 μεταψαίρων. 1391 κερχνώμασι. 1406 ὑπὸ δρόμον. 1407 Θετταλὸν σόφισμα, Θεσσαλὸν .... 1413 ὁμιλίᾳ χθονός. 1436 γηροβοσκῷ. 1440 παρασπίζουσα. 1456 ὑπερπαθήσας. 1490 κράδεμνον. 1529 ούλόμεναι. 1539 βακτρεύμασιν. 1606 ἀσύνετος. 1619 χρώζει. 1622 ἑλίξας. 1645 θεσμοποιεῖς. 1657 ἀπεννέπη. 1732 ὄνειδος. 1733 ἄπαγε. 1836 πυρσός. ἀνὰ μέρος.

Hippolyt. 1 ἀνώνυμος. 54 ὀπισθόπους. 55 λέλακεν. 75 φέρβειν, βοτά. 123 βαπτάν. 165 ἄδαυρα. 194 στίλβει. 201 ἐπίκρηνον. 219 ἔραμαι. 225 νασμῶν. 231 Ἐνετάν. 237 ἀνασειράζει. 247 ὀδυνᾷ. 278 ἐξαρκεῖ. 373 προνώπιον. 478 θελκτήριοι. 548 ἄνυμφον. 561 πότμῳ. 601 ἀναπτυχαί. 607 ἐξεργάσῃ. 613 διεργάσει. 646 δάκη. 684 πρόρριζον. 783 ἐπίσπαστρον βρόχον, ἐπίπαστον τὸν βρόχον. 816 ἀμαυροῖ. 821 κατακονά. 1058. 9 ὑπὲρ κάρα φοιτῶντα. 1114 ἀλγεσιθυμόν. 1138 χλόα. 1170 κατευγμάτων. 1172 ῥόπτρον. 1182 ἀλύω. 1205 ἁλιρρόθους. 1232 ἀνεχαίτισεν. 1307 οὐκ ἐφέσπετο. 1364 θεοσέπτωρ. 1376 διαμοιρᾶσαι. 1396(1444) κατ' ὅσσων. 1438 χραίνειν.

Alcestis 74 κάτεισι. 85 προνωπής. 91 μετακύμιον. 99 ἀρδάνια. 99 πηγαῖον. 148 ψυχορραγεῖ. 161 εὐπρεπῶς. 203 μαραίνεται. 245 δεῖναι. 254 πορθμεύς. 262 τί ῥέξεις. 267 οὐ σθενῶς. 338 οὐχ ἅζομαι. 365 ἀπαντλοίην ἄν. 418 ἤμπλακες. 447 χέλυν ἔν τ' ἀλύροις. 449 περινίσσεται ὥρας. 480 κιγχάνω. 494 ἀρταμοῦσιν. 505 Αἰγαιῶν. 501 τέτρωρον ἅρμα. 545 θοινᾶσθαι. 554 ὑπορράπτεις λόγους. 571 ἠξίωσε ναίειν. 605 κεδνά. 624 ἄρδην. 659 αἰδηφρων. 679 ἀργυρώνητος. 698 πέσημα. 752 προὔθηκα. 756 ποτήρ. 757 μητρὸς μέθυ. 759 μυρρίνης κλάδος. 760 ὑλακτῶν. 824 συνάορος. 835 παρ' οἶμον. 889 δυσπάλαιστος. 907 ἅλις. 921 εἴμεν. 950 αὐχμηρόν. 960 κύδιον. 1063 προσήϊκται. 1111 ἀνδάνοντα.

Andromach. 3 ἀνέρεξα. 17 χόρτος. 25 πλαθεῖσα. 42 δειματουμένη. 66 πλέκει. 98 στερρόν. 116 πιδακοέσσης. λιβάς. 135 ἀγλαὸν ἕδραν. 148 στολμὸν χρωτός. 155 δορίκτητος. 158 ἀκύμων. 165 πτῆξαι. 192 ἐχεγγύῳ. 195 ὑπερθεῖ. ὑπεθρεῖ. 200 ἐφολκίδα. 221 προὔστημεν. 231 μονότροπος. 233 συμβῆναι. 254 ἀραρότως. 270 περαιτέρω. 281 βοτῆρα. 289 παραβαλλόμεναι. 335 μιαίφονον. 338 ὑπεκδράμω. 353 ἀτηρόν. 356 ἐξανβλοῦμεν. 364 ἐξετόξευσεν. 412 ἀναρτῆσαι. 422 θυραῖος. 448 ἑλικτά. 451 αἰσχροκερδής. 459 ἀθώπευτον. 538 λιταῖς. 552 ἀνηβη-

τηρίαν. 561 κληδόνος. 601 ἐπούρισας. 603 ἐξεκώμασεν. 617 σάγμα. 671 λάσκεις. 682 ἀείστορες. 689 γλωσσαλγία. 787 πορσύνουσα. 795 ναυστολίαν. 814 λεπτόμιτον φᾶρος. 826 ’μύγματα. 876 φαντάζου δόμων, εἴσιθι. 901 ἀκέστωρ. 936 *Σιρηναίων* λόγους. 972 πωλικοῖς διώγμασι. 1029 ἀπηῦρον. 1033 κέλωρ. 1035 ἀδύτων. 1038 ἀχόρους. 1041 εὐνάτορα. 1046 σταλάσσων. 1090? διαστείχων. 1094 γύαλα. 1096 ῥόθιον. 1116 μηχανορράφος. 1118 ὀξυθήκτοις. 1119 ἀτευχῆ. 1121 παραστάδες. 1129 σποδούμενος. 1133 μεσάγκυλα. 1136 πυρρίχας. 1143 στενόπορος. 1192 *’Αίδαν*. 1124 ἄντρα νύχια.

Troad. 1 *Αἴγαιον*, ἁλμυρόν. 3 ἐξελίσσουσι. 7 εὔνοια. 9 *Παρνάσιος Φωκεύς*. 14 δούρ(ε)ιος ἵππος. 16 κρηπίδων βάθροις. 17 ἕρκειος *Ζεύς*. 20 πρύμνηθεν οὖρον. 22 ἐπεστράτευσαν. 26 ἐρημία. 40 τλημόνως. 58 ἀφῖγμαι. 60 κατηθαλωμένη. 63 ἀτὰρ δή. 81? πιμπρᾶν. 84 *Εὐβοίας* μυχόν. 89 χοιράδες. 93 καραδοκεῖ. 95 ἐκπορθεῖ. 117 [ἀκανός]. 121 ἄτας κελαδεῖν. 124 δι’ ἅλα πορφυροειδῆ. 126 παιᾶνι στυγνῷ (bis). 134 ἀσφάζει. 143 χαλκεγχέων. 145 τύφεται. 162 ναυσθλώσουσιν. 187 *Φθιώταν*. 191 κητώεσσα. 198 λυμ[ήν]αν. 216 βρίθειν. 221 ἀντήρη. 258 στεφέων. 263 πάλος ἔζευξεν. 271 χαλκεομήστορος. 276 δευομένα. 307 θοάζει. 344 λυγράν. 353 πύκαζε. 396 ἦξις. 435 διαύλους. 439 λωτοῦ τ’ ἔρωτες. 436 χάρυβδις ὠμόβρωτος. 441 γῆρυν. 451 εὔϊα. 495 ῥυσοῖσι. 497 λάκισμα. 496 τρυχηρά. 514 ἐπικήδειον. ᾠδάν. 518 δοριάλωτος. 517 τετραβάμονος. 544 λιβύς τε λωτός. 548 παμφαές. 571 ἀστύναξ. 571 ἶνις. 598 λεχέων στυγερῶν. 652 εἰσφρήσασθαι. 756 ἀνοίκτως. 787 ἀνοικτές. 783 μογερᾶς. 797 πασσυδίᾳ. 809 ἀτυζόμενος. 810 εὐρείτᾳ. 817 πιτύλοιν. 821 ἁβρὰ βαίνων. 825 γειναμένη. 854 ἐν θαλάμοις. 855 ἀστέρων τέθριππος. 866 ἑλήσατο. 885 δυστόπαστος. 957 ἐξεκαλύσω, ἐξ ἐπάλξεων. 1003 ἀγωνία. 1012 ἀρτωμένη βρόχῳ. 1024 κατάπτυστον. 1067 κατάρ[ρ]υτα. 1069 τέρμονα. 1079 αἰθέρα. 1085 ἄνυδρος. 1086 ἀεῖσσον. 1123 πίτυλος. 1175 κῆπος. 1177 αἰσχρά. 1182. 3 βόστρυχοι. 1219 ὑπερτάτην. 1236 πιτύλους. 1258 διερέσσοντας.

Rhesus 7 ὀρθεῦ. 25 ἀφυπνίσας. 27 ψαλίοις ἵππους. 48 ναυσιπόρος. 55 φρυκτωρία ἔννυχος. 64 ῥύμη. 105 εὔβουλος. 118 ἀντύγων χνόαι. 134 κατόπταν. 173 στρατηλάτης. 179 λαφύρων. 187 πωλοδάμνης. 209 χάσμα θηρός. 224 *Θυμβραῖος*. 274 δόρη. 282 ὀργάδες. 305 πέλτη. 311 σχέδιον. 327 ἀτίζεις. 342 *’Αδράστεια*. 378 καταφθείμενον. 419 ἄμυστις. 441 ἐπεξάρει. 487 ἐρεῖσαι. 498 μυλώτατον. 499 κρότημα. 509 *Τερμέρεια* κακά. 512 προταινί. 514 ἀμπείρας. 515 θοινητήριον. 524 ἐγερτί. 549 παιδολέτωρ. 553 ἰά. 567 ἐξ ἀντύγων. 621 ὄχημα. 645 κλῶπες. 673 ὁλκοὺς ναυστάθμους. 711 ὕπαφρον. 715 ἀγύρτης. 730 ἀβρίξ. 740 ἰαύει, κοῖτον ἰαύει. 744 τολύπευμα. 789 μυχθισμός. 794 νειάτη. 805 δύσοιζ’ οὐ. 817 μάραγνά γ’ ἦ. 881 ἐκτροπαί λεωφόρου. 923 μελῳδία. 925 ἐδέννασεν. 943 φανάς. 959 τεῦξαι. 983 κηδεύειν.

Supplic. 25 κομιστάς. 110 κατήρη. 163 ἀλκιμώτατον. 165? ἀμπισχεῖν. 170? πολιᾶ. 175 ὡραῖα. 186 ἀφηγεῖσθαι. 208? αἶθος. 260 πυρσοφόρος. 361 προσάψας. 412 ἐκχαυνῶν. 420 γηπόνος. 501 τέθριππον. 579 θούριδος ἀλκῆς. 652 εὐαγές. 666 ἀνθωπλισμένοι. 680 *Φόρβας*. 807 κύντατα. 889 ἐξοχώτατος. 898 λοχία. 1174 συνίστωρ. — ἀναδρομαί.

Ion. 75 θήσεται. 94 θέραπες. 97 ἀφυ-

δραίνεσθαι. 158 μάρψω. 173 καρφυραί. 186. 7 ἀγυιάτιδες θ. 224 Γοργόνες. 267 πρόγονος. 316 ἀφίκου. 403 ὀρρωδίᾳ. 405 θέσπισμα. 453 ἀνειλείθυιαν. 511 θυοδόκοι. 642 εὐκτόν. 653 (805) γενέθλια. 705 ἐξαπαφών. 718 νυκτιπόλοις. 783 ἄφατον. 840 πιθών. 875 ἀπονησαμένη. 881 μέλπων. 1010 κέκρανται. 1137 σταθμήσας. 1205 αἰαζομένη. 1212 πῶμα. 1257 ἀλοῦσα. 1338 ἀντίπηγα. 1345 κατειπών. 1402 ἥλατο. 1431 δέραια. 1465 ἀνηβᾷ. 1550 ἀντήλιος.

Iph. Taur. 41 ἀνακτόρων. 81 κάμπειος δρόμος. 108 ἄπωθεν. 117 τερμάτων. 121 θέσφατον. 151 ὄρφνα. 175? ἀπενάσθη. 179 ἀντιβάλμους. ἀντιψάλμους. 237 βουφορβός. 311 ἀπέψα(η). 379 ἔρρεις. 436 Ἀχιλλέως δρόμοι. 536 κατεύχου. 576 γεννήτορες. 596 θῦμα. 626 εὐρωπόν. 682 ἔγκληρον. 700 Ἱππ[ε]ιον Ἄργος. 799 διοπετές. 934. 71 ἠλάστρουν. 945 ὁσία. 1115 λατρεύω. 1239 γάννυται. 1286 ἀναπτύξαντες. 1323 ἀθρήσας. 1325 ἀγχίπλους πόρος. 1346 ταρρός. 1355 τεχνήματα. 1356 εὐθυντήρια. 1364 παλιμπρυμνηδόν. 1372 σήμαντρα. 1414 ἄνακτωρ. 1431 ἵστορας. 1452 Ἁλαί. 1456 οἴστροις.

Iphig. Aulid. 60 ἐπεράσασθαι. 124 ἀμπλακών. 482? ἀνθελέσθαι? 514 σύλλογος. 610 νυμφαγωγός. 718 προτέλεια. 837 ἀφασία. 848 αἰδοῦμαι. 993 ἀπαρθένευτα. 1046 κλείουσαι? 1087 νυμφοκόμος. 1218 ἄωρον. 1298 ῥοδόεντα. 1416 ἄθρησον. ἄθραυστα.

Bacch. 59 τύ[μ]πανα. 70 ἐξοσιούσθω. 117 θηλυγενής. 121 ζαθέου. 151 ἐπιβρέμει. 176? ἀνάπτειν. 182 πέφηνεν. 188 θύρσῳ. 223 πλάσσειν. 231 ἐν ἄρκυσι. 234? γοησίοδος? 246 ἀγχόνης ἄξια. 351 δήξομαι. 356 λευσίμου δίκης. 408 καρπίζουσι. 410 Πιερία. 415 ὀργιάζειν. 438 οὐκ ἤμειψεν. 441 οὐχ ἑκών. 451 ἄρκυσι. 462 ἀνθεμώδη. 503 καταφρονεῖ. 572 ὀλβοδότης. 633 συντεθράνωται. 639 προνώπια. 651? ἑλίβοτρυς. 664 ποτνιάδες. 678 ὑπεξήκριζον. 701 σπαργῶν. 709 διαμῶσαι. 791 εὐΐων. 825 ἐξεμούσωσεν. 823 ὀφθῇ. 833 μίτρα. 851 ἐνείς. 867 λείμακος. 884 ἀπευθύνει. 949 ἀνασπάσω. 951 ἱδρύματα. 958 ἐν ἔρκεσι. [975 πρὸς κέντρα λακτίζῃ.] 993 διαμπάξ. 999 πραπίς. 1051 ἀμφίκρημνον. 1062 αἰσχρουργίας. 1097 ἀντίπυργος. 1100 ἤνυτον. 1102 καθῆστο. 1187? κατάκομον. 1294 κατήραμεν: σάτυροι. σπαράγμασι.

Cyclops 6 παρασπιστής. 12 ὁδηθείης. 22 ἀνδροκτόνοι. 24 φάκελον. 29 πῖστρα. 33 ἁρπάγη. 37 σίκιννις. 49 ψύττα. 98 ὁδῆσαι. 104 κρόταλον. 133 ὅδησον. 157 διεκάναξε. 169 τουτί. 183 σκελοῖν. 315 λαλίστατον. 333 πιαίνει. 358 χναύματα. 365 ἀποβώμιος. 394 παλίουρος. 401 στόνυχες. 418 κάπήνει. 493 ἀπαίδευτον. 505 ὁλκάς. 521 ὁ Βάκχιος. 609 καρκίνος. 615 σποδιά. 626 σκαρδαμύττειν. 631 δίαυρος. 672 οὖτις.

Heraclid. 57 αἱρήσεται. 75 ἀμαλόν. 77? ἀλυστινόν. 89 ἀκήρυκτον. 216 σύμπλους. 394 ὀφρύῃ et ὀφρύει. 554 ὑπερφέρεις. 779 φθινὰς ἡμέρα. 986 οὐκαρός? 1031 παρθένου Παλληνίδος.

Herc. fur. 4 γηγενής. 29 Διόσκουροι. 110 ἀοιδός. 155 ἐξαγωνίζεσθε. 283 ἀντιτείνει. 370 θεράπναι. 378 θηροφόνος. 379 Οἰνωᾶτιν. 412 ἄλίσας. 421 ἐξεπύρωσεν. 470 ἀλεξητήριον. 508 περίβλεπτος. 568 μέλπηθρα. 681 ἀείσω. 865 κανών. 999 σκάπτει μοχλεύει. σταθμά. θύρετρα. 1023 τρίγονοι. 1043 παρειμένος. 1341 ἃ μὴ θέμις. 1373 οἰκουρία. 1426 πεπᾶσθαι.

Hel. 66 δυσκλεές. 87 φύσας. 174 συνῳδά. 251 μαψίδιον. 473 φοινίαις. 524 ταλαίφρων. 539 ἀλᾶσθαι. 541 κρυπτεύομαι. 547 ὀρθοστάτης. 841

δόξαν λαβεῖν. 1152 ἀλκαῖον. 1162 φλογερόν. 1177 φλογμός. 1334 πέλανοι. 1335 δροσερά. 1499 οὐράνιοι. 1593 λώτισμα. 1597 λοίσθιον. 1617 κορμός. 1663 πνεῦμα οὔριον, οὔριον. 1671 ἀπάρας.

El. 74 'ξωθεν. 104 οἰκέτις. 119 πολιῆται. 177? ἐκπεπότημαι. 210 ἐρίπνας. 218 καθ' οἶμον. 268 ποινάτορας. 304 αὐλίζομαι. 316 στατίζουσι. 514 σφάγιον. 616 κέκασται. 625 ἔροτιν. 652 λεχώ. 661 εἰσίτω. 771 προσγίνεται. 800 σφαγεῖον. 803 προχύτας. 817 ὀχμάζει. 827 λοβοί. 828 δοχή, πύλαι. 830 σκυθράζει. 835 πλαστήρια. 837 χέλυν. 843 ἤσπαιρεν ἐσκάριζεν. 852 κάμακας. 957 δεινὰ δέ. 1140 σαμώσῃ. 1142 ἐνῆρκται. σφαγίς. 1214 ἔλασκεν. 1321 στέρνα. λόγῳ παρθένοι (pro λόγῳ πενθερόν).

Fragmenta ed. Nauck. 16 αἰχμαί. 35 μεθίσταται. 40 Ἑρμοῦ κλῆρος. 41 ἀκρατές (Αἰόλῳ). 64 ἄρρητος κόρη (Ἀλεξάνδρῳ). 66 ἀτενής (Ἀλκμέωνι διὰ Ψωφῖδος). 74 ἀργαίνειν (ib.). 78 ἀπαιώνιστον (Ἀλκμέωνι διὰ Κορίνθου). 83 μετέρχεται. 88 σκεθρόν. 93 κολούει. 103 διαιρεῖν. 105 ἀμολγὸν νύκτα (Ἀλκμήνῃ). 107 κῦμα, γέμειν. 136 ἄγορος. 139 ἐλοῦ. 155 ἀγρεύματα (Ἀνδρομέδᾳ). 156 ἀμείβεται (ibid.). 167, 1 εἰχέαι. 184 ἀσύμφορον. 187 ἥσθείς. 197 εὐκράς. 205 τοὐρθόν. 209 ἐκμιμούμενος. 212 προσβαλών. 228 εὐθυδήμονα (Ἀντιόπῃ). 242 ὠρέξατο. 262 ὀδουρούς. 267 ἐξέστησεν. 268 ἐρίπια. 275 ἔσφηλεν. 280 κέρας ὄρθιον (Αὔγῃ). 281 ἀπενήσω (ibid.). 282 διέφθειρε. 284, 22 μωραίνει. 287, 6 ζάπλουτος. 10 ἀσχάλλει. 294 ἐπιπάξ, αὐθαίρετοι. 316 ἁγνίσαι (Βουσίριδι). 317 ἀτρεκήσασα (ibid.). 326, 6 τρέφειν. 339 συμβάλλων. 349 ἀτίζων. 350 ἀζοίμην (Δίκτυϊ). 352 σελήνας. 359 ζεῦγος τριπάρθενον. 364, 9 πραγμάτοιν. 364, 10 προσείρων. 370 πέλτης. 371 Ἀσιάς. 372 τέρθρον. 374 (528) κολούων. 379 φάτνη. 388 πρηστήρ. 390 ἀνόνητον. 424 ὑπόπτερος. 427 δ' ἄρα (Ἰνοῖ). 438 διαβάλλει. 470 κροτητά. 475, 5 δόκος. 475, 12 δαῖτας, ὠμοφάγους δαῖτας. 475, 15 βάκχος. 476 περιταμνόμενον? 476 Δικυμνίοις βολαῖς. 476 φαῦλος. 481 θριάζειν. 485 ἐπ' ἀντολαῖς. 493 ἀναστέφειν. 495 τήτει. 518 Ἀδώνιδος κῆποι. 519 Ἀλθαία. 534 τὸ λαιόν. 534, 5. 6 πελέκεα δίστομον, γενῆϊδα. 542 ἀντήλιοι (Μελεάγρῳ). 543 καθωσίωσε (ibid.). 560 ἀηδόνα, λωτίνας ἀηδόνας (Οἰδίποδι). 561 ἄναρθρος (ibid.). 571 μαγνῆτις λίθος. 573 ἀθράνευτον (Οἰνεῖ). 574 ἀκρίζων (ibid.). 577 κουφίζει. 582 γράμματα. 593 ἐμβόλους (Παλαμήδῃ). 594 ἐξέφυ, λέλεκται. 595 πλημοχόη. 596 ἐνδελεχῶς, αἰθέριος ῥόμβος, ὀρφναία. 597 ἀκάμας. 607 ἔφεξις (Πειρίθῳ). 603 θρᾶξαι (ibid.). 607 πρὸς κέντρα.. λακτίζῃ. 608, 3 πορθεῖν. 614 ἀντεμμάσασθαι. 615 ἀρταμεῖν (Πλεισθένει). 642 ξυνιέναι. 646 ἐχέγγυος. 656 θατέρου. 675 ἑλίσσων (Σισύφῳ). 678 κωλῆνες. 681 ἀμαρτεῖν (Σκείρωνι). 682 ἐμβόλους (ibid.). 683, 3 κρυμός. 686 ζεύγλας (Σκυρίαις). 688 θώψ. 690 ἐμβολήν. 694 τύλον. 713 κακορροθεῖ. 743 γνῶναι. 747 αἰσίως (Τημένῳ). 748 ἀνανομήν. 749 ἄπυργος. 750 κατηβολή (ibid.). 751 σφακελισμός. 752 κάθαπτος. 762 σᾶ. 766 ἀναδρομαί (Ὑψιπύλῃ). 767 ἄρκος. 771 ἀνίσχων. 773 ἔμφυτον. 781, 45 αἴθινος καπνός? 782 κρανία. 786 γαῦρος (Φιλοκτήτῃ). 790 φάγαινα. θοινᾶται. 798 αἰῶνα (ibid.). 799 αἱρεῖ (ibid.). 800 ἀκριβές (ibid.). 813, 2 προηγητής. 813, 9 ἔγκειται. 815 ἀ-

μνήστευτος γυνή (*Φοίνικι*). 818 *σφαδάζει* 824 *σιρούς*. 833 *πώγων φλογός*. 834 *ἰλλάδας γονάς* (*Φρίξῳ*). 841 *εἰάζων* (*Χρυσίππῳ*). 842 *ἀπρόσειλος* (*αλῆ* (sic). 888 *αἴθοπα οἶνον*. 899 *χλωρὰ σῦκα*. 916 *σεμνύνεσθαι*. 919 *διαψαίρειν*. 923 *λωτίνας ἀηδόνας*. 924 *Αἰγυπτία ἐμπολή*. 1009 *ἔρρ' ἰών*. 1064, 5 *πάραυτα*. 1068, 11 *Παμισός*. 1110 *ζύγαστρος*. 1113 *περισοβεῖν*. Adde: *ἀκουσίως*. *ἀμείλικτον*. *ἀπέσβη*. *ἀραγμός*. *ἀριστεύς*. *ἐρόεντα*. *ἰτέαι*. *κομψά*. *λάτρις*. *λίθων χοαί*. *μόμφις*. *ῥόμβῳ*. *φυλάς*. *ψέγει*.

EUTHYCLES COMICUS II 890 *ἕβδομος βοῦς*. 889 *σχαδόνες*.

EUTHYDEMUS *σφηνεύς*.

EZECHIEL *βεζέκ*.

G.

GALENUS *σώτειρα*. cf. *ἀπαράχυτος οἶνος* et *ἀποθλίψαντες*.

GLAUCIAS MEDICUS *πέαρ*. *σαμίθη*.

GEORGICI *τραγᾶν*.

GLAUCUS *Δημήτριος*.

GORGIAS *ἰαμβίζειν*.

GORGO historicus *ἐπιπολαῖος*. *καταρραπτίτης* (*ἐν τῷ περὶ θυσιῶν*).

GREGORIUS NAZIANZENUS de vita sua p. 3 B *κάλοι δ' ὀρόχθουν*. p. 3 *πλωτῆρες*. p. 4 B *κατήραμεν*. p. 10 C *συνήλυσις*. p. 12 B *ἀπλήξ*. p. 12 D *σίσοιν*. p. 18 C *εἴπερ τινές*. p. 20 C *θημών*. p. 21 A *τί φῶ; θάρσος ἢ θράσος*. p. 23 A cf. p. 30 A *τῶν ἐν τέλει*. p. 23 C *ᾤμωξεν ἐστέναξεν*. p. 25 C *ἐξ ἀμφοῖν*. p. 26 A *ἀμύντορας*? p. 27 A *τύρβη*. p. 29 A *κροαίνων*? p. 29 A *τετρυμένος κακοῖς*. p. 30 A cf. p. 23 A *τῶν ἐν τέλει*.

Carmina varia.

I 2 p. 31 B *σταυροτύποις*. 2 p. 31 *ἐπ' ὄρει*. 2 p. 31 B *ἐπ' οὔρει*. 8 p. 31 B *ἐνὶ σπλάγχνοισι*. 23 *δῆρις*. 31 p. 31 D *μερμῆραι*. 33 p. 31 D *δάπτων*. 37 p. 32 A *ἰλυόεσσι*. 43 p. 32 A *ἀμφαγαπῶντες*. 44 *λεύσοντες*. 44 *ὀπωπαῖς*. 53 p. 32 B *λυσσήεις*. 59 p. 32 B *ἀπροϊδῆ*. *ἀμφιχανόντες*. 62 p. 32 B *πελάσαιμι*. 63 p. 32 B *πρὸς ὄλεθρον*. 64 p. 32 B *οὔ με γάμος δέ*. 67 p. 32 B *πολυχανδέα*. 69 p. 32 C *αἰγλήεσσι*. 79 p. 32 C *ἰάνθην*. 82 p. 32 D *μιῆς χθονός*. 88 p. 33 A *κλειτός*. *ἐφεδρήσσων*. 92 p. 33 A *μάρπτοντα*. 93 p. 33 A *ἱέντα*. 103 p. 33 A *στρεπτόν*. 150 p. 34 A *ἐπ' ὤμων*. 154 *θοώκους*. 157 p. 34 A *ἐν ἄρκυσι*. 161 p. 34 A *τίς κεν*. 170 33 B *οὐ δοκέουσιν*. 171 p. 33 B *ἀπ' ἄλλων*. 174 p. 34 B *ἐπέπαστο*. 178 p. 34 C *ὑπὲρ τέγος*. 181 p. 34 C *ἤθεος*. 191 p. 34 C *διαρραισθέντος*. 193 p. 34 C *μονόφορβος*. 194 p. 34 C *ἀγάστονος*. 195 p. 34 D *ἀπερύκειν*. 201 p. 34 D *φαάντερον*. 208 p. 35 A *ἀχλυοέσσης*. 211 p. 35 A *μίγδην* et *τὸ πάροιθεν*. 226 p. 35 B *δώτειραν*. 238 p. 35 C *ἐπ' ἀνέρι*. 246 p. 35 C *ἐπωμαδόν*. 264 p. 36 A *τῶν δέ* cf. 47 A *πάροιθεν*. 284 p. 36 B *ὄπα γηρύοντες*. 312 p. 36 D *ἐρρίγασι*. 321 p. 37 A *περιάγνυντο*. 332 p. 37 A *ἄμυξα*. 347 p. 37 B *ἐδητύς*. 357 p. 37 C *δουριαλής*. 362 p. 37 C *πανάποτμος*. 370 p. 37 D *ὡς ἐνέπουσιν*. 371 p. 37 D *ἐδηλήσαντο*. 390 p. 38 A/B *ἐς πάνδοκον*. 392 p. 38 B *ἀπὸ φωρᾶς*. 393 p. 38 B *ἐπ' εὐσεβίῃ*. 395 p. 38 B *φῶτε*. 434 p. 39 A *ἐναρίθμιος*. 436 p. 39 A *ἐπέχραον*. 438 p. 39 A *κύρσαν*. 483 p. 39 D *δῃωθέντων*. 484 p. 39 D *λέλησται*. 515 p. 40 B *ὀδυρμός*. 557 p. 41 A *ἀναθηλῆσαν*. 550 p. 41 A *μυχθίζουσι*. 562 p. 41 A *ἠλιβάτοισι*. 571 p. 41 B *ἐνὶ βένθεσι*. 603 p. 41 D *δυσαλθέα*. 621 p. 42 A *ἐκπροθορών*. II 23 p. 43 A *παΐν*. 27 p. 43 A *μονώτατος*. 34 p. 43 *ὑποδρήσσουσι*. 59 p. 43 C *ἐρατόν*. 62 p. 43 C *φορεύμενα*. 78 p. 44

A ἐλώρῃ. 124 p. 43 D ἀνδρομέης. 117 p. 44 C μήτειρα. 155 p. 45 A ἀθέριξα. 243 p. 46 D ἐρνοκόμων. 244 p. 46 D λιθάκων. 251 p. 47 A et 36 A τῶν δὲ πάροιθεν. 279 p. 47 B λαίφεσιν. 289 p. 47 C ἀπροτιόπιστος. 290 p. 47 C οὐκ ἄλκαρ. ἀδρανέοντος. 291 p. 47 C ἡβάσκοντες. 342 p. 48 C τρυχίνοις ῥακίοις. 348 p. 48 C παρπεπίθοιμι. 363 p. 48 D παῦρα? 488 p. 51 A ζαθέου. 524 p. 51 D ἀπ' αὔγεος. 549 p. 52 A κατέμαρψε. 556 p. 52 B διατεκμαίρωνται. 559 p. 52 B ὁ δ' ὠμάρτησε. 559 p. 52 B ὠμάρτησε. 567 p. 52 C ὅ μευ. 575 p. 52 C ἀδερκής. 587 p. 52 D αἶψα λέλοιπεν. 598 p. 53 A προσπτύσσεται. 627 p. 53 C τυκτὸν κακόν. 648 p. 54 A ἠλιτόμηνα. 699 p. 55 A ὧδέ κεν. 713 p. 55 A λοξοβάμοισι. III 8 p. 55 C τέθμια. 11 p. 55 D παραθροξίας. 40 p. 56 B ὀπίζεο. 41 p. 56 B χαλέπτει. 65 p. 56 D ἄμπνευσις. 138 p. 58 A πὰρ πυλεῶνα. 148 p. 58 B οὐ μετὰ δήν. 167 p. 58 C εἶδαρ? 168 p. 58 C ἐχάσατο. 181 p. 58 D βορά. 193 p. 59 A μιῆναι. 211 p. 59 B ἐλπωρῇσιν. 217 p. 59 C οὔλια. 224 p. 59 C ἐπαρτέϊ νηΐ. 228 p. 59 C νωθρὴ ὁδός. 239 p. 59 D λείμακος. 291 p. 60 C τύμμα. 401 p. 62 C δοτῆρα. 468 p. 64 A γήπονος. 486 p. 64 B μὴ κοτέησι. 631 p. 66 D ὥς δοκέει? IV 6 p. 68 B ἄψεα. 45 κέαται. 48 p. 68 D λάβρος. 48 p. 68 D ἔκνοον. 76 p. 69 B πρὸς ζόφον? 101 p. 69 C αἱμοβόροιο. 143 p. 70 B οἰοχίτων. 161 p. 70 C ἐξ ἐμέθεν. 163 p. 70 C ἀπροτίοπτοι. 229 p. 71 C κνωσέοντι. 231 p. 71 D ἀργυφαιοῦσι. 248 p. 71 D ἐυνήτων. 249 p. 72 A μεμυκότα? 252 p. 72 A ἡμερίων. 253 p. 72 A ἰάνθης. 271 p. 72 B καρφαλέην. 295 p. 72 C ἀποέργαθεν. 323 p. 73 A ποτὶ πλάδεσσιν. 349 p. 73 C γεραιῶν. V 51 p. 74 B ἀθέριξα. 57 p. 74 C ἕαδεν. 98 p. 75 B ἡμιδάϊκτος. VI 3 p. 75 C ὁμέστι[κ]ος. 14 p. 75 D ἄθρει δή. 18 p. 75 D ἐριζώοισι. 19 p. 76 A κάλλιμος. 30 p. 76 A λελογχώς. 56 p. 76 C μαρμαίροντα. VII 5 p. 76 D ἰχθανῶν. 15 p. 77 A ἐς δῆριν. 27 p. 77 B ἐπίβησον. VIII 17 p. 77 D μεληδών. 19 p. 77 D ἀκτερίς. 24 p. 77 D ἀσύνακτος. 28 p. 78 A δαιάζω. IX 7 p. 78 B ὑπερόφρυς. 37 p. 78 κατεκήλει. 51 p. 79 ἀνιγρόν. X 72 p. 81 A ἕλξω. 103 p. 81 B θεόφρονος. 80 p. 81 A κρημνοβάτης. 83 p. 81 A αἰχμάσας. XI 14 p. 81 D αὐτὰρ ἐγώ. 25 p. 82 A δακέθυμον. 30 p. 82 A πολυσμαραγοῖο. 41 p. 82 B μονόφορβος. 54 p. 82 B πρήνιξε. 132 p. 83 D ἐχάλεψεν. 151 p. 84 A ἑδρήεσσαν. 153 p. 84 A ὧν ἄπο. 182 p. 84 D ἐγκονέοντες. 194 p. 84 D γέρα. 197 p. 84 D ὀψέ ποτ'. 216 p. 85 ἰσοτάλαντον. XII 3 p. 85 B ἐπ' εὐσεβίῃ? 25 p. 85 D αὐτὰρ ἐγώ? XIII 2 p. 86 A θυμὸν ἔδων. 6 p. 86 A κῶμα. 7 p. 86 A κεκαφηότι. 13 p. 86 A εὖτε πυκασθῇ. 24 p. 86 B ἤπαφεν. 57 p. 86 D ἐνομόρξατο. ἐξ ἔτι τοῦ. 87 p. 87 B ἐδέμ. 101 p. 87 C ὁ βρισαύχην. 102 p. 87 C λάξ? 113 p. 87 D ἤχλυσεν. 115 p. 87 D ἀπημάλδυνεν. 132 p. 88 A σμύχων. XIV 8 p. 88 B ἀνακραδένει. 17 p. 88 B φρίξαν ἔθειραν? ἐπήν κεν. 25 p. 88 C ἀρύωσις. 31 p. 88 C ἑτερήμερος. 32 p. 88 C βριαρῶς. 37 p. 88 C περισταδόν. 39 p. 88 C ἀταρβέες. 55 89 A ὀπισθότατον. 93 p. 89 C Ἴη. 94 p. 89 C ἀλιτρόβρος. Ἶρος ἀλητοβόρος. λιτοβόρος. 99 p. 89 C βρόμεον. 124 p. 90 A ἀμάρῃ. 133 p. 90 B ἐκ τύμβοιο θορών. XVI 5 p. 91 C κτεάνων. 6 p. 91 C κτέαρ. 7 p. 91 C κτεάτεσι. 28 p. 91 D ἐνήη. XVIII 7 p. 93 A μολυβδίς. 17 p. 93 B ἀμερεινοῦ. 18 p. 93 B ῥύσατο. 33 p. 93 C περὶ ῥεθέεσσι. 35 p. 93 C δμῆσις (τειρα).

XIX 14 p. 94 A ἰάλλοις. XX 5 p. 94 B λιτουργόν.. XXI 3 p. 94 D κλώψ. 19 p. 95 A ἠχέτα. XXVI 7 p. 96 A θηρολέτης. XXVIII 13 p. 97 B κατειλείβεται. 14. 15 p. 97 B ἐπίσχες. XXXIV 4 p. 99 A ἔβρασεν. 6 p. 99 A κυνόμυια. 7 p. 99 A λοιγούς. XXXVIII 2 p. 99 D αὐτὰρ ὁ? 37 βροτέης. XXXIX 3 p. 101 B ἀπεσείσατο? XLI 1 p. 102 B δήεις. XLII 12 p. 102 D εἴδεος ἧκε σέλας (cf. Il. Θ 76). XLV 22 πεπαμένος. 32 p. 104 B ἐριθηλέα. 63 p. 104 D οὐ δοκέουσιν. 66 p. 104 D δοτῆρα. XLVI 11 p. 105 D οἰοβίοισι. XLVII 5 p. 106 A θῶπες. 8 p. 106 A ῥήτρης. 26 p. 106 B λάτριες. 69 ἐπὶ χώρῳ. 89 p. 107 B εὖτέ τις. 90 p. 107 B ἡμεδαποῖο. 110 p. 107 CD ἐργατίναι. 137 p. 108 A ἐλεγχέμεν. 206 p. 109 A τίς κεν. 343 p. 111 B ἔμπα γε μήν. XLIX 14 p. 112 B πόρτακι. 17 p. 112 C ἀγριόθυμος. 39 p. 112 D δακέθυμον. 169 p. 115 A δατέεσθαι. 188 p. 115 B περιδείδιθι. L 32 p. 116 B εἰκαθέοιμεν. 35 p. 116 B ἀποδάσσεται. 39 p. 116 B εἶκεν. 113 p. 117 D ἀναβρώσκων. 158 p. 118 C ἀλῆις ἄκλοπος. 195 p. 119 B ἀμφιονή. 244 p. 120 A ὑφήμενος. 250 p. 120 B ἐς δῆριν. 252 p. 120 AB ἥσω. LI 138 p. 123 ἡμεδαποί. 144 p. 123 B ἀντίμονες. 202 p. 124 B ἀπήμπλακον. 259 p. 125 B ὑπεννεσίησι. 288 p. 125 D δάπτων. 295 p. 125 D ἀρήσαιο. 307 p. 126 A ἄλευστα. LII 15 p. 127 ὦ λῷστε. LIII 16 p. 127 D ἶξε. 24 p. 128 A ἀρτεμέοντα. 26 p. 128 A ἀτρεμέων. LIV 7 p. 128 B ἥδρασα. 9 p. 128 B ἑαλείς. 24 p. 128 C ὑπερβλύζει? 80 p. 129 B ἐξ ὀπὸς. 152 p. 130 C ἀπεχθαίρων. 209 p. 131 C ἀναυδέα. LVI 29 p. 132 D ἦ θωήν. 106 p. 132 D ἐξακέσαιο? LVIII 5 p. 135 B ἀναύροις. 16 p. 135 C ἀργυφαί. 29 p. 135 C ἐδάϊξεν. 44 p. 136 A ἑειδόμενος. 47 p. 136 A ἀμπλακίησιν. 62 p. 136 B δυσάμοιρος. 71 p. 136 B ἐπίμοχθον. 106 p. 137 A μεγαλίζεο. 111 p. 137 A βλεμεαίνειν. 114 p. 137 A ἔλπεο. 121 p. 137 B ἀβλής. 124 p. 137 B εὖτε κενοῖο. κεν εἶο. LIX 2 p. 138 A ὑψιτένων. 8 p. 138 A ἐς κόρακας. LX 38 ἰκμάδα. LXI 4 p. 140 D ἐξ ὀπός. 5 p. 140 D ἠγαθέοισι. 7 p. 140 D ἐριγδούποισι. 45 p. 141 D ἐμόγησα. 74 p. 141 D γεγηθότες. 111 p. 142 C ἀμαρεύματα. 189 p. 143 D ὅ μιν et ἀδμὴς παρθένος. 274 p. 145 B Ζάλμοξις. 292 p. 145 C ἠμάλδυνεν. 304 p. 145 D ἐπιδρομάδην. 320 p. 196 A ἡγεσίης. LXII 4 p. 146 C μνώεο. 46 p. 147 A ὧδ' ἂν ἕεις. 48 p. 147 B δυσκλέες. δυσκλέα? LXIII 14 p. 147 D οὐχ ὁρέοντα. 15 p. 147 D ὡς δοκέειν. 129 p. 149 C οὐκ ἀΐεις. 264 p. 151 C μαχλάδας.

Arcana.

I 23 p. 161 ἐρίβρομον. 32 p. 161 C μονώτατος cf. C II, 27. 35 p. 161 C ἔρρεται. II 5 p. 161 D οὐδὲν ἔην. 32 p. 162 B πάϊν cf. Carm. 2, 23. 35 p. 162 B ἀκέαστος. 55 p. 162 C ἀρεστῶσα. 74 p. 163 B ἀμενηνῶν. 75 p. 163 B θυηπόλος. III 5 p. 163 C αἰολόδωρον. 42 p. 164 B ἄκτιστον. IV 19 p. 165 C ἐνειδέσσιν? 21 p. 165 C πολύπλοκος. 53 p. 166 B αὐτοδαΐκτος. V 18 p. 167 C αὖ πάλιν. 37 p. 168 A α— ἔμπεδον. 56 p. 168 B φραστῆρες. 58 p. 168 B ὧν ἄπο. 70 p. 168 C ἄνομεν. VI 4 p. 168 D ἀμφὶ δὲ. 24 p. 169 A ἐπιστασίαν? 31 p. 169 A ἀνέπαλτο. 74 p. 170 A ὀπηδοῖς. 75 p. 170 A δυσάντεα. 77 p. 170 A ζωροπόται. 92 p. 207 D ἦ τάχα κεν. VII 7 p. 170 C μαλεροῖο. 37 p. 171 A μοχθίζοντες. 59 p. 171 D δίζετο. 60 p. 171 C θεουδέα. 69 p. 171 C

ἱμῶν μενέων. 104 p. 172 B *ἀμφιθέτοις.* 107 p. 172 B *ἀπέεργεν.* 109 p. 172 B *ἀμφιτάλαντον.* 113 p. 172 C *παρεφασίησι.* 115 p. 172 C *ἐφέσσατο.* 116 p. 172 C *ἔκερσεν.* 123 p. 172 C *παλίνορσος.* VIII 9 p. 173 A *λυσσήεις.* 70 p. 174 B *θρεπτήρια.* 96 p. 174 C *νεόσσυτα.*

Jambica.

II 24 p. 189 C *τοῖς τῆδε.* III 18 p. 190 B *μωκωμένης.* 88 p. 191 B *ἃ μὴ θέμις.* 202 p. 193 A *ἐξ ἐναντίων.* XV 71 p. 199 B *τῶν πέλας.* 90 p. 99 D *τὴν φειδω…* XVI p. 203 A *ὁ Μίδας.* XVIII 42 p. 205 B *ἐν στέρνοις.* 262 p. 208 C *εὖ μάλα.* 523 p. 208 C *Κάρμηλος.* 554 p. 213 A *ἁλιάδας.* 582 p. 213 C *ἀφ' ἡμῶν?* 592 p. 213 D *ἄνατλος.* XIX 214 p. 223 B *οὐ φορητόν.* XXI 18 p. 229 *αἰθύσσοντος.* 94 p. 230 C *ὕφαιμον.* XXII 370 p. 243 B *πέρα λόγου?* 370 p. 249 D v. 102 *—γῶν ὁρίσματα.* 370 p. 250 B *ἐσμιλευμένος?* ed. Toll. p. 50, 535 *δόξαν λαβεῖν.* p. 52, 554 *εὔωνον.* p. 60, 653 *ἐφοὺδ.* p. 66, 744 *Κάλαϊς.* p. 88, VIII, 8 *δεδήχασι.*

Epigrammata.

3, 5 p. 540 *μέγ' ἴαχον?* 10, 1 p. 542 *ἰδάης.* 15, 1 *ἔρεψα.* 18, 2. 21, 2 p. 544 *ἔμπα δέ.* 51, 1 p. 554 *τὸν σόν.* 62, 2 *ἀφ' ἧς* (nisi pertinet ad Callim. epigr. 47, 1). 77, 5 *ἐδάσαντο.* 83, 2 p. 561 *μνώεο.* 97, 2 p. 565 *εἴ τις καὶ πηγή.* 106, 2 p. 567 *Αὐσονίων.* 108, 1 p. 568 *ῥητῆρα δικασπόλον.* 112, 1 p. 569 *χάζεο τῆλε.* 112, 2 p. 569 *ἀνοχλίζων.* 122, 1 *ἀοιδοπόλος.* 132, 5 *δοτήρ.* 146, 1 p. 578 *ὦ Ξώλων.* 150, 2 p. 579 *Ξώλων.* 172, 3 p. 586 *ἃ μὴ θέμις.* 192, 1 p. 591 *λιτάζομαι.*

Orationes (Bill.).

III p. 49 *ἐξ ἀπόπτου.* p. 61 D *ὡς ἄν τις εἴποι.* p. 64 D *ἐφωράθη.* p. 66 D *ὡς ἔτυχεν.* p. 77 A *ὑπ' αὐλοῦ.* p. 98 D *ἐρήσομαί σε* (Eurip.)? p. 100 B *Κυκλώπων.* p. 105 A *τοὐμφανές.* p. 106 D *προβόλων.* IV p. 114 C *καλλιέρημα.* p. 115 C *ᾤετο δεῖν. ἐκ περιουσίας.* X p. 174 C *βαρυκάρδιοι.* p. 175 C *ἀπανάστασις?* p. 176 A *οὐκ ἀπεικός.* XI p. 178 B *ἐφ' ἡμῶν.* p. 187 C *ὡς ἂν οἷός τε ὦ.* XII p. 190 D *ἐπεσκεμμένως. εἰ καί τις ἄλλος.* XVI p. 240 D *ὑπωπιασμὸς σώματος.* XIX p. 289 *ὑψιστάριος.* XX p. 320 D *ὑπερηκόντισεν.* p. 324 C *συνελόντι φάναι.* p. 327 A *δυσκάθεκτοι.* p. 329 A *εἰ καί τίς ἄλλος.* p. 341 B *σιτοκάπηλοι.* XXI p. 382 C *τῆς ἄλης.* XXXIII p. 529 D *περιβομβεῖσθαι.* p. 533 C *ὑποπιάζομεν.* XL p. 637 B *χαρμόσυνα.* XLIII p. 698 C *ἀδιάδοχος?* XLVI p. 722 A *πτυκτίον.* LI p. 743 D *συνεκδοχικῶς.* LII p. 748 C *ψηφολογική.*

Orationes (Caillau).

Ἀνεξιχνίαστος I p. 61 B Par. *οὐ προσήκαντο* p. 89 C. *στηλιτεῦσαι* p. 117 C. *ἀνεσύρατο* p. 141 D. *σακέλιον* p. 145 D. *κατεξανίσταται* p. 84 A. p. 188 C. *ποιμαντική* p. 184 D cf. p. 237 D. *τραχηλιάσας* p. 187 C. *ὁμόδοξος* p. 194 A. *ποιμαντική* p. 237 D cf. 184 D. *πρόσωπον* Or. 39 p. 360. *οὐσιώσαντες* p. 499 CD. *σφαδάζουσα* p. 506.

Epistolae.

Vol. I p. 768 A Bill. *καὶ μάλα ἐν δίκῃ.* p. 771 A *μυξίαι.* p. 772 C *πανδαισίαν.* p. 774 C *πάρεσο.* p. 775 C *ὅτι μή.* p. 777 A *παρήσομεν.* p. 786 B *ὅτι μάλιστα.* p. 805 B *ἐπὶ κόρρης?* p. 812 D *τὸ τάχος?* p. 817 C *κυρίττειν.* p. 820 B *δοίημεν.* p. 828 D *εἰ δέ τῳ.* CXI p. 852 B *ταύτῃ τοι εἶεν.*

H.

HECATAEUS *οἴνη. σαῦραι. Σκαιοί.*

σκιάπους. Ὑποχαλκίς. ὑ π' α ὐ ν ή ν. Χαλάστρη. χειρογάστορες.

HEGESANDER ἀπόφαρσις. κριός.

HEGESIAS ἀγρία μέλισσα.

HEGESIPPUS orator κρώβυλος.

HEGESIPPUS COMICUS IV p. 479, 16 γαργαλισμός. p. 480 v. 25 ἀχανής.

HELIODORUS praef. v. ἀδευκεῖ. ἀμενήνωσεν. ἄμφουδις. ἀναγωγή. ἀνακτορίησι. ἀνάπυστα.

HELLANICUS Ἀλύβας. ἀμφίσβατα. ἠθήνιον. Καδμεῖοι.

HERACLEON γεφυρίς. τ' αὖληρόν τε. τεθήσεται. τίγγα. τριχθάδες.

HENIOCHUS COMICUS III p. 561 Ἐρυθῖνοι.

HERACLITUS ἐδίζησα ἐμεωϋτόν.

HERMIAS Τάρνη (e Callimacho?).

HERMIPPUS COMICUS ed. Meinek. fr. VI p. 382 ἠσί. 383 ἀγήλω. 384 κάπραινα. fr. IV p. 384 δ ο κ ι κ ῷ (Ἀρτοπώλισι). VI 385 γελγοπωλεῖν. V 387 αὐτοσχιδές. VI ο ὐ φ ρ ο ν τ ὶ ς Ἱ π π ο κ λ ε ί δ ῃ (Δημόταις). II 389 κανηφόροι. X 392 μ ῖ λ α ξ (θεοῖς). 394 Κ ο λ α κ ο φ ω ρ ο κ λ ε ί δ η ς (Κέρκωψι). III 399, 4 κατεβρόχθισε. IV 399 ἔνθεσις et θετταλικὴ ἔνθεσις. 403 πασσαλόφιν. Παγασίτης. IV 403 δ' ὦια. V 404 κωπωτήρ. V 404 π α ν ι κ τ ὸ ν (Στρατιώταις). IX 406 ἀνηρίναστος. ἀνερίναστος. I 407, 20 Δ ι ὸ ς β ά λ α ν ο ι (Φορμοφόροις). 410, 9 δῶ. VI 412 ὕσκλοι. Ἐ κ τ ῶ ν ἰ ά μ β ω ν. Vol. I p. 97 λευκερίνεως. ὑπαγωγεύς. Κυλικράνων. Inc. fab. fr. III p. 414 αἱμορυγχιᾶν. ψαθάλλειν. 416 περιλέγειν. X 416 δειλοκοπήσας. δειλοκομπάσας. XVII 417 λολλώ. Adde: ῥάξειν. ῥύξουσι. ἄττεσθαι. σέων. β α β α ί (Μοίραις).

HERMODORUS σκυδικαί.

HERMONAX Διὸς βάλανοι. Cf. Gloss. Cretic.

HERODAS CHOLIAMBOGRAPHUS κεσκίον. χαλκῆ. μυῖα. γυιός. καθέλκει. μηλολόνθη. βατηρίαν.

HERODIANUS GR. praef. ad Eulogium. Vide Aug. Lentz Herodiani techn. reliq. p. CXCII—CCIV.

HERODOTUS (Cf. Quaest. Hesych. p. CLXVII*** ubi docui hanc glossarum Herodotearum congeriem profectam esse ab A p o l l o n i o et inscriptam ἐξήγησις λέξεων Ἡροδότου).

I 1 ἐξίτηλα. 4 συναγεῖραι. 5 (II 11) ἔρχομαι. 5 ἐν τωὐτῷ. 18 ἐτιμώρεον. 22 τετρῦσθαι. 24 ὄρθιον νόμον. ἐν Τάραντι (nisi Platonica est glossa). 24 ἀνακῶς. 32 δυοῖσι. 32 προέχει. 34 κωφός. 34 ἀνδρεών. 36, 43 λογάδας. 39 φάναι. 41 κλῶπες. 45 βαρυσυμφορώτατος. 47 χρῆσθαι. 48 συγγραμμάτων. 48 ἐπιφράσασθαι. 50 ἕβδομον ἡμιτάλαντον. 55 χρᾷ. 59 πάραλοι. 60 προδέξαντες. 65 ἔμβολα. 67 ἀγαθοεργοί etc. 67 ἀέθλεον. 71 φορεύουσι. 72 παραμίξεται. 73 περιεῖπεν. 73 περὶ πολλοῦ ποιοῦ. 73 τόξον. 74 νυκτομαχία. 74 ἀχροίην. 77 ἁλίσας. 77 ἐνένητο. 80 ἱππάδα. 80 Δινδυμήνη. 82 σκυλεύσας. 85 εὐεστώ. 85, 2 ἰή. 85 ἀλλογνώσας. 87 ἐπαείρας. 89 ἐπίδοξα. 91 οἰόντε. 92 κνάφοι. 92 ἐπὶ κνάφου ἕλκων. 93 φερνάς. 93 κρηπίς. 103 ἐλόχισεν. 106? ὕβριος. 110 σπάκα. 111 πρόκα. 116 ἀνάγνωσις. 125 Ἀχαιμενίδαι. 126 ἐξημερῶσαι. 129 θυμαλγέα. 131 Δίαν. 131 Μύλιτταν. 132 τιάρα. 134 ὑποδέεστερος. 136 ἀληθίζεσθαι. 138 λεύκη. 141 πανιώνιον. 143 ἠγάλλοντο. 146 ἀποδάσμιοι. 147 Ἴωνες. 150 ἀποκληίσαντες. 151 Ἑκατοννήσους. 154 πυθόμενος. 156 ἐνετείλατο. 162 ἔδαισεν. 164 προμαχεών. 166 τοὺς ἐμβόλους. 167 κατέλευσαν. 177 ἀνάστατα ἐποίεε. 176 ἱστιέων. 179 ταρσοὺς καλάμων. 181 ἐναυλίζεσθαι? Τίγρης. 192 ἀρτάβη. 193 ψῆνας. 194 (II 96) νομέας. 194 βῖκος. 200 πατριαί. 205

ἀπείπατο (cf. VI 100). 215 ἄρδιας. 215 μασχαλιστήρ. 216 φαρετρεών.

II 4 ἐμβόλιμον. 2 βέκος. 5 (28) καταπιρητηρίη. 6 γεωπεῖναι. 10 οὐχ ἥκιστα. 14 σκάλλοντες. 17 κατάδουπος. 22 ὗσαι. 28 οἷα δή. 32 Σολουντίς. 33 ὁμοροῦσι. 35 εὐμάρεια. 37 ἀνὰ πᾶσαν. 38 ἐξειρύσας. 40 ἀποτύψωνται. θύωμα. 41 Προσωπῖτις. 60 οἶνος ἀμπέλινος. 63 ὅτου ἕνεκα? 64 ἀπότροφος. 65 μελεδωνοί. 67 ἰχνευταί. 69 ἀρτήματα. 71 ξυστὸν ἀκόντιον. 72 χηνάλοπες. 73 ἐπιφοιτᾷ. 76 πτίλα. 79 Μανέρως. 81 καλάσιρις. 86 ἐσεργνῦσι. 90 χηροπτάζουσα. 91 ἀγωνίης. 91 Κέμμις. 92 ἐγγλύσσει. 92 πνίξαντες. 92 πυρῆνες. 93 τέλματα. 93 ἀγελαῖοι ἰχθύες. 94 κίκι? 96 βᾶρις. 99 ἀξιαπηγητότατον. 109 ἐπανελθεῖν. 117 εὐαεῖ. 119 (VII 191) ἔντομα. 121, 3 ἰθέως. 122 ἀνάγειν. 123 εἰσδύεται. 125 βωμίδας. 125 συρμαία. 129 τετρυμένον. 130 Μυκερίνα. 131 περιήλυσις. 133 λύχνα. 135 περιλεσχήνευτος. 135 βουπόρους ὀβελούς. 143 ἐς οὗ ἄν. 148 παστός. 156 τριφάσιοι. 157 Ἄζωτος. 158 διασφάγες. 168 ἐκ περιτροπῆς. 171 δείκηλα. 172 εὐγνωμοσύνη. 175 ἐνθυμήσιον. 175 ὁκοῖον. 175 ἀνδρόσφιγγες. 177 νομάρχης. 178 ἐνιδρύσασθαι.

III 8 παρεγγυᾷ. 9 δεξαμεναί. 13 κατειληθέντας. 14 βασίλειοι δικασταί. 14 ὑδρήϊον. 15 (VIII 128) ἐπάϊστος. 16 (IV 205) εὐλέων. 18 τοὺς ἐν τέλει. 23 θήσαντο. 25? ἐγνωσιμάχησεν. 25 φρενήρης. 26 ἀγωγούς. 35 ἐπίσκοπα. 37 Πάταικοι. 40 κήδομαι. 42 ἀποχειρόβιοι. 43? ἐκκομίσαι. 46 (116) ἀλογήσαντες. 46 μύκης τοῦ ξίφους. 53 καταινέσαι. 54 ῥάχις. 66 ἔξαρνος. 66 κατηρείκοντο. 69 ἀφάσσειν. 71 ἀβούλως. 72 δειμαίνων. 85 ἐγχρίπτων. 91 Κίσσιοι. 93? ἀναστάτους. 102 πρὸς ἄρκτον. 108 (VI 69) ἀναιρεῖν. 109 γονήν. 112 λάδανον. 117 Ἀκίς. 118 ἀγγελιαφόρος. 124 ἠρήσατο. 125 ἀλογήσας. 136 ῥαστώνης. 140? γοργύρα. 145 κακίζει. 146 διφροφορουμένους. 148 ἐξέσμων. 149 σαγηνεύσαντες. 152 σιτοποιός. 152 θυλάκια. 155 βαλανάγρα.

IV 2 οὖθαρ. 11 Τύρις. 14 Ἀρτάκη. 21 εἴδη παντοίη. 21 ὑπηντίαζον. 21 λάξιων. 26 γενέσια. 33 Πέρφερες. 45 ἐπ' ὅτευ. 47 ποιῶδες. 49 Κρόβυζοι. 53 ἀντακαῖοι. 53 εὐκομιδής. 59 Γοιτόσυρον. 59 Ἀρτίμπασαν. 62 κέαται. 64 ὀργάσας. 66 κιρνᾷ. 67 φάκελοι. 69 καμάρα. 74 κάνναβις. 85 χάσμα. 87 Ὀρθωσία. 88 σχεδίη. 89 ἀκέσασθαι. 90 (109) ἄκεσιν. 94 Σάλμοξις Ζάλμοξις. 110 ἱπποφόρβιον. 110? ὁρμᾶται. 123 (VII 30) Λύκος. 125 ἐρύκειν. 130 ἀρτίπουν. 139 ὀδοῦται. 140 ἀντιπολέμους. 152 γλιχόμενοι. 152 πρόκροσσαι. 155 χρᾶν. 155 βάττος, τραυλός. 155 ἐπαλλακεύετο. 166 Ἀρυανδικόν. 173 ἔλυτρα. 173 Ψύλλαι. 174 Γαρίμαντας. 181 ἀμβολάδην. 183 Τρωγλοδύται. 189 αἰγίς. 190 ἀνθέρικος. 192 βουβάλιες. 192 βασσάρια. 192 ἐχῖνοι. 192 ζεγερίαι. 194 Γέραντες? 196 κυματωγή. 198 πίδαξι. 201 κατὰ χώραν.

V 4 Τραυσός. 17 ἀποτρέψαι. 27 λιποστρατίη. 31? ἀναισιμώματα. 39 ἐξίτηλον. 39 ἀδήσεις. 41 ἔφεδρος. 43 θῶμα. 46 ἀγοραίου Διὸς βωμός. 47? ἡρώειον. 49 περίοδος. 51 ηὐδάξατο. 52 διαπορθμεῦσαι. 57 ἀπολαχόντες. 58 ἐφάτισαν. 62 εὖ ἥκων. 62 πώρινον. 64 Πελαστικόν. 68 Αἰγιαλεῖς. 68 φύλαρχος. 72. 73 ἐπίστιον. 73 ἐκπεπολέμωται. 73 ἀπεκορύφου. 77 ἔργμασι. 77 κληροῦχος. 92 Βακχιάδαι. 92, 2 ὀφρυόεντα. 92, 3 καταιτιῶμαι. 92, 6 ἀναποδίζειν. 108 Κλεῖδες. 109 ἐνυδρίς. 110 ἐθελοντής. 119 Στράτιος. 120 ἀρτέοντο. 124 κρησφύγετα.

VI 12 ἀναπειρᾶσθαι. 20? ἀκρίαι. 31 σαγηνεύειν. 33 Προκόννησος. 42 πα-

ρασάγγας. 51 πρεσβυγένεια. 56 ἐμπόλεμα. 57 τετάρτῳ. 64 ἀνάπυστα. 65 ἱκνουμένως. 69 ζειρά. 85 καταβωσομένους. 86, 2 διωθεῖτο. 91 ἐκθύεσθαι. 97 ἀπεῖτε. 98? ἐπαναχθέντα. 100 ἀπείπαντο. 103 ὑπόσπονδος. 105 βώσαντι. 106 ἔαδεν. 107 ὀδών. 116 ἀνακωχήσαντες. 116 ἐπινήϊον. 127 Τίτορμος. 127 ὑπερφυής. 130 ἐγγυῶ. 134 καὶ πρόκα τε δή. 140 οὐ συγγινωσκόμενοι.

VII 1 κεχαραγμένος. 2 ἐπρέσβευε. 9, 2 ἀβουλότατα. 11 ἱκανῶς. Ἀχαιμένης. 13 ἀεικέστερα. 15 περιδεής. 23 σχοινοτενές. 24 διειρύσαι. 29 ἀπαρτιλογία. 30 καταμηνύειν. 36 κατανάξαντες. 37 χυτόν. 42 πρηστήρ. 43 Γέργιθες. 47 ὑπόπλεως. ἐπιλεγόμενος. 59 ἀριθμεῖται. 61 γέρρα. 64 σάγαρις. Σάκαι. 75 Στρυμόνιοι. 83 ἀθάνατοι. 88 ἀπεσείσατο. 89 χηλευτὰ κράνεα, κράνεα χηλευτά. 91 Ὑπαχαιοί. 100 ἐξοπλίσας. 104 δυοῖσι. 104 γερᾶ ἢ γερεά. 109 Βιστονίς. 110 Σαῦραι. 113 Ἀγγίτας περὶ τὸ Παγγαῖον. 120 διατριβῆναι ἐκτριβῆναι. 122 Σιθωνίη. 123 Ἄχνη (imo Ἴχνη). 125 κεραΐζον. 129 Παμισός. 136 προσκυνεῖ. 140 ὦ μέλεοι. 141 ὦναξ. 141 ἔστ' ἄν. 142 ῥῆχος. 144 πανδημεί. Λαύρεια. ὀρχηδόν. λάξεσθαι. ἐς καιρόν. 145 ὁμαιχμίη. ἐγκεχρημένοι. 146 θηεύμενοι. 148 περικτίονες. 152 τῶν πέλας. 153 θηλυδρίας. 155 γαμόροι. Καλλικύριοι. 162 ἐξαηρμένον. 167 θύεστον. 173 τέμπη. 176 στεινόν. 168 ἀελπτέοντες. 180? ἐπαύροι. 183 μύρμηκας. 183. 188 Κασθαναία. 187 χοίνικες. 188 πρόκροσσαι. 191 περιεβάλοντο. 192 ἐναυλόχουν. 194 ἐπαναχθέντα? 195 ἐξιστορήσαντες. 198 ἄμπωτις. 214 σταθμήσασθαι. 225 ὠθισμός. 229 μηνίειν.

VIII 6 πρωΐη. πυρφόρος. 16 μηνοειδές. 18 διακριθέντες. 19 ἀνακαίειν. 21 παλήσειε. 26 ἐνεργοί. 27? λευκανθίζοντα? 33 Ἐλάτειαν. 35 ἐσιναμώρεον. 41 μελιτόεσσα. 54 ἐνθύμιον. 60 πρὸς ἡμέων. 68, 2 οὐχ οἷοί τε. 76 Κυνόσουρα. 85 ὀρσάγγης. 87 (IX, 90) συνέκυρσε. 89 ὀνομαστοί. 94 ὅμηροι. 96 τὴν ἠϊόνα. 96 Κωλιάς. 97 διαχοῦ 100 δυσθύμει. 104 Πήδασος. 107 ὡς εἶχεν. 111 ἐπηβόλους. 116 οὐκ ἑκών. 125 ἐδοξώθη. Βελβίνα. 129 ἄμπωτις. 130 ὠτακουστεῖ. 132 στασιῶται. 136 προσκηδεῖς. 137 θῆτας. 140, 1 ἁμαρτάδας.

IX 7, 1 κερδαλεώτερον. 9 κλισιάδες. 13 ἐσίνετο. 15 Σφενδαλῆς. 16 ὁμόσπονδος. 16 διαπίνειν. 28 Λεπρεᾶται. 37 πεισόμενον. πισόμενον. 43 ἰυγή. 45 καταθύμια. 51 ἄτρυτον. 63 γυμνῆτες. 65 ἀνακτόριον. 70 ἀλυκτάζει. 71 ἀποσημήνασθαι. 78 ὑπερφυές. 80 ἐσκύλευον. 82 παραπετάσματα. 85 εἰρήν. 90 ἀπαμῦναι. 93 πρόφαντα. 94 ἐπηβόλους. 101 κληδών. 102 διωσάμενοι. νεάλωτοι. 110 ἀνάρσιον. 119 κηλώνεια. Adde: ἀναισιμοῦν. ἀναφῦναι. γνωσιμαχῆσαι. ἐνέχει. ἐξεγένετο. ἐπίθημα. ἐπελέξατο. κανναμίς. Μαύσωλος. περιημεκτεῖ. πλώει.

HESIODUS Theogon. 5 Περμησσός. 6 Ὀλμειός, ἵππου κρήνης. 12 Ἀργείη. 26 γαστέρες οἶον. 30 ἔδον. 31 θηητός, θειητόν. 38 εἰρεῦσαι. 39 ὁμηρεῦσαι. 55 μερμήρα. 61 μέμβλεται. 84 μείλιχα. 98 νεοκηδέϊ. 116 χάος. 125 κυσαμένη. 198 Κυθέρεια. 205 μεῖδος. 209 τιταίνειν. 240 μεγήριτα. 315 ἄπλητον. 318 ἀγελείης. 341 Νέσσος. 367 καναχηδά. 499 γύαλον. 521 ἀλυκτοπέδη. 529 ὑψιμέδων. 553 ἄλειφα. 557 θυηέντων. 594 σίμβλοι. 601 ξυνήονες. 604 γηροκόμος. 690 ἴκταρ. 693 φερέσβιος. 706 ἐσφαράγιζον. 712 ἐμμένεως (sic). 714 ἄατρς. 801 Ρ 2 ἀπαμείρεται. 806 καταστυφέλου. 819 ὀπυίειν. 823 ἔργματα. 826 ὄσσων. 846 πρηστήρ. 872 μαψαῦραι. 878 ἀνθεμόεσσα. 916 χρυσάμπυκες. 955 ἀπήμαντος. 986 φιτύσατο. 995 ὑπερήνωρ.

Scut. 4 ἐκαίνυτο. 19 Τηλεβόαι. 33 Φίκιον. 44 ἐκτολυπεύσας. 87 ἐπιπλομένων. 184 Φλεγύας. 155 ἐδεδήει. 240 πραθεῖν. 245 μεμαρπώς. 250 δεινωποί. 273 εὐσώτρου. 279 περιάγνυτο. 288 ἐστάλατο. 301 τραπέοντο. 364 σπεύδων. 424 ταλακάρδιος. 431 γλάφει. 454 σπερχνόν.

Op. et D. 4 ῥητοί. 15 κοτέει. 28 κακόχαρτος. 50 Νήριτον. 55 ἠπεροπεύσας. 58 ἀμφαγαπῶντες. 61 φύρει. 92 ἐξαλέασθαι. 64 διδασκῆσαι. 110 ἔννηφι. 118 ἐθελημοί. 167 κατένασσε. 204 μεμαρπώς. 258 ὀνοτάζων. 281 νήκεστον. 299 (372) καλιήν. 300 σύμφορος λιμός. 301 κόθουρος. 320 κατοπάζῃ. 322 (= 349) μετρεῖ μετρεῖσθαι. 326 παρακαίρια. 333 (= 363) αἴθονα. 337 θύεσσι. 342 ἐγκώμιον. 354 δώς. 360 ἐπάχνωσεν. 361 (391) βοωτεῖν. 371 κωτίλλουσα. 373 φηλήτησι. 374 διφῶσα. 380 ἐπιθήκη. 396 τὰ (τὸ) μέταζε. 580 ἠχέτα. 413 καύματος ἰδαλίμου, ἰδάλιμον καῦμα. 421 τάμνειν. 424 (452) πάρα δέ. 428 ἔλυμα. 429 ἱστοβοεύς. 433 αὐτόγυον. 425 γύης. 435 (405) ἀκιώτατοι. 451 ἀβούτης. 464 κηλήτειρα, εὐκηλήτειρα. 467 μέσσαβον. 491 εὖτε. 497 (= 528) κυανέων. 502 ληναιών. 522 ἀνόστεος, τένδει. 526 στρωφᾶται. 531 (503) γλάφυ. 527 νήκεροι. 538 κρόκα. 554 μυδαλέον. 566 ὀρθογόη. 566 (593) ἀενάου. 569 φερέοικος. 580 σκόλυμος. 587 Βίμβλινος. 599 εὐαεῖ. 605 ἡμερόκοιτος. 612 πολυγηθέος. 615 πλειών. 637 νάσσατο. 659 (= 712) κατελεγχέτω σε. 690 (663) κανάξαις. 725 ὀμιχεῖν. 741 τάμνειν. 742 οἰνοχόην. 745 λακέρυζα. 750 ἐπ᾽ ἀκινήτοισιν. 765 ἁρμαλιήν. 805 ὑλοτόμος.

Fragmenta ἀγαπτερέως. Αἴπυτος. ἀμαρύγματα. Ἀφροδίσιος ὅρκος. γηράνιον. ἐρήρισται. εὐρεῖος. Εὐρυγύης. θεμιστοπόλοι. ἐν αὐτῷ. κατουδαῖοι. μάργος. πέντοζος. τρισπόλιον. Φῖγα.

HIPPARCHUS COMICUS IV p. 431 κόνδυ.

HIPPARCHUS? Ταραντῖνοι.

HIPPOCHARMUS? Λυκόστρατος.

HIPPOCRATES ed. Kühn. Vol. I p. 3, 1 ἐπαύρασθαι. 3 πρόστιμον. 22 = 8, 7 Foes ἐγχειρί(σι)ας. 27 φορύξαντες. 34 νυσταγμός. 38 ἀπτίστων. 39 πλαδαρόν. 41 ἄραδος. 64 ὕπουλος. 84 ἐπικρατίδιον. 90 ἐπανέρεσθαι. 91 λῆμαι. 99 λαπάρας. 112 κόσμος. ἀλλοφάσσειν. 121 ἀθέλγηται. 125 γυρῶσαι. 135, 25 σκιμφθῇ. 152 ἀλλόδημα. 158 ἄγχρεμψις (ἀνάχρεμψις). 163 ἀπολελαμμέναι κοιλίαι. 171 γριπώμενα, γριφώμενα. 182 ἐκ τεφρωδέων, ἐκ τροφωλέων. 193 μάσσον. 210 ἐνδοιαστόν. 211 βδαλοί. 215 (267) αἰγιάδες. 217 ἐφηλίδες. 231 μελικηρίς. 235 φλογῶδες. 238 κρήγυον. 249 φλυζάκια. 261 γονοειδές. 279 κατὰ μικρόν. 308 τῆξις. 315? ἐγγλοψούμενα. 321 κιρσός. 329 ἐπίχνουν. 341 σιηγόνες. 364 ἀποπαλώσει. 384 κέδροπα 387? ἀλεῖ λόγῳ. 388 βύζην. 436 σωφρονιστῆρες. 447 φλάσας. 453 ἀποφύσιας. 465 ἀρτίζωα. 467 ἀρικύμων. 473 ἀνευρύνει. 478 γλυκυσίδη. 480 ἀρνακίδες? 490 ἀνακωχεῖν. 491 οὐλομελίη. 492 ἀδένες. 495 παρίσθμια. 496 χοιράδες. 501 ναστόν. 516 ἐγκισσεύεται. 517 παραστάται. 521 ἐνεφλεβοτόμει. 521 ἀκρώμια. 522 ἐξαθελγόμεναι. ἐνεκρίκωσεν. 524 ἀτεράμοσι. 528 ἄνω κοιλία. 552 ἀναλδές. 553 ἀναλκές. 558 ἄναρθρα. 563 ἀναξυρίδες. 571 φῦσα (II p. 847). 576 ἐάλη (ex emend. Reinholdi). 581 αὐτόματον. 588 ἀλαζών. 600 (II p. 720) ἀναβλύει. 608 δνόφος. λανίζει? 609 φλυδᾶν, φλιδᾶν. 611 ἀσᾶται. ἀνιᾶσαι. 613 ἄλλως. 615 τρύχειν. 663 ἄκαμπτοι δρόμοι. 676 τρύγη. 681 λελεπρίς. 685 ἕψημα.

Vol. II p. 17 ἐπεισκρινόμενον? 21 γαργαλισμός. 23 ἅλμα. 24 διασφύξιες. 27 ἀνδάνει. 38 ὑπηλάτων. 41 σπατίλη. 48 δείνωσιν. 57 διαπτερῶσαι. 82 κόκκαλος. 87 βαλάνους. 95 ἀπὸ ταὐτομάτου. 97 σησαμοειδής. κύαρ. 101 λάζεσθαι. 103 σομψόν. 105 ἀποσυμβολ.. 106 οἰσοφάγος. 109 πλάτη. 110 κοτύλη. 115 ἀκέουσι. 115 διατρήσεις. 126 ἀποχρέμματος. 134 θηρίον. 134 ἐξαρύσαι. 141 ἐνδυκές. 161 ἐκθύει. 161 αἰθόλικας. 170 ἐκψύχουσι. 117 (218. 484) ἀμαλῶς. 124 ξυσμός. 182 αἰονᾶν. 206 ἀποσχάσαι. 210 σαβακός. 216 ἀψυχίη. 218 βλητύς. 218 θώρηξις. 220 ἀποσπαράσσουσι. 221 βλένα. 223 κοτίς. 233 σπλῆνες. 237 (= 469, 49) περιχάσκειν. 241 γαργαρεών. 242 ὑπογλωττίς. 246 ἀποσχᾶν. 255 βρῆγμα etc. 267 κρότων. 269 ἀλυσθενέει. 270 λαπάρας. 275 μάσθλη. 284 εἰληθερεῖν. 301 ἴκτερος. λήθαργος. 309 χήμη. 315 βομβυλιός. 321 αἰθιοπικόν. 372 ἀκροποσθία. 403, 2 τηνεσμός. 412 ἀνηλεῶς. 421 ἀνακομίσαι. 450 ἀνθίνης οἶνος. 475 δίεδρος. 475 δίαιτρον. 498 ἀφύει. 498 κέρχνει. 503 σησάμη. 556 στρουθίου ῥίζα. 561 σούσινον. 568 βρύα. 572 βρυγμός. 572 σπερχνή. 575 ἄναλτον. 598 φακούς. 618 καρδιώττειν. 623 βρύκειν. 630 σκεθρόν. 630 κατασπᾶν. 646 διδίσσηται. 655 (710) ἄλειμα. 658 ζοφοειδές. 658 στεγνὴ γαστήρ. 660 ἀληδὸν ἐξαπίνης. 661 διαιτεομένη. 668 ὀλερόν. 671 ἀμαμηλίς. 672 ὀμφαλητόμος. 675 νείρη κοίλη. 678 κυρκανᾷ. 678 πῖσαι. 679 ῥήνικες. 707 φορύξαι. 711 ἐμβάφιον (non Hipponact. fr. 112). 726 εὐάνθεμον. 730 ἔκτομον. 738 κνῆστρον. 763 πρόκωνα. 764 ἀείρειν. 768 φῶσαι. 773 γλαμυρόν. 781? διακνᾶσθαι. 782 κραμβεῖον. 785 διείς. 797 μαρίλη. 815 κεάσσαι. 819 ψαίρειν. 820 λέγνα. 827 ἀγρησθῶσι. 828 σκυρωθῶσι, σκιρωθῶσι, ἐπηλυγίζονται. 838 διαπεπλιχώς. 842 τετραμαίνει. 845 περισκελές. 847 τρύζει. 850 κύαμος (Αἰγύπτιον). 852 διῆσαι. 854 ἀλκυόνιον. 856 τάμισος. 857 πρόμαλος. 866, 1 ἡδύσματα. 874 νέτωπον. 865 κρότων. 869 ὄσχεα (οἶχοι). 875 ὀλοφυκτίς. 875 οἰναρίς.

Vol. III p. 46, 1 μυσσωτόν. 52 σκέπαρνον. 56 ἀναλελάμφθαι. 56 ἔξω ἀμέλγεται. 58 ἐξήριπεν. 61 ἐκχυμώματα. 62 στρέμματα. 72 ἀκέεσθαι. 79 ἔφεδρόντι. 88 γλουτόν. 92 φορίνη. 93 λορδόν. 96 βλακεύει. 98 γαυσός (= de fract. 765 C ed. Foes). 110 ἐπίδοξα. 112 ἰξαλῆ. 116 στυφελίζειν. 120 ἐκπλίσσοιτο. 121 σιναρόν. 121 ἄσαρον. 129 ἐξεπάλησεν. 129, 3 ἐκπαλήσαντες. 136 ἀναγνῶναι. 143 ἔδεος Θεσσαλικοῦ. 149 ἔξαρθρος. 151 διαφανές. 168, 1 ἑτεροκλινές. 173 ἀστραβές. 173 φιλεῖ. 177 ἐγχρίπτων. 178 διαρωχμίας? διαρόγχας. 179 ἀγάλλεται. 183 ἐσματευόμενον. 186 συρμαϊσμός. 187 γαγγλιοειδέων. 193 ἐμμάσται (ἐρμάσαι). 195 γεγλύπωνται. 195 ἐλύστροις. 196 ψόα. 198 ἐσμασσόμενος. 199 ἐνθρίζειν. 208 ὑβώματα. 216 ἐκτεθηλυσμένον. 220 γαλιαγκών. 222 στῆθος. 223 ἐκπάλη. 226 ἀδελφίξιας. 228 ἐνστρωφᾶσθαι. 230 ἀνηκέστων. 239 Χῖαι. ἀρβύλαι. 242 ἀναλθές. 262 δημοειδέος. 265 ἄμβη. 268 ἐκχυμωθῆναι. 271 γονήν. 273 βαλβῖδες. 274 ἄχνη λίνου. 274 αὔθωρόν. 285 ἀκή. 343 αἱματῖτις. 343 ὀκλάξ. 366 δεῖνος. 371 ἐπιπολαιότερον. 372 βλιηχῶδες. 380 τενθρηνιώδες. σκαληνοειδέες. ὀχετοί. 397 παραπληγία. 412 ἀραιόν. 413 βληστρισμός. 436 κριθή. 438 ἐκκύματα. 438 ἐκθύματα. 443/4 σιαλόχους. 456 ἐδικαιώθη. 463 ἀσκαρδαμύκτοις. 464 ἄλητον. 464 γονίμη ἡμέρα. 466 μυττωτόν. 534 αἱμόκερχνα. 538 φλεδονώδη. 545 ἐβλιμάσθη. 547 ἔμυξεν. 549 βάκκαρις.

558 διέσχεν. 560 δέρτρον. 563 ἐλατήριον. 565 ἐξέθανεν. 565 ἐξάντης. 568 Ἀκίς. 568 καταπλήξ. 575 δίοπος. 576 σχέσις. 587 πεμφιδώδεες πυρετοί. 597 γογγρώνη. 598 τραγίζειν. 609 κέδματα. 610 ἰνώμενος (ὑπέρινος). 627 ἀμφιμήτριον. 634 κόπασον. 642 κερχαλέον. 647 ἀκροχολία. 664? ἔμφορα. 664 κατηφέα. 667 μαρμαρυγαί. 669 ἀπεπορίανεν. 671 βηχίον. 671 βήξ. 672 ὑπόγυον. 681 (646) ἐξαμβλέβει. 684 ἐμωλύνθη. 596 γαλακτώδης οἶνος. 705 αἰῶνα etc. 725 ἀκροχορδόνας. 725 ὀδαξησμός. 725 ἀσκαρίδες. 749 ἁλισκόμενοι ἁλίσκονται. 751 ἀμφιδέξιον. 763 ἀλυχήν. 769 ἄλυς. 789 λαμπρείμων. 796 ἀνεκώκυσεν. 805 φέρβεται. 838 ἐναγίζειν.

Adde: ἀδηνέως (Galen.). αἰάζει (Erot. 51, 2 Klein). αἰγίκερας. ἀλεάζειν (Galen. 422 Frz.). ἀλεῖον ὕδωρ (Erot. 22, 21 Kl.). ἀλουτεῖν. ἀνάνιος (Gal. 434). ἀνάπλοον (Erot. 42, 12). ἀντίρριζον. ἀποκνησάμενοι (Gal. 438). ἀπονίζεσθαι (t. VIII p. 214, 11 L.). ἀπόσφαγμα (440). ἀρά (Erot. 44, 14). ἄρδαλος (Erot. 56, 9). ἀρχαία φύσις (Foes p. 61). αὔτως (Gal. 444). ἄφεσις (Foes. Oec. 69. 70). ἄφθα (Foes. 70). ἀφράσσει (Gal. 444). βουβάλιον (id.). βδαλῆται (Erot. p. 59, 9). γαμψόν (Gal. 452). γήχυτον. γλοιάζειν. γλοιῶς (ibid.). γυναικεῖα δέρη (Foes. Oec. 91). διαπέφλοιδεν. διαρκέσει (Erot 65, 15. Foes. 96). διὰ τέλεος (Foes. p. 98). διαφλύξιες (Gal. 456). διδυμίου ῥίζα (ibid.). διεβλήθη (Erot. 62, 10. Foes. p. 100). διείς. διῆσαι (Foes. p. 101). δίπνοα τρώματα (Gal. 458). δίκαιον (Foes. Oec. p. 101). ἐγκανθίς (Foes. Oec. p. 108). ἐκνεφίας ὄμβρος (id.). ἐμματεῖται. ἔμμοτος (Foes. p. 125). ἐντείλασθαι (id. p. 130). ἐρικάς. ἠήρ. ἰσχαλέον (Gal.). καρδάμυσσε (Foes. 343). καρδιαλγίαι (id. p. 186). κίθαρος (id. p. 205). κόγχας (id. p. 209). κυλιχνίδες (Gal 510). κυλλός (Foes. p. 221). λάμπη (id. p. 226). μαδαρός. μαδίσας (id. p. 238). μάνυζα. μεσῆλιξ. μνίει. μύζει (id. p. 253). μύτις. νόμος (Foes. p. 262). ὀκχεῖν. πάχητες. πῖσαι. πλέναι (Gal.). πῦρ. ῥάγα (Foes. s. v.). ῥέγχειν (Foes. p. 332). στῖα ψήφους. σφριγανόν. τέρθρον (Foes. 370). τέτρομος (Erot.). τρόφις. τυχάζεσθαι (Erot.). φαρύγεθρον. φρονεῖν. χλόος (Foes. p. 408). χυτλάζει (Gal. Erot.). ψαφερά (Foes. p. 414). ὠμήλυσις (Foes. p. 416).

HIPPONAX ed. Th. Bergk PLG. fr. 1 ἔβωσεν. Κανδαύλας. κυνάγχη. καπαρδεῦσαι. σκαπερδεῦσαι. 2 Κίκων. προθεσπίζων. 3 Κοραξοί. λῶπος. 7 φαρμακοί. 14 θήπων. 15 μυττάλυτα τεωρος(?). 17 βαμβαλύζει? 23 ἡμίκυπρον. 25 ἀπαρτίαν. 26 βῖκος. 32 ἔψισεν. 34, 1 ῥύβδην. 35, 2 τηγανίτης. 35, 3 ἀττανίτας. 36 πανδώρη. 37 πελλίς. 41 παλμυδός (sic). 49, 5 νικύρτας. σίνδρων. 51, 4 ὄφελμα. στοιβή. 52 χαραδριός. περνᾶς. 54 κριγή. 56 σίφων. 58 λέκος. 61 χλοῦναι et τεγοῦν. 63 ῥῳδιόν. 64, 1 Μαλίς [Ἀθηνᾶ]. 64, 2 βεμβρός. βεβρός. 65 Σινδικὸν διάσφαγμα. 67 γρομφάς. 73 χάλις. 74 δοῦλος (i. q. οἰκία). 80 μοιμύλλειν. 83 Βούπαλον. 84 τράμις. 85 ἐγγαστιμάχαιραν. 88 ληόν. 96 κραδίης νόμος. 98 ἄβδης. 99 Ἀγχαλέη. 103 ἁρμαλιήν. 104 ἀρριχᾶσθαι. 106 βαράγχια. 107 βασαγικόρος. 108 βατταρίζειν. 109 βεβρενθυόμενον. 110 βορβορωπόν. σποδησιλαύρα. 112 ἐμβάφιον. 113 ἐμπεδής γάμορος μάρψεν Ἀΐδης. 115 θεῦτιν. 120 Κυβήβη. 122 κυλλήβδην. 126 μαυλιστήριον. 129 νινήατος. 130 παρεκναμεῦντο. 131 ἐπαμφάλησεν. 133 σαρκῶν. 135 τετρακίνη. 135 ὗκος. 137 φορμίον. 138 χελιδόνων φάρμακον. LXII ed. Meinek. σίττη. Adde

βόλβιτα. κραδησίτης. δημεχθηλός. ἄρναν. ἀφαρεί. Τυρεῖν. Κῶνος. Μαράγκεια. ἴωπι. λαίλας. κρολίαζε. βαστιζακρόλεα et cf. Ind. gl. ethn. s. v. Λυδοί.

HOMERUS.

Ilias*).

A 2 ἥ. μυρία. ἔθηκεν. 3 προΐαψεν. 4 ἑλώρια. 7 ἄναξ. δῖος. 8 σφωέ. ξυνέηκε. 9 ὅ. χολωθείς. 10 ἀνά. στρατός. 11 οὕνεκα. ἀρητῆρα. 13 ἄποινα. 15 ἐλίσσετο. 22 ἔνθα. Ἀχαιοί. 26 κιχείω. 27 αὖτις. 28 σκῆπτρον. 31 ἱστὸν ἐποιχομένην. 32 σαώτερος. 36 τόν. ἠΰκομος. 38? Κίλλα. 39 Σμινθεύς. ἐπέρεψα. ἔρεψα. 40 μηρία. 41 ἐέλδωρ. 44 καρήνων. 44 (228) κῆρ. 45 ἀμφιρεφέα. 50 οὐρῆας. 51 ἐχεπευκές. 52 θαμειαί s. v. θαμέες. 53 κῆλα. 54 τῇ. 58 πόδας ὠκύς. 59 ἄμμε. 60 ἄψ. 63 ὄναρ. 65 εὐχωλή. 67 ἀντιάσας. 68 ἦτοι ὅ γε. κατ' ἔρ' ἕζετο. 69 οἰωνοπόλοι. 72 ἥν. πόρε. 76 σύνθεο. 79 πείθονται. 80 χέρηϊ. 81 αὐτῆμαρ. καταπέψαι. 82 κότος. 83 ἑοῖσι. 85 θεοπρόπιον. 88 ἐμεῦ. 96 ἑκηβόλος. 99 ἀπριάτην. ἀνάποινος. 103 μένεος. 104 ὄσσε. εἴκτην. 105 ὀσσόμενος. κάκ' ὀσσόμενος. 106 κρήγυον. 110 ἑκηβόλος. 112 δέξασθαι. 113 οἴκοι. 114 ἀλόχου. 118 οἶος. 119 ἔω. 120 ὅ. γέρας. 121 ποδάρκης. 122 φιλοκτεανώτατε. 129 δῷσι. 132 παρελεύσεαι. 136 ἄρσαντες. 139 ἵκωμαι. 141 ἅλα δῖαν. 142 ἀγείρομεν. 149 ἐπιειμένε. κερδαλεόφρων. 155 βωτιάνειρα. 156 ἐδηλήσαντο. 159 ἀρνύμενοι. 162 ᾗ? 165 πολυάϊκος. 166 διέπουσιν. δασμός. 169 εἶμι. 171 ἄφενος. 176 διοτρεφέων. 179 ἑταῖροι. 180 σέθεν. 187 ὁμοιωθήμεναι. 191 τούς. ἀναστήσειεν. 197 στῆ. 202 τίπτε. 203 ἵνα. 205? ὑπεροπλίαις. 206 γλαυκῶπις. 212 ἐξερέω. τετελεσμένον. 220 ἐγκολεήσατο. ξίφος. 223 ἀταρτηροῖς. 225 οἰνοβαρής. 228 εἴδεται. 44 (228) κήρ. 231 δημοβόρος. 234 τὸ (τοῦτο). 235? φύσει. τομή. 236 ἔλεψεν. 237 μιν. 238 θέμιστας. 242 χραισμεῖν. εὖτ' ἄν. 243 ἀμύξεις. 244 χωόμενος. 250 γενεή. 254 ὢ πόποι. 258 περὶ μέν. 259 ἐστόν. 260 s. v. ἤδη. 264 ἀντίθεον. 266? κάρτιστοι. 268 ὀρεσκῴοισιν. 270 ἀπίης γαίης. 278 ἔμμορεν. 280 καρτερός. 290 αἰὲν. 299 τώ. 303 κελαινόν. 311 πολύμητις. 312 ὑγρὰ κέλευθα. 314 ἀπελυμαίνοντο. 315 τεληέσσας ἑκατόμβας. 316 ἀτρυγέτοιο. 317 κνῖσα. 327 τώ. 336 σφῶϊν. 342? θύει. 344 σόοι. 349 ἄφαρ. λιασθείς. 350 οἴνοπα. 359 ὁμίχλη. 363 ἐξαύδα. 367 ἐνθάδε. 381 φίλος. 383 ἐπασσύτεροι. 387 χόλος. 391 κήρυκες. 393 ἐῆος. 402 ἑκατόγχειρον. 404 Αἰγαίων'. 405 κύδεϊ γαίων. γαίων. 409 ἔλσαι. 412 ἣν ἄτην. 415 ὄφελες. ἀπήμων. 420 ἀγάννιφον. 426 χαλκοβατές. 434 ἱστοδόκη. 436 εὐναί. 447 ὦκα. 449 οὐλοχύτας. 450 ἀνασχών. 453 πάρος. 454 ἴψαο. 455 ἐέλδωρ. 461 δίπτυχα. ὠμοθετεῖν. 462? αἴθοπα οἶνον. 463 πεμπώβολους. 465 μίστυλλον. 467 τετύκοντο. 468 ἐΐσης. 469 πόσιος. ἐδητύος. 470 ἐπεστέψαντο. 471 al. νώμησαν. 473 παιήονα. 479 ἑκάεργος. 481 πρῆσεν. 482 στείρῃ. 483 ἔθεεν. 494 ἴσαν. 497 ἠερίη. 501 σκαιῇ. 501 al. ἀνθερεών. 511 νεφεληγερέτα. 512 ἥστο. 517 ὀχθήσας. 522 ἀπόστιχε. 526 παλινάγρετον. ἀπατηλόν. 528 ᾗ. 529 ἐπερρώσαντο. 530 ἐλέλιξεν. 532 αἰγλήεντος. 538 ἀργυρόπεζα. πέζα. 541 αἰεὶ. νόσφιν. 547 ἐπιεικές. 551 βοῶπις. 555 αἰνῶς. 558 κατανεῦσαι. 562 ἔμπης. 565 ἀκέουσα. 567 ἀάπτους. 569 ἐπιγνά.ψασα. 574 σφώ. 576 ἦδος. 577 παράφημι. 578 ἦρα. 581 στυφελίξαι. 582? καθάπτεσθαι. 584 ἀμφι-

*) Hanc indicis particulam confecit Radulfus Menge Vimariensis.

κύπελ(λ)ον. 591 βηλοῦ. τεταγών. 594
Σίντιες. 596 κύπελλον. 598 ἀφύσσων.
599 ἄσβεστος. 600 al. θώματα. 603 ἦν.
607 ἦχι. 607 al. περικλυτός. 609 ὄν.
B 1 Ῥά. ἱπποκορυσταί. 10 al. ἀτρεκέως.
12 πασσυδίῃ. 17 ἵκανε. 24 βουληφό-
ροι. 25 ἐπιτετράφαται. 27 ἐλεαίρει.
42 al. ὀρθωθείς. 43 νηγάτεον. 46 al.
49 φόως ἐρέουσα. 55 ἠρτύνετο. 73
θέμις. 74 πολυκλήϊσι. 75 ἐρητύειν.
77 ἦν. ἠμαθόεντος. 80 ἔνισπεν. 86
ἐπεσσεύοντο. 87 ἀδινάων. 89 βοτρυ-
δόν. ἐπ' ἄνθεσιν. 93 ἰλαδόν. 96 ὅμα-
δος. 98 σχοίατο. 99 ἐρήτυθεν. ἐράτο-
θεν. 106 πολύαρνι. 111 μέγα. ἄτη.
114 κάκην. 116 ὑπερμενέϊ. 131 πο-
λίων. 138 ἀκράαντον. 142 ὄρινε. 145
εὖρος. 147 λήιον. 148 ἐπημύει. ἀστα-
χύεσ(σ)ι. 150 κονίη. 153 οὔρους. ἀυτή.
154 ἕρματα. οἴκαδε. 155 νόστος. 157
ἀτρυτώνη. 164 φῶτα. 165 ἀμφιελίσ-
σας. 169 ἀτάλαντον. 172 ἀγχοῦ. 188
ὄν. 192 οἷος. 200 al. ἀτρέμας. 204
κοίρανος. 205 ἀγκυλομήτεω. 207 κοι-
ρανέων. 207? διεῖπε. 210 σμαραγεῖ.
211 ἐρήτυθεν. 212 ἐκολῴα. 214 κατὰ
κόσμον. 217 φολκός. 219 φοξός. λάχ-
νη. ψεδνή. 224 βοῶν. 224? νείκεε.
225 τέο. 226 πλεῖαι. 232 φιλότης.
236 ἴομεν. 240 ἀπούρας. 241 μεθή-
μων. 245 ἠνίπαπε. 246 ἀκριτόμυθε.
246 λιγύς. 247 ἴσχεο. 253 ἤ. εὖ. 256
ἥρωες. 259 κάρη. 262 ἀναιδείας. 266
ἰδνώθη. 267 σμῶδιξ. σμῶδιξ αἱματό-
εσσα s. v. ἐπισμή. 269 ἀχρεῖον ἰδών.
272 ἔοργεν. 275 ἐπεσβόλος. 276 Ἀγή-
νωρ. 289 νεαροί. 294? χειμέρας. 299
δαῶμεν. 312 ὄζος. 318 ἀΐζηλος. 319
λᾶαν. 321 πέλωρα. 323 ἄνεῳ. 325
ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. 336 γερήνιος.
339 συνθεσίαι. 340 μήδεα. 342 αὔ-
τως. 347 ἄνυσις. 362 φρήτρα καὶ φρή-
τρη. 367 θέσπεσιον. 371 αἴ. 375 αἰ-
γίοχος. 380 ἠβαιόν. 389 ἀμφιβρότης.
393 ἄρκιον. 398 ὀρέοντο. 400 αἰειγε-
νετάων. 404 γέρων. κίκλησκεν δὲ γέ-
ροντας ἀριστῆας. 412 κελαινεφές. 415
αἰθαλόεν. 415 πρῆσαι. 418 al. ὀδάξ.
419? ἐπεκρήηνεν. 420 ἀμέγαρτον. 426
Ἡφαίστοιο. 466 κρίνοντες. 447 ἐρίτι-
μον. 448 θύσανοι. 450 παιφάσσειν.
455 ἠΰτε. 465 χθών. 470 αἴ. 471
γλάγος. 473 μεμαῶτες. 479 στέρνον.
480 ἔπλετο. 485 ἐστε. ὑμεῖς. 497 Σκῶ-
λοι. 498 Γραῖα. 499 Ἅρμα. 500 Ἐ-
λεών. 507 Ἄρνη. 508 Νῖσαν. 511
ναῖον. 526 ἔμπλην. 530 ἐγχείη. ἐκέ-
καστο. 532 Βῆσσαι. 533? Τάρφη.
537 Ἑστίαια. 539 Κάρυστος. 540 ὄ-
ζος Ἄρηος. 542 Ἄβαντες. 543 ὀρεκ-
τῇσι μελίῃσι. 548 ζείδωρος. 554 κο-
σμῆσαι. 558 φάλαγγες. 560 Ἀσίνη. 562
Αἴγινα. 571 Ἀραιθυρέη. 575 Ἑλίκη.
578 νώροπα. 584 ἕλος. 585 Λάαν.
592 Θρύον. 593 Ἀμφιγένεια. 594 Πτε-
λεός. 595 Θάμυρις. 597 στεῦτο. 602
604 Αἰπύτιον. 609 ἀγαπήνωρ. 629
ἀπενάσσατο. 632 εἰνοσίφυλλον. 637
μιλτοπάρῃοι. 643 ἐτέταλτο. 645 δου-
ρικλυτός. 647 ἀργ[ε]ινόεντα. 654 ἀ-
γέρωχοι. 659 Σελλήεις. 662 ἑοῖο. 575
ἀλαπαδνός. 676 Κάσος. 681 Πελασ-
γικὸν Ἄργος. 682 Ἀλόπη. 686 al. δυσ-
ηχέος. 697 λεχεποίην. 700 ἀμφιδρυ-
φής. 704 ὄζος Ἄρηος. 706 αὐτοκασί-
γνητος. 707 ὁπλότερος. γενεῇ. 711
Φέραι. 717 Ὀλιζών. 723 ὀλοόφρονος.
729 κλωμακόεσσαν. 735 κάρηνα. 743
Φῆρες. 744 Αἴθικες. 755 Στυγὸς ὕ-
δωρ. ἀπορρώξ. 765 ὄτριχας. οἰέτεας.
771 ποντοπόροισι. 776 ἐρεπτόμενοι.
786 al. ποδήνεμος. 796 γέρας γέρον.
797 ἀλίαστος. 807 ἠγνοίησεν. 809 πᾶ-
σαι. 816 κορυθαίολος. 823 Ἀκάμαντα.
824 ὕπαί. 827 ὄρχαμος. 845 ἀγάρ-
ροος. 854 Παρθένιος. 855 Κρῶμνα.
Ἐρυθῖνοι. 857 Ἀλυβῆ(ς). 863 Ἀσκα-
νίη. 866 Τμῶλος. 867 Νάστης. 868
Φθειρῶν ὄρος. ἀκριτόφυλλον. 873 λυ-
γρόν. 875 δαΐφρων.

Γ 1 αὐτάρ. 3 πέλει. 4 ἀθέσφατον. 6 Πυγμαῖοι. 9? μεμαῶτες. 21 ἀρ(η)ίφιλος. 26 θαλεροί. 29 χαμᾶζε. 32 ἀλεείνων. 34? τέτρομος. 34? τρόμος. 34 γυῖα. 35 ὦχρος. 39 Δύσπαρι. 48? εὐειδέα. 56 δειδήμονες. 59 αἶσαν. 60 πέλεκυς. 60 al. ἀτειρής. 62 νήϊον. 63 ἀτάρβητος. 64 χρυσῆς Ἀφροδίτης. 66 δῶσι. 75 al. ἱππόβοτον. 95 ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. 101 τέτυκται. 110 ὄχα. 126 πάσσε. 128 ἕθεν. 133 ὀλοοῖο. 152 ὄπα λειριόεσσαν s. v. λειριόεντα. 155 ἦκα. 156 οὐ νέμεσις. 163 πηοί. 166 πελώριος. 172 αἰδοῖος. 180 ἔσκεν. 183 δεδμήατο. 187 Σαγγάριος. 189 ἀντιάνειραι. 190 ἑλίκωπες. 196 κτίλος. 197 πηγεσιμάλλῳ. 201 κραναῆς. 206 ἀγγελίης. 209 ἔμιχθεν. 209 214? παῦρα. 215 ἦ. 217 ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε. 220 ζάκοτον. 221 ἵει. 228 τανύπεπλος. 242 αἶσχεα. 243 φυσίζοος. 259 al. ῥίγησεν. 260 ὀτραλέως. 272 ἄωρτο. 273 τάμνεν. 292 νηλέϊ χαλκῷ. 296? ἔκχεον. 316 πάλος, πάλλεσθαι. 331 al. ἐπισφύρια. 331 ἀραρυίας. 337 ἵππουριν. 339 ὡς δ' αὔτως.... 340 ἑκάτερθεν. 345? κοτέοντες. 346 δολιχόσκιον. 347 πάντοσε. 359 ἀντικρύ. λαπάρην s. v. λαπάρας. 371 πολύκεστος. 386 εἰκυῖα. 391? δεινωτοῖς. 399 ἠπεροπεύειν. 400 al. πῇ. 412 μωμήσονται. 424 φιλομειδής. 427 ἠνίπαπε. 436 ἀφραδέως. 441 τραπείομεν. 446 448 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι.

Δ 2 Ἥβη. 3 νέκταρ. 6 παραβλήδην. 8 ἀλαλκομενηίς. Ἀργείη. 11 παρμέμβλωκε. 20 ἐπέμυξαν. 22 ἀκέων. 26 al. ἅλιον. 29 ἔρδε. 32 ἀσπερχές. 37 ἔρξον. 40 μεμαώς. 42 διατρίβοιτε, διατρίβειν. 46 τάων. 56 ἀνύω. 60 γενεή. 66 ὑπερκύδαντας. 67. 72 δηλήσασθαι. 79 κὰδ δ' ἔθορε. 90 al. ἀσπιστάων. 102 ἄρνες. 105 τόξον. ἰξάλου. 107 προδοκῇσι. 111 κορώνη. 112 ταυσ(σ)άμενος. 113 ἀγκλί(ν)ας. 117 ἀβλῆτα. 122 γλυφίδες. 124? κυκλοτερές. 125 λίγξεν. βιός. 132 ὀχῆες. 137 ἔρυμα. 140 ὠτειλή. 141 ἐλέφαντα. 142 Κάειρα. 144 ἄγαλμα. 147 σφυρά. 152 al. ἄψορρον. 159? σπονδαί. 161 ὀψέ. 166 ὑψίζυγος. 167 ἐρεμνή. 171 δίψιον Ἄργος. 174 πύσει. 182 αἰψηρά. 186 ζωστήρ. 187 ζῶμα. 199? γεγαυῖα. 201 al. στίχες. 222 ἔδυν. 223 βρίζοντα. 227 231 ἐπεπωλεῖτο. 234 θούριδος ἀλκῆς. 242 ἰόμωροι. 243 νεβροί. 250 κοιρανέων. 251 οὐλαμός. 257 τίω. 258 ἠδέ. 259 γερούσιον. 265 ἀγός. 276 ἰωή. 279 σπέος. 280? αἰζηῶν. 296 Αἵμονά τε κρ(ε)ίοντα. 305 ἀλαπαδνότεροι. 314 ἔμπεδος. 315 ὁμοίϊον. 334 πύργος. 339 κερδαλεόφρων. 342 καυστηρῆς. 342 ἀντιβολῆσαι. 346 μελιηδέος. 359 περιώσιον. 361 δήνεα. 363 μεταμώνια. 371 γεφύρας. 383 Ἀσωπός. 384 ἀγγελίην. 390 ἐπίρροθος. 398 πιθήσας. 400 ἀγορῇ. 412 τέττα. 418 νῶϊ. 424 κορύσσεται. 415 βρέμει. 428 432 εἱμένοι. 433 πολυπάμονος. 435 ἀζηχές. 437 θρόος. γῆρυς. 438 πολύκλητοι. 440 φόβος. 445 ὀφέλλουσα. 447 ῥινούς. 450 εὐχωλή. 452? χειμάρροι. 453 μισγάγκειαν. 455 ποιμήν. 472 ἐπώρουσαν. ἐδνοπάλιζεν. δνοπάλιζεν. 478? θρέπτα. 483 εἰαμενῇ. 484 λείη. 487? ἄζετο. 504 ἀράβησεν. 505 φαίδιμος. 511 ταμεσίχροα. 513 μάρναται. 513 θυμαλγέα. 515 Τριτογένεια. 522 ἀπηλοίησεν. 529 ἀγχίμολον. 533 ἀκρόκομοι. 534 ἀγανόν. 535 542 ἀπερύκοι.

Ε 1 ἔνθα. αὖ. 3 ἄροιτο. 4 ἀκάματον πῦρ. 5 ἀστέρι ὀπωρινῷ. 9 al. ἀφνειός. 21 περιβῆναι. 24 πάγχυ. 26 κατάγειν. 36 ἠϊόεντι. 42 ἀράβησεν. 49 αἵμονα. 50 ὀξυόεντι. 53 ἰοχέαιρα. 58 πρηνής. 68 γνύξ. ἀμφεκάλυψεν. 73 ἰνίον. 75 ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι. 79 ἀγλαός. 83 πορφύρεος θάνατος. 88 γέφυρα. 96 ἕθεν. 99 θώρηκος γύαλον.

γύαλος. 100 διέσχε. 109 πέπον. 113 στρεπτοῖο χιτῶνος. 126 σακέσπαλος. 127 ἀχλύν. 138 χραύσῃ. 141 ἀγχιστῖναι. 155 ἐνάριξε. 158 χηρωσταί. 162 πόρτις. 167 κλόνος. 190? Ἀΐδωνι. 194 πρωτοπαγεῖς. νεοτευχέες. 201 ἦτ' ἄν. 203 ἄδδην. 214 ἀλλότριος. 222 Τρώϊοι ἵπποι. 226 al. σιγαλόεντα. 234 φθόγγος. 235 νωΐ. 245 ἀπέλεθρον. 253 γενναῖον. 271 φάτνη. 289 al. ἆσαι. 289 ταλαύρινον. 295 αἰόλα. 299 ἀλκί. 304 al. ῥέα. 326 333 Ἐνυώ. 335 ἐπορεξάμενος. 337 ἀβληχρήν. 338 ἀμβροσίου. 340 ἰχώρ. 358 χρυσάμπυκας. 361? ἀχθομένη. 371 ἐλάζετο. 373 οὐρανίωνας. 374 ἐνωπῇ. 387 κέραμος. 393? s. v. γλωχῖνα. τριγλώχινι. 394 ἀνήκεστον. 401 ὀδυνήφατα. 403 ὀβριμοεργός. αἴσυλα. 404 ἔκηδεν. 405 γλαυκῶπις. 408 παππάζουσιν. 413 οἰκῆας. 415 ἰφθίμη. 416 ἰχώρ. 417 ἄλθετο. 423 τούς. 424 καρρέζουσα. 434 ἄζετο. 439 ὁμοκλή(σα)ς. 441 φῦλον. 445 ἀπάτερθεν. 453 λαισήϊα. 461 οὖλος Ἄρης. 461? οὖλον. 473 ἐξέμεν. 486 ὤρεσσι. 487 ἁψῖσι λίνου. 488 κύρμα. 498 al. ἀολλέες. 499 ἄχνη. ἁλωάς. 499. 501 ἄχνα(ς). 500 λικμῶντες. 502 ἀχυρμιαί. 509 χρυσαόρου. 515 ἀρτεμέα. 518 ἄμοτον. 525 ζαχρηῶν. νέφεα σκιόεντα. 526 ἀέντε. 548 διδυμάονε. 556 ἶφια. 562 κεκορυθμένος. 567 σφάς. 576 ἑλέτην. 583? ἐλεφάντινα. 586 κύμβαχος. βρεχμόν. 590 κατὰ στίχας. 597 ἀπάλαμνος. 599 ἀνά. 603 πάρα. 623 ἀμφίβασις. 639 θρασυμέμνονα. 644 ἄλκαρ. 654 κλυτοπώλῳ. 656 ἁμαρτῇ. 662? ἐνχριμφθεῖσαν. 681? δέδαλοι. 682? δεῖμα. 683 ὀλοφυδνόν. 684 ἕλωρ. 696 ἀχλύς. 699 χαλκοκορυστήν. 721 al. πρέσβα. 722 al. κύκλα. 723 χάλκεα. 723 ὀκτάκνημα. 724 ἴτυς. 725 ἐπίσσωτρα. 729 πέλεν. 730 λέπαδνα. 737 θαρκυόεντα. 740 ἰωκή. κρυόεσσα. 746 βριθύ. στιβαρόν. 747 ὀβριμοπάτρη. 749 μύκον. 752 κεντρηνεκέας. 763 (ἀ)ποδίωμαι. 770 ἠεροειδές. 778 ἴθματα. 785 χαλκεόφωνον. 802 οὐκ ἔασκεν. 808 al. ἐπιτάρροθος. 816 ἐπικεύσω. 817 ὄκνος. 830 τύψαι. ἄζεο. 831 τυκτόν. 836 ἐμμαπέως. 838 s. v. πῆδος. 865 δυσαές. 874 al. ἰότητι. 879 προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ. 886 νεκάδεσσι. 889 ἀλλοπρόσαλλε. 892 ἀασχετόν. 894 ἐννεσίῃσι. 899 παιήονα. 902 ὀπός.

Z 1 οἰώθη. 3 ἰθυνομένων. 13 Ἀρίσβη. 17 ἀπηύρα. 22 Ἀβαρβαρέη. 26 ὑποκυσσαμένη. διδυμάονε. 39 ἀγκύλον. 40 ἄξαντε. ῥυμός. 41 ἀτυζόμενοι. 46 ζώγρει. 47 κειμήλια. 55 ὦ πέπον. 62 αἴσι(μ)α. 68 ἐπιβαλλόμενος. 78 ἐγκέκλιται. 79 ἰθύν. 85 ἀναγκαία(η). 87 γεραιάς. 90 πέπλον ἢ πέπλος. 91 εἶναι. 94 ἤνις. 97 μήστωρα φόβοιο. ἄγριον. 101 ἰσοφαρίζειν. 111 τηλεκλειτοί. 118 ἄντυξ. 123 φέριστε. 128 κατά. 133 ἠγάθεον. 133? ἐς ἠγάθεον. 134 θύσθλα. 135 βουπλήξ. 137 ὁμοκλῇ. 151 ἴσασιν. 153 κέρδιστος. 157 ἐμήσατο. 169 γράψαι. 179 ἀμαιμακέτην. 184 Σολύμοισιν. 195 φυταλιῆς. 205 χρυσήνιος. 208 ἀριστεύει. 211 αἵματος. 237 φηγός. 248 τέγεοι. 251 ἠπιόδωρος. 252 ἀγυιαί. 256 μαρνάμενοι. 257 ἄκρης πόλιος. 264 ἄειρε. 265 ἀπογυιώσῃς. 266 ? λείβειν. 267 ἄζομαι. 270 ἀολλίσασα. 280? μετελεύσομαι. 286 μολοῦσα. 292? εὐπατέρειαν. 322 ἀφόωντα. 323 Ἀργείη. 327? φθινύθουσι. 336 προτραπέσθαι. 340 ἀρήϊα. 341 μέτειμι. 348 ἀπόερσε. 349 ἐτεκμήραντο. 381 ταμίη. 386 πύργος. 394? πολύδωρος. 397? Κίλικες. 400 ἀταλόφρονα. 403 Ἀστυάναξ. 407 ἐλεαίρεις. 408 ἄμμορον. 408 χήρα. 417 μίν. ἐναρίζειν. 422 ἰῷ. 434 ἀμβατός. 443 ἀλυσκάζω. 458 αἰαζομένη. 466 ὀρέξατο. 474 ὄν. 480 ἔναρα.

483 κηώδει. 486 ἀκαχ[ε]ίζεο. 496 ἐντροπαλιζομένη. 506 ἀκοστήσας. 507 κροαίνων. s. v. ἀκοστήσας. 509 χαῖται. 511 al. ῥίμφα. ἤθεα. 518 ἤθεῖ.
H 5 ξεστήν. ἐλάτησιν. ἐλάτησι. 8 ἐλέτην. 12 s. v. κατὰ στεφάνης. 15 Δεξιάδην. 15? ἐπιαλμένων. 26 ἑτεραλκέα νίκην. 30 τέκμωρ. 39 οἰόθεν οἶος. 59 αἰγυπ[τ]ιοῖσιν. 63 φρίξ. 75 πρόμος. 81 αἴκε. 97 λώβη. αἰνόθεν αἰνῶς. 100 ἀκήριοι. 102 πείρατα. 117 al. μόθος. 117 ἀκόρητος. 118 ἀγαπητῶς. 124 Ἀχαΐδα γαῖαν. 127? ποτιρόμενος. 134 ἐγχεσίμωροι. 135 Φειά. 143 κορύνη. 144 ὑποφθάς. 152 ἀνῆκεν. 153 ἔσκον. 157 αἴθ' ὡς. 165 ὀπάων. 196 ἀμφαδίην. 197 δίηται. 198 ἀϊδρείη. 217 ἀναδῦναι. 220 ἑπταβόειον. 223 ζατρεφέων. 226 οἰόθεν οἶος. 228 ῥηξήνορα. 238 νωμῆσαι. βῶν. 243 ἀμφαδόν. 247 δαΐζων. 259 ἀνεγνάμφθη. 260 νύξεν. 262 τμήδην. ἀνεκήκιεν. 270 εἴσω. 282 τελέθει. 301 θυμοβόροιο. 302 ἀρθ(μ)ήσαντε. 308 ἀρτεμέα. 312 εἰς. 316 διέχευαν. 317 ἐπισταμένως. 331 ἅμ' ἠοῖ. 332 κυκλήσομεν. 337 ἄκριτον. 338 εἶλαρ. 350 δεῦτ' ἄγετε. 362 ἀπόφημι. 372 ἴτω. 384? νηπύτα. 384 ἠπύτα 401 γνωτόν. 410 μειλισσέμεναι. 422 ἐξ. 433 ἀμφιλύκη νύξ. 434 τῆμος. 449 νεῶν ὕπερ. 479 χλωρὸν δέος. 482 ὕπνου δῶρον.
Θ 1 κροκόπεπλος. 2 τερπικέραυνος. 8 διακέρσαι. 14 βέρεθρον. 15 οὐδός. 16 οὐρανός. 19 σειρήν. 22 ὕπατον μήστωρα. 25 σειρήν. 31 ὕπατε κρειόντων. 43 γέντο. 48 al. τέμενος. 66 ἠώς. 89 ἰωχμός. 104 ἠπεδανός. 114 ἀγαπήνωρ. 122 ὑπερώησαν. 131 ἐσήκασθεν. 133 ἀργῆτα. 158 ἰωχμός. 164 ἔρρε. γλήνη. 178 οὐδενόσωρα. 181 Μνημοσύνη. 193 κανών. 197 αὐτονυχί. 209 ἀπτοεπές. 213 τάφρος. 217 κηλέῳ. 226 πίσυνοι. 227 διαπρύσιον. 231 ὀρθοκραιράων. 232 ἐπιστεφέας οἴνοιο. 250 πανομφαίῳ. 289 πρεσβήϊον. 290 τρίποδα. 297? τριγώχινας οἰστούς s. v. γλωχῖνα. 297 τανυγλώχινες. 304 ὀπυιομένη. 325 αὐερύοντα. 240 ἰσχία. 341 ὤπαζεν. 361 ἀπερωεύς. 365 προΐηλε. 367 προὔπεμψε. 371 ἔκυσεν. 374 νῶϊν. 379 κορέει. 385 ἑανός. 390 βριθύ. 399 αἰψηρά. 405 ἀπαλθήσεσθον. 408 ἐνικλᾶν. 422 ἐνικλᾶν. 424 ἀεῖραι. 439 θῶκος. 441 βωμοῖσι. 444 ἀμφίς. 453 μέρμερα. 456 ἕδος. 483 κύντερον. 488 τρίλλιστος. 491 χῶρος. 495 πόρκης. 508 μέσφα. 512 ἀσπουδεί. 522 λόχος. 527 κηρεσσιφορήτους. 532 εἴσομαι. 538 ἀνιόντος. 563 σέλας πυρός. 564 ὄλυρα.
I 4 ὀρίνετον. 5 ἄνητον. 6 ἄμυδις. 7 κορθύεται. φῦκος. 11 κλήδην. 14 δνοφερόν. 72 ἄγουσι. 73 ὑποδεξίη. 76 91 ἴαλλον. 109 ἀπεμυθεόμην. 116 ἀασάμην. 122 τάλαντα. ἀπύρους τρίποδας. 123 αἴθωνας. 124 πηγόν. 125 ἀλήϊος. 134 πέλει. 143 τηλύγετος. 143? 146 ἀνάεδνον. 158 ἀμείλιχος. 164 ὀνοστά. 173 ἑαδότα. 180 δενδίλλων. s. ἔπιλλος. 187 ζυγά. 193 ταφών. ἀνόρουσεν. 196 δεικνύμενος. 197 χρεώ. 203 ζωρότερον. 206 κρεῖον. 208 σίαλοι. 214 πάσσε. κρατευτάων. 215 ἐλεοῖσι. 219 θῦσαι. 224 δείδεκτο. 233 τηλεκλειτοί. 241 κόρυμβα. 311 τρύζητε. 317 al. νωλεμές. 318 ἴση μοῖρα. 321 ἄλγεα. 322 παραβαλλόμενος. 327 ὄαροι. 333 δασσάσκετο. 336 θυμαρέα. 337 δεῖ. 339 ἦ. 342? φιλεῖ. 343 δουρίκτητον. 358 νηήσας. 360 ἦρι. 366 πολιόν τε σίδηρον. 378 καρός αἴσῃ. 385 ψάμαθος. 390 ἰσοφαρίζοι. 394 γαμέσσεται. 404 ἀφήτορος. 412 αὖθι. 433 s. v. πρῆσαι. 443 πρηκτῆρα. 446 νέον ἡβώοντα. 453 ἔρεξα. 453 ὀϊσθείς. 455? ἐφέσασθαι. 464? ἄεται. 466 εἰλίποδας ἕλικας. 468? εὐόμενοι. 470 εἰνάνυχες. 472 αἰθούσῃ. 473 προδόμῳ. 489 s. v. πρό. 491 ἀποβλύζων. 503

παραβλῶπες. 505 ἀρτίπος. 506 φθάνει. 516 ἐπιζαφελῶς. ζαφελῶς. 522 ἐλέγξεις. 529 Κουρῆτες. 531 ἐραννῆς. 534 θαλύσια. γουνῷ. 537 λαθεῖν. 539 χλούνην. ἄγριον. 540 ἔθων. 542 ἄνθεσι μήλων. 555 Ἀλθαία. 568 ἀλοία. 570 πρόχνυ. 571 ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. 573 ὅμαδος. 577 ἐραννῆς. 579 δίγυον πεντηκοντόγυον. πεντηκοντόγυον. τό. 583 κολλητὰς σανίδας. 593 ἀμαθύνει. 594 βαθυζώνους. 607 ἄττα. 609 ἀ(ν)τμή. 621 πυκινόν. 639? ἵλαον. 642? κήδιστοι. φίλτατοι. 647 ἀσύφηλον. 648 μετανάσται. 661 ῥῆγος. 661 ἄωτον. 679 μένεος. 699 ἀγήνωρ. 708 πρό.

Κ 7 ἐπάλυνεν. 8 πευκεδανόν. 13 αὐλός. 15 προθελύμνους. 30 στεφάνη. 65 ἀβροτάξομεν. 76 φαεινή. 84 οὐρῆας. 94 ἀλαλύκτημαι. 95? ἐκθρώσκει. 96 δραίνεις. 98 ἀδηκότες. 123 ποτιδέγμενος. 127 ἵνα. 133 φοινικόεσσα. 134 διπλῆν. ἐκταδίην. λάχνη. 139 ἰωή. 153 σαυρωτῆρος. 156 τετάνυ(σ)το. 158 λὰξ ποδὶ κινήσας. 159 ἀωτεῖς. 173 ἐπὶ ξυροῦ. 183 δυσωρήσονται. 208 ἄσσα. 209 ἀπόπροθεν. 212 ἀσκηθής. 251 ἄνεται. 258 καταῖτυξ. 264 al. ἀργιόδοντος. 264 θαμέες. 267 ἀντιτορήσας. 268? Σκάνδεια. 274 ἐρῳδιός. 285 σπεῖό μοι. 293 ἀδμήτην. 302 ἠρτύνετο. 311 φύξις. 324 σκοπός. ἄπο δόξης. δόξης. 335 κτιδέα. 352 βοῶν. 357 δουρηνεκές. 358 al. λαιψηρά. 361 κεμάς. 362 μεμηκώς. 374 ἐπάγη. 375 βαμβαίνων. ἄραβος. 377 ἀψάσθην. 401 al. ἐπεμαίετο. 402 ἀλεγεινοί. 417 κεκριμένη. 429 Λέλεγες. Πελασγοί. 430 Θύμβρα. ἀγέρωχοι. 450 εἶσθα. 467 συμμάρψας. 467? δόνακες. 482 ἔμπνευσεν. 485 ἀσημάντοισ(ιν). 490 ἐξερύσασκεν. 502 ῥοιζῆσαι. 502 al. πιφαύσκων. 503 ἔρδοι. 523 κυδοιμός. 531 ἔπλετο. 579 πλείου.

Λ 11 ὄρθια. 15 ζώννυσθαι. 24 οἶμοι. 26 ὀρωρέχατο. 27 ἴρεσσιν ἐοικότες. 31 ἀορτήρεσ(σ)ιν. 36 βλοσυρῶπις. 38 τελαμών. 40 ἀμφιστ(ρ)εφέες. 49 πρυλέες. 51 φθάν. 52 μετεκίαθον. 56 θρωσμός. 62 οὔλιος (imo αὔλιος) ἀστήρ. 68 ὄγμος. ἐλαύνωσιν. 69 δράγματα. 88 ἆδος. 95 μετώπιον. 105 μόσχοισι. λύγοισι. 110 σπερχόμενος. 115 εἰς εὐνήν. 118 δρυμά. 137 ἀμείλικτον. 141 ἐξέμεν. 147 ὅλμος. 155 ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ. ἀξύλῳ ὕλῃ. 156 εἰλυφόων. θάμνοι. 158 κάρηνα. 159 ἐριαύχενες. 165 σφεδανόν. 176 λαφύσσει. 183 πιδηέσσης. 186 ταχεῖα. 191 τυπείς. 215? ἐκρατύναντο. 221 ἠΰς. 234 ζώνη. 236 ἔτορεν. 251 εὐράξ. 252 νύξεν. κατά. 263 ἔδυν. 269 βέλος. 282 ἄφρεον. 297 ὑπεραέϊ. 306 ἀργεστᾶο νότοιο. 307 τρόφι. 308 σκίδναται. πολυπλάγκτου. 328 ἑλέτην. 331 στείχειν. 334 κεκαδών. 353 αὐλῶπις. 358 καταείσατο γαίῃ. 365 ἐξανύω. 371 ἀνδροκμήτῳ. 383 μηκάδες. 385 τοξότα λωβητήρ. κέρα ἀγλαέ. παρθενοπίπας. 387 ἰοί. 388 ταρσοί. 401 οἰώθη. 405? ἀλῶ. 416 γναμπτῆσιν. 425? ἀγοστός. 430 πολύαινε. ἆατ[αλ]ε. 439 κατὰ καίριον. 454 ὠμησταί. 461 αὖε. 468 ἀποτμήξαντες. 476 ἤλυξεν. 477 λιαρόν. 479 δαρδάπτουσιν. 480 λῖν. 484 νηλεὲς ἦμαρ. 495 ἀφυσγετόν. 502 μέρμερα. 503 νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. 512 ἄγρει. 525 ἐπιμίξ. 526? κλονεῖ. 534 στείβοντες. 536 ῥαθάμιγγες. 539 μίνυ(ν)θα. 547 ἐντροπαλιζομένη. 548 αἴθωνα. 549 πῖαρ. 550 ἐρατίζων. 551? ἰθύει. 553 δεταί. 558 νωθής. [νώθουρος.] 572 ἐπαυρεῖν. 587 ἐλελιχθέντες. 592 σάκε' ὤμοισι κλίναντες. 603 ἔκμολε. 620 ἱδρῶ. 628 κυανόπεζα. 629 ὄψον. 637 ἀμογητί. 638 κνῆ. κνῆστις. 640 ἀλφίτου ἀκτή. 667 al. ἐπισχερώ. 673 ῥύσια. 678 συβόσια. 686? χρεῖος. 700 θεύσεσθαι. 704 Μολίονε. 711 s. v. Θρύον. 712 νεάτη. 713 μετεκίαθον. 714 θωρήσ(σ)εσθαι. 725 ἔνθεν. 729 ἀγελαίην. 748 φῶτες.

754 σπιδέος. 756 κολώνη. 773 χόρτος. ἄλεισον. 774 αὐλῆς. 802 sp. ἀυτῇ. 817 ἐμέλλετε. ἀργέτι. δημῷ. 822? οὐκ ἄλκαρ. 834 χρηΐζοντα. 836 ἄλκιμος. 842 ὑπέχευεν. 844 περιπευκές.

M 6 ἤλασαν. 8 ἀέκητι. 18 ἀμαλδῦναι. 22 βοάγρια. 24 ὁμόσε. 26 ἀλίπλοα. 33 κὰρ ῥόον. ἷεν. 36 κανάχιζεν. 38 ἰσχανόωντο. 44 θαμ(ε)ιάς s. v. θαμέες. 46 ἀνηνορίη. 47 ταρφέα. 66 στεῖνος. τρώεσθαι. 71 παλίωξις. 98 ἐΰς. 111 αὖθις. 137 βόας αὔας. 147 κολοσυρτός. 149 πρυμνόν. 156 s. v. νιφάς. 157 ζαής. 160 αὖον. 161 μύλακες. 163 ἀλαστήσας. 164? φιλοψεύστης. 172 χάσσασθαι. ἀλῶναι. 177 θεσπιδαές. 201 ἐέργων. 219 ἐέργων. 225 ναῦφιν. αὐτά. 254 ἰθὺς νηῶν. 258 κρόσσας. 259 στῆλαι. 260 ἔχματα. 269? μεσήεις. 273 ὁμοκλητῆρος. 280 πιφαυσκόμενος. 283 λωτεῦντα. 286? εἱλύεται. 295 ἐξήλατον. χαλκεύς. 298 σχόμενος περὶ δουρί. 301 πειρήσοντα. 314 φυταλιῆς. 320 ἔξαιτον. 339 ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. 340 ἐπώχατο. 345 τετεύξεται. 346 ἔβρισαν. 353 ἶθαρ. 371 ὄπατρος. 379 Σαρπήδοντος. 381 ὑπέρτατος. 385 ἀρνευτῆρι. 433 χερνῆτις. (ἀ)ληθής. 438? ἐσήλατο. 439 διαπρύσιον. 446 πρυμνός. 453 ἀείρας. 455 ὀχῆες. 456 ἐπημοιβοί. 456 κληῖδες. 459 θαιρός. 463 νυκτὶ θοῇ. ὑπώπια.

N 3 πάλιν. 5 Ἀγαυῶν. ἱππημολγῶν. 6 Ἄβιοι. 12 ὑληέσσης. 17 παιπαλόεντος. 20 ὀρέξατο. 21 βένθεσι. 23 τιτύσκετο. 27 ἀτάλλει. 31 ἐΰσκαρθμοι. 41 ἄβρομοι. αὐΐαχοι. 43 γαιήοχος. 54 ἐρισθενέος. 72 ἀρίγνω[σ]τοι. 75 μαιμώωσιν. 84 θοῇσιν. 96 ἀμάς. 103 ἤϊα. 115 ἀκεώμεθα. ἀκαστόφρων. 121? μεθημοσύνη. 127 ὀνόσαιτο. 128 λαοσσόος. 134 ἐπτύσσοντο. 136 προὔτυψαν. 137 ὀλοοίτροχος. 138 κατὰ στεφάνης. 142 ἰσόπεδον. 145 ἔκυρσεν. 158 ὑπασπίδια προποδίζων. 162 καυλός. δολιχόν. 198 καρχαρόδοντας. 204 σφαιρηδόν. 212 ἰγνύα. 215 ἀντιάαν. 228 μενεδήϊος. 237 συμφερτή. 260 δήεις. 268 ἔναρα. 275 ? λέγειν. 276 λεγοίμεθα. 281? μετοκλάζει. 282 πατάσσει. 288 βλεῖο s. v. βλείης. 290 νηδύος. 291 ὀαριστύν. 300 ταλάφρονα. 301 Ἐφύρους. 339 φθισίμβροτος. 340 ἄμερδεν. 342 νεοσμήκτων. 358 ὁμοιΐου. 359 ἐπαλλάξαντες. 361? μεσαιπόλιος. 374 αἰνίζομαι. 381 συνώμεθα. 389 ἀχερωΐς. 407 δεινωτήν. 408 ἐάλη. 409 ἐπιθρέξαντος. 414 ἄτιτος. 415 πυλάρταο κρατεροῖο. 426 δουπῆσαι. 437 ὑψιπέτηλον. 441 ἐρεικόμενος. 443 οὐρίαχον. 472 al. οἰοπόλῳ. 477 βοηθόον. 484 ἥβη. 493 γάνυται. 507 γύαλον. 508 ἤφυσεν. 512 ἔμπεδα. 513 ἀλέασθαι. 521 βριήπυος. 543 ἐάφθη. 562 ἀμενήνωσεν. 564 σκῶλος. 572 ἰλλάδας. 588 πτυόφιν. 590 λικμητήρ. 612 πέλεκκος. 616 λάκε. 618 ἰδνώθη. 622? αἴσχεας. 659 ποινή. 669 θωή. 673 δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. 685 Ἰάονες. 688? ὦσαι. 707? ἄλκα. 714 χαλκήρεας. 726 παραρρητοῖσι. 736 στέφανος πολέμοιο. 745 ἀποστήσωνται. 747 σχήσεσθαι. 757 ἐπεσσεύοντο. 789 φύλοπις. 799? κυρτά. 799 φαληριόωντα. 824 ἁμαρτοεπής. βουγάϊε. 830 λειριόεντα. 831 δάψαι. 837 ἠχή.

Ξ 8 al. περιωπή. 12 ἀκαχμένον ἔγχος. 15 ἐρήριπται. 15? ἔρριπτο. 16 πορφύρῃ. 20 δαϊζόμενος. 27 ξύμβληντο. 34 αἰγιαλός. στείνοντο. 36 προκρόσσας. 37 ὀψείοντες. 62? ῥέξει. 78 ἀβρότη. 86 τολυπεύειν. 89 οἰζύομεν. 92 al. βάζειν. 101 ἀποπαπτανέουσι. 107 νῦν κ' εἴη. 119 νάσθη. 127 πεφασμένον. 129 ἐχώμεθα. 141 δερκομένου. 142 σιφλώσειεν. 156 δάειρα ..... δάερα. 163 ᾗ. 164 λιαρόν. 165 πευκαλίμησι. 172 ἐδανόν. τεθυωμένον. 176 πεξαμένη. 179 ἔξυσ' ἀσκήσασα. 180

ἐνέτῃσι. 181 ζώνη. 182 λοβοῖσι. 183 τρίγληνα. μορύεντα. 209 ἀνέσαιμι. 214 216 ὀαριστύς. 217 πάρφασις. 219 τῇ. 221 ἄπρηκτον. 227 νιφόεντα. 233 ὕπνος. 249 ἐπίνυσεν. ἐφετμή. 259 Νύξ. 259? μήτειρα. 259 Δμήτειρα. 261 ἀποθύμια. 271 ἄγρει. 284 χέρσος. 287 περιμήκετος. 291 κύμινδις. 292 Γάργαρον. 307 πρυμνώρεια. 308 320 ἀριδείκετον. 333 ἔοι. 335 πεφράδοι. 339 ἐπῆρσεν. 340 εὔαδεν. 351 352 ἀνά. 359 κῶμα. 360 παρήπαφεν. 385 τανυηκές. 399 ἠπύει. 413 στρόμβος. 414 ἐξερίπῃ. 419 ἐάφθη. 425 ἀγήνωρ. 427 ἀκήδεσεν. 428 σχέθον. 439 βέλος. 463 λικριφίς. 466 ἀστράγαλον. 479 ἰόμωροι. 485 al. ἀλκτῆρα. 499 κωδία. ἀνασχών. 500 al. πέφραδεν. 509 ἀ(ν)δράγρια. 516 ὑπερήνωρ. 521 ἐπισπέσθαι.

O 10 ἀπινύσσων. 11 ἀφαυρότατος. 14 ἀμήχανε. 21 ἠλάστεον. 22 παρασταδόν. 24 ὀλιγηπελέων. 42 ἀρήγει. 51 τῷ κε. 94 ὑπερφίαλος. 99 εὔφρων. 103 ἰάνθη. 106 ἀφήμενος. 108 διακριδόν. 110 ἤδη. 127 θοῦρον. 128 ἠλεέ. 146 σφώ. 170 νιφάς. 189 ἔμμορεν. τρίχθα. 191 ζόφον ἠερόεντα. 238 φασσοφόνοι. 240? εἰσαγείρατο. 241? ἆσθμα. 246 ὀλιγοδρανέων. 252 ἄϊον. 254 ὀσσητῆρα. 264 κροαίνων. 324 ἀμολγῷ. 343 ἔντεα. 351 ἐρύουσιν. 352 al. κατωμαδόν. 357 γεφύρωσε. 363 ἀθύρει. 378 ἀρή. 381 εὐρυπόροιο. 389 κατὰ στόμα. 394 ἀκήματα. 410 στάθμη. 412 σοφία. ὑποθημοσύνη. 413? ἐπιτέτατο. 415 ἐείσατο. 444 ἰοδόκον. 469 νεόστροφον. 479 τετραθέλυμνον. s. v. προθελύμνους. 484 βέλεμνα. 505 ἐμβαδόν. 510 αὐτοσχεδίῃ. 530 θώρηκος γύαλον. 543 ἐλιάσθη. 547 εἰλίποδας βοῦς. 593 ἐπεσσεύοντο. 607 ἀφλοι(σ)μός. 608 πήληξ. 619 ἠλίβατος. 621 τροφόεντα. 626 ἀήτης. ἀήτη. 635 ὁμοστιχάει. 653 εἰσωποί. 678 βλήτροισι. 680 πίσυρας. 681 σεύας. 685 ἰκρία. 687 σμερδνόν. 698 ἄντεσθαι. 709 ἀϊκάς. 717 ἄφλαστον. 729 ἐπταπόδην. 730 δεδοκημένος. 744 κηλείῳ.

Π 4 δνοφερόν. 9? κατερύκει. 18 ὑπερβασίης. 31 αἰναρέτη. 34 γλαυκή. 44 ἀκμῆτες. 60 τά. 62? μηνιθμός. 78 περιάγνυται. 89 λιλαίεσθαι. 94 ἐμβείη. 95 παλιντροπάασθαι. 100 κρήδεμνα. 106 φάλαρα. 117 κόλον. κολοίδορον. 142 πάλλειν. 143 Πηλιάδα μελίην. 159 φοινόν. 160 ἴασιν. 161 λάψοντες γλώσσῃ. 178 ἀπερείσια. 181 κρατύς. 185 ἀκάκητα. 187 μογοστόκος Εἰλείθυια. 188 πρὸ φόως. 192 ἀμφαγαπαζόμενος. 224 οὖλον. 233 ἄνα. Δωδωναῖε. 234 ἀμφί. 234? Ἑλλοί. 235 ναίουσιν. ὑποφῆται. ἀνιπτόποδες. 237 ἴψαο. 243 ἐπίστηται. 260 ἔθοντες. 262 νηπίαχοι. 298 στεροπηγερέτα. Ζεύς. 304 προτροπάδην. 315 μυ[ι]ών. μυ[ι]ῶνες. 341 παρηέρθη. 342 κιχείς. 352 ἐπέχραον. 361 σκέπτετο. 363 σάω. 365? λαιλάπετος. 371 πρώτῳ ῥυμῷ. 374 τμάγεν. 375 τανύοντο. 379 ἀνεκυμβαλίαζον. 386 χαλεπήνῃ. 390 κλιτῦς. χαράδραι. 392 ἐπὶ κάρ. 403 ἀλείς. 407 ἱερὸν ἰχθύν. 408 λίνον. 414 θυμοραϊστής. 419 ἀμι(τ)ροχίτωνας. 428 γαμψώνυχας. ἀγκυλοχεῖλαι. 454 νήδυμον. 459 ψιάδες. s. v. νιφάς. ἔραζε. 468 αἴσθων. 469? ἔπτατο. 470? κρίκεν. 474 ἐμάτησεν. 481 ἀδινόν. 498 κατηφίη. 545 ἀεικίσωσιν. 550 ἀλλοδαπός. 583? ψῆρες. 587 τένοντες. 612 ἐνισκίμφθη. ἐνεσκίμφθη. 625 κλυτοπώλῳ. 631 ὀφέλλειν. 636 βοῶν. 642 πέλλας. 674 ἔται. 685 μετεκίαθε. 689 φοβεῖ. 710 ἀνεχάζετο. 731 ἐνάριζεν. 747 τήθεα. διφᾶιν. 748 δυσπέμφελος. 769 ἀγνυμενάων. 779 βουλυτόν. 792 στρεφεδίνηθεν (δέ) οἱ ὄσσε. 801 ἄγη. 803 ἐν τελαμῶνι. 822 ἤκαχεν. 830 κεραΐζειν. 834 ἐπωρυρέχαται.

P 5 κινυρή. 19 ὑπέρβιον. 29 θήν. 35

γνωτόν. 37 ἀρητόν. 39 τεήν. 47 στομάχοιο θέμεθλα. 52 ἐσφήκωντο. 53 ἔρνος. 54 ἀναβέβρυχεν. 56 βρύει. 64 λαφύσσει. 66 ἰύζει. 72 al. ἀτάλαντον. 75 ἀκίχητα. 76 ἀλεγεινοί. 86 αἷμα. 112 παχνοῦται. 135 ἐπακτῆρες. 136 ἐπισκύνιον. 144 ἄστυ. 163 εἴσω. 180 al. πανημέριος. 185 ἔστε. 228 ὀαριστύς. 233 βρίσαντα. 247 διαπρύσιον. 255 μέλπηθρα. 263 διϊπετέος. 265 ἠιόνες. 295 ἤρικεν. 297 αὐλόν. 330 ὑπερδέα. 339 ὕπατον μήστωρα. 359 βεβάμεν. 390 μεθύουσαν ἀλοιφῇ. 392 431 ἀρειή. 432 πλατὺν Ἑλλήσποντον. 447 s. v. πνεῖ. ἕρπει. 469 νηκερδέα. 477 μήστωρ. 510 βεβάμεν. 514 θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. 522 ἶνα. 524 νηδυΐοισι s. v. νηδύος. 528 ἐνεσκίμφθη. 549 δυσθαλπέος. 556 κατηφίη. 564 ἐσεμάσ(σ)ατο θυμόν. 571 ἀνδρομέοι(ο). 572? ἰχανᾷ. 572 ἰσχανάα. λαρόν. 599 ἄκρον ἐπιλλίγδην. ἐπιλίγδην. 632 ἰθύνει. 633 ἐτώσια. 660 ἐρατίζων. 675 δέρκεσθαι. 676 πτώξ. 689 πέφαται. 694 κατέστυγε. 695 ἀμφασίη. 722 ἀγκάζοντο. 747 πρών. 755? ψᾶρ(ε)ς.

Σ 9 al. διεπέφραδεν. 20? κεῖται. 23 κόνιν αἰθαλόεσσαν. 28 ληΐσσατο. 38 βένθος. 54 δυσαριστοτόκεια. 74? τετέλεσται. 88 μυρίον. 93 ἕλωρα. 96 πότμος. 136 νεῦμαι. 141 ἅλιον. 178 ἄνα. σέβας. 179 μέλπηθρα. 208 δήϊοι. 211 πυρσοί. 216 ὠπίζετο. 219. 221 ἀριζήλη. 222 ἄϊον. 236 φέρτρον. 239 ἀκάμαντα. 259 ἰαύων. 268 ἀμβροσίη. 287 ἐελμένοι. 288 μέροπες. 292 ὠδύσατο. 294 ἔλσαι. 309 ὅμοιος. 316 ἀδινοῖο γόοιο. 319 ἐλαφηβόλος. 327 αἶσα(ν). 329 ἐρεῦσαι. 352 s. v. ἑανός. λιτί. 362 μέλει. 367 ὄφελον s. v. ὄφελες. 372 φύσας. 374 ἐϋσταθέος. 380 ἰδυίῃσιν. 386 θαμίζεις. 392 πρόμολε. 399 ἀψορρόου. 401 γναπτὰς ἕλικας. κάλυκας ὅρμους. 402? ῥόος. 403 μορμύρων. 407 ζωάγρια. ζωάγρια τίνειν. 409 ὅπλα. 410 πέλωρ. (ἄ)ητον. αἴητον. 411 ῥώοντο. ἀραιαί. 415 λαχνήεντα. 421 αἰ. ὕπαιθα. 435 ἀρημένος. 470 χοάνοις. 471 εὔπρηστον. 473 ἄνοιτο. 476 ἀκμοθέτῳ. 477 ῥαιστῆρα. ἔγεντο. 480 τρίπλακα. 481? 485 τείρεα. 489 ἄμμορός. 493 ἠγίνεον. 505 ἠ(ε)ροφώνων. 506 ἀμοιβηδίς. ἀμοιβηδόν. 508 ἰθύντατα. 517? ἑέσθην. 521 ἀρδμός. βοτοῖσι. 528 τάμνοντες. 529 ἀργεννῶν. μηλοβοτῆρες. 531 ἰράων. 532 μετεκίαθον. 542 τρίπολον. 544 τέλσον. 546 ὄγμος. 548 ἀρηρομένῃ. 550? ἔριθοι. 552 ἐπήτριμα. 553 ἀμαλλοδετῆρες. 555 ἀγκαλίδεσ(σ)ιν. 561 βρίθουσαν. 564 κάπετος. 567 ἀταλά. 568 τάλαροι. 570 λίνον. 572? ἰυγμῷ. 572 ἰυγμῶι τε. 576 ῥαδινόν. 580 ἐρύγμηλον. 581 μετεκίαθον. αἰζηοί. 584 ἐπενδίεσαν. ἐνδίεσαν. 589 κατηρεφέας. κατηρεφέας. 593? ἠΐθεοι. 603 ὅμιλος. 608 πύκα ποιητοῖο. 613 s. v. ἑανός.

Τ 26 εὐλάς. ἐγγείνωνται. 30 ἀλαλκεῖν. 32 τελεσφόρος. 43 οἰήϊα. 68? ἀσκαλεῶς. 68 μενεαίνειν. 71 ἰαύειν. 78 ἥρωες. 80 ὑββάλει. 82 βλάβεται. 87? 87 ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. 91 ἀᾶται. 117 μείς. 118 ἠλιτόμηνον. 147 ἐπιεικές. 149 κλοτοπεύειν. 150 ἄρρεκτον. ἄρεκτον. 163 ἄκμηνος. 179 ἀρεσάσθω. 180 πιείρῃ s. v. πίειρα. 209 ἰείη. 221 κόρος. 222 ἧς. καλάμη. 223 ἄμητος. ὀλίγιστος. 234 ἰσχανάασθαι. 235 ὀτρυντύς. 248 κούρητες. 260 τίνυνται. 263 ἀπροτίμαστος. 293 κηδείους. 314 ἀνενείκατο. 316 λαρόν. 323 εἴβει. 324 χήτεϊ. 325 ῥιγεδανῆς. 342 ἐῆος. 346 ἄκμηνος. ἄπαστος. 350 ἅρπη(ν). 361 κραταιγύαλοι. 367 ἄτλητον. 387 σύριγγος. 392 ἀμφιέποντες. 398 ἠλέκτωρ. 402 ἐῶμεν. 404 αἰόλος. θεόφιν. 405 Ξάνθος. 406 ζεύγλη.

Υ 9 ποιήεντα. 12 Ἥφαιστος. 14 νηκούστησεν. 21? ξυνάγειραν. 23 τέρψομαι.

29 χώεται. 34 ἐριούνης. 37 κνῆμαι. 39 ἀκερσεκόμης. 59 πολυπιδάκου Ἴδης. 61 Ἀϊδωνεύς. 65 al. εὐρώεντα. 67? ἔναντα. 68 Ἴα. 68? ἴανα. 70 χρυσηλάκατος. ἠλακάτη. κελαδεινή. 72 σῶκος. ἐριούνιος. 99 ἰθύ. 145 ἀμφίχυτον. 154 δυσηλεγέος. 157 κάρκαιρε. 162 νευστάζων. 166 ἀτίζων. 168 ἑάλη. 171 ἕέ. 172 γλαυκιόων. 183 ἔμπεδος. 190 μετατροπαλίζεο. 193 ληϊάδας. 200 νηπύτιον. 204 πρόκλυτα. 207 ἀλοσύδνης. 218 ὑπώρ(ε)ια. 297 ἀναίτιος. 298? κεχαρισμένα. 332 ἀτέοντα. 385 Ὕδη. 411 νηπιέησι. 452 ἐξανύω. 464 εὖ. 467 γλυκύθυμος. ἀγανόφρων. 482 μυελός. 490 ἀναμαιμάει. 503 al. λύθρῳ.

Φ 3 διατμήξας. 13 ἀκάματον. 16 κελάδων. 17 ὄχθη. 32 κατάγειν. 38 ὄρπηκες. 39 ἀνώϊστον. 41 ὦνον. 70 ἄμεναι. 71 ἐλίσσετο. 76 πασάμην. 87 Σατνιόεις. 98 ἀμείλικτον. 123 ἀπολιχμήσονται. 126 φρίκα. 143 πρεσβυτάτη. 147? ἐλέηρεν. 155 ἠώς. 166 ἐπιγράβδην. 167? σύτο. 169 ἰθυπτίωνα. 172 μεσ. οπαλές. 181 σκότος ὄσσε κάλυψε. 186 φῆσθα. 190 ἁλιμυρηέντων. 219 προχέει. 225 ἔλσαι. 249 ἀκροκελαινιόων. 250 ἀλάλκῃ. 252 οἴματα. 259 μακέλλῃ. 261 κελαρύζει. 262 προαλεῖ. 271 ὑπέρεπτε. 282 ἐρχθέντα. 302 πλῶον. νέκυες. 312? γρόσυνον. 319 ἰλύσω. χέραδος. 321 ἄσιν. 325 μορμύρων. 335 εἴσομαι. 337 φλέγμα. 338? ἄϊεν. 346 νεοαλδέα. νεοαρδέα. 347 ἐθείρῃ. 351 Θρύον. 357 ἀντιφερίζειν. 361? ἔβλυεν. 361 ἀνέφλυεν. ἔφλυεν. 363 μελδόμενος. 364 ἀμβολάδην. 380 στυφελίζειν. 386 ἄητο. 392 ῥινοτόρος. 394 κυνάμυια. 395 (ἄ)ητον. 397 πανόψιον. 407 πέλεθρον. 422 μέτελθε. 432 ἄμμες. 455 ἀπολουσέμεν. 456? κεκοτηότι. 463 εἰ δή τοι. 465 ζαφλεγέες. 481 κύων. 485 s. v. ἐναρίζειν. 495 χηραμοί. 503 στροφάλιγγι. 510 ἐνωπῇ. 516? μέμβλετο. 517 ὑπὲρ μόρον. 534 ἀλέντες. 540 ἰθὺς πόλιος. 541 καρχαλέοι. 558? εἰλήϊον. 569 Ἴα. 571 ἀλείς. 592 νεοτεύκτου.

Χ 2 ἀποστήσας. 29 κύων. 31 πυρετός. 41 αἴθε. 44 εὖνις. 51 ὀνομακλυτὸς Ἄλτης. 66 πρώτησι θύρῃσιν. 67 ἐρύουσιν. 70 ἀλύσσοντες. 75 αἰδῶ. 80 κόλπον ἀνιεμένη. ἀνιεμένη. 83 λαθικηδέα. 88 ἄνευ(θε). 93 χειά. 123 s. v. ἵκωμαι. 128 ὀαρίζειν. 141? λεληκώς. 146 κατ' ἀμαξιτόν. ἀμαξιτόν. 151 ἦ. 156 υἷες Ἀχαιῶν. 169? ὀλοφύρεται. 251 δίον. 253? ἀλοίημεν. 254 ἐπιδώμεθα. 255 ἁρμονιάων. 257 καμμονίην. 261 συνημοσύνη. 276 ἐπάγη. 281 ἀρτιεπής. ἐπίκλοπος. 294 λευκάσπιδα. 301 ἀλέη. 308 ἀλείς. οἴμησεν. 310 ἀμαλή. 318 ἕσπερος. 323 ἐνάριξεν. 328 ἀσφάραγος. 333 ἀοσσητήρ. 349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα. 354 δάσονται. 355 κατά. 358 μήνιμα. 360 Σκαιῇσι πύλῃσιν. 363 ἀ[ν]δρότητα. 386 ἄθαπτος. 395 μήδετο. 411? ὀφρυόεσσα. σμύχοιτο. 414 κόπ(ρ)ον. 415 ἐξονομακλήδην. 425 κατοίσεται. 441? τρόνα. θρόνα. ἔπασσεν. 447 κωκυτός. 465 ἀκηδέστως. 469 ἄμπυκα, κεκρύφαλον. ἀναδέσμη. 470 κρήδεμνον. 475 ἄμπνυτο. ἀγέρθη. 476 ἀμβλήδην. 479 Πλάκος. 489 ἀπουρίσσουσιν. ἀπούρας. 490 παναφήλικα. 491 ὑπεμνήμυκεν. 491? μνήμυκεν. 496 ἀμφιθαλής. 501 μυελός. 502 νηπιαχεύων. 503 ἐν λέκτροις. ἀγκαλίδεσ(σ)ιν. 504 θαλέων.

Ψ 30 ὀρέχθεον. 31 μηκάδες. 33 τανύοντο. 34 κοτυλήρυτον. 37 παρπεπιθόντες. 62 μελεδήματα. 81 εὐηγενέων. 91 σορός. 116 δόχμια. 120 διαπλήσσοντες. 126 ἠρίον. 132 παρα(ι)βάται. 135 καταείνυον. 160 κήδεός. ταγοί. 187 ἀποδρύφοι. ἑλκυστάζων. 191? 209 ὑπίσχεται. 223 νυμφίου. 240 ἀριφραδέα. 246 ἐπιεικέα. 254 λιτί. 270 ἀπύρωτον. 281 ὑγρὸν ἔλαιον. 284

ἐρηρέδαται. 300? ἰχανῶσα. 301 ὡπλίσατο. 311 ἀφάρτεροι. 320 ἀφραδέως. 326 al. ἀριφραδές. 328? καταπύθεται. 329 ἐρηρέδαται. 332 νύσσα. 336 ἀτάρ. 337? κένσαι. 338 ἐγχριμφθήτω. 340 ἐπαυρεῖν. 342 ἐλεγχείη. 365 κονίη. 366 θύελλα. 370 πάτασσε. 382 ἀμφήριστον. 388 ἐλεφηράμενος. 393 ἀμφίς. ἠλύσθη. ἐλύσθη. 396 θρυλίχθη. 413 ἀποκηδήσαντε[ς]. 418 ἐπιδραμέτην. 420 ῥωχμός. 422 ἁματροχιάς. 431? ὠμάδιον. 433 ἠρώησαν. 445 ἀτέμβονται. 451 ἐκτός. 452 ὁμοκλητῆρος. 455 μήνη. 458 αὐγάζομαι. 459 παροίτεροι. 460 ἰνδάλλεται. 462 τέρμα. 468 ἐξηρ(ώ)ησαν. 474 λαβρεύεαι. 475 δίενται. 481? ἀβληρά. 481 εὔληρα. 502 ῥαθάμιγγες. 502 αἰεί. 505 ἁρματροχιή. 510? μάτησεν. 523 δίσκουρα. 531 ἤκιστος. 536 λοῖσθος. 551 ἄεθλον. 561 χεῦμα. 562 ἀμφιδεδίνηται. 580 ἰθεῖα. 603 παρήορος. 604 νεοίη. 616 ἀμφίθετος φιάλη. 641. δίδυμοι. 654 ταλαεργόν. 684 ἱμάντας s. v. ἱμάς. 688 693? φυκιόεν. 700 ἄεθλα. 703 δυωδεκάβοιον. 712 ἤραρεν. 742 χανδάνειν. 744 ἠεροειδέα. 761 κανών. 762 πηνίον. 765 ἀ(υ)τμένα. 775 ὄνθος. 793 κύδηνεν. 805 ὀρεξάμενος. 826 σόλον. αὐτοχόωνον. 845 καλαύροπα. 869? μήρινθος. 880? πτάτο. 883 ἠμιπέλεκ(κ)α. 885 al. ἀνθεμόεντα. 886 ἤμονες. 891 ἤμασιν.

Ω 3 ταρπήμεναι. 5 πανδαμάτωρ. 7 τολύπευσεν. ἄλγεα. 21 ἀποδρύφοι. 29 μέσ(σ)αυλον. μέσαυλον. 30 μαχλοσύνη. 41? γναμπτόν. 54 ἀεικίζει. 57 ὅ μήν. 58 θήσατο. 65 ἀποσκύδμαινε. 73 παρμέμβλωκε. 80 μολυβδαίνη. βυσσός. 81 βοὸς κέρας. κέρας. 94 ἔσθος. 113 σκύζεσθαι. 124 ἄριστον. 128 τέο. 134 εἰ δέ. 141 ἀγύρει. 144 ἕδος. 152? τάρβος. 157 ἄσκοπος. ἀλιτήμων. 162 ἔφυρον. 186 ἄσκοπος. 192 γλήνεα. ἐκεχάνδει. 202 ἔκλεο. 228 φωριαμός. 230 ἁπλοΐδας. 238 αἰθούσης. 241 οὔνεσθε. 253 κατηφόνες. 254 πεφάσθαι. 257 ἱππιοχάρμης. 270 ζυγόδεσμον. 272 ἕστορα. πέζα. 274 γλωχῖνα. 277 ἐντεσιεργούς. 316 μόρφνον. περκνόν. 335 ἑταιρίσσαι. 343 θέλγει. 347 αἰσυητῆρι. 354 φραδέος. 365 ἀνάρσιοι. 387 τέων δέ. 417 ἀκηδέστως. 419 ἑερσήεις. 451 λαχνήεντα. ἀμήσαντες. 453 ἐπιβλής. 454 ἐπιρρήσ.εσκον. 486 s. v. σέθεν. 522 κατ' ἄρ' ἕζεο. 524? πρῆξις. 526 ἀκηδέες. 532 βούβ(ρ)ωστις. 540 παναώριον. 542 κήδων. 577 καλήτωρ. 590 ἀπήνη. 633 τάρπησαν. 647 δάος. 648 ἐστόρεσαν. 658 τέως. 696 ἕλων. 709 ξύμβληντο. 725 αἰῶνος. 733 ἕψεαι. 753 ἀμιχθαλόεσσα. 770 ἐκυρός. 770? ἑκυρά. 784 ἀγείνεον. 785 φαεσίμβροτος. 794 κατείβετο. 797 κάπετος. 798? κατεστόρεσε. 804 τάφος.

Odyssea.

α 2 πλάγχθη. Τροίης. 7 σφετέρῃσι. 10 ἁμόθεν. 16 ἔτος. 32 πόποι. 40 τίσις. 41 al. αἴης. 56 αἱμυλίοισι. 85 Ὠγυγίη. 92 ἀδινά. 96 πέδιλα. 109 ὀτρηροί. 114 τετιημένος. 136 χέρνιβα. 141 δαιτρός. 147 παρενήνεον. 152 μολπή. 155 ἀνεβάλλετο. ἀείδειν. 167 θαλπωρή. 181 φιλήρετμοι. 183 ἀλλοθρόους. 184 ἄγω. 186 ῥεῖθρον. 198 ἀμφιρύτῃ. 210 ἀναβήμεναι. 216 ἀνέγνω. 218 ἔτετμε. 225 ? δαί. 241 ἅρπυιαι. 242 ἄϊστος. 250 φθινύθουσιν. 252 ἐπαλαστήσασα. 285 ξανθόν. 286 ὅς. 291 κτέρεα. κτερίσαι, κτερίξαι. 320 ἀνοπαῖα. 328 θέσπιν. 333 τέγεος. 339 ἄειδε. 349 ἀλφηστῇσι. 352 ἀμφιπέληται. 373 al. ἀπηλεγέως. 374 ἀλεγύνεται. 376 λωΐτερον s. v. λώϊον. 386 ἀμφιάλῳ. 398 ληΐσσατο. 404 ἀπορραίσει. 426 περισκέπτῳ. 428 κεδνά. 429 Ὦπος. 438 πυκιμήδεος. 443 οἰὸς ἀώτῳ.

β 15 ἀγορεύειν. 16 κυφόν. 50 ἐπέχραον.

52 ἀπερρίγασι. 58 κατάνεται. 78 ἀπαιτίζοντες. 81 ἀναπρῆσαι. οἶκτος. 91 ἔλπει. 95 περίμετρον. 97 Φάρος. 104 ἠματίη. 125 μέγα. 149 τιταινομένω. 237 παρθέμενοι. 257 αἰψηρήν. 263 ἠεροειδέα. 271 ἐνέστακται. 280 ἐλπωρή. 292 ἐθελοντῆρας. 295 ἐνήσομεν. 300 ἀνιεμένους. 319 ἐπήβολος. 323 ἐπελώβευον. 326 ἀμύντορας. 349 μαῖα. 354 δοροί. 355 μυληφάτου. 356 ἴσθι. 366 ἀλλογνώτων. 388 ἀγυιαί. 421 ἀκραῆ. 424 μεσόδμη. 434 ἠῶ.

γ 1 λίμνη. 38 κῶας. 65 ? ὑπέρτερα. 81 ὑπὸ νηΐω. 92 σᾶ. 109 ἔνθα. 118 ἀμφιέποντες. 120 ὁμοιωθήμεναι. 151 ἀέσ[σ]αμεν. 154 βαθυζώνους. 176 οὖρος. ἀήμεναι. 195 ἐπι(σ)μυγερῶς. 227 ἄγη. 236 ὁμοιΐου θανάτοιο. 244 φρόνιν. 267 ἀοιδός. 268 εἴρυσθαι. 278 Σούνιον. 282 ἐκαίνυτο. 289 ἀ(υ)τμένα. 292 Κύδωνες. 316 τηΰσίην. 322 αὐτοετές. 349 ῥήγεα. 372 φήνη. 387 ἕα. 388 ἀγάκλυτα. 433 ὅπλα. 441 οὐλάς. 444 αἰμ(ν)ίον. 456 διέχευαν. 457 κνῖσα. 463 ἀκροπόρους. 480 ὄψα.

δ 1 κητώεσσα. 19 ἐδίνευον. 41 al. κρῖ. 73 χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου. 77 σφέας. 89 al. ἐπηετανόν. 92 ἀνωϊστί. 109? ἀποίχεται. 131 ὑπόκυκλον. 135 ἠλακάτη. ἰοδνεφές. 159 ἐπεσβολίαι. 206 ὅ. 210? λιπαρῶς. 221 νηπενθές. 222 καταβρόξειε. 245 σπεῖρα. 248 δέκτης. 249 ἀβάκησαν. 254 ἀναφῆναι. 258 φρόνιν. 287 μάστακα. 301 al. δέμνια. 319 s. v. πλείον. 337 κνημούς. ποιήεντα. 343 Φιλομηλείδης. 348 παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω. 349? νημερτής. 352? ἔσχον. 361 ἁλιαέες. 371 χαλίφρων. 372 ἧε. 384 πωλεῖται. 386 ὑποδμώς. 404 νέποδες. ἁλοσύδνης. 410 al. ὀλοφώϊα. 412 πε(μ)πάσσεται. 423? χαλέπ(τ)ει. 433 ἠΐα. 438 διαγλάψασ'. 441 λόχος. 442 ὀδμή. 453 ὠΐσθη. 460 ἀνίαζεν. 510 al. ἀπείρονα. 535 βοῦς ἐπὶ φάτνην. 544? ἄντυ. 563 ἠλύσιον. 597 αἰνῶς. 617 Φαίδιμος. 622 ἄγω. 636 ταλαεργοί. 644 δμῶες. 650 μελεδήματα. 686 βίοτος. 721 ἀδινόν. 727 θύελλαι. 750 ὑδρηναμένη. 755 γονήν. 772 ἴσαν. 782 τροποί. 802 ἱμάντα s. v. ἱμάς. 805 ῥεῖα ζώοντες. 806 νόστιμος. 809 κνώσσειν. ὀνειρείῃσι πύλῃσι. 846 Ἀστερίς. 847 ἀμφίδυμοι.

ε 56 ἰοειδέος. 60 ὄδωδεν. 66? σκῶπες. 66 τανύγλωσσοι. 69 ἡμερίς. 71 τετραμ(μ)έναι. 75 θηεῖτο. 95 ἤραρεν. 104 ἀλιῶσαι. 110 ἀπέφθιθεν. 127 152 κατείβετο. 160 κάμμορε. 182 ἀποφώλια. 236 στελεόν. 236? ἐνάρης. 239 κλήθρη. 240 περίκηλα. 246 τέρετρα. 247? ἀκεύει. 248 ? ἄρηρεν. 250 φορτίς. 252 σταμίνες. 253 ἐπηγκενίδες. 254? κρῆσαι. 256 ῥίπεσ(σ)σι. οἰσυΐνῃσι. 257 εἶλαρ. 260 κάλος. 264 θυώδεα. 266 ἠΐα. 272 Βοώτης. 289 π(ε)ί(ρ)αρ. 295 δυσαῆ. 299 μήκιστα. 318 σπεῖρα. σπεῖρον. 319 ὑπόβρυχα. 328 φορέῃσι. 333 καλλίσφυρος. 334 αὐδήεσσα. 367 κατηρεφές. 368 s. v. ἠΐα. 398 ἀσπαστόν. 402 ῥοχθεῖ. 404 ὀχοί. ἐπιωγαί. ὑπιωγαί. 405 σπιλάδες. πάγοι. 415 λίθακι πέτρῃ. 421? κῆτος. 422 ἀμφιτρίτη. 430 παλιρρόθιον. 432 θαλάμη. 433 λάϊγγες. 437? ἐπιφροσύνη. 445? πολύλιστον. 465 μήκιστα. 469 πνεῖ, πνέει. 470 δάσκιον. 477 ὁμόθεν. φυλείης. 478? διαήσει. 483 ἤλιθα.

ζ 5 Κυκλώπων. 6 σινέσκοντο. 8 εἶσεν. Σχερίη. 38 ζῶστρα. 40 ἀπό. 45 ἀννέφελος. 53 ἁλιπόρφυρα. 57 πάππα. 76 κίστη. 77 ὄψα. 78 ἀπήνη. 80 χυτλώσαιτο. 90 ἄγρωστι(ν). 103 Τηΰγετον. Ἐρύμανθος. 115 ? πάλλα. 116 ? λίμνη. 121 θεουδής. 124 πείσεα. 128 πτόρθος. 141 στῆ ῥ' ἀντασχομένη. 148 κερδαλέον. 163 φοῖνιξ. 179 εἴλυμα. 185 κλύειν. 201 διερός. 207 κομέειν. 226 ἀλοσχνόον. 230 πάσσονα. 231 οὖλον. 233 δέδαεν. 237 s. v. θαυμα-

νέοντες. 242? δέαται. 250 ἁρπαλέως. 264 εἰσίθμη. 269 πείσματα. 273 ἀδευκέα. 276 ἕπεται. 292 νάει. 305 ? πυρὸς αὐγή. 318 πλίσσοντο.

η 8 θαλαμηπόλος. 24 ταλαπείριος. 41 ἀχλύν. 49 δήεις. 64 ἄκουρον. 67 μιν. 87 θριγκός. 89 σταθμοί. 90 κορώνη. 91 κύνες. 93 φυλάσσειν. 102 δαιτυμόνες. 104 ἀλετρεύουσιν. μήλοπα. 106 107 καιροσσέων. 121 σταφυλήν. 123 θειλόπεδα. λευρῷ. 125 ὄμφακες. 126 ὑποπερκάζουσι. 127 ὄρχος. 127? πρασιαί. ? ὑρροχμόν. 138 κοῖτος. 169 ἀπ' ἐσχαρόφιν. εἷσεν. 174 ξεστήν. 197? κλῶθες. 204? ξύμβλητε. 232 ἀπεκόσμεον. ἔντεα δαιτός. 274? ἀδίστονον. 282 σκέπας. 283 θυμηγερέων. 286 ἠφυσάμην. 317 τεκμαίρομαι. 324 Γαιήϊον. 328 πηδῷ.

θ 20 πάσσονα. 57 πλῆντο. 64 ἄμερσεν. 67 s. v. θεύφιν: πασσαλόφιν. 74 οἴμης. 79 χρείων. 108 θαυμανέοντες. 125 ὑπεκπροθέων. 127 ἀπεκαίνυτο. 137 συνέρρηκται. 139 συγχεῦαι. 163 φόρτος. ὁδαίων. 164 ἁρπαλέων. 170 στέφει. 176 ἀριπρεπές. 179 νῆις. 185 θυμοδακής. 190 βόμβησεν. 191 δολιχήρετμοι. 195 ἀλαός. 203 μάσσον. 211 κολούει. 212 ἀναίνομαι. 219 ἀπεκαίνυτο. 236 ἀχάριστα. 240 ἄρτια. 250 βητάρμονες. 258 αἰσυμνῆται. 260 εὔρυναν. 265 μαρμαρυγαί. 267 Ἀφροδίτης. 271 Ἥλιος. 273 χαλκεῶνα. 279 μελαθρόφιν. 288 ἰχανόων. 293 μεταδήμιος. 294? ἀκριτόφωνοι. 296 δεσμοί. 310 ἀρτίπος. 322 ἐριούνης. 329 ἀρετᾷ. 332 μοιχάγρια. 340 ἀμφὶς ἔχοιεν. 352 δέοιμι. 365 ἐπενήνοθεν. 371 μουνάξ. 373 δαΐφρων. 379 ἐπελήκεον. 391 κραίνουσι. 393 τιμήεντος. 408 βέβακται. 439? καλλιδώρα. 447 ἴηλεν. 449 αὐτόδιον. 451 ἐθάμιζεν. 468 ἐβιόσσαο. βιόσσαο. 507 ἠέ. 511 αἶσα. 516 κεραΐζειν. 518? βαίμεναι. 527 λίγα. 529 ἔρεφον. 537. 542 σχεθέτο. 547 ἐπιψαύσῃ. 582 πενθερός.

ι 6 ἔχῃ. 9 ἀφύσσων. 10 φορέησι. 21 εὐδείελον. 34 ἧς. 43 διερῷ ποδί. 64 προτέρω. 65 αὖσαι. 106 ἀθεμίστων. 112 θέμιστες. 116 λάχεια. 119 πάτος. 121 ἐφέποντες. 124 χηρεύει. 130 ἐκάμοντο. 133 ὑδρηλοί. 134? δάροσος. 134 αἰεί. 138 ἐπικέλσαντες. 140 ἔπι. 156 αἰγανέας. 162 ἄσπετα. 163 ἐξέφθιτο. 183 κατηρεφές. 190 ῥίον. 199 περισχόμεθα. 205 ἀκηράσιον. 210 ὅδωδεν. 219? ταρροί. 219 σηκοί. 221 πρόγονοι. 222 ἔρσαι. 223 γαυλοί. 225? ἀχθόμενος. 243 ἠλίβατον. 246 θρέψαι. τρέφεται s. v. τρέφειν. 247 ἀμησάμενος. 250? σπεῦσεν. 251 εἴρετο. 281 πειράζων. 302 ἐπιμασσάμενος. 304 s. v. πύλαι. 323 φορτίς. 327? ὁμαλόν. 346 κισσύβιον. 347 Κύκλωψ. 359 ἀπορρώξ. 372 ἀποδοχμώσας. 373 φάρυγξ. 374? ἠρύγετο. 385 ὑποσ(σ)είουσι. ἱμάς. 390 σφαραγεῦντο. 391 σκέπαρνον. 393 φαρμάσσων. 394 σίζε. 400 ἄκριας. 427 συνέεργον. 429 αἰνύμενος. 434 ἀώτου. 435 ἐχόμην. 440 οὔθατα. σφαραγεῦντο. 444 ἀρνειός. 445 λαχμῷ στεινόμενος. 457 ἠλασκάζει. 483 ἐδεύησεν 486 ἐθέμωσεν. πλημ(μ)υρίς. 495 βέλος. 512 ἁμαρτήσεσθαι. 515 ἄκικυς. 554 μερμήριζεν.

κ 1 Αἰολίη. 3 πλωτή. 12 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι. 20 βυκτάων. 23. 24? μέρμιθα. 30 πυρπολέοντας. 38 τίμιος. 41 ὁμήν. 51 ἀποφθίμην. 79 ματίῃ. 81 Λάμος. 90 ἀραιή. 93 ἀέξετο. 94? λευκὴ θάλασσα. 108 Ἀρτακία. 121 ἀνδραχθέσι. 122 κόναβος. 124 φέροντο. 130 ἀνέρριψαν. 131 ἐπηρεφέας. 141 ναύλοχον. 146? ἤϊον. 150 δρυμά. 161 ἄκνηστις. 163 μακών. 176 πόσις. 192 ἀννεῖται. 212? ὀρείτορες. 219 πέλωρα. 227 ἀμφιμέμυκε. 234? ἄλφιτα. 242 βάλανοι. 243 χαμαιευνάδες.

277 χρυσόραπις. 283 κευθμῶνες. 301 ἀνήνορα. 302 al. Ἀργειφόντης. 305 μῶλυ. 329 ἀκήλη[σ]τος. 351 ἱερῶν. 362 θυμαρές. 378 κατ' ἔρ' ἔζεαι. 459 ἀνάρσιοι. ἐδηλήσαντο. 484? ἔσσευται. 510 ἰτέα. 511 κέλσαι. 513 Ἀχέρων. Πυριφλεγέθων. 514 κωκυτός. 515 ξύνεσις. 517 πυγούσιον. 520 παλύνειν. 521 ἀμενηνὰ κάρηνα. 522 στεῖρα. 553 ἀρηρώς. 548 ἀωτεῖτε.

λ 19? ἐπιτέταται. 41 ἀρηίφατοι. βεβροτωμένα. 70 σχήσεις. 73 μήνιμα. 74 κακκεῖαι. 75 χεῦαι. 77 ἐρετμόν. 114 νεῖαι. 128 ἀθηρηλοιγόν. 129? πήξας. 134 ἐξ ἁλός. 135 ἀβληχρός. 193 ἀλωῆς. 203 ἀγανοφροσύνη. 217 ἀπαφίσκειν. 219? εἶνες. 219 ἶνες. 233 προμνηστῖναι. 254 ὑποκυσ(σ)αμένη. 259 ἱππιοχάρμης. 267 θρασυμέμνονα. 274 ἀνάπυστα. 297 θέσφατα. 303 ἑτερήμεροι. 311 ἐννέωροι. 312 εὖρος. 316 ἀμβατός. 319 ἴουλοι 320 γένυς. 325 Δῖαν. 326 Μαῖρα. 330 νύξ. 334 κηληθμῷ. 337 ἐΐσας φρένας. 344 ἄπο σκοποῦ. 386 θηλυτεράων. 392 πιτνάς. 393 κῖκυς. 402 περιταμνόμενον. 450 ὄλβιος. 476 ἀφραδέες. 479 ? χρέα. 502 στύξαιμι. 503 βιόωνται. 511 ἔβαζεν. 519 Τηλεφίδην. 521 γυναίου εἵνεκα δώρου. Κήτειοι. 524 ἐτέταλτο. 539 ἀσφόδελος. 544? κεχραμένη. 573 575 ἀαγές. 579 δέρτρον. 580 ἤλκησεν. 584 στεῦτο. καταζήνασκε. 587 ἄζετο. 591 μάσασθαι. 598 λᾶας ἀναιδής. 610 τελαμών.

μ 7 ἀποβρίξαντες. 45 θίς. πολύς. 46 πυθομένων. 48 δεψήσας. 50 δησάν(των). 51 al. ἱστοπέδη. 60 ῥοχθεῖ. 62 παρέρχεται. πέλειαι. 65 ἐνίησιν. 67 πίνακας. 79 λίς. 85 λελακυῖα. 86 νεογιλῆς. 88 ἀντιάσειεν. 89 ἄωροι. 96 κύων. 98 ἀκήριοι. 101 χθαμαλώτερος. 104? χάρυβδις. 105 s. v. ἀναροι(β)δεῖ. 124 βωστρεῖν. 133 Νέαιρα. 187 μελίγηρυς. 188 νεῖται. 194 νευστάζων. 215 κληῖδες. 218 οἰήϊα. 234 στεινωπόν. 236 ἀνερροίβδησεν. 238 ἀναμορμύρεσκεν. 247 σκεψάμενος. 259 ἐξερεείνων. 265 αὐλιζομενάων. 269 τερψιμβρότου. 271 ἑταῖροι. 286 δηλήματα. 329 ἐξέφθιτο. 330 ἐφέπεσκον. ἀλητεύεσκον. 357 δρυὸς ὑψικόμοιο. 392 ἐπισταδόν. 406 ἤχλυσεν. 411 ἄντλον. 414 ἀπ' ἰκριόφιν. 417 θεείου. 418 κορώνη. 421 κλύδων. 423 ἐπίτονος. 428 ἀναμετρήσαιμι. 431 ἀνερροίβδησεν. 433 νυκτερίς. 434? στηρίξαι. 435 ἀπήωροι.

ν 2 κηληθμῷ. 7 ἐφιέμενος. 9 ἀκουάζεσθαι. 19 εὐήνορα χαλκόν. 73 ῥῆγος. 80 νήγρετος. 81 τετράοροι. 98 ἀπορρῶγες. 99 σκεπόωσι. 207 θέσθαι. ἐπίσταμαι. 222 ἐπιβώτορι μήλων. 224 λώπη. 239 νώνυμος. 243 λυπρή. 255? νωμῶν. 269? δνοφέη. 278 πλαγχθέντες. 291 κερδαλέος. 291 ἐπίκλοπος. 299 κλέομαι. 332 ἐπητής. 351 κατειμένον. 395 παλάξαι. 399 λαῖφος. 401 κνυζώσω. 405 ἐπίουρος. 408 Κόρακος πέτρη. Ἀρέθουσα. 435 ῥωγαλέα. μεμορυχμένα.

ξ 4 οἰκήων. 7 περίδρομος. 10 ἄχερδος. 12 θαμέας. μέλαν δρυός. 15 ἐρχατόωνται. 23 ἀράρισκε. 29 ὑλακόμωροι. 31 κερδοσύνη. 32 ἀεικέλιον. 34 σκῦτος. 50 ἰονθάδος αἰγός. 51 δασύ. 67 ὤνησεν. 69 πρόχνυ. 82 ὄπιδα. 86 ληίδα. 92 χρήματα δαρδάπτουσι (s. v. δαρδ.). 96 ζωή. 102 βώτορες. 104? ὄρονται. 144 αἴνυται. 161 λυκάβας. 193 ἐδωδή. 195 ἀκέοντε. 204 Ὑλακίδης. 214 καλάμη. 215 δύη. 231 ἐτύγχανε. 246 Αἴγυπτος. 258 Αἴγυπτος. 289 τρώκτης. 295? ? ἐφέσσατο. 316 318 αἴθρῳ. 324 πολύκμητον. 348 ἀνέγναμψαν. 350 ἐφόλκαιον. 252 θύρηθ' ἔα. 356 μαίεσθαι. 371 ἅρπυιαι. 372 ἀπότροπος. 399 ἐπισσεύσας. 429 παλύνας. ἀλφίτου ἀκτή. 432 ἐλεοῖσι. 434 ἔπταχα. 446 ἄργματα. 457 σκο-

τομήνιος. 458 ἄη. ἔφυδρος. 466 ἄρρητον. 476 πηγυλίς. 477 περιτρέφετο. 485 ἐμμαπέως. 488 δάμναται. 488? 502 φάεν. 512 δνοπαλίξεις. 513 ἐπημοιβοί. 529 ἀλεξάνεμον. χειμάμυνα. 533 ἰωγή.

ο 10 καλά. 13 τηΰσίην. 18 ἐξώφελλεν. 26 φήνωσι. 39 ἐπίουρος. 40 ἀέσαι. 45 λὰξ ποδὶ κινήσας. 51 ἐπιδίφρια. 75 ἐπιδίφρια. 126 μνῆμα. 182 μάστιν. 209 σπουδή. 218 ἐγκοσμεῖτε. 224 τηλεδαπός. 230? δρησμοσύνη. 234 δασπλῆτις. 273 ἔμφυλον. 275 ὑπαλευάμενος. 289 μεσόδμη. 293 ἐπαιγίζοντα. 297 Φειά. 319 ἕκητι. 322 κέασαι. 330? εὖ εἱμένος. εἱμένοι. 333 σῖτος. βεβρίθασι. 397 ἀνακτορίησι. 426 ῥυδὸν ἢ ῥύδην. 440 συμβλημένος. 444 ὦνον. 448 ἐπίβαθρον. 450 κερδαλέον. ἀματροχόωντα. 453 ἄλφοι. 470 ἀεσ[σ]ιφροσύν(η)ισιν. 474 νώ. 475 ἀναβησάμενοι. 479 ἄντλον. 478 κήξ. 493 καδδραθέτην. 510 σοῖο. 526 κίρκος.

π 2 ἄριστον. 21 κύσεν. 26 τέρψομαι. 28 ἐπιδημεύει. 75 πόσιος. 109 ῥυστάζοντες. 143 φαγέμεν. 148 αὐτάγρετα. 151 πλάζεσθαι. 163 κνυζηθμός. 165 τειχίον. 214 ἀμφιχυθείς. 218 ἀγρόται. 242 ἐπίφρονα. 248 δρηστῆρες. 290 κατήκισται. 304 ἰθύν. 307 ἀλέγει[ν]. 310? χαλιφροσύνη. 315 δαρδάπτουσι s. v. δαρδ. 317 νηλήτεις. 376 ὁμηγυρίσασθαι. 378 ἀπομηνίσει. 387 ἀφανδάνει. 423 ῥάπτειν. 427 ἤκαχεν. ἄρθμιοι. 429 μενοεικέα. 468 ὡμήρησε. 471 λόφος.

ρ 12 πύργος. 13 ἀνέχεσθαι. 19 πτωχεύειν. 23 ἀλέη. 32 καστορνῦσα. 47 αἰπύν. 57 ἄπτερος. 97 ἠλακάτη. 112 χρόνιον. 134 Φιλομηλείδης. 139 παρακλιδόν. 196 ἀρισφαλές. 198 στρόφος. 199 θυμαρές. 208 ὑδατοτροφέων. 217 ἠγηλάζει. 219 ἀμέγαρτε. 220 ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν. 221 φλίψεται. 222 ἀκόλους. κόλους. ἄορες. 224 σηκοκόρος. 224? θαλλόν. 225 ὀρός. ἐπιγουνίδα. 228 ἄναλτον. 231 ἀμφὶ κάρη κεκοπώς. 233? ἐνέθορεν. 234 ἐστυφέλιξε. 244 ἀγλαΐαι. 247 αἰγῶν. 266 ἐπήσκηται. 268 δικλίδες. ὑπεροπλίσσαιτο. 295 πρόκας. 299 κοπρήσαντας. 300 κυνοραϊστέων. 302 s. v. κυλαίνων κάτω. 304 ἀπομόρξατο. 317 κνώδαλον s. v. κνώδαλα. 319 ἀκηδέες. 336 ἀγχίμολον. 343 οὖλον. 344 ἐχάνδανεν. 346 αἰτίζειν. 362 πύρνοι. 364 ἀπαλεξήσειν. 386? κλυτοί. 387 τρύξοντα. 409 ὑπέφηνεν. 425? πολυπλάγκτοις. 449 προΐκτης. 455 ἐπιστάτῃ. οὐδ᾽ ἅλα. ἅλα. 480 ἀποδρύψωσι. 502 ἀχρημοσύνη. 568 ἐπήρκεσεν. 578 αἰδοῖος. 599 δειελιήσας.

σ 1 πανδήμιος. 11 ἐπιλλίζουσι. 17 χείσεται. 26 μολοβρός. 27 καμινοῖ. 29 ληϊβοτείρης. 33 ὀκριόωντο. 45 κνῖσα. 64 ξεινοδόκος. 73 ἄϊρος. ἐπίσπαστον. ἐπιγουνίδα. 79 βουγάϊε. 87 μήδεα. 102 ἑρκίον. 123 ἔχεαι. 130 ἀκιδνότερον. 142? μηχανόωντα. 163 ἀχρεῖον. 192 κάλλος. κάλλει. 193 εὐστέφανος. 224 αἶσχ[ρ]ος. 254 ἀμφιπολεύοι. 297 ἕρματα. 298 μορόεντα. 300 ἴσθμιον. 307 λαμπτήρ. 309 περίκηλα. 310 ἀμοιβηδίς. 315 στροφαλίζετε. 327 ἐκπεπαταγμένος. 329 λέσχη. 357 ἀνελοίμην. 359 αἱμασιά. 372? αἰθώρ. 373 ἰσοφόροι. 374 τετράγυον. 378 κυνέη. 394 σφέλας. 397 προχόῳ. 423 ἠρώων.

τ 9 κατήκισται. 34 λύχνος. 37 μεσόδμαι. 55 κλισίη. 56 δεινωτήν. 64 θέρεσθαι. 67 ὀπιπεύεις. 73 ἀναγκαία⟨η⟩. 91 πάντως θαρσαλέη. 92 ἀναμάξεις. 111 εὐδικίας. ἀνέχῃσι. 114 εὐηγεσίη. 163 οὐδ᾽ ἀπὸ παλαιφάτου δρυός. παλαιφάγου. 173 πίειρα. 176 Ἐτεόκρητες. 177 τριχάϊκες. 204 ἴσκε. 229 λάων. 242 τερμιόεντα. 246? γυρόν. 250 ἀναγνούσῃ. 250? ἔμπεδα. 284 ἀγυρτάζει. 289 ἐπαρτέας. 300 σόος. 306 λυκάβας. 314 σημάντορες. 327 αὐσταλέος.

331 ἐφεψιόωνται. 351 φιλίων. 431 καταειμένον. 439 ἐπακτῆρες. λόχμη. 446 λοφιήν. 450 διήφυσεν. 451 λικριφίς. 470 ἐκλίθης. 478 ἀθρῆσαι. 517 s. v. μελεδών. 518 χλωρηὶς ἀηδών. 521 τρωπῶσα. 522 Ἴτυλος. 547 ὕπαρ. 562 δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. 565 ἐλεφαίροντα. 574 δρύοχοι.

υ 4 κοιμηθέντι. 14 βεβῶσα. 15 ἀγνοιήσασ'. 16? ἀγαιόμενον. 19 ἄσχετος. 27? λιδεῖ. 57 λυσιμελής. 61 πότνα. 65 ἀψορρόου. 105 ἀλετρίς. 107 ἐπερρώοντο. 132 ἐμπλήγδην. 138? κοῖτος. 143 ἔδραθεν. 150 ῥάσσα(τε). 152 ἀμφιμάσασθαι. 187 πορθμῆες. 200 ἔχεαι. 202 γείνεαι. 212 ὑποσταχύοιτο. 245 συνθεύσεται. 278? σκιερόν. 302 σάρδιον. 348 αἱμοφόρυκτα. 351 ἆ δειλοί. 354 μεσόδμαι. 377 ἐπίμαστον. 379 ἔμπαιον. 387 κατάντηστιν.

φ 9 ἔσχατον. 21 παιδνός. 40 μνῆμα. 41 κέσκετο. 48 ἀνέβραχεν. 51 δίχαλον ζυγόν. 54 γωρυτός. 61 ὀγκίον. 85 ἀγροιῶται. 110 αἴνου. 111 μύνησι. 119 ἀναΐξας. 122 ἔναξεν. 238? ἐν ἕρκεσι. 279 ἐπιτρέψαι. 284 ἄλη. 290 ἀμέρδεαι. 293 τρώει. 294 χανδόν. 301 ἀμήσαντες. 301? ἀάσθης. 302 ἀασίφρονι. 306 ἐπητέος. 316? ἄξεσθαι. 323 φάτις. 334 εὐπηγής. 369 ἄττα. 395 ἶπες. 407 κόλλοπι. 422 στειλειή. 431? νεῦσεν. 431 ἀμφέθετο.

χ 5 ἀάατον. 49 ἐπίηλεν. 84 περιρρηδής. 104 τετευχῆσθαι. 126 ὀρσοθύρα. 143 ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. ῥῶγας. 158 ῥέξει. 184 ἄζη. 185 κουρίζων. 188 κουρίξ. 278 λίγδην. 289 ἐπιτρέψαι. 300 αἰόλος. οἶστρος. 318 θυοσκόος. 324 σπέσθαι. 330 Τερπιάδης. 334 ἑρκείου Διός. 412 ἐναρσκτάντας. 444 Ἀφροδίτης. 455 λίστρον. 469 s. v. ἕρκος. 482 θεειώσω.

ψ 1 καγχαλόωσα. 3 ὑπερικταίνοντο. ἰκταίνοντο. 15. 26 λωβεύειν. 46 κραταίπεδον οὖδας. 78 περιδώσομαι. 82 εἴρυσθαι. 94? ἐνωπῶς. 105 τέθηπεν. 116 τόν. 166 θηλυτεράων. 174 μεγαλίζομαι. 190 θάμνος. 193 ἔρεψα. 198 ἑρμῖνα. 237? ἐπιτέτροφεν. 258 ἄρ. 262 πεύσομαι. 293 θαλαμηπόλος. 346 358 ἐπαύλους.

ω 1 Κυλλήνιος. 5. 7 τρίζουσαι. 12 ἠελίοιο πύλας. 83 τηλεφανής. 208 κλισίον. 224 αἱμασιά. 227 λιστρεύοντα. 228 ἀεικέλιον. 229 γραπτῦς. 231 αἰγείην κυνέην. 242 ἀμφελάχαινε. ἐλάχαινεν. 244 ἀδαημονίη. 279 εἰδαλίμας. 300. 1 ἔμπορος. 304 Ἀλύβας. 307 Σικανίη. 342 διατρύγιος. 402 οὖλε. 485 φιλεόντων. 499 ἀναγκαῖοι πολεμισταί. 515? υἱωνός. 529 ἄνοστοι. 536 τρωπῶντο.

[Hymni.]

[h. Apoll. 3 ἐπισχεδόν. 94 Ἰχναίη Θέμις. 114 ἴχματα. 197 μέλπεται. 211 ἐρεύθει. 380 ἐρατόν. h. Cer. 256 νήϊδες. h. Dian. 5 Κλάριον. h. Merc. 127 Χαρμόφρων. 165 ταρβαρέον. 278. 415 ἀμαρύσσων. 431? καταπροΐθην. 491 μίγδην. 521 ἀρ(θ)μός.]

Accedant his glossae Homericae, ex Apollonii Sophistae lexico Homerico repetitae, hae:

Apoll. lex. 26, 5 ἀμφαφόωντα. 41, 28 ἀργόν. 42, 15 ἅρμενα. 42, 33 ἄρσαι. 46, 6 ἀτραπός. 46, 13 ἀτιτάλλει. 46, 24 ἀτάσθαλος. 48, 30 ἄφενος. 49, 8 ἄφαλος. 50, 4 Ἀχαιοί. 50, 25 βάσκε. 50, 26 βαθυπέπλων. 53, 31 γάλως. 56, 4 δάψαι. 56, 14 δαίμονες. 57, 21 δεικανᾶσθαι. 57, 24 δειλήμονες. 58, 14 δηλήμονας. 59, 15 δίφρον. 60, 5 δόρπον. 60, 14 δοκεύειν. 62, 16 ἔδνα. 63, 23 εἴδατι. 63, 31 εἰλαπίνη. 65, 14 ἑκατηβόλος καὶ ἐκηβόλος. 65, 15

ἑκατόνχειρον. 65, 25 ἐκπάγλου. 68, 21 ἔνοσις. 68, 25 ἔναυλοι. 73, 4 ἐπιεικές. 76, 1 ἐρέων. 76, 18 ἔρις. 78, 2 ἐσχάρα. 78, 5 ἔσχεν. 78, 7 ἐτάλασ(σ)εν. 79, 19 εὐρύοπα. 80, 3 ἐφημοσύνη. 81, 4 ζοφερή. 86, 24 θεῖνες. 86, 33 θέλειν. 87, 15 θεράποντες. 91, 7 ἱμάσθλη. 94, 12 κακός. 111, 28 μεσοπαλές. 116, 24 νήποινον. 123, 3 ὀρούειν. 126, 29 Παλλάς. 130, 20 περιδέξιον. 131, 14 πλῆξαι 133, 13 πόνος. 133, 34 πόρδαλις. 138, 17 ῥέθη. 139, 23 ῥυτῆρες. 142, 21 σκίμψαι. 144, 13 σταυροί. σχέτλιος. 149, 3 ταλά(σ)σαι. τάνυσσα. ταρχῦσαι. τάχα. 151, 23 Τένεδος. 153, 17 τλῆναι. 153, 25 τοῦ. 154, 5 τόφρα. 155, 21 τρύφος. 157, 26 Ὕλλος. 157, 31 ὑπάρχει. 160, 1 ὑποκρίναιτο. 165, 16 φρίκα. 171, 22 ὠρεῖν.

Denique adde: ἀγλαά. ἄγω. αἰχμή. ἁμαρτήσαντες. Ἄργος. βῆ. γαλόως. γαμφηλή. δάπεδον. δέπας. διαμπερές. διαπρύσιον. ἕλικας. ἔμελλεν. ἐνοσίχθων. [ἐπετέλλετο.] ἔρδειν. Ἐριῶπες (Schol. Ν 429). [ἔτας.] εὐεργέα. [εὐσταθέος.] εὖτε. ἤ. ἦπαρ. ἠριγένεια. θεοειδής. θήρ. ἱππότα. ἴτην. ἰών. [καθέξει.] κονίοντες? κορωνίδες. λαῖτμα. λάκε. λάρναξ. λαυκανίη. μά. μέθυ. μεσηγύ. μεσσηγύς. μῆτις. νέεσθαι. ὀδυνήφατα. οἰμωγαί. ὁμαρτεῖν. ὀπηδεῖν. οὖδας. πάρεξ. πάροιθεν. πέρασας. πῆξαι. πότνια γῆ. πυλαωρούς. ῥῶπες. σκεῖρος. σκιόεντα. σμυγερῶς. στελίς. συμπληγάδας. στήτα (Δ 6). σφίσιν. τυτθόν. τόσσον. φιν. χαλεπόν. χάρμη. χιτὼν χλόη. ὧδε.

Ἀριστάρχου λέξεις.

Ilias.

Α 1 Πηλιάδεω. 2 Ἀχαιοῖς. οὐλομένην. 3 Ἀϊδι. 4 τεῦχε. κύνεσι. 5 ἐτελείετο. 6 τὰ πρῶτα. διαστήτην. ἐξ οὗ δή. ῥίσαντες. 8 συνέηκε. ἔριδι. τίς γάρ. 9 χωλοθείς. ὁ γάρ. 10 ὦρσεν. ἀνὰ στρατόν. νοῦσος. ὀλέκοντο. 11 ἠτίμασεν. 12 ἐπὶ νῆας. Ἀτρείδης. θοὰς ἐπινῆας. 13 λυσόμενος. 14 ἔχων. 15 ἀνὰ σκήπτρῳ. 16 Ἀτρείδα δέ. κοσμήτορες. δύω. 18 δοῖεν. Ὀλύμπια δω. ἔχ. 19 ἐκπέρσαι. εἴκεσθαι. ἱκέσθαι. 20 τὰ δ' ἄποινα. φίλην. παῖδα δ' ἐμοί. 21 ἀζόμενοι. 23 δέχθαι. ἱερῆα. 24 ἥνδανε. θυμῷ. 25 ἀλλὰ κακῶς. ἀφίει. 26 παρὰ νηυσί. μήσε. γέρον. κοίλησι. 27 ὕστερον. δηθύνοντα. ἢ νῦν. ἰόντα. ἢ ὕστερον. 28 στέμμα. μή νύτοι. οὐ χραισμεῖ. θεοῖο. 29 ἔπεισιν. πρίν μιν. λύσω. 30 τηλόθι. ἐνὶ οἴκῳ. πάτρης. 31 ἀντιάουσαν. 32 ἐρέθιζε. ἀλλ' ἴθι. μή με. μή μ' ἐρέθιζε. νέηαι. 33 ἐπείθετο. ἔδεισεν. 34 βῆ δέ. παρὰ θῖνα. πολυφλοίσβοιο. 35 κιών. 37 ἀμφιβέβηκας. κλῦ..μου. 38 ἀνάσσεις. ζαθέην ἶφι. 39 ἐπὶ νηόν. εἴποτέ τοι. 40 ἔκεια. κατὰ πίονα μ. ἔ. 41 ἠδαίμων. ἠδ' αἰγῶν. κρήηνον. ἔλδωρ. 42 σοῖσι. τίσειεν. Δαναοί. ἐμὰ δάκρυα. 43 ἔκλυεν. 45 ὤμοισιν. ἀμερεφέα. ἀμφιρεφέα. 46 ἐπ' ὤμων. ἔκλαγξαν. 47 νυκτέοικος. νυκτεοικῶς. ὁ δέ. ἤϊεν. κινηθέντος. 48 ἔοικεν. μετά. 49 βιοῖο. κλαγγή. 50 ἐπῴχετο. ἀργούς. κύνας ἀργούς. 51 αὐτὰρ ἔπειτα. ἐφίεις. 52 πυραί. βάλλε. 53 (cf. ὠφίλει). ἐννῆμαρ. θεοῖο. 54 ἀγορὴ δέ. καλέσατο. 55 φρεσί. 56 ὅτι ῥα. 57 ὁμηγερέες. ἤγερθεν. 58 ἀνιστάμενος. μετέφη. 59 παλιμπλαγχθέντας. οἴω. 60 ἀπονοστήσει. κέν. 61 δαμᾷ. 62 ἐρείομεν. ἄγε δή. ἠρίομεν. 64 ὅτι τόσσον. ἐχώσατο. 65 ἐπιμέμφεται. 66 τελείων. αἰγῶν τετελείων. κένπως. 67 ἀπολοιγοναμῦναι. ἡμῖν ἀπό. 68 κατερέξατο. 69 ὄχ' ἄριστος. Θεστορίδης. 70 πρό τ' ἐόντα. προτεύοντα. τά τ' ἐόντα. τά τ' ἐσόμενα. ὅς. ἤδη. 71 Ἴλιον εἴσω. 72 μαντοσύνη. 73 ἀγορήσατο. ὅς σφιν. εὐφρονέων.

74 διῒ φίλε. μυθήσασθαι. κέλαιε. κελέαιμεν. 75 ἑκατηβελέταο. 76 σὺ δὲ σύνθεο. τοιγάρ. 77 καὶ χερσί. ἦ μέν μοι. 78 χολεσέμεν. ὅς μέγα. οἴομαι. ἦ γὰρ οἴομαι. 79 Ἀργείων. κρατέει. 80 ἀνδριχέρηϊ. 81 εἴπερ γάρ. 82 μετόπισθεν. 83 σαώσεις. φράσαι. ἐν στήθεσιν. 84 ἀπαμειβόμενος. 85 ὅτι οἶσθα. οἶσθα. 86 οὐ μά. 88 ἐπὶ χθονί. 89 ἐποίσει. βαρείας. 90 συμπάντων. 91 (ἐνὶ στρατῷ.) πολλὸν ἄριστος. 92 ηὔδα. 93 ἐπιμέμφεται. ὅ γε. οὔταρ. 94 ἀλλ' ἕνεκα. ὃν ἠτίμησεν. 95 ἀπεδέξατο. 97 (ἀμφεξέη.) οὐδ' ὅγε πρίν. 98 ἑλικώπιδα. ἀποπατριφιληδομέναῖ. 99 ἱερήν. 100 πεπείθοιμεν. 102 εὐρυκρίων. 103 ἀχλύμενος. ἀχνύμενος. ἀμφιμέλαινα. 104 ὄσσε δέ οἱ. λαμπετόωντι. λαμπετεῶντι. 106 τὸ κρήγυον. οὔπω ποτέ. 110 τεύχη. ὡς δή σφιν. ἕνεκα. 113 προβέβουλα. καὶ γάρ ῥα. 114 χειρίων. ἐπεὶ οὐ ἔθεν. κουριδίης. 115 οὔταρ. φρένας. οὐ δέμας. οὐδέ φυήν. 116 ὥς. εἰ τύγε. ἐθέλω. δόμεναι. ἀλλὰ καὶ ὥς. ἄμεινον. 117 ἀπολέσθαι. 119 ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν. ἀγέραστος. 120 ἄλλη. ὅ μοι. λεύσετε. 122 κύδιστε. 123 πῶς τ' ἄρ τοι. μεγάθυμοι. 124 ξυνήϊα. ἴδμεν. 125 ἐξεπράθομεν. δέδασται. ἀλλὰ τὰ μέν. 126 ἐπαγείρειν. οὐκ ἐπέοικεν. 127 προές. τήνδε. 128 τριπλῆ τετραπλῆτε. αἰκεποθέ. ποθί. 129 δώει. 131 ἔων. cf. ἐών περ. 132 νόῳ. οὐ παρελεύσεται. κλέπτε. κλέπτε νόῳ. 135 εἰ μὲν. 137 ἐγὼ δέ κε. 138 τεόν. ἢ τεόν. 139 ἄξω. κεχολώσεται. 140 καὶ αὖθις. 141 μέλαιναν. 142 ἐς δ' ἐρέτας. 143 ἄνδ' αὐτήν. θείωμεν. 144 βήσσομεν. ἀρχός. 146 ἐκπλαγότατε. πάντων ἐκπλαγώτατε. 147 ἑκάεργον. ἱλάσσεαι. 148 ὑποδραειδῶν. 149 ἀναίδειαν. 151 ἢ ὁδόν. 152 αἰχμητάων. 153 ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν. οὔτι. 154 οὐδὲ μὲν. ἤλασαν. 155 Φθίᾳ. ἐριβώλακι. βοτιανείρῃ. βουτιανείρῃ. 156 ἐπειή. μεταξύ. 158 ἑσπόμεθα. 160 τῶν οὔτι. τῶν. 161 ἀμφαιρήσασθαι. 162 δόσαν. 163 ἶσον ἔχω γέρας. 164 ἐκπέρσωσιν. 165 πολυΐακος. 166 ἀτὰρ ἄρποτε. ἀτὰρ ἤνποτε. 167 φίλον. 168 (ἐπὴν.) πολεμίζων. 169 φέρτερον. 170 ἴμεν. 171 ἄφυξιν. ἄτιμος. 173 εἴ τοι θυμός. 174 παρ' ἔμοιγε. 175 οἵ κέ με. μητίετα Ζεύς. 176 ἔσσει. 179 νηυσί. οἷς. 180 ἀλεγίζω. οὐκ ἀλεγίζω. 181 ὄθομαι (bis). οὐδ' ὄθομαι. 182 ἀφαιρεῖται? 187 φάσθαι. ἄντην. ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. 188 ὣς φάτο. ἐν δέ οἱ ἦτορ. 189 στήθεσι λασίοισι. διάνδιχα. λασίοισι. 190 φάσγανον. ἐρυσ. άμενος. 191 ἐναρίζοι. ἀναροιξοῖ. 192 παύσειεν. 193 ὥρμαινε. καταφρένα. 194 ἕλκετο. ἐκ κολεοῖο. 195 πρὸ γὰρ ἧκε. 196 φιλέουσα. 197 ἕλε. 198 οἴῳ. οἴω. 199 μετὰ δ' ἐτράπετο. 200 φάενθεν. φάανθεν. δεινώδεοι. 201 ἐπεάνυδα. καίμιν. 202 αἰγιόχοιο. 203 Ἀτρείδαο. ἴδῃ. 207 αἰκεπιθῆναι. 208 πρὸ δ' ἐνῆκε. 210 ἕλκεο. 212 ἔσται. 213 τρίς. παρέσεσται. καὶ ποτέτοι. 214 πείθεο. 216 σφωΐτερον. εἰρύσασθαι. 217 ἄμεινον. καὶ μάλα. κεχολωμένον. 218 ἐπιπείθῃ. 220 ἐς κουλεόν. ἂψ δὲ. κουδεόν. 221 βεβήκει. 223 ἐξαῦτις. 224 οὔπω. 225 κραδίην ἐλάφοιο. 226 θωρηχθῆναι. 227 ἰέναι. 230 ἀντίον. 232 ὕστατα. λωβήσαιο. 234 ναὶ μά. ὄζους. οὔ ποτε. 235 πρῶτα. ἐπειδὴ πρῶτα. 236 χαλκός. ἕ. ἀναθηλήσει. 237 φλοιόν. 238 δικασπόλος. 239 πρὸς Διός. ἔσσεται. 240 ὕ(ι)ας. 242 ἀνδροφόνοιο. 243 (ἀμύξεις.) πίπτωσι. 244 χοώμενος. ὅτι ἄριστον. ἔτισας. 245 ποτὶ γαίῃ. 246 πεπαρμένον. 247 ἐκ μηνίων. 248 ἀγορητής. ἡδυεπής. 249 ῥέεν. γλυκίων. 251 ἐφθίατο. τράφεν. 252 ἄνασσεν. 254 ἱκάνει. 256 Τρῶες. μέγα κεν. κεχαροίατο. κεχαροίατο θυμῷ. 257 εἰσφῶϊν. 258 περὶ δ' ἐστέ. 260 ἀρείοσι. 262 τοίους. ἀνέρας. ἴδωμαι. 263 ποιμένα

λαῶν. 264 τίθεον. 265 ἐπιείκελον. 268 Φηρσί. 269 μεθομίλεων. 270 τηλόθεν. ἐξ ἀπίης γαίης. ἀπείης γῆς. 271 κατεμαυτόν. 273 ξύνιον. καὶ μέν μοι. 274 ὔμμες. 277 ἐριζέμεναι. 178 ὁμοίης. 279 σκηπτοῦχος βασιλεύς. 280 γείνατο. 283 μεθέμεν. 284 πέλεται. 286 ναὶ δή. κατὰ μοῖραν. 289 σημαίνειν. ἅτινοῦν. πείσεσθαι. 290 ἔθεσαν. αἰνέοντες. 291 καιροθεοῖσι. 292 τὸν δ' ἄρ'. ὑποβλήδην. ἠμείβετο. ἠμίβετο. 293 οὐτιδανός. ἦ γάρ κεν δειλός. καλεοίμην. 294 ὑπείξομαι. 295 ἐπιτέλλεο. 296 σήμαινε. 297 σῇσιν. σὺ δ' ἐν φρασὶ βάλλεο. 301 ἀέκοντος. 302 ἄγε μήν. οἴδε (bis). 303 ἐρωήσει. δουρί. περὶ δουρί. 304 μαχημένα. 305 ἀνστήτην. 306 νῆας ἐΐσας. 307 οἷς. 308 προέρευσεν. 309 ἔκρινεν. 311 ἐν δ' ἄρ ἔβη. ἕσσεν. 313 ἀπολυμαίνεσθαι. ἄνωγεν. 314 εἰς ἅλα. ἅτματα. λύματ' ἔβαλλεν. ἴσα, ἅλ. 317 ἑλισσομένη. περὶ καπνῷ. 318 πένοντο. 321 ἔσαν. οὐτρηρώ. 323 ἀγέμεν. 324 μηδώησοι. 325 ῥίγιον. 326 κρατερόν. ἔτελλεν (bis). 327 βαίην. 329 μελαίνῃ. 330 τώγε. γήθησεν. ἰδών. ἥμενον. 331 βασιλῆα. 332 στήτην. ἐρέοντο. οὐδ' ἐρέοντο. 334 Διὸς ἄγγελοι οἱ δέ καὶ ἀνδρῶν. 335 ἔπαιτοι. ἄσσονες. οὔτι μοι ὔμμες. 336 ὃς σφώ. 337 ἔξαγε κούρην. 339 μακάρων. 340 ἀπηναῖος. ἀπηνέος. 341 χρειώ. ἀεικέα. 342 ἄλλοις. ὀλοιῇσιν. 343 πρόσω. πρόσω καὶ ὀπίσω. 346 ἐκδ' ἄγαγε. 347 παρὰ νῆας. ἴστην. 348 ἅμα τοῖσι. 350 πολιῆς. ὀρόων. 351 ἠρήσατο. ὀρεγνύς. 352 ἐπεί μ' ἔτεκες. μινυνθάδιον. ἐόντα. 353 ἐγγυαλίξαι. 354 ὑψηβρεμέτης. 355 ἦ γάρ με. 358 ἐν βένθεσιν. 359 ἁλός. ἠΰ ἦντε ὁμίχλη. 360 αὐτοῖο. 361 κατέρεξε. 363 μή κεῦθε. κεῦθε. 365 τίη. εἰδυίῃ. οἶσθα. 367 διεπράθομεν. 368 δάσσαντο. 369 ἔκδελον. 371 χαλκοχιτώνων. 382 οἵ δέ νυ. 384 ἄμμι δέ. πάντη. 385 ἑκάτοιο. (ἐδημηγόρησε). ἀγόρευε. 386 κελόμην. ἱλάσκεσθαι. 387 λάβεν. 389 ἑλίκωπες. 391 ἔβαν. νέον. 392 (Ἱπποδάμεια). 393 περίσχεο. 395 ἠέπει. 396 ἄκουσα. 397 ὅτε ἔφησθα. εὐχομένης. ἔφησθα. 400 Ποσειδάων. 403 Βριάρεων. 404 βίῃ. 407 γουνόντων. παρέζεο. λαβαγούνων. 408 ἀρῆξαι. 409 ἐλλάσαι. ἀμφάλα. 410 ἐπαύρονται. 414 αἰνοτόκος? 415 αἴθ' ὄφιλες. 416 οὔτι μάλα δήν. 417 περὶ πάντων. 418 ἔπλεο. ἐν μεγάροισι. 419 ἐρέουσα. 421 παρήμενος. 423 μεταμίμων. 424 χθιζός. ἔβη. 428 ἀπεβήσατο. 429 εὐζώνοιο. 431 ἵκανεν. 432 πολυβενθέος. 434 προτόνοισι. ὑφέντες. 435 προέρεσαν. 437 ἐπιρρηγμίνῃ. 439 ἐκ δὲ Χρυσηΐς νηός. ποντοπόροιο. 443 ἀγέμεν. 444 ἄνακτα. ῥέξαι. 448 ἑξείης. εὔδμητον. 452 ζαθέην. 454 ἶψας. 456 ἄμυνον. 458 ἐπείρα. 459 ἔδειραν. ἀνέρυσαν. 460 ἐξέταμον. 462 σχίζῃς. 463 ἔχον. 464 ἐπάσαντο. 465 τἄρα τἄλλα. ἔπειραν. ἀμφιβέλεσι. 466 περιφραδέως. 468 εἴσας. ἐΐσης. ἐδεύετο. 469 ἔρον. cf. ἐπείχεομεν. 470 κοῦροι. 471 ἐπαρξάμενοι. 473 ἀείδοντες. 474 μέλποντες. 475 ἦμος. 476 πρυμνήσια. δήτοτε. 477 ἠριγένεια. 478 ἀνάγοντο. 479 ἵκμενον. 480 ἀναθήστία. 481 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσαι. ἱστίον. 482 πορφύρεον. μεγάλ' ἴαχε. νηὸς ἰούσης. ἴαχε. ἰούσης. 483 διαπρήσουσα. 484 ἵκοντο. 486 ὑψοῦ. ἐπίψάμοις. 488 ὁ μήνιε ν... 490 πωλέσκετο. 492 αὐτήν. αὖθι μένων. ποθέεσκεν. 493 ἐκ τοῖο. 496 ἀντεδύσατο. 498 ἀτερήμενον. 499 πολυδειράδος. 501 ὑπ' ἀνθερεῶνος. 502 λισσομένη. 504 κρήϊνον. 506 ἀτὰρ μὴν νῦνγε. 508 τίσον. 509 τόφρα δὲ. 512 δήνασεο. 513 ἐμπεφυῖα. ἤρετο. 514 ὑπόσχετο. νημερτές. 515 ἐπεὶ οὔτοι. ἀπόειπεν. ὄφρ' εὖ ἴδω. 516 ἀτιμωτάτη. μετὰ πᾶσιν. 518 ἐφήσεις. ἐχθοδαπῆσαι. λοίγια. 521 νεικεῖ. 524

πεποίθῃς. 525 ἐξ ἐμέθεν. ἐμέθεν. 527 ἀτελεύτητον. 238 κυανέῃσι. 529 ἄνακτος. 531 βουλεύσαντες. διέτμαγεν. 532 ἆλτο. 533 ἀνέσταν. 534 ἐξ ἑδρέων. σφοῦ. 535 ἔσταν. 537 συμφράσσατο. 540 δολιομῆτα. δολομῆτα. 541 ἐόντα. 542 δικαζέμεν. 546 ἀλόχῳ. ἔσονται. 548 εἴσηται. 550 διείρεο (bis). 552 αἰνόν. 553 εἴρημαι. εἴρομαι. μεταλλῶ. 554 εὔκηλος. 555 δέδοικα. παρείπῃ. 558 ἐτέτυμον. 559 πολέας. 561 λήθω. 562 ἀπὸ θυμοῦ. πρῆξαι. πρῆξαι δ' ἔμπης. 563 ἐμοί. 564 μέλει. 565 καθίσον. 566 χραισμῶσι. 567 ἐφείω. 570 ὤχθησαν. 571 κλυτοτέχνης. 573 ἔσσεται. ἦ δή. 575 ἐλαύνετον. κολῳόν. 576 ἐπὶ τὰ χειρίονα. 579 σὺν δ' ἡμῖν δ. τ. 580 ἀστεροπητής. 581 φέρτατος. ἑδέων. 586 τέτλαθι τέλαθι. 587 ἐν ὀφθαλμοῖσιν. 588 θεινομένην. θινομένη. 591 ἀπὸ βηλοῦ. 592 πᾶν δ' ἦμαρ. 595 μείδησεν. 596 λευκώλενος. 597 ἐν δεξιᾷ. 598 ᾠνοχόει. γλυκύ. 599 ἐνῶρτο. 600 διὰ δώματα. πιπνύοντα. ποιπνύοντα. 603 περικαλλέος. 604 ἄειδον. ὄπιν. 606 κακείοντες. κακκείοντες. 607 ἀχι. γυήτης. Ἀμφιγυέτις. 608 εἰδυίῃσιν. πραπίδεσσι. 610 γλυκύς.

Β 1 ἄλλοι μέν ῥα. μέν ῥα. 2 εὗδον. 8 βάσκ' ἴθι. 11 καρηκομόωντες. 12 πανσυδίῃ. 15 κείδεα. ἐφῆπται. 16 Ὄνειρος. 18 ἐκίχανεν. βῆ δ' ἄρ. 19 ἀμβρόσιος. 20 ὑπὲρ κεφαλῆς. ἐοικώς. 21 τόν ῥα. γερόντων sub γεραιῶν. 22 θεῖος ὄνειρος. 23 δαΐφρονος. εὕδεις. 24 οὐ χρή. εὕδειν. βουληφόρον. 25 τόσσα μέμηλε. 26 ξύνες. μέθεν. 27 σεῦ. ὅς σευ. κήδεται. 33 σῇσιν ἔχε φρεσίν. ἔχε φρεσί. 34 αἱρείτω. ἀνείῃ. ἀνήῃ. 39 στοναχάς. 40 ὑσμήνας. 41 ἀμφέχυτο. 42 ἐενδύναι [ἔνδυνεν?]. 43 βάλλετο. 44 [λιπαροῖσι πόδεσι?]. 45 ἀργυρόηλον. 46 εἵλετο. πατρώϊον. 48 προσεβήσατο. 49 ἐρέουσα. ζηνίφορον ἐρέουσα. 52 μάλ' ὦκα. 55 συγκαλέσας. 56 φίλοι. ἐνύπνιον. θεῖός μοι. 57 δίῳ. 58 ἐῴκει. 59 καί με πρός μ. ἔ. 71 ἀποπτάμενος. 73 πειρήσομαι. ἣ θέμις. 75 ἄλλοθεν. 81 φαῖμεν. νοσφιζοίμεθα. 82 ἴδεν. 86 σκηπτοῦχοι. 87 ἀδεινάων. μελισσάων. 88 αἰεινέων ἐρχομενάων. 89 βοτρύδιον. 90 αἵ δέ. πεπότ. ανται. 91 ἀπὸ κεκλισιάων. ἔθνεα. κλησιάων. 93 εἰλαδών. 94 ἀγέροντο. 95 τετρήχει. 97 βοῶντες. ἀϋτῆς. ἐρήτυον. 100 ἄνα δέ. 104 πληξίππῳ. 107 λειπεφορεῖναι. 108 Ἀργεϊπαντί. 112 κατένευσεν. 115 δυσκλέα. 116 μέλλει. 119 πυθέσθαι. ἐσσομένοις. 124 ὅρκια πιστά. ταμόντες. ἀριθμηθήμεναι. πιστά. 125 λέξασθαι. ἐφέστιοι. 126 διακομισθείημεν. ἐς δεκάδας. 127 ἑλοίμεθα. οἰνοχοεῖ. 128 δευοίατο. 129 φημί. πλέαι. 130 πτόλις. οἵ ναιουσιν. 131 ἐκ πολίων. πολλέων. 132 πλάζουσι. 134 βεβάασι. 135 σπάρτα. λέλυνται. 137 προτιδέγμενοι. ποτιδεγμέναι. μεγάροις. εἴαται. 143 μετὰ πληθύν. 145 ποντοικάροιο. 146 ὤρορεν. ἐπαΐξας. 148 λάβρος. ἐπαιγίζων. μύει. ἠμύει. 150 ὑπένερθεν. 152 ἑλκέμεν. ἅπτεσθαι. 155 ἐτύχθη. 157 αἰρυτώνη. 159 ἐπ' εὐρέα. νῶτα θαλάσσης. 160 καδδέκεν. 162 ἀπόδοντο. 164 ἐρήτυε. ἀγανοῖς. 165 ἅλα δε. ἀμφιελιώσας. 170 ἐϋσέλμοιο. 171 ἵκανεν. 172 ἀγχοῦ δὲ. 173 πολυμῆναι. 179 ἐρώει. 183 θέειν. ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε. 184 ὅς οἱ. 190 δειδίσσεσθαι. δεδέεσθαι. 191 ἵδρυε. 192 νόος. οἷος νόος. 193 πειρᾶσαι. ἴψεται. 194 ἀκούσαμεν. 198 δήμου ἄνδρα. δήμου τ' ἄνδρα. 199 ἐλάσασκεν. ὁμοκλήσασκεν. 200 ἧσο. 201 ἀπτόλεμος. ἀπύλεμον. 202 ἐναρίθμιος. 204 πολυκοιρανίη. 207 δίεπε. 210 βρέμεται. 212 ἀμετροεπής. μοῦνος. 213 ἄκοσμα. 214 οὐ κατὰ κόσμον. μάψ. 215 εἴσετο. γελοίϊον. 216 αἴσχιστος. 217 ἔην. 218 ὕπερθεν. συνοχωκότε. 223 ἐκπαγηλῶς. 227 αἰεξαίρετοι. 228 πτολίεθρον. 229

οἴσει. 232 ἐν φιλότητι. νέην. 233 κα-
τίσχεαι. 234 ἐπιβασκέμεν. 235 κακε-
λέγχεα. 236 νεώμεθα. 237 γέρα. πεσ-
σέμεν. 238 προσαμύνομεν. οὐκί. 239
ἀμείνονα. 240 ἑλών. 242 λωβήσαιο.
ἦ γάρ. 243 νεικέων. 244 παρίστατο.
245 ἠνέπατι. 250 ἀνάστημα. 252 οὐ-
δέ τί πω. 255 ἧσαι. 158 ἀφραίνοντι.
262 ἀμφικαλύπτει. 264 ἀρίκεσι. ἀγο-
ρῆθεν. πεπληγώς. 267 αἱματόεσσα.
269 ἀπεμόρξατο. 270 καὶ ἀχνύμενοί
περ. 271 ἐς πλησίον ἄλλον. εἴπεσκεν.
πλησίον. 272 ἐώργεν. 273 κορύσσων.
275 ἀγοράων. λωβητῆρα. 276 ἀνήσει.
278 ὥς φάσαν. πληθύς. ἡ πληθ. 280
εἰδομένη. ἀνώγει. 286 ὑπέστανον. ἐκ-
τελεοῦσιν. 287 ἱπποβάτοιο. 288 ἀπο-
νέεσθαι. 289 χῆραι. 291 ἀνιηθέντα.
293 ἀσχαλάα. 294 εἰλέουσι. εἰλέωσι.
ἰλέωσιν. 295 εἴνατος. 298 κενεόν. 299
λάωμεν. τλῆτε. 303 χθιζά τε καὶ πρωϊ-
ζά. ἐς Αὐλίδα. Αὐλίδα. 304 ἠγέρθεντο.
ἠγειρέθεντο. 307 ἀγλαὸν ὕδωρ. 308
cf. Περιστενός. νῶτα. 310 ὑπαΐξας.
πλατάνιστον. 311 νήπια. 312 ἐπ' ἀ-
κροτάτῳ. 314 τετριγῶτας. ἐλεεινά. 315
ἀμφέπτατο. 316 ἐλελιξάμενος. ἀμφι-
σχυῖα. 317 κατεκνέφαγο. 318 ἀρίδη-
λον. ἀρίζηλον. ὅσπερ ἔφηνεν. ἔφηνεν.
321 ἑκατόμβας. 325 ὀψιτελέστων. 328
πτολεμίζομεν. ἐτεά. 329 αἱρήσωμεν.
332 εἰσόκεν. ἰσόκεν. 333 ἀμφιδενῆες.
ἀμφί δέ. μέγα ἴαχον. 334 ἀϋσάντων.
σμερδαλέον. 337 ἀγοράασθαι. 338 οὔτι
μέλλει. 339 βήσεται. 340 γενοιατόν.
341 δεξιαί. ἄκρητοι. ἐπέπιθμεν. 342
344 ἀστεμφέα. 345 ἀρχεύων. 346
φθινύθειν. τοί κεν. 353 φαίνων. 356
τίσασθαι. ὁρμήματα. 357 ἐκπλαγῶν.
ἐκπαγηλῶς. 359 ἐπίσπη. πότμον. 360
μήδεο. 361 ἀπόβλητον. οὔτοι ἀποβλ|.
362 κατάφρίτας. 366 κατασφᾶ. 368
ἀφραδίῃ. 372 συμφράδμονες. 373 ἠμύ-
σειῃ. 374 περισσομένη. 376 νείκεα.
μετάπρίκνους. ἀπρήκτως. 379 ἐς γε-
μίας. 380 οὐδ' ἥβαι. ἀνάβλησις. 384
μεδέσθω. ἀμφὶς ἰδών. 386 παυσωλή.
389 καμεῖται. ἔγχεϊ. 390 τιτένων. 392
πολυξύγῳ. μιμνάζειν. 396 προβλήματι.
397 παντοίων. 398 ὠρέοντο. ἀνστάν-
τες δέ. 399 κάπνησαν. δεῖπνον ἕλοντο.
400 ἔρεξεν. ἀειγενετάων. 402 ἱέρευσεν.
403 πενταέτηρον. 404 Παναχαιῶν.
408 βοὴν ἀγαθός. 412 ναίων. 414
καταπρηνές. 415 πυρὸς δηΐοιο. θύρε-
τρα. δηΐοιο. 416 Ἑκτόρεον δέ. 417
ῥωγαλέον. πολέες. 418 λαδοίατο. λα-
ζοίατο. 425 σχίζεσι. ἀφύλλοις. 426
ὑπέτρεχον. ἡφίστοιο. 431 ἐδεύετο. ἐ-
δέετο. 432 ἔρον. ἐξ ἔρον ἕντο. 436
θ
ἀμβαλλόμ. 438 ἀγειρόντων. 439 ἀ-
θρόοι. 440 ὀξὺν ἄρνα. 441 ἀπείθησεν.
446 θύννον. 448 ἠερέθοντο. 450 πε-
φάσσουσα. παιπάσσουσα. διέσσυτο. 451
ἐν δὲ σθένος ὦρσεν. 452 ἄληκτον. 455
ἐπιφλέγει. ἄσπετον. 456 φαίνεται. ἕκα-
θεν. 458 αἰθέρος. 460 δολιχοδείρων.
δ. κύκνων. 461 ῥέεθρα. Ἄσιον. Ἀσίῳ.
ἀμφὶ ῥέεθρα. 462 πωτῶνται. ποτῶνται
ἔνθα καὶ ἔνθα. 463 κλαγγηδόν. 465
αὐτάρ ὑπὸχθών. 467 (ἀνθεμόεντι).
468 φύλλα. 469 μυιάων. 471 δεύει.
ἄγγεα. ὥρη. 473 διαρραῖσαι. 474 ἐπό-
λια. αἰπόλιος. 475 μιγέωσιν. νομῷ.
480 μέγ' ἔξοχον. ἀγέληφι. 481 ἀγρο-
μένησι. 483 ἔξοχον. ἐκπρεπήα. 488
οὐδ' ὀνομήνω. ὀνομήνω. 493 νῆάς τε.
ἀρχούς. 496 Ὑρία. ἐνέμοντο. 497 Σχοῖ-
νος. πολύκνημον. Ἐτέων. 498 Μυκα-
λησός. 499 Ἐρυθρά, αἱ. 500 Πετεών.
501 Μεδεών. 502 Κῶπαι. πολυτρή-
ρωνα. 504 Γλίσσα. 509 κεῖεν. 511
Ἀσπληδών. 513 Ἀζείδαο. τέκεν. 514
ὑπερώϊον. 515 παρελέξατο. 516 γλα-
φυραί. 519 Κυπαρισσηίς. 520 Κρῖσα.
Δαῦλις. 521 Ὑάμπολις. Ἀνεμωρία.
ἀμφενέμοντο. 523 Λίλαια. 524 μέλαι-
ναι νῆες. 528 ὅσος. μείων. Αἴας. 529
λινοθώρηξ. 531 Ὀπόεις. Καλλίαρος.

532 *Σκάρφη*. *Αὐγεῖαι*. 533 *Θρονεῖον*. *Θρυόνεον*. 538 *εὔφαλον*. 539 *Στύραξ*. 543 *ὀρεκτῆσι*. 547 *μεγαλήτορος*. *Ἐρεχθεῖον*. 550 *ἱλάονται*. 551 *περιτελλομένων*. 554 *ἀσπιδιότας*. 555 *προγενέστερος*. 557 *ἀγέν*. 558 *στῆσεν*. 559 *τειχειόεσσαν*. *Τίρυνθα*. 560 *Ἑρμιόνη*. 562 *Μύσης*. *Μάσης*. 565 *κίεν*. *κεῖεν*. 569 *Μυκῆναι*. 571 *Ὀρνεία*. 572 *Σικυών*. 573 *Ὑπερησία*. *Γονόεσσα*. 574 *Πελλήνη*. *Αἴγιον*. 578 *νόρωπα*. *νέρωπα*. 579 *μετέπρεπεν* (bis). 580 *ἄγε*. 582 *Φάρις*. *Μέσσην*. 583 *βρύσια*. 584 *εὔφαλον*. *ἔφαλον*. 585 *Οἴτυλος*. 590 *ὁρμήματα*. 591 *Ἀρήνη*. 592 *Αἰπύ*. *εὔκτικόν*. 593 *Κυπαρισσηίς*. 594 *Δώριον*. 595 *ἀντῶμαι*. 596 *Οἰχαλίοιθεν*. 598 *κοῦραι*. 599 *πηρόν*. 600 *ἐκέλαθον*. *ἐκλέλαθον*. 602 *ἰστυλόν, τό*. *ἐστιχόοντο*. *ἐδίκοντο*. 604 *ἀγχιμαχηταί*. 605 *πολύμηλον*. *Ὀγχιστός*. 606 *Στρατίη*. 607 *Τεγέα*. *Μαντινέη*. 608 *Στύμφηλος*. *Παρρασίη*. 609 *κρείων*. 613 *περάαν*. 614 *θαλάσσια ἔργα*. 615 *Ἦλις*. *Βουπρασία*. 616 *Μύρσινον*. 617 *Πέτρη τ' Ὠλενίη*. *Ἀλείσιον*. *Ἀλίσιον*. 619 *Ἔπιοι*. *Ἐπειοί*. 625 *Ἐχινάων*. *Ἀχινάων*. 628 *Φυλείδης*. 629 *ἀπεμάσσετο*. *Δουλίχιον*. 631 *ἦγε*. 632 *ἐννοσίφυλλον*. 633 *τρηχεῖαν*. *Κροκύλια*. *αἰγίλιπα τρηχεῖαν*. 635 *ἀντιπέραια*. 639 *Πυλήνη*. 640 *Καλυδών*. 643 *ἀνασσέμεν*. 646 *Γορτύνα*. 647 *Μίλητος*. *Λύκασπος*. *Λύ-*
ε
κτος. 648 *Ῥύτιον*. *Φαιστός*. *ναιετάωσας*. 651 *αἰδροφῶντι*. *ἀνδριφόντης*. *Ἐνυαλίῳ*. 653 *ἠΰς*. 656 *Λίνδος*. *Κάμιρος*. 660 *πέρσας*. 662 *μητρωίαι*. *κατέκνα*. 664 *ἀγείρας*. 667 *ἀλώμενος*. 668 *φίληθεν*. *ἐφίληθεν*. 671 *Σύμη*. 675 *εἵπετο*. 676 *Κράπαθα*. *Κάρ.. πάθος*. 677 *Κῶν*. *Καλύδαι*. 682 *Ἄλος* 683 *καλὴγυναῖκα*. 686 *ἐμνώοντο*. 688 *νήεσι*. *ἠϋκόμοιο*. 690 *μοτήσας*. 692 *ἐγχεσίμωρος*. 693 *Σεληπιάδαο*. 696 *μητέρα μήλων*. 697 *Πτελεός*. *Ἄντρων*. 698 *ἄρκιος* (*Ἀρήιος*.) 701 *Δάρδανος ἀνήρ*. *δόμος ἡμιτελής*. 702 *πρώτιστον*. *ἀποθρώσκοντα*. 707 *ἀρείων*. 712 *Ἰαωλκός*. 715 *ἀρίστη*. 716 *Μεθώη*. *Θαυμακίη*. 722 *ὅθι*. 723 *ὕδρου*. 728 *Ῥήνη ποιμήν*. 729 *Τρίκκη*. *Κλημακόεσσαν*. 730 *Οἰχαλία*. 731 *ἡγείσθην*. 134 *Ὑπερία*. *Ὄρμενος*. 735 *Τίτανος*. *Ἀστέριον*. 738 *Γυρτώνη*. 739 *Ὄρθη*. *Ὀλουσσών*. *Ἠλώνη*. 740 *μενεπτόλεμος*. 743 *ἐτίσατο*. 744 *πέλασσεν*. 749 *Περαιβοί*. 750 *ἔθεντο*. 751 *Τιταρήσιος*. *ἱμερτόν*. 754 *καθύπερθεν*. *ἀλλά τε*. 755 *ἀποράξ*. 756 *Μάγνητες*. 757 *Πήλιον*. 761 *ἔννεπεν*. 764 *ποδοκέας*. 765 *ὀέτεας*. 766 *Πηρίη*. *ἀργυρότοξος*. 770 *φορέεσκον*. 772 *ἀπομηνήσας*. 774 *δίσκοισι*. *ἀγανέησεν*. *αἰγανέησιν ἱέντες*. *ἰόντες*. 776 *ἐλεόθρεπτον*. 777 *πεπυκασμένα*. 778 *ποθέοντες*. 780 *νέμοιτο*. 782 *Τύφω...* 783 *Ἄριμα*. *εἰναρίμοις*. 784 *ὑπεσεναχίζετο γέα*. 785 *διέπρησον*. 786 *ὠκέα*. *ποδίνεμος*. 791 *ἴσατο*. *εἴσατο*. *δέγμενος*. 797 *ὤρωρεν*. 799 *ὄπωπα*. 804 *πολυσπερέων*. 806 *κοσμησάμενος*. *πολιήτας*. 808 *ἐσσεύαντο*. 809 *ὠΐγνυντο*. *ἴγνυντο*. 810 *ὀρώρει*. 811 *πόληος*. 813 *Βατίεια*. 814 *κάρθμοιο Μυρίνης*. *πολυσκάρθμοιο*. 815 *ἠδ' ἐπίκουροι*. 818 *ἐγχείησι*. 821 *κνήμεσι*. 824 *ὑπαὶ πόδα*. *Ζέλεα*. 828 *Ἀδρηστία*. *Ἄπαις*. 829 *Τήρια*. *Πιτύια*. 832 *ᾔδεε*. 833 *φθισήνορα*. 834 *εἰθέσθων*. 836 *Ἄβυδος*. *Σηστός*. 838 *Ἀριζβῆθεν*. *Ἀρίσβηθεν*. 849 *Ἀξιός*. 850 *αἶαν*. *αἶα*. *ἐπικίδναται*. 851 *λάσιον κῆρ*. 852 *ἀγροτεράων*. *Ἐνετῶν*. *ἐξ Ἐνετῶν*. 853 *Κύτορον*. *Σήσαμος*. 856 *Ἀλιζῶνες*. 858 *οἰωνιστής*. 860 *Αἰακίδα*. *ἐδάμη*. 861 *κέρεξε*. *κόραξε*. 865 *Γυγαίη λιμήν*. 868 *Μίλητος*. 869 *αἰπία*. 877 *δινηεντός*.

Γ 2 *ἐνωπῇ*. *ἐν ὀπί*. 3 *κλαγγή*. *οὐρανόθι*. 5 *ῥοάων*. 6 *Πυγανίησι*. 9 *ἀλλήλοισιν*. *ἐν θυμῷ μεμαῶτες*. 13 *ἀελλής*. 14

διέπρησον. 17 ἔχων. 18 δοῦρε. 19 πάλ-
λων. 20 ἀντίαιον. ἐν αἰνῇ. 24 αἰγα-
γρίονα (sub ἀγ). ἔλαφον κεραόν. αἴγα-
γρον. κεραόν. κεραὸς ἔλαφος. 28 ἀλεί-
την. 29 ἄλτο χαμᾶζε. ἐξ ὀχέων. 32
ἐχάζετο κηραλεείνων. 33 ἀπέστη. πα-
λίνορσος. 36 ὣς αὖ. ἔδυ. 38 αἰσχροῖς.
νείκεσεν. 39 γυναιμανές. 41 πολὺ κέρ-
διον. 43 καγχαλόωσι. ἦ που. 44 ἀρι-
στῆα. 45 βίῃ. 47 ἐπιπλώσας. γνοίης.
53 φωτός. οἵου φωτός. 56 διδήμονες.
57 ἔοργας. ὅσσα ἔοργας. 59 κατ' αἶ-
σαν. 61 διὰ δουρός. ὅς ῥα. ὅστ' εἶσιν.
ὑπ' ἀνέρος. 62 ὀφέλλει. ἐκταμῆσιν. 64
ἐρατά. πρόφερε. 71 ὁππότερος. 77 ἀ-
νέεργεν. 79 ἐπετοξάζοντο. 80 τιτυσκό-
μενοι. ἰοῖσιν. λάεσι. 81 μακρὸν ἄϋσε.
86 κέκλυτε μευ (bis). 89 πολυβότειρα.
πουλυβότειρα. 94 τάμωμεν. 98 δια-
κρινθήμεναι. φρονέω. 99 πέποσθε.
101 τέτευχται. ἡμέων. 102 διακρι-
θήται. τάχιστα. 104 οἴσωμεν. οἴσομεν.
107 δηλήσηται. 108 ἐρέθονται. ἠερέ-
θονται. ἠέρεθον γάρ. 110 λεύσει. 113
ἐπὶ στίχας. ἐκ δ' ἔβαν. 114 ἐξεδύοντο.
116 προτὶ ἄστυ. 117 ἄρνας. 119 γλα-
φυρᾶς. 120 οἰσέμεναι. 122 δάμαρτι.
126 ἐνέπασσεν. δίπλακα. μαρμαρέην.
130 θέσκελα. 133 λιλαιόμενοι. 134
ἕαται. αἶαται. πέπαυνται. 137 σεῖο.
περὶ σεῖο. 140 ἠδὲ τοκέων. 141 ἀρ-
γεννῇσι. ὀθόνῃσι. 144 Αἴθρη. 145 Ἱκά-
νον. 149 δηλογέροντες. 150 γήρᾳ. ἀ-
γορηταί. 152 δενδιέω. σφεζόμενοι. 153
ἧντο. 154 ὡς. 156 εὐκνήμιδας. 157
ἀμφὶ γυναικί. 158 εἰσῶπα. 160 τεκέ-
εσσι. λείποιτο. 161 ἔφαν. 162 ἐλθοῦ-
σα. εἵζεο. 163 πόσιν. 166 ἐξονομήνῃς.
168 ἔασι. 170 γεραρόν. 172 ἑκυραί.
175 τηλυγέτην. 176 τὸ καί. 179 αἰχ-
μητής. 181 ἠγάσσατο. 182 μάκαρ. μοι-
ρηγεννές. ὀλβιοδαίμων. 183 δεδήμνατο.
184 ἀμπελόεσσαν. 185 αἰολοπώλους.
186 Ὀτρεύς. 187 ἐστρατόωντο. στρα-
τόων. 188 ἐπίκουρος. ἐλέχθη. 196 ἐπι-
πωλεῖται. 198 ἀργεννάων. πῶϋ. 202
εἰδώς. πυκινά. 203 πεπνυμένος. 207
ἐξείνισ(σ)α. φίλησα. 208 ἐδάην. 211
γεραρώτερος. 213 ἐπιτροχάδην. 214 λι-
γέως. πολύμυθος. 215 ἀφαμαρτοεπής.
γένει ὕστερος. 217 ἵστακεν. χθονός.
καταχθόνος. ὑπεδείδεσκεν. 218 ἐνώμα.
προπρηνές. 219 αἴδρει. 224 ἀγασσά-
μεθα. 231 ἀγοί. 233 ἵκοιτο. Κρήτη-
θεν. ἐν ἡμετέρου. 234 ἑλίκωπας. 235
εὖ γνοίης. 240 δεύρω. 241 καταδυνά-
μεναι. 243 αἶα. 246 ἄρνε. 247 φαει-
νόν. 248 Ἰδαῖος. 255 ἕποιτο. 259
ῥείγησεν. ῥήγησεν. 262 πὰρ δὲ. βήσ-
σατο. 263 διὰ Σκαιῶν. ὠκέας. 272
ἄωρτο. παρξιφεῶς. 276 μεδεύων. 279
ἐπόρκιον. 281 καταπέφνῃ. 287 πέλη-
ται. 292 τάμε. 293 ἀσπαίρονας. 295
ἀφυσσάμενοι. 299 ὁππότεροι. πρότε-
ροι. 300 χαμάδις. 306 ὁρᾶσθαι. 309
πεπρωμένον. 311 ἀνδ' ἀρέβαινεν. 313
ἀπονέοντο 316 ἑλόντες. πάλλον. 322
ἀποφθίμενον. ἄϊδος. 324 πάλλεν. 325
θοῶς. Πάριος. 327 ἀερσίποδες. 332
ἔδυσεν. ἔδυνεν. 336 κράτει. ἐπ' ἰφθί-
μῳ. 338 ἀρήρει. 344 διαμετρητῷ. 345
ἐγχέτας. 349 ὤρνυτο. 351 Ζεῦ ἄνα.
353 ὀψιγόνων. 354 ῥέξαι. 355 ἄμπέ-
παλον. ἀμπεπαλών. 359 διάμησε. πα-
ρὰ λαπάρην. 360 ἀλεύατο. 362 κόρυ-
θος φάλον. 363 διατρυφέν. 364 ὤμω-
ρεν. 365 ὀλοώτερος. 366 ἦτ' ἐφάμην.
367 ἐάγη. 369 ἐπαΐξαν. ἱπποδασείης.
371 ἄγχε. 372 ὀχεύς. 373 ἄσπετον
κῦδος. 376 ἕσπετο. κεινή. παχείῃ χειρί.
378 ἐρίηρες (bis). 379 κατακτάμεναί.
μενεαίνων. 381 ἠέρι. 382 καδ δ' εἶσε.
εὐώδεϊ. 387 εἰροκόμῳ. εἰροκοπῷ. 388
φιλέεσκον. ἤσκειν (bis). 391 δινωτοῖσι
λέχεσι. λέχοισι. 392 εἵμασιν. 397 μαρ-
μαίροντα. 399 δαιμονίζει. 400 ἦ πη
με. 404 ἄγεσθαι. 405 δολοφρονέουσα.
406 ἀπόειπεν. 408 καίε. κεῖνον. οἴζυε.
410 κεῖσε. 411 προσανεύουσαν. πορ-
σανεούσα. πορσάνθουσα. 414 ἔρεθε.

μεθίω. 415 ἀπεχθήρω. τῶς. 416 ἔχθεα. 417 οὐτόν. ὄλησς. ὀλοιῆς. 419 ἀργῆτι. ἐ νῷ. 422 τράποντο. 429 δαμείς. 434 κέλομαι. 438 ἔνιπτεν. 449 ἀνώμαλον. θηρί. 453 ἐκεύθανον. 459 ἐκδόται. 461 ἐπεὶδε ἤνεον. ἤνεον.

Δ 1 ἠγορόωντο. 3 ἐῳνοχόει. 4 δεδέχαντο. 5 ἐπειρᾶτο. 6 ἀγορεύων. παραβλητικός. 7 ἀρήγοντες. 15 αἰνεῖν. 18 οἰκέοιτο. 21 ἤσθην. ἤστην. 23 σκυζομένη. ἧρει. ἥιρει. 24 οὐκ ἔχαδεν. ἔχαδε. 26 θεῖναι. 27 καέτην. 31 νύ. 32 ῥέζουσι. 35 βεβρώθοις. 36 ἐξακέσαιο. 38 ἔρισμα. 44 ἀστερόεντι. 45 νεετάξουσιν. 46 κῆρι. ἱρή. τάων μοι. τιέσκετο. περὶ κηρί. 47 εὐμελίω. 48 δαιτὸς ἐΐσης. 52 εὐρυάγυια. 54 προσθίσταμαι. 55 οὐκειῶ. μαγαίρω. 56 ἐπειὴ πολὺ φέρτερος. 58 ὅθεν. 59 ἀγκυλομήτης. 60 παράκοιτις. 63 ἐπιδέψονται. 64 ἐπιτεῖλαι. 73 ὤτρυνε. ὄρρυνε. 77 τοῦ δὴ πολλοί ἀ. σ. ἵ. σπινθῆρες. 78 ἤϊξεν. 82 αἰνή. 88 διζημένη. 91 οἶοι. 93 ἦνυ. 95 ἄροιο. πασιδέκεν. 98 αἴκεν ἰδέῃ. 99 ἀλετένης. δμηθέντι. 101 εὔχεο. λυκηγενῆ. κλυτοτόξῳ. 103 Ζαλειῆς. 106 τυχήσας. 107 δεδεγμένος. 108 βεβλήκει. 109 ἐκκαιδεκάδωρα. (ἐκκαιδεκάδωρα.) κέρα. 110 κεραοξόος. ἀσκήσας. 114 ἀνίξειαν. 115 βλῆσται. 117 ὀδυνάων. μελαινάων οδ. 125 λέγξ. λίγξεν. μέγ' ἴαχον. 126 ἐπιπτέσθαι. ὀξυβελής. 127 λελάθοντο. 128 ἀγγελείῃ. 130 ἔεργεν. νέεργε. 133 ἤντετο. 134 ἐν δ' ἔπεσεν. 137 ἐρυμία. ἀκόντων. 138 διαπροδέ. διαπροδεήσατο. 139 ἐπέγραψεν. 140 καλενεφὲς ἅμα. ἐξ ὠτειλῆς. 141 μηόνη. μιηνῆ. φοίνικι. 142 παρεΐϊον. Μηονίς. 146 μένεα. 154 ἐπεστενάοντο. 155 ἐταμεῖον. 156 ἔταμνον. προστήσας. 157 ὥς. πάτησαν. ὥς σε β. Τρ. 162 σφήισι. σφῆσι. 164 ὀλώλη. 168 κοτέων. 171 πολυδίψιον. ἐλέγχιστος. 176 ὑπερηνορεόντων. 181 κεινήσει. ἀγαθόν. 182 τότε μοιχάνοι ἐ. χ. χάνοι εὐρεῖα χθών. 183 ἐπιθαρσύνων. 186 εἰρύσατο. 189 εἴη. 190 ἰητήρ. ἐπιθήσει. ἐπιμάσσεται. 191 ἅ κεν. 194 ἰητῆρος. 214 ἀγέν. ὄγκοι. 216 μίτρην. 223 καμβρίζοντα. 228 Πειραΐδαο. 230 διακοιρανέοντα. 232 ταχυπώλων. 235 ἀρωγός. 237 ἔδονται. γῦπες. τέρενα χρόα. 242 ἐλεγχέες. ἐλεγχθεεῖς. 244 πολέος πεδίοιο. 247 ἐλθέμεν. σχεδόν. 248 θινί. 249 ὄφρα εἰδῆτε. 250 ὥς ὄγε. 251 ἀνά, οὐλάμων ἀνδρῶν. ἰκιών. 260 κερῶνται. 262 πλεῖον. δαιτρὸν. 272 παρῴχετο. 274 πεζῶν. 275 κοπιῆς. 277 μαλάντερον. 280 ἀρκεθόων (NB). 281 πεζός. 282 βεβριθυῖαι. 290 μύσειεν. 292 λίπε αὐτοῦ. 293 αὐγήν. 294 οὗς. 297 ὅσχεσφιν. 302 ἰχέμεν. 303 ἠνορέηφι. 307 ὀρεξάσθω. 308 ἐπύρθουν. 315 τείρει. 316 κουρότεροι. κουροτέροισι. 319 κατέκταν. 321 ἔα. 324 αἰχμάς. αἰχμάσουσι. αἰχμὰς δ' αἰ. ν. 325 βίηφι. γεγάασι. 328 μήστωρες ἀϋτῆς. 329 αὐτὰρ ὁ. 340 ἀφέστατε. 343 ἀκουάζεσθον. δαιτὸς ἀκουάζεσθον. 345 ἔδμαίναι. 347 φίλως χ' ὀρόωτε. 353 ὄψεαι. 357 λάζετο μῦθον. 361 ἤπια. 362 ἀρέσμεθα. 364 λίπεν. 371 πολέμιο γεφύρας. 372 πτωσκαζέμεναι. 373 δηίοισι. 375 περὶ δ' ἄλλων. 380 ἐπήνεον. 381 παραίσιμα. 382 ᾤχοντο. 385 κιχήσατο. ἐκιχήσατο. 386 ἐτεροκλείης. 390 ῥηϊδίως. 392 ἀνερχομένῳ. ἀνεχομένων. 397 οἷον. 398 τεράτεσι. 400 εἶο. 407 τεῖχος Ἄρειον. 408 ἀρωγή? 410 ὅμοια. 413 νεμέσω. 415 ἔψεται. 416 δηώσωσι. 417 δηιωθέντων. δηωθέντων. 418 μελώμεθα. μεδόμεθα. 419 ἤρακαί. ἐξ ὄχων. 420 ἔβραχεν. 421 ταλασίφρων. ὀρνυμένου. 423 ἐπασσύτερον. 426 κυρτόν. 428 νωμελέως. νομαλέως. 437 ὁμός. 440 Δεῖμος. 441 ἐτάρη. 444 ἦσφιν. 447 ἔγχεα. 448 ὀμφαλ. α. 449 ἐπλήνετο. 451 ῥέε δ' αἵματι γαῖα. 454 κρουνῶν. 458 ἐνὶ

προμάχοισιν. 460 ὄστεον εἴσω. 462 ἤριπε. ὑσμήνη. 465 λεληϊμένος. βελέων. ἐκ βελέων. 467 ἐρώοντα. 469 ξυστῷ. 470 ἐτύχθη. 474 ἠΐθεος. 477 γονεῦσι. κάλεον. 482 αἴγειρος. 483 ἕλεος. ἰαμενῇ. 485 ἁρματοποιός. 487 ἀζομένη. 488 ἐξενάριξεν. 489 αἰολοθώρηξ. 497 παπτήνας. ἀμφιεπαπτήνας. 498 ἧκεν. 500 παρ' ἵππων. ὠκιάων. Ἀβυδόθεν. 504 δούπησεν. 505 χώρισαν. 508 αὔσας. 509 εἴκεται. 514 ἀποπτόλιος. 519 ὀκριόεντι. βλῆτο. 520 Αἰνόθεν. 521 λᾶας. 522 ἄχρης ἀπελύησεν. ἀπελύκησεν. ἀπελύωσεν. 523 ἄμφω χεῖρε. κάπεσε. κάππεσε. 526 χύντο. χολάδες. 527 Θόας. ἐπεσσύμενον. 528 μαζοί. 530 ἐσπάσατο. 531 ἐξαινεῖτο. ἐξαίνυτο. ἐκδαίνυται. 534 οἵ ἑ. 535 πελεμίχθη. ὦσαν. χασσάμενος. ἀποσφειῶν. 537 ἤτοι ὁ μέν. 540 ἄβλητος. 541 δινεύοιτο.

E 1 ἔνθ' ἄν. 2 ἔκδηλος. ἵν' ἔκδηλος. 4 ἐκ κόρυθος. δαιέοι. 5 ὀπωρινῷ. 7 κρατός. ἀπούκρατος. 10 ἤστην. 11 Ἰδαῖος. 18 ἅλιον βέλος. 19 μεταμάζιον. 20 ἀπορῆσαι. 23 ἔρυτο. 24 οἱ εἴη. ἀκαχημένος. μὴ πάνχυ. 28 ὄρεσφιν. 29 ὀρίνθη. 31 βροτολογεῖ. τειχεσιπλῆτα. 33 ὀρέξει. 37 ἔκλιναν. 41 ἐλᾶσαι. 43 ἐνείρατο. 48 ἐσύλευον. 54 ἐκηβολίαι. 56 οὔτασεν. 58 πρινής. 60 δαίδαλα. 61 ἐφίλατο. ἐφείλατο. 62 τεκτήνατο. 63 ἀρχέκακος. ἀρχέκακοι. 69 κατέμαρπτε. 67 ἐνάλιαι κορῶναι. 68 ἔριπε. 69 Πήδαιον. 70 πύκα. 72 ἐγγύθεν. 75 ἐνκονίῃ. 78 ἐτέτυκτο. τίετο. 80 δρομάδην. μεταδρομάδην. 81 αὔξας. ἀΐξας. 84 ὥς οἱ. πονέοντο. 88 ἐκέδασεν. 89 ἐεργμέναι. 90 ἐριθηλέων. 91 ἐπιβήσει. ἐξαπίνης. ἐπιβρίσει. 92 ἐξηῶν. 94 μίμνον. 96 πρὸ ἔθεν. 97 καμπύλα. 100 παλάσσετο. 102 κέντορες. 103 οὐδέ ἔφημι. 104 εἰ ἐτεόν. 106 δάμασσεν. ὠκύ. 113 διαστρεπτοῖο. 114 ἠρᾶτο. 118 ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. ἑλεῖν. 120 ὄψεσθαι. 126 ἔχεσκε. ἄτρομον. 129 πειρώμενος. 136 ἕλεν. 137 εἰροπόκος. 138 ὑπεράλμενον. δαμάσσῃ. 139 οὐ προσαμύνει. 140 δρύεται. ἔρημα. τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται. φοβεῖται. 141 ἀλλήλησι κέχυνται. 142 (βαθέης) ἐξάλλεται. 147 ἐέργαθεν. 148 μετάχετο. 154 κτάτεσι. κτεάτεσι. 155 ἐράνιζε. 156 γόον. 158 διὰ κτῆσιν δατ. 164 ἐσσύλα. 166 ἀλαπάξοντα. 171 ποῦ τοι τόξον. 173 εὔχεται. 174 ἔφες. 177 κοτεσσάμενος. 178 μηνίσας. 181 εἴσκω. 182 ἀσπίδι γιγνώσκων. αὐλώπιδι. 183 εἰσορόων. 185 μαίνεται. 187 ἐτράπην. 190 ἐφάμην. 191 κοτήεις. 196 ἑστᾶσιν. κρῖ λευκόν. 197 ἦ μάλα. 200 ἀρχεύειν Τρώεσσιν. 203 εἰλομένων. εἰωθότες. 204 ὡς. 204 πίσυνος. 208 ἔσευα. ἀτρεκές. 211 ἡγεόμην. 214 ἀλλότριος φώς. 226 ἡνιασειγαλοῦντα. 228 δέδεξο. 230 τέῳ. 233 ματήγετον. 234 τεὸς φθόγγος. 238 δεδέξομαι. 241 ἴδε. 244 ἐπὶ σοί. 245 ἀπελαιθρόνην. 248 ἐκγεγάμεν. 250 μήπως. θῦνε. 252 μήτι φόβον δ' ἀγόρευε. 255 ὀκνείω. 256 τρίμ με. 258 ἀφ' ἡμείων. 260 πολύβουλος. 262 εὐρυκαχέει. ἄντυγος. 266 ποινήν. 269 ὑποσχών. 270 γενεή. 271 ἀτίταλλε. 273 ἀροίμεθα. 278 δαμάσσετο. 287 ἤμβροτες. 289 αἱματώσασαι Ἄρηας. 290 φάμενος. 293 ? ἐξελύθη. 295 παμφανόωντα. 300 παντόσε εἰσίν. 308 ῥινόν. 309 ἐρίπων. 310 κελαινή. 311 ἀπόλοιτο. 315 πτύγμα. 319 συνθεσιάων. 321 ἠρύκακεν. 330 ἐμμεμαώς. 337 ἀντετόρησε. εἶθαρ δὲ. 342 ἀναίμονες. 343 ἀποέο. ειαγχοαῖν. κάμβαλεν. 345 κυανέῃ. 348 εἶκε. 349 ἦ οὐχ ἅλις. 350 πωλίσσεαι. 352 τείρεο. ἀλύουσα. 357 ἐριπεσοῦσα. ἐριποῦσα. κασιγνήτοιο. 358 ᾔτεεν. 366 πετέσθην. ἐλάαν. 371 ἀγκὰς. ἐῆς. 374 μαψιδίως. 377 ὑπεξέφερον. 384 τιθέντες. 385 Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης. 387 χάλκεος κέραμος. 391

τειρόμενον. ἐδάμνα. τισάμενος. 393 δε-
ξιότερον. 397 πύλῳ. 400 κῆδε δέ.
ἠλίλατο. 401 πάσσων. 402 ἠκέσσατο.
407 οὐ δηναιός. 412 Ἀδριστίνη. 413
γοῶσα. 416 ἀγιχῶ. 417 κατηπείθοντο.
κατηπιόωντο. ὀμόργνυ. 421 ἤ ῥατιμοι.
422 ἀνιεῖσα. 423 ἐκπλαγά. 425 πε-
ρόνη. ἀραιήν. 426 μείδησεν. 438 ἐπέσ-
συτο. 439? δινὰ δὲ. 441 ἐπὶ οὖ ποθε.
448 ἀδητῶ. ἀκέοντο. 450 ἴκελον. ἀδιί-
κελον. 453 λεσήϊα τ. πτ. εὐκύκλους.
458 σχεδόν. 462 εἰδόμενος. 463 ὕασιν.
467 ἐτίομεν. 477 ἔνεμεν. 486 ὀρέεσ-
σιν. 487 ἀτισιλινοῖς. πανάγρου. 488
κρύμα. 493 δάκε. 497 ἐλελίχθησαν.
498 ἐφόβηθεν. 500 ξανθή. 501 ἐπει-
γομένων. 504 ἐπέπληγον. 507 ἀρήγων.
508 ἐκράενεν. 512 πίονος. 515 ζωόν.
516 μετάλλησαν. 518 βροτολοιγός. 521
ἰωκάς. ἰώ. 522 ἔμεινον. 523 ἀκροπό-
λοισιν. νηνεμίης. 524 εὕδεισι. 525
ζαχρειῶν. 526 λιγυρῇσιν. 527 ἐφέ-
βοντο. 529 ἔλεσθε. ἀνέρες. 530 αἰ-
δεῖσθαι. 537 κατ' ἀσπίδα. 539 νειαί-
ρῃ. νηαιρίη. 543 εὐκτιμένη. 545 Ἀλ-
φειός. εὐρύ. 551 εὔπωλον. 554 οἴω.
566 δίε. 567 ἀποσφήλλειν. 572 φῶτε.
574 δειλώ. 583 λευκελεφάντινα. 584
ἤλασεν. 585 εὐεργέος. ἀσθμαίνων. 586
βροχμόν. βρέγμα. ἐπιβρεχμόν. 587 ἀ-
μάθοιο. τύχε. 590 ὦρτο. 591 κεκλη-
γώς. εἵποντο. 596 ῥείγησε βοήν. 597
πολέος. 599 μορμύροντα. 602 θαρσα-
λέον. 607 ἤλυθον. 612 Παισός. 613
πολυκτήμων. πολυλήϊος. 614 ἐπικου-
ρήσοντας. 616 νειαίρῃ. 622 ὤμοιν.
623 ἀμφίβασις. 628 ἠΰν. 638 βίην
Ἡρακληίην. 639 θυμολέοντα. 642 ἀ-
γυιάς. χήρωσε. 644 ἔσεσθαι. 649 ἀ-
φραδίησι. 654 εὖχος. 655 μείλινον.
656 ἀμαρτητήν. 659 ἐρεβεννή. 666
ἐξερύσαι. 674 μεγαλήτορι. 676 τράπε.
677 εἷλεν. 683 λοφυδνόν. ὀζοφύδιον.
690 λελῃϊμένος (bis). 697 περιπνοή.
ἀμπνύνθη. ἐνεπνίνθη. ἐμπνύθη. 698
κεκαφηότα. 701 ἀντεφέροντο. 703 ὕ-
στατον. 706 Αἰτωλίον. 720 ἔντυεν.
723 ὀκτάκνημα. 725 χαλκεοπίσσωτρα.
ἐπίσωτρα. 726 περίδρομοι. πλῆμναι δέ.
728 δοιαί. 738 αἴγιδα θωσανόεσσαν.
θυσανόεσσα. 739 πάντη. 740 κρυό-
εσσα ἰωκή. 741 πελώρου. 743 κρατί.
τετραφάληρον. 744 ἑκαπόλεων, στ. ἀ.
πρυλέεσσ' ἀραρυῖα. ἀραρυῖαν. 745 πο-
σί. φλόγε. 746 δαμνήσει. 749 πύλαι
οὐρανοῦ. ἔμυκεν. 750 ἐπιτέτραπται.
751 ἀνακλῖναι. 757 νεμεσίζει. 758 όσ-
σάτιον. 761 ἀνέντες. 763 ἀπόαιμαι.
πεπληγυῖα. 765 ἔπορσον. ἀγρειμάς. 766
εἴωθεν. ἠέ. πελάζειν. 771 λεύσων. 772
ὑψηχέες ἵπποι. ὑψιχέες. ἐπιθρώσκου-
σιν. 773 ἶξον. 774 Σιμόεις. 776 ἠέρα.
777 ἀνέτειλεν. 778 ἐβάδιζεν. τρήρωσι.
781 ἀμφιβείην. 782 εἰλόμενοι. 783
οὐκ ἀλαπαδνόν. 785 Στέντορι εἰσαμέ-
νη. 786 αὐδήσας. 787 ἀγετοί. ἀγητοί.
ἀϊδής. ἀϊδεῖς ἄγριοι. 789 Δαρδανίαι
πύλαι. 790 οἴχνεσκον. ὄβριμον. 791
ἑκασπόλιος. 795 ?ἀναψύχοντα. 798
ἀνδιάχων. 800 οἱ παῖδα ἐοικότα. 803
ἐκπεφάσσειν. 805 δαίνυσθαι. μεγά-
ροισιν. 810 προφρονέως. 811 πολάϊξ.
δέδυκεν. 816 ἐρέω. 819 οὔμ' ..ας. οὐ-
μιᾶς. 823 ἀλήμεναι. 827 δείδιθι. δεί-
ληθι. 830 ἄζεο. μὴ δαζεόθουρον Ἄρη-
μα. σχεδίη. 833 ἀρήξειν. 834 ὁμιλεῖ.
838 φήγινος. 844 μιαιφόνος. ἰαιφό-
νος. 845 ἰσχυρός. Ἄϊδος κύνεον. 847
ἔασεν. ἤτοι ὅ μέν. 851 ὠρέξατο. 854
ὦσεν. 857 κενεών ὅ. νείατον. ζών-
νύσκετο. 858 ἔδαψεν. 859 ἔβραχεν. 860
ἐννεάχιλοι. ἐπίαχον. δεκάχειλοι. 861
ἔριδα. 864 οἴη δέ. 864. 5 ἀήρης καῦ-
μα. 865 δυσάλεος. 869 ἀχεύων. 872
ὁρῶν. 873 εἰμέν. ῥίγειστα. 874 ἰηότητι.
875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα. 876 ἀήσυλα.
880 ἀνιείς. ἐγείναο. 887 ἔα. ἀμένησος.
τύπησι. 889 μηνίρυζε. παρεξόμενος.
892 οὐκ ἐπίεικτον. 894 ἐνεσέησιν. κεί-
νης. 897 αἴδυλος. 898 ἦσθα. ἐνέρτερος.

Z 1 αἰόν. 3 ἀλλήλων θυν. χαλκήρεα. 13 ἔναιεν. 15 ὁδῷ ἔπι. 16 ἤρκεσεν. 17 ὑπαντιάσας. 19 ἐδύτην. ὑφηνίοχος. 21 Πήδασος. Αἴσηπος. 24 σκότιον. 28 ἐσσύλλα. 34 εὐρύταο. 35 Πήδασος. 39 μυρικίνῳ. 40 ἐβήτην. 42 ἐξεκλίσθη. 54 θέων. 55 κήδεαι. 56 πεποίηται. 60 ἀκήδιστοι. 62 ἀποέθεν. 64 καταλαπάρην. ἀνετράπετο. 65 βάς. 66 ἐκέκλετο. 68 ἐνάρω. 77 ἐγκέκλιται. 87 μητέρι. 88 πολιάκρι. 89 ἱεροῖο δόμοιο. οἴξασα. 91 ἐνὶ μεγάροις. 94 ἤνεις. 96 ἀπόσχῃ. 99 ἐδείδιμεν. 106 ἐλιλίχθησαν. 107 λῆξαν. 111 ὑπέρθυμοι. 113 βείω. βιῶ. 115 ἀρήσασθαι. ἀρήρασθαι. 118 θέεν. ἠπυματίθησεν. 124 κυδιανείρῃ. ὄπωπα. 125 ἀταρμενοῦνγε. προβέβηκας. 126 θάρσει. 127 δυστήνων. 132 μαινομένοιο. 133 σεῦε. Νῦσα. 135 φοβηθείς. 138 ζώοντες. 142 καρπὸν ἔδουσιν. ἔδουσιν. 143 ἵκηαι. 147 χαμαιδίς χαμαὶ χέειν. 154 Αἰολίδης. 156 ἠνὸρ. 158 ἔλασεν. 159 ὑπὸ σκήπτρῳ. 160 ἐπεμήνατο. 161 κρυπτάδην. 164 κάκτενε. 167 σεβάσσατο. 168 ἔπορεν. 169 πίνακι πτυκτῷ. θυμοφθόρα. 170 ἠνώγει. 172 ἶξε. 179 ἀμεμακέτην. 181 Χίμαιρα. ὄπιθεν δ. δ. μέσση δὲ χήμαιρα. 182 πυρὸς μένος. αἰθουμένου. 185 δύμεναι. 187 πυκινόν. 188 κρίνας. 192 κατέρυκεν. 195 ναίμοιτο. ἀρούρης. 199 χαλκοκορυστήν. 200 ἀπέχθετο. 201 καππέδιον. ἀλᾶτο. Ἀλήιον. 202 κατέδων. 207 ἐπέτελλεν. 208 ὑπείροχος. 215 πατρώϊος. 217 ἔρυξας. 219 φοίνικι φαεινόν. 225 εἰμὶ. 226 δι' ἀλλήλων. 230 ἐπαμείψωμεν. 233 πιστώσαντες στῶ. 236 ἐννεάβοιον. 237 ὡς. 239 εἰρώμαι. 240 πόλιας. 244 ξεστοῖο. ἔνεσαν. 245 δεδμημένοι. 247 κουράων. 250 παρ' αἰδοίησι. 251 ἐναντίῃ. ἠπειόδωρος. 252 Λαοδίκην ἐσ. ἄγουσαν. 253 ἐντάραοι. ἐντάροιφιχειρι. φῦ. 258 ἐνεείκω. 260 ὀνείσεαι. 264 εἶρε. 266 ἀνίπτοισιν. 267 οὐδέπει ἐστιν. 268 εὐχετάασθαι. πεπαλαγμένον α. κ. λ. πεπλαγμένον. 270 αἰολίσας. ἔρχεο. 275 ἠκέστας. 282 γαῖα χάνοι. 285 ὀΐζυός. φαίην. 287 καέκλετο. 296 μετεσσεύοντο. 298 καλλιπάρῃος. 305 ἐρυσίπτολι. 307 πρηνέας. 311 ἀνένευεν. 326 ῥαδμῶες. δμωκίσι. 326 ἔνθεο. 329 ἀμφιδέδεε. 331 ἀλλ' ἄνα. θέρηται. 336 ἤμην. 337 προστραπέσθαι. 338 καὶ αὐτῷ. 341 μετάειμι (l. μέτειμι). μέτειμι. κιχήσεσθαι. 344 δᾶερ ἐμίο κυνός. ὀκρυοέσσης. 354 ἕζεο. 355 δᾶερ. 358 ἀοί. νέοι. 361 ἐπέσσυται. ἤδημοι. 362 ἀπεόντος. 364 ὥς κεν. 367 ὑπότροπος. ἵξομαι. 372 ἦγε. 373 μυρομένῃ. 375 ἔειπεν. 376 εἰ δ' ἄγε νῦν. εἰ δὲ ἄγε. 378 ἰνατέρων. ἠεπῆ. 381 ὀτρηρὴ ταμίῃ. 387 τείρεσθαι. 388 ἀφικάνει. 391 κατὰ ἀγυιάς. 392 διερχόμενος. 393 διεξειμέναι. 394 θέουσα. 396 ὑποπλακῷ. 397 ἀνάσσων. 398 ἔχετο. 400 νήπιον. 401 ἀλιγγυΐον. ἀγαπητὸν. 403 ἐρύετο. 406 φύχειρι. 407 φθίσει. τὸ σὸν μένος. 410 κέρδιον. 416 ὑψίπυλον. 418 δαιδαλέοισιν. 419 ἔχεεν. 420 ὀρεστιάδες. 422 ἰωήμαν. 423 κατέπεφνε. 424 εἰλιπόδεσι. ἀργενῆϊσι. 430 θαλερός. παρακοίτης. 432 θήης. θείης. 433 παρ' ἐρινεόν. 434 ἐπίδρομον. 439 ἐποτρύνει. 442 ἑλκεσιπέπλους. 444 ἐπεὶ μάθον. 446 ἀρνύμενος. 455 δακρυόεσσαν. ἐλεύθερον ἦμαρ. ἄγηται. 457 Ὑπερία. Μεσσηΐς. 458 ἀεκαζομένη. 463 δούλιον ἦμαρ. 464 χυτή. 465 ἑλκυθάμοιο. 468 ἀτυχής. ἀτυχθείς. 469 ἱπποχαίτην. ἐλοφόν. χαλκός. λόφον ἱππίχαιτην. 472 εἵλετο. 474 πῆλεν. 480 ἀνιόντα. ἔναρα βροτόεντα. βροτόεντα. 481 χαρείη. 490 οἶκος. κόμιζε. 493 ἐγγεγάασιν. 498 κιχήσατο. 499 ἐνῶρσεν. 501 ὑπότροπον. 506 στατὸς ἵππος. 507 ἀπορρήξας. 508 εἰωθώς. 509 κυδιόων. 510 ἀγλαίφη. αἴσσονται. 513 ἐβεβήκει. 514 καγχαλόων. 516 ὄαριζε. ἐκ χώρης.

518 ἐσσυμένον. 521 ἐναίσιμος. 528 κρητῆρας στ. ἱ.

H 1 ἐξέσσυτο. 4 ἐελδομένουσιν. 6 ὀγύγια. ἐλαύνοντες. 9 κορυνίτης. 32 διαμπραθέειν. διαπραθέειν. 39 ἥντινα. 40. 51 41 χαλκοκνήμιδες. 53 αἰειγενετάων. 56 ἑλὼν. 63 ἐχεύατο. 70 καταφρονέων. 71 ἕληται. εὔπυργον. 77 τανάηκεϊ. 80 λελέχωσι. 83 κρεμῶ? 85 ἐτιαρχύσωσιν. ταρχύσωσι. ἀρχύσωσι. 87 χεύωσι. 93 ἀνήνασθαι. αἴδεσθεν. 95 στεναχίζετο. 99 ὕδωρ καὶ γαῖα γ. 100 ἀκλεές. 104 βιώτοιο. 105 ἐν παλάμησιν. 106 εἰ μὴ. 109 ἀφραίνεις. 110 ἀνίσχεο. 114 ἔρρηγε. 117 ἀδειής. 118 γόνυ κάμψαι. 122 γηθόσυνοι. 125 ἤκαιεν. ἦ κεν. 129 κρηνῶν. 139 καλίζωνοι. 141 ῥήγνυσκε. 142 οὔτι κράτεϊ γε. 152 πολυτλήμων. 157 ἡβώοιμι. 158 ἀντίσειεν. 160 μεμάθεται. 173 ὀνόσεται. 175 ἐσημείσαντο. 195 πεπύθωνται. 198 νήϊδα. 199 ἔλπομαι. 203 ἀρέσθαι. 206 νώροπι. 207 χροΐ. τεύχη. περὶ χροΐ ἕσσατο. 209 μετ' ἀνέρας. 212 μειδιθῶν. 213 βιβάς. 215 ὑπήλυθεν. 217 ὑπόστρεσαι. 220 Τυχίος. 226 εἴσεαι. οἴομεν, οἷος. 227 οἷοι. 228 ἀρηξήνορα. 232 πτολέμοιο. 235 ἀφαυροῦ. πειρήτιζε. 238 νωμησέβων. 239 ἀζαλείην. 241 μέλπεσθαι. ἐνὶ σταδίῃ. σταδίη. 248 τῇ ῥίνῳ σχέτο. ῥινῷ. ὠΐσχετο. ἑβδομάτη. 252 ἠρήρειστο. 253 διάμησε. 259 ἀνεκάμφθη. 260 ἐπάλμενος. 261 στυφέλιξέ μιν. 264 ἀναχασάμενος. 269 ἐπιδεινήσας. 270 μυλοειδές. 271 ἐξετανύσθη. 272 ἐγχριμφθείς. 273 αὐτοσχεδόν. οὐτάζοντο. 289 πινυτὴν. 298 θεῖον δύσονται ἀγῶνα. δύσονται ἀγῶνα. 299 δώομεν (cf. 351). 302 διέτμαγεν. 310 ἀελίσποντες. 312 κεχαρηότα. 314 βουϊέρευσεν. 331 ἠοῖ. 332 κυκήσωμεν. 334 ἀποπρονήων. 336 ἀμφιπυρίνην. 337 δείμωμεν. 341 ὀρύξομεν. ἔκτοσθεν. 352 οὔ νυ τοι. 352 ψευσάμενοι. 359 εἰ δ' ἐτεόν. 362 ἀντίκρυδ. ἀπόφημι. 363 ἀγόμην. 364 οἴκοθι. 370 ἕλεσθε. 371 ἐγρήγορθε. 372 ἠῶθεν. ἴτω. 373 εἰπέμεν. 380 ἐν τελέεσσιν. 402 ὀλέθρου π. ἐφ. 407 ἐπιανδάνει. 411 ἐρίγδουπος. ἴστω. 415 ποτιδέγμενοι. προτιδέγμενοι. 418 νέκυας. 419 ἐυσέλμων. 422 βαθυρρόου. ἀκαλλαρίταο. ἀκαλαρείταο Cf. ἐξ ἀ. 423 ἤντεον. 424 διαγνῶναι. 426 ἀμαξάων. 430 ἑτερώνιον. 434 κριτός. ἔγρετο. 436 ἔδειμαν. 444 θηεύοντο. 445 ἐννοσίχθων. 447 ἐνίψει. 452 ἐπιλήσονται. 453 πολίσσαμεν. 455 εὐρυσθενές. 457 ἀφαυρότερος. 467 ἐκ *Λήμνου*. 472 οἰνίζοντο. 475 τίθεντο. ἀνδραπόδεσι. 477 ἐδαίνυντο?? δαίνυντο. 479 κτυπίων.

Θ 1 ἐσκίδνατο. ἐκίδνατο. 9 αἰνεῖται. 13 ἠερόεντα. 14 τῆλε. βάθιστον. 20 ἐξάπτεσθαι. 24 αὐτῇ κεν γαίῃ. 25 περὶ ῥίον. 26 μετήορα. 27 περιρίτημι. 29 ἀγασσάμενοι. 31 κριόντων. 32 εὖ νυ. 34 ὄλλονται. ἀνατιτήσαντες. 37 τεοῖο. ὀδυσσαμένοιο. 39 θάρσει. 42 ἐθειρηξίῃ. ὠκύπετα. 47 μητέρα θηρῶν. πολυπήδακα. 56 παυρότεροι. 61 σύν ῥα. σύρ ῥα. 69 ἐτίταινεν. 70 ἐτανηλεγέως. τανηλέος. 72 ῥέπει. αἴσιμον ἦμαρ. 74 ἄερθεν. ἐξέσθην. 75 ἐκτύπε. δαιόμενον. 78 μιμνεῖς. 79 μενέτην. 80 οὖρος *Ἀχαιῶν*. 81 ἰῶ. 85 ἀνέπαλτο. δῦ. 86 (κυλ.....). 88 αἴσσων. 89 ἀνήωχμον. ἀνιωγμόν. 94 μετὰ νῶτα βαλὼν. ἐν ὁμίλῳ. 97 πολύτλας. ἐσάκουσεν. 103 λέλυται. 108 ἑλόμην. 118 μεμαῶτος. 119 ἀφάμαρτεν. ἀφήμαρτεν. 120 *Ἡνιοπῆϊα*. 129 ἔβησεν. ἐπεβῆσαι. ἐπέβησεν. 131 ἄρνες. σήκασθεν. 136 καταπτήτην. 143 εἰρύσαιτο. 149 ἵκετο. εἴκετο. φοβεύμενος. 159 βέλεα. στονόεντα. 162 ἕδρῃ. δεπάσεσι. 163 γυναικόσαρ ἀντέτυξο. 166 δαίμονα δώσω. 170 ἀπὸ *Ἰδαίων* ὀρέων. 179 ὀρυκτήν. ὑπερθορέονται. 195 δαιδάλεον. 199 σείσατο. λέλιξε. εἰνὶ θρόνῳ. 203 *Αἰγαι*.

206 ἐρυκέμεν. 207 ἀκαχοῖτο. 211 ἡμέας. 215 εἱλομένων. 217 κελωὶ πυρὶ. ἔπρησεν. 219 ὀτρῦναι. 223 γεγωνέμεν. 226 εἴρυσαν. κάρτει. 227 γεγώως. 230 αὐχέε. κενεαῦχες. 233 ἀνθέκαστον. 235 πυρὶ κουλέω. 239 ἔρρων. 240 δημός. 243 ἀλύξαι. 247 τελειότατον πετεηνόν. 250 ῥέξεσκον. 254 εὔξατο. 256 ἕλεν. 266 παλίντονα. 268 ὑπεξέφερε. 269 ἐπεὶ ἄρ τινα. 271 δύσκεν. 274 Ὄρμενός. 277 πέλασε. 285 ἐπίβησον. 289 μετ' ἐμέ. 295 ὠσάμεθα. 298 ἐγγρώ. 299 λυσσητῆρα. 301 εἴετο. 304 ὀποιϊομένη. Αἰσύμη. 306 ἐτέρωσε (bis). 307 εἰαρινῆσιν. 308 βαρυνθέν. 311 παρέσφηλεν. 319 ἑλεῖν. 320 θορᾷ. 325 ἀποεργεῖ. 332 ὑποδύντες. 335 ἄψ αὖθις. 338 συὸς ἀγρίου. 342 τὸν ὀπισθότατον. 348 ἀμφιπεριεστροφά. 353 κεκαδησόμεθα. 355 ἀνέκτως. 359 φθίμενος. 360 οὐμός. 361 αἰαναλιτρός. μενέων. ἐμῶν μ. ἀπερωεύς. 363 σώεσκον. 365 προίαλλεν. 368 ἐξ ἐρέβευς. 369 αἰπά. 370 στυγέει. 374 ἐπέντυεν. 375 καταδύσασαι. 378 γηθήσει. 385 κατέχευε. 391 κοτέσσεται. 393 ἔμυκεν. 395 ἐπιθεῖναι. 400 συνοισόμεθα. 402 γυιώσω. 405 μαρπτήσῃ. 407 νεμεσίζομαι. 408 ἐνιῆλαι. 409 ἀολλόπους. ἀελλόπος Ἶρις. 411 πολυπτύχου. 412 ἀντωμένη. 413 πῆ μέματον. 419 ἕλκεα. 423 ἀδεές. 428 ἐῷ. 429 ἀποφθείσθω. βιώτω. 433 λῦσαν. 434 κάπῃσι. 435 ἐνώπια. κατ..πια. προσενώπια. 437 μίγδαλοι. τετιημέναι. 440 ἐννοσίγαιος. ἐκλυτός. 444 Διὸς ἀμφί. 448 κάμετον. 461 ἔχαδε. 470 ἀάς. ἀές. 481 τάρταρος. 487 φάος. 488 ἐπήλυθεν. 490 νόσφιν ἐών. 494 ἔγχος ἐνδεκάπηχυ. 496 ἐρεισάμενος. 508 ἠοῦς. 513 οἴκοθι. 514 βλήμενος. ἰωεῖ. 517 ἀγγελλόντων. 518 πρωθήβας. 519 λέξασθαι. 519 θεοδμήτων. 520 θηλύτεραι. 521 καιόντων. 524 εἰρημένος. ὑγιής. 526 ἔλπομαι. 527 ἐξελάαν. 532 ἴσομαι. 534 δῃώσας. 535 ἣν ἀρετὴν δ. διαείσεται. 537 οὐτιθείς. 539 ἤματα πάντα. 540 τιοίμην. 546 οἰνίζεσθαι. 547 λέγοντο. 556 ἀριπρεπέα. αἰθήρ. 557 πρώονες. 558 νάπαι. ἄσπετος λίθ. 561 Ἰλιόθι (πρό).

I 1 ἔχον. 2 ἐφύζα. ἐχεφύζα. 3 βεβόληντο. 7 κορθύεται. 9 βεβολημένος. 11 κλήδων. 13 τετιηκότες. 15 καταιγίλειπτος. αἰγίλιπος. 22 δυσκλέα. 25 κράτος. 30 δὴν δ' ἄνεω. 32 ἀφραδέοντι. 35 φάς. 43 πάρ τοι. 54 ἔπλευ. 56 πάλιν ἐρέει. ἀτὰρ οὐ τέλος ἱκεομυθῶν. 57 ἤμην. 61 ἐξείπω. δαΐξομαι. 63 ἀφρήτωρ. 64 ἐπιδημίου. ἔραται. 66 δόρπα. φυλακτῆρες. φυκτῆρες. 70 δαίνυ. ἔοικέ τοι. 74 ἀγρομένων. 78 διαρρήσει. 88 καίεντο. 91 προκείμενα. 100 περιμέφασθαι. 101 ἀνώγει. 102 ὅττικεν ἄρχῃ. 106 ἐξέτι τοῦ. 110 περέτισαν. 116 ἀντινυπολλῶν. 119 λευγαλέῃσι. 124 αἐθλοφόρους. ἀθλοφόρους. 126 ἀκτήμων. 127 ἠνείγκαντο. 129 Λεσβίδας. Λεοβίδας. 136 ἀλαπάξαι. 137 νηησάτω. νῆα. 143 θαλείη. 144 εἰσί. 145 Ἰφιάνασσαν. 147 ἐπιμίλεια καὶ δώσω. 148 ἐῆ. 150 Καρδαμύνη. 150 ποιήεσαν. 151 Ἄνθεια. βαθύλιμον. 152 Αἰπῖα. 154 πολυβοῦται. 155 οἵ κέ ἑ. δωτίνῃσι. 158 ἀδάμαστος. 160 ὑποστήτω. 161 γενεή. 171 φέρτε. 174 ἔχευαν. 178 ὡρμῶντο. 186 φόρμικι. ληγείει. 188 ἐξ ἐνάρων. 189 κλέα. ἀειδεδάρα. 191 ἀείδων. δέχμενος. 194 θάασεν. 197 ἱκάνεθον. 198 φίλτατοι. 202 καθίστα. 203 κέραινε. κέραιρε. ἔντυνον. 206 κρῖον. κάβαλεν. 207 πίονος. 208 τέθαλυῖαν. 212 πυρὸς ἄνθος. ἐμαράνθη. 214 ἁλοσθειοῖο. 215 εἰν ἐλεοῖσιν. ἔχευε. 216 ἐπένειμεν. 218 ἵζεν. 220 θυηλάς. 228 ἐπηράστου. 230 ἐν δοιῇ δέ. 231 δύσεαι. 232 αὐλίν. 234 κειάμενοι. 235 πεσέεσθαι. 238 τίει et τι τίει. ἐτιτίει. 240 ἀρᾶται. 241 ἀκροκόρυμβα. 245 αἴσιμον. 246

φθίσθαι? 247 εἰ μέμονας. 249 μῆχος. 266 ἀεθλοφόρους. 267 ἀλειός. ἀλήιος. 274 ὀμεῖται. 298 λιπάρας. 300 κήρωθι. 310 ἧπερ δή. 313 ὅσχ' ἕτερον. 315 οἴω. 320 ἀεργός. 323 ἀπτῆσι. 324 ἐπικελαβῆσιν. 325 ἴαυον. ἀΰπνους. 327 ἀόρων. ὀώρων. ὀάρων. 330 ἐκ πασέων. 331 δόσκον. 333 δασάσκετο. 335 μούνου. 336 παριαύων. 341 ἐχέφρων. 348 πονήσατο. 349 ἐλᾶσαι. ἤλασεν. ἔδειμεν. 360 ἦρι μά(λα). 361 ἐρεσσάμεναι. 364 κάλλειπον. 367 ἔλαχον. 368 ἕλετο. 370 ἐπισκύζονται. 373 κύνεος. 375 ἤλειτεν. ἤλιτεν. 376 ἔκηλος. 378 ἐν καρὸς αἴσῃ. ἔγκαρος αἴσῃ. 385 κόνις. 396 ῥύονται. 404 ἐέργει. φητῷ. 406 ληϊστοί. 408 ἑλεειστή. 409 ἑλετή. 411 διχθαδίας. 413 ὤλετο. 415 ἐπὶ δή. 418 δήεται. 420 ἑήν. 422 ἀποφάσθαι. 427 παρ' ἄμμι. 431 ἀπέειπεν. 443 μύθων ῥύτειρα. 445 ὑποσταίη. 446 ἡβόωντα. ἀποξύσας. 448 Ἀμύντωρ. 453 ἔρεξα. 454 ἐπεὶ κέκλητο. 455 ἐφέσσασθαι. 456 γεγαότα. ἐπαρᾶς. 457 Ζεὺς καταχθόνιος. καταχθόνιος. ἐπαινή. 464 ἀνεψιοί. ἀμφισέοντες. 467 θαλέοντες. 471 ἔχον. 472 εὐερκέος. 473 ἐνὶ προδόμῳ. 476 ὑπέρθορον. 481 ὡσεί τε. 483 ὤπασεν. 484 Δολοπέσσουσιν. 489 ὄψους. ἐπισχών. ἄσαιμι. 490 κατέδευσας. 491 ἐν νηπίονι. 493 ἐξετείλειον. 495 ποιεύμην. 497 στρεπτοί. σεπτοί. 500 παρατρωπῶσ'. 502 Λειταί. Αἶται. ῥῦσαι. 510 ἀνήνηται. 519 ὑπέστη. 520 λίσσεσθαι. 522 τῶν μή σύγε μ. ἐχ. 523 μηδὲ πόδας. 526 δωρητοί. παραρητοί. 530 ἐνάριζον. 537 ἀάσατο. 540 ἔθειν. 542 αὐτῇσι ῥίζῃσι. 546 ἐπέβεις. ἐπέβεις (post ἔπεττον). 549 Κουρήτων. 550 ὄφρα μὲν οὖν. 551 Κουρήτεσι. 557 Εὐηνίνης. 563 πολυπενθέος. 565 παρκατελέκτω. παρακατέλεκτο. 570 δεύοντο. 572 ἐξ ἐρέβευσφιν. 574 βαλλομένων. 576 ἀμῦναι. 577 πιότατον. ὁππόθι. 578 ἤνωγον. 582 ἐπεμβεβαώς. 588 πύκ' ἐβάλλετο. 589 ἐνέπρηθον. βαῖνον. 608 αἴσῃ. 612 σύγχει. συνχες. 615 κήδειν. 616 μείρεο. 617 αὐτόθι. 619 φρασόμεθα. 621 πυκινὸν λέχος. 626 κρανέεσθαι. 632 νηλής. 638 οἴης. 640 ὑπορρόφιοι. αἴδεσαι. 645 ἐείσω. 647 (195) ὥς. 661 λίνοι, ὅτε λ. ἄ. λεπτήν, αὐτὸν. λεπτὸν ἄωτον. 662 κατέλεκτον. 663 εὗδε. 664 λέκτο et ἀλέκτω. 666 ἐλέξατο. 671 δεδέχαντο. ἀνασταδόν. 672 ἐξερέηνεν. 678 σβέσαι. 679 ἀνενετεῖ. 681 σόεις. 684 παραμύσασθαι. 698 μὴ ὄφελες. 699 καὶ ἄλλως. 700 ἀγηνορίησιν. ἔνηκας. 701 ἴησιν.

Κ 1 ἄλλοι μέν. 2 μαλακῷ. 3 φρεσὶν ὁρμαίνοντα. ὁρμαίνοντα. 7 νιφετός. 8 πολέμου στόμα. στόμα. 9 ἀνεστενάχιζεν. 10 νειόθεν. τρομέοντο. κραδίης. 11 ἀθρήσειεν. 16 ὑψόθι. 23 δαφοινόν. θέσατο. 24 ποδηνεκές. 27 πουλὺν ἐφ' ὑγρήν. 31 θήκατο. 33 ἤνασεν. 34 τιθήμενον. 37 ἠθεῖε. 39 δείδω. 40 σκοπιαζέμεναι. 41 θρασυκάρδιος. 44 κερδαλέης. 46 ἐνὶ φρεσὶ θῆκε. 47 ἰδόμην. 52 δηθά τε καὶ δολιχόν. κακαμήσατο. 66 κέλευθοι. 67 ἀνώχθει. 69 μεγαλίζεο. 71 ἐπιγεινομένοις. 76 τερυφάλια. 77 παναίολος (bis). γεραιός. 79 ἐπέτρεπεν. 85 τήπτεδέσεο χρεώ. τίπτε δέ σε χρεώ(ν). 89 ἐνέηκεν. 93 δείδια. 94 ἀλαλακτῆμε. 97 βείωμεν. εἰδῶμεν. 98 ἀδηκόρες. 101 μενοινήσωσι. 113 ἑκαστάτω. 116 ἐπέτρεψεν. πονέεσθαι. 121 μεθίει. 122 εἴκων. 123 ποτιδέγμενος. 124 ἔπεστιν. ἐπέγρετο. 125 μεταλλᾶς. 127 ἠγέρεσθαι. 133 περονήσατο. 139 ἰώ. 140 ἐκ δ' ἦλθεν. 145 (172) βεβίηκε. νεμέσα. 146 ἔπευ. 152 κρᾶσιν. ὑπὸ κόρασιν. ὑπόκρασιν. 153 ἐλήλατο. 155 ἀγραυλοῖο. 156 κράτεσφιν. τάπις. 159 ἐγείρεο. ἔγρεο. 160 ἐπιθρωσμοπεδίοιο. 173 πάντεσσιν. 174

βιῶναι. ἦ μάλα. 176 ἄνστησον. 177 ἑέσσατο. 184 θηρός. 195 κεκλείατο. 197 συμμητιᾶσθαι. ἤϊσαν. 198 ἑδριόωντο. 204 ἑῶ (bis). 208 ἢ μεμάασι. 213 οἵ δόσις. δόσις. 216 κτέρας. 217 εἰλαπίνησιν. 224 πρὸ ὃ τοῦ. πρὸς τοῦ. 226 βράσσων κενόος. λεπτήδευτε μῆτις. 231 τλήμων. 236 μεμάασ.ι. 238 αἰδοίει. αἰδοῖ ἄκων. 244 πρόφρων. 246 ἑσπόμενοι. 252 πλεώνυξ. τῶν δύνυρα 252. 3 ἄστρα — λέλειπται. 254 δεινοῦσι. 256 ἑόν. 258 κατέτυξ. ἄλλοφον. ταυρείην. ἤ τε. ἄφαλονται. 259 κέκληται. 260 βιόν. 262 ἔντοσθεν. 268 Κυθηρίῳ. 274 ἤκεν. 280 φίλαι. 284 κέκλυθι. 285 ἕσπεο. 286 ἤει. 288 μειλίχιον. 289 ἀπιών. ἀμέρμερα. ἂψ ἀπιών. 290 πρόφρασσα. 292 εὐρυμέτωπον. 293 ἀλμήτην. 298 ἄμφονον. 299 εἴασεν. 302 πυκινὴν. 308 ὠκυπορῶν. 316 ποδώκης. 331 ἀγλαιεῖσθαι. 334 πολιοῖο. 342 ἐπίσκοπος. 346 παραφθαίησι. 347 ἀποστρατόφιν. προτιειλεῖν. 349 παρὲξ ὁδου. 350 κλινθήτην. 351 ἐπιούρια. 353 πηκτὸν ἄροτρον. 357 δουρεμηκές. 361 ἐμμενές. 364 διωκέτην. 369 ἐπαΐσσων. 372 ἀφῆκεν. ἑκών. ἡμάρτανεν. 373 δεξιότερον. 376 ὑπαὶ δείους. 390 ἔτρεμεν. 391 παρὲκ νόον ἤγαγέ μου. 394 θοὴν διὰ νύκτα. 401 ἠράνυτοι. 403 ὀχεέσθαι. 406 κιών. 416 εἴρεαι. 417 ῥύεται. 425 δίειπε. δίεπε. δαείων. δαΐω. 428 Κᾶρες. ἀγκυλότυξοι. 429 Καύκονες. 430 ἔλαχον. 431 Μήονες. 432 διεξερεέσθαι. 434 νεήλυδες. 438 εὖ ἤσκηται. 439 πελώρια. 444 ἔλθητον. 447 ἐμβάλλεο θυμῷ. 449 μεθῶμεν. 451 διοπτεύων. 459 λυκέη. 460 ληΐτιδι. 461 ἀνεσχίθεν. ὑψόσε. 466 ? δάελον. δέελον. 473 τριστιχεῖ. 475 ἱμᾶσι. ἐπιδιφριάδος. ἐξ ἐπιδ. πυμάτη. 479 πρόφερε. 480 μέλεον. 481 ἔναιρε. 483 στόνος. ἐπιστροφάδην. 488 ἔπεφνεν. 490 ἐξερύσασκεν. 491 φρονέων. 493 ἀήθεσκαν. 499 συνδήειρεν ἱμᾶσι. 501 ἑλέσθαι. 505 ἐξερύοι. 513 ἐπεβήσατο. 520 ὡς. 526 ἔκταν. 528 θορών. 535 οὔατα βάλλει. 537 ὧδ' ἄφαρ. 540 εἴρητο. 562 διοπτῆρα. 565 καγχαλόων. 575 ἀνέψυχθεν. χρωτός. 577 λίπα. λοεσσαμένω.

Λ 1 παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο. 4 πολέμοιο τέρας. 6 ἀμφοτέρωσε. 21 πεύθετο. 26 δειρήν. ὠρωρέχατο. 27 ἴρισι. 31 ἀργύρεον. 32 πολυδαίδαλον. 36 Γοργώ. 38 κυάνεος ἐλ. δρ. 41 ἀμφίφαλος. 44 ἀπ' αὐτοφίν. 47 ἑῷ. 50 ἠῶθι πρό. 51 μεθ' ἵππων. 52 ἱππίκατοδ' κτλ. 54 μυδαλέας. 63 ἔδυ. 65 πυμάτοις. ἐμπυμάτοισιν. 66 στεροπή. ὥς στεροπή cf. *K* 154. 67 ἀμητῆρες. ἐναντίοι ἀλλήλοισιν. ἀλλήλοις. 68 ὀχμὸν ἐλαύνωσι. 75 πάρεσαν. 86 δρυτόμος. 87 βησίσεις. οὔρεος ἐμβήσησις. 88 ἵκατο. 90 σφῇ. 94 καταπάλμενος. κατεπάλμενος. 100 περίδυσο. 104 παρέβασκε. 105 διδεῖε. 106 ἔλυσεν. 110 ἀπότοιϋν. 116 τετύχησι. 118 διὰ δρυμά. 120 χραισμῆσαι. 121 φεβῶντο. 124 δεδεγμένος. 129 κυκηθήτην. 130 γουναζέσθην. 147 ὅδέ τοι. κυλινδέσθαι (bis). 152 ἐρίγδουποι. 156 εἰλυφόων. 160 κεινοχέα. 162 κείατο. 165 σφαδάν. 166 Ἴλου σῆμα. 168 κεκληγώς. 169 ἐπαλλάσετο. 171 ἄνεμνον. 173 νυκτὸς ἀμολγῷ. 177 ἔφεπτεν. 179 ἔκπεσον. 189 ἀνώχθω. 204 ὑπόειχεν. 215 ἐκαρτύνοντο. 218 ἕσπετε. 224 μητροπάτωρ ὃς. 227 μετὰ κλέος ἤ. *Α*. 228 αἵ οἱ. 236 ἐτέρορεν. 240 σπάσσατο. 241 χάλκεον ὕπνον. 242 ἀστοῖσι. 243 ἔδωκα πολλά. ἧς οὔτι χάριν οἶδε. 245 οἷς. 251 εὔηραξ. 252 ἔνερθεν. 256 ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος. 257 ὄπατρον. 258 ἀΰτῇ. 266 ἀνήνοθεν. 267 ἐτέρσετο. 269 ὠδίς. 270 εἰληθυίας. 280 ἵμασεν. 282 ῥαίνοιντο. 288 ὥριστος. 292 θηρητήρ. 293 συΐ. 302 Κλυτίδη. 309 καρήατα. 313 λελασμένα. 327 ἀνέπνεον.

328 δήμω ἀρίστω. 338 Ἀγ. οὖτ. δόρυ. 344 εἵποντο. 353 τρίπτυχος. 364 δοῦπον ἀκόντων. 365 ἠθέσει. 367 ἐπίσομαι. 371 ἀνδροχμήτωρ. 375 βριαρὴν. τόξου πῆχυ. 380 ἀάλιον? 383 πεφρίκασι. 385 λωβητήρ. κέρα. κεραϊλέα. 386 περιθείης. 388 εὔχεαι. 389 ἄφρων. 390 οὐδιτανοῦν. 391 ἐπαύρῃ. 392 τίθησι. πέλεται. 393 ἀμφίδρυφοι. 394 ἐρεύθων. 395 περίπλεες et πύθεται. 398 ἐλεγεινή. ἀλεγεινή. 400 ἤχθετο. 405 ῥίγιον. ἀλῶ. 407 διελίξατο. 413 ἕλσαν. 415 σεύονται. ξυλόχοιο. 416 γένυσι. 421 ἐπάλμενος. 423 λίξαντα. 424 καταπροτμεστήν. πορτμίς. πρότμησιν. 427 εὐηγενέος. 437 χρόα. πάντα δ' ἀπόλευρον χ. ἔ. ἔργαθεν. 438 ἔγκασιν. 449 ἐπεύξατο. 451 φθῆ. ὑπολύξας. 453 ὅσσε καθαιρήσουσι. 454 πυκινὰ πτερά? 462 χάδεν. 474 δαφοινοί. ὄρεσφιν. θῶες ὄρεσφιν. 480 ἐν νέμεϊ. δαίμων. 481 διέτρεσαν (486). 482 ποικιλομήτης. 486 στῆ δὲ παρέξ. ἀλλουδίαλλος. 491 Πύρασος. 494 ἀζαλέασι. 532 ἀΐονες. 536 ἔβαλλεν. 538 ἀνδρόμενον. 539 χάζετο. 547 ἀμείβων. ὀλίγον γ. γ. ἀ. 548 (ἀνέσσυτο). 549 ἐσσεύαντο. 550 εἰῶσιν. ἐκπίαρ. 551 ἐγρήσσοντες. 552 ἄκοντες. 555 τετιηότι. τετηότι. 557 ἀεκών. 558 ἐβιήσατο. 559 κείρει. 560 νηπίῃ. 561 ἐκορέσσατο. 564 ξυστοῖς. 567 τρωπάσκετο. 572 ὅρμενα. 582 ἀπαινύμενον. 585 ἐχάζετο. 588 βιάζεται. 591 βεβλήμενος. 605 τίπτε με. 610 ἔροιο. 615 παρεῖρξαν. παρήϊξαν. παρῇξαν. 621 ἀπεψύχοντο. 623 κυκεῶ. κυκειῶ. 626 ἔξελον. 627 ἐπιπροῆλθεν. 629 κρόμμυον. 630 ἀκτή. 634 πελειάδες. ἀμφισέκαστον. 635 νεμέθοντο. 637 ἀβοητί. ἰάειρε. 638 ἐν τῷ ῥάσφι. 639 λευκὰ ἄλφιτα. 641 ἀφέτην. 642 ἐνέποντες. πολυκάγκεα. 646 ἑδριᾶσθαι. ἐς δ' ἄγε. 664 οὐδ' ἐλεερεῖ. 667 κτενώμεθα. πώεα 678 οἰῶν. 681 ἠλασσάμεσθα. 684 λίταινον. λίγαινον. ἐλίγαινον. 689 ἐκάκωσε. 694 ἀτάσθαλα. 696 κρινάμενος. 698 αὐτοῖσιν. 703 ἐπέων. 704 δαιτρεύειν. 705 ἴση. 711 713 ἀμφιστρατόωντο. 721 Μινυήϊος. 729 δόρπον ἑλόμεθα. 730 ἔντεσιν. 734 ὑπερέσχεθε γαίῃ. 737 Ἐπειῶν. 739 εἶχε. 740 εὐρεῖα. 750 Ἀκτορίονε. καί νύ κεν. 753 ἀσπιδὲς πεδίον. 754 διασπιδέος πεδίοιο. 755 λέγοντες. 758 πύματον. 763 ἀπονήσεται. 786 πρεσβύτερος. 787 ὑποθέσθαι. 788 πείσεται. 792 παραίφασις. παρέφασεις. 795 ἐπέφραδεν. 800 ὀλίγη δέ ἀ. π. 807 ἤην. ἐτετεύχατο. 812 ἕλκεος. 813 ᾤκτειρεν. 816 ἀδεί. 818 ἄσειν. 821 φθείσονται. 824 πεσέονται. 829 λιαρῷ. 831 δικαιότατος ἐκταύρων. χείρων. 837 ῥέξομεν. 841 μεθήσω.

M 3 ὁμειλάδον. ὁμιλαδόν. 4 σχήσειν. 7 ἀήδα. 8 ἀέκητι. 15 πέρθετο. 18 εἰσαγαγόντε. ἀμιδάναι. 20 Ἑπτάπορος. Καρησσός. Ῥῆσος. Ῥοδίος. 21 Γρήνικος. Αἴσηπος. 25 ὗεν. 26 συνεχές. θήῃ. 29 ? λα. ῶν. 30 ἀγάρροον. 32 ἀμαδύνας. 35 δεδῆϊ. 37 Διὸς μάστιγι. 38 σέλμενοι. 43 ἀρτύναντες. 52 χειλιάκρῳ. 53 περῆσαι. 56 ἠρήρει. 57 ἀλεωρὴν. 63 σκόλοπες. ἀργαλαιῄ. 71 παλίνωξις. 74 ἐλιχθέντων. 75 ἄγες? 80 ἄδε. ἀδελεῖ. 86 διαστάντες. 87 πεντάχα. 92 κάλλειπε. 96 Ἀρίσβηθεν. 103 εἴσαντο. 106 λελημένοι. 114 ἀγαλλόμενος. 119 νείσοντο. 120 διήλασεν. 121 ἐπικεκλιμένας. ὀχῆα. μακρονήχι. 122 ἀναπεπταμένον. ἀνεπταμένας. 129 κρατερόν. υἷα. 133 ὑετός. 137 αὐάς. 138 ἔκιον. 146 ἀγροτέροισιν. 148 ἄγνυτον. 149 κόμπος. 155 σφῶν. 158 κατέχευε. 160 αὐτάνων. ἀμφαῦον. κόρυθες. 164 ἐτέτυξο. 166 σχήσειν. 167 μεσοναιόλοι. 168 ἐπὶ πελοήσει. 177 θεσπιδαπύρ. 178 λάϊνον. 179 ἀχαχέατοι. ἠμύνοντο. 181 Λαπίθαι. 183 Χαλκο-

παρείη. 184 ἔσχεθεν. κόρυς. 190 ἐρρυσάμενος. ἐρυσ. άμενος. 195 ἐνάριζον. 202 φοινήεντα. 205 ἰδνωθείς. 213 ἀγορευέμεν. δῆμον ἐόντα. 222 τέκεσιν ἑοῖσι. ἑοῖσιν. 225 αὐτὰ κέλευθα. 227 δνόσουσι. 248 ἀφεξέη. 249 παρφάμενος. 256 ἢ δὲ βίηφι. 258 κρόρας πύργων. πύργον εἴρυον. ἐπάλξεις. 260 ἔχθματα. 261 ἔλποντο. 167 μιλιχίοις. 273 τετράφθω. 276 δίεσθαι. δηίεσθαι. 277 προβῶντες. 279 ὥρετο. 282 πρώονας. 283 λωλεύοντα. 284 ἀκτάς. 286 εἴλυται. 295 ἐξήλατον. 297 διηνεκέσειν. 300 ἔη. 302 παρ' αὐτόφι. 304 μέμονε. 311 κρέασι. 314 πυροφόροιο. 317 θωρακτάων. 318 οὐ μάν. 325 στέλλοιμι. 327 ὑπαλύξαι. 356 ἀντιάσητον. 371 ἥε. 380 μαρμάρῳ. μαρμάρῳ κριόεντι. ὀκριόεντι βάλλω. 384 ἀράξαι. 392 ἀπιόντος. 396 ἀμφεδεέ. 403 ἑοῦ. 408 κέκλετο. ἑλιξάμενος. 411 μούνῳ. 414 ἐπέβρισεν. ἐπέρεισαν. ἐπέβρυσεν. 421 ἀμφούροισιν. 422 ἐπιξυνῷ. 425 δηίουν. 426 λαιήϊα. 431 ἐρράδατο. 435 ἄρηται. 438 σήλατο. 448 ὀχλήσειαν. ἀπούδεος. 452 ἐπείγει. 454 εἴρυντο. 456 ἐπαρήρει. 457 ἐρεισάμενος. 461 ἐσχεθέτην. σανίδαι. ἀλλυδίς ἄλλη. 462 ὑπερήπης. ῥιπῆς. ἀρήσθορεν. ἔσθορεν. ἀρέσθορεν. 463 νυκτὶ θοῇ. 464 ἐέσθω. δοιά. 470 ἐσέχυντο.

N 6 γαλακτοφάγων ἀβίων. 8 ἐέλπετο. 12 Σάμου ὑληέσσης Θρηκίνης. 13 Ἴδη. 16 ἐνεμέσσα. 17 πεπαλόεντος. 18 προβιβάς. οὔρεα. 20 ὀρέξατο. 27 αὐτάλεν. 28 πάντοθεν. ἐκκευθμῶν. 41 ἀβρωμούντασχοι. αιαφοί. 45 εἰσάμενος. 51 ἕξουσιν. 59 σκηπανίῳ. 60 κέκοπας. 62 ὠκύπτερος. ἴρηξ. 63 περιμήκεος. ἀρθείς. 66 τοῖιν. 75 μαινοῶσιν. 84 ἀνέψυχον. 85 ἀργαλαίω. 97 λευγαλέοιο. 103 θώων. 107 ἑκασπόλιος. 109 ἐρίσαντες. 115 ἀκεσταί. ἀκεσταί φρ. ἐσθ. ἀκεταί. 121 τῇδε. 122 ὄρωρεν. 125 κελευστιόων. 131 ἔρειδε. 136 προύτυψαν. προέτυψαν. 139 ἀναιδέος. 140 ἀναθρώσκων. ὑψημετέωρον. 141 θέει. 145 ἐνέκυρσεν. 147 ἐγχεσίν ἀμφιγύοισι. ἀφιγύοισιν εὐχέσιν. ἀμφιγυιοῖσι. 158 προποδίζων. προπαδίζων. 168 οἰσόμενος. 172 Πήδαιον. 178 μελιήως. 184 ἠλεύατο. 186 νισόμενον. 191 χρόος. 192 οὔτα. 199 ῥωπήϊα. ῥοπήϊα. 203 Ἰλιάδης. 209 ἔτευχεν. 214 μενόιν. 223 ἐπιστάμεθα. 230 ἀπόληγε. 233 μέλπηθρα κυνῶν. 243 ἐτίναξεν. 252 ἠέ τευ. 257 τό νυ γὰρ κατεάξαμεν. 261 ἑσταότα. 262 ἀποαίνυμαι. 265 θώρηκες. 268 οὔου? 273 ἴδμεναι. 277 διαείδεται. 278 ἀλικίνος. 281 ἵζει. εἵζει. 283 πάταγος. 285 ταρβεῖ. 286 δαΐ. 287 ὄνοιτο. 302 Φλεγύαι. 309 οὔπιθη. 315 ἄχην ἔλθωσιν. ἐλλόωσιν. 317 αἰπύ. 322 Δημήτερος ἀκτή. 327 ἠέ τῳ. 339 ἢ μὲν ἄν... ἢ μιν ἀνοίγει. 330 εἴκελον. 339 ἔφριξεν. 352 ἤχθετο. 354 ὁμόν. πάτρης. ἢ μάν. 358 ὁμοιΐου. 359 πίγαρ ἐπαλλάξαντες. τάνυσσαν. 382 ἐδνωτοί. 384 ἀμύντωρ. 390 βλώθρη. πίτυς. 391 νεηκέσι. 394 πλήγη. cf. φρεμπάρωσις. 396 s. v. μενεπτόλεμος. 404 ἄντα. 406 νώροπι χαλκῷ. 412 ὑπὸ πραιτίδων. 429 ὠπύιον. 441 ἐρικόμενος. 449 γόνος. 451 Μίνως. 456 ἑταιρίσαιτο. ἑταρίσσατο. 458 δοάσσατο. 460 ἐπεμήνιεν. 469 μεμήλω. 473 φρίσσει νῶτον. 475 θήγει. 482 ἔπισιν. 483 ἐναίρειν. 486 αἶψα μὲν. 487 ἐν φρ. θ. ἔχ. 493 πιόμενα. 501 ταμέει. 505 αἰόν. 507 ῥῆξε. 515 τρέσαι. 518 ἅμαρτεν. 521 πέπυστο. 533 Πολίτεια. 546 ἔκερσεν. 550 αἰνύτω. 551 περισταδόν. 553 ἐπιγράψαι. 558 ἐλέλικτο. 562 ἀμνήνοσεν. 563 μεγήρας. 564 πυρίκαυστος. 569 ἀλεγεινός. 572 ἰάλασι. 578 ἀποπλασθεῖσα. 584 ἁμαρτήδην. 592 ἀποπλαγχθείς. 598 ἔρυσεν. 599 ἐϋστρόφῳ. ἀδωπῷ. 608 ἐνὶ καυλῷ. 616

ῥινός. 622 ἐπιδευεῖς. 624 ἐριβρεμέτης.
625 διαφθέρσει. 626 ὁμᾶ. 629 ὀλοόν.
638 ἐέλδεται. 643 ἔπαλτο. 645 πα-
τρίδα γαῖαν. 654 ἀποπνείων. 655 τα-
θεὶς. ῥέε. 656 Παφλαγόνες. ἀμφεπέ-
νοντο. 657 ἀνέσαντες. 669 ἀλεεινέω.
682 εἰρυμέναι. 683 ἐδέτμετο. 684 ζα-
χρηεῖς. 685 ἑλκεχίτωνες. 686 Φθῖοι.
693 μέδων. 703 πηκτόν. 704 τίταιτ-
νον. 705 ἀνακηκίει. 708 παραβεβαῶ-
τες. 728 περιίδμεναι. 733 ἐπαυρίσκον-
ται. 735 ἐρέω. 741 ἐπιφρασαίμεθα.
762 ἐπιπρύμνεισιν. 776 ἐρωῆσαι. 781
οἴῳ. οἶο. 782 μακρῇσι. 784 ὅππη.
793 ἀμοιβοί. 798 παφλάζοντα. 806
ἐνὶ καυλῷ. 810 δεδεῖσαι. δαιμόνιε.
818 ἀρήσει. 819 θάσσονας. 822 ὑψι-
πετής. 823 θαρσύν. 829 ταλάσεις. πα-
φήσεαι. 837 Διὸς αὐγάς.

Ξ 8 περιωπή. 14 καλονέοντες. 16 κύματι
κώφῳ (bis). 20 δαϊζόμενος. 30 εἰρύατο.
34 χαδέειν. 35 προεικρόσσας. 36 συνέρ-
γαθεν. 37 ὀψίοντες. 39 ξυνέβλητο.
σύμβλητο. 40 πῆξε θυμόν. 44 ὄβριμος.
54 παρατεκτείνετο. 58 σκοπιάζων. 59
ὀρινόμενοι. κλονέονται. 71 ἄμυνεν. 75
εἰρύαται. 77 ἐπεναύων. ἐπευνάων. ὑ-
ψιδεπυνάων. 81 βέλτερον. 84 αἰκελίου.
85 σημαίνειν. 87 ἀργαλαιούς. 89 κάλ-
λειψιν. ἰζύομεν. 95 ὠνησάμην. 99 ἐ-
πιρρεπεῖ. 101 ἠρωήσουσιν. 102 ὄρχα-
μελαῶν. 104 ἐνιπῇ. ἐνειπή. καθεῖκρος.
107 ἐνείσποι. 108 ἀσμένῳ. 110 δηθὰ
ματεύσωμεν. 111 ἀγάσσησθε. 116 ὠ-
κέον. 128 ἔξοχος. ἐμοῖο. 125 μέλλετε.
136 παλαιῷ φωτί. 145 κονάσσασιν.
κονίσουσι. 148 δεκάχειλοι. 151 ἤκαιεν.
154 ῥίου. 162 εὖ ἐντύνασαι. ἐντύνα-
σαν. 163 παραδραθέειν. 164 ᾗ χροῇ.
ἀπήμονα. 167 ἐνῆρσεν. 179 ἀσκήσασα.
180 ἐνέτησεν. ἀνειέτησι. 181 ζώσατο
ζώνην. 182 ἐϋτρήτοισι. τρητοὶ λοβοί.
187 θήκατο. 188 καλεσάμενη. 195 αὔ-
δ
γα. 200 πολυφόρβου. 201. 302 γένεσιν.
202 δόμοισιν. ἀτίταλον. σφοῖσι. ἀλ-
παλαῖον? 203 Ῥείης. 205 ἄκριτα νεί-
κεα. 209 ὁμωθῆναι. 213 ἀγκοίνησιν.
ἐν ἀγκοίνῃσιν. ἀκινίησιν. 216 ἀόρκ-
τους. 221 μενοινᾷς. 226 Ἠμαθίη. 227
ἱπποπόλων. 240 θρῆνυν. 241 εἰλα-
πιζάνων. ἐπισχοίης. 244 ἄλλον μεν κε.
254 ἀντάς. ἀήτας. 255 ἀπένεικας. 257
ῥιπτάζων. 258 αἶστη. 267 ὁπλοτεράων.
268 ὀπυιέμεναι. 270 χήρατο. 271 ἄα-
τον. 272 ἕλε. 279 Τιτῆνες. 288 ἴκα-
νεν. 290 ὄρνιθι. 292 ἄκρον. 294 ὡς.
298 τό δ' ἱκάνει. 303 ἐτίταλλον. 308
ἐπιτραφερήν. 310 μετέπειτα. 317 ἠρα-
σάμην. 326 ἀγαθέην. 331 εὐνηθῆναι.
332 προπέφανται. 333 πῶς κεν ἔοι.
336 ἐξ εὐνῆς. 340 εὐνή. κείοντες. 344
διαδράκοι. 347 νεοθαλής. 348 ἐρσή-
εντα. 349 ὃς ἀπὸ χθονός κτλ. 351
στιλπναί. 352 ἀναγαργάρῳ, ἄκρῳ. 355
γαιηούχῳ. 359 μαλακὸν περίκωμα. πε-
ρὶ κῶμα. 360 παρέπαφεν. 363 προ-
θορών. 385 ἀορταυνηκές. νῦνκες. 386
οὐ θέμις. 393 ξύνισαν. 395 ποντόθεν.
399 βρέμεται. 400 φωνή. 424 οὐτά-
σαι. περίβησαν. 436 ἀμπνύνθη. 438
πλῆτο. 443 μετάλμενος. 449 ἐγκεσίπα-
λος. ἐγχέσπαλος. 465 ἐοχμόν. συνεχμω-
τῇ. 471 ἀντιπεφᾶσθαι. 477 βεβαώς.
478 ἐκπαυγλόν, ἐπ. 480 οὐ θήν. 494
ἔκδωσε. 499 φῆ. 504 γανύσεται. 505
νεώμεθα. 509 βροτόεντα. 510 ἤρατο.

Ο 4 πεφοβημένοι. 10 κηραπινύσσων.
ἄσθματι. 17 ἱμάσσω. 19 ἴηλα. 24 ἀ-
νίει. 25 ἀζεχές. 26 πεπείθουσα. 27
μητιόωσα. 32 ἦν τοι. 37 κατειβόμενον.
39 ἱερή. νωΐτερον. 42 πημαίνει. 51
μάλα βούλ. 53 ἦρ' ἐτεόνγε. 60 λελάθῃ.
62 ἀνάλκιδα. ἐνόρσας. 66 πολλεῖς. 69
ἐκ τοῦ δή. 84 ὁμηγερέεσσιν. 86 ἐδει-
κανόωντο. ἐδικανόωντο. δικανόωνται.
δικανόωντο. ἀνήϊξαν. ἀνῦξαν. 97 πι-
φαύσκεται. 107 ὄθεται. 120 ἐδυέετο.
123 περιδείσασα. 129 ἀπόλωψεν. 131
εἰλήλουθεν. 137 μάρψει δ'. 140 ἢ πέ-

φαται. 153 θυόεν νέφος. θυόεν. 155 ἐχολώσατο. 159 ψευδάγγελος. 162 ἀλογήσει. 164 ταλασείῃ. 166 γενεῇ. οὐκ ὄθεται. 170 πτῆσαι. 171 ? αἰθριγενεῖς. 180 ὑπεξελέασθαι. 188 ἐνέροις. 189 δέδασται. 191 παλλομένων. παλλουμένων. ἀΐδης. 193 ξυνή. 198 ἐνισσέμεν. ἐννοσέμεν. 219 δῦνε. 228 ἐτελέσθη. ἀνιδρωτί. 236 ἀνηκούστησε. 241 ἀμφιεγίνωσκεν, ἑ. 248 οὐκ ἀΐεις. 251 ἐφάμην. 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ et ἀιωνήτωρ. 256 χρυσάορον. 257 αἰπινόν. 261 λειανῶ. λιανεῶ. 266 κυδιόων. 267 αἴσονται. 273 ἄσκιος ὕλη. 275 ἰαχῆς. 280 τάρβησαν. παραὶ ποσὶ κάμπεσαι θυμός. 288 ἠθημμέν. 290 ἐσάωσεν. 292 ἀτέριγε. 297 στείωμεν. 309 ἀμφιδασίαν. 315 ἀρηθύσων. 320 ἔνωπα. κατένωπα. 321 ἐπίασσεν?? 327 ὄπαζε. 344 ἐνιπλήξαντες. 349 οὐδέ νυ τόν. 356 καπέτοιο. 358 δουρὸς βρωὴν. ἐρωή. 360 φαλαγγηδόν. 364 ἄψ αὖθις. ἀθυρῶν. 374 νοστῆσαι. 378 ἀράων. 389 ναύμαχα. κολλήεντα. 391 ἔκτοθι. 394 ἀκέσματα. 399 χατέοντί περ. 410 ἐξιθύνει. 411 δαήμονος. 412 σοφίης. 437 πιστός. 441 ὠκύμοροι. 442 παρέστη. 444 ἐφίει. 456 ἴσχειν. 464 παρεπλέχθη. 465 χαλκοβαρής. 470 πρωϊον. θαμά. 472 ἔα. ταρφέας. 473 συνέχευεν. 492 ὅτινας. 507 μενεαίνει. 511 βέλτερον. 512 ἤδη θαστρεύεσθαι. δημαστρεύεσθαι. θαστρεύεσθαι. 520 ὑπεθολιάσθη. λιάσθη. 521 ἀπήμβροται. 522 δαμῆναι. 524 ἐσύλα. 526 ἐγείνατο. 527 Λαομεδοντίαδης. 530 ἀρηρότα. 533 ἀλεωρήν. 536 κύμβαδον. 537 πᾶς. 544 ἐεισάσθην. 555 ἔπουσιν. 557 κατάκρης. 558 κτάσθαι. 565 ἀλέξασθαι. 567. ἕρκεϊ χαλκείῳ. 570 θάσσων. 571 ἅλμενος. 573 ἔθορεν. 575 ἧκεν. 587 βόεσι. 588 ἀολλισθῆναι. 602 ὀρέξειν. 605 ἐγχέσπαλος. 607 ἀφ.οισμός. 621 τροφ.'οντα. προσερεύγεται. 625 λάβρον. ἀνεμοτραφές. 626 δεῖνος. 627 ἐμβρέμεται. 629 ἐδαΐζετο. 633 ἕλικος βοὸς ἀ. φ. 635 στιχάει. 636 ἔδει. 637 θεσπέσιος. 641 χείρονος. 645 ἐνασπίδος ἀντιγύπαλτο. πάλτο. 653. 4 ἀκραινίαις. 657 ἴσχεται κτλ. 660 γουνούμενος. τοκέων. 664 ὀτέῳ. 672 μετόπισθεν. 679 κελεθίζειν. 682 λαοφόρον. 685 νεῶν ἰκρία. 690 αἰετὸς αἴθων. 693 νεόσκυαν, οἳ πρώροιο. ἴθυσεν. 694 ὦσεν. 696 δριμεῖα μάχη. 698 ἐσσυμένως. 700 φεύξεσθαι. 705 ὠκύαλοι. ἔνικεν. 709 ἀεικάς. 713 μελάνδετα. 720 ἀέκητι. 729 ἐφ' ἐπταπόδην. 735 φαμέν. 738 ἑτεραλκέα δῆμον. 740 ἥμεθα. κεκλιμένοι. ποντοκεκλημένοι. 741 μειλιχίῃ. μιλιχῇ.

Π 9 εἰανοῦ. 10 ποτιδέρκεται. 11 κατὰ δάκρυα λ. 16 ἀκακοίμεθα. 18 σφῆς. σφωϊ. 29 ἀκίμενοι. 30 γοῦν. 35 πέτραι ἠλίβατοι. πετρέμβατοι. 47 λιτέσθαι. 53 ἀμέρσαι. 58 ἕλετο. 60 προτετύχθαι. 62 ὁπόταν. 64 δυθεί. 68 κεκλίαται. 70 θαρσύν. 71 ἐναύλους. 94 ἐμβαίῃ. ἔμβην. 95 τρωπάασθαι. 96 ἐᾶν. 103 δάμνα. 106 κατὰ φάλαρα. 116 ἀπάραξεν. 120 ἐπιμηδεακήρει. μάχης ἐπὶ μ. κ. 124 ἄμφεπεν. 128 ἑλῶσι. φυκτά. 142 πῆλαι. 152 Πήδασος. 158 δηώσαντες. 159 αἵματι φοινόν. δάπτουσιν. 160 ἀγεληδῶς. 161 ἀραίῃσι. 163 περιστένεται. 167 ἀσπιδιότας. 173 ἰῆς. 174 Σπερχειός. 177 Βῶρος. 178 ἀπερείσια. ἀναφανδόν. 180 χοροκαλή. 182 ἠράσατο. 183 κελαδίνης. 184 ὑπερῷ. 187 Εἰληθυίας. 188 προφοῶ. 208 ἐράσθε. 211 ἀρθήν. 212 ἀραιή cf. ἀραρινος. πυκινοῖσι. 227 τέῳ. 231 μέσον ἕρκος. 233 ἀν. δωλώναιε. 250 ἀνένευσεν. 258 ἐστίχοον. 260 ἐριδαίνωσιν. ἐόντες. εἰνοδίοις. 262 ξυνόν. 265 ἀμύνει. 272 ἀγχέμαχοι. 294 ἡμιδακής. 300 ὑπεράγῃ. 324 δρύψ ἀπὸ μυώνων. ἀποδ' ὀστε.ν ἄχρις ἄραξεν. 332 πλήξας. 336

ἤμβροτον. 339 ἐραίσθη. ἐρρέσθη. ἐρραίσθη. 341 παρήθρει. παρηνέχθη. 342 καρπαλίμοισι. 350 χάνοι. 353 σίνται. 356 ἐπεχράοντο. 359 ἰδρείει. 370 ἐρυσάρματες. 374 ἐπιαρτμαγέν. ἀρταμαγέν. ἐπεὶ ἄρ τμάγεν. 377 ὀριγνώμενον. 384 βέβριθε. 385 ὑπωρινῷ. 388 οὐκ ἀλέγοντες. ἐλάσσωσιν. 390 ἀποτμίγουσι χαράδραι. 392 μινύθει. 395 παλιμπετές. 398 ἀπετίννυτο. 412 ἄνδιχα. 427 ἔκθορ. ἔκθορεν. 441 πάλαι πεπρ. αἴ. 457 τεστήληϊτε, τύμβῳ. ? 463 ἀγάκλειτοι. 471 σύγχυτο. 474 οὐδ' ἐμάτησεν. 475 ῥυτῆρσι. ἐν δὲ ῥυτῆρσι. ἰθυντητήν. 481 λανὸν κῆρ. ἔρχαται. ἀδεινὸν κῆρ. 489 ὑπὸ γαμφηλῄσιν. 490 ἀγὸς ἀσπιστ. 494 ἐέλθω. 509 ὠρίνθη. 510 ἐπίεζεν. 518 ἐλελᾶτο. 544 νεμεσήθητε. 548 ἔφατο. κατακριθέν. 549 ἔγμα. ἔμπα πόλιος. ἄσχετον. 552 λελημένοι. 572 Βούδειον. εὐνεομένων. 573 ἐξενάριξας. 574 ἐσπήλη. ἱκέτευσε. ἱκέτευσεν. 588 πρόμαχοι. 589 ῥίπῃ τ' ἄνοια. ταναοῖο. αἰγανέης. 590 ἦν ῥα. ἐναθλόει. 599 πυκινὸν δὲ ἄχος. 600 κεχάραντο. 604 ἱρεύς. 605 Ἰδαῖος. 607 εἶλεν. 612 ἐνσκίφθη. 617 ὀρχηστής. 621 σβέσαι. 622 ἀμυνόμος. 626 ἐνένηπεν. 635 εὐρυοδείης. 638 φράσμων. 640 εἴλυτο. 641 s. v. ὁμιλεῖ. 642 περιγλαγέας. βρομέωσιν. γλαγέας. 651 ὀφέλλειεν. 661 ἀγυῖ. 667 εἰ δ' ἄγε νῦν. 671 κραιπνοῦσι. 672 μὶν ὦκα. οἴρά μιν ὦκα. 680 ἔσσεν. 689 φυβεῖ. 692 ἐξηνέριξας. 702 ἀγκόνος. ἀγκών. 703 ἀπεστυφέλιξεν. 708 πέρθαι. 714 ἀλήμεναι. 723 ἀπερώσειας. 734 πέτρον. 735 μάρμαρ(ον ὀκρ.). 738 ἀγάκλειος. 744 ἐπικερτομῶν. 747 τήθεα διφῶν. ἤθεα διφῶν. δειφῶν. 752 κεραΐζων. 754 ἄλσο. 767 μελείην. 768 τανυηκέας. 782 ἐξ ἐνοπῆς. 785 φῶτας ἐννέας. ἔπεφνεν. 788 ἤντετο. ἦντοτε. 795 ἔθειραι. 800 σχεδόθεν. 803 τερμιόεσσα. 821 ἐλᾶσαι. 836 ἦμαρ ἀγκαῖον. 844 εὖχεο. 849 ὀλοή. 852 βείη. 856 ἐκ ῥεθέων. ῥεθέων. 861 φθείη. 863 εἴρυσεν. ἀπόδορος.

P 4 πύρτακι. 5 πρωτοτόκος. 9 εὐμελίης. 25 ὤνατο. ὅτε μ' ὤνατο. 32 ῥεχθέν. 34 ἦ μάλα. 36 χηρώσας. θαλάμοιονέοιο. 39 τετέων κεφαλήν. 51 κόμαι. 52 πλοχμοί. ἐσφίκωντο. 53 ἐρίθηλες. 55 τηλεθάον. 65 δηίων. 70 ῥία φέροι. ῥεῖά κεν. 71 ἀγάσατο. 75 ἀχίκητα. 77 δαμήμεναι. 98 φωτί. 104 εἰρυσαίμεθα. 105 κακὸν δὲ φέρτ. εἴη. φέρτατον. 109 λὶς ἠϋγένειος. 110 ἀποστάθμοιο. διῶνται. 112 ἔβη. 139 ἀέξων. 142 ἔδευες. 143 φύξηλιν. 145 ἐγγεγάασιν. 149 χείρονα. 155 πεφήσεται. 166 ἔγλασας. 194 ἄμβροτα cf. 202. 197 ἐγήρα. γήρας (bis). 200 προτὶ ὄν. 202 ἄμβροτα τεύχεα. 204 ἔνια. 210 δῦ δέμιν Ἄρης. 213 ἰνδάλλετο. 227 ἰθὺς τετραμένος. 263 διειπετέος. προχθῄσεσι. 264 βέβρυχεν. 268 φραχθέντες. 270 ἤχθειρεν. 272 μίσησεν. 283 βήσσας. 285 μετεισάμενος. 287 σφέτερον. 297 ἐγκέφαλος δέ κτλ. 309 κληῖδα. 324 Ἠπυτίδης. 349 πραπίδων. 354 ἔρχαντο. 357 χάζεσθαι. 361 ἐδεύετο? 363 ἀναιμωτί. 271/2 ἠελίου αὐγή. 382 ἐμαρανάθη. 392 ἰκμάς. 394 ὀλίγῃ ἐνὶ χ. 397/8 μῶλος ἄγριος. 408 ἐπύθετο. 416 γλαφυράς. 419 εἰρύσαι. ἐρῦσαι. 424 σιδήριος δ' ὀρυμαγδός. 437 ἐνισκίμψαντε. 439 χαίτῃ. 443 ἀδειδῶ. ἀδείμιοι. 450 ἐπεύχεται. 465 ἐπισχεῖν. 471 ἐν ὁμίλῳ. 476 δμῆσις. 505 φοβῆσαι. 515 ἦσω. 518 ἔρυτο. 519 ἔλασεν. νειαίρῃ. 520 αἰζήϊος. 524 κραδαινόμενον. ἐνηϊόσιον. 531 διέκριναν. 534 Χρόμιος. 542 ἐδηδώς. 545 προέηκε (?). προῆκε. 550 κήδει. 564 ἐσσήματο. 565 ὀπάζει. 577 εἰλαπιναστής. 591 ἀχαιὸς νεφέλη. 599 ἐπαίχδην. 610 ὀπάονα. 622 μάστιε. 637 ἀκεχηδᾶται. ἀκηκέδᾶται. 649 ἠέρα.

650 φαάνθη. 666 ἀεκῶν. 670 ἐνήη. 677 ἀμφικώμῳ. 678 ἔσσυτο. 680 ἐδινείσθην. 688 κυλίνδει. 707 κιών. 734 δηρήσασθαι. 738 μινυθοῦσι δὲ. ἐξαίφνης. 751 πλάζων. 752 ἀνεέργειν. 755 ἠὲ κωλέων. κλοιῶν. 760 περί τ' ἀμφί.

Σ 8 κήδεα. 24 πρόσωπον. 25 ἀμφίξαν ἐτέφραν. τέφρη. 37 κώκυσε. ἀμφαγέροντο. 50 ἀργύφαιον. 51 γόοιο. 63 ὄφρ' εὖ ἴδω. 71 κωκύσασα. 77 ἀεκήλια. 81 τίον ἑτέρων. 86 ἁλίησι. 87 ναίειν. 99 ἐπαμῦναι. 100 ἔφθιτο. 101 οὐ νέομαι. 104 ἧμαι. 107 ὡς. 122 βαθυκόλπων ἤρ. 124 ἀδεινόν. 125 γνοῖεν. 158 ἀπεστυφέλιξεν. 159 κατὰ μόθον. 160 ἵσταχεν. 164 δεδίξασθαι. 168 κρύβδα. 184 κυδρή. 194 ὁμιλεῖ. 211 ἐπιτριμμοί. 212 περικτιόνεσι. 220 θυμοραϊστέων. 224 ὄσσοντο. 236 ἐμφετέρῳ. 240 ἀεκοντάκεσθαι. 245 μεδεῖσθαι. 247 ἕζεσθαι. 248 ἐξεφάνη. 258 ῥηΐτεροι. 279 ἀφίζεται. 272 ἀπόβατος. 274 εἰν ἀγ. σθ. ἐξ. 278 ἄλγιον. 292 περινάμενα. 298 ἕλεσθε. 301 καταδημομερίσαι. 311 σφέων. 319 σκύμνους. 326 φῆν. 327 ἐκπέρσαντα. λαχόντα. 334 ἐνεῖκαι. 336 ἀποδεῖροτο μήσω. σεῖο φονήσας. 349 ἠνιόπι. 351 ὠτειλαί. 357 ἔπρηξας. 367 ῥάψαι. 371 κυλλοποδίων. 375 ὑποκύκλα. 376 δυσαίατο. 379 ἤρτυε. κόπτε δὲ δεσμούς. 386 πάρος γε. 361 κέκλετο. 395 ἀφίκετο. 400 εἰνάετες. 401 γναμπτῇσιν. 405 εἶσαν. 407 τιννεῖν. 410 αἰζητόν. ἀκμοθέτοις. 419 αὐδή. 421 ἔρρων. 423 οἶσι. post ἠίστωτο. 432 ἀλλάων. ἁλιάδων. ἁλιάων. 448 γέροντες. 450 ἠνήνατο. 457 ἱκάνομαι. 461 θυμὸν ἄχευ. 463 μελλόντων. 469 ἔτρεψεν. 479 δαιδάλλων. 484 πλήθουσαν. 485 ἐστεφάνωται. 486 πληϊάδες. 489 ἄμορος. 491 εἰλαπίναι. 493 ὑπὸ δαΐδων. δαΐδων. 494 (605) ἔδινον. 498 ὠρώρει. ἐνίκεον. 501 ἱέσθην. ἀμφωδιέσθην. 502 ἀμφισαρωγοί. ἐπήπυον. 512 ἐπήρατον. 519 ἀμφισαριζήλω. ὑπολίζοντες. λιζῶνες. 521 βοτύσι. 524 ἰδοίατο. 525 νομῆες. 531 εἰράων. 536 ἄουτον. 542 ἀροτῆρες. 543 ἔλαστρον. 544 τονσόν. 546 ὄγμους. ἐπιών. ἀνόχμους. 548 μελαίνετο. 550 βαθὺ λήϊον. 551 ἤμων. 553 ἐν ἐλλ. δέοντο. δέοντο. ἐλλεδανοῖσι. ἐλλοδανοῖσι. 560 ἐρίθοισιν. 563 κάμαξι. 565 ἀταρπιτός. 566 φορεῖες. 568 ἐν ταλάροισι. 571 ῥήσσοντας. 575 κόπρου. 576 ῥαδαλόν. ῥάδανον. δονακῆα. ῥοδανόν. 577 ἐστιχόοντο. 591 ἐνὶ Κνωσῷ. 593 ἀλφαιβοραί. ἀλφεσίβοιαι. 603 ὅμειλος. 608 πὰρ πυμάτην. πύκα ποιητοῖο. 609 τεῦξε. 612 δαιδαλέην.

Τ 9 ἐπειδὴ πρῶτα θ. ἰ. δ. 13 ἀνήβραχεν. ἀνάβρεχε. 21 πόρεν οἱ ἐπιεικές. 25 μυῖαι κάδδουσαι. καδδοῦναι. χαλκοτύπους. 26 ἐγγείνονται. 31 αἱρασταί. 36 δύσεο δαλῆνον. 51 δεύτατος. 71 εἰδύει. 77 αὐτόθεν. ἐξ ἕδρης. 83 ἐνδείξομαι. 88 ἄγριον. 93 πίδναται. πίλναται. 95 ἀάσαψο. 107 ψευστήσεις. 118 ἐκ δ' ἄγαγε πρ. 119 Εἰληθυίας. σχέθεν. 123 Εὐρυσθεύς. 132 ὁρῶτο. 136 λε[λάσθαι]λάθεσθαι. 158 ὁμιλέσωσι. 162 ἠρόπαν ἦμαρ. 168 ἀνθ' ἡμέρας. 172 ὅπλεσθαι. 187 ὀμόσαι. 205 βρώτωον. δὲβρωτέν. 212 ἀναπρόθυρον. τετρ. 223 κλίνησι τάλαντα. 228 ὅς κεν. 238 ὀπάσσατο. 263 ἀποτίμαστος. 273 ἀεκόντος. 278 ἀμφεπένοντο. 284 ἀμὺς σὲ. 296 πόλιν Μόρνητος. 310 μενέτην. 314 ἀνεινῶς. 317 αἶψαι καὶ ὀτραλαίωσαι. 325 ῥιγεδανῆς. 328 ἐώλπει. 351 κατέπαλτο. κατέπλατο. 357 ταρφίαι. 365 καναχή. 368 δύσετο. 377 ἄελλαι. 381 βριαρήν. 384 πειρήθηξαι. 400 τηλεκλειτά. 401 ἄλλως. 402 ἐπεὶ κτῶμεν πολέμοιο. ἐπεὶ χέομεν πολέμοιο. 411 νωχελείῃ. 423 cf. ἀλληλάξαι.

Υ 4 Θεμιστῇ. 6 φοιτήσας. 9 πείσσεα-

ποιήεντα et πίσεα πιήεντα. 20 ἐννοσίγαιε. 25 χαλκοτύπους. 30 ἐξαπαλλάξει. 39 ἀκερσεκόμος. 53 Σιμόεντι. 59 πόδες Ἰδεῖς. 53 θεῶν ἐκὶ κάλλεικόλωνι. καλλικολώνη. 101 οὐ ῥέα? 127 πείσεται. 141 κριθέντας. 144 κυανοχαίτης. 146 ὑψηλόν. 156 ἐπλήσθη. 164 ἑτέρωθεν. 166 ἐγρόμενοι. 168 ἀφρός. 171 μαστίεται ἐποτρύνει. 172 γλυκυόνων. κλαυχίθων. 183 οὐδ' ἀεσίφρων. ἀεσσίφρων. 189 ἔσευα? σεῦα. 190 μετετροπάζετο. 201 (432) δεδίξασθαι. δειδίξεσθαι. 202 κερτομίας. 204 πρόκαντα. 216 Δαρδανίη. 217 πεπόληστο. 222 ἀγαλλόμεναι. 227 ἀνθέρικας. 229 ῥηγμῖνος. 234 ἀνερίψαντο. ἀνηρήψαντο. ἐνηρίψαντο. 235 οἷο. 242 μινύθει. 247 ἑκατόνζυγος. 258 γευσώμεθα ἀλλήλων. 265 ῥήϊα καὶ ῥηΐδια. 273 ἔσχετο. 277 Πηλιάς. 281 ἀλευάμενος. 297 ἀναίτιος. 303 ἄσπερμος. 304 φίλατο. 306 ἤχθηρεν. 316 δάηται. 357 ἐφέπτειν. 358 ἄμβροτος. 362 στιχὸς εἶμι. 392 Ὑλοιχθυόεντι. 403 ἄϊσθα. 404 Ἑλικώνιον ἀ. ἀ. 408 οὐκεύειασχεν. 414 παρί..οντα. 415 ἤντετο. 421 χλόος (NB.). 424 ὡς. 425 ἐπεμάσσατο. 432 ἔλπεο. 446 βαθεῖαν. ἠέρα. 450 ἐρύσαιτο. 483 ἔκπλαστο. 491 ἀζαλέοιο. 492 εἰλυφάζα. πάντη τε. 497 ἐριμῶν.

Φ 5 ἤματι τῷ. 6 πεφυζότες. 8 ἰλέοντο. ἀργυροδίνην. 11 ἐνήεον. 23 εὐόρμου. 36 ἦγεν. 37 ἐννύχιος. 42 ἐλύσατο. 48 Ἀΐδαον. 58 πεπερημένος. 62 ἐρίξει. 68 οὐτάμεναι. 70 ἀμεῖναι. χροσάμενος. 75 ἀντιποιειμικετα. 78 ἐπάρασας. 79 ἑκατόμβο.ον. ἦλφον. 80 ἐλύμην. 81 εἰλήλουθα. 95 ὁμογάστριος. 99 πεφαύσκετο. 101 πεφειδέσθαι. 107 κάτθανεν. 115 χεῖρε. πετάσας. 122 ἐνταυθοῖ. 125 οἴσει. 130 εὔροως. 131 δηθά. 140 ἔπαλτο. 146 δαϊκταμένων. 147 ἐδάϊζε. 150 ἔτλης. 169 εἰθυπτίωνα. 172 μεσοπαγές. 178 ἆξαι. 179 ἄορι. 197 φρείατα. νάουσι (bis). 198 δέδοικεν. 199 σμαραγήσει. 204 ἐπινεφρίδιον. κείροντες. 212 χωσάμενος. 214 αἴσλαρίζαις. 217 ἀμέρμερα. 220 ἀιδήλως. 221 ἄγη. 230 εἰρύσαο. 232 δείελος ὀψὲ δύων. ἐδύων. ὀψὲ δύων. 234 ἀπαΐξας. 236 κτᾶ. 246 ἐκ λήμνης. 249 κελαινόων. 250 ἀλαλκοί. 251 ἀπόρουσεν. 254 εἰκώς. 257 οἰχετηγός. ὀχετηγός. 259 αἴχματα. ἀμαρίς. 260 ψηφῖδες. 261 ὀχλεῦνται. ὀχαεῦνται. 262 ἄγοντα. 271 ὑπέριπτεν. 276 ἔθαγεν. ἔθελγεν. 281 λευγαλέῳ. 282 ἐρεθέντα. 283 ἀποέρσει. 302 πλῶον. 307 ἀειράμενος. 312 ἐναύλους. 318 ἰλύος. εἰλύος. 319 εἰλύς. εἰλύσω. 321 ἀλέξαι. ἀλλέξαι. ἄσιν. 323 τυμβοχόης. τυμβοχοῆσαι. 327 καταδήνεον. ἀειράμενον. 335 ἄλλοθεν. 346 ὀπώρινος. 351 κύπειρον. 361 ἀναδέφλυε. ἀναφλύει? 362 ζεῖ. 364 κάγκανα ξύλα. 365 Φλέγεια. 366 ἔθελεν. 369 ἔχραε κήδειν. 387 βραχέ.. 388 ἄϊε δέ. 390 ξυνιόντας. 392 ῥεινοτύρος. ῥινότερος. 394 ξυνελαύνεις. ἀναστρώφων. 395 ἄειτον. 397 πανέψιον. 405 οὖρον ἀρούρης. 413 μήδεται. 424 ἐπιειισαμένη. καὶ ῥ' ἐπιειισαμένη. 429 θωρικτῆσι. θωρητῆσι. 431 ἀρῇ. 441 ἔχεες. 445 ῥητῷ. 450 πολυγηθέες ὧραι. 455 ἀπολελεψειμέναι. 462 σαόφρονα. 471 ἀγροτέραν. 482 ἀντιφέρεσθαι. 483 ἐπεί σε λέοντα γυναιξίν. 501 εὔχεσθαι. 502 συναίνυτο. 508 ἀνήρετο. 516 βεμόλετο. 524 ἐφῆκε. 536 ? ἀλεῖται. 537 ἀνέσαντες. 538 τεῦξαν. 539 ἐξέθορεν. 541 κεκονιαμένος. 542 σφεδανῶν. 551 πόρφυρεν κραδίη. πολλὰ δέ οἱ κ.π. 558 Ἰλήϊον. 563 ἀπαειρόμενον. 564 μεταΐξας. 570 ὀπάζει. 575 ὑλαγμοί. 588 εἰρυόμεθα. 599 ἀπέργαθεν. 606 πεφοβημένοι. 607 ἀλέντων. 610 ἐσέχυντο.

Χ 2 ἀκέοντο. 3 κεκλιμένοι. 5 ἐπέδησεν. 10 ὡς. ἐγνωδὼς σὺν θεῷ. 22 σευάμενος. 23 τιταινόμενος. θέησει. 30

σημόκοινος. 34 ἐγεγόναιεν. 44 εὖνυν. 48 κρείουσα. 58 ἀμερθείς. 59 πρὸς δέ με. δύστηνον. 68 ῥεθέων. 69 τραπεζίας. 71 ἐπέοικεν. 74 πολιόν. 75 αἰδώτατον. 80 ἀνιεμένη. 83 λαθικηδέα. 93 ὀρέστερος. 95 ἑλιττόμενος. δέδορκε. 110 εὐκλειῶς. 123 ἱκνῶμαι. 124 (419) αἰδέσσηται. 126 οὐ μέμ πως κτλ. 127 ἅτε. 132 κορυθαϊκὴ. 153 ἐπ' αὐτατῶν. ἔασι. 159 ἱερηῖ. 160 ἀρνύσθην. 163 τρωχῶσι. 164 τρίπος. 165 περιδεινηθήτην. 175 σάωμεν. 190 ἄγκεα. 192 ἀνιχνεύων. 199 ἐν ὀνείρῳ. 201 μάρψαι. 203 πύματον. 209 δάντα. 221 προπροκυλινδόμενος. 223 οἰχομένη. 225 χαλκογλωχίνος. μελίης. 244 φειδωλύς. 271 ἀθρόα. 281 ἀργιαφής. ἀρίσπης. 285 ἅλευε. 291 τῆλε δέ. 293 κατηφήσας. 298 παρεῖναι. 304 ἀκλεῶς. 317 εἶσι. 319 εὐηκέας. 322 ἄλλο τόσον. 325 λευκανίη. 336 αἶκως. 339 καταδάψαι. 346 ἀνήῃ. 398 ἔδησεν. 412 ἀσχαλόωντα. 413 δαιδάλεον. 414 (κυλ......). 428 δυσάμοιρος. 431 βαίομαι. βείομαι. αἰνά. 438 ἐτήτυμος. 440 γισγόν. 441 θρόα. 452 πάλλεται. 467 ἐκάπυσσεν. 470 χρυσῆ. 473 εἰνάτερες. 475 πνύτο. ἔπνυτο. ἔμπνυτο. 476 ἀβλήδην. 481 δύσμορος κακοθ. αἰνόμορον. 491 ἐμνήμυνεν. ἐκνεύμυκτεν. 492 δευόμενος. ἄνεισιν. 495 ἐδίηνεν. ἐδεήδιεν. ἐδήενεν. 500 ἐπὶ γούνασι. 504 θαλέων. 505 ἀποπατροσαμαρτών. 509 εὐλαί. 511 χαρίεντα.

Ψ 10 τε(τά)ρπώμεθα. 25 τανύσας. 38 θέοντες. 50 ἀξέμελαι. 67 τοῖα. ἔστο. 74 εὐρυπελεύς. ἀλάλημαι. 78 ἑξόμενοι. 79 ἀμφέχανε. 81 εὐηφενέων. 90 ἐνδεκαίως. 91 ὁμή. ὁμὴ νῶϊ. 94 ἠθείη. 101 τετριγυῖα. 102 συμπατάγησαν. 105 παννυχίη. 107 θέκλεον. 116 ἄναντα. καναντᾶ. πάραντα. 120 διαπρήσσοντες. 121 δατεῦντο. ποσὶ δατεύνιον. διατεύοντο. ταῖδε χθόνα. 122 ἠλδόμεναι. διὰ ῥωπήϊα πυκνά. 135 κατ. εἴλεον. 139 νήθων ὕλην. 142 τηλεθόωσαν. 147 ἔνορχα. 150 νέομαι. 154 φάος ἠελίοιο. 163 κηδεμόνες. 164 ἑκατόμπεδον. 169 δρατά. νηεῖ. 170 ἀμφιφορίας. 180 τελέω. 183 ? δάπτειν. 184 ἀμφεπένοντο. 190 ἐπεῖχον. 202 βηλῷ. 203 ἕ. εἰσέ. 204 ἀνή(νατο). 205 οὐχ ἕδος. 207 μεταδαίσομαι. 214 ἀήμενοι. 218 λιγέως. 226 ἑωςφόρος. εἶσι. 227 ὑπείραλα. ὑπεράλα. 228 ἐμαραίνετο. 232 κλίνθη. 244 κλεύθωμαι. κλεύσομαι. 253 ἄλλεγον. δίπλακα δημόν. 255 τορνώσαντο. 266 κυέουσαν. 268 κεχανδότα. 276 ἴστε. 284 ἐρηρετλᾶται. 287 ἄγερθεν. 300 ἀχανόωσαν. 310 (530) βάδιστοι. βάρδιστοι. 313 ἐμβάλλεοθ. 316 ἐνιοιενοπιπόμπῳ. μήτῃ. 317 ἐρεχθομένη. 326 ἐρέω. 327 αὖονος ξύλον. 330 ἐν ξυνοχῆσιν. ξυνοχῇσι. 334 ἐνχρίμψας. 335 κλινθῆναι. 337 κεένσεο. 338 ἐννύστῃ. 339 δοάσσεται. 349 νηλήϊος. 362 μάστιγας. 363 πέπληγον. 364 ἐσσυμένως. 366 ἀειραμένην. 367 ἐρρώοντο. 368 πίλνατο. 393 ἐλίσθη. 395 περιδρύθη. περιεδρύθη. 396 περιεθρυλίχθη π. 398 παρατρέψας. 406 ὤρεξε. 412 ὔμμε. 413 χεῖρον. 414 ἐφομαρτεῖτον. 415 τεχνήσομαι. 420 ἀλέν. 427 στεινωπὸς. 428 κύρσας. 430 οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς. 431 κατωμαδίοιο. οὖρα. ὅσσα δίσκου οὖρα. 434 ἑκών. 455 περίτροχον. ἐτέτυκτο. 460 ἰδάλλεται. 462 περίτερμα λαβούσας. 464 ἀμπεδίον. 466 ἐλίξας. 474 λαβρεῦσαι. 475 ἀερσίποδες. 479 λαβαγορεῖν. λαβραγόρης. 483 νεικη ἄρηστε. 485 δεῦρο. περιδόμεθα. 484 δεύει. 489 ἀμείψασθαι. 500 κατώμαλον. μάστι. 515 κέρδεσι. 518 τιταινόμενος. 542 δίκῃ. 544 ἀφαιρήσασθαι. 545 βλάβεν. 546 ὤφειλεν. 551 ἀνελών. 564 ἔνεγκεν. 574 ἐσμέσον. ἐσμέσον ἀμφοτέροισι. μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. 579 ἐγὼν αὐτός. 580 εἰθεῖα. ἐπιπλήξειν. 583 ῥαδινήν. 590 κραιπνότερος. 595 ἐκ

θυμοῦ πεσέειν. 599 ἀλδέσκοντος. 602
ὑποείξομαι. 610 ἵνα γνώωσιν. 614
(725) ἀνάειρεν. 622 ἀκοντιστύν. 623
θεύσεε. 630 Ἀμαρυγκέα. 639 πλήθει
πρόσθε βαλόντες. ἀγασσάμενοι. 640
λείπετα, ἔθλα. 643 ἀντιθόντων. ἀντιο-
ώντων. 655 ἀλγίστη. 663 οἴσεται. 673
ῥείξω? 679 δεδουπότος. 690 παρείῦον.
697 αἱμαπανπτύοντα. 698 ἀλοφρο-
νέοντα. 714 τετρίζει. 716 σμώδιγγες.
724 ἀνῄρει. 734 κατέρυκεν. 739 ἀπο-
μαρξάμενοι. 740 ταχυτῆτος. 742 ἐπαΐ-
αν. 751 λοίσθησι. 762 παρεκμητόν.
775 ἐριμῶν. 781 ὄνθον. 786 μειδι-
θῶν. 791 ὠμογέροντες. 792 ἐριδήσα-
σθαι 795 εἰρήσεται. μέλεος. 806 ἐν-
δίνων. 821 κύρε. 834 χρεώμενος. 835
ἀροτήρ. 840 δινήσας. 845 καλαύροπα.
βουκόλος. 850 ἰονέντα. 854 μηρινθίᾳ.
855 τρήρσωνα. 863 ἠπείλησεν. 865
μέγειρεν. ἔγκρεγαρ. ἐμέγηρε. 869 κη-
λάδησαν. κελάδησαν. 876 διῆλθε. 879
ἐλίασεν. 880 πταῖτο. 883 ἡμιπέλεκας.
Ω 2 μέδοντο. 7 τολέσπευσεν. 9 θαλερὸν
οι
δάκρυον. 19 ἄπεχε. ἀπέχεχρ. 34 αἰγῶν
τε. 38 ἐπικτέρεα. 40 ἐναίσιμοι. 43
δαῖτα. 45 σίνεται. 52 ἕλκει. ἄμεινον.
58 ἐθήσατο. τεθήσατο. 60 ἀτίτηλα.
79 μείλαινει. 96 φιλιάζετο. λιάζετο.
97 αἰχθήτην. ἠιχθήτην. 99 ἥιατο. 100
εἶξε δέ. 105 ἄλαστον. 110 προτιάπτω.
112 ἐπίτειλον (bis). 115 ἀπέλυσεν.
117 ἐφέξω. 119 ἰήνῃ. 122 υἱέος. 124
ἐπένοντο. ἐντύνοντο. 125 λάσιος. 129
ἔδεε. 131 βείη. 155 ἔσω. 163 ἐντυπάς.
165 καταμήσατο. ἐῇ. 166 νοῖοι. νυοί.
ἰδενυοί. 182 πομπός. 190 πίρινθα.
ὁπλίσαι. 207 ὠμηστής. 211 ἕων. 213
προσφῦσα. ἀντι..τα. 216 ἀλεωρῆς.
222 νοσφιζοίμεθα. 235 ἐξεσίῃ. 238
ἀπέεργεν. ἐνίσσων. 239 λωβητῆρες.
ἔρρεται. 240 γόος. 241 οὔνοσθε. 242
ὀλέσαι. 255 πανάποτμος. 261 ὀρχη-
στής. 268 κάδδα. 269 ὀμφαλόεντα.
272 ἔκτορες. 274 ὑπὸ γλωχῖνα. 277
ἐντεσιουργούς. 280 ἐξέστη. 285 χρυσέῳ.
297 κελοῖμι. 301 ἀνασχέμεναι. 318
εὔκλήεις ἀραρυῖα. 332 προφανέντες.
335 ἐπερρίσαι. 348 πρῶτον ὑπήνην.
355 διαρραῖσθαι. 361 ἐξείρετο. 375
ὁδοιπόρος. 376 αἴσιον. 377 πέπνυσαι.
385 ἐπιδεύοιτο. 388 ἀπότμου. 390
πείρω. 392 ὄπωπα. 408 ἠὲ μήν. 409
μελεϊστί. μελιστή. 418 αἰσχυνεῖ. 419
ἐεργιεῖς. 420 μιαρός. 425 ἐναίσιμα.
430 ῥῦσαι. 454 ἐπιρρήσεσκοντο. ἐπιρ-
ρειίσκοντο. 455 μεγάλην κλ. θ. 460
ἄμβροτος. 467 λίσσεαι. 476 ἔσθων.
481 ἐξείκοιτο. 508 ἀπώσατο. 510 ἐλυ-
σθείς. ἑλισθείς. 513 τετάρπετο. 515
ἀνίστη. 518 ἄσχεο. 522 ἔζον. 525 ἐπε-
κλώσαντο. 528 (211) ἑῶν. 531 λωβη-
τῶν. 533 φοιτᾷ. 541 γηράσκοντα κο-
μίζοντα. 544 Λέσβος. 548 ἀνδροκτα-
σίαι. 556 ἀπόναιο. 560 ἐρίθιζε. 561
λῦσαι. 570 ἀλίτομαι? 574 οὖς ῥα.
580 ἐύνητον. 582 ἀλεῖψαι. 584 ἐρύ-
σαιτο. 590 ἐπαπήνην. 592 σκύδμαινε.
605 πέφνεν. ἀργυρέοιο. 616 ἐρρώσον-
τα. 637 μύσσαν. 655 ἀνάβλησις. 662
ἠέλμεθα. 678 δεδμημένοι. μαλακῷ.
706 χάρμα. 711 τῇ ἀλέσθῃ. τιαλέ-
σθην. τειαλεσθὴν τὴν ἄμαξαν. 718
διέστησαν. 720 ἀοιδούς. 725 ἄνερ.
729 ἐπίσκοπος. 734 ἀεθλεύων. ἀ-
θλεύων. 753 μιχθαλόεσσα. αἰχθαλόησ-
σαν. 757 ἐρσήεις. 762 δαέρων. 792
ὁπόσον. 804 ἀμφιέπον.

Odyssea.

α 1 θεά. πολύτροπος. 2 πλάγχθη. ἐπεί.
ἔπερσεν. 16 περιπλομένων. 17 ἐπε-
κλώσαντο. 18 πεφυγμένος. 29 μνή-
σατο. 34 σφίσιν. 41 ἱμείρεται. 47 ὅ-
τις. 48 δαίεται. 55 δύστηνον. 68 ἀσκε-
λές. 69 ἀλάωσεν. 71 Θόωσα. 77 με-
θήσει. 91 ἀπειπέμεν. 97 ἐφ' ὑγρήν.
107 πεσσοῖσι. 120 ξεῖνον. 124 πασά-
μενος. ὅττεο. 128 δουροδόκη. 123 ἀδή-

σειε. 135 ἔροιτο. 147 κανέοισι. 148 ποτοῖο. 152 ἀναθήματα δαιτός. 155 ἀναβάλλετο. φορμίζειν. 159 ἀοιδή. 175 μεθέπεις. 177 ἐπίστροφος. 186 ἐν λιμένι. 193 οἰνοπέδοιο. ἀνάγουνον. 194 ἐπιδήμιον. 216 ἔονος γένος. 217 μάκαρος. 225 δαὶ. 229 πινυτός. 234 ἐβόλοντο. 242 ἄπυστος. 246 Σάμη. 252 ἀπαλαστήσασα. 259 Μερμερίδης. 265 ὁμιλήσειε. 268 ἀποτίσεται. 271 ἐμπάζεο. 276 ἀψίτω. 279 ὑποθήσομαι. 281 οἰχομένοιο. 288 τρυχόμενος. 297 νηπιάας ὀχέειν. τηλίκος 302 ἔσο. 315 λιλαιόμενον. 323 ὤϊσσατο. ὠΐσατο. 328 θέσπιν. 334 σχομένη. 351 ἐπιφρονεύουσιν. 362 ὑπερῷ'. 369 τερπώμεθα. 370 ἀκουέμεν. 375 ὑμά. 378 ἐπιβώσομαι. 379 παλίντιτα. 380 ὄλοισθε. 385 θαρσαλέως. [405 ἔρεσαι. ἔρεσθαι. 417 ξεῖνος δ' οὗτος κτλ. 423 μέλας. 442 ἐπιδεκλειοῖδ ἐτάνυσεν ἱμάντι.

β 3 ἑσσάμενος. 6 λιγγίφθογγοι. 15 Αἴγυπτος. 27 ἐξ οὗ. 33 ὀνήμενος. 35 φήμη. 36 μενοίνησε. 48 οἶκος. 50 ἔχραον. 55 πωλεύμενοι. 61 ἐσόμεθα. 75 πρόβασις. 77 πτυσσοίμεθα. ποτιπτυσσοίμεθα. 85 ὑφαγωρή. 92 ἀγγελίας. 100 καθελεῖς. 119 εὐπλοκαμῖδες. 124 κείνη. 126 ποθί. 128 γήμασθαι. 143 ἐπιβώσομαι. 152 ὄσσοντο δ' ὄλεθρον. 170 ἀπείρητος. 172 ἐμυθευόμην. 190 ἀριηρέστερον. 243 ἠλαιέ. 278 ἀνοήμων. 280 τελευτῆσαι. 284 ἐπ' ἤματι. 300 ἐνιθμένους. 315 πυνθάνομαι. 316 ἰήλλω. 323 ἐκερτόμεον. 327 ἴεται. 336 ὀπνίει. 337 ὑψίροφον. ὑψόροφον 344 κληϊσταί. 346 νόου. 368 φθείης. 373 [ὀμόσαι] ὄμοσον. 385 ἀγείρεσθαι. 403 ἐπήρετμοι. 409 ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο. 424 εἰλατινόν. 425 προτόνοισι. 426 ἐϋστρέπτοισιν ἱμᾶσιν. 433 ἐκ.

γ 2 πολύχαλκον. 7 ἕδραι. 11 στεῖλαν. 16 κύθεν. ἐπέσπεν. 22 πῶς τ' ἄρ. προσπτύξομαι. 33 κρέατα. 49 ὁμιλικίη. 66 δασσάμενοι. 77 ἔροιτο. 93 ἐνισπεῖν. 96 μειλίσσεο. 125 ἐοικότα. 127 βάζομεν NB. ἐβαίνομεν. 144 ἱεράς. εὐρυκαήσσειν. 158 μεγακήτεα. 169 ἔκαχεν. 176 ἀημέναι. 177 γέρεστος. 182 ἔσβη. 184 ἀπευθής. 185 ἐσαῦθεν. 187 δαιῆσαι. πύθομαι. 190 Ποιάντιον. 194 ὡς. 208 ἐπέκλωσαν. 234 ἐφέστιος. 255 οἷά τε καὶ αὐτός. 274 ἀνῆψαν. 282 Φρόντιν Ὀνητορίδην. 293 λισσή. 298 ποτὶ πλάδεσσιν. 302 καταλλοθρόους. ἤλατο. 303 οἴκοθεν. 309 δαίνυ. 317 ἐς (μὲν) Μενέλαον. 320 ἀποσφήλωσις. 325 πομπῆες. 327 ἐνπίσπη. 347 ὡς. 348 ἀνείμονος. 367 ὀφέλλεται. 380 εἴληθι ἴληθι. 384 περιχεύας χρυσῷ. 403 πόρσυνε. 410 κηρί. 440 (ἀνθεμόεντι). 451 νυοί. 466 ἔχρισεν. 484 οὐκ ἀκόντες. 486 σεῖον ζυγόν. 496 ἦνον.

δ 3 ἔτεσιν. 5 ῥηξήνορες. 14 Ἑρμιόνη. 15 δάνυντο. ὑψηρεφές. 16 ἐτεταί. 65 νῶτα. 81 ἐπαληθείς. 84 Σιδόνιοι. 91 ἠλώμην. 119 ἐξέροιτο. 135 εἶρος. 137 ἐρέεινεν. 145 κυνωπίδους. 148 ἐόσκεις. 153 εἴη. 158 σαόφρων. 159 ἀναφαίνειν. 174 νάσσα. 180 θανάτοιο μέλαν νέφος. 182 ἀνόστιμος. 194 μεταδόρπιος. 215 διαειπέμεν. Τηλεμαχ. κ. ε. δ. 221 ἄχολον. 244 ἀεικελίησιν. 245 οἰκῆϊ. 248 ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην. οὐδὲν. 258 κατὰ δὲ φρονεῖν ἤγαγεν. 277 περιστίξαι. κοῖλον λόχον. 287 ἐπιμάστακα. 318 πίονα ὄργανα. 326 μειλίσσεο. 333 κρατερόφρονος. 347 λίσσεαι. 348 παρεξείποιμι. 357 ἤνυσεν. 378 ἀλιτέσθαι. 385 Αἴγυπτος. 389 ὡς. 393 δολιχήν. 413 λέξεται. 447 ἠοίην. τετληότι. φώκη. 450 ἔνδιος. 451 λέκτο. 465 παρατροπέων. 477 διιπετέος. 489 ἀδευκέϊ. 493 δαῆναι. 500 Γυρῇσι πέτρῃσιν. 514 Μάλεοι ὄριοι. 538 κατεκλάσθην. 566 νιφετός. 568 ἀναψύχειν. 577 πάνπρωτον. 599 ἐρύκοις. 606 αἰγίβοτος. 616 κεκράανται. 619 τέειν. 627 τυκτῷ.

δαπέδῳ. 642 ἔπισπε. 653 βαίνοντα. 671 πορθμῷ. 672 ναυτιλλ. 693 ἐώργει. 725 κεκαρμένον. 728 ἄκκελον. 729 σχέτλιαι. 730 ἐκ λεχέων. 732 ὁρμαίνοντα. 772 εἶσαν. 778 ἐκρίνατο. 784 ἐνέεικαν. 785 ἐννοδίῳ. 794 ἄψεα. 796 ἤειχτο. ἤϊκτο. 802 παρὰ κληῖδος ἵμαντα. 824 ἀμαυρόν. 838 λιάσθη. ἀλιάσθη.

ε 26 ὡς. 27 παλιμπετές. 33 πολυδέσμου. 35 ἀγχίθεοι. 40 λαχών. 48 ἐγήρει. 52 ? δεινοῦσι. 53 ἀγρώσσων. πυκινὰ πτερά. δεύεται. 59 ἐπ' ἐσχαρόφιν. 61 δαιομένων. 64 κυπάρισσος. 66 κορῶναι. 67 τῇσίν τε θαλ. ε. μ. 66. 7 ἀλίαι κόρωνον. 67 εἰνάλιαι κορῶναι. νεδίας. 69 ἡβώωσα. 76 αἰέω. 83 ἐρέχθων. 83 (157) ἐρέθων. 102 ῥέξουσι. 107 πέρσαντες. 127 νιῷ ἐνὶ. 130 περιτρόπιος. 132 ἐκέασεν. 146 ἐποπίζεο. 166 μενόει. 167 ἀμφιέπω. 176 ὠκυπόροι. 182 οὐκ ἀποφώλια. 194 σπεῖος. γλαφυρόν. 206 εἴγε. 218 ἀγήρως. 219 ἔλδομαι. 222 ταλαπενθέα. 229 ἔννυντο. 231 ἰξύϊ. 239 πλήθρα. ἐλάτη. 240 αὖα. 247 τέτρηνεν. 248 γόμφοισι. 251 σχεδίη. 253 ἀπηγενέες. ἐπηγανίδες. 260 ὑπέρας. 267 τίθει. ἔν δὲ. κυρώκῳ. 269 γηθόσυνος. 272 ὀψὲ δύοντα. 281 ἔρινον. 311 τῶκε λάχον. 319 βρύχα. 335 ἐξέμμορεν. 337 ποτή. πότην. 377 ἀλοῶ. 385 ἔαξεν. 389 ποτιόσσεται. 396 τηκόμενος et ἔχραε. 397 ἀεπάσιον. 400 ὅσσον τὲ γ. β. 402 ξερόν. 403 ἁλοσαχνή. 408 ἀελπές? 412 ἀναδέδραμεν. 413 ἀγχιβαθής. 416 μελέη. 418 ἠϊόνα. παραπλῆγας. 423 ὀδοδυσταί. 428 ἐπεσσύμενος. 433 κοτυληδόν, ὄφις. 438 ἐρεύγεται. 441 καλλιρόοιο. 445 πολυλαΐστον. 456 ἄναυδος. ἄπνευστος. 461 Ἰνῷ — δέξατο. 463 σχοῖνος. 466 δυσκηδέα. 467 θήλυσε ἔρση. 469 (490) αὔη. 47 ὑγρὸν ἀέντων. 482 ἐπαμηνάσατο. 490 σπέρμα πυρός.

ζ 26 ἀκηδέα. 40 πλυνοί. 45 πέπταται. 57 οὐκ ἂν δή. 65 φρενὶ. 93 ῥύπαν. 99 τάρφθεν. 109 ἀδμής. 125 αὐδηέντων. 132 δαίεται. 149 ἄνασσα. 163 φοίνικος ἔρνος. 166 ἐτεθήπεα. 178 ῥάκκος. ἀμφιβάλλεσθαι. 182 κρεῖσσον. 185 εὐμενέτησι. 194 οὔνομα. 199 πόδε. 201 διερὸς. 225 ἀμπεῖχε. 239 ἀμφίπολλος. 264 λεπτὴ δ' εἰσὶ μή. 265 ἐπέστιον. ἐπιστόδιον. 266 Ποσιδήϊον. 269 πίσματα. 273 ἀλεείνω. 280 πολυάρρητος. 293 ἀλωή. 303 κεκύθωσι. 309 οἰνοποτάζει. 318 πλήσσοντο. τρώχων. 326 ῥαιομένου.

η 11 ἄκουεν. 20 παρθενική. 22 ἦ ῥα ἄν. 31 ἔρινε. 64 ἄκουρον. 90 ὑπερθώριος. 95 ἐν δέ. 104 μήλοπακαρπὸν. 105 ὑφοώσιον. 106 ἥμεναι — αἰγείροιο. 108 ἵδριες. 119 ζεφυρίη. φύει. 120 γηράσκει. 122 ἀλωή. ἐρρίζονται. 124 τέρσηται. 125 τραπέουσι. 126 ἄνθος ἀφιεῖσαι. 129 κρηνῶν. 161 ἰσχανέονται. 163 κέλευσον. 167 ἱερὸν μένος Ἀλκ. 183 ἐπαρξόμενος. 198 λίνῳ. 211 ὀχέοντας ὀϊζύν. 215 δορπῆσαι. 221 ληθάνει. 237 εἰρήσομαι. 270 ξυνέσεσθαι. 273 ὦρινεν. 276 διέτμαγον. 290 τεῆς. 292 ἤμβροτεν. 294 ἀφραδέουσιν. 313 καλέεσθαι. 321 ἑκαστέρω. [325 ἀνήπλησσον.] 328 ἄλοι πηλοί. ἀναρρίπτειν. 342 κέων. 343 κοιμηθῆναι.

θ 17 ἐθηήσαντο. 30 λίσσει. 38 θοὴν ἀλεγύνεται δ. 61 ἀ. φιέσπον. 69 κανεῖν. 80 Πυθοῖ. 92 κρᾶτα. 99 συνήορος. 103 παλαισμοσύνη. 112 Ἀγχίαλος. 133 ἐρώμεθα. 134 δεδάκηεν. 146 δεδάκηας. 163 ἐπίσκοπος. ἐπίστροφος. 170 ἔπεσι. 177 ἀποφώλιος. 187 πάχετον. 190 ἔπτηξαν. 192 ὑπὸ ῥοπῆς. ὑπερέπτατο. 195 καλαός. 198 ὑπερήσει. 249 ἐξημοιβά. 251 παίσατε. 259 εὐπρήσσεσκον. 260 εὐρύμναν. λει. ναν δὲ χορον. 263 πρωθῆβαι. προθῆβαι. 271 μιγαζομένους. 274 ἔθετο.

278 δέσματα. 288 ἱκανοῶν. 292 εὐνηθέντας. 307 ἐπιεικτά. 312 ὄφελλον. 326 ἐνῶρτο. 336 πιεσθείς. 337 λέκτροισι. 351 ἐγγύαι. 359 ἀνίει. 375 ἀερθείς. 377 ἀνίθω. 436 ἑλοῦσαι. 447 462 ἔδωκα πολλά. 500 ἑλών. 511 ἀμφικαλύψη. 512 δουράτεον. 519 αἰνότατον. 527 κωκύει. 529 εἰσέρερον. 546 ἀντικασιγνήτου. 565 ἀγάσασθαι. 580 ᾖσί.

ι οἰνοχόος. 20 μέλω. 24 Ζάκυνθος. 25 πανυπέρτατε. 26 πρὸς ἠῶ. 27 τρηχεῖα. 31 κατετήρυεν. 32 Αἰαίη. 34 γλύκιον. 37 πολυκηδές. 40 Ἴσμαρος. 44 ἠνώγεα. 47 (59) Κίκονες. 52 ἠέριοι. 59 κλῖναν. 63 ἄσμενοι. 65 τρεῖς ἕκαστον ἀΰσας. 71 διέσχισε. 108 ἀρόωσις. 109 φύονται. ἀνήροτα. 114 θεμιστεύει. 116 ἐλαχία. 118 ἀπειρ... 131 ὥρια. 135 ἀμῶεν. 139 ἄνται. λῆται. αἶηται. ἄϊτα. 140 κρατὸς λιμένος. 146 εἰσέδρακεν. 184 ἰαύεσκον. 199 σχόμεθα. 203 πανάργυρον. 206 ἠείδεν. ᾔιδεῖ. 213 ὀΐσσατο. 216 ἄντρον. 218 ἐδηεύμεθα. 220 διακεκριμέναι. 223 σκαφίδες. 231 κείαντες. 245 ὑπέμβρυον. 246 λευκοῖο γάλακτος. 251 εἴρητο. 267 πόροις. 268 δωτίνην. 270 ἐπιτειμήτωρ. 297 ἔδων. 310 τὰ ἃ (cf. 343). 321 εἴσκομεν. 322 εἰκόσοροι. ἐεικοσόροιο. 327 ἐθόοσα. 348 ἐκέκευθεν. 374 ἐρεύγετο. 377 ἀναδύει. 383 ἐφύπερθεν. 384 δίνεον. 387 πυρὶ ἡκέα. 389 εὗσεν. 390 ῥίζαι. σφαραγεῦντο. 399 ἤπυεν. 404 τίθεισθα. 408 κτείνει. 415 ὠδίνων. 429 σύντρεις αἰνύμενος. 430 σαώοντες. σαώοντες. 433 ἐλυσθείς. 445 λαχνοστηνομένου. 456 ? εἰ δὴ ὁμοῦ. 459 ῥεοιτο. 464 ταναύποδα. ναύποδα. 465 περιτροπόωντες. 479 τίσατο. 483 ἐδύησεν. 486 θέμωσεν. 499 μαρμάρῳ. 503 ἀλαώτυν. 507 παλαίφατα. 510 μαντευόμενος. 512 ἁμαρτῆσαι. 513 ἐδέγγην et ὀδέγμην. 546 ἐκέλσαμεν.

κ 2 Ἱπποτάδης. 4 ἀναδέδραμεν. 9 ὀνείατα. δαίνυνται. 10 κνισεῖεν. 12 τάπησι. 18 ἀνή(νατο). 40 ? ἄγεται. 46 νείκησεν. ὡς ἔφασαν. 59 ὀπασσάμενος. 68 ἄαδαν. ἄδασαν. 72 ἤρρηκεν. 82 Λαιστρυγονίη. τηλέπυλον. 83 εἰσελάσσων. 86 ἤματος. 87 λιμένα κλειστόν. λῆτος. 97 παιπαλόεσσαν. πεπαλόεσσα. 102 ἄνδρε δύω. 108 φέρεσκον. 113 κατὰ δεσταγὸν. ἔστυρον. 135 Αἰαίη. 155 προέμεν. 161 κατάκν.στις. 169 καταλοφάδεια. 197 ἔδρακον. 215 περισαίνοντες. 216 δαίτησιν. 218 κρατερώνυχες. 227 ἀοιδίαα. 248 ὤϊστο. πίμπλαντο. 235 παραμυνείσω. 251 ἤιμεν. ἤομεν. 271 ἐνὶ χώρῳ. 283 ἔρχαται. 290 κυκεώ. 293 περιμήκεϊ ῥάβδῳ. 319 ἔθελξεν. 360 ἐνὶ ἤνοπι. 379 θυμὸν ἔδων. 384 πάσσασθαι. 398 ὑπέδοι. 410 ἀγελαίας. ἄγραυλοι. 439 σπασάμενος. 460 βρώμην. 463 ἀσκελέες. 464 ἄλης. 470 φθινόντων. 493 μάντιος. 495 ἀΐσσουσιν. 510 ὠλεσίκαρποι. 521 γουνοῦσθαι. (536) ἀμενηνά. 559 αὐχὴν. κατάντικρυ. 563 τεκμήρατο.

λ 7 πλησίστιον. 14 Κιμμέριοι. 19 τέταται. 22 ἤιμεν. 39 ἀζάλαι. 58 ἔφθης. 61 ἄσεν. 66 τῶν ὄπιθεν. 91 χρυσοσκῆπτρον ὄχων. 107 Θρινακία. 109 ἐπακούη. 129 εὔηρες. 148 ὄδετοι. 185 τεμένη. 186 δικάσπολος. 194 κεκαλμένον. 228 ἠρέθοντο. 229 ἐρέθοιμι. 233 προμνηστῖνα(ι). ὃν γόνον. ἐρεεινῶν. 245 φιλοτήσια ἔργα. 254 ὑκοκυησαμένη. 255 θεράποντες Διός. 262 ἔκτισαν. 270 καλήντ' Ἐπικάστην. 272 γημαμένη. 274 ἀνάπαυστα. 278 ὠαχεισχομένη. σχομένη. 279 μητρὸς ἐρινύες. 283 Ὀρχομενός. 303 λελόγχασιν. 311 ἐννηπήχεες ἦσαν. 320 Προκρίς. 324 οὐδ' ἀπόνητο. 325 μαρτυρίησι. 330 φθίνοιτο. 333 ἠληθμῷ. 336 φρένας ἐΐσας. 358 πλειοτέρη σὺν χειρί. 364 ἦπερ, ὄπα. 423 ἀείρων. 424 κυνῶπις. 427 ὡς. 447 νύμφιγενεήν.

454 κρύβδην. 465 ἕσταμεν. 488 παρευδᾷ. 489 ἐπάρουρος. 490 ἀκλήρῳ. 503 βείωνται. 518 κατενήρατο. ἐνείρατο. 528 ὠχρήσαντα. 530 ἐξίμεναι. 548 αἔθῳ. 553 λήσεσθαι. 568 θεμιστεύοντα. 577 ἐν δαπέδῳ. 578 ἔκειρον. παρημένων. 582 καὶ μὴν. 586 ἀνάβροχεν. 587 κατεξήνασκε. ἀζήνασκε. 591 μάσσασθαι. 597 Κράταιις. 602 τέρπεται. 619 ὀχέεσκον. ὄχεσκον. 633 γοργείην κεφαλήν. 639 κάλλιμος. εἰρεσίη.

μ 4 ἀντολαί. 11 ταμόντες. 22 ἅπαξ. ὅτε. 26 κακοραφίη. 45 ἀμφ' ὀστεόφιν. 51 (162) ἀνήφθω. 54 διδόντων δεόντων. 55 ἐλάσσωσιν. 61 Πλάγας. 63 τρήρωνες. 69 ποντοπόρος. 75 αἴθρη. ἐρώει? 76 ὀπώρῃ. 81 πρὸς ζόφον. 112 εἶδα ἔδη. 124 Κράταιις. 132 Λαμετίη. 133 ὑπερίοντα. 143 ἀπέστηλεν. 157 ἀλευόμενοι. 170 μηρύσαντο. 172 λευκαῖνα, ὕδωρ. 179 ἀνῆψαν. 185 νωϊτέρην. 200 ὠσίν. 205 προήκεα. 218 νωμᾷς. 238 μορμύρεσκεν. 240 ἀναβρόξειεν. ἀναβρόξειν. 242 ἐβεβρήχει. 251 ἁλιεύς. περιμήκεϊ ῥάβδῳ. πρόβολος. 252 ὀλίγοισι. 259 ἐξερεείνων. 275 ἔφασκεν. 290 διαρρέουσαι. 312 τριχάν. 313 ζαῆν ἄνεμον. 330 ἀλητεύοντες. 357 ὑψίκομος. 358 ἐϋσέλμου. 395 ὀβελοῖς. εἷρπον. 401 ἐνήκαμεν. 407 ἔθει. 417 πλῆτο. θείου πλῆτο. 419 ἀποαίνυτο. (ἀ)ποέννταϊ. 420 τοῖχος. 433 προσφύς. 435 ἀπηοροί. 443 ἐνδούπησα. 444 διήρεσα χερσί. 453 ἀριζήλως.

ν 10 χηλῶϊος. 26 κείαντες. 77 τρητοῖο λίθοιο. 84 πρύμνη. 87 πετεηνῶν. 93 ὑπερέσχεν. 101 ὅρμου μέτρον. 102 τανάφυλλος. 106 βωσσοῦσι. 109 ἀενάοντα. 114 ἐπέκελσεν. 122 πυθμένα ἐλαίας. 130 ἔξεισιν. 138 λαχών. 151 σχῶνται. 183 περίμηκες. 193 ἀποτῖσαι. 194 ἀλλοειδής. 222 ἐπιβότορι. 242 ἱππήλατος. 255 πολυκερδέα. 256 πυνθανόμην. 266 δῆμος. 274 ἐφέσσαι. 295 πεδόθεν. πλοκίων. 332 ἀγχίνοος. ἐχέφρων. 333 ἀλαλημένος. 342 πατροκασιγνήτῳ. 384 φθίσεσθαι. 393 παρίσομαι. 429 ἀπεμάσσατο. 438 πυκναρωγαλέην. 439 διέτμαγον.

ξ 2 ἀνυλήεντα. 10 ἐθρίγκωσεν. 11 σταυρούς. 12 τὸ μελάνδρυος. ἀμφικέας. 16 ἴαυον. 36 λιθάδεσι. 51 αὐτοῦ ἐνεύναιον. ἐνεύναιον μέγα καὶ πολύ. 64 πολυμνήστην. 65 φρενί. 82 ἐλεντύν. 97 ἠπείροιο μελαίνης. 115 πρίατο. 126 ἀλητεύω. 145 παρεόντα. 153 ἐπεί κεν. 162 φθίνοντος μηνὸς. τοῦ μ. φ. μ. τ. δ. ἱστ. ἱσταμένοιο. 169 μίμνησιν. 187 πόθι. 203 ἰθαγένεσσι. 214 καταμηγγές. 219 προτιόσσετο. 223 οἰκωφελείη. 232 ἐξαιρεύμην. ἐξερεύμην. 282 δὴ γάρ. 295 ἐφέσσατο? 315 Θεσπρωτοί. γαίηθες, πρῶτον. 348 ἀνέκναψαν. 350 ξεστύν. 351 διήρεσα χερσί. 353 δριός, ὕλη. 354 πεπτηώς. 361 ἀδειλεέ. 379 ἐξήπαφεν. 383 ἀκειώμενον. 392 ἐπήγαγον. 396 ἔσσας. 411 καταήθ..α. 424 πολύφρονα. 429 ἀκτή. 455 ἀφεῖλεν. 460 ἐκδύς. 464 νήλεος ὅστ' ἐφεῆκε. 474 ἀνδοκάνας. 477 κρύσταλλος. 482 ζῶμα φαεινόν. 492 ὀλίγῃ ὀπί. 498 παρὰ ναῦφιν. 502 χρυσόθρονος. 525 ἥνδανεν. 526 ὡπλίζετο.

ο 15 τέτμης. 40 ἐᾶσαι. 53 ἀγανοῖσιν? μιμνήσκεται. 73 κατευρίσκοι. 83 ἀμπέψει. 88 νεῖσθαι. 99 κατεβήσατο. 105 κάμεν. 133 ἄγκε. 171 ὑποφθαμένη. 175 τόκος. 188 ἔασαν. 197 ἐσμέν. 198 ἐνήσει. 212 μεθήσει. 229 ἀγαυότατον. 243 Ἀντιφάτης. 261 θυσῶν. 300 ὁρμαίνων. 310 ὑπόθεο. 317 δρώοιμι. 322 δανά. 335 ἀνιᾶται. 343 κακχότερον. 357 ὠμωγήραϊ. ἐν ὠμῷ γήραϊ. 386 ὄρεσι. 399 ἀετταλαίουσι. 403 Ὀρτυγίη, ἐλίοιο. 416 τρῶκται. 419 τήν. 424 ἐπέφραδεν. 427 Τάφιοι. 440 προσαυσιάτω. 456 ἐμπολόωντο.

458 πολύϊδρις. 459 ἤερτο. ἔερτο. 470 ἔκφερεν. 479 γδούπησεν. 497 προέρυσαν. 505 ὁδοιπόριον. 508 τεῦ. 511 οἷο. 516 ὑφαίνει. 553 ἀνώσαντες.

π 5 ὕλαον. 9 γνώριμος. 15 φάεοι. 35 κήτει ναίει. χήτει ἐνεναίων. 64 πλαζόμενος. 80 ἀμφιηκές. ἀμφικὲς ξίφος. 93 φατέ. 108 στυφελιζομένους. 111 ἀνηνύστῳ. 114 χαλεπαίνει. 148 αὐτάγρετα. 163 κυζιθμός. κυνζηθμός. 175 γναθμοί. 176 γενειάδες. 181 ἀλλοίους. 199 ἔσσο. 202 οὔσσε. 203 θαυμάζειν. 205 ὅ δ' ἐγώ. ἀνατλάς. 228 πέμπουσιν. 236 ἰδέω. 239 διζησόμεθα. 305 ἐτεοδμώων. 313 ἴσι. 317 εἰδηλήγε? 341 βῆρι, μέναι. 357 κιχῆναι. 379 ἐρράπτομεν. ἐράπτομεν. 389 θυμηδέα. 403 αἰνήσωσιν. 408 ἐκάθιζον. 423 ὁσίη. 428 ἀπορράσαι. 429 ζωήν. 431 μνάα. 447 θεόθεν. 471 ἑρμαῖος λόφος.

ρ 10 ὄφρ' ἄν. 17 ἐρύκεσθαι. 25 στίβη. ὑπηοίη. 35 κύνεουν. 97 λεπτήλα, καταστροφῶσα. 102 στονόεσσα. 161 ἐφρασάμην. 165 ὥς κέν τις. 176 χερεῖον. 187 σταθμῶν. 190 μέμβλωκε. 196 σκηρίπτεσθαι. 207 Ἴθακος κτλ. 211 ἐπιρέξεσκον. 222 ἄορας. 231 σφέλα. 236 μεταΐξας. 250 ἄξω. 267 θριγχοῖς. 270 ἀνενήνοθεν. φόρμιξ. 277 προπάροιθεν. 278 δηθύνειν. 283 βολάων. 284 πέπονθα. 296 ἀπόθεστος. ἀπόθητος. 309 τραπεζῆες. 362 πύρνα. 363 ἀθέμιστοι. 413 προικός. 457 πάρεστιν. 487 νόμος. 563 ἀνεδέγμεθα. 576 ἀλήτης. 578 δαίεται. 580 ὄοιτο. 599 διελόησας.

σ γαστεριμαργῇ. 3 ἄζεχές. 13 μὴ νῶϊν. 21 φύρσω. 26 ὁμολοβρός. 27 γρηὶ καμινοῖ. 28 κόπτων. 33 ὠκριόωντο. πανθυμαδόν. 39 συνελάσωμεν. 41 κακοείμονας. 54 κακοεργός. 66 ζώσατο ζώνην. 67 ὦμοι. 72 Ἶρος ἄϊρος. 73 φαίνει. 84 Ἔχετος. 96 ἔθλασεν. 99 κ. ν. μασχάλην αἴρειν. 121 διδίσκετο. 123 ἀταρμενοῦνγε. 130 ἀκιανώτερον. 135 ἀεκαζόμενος. 159 πετάσειεν. 166 s. v. ὁμιλεῖ. 190 θησαίατο. 196 ἐρύξας. 217 φαίη. 228 χερεῖον. 245 Ἴασον Ἄργος. 265 ἀνέσει. 274 δίκη. 293 εὐγνάπτοις. 294 κλῃῖσι. 310 ἀνέφαινον. 324 μισγέσγεκτο. 326 ἐκπεπαταγμένος. 338 ἦ τάχα. 347 ἴσχεσθαι. 353 ἀθεεί. οὐκ ἀθεεί. 370 ἄχρι. ποίη. 373 εἴκοι. 397 πρόχυος. 425 ἐπισταδόν.

τ 4 κατθέμεν. 10 προσέτι. 22 ἀνέλοιο. 27 ἀνέξομαι. 48 κείων. 56 δινωτήν. 114 ἐξ εὐηγεσίης. ἀρετῶσιν. 115 μετάλλα. 122 δακρυπλώειν. 144 εἰς ὅτι. 169 ἀπεήσει. 178 Κνωσός. 179 ἐννέωρος. ἀριστεύς. ὀαριστής. 187 παραπλέξασα. 205 ἀκροπόλοισιν. 229 ἀλαῶν. 230 ἀπάγχων. 235 ἐθηήσαντο. 254 ἔση. 345 δρήστειραι. ἀριστῆραι. 364 θεουδέα. 367 ἀρώμενος. 377 ὀρώρεται. 391 ἀμφράσσατο. 407 ὀδυσσάμενος. 421 ἄερον. 446 δεδορκώς. 478 ἄετο. 489 ἀφέξομαι. 507 θερσόμενος. 521 πολυηχέα φωνήν. πολυδευκέα φωνήν. 537 ἰαίνομαι. 540 ἀέρθη. 551 μελιηδής. 568 ἐντεῦθεν. αἰνόν. 572 ἀποσχήσει. 584 ἀνάβαλλε.

υ 2 ἀδεψιτόν. 15 ὑλάει. 23 ἐν πείσῃ. πίσῃ. πείσῃ. 24 ἀνώλεως. 27 αἰολλεῖ. 35 ἐθελάεται. 43 ἄσε? 45 κνίσητε. 65 πρόχθης. προχοῆς. 71 μῆκος δέπορ Ἀ. ἄ. 78 ἀμφιπολεύει. 83 ἀνεκτόν. 106 ἔαντο. εἴαντο. 107 ἀπερρώεντο. 116 ἤματι τῷδε. 133 ἀρείονα. 141 καθεύδειν. 150 ῥάγαται. 181 γεύσασθαι. 195 δύουσιν. 197 δειδισύετο. 216 δάσσασθαι. 228 πινυτή. 269 ὁ θαρσαλέως. 352 ἰλύατε. 354 ἐρ(ρ)αδᾶται. 387 καταντήσειν.

φ 16 οἶκος. 20 ἐξεσίην. 26 ἐπιέστορα. 28? αἰδάσηται. ὄπιν. 35 ξεινοσύνης προσκηδεός. 48 ἀβραχέν. 72 (158) γῆμαι. 110 αἰνόν. 112 ἀποτρωπᾶσθαι. 134 προφερέστεροι. 155 ἀμαρεῖν. 178 στέατος. 184 ἐπειρῶντο. 209 ἐελδο-

I.

μισθωμάτων (Areop. 29). *δημόκοινον* (trapez. 15). *διάθεσις* (11, 14). *διαθήσει* (Busir. 14). *ἐνθυμῶ* (p. 12 C). *ἐπακτὸς ὅρκος* (I p. 5118 Cor.). *μιγάδες* (p. 45 C). *νύμφη*. *ὀψιμαθής* (Hel. enc. 208 C). *παλινῳδίαν* (Hel. enc. 218 E). *πλάνος* (385 D). *συληθείς* (119 D). *συλλογισάμενος* (267 B). *συμπέσῃ* (p. 9, 8). *ὕἶδεῖς* (p. 424 A). *τερθρεία* (209 A). *φθήσεται* (p. 56 D). *ὡς ἡμᾶς* (paneg.).

ISTER *ἄμαλλα*. *ἀρρηφορία*. *ὀρεσχάς*. *Σίκεον*.

L.

LEO ALABANDENSIS *Βαιᾶγις* (*ἐν τρίτῳ*).

LEONIDES *ἕκτορες*.

LESCHES *πόρκης*.

LEUCON *Φράτερσιν*. fr. II *Παᾶπις*.

LUCAS EVANGELISTA *Ἰάκωβος*.

LYCOPHRO *βάρακες*. *βούτυρον*. *κατειλυσπωμένην*. *πύππαξ*. Glossae e Lycophronis Alexandra compilatae in Hesychio insunt nullae. Sed Alexandra cum sit glossarum reconditiorum apud vetustos Graecorum poetas tragicos lectorum conciliabulum Hesychii cum Lycophrone consensum notare haud inutile videtur. Incertis igitur tragicis Lycophro, juxta cum Didymo Hesychii, glossas debet has: 19 *ἀμφιμήτωρ*. 20 *οὖσα*. 26 *φώσσων*. 31 *θηλαμών*. 35 *φλοιδούμενος*. 37 *σμήριγγες*. 48 *λοφνίς*. 79 *ἠμάθυνε*. 93 *θυωρίτης*. 97 *τράμπις*. 99 *κυνουρία*. 136 *ἀλοιτόν*. 137 *λάξαι*. 155 *ἐνδατουμένη*. 158 *Ἐρεχθεύς*. 176 (890) *μύρμοι*. 212 *Ἐνόρχης*. 219 *Ἴσσα*. 227 *τεφρώσας*. 250 *στρόμβος*. 260 *περκνός*. 292 *χραισμήσουσι*. 336 *πηγόν*. 359 *ἐν δ' Αἴθυια*. 390 *Γυράς*. 442 *ὅμηρος*. 449 *Μορφῶ*. 451 *Βώκαρος*. 483 *σπληδῶ*. 511 *Λαπέρσαι*. 598 *ἀγρώσσοντες*. 606 *ἰαυθμοί*. 652 *σκαπανεύς*. 663 *Παλαίμων*. 731 *Ἴσμα*. 786 *Βομβυλία*. 821 *πλᾶτιν*. 826 *πέμπελον*. 855 *ἀσκέρα*. 938 *Μάμερτος*. 965 *ποδηγῶν*. 973 *λογαίαν*. 987 *Ξουθίδαι*. 1008 *μυδαίνει*. 1018 *βουτόων*. 1027 *Ὀθρωνός*. 1106 *πρηνιχθέντα*. *πεμφίδες*. 1134 *σίφλος*. 1152 *Γυγᾶ*. 1165 *ὄφελτρον*. 1170 *κύβηλις*. 1204 *τιβήν*. 1244 *νᾶνος*. 1317 *κεραΐς*. 1330 *στόρνη*. 1401 *ἀμφώδων*. 1420 *ψαινύθιον*: *ἀτάρχυτος*. *ἄμναμος*.

LYCURGUS ORATOR *Δηλιασταί*. *ἔδος* (168, 17). *ἐπὶ Δηλίῳ μάχη*. *ἐπιτελέωμα*. *Θεοίνια*. *Κυννίδαι*. *μηλόβοτος*. *πυανόψια*. *Σώτειρα* (150, 5). *τριτόμηνις*.

LYNCEUS *Νικοστράτειος*.

LYRICI INCERTI *ἀδαμνεῖν* (Bergk. PLG. p. 1041 n.). *αἴδειν* (*παῖ*) *Τελεμῶνος* (ib. p. 1022). *Ἀνθηδών* (id. p. 1048 fr. 25). *ἄτας κελαδεῖν* (Bergk. PLG. p. 988 ed. 3). *βριμός*, *Βριμώ* (id. p. 1028 fr. 6). *εὐόργοις* (p. 1082). *κυπρογενέος πρόπολον* (fr. 133 p. 1071). *λυκοειδέος ἀοῦς*. *μαινόλης* (fr. 78 p. 1057). *Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως* (p. 1047). *ὠκύαλα πτερά*.

LYSIAS ORATOR *ἀδηφάγοι* (fr. 634 Taylor). *ἄερκτον* (or. 7 § 28). *ἀπαγορεύει* (erotico). *ἀπαρτιλογία*. *ἀπήχεια ἀπόκρισις*. *Ἀρδηττούς*. *ἀρκτεία*. *διακωδωνισθέντες* (EM. 267, 30). *δρασκάζειν* (or. 9 p. 129 = 117, 35). *δωροξενία*. *ἐπιβλήτης* (Harp.). *ἐπιβολή* (Nicom. § 3). *Εὐνεῖδαι*. *ἦρχε χειρῶν ἀδίκων*. *ἱκανότης*. *καρποῦ δίκη*. *ναυτοδίκαι*. *οἰνάριον*. *τὸ ὄπισθεν γυναικωνίτιδος* (fr. 33). *ὀργεών* (Harpocr.). *πεδιακὰ πρόβατα*. *προδικεῖν*. *ῥόπτρον*. *Σηράγγειον*. *σκήπτεται* (166, 34). *Στειριεῖς* (147, 13). *στήσασθαι* (117, 39). *ὑπερήμερος* (167, 42). *Φηγαιεύς*. *τιμωρία*.

LYSICRATES *βαγαιά*. *σμυστία*.

LYSIMACHUS *Σκῦρος*.

LYSIPPUS COMICUS: *ἀγερσικύβηλις*.

Lysid. init. *Πάνοψ*. 205 C *κρονιώτερα* (sic). 207 B *ἐπηλυγασάμενος*. 208 A *ἁμιλλᾶται*. 209 *ψῆλαι*. 211 E *ἠπίως*. 214 C *ἐμπλήκτους*. 222 F *ἀναπεμπάζεσθαι* schol. Plat. Lysid. p. 319 *ἑρμαῖα*.

Protag. 313 CD *ἀγωγίμων*. 314 A *ἐπαΐοντα*. E *προστῴῳ*. 320 A *ἄφετοι*. 322 A *σποράδην*. 349 *διορίσαι* (ὃ καὶ ἐξορίσαι). 361 D *προμηθούμενος*.

Lachet. 196 A *ἧττα*.

Charmid. 154 D *ἀπρόσωπος*. 160 A *ἀγχίνοια*. 164 D *πρόσρησις*. E *προσαγορεύει*. — p. 324 *στλέγγισμα*.

Euthyphr. 4 C *πελάται*. 5 A *προκαλεῖσθαι*. — schol. Plat. Euthyphr. p. 325 *ἀτεχνῶς*.

Parmenid. 130 C *ῥυπαρός*. 135 B *διευκρινησάμενοι*. 135 D *ἕλκυσον*. 137 A *διανεῦσαι*.

Apolog. 19 C *ἀεροβατεῖν*. 24 A *ὑποστειλάμενος*. 27 C *ἀντιγραφή*.

Crito 47 A *παρακρούει*?

Ion. 536 A *ὑποδιδάσκαλος*. 540 C *ταλασιουργός*. — p. 363 *Ἡράκλεια*.

Hipparch. 231 D *διστάσιον*.

Gorgias 461 D *ἀναθέσθαι*. 473 C *λώβας*. 478 C *ἀλγηδόνα*. 488 B *νόμος ὁ πάντων βασιλεύς κατὰ φύσιν*. 488 C *ἀκροᾶσθαι*. 494 B *τρήματα*. 504 A *παιδοτρίβαι*. 514 E *ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω*. 518 B *ἀρτοπόπος*. 525 B *ὀνίνασθαι*. *ἰάσιμα*. — 298 A *βλάξ*. 316 E *νέος (ἐστὶ καὶ ὀξύς)*. 340 E *τὸ παρὸν εὖ τίθεσο*.

Theaetet. 144 A *ᾄττοντες*. 145 *εὖ ἂν ἔχοι*. 149 D *ἀμβλώσσειν*. 150 B *μαίευσις*. 150 E *ἐξήμβλωσαν*. 160 E *περιθρεκτέον*. 160 E *ἀμφιδρόμια*. 165 B *ἐν φρέατι κυνομαχεῖν*. 175 D *ἀδημονῶν*. *εἰλιγγιῶν*. 176 B *ὕθλος*. E *ἠλιθιότης*. 187 E *ἄπο καιροῦ*. 191 D *ἐκμαγῆναι*. 194 A *παραλλάξαι*. B *σκολιά*. C *αἰνιττόμενος*. 195 A *ἀμυδρά*. C *νωθεία*. 206 D *ῥοήν*. 207 A *ὑπερτῆρα*. *ὑπερτερία*. — *αὐτὸ δείξει*. *κατείρηκεν*.

Menon. ˈ80 A *κατεπᾴδω*. 96 D *προσεκτέον*.

Euthydem. 277 D *θρόνωσις*. 278 B *σκολύθρια*. 278 E *ἀγελαστί*. 288 E *κατορώρυκται*. 290 A *κήλησις*. *ἔχεων*. 302 D *ἑρκείου Διός*. 304 D *ἀτὰρ* (ὅμως δὲ).

Cratyl. 389 E *ἅπας*. *χαλκῇ* (?). 401 B *μετεωρολόγοι*. 414 A *θηλή*. 417 D *ἀλυσιτελές*. 420 C *ἀπεικάσματα*.

Sophist. 176 E *ἐγγαστρίμυθος*. 220 C *πόρκος*. 224 B *ἀμείβοντα*. 226 A *ἐν τῇ ἑτέρᾳ*. B *διαττᾶν*. 254 C *παρεικάθη*. 256 A *μέθεξιν*.

Politic. 273 B *ἀμβλύτερον*. 282 C *ταλασιουργία*. 296 A *ἀπόρρημα*. 303 D *ἀδάμας*.

Symposion 177 B *καταλογάδην*. 179 E *πεπυσμένος*. 180 A *ὑπεραγασθείς*. 181 C *ἐπίπνοι*. 185 D *ἀνακογχυλίσαι*. 187 B *συμφωνία*. 190 D *ὅα*. *ἀσκωλίζοντες*. 191 E *διεταρίστριαι*. 192 F *συμφῦσαι*. 193 A *λίσπαι*. 194 C *ὀκρίβαντες*. 197 E *θέλγει*. 204 B *πάνκαλος*. D *προχείρως*. 210 D *ῥωσθείς*. 211 E *εἰλικρινὲς καθαρὸν*. 213 E *ἔκπομα*. 217 B *ἤνυτον*. 220 D *χαμεύνιον*.

Phaedon. 60 B? *συνημμένοι*. 61 A *δημώδη*. 69 C *ἀμύητος*. 81 C *ἐμβριθές*. 85 B *ὁμόδουλος*. 92 E *σύνθεσις*. 96 B *σηπεδών*. 99 B *ὑπερείδει*. *καρδόπῳ*. D *ἐκλείποντα*. 100 B *πολυθρύλλητα*. 106 A *ὑπεξίει*. 107 E *πορεῦσαι*. 109 B *ὑποστάθμη*. 110 B *σήραγγες*. 110 F *καταδεδεσμένον*. 111 B *ἕδος*. 117 D *ἀγανακτεῖν*.

Philebus 14 D *παιδαριώδη*. 56 C *προσαγώγιον*. c. XVI *γενούστης*. *γενύσθην*.

Theages 128 B *ποιεῖσθαι*.

Alcibiad. I 129 C *περιέσομαι*. 131 E *φθῆναι*.

Menexen. 235 B ἔναυλος. C ἐξ ὑπογυίου. 244 E θεραπίς. ἐντέτηκεν.

Hippias maior 291 A ἀναπίμπλασθαι. φύεσθαι. 292 A ἐφικέσθαι.

Civit. I 330 δειμαίνει. 333 A σίλμη. 336 D ὕθλους. 337 A σάρδιον. 344 B διχώρυχος. E κήδεσθαι φροντίζειν. 346 E προῖκα. 354 A Βενδῖς. 354 A εὐδαίμονες. 359 D χάσμα. E σφενδόνην. II 362 A ἀνασκινδυλεύσεσθαι. 364 B ἀγύρτης? 365 C σκιαγραφίαν. 373 C κουρέων. 375 A θυμοειδής. 376 A πῇ δὴ ἄρα. III 387 C ἀλίβαντες. 393 D ὧδέ πως. E ἀγρίαινεν. 395 A ῥαψῳδοί. 399 C παναρμόνιον. 405 D υἱεῖς. κομψούς. 407 C εἰλίγγους. 410 D ἡμερότητος. 413 C μάλα εἰκότως. 416 E περιεῖναι. 423 B τέγγεσθαι. IV 426 D ἄγασαι. 429 A μεταλαγχάνειν. δευσοποίον. E ῥύμματα. 434 φάθι. 435 C χαλεπὰ τὰ καλά. 435 C σκέμμα. 439 B ἀνθέλκει. 444 E αἰσχ[ρ]ος. 451 D ἀγνώμονας. V 452 C ὄχησις. 460 C σπαργῶσι. 461 C κύημα. 474 A τῷ ὄντι. ? θαζόμενος. 475 DE φιλοθεάμων. 489 C μετεωρολέσχαι. 500 B φιλαπεχθημόνως. VI 501 B ἀνδρ(ε)ίκελον. VII 517 D ἀσχη(μο)νεῖ. 522 E ἐπαΐειν. 523 E ἀφή. 532 D ἐπανιτέον. 537 E ὑποβολιμαῖον. 544 E ῥεύσαντα. 546 C πυθμήν. VIII 550 E πλάστιγγι. 553 B ἐμπεσεῖν εἰς δεσμωτήριον. 558 A περινοστεῖ. 561 C ἀνανεύει. 562 D προπηλακίζει. 563 ἐωνημένων. 566 E ὑπισχνεῖται. 568 C πιθανάς. 569 A συγκλύδων. IX 574 C ἄωρον. 575 C ἴκταρ. 579 E σφαδασμός. 580 A διὰ πάντων κριτής (ex Boetho). 586 B κυρίττοντες. 605 D κῆδος. X 606 D αὐχμεῖν. 609 A ἐρυσίβη. 610 A ἐπαΐων. 616 C τὰ ὑπόζωμα. 620 E ἀμετα(σ)τρεπτί. καταδύεται.

Timaeus 21 B κουρεῶτις. 21 B Νηΐθ. 25 D ἀδιερεύνητον πέλαγος. 37 C ἀϊδίων. 45 A προσέφυ. 52 E ἀνικλωμένον. 60 C κραυρότερον. 65 E ῥύψις. 72 B ἀμυδρότερα. C μανότης. 75 A ἄναρθρα. B πολλαπλοῦν. 82 E τηκεδών. 84 B σφακελίσαν. 86 D ἀκολασία. 91 C ἄκαρπον.

Critias 115 B ξύλινον καρπόν. 115 C νεώριον. 116 B περίδρομον τεῖχους. 116 C ὡραῖον. 119 καταβάτης. 121 A ἀμβλυώττοντες.

Legg. I 625 B διαπερᾶναι. 628 C φιλοφροσύνη. 631 ἤρτηται. 633 D διαμάχη. 636 D σκέψις. 637 A ἐν Τάραντι. 644 E (v. l.) σμήρινθοι. 658 B θαύματα. II 661 B μακαριότης. 666 A πῦρ ἐπὶ πῦρ. 669 B φιλοφρονοῦμαι. 672 C ἀλεκταίνει. 687 E εὐκταῖον. 691 D τοπάσαι. 692 A ψαλίον. III 693 C ἐπανιών. 697 D ἀνηλεῶς. 700 C κρότοι. IV 705 A γειτόνημα. 706 C μονίμων. 710 A ἀκρατῶς. 716 B σκιρτᾷ. 718 D ἀφθονία. E ἀνιδιτί. 723 D δευτέρων ἀμεινόνων. V 731 A ἁμιλλώμενος. 731 D πλημμελεῖ. 744 E περιόψεται. 745 D λάχος. VI 750 C ἀπονέμει. 751 D ἀμεμφῶς. 753 E δοκιμασία. 756 C κατασημήνασθαι. 765 B ἀπηγόρημα. 769 A ἀποχραίνειν. 774 E προτέλεια. 777 C περίδεινον. 780 A προέμενος. 781 A δύστακτον. VII 800 D ἀποφράδες. 801 D ἐκμαγεῖον. 805 ταλασία. 809 E διείρηται. 810 E διακορεῖς. 815 A τόξον. 815 B εὐθυφερές. 816 B ἐμμέλεια. 817 D χορὸν δίδωμι. 824 ἐνυγροθηρευτής. ἀναθόλωσις. 830 A παγκρατιασταί. VIII 834 C ἅμιλλα. 845 A ῥάγα. IX 853 D ἀτεράμων. 855 D παράστασις. 856 D πάππος. 874 A ἀφοσιούμενος. D διοριστέον. X 889 D συνέριθοι. 893 A εἴλιγγον. 893 C περιφορά. 905 B διακομισθείς. XI 916 D ἀκίβδηλον et ἀορίστως. 818 B πανδοχεύς. 921 3 προαμείψασθαι. D ἐποβελία. 929 C ἀποκηρυχθέντα. 933 C τερατοσκόπος. 937 C διαδικασία ἀμφισ-

μήλωθρα. μύκηρος. προπτόρθια. πρωτερική. στήριον. τιάλλακτον. Praeterea non minus quam glossa προπτόρθιον ad Seleucum sunt referendae glossae Soloneae ad ius Atticum spectantes.

SEMUS βριζοῖ.

SILENUS ἀμήν.

SIMARISTUS προχύτης.

SIMMIAS ἴγνητες πτωκάς.

SIMONIDES AMORGINUS fr. 4, 6 σηκός. 6, 22 πηρόν. 7, 5 ἡμένη. fr. 9 τρίορχος. fr. 15 λέληκε. fr. 18 σαῦλα. — μεμυκότων. ταρσιήν. ψηνός.

SIMONIDES CEUS fr. 4, 5 πανδαμάτωρ. 5, 17 πανάμωμος. 23 Οἰνότροποι. 38 δάσπλητα. 39 μελιηδόνες. 44 τεάν. 54 ἐριθάλλων. 84, 7 ξενοδόκων. 89 γίγαρτον. 112 στάφος. 162 Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος. 212 Σκίαθος 228 ἀμιθρόν. 231 ἀρίσταρχον. 243 Νεαιρῇσιν ἵπποις (νέαιραν γνάθον). 244 Οἰκιάδης. οἰνωπόν Anth. Pal. VII 20, 2. ξέσαι Anth. Plan. LX 4. Anth. Pal. VII 516, 2 ὄναιντο. — ἀλκυονίδες. ἥδυμον. κάρκαρα. κλεεννόν. Κρῆτα τρόπον. κωρίδες. κωτίλη. Λέχαιον.

SIMYLUS Καπετώλιον.

SOLON fr. 11 ἀσκηθῆ. 13, 48 λατρεύει. 37, 5 τάρχη. 38 ἄγγουρος. κόκκωνες. Φολέγανδρος. — Ἄξονες (cf. Seleucus): ἀγχιστίδ.. ὀμνύων. ἀνεψιότης. ἀφελής. βινεῖν. Ἐξακεστήριος. ἐπατία. κλέπος. ὁμοερκής. σεισάχθεια. τρεῖς θεοί. Τριταία. φρήτρα. — Χαλεπὰ τὰ καλά.

SOPHOCLES rec. Bergk. ed. Tauchn. Lips. 1858.

Aiac. 8 εὔρινος. 11 παπταίνειν. 15 ἄποπτος. 21 ἄσκοπον (aliter Heimsöth p. 89, qui h. v. pro ἐν δόμοις restituit vers. 79). 23 τρανές. 26 κατηναρισμένα? 29 ὀπτήρ. 52 ἀνηκέστου. 56 ῥαχίζων. 59 φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι. 61 ἐλώφησεν. 65 αἰκίζεται. 73 στεῖχε. 103 κίναδος. [104 ἐνστάτης.] 114 τέρψις. 129 ἄρῃ. 133 στυγοῦσι. 145 λείαν. 155 ἁμάρτοις. 158 ῥῦμα. 159 σφαλερόν. 172 Ταυροπόλαι. 222 αἴθοπος. 239 θερίσας. 243 δεννάζων. 259 φρόνιμος. 307 διοπτεύειν? 310 ἀπρίξ. 321 ἀψόφητος. 341 μενοινᾷ. 358 πλάταν. 365 δάης? ἄτρεστον. 369 ἄψορρον. 381 κακοπινής? 412 πόροι. 414. 15 δαρὸν χρόνον. [415 κατέχειν.] 423 ἐξερέω. 472 ἄσπλαγχνος. 490 τοιγαροῦν. 511 διοίσεται. 515 ἤιστωσας. 549 πωλοδαμνεῖν. 573 λυμεών. 576 πόρπαξ. 581 πύκαζε. 588 ἱκνοῦμαι. 656 ἐξαλύξωμαι. 670 ὑπείκει. 674 ἄημα ubi legendum σαίνόν τ' ἄημα et mox δεινῶπα πόντον. 675 πανκρατής. 693 περιχαρής, unde in antistrophico versu praestat ἄχος Ἄρης ἀπ' ὀμμάτων. 702 Ἰκάριον. 704 εὔγνωστος. 715 ἀναύδατον. 716 μετανεγνώθη μεταγνώσθη (sic). 741 ἀπηύδα. 820 θηγάνη. νεηκονές. 830 ἔλωρα? 837 τανύποδας Ἐρινῦς. ἀνύποδας. 864 θροεῖ. 874 δαΐα. 910 ἄφρακτος. 913 δυστράπελος. 914 δυσώνυμος. 916 παμπήδην. 930 φαέθοντα. 954 κελαινῶπα θυμόν. 962 οἰμώξειαν. 1017 δύσοργος. 1019 ἀπωστός. 1025 κνώδων. 1030 ἐξ ἀντύγων. 1035 δημιουργός. 1065 φορβή. 1087 παραλλάξ. 1105 ὕπαρχος. 1120 τοξότης. 1133 ἢ σοί. 1143 ἐφορμήσαντα. 1204 ἰαύειν. 1218 ὑλῆεν. 1236 ὑπέρφρονα. 1280 ἀπεῖρξεν. 1294 προθέντα. 1323 συμβαλεῖν. 1352 τῶν ἐν τέλει. 1406 ἐπίκαιρος schol.

Electr. 5 οἰστροπλῆγος. 6 Λυκοκτόνου θεοῦ et 7 ἀγορὰ Λύκηος. Λύκηος ἀγορά. 83 ἔρδειν. 88 ἀντήρεις. 102 ἀεικῶς. αἰκῶς. 119? σωκεῖ. 120 ἀντίρροπον. 135 ἀλύειν. 142 ἀνάλυσις. 149 ἀτυζομένη. 156 σύναιμος. 171 ποθεῖ. 172 ἀπαξιοῖ. 198 φράσας ἢ

φράσει. 230 ἄλυτον? 236 κακότατος. 277 ἐγγελῶσα. 301 ἀναλκής. 319 φάσκων. 328 θυρῶνας. 372 ἠθάς. 443 γέρα. 445 μασχαλισθῆναι? 451 ἀλιπαρῆ. 449 φόβη. 467 ἐπισπέρχειν (sic enim pro ἐπισπεύδειν legendum). 472 παράφρων. 573 λύσις. 634 θύματα. 639 προστατήριος. 641 παλιγγλώσσῳ (sic, πολυγλώσσῳ libri Sophoclei). 727 Βαρκαίοις ὄχοις. 732 παρείς. ἀνακωχεύειν. [746 ἐξ ἀντύγων.] 798 περισπερχοῦς βοῆς (ex coni. Meinekii, ubi in libris Sophoclis nunc vulgatur πολυγλώσσου βοῆς). 826 φαέθων. 850 ἵστωρ. 860 χαλαργούς. 873 ἀνάπαυλαν. 942 φερέγγυος. 979 εὖ βεβηκότι? 1018 ἐπηγγελλόμην. 1080 προμηθής. 1104 ποθεινή? 1113 λείψανα. [1142 κύτος.] 1154 ἀμήτωρ. [1161 ὦ δέμας.] 1267 ἐπόρησεν. 1282 οὐ συνέσχεν ὀργήν cf. Bergk. praef. p. LVIII, 1311 ἐντέτηκεν. 1393 ἑδώλια. 1395 αἷμα. 1413 φθιεῖ. 1435 ἔπειγε. 1462 ταμά. 1463 προστυχών.

Oedip. Tyr. 12 δυσάλγητος. 52 ὄρνιθι. 68 σκοπῶν. 107 αὐτοέντης? 109 δυστέκμαρτον. 111 ἁλωτόν. 114 ὡς ἔφασκεν. 132 ἐξ ὑπαρχῆς. 137 ἀπωτέρω. 161 εὐκλέα. 166 φλόγα. 167 ὢ ποποῖ. 194 ἀνέχειν. ἰηίους καμάτους. [176 ὄρμενα.] 189 εὐῶπα. 191 μαλερόν. 192 περιβόητος, ἀντιάζων. 193 παλίσσυτον, νωτίσαι. 211 οἰνῶπα, εὔϊων (sic enim legendum pro εὔιον). 215 ἀπότιμος? 229 ἄπεισιν. 245 πέλω. 252 ἐπισκήπτω. 255 θεήλατον. 296 φοβεῖ. 300 νωμῶν. 316 λύει. 336 ἄτεγκτος. 387 μάγον. μηχανορράφος. 389 τυφλός. 391 ῥαψῳδός. 402 ἀγηλατεῖν? 411 προστάτου. 417 ἀμφιπλήξ. 438 φύσει. 466 ἀελλάων. ἀελλάδων ἵππων. 470 γενέτας. 509 ὤφθη. 537 ποεῖν. 604 πεύθου. 640 δυοῖν θάτερον. 644 ὀναίμην. 655 φῄς. 684 ναίχι. 695 κατουρίσας. 750 βαιόν. 756 οἰκεύς. 775 ἠγόμην. 791 μιχθῆναι. 838 προθυμία. 846 οἰόζωνον. 851 εἰ δ' οὖν (sed οὖν in Sophoclis loco suspectum, exspectaveris αὖ). 873 φυτεύει. 877 ὤρουσεν. 898 γῆς ὀμφαλός. 899 Ἄβαι. 963 ὁ τλήμων. 978 πρόνοια. 1029 θητεῖαι. 1079 δυσγένειαν. [1092 τροφός.] 1196 καθ' ὑπερβολάν. 1227 Ἴστρος. 1241 παρῆλθ'. 1244? ἐπιρρύσασα. 1254? πολοῦνται. 1262 κοῖλος. 1270 κύκλοι. 1274 ἔχρηξεν. 1276 ἐπαίρων nisi in Sophocle praeoptandum ἤρασσε πείρων. 1280 ἐκ δυοῖν. 1314 ἀπότροπον. 1328 ἐπῆρεν. 1351? ἔρυτο. 1398 νάπη. 1399 στενωπός. 1406 ἐμφύλιον. 1467 ψαῦσαι. 1470 σφάς. 1473 ἐποικτίσας (sic pro ἐποικτείρας corrigo propter iambum in quinto pede semper praeoptandum, ubi inter spondeum et iambum optio datur). 1495 δηλήματα. 1505 ὀλώλαμεν. 1530 τέρμα. Adde: ἤροσεν. ὁδοιδόκος.

Antig. 1 κοινός. κάρα. 17 ἀτωμένη (ἀσωμένη). 45 τὸν σόν. 54 λωβᾶται [προχάνῃ]. 80 προὔχοιο. 85 κρυφῇ. 95 δυσβουλία. 105 ῥεέθρων. 107 πανσαγία. 112 κλάζων. 174? ἀγχιστεία. 192 κηρύξας ἔχω. 251 ἀρρώξ. 310 οἰστέον. 354 ἠνεμόεν. 391 ἐχειμάσθην. 406 ἐπίληπτος. 418 οὐράνιον ἄχος. 478 ἐκπέλει. 506 εὐδαιμονεῖ. 529 ῥέθος. 627 γέννημα. 641 γονάς. [688 προσκομιδῇ.] 720 πρεσβεύειν. 826 κισσός. 832 δειράδας. 891 κατασκαφής. 938 προγενής. 969 Σαλμυδησσός. 990 προηγητής? 1004 ῥοῖβδος. 1008 κηκίς. 1028? σκαιότης. 1038 ἤλεκτρον. 1050 εὐβουλία. 1127 λιγνύς. 1129 στίχουσι. 1131 Νύσιον. 1185 προσήγορος. 1230 ἱκέσιος. 1257 ἐφήκει. 1340 κατέκανον. 1346 εἰσήλατο.

Oedip. Colon. 7 πάθαι. 15 ὡς. 26 μολοῦσα. 43 λεώς. 86 ἀγνώμονες. 148 ἀλαῶν. 158? ποιήεντι. 174 μὴ δῆτα.

285? ἐκφυλάσαι. 296 κραίνων. 299 ἐντροπή. 312. 13 Αἰτναία πῶλος. 390 εὔσοια. 449 κραίνειν. 467 ἴουκαι? 469 χοάς. 540 ταλακάρδιος. 582 ταφεύς. 671 μινύρεται. 681 θάλλει. 723 πομπῶν. 786 ἄνατος. 805 λῦμα. 846 ὄρεξον. 858 ῥύσιον. 900 ῥυτῆρος. 977 ἄκομ (sic). 1053 Εὐμολπίδαι. 1054 ἐγρεμάχας. 1061 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ. 1065 ἁλώσεται. 1069 ἀμπυκτήρια φάλαρα. 1070? ἄμβασιν. 1113 τῷ φύσαντι. 1119 λιπαρές. 1134 κηλίς. 1156? ἔμπολις. 1201 λιπαρεῖν. 1263 ταλαίνης. 1445 ἀντῆσαι. 1460 πτερωτός. 1476 πορεύσατε. 1479? διαπρύσιος. 1526 ἐξάγιστα. 1544 ψαύεται. 1606 Χθόνιος Ζεύς. 1626 πολλὰ πολλαχῇ. 1675 παροίσομεν. 1721 δυσάλωτον?

Philoctet. 35 αὐτόξυλον. 36 τεχνήματα. 39 ῥάκη. 44 νώδυνον. 61 ἅλωσιν. 138 προὔχει. 149 πειρῶ. 159 ἀμφίθυρος οἰκία. 163 ὀγμεύειν. 177 παλάμαι. 180 πρωτογόνων. 183 ἀπ' ἄλλων. 189 τηλεφανής. 236 προσέσχε. 240 ἁμαρτεῖν. 291? εἰλυόμην. 303 ξενώσεται. 338 παρὰ πόδα. 347 πέργαμα. 395 ἐπηύδων? 448 Πακτωλός. παλιντριβῆ. 467 ἐξ ἀπόπτου. 485 προσπίπτω 507 δύσοιστος? 519 φράσον. 678 ἄμπυκες. 709 ἀλφησταί. 714 παντοδαποῖς. [773 πρόστροπον.] 780 ὅποι ποτέ. 781 πορσύνεται. 811 οὐ μήν. 828 εὐαίων. εὐαής. εὐδαής. 847? εὐδαρκής a Bergkio proscriptum. 849 μάκιστος. 952 δίπυλον. 1145? ἀνήνυεν. 1156 κορέσαι. 1160 πέμποι. 1189 μετόπιν. 1193 νεμεσητόν. 1233 οὔτι που. 1238 ἀναπολεῖ? 1290 ἐτήτυμα. 1302 πολέμιος? 1327 ἀκαλυφῆ. 1328 οἰκουρὸν ὄφιν. 1337 ἁλούς. 1378 ἔμπυον. 1440 ἁλῶναι. 1454 λειμωνιάς. 1461 Λυκεῖον ποτόν (l. λύκιον).

Trachin. 7 ὄτλος (v. l. ὄκνον). 11 φοιτῶν. 32 γηΐτης. 45 ἀκήρυκτος. 52 φρενοῦν. 61 ἀγεννήτων. 68 ἀροτούς. 93 ἐμπολᾷ. 94 αἰόλα νύξ. 95 κατευνάζει. 104 ἀμφινεικής. 120 ἀπλάκητον. 173 ναμέρτεια. 188 βουθερεῖ. 216 ἀείρομαι. 224 ἀντίπρῳρα. 228 ἐναργῆ. 264 ἐπερρόθησεν. 311 τεκνοῦσα. 324? προέφηνε. 358 παρώσας. 442 πύκτης. 482 στέρνον. 520 ἀμφιπήρους. 521 κλίμακες. 605. 8 ἀμφιδύς (schol.). 639 πυλάτιδες ἀγοραί. 691 ἀλαμπές. 714 ἄτρακτος. [726 προξενεῖ.] 733 μαστήρ. 751 τροπαῖα. 779 λυγίζεται. 783 ἀνευφημήσει. 791 ἐνδατούμενος. 824 ἔλακεν. 827 αὐτόπαιδα. 846 θύει (ut pro στένει legendum ope lemmatis in cod. Lobcow. ap. Langium Giss. 1867 p. 2). 848 τέγγει. 866 ἠχεῖ. 915 δεμνίους. 916 φάρη. 925 ἐξελώπισεν. 958 καῦρος. 1035 ἀκοῦ. ἐχόλωσεν. 1095 διφυᾶ. 1139 ἀπήμπλακον. 1163 πρόφαντον. 1191 ὕψιστον. 1207 παλαμναῖος. 1208 παιώνιον. 1235 ἀλαστόρων. 1255 παῦλα.

Fragmenta ed. Nauck. 1 καταγνῶναι. 2 ἕρκεσι. 3 ἐψία. 4 ἄπαις. 5 λευκὴ ἡμέρα. 6 ἔπιπλα. 7 ἀγχήρης. 8 ἐπιστίγματα. 9 ἐχρωματίσθη. 10 σπολάς. 14 ἐντεθρίωκεν. 15 φορμικτά. 19* ὁμαυλον. πρεσβεία. 20 Ταύρειον πόμα. 21 κεστρίαι σιδηραῖ (l. κέστρᾳ σιδηρᾷ). ῥάχις. 22 χωρίτης. 23 λαθών. 25 ἔχου. 26 σφηκοί. 27 ἄναρκτον. 28 ἀνθοβοσκόν. 29 ἀπιστεῖ. 30 ὀρθόπτερος. 31 ἀπομάγματα. 32 λιγδοῦ χοάνη, γλίδου χοάναι. 34 φρουρεῖ. ὑπὸ παντὶ λίθῳ. 36 κάλαμος. 38 φαῦλον. 39 βαιών. 41 ἀμφίλινα κρούπαλα. 42 Σαρπηδὼν ἀκτή. 43 αἰχμόδετος. 44 ἀλιτρία. 45 ἀηκές. 46 ἀπειθής. 47 ἀρτάνη. 48 ἄσεπτον. 49 ἄχνην Λυδῆς κερκίδος. 50 ἐμπλεύρου. 51 ἐνοπαῖς. 52 ἐπιμάσσεται. 53 Ἴαννα. 54 ἱερόλας ἴσυσυς? 55 ἐκτορεύσομεν. 56 στερνό-

μαντις. ἐνστερνομάντιες. 57 βίδην. βυδοί. 65 ἄδοξα. 66 ἀκτίτης λίθος. 67 ἀλοιμός. 68 ἀνταίαν. 70 ἀποφανθείς. 71 ἀρώματα. 72 ἄστομος 73 ἰλλάδας γονάς. 87 κερασφόρος 88 ἐφυμνεῖς. 93 δύσαυλος. 95 θηλάστρια. 102 βαίτη. 106 αἰνῶ. 107 ἀραίας. 113 ἁγνίσαι. 114 ἀλεξαίθριον. 120 ἀμφιτέρμως (ἀμφιτερμόνος Nck.). 121 ἄτμητον. 122 κούρειον. 123 κύμβη. 125 (μάσθλητας θ' ὁμοῦ) δίγονος μάσθλης. 127 ἀμβλύσκει. 128 ἀμφίπρυμνον. 129 ζευξίλεως. 132 σαλητόν. σάρητον. 135 ἀφεψιασάμην. 136 ἐκβαβάξαι. 138 ἐνεκότουν. ἐπισπάσει. 147 Ἀξιῶται. Ἀξειῶται. 149 ἐκκεκώπηται. 150 ἐπιξενοῦσθαι. 151 ἐπισειούσης. 152 μάσθλη. 153 ξυμβόλους. 157 πλᾶκτρον. 158 ἤρικεν. 161 ἀῤῥώξ. 162 ὀμμάτειος πόθος (ὀμμάτων ἀπὸ λόγχας ἵησιν). 163 τεκτονουργός (ex Nauckii coniectura huc relatum). 167 Γοργάδων. θάψινον. 168 ἐσέφθην. 170 ἀφροδισία ἄγρα. 172 ἀνθημερόν. 173 βράχιστον. 176 θωχθείς. 177 εὐναῖος. δρομαῖος λαγώς. 179 παρηγορεῖ. 181 ἀναχαιτίζειν. 183 ἐρινός. 184 νένωται. 185 ὀρσάγγης. 191 εὔωρος γάμου. 200 Ἀργείους ὁρῶ. 203 ἀσάμινθος. 205 ἀδόξαστον. 207 χωρίτης et ὄφις. 208 κύκλους. 212 ἀλαλίαν. 213 ἀργέμων. 214 οὐκωφεῖ. 217 Ἀθῶος. 218 πηκταὶ θύραι, μαγαδῖδες, ξόανα. 226 ὀμπνίου νέφους. 228 ἀμόρφωτον. 229 ἀποπλήκτῳ ποδί. 230 αὐτόμοιρος. 231 αὐτόφορτοι. 232 ἐπαίνους. 233 ἀφωσιωμέναι. 234 ἡγόμην. 241 ἀκήρυκτον. 342 ἄλογα. 243 ἀλωπός. 244 ἀνταίρουσιν. 245 ἀπείρονας. 246 ἀπόθεα. 247 ἀτελῆ. 249 ναέτωρ. [ναττιαρέον]. 250, 6 Λυρκείου δῆμον. 251 ἀρασύνη. Ἀρκὰς κυνῆ. κυνῆ. 260 σιπύη. 264 ἀντίπλαστον. 265 πανκαρπία. 267 ἐπίκρουμα. 268 κνάμῳ πατρίῳ. 269 παλίνσκιος. 271 ἀλωπός. 270 ἀελλύθριξ. 272 ἀναιδείας φάρος. 273 ἄναντα. 274 δίψιον. 276 ἀφύλλωτον πέτραν (ubi in expl. malo ἄ(σ)πορον). 282 ἀπαλέξασθαι. 283 ἀπαρθένευτος. 288 ἀκρουχεῖ. 289 βασίλη. 290 ἀπυνδάκωτος. 294 ἐξορμενίζεις. 295 ῥικνοῦσθαι. 298 ἄλυτον. 299 ἀξέστους. 300 χερσεύει. 302 στραβήλῳ. 303 κωχεύουσιν. 304 δέατος. 306 λευκὴ στάθμη. 308 αὐτοκτίστους δόμους. 310 πρόσπαιον, ἀνταίας. 312 πέμφιξ. 314 ἀνθυπούργησιν. 316 φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι. 318 αὐλωτοὶ φιμοί. 321 ἐπαλλαχθεῖσα. 330 ἀνέκτημαι. 335 ὄνος ἰσόσπριος. 336 Κελμίς. 340 ἀγυιεύς. 346 καταράκτης (vid. Eustath. opusc. 345, 40 Taf.). 347 ἐκπώματα. 351 ὥς. 354 ἀξύμβλητον. 356 ἀσάλπιγκτον ὥραν. 362 γογγύλον. 366 ἀραῖον. 367 ἀνταίας. 368 ἀντίβοιον. 369 ἰξοφόρους δρύας. 370 κνάμῳ πατρίῳ. 372 παγκαρπία. 376 σισυρνώδη στολήν. 377 ἄβολος. 378 ἀπόβαθρα. 379 ἀποσύρει? 380 ἀπύρου. 381 ἀστραφής. 382 ἀφθίτους γνώμας. 383 ἀλώπηξ. 384 ἄμφιον. 385 ἀναστύψαι. 386 ἄνθρωσκε. 387 ἀποσκόλυπτε. 388 ἅρπη. 389 τρίτος κρατήρ. 392 ἐπίκοτα. 393 πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς. 394 ναύκληρον πλάτην. 395 σπίζα. 397 κατουλάδα. 400 ἀνόρεος πόλεμος. 401 Ἐλύμνιος. 404 ἀναρροιβδεῖ. 405 λαμπήνη. 408 δερμιστής. 317 ποδαπόν. 418 ἀθηρόβρωτον ὄργανον. 419 ἐλαιάεσσα νηδύς et νηδὺς ἐλαιάεσσα. 422 ἐμπερής. 423 ἡμάλαψε. 424 θρεκτοῖσι νόμοις. 425 θριάζειν. 426 μαγμόν. 429 σκυθιστὶ χειρόμακτρον. 430 λύγξ. 431 ψήκτρα. 436 ἄκεστρον. 437 δροπά. 442 χηλεύσεις χήλευμα. 451 ξηραλοιφεῖν. 356 ξανῆσαι. 458 ῥυτῆρι κρούων. 459 ἑωθινός. 460 πάραυλος, πηλαμύς. 467 τριολύμπιον ἅρμα. 468 Βερεκύντιος. 469 Φοινικίοις γράμμασι. 470 ἀναλῶ-

σαι. 471 βαρίβαν. 472 βαλλὴν. 474 Ἴαννα. 475 παρασαγγιλόγω. 480 θαμίζεται. 482 παράρυμα. 491 αἴστώσας. 495 θῆμα. 496 Καρικοὶ τράγοι. 497 ἀναιθύσσω αἰθύσσειν. 498 χυτρίζειν. 499 ἐνθρίακτος v. l. ἐνθέακτος. 500 ζεῦγος τριπάρθενον. 503 σήραγγες. 504 κνισμός. Ἀχιλλείων. νικητήριον. 505 ἀψάλακτος. 511 ἀποστιβής. 512 αὐτόσσυτον. 513 Νέαιρα, ἀχρήματα. 514 εὐωριάζειν, εὔωρος γάμου. 519 αἴφρουρος, ἀείφρουρος. 524 ἀμφίον. 527 προσάπτει. 530 ἀντίπαις. 534 αἴγλη. 536 θαιρός. 541 Ἰλλυρὶς γυνή. 544 δαίς. 546 ἄμαλλαι. 547 κνῆκος, μελίνη. 548 ὀρίνδην. 550 ἀπυνδάκωτος. 552 ἀφράσμων. 553 ἕλκη. 554 ζευγηλάτης. 555 Ἴαννα. 557 ἀνδρόπαις. 558 σκάλμη κ ρ ά σ π ε δ α. 560 καθάρβυλος χλανίς et καταρβύλοις χλαίναις. 562 ἀμάσεται. 563 ἀπεσκῆ. 564 ἄπιστος. 565 ἄσας. 566 ἀσόλοικον. 567 ἐλαιοῦται θρίξ. 568 ἕρκη. 569 Ἴαννα. 570 ἰήϊος. 571 μέλλει. 573 σακκοδερμιστής p. 215 κομίζεται. 577 ἄδημον. 578 ἀνετᾶς. 579 ἀντιστρέφω. 580 Δράκαυλος. 581 ἔλυμοι. 584 ἔχθιμα. 585 θεανὴ νῆσος. 586 καρπαμανής. 589 ἀρηνοβοσκός. 592, 2 φονῶσα. 594 σῖτα. 602 ταυροφάγος. 606 Ἀκεσταῖοι ὄχοι. ὄχος Ἀκεσταῖος. 607 πολύκοινον. 613 ἀπέπτυσε λόγους. 618 κωτίλος. 619 ἀγκῦραι. 620 κυλαίνων κάτω. 622 ἄγος. 623 ἄκλεπτοι. 624 αὐτομόλως. 625 ἀψεφές. 626 μῶλυς. 632 ῥακτηρίοις κέντροισιν. 633 δράκοντα. 634 δρυοπαγῆ στόλον. 635 ζηλῶ. 637 ἀρτύμασι. 638 ἀχάλκευτα τρύπανα. 639 κόρας. 642 ἀπενώτισαν. 643 καταράκτης. 644 κηρίωμα. 645 μάστακα. 646 κύναρος ἄκανθα. 650 κυνηδόν. 651 ἀφελής. 653 πρῴρα. 659 ἀρύθμων (legendum Αἰγίσθῳ). 666 ἀρραγὲς ὄμμα. 678 Ἄορνος. 691 Μύνδος. 697, 1 φυσᾷ. 697 φορβειᾷ. 703 σκιάζει. 704 ἀπληγίς. 706 βρίακχος. 707 δημόκοινος. 710 πηλός. 712 καταλευγαλέα. 714 ὀργάσαι. 720 ψακαλοῦχοι (Dindf. 962). 727 αὐλῶπιν. 728 Λυδίαν λίθον. λυδικὴ λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγεν. 729 ὀμμάτειος πόθος. 730 ῥακτηρίοις κέντροισιν. 732 Σείριος. 734 σιλφίου λειμών. 738 ἐ θ ό ρ ν υ τ ο. 743 ὀρχάς. 753 τρὶς ὄλβιος. 756 κατέσπασε. μολυβδίς. 758 μαργῶντες. 759, 1 χειρῶναξ λεώς. 759, 4 τυπάδι. 759 λείκνοισι προστρέπεσθε. 759, 2 γοργῶπιν. 760 ν ά β λ α. 772 ἐξέθωψεν. 773 προσβολή. 777 Κύρβαντες. 778 ἑ π τ ά σ τ ο μ ο ν. 783 πάππος. 785 ὁδοιπορεῖ. 791 ἀσπάθητον χλαῖναν. 793 ὀρθόκερως. 794 ἄλη. 803 φῖτυ. 817 ἐπίσταμαι. 826 αἰολίζειν. 827 κρότημα. 832 ἐκκαλύπτων. 856, 4 μαινάς. 862 κυβευτήν. 879 ἄβρωτος. 881 ἀγάμητος. 881 ἀγάσματα. 883 ἄγχαζε. 885 ἀγωγεύς. 888 ἀδρέπανον. 891 Ἀζησία. 897 ἀκουσείων. 898 ἀκροφύσια. 899 ἀλεύσων. 900 Ἀλύβας, ἀλίβας. 909 ἀναστρέφων. 910 ἀναψύχουσα. 912 ἀπαιόλημα. 913 ἀπάνθρωπος. 918 ἄρταμος. 919 ἀτιμαγέλας. 921 αὐτόπαιδα. 925 βασανίτης λίθος. 926 βάσκανος. 928 βωλόναι. 930 γλοίας. 931 γνώμων. 935 ἐγκουράδες. 936 ἔλυτρα. 939 ἔπηλις. 949 ἱπποβουκόλους. 951 καῦρος. 954 λαπίζει. 955 ληκυθιστής. 957 λιτροσκόπους. 959 μαριλοκαυτῶν. 960 μελλέποσις. 966 ὀκριάζων. 967 ὁλοσπάδες. 969 ὀρθόφρων. 970 οὐρά. 971 ὕφελμα. 975 πτέρυγες. 976 πτύον. 977 πύγαργος. 978 ῥᾷ. 979 Ῥαικός. 981 Ῥειτοί. ῥαχία. 982 ῥήτωρ. 984 σάγη. 985. 6 σαλάμβη, σαλάβη. 991 σταβαλοκόμαν, στροβαλοκομᾶν, στροβαλοκομᾶς. 996 Τυφῶ. 998 ὑψαύχην. 999 φαικῷ. 1000 φαρκίς. 1001 φαρμακῶνες, ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος. 1020, 4 ὁλοσχερής.

θάρεως. 23 *κασύτας.* III 7, 4 *μόρφωσιν.* 21, 5 *καρκινοῦται.* 22 *περκάζει.* 25 *σκαπάνη.* 26 *λοχίαν.* IV 12, 2 *ἀναλλοίωτον.* 13 *ῥάβδοι.* 16 *μίδας.* V 1, 4 *πάρωρον.* 6, 6 *ἀλέα.* 12, 3 *ἀναθυμιάσεις.* 15, 4 *ἄλιμον.* 15, 5 *αἰγίλωψ.*

De Lapidibus § 19 *ἀδάμας.* fr. 2, 33 *ἀνθράκιον.* 37 *αἱματῖτις.* 67 *κοράλλιον.*

De odoribus fr. 4; 28 *ἐλάτη.* 33, 34 *Μᾶρον.* p. 446 *κόστος.*

De signis fr. 6; 3, 5 *ὀλολυγών.* I 24 *εὐετηρία.* II 6 p. 791 *κηλάς.*

De ventis § 23 *ῥῶσις.*

De sens. *ἔμφασις.*

Character. 5 *προσαγορεύσας.* 6, 2 *τίτυρος.* 17 *προσηνῶς.* *Ἰφικρατίδες? σαλάκωνα?*

Metallic. *φάρμακον. σύζωσμα. προσφανῆ. σκαρφῶν. σταγών. φορεῖς.*

Adde: *ἀναφῦναι. ἀστροβλήτους. Ἀφρόδιτος. ἐπικηρότατοι. ἐρύσιμον. κολλύρα. κύναρος. κύτταρον. κωδύα. μήτρα. μονόλοπα. πρόδρομα. σκαφηφόροι. σκυρθάλια. σμυρνίον. νίφαι. ψινάδες.*

THEOPOMPUS COMICUS p. 793 *Φιλωνίδης.* 794 *ξιφομάχαιρα.* 801 *κελαδεῖ.* IV 801 *ἱστίᾳ θύομεν.* V 801 *Ἄττης.* 804 *φιλοτησία.* 806 *λάσιον.* 808 *περιστατόν.* 809 *ὠνητιῶν. ῥαχιστήρ. σανδάλια.* 811 *περιβαρίδες. ὑπήτριον.* 813 *σκληφροί.* fr. XII p. 819 *ἀνηνέχθη.* fr. XXVI p. 821 *κατωνάκη.* fr. XXXIV p. 823 *ἀπωνηθήσεται.* — *δόρη, δορῶν.*

THEOPOMPUS HISTORICUS *ἀποκήρυκτος. Βισύρας. Δονάκταν. Δρόγγιλον. ἐνεύνακτοι. ἐπευνακταί. ζειρά. Ἰππάκη. Κάρδακες. καρπίζεσθαι. μηδὲ λόγον ἔχειν. ξυστίδες. Τραλλεῖς. Τρανιψοί. Φαρκηδών. Χίοις τὰ ἀγαθά.*

THESPIS *δρώψ. ζβίχ. θύπτης. ἰδέ σοι. κνάξ. φλεγμός.*

THUCYDIDES.

Lib. I 1 *Θουκυδίδης. περιουσία.* 2 *μετοικίας.* 2, 5 *ἀστασίαστον. λεπτόγεω.* 6, 3 *ἀνέρσει. Ἑλλάς. κρωβύλος. ἀφράκτους οἰκήσεις.* 10, 4 *αὐτερέται.* 12 *Ἄρνη.* 15 *διαρκῆ.* 18 *ὁμαιχμία. ἀνασκευαζόμενοι.* 19 *ἐπιτηδείως.* 20 *Πιτανάτῃ ἀγῶνι. Λεωκόριον.* 20, 1 *ἀβασανίστως.* 21 *ἀποχρώντως.* 23, 3 *αὐχμοί.* 24 *πρόσοικος. ἐνδέξια (ἔστιν δὲ — κόλπον).* 25 *οἰκιστής.* 26, 3 *ἐπήρεια.* 29 *εἰρηναῖον.* 30 *ἐπίνειον.* 31, 2 *ἔνσπονδοι.* 32 *ἐπικουρίας.* 32, 3 *ἀβουλία.* 38 *ἐκπρεπῶς.* 38, 4 *διαφερόντως.* 40, 1 *ἀνακωχῆς.* 44 *προέσθαι. ἐπιμαχία.* 49 *προσβάλλοιντο, πρόῤῥησιν.* 50 *ἐπεπαιώνιστο.* 60 *ψιλούς.* 64 *ἐπίθωνται.* 65 *παράλογον.* 66 *συνεργώγει.* 66 *ἀνακωχή, ἀνοκωχή.* 69 *μέλλησις.* 71, 3 *ἐπιτεχνήσεως.* 7 *ἐξηγεῖσθαι.* 73 *καταβοή. ἐξεδεδιήτητο.* 76 *ἐγκρατῶς.* 77 *ξυμβολιμαίας δίκας.* 78 *βραδέως.* 81, 2 *ἐπάξονται.* 81 *δῃοῦν.* 82 *καταφωρᾶν.* 86, 3 *παντὶ σθένει.* 92 *κωλύμη.* 93, 2 *ἐγκατελέγησαν.* 95 *ἀπαλλαξίοντες.* 95, 5 *εὐθυνθῇ.* 96 *Ἑλληνοταμίαι.* 97 *ἐκβολὴ λόγου. ἥψατο?* 98 *πολιορκία.* 99 *ἀπόκνησιν.* 100, 2 *Ἐννέα ὁδοί.* 102 *τειχομαχεῖ.* 107 *Δωριᾶς.* 110, 1 *ἀνεσκολοπίσθη.* 114 *Θριῶζε.* 120 *ὀκνεῖ ὄκνων.* 122 *πταίει.* 123 *ἐπιταλαιπωρεῖν.* 126 *Κυλώνειον ἄγος. Διάσια.* 126, 7 *Σεμναὶ θεαί, ἀνεχρήσαντο.* 126, 8 *ἐννέα ἄρχοντες.* 127 *ξυμφορά.* 128 *Χαλκίναος.* 130 *βιοτεύειν.* 132, 3 *ἀκροθίνιον.* 133 *καλύβη.* 134, 3 *ἀποψύχειν προτεμενίσματα.* 137, 2 *ἀποσαλεύσας.* 140 *προύχονται?* 142 *καταδρομή.* 144 *ξενηλασία.*

Lib. II 2 *ἱερωμένη.* 7 *ῥητόν.* 12, 2 *ἀγωγούς, αὐθημερόν.* 15, 4 *Ἐννεάκρουνος.* 18, 4 *διὰ τάχους.* 19 *Ῥειτοί.* 22 *Πειρασία.* 24 *νηΐτην στρατόν.* 31 *φθινόπωρον φθεινόπωρον.* 34 *πρότριτα.* 38 *διετήσιος.* 39 *ἰσοπαλεῖς.* 40 *ἠντιώ-*

μεθα. 43 προσηκόντως. 44 ἀγήρω. 46 ἀπεῖτε. 47, 3 ἐγκατέσκηψαν. 47 φθορά. 49 σπασμός. φλύκταινα. πελιδνόν. βράγχος. 53, 2 ἐφήμερα. αἰφνιδίως. 54, 5 ἐπενείματο. 56 παραλία. 60, 4 δύσνους. 61 αἵρεσις. ἀντίπαλον. 62, 4 αὔχημα. 63, 1 ἀνδραγαθίζεται. 65, 5 ἀδωρότατος. 71 ἐλευθέριος Ζεύς. 73 κοινῶσαι. 75 οὐ σχολαίτερον. ἐπιθειάσας. σχολαίτερον. 76 χαλαρὰ ἅλυσις. 77 πολυχειρία. φακέλους. 79 Σπάρτωλος. 80, 6 ἐπίτροπος. 81 αὐτοβοεί. 90, 5 ἐξέωσαν. 93 ὑπηρέσια. 96 ὁμόσκευοι. Ἀγριᾶνες. 98 τριτήμορον. 99 Ἕορτος ἢ Ἑορδός. Ἀνθεμοῦς. 101 Παναῖοι. 102 θολερόν. 102, 5 δειμάτων. 102 χρῆσαι. 109 Προσωπῖται.

Lib. III 9 πρόφασις. 11 περιῃρημένον. 15 εὖ φερόμενοι. ὁλκοί. 22 ἐκ τοὔμπαλιν. 25 πρόεδρος. 33, 2 αὐτάγγελοι. 34 ὑγιᾶ. 34, 3 ἀδέσμῳ φυλακῇ. 44 ἰσχυρίζεται. 45 ἐκφροντίζων. 46 ἐν ἐχεγγύῳ? 49, 1 ἀγχώμαλοι. 59 ὡραῖον. ὁμοβώμιοι θεοί. ἐπικλασθῆναι. 61 ἡγεμονεύεσθαι. 65 παραβαλλόμενος. 68 προὔσχοντο. 70, 3 ἐθελοπρόξενος. 80 ἐφρυκτωρήθησαν. 82 προμηθής. 85 ἀπόγνοια. 87 διακόχλω. 89 σεισμός. ὑπενόστησεν. ἐπίκλυσις. 92 Μαλιεῖς. 96, 2 Βωμιῆς. 97 ὑπαγωγή. 98 ἀνεστέλλοντο. 104, 3 Ἐφέσια. 104 ἱπποδρομία. 104 schol. ἀθρόως. 104, 5 ἀφήμως. θῆκαι πεντετηρίς. 107 χαράδρα. 112, 4 ἐπίτηδες. 113 αὐτοβοεί. ἄσπονδοι.

Lib. IV 1 ἐκβολὴ σίτου. σίτου ἐκβολή. 2 ἐν ἀκμῇ. 4 (31) λογάδην. 5 λύτρα. 8, 7 βύζην. 9, 3 ἁλώσιμον. 10 ἀπερισκέπτως. ῥαχία. 10, 3 δυσέμβατος. 11 ὠσάμενοι. 12 ὀκεῖλαι. 26 ὕφυδρον. 26, 2 διαμώμενοι. 28, 3 ἐξεχώρει. 28, 4 κουφολογία. ἐξαπαλλαγῇ. 30 μέρος τι. 31 ἐπίμαχον χωρίον. 32 θαλαμιαὶ κῶπαι. 36 σιτοδεία. 36, 3 ἀμφίβολοι. 39 ἀπέβη. 40, 2 ἀχθηδόνα. 44 Ὄνειον. 48 παραιρήματα. 50 (90) Τηρίας. 53, 3 schol. ἀνέχει. 53 Κύθηρα. Κυθηροδίκαι. 60, 2 τετρυχωμένος. 67 ἀμφηρικὸν ἀκάτιον. 68 λίπ' ἀλείψασθαι. 69 λιθουργός. 70 ἀπολέξας. 73, 2 ἀκονιτί. 75 ὠφέλουν. 78 ἐπιτήδειος. 78, 3 Ἐνιπεύς. 81 λώφησις. 85 πρόσεισι. 87 προϊσχόμενος. 88 ἐπάγω. 95 λείαν ἔλαβον. 96, 5 ἐπιέναι. 96 schol. ῥύαξ. 97 ὑμωχέται. 97, 3 ἄψαυστον. 108 ἐφολκά. 108, 4 ἐπάγω. 109, 1 Ἀκτή. 112 κατ' ἄκρας ἑλεῖν. 118, 8 Ἀκαμαντίς. 125 schol. ἐκπλήγνυσθαι. 130 συμβάσεως. 134 ἀμφιδήριτος.

Lib. V 1 ἱερᾶσθαι ἱερῶσθαι. 11, 1 ἐντέμνουσι. 11, 2 ἐπὶ παρατάξεως? 13 Πιέρι.. 16, 2 ἀργυρέα ὕνις. αὔλακα. 18, 2 αὐτόδικοι. 18, 7 δημόσιον. 26 ἐχυρῶς. 28 ὑπερώφθη. 31, 1 ἐνθυμιζόμενοι. 31 Λεπρεᾶται. 35 Κράνιοι. 39 Πάνακτος. 41, 2 διαφέρονται. 46 φύρκος. 47 Αἰγιναῖος ὀβολός. 47, 3 δημιουργός. 47, 9 μετεῖναι. 56 ὑπέγραψεν. 60 ἀξιόμαχοι. 65, 5 ἐκτρέπειν ὕδωρ. 65 ἐρυμνόν. 67 Σκιρίτης. 68 κομπῶδες. 68, 3 βάθος. ἐνωμοτίαι. 75 κακιζόμενος. 76 συμβατήριοι. 77—79 ἦμεν. 82, 2. 3 γυμνοπαιδίαι. 99 προὖπτον.

Lib. VI 10, 5 ἀχείρωτος. 18 φυλοκρινεῖν. 18, 6 ἀπραγμοσύνη. 27 ἡ τετραγώνιος ἐργασία. 29 ἐνιζῆσαι. 31 (34) ταχυναυτεῖ. 36, 2 ἐπηλυγίζονται. 39 κρῖναι. 44 λιθολόγοι. 54 Πύθιον. 57, 3 ἀπερισκέπτως, οὐ ῥᾳδίως. 60, 4 ἐπανεῖπαν. 66 λογάδην. 86 ἀνέχω. 87 ἐν κεφαλαίῳ. 89, 5 ἐξάγειν. 92, 2 ἐγκρατῶς. 94 Κεντόριπα. 96, 2 ἐπιπολῆς. 99, 3 ἐγκαρσιον. 103? ἀνθείλαντο.

Lib. VII 13 ξένοι. 25, 5 ἀκροβολισμός. 26 Λιμηρά. 28 κατὰ πάντα. 34, 4 κατέδυ. 33, 4 Ἀργᾶς. ὅσον οὔπω. παρεξειρεσίαν. 36, 2 ἀντηρίδες. 41, 2 δελφινοφόρος ναῦς. 44 Παιών. νυκτομαχία. 44, 8 διεφύγγανον. 53 οὔριος

ἄνεμος. 70 ἀγωνισμός. 73 εἰσηγεῖται. 75 ἐπιφημίσμασιν. τραυματεῖαι. οἰστά. 78 ἀπετείχιζον. ἄπεδον. 81, 4 ἀνειληθέντες. ἐνδιατρίβων. 87 πνῖγος.

Lib. VIII 14, 23 πολίχνια. 21 ἐπανάστασις. 23 schol. περιέτυχον. 25 ὠσάμενοι. 35 Τριόπιον. 48 ἐπανήραντο. 51 ἐξάγγελος. 52 ἐπηλήθισεν. 53? σχετλιασμοί. 66 ὑπόπτως. 73 μετήεισαν. 74 παραλίτης. 75 καταβοή. 81, 3 ἐπικομπῶν. 89 μόνιμον. 108, 3 ἀναζεύξας. Adde: ἄμιπποι. ἄπλοι. διαμέλλει. διάφορον. δυσανασχετεῖ. ἰδιώτας. νεοδαμώδεις. προσηνές. συνωμοσία.

TIMACHIDAS δέλεθρον. πυριβρεμέτας.

TIMAEUS LOCRUS ἐρήρεισται (79 E). κρᾶμα. σταγών.

TIMAEUS HISTORICUS Ἐκτόρειοι κόμαι. Σανδαλιῶτις. ἀνύποιστον.

TIMARCHUS ἀμυστίς.

TIMO PHLIASIUS cf. γολμοί. φατοί.

TIMOCLES COMICUS III p. 594 θάργηλος. 595 ἀποδοκιμάζει. 599 συντόμως. 608 παράβυστον. 613 ἀπυξῖνος (?).

TIMOCREO RHODIUS fr. 1 8 ἐς ὄλεθρον.

TIMOTHEUS MILESIUS fr. 8 Ἄρης τύραννος. fr. 9 κᾶρυξ. τεταμένον.

TRAGICI INCERTI ed. Nauck. adesp. fr. 1 βρυαζούσης λεαίνης. 66 ἀκρότητα. 72 παρὰ δίκην. 122 συμβῶμεν. 133 αἰγυπτῶσαι. 136 βαυβᾶν. 161 ἀγνῶτας φίλους. 162 ἄλλη συνωρίς. 163 Ἀργῆν ἔπεφνεν. 164 ἄσειρος ἵππος. 165 αὐτόχθων ἑστία. 166 Ἀχίλλειον πλάκα. 167 Βάκχου Διώνης. 168 δεσπότην κεκαρμένοι. 169 δι' ἔνδειαν φρενῶν. 170 ἐπὶ στράβης ὄχημ' ἀκινδύνως φέρων. 171 ἐς μέσον συνίεσαν. 172 εὔπλουτον κανοῦν. 173 ἱππικὴ βάσις. 174 θώμιγγα νευρῶν ἱππικήν. 175 καταῖτυξ ὄμβρος. 176 καταλλαγὴν δορός. 177 κενὸν φάους. 178 Κιμμερὶς θέα. 179 κλύετ' οἰμωγῆς. 180 κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν (cf. com.). 181 οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σε κῦρον ὦ γύναι s. v. κύρον. 182 λαιθάργῳ ποδί. 183 Λερναία χολή. 184 λιβρὸν σέλας. 185 λιτῆρα θαλλόν. 186 λωτοβοσκὸν φῦλον. 187 μέγ' ἀχήσεται. 188 μεθυστάδες. 189 μονοστραβὴς ὄχος. 190 νεόφθιτος κόρη. 191 ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας. 192 ὀρσίπους βοή. 193 ὅτοβος ἄλιμος. 194 οὐκ ἄμοιρος ἦν. 195 οὐκ εὐθυσκόπου. 196 ὀχᾶσθαι. 197 παμβῶτις τύχη ἐλπίς. 198 περισπερχοῦς βοῆς. 199 ποιναῖς. 200 πολλὴ φαρέτρα. 201 πόντια ῥάκη. 202 πρέμνον ἑστίας. 203 προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα. 204 νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ. 205 Πυθίων ἀνακτόρων. 206 σαρκήρη στάχυν. 207 σαυροβριθὲς ἔγχος. 208 σηματίζονται πέδον. 209 συλλαβὰς ὁδοῦ. 210 τετραέλικτον ἅλμαν. 211 τέχνης γὰρ οὐχ ἥμαρτες. 212 Τιρύνθιον πλίνθευμα, Κυκλώπων ἕδος. 213 τραπεζίτην Πάριν. 214 φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα. 215 χαλκόδοντας στόλους. 216 χθονίαν λώβαν. 217 χρωματισθεὶς εὐθὺς ἐξ εὐνῆς Φάων (φόνῳ). 218 χύτλος δὲ κράτος ὁ κοσεύσκιος παρῆν. 219 Ψυλλικὸς γόης. 251 πυρπολεῖ. 266 περίσφατα. 268 τυφλῶν ὀνείρων. 290 ἀνδροκτόνοιο. 340 τομεύς. 493 Ἥρυλλον. — Adde his glossas: ἀγλάϊσμα. ἀελλῆσι θυμοῖς. ἄμαρ. ἀμυναθεῖν. ἀμφίβλημα. ἀνατί. ἄντομα, ἀπαυδῶ. αὐδῶ. βαλόν. βαθμοί. γενέθλον. δέδοκται. δύνασις. δύρεσθαι. εἰ καί τις ἄλλος. ἐλευθερυστομῶ. ἑπτάτονος. ἐτητύμως. εὐμόχθων ἱδρώτων. εὐναῖαι. καλχαίνει. κνώδαλα. Κνώσια κῶλα. κῦρος. λακὶς χθονός. λατρεία. λεοντόκρανον. λεπάργου βοῦς. λιβύς τ' ἀηδών. λύθρον μαστιγοφόνον. μακεδνὰ σκῦλα. μασχαλίσματα. μελάμπεπλος. μέλημα. μιάστωρ. οἴμοι. ὀρείοις ποσί. ὀρόμενος. οὔτε τῳ. ὀχεῖα πόν-

2, 3 ἁλώσιμα. 4, 16 ἀνόκαιον. 4, 26 μόσσυν. 4, 27 νενημένων. 8, 1 γαυλικὰ χρήματα. 8, 24 διδέασιν. VI 1, 92 σιγάζοντος. 3, 6 συνέρρεον. VII 1, 6 δεόμενοι. ἐξέρπειν. 1, 33 στρατηγιᾶν. 1, 37 δάσμευσις. 3, 18 ταπίδες. 7, 31 ὑπεῖξά σοι.

Cyrop. I 1, 2 καρπός. 2, 3 τύρβη. 2, 13 (VII 4, 7) ἀγχέμαχα ὅπλα. 3, 2 στρεπτοί ψέλια. 3, 8 οἰνοχοεῖ. 4, 3 ἀγχίνους. 4, 4 ἔποχος. 4, 8 οὐ μὴν ἀλλά. 4, 8 ἐνθουσιῶν. 4, 12 βλάξ. 4, 24 ἱπποκρατία. 5, 3 ἐπιγαμία. 5, 9 ὡς μάλιστα. 6, 19 εὐδοκιμεῖ. 6, 19 κρυψίνους. 6, 26 φιλοτίμως. 6, 28 ποδάγρα. 9, 25 βεικούς. II 2, 8 ἐπιδαψιλεύσει. 2, 22 σύσκηνος. 3, 2 πρόκειται. δεομένων. 3, 4 ἀφνής. 3, 12 παρορμᾷ. 3, 22 οὐραγός. 4, 2 ἀγυιαί. 4, 18 (30) ἐπιγαυρωθείς. 4, 21 προσμίξας. 4, 27 (Laced. resp. XII, 5) μάσσον. III 1, 13 ἐδρύπτοντο. 1, 21 ἐξημπέδου. 1, 24 καταπλήσσει. 3, 8 δωδεκάδαρχοι. 3, 12 (23) δῃοῦντες. 3, 26. 58 δεισιδαίμων. IV 1, 2 χαριστήρια. ἐπισπερχῶς. 2, 11 σκηνῶντες. 2. 39 θοίνη. 3, 17 ἱπποκένταυρος. 6, 2 ἑτεράκις. 6, 2 βιοτεύων. V 2, 5 ὄϊας. 2, 11 ἀσύμφορον. 4, 4 ἠλίσκοντο. 4, 39 ὀχύρωσεν(?) VI 1, 15 ὀχυρά. 1, 16 διφρίας. 1, 23 διασπάσαι. 1, 37 θρούς. συγγνώμων. 1, 92 σιγάζοντος. 2, 11 ἀκέραια. 2, 34 νωτοφόρος. 3, 1 ἀναβιβάζων. 3, 6 ἀτρεμία. 3, 25 λιθολόγημα. 4, 6 ἐπιέσασθαι γῆν. VII 1, 37 φύρδην. 4, 1 κριός. 4, 14 καλλωπίζεσθαι. 5, 3 ἐπ' ἀσπίδα. 5, 22 εὔφλεκτα. 5, 26 διημερεύοντες. 5, 35 κοινῶνας. VIII 1, 5 ἀτημέλητος. 1, 6 ἐπιζήτει. 1, 14 δεκαδάρχαι. 1, 26 ἐμφανίζων. 3, 3 ὄρφνινον. 4, 2 (?) εὐεπιβούλευτος. 7, 3 δίχα. 8, 10 σφάλλειν. προχοΐδας. 8, 15 ἀβρότητι. — κάνδυς.

Hellenic. I 1, 7 (?) ἐπακτρίδες. 1, 8 ἀνάγεσθαι. 1, 14 τειχομαχεῖ. 4, 11 πλυντήρια. 1, 23 ἀπεσσία(?). 6, 30 ἐπ(ετ)έτακτο. 6, 26 κέλης. 7, 2 δεθέντα. 7, 10 ἀποδικεῖν. γεραίρειν. II 2, 13 Σελασία. 3, 47 κόθορνος. 3, 56 ἀποκ(οτ)ταβίζειν. 4, 2 εὐημερία. III 1, 4 Ἀλασάρνη. 1, 10 ἀμεμφῶς. 1, 20 ἀνεῖπεν. 2, 3 ὀχύρωμα. 2, 6 Ναυβάτης. 2, 20 ἑσμός. 2, 30 Λασιών. 3, 9 ἐπαγρέτας. 5, 6 ῥητήν. 5, 20 κατάντες. IV 1, 11 ἐπῄει. 2, 8 πρόδικος. 4, 4 Κράνιον. 4, 9 πασσυδίᾳ. 4, 15 λεηλατῶν. 4, 17 μορμόνας. 5, 10 περιῄεσαν. 7, 7 ἐμβροντηθέντες. 8, 4 ἁλοῖεν. 8, 7 ἀλιμενότητα. V 1, 9 ἀναδούμενος. 1, 12 ἐπῄεσαν. 1, 18 Δεῖγμα. 2, 7 δημαγωγός. 2, 12 δυσπάλαιστος. 2, 41 συμπειρασθέντες. 4, 3 διανυκτερεύοντες. 4, 32 παιδίσκοι. 4, 50 ἐπιεικῶς. VI 1, 3 ἄκρα. 1, 4 ἅπερ. 2, 6 οἰνῶνες. 2, 10 στύραξ. 2, 23 ἑάλωσαν. 2, 24 (?). ἀκρωτηριάσας. 4, 11 ἐκ τοῦ παραχρῆμα. 4, 18 ἀριστοκρατούμενοι. 5, 7 ἀνθώπλισαν. 5, 24 δυσέμβολος. 5, 26 διέθεε. 5, 30 γαιήοχος. VII 1, 13 Ἐπίδαυρος. 1, 15 καθανύσαι. 2, 6 πεμπάς. 2, 17 γλίσχρως. 3, 7 αὐτόχειρες. 3, 8 φιλαίτατος. 4 Ἐπαρόητοι. 4, 19 ὕπαρχος. 4, 23 διαμπάξ. 4, 27 ὀξυλαβῆσαι. 5, 1. 13 διανεῖμαι — Adde: ἄμιπποι. ἀνακράτος. δᾳδοῦχος (VI 3, 3) δέρη. διασκίδναται (Poll. VI 194). δύσφορον. δυσχωρία. εὐήλατος. εὐθύνας δίκας. Μαύσωλος. οὐροδόχην. σχέδην. ὡραιοπώλας.

Z.

ZENO (Myndius?) ὑπομέλαθρα.

Ioannis Savelsbergii adnotatiunculae.

Vol. II p. 322, 86 *θρανογράφους*] Polyb. fragm. Escor. in C. Müller fragm. hist. Graec. vol. II p. XXX.

p. 373, 1010 *ἱστάνειν*] Rangabé antiq. Hellen. n. 689, 14. 19.

p. 448, 22 *κατιώθη*] Gregor. Naz. p. 254 C *μὴ … κατιωθῇ*, allatus a G. Dindorfio Thes. Ling. Gr. vol. IV p. 1352.

Vol. III p. 217, 65 *ὄρεσι· προβάτοις*] Greg. Naz. p. 236, h.

p. 272, 38. 49 *παρακεκόαται*] G. Curtius ap. Kuhn IV 239.

p. 280, 69 *παρείκαμεν*] dele *προσεικάμενοι*, de quo infra.

p. 300, 8 *πελείους*] „Eustath. 1760, 43“ ALB.

p. 323, 69—74 *περκάζει* etc.] Fick ap. Benfey Orient und Occident III p. 108 sq.

p. 327, 59 *Πετευών*] recte habet. Cf. p. 80, 14 *Μεδευών* et de digammo p. 53, tab. I n. 2. 3. 4 *ΞένϜων ΩρίϜων ΔιδαίϜων*.

p. 341, 68 *πλαταγωνίσας*] Vid. vol. II p. 378, 85.

p. 365, 19 *πόταρος*] Kuhn Zeitschr. XVI 66 **.

p. 368, 97 *πρανόν*] Benfey Or. u. Occ. I p. 196, prônus Kuhn Ztschr. XVI 287.

p. 371, 68 *πρήνιξε*] Mus. Rhen. XXI p. 494.

p. 386, 17 *προσεικάμενοι*] aor. 1 verbi *προσικνέομαι*, coll. *ἴκατο*. Vid. Kuhn. Ztschr. XVI p. 406.

p. 390, 47 *προσοίσησθε*] non temptandum. Cf. 191, 28 *οἴσωμεν* 190, 6 *οἶσον*, Buttmann Gr. Gr. ampl. II p. 247.

p. 393, 52 *προσωπαιδοῦντες*] imo *προσωπεδοῦντες* (h. e. *προσ-ω-πεδοῦντες*) pro *προσαπεδοῦντες*. Cf. ε 3881 *ἐξηπέδου* et de *ω̄* intensivo *εὐωπελία* EM. 390, 41. *περιώκαλα* Hesych. p. 323, 63.

p. 401, 43 *πρῶκες*] Theocr. IV 16 Lobeck Paralip. I 108 Fick Or. u. Occ. III 109.

p. 418, 23 *ῥαδές*] G. Curt. Grundz. II² 668.

Vol. IV p. 3, 55 *Σάϊοι*] schol. Ar. Pac. 1298. Archil. ap. Bergk. PLG.³ p. 684 n. 6.

p. 26, 63 *σιάλωμα*] Curtius Grundz. II p. 186.

p. 30, 57 *Σίμαιθα*] Kuhn Zeitschr. XVI p. 67.

p. 41, 901 *σκέλεφερ*] allium, cepa, bulbus. Cf. schol. Nic. Alex. 32 *σκελίδια*, Agapius in Geopon. c. 144 *μίαν σκελίδα σκορόδου, σκίλλα*. De formis *βολός, βόλιτοις, βολβός, βολβίτοις* vide Savelsberg progr. 1866 p. 9 (25).

Vol. IV p. 59, 34 σοναρόν] Kuhn Zeitschr. XVI p. 66.

p. 105, 25 συνθήσῃ] Kuhn Zeitschr. XVI p. 403.

p. 133, 260. 275 ταϋγέταις etc.] Savelsberg in Mus. Rhen. VIII 443 sq.

p. 155, 42 τίβηνος] non temptandam esse docent βῆνος et θίβηνος (Kuhn Zeitschr. IX p. 304). [Poterant sane Cretenses τίβηνος pro θίβηνος usurpare, ut τέριος pro θέρεος, θέρους.]

p. 157, 4 τιμηδές] „sehr sorgfältig, sehr versichtig". Cf. Εὐμηδής.

p. 215, 87 ὑπολαπάξας] Aelian. H. A. XIV 14.

p. 215, 712 ὑποοργός] ut Λυκόοργος, λαοργός.

p. 218, 85 Corrigo ὑπὸ φαίσεις· εἰς θεωρίας.

p. 226, 38 φαίδει] Est dativus nominis φαῖδος. Cf. φαιδύνω, Φαίδων, φαιδυντής (C. I. G. n. 446).

p. 234, 34 φατρία] Locum Aeschinis affert Dindorf Thes. VIII c. 1039.

p. 317, 4 ὤα] Incertum Psalm. CXXXIII 2 an Gregor. Naz. p. 242 B spectet.

Jenae, Typis Maukii.